

Tàn Bào

Contents

Tàn Bào	9
1. Q.1 - Chương 1: Đạo Quát Đồ Nát	10
2. Q.1 - Chương 2: Người Con Gái Trong Núi	12
3. Q.1 - Chương 3: Nửa Đêm Kinh Hồn	15
4. Q.1 - Chương 4: Xương Người	18
5. Q.1 - Chương 5: Đạo Thuật Kỳ Lạ	21
6. Q.1 - Chương 6: Dẫn Dẫn Lộ Manh Mối	25
7. Q.1 - Chương 7: Thanh Tú Như Sen Hé Nở Trên Mặt Nước	28
8. Q.1 - Chương 8: Cùng Giường Chung Gối	31
9. Q.1 - Chương 9: Thập Tam Âm Dương	35
10. Q.1 - Chương 10: Một Chiếc Đạo Bào	38
11. Q.1 - Chương 11: Cùng Đi Vu Sơn	42
12. Q.1 - Chương 12: Chiến Tranh Tối Gần	47
13. Q.1 - Chương 13: Người Nghèo Chí Ngẫn	51
14. Q.1 - Chương 14: Lão Miêu Trong Cổ Mộ	55
15. Q.1 - Chương 15: Đêm Tuyết Kinh Hồn	58
16. Q.1 - Chương 16: Tai Họa Từ Trên Trời Giáng Xuống	60
17. Q.1 - Chương 17: Đại Tá Đằng Khi	64
18. Q.1 - Chương 18: Lựa Chọn Sinh Tử	68
19. Q.1 - Chương 19: Không Rời Xa Nhau	72
20. Q.1 - Chương 20: Âm Dương Xa Cách	75
21. Q.1 - Chương 21: Toái Tâm	79
22. Q.1 - Chương 22: Huyền Môn Thái Đầu	81
23. Q.1 - Chương 23: 3 Vị Chân Nhân	85
24. Q.1 - Chương 24: Ở Ngay Trước Mắt	88
25. Q.1 - Chương 25: Bí Thuật Trên Thở Tre	92
26. Q.1 - Chương 26: Nhân Thể Chủ Mạch	94
27. Q.1 - Chương 27: Phương Pháp Chính Tông	96
28. Q.1 - Chương 28: Tuyệt Xử Phùng Sinh	99
29. Q.1 - Chương 29: Hàn Khí Trong Chén Gỗ	102
30. Q.1 - Chương 30: Ẩn Chứa Càn Khôn	104
31. Q.1 - Chương 31: Máu Lạnh Bằng Quan	106
32. Q.1 - Chương 32: Máu Lạnh Như Trước	110
33. Q.1 - Chương 33: Dùng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà	113
34. Q.1 - Chương 34: Chạm Mặt Đối Thủ	117
35. Q.1 - Chương 35: Hạ Sát Thủ	119
36. Q.1 - Chương 36: Xa Rời Quê Hương	122
37. Q.1 - Chương 37: Dân Chúng Lâm Than	126
38. Q.1 - Chương 38: Nữ Đặc Công Xinh Đẹp	129
39. Q.1 - Chương 39: Hành Động Bất Đắc Dĩ	133
40. Q.1 - Chương 40: Ả Gái Được Bao	136

41. Q.1 - Chương 41: Suy Bụng Ta Ra Bụng Người	141
42. Q.1 - Chương 42: Dữ Hồ Mưu Bì	145
43. Q.1 - Chương 43: Âm Dương Dạ Thị	149
44. Q.1 - Chương 44: Một Minh Vào Hang Hổ	151
45. Q.1 - Chương 45: Bất Liễu Điền	153
46. Q.1 - Chương 46: Bất Tử Trường Sinh	156
47. Q.1 - Chương 47: Âm Dương Ngũ Hành	160
48. Q.1 - Chương 48: Nước Cờ Hiểm	163
49. Q.1 - Chương 49: Lương Tri Không Bị Mất Đi	165
50. Q.1 - Chương 50: Gặp Cao Nhân Trong Đêm	169
51. Q.1 - Chương 51: Một Tia Hy Vọng	172
52. Q.1 - Chương 52: Đêm Vào Thiếu Lâm	174
53. Q.1 - Chương 53: Nơi Hoang Dã Ngẫu Nhiên Gặp Được	177
54. Q.1 - Chương 54: Thuần Dương Huyền Âm	179
55. Q.1 - Chương 55: Người Nb Đào Mộ	183
56. Q.1 - Chương 56: Mộ Cổ	185
57. Q.1 - Chương 57: Mộ Cổ	188
58. Q.1 - Chương 58: Không Tìm Được Thuần Dương Thủ	191
59. Q.1 - Chương 59: Hạc Giữa Bầy Gà	195
60. Q.1 - Chương 60: Nhất Phi Trùng Thiên	198
61. Q.1 - Chương 61: Khả Năng Của Chí Tôn	201
62. Q.1 - Chương 62: Đại Hiến Thần Uy	204
63. Q.1 - Chương 63: Xuất Thế.(1)	206
64. Q.1 - Chương 64: Chưởng Giáo Mao Sơn	209
65. Q.1 - Chương 65: Sống Chết Cùng Nhau	212
66. Q.1 - Chương 66: Âm Dương Huyền Học	217
67. Q.1 - Chương 67: Hòa Thượng Nhảy Tường(1)	222
68. Q.1 - Chương 68: Hết Sức Căng Thẳng	223
69. Q.1 - Chương 69: Đạo Pháp Võ Học	228
70. Q.1 - Chương 70: Hành Hiểm Báo Ân	231
71. Q.1 - Chương 71: Đóng Băng Minh Không	233
72. Q.1 - Chương 72: Hiểu Ra	237
73. Q.1 - Chương 73: Kẻ Điền Trong Thái Đầu	240
74. Q.1 - Chương 74: Bí Thuật Thần Châu	243
75. Q.1 - Chương 75: Cừu Nhân Gặp Nhau	247
76. Q.1 - Chương 76: Kim Giáp Cương Thi	251
77. Q.1 - Chương 77: Tống Nhữ Thanh Phù	254
78. Q.1 - Chương 78: Thiết Hải Làm Bạn	257
79. Q.1 - Chương 79: Một Đường Đánh Tàn Bạo	261
80. Q.1 - Chương 80: Người Lừa Ta Gạt	264
81. Q.1 - Chương 81: Đi Tiếu(1)	267
82. Q.1 - Chương 82: Kỳ Môn Độn Giáp	269
83. Q.1 - Chương 83: Phân Rõ Âm Dương	269
84. Q.1 - Chương 84: Lời Vàng Ngọc	269
85. Q.1 - Chương 85: Loại Con Rùa Đen	269
86. Q.1 - Chương 86: Nhà Thờ Tổ Cổ Gia	269
87. Q.1 - Chương 87: Trần Trụ Thi Khí	269
88. Q.1 - Chương 88: Xóa Bỏ Nghi Ngờ	269
89. Q.1 - Chương 89: Đại Đạo Rộng Mở	273
90. Q.1 - Chương 90: Nhà Trọ Hỉ Thần	277
91. Q.1 - Chương 91: Tương Tây Dẫn Thi	280
92. Q.1 - Chương 92: Bạch Xà Yêu Nữ	283
93. Q.1 - Chương 93: Xà Nữ Diệu Âm	285
94. Q.1 - Chương 94: Thạch Phủ Cự Nhân	288

95. Q.1 - Chương 95: Hồ Trời Cô Phong	290
96. Q.1 - Chương 96: Dương Kim Âm Thủy	293
97. Q.1 - Chương 97: Non Xanh Nước Biếc.(1 2)	296
98. Q.1 - Chương 98: Nhờ Vào Tả Đẳng Phong	299
99. Q.1 - Chương 99: Thanh Phù Dẫn Đường	301
100. Q.2 - Chương 100: Thuần Dương Hộ Thủ	304
101. Q.2 - Chương 101: Đạo Pháp Vs Nhấn Thuật(2)	308
102. Q.2 - Chương 102: “cửu Tự Chân Ngôn”	310
103. Q.2 - Chương 103: Quyết Đấu Âm Dương	314
104. Q.2 - Chương 104: Gặp Người Giống Nàng	316
105. Q.2 - Chương 105: Tựa Như Áo Mộng	320
106. Q.2 - Chương 106: Hồn Phách Sở Ký	322
107. Q.2 - Chương 107: Trở Lại Mao Sơn	327
108. Q.2 - Chương 108: Hoàn Nhữ Tang Du	332
109. Q.2 - Chương 109: Chuẩn Bị Chia Xa	336
110. Q.2 - Chương 110: Vũ Tâm Ngữ - Ngọc Linh Lung	339
111. Q.2 - Chương 111: Bảy Kế Liên Hoàn	343
112. Q.2 - Chương 112: Người Lừa Ta Gạt	346
113. Q.2 - Chương 113: Đẳng Khi Anh Tử	350
114. Q.2 - Chương 114: Thả Hổ Về Rừng(1)	354
115. Q.2 - Chương 115: Gặp Nhau Giữa Núi Rừng	357
116. Q.2 - Chương 116: Hậu Duệ Cự Nhân	360
117. Q.2 - Chương 117: Đào Nguyên Ma Vực	363
118. Q.2 - Chương 118: Cận Thân Phồn Thực.(*).	365
119. Q.2 - Chương 119: Xương Trắng Khổng Lồ.	368
120. Q.2 - Chương 120: Thả Thanh Phù	371
121. Q.2 - Chương 121: Phượng Hoàng Hoàng Ngọc Trâm	374
122. Q.2 - Chương 122: Di Trận Ngàn Năm	379
123. Q.2 - Chương 123: Cự Nhân Mặt Sói.	382
124. Q.2 - Chương 124: Thành Thật Với Nhau	386
125. Q.2 - Chương 125: Kim Tháp Cổ Thành.(1)	390
126. Q.2 - Chương 126: Kim Tháp Cổ Thành.(2)	393
127. Q.2 - Chương 127: Phi Lễ Chớ Nhìn	394
128. Q.2 - Chương 128: Hậu Nhân Của Xi Vưu	398
129. Q.2 - Chương 129: Thật Là Nhục Nhã!	402
130. Q.2 - Chương 130: Kim Kê Huyền Tượng	407
131. Q.2 - Chương 131: Lại Bố Trí Hỏa Trận	411
132. Q.2 - Chương 132: Độc Vật Thiên Trì	415
133. Q.2 - Chương 133: Xà Cổ Kỳ Độc.(1,2)	419
134. Q.2 - Chương 134: Quỷ Long Cổ Điểm	423
135. Q.2 - Chương 135: Sai Khiến Cự Nhân	427
136. Q.2 - Chương 136: Động Sau Nơi Đáy Hồ	431
137. Q.2 - Chương 137: Tiến Vào Cốt Tháp	436
138. Q.2 - Chương 138: Ứng Với Sao Trời	439
139. Q.2 - Chương 139: Nội Đan Của Kim Kê	442
140. Q.2 - Chương 140: Cẩn Khôn Bên Trong Áo Bào	446
141. Q.2 - Chương 141: Mao Sơn Gặp Ngụy	450
142. Q.2 - Chương 142: Bản Tâm Bất Muội	455
143. Q.2 - Chương 143: Chính Nhất Thiên Sư	458
144. Q.2 - Chương 144: Hành Vi Của Kim Châm	462
145. Q.2 - Chương 145: Hoàng Lăng Chu Vương	466
146. Q.2 - Chương 146: Đuổi Thiên Sư Đi	470
147. Q.2 - Chương 147: Người Nhà Đoàn Tụ	474
148. Q.2 - Chương 148: Thượng Hải Phồn Hoa	478

149. Q.2 - Chương 149: Đều Là Hán Gian!	481
150. Q.2 - Chương 150: Điên Cuồng Và Tự Cao	486
151. Q.2 - Chương 151: Ai Điên?	491
152. Q.2 - Chương 152: Quý Phi Đi Tắm	496
153. Q.2 - Chương 153: Nhảy Ra Khỏi Bồn Tắm	501
154. Q.2 - Chương 154: Hi Nháo Thượng Hải (Chơi Bời Náo Loạn Cả Thượng Hải)	506
155. Q.2 - Chương 155: Độc Vật Diễn Sinh(độc Vật Được Diễn Hoá)	511
156. Q.2 - Chương 156: Chuyện Cũ Ngàn Năm Trước	515
157. Q.2 - Chương 157: Thiên Sư Hịch Văn	518
158. Q.2 - Chương 158: Hồ Nhập Quân Lang	523
159. Q.2 - Chương 159: Đồng Giáp Nhảy Sông	527
160. Q.2 - Chương 160: Tam Giang Tĩnh Lưu (ba Con Sông Chảy Chung Một Dòng)	531
161. Q.3 - Chương 161: Kim Bài Miễn Tử	535
162. Q.3 - Chương 162: Âm Hồn Ở Nhà Cổ.	539
163. Q.3 - Chương 163: Âm Khí Ngưng Hồn	544
164. Q.3 - Chương 164: Tà Vật Của Giang Thần	548
165. Q.3 - Chương 165: Quái Vật Hiện Thân	552
166. Q.3 - Chương 166: Cự Tích Lục Giáp	556
167. Q.3 - Chương 167: Đáy Sông	561
168. Q.3 - Chương 168: Thần Miếu Dưới Nước	564
169. Q.3 - Chương 169: Háo Tử Vô Sĩ	567
170. Q.3 - Chương 170: Trú Nhan Bí Pháp	570
171. Q.3 - Chương 171: Tử Thử Địa Chi.(1)	573
172. Q.3 - Chương 172: Cổ Hương Của 13	575
173. Q.3 - Chương 173: Người Cá	579
174. Q.3 - Chương 174: Ngân Quan Gọi Về	581
175. Q.3 - Chương 175: Diệu Pháp Phi Thăng	585
176. Q.3 - Chương 176: Âm Dương Thành Cổ	588
177. Q.3 - Chương 177: Trong Phòng Có Người	591
178. Q.3 - Chương 178: Chỗ Ngồi Thần Bí	594
179. Q.3 - Chương 179: Không Thể Tưởng Tượng Nổi	597
180. Q.3 - Chương 180: Sai Sót Trong Cơ Hội Tốt	600
181. Q.3 - Chương 181: Đảo Ở Giữa Hồ	602
182. Q.3 - Chương 182: Một Con Ba Ba Lớn	606
183. Q.3 - Chương 183: Hy Vọng	610
184. Q.3 - Chương 184: Âm Trư Hiện Thân. (1)	612
185. Q.3 - Chương 185: Âm Trư Bất Tử	614
186. Q.3 - Chương 186: 13 Tòa Tuyết Sơn	617
187. Q.3 - Chương 187: Bất Ngờ Nghe Tin Về Tiên	619
188. Q.3 - Chương 188: Linh Đồng Chuyển Thế	622
189. Q.3 - Chương 189: Thiên Long Hộ Thân	626
190. Q.3 - Chương 190: Viên Mạo Lão Tăng	629
191. Q.3 - Chương 191: Đã Từng Là Cổ Nhân	632
192. Q.3 - Chương 192: 2 Tòa Cửu Ngũ	635
193. Q.3 - Chương 193: Thanh Phù Bay Tối	638
194. Q.3 - Chương 194	640
195. Q.3 - Chương 195: Trở Về Chốn Cũ	643
196. Q.3 - Chương 196: Lại Ngự Kim Long	646
197. Q.3 - Chương 197: Thái Tử 13	649
198. Q.3 - Chương 198: 12 Vương Triều	651
199. Q.3 - Chương 199: Gây Họa Tối Thân Tộc	654
200. Q.3 - Chương 200: Dữ Hồ Mưu Bì	657
201. Q.3 - Chương 201: Trong Lòng Có Quỷ(2)	659
202. Q.3 - Chương 202: Người Lừa Ta Gạt(1)	661

203.	Q.3 - Chương 203: Một Người Nữ Đồng	663
204.	Q.3 - Chương 204: Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm	666
205.	Q.3 - Chương 205: Hòa Thượng Bất Quỷ	669
206.	Q.3 - Chương 206: Du Tẩu Vô Thường	672
207.	Q.3 - Chương 207: Tin Từ Hoàng Tuyền	676
208.	Q.3 - Chương 208: Âm Tào Địa Phủ	679
209.	Q.3 - Chương 209: Một Minh Xâm Nhập	684
210.	Q.3 - Chương 210: Trộm Lăng	687
211.	Q.3 - Chương 211: Cổ Mộ Thời Đường.	691
212.	Q.3 - Chương 212: Phụng Chỉ Định Lăng	694
213.	Q.3 - Chương 213: Long Xà Huyền Vũ	697
214.	Q.3 - Chương 214: Vương Lăng Tề Vương	700
215.	Q.3 - Chương 215: Giết Chết Đàng Khi	703
216.	Q.3 - Chương 216: Dưới Vương Lăng.	707
217.	Q.3 - Chương 217: Cao Thủ 70 Tuổi.	710
218.	Q.3 - Chương 218: Súng Bắn Hòa Thượng!	713
219.	Q.3 - Chương 219: Yêu Nhân Tà Phái.	716
220.	Q.3 - Chương 220: Ngọc Thanh Vô Cực	719
221.	Q.3 - Chương 221: Thanh Lương Động Phủ.	722
222.	Q.3 - Chương 222: Sinh Tử Pháp Quyết.	725
223.	Q.3 - Chương 223: Đường Về Nhà.	728
224.	Q.3 - Chương 224: Hồ Lạc Đồng Bằng.	731
225.	Q.3 - Chương 225: Mua Nữ Nhân.	734
226.	Q.3 - Chương 226: Một Đường Xuôi Nam	737
227.	Q.3 - Chương 227	740
228.	Q.3 - Chương 228: Mật Thất Tử Dương	742
229.	Q.3 - Chương 229: Giúp Đỡ	745
230.	Q.3 - Chương 230: Nữ Thi Nại Giếng Cổ	749
231.	Q.3 - Chương 231: Là Ai Làm?	751
232.	Q.3 - Chương 232: Tử Dương Bí Pháp	753
233.	Q.3 - Chương 233: Giả Truyền Đạo Thuật	756
234.	Q.3 - Chương 234: Nhân Tính Bản Ác	759
235.	Q.3 - Chương 235: Áp Giải	762
236.	Q.3 - Chương 236: Đại Hội Xét Xử	764
237.	Q.3 - Chương 237: Không Thẹn Với Lương Tâm	767
238.	Q.3 - Chương 238: Tử Khí Đỉnh Phong	770
239.	Q.3 - Chương 239: Cá Nước Mặn Xoay Người	774
240.	Q.3 - Chương 240: Thiên Hạ Vô Địch	777
241.	Q.3 - Chương 241: Tìm Lại Rương Gỗ	780
242.	Q.3 - Chương 242: Tùy Ý Làm Bậy.	783
243.	Q.3 - Chương 243: Mèo Và Chuột	786
244.	Q.3 - Chương 244: Tuyên Chiến Thiên Hạ	789
245.	Q.3 - Chương 245: Vô Uy Bất Lập	792
246.	Q.3 - Chương 246: Chiến Thuật Tâm Lý	795
247.	Q.3 - Chương 247: Gieo Gió Gặt Báo	798
248.	Q.3 - Chương 248: Thổ Địa Báo Mộng	800
249.	Q.3 - Chương 249: Cuộc Đời Thăng Trầm	803
250.	Q.4 - Chương 250: Đào Thông Vương Lăng.	808
251.	Q.4 - Chương 251: Kim Long Trong Mộ.	810
252.	Q.4 - Chương 252: Ăn Ý Cả Ngàn Năm.	813
253.	Q.4 - Chương 253: Đi Tới Hồ Nam.	816
254.	Q.4 - Chương 254: Gặp Nạn Trên Không Trung.	820
255.	Q.4 - Chương 255: Để Lại Ảnh Chụp.	823
256.	Q.4 - Chương 256: Tam Chiết Quyền Nhiều.	827

257. Q.4 - Chương 257: Thần Châu Nhất Phái.	829
258. Q.4 - Chương 258: 13 Gậy Rối.	832
259. Q.4 - Chương 259: Nụ Hôn.	835
260. Q.4 - Chương 260: Nhìn Trộm Tiên Dung.	839
261. Q.4 - Chương 261: Sông Ngầm Dưới Mặt Đất	841
262. Q.4 - Chương 262: Hồ Ly Thành Tinh	844
263. Q.4 - Chương 263: Hồ Ly Long Vàng	846
264. Q.4 - Chương 264: Xương Trắng Dưới Hoa	849
265. Q.4 - Chương 265: Vũ Sư Chân Thân	852
266. Q.4 - Chương 266: Đi Giết Đầu Trọc	855
267. Q.4 - Chương 267: Nhị Lang Chân Quân	858
268. Q.4 - Chương 268: Tam Quốc Cổ Đại	861
269. Q.4 - Chương 269: Pháp Khí Phật Môn	863
270. Q.4 - Chương 270: Không Ngang Hàng	866
271. Q.4 - Chương 271: Hoa Cúc Nhật	869
272. Q.4 - Chương 272: Viên Phi Thiên Đại	871
273. Q.4 - Chương 273: Cửu Tử Nhất Sinh	874
274. Q.4 - Chương 274: Lại Thấy Ánh Mặt Trời	877
275. Q.4 - Chương 275: Vụ Ẩn Vọng Nguyệt	880
276. Q.4 - Chương 276: Đánh Ninja Tàn Bạo	883
277. Q.4 - Chương 277: Đạp Mông Cô Ta	886
278. Q.4 - Chương 278: Bí Văn Kinh Thiên	888
279. Q.4 - Chương 279: Thâm Nhập Xuống Đất	891
280. Q.4 - Chương 280: Cổ Miếu Trong Động Đá Vôi	894
281. Q.4 - Chương 281: Kiểm Tra Xác Rắn	896
282. Q.4 - Chương 282: Tiến Vào Địa Ngục	899
283. Q.4 - Chương 283: Giữa Đường Phải Quay Về	903
284. Q.4 - Chương 284: Ké Cửa Người Điên	905
285. Q.4 - Chương 285: Động Phòng Giữa Ban Ngày	908
286. Q.4 - Chương 286: Khó Lòng Giải Bày	912
287. Q.4 - Chương 287: Cổ Thuyền Dưới Mặt Đất	914
288. Q.4 - Chương 288: Quả Trứng Khổng Lồ	917
289. Q.4 - Chương 289: Độc Vật Hiện Thân	920
290. Q.4 - Chương 290: Mổ Bụng Lấy Trứng	923
291. Q.4 - Chương 291: Lục Tung	926
292. Q.4 - Chương 292: Giả Thần Giả Quỷ	929
293. Q.4 - Chương 293: Nơi Dơ Bẩn	932
294. Q.4 - Chương 294: Làm Trò Hề	935
295. Q.4 - Chương 295: Lập Đoàn Tác Pháp	937
296. Q.4 - Chương 296: Tìm Cách Khác	940
297. Q.4 - Chương 297: Lùng Sục	943
298. Q.4 - Chương 298: Cổ Miếu Giữa Núi	946
299. Q.4 - Chương 299: Quỷ Vương Chung Quỳ	949
300. Q.4 - Chương 300: Mời Thần Xuất Hiện	952
301. Q.4 - Chương 301: Tú Sĩ Áo Xanh	954
302. Q.4 - Chương 302: Thoải Mái Làm Bầy	957
303. Q.4 - Chương 303: Thời Vận Tới	960
304. Q.4 - Chương 304: Bốn Viên Nội Đan	963
305. Q.4 - Chương 305: Yêu Ma Quỷ Quái	966
306. Q.4 - Chương 306: Bày Tiệc Ăn Mừng	969
307. Q.4 - Chương 307: Mãn Hán Toàn Tịch	972
308. Q.4 - Chương 308: Người Ấy Rời Đi	975
309. Q.4 - Chương 309: Biên Thùy Tây Bắc	978
310. Q.4 - Chương 310: Trấn Nhỏ Vắng Vẽ	981

311. Q.4 - Chương 311: Con Gái Nước Ngoài	984
312. Q.4 - Chương 312: Vây Khốn Ngàn Người	987
313. Q.4 - Chương 313: Trấn Nhỏ Đại Loạn	990
314. Q.4 - Chương 314: Đạo Xử Thế	993
315. Q.4 - Chương 315: Bốn Manh Mối	996
316. Q.4 - Chương 316: Tiến Về Phía Tây	999
317. Q.4 - Chương 317: Biển Tử Vong	1002
318. Q.4 - Chương 318: Ẩn Chứa Nguy Hiểm	1004
319. Q.4 - Chương 319: Ngọc Phất Đi Đâu	1007
320. Q.4 - Chương 320: Mật Thất Trong Thành Cổ	1010
321. Q.4 - Chương 321: Dẫn Xà Xuất Động	1012
322. Q.4 - Chương 322: Dẫn Thân Mạo Hiểm	1015
323. Q.4 - Chương 323: Âm Chúc Hỏa Xà	1017
324. Q.4 - Chương 324: Bắt Hán Gian	1019
325. Q.4 - Chương 325: Địa Thế Hiểm Trở	1021
326. Q.4 - Chương 326: Trú Đóng Ở Thành Cổ	1023
327. Q.4 - Chương 327: Không Thắng Mà Lui	1026
328. Q.4 - Chương 328: Pháp Châm Định Hồn	1028
329. Q.4 - Chương 329: Đóng Băng Hồn Phách	1030
330. Q.4 - Chương 330: Đánh Chết Đồng Giáp	1033
331. Q.4 - Chương 331: Lẽ Loi Một Minh	1036
332. Q.4 - Chương 332: Tà Khí Thượng Cổ	1038
333. Q.4 - Chương 333: Cổ Đô Khai Phong	1041
334. Q.4 - Chương 334: Lại Về Nguyên Hình	1044
335. Q.4 - Chương 335: Sát Cơ Vô Hạn	1046
336. Q.4 - Chương 336: Tà Dương Như Máu	1049
337. Q.4 - Chương 337: Máu Chảy Thành Sông	1051
338. Q.4 - Chương 338: Trần Như Nhộng	1053
339. Q.4 - Chương 339: Truy Sát Vọng Nguyệt	1056
340. Q.4 - Chương 340: Cổ Nhân Báo Tin	1058
341. Q.4 - Chương 341: Mười Đại Cao Thủ	1061
342. Q.4 - Chương 342: Thanh Lương Động Phủ	1063
343. Q.4 - Chương 343: Ba Ngọn Núi	1065
344. Q.4 - Chương 344: Giết Ngọc Hành Tử	1068
345. Q.4 - Chương 345: Hồng Nhạn Gặp Rủi Ro	1070
346. Q.4 - Chương 346: Đi Về Phía Tây Đại Mạc	1073
347. Q.4 - Chương 347: Biển Chết Quỷ Thành	1076
348. Q.4 - Chương 348: Giống Như Đã Từng Quen Biết	1079
349. Q.4 - Chương 349: Bành Thị Cư	1081
350. Q.4 - Chương 350: Trận Pháp Tam Hoàn	1084
351. Q.4 - Chương 351: Ở Lại Đại Sa Mạc	1087
352. Q.4 - Chương 352: Hiểu Ra	1089
353. Q.4 - Chương 353: Dừng Lại Lịch Sử	1092
354. Q.4 - Chương 354: Dừng Lại Lịch Sử	1097
355. Q.4 - Chương 355: Dùng Đầu Ốc	1099
356. Q.4 - Chương 356: Tại Sao Lại Là Một Thiếu Niên ?	1101
357. Q.4 - Chương 357: Linh Vị Quỷ Dị	1104
358. Q.4 - Chương 358: Thế Tử Bành Vương	1106
359. Q.4 - Chương 359: Năm Tháng Như Thoi Đưa	1109
360. Q.4 - Chương 360: Chung Khuy Minh Kính	1111
361. Q.4 - Chương 361: Chém Chết Hỏa Xà	1114
362. Q.4 - Chương 362: Thu Xếp Ôn Thỏa	1116
363. Q.4 - Chương 363: Một Năm Cuối Cùng	1119
364. Q.4 - Chương 364: Hành Vi Kỳ Quái	1122

365. Q.4 - Chương 365:	Đêm Giao Thừa	1124
366. Q.4 - Chương 366:	Ấm Áp Ngẩn Ngủ	1127
367. Q.4 - Chương 367:	Trời Vỗ Vô Tình	1130
368. Q.4 - Chương 368:	Chôn Xương Nơi Nào	1132
369. Q.4 - Chương 369:	Sơn Vũ Dục Lai	1134
370. Q.4 - Chương 370:	Một Cái Lòng Chim	1137
371. Q.4 - Chương 371:	Chuyện Ở Nghĩa Trang	1140
372. Q.4 - Chương 372:	Ma Nữ **	1143
373. Q.4 - Chương 373:	Lăng Mộ Khương Thượng	1145
374. Q.4 - Chương 374:	Thần Binh Lợi Khí	1148
375. Q.4 - Chương 375:	Ngưng Mây Tạo Mưa	1151
376. Q.4 - Chương 376:	Mở Được Lối Vào.	1153
377. Q.4 - Chương 377:	Cơ Quan Trong Mộ.	1156
378. Q.4 - Chương 378:	Trí Tuệ Của Cổ Nhân.	1158
379. Q.4 - Chương 379:	Đồ Vật Chôn Cùng.	1161
380. Q.4 - Chương 380:	Thân Hãm Trùng Vây.	1164
381. Q.4 - Chương 381:	Lục Đan Tề Toàn.	1167
382. Q.4 - Chương 382:	Ngũ Hành Tề Tam.	1170
383. Q.4 - Chương 383:	Kế Đào Mạng.	1172
384. Q.4 - Chương 384:	Kim Điều Lăng Vân.	1175
385. Q.4 - Chương 385:	Vĩnh Viễn Không Bao Giờ Phụ Nhau.	1177
386. Q.4 - Chương 386:	Đấu Chuyển Tinh Di.	1180
387. Q.4 - Chương 387:	Người Này Là Ai.	1183
388. Q.4 - Chương 388:	Không Chết Không Thôi.	1185
389. Q.4 - Chương 389:	Ba Món Đồ.	1188
390. Q.4 - Chương 390:	Tìm Cổ Nhân.	1191
391. Q.4 - Chương 391:	Y Nhân Quy Chân	1194
392. Q.4 - Chương 392:	Chuẩn Bị Khởi Hành	1197
393. Q.4 - Chương 393:	Bay Đi Ai Cập	1200
394. Q.4 - Chương 394:	Là Phúc Hay Họa	1203
395. Q.4 - Chương 395:	Không Được Tin Tưởng	1206
396. Q.4 - Chương 396:	Kìm Lại Cho Họ Mắc Nghen	1209
397. Q.4 - Chương 397:	Cairo Ai Cập	1212
398. Q.4 - Chương 398:	Không Thể Biết Được	1215
399. Q.4 - Chương 399:	Người Dẫn Đường	1218
400. Q.4 - Chương 400:	Kỳ Mưu Quỷ Kế	1220
401. Q.4 - Chương 401:	Cự Xà Về Tổ	1223
402. Q.4 - Chương 402:	Xà Hồn Bám Thân	1226
403. Q.4 - Chương 403:	Nhỏ Cỏ Tận Gốc	1229
404. Q.4 - Chương 404:	Biến Cố Kinh Thiên	1231
405. Q.4 - Chương 405:	Đại Đạo Không Lầm	1234
406. Q.4 - Chương 406:	Không Ngừng Không Nghỉ	1237
407. Q.4 - Chương 407:	Bay Tới Bắc Cực	1240
408. Q.4 - Chương 408:	Bỏ Máy Bay	1243
409. Q.4 - Chương 409:	Trời Đất Ngập Trần Băng Tuyết	1246
410. Q.4 - Chương 410:	Thấy Chết Mà Không Cứu	1249
411. Q.4 - Chương 411:	Sát Cơ Tứ Phía	1252
412. Q.4 - Chương 412:	Bị Dơi Vây	1255
413. Q.4 - Chương 413:	Liều Mạng Mà Chạy	1258
414. Q.4 - Chương 414:	Tường Băng Cao Ba Trượng	1260
415. Q.4 - Chương 415:	Tám Tích Thiên Thạch	1263
416. Q.4 - Chương 416:	Transformers	1266
417. Q.4 - Chương 417:	Vương Giả Của Chư Hầu	1269
418. Q.4 - Chương 418:	Tam Gia Chi Loạn	1272

419. Q.4 - Chương 419:	Trùng Phạt Cổ Trần	1274
420. Q.4 - Chương 420:	Hình Dáng Huyền Vũ	1277
421. Q.4 - Chương 421:	Tàu Ngầm Thời Chu Triều	1280
422. Q.4 - Chương 422:	Nhân Quả Tuần Hoàn	1283
423. Q.4 - Chương 423:	Đóng Băng Tất Cả Mọi Người	1286
424. Q.4 - Chương 424:	Hòn Đảo Thần Bí	1288
425. Q.4 - Chương 425:	Vì Sao Lại Có Hạng Bạt?	1291
426. Q.4 - Chương 426:	Quan Tài Đá Màu Đen	1294
427. Q.4 - Chương 427:	Chu Nho Hạng Bạt	1297
428. Q.4 - Chương 428:	Thủy Thần Huyền Vũ	1300
429. Q.4 - Chương 429:	Bỏ Trận Chạy Trốn	1303
430. Q.4 - Chương 430:	Tể Tự Bắc Đẩu	1306
431. Q.4 - Chương 431:	Tìm Thiên Thạch	1309
432. Q.4 - Chương 432:	Gặp Lại Cố Nhân	1311
433. Q.4 - Chương 433:	Mang Lão Đại Đi	1314
434. Q.4 - Chương 434:	Giở Lại Trò Cũ	1317
435. Q.4 - Chương 435:	Thần Lẫn Chết	1320
436. Q.4 - Chương 436:	Thư Hùng Ganh Đua	1323
437. Q.4 - Chương 437:	Tru Diệt Huyền Vũ	1326
438. Q.4 - Chương 438:	Vì Cậu Mà Chờ	1329
439. Q.4 - Chương 439:	Khó Trở Về Năm Xưa	1332
440. Q.4 - Chương 440:	Đại Bi Đại Hỉ	1335
441. Q.4 - Chương 441:	Tìm Quan Tài	1338
442. Q.4 - Chương 442:	Chân Thân Khương Thượng	1341
443. Q.4 - Chương 443:	Chiến Thắng Trở Về	1343
444. Q.4 - Chương 444:	Trên Là Biến Số	1346
445. Q.4 - Chương 445:	Cương Thi Vương	1349
446. Q.4 - Chương 446:	A Lần Xuất Chinh	1352
447. Q.4 - Chương 447:	Một Minh Thâm Nhập	1355
448. Q.4 - Chương 448:	Mở Đường Lui	1358
449. Q.4 - Chương 449:	Hòa Thượng Nhật	1361
450. Q.4 - Chương 450:	Ô Diện Quỷ Mị	1363
451. Q.4 - Chương 451:	Đi Osaka	1366
452. Q.4 - Chương 452:	Cổ Tháp Trấn Tà	1369
453. Q.4 - Chương 453:	Thả Hạng Bạt	1371
454. Q.4 - Chương 454:	Xuất Hiện	1374
455. Q.4 - Chương 455:	Người Tối Là Người Phương Nào?	1377
456. Q.4 - Chương 456:	Tôi Muốn Giết Anh	1379
457. Q.4 - Chương 457:	Thiên Đạo Vô Cực	1382

Tàn Bào



Giới thiệu

Hắn sống tại thời Dân quốc binh hoang mĩ lạc. Tuy rằng bản thân hắn là một người nắm được Đạo

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-bao>

1. Q.1 - Chương 1: Đạo Quát Đồ Nát

TQ những năm 1936, vào lúc chạng vạng cuối thu.

Bán đảo Giao Đông, dưới chân núi Côn Du, lúc này một người trẻ tuổi khoảng hơn 20 tuổi, trên vai có vác một ba lô vôi vàng mà đi, mục đích của hắn chính là đạo quán tên là Thanh Thủy quan.

Người trẻ tuổi tên là Tả Đăng Phong, năm nay 24 tuổi, là một phần tử trí thức, nhậm chức tại huyện Văn Đăng, không phải hắn đến đây để xuất gia mà hắn bị cấp trên phái đến đây để trông đạo quán này.

Theo lý thuyết trong đạo quán đều có đạo sĩ, căn bản cũng không cần huyện lý phái người trông coi nhưng mà đạo quán này lại không có đạo sĩ nào. Theo lý thuyết thì Tả Đăng Phong cũng không nên đến đây làm nhưng mà huyện lý cố tình giao nhiệm vụ này cho hắn.

Dù vậy khi bị cấp trên phái đến đây thì Tả Đăng Phong cũng không có cảm thấy kinh ngạc chút nào, lập tức thu thập hành lý. Kết quả là nằm trong dự đoán của hắn, hắn không những không cảm thấy ỉu ru mà tỏ ra cảm thấy may mắn, có thể làm việc, có thể giữ chén cơm, trông coi đạo quán này mỗi tháng tiền lương là 4 đồng tiền đại dương, điều này cũng không tệ a.

Cuối tháng trước, khi được nghỉ thì Tả Đăng Phong liền cầm tiền lương về quê thăm mẹ mình, nhà của Tả Đăng Phong nằm ở một làng chài ven biển, cha hắn năm đó vừa mới rời bến thì gặp tai nạn ở rên biển. Mẹ hắn nuôi hắn và 2 người chị của lớn lên, mẹ của hắn vẫn ở góa. Mỗi tháng tiền lương của Tả Đăng Phong đều chia thành 4 phần, mẹ của hắn 1 đồng, 2 người chị của hắn 2 đồng còn hắn 1 đồng. Chớ xem thường 1 đồng này, 1 đồng có thể mua được hơn 10 kg gạo, vài kg cá, hơn nữa cũng có thể mua được 4-5kg thịt, có thể nói đây là một số tiền lớn.

Sau khi trở về Tả Đăng Phong phát hiện mẹ mình bị bệnh, lúc nào cũng ho, thấy mẹ mình bị ho thì Tả Đăng Phong cũng không ở lại ngủ mà liền trở về Huyện Thành để mua thuốc Tây ẹ mình.

Nhà của Tả Đăng Phong nằm ở phía Đông Nam của Huyện Thành, cách Huyện Thành 60 km, đi bộ thì hết 5-6 tiếng cho nên đợi khi hắn đến đó thì cũng đã 8h tối rồi. Lúc này hiệu thuốc đã đóng cửa, Tả Đăng Phong cũng không có nóng lòng mua thuốc, bởi vì hắn có mua thì cũng không trở về được, vì thế Tả Đăng Phong liền trở về Sở Văn Hóa để ngủ lại rồi sáng mai mua thuốc mà về.

Sở Văn Hóa nằm ở thành Tây.

Đi vào Sở Văn Hóa thì Tả Đăng Phong phát hiện cửa ở đây đã khóa, điều này làm hắn nghi hoặc, mỗi tối thì hắn luôn ngủ ở chỗ này, tất cả đồng nghiệp khác đều về, thế mà tại sao hôm nay lại cửa lại bị khóa?

Tả Đăng Phong nghi ngờ một chút rồi đi vào thì phát hiện phòng ở phía Tây vẫn còn sáng đèn, nơi đó là phòng làm việc của Phó Sở Trưởng Hồ Thiến, Hồ Thiến đúng là tiểu lão bà của Huyện Trưởng Vương Hữu Tài. Bình thường thì nàng về sớm, tại sao hôm nay trễ rồi mà phòng làm việc của nàng lại sáng đèn?

- Có trộm.

Trong lòng Tả Đăng Phong liền hiện lên suy nghĩ này, sau đó chuẩn bị gõ cửa đi vào.

Tả Đăng Phong do dự một lát cũng không có gõ cửa, mà là chọn mở cửa rồi rón rén đi vào. Sở dĩ hắn làm như vậy chính là muốn tóm lấy tên trộm kia để lấy công.

Đến gần phòng thì hắn nghe bên trong có một giọng nói của nữ nhân, chủ nhân của giọng nói này là Hồ Thiển. Lúc này Hồ Thiển đang kêu cứu, tuy rằng âm điệu không cao nhưng mà Tả Đăng Phong có thể nghe rõ nàng đang nói: “Tha cho em đi, em thật sự không được rồi.”

Nghe được tiếng kêu cứu của Hồ Thiển thì nhiệt huyết trong lòng Tả Đăng Phong dâng lên, nếu như hắn cứu được tiểu thiếp của Huyện Trưởng thì ngày sau hắn sẽ được Huyện Trưởng trọng dụng.

Cho nên hắn không nói hai lời, liền mở cửa phòng rồi xông vào. Trong phòng, trước bàn làm việc có một nữ nhân đang cởi truồng, đứng phía sau nữ nhân này là một nam nhân, quần của hắn đã tuột đến dưới chân. Một màn này đã nằm trong dự đoán của Tả Đăng Phong cho nên hắn liền không có chút chần chờ mà bước lên đá một cước vào tên nam nhân kia.

Một cước này hắn dốc hết sức, sau đó khi đá xong một cước thì Tả Đăng Phong liền nghe một tiếng hét thảm vang lên.

Nam nhân kia xoay đầu lại, Tả Đăng Phong lập tức ngây dại, người nam nhân trước mặt này chính là Phó Huyện Trưởng Tôn Ái Quốc.

Đột nhiên xuất hiện biến cố này làm cho Tả Đăng Phong trợn mắt hốc mồm đứng tại chỗ, trong khoảng thời gian ngắn không rõ chuyện này rốt cuộc là như thế nào

- Cút ra ngay.

Tôn Ái Quốc thấy vậy thì tức giận thét lên.

- Nha.

Tả Đăng Phong biết mình đã gây họa, cố gắng bước đi nhưng mà bởi vì quá run nên không thể đi được.

- Cậu còn xem.

Rốt cuộc thì Hồ Thiển cũng kéo quần lên.

- Tôi không nhìn thấy gì, tôi không nhìn thấy gì cả.

Tả Đăng Phong nghe được Hồ Thiển nói thế thì rốt cuộc miễn cưỡng mà đi ra.

Gió thu ban đêm thổi tới làm cho Tả Đăng Phong thanh tỉnh lại, cất bước chạy ra Sở Văn Hóa, qua gần nửa ngày thì hắn mới bình tĩnh trở lại, chính mình đã làm phá vỡ cuộc thông dâm giữa Tôn Ái Quốc và Hồ Thiển, hơn nữa còn đập Tôn Ái Quốc, chỉ sợ là bát cơm này không giữ được rồi.

Phần công việc này chính là do Vương lão gia tử khi còn sống đã nhờ người kiếm cho hắn. Vương lão gia tử là một thủy sư của mạt đội Bắc Dương, trong cuối thời chiến Giáp Ngọ thì cha của Tả Đăng Phong khi đi biển đã cứu được Vương lão gia tử. Sau khi cha hắn qua đời thì Vương lão gia tử luôn tiếp tế cho Tả gia bọn hắn, còn dạy Tả Đăng Phong biết chữ, cho đến sau lại sai người giành lấy công việc này cho hắn. Đáng tiếc là mấy năm trước Vương lão gia tử đã qua đời rồi.

Nếu bây giờ thất nghiệp thì sau này làm gì? Tả Đăng Phong bắt đầu sầu lo rồi, mẹ hắn bây giờ đã lớn tuổi rồi, không thể cứ tiếp tục để người chịu đói nữa a.

Đi lại trên đường một lát, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng trở về Sở Văn Hóa, quán trọ ở trong Huyện Thành đều có nhưng mà hắn không có tiền để ở lại đó.

Trở lại Sở Văn Hóa, Tôn Ái Quốc cùng Hồ Thiển đã đi rồi, Tả Đăng Phong về tới gian phòng của mình, trần trọc nửa đêm cuối cùng hắn mới ngủ được. Nếu như Tôn Ái Quốc hoặc là Hồ Thiển đuổi mình đi thì đến lúc đó hắn sẽ nói ra tin này, cùng lắm là cả đám xong đời thôi.

Ngày kế, Tả Đăng Phong mua thuốc xong rồi trở về nhà, bắt quá hần vẫn không đem chuyện này kể cho ai cả.

Thứ hai đi làm, Tả Đăng Phong luôn luôn không yên bất an , giữa trưa Sở Trưởng tìm hần nói chuyện, uyển chuyển nói công tác có biến động nên để cho hần đi trông coi Thanh Thủy quan, Tả Đăng Phong lập tức đồng ý. Đã xảy ra chuyện như vậy tự nhiên là không thể ở đây nữa, trong mắt của hần nếu có thể giữ lại được tiền lương thì đi chỗ nào cũng giống nhau.

Trước khi vào núi thì Tả Đăng Phong đi tìm một tên bảo trưởng ở địa phương để nhờ hần dẫn đường kết quả là tên kia chỉ chỉ đường cho hần, cũng không có phái người dẫn đường, cho nên Tả Đăng Phong chỉ có thể một thân một mình vào núi.

Đến giờ phút này, Tả Đăng Phong bắt đầu ở trong lòng thâm mắng xui xẻo, lúc trước còn muốn cứu tiểu thiếp của Huyện Trưởng, kết quả chẳng những không cứu được còn bị đưa đi đây.

- Ta chứ con mẹ nó.

Tả Đăng Phong thấy một con thỏ bên bụi cỏ nhảy ra thì liền giật mình.

Đột nhiên hần liền tỉnh táo trở lại, lúc này hần đã rời xa Huyền Thành, trước mắt là một thâm sơn hần chưa từng tới bao giờ, trong núi còn có một tòa đạo quán mà hần cũng chưa từng đặt chân đến.

Từ nhỏ Tả Đăng Phong lớn lên ở biển nên chưa bao giờ lên núi, mà ở Côn Du sơn này có sói, hiện tại mặt trời sắp xuống núi rồi, hần bắt đầu sợ hãi, nếu như gặp phải ác lang thì hần cũng không phải là đối thủ của ác lang a.

Tả Đăng Phong cảm thấy tê cả da đầu, vì thế hần liền bỏ túi tre lên xuống rồi cầm lấy một thái đao (con dao làm bếp), đây là thứ trước khi đi hần đã chạy vào phòng bếp của Sở Văn Hóa lấy đi.

Thái đao nơi tay, hần cảm thấy tự tin một chút, bắt quá hiện giờ trong núi đã mờ mịt, một thái đao trên tay của hần cũng không làm gì được a.

Nghĩ đến đây thì Tả Đăng Phong không khỏi bước nhanh hơn.

Chạy không được thì Tả Đăng Phong liền bắt đầu giảm tốc độ lại, lúc này hần đã gần hết hơi rồi.

Cũng may là Thanh Thủy quan cũng không còn xa lắm, sau khi đi qua một triền núi thì rốt cuộc Tả Đăng Phong cũng thấy được một tòa đạo quán rách nát nằm ở giữa núi. Màn đêm bao phủ, Thanh Thủy quan hiện ra mờ mờ, xa xa nhìn lại thì rất tĩnh mịch âm trầm.

Tuy rằng trong bóng đêm Thanh Thủy quan làm cho Tả Đăng Phong nổi cả da gà nhưng mà hần liền cảm thấy an tâm bởi vì ở đó có một cột khói bếp bay lên.

Thấy vậy thì bước chân của hần cũng nhanh hơn, nhưng mà chạy không được vài bước thì hần liền dừng lại.

Trước khi đi Sở trưởng đã nói cho hần biết ở trong Thanh Thủy quan này không có ai mà.

2. Q.1 - Chương 2: Người Con Gái Trong Núi

Nếu trong đạo quán không có ai thì khói bếp này ở đâu mà ra?

Tả Đăng Phong nghi ngờ, trong đầu hiện ra vô số phán đoán, có lẽ là thôn dân phụ cận, có lẽ là thợ săn vào núi săn bắn ở lại, tóm lại là không thể nào là thổ phỉ, bởi vì phụ cận nơi này không có thổ phỉ .

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong an tâm không ít, rồi bắt đầu bước đi.

Đi chừng khoảng 20' thì Tả Đăng Phong mới đến được cửa bên ngoài của Thanh Thủy quan.

Tới gần đó thì Tả Đăng Phong trợn tròn mắt, nhìn từ đằng xa thì Thanh Thủy quan còn tương đối đầy đủ, đến gần thì mới phát hiện nó đã rách nát tả tơi. Diện tích của Thanh Thủy quan chỉ có mấy trăm mét vuông, tường viện phía trước bên trái đã sụp xuống một mảng, cửa vào tuy còn đó nhưng mà cũng đã lung lay sắp đổ, trên đất mọc đầy cỏ tranh.

Xuyên qua tường viện lụp xụp thì có thể thấy được cảnh tượng bên trong đạo quán, 3 sương phòng ở 2 bên cũng coi như là đầy đủ. Đại điện ở giữa đã không còn có cửa, tối om nên không thể thấy bên trong có gì, lúc này ở giữa sân có một đồng lửa, bên cạnh đồng lửa là một tên ăn xin gầy yếu.

Một màn trước mắt khiến lệnh Tả Đăng Phong trợn mắt há hốc mồm, hắn không nghĩ tới Thanh Thủy quan này đã rách nát tới bởi này mà còn cần phải bảo vệ à?

Lúc này Tả Đăng Phong đã thăm mắng Tôn Ái Quốc cùng Hồ Thiển, sớm biết cục diện hôm nay thì lúc trước hắn đã phóng hỏa, để đôi gian phu dâm phụ kia cỗi trướng, xấu hổ mà chạy ra đường lớn rồi.

Ngây ngốc đứng đó một lúc, Tả Đăng Phong đem ánh mắt nhìn về Đông sương cùng Tây sương (Phòng ở phía Đông và phía Tây), phòng còn tương đối đầy đủ nhưng cửa sổ đã lung lay sắp rớt rồi.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang quan sát xung quanh thì tên ăn mày bên đồng lửa kia liền phát hiện được hắn, rồi vội vàng đứng lên, liền tiếp lui về phía sau, vẻ mặt hoảng sợ.

- Anh đừng sợ, tôi là người tốt.

Tả Đăng Phong vội vàng hướng về bên đó vẫy vẫy tay, vung tay lên thì hắn mới phát hiện trong tay mình vẫn nắm thái đao.

Tên ăn mày kia thấy thế thì thất kinh lập tức muốn chạy trốn, nhưng mà cửa bên ngoài đã bị Tả Đăng Phong chặn đường nên hắn liền chạy về phía Bắc của đại điện.

- Tôi là người tốt, tôi sẽ không làm tổn thương anh.

Tả Đăng Phong thu lại thái đao rồi đi vào trong.

Sau khi tiến vào đạo quán thì Tả Đăng Phong cũng không có nóng lòng đi về phía Bắc đại điện, mà là hắn đến gần đồng lửa để nghỉ ngơi một chút, chạy hơn 80 km đường đã khiến Tả Đăng Phong vô cùng mệt mỏi.

Xoa xoa bả vai đau nhức, Tả Đăng Phong phát hiện trong đồng lửa kia có 2 củ khoai lang, chắc là cơm tối của tên ăn mày kia.

- Tôi là người được huyện phái tới trông coi đạo quán này, đây là hành lý cùng lương thực của tôi.

Tả Đăng Phong hướng về phía tên ăn mày đang trốn ở đại điện kia mà nói, lúc này Tả Đăng Phong đã phát hiện bộ dạng của tên ăn mày kia rất gầy yếu, thân cao không quá 1m6, người như thế không thể tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Tên ăn mày kia nghe Tả Đăng Phong nói vậy thì bước ra, rồi đứng sát ở góc tường, từ từ đánh giá Tả Đăng Phong.

Tên ăn mày kia đánh giá Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng đánh giá hắn, Tả Đăng Phong liền nhìn ra người ăn mày là một nữ nhân, quần áo trên người nàng đã cũ nát, lại rách rưới nữa.

- Tôi từ Huyện Thành đến đây, đến đây để trông coi đạo quán, tôi không phải người xấu.

Tả Đăng Phong mở miệng, hơn nữa khi nói chuyện thì nở ra nụ cười chân thành tha thiết.

Nữ ăn mày kia cái nghe vậy cũng không có phản ứng gì, vẫn đang nghi hoặc mà cảnh giác nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong.

- Cô ở nơi này sao?

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh, phát hiện bên trong đạo quán không có cỏ dại, hơn nữa lại còn được quét dọn.

Rất cuộc nữ ăn mày kia cũng có phản ứng, nàng nhẹ nhàng gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy vậy thì yên tâm không ít.

- Tôi sẽ không làm cô bị thương, cô còn ở nơi này thì tôi sẽ không đuổi cô đi.

Tả Đăng Phong mở miệng nói, đối với kẻ yếu thì hắn cũng không có ỨC HIẾP hay làm gì cả.

Nữ ăn mày kia lại gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía đóng lửa đang sắp tắt.

- Bình thường thì cô ở phòng nào?

Tả Đăng Phong ngồi xổm xuống rồi lấy cây móc 2 củ khoai lang trong đống lửa ra.

Nữ ăn mày nghe vậy thì xoay người nhìn về phía Tây sương.

- Vậy thì sau này tôi sẽ ở phòng đối diện phía Đông.

Tả Đăng Phong đợi khoai lang nguội một ít rồi mới cầm lên rồi đưa cho nữ ăn mày kia. Sau khi do dự một chút thì nàng liền bước lên cầm lấy khoai lang, chạy về Tây sương rồi đóng cửa lại.

Tả Đăng Phong liền đoán nữ nhân này tầm 20-23 tuổi, nàng cố ý làm dơ bộ mặt của mình cũng chính là vì tự bảo vệ bản thân.

Đối với sự xuất hiện của nữ ăn mày này thì Tả Đăng Phong cũng không cảm thấy kỳ quái, hiện nay người NB bắt đầu xâm lược TQ, có rất nhiều nạn dân chạy trốn. Bất quá nói đi thì nói lại, nạn dân bình thường thì thường kết thành một đoàn người, vậy tại sao nữ tử này chỉ có một mình?

Vừa bước về Đông sương Tả Đăng Phong vừa suy nghĩ. Hắn đẩy cửa phòng ra, nường theo ánh sáng thì Tả Đăng Phong thấy được phòng này cũng tương đối sạch sẽ, ở giữa có một cái bàn bát tiên (bàn vuông) màu đỏ sẫm, xung quanh là 4 cái ghế gỗ có khắc hoa, ngoài ra cũng không còn vật khác.

Trên bàn có một đồ để cắm nến, mặt trên có một cây nến chảy chưa hết, châm nên lên thì Tả Đăng Phong liền đẩy cửa đi vào phòng phía Bắc. Vừa mới bước chân vào phòng thì Tả Đăng Phong lập tức đổ mồ hôi lạnh vì trước mặt hắn chính là một cái quan tài màu đen, năm tháng trôi qua, trên nắp quan tài còn dính đầy bụi.

Ở hoàn cảnh lạ lẫm lại đột nhiên trong lúc đó phát hiện quan tài đổi thành ai cũng sẽ sợ, tuy rằng Tả Đăng Phong là một phần tử trí thức, cũng không tin ma quỷ nhưng mà thấy cái quan tài kia thì hắn cũng cả kinh rồi bối rối bước lui ra rồi đóng cửa phòng lại.

- Nơi quái quỷ gì đây?

Tả Đăng Phong đưa tay xoa mồ hôi lạnh trên trán, âm thầm kinh hãi. Bình tĩnh mà xem xét thì trước khi đến đây Tả Đăng Phong cũng không biết chỗ đạo quán này, hắn không biết chỗ này được xây dựng năm nào cũng không biết trước đây có người hay không. Đột nhiên trong đây có quan tài, xem ra chỉ là có 2 khả năng. Thứ nhất đây chính là người thân thuộc của nữ nhân kia, bất quá khả năng này lại không lớn bởi vì khi chạy nạn không thể nào mang theo quan tài được, mặt khác cỗ quan này kia dường như đã có lâu rồi, không phải trong thời gian gần đây. Còn nguyên nhân khác chính là đây là quan tài mà đạo nhân ở đạo quán này chuẩn bị inh sau khi chết, khả năng này lớn hơn một chút, nhưng mà hắn cũng không dám đi vào để kiểm tra.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong mới lấy lại tinh thần rồi đi về phòng phía Nam, khi tiến vào đây thì hắn cũng không thấy có quan tài như bên kia nữa, mà là ở đây có một chiếc giường đất, trên giường có một cái chiếu cũ.

Sau khi bỏ hành lý xuống thì Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, ở dưới giường này có chỗ đốt lửa để chống lạnh vì thế hắn muốn đi tìm củi để đốt.

Ra khỏi cửa thì Tả Đăng Phong phát hiện ở bên trong viện có mấy nhánh cây, những thứ này chắc là do nữ nhân bên kia nhặt, hắn không muốn lấy vì thế đi ra bên ngoài đạo quán để kiếm. Lúc này trời đã vào cuối thu nên vật nhóm lửa cũng không khó kiếm, sau một lát Tả Đăng Phong liền ôm một bó cỏ tranh về tới phòng.

Sau khi nhóm lửa xong thì Tả Đăng Phong liền cầm lấy một cái dây thừng rồi đi tới phòng có quan tài kia, hắt lấy dây thừng cột 2 bên cầm của cánh lửa lại. Hắt làm như vậy cũng không phải lo lắng trong quan tài có cái gì đó chui ra, mà thuần túy là tác dụng tâm lý, làm như vậy thì hắt mới cảm thấy an toàn thêm một tí.

Giường nằm được ấm lên thì Tả Đăng Phong liền cất hành lý xuống dưới chân. Thật ra thì chỗ đạo quán này cũng không có cái gì để đáng giá, Tả Đăng Phong rất biết điểm này nhưng mà hắt cũng rõ được bản thân hắt sẽ không được trở về. Tôn Ái Quốc cùng Hồ Thiển sẽ không để cho hắt trở về Huyện Thành, bất quá 2 người kia cũng không dám cắt xén tiền lương của mình, nếu không thì mình sẽ đem mọi chuyện nói ra.

Nói đi thì nói lại dù gì thì ở nơi này cũng tốt, trong Sở Văn hóa thì ai cũng có thân thích, còn hắt thì không có ai hơn nữa mỗi ngày hắt đều làm nhiều nhất nhưng tiền lương lại ít nhất cho nên tâm lý liền không thăng bằng.

Nghĩ như thế thì trong lòng Tả Đăng Phong thoải mái hơn, âm thầm hạ quyết tâm đợi ngày mai thì hắt sẽ sửa sang lại chỗ này một chút.

Người đã sớm mệt mỏi nên nằm được một tí thì Tả Đăng Phong liền ngủ.

Không biết qua bao lâu, Tả Đăng Phong bị một trận những tiếng vang nặng nề đánh thức.

Sau khi thức tỉnh thì hắt liền ngồi dậy, nếu hắt không nghe lầm thì tiếng này chính là tiếng gỗ rơi xuống đất từ căn phòng ở phía Bắc kia truyền đến. Ngay tại khi hắt ngồi dậy thì hắt còn nghe được có tiếng bước chân của ai đó nữa.

Bởi vì vừa mới bừng tỉnh nên trong thời gian ngắn thì Tả Đăng Phong cũng không có hiểu rõ, bất quá rất nhanh hắt liền phản ứng lại cũng bắt đầu sợ hãi.

Phòng phía Bắc là chỗ đặt quan tài, tại sao nơi đó lại có tiếng bước chân được?

3. Q.1 - Chương 3: Nửa Đêm Kinh Hồn

Đêm hôm khuya khoắc, trong núi sâu, ở trong phòng có quan tài lại phát lên một tiếng vang khác thường, nhiều nhân tố chồng chất lên nhau khiến lông tóc của Tả Đăng Phong dựng cả lên, cả người chỉ thấy ớn lạnh.

Cả người hắt ngây ngốc, run rẩy. Trong đầu chỉ có một suy nghĩ, chẳng thể trách lúc trước tên bảo trưởng kia sống chết không chịu phái người dẫn hắt lên đây, thì ra địa phương này lại có chuyện ma quỷ nha.

Sau đó, Tả Đăng Phong dần dần từ trong hoảng sợ lấy lại tinh thần, đầu tiên là hắt nghĩ đến trên thế giới này không có ma quỷ, mà cho dù có quỷ thì quỷ cũng bay, không có bước đi a.

Nghĩ đến đây, nỗi sợ hãi trong lòng Tả Đăng Phong đã giảm đi, bất quá ngay sau đó hắt càng sợ thêm. Tiếng trong phòng kia là tiếng bước chân, hơn nữa vẫn còn vang lên, cái này chẳng lẽ là xác chết sống dậy sao?

Đối mặt với nguy hiểm thì đối với người bình thường mà nói thì người đó sẽ lựa chọn chạy trốn theo bản năng, nhưng mà Tả Đăng Phong thì khác, hắt là một kẻ quật cường.

- Hôm nay lão tử muốn nhìn xem rốt cuộc mày là cái thứ gì?

Tả Đăng Phong gào lên một tiếng rồi nắm lấy thái đao đi xuống giường.

Lúc bước xuống giường thì hắt ngã sấp xuống. Nguyên nhân thứ nhất chính là trong này quá tối hơn nữa hắt lại không quen thuộc ở phòng này, nguyên nhân thứ hai chính là do hắt vô cùng sợ hãi nên cả người run lên, đứng không vững.

Sau đó, hắn liền bò dậy rồi chạy ra phòng phía Bắc, một chân đạp vào cửa phòng kia.

Bất quá hắn không thể đá văng cửa ra bởi vì lúc này trước khi đi ngủ hắn đã dùng dây thừng cột 2 cánh cửa lại với nhau.

Nhưng mà lúc này đây, trong phòng lại truyền lên tiếng vang, tiếng trước so với tiếng sau thì nhỏ hơn nhiều, nếu nghe kỹ thì có thể biết rằng đây chính là tiếng nắp quan tài đập lại.

- Bà mịa nhà mày, mày đừng chạy.

Tả Đăng Phong nghe thế thì lấy thái đao trong tay chặt đứt sợi dây, nhấc chân lên đá cửa phòng sau đó liền trực tiếp xông vào chỗ chiếc quan tài màu đen kia rồi điên cuồng cầm thái đao chém lên nắp quan tài.

- Lăn ra cho lão tử.

Tả Đăng Phong giận dữ lấy tay muốn mở quan tài lên nhưng mà cho dùng hắn cố gắng như thế nào thì nắp quan tài kia cũng không nhúc nhích.

- Không phải là muốn làm tao sợ ư, chạy đi đâu? Cút ra đây.

Mở không được nắp quan tài kia, Tả Đăng Phong lại cầm thái đao chém vào nắp quan tài để trút giận.

Qua một hồi, cuối cùng thì Tả Đăng Phong cũng cảm thấy mệt, lúc này hắn đột nhiên thấy được quan tài được đặt trên mặt đất. Tình huống này khiến hắn suy nghĩ có phải là dưới quan tài này có một lối đi bí mật, người kia muốn đe dọa mình nên mới từ trong đó đi vào đây.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong lập tức đứng dậy cầm thái đao đi về phía Tây sương kia.

Ở chỗ này chỉ có hắn và nữ nhân kia, vậy người duy nhất đi vào mật đạo kia có ý gây tiếng động để dọa hắn chính là nữ nhân kia, mục đích chính là muốn dọa hắn để hắn không ở lại đây nữa.

Sở dĩ Tả Đăng Phong không có vào Tây sương là bởi vì trong lòng hắn hiểu được, một nữ nhân trẻ tuổi một mình sống ở đây, ngày ngày trôi qua khẳng định là vô cùng khổ cực, chẳng những phải đề phòng dã thú còn phải đề phòng người xấu. Tả Đăng Phong có thể tưởng tượng được những khổ cực mà nàng chịu lấy, còn một điều nữa, Tả Đăng Phong biết rằng nữ nhân kia không muốn hại hắn, nói cách khác thì nàng có thể vào phòng hắn, căn bản không cần phải vẽ rắn thêm chân giả thần giả quỷ.

- Tôi đắc tội cấp trên cho nên bọn họ mới đưa tôi đến đây trông coi đạo quán, nếu tôi bỏ đi thì bọn họ sẽ không phát lương cho tôi. Người nhà của tôi sẽ chịu đói, tôi cũng không muốn ở chỗ này nhưng mà tôi lại không thể đi. Sau này cô đừng làm tôi sợ, tôi cũng không có khi dễ cô.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng không có vào Tây sương mà là quăng một câu rồi xoay người trở về phòng mình.

Cả kinh một hồi, Tả Đăng Phong cũng không có cách nào đi vào giấc ngủ nữa, trần trọc đến sáng thì hắn mới chợp mắt.

Thẳng cho đến khi ánh nắng chiều vào thì Tả Đăng Phong gơ cổ tay lên để nhìn thì thấy bây giờ đã là 11h.

Sau khi xuống giường thì Tả Đăng Phong tháo đồng hồ để ở dưới chân rồi đẩy cửa đi ra. Sau khi ra cửa thì hắn thấy ở trên bậc thang có một cái bát sứ, trong bát có mấy quả táo.

Nhìn thấy cảnh này thì Tả Đăng Phong nhìn qua Tây sương, chỉ thấy cửa phòng Tây sương có một khe hở nhỏ, một đôi mắt đang từ trong kia nhìn chằm chằm hắn.

Thấy vậy thì Tả Đăng Phong ngồi xuống cầm lấy bát sứ kia rồi cầm lấy một quả táo mà ăn.

- Xuất hiện đi.

Tả Đăng Phong hướng về phía Tây sương mở miệng. Mục đích của nữ nhân kia hiển nhiên là muốn xin lỗi Tả Đăng Phong.

Sau khi Tả Đăng Phong nói xong thì nữ nhân kia từ Tây sương đi ra, tới bậc thang ngồi xuống rồi nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong.

Lúc này thì Tả Đăng Phong mới nhìn thấy rõ được, trên người nữ nhân này mặc một chiếc áo bông đã cũ nát, hơn nữa còn có rất nhiều bụi bặm bám vào, bên dưới là một chiếc quần bông, nó cũng tồi tả như chiếc áo bông kia.

Tóc của nàng dài mà lộn xộn, bởi vì nhiều năm chưa chải đầu nên trên đầu đã tạo thành từng nhúm. Trên mặt nàng dơ bẩn do nhiều năm chưa rửa nhưng mà Tả Đăng Phong có thể thấy được đây là do nàng cố ý bôi đen mặt mình.

- Cô là người nơi nào ?

Quan sát một lát thì Tả Đăng Phong hỏi, hẳn muốn thông qua giọng nói của nàng để đoán nàng là người vùng nào.

Nữ nhân kia nghe được câu hỏi của Tả Đăng Phong thì lắc đầu, vẫn chưa trả lời .

- Tối qua cô dọa nạt tôi, nếu tôi là người xấu thì sớm đã xông vào đánh cô rồi, cô nói đi.

Tả Đăng Phong mỉm cười mở miệng.

Nữ nhân kia nghe vậy mỉm cười đáp lại.

- Tại sao cô không nói chuyện.

Tả Đăng Phong nghi ngờ.

Nữ nhân đưa tay chỉ môi của mình, ngược lại lắc lắc đầu .

- Oh.

Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, thì ra nàng bị câm.

- Cô ở đây bao lâu rồi?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi .

Nữ nhân nghe vậy thì mặt lộ vẻ khó xử, rõ ràng là nàng không biết nên biểu đạt như thế nào cho đúng.

Tả Đăng Phong thấy thế bất đắc dĩ lắc đầu, đứng lên trở về phòng, từ trong hành lý của mình lấy ra 2 cái bánh bao rồi bỏ vào trong bát, sau đó đi ra khỏi phòng đi về phía nàng, nữ nhân kia thấy thế vội vàng đứng lên.

- Cho cô.

Tả Đăng Phong đưa bát sứ cho nàng.

Nữ nhân kia thấy bánh bao thì đôi mắt liền sáng ngời, bất quá cuối cùng là lắc đầu không có nhận.

- Cô tên gì?

Tả Đăng Phong cười rồi đem bát sứ nhét vào trong tay nàng.

Lời kia vừa thốt ra thì Tả Đăng Phong lập tức cảm thấy mình làm khó người ta rồi, nữ nhân này không thể nói chuyện, làm sao nói được tên mình.

Khiến cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là nữ nhân kia thả bát sứ xuống đất rồi nhặt lấy cục đá, viết xuống đất.

- Vu Tâm Ngữ?

Tả Đăng Phong kinh ngạc nhìn nàng, chữ viết của nàng rất đẹp hơn nữa còn là dùng cách viết chữ Triện, điều này nói lên nàng đã từng được học tập chính thống.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy lập tức nhẹ nhàng gật đầu , ý bảo Tả Đăng Phong đọc đúng.

- Ai dạy cô viết chữ?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

- Sư phụ.

Vu Tâm Ngữ lại viết.

- Sư phụ cô là đạo sĩ ở đây?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

Vu Tâm Ngữ gật gật đầu , bắt quá ngay sau đó lại lắc đầu.

- Sư phụ cô đâu?

Tả Đăng Phong cũng không rõ vì cái gì Vu Tâm Ngữ gật đầu lại lắc đầu . Bất quá giờ phút này hẳn rất cuộc biết nữ nhân này cũng không phải là dân chạy nạn đến đây.

- 12 năm trước đã rời đi rồi.

Vu Tâm Ngữ lại viết.

- Khi đó cô bao nhiêu tuổi?

Tả Đăng Phong gián tiếp hỏi tuổi của nàng.

Lần này Vu Tâm Ngữ cũng không có trả lời ngay, mà là nhú mồm như có suy nghĩ gì .

- Cô là một cô bé, ở trong núi không sợ sao?

Tả Đăng Phong thấy nàng không muốn nói đến tuổi của mình thì thay đổi vấn đề khác.

Vấn đề này vừa ra khỏi miệng thì Tả Đăng Phong liền cảm thấy hối hận, bởi vì Vu Tâm Ngữ nghe được câu này thì ánh mắt cùng vẻ mặt lập tức trở nên vô cùng cảnh giác, nàng ném cục đá xuống rồi trở vào Tây sương, ngay cả bánh bao trong chén sứ kia nàng cũng không mang đi.

Lúc này nói chuyện thật tốt, làm sao lại trở mặt nhanh như thế? Tả Đăng Phong ngạc nhiên ngây ngẩn cả người. Bất quá rất nhanh hẳn hiểu nguyên nhân, tự mình biết Vu Tâm Ngữ là nữ nhân nhưng nàng lại không nói mình biết, cho nên sau khi chính mình hỏi vậy thì nàng mới đột nhiên cảnh giác.

- Tôi không hỏi nữa, bánh bao này cô ăn đi.

Tả Đăng Phong bắt đầu đi lắc đầu, đứng lên đi về đại điện phía Bắc.

Tới gần đại điện, đột nhiên Tả Đăng Phong nghe được phía sau truyền lại tiếng mở cửa, Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lại , phát hiện Vu Tâm Ngữ đẩy cửa phòng rồi chạy tới chỗ mình. Không đợi Tả Đăng Phong kịp phản ứng, Vu Tâm Ngữ liền vọt tới cửa điện rồi vươn tay ra, ngăn không cho Tả Đăng Phong đi vào.

Điều này làm cho Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn nàng.

Trong đại điện có cái gì, vì sao nàng không vào.

4. Q.1 - Chương 4: Xương Người

- Tôi là người ở huyện phái đến đây để trông coi đạo quán, đạo quán đã tổn hại rất nghiêm trọng, tôi phải đi vào để kiểm tra rồi còn sửa chữa nữa.

Tuy rằng Tả Đăng Phong không biết hành động này của Vu Tâm Ngữ mang hàm ý gì nhưng mà hẳn vẫn nhận nài giải thích.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy do dự một lát, cuối cùng xoay người chạy vào chánh điện rồi cầm 2 đồ vật chạy ra.

Lúc này là chính Ngọ nên Tả Đăng Phong thấy được trên tay Vu Tâm Ngữ là cầm 2 cục xương, 1 cái xương đùi và 1 đầu lâu.

Vu Tâm Ngữ cầm hai cục xương lắc lắc rồi ném qua một bên, lúc này mới vẫy vẫy tay ý bảo Tả Đăng Phong đi vào chánh điện.

Lúc này Tả Đăng Phong đã hiểu ý của Vu Tâm Ngữ, nàng lo lắng xương trắng trong kia sẽ hù dọa nên mình mới cầm 2 cục xương kia đem ra để mình chuẩn bị tâm lý.

- Cầm ơn cô, tôi không sợ.

Tả Đăng Phong nở ra nụ cười, nhưng mà trong lòng hắn cũng hơi khiếp sợ.

Vu Tâm Ngữ nghe Tả Đăng Phong nói xong thì nàng liền xoay người đi ra Tây sương rồi cầm bát sứ có 2 cái bánh bao lên, quay đầu nhìn Tả Đăng Phong một cái lúc này mới đóng cửa đi vào.

Một màn này khiến cho Tả Đăng Phong vừa cảm động vừa buồn cười, vừa chua xót. Sở dĩ Vu Tâm Ngữ muốn không cho hắn vào đại điện là xuất phát từ ý tốt, nàng sợ bản thân mình bị dọa, điểm này làm cho Tả Đăng Phong cảm động. Sở dĩ nàng cầm lấy bát sứ có bánh bao kia là bởi vì nàng cảm giác nàng đã làm được một việc tốt cho Tả Đăng Phong, hiện tại nàng đã xứng đáng ăn đồ ăn của hắn, điều này làm cho Tả Đăng Phong buồn cười, còn chua xót thì hắn cảm thấy một mình Vu Tâm Ngữ ở đây đã chịu đủ đói khát, nên nàng mới nhìn chằm chằm vào 2 cái bánh bao kia.

Sau một lát, Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ rồi đi vào chính điện.

Bước vào chính điện thì Tả Đăng Phong thấy trong này có rất nhiều hài cốt, may mắn là lúc này hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý, nếu không thấy được một màn này thì hắn sẽ bị hù tề ra quần.

Dù vậy, Tả Đăng Phong cũng không dám ở trong này lâu mà chỉ nhìn một chút rồi vội vàng đi ra.

Mấy gian phòng trong đại điện đều thông suốt với nhau, ở giữa là một bàn hương án, đối diện với hương án là một pho tượng. Trên hương án có một lư hương đã phủ đầy tro bụi, bên dưới hương án còn có mấy tấm bồ đoàn làm bằng lá tre.

- Những người này chết như thế nào?

Ra khỏi đại điện thì Tả Đăng Phong lập tức quay đầu hướng Tây sương mở miệng hỏi.

Vu Tâm Ngữ nghe được Tả Đăng Phong hỏi thế thì đẩy cửa đi ra.

- Những người này chết như thế nào?

Tả Đăng Phong khom người nhặt một cục đá rồi đi tới đưa cho Vu Tâm Ngữ.

Vu Tâm Ngữ thấy thế thì liền ăn một miếng bánh bao, tay phải cầm lấy cục đá rồi viết một hàng chữ:

- Đều là chết đói, sau khi họ chết thì tôi đưa đến đây.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì thở phào, lời này của Vu Tâm Ngữ có thể tin, mấy năm trước Sơn Đông đã chịu phải một trận hạn hán trầm trọng, nạn châu chấu cùng nạn lụt lội hoành hoành, điều ấy đã khiến nhiều người Bắc thượng mà đi đến Quan Đông. Nàng đem những xác chết này đến đây mục đích chính là đe dọa người khác, còn một loại khả năng nữa, đó chính là ăn thịt người nhưng mà Tả Đăng Phong liền vứt bỏ loại ý niệm này bởi vì hắn nhìn thấy trên tay Vu Tâm Ngữ vẫn còn nước đọng, điều này nói lên sau khi cầm xương người kia lên thì nàng đã rửa tay rồi mới cầm lấy bánh bao. Tuy rằng quần áo Vu Tâm Ngữ nhợt nhạt nhưng mà nàng là một người ưa sạch sẽ, như thế nào cũng không thể ăn người chết được.

- Cô không ăn thịt người đó chứ?

Dù vậy thì Tả Đăng Phong cũng là tiên hành xác định.

Lời kia vừa thốt ra, sắc mặt Vu Tâm Ngữ liền lộ ra vẻ chán ghét. Một màn này khiến Tả Đăng Phong yên lòng, dù gì thì hắn cũng không muốn ở một chỗ cùng với một người ăn thịt người.

- Tôi muốn đem những thứ này ra ngoài.

Tả Đăng Phong cười cười lên tiếng.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy lắc đầu liên tục, vội vàng viết:

- Để đó mà dọa người.

- Sau khi tôi ở đây thì tôi sẽ bảo vệ cô.

Tả Đăng Phong nói cười nói.

Vu Tâm Ngữ nghe Tả Đăng Phong nói thế thì khuôn mặt lộ ra vẻ cảnh giác.

- Nếu tôi là người xấu thì đã khi dễ cô rồi, còn chờ đến bây giờ sao?

Tả Đăng Phong thấy thế thì lên tiếng giải thích rồi xoay người đi kiểm công cụ đào đất.

Đạo quán cũng không lớn, đi vòng một vòng thì Tả Đăng Phong cũng không kiếm được cái gì, ngay tại khi hắn muốn vào Tây sương để kiểm thì Vu Tâm Ngữ chạy tới ngăn hắn lại. Tả Đăng Phong hơi sững sờ rồi hiểu nguyên nhân, chỗ sau tường gạch kia chính là nhà vệ sinh của nàng.

- Tôi đi ra ngoài mua một ít đồ, 2 ta đã nói là không đi vào phòng của nhau nên tôi không vào phòng cô, cô cũng đừng đi vào phòng tôi.

Tả Đăng Phong nói.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy liên tục gật đầu đáp ứng.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra khỏi đạo quán, ở chỗ này không có nồi và bếp, khi đi chợ cần phải mua thêm cái bếp lò nữa rồi.

Đi ra khỏi đạo quán, Tả Đăng Phong phát hiện ở phía Nam cách đạo quán 100 bước thì có một thủy đầm (đầm nước) thật lớn, trong nước còn có cá bơi lội.

Cảm giác đói bụng cũng không tốt nhưng mà Tả Đăng Phong cũng chạy nhanh, hắn lo lắng Vu Tâm Ngữ sẽ động đồ đạc của hắn, thật vất vả lắm hắn mới có được thức ăn để dùng trong 1 tháng a.

Lúc hắn đi vào nhà của bảo trưởng thì bọn họ đang dùng cơm, lúc này Tả Đăng Phong đang cảm thấy đói bụng nhưng người nhà Bảo trưởng kia cũng không có mời hắn dùng cơm. Tả Đăng Phong cũng không có tức giận, hiện tại lương thực rất quý giá, ai lại muốn mời người khá ăn tiền của mình.

Mượn được đồ rồi thì Tả Đăng Phong liền rời đi, lúc hắn gần đi thì Bảo trưởng hỏi hắn tình hình ở trong đạo quán, Tả Đăng Phong liền bịa chuyện nói rằng bên trong có nhiều ma quái, khiến cho tên Bảo trưởng kia lắp ba lắp bắp, tỏ ra kinh sợ.

Rời khỏi nhà Bảo trưởng thì Tả Đăng Phong cũng không có lập tức trở về đạo quán mà hắn liền đi đến một cái chợ ở phía Đông Nam.

Lúc hắn tới chợ thì chợ cũng sắp tan hàng chiều rồi, Tả Đăng Phong bắt đầu mua đồ đạc.

Lúc này hắn rất đói bụng nên mua 1 cái bánh quẩy, sau đó mua thêm 2 cái bánh quẩy nữa rồi bọc vào giấy, bỏ vào túi để đem về cho Vu Tâm Ngữ.

Trên đường trở về, Tả Đăng Phong lo lắng đến một vấn đề, nếu sau này Vu Tâm Ngữ ở chung với hắn thì Tả Đăng Phong không thể nào đuổi nàng đi được, chưa nói đến việc nàng là chủ nhân ở đạo quán, chỉ bằng thân phận nữ nhân của nàng thì Tả Đăng Phong cũng không đành lòng đuổi nàng được. Nhưng mà nếu nàng ở đó thì bản thân mình sẽ cần thêm nhiều lương thực để nuôi sống 2 người, chỉ 15kg lương thực mà mình đã ăn không đủ, làm sao lại chia cho nàng được?

Nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng quyết định là lúc nấu cơm thì làm nhiều hơn một ít, dù sao thì mỗi tháng hắn cũng được 4 đồng, 3 đồng ẹ và 2 chỉ của mình, 1 đồng thì hắn cũng đủ để mua lương thực rồi.

Nhớ tới mẹ mình thì Tả Đăng Phong không khỏi lo lắng, nhà mẹ mình cách đây 160km, nếu hắn đi đi lại lại thì cũng mất hết 1 ngày đêm. Hơn nữa đám người Tôn Á Quốc cùng Hồ Thiên đang nhìn chằm chằm vào hắn, nếu phái người tới kiểm tra, phát hiện hắn đi vắng thì sẽ mượn cơ hội để bới lông tìm vết, xem ra mình không thể về nhà rồi. Cũng không biết bệnh ho của mẹ mình đã khỏe chưa, 2 chị sống ra sao rồi?

3h chiều, rốt cuộc thì Tả Đăng Phong cũng về tới đạo quán, hắn thấy được lúc này Vu Tâm Ngữ đang ở bụi cỏ phía Tây mà bắt châu chấu.

Tả Đăng Phong cảm thấy thú vị, liền bước nhanh về phía nàng, tới gần thì hắn thấy được tay phải Vu Tâm Ngữ đang cầm một cây cỏ đuôi chó, mặt trên có xâu một chuỗi Đặng Đảo Sơn.

Ngay lúc Tả Đăng Phong muốn mở miệng cùng nàng chào hỏi, Vu Tâm Ngữ bắt được một đồng châu chấu, phát ra một tiếng cười vang thanh thúy.

Một màn này khiến cho Tả Đăng Phong nổi lên nghi ngờ, hắn là phần tử tri thức nên biết được đại đa số người câm bởi vì không thể nghe được thanh âm mà không thể nói chuyện, thính lực của Vu Tâm Ngữ không có vấn đề, trong quá trình tiếp xúc với hắn thì nàng không có phát ra những tiếng “ A, HA’ của người câm, cho nên Tả Đăng Phong cho rằng thanh đối của nàng có vấn đề.

Hiện tại xem ra không phải như vậy, lúc này nàng nở ra nụ cười thanh thúy thì chứng tỏ thanh đối của nàng vẫn bình thường, thính giác bình thường, vậy tại sao nàng không nói lời nào.

Rốt cuộc là nàng không thể nói hay là không muốn nói?

5. Q.1 - Chương 5: Đạo Thuật Kỳ Lạ

- Ha ha, lại đây, xem tôi mang cái gì cho cô này?

Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ rồi vẫy vẫy tay.

Vu Tâm Ngữ nghe tiếng thì quay đầu nhìn về phía Tả Đăng Phong rồi nhìn về phía chân núi, nàng sợ Tả Đăng Phong sẽ dẫn người khác trở về.

- Cô xem đây là cái gì?

Tả Đăng Phong buông đồ trong người xuống rồi lấy ra một cái bao giấy, trong đó có 2 cái bánh quẩy.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì từ từ đi tới, nhìn chằm chằm vào bánh quẩy đó, nhưng nàng vẫn chưa lấy, nàng đang do dự xem thử Tả Đăng Phong có cần gì đó không.

- Đưa châu chấu cho tôi, 2 chúng ta đổi.

Tả Đăng Phong bất đắc dĩ cười nói. Hắn biết Vu Tâm Ngữ không tùy tiện lấy đồ này nọ nên chỉ có thể giả vờ trao đổi.

Vu Tâm Ngữ vừa nghe, lập tức đưa châu chấu cùng xâu cỏ đuôi chó cho Tả Đăng Phong rồi bốc lấy một cái bánh quẩy, sau đó chạy về phía đạo quán, lần thứ hai Tả Đăng Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Sau đó, hắn bỏ cái bánh quẩy còn lại vào bao giấy, sau đó xách đồ đi vào đạo quán.

Trở lại Thanh Thủy quan, Tả Đăng Phong bắt đầu sửa sang lại mọi thứ ở trong phòng mình, nào là lò sưởi, bếp... Sau khi làm xong mọi chuyện thì sắc trời đã tối, Vu Tâm Ngữ ở trong sân nhóm lửa nấu khoai lang, Tả Đăng Phong liền cầm vài củ khoai lang bỏ vào gạo rồi đem nấu cùng.

Vu Tâm Ngữ bị lấy đi khoai lang nên đứng ở cửa Đông sương nhìn Tả Đăng Phong nấu cơm, ánh mắt yên tĩnh, như có suy nghĩ gì.

- Bình thường cô và sư phụ mình không dùng cơm sao?

Tả Đăng Phong ngồi xổm bên bếp lò, hỏi.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy từ từ lắc đầu, ý bảo nàng và sư phụ của nàng không có làm cơm.

- Vậy bình thường 2 người ăn gì?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

Vu Tâm Ngữ vẫn lắc đầu, lúc này trời đã tối rồi, nàng không tiếp tục dùng cục đá để viết chữ nữa.

Tả Đăng Phong thấy thế liền không hỏi thêm nữa, từ từ bới một chén cơm chín rồi đưa cho Vu Tâm Ngữ, Vu Tâm Ngữ nhìn Tả Đăng Phong một cái, cũng không có nhận chén cơm kia, đưa tay ý bảo Tả Đăng Phong đưa 2 củ khoai lang cho nàng.

Mấy lần đưa nhưng mà Vu Tâm Ngữ vẫn không lấy, nàng chỉ muốn 2 củ khoai lang kia, đến cuối cùng nàng liền đi vào phòng, ngay cả khoai lang cũng không cần. Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong đành phải đuổi theo đem 2 củ khoai lang đưa cho nàng.

Vu Tâm Ngữ cầm khoai lang trở lại Tây sương, cũng không đi ra.

Một đêm nay Tả Đăng Phong ngủ rất ngon, sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong đẩy cửa đi ra ngoài thì bị cảnh tượng bên ngoài phòng làm cho sợ ngây người. Trước mặt hắn, xung quanh Thanh Thủy quan toàn là những cây Tùng.

- Vu Tâm Ngữ, đây là cô làm sao?

Kinh ngạc một hồi lâu, Tả Đăng Phong rốt cục kịp phản ứng, hướng Tây sương hô. Hô một lúc mà Vũ Tâm Ngữ cũng không có đi ra, có thể nàng không ở trong phòng.

Không nghe được Vu Tâm Ngữ đáp lại, Tả Đăng Phong liền đem lực chú ý chuyển dời đến những cây Tùng này, những cây Tùng này nhẹ nhất cũng mấy chục kg, cây to nhất thì nặng gần 100kg kg, sức nặng như vậy một nữ nhân như Vu Tâm Ngữ thì không thể nào bưng được, bất quá trên mặt đất vẫn còn dấu vết, điều này nói lên những cây Tùng này được mang về ở bên ngoài, nơi này trừ hắn ra thì chỉ có Vu Tâm Ngữ, không phải Vu Tâm Ngữ thì có thể là ai?

Ôm nghi hoặc đi ra ngoài, Tả Đăng Phong đi ra đạo quán, vừa ra khỏi cửa thì hắn liền hoảng sợ, hắn chỉ thấy Vu Tâm Ngữ đang khiêng một cái lu nước chứa đầy nước đi lên. Chiếc lu kia ngày hôm qua Tả Đăng Phong đã nhìn thấy, nếu có chứa nước trong đó thì nặng ít nhất cũng 150 kg, lúc này Tả Đăng Phong đang đứng ở trên cao nên hắn nhìn thấy trong lu có đầy nước. Thân thể Vu Tâm Ngữ cao không đến 1m6, nặng cũng chỉ 30-40 kg, làm sao nàng có thể khiêng được một thứ nặng gấp 3 lần cơ thể mình, hơn nữa bước đi cũng tỏ ra nhẹ nhàng.

May mắn đây là ban ngày, nếu là ban đêm thì Tả Đăng Phong sớm đã bị hù chạy trốn chết rồi. Lúc này trong đầu của hắn chỉ có một ý niệm, may mắn là khuya hôm đó hắn không có xông vào đánh Vu Tâm Ngữ.

Tả Đăng Phong ngơ ngác đứng ở trước cửa nhìn Vu Tâm Ngữ đến gần, khi Vu Tâm Ngữ đến bên cạnh Tả Đăng Phong thì nàng nhìn hắn một cái, thấy vậy thì Tả Đăng Phong lui lại mấy bước, Vu Tâm Ngữ thấy vậy thì lộ ra vẻ nghi ngờ, xoay người đi vào đạo quán. Tả Đăng Phong cũng đi vào theo.

Vu Tâm Ngữ đi đến Đông sương thì thả lu nước xuống, xoay người đi tới Tây sương rồi ngồi xuống.

- Tại sao cô có sức lực lớn như vậy?

Tả Đăng Phong đi đến bên cạnh Vu Tâm Ngữ hỏi.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy từ từ lắc đầu, cũng không có nói gì.

- Trời sinh sao?

Tả Đăng Phong vội vàng truy vấn. Việc làm của Vu Tâm Ngữ đã vượt ra khỏi phạm trù bình thường, khiến cho Tả Đăng Phong sợ hãi cùng tởm.

Vu Tâm Ngữ vẫn là lắc đầu.

- Sư phụ của cô dạy cho sao ?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

Khiến cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là lần này Vu Tâm Ngữ gật đầu.

- Đây là võ thuật sao?

Vừa thấy nàng gật đầu thì Tả Đăng Phong muốn biết rõ chân tướng sự tình.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì lại lắc đầu.

- Vậy là cái gì?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Đạo thuật.

Vu Tâm Ngữ cầm lấy hòn đá nhỏ rồi viết vài chữ lên mặt đất.

Tả Đăng Phong thấy 2 chữ này thì cảm thấy kinh ngạc, lúc hắn học tập ở chỗ Vương lão gia tử thì hắn đã văn hóa, tứ thư ngũ kinh, thiên văn địa lý, thi từ lịch sử, toán học... mỗi lúc rảnh rỗi thì thậm chí Vương lão gia tử đưa hắn đi đây đi đó để học những thứ của người NB, nhưng mà những thứ này toàn bộ đều là tri thức văn hóa chính thống. Bởi vậy Tả Đăng Phong cũng không không tin đạo thuật gì cùng pháp thuật, ở trong mắt hắn thì cái gọi là Đạo thuật gì đó cũng chỉ là trò bịp, để những tên thần côn dùng để lừa tiền mà thôi. Nhưng mà sự việc trước mắt này lại không thể nào làm cho hắn không tin.

- Cô có sức mạnh lớn như thế thì tại sao còn muốn dọa người?

Rốt cuộc thì Tả Đăng Phong cũng biết được Vu Tâm Ngữ đã di chuyển những xác chết đó như thế nào.

Vu Tâm Ngữ nghe được câu hỏi này của Tả Đăng Phong thì nhìn chằm chằm vào hắn, thẳng cho đến khi lông mày Tả Đăng Phong dựng cả lên thì nàng mới viết một hàng chữ:

- Sư phụ đột nhiên rời đi, đạo thuật không có học hết, mỗi tháng chỉ dùng được trong 3 ngày.

- Ồ.

Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, vừa rồi Vu Tâm Ngữ nhìn chằm chằm hắn là đang do dự có muốn nói cho hắn biết hay không. Vu Tâm Ngữ dám nói lời này cho hắn thì chứng tỏ nàng đã tin tưởng hắn rồi.

- Tôi không thoải mái.

Vu Tâm Ngữ lại viết vài chữ rồi đi về Tây sương.

Tả Đăng Phong nghi ngờ nhìn theo Vu Tâm Ngữ vào nhà. Ở nhà Tả Đăng Phong có 2 người chị nên khi Vu Tâm Ngữ đứng dậy thì hắn biết vì sao Vu Tâm Ngữ lại không thoải mái rồi.

Tả Đăng Phong cũng không có rời đi mà đứng ở đó suy nghĩ, một cây Tùng lớn, một lu nước to thế kia đều là thật, điều này nói lên nàng biết Đạo thuật. Nhưng mà 10 năm trước sư phụ của nàng rời đi nên nàng chỉ học được một ít, hàng tháng thì nàng chỉ có thể sử dụng vài lần. Ngoài ra, đồ vật ở trong 2 gian phòng cùng 2 tấm bùa ở chính điện kia cũng nói lên chỗ đó trong đạo quán này chỉ có nàng và sư phụ của nàng, nhưng mà năm đó vì cái gì mà sư phụ của nàng ra đi vội vàng, hơn nữa còn cái gì trong đạo quán lại không có phòng bếp, những điều này làm cho Tả Đăng Phong nghi hoặc, không thể nào đoán nổi.

Sau một hồi thì Tả Đăng Phong ới lấy lại tinh thần, việc hắn muốn làm còn rất nhiều, quan trọng trước mắt là phải đem chôn những bộ hài cốt ở trong chính điện kia, nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền cầm lấy một cái xẻng đi vào rừng rồi đào một cái hố sâu, sau đó đi vào đạo quán, lần lượt chuyển dời những bộ hài cốt kia ra.

- Tả Đăng Phong, có phải cậu lấy thái đao của tôi không?

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong vác một bao xương đi ra ngoài thì dưới chân núi truyền tới tiếng quát, Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Bàn Đại Hải đang ở dưới chân núi đi lên.

- Sao cậu lại tới đây ?

Tả Đăng Phong hỏi, Bàn Đại Hải này lớn hơn Tả Đăng Phong vài tuổi, bởi vì quá mập nên mọi người mới gọi hắn là Đười ươi, hắn là do Tả Đăng Phong giới thiệu vào làm ở phòng bếp trong Sở văn hóa cho nên ngày thường quan hệ của 2 người cũng không tệ.

- Hồ Thiển kêu tôi đến xem cậu một chút.

Bàn Đại Hải bước nhanh tới.

- Móa, kêu cậu đến đây xem tôi chết hay chưa chứ gì?

Tả Đăng Phong nhin không được mà hừ lạnh.

- Ai nha, mệt quá.

Bàn Đại Hải đi đến trước mặt Tả Đăng Phong rồi đặt mông ngồi xuống.

- Làm sao cậu tới đây được?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Đi xe đạp của Sở trưởng đến, bánh mì này cho cậu.

Bàn Đại Hải lấy ổ bánh mì trong túi ra đưa cho Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn Bàn tử, cậu đi nhanh đi, nơi này có ma quái.

Tả Đăng Phong cầm lấy ổ bánh mì rồi nói.

- Ai nha, tôi tới đây cũng chính là vì muốn nói chuyện này cho cậu biết, nghe Sở trưởng nói nơi này không sạch sẽ a.

Bàn Đại Hải trờ mình một cái, nhìn vào đạo quán kia, vẻ mặt tỏ ra sợ hãi.

- Trời vừa tối âm phong trập trập, gào khóc thảm thiết, xác chết đầy đường, cậu xem.

Tả Đăng Phong nói xong thì đưa bao hài cốt kia cho Bàn Đại Hải.

Bàn Đại Hải cầm lấy, đột nhiên một đầu khô lâu hiện ra khiến hắn đem bao hài cốt vứt xuống đất.

- Nè, đừng có vì mấy đồng tiền mà để mất mạng.

Bàn Đại Hải nhìn chăm chăm vào bao hài cốt kia, mặt không còn chút máu.

- Không có tiền thì mẹ tôi ăn gì, còn có 2 người chị nữa, ăn không khí à?

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài, chuyện ma quái nơi này là giả, nhưng hắn cần tiền là thật.

- Đây cũng không phải là vấn đề a, cái chỗ chết tiệt này tôi nhìn da đầu đều run lên, đến buổi tối cậu không sợ bị hù chết sao?

Về mặt Bàn Đại Hải tỏ ra lo lắng.

- Cậu trở về nói với Hồ Thiển và Sở trưởng, mau nói đã thấy được tôi, nói tôi còn ở chỗ này thì sẽ phát điên mất.

Tả Đăng Phong lấy lui làm tiến.

- Được, tôi đi trước đây.

Bàn Đại Hải nghe vậy thì liền vội vàng rời đi.

- Còn có thái đạo này.

Tả Đăng Phong cao giọng nói.

- Cậu giữ đó mà phòng thân, lần sau tôi sẽ mang cho cậu một khẩu thổ thương (Súng đất).

Bàn Đại Hải cũng không quay đầu lại.

- Tốt quá, đừng quên nghe.

Ngọn núi nhiều cỏ, Tả Đăng Phong lập tức nghĩ tới dùng súng để săn cỏ.

- Không được, súng quá quý, tôi nghĩ muốn tìm cho cậu một thanh kiếm gỗ đào a...

6. Q.1 - Chương 6: Dần Dần Lộ Mạnh Mối

- Lần tới hãy mang theo súng nghe.

Tả Đăng Phong vội vàng hô lớn.

Cũng không biết là Bàn Đại Hải có nghe hay không, chỉ thấy hắn cầm đầu mà chạy. Nhìn thấy như vậy thì Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, người này thực mê tín, có lẽ là sẽ đưa ình một thanh kiếm gỗ đào.

Tả Đăng Phong thu hồi tầm mắt, quay đầu nhìn lại, phát hiện Vu Tâm Ngữ đang đứng ở cửa Tây sương nhìn hắn

- Cô nghe được rồi đó, những lời tôi nói trước đây đều là thật.

Tả Đăng Phong đi đến trước mặt Vu Tâm Ngữ rồi đưa bánh bao cho nàng, lúc nói chuyện với Bàn Đại Hải thì hắn nói rất lớn, khẳng định Vu Tâm Ngữ ở trong sẽ nghe được.

Vu Tâm Ngữ thấy thế thì vội đẩy gói bánh bao kia lại cho Tả Đăng Phong.

- Cô không được thoải mái, cho cô ăn đó.

Tả Đăng Phong không có nhận lấy túi bánh bao mà xoay người đi ra khỏi đạo quán.

Sau khi chôn xong đồng hài cốt kia thì Tả Đăng Phong bắt đầu sửa lại mấy cây Tùng ở trong đạo quán.

Khi Tả Đăng Phong đang chặt những cành Tùng xuống thì Vu Tâm Ngữ luôn ở bên trong Tây sương nhìn ra, bởi vì cây Tùng rất nhiều nên Tả Đăng Phong bận cả ngày mới chặt xong đám Tùng này. Lúc chạng vạng thì hắn bắt đầu nhóm lửa nấu cơm, Vu Tâm Ngữ đi ra đưa cho hắn mấy cái bánh bao còn lại, Tả Đăng Phong cầm lấy.

Sau vài ngày dọn dẹp thì cuối cùng cả đạo quán cũng gọi là hoàn chỉnh trở lại.

- Cha mẹ của cô đâu?

Tả Đăng Phong nhảy từ trên tường xuống rồi hỏi Vu Tâm Ngữ.

- Tôi được sư phụ nhặt về.

Vu Tâm Ngữ viết lên mặt đất.

- Sư phụ của cô đi đâu rồi?

Tả Đăng Phong nhìn thấy thế thì mới biết Vu Tâm Ngữ là cô nhi.

- Không biết, tỉnh lại thì sư phụ không có ở bên rồi.

Vu Tâm Ngữ lại ghi.

- Lúc đi sư phụ của cô có để lại thư hay gì không?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Không có.

Vu Tâm Ngữ lại viết, có thể thấy bây giờ nàng đã không còn nghi ngờ gì với Tả Đăng Phong nữa.

- Sư phụ của cô là nam hay là nữ?

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

- Nữ.

Bây giờ Vu Tâm Ngữ cũng không còn đề phòng Tả Đăng Phong nữa, nên Tả Đăng Phong hỏi gì thì nàng cũng trả lời lại.

- Sư phụ của cô tên gì?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

Lần này thì Vu Tâm Ngữ không có viết chữ gì mà ném đi viên gạch. Lúc này Tả Đăng Phong mới nhận ra vấn đề của mình hơi có chút thất lễ.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong cảm thấy xấu hổ thì Vu Tâm Ngữ lại nhặt viên đá lên rồi viết:

- Khi nào thì anh rời khỏi đây?

- Không biết, nhưng có thể ở đây rất lâu.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời. Chỉ cần Tôn Ái Quốc cùng Hồ Thiển không gặp xui xẻo thì hẳn rất khó trở lại Huyền Thành.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng liên tục gật đầu, Tả Đăng Phong thấy thế cũng hướng nàng nở nụ cười rồi gật đầu.

Có sự giúp đỡ của Vu Tâm Ngữ nên Tả Đăng Phong cũng sửa lại tòa đạo quán nhanh hơn.

Khi Vu Tâm Ngữ không có ở đây, đã có vài lần Tả Đăng Phong muốn đi qua phòng của nàng nhìn trộm, bất quá nhớ lại ước định giữa hắn và Vu Tâm Ngữ “ Anh không qua phòng tôi, tôi không qua phòng anh” thì hắn cũng không có đi qua.

Thời gian dần dần trôi qua, Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ càng ngày càng trở nên thân thiết, Vu Tâm Ngữ lấy từ trong mình ra rất nhiều lương thực như khoai lang, đậu phộng...để nhờ Tả Đăng Phong nấu giùm.

Dưới sự truy vấn của Tả Đăng Phong thì Vu Tâm Ngữ thừa nhận khoai lang là do nàng trộm của người dân, còn đậu kia đều là do chuột đồng móc ra. Tả Đăng Phong không tin, vì thế Vu Tâm Ngữ dẫn hắn ra ruộng, quả nhiên từ trong một ổ chuột có thể lấy ra hơn 10 kg đậu.

Sau đó, 2 người chuẩn bị thức ăn ủa đông, món chính đã đủ rồi. Vì thế Tả Đăng Phong đi xuống chợ để mua một ít rau dưa, mà hồ ở bên cạnh đạo quán có cá, bởi vì đạo quán luôn có chuyện ma quái nên không dám ai đến đây bắt cá cả. Qua nhiều năm, cá ở trong hồ rất nhiều, Tả Đăng Phong sống từ nhỏ ở làng chài cho nên chuyện này hắn rất giỏi, mỗi sáng hắn đều thả câu, chiều lại bắt lên rồi đem đi phơi nắng, lúc rảnh rồi thì hắn cũng cầm mấy thanh sắt đi bắt thỏ nhưng mà thu hoạch không có được bao nhiêu.

Ở trong thời gian này, Tả Đăng Phong cùng nói chuyện với Vu Tâm Ngữ, Vu Tâm Ngữ nói cho hắn biết Đông sương trước đây là phòng của nàng ở, từ sau khi sư phụ nàng mất tích thì nàng mới đến Tây sương. Cổ quan tài ở trong phòng phía Bắc có mật đạo nối với Tây sương nhưng mà nàng cũng không biết rõ lắm. Ngoài ra trước đây ở trong đạo quán cũng không có bếp lửa gì, từ trước năm 13 tuổi thì nàng ăn gì cũng không có trải qua nấu nướng.

20 ngày sau, Tả Đăng Phong lại phát hiện Vu Tâm Ngữ bắt đầu cau mày, thông qua quan sát thì hắn phát hiện mấy ngày này sức lực của nàng rất lớn, hơn nữa tốc độ cũng rất nhanh. Mặc dù Tả Đăng Phong cũng rất tò mò nhưng mà hắn cũng không có hỏi nàng học Đạo thuật gì cả, càng không có kêu nàng dạy lại ình. Không phải hắn không muốn học mà là hắn không dám học, bởi vì hắn không hiểu nổi Đạo thuật này có liên quan gì với việc nghỉ 1 tháng kia hay không, nếu sử dụng Đạo thuật mà nghỉ luôn 1 tháng thì lúc đó sẽ bị ai a.

1 tháng trôi qua, cuối cùng Bàn Đại Hải cũng tới, lần này là hắn đứng ở dưới chân núi mà gọi Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn cậu.

Tả Đăng Phong thấy được Bàn Đại Hải mang súng tới thì liền cười.

- Đừng có nói lời vô dụng kia, nơi này còn có ma quái không?

Bàn Đại Hải đem bao cát, hũ hỏa dược, hỏa tiêu...cho Tả Đăng Phong.

- Trước kia mỗi ngày vài lần, hiện tại thì cách 1 ngày quây 1 lần.

Tả Đăng Phong cũng không có nói thật.

- Xem ra cậu bị dọa cũng thành thói quen rồi, này tiền lương của cậu đây.

Bàn Đại Hải lấy tiền ở trong túi ra đưa cho Tả Đăng Phong.

- Cậu về nhà tôi một chuyến, đem 3 đồng này đưa ẹ tôi, mẹ tôi hỏi vì sao tôi không về thì cậu nói là tôi quá bận việc, tuyệt đối đừng nói chuyện tôi bị đưa đến đây.

Tả Đăng Phong chỉ giữ lại 1 đồng đại dương, đưa cho Bàn Đại Hải 3 đồng đại dương còn lại.

- Được, tôi cũng tính trở về thăm cha mình một chút.

Bàn Đại Hải cầm tiền bỏ vào túi, 2 thôn cách nhau không xa, khoảng 10km thôi.

- Nè, cầm mấy xu mua 2 chai rượu mà mang về nè.

Tả Đăng Phong lấy vài xu trong túi ra đưa cho Bàn Đại Hải, Bàn Đại Hải chỉ là một đầu bếp nên tiền lương của hắn rất ít, mỗi tháng chỉ được 1 đồng đại dương mà thôi.

- Tôi đây sẽ không khách khí.

Bàn Đại Hải vui mừng cầm lấy.

- Đi từ từ một chút.

Tả Đăng Phong vuốt ve khẩu súng, nóng lòng muốn trở về để thử.

- Đúng rồi, nói cho cậu biết, tôi nghe nói người NB sắp đánh tới rồi.

Bàn Đại Hải ngồi trên xe, nói.

- Chuyện trong dự liệu.

Tả Đăng Phong không cho là đúng, lúc này chính phủ quốc dân đã hủ bại vô năng, người NB có đánh tới cũng không có gì là lạ.

- Tôi nghe nói người NB muốn phá hư.

Bàn Đại Hải làm ra bộ dạng đường đường chính chính.

- Tôi cũng không cho rằng đám quan trẻ hiện giờ đều là người tốt. Đi nhanh đi, việc này không có liên hệ tới tôi đâu.

Tả Đăng Phong thúc giục Bàn Đại Hải rời đi.

Bàn Đại Hải nghe vậy liền đạp xe đi, Tả Đăng Phong cầm súng đi về đạo quán, mấy lời nói của Bàn Đại Hải cũng không làm hắn nghĩ nhiều, đối với người NB thì hắn cũng không có tâm lý sợ hãi gì, ở trong mắt Tả Đăng Phong, người NB cũng giống với những kẻ xâm lược khác, đều đến TQ để giết đồ, người sợ là những kẻ có tiền, với hắn cũng không có quan hệ gì.

Tả Đăng Phong chẳng những không khẩn trương không sợ còn có chút vui sướng khi người gặp họa, cho dù người NB đánh tới thì bị tai ương cũng chính là những tên quan trẻ ở Huyện Thành, hắn trốn ở đây cũng an toàn.

Trở lại Thanh Thủy quan thì Vu Tâm Ngữ ra đón, nàng tò mò đánh giá khẩu súng trong tay Tả Đăng Phong.

- Biết đây là gì à?

Tả Đăng Phong giơ khẩu súng ra.

- Súng hơi.

Vu Tâm Ngữ cầm lấy cục đá rồi viết mấy chữ trên mặt đất.

- Oh, có chút kiến thức a, có muốn ăn gà rừng hay cơm tẻ không?

Tả Đăng Phong hỏi.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì liền vui mừng, liên tục vỗ tay.

- Muốn ăn gà rừng không thành vấn đề, muốn ăn cơm trắng cũng không thành vấn đề, nhưng là cô phải đáp ứng tôi một việc.

Tả Đăng Phong mỉm cười nhìn chằm chằm Vu Tâm Ngữ.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc, dùng cục đá viết:

- Chuyện gì?

- Rất đơn giản, cô đi rửa mặt đi.

7. Q.1 - Chương 7: Thanh Tú Như Sen Hé Nở Trên Mặt Nước

Vu Tâm Ngữ nghe được Tả Đăng Phong nói thế thì vẻ mặt trở nên nghiêm túc, ngẩng đầu lên lạnh lùng nhìn vào hắn.

- Kỳ thật thì tôi chỉ muốn nhìn khuôn mặt của cô.

Tả Đăng Phong cười hắc hắc nói.

Tả Đăng Phong nói xong thì Vu Tâm Ngữ vẫn nhìn chằm chằm vào hắn, khuôn mặt lộ vẻ ngưng trọng.

- Không rửa thì không rửa, tôi mang cô đi săn thú.

Tả Đăng Phong bị nàng nhìn chằm chằm có chút sợ hãi nên quay đầu sang chỗ khác.

- Nhìn xong bộ mặt của em thì anh phải lấy em.

Vu Tâm Ngữ nói xong liền đi vào trong đạo quán.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền ngăn người, tuy rằng trước đây hắn đoán được Vu Tâm Ngữ không phải là người câm, nhưng mà hắn không nghĩ đột nhiên lúc này nàng sẽ mở miệng hơn nữa giọng nói của nàng còn rất êm tai.

Tả Đăng Phong nhớ tới lời nàng nói thì hắn liền ngạc nhiên, dựa vào vẻ mặt ngưng trọng Vu Tâm Ngữ thì dường như là nàng không nói đùa. Nếu nàng đi săn thú cùng mình thì dễ nói, nếu như nàng vào trong rửa mặt thì hậu quả có thể rất nghiêm trọng rồi.

- Xong rồi, xong rồi, rất có thể là nàng đi rửa mặt rồi.

Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, quay đầu nhìn sang thì thấy Vu Tâm Ngữ đã đi vào trong đạo quán.

- Nay, Vu Tâm Ngữ, cô đừng có rửa mặt, đợi săn gà rừng về rồi rửa cũng được.

Tả Đăng Phong vội vàng chạy vào, khi vào đạo quán thì hắn phát hiện Vu Tâm Ngữ đã đi vào Tây sương.

- Tôi đi săn rồi, đợi bắn được gà rừng rồi thì cô hãy rửa.

Tả Đăng Phong thấy không đúng, vội cầm lấy súng chạy ra ngoài.

- Đợi em một lát.

Trong Tây sương truyền ra giọng nói của Vu Tâm Ngữ.

- Hết rồi, hết rồi.

Tả Đăng Phong đi lòng vòng, trong một tháng nay hắn đã chiêu cố Vũ Tâm Ngữ, tuy rằng chỉ xuất phát từ đồng tình với nàng nhưng mà hắn cũng hiểu được tính tình của Vũ Tâm Ngữ, nàng là một cô gái quật cường, khi đã làm ra quyết định gì rồi thì sẽ không thay đổi.

- Vu Tâm Ngữ, cô đừng có rửa mặt, đợi cô rửa mặt xong thì có thể người khác sẽ ăn hiếp cô đó.

Tả Đăng Phong hô to.

- Anh nói sẽ bảo vệ em mà.

Vu Tâm Ngữ trả lời.

- Nhưng nếu tôi đi rồi thì sao?

Tả Đăng Phong dở khóc dở cười.

- Em đã mở miệng nói chuyện rồi, anh cũng thấy khuôn mặt của em, sau này anh đi nơi nào thì em đi nơi đó.

Vu Tâm Ngữ đáp lại.

- Đây là cái lý luận gì? Vậy tôi sẽ không nhìn khuôn mặt của cô nữa.

Lời nói của Vu Tâm Ngữ khiến cho da gà của Tả Đăng Phong nổi lên.

- Bây giờ thì anh đã thấy rồi.

Tả Đăng Phong vừa dứt rồi thì cửa phòng bị đẩy ra, Vu Tâm Ngữ bước ra ngoài.

- Tôi cái gì cũng không thấy.

Vừa rồi Vu Tâm Ngữ thò đầu ra thì Tả Đăng Phong cũng chỉ thấy mặt nàng còn chưa rửa sạch.

- Chờ một lát.

Trong Tây sương lại truyền ra tiếng rót nước.

- Nhà của tôi rất nghèo, sau này không có khả năng nuôi nổi cô nữa đâu.

Tả Đăng Phong vô cùng muốn làm cho Vu Tâm Ngữ thay đổi chủ ý.

- Không nên xem em là một đứa trẻ, em biết mình đang làm gì, em thích anh.

Giọng nói của Vu Tâm Ngữ rất kiên định.

- Hả ? Nếu như tôi không thích cô thì sao?

Tả Đăng Phong liên tục cười khổ.

- Anh sẽ thích em thôi.

Vu Tâm Ngữ nói xong thì liền đẩy cửa phòng rồi đi ra.

Vu Tâm Ngữ vừa bước ra thì Tả Đăng Phong đột nhiên chỉ cảm thấy trước mắt trở nên sáng ngời, tức thì trong lòng hiểu được vì sao Vu Tâm Ngữ lại tự tin đến thế, nàng rất đẹp, vô cùng xinh đẹp.

Mắt của Vu Tâm Ngữ là mắt 2 mí, ánh mắt rất lớn, gương mặt mảnh khảnh... nhìn chung thì nếu đem ngũ quan của nàng tách ra thì cũng không có gì đặc biệt nhưng nếu đem chúng để lại một chỗ thì khuôn mặt của nàng vô cùng xinh đẹp. Lúc trước khi ở thị trấn thì Tả Đăng Phong đã nhìn thấy nhiều gái đẹp, nhưng mà các nàng đều dựa vào son phấn để đẹp, còn vẻ đẹp của Vu Tâm Ngữ là vẻ đẹp trời sinh, không cần dùng thứ gì thì nàng vẫn đẹp.

- Này, đi lên núi đi, chúng ta đi săn thú.

Sau khi thấy được vẻ đẹp tuyệt mỹ của Vu Tâm Ngữ thì giọng nói của Tả Đăng Phong có chút cà lăm.

Trước khi nhìn thấy vẻ mặt của Vu Tâm Ngữ thì Tả Đăng Phong không tin cái gì gọi là vừa thấy đã yêu nhưng mà hiện tại hẳn tin, vừa thấy được khuôn mặt của Vu Tâm Ngữ thì trong lòng hẳn đã động. Loại cảm giác này làm cho Tả Đăng Phong vừa hổ thẹn vừa cao hứng. Hẳn cao hứng là bởi vì Vu Tâm Ngữ nguyện ý làm vợ của hắn, sở dĩ hắn hổ thẹn là bởi vì sau khi thấy được khuôn mặt thật của nàng thì hắn mới yêu thích nàng, đây là tiêu chuẩn trông mặt mà bắt hình dong, điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm giác mình thật nông cạn.

- Anh thích em sao?

Vu Tâm Ngữ đi sau rồi hỏi.

- Cũng có thích.

Tả Đăng Phong cũng không quay đầu lại mà trả lời. Hẳn sợ khi quay đầu lại thì Vu Tâm Ngữ sẽ thấy được vẻ mặt khiếp sợ của hắn.

- Sau này em đi theo anh.

Thông qua lời nói của Tả Đăng Phong thì Vu Tâm Ngữ cũng đoán được Tả Đăng Phong thích nàng.

- Được.

Theo bản năng thì Tả Đăng Phong nói ra.

- Em biết ở đâu có gà rừng, em dẫn anh đi.

Vu Tâm Ngữ có được đáp án thì nàng liền rất vui mừng, tung tăng nhảy về phía trước, Tả Đăng Phong đi theo sau, trong lòng vui buồn lẫn lộn. Vui chính là tự nhiên có được một người vợ xinh đẹp như rứa, còn buồn chính là người vợ này chưa tiếp xúc nhiều với xã hội, sợ rằng sau này nàng sẽ gặp nhiều phiền toái.

Tuy rằng trong lòng vô cùng vui mừng nhưng Tả Đăng Phong cố gắng để bản thân mình bình tĩnh, hẳn sợ nếu hắn kích động thì Vu Tâm Ngữ sẽ coi thường hắn.

Vu Tâm Ngữ ở nơi này đã lâu nên nàng biết chỗ nào có gà rừng.

Sau khi ngắm kỹ thì Tả Đăng Phong liền nổ súng, đàn gà rừng liền chạy tan tác. Vu Tâm Ngữ vọt vào bụi cỏ, một lát sau thì nàng xách một con gà rừng đi ra.

Tả Đăng Phong thuận tay cầm lấy con gà rừng kia, ước chừng nó nặng khoảng 3kg.

Có thu hoạch, Tả Đăng Phong cũng không có nổi lòng tham nữa mà là trở lại đạo quán. Trên đường đi thì hắn âm thầm cảm ơn Hồ Thiển cùng Tôn Ái Quốc, nhờ có bọn họ mà hắn mới tìm được một người vợ xinh đẹp như vậy.

Trở về Thanh Thủy quán đã là 2h chiều, Tả Đăng Phong bắt đầu làm gà, còn Vu Tâm Ngữ thì vào nhà giúp hắn nhóm lửa.

- Vừa lúc có nước ấm, em đi tắm rửa đi.

Tả Đăng Phong vừa lột lông gà, vừa nói.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy gật đầu đồng ý, múc lấy một nồi nước ấm rồi đi vào Tây sương.

Sau khi làm xong gà thì Tả Đăng Phong đi ra đạo quán, chỗ mà hắn chôn những đồng hài cốt kia, hắn đào ra những một lượng hài cốt lớn rồi đem nó vứt lên trên đường đi. Sở dĩ hắn làm vậy chính là vì muốn tăng thêm không khí âm trầm xung quanh đạo quán, hẳn sợ khi hắn ra ngoài thì sẽ có người đến đây khi dễ Vu Tâm Ngữ.

Khi Tả Đăng Phong làm xong tất cả chuyện này rồi trở về đạo quán thì vừa khéo thấy được Vu Tâm Ngữ đã thay đồ xong rồi đi ra khỏi Tây sương, lúc này nàng mặc một bộ áo bào hơi dài, bên trong là một chiếc áo nhỏ màu trắng, thanh nhã mà sạch sẽ.

- Đây là quần áo của sư phụ em, người cao hơn em, em mặc vào có chút rộng.

Về mặt Vu Tâm Ngữ tỏ ra ngại ngùng.

- Đợi một chút, anh lấy cho em cục xà phòng.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì xoay người đi vào phòng mình, sau khi rửa mặt chải đầu thì vẻ đẹp của Vu Tâm Ngữ càng thêm chói lọi khiến hắn không dám nhìn thẳng vào nàng.

- Giặt nhanh rồi ra ăn cơm.

Tả Đăng Phong cầm xà phòng đưa cho Vu Tâm Ngữ rồi nói.

Vu Tâm Ngữ cầm lấy rồi cười với Tả Đăng Phong một tiếng, sau đó xoay người trở vào Tây sương.

Tả Đăng Phong vẫn đứng ở đó nhìn chằm chằm bóng lưng Vu Tâm Ngữ rời đi, tuy rằng áo bào của nàng rộng thùng thình nhưng mà khi bước đi thì Tả Đăng Phong vẫn có thể nhìn thấy đường cong trên bờ mông của nàng.

- Tả Đăng Phong, mày có còn là người không?

Tả Đăng Phong tát một cái vào mình, ý nghĩ kinh diễm kia làm hắn cảm thấy xấu hổ.

- Phát hồ tình, chỉ hồ lễ.

Tả Đăng Phong thầm nói 2 câu luận ngữ rồi trở về Đông sương.

8. Q.1 - Chương 8: Cùng Giường Chung Gối

Tả Đăng Phong làm xong cơm chiều thì Vu Tâm Ngữ cũng đã giặt xong quần áo, 2 người ngồi ở Đông sương cùng nhau dùng cơm.

- Vu Tâm Ngữ, em thật sự muốn lấy anh sao?

Tả Đăng Phong gấp cho Vu Tâm Ngữ một cái đùi gà.

- Anh là nam nhân, anh ăn đi.

Vu Tâm Ngữ gấp trả lại cho Vu Tâm Ngữ, nàng dùng hành động này để trả lời vấn đề của Tả Đăng Phong.

- Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, chúng ta mới quen nhau 1 tháng, em còn chưa biết rõ anh.

Tả Đăng Phong lại đem chân gà kia gấp lại cho Vu Tâm Ngữ.

- Anh là một chính nhân quân tử.

Vu Tâm Ngữ cảm kích nhìn Tả Đăng Phong.

- Anh là quân tử? Sao em lại biết?

Tả Đăng Phong nghe vậy cực kỳ xấu hổ, nếu Vu Tâm Ngữ biết mình nhin trộm mông của nàng thì nàng sẽ có cảm giác thế nào.

- Đêm hôm ấy em hù dọa anh, anh phát hiện nhưng mà không đánh em, điều ấy nói lên anh là người rộng lượng. Thức ăn của anh không còn nhiều nhưng mà anh luôn cho em ăn, điều này nói lên anh thiện lương. Lúc em không thoải mái thì anh đưa thuốc cho em, điều này nói lên anh là người cẩn thận. Lúc em không có ở đây thì anh cũng không có đi vào phòng của em, điều đó nói lên anh là người thủ tín. Bây giờ anh còn cho em không biết anh là người gì sao?

Vu Tâm Ngữ mỉm cười liệt kê từng cái.

- Làm sao em biết anh không qua phòng của em?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

- Bởi vì mỗi lần rời khỏi thì em đều để ở trên cửa một sợi tóc.

Vu Tâm Ngữ lộ ra ánh mắt giảo hoạt.

- Nếu lỡ như gió to thổi qua thì làm sao?

Tả Đăng Phong không nghĩ đến Vu Tâm Ngữ lại còn có chiêu này.

- Vậy thì anh đành phải là kẻ thế tội rồi.

Vu Tâm Ngữ cười nói.

Ăn cơm tối xong thì lúc này trời còn chưa tối, Tả Đăng Phong liền nhìn vào Tây sương.

- Vào thôi, em biết anh sớm đã muốn vào rồi.

Vu Tâm Ngữ đứng lên đi vào trước, Tả Đăng Phong theo sau.

Đi vào Tây sương, Vu Tâm Ngữ mở cửa phòng ra thì một mùi nấm mốc liền bay ra, ở giữa phòng có chất một đồng bụi cỏ, đây là vì Vu Tâm Ngữ phòng trời mưa mà để lại. Phía Nam để một lu nước cùng vài đồ lặt vặt, ở phía Bắc là một đồng cỏ tranh, đây là chỗ ngủ của Vu Tâm Ngữ.

- Địa đạo ở đâu?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Vu Tâm Ngữ rồi hỏi.

- Ở dưới đồng cỏ kia.

Vu Tâm Ngữ đưa tay chỉ vào đồng bụi cỏ kia.

- Để anh về lấy nén.

Tả Đăng Phong xoay người muốn rời đi.

- Ở dưới có.

Vu Tâm Ngữ mở một tấm ván ở dưới bụi cỏ lên rồi đi xuống, Tả Đăng Phong đi theo sau.

Đường đi xuống rộng không quá 1m5, chiều sâu khoảng chừng 2m, bắt quạ trong này rất là khô ráo, sau khi đi vào thì Vu Tâm Ngữ liền lấy đá lửa đốt nén lên.

- Địa đạo này là do sư phụ của em đào sao?

Tả Đăng Phong hỏi, không khí trong này không lưu thông nên hắn cảm thấy có chút khó chịu.

- Không phải, là người ở trước kia để lại.

Vu Tâm Ngữ mở miệng đáp lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy khẽ gật đầu, thời kỳ Thanh mạt người ta thường đào địa đạo để trốn quan lại cùng thổ phỉ cho nên ở đây có địa đạo cũng là bình thường.

Trong địa đạo cũng không có vật gì, chỉ là ngay tại dưới chỗ Đông sương có một hầm, nơi này cũng không lớn lắm, chỉ đủ để vài người nghỉ ngơi, ở đây có một cái ổ đan vá, bên cạnh có một cái bọc quần áo nhỏ, không hỏi cũng biết bộ quần áo mà Vu Tâm Ngữ đang mặc là được lấy ở chỗ này rồi. Đi lên trên này chính là cổ quan tài màu đen kia, giữa nắp quan tài cùng thân quan tài có một cái móc khóa, một người có thể thoải mái khép mở, trong quan tài này cũng không có cái gì cả.

Màn đêm buông xuống Tả Đăng Phong cảm giác có chỗ không đúng, nhưng mà hắn cũng không biết ở chỗ nào, trầm ngâm một lúc lâu rốt cục hắn cũng đã phát hiện ra vấn đề.

- Sư phụ của em đi rồi, nơi này có từng bị cướp không?

Tả Đăng Phong mở miệng hỏi Vu Tâm Ngữ.

- Không có, lúc đầu thì có thôn dân đến đây khuôn đồ, bắt quạ đều bị em hù dọa.

Vu Tâm Ngữ lắc lắc đầu.

- Tại sao đồ của em và sư phụ em lại ít như vậy?

Tả Đăng Phong hỏi, đây là chỗ hắn cảm thấy không bình thường, đạo quán này không có bếp, dụng cụ thường ngày cũng rất ít, như thế nào mà có cảm giác thiếu đi một chút sức sống.

- Không biết.

Vu Tâm Ngữ lắc đầu.

- Vậy đồ vật của sư phụ của em đâu?

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

- Trong này không có đồ gì cả.

Vu Tâm Ngữ lắc đầu.

- Ngay cả giường cũng không có?

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh, bắt đầu khấn trương.

- Không có.

Vu Tâm Ngữ trả lời làm hắn càng căng thẳng hơn, trước đây nàng từng nói sự phụ của nàng không cần ăn cái gì, không ăn cơm, không ngủ có còn là người không?

- Sự phụ của em có đi vệ sinh không?

Tả Đăng Phong từ từ đi ra Tây sương.

- Chưa thấy qua.

Vu Tâm Ngữ do dự một lát, cuối cùng là trả lời vấn đề có chút vô lễ này của Tả Đăng Phong.

“Oác...Oác”

Nhưng vào lúc này đột nhiên vang lên tiếng cú mèo ở bên ngoài đạo quán, làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy tê cả da đầu.

- Anh cái gì thế? Sự phụ của em là người mà, người đi được ở dưới ánh mặt trời luôn á.

Rốt cuộc Vu Tâm Ngữ cũng đoán được Tả Đăng Phong đang lo lắng cái gì.

- Phòng này quá lạnh, em qua phòng anh ngủ đi.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhất thời yên lòng, áo bông của Vu Tâm Ngữ đã giặt rồi, đến buổi tối nàng không mặc áo bông ngủ nên sẽ rất lạnh.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì cũng không trả lời mà nhìn chằm chằm vào Tả Đăng Phong.

- Anh sẽ không khi dễ...

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng muốn giải thích.

Hắn còn chưa nói hết lời thì Vũ Tâm Ngữ đã đưa tay che miệng hắn, Tả Đăng Phong thấy thế thì giữ tay nàng lại rồi đưa nàng vào Đông sương. Đông sương đúng là rất ấm áp, Tả Đăng Phong đã đem lò sưởi để ở dưới giường.

Sau khi nằm xuống thì 2 người cũng không nói gì, lúc trước 2 người là quan hệ bạn bè, hiện giờ mối quan hệ đó đã biến đổi nên làm 2 người có chút khấn trương.

Mãi cho đến 12h đêm thì Tả Đăng Phong mới mơ mơ màng màng rồi ngủ, trong 4 tiếng qua thì 2 người cũng không nói với nhau câu gì.

4h sáng, Tả Đăng Phong cảm giác được có ai đó đang đắp chăn cho hắn, hắn tự nhiên là biết Vu Tâm Ngữ đắp cho hắn.

- Anh không lạnh, em đắp đi.

Tả Đăng Phong đứng dậy rồi nhẹ nhàng đắp chăn cho Vu Tâm Ngữ.

- Anh run rồi kìa.

Vu Tâm Ngữ nhẹ giọng nói.

- Không sao, nằm xuống đừng nhúc nhích.

Tả Đăng Phong nói.

Vu Tâm Ngữ thấy Tả Đăng Phong khẳng khái như thế thì trầm mặc một lúc, sau đó nói nhỏ:

- Anh qua đây ngủ.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì do dự một lát, cuối cùng cũng xịch người tới gần Vu Tâm Ngữ dù sao thì nhiệt độ ban đêm ở đây cũng rất lạnh.

Sau khi đắp chung chăn với Vu Tâm Ngữ thì Tả Đăng Phong nghiêng người ôm lấy Vu Tâm Ngữ, hẳn làm như vậy cũng không có ý nghĩ khác, chẳng qua là do chăn quá chật.

Bị Tả Đăng Phong ôm lấy thì cả người Vu Tâm Ngữ run lên, nàng tỏ ra rất khấn trương.

Tuy rằng Vu Tâm Ngữ khấn trương, nhưng không có từ chối, Tả Đăng Phong cũng không có nhân cơ hội này mà khinh bạc nàng.

Vu Tâm Ngữ rất gầy. cánh tay của tdp có thể cảm nhận được xương sườn của nàng, loại cảm giác này khiến cho trong lòng Tả Đăng Phong rất là chua xót. 13 tuổi Vu Tâm Ngữ đã bắt đầu sống một mình, 10 năm qua nàng đã chịu nhiều khổ sở, thậm chí là còn lấy thức ăn từ trong hang chuột. Tả Đăng Phong thầm hạ quyết tâm, ngày sau phải đối đãi với nàng thật tốt, sẽ không để nàng chịu đói chịu khổ nữa.

- Anh sẽ không khi dễ em, ngủ đi.

Tả Đăng Phong ôn nhu an ủi.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy nhẹ nhàng gật đầu, sau đó lại lác đầu.

Nàng gật đầu là bởi vì nàng biết được chuyện giữa nam và nữ, biết được chuyện phát sinh giữa vợ chồng, cuối cùng nàng lác đầu là bởi vì nàng khấn trương, điều này nói lên nàng chưa chuẩn bị tốt.

Đối với việc này thì Tả Đăng Phong cũng rất thông cảm, giờ khắc này trong lòng hắn chỉ muốn bảo vệ và chiều cố nàng, không có ý niệm tà ác nào cả.

Sáng sớm, Tả Đăng Phong bắt đầu dọn dẹp nhà cửa, hôm nay hắn muốn đi chợ, mua vải để may quần áo cho Vu Tâm Ngữ. Tuy rằng Vu Tâm Ngữ không nói gì nhưng mà từ ánh mắt của nàng thì hắn biết được nàng cũng muốn đi.

Sau khi do dự thật lâu thì cuối cùng Tả Đăng Phong cũng quyết định mang nàng đi, vì thế liền để cho nàng mặc áo bông vào, rồi hắn lấy cho nàng một cái mũ lưỡi trai, lúc này mới dẫn nàng đi.

Nhiều năm chưa từng rời núi, Vu Tâm Ngữ vô cùng hưng phấn, dọc đường đi nàng nhảy tung tăng, bất quá sau khi xuống núi thì nàng liền yên lặng đi phía sau Tả Đăng Phong.

Chợ ở nông thôn cũng không có nhiều người, đến chợ thì Tả Đăng Phong mua cho nàng vài xấp vải, rồi mua cho nàng mấy xâu hồ lô, vốn là hắn muốn mua cho Vu Tâm Ngữ một cái áo bông nhưng lại bị t ngăn lại, nàng nói là nàng biết may vì thế hắn cũng không nói gì thêm.

Tới gần giữa trưa, hai người bắt đầu trở về, lúc này tâm tình của Tả Đăng Phong bắt đầu trầm trọng bởi vì hắn nghe được người giữa chợ nói rằng NB sắp đánh đến, điều này làm cho trong lòng Tả Đăng Phong không yên, xem ra chiến tranh sắp cháy đến đây rồi.

Lúc gần đi vào núi, 2 người đi qua thôn trang ở dưới núi thì phát hiện có một đám người đây nói chuyện huyền ảo. Tả Đăng Phong cũng không phải là người nhiều chuyện cho nên hắn không có ghé qua xem mà mang theo Vu Tâm Ngữ đi lên núi.

- Tả lãnh đạo, chờ một chút.

Ngay sau đó, phía sau liền vang lên một giọng nói, người lên tiếng chính là Bảo trưởng ở nơi này.

Tả Đăng Phong nghe vậy quay đầu, hắn nhú mày đợi cho Bảo trưởng đi đến gần thì mới mở miệng hỏi:

- Thôi bảo trưởng, có chuyện gì sao?

- Tả lãnh đạo, cậu là người ở Huyện tới, cậu tới đây xử vụ này đi.

Bảo trưởng tò mò nhìn Vu Tâm Ngữ, ở trong mắt dân quê thì chỉ cần người ở Huyện xuống công tác thì đều là lãnh đạo.

- Đây là em gái của tôi, từ nhà đến đây thăm tôi. Mà vụ án gì?

Tả Đăng Phong giới thiệu Vu Tâm Ngữ rồi mới hỏi chính sự.

- Sáng qua ở trong ổ gà của Thôi quả phụ có một con mèo, Trinh qua tử ở cách vách nói rằng con mèo kia cắn chết gà của hần, hiện tại cả 2 người đang tranh nhau con mèo.

Về mặt Bảo trưởng tỏ ra bất đắc dĩ.

- Con mèo kia có chỗ nào đặc biệt sao?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi. Khắp nơi ở nông thôn đều là mèo, căn bản cũng không phải là thứ gì quý để đi tranh nhau a.

- Còn mèo kia cũng không giống với mèo bình thường, kỳ thật thì 2 người kia cũng không nhìn trúng con mèo, chủ yếu là cái vòng cổ của nó làm bằng vàng.

9. Q.1 - Chương 9: Thập Tam Âm Dương

- Con mèo kia có thể là mèo của nhà người có tiền chạy đến, ông là Bảo trưởng, ông xem rồi xử lý đi.

Tả Đăng Phong nói. Hần cũng không muốn cùng Vu Tâm Ngữ dính vào vụ này.

- Tả lãnh đạo, cậu hãy qua xem một chút đi, con mèo kia có chút kỳ quái, sợi dây trên cổ nó cũng hơi lớn.

Thôn Bảo trưởng dùng 2 ngón tay vẽ vẽ.

- Đi thôi, qua coi một chút.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi mở miệng.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy cũng không nói gì, dè mữ xuống thấp một tí rồi đi theo Tả Đăng Phong.

- Vị này chính là lãnh đạo từ Huyện xuống, mọi người nghe lời một chút.

Thôn Bảo trưởng mang theo Tả Đăng Phong đến chỗ mọi người đang đứng rồi giới thiệu Tả Đăng Phong với người.

Thôn dân nghe vậy thì không nói chuyện nữa, nhìn vào Tả Đăng Phong, chờ hần lên tiếng.

- Để tôi xem con mèo kia một chút.

Tả Đăng Phong ho khan 2 tiếng rồi mở miệng, trên thực tế thì hần cũng không phải là lãnh đạo gì, Thôi bảo trưởng thuần túy chỉ là không trâu bắt chó đi cày.

Mọi người vừa nghe lập tức nhường đường, Thôi bảo trưởng liền dẫn Tả Đăng Phong đến một nông xá, ở đây có một ổ gà. Lúc này ở đây có một người đàn bà đánh đá đang cầm một thái đao cùng với một qua tử (người què) cầm xẻng trộn đất, cả 2 đang giằng co với nhau.

- 2 người nghe đây, đây là Tả lãnh đạo đến từ Huyện xuống, cậu ta đến đây để xử lý chuyện này.

Thôi bảo trưởng liền mở miệng nói.

2 người kia đều tỏ ra giận dữ nhìn nhau, nghe được Thôi bảo trưởng nói thế thì đưa mắt nhìn về phía Tả Đăng Phong.

Mặt Tả Đăng Phong không thay đổi liếc nhìn qua tử kia một cái rồi lại đi tới chỗ người đàn bà cầm thái đao kia. Người đàn bà kia thấy vẻ mặt nghiêm túc của Tả Đăng Phong thì lui về sau vài bước.

Một màn này khiến cho Tả Đăng Phong cảm thấy buồn cười, tuy rằng hần không phải là lãnh đạo nhưng mà lại thường xuyên tiếp xúc lãnh đạo, nên hần cũng học được cách làm cho người ta kính sợ.

Tả Đăng Phong đưa mắt nhìn vào ổ gà, thì hần liền phát hiện ở trong đó là một động vật có lông.

Nhìn con này thì trong nháy mắt Tả Đăng Phong liền xác định nó là động vật họ mèo, sở dĩ nói nó là động vật họ mèo là bởi vì tuy rằng bộ dáng của nó giống với con báo, màu lông cũng giống nhưng mà kích thước của nó chỉ lớn hơn một con mèo bình thường một ít.

Tả Đăng Phong lại nghĩ tới báo xa-li nhưng mà liền bỏ qua suy đoán này, động vật họ mèo này tuy rằng lớn hơn mèo bình thường nhưng mà lại nhỏ hơn nhiều so với báo xa-li, báo xa-li nặng tới 35-40kg, thân dài hơn 1m, mà tuy rằng con này cô ro nhưng mà Tả Đăng Phong đoán rằng nó sẽ không dài quá 80cm, ngoài ra 2 lỗ tai của nó cũng không có màu lông giống với báo xa-li.

Động vật họ mèo này rất gầy, cả người chỉ còn xương bọc da cũng, thân nó dài khoảng 70-80cm, nặng không quá 5kg, cho tới bây giờ Tả Đăng Phong cũng chưa từng thấy qua một con vật gầy yếu đến như vậy mà có thể sống được.

Tả Đăng Phong cẩn thận quan sát động vật họ mèo này, sau đó mới nhìn về phía cái vòng trên cổ của nó. Vòng này thô như cán bút, hình thức cũng bình thường, cả vòng đều là hình tròn, cũng không khắc hoa, cả vòng đều làm từ vàng.

- Bà muốn giết ai? Bỏ dao xuống.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn người đàn bà cầm thái đao kia. Tả Đăng Phong vô cùng ghét những nữ nhân khóc lóc om sòm cho nên khi nói chuyện cũng tỏ ra không khách khí.

Nghe được Thôi bảo trưởng nói Tả Đăng Phong là người ở trên Huyện xuống cho nên người đàn bà kia vô cùng kính sợ Tả Đăng Phong, lúc này nghe Tả Đăng Phong nói thế thì nàng liền ném dao trong tay xuống.

Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn qua tử kia, tên này cũng bỏ xẻng trong tay xuống.

- Đem con mèo kia đến đây.

Tả Đăng Phong quay đầu nói với Thôi bảo trưởng.

Thôi bảo trưởng thấy Tả Đăng Phong vừa lên liền trấn trụ được Thôi quả phụ cùng Trịnh qua tử thì liền vô cùng kính nể, nghe được Tả Đăng Phong nói thế thì hắn liền kêu mấy đứa nhỏ nhảy vào ổ gà, bồng con mèo kia ra.

- Nó cắn chết gà các người à?

Tả Đăng Phong quay đầu lại hỏi 2 người kia, con mèo này rất gầy yếu, bị mọi người đưa ra nó cũng đứng không vững, Tả Đăng Phong thật hoài nghi có phải nó cắn chết gà của 2 người này không?

- Nó chỉ chui vào ổ gà của tôi.

Thôi quả phụ cúi đầu nói nhỏ.

- Gà nhà tôi chết 1 con.

Trịnh qua tử nhỏ giọng thăm thì.

- Nó chui vào ổ gà của bà nhưng không có cắn chết gà của bà, vậy nó cũng không có tội gì. Gà nhà ông chết nhưng mà ông không thấy nó cắn nên ông không có chứng cứ. Cho nên con mèo này không phải là do 2 người xử, mà phải do toàn bộ người dân trong thôn xử trí.

Khuôn mặt Tả Đăng Phong tràn đầy chính sắc, nói.

- Lãnh đạo chính là lãnh đạo... Vẫn là người ở Huyện có kiến thức... Tả lãnh đạo nói rất đúng... Tôi cảm thấy như thế mới có công bằng.

Mọi người nghe vậy thì liền phát biểu ý kiến, cứ như vậy mà mọi người mới có phần, đứa ngốc mới không đồng ý.

- Thôi bảo trưởng, tháo vòng trên cổ nó xuống, vòng đó do mọi người trong thôn chia ra.

Tả Đăng Phong lại lên tiếng.

- Nghe Tả lãnh đạo.

Thôi bảo trưởng cố nén vui mừng trong lòng mà gật đầu.

- Thôi bảo trưởng, tôi ở đạo quán kia cũng không được sạch sẽ cho lắm, buổi tối luôn có những tiếng khác lạ, hay là ông phái vài người luân phiên đến làm bạn với tôi đi?

Tả Đăng Phong xoay người nhìn về phía Thôi bảo trưởng.

Tả Đăng Phong vừa thốt lên thì Thôi bảo trưởng lập tức tròn mắt, mọi người vốn tranh cãi âm ỉ không thôi trong nháy mắt liền lặng ngắt như tờ.

- Được rồi, tôi cũng không ép buộc. Bất quá lúc tối trong đạo quán kia cũng rất lạnh, mà chăn mền của tôi lại mỏng, ông có thể tặng cho tôi mấy tấm chăn mền không?

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng thay đổi điều kiện, câu kia của hắn lúc này chủ yếu chỉ là muốn dọa người, mục đích của hắn chính là không để cho người nào lên kia để chọc phá Vu Tâm Ngữ.

Thôi bảo trưởng nghe Tả Đăng Phong nói thế thì gọi con của hắn về nhà lấy chăn mền cho Tả Đăng Phong, còn hắn thì ở đây để chỉ huy đám thanh niên tháo vòng kia xuống.

Mấy tên thanh niên kia nghe Thôi bảo trưởng nói thì liền ấn chặt con mèo kia xuống rồi bắt đầu gỡ vòng kia ra, nhưng mà trải qua một hồi giằng co thì bọn hắn cũng không có cách nào gỡ xuống được, cái vòng kia quả thật là lớn hơn nhiều so với đầu của con mèo này.

- Chờ một chút.

Tả Đăng Phong thấy vậy thì liền ngăn cản hành động lỗ mãng của đám thanh niên này, nếu tiếp tục hành hạ thì kiểu gì bọn hắn cũng vặn gãy đầu của con mèo này.

- Tả lãnh đạo, làm sao để tháo xuống đất.

Thôi bảo trưởng vội vàng hỏi.

- Con mèo này khi nhỏ đã được đeo cái vòng này rồi, nó lớn lên nên vòng cũng càng buộc chặt vào cổ nó.

Tả Đăng Phong nhìn vào con mèo đang hữu khí vô lực nằm dưới đất.

- Xuyên Trụ, chặt đầu của nó đi.

Thôi bảo trưởng nghe vậy thì liền ra lệnh. Tên thanh niên kia liền cầm thái đao mà Thôi quả phụ vứt.

Nghe được Thôi bảo trưởng nói muốn chặt đầu thì con mèo kia liền ngẩng đầu nhìn vào mọi người, cuối cùng ánh mắt nó nhìn về phía Tả Đăng Phong. Tuy rằng ánh mắt nó không có một chút thần thái nào nhưng mà Tả Đăng Phong biết được nó đang cầu xin.

- Đừng giết nó, nghĩ biện pháp để lại cho nó 1 mạng.

Tả Đăng Phong vội vàng ngăn cản.

- Nhà của tôi có giũa, để tôi về lấy.

Trong đám người liền có một người hô to, sau đó hắn liền chạy đi.

Rất nhanh, 2 người cầm chăn mền cùng với cái giũa đều trở lại. Tả Đăng Phong liền cầm lấy chăn mền.

Một lát sau chiếc vòng trên cổ con mèo kia cũng bị giũa đứt, mọi người liền lấy vòng xuống, nhảy cẫng hoan hô, vô cùng điên cuồng.

- Đi thôi.

Tả Đăng Phong hướng về Vu Tâm Ngữ bên cạnh nói.

- Mang nó đi, để nó làm bạn với em.

Vu Tâm Ngữ đưa tay chỉ vào con mèo đang nằm trên đất.

- Lấy gì mà nuôi nó ?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi. Nghĩ đến 2 người còn thiếu ăn, thì làm sao còn dư đồ ăn mà nuôi nó.

- Ổ trong hồ có cá mà.

Vu Tâm Ngữ nói xong liền đi đến ôm lấy con mèo kia.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nói cái gì nữa, xoay người rời đi. Đi được mấy bước thì đột nhiên Thôi bảo trưởng lại kêu hắn lại.

- Tả lãnh đạo, cậu xem thử trên vòng này có viết chữ gì này?

Thôi bảo trưởng đi đến đưa cái vòng kia cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền cầm cái vòng lên, hắn thấy được 4 chữ trong cái vòng thì ngẩn ra.

- Tả lãnh đạo, đây là mèo của nhà ai?

Thôi bảo trưởng liền giật lấy cái vòng.

- Vô chủ, yên tâm đi.

Tả Đăng Phong phản ứng lại, thuận miệng trả lời.

Thôi bảo trưởng vừa nghe lập tức yên lòng, cực lực mời Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ đến nhfa hắn làm khách nhưng Tả Đăng Phong lắc đầu từ chối.

Lúc này ánh mắt của Tả Đăng Phong đang nhìn vào con mèo nằm trong lòng Vu Tâm Ngữ.

- Vì sao em lại không biết chữ trên cái vòng này?

Vu Tâm Ngữ hỏi, lúc này nàng cũng nhìn qua chữ trên vòng kia, nhưng mà nàng cũng không biết đó là chữ gì.

- Đó là một loại chữ Giáp Cốt hòa với kiểu chữ Thễ Triện, loại chữ này được dùng ở cuối triều Chu, đến thời Xuân Thu Chiến quốc thì bị chữ Triện thay thế.

Tả Đăng Phong nhú mày trả lời. Cái vòng này từ nhỏ đã được đeo lên cổ con mèo này, nếu gọi là có người nào đeo lên cổ cho nó thì cũng không hợp lý, bởi vì mặc dù là nhà giàu có thì cũng không ai đeo cho con mèo một cái vòng cổ bằng vàng vậy. Ngoài ra, còn có một giải thích khác đó chính là con mèo này đã sống được 3000 năm rồi, dĩ nhiên là nó đã vượt qua khỏi tự nhiên pháp tắc rồi.

- Vậy 4 chữ trên kia là gì?

Vu Tâm Ngữ lên tiếng hỏi.

- Anh chỉ nhìn thấy đại khái, không chắc lắm.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng.

- Vậy anh cảm thấy đó là chữ gì?

Vu Tâm Ngữ tò mò hỏi.

- Thập Tam Âm Dương.

10. Q.1 - Chương 10: Một Chiếc Đạo Bào

Thập Tam Âm Dương là gì ?

Vu Tâm Ngữ hỏi.

- Thập Tam là một con số, còn Âm Dương thì bao gồm rất nhiều thứ.

Tả Đăng Phong nhú mày lắc đầu.

- Có phải là tên của nó không?

Vu Tâm Ngữ nhìn vào con mèo đang ở trong lòng mình.

- Cũng không biết nữa.

Tả Đăng Phong nói.

- Âm Dương, Âm Dương.

Vu Tâm Ngữ lẩm nhẩm.

- Thật khó nghe, người không biết còn tưởng em đang hô cái gì đó.

Tả Đăng Phong nhin không được bật cười.

- 13, 13.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy lập tức thay đổi một cái tên.

- 13 là một con số a, làm sao có thể làm tên được?

Tả Đăng Phong cười nữa

- Vậy đặt tên cho nó là 13 đi.

Vu Tâm Ngữ nói.

- Mèo là do em cứu về, em thích gọi nó là gì cũng được.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười nói.

- Vậy gọi nó là 13.

Vu Tâm Ngữ vui mừng nói.

- Được.

Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ lắc đầu.

Vu Tâm Ngữ ôm mèo, Tả Đăng Phong cầm theo chần mền cùng những thứ mua ở trong chợ trở về đạo quán. Sau đó Vu Tâm Ngữ lấy 2 những miếng thịt gà còn lại đưa cho con mèo này nhưng mà nó lại không ăn, Vu Tâm Ngữ thấy thế thì chạy ra ngoài lấy vào vài con cá, rốt cuộc thì con mèo này cũng nhảy lên mà ăn.

- Nhất định là lâu lắm rồi nó chưa ăn gì.

Vu Tâm Ngữ vừa nhìn nó ăn, nuốt một cách khó khăn, vừa nói.

- Đây thật sự là bại gia nương mà (người đàn bà phá sản), cá cùng với gà là do hấn vất vả mới kiếm được.

Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ thở dài.

- Anh thật không có lương tâm.

Vu Tâm Ngữ biết Tả Đăng Phong thích nói giỡn, nàng chẳng những không tức giận mà còn tỏ ra cao hứng.

- Hôm qua lúc ăn thịt gà thì cũng không thấy em tỏ ra đồng tình như vậy.

Tả Đăng Phong cầm cái cây thọt thọt vào con mèo, nó liền ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn về Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ.

- Ăn đi.

Vu Tâm Ngữ sờ đầu nó, lúc này nó mới ăn tiếp.

- Em không sợ nó cắn em sao?

Tả Đăng Phong mở miệng nói, sở dĩ lúc nãy hấn lấy cây thọt thọt vào con mèo là muốn phán đoán xem thử nó có phải hay cắn người không?

- Nó thật thông minh, dường như nó biết chúng ta nói gì.

Về mặt Vu Tâm Ngữ tỏ ra chăm chú.

- 13 đừng ăn nữa, quay đầu lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì cười cười rồi mở miệng, quả nhiên là 13 đang ăn nghe hấn gọi thế thì dừng lại rồi quay đầu lại nhìn hấn.

- Anh xem, em nói không sai chứ.

Vu Tâm Ngữ cười đắc ý.

- Ngồi xuống, lẩn một vòng.

Tả Đăng Phong bước lên nói, nhưng mà lần này 13 không nghe lời hấn.

- Em nấu nước để tắm cho 13.

Vu Tâm Ngữ thấy 13 không nghe lời Vu Tâm Ngữ thì liền đổi đề tài.

- Trời rất lạnh, tắm sẽ làm nó bị bệnh đó.

Tả Đăng Phong ném cành cây xuống rồi sờ sờ người của 13, nhưng mà nó phát hiện ra lông trên người của 13 rất mỏng, hơn nữa trên này còn dính rất nhiều bụi bặm, mèo là động vật ưa sạch, tại sao trên người nó lại dính nhiều bụi như vậy.

Sau khi 13 ăn xong 1 con cá thì Vu Tâm Ngữ lại lấy vào thêm vài con nữa cho nó ăn, nó ăn được 4 con rồi không ăn nữa, sau khi uống nước xong nó liền nằm ngửa ngay tại chỗ.

Vu Tâm Ngữ thấy 13 nằm xuống thì nàng liền vào lấy cỏ làm một cái tổ cho nó, Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nói gì, hấn cầm lấy cần câu đi ra ngoài hồ để câu cá.

Thời tiết quá lạnh, cá không cắn câu, đợi cho Tả Đăng Phong mang cá trở về thì mặt trời cũng sắp lặn xuống núi. Lúc này Vu Tâm Ngữ đang ngồi may quần áo, tuy rằng nàng không biết làm cơm nhưng mà nàng cũng đã nấu nước ấm cho Tả Đăng Phong rồi. Tả Đăng Phong thấy thế thì có cảm giác về nhà, âm thầm hạ quyết tâm, mấy ngày nữa mang Vu Tâm Ngữ về nhà, để ra mắt mẹ và 2 người chị của hấn.

Có 2 cái chặn nên buổi tối 2 người không còn đắp chung chăn nữa. Lúc nửa đêm, nhiệt độ hạ xuống, cũng may là có chặn, nếu không 2 người sẽ lạnh cóng.

Sáng sớm rời giường, phát hiện bên ngoài đã đầy tuyết, rốt cuộc mùa đông đã tới.

Mở cửa, thì thấy 13 đang nhún nhảy, sau khi ị tè một phát thì nó trở lại ổ. Bởi vì tuyết lớn nên Tả Đăng Phong cũng quét sơ sơ ở bên ngoài rồi trở lại trong phòng.

Tuyết lớn 3 ngày, tuyết đọng dày gần 20cm, thật sự là một trận tuyết lớn hiếm thấy.

Cũng may là 2 người chuẩn bị đầy đủ củi gạo, nên cũng sống qua được mấy ngày khó khăn này. Tả Đăng Phong thường xuyên cầm súng ra ngoài để săn gà rừng, thỏ.

Rất nhanh lại đến đầu tháng, Bàn Đại Hải cũng chưa đến, đối với lần này thì Tả Đăng Phong cũng không nghĩ nhiều, bởi vì tuyết đã phủ đầy đường nên núi nên Bàn Đại Hải không tới được.

Trong khoảng thời gian này Tả Đăng Phong đọc mấy quyển sách mà mình đem tới đây, đến khi đọc xong hết rồi thì hấn đi vòng quanh một vòng Thanh Thủy quan để tìm sách, nhưng mà ở Thanh Thủy quan không có một quyển kinh văn nào. Lúc rảnh rỗi thì Tả Đăng Phong chơi đùa với 13, thời gian trôi qua 13 đã không còn gầy trơ xương nữa nhưng mà nó lại rất lười, đại đa số đều nằm ở ổ, chỉ có khi Tả Đăng Phong nói chuyện với Vu Tâm Ngữ thì nó mới vểnh tai lên để nghe.

Cảm thấy buồn chán nên Tả Đăng Phong hỏi Vu Tâm Ngữ học tập Đạo thuật như thế nào, mà câu trả lời của Vu Tâm Ngữ khiến hấn dở khóc dở cười. Sự phụ của nàng đọc qua để nàng nhớ, hơn nữa nàng chỉ học với sự phụ mình 3 ngày, đến bây giờ thì khẩu quyết cùng phương pháp tu hành đều quên, chỉ có đến tháng, khí huyết nàng tự động vận hành một cách nhanh chóng lên.

Lại 1 tháng trôi qua, Bàn Đại Hải cũng không đến, điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy lo lắng, hắn không biết được tin tức người thân, cũng không biết bệnh ho của mẹ mình đã khỏi chưa?

- Ngày mai chúng ta rời núi.

Vu Tâm Ngữ thấy Tả Đăng Phong tỏ ra lo lắng thì liền lên tiếng an ủi hắn.

- Nơi này cách nhà anh gần 160km, đi một ngày cũng không đến được, đã thế còn tuyết lớn như thế này, làm sao mà về được ?

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài.

- Ở lại thị trấn một đêm, qua ngày sau lại đi.

Vu Tâm Ngữ đưa ra chủ ý.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu đồng ý, hắn rất nhớ nhà.

- Mặc thử xem.

Vu Tâm Ngữ cẩn đứt chỉ, đưa bộ quần áo nàng mới may cho Tả Đăng Phong.

- Anh nói em may quần áo ỉnh mà, làm sao em lại làm cho anh?

Tả Đăng Phong cầm quần áo thì run lên, hắn thấy được đây là một cái áo choàng vừa vặn với thân thể của hắn, trước đó Tả Đăng Phong cũng không chú ý đến Vu Tâm Ngữ đang may quần áo gì, chủ yếu nhất là Vu Tâm Ngữ luôn tránh không cho hắn thấy.

- Em mặc đồ của anh là được, cái này làm cho anh.

Vu Tâm Ngữ mỉm cười trả lời.

- Đợi đến thị trấn thì anh sẽ mua cho em một món đồ tốt.

Vì cái áo này mà Vu Tâm Ngữ làm gần 2 tháng, điều này làm cho Tả Đăng Phong rất cảm động.

- Em mặc đồ cũ là được?

Vu Tâm Ngữ lắc đầu mở miệng.

- Vì sao?

Tả Đăng Phong cầm cái áo choàng lên đánh giá, đường may của áo vô cùng tỉ mỉ, sợi tơ may áo choàng là dùng 3 loại sợi màu đen, trắng và hồng, sợi tơ phối hợp mà may thành. Khi mang cái áo choàng này vào sẽ khiến cho bản thân thêm vài phần lịch sự tao nhã, còn tăng thêm vài phần trang nghiêm nữa.

- Không cần chính là không cần.

Vu Tâm Ngữ kiên quyết lắc đầu rồi thúc giục Tả Đăng Phong mang vào để nàng nhìn xem.

Tả Đăng Phong mang vào thì hắn liền cảm thấy ấm áp, nhưng mà kiểu dáng có chút gì là lạ, hình như nó ngắn hơn so với áo choàng thông thường, đây giống như là một chiếc đạo bào.

- Đẹp, thật là đẹp mắt.

Về mặt Vu Tâm Ngữ hưng phấn đánh giá tác phẩm của mình.

- Đúng vậy, rất đẹp.

Tả Đăng Phong liền phụ họa theo.

- Đồ này để Tết rồi mặc.

Tả Đăng Phong nói xong thì liền muốn cởi ra.

- Đừng cởi, mặc đi.

Vu Tâm Ngữ thấy thế thì vội đưa tay ngăn lại.

- Sẽ làm bần đó.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Vu Tâm Ngữ, trong khoảng thời gian này Vu Tâm Ngữ được ăn nhiều nên nang có lại được da thịt, vẻ mặt cũng tốt, làn da từ từ trắng nõn, dung nhan càng thêm xinh đẹp.

- Bần thì em giặt.

Vu Tâm Ngữ ôn nhu mở miệng.

Tả Đăng Phong thấy nang kiên trì, sẽ không nói cái gì nữa, sau đó hắn mang súng ra ngoài săn thú, còn Vu Tâm Ngữ ở nhà thu dọn đồ đạc chuẩn bị ngày mai cùng Tả Đăng Phong rời núi.

Đến chạng vạng tối Tả Đăng Phong mới trở về, thịt thỏ thì Tả Đăng Phong để lại ẹ mình, còn cá thì vẫn đưa cho 13.

Càng ngày 13 càng ăn nhiều, một con thỏ và vài con cá cũng không đủ làm nó no bụng, sau khi ăn xong nó ngẩng đầu lên nhìn vào con thỏ đang được nấu trong nồi.

- Nhìn cái gì, muốn ăn thì tự bắt lấy.

Tả Đăng Phong nói, trong khoảng thời gian này thân thể 13 không còn gầy yếu nữa, nhưng mà trừ việc đi ị, tè ra thì rất ít khi nó rời khỏi phòng.

13 nghe vậy thì thu lại ánh mắt, không kêu một tiếng nào rồi đi ra ngoài cửa. 13 có một đặc điểm là cho nó bao nhiêu thì nó ăn bấy nhiêu, ăn không no cũng không mở miệng kêu, xin người ta.

Tả Đăng Phong thấy thế thì nghĩ nó muốn đi tè, cũng không chú ý, ai ngờ qua một lát lâu mà nó vẫn chưa trở về, lúc này hắn mới sốt ruột, vội vàng cùng Vu Tâm Ngữ đi ra ngoài tìm. Đi ra ngoài đạo quán, thấy được trong tuyết có dấu chân mèo thì Tả Đăng Phong liền chạy theo, rất nhanh hắn thấy được 13 đang khó khăn đi về phía trước. Tuyết dày nên từng bước đi, tuyết đều đọng đến bụng của nó.

- Nói mày 2 câu thì mà liền chạy ra ngoài sao?

Tả Đăng Phong thấy thế thì chạy tới ôm nó lên.

- Đừng nói nữa.

Vu Tâm Ngữ ở phía sau rồi đưa tay ôm lấy 13.

- Ủh.

Tả Đăng Phong gạt đầu, xoay người trở về. Thân thể 13 quá lớn, qua thêm một thời gian nữa thì rõ ràng là không thích hợp nuôi ở trong nhà.

Trở lại đạo quán, Tả Đăng Phong chặt đầu một con thỏ rồi đưa cho 13, 13 nhìn Tả Đăng Phong rồi xoay người trở vào ổ, cũng không có ăn đầu thỏ kia.

Đối với người phương Đông thì 13 là một con số không được may mắn, mà con mèo Tả Đăng Phong nhặt được lại có tên là 13, liệu nó sẽ đem lại may mắn hay là những bất hạnh cho Tả Đăng Phong và Vu Tâm Ngữ. Mời các đồng chí đón xem vào những chương sau

11. Q.1 - Chương 11: Cùng Đi Vu Sơn

Buổi tối lộng gió, sáng sớm lạnh gió, nhưng lại có tuyết rơi.

Tuyết rơi khiến cho dự định về nhà của Tả Đăng Phong biến mất, tâm tình của Tả Đăng Phong lúc này không tốt, không muốn rời giường, Vu Tâm Ngữ thì đã mặc quần áo chỉnh tề đi đốt lò sưởi.

- Anh muốn ăn gì để em làm.

Đốt lò sưởi lên, Vu Tâm Ngữ bước đến.

- Em làm à?

Tả Đăng Phong vẫn chưa ngồi dậy.

- Em có thể học mà.

Vu Tâm Ngữ biết tâm trạng của Tả Đăng Phong không tốt cho lắm, nên giọng của nàng mềm mỏng đi.

- Thôi đi, đợi lát nữa anh làm cho, mà sao con thỏ kia lại còn ở đây?

Tả Đăng Phong tức giận hỏi. Tuy rằng tuyết rơi không phải là do nguyên nhân của ai đó, nhưng hắn vẫn buồn bực, mặc dù là không biết giận ai đây.

- 13 muốn ăn

Vu Tâm Ngữ khẽ giọng nói

- Ủi đem con thỏ đó băm nhỏ ra cho nó đi.

Tả Đăng Phong xoay người qua, thấy Thập Tam đã nhai đầu con thỏ, trông có vẻ rất đói bụng, nếu mà 13 lấy tính khí đùa giỡn của nó để đùa thì hắn không chừng sẽ nhảy xuống chụp cổ nó để ném ra ngoài đường, Kế hoạch tốt thế cuối cùng lại bị tan tành, nên bây giờ hắn nhìn cái gì cũng không vừa mắt.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy, vội xoay người đi vào phòng chính, sau đó có tiếng dao bếp vang lại.

- Đã cho nó rồi, nước nóng mới nấu, dậy rửa mặt đi.

Vu Tâm Ngữ lại mở cửa đi đến.

- Để anh nằm thêm tí nữa.

Tả Đăng Phong thở dài.

Vu Tâm Ngữ thấy thế thì ngồi ở bên mép giường chẳng nói gì.

- Anh nghĩ gì thế?

Rất lâu sau, Vu Tâm Ngữ khẽ nói.

- Tuyết rơi liên tục, không biết mẹ của anh ở nhà thế nào?

Tả Đăng Phong thở dài.

- 2 chị không phải đều ở cùng thôn sao, các chị ấy sẽ chiều cố ẹ.

Vu Tâm Ngữ an ủi.

Tả Đăng Phong nghe vậy không nói gì, thở gấp một lần nữa rồi trở mình.

Vu Tâm Ngữ thấy hắn không nói gì, cũng không biết an ủi gì, chỉ có thể ngồi bên hắn. Vu Tâm Ngữ đi ra ngoài bỏ thêm vài thanh củi, rồi trở vào..

- Là em sai, anh mau ngồi dậy đi.

Hơn 1 tiếng trầm mặc, Vu Tâm Ngữ mở miệng.

- Để anh nằm thêm đi, em đói bụng thì hâm cơm tối qua mà ăn.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, người gặp chuyện tốt tinh thần tốt, còn buồn thì muốn ngủ nhiều, Tả Đăng Phong ở trường hợp thứ hai.

Sau khi Tả Đăng Phong nói xong, Vu Tâm Ngữ cũng không có trả lời, chốc lát sau Tả Đăng Phong lại nghe tiếng đóng cửa.

- Là em sai, anh đừng giận nữa, dậy đi.

Vu Tâm Ngữ thở gấp.

- Em không sai, không liên quan gì tới em đâu?

Tả Đăng Phong nói xong rồi chồm trăn xoay mình. Khi xoay người trở lại, phát hiện Vu Tâm Ngữ đã cởi dây lưng ra.

- Em làm gì thế?

Tả Đăng Phong kinh ngạc ngồi dậy.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy cũng không trả lời, mà đem cái quần bông cởi xuống tới gối, rồi đem cái quần lót của mình cởi cả, không đợi Tả Đăng Phong phản ứng, đập vào mắt hắn đã là một mảnh trắng như tuyết.

Tả Đăng Phong bây giờ đã 24 tuổi, chuyện nam nữ sớm đã rành, nên ý tưởng muốn cùng Vu Tâm Ngữ cùng giường chung gối đã có từ lâu, nhưng mà hắn vẫn nhịn được, cho nên Vu Tâm Ngữ mới đau khổ, mà Tả Đăng Phong lại không muốn để nàng ủy khuất, vẫn muốn mang Vu Tâm Ngữ về nhà ra mắt mẹ để xác định danh phận rồi tiến hành lễ cưới.

- Em làm gì thế?

Tả Đăng Phong dùng hết sức đem ánh mắt rời đi, nhưng mà hắn cố thế nào thì cũng không thể đem ánh mắt rời đi khỏi hai cái mảnh tròn tròn trắng tuyết đang di chuyển kia, rồi thảng em lại có phản ứng, lồng ngực khô nóng, hô hấp dồn dập khó khăn.

- Sớm biết như thế, em đã làm từ lâu rồi, anh mau xuống giường đi.

Vu Tâm Ngữ không quay đầu lại, mà chậm rãi khom người xuống.

Lưng khom xuống, độ cong cùng độ trắng càng rõ nét, cái đường cong mượt mà ấy càng làm cho nòng nọc của Tả Đăng Phong chạy lên não, phải nâng tay vén mềm xoay người xuống giường.

Xương giường, cảm giát mát lạnh từ hai chân truyền đến, làm cho Tả Đăng Phong lấy lại một chút lý trí, tiến lên cầm quần lót của Vu Tâm Ngữ lên, cảm giác mềm nhẵn truyền lên đầu ngón tay, làm cho Tả Đăng Phong lần thứ hai nòng nọc lên não, nỗ lực đem quần lót cầm lên, liền dập tắt, rồi đột nhiên hắn lại có ý tưởng muốn đem cái quần lót ấy cởi ra hết.

- Em làm như thế là đúng hay sai?

Lý trí Tả Đăng Phong trong chớp mắt lại mất đi, Vu Tâm Ngữ thấp giọng hỏi.

- Ai chỉ em làm như thế?

Tả Đăng Phong hồi tỉnh, rồi đem hai cái quần kia đưa cho nàng.

- Em nhìn thấy người khác ở bên ngoài đều làm thế.

Vu Tâm Ngữ có chút khấn trương, nhưng không có tí ngượng ngùng gì.

- Em nhìn mấy cái này ở đâu?

Tả Đăng Phong gắng kiềm chế tâm tình của mình, để tránh kích động.

- Mấy năm trước em đi dưới chân núi để lấy ngô, ở trong ruộng ngô nhìn thấy.

Vu Tâm Ngữ đưa tay về hướng Tây Nam, động tác này làm cho thân thể của nàng khẽ nhích, bởi vậy lại làm cho cái dây lưng của nàng lại tuột xuống.

- Không có chuyện gì em xem làm gì?

Tả Đăng Phong nhìn không được cười, rồi đưa tay lên đem cái quần ngoài của Vu Tâm Ngữ buộc đai lưng lại cho nàng. Giờ khắc này Tả Đăng Phong rất cảm động, Vu Tâm Ngữ làm điều này để nói lên nàng thông cảm tình, nàng chỉ cần nghĩ như thế là đủ, nhìn cái mông của nàng thì Tả Đăng Phong rất muốn xuất thủ nhưng đành phải kìm hãm

- Em đâu có ý đâu, là vô tình thấy thôi mà. Chúng ta cũng làm thử đi.

Vu Tâm Ngữ lại cởi dây lưng ra rồi xoay người lại.

- Cái tư thế này không đúng cho lắm.

Tả Đăng Phong vừa cảm động lại thấy mắc cười, Vu Tâm Ngữ ở trong núi sâu lâu năm, không ai dạy cho nàng cả, ngẫu nhiên nhìn thấy đôi uyên ương trong núi thì tưởng tư thế đó là đúng.

- Sao lại không đúng? Bọn họ làm thế mà.

Vu Tâm Ngữ lại hạ thấp cái eo xuống.

- Cũng không phải là không đúng mà tư thế này không thích hợp cho chúng ta.

Tả Đăng Phong bế Vu Tâm Ngữ lên giường.

Vu Tâm Ngữ chủ động cởi quần, sau đó nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong để nhìn xem hắn sẽ làm gì tiếp theo. Tả Đăng Phong chẳng do dự liền đem quần áo cởi đi, rồi giúp Vu Tâm Ngữ cởi áo.

Vu Tâm Ngữ không rành chuyện nhân sinh, nên quần áo bị cởi sạch, cũng không che lại, Tả Đăng Phong nhìn kỹ, tuy gần đây Vu Tâm Ngữ ăn uống rất tốt, nhưng mà nàng vẫn rất gầy, hai bên vầng quai xanh rất rõ ràng, làn da trắng tinh, bầu ngực không lớn lắm. Trước đó Tả Đăng Phong từng thấy con gái nông thôn nuôi con bằng sữa mẹ. các bầu ngực ấy trong ấn tượng của hắn đều là thâm và xệ. Nhưng Vu Tâm Ngữ lại khác, tinh xảo hoàn hảo, đỏ đỏ xinh xinh nhỏ nhắn, rất thuận mắt.

Rất lâu sau, Tả Đăng Phong giúp Vu Tâm Ngữ đưa tay chụp lấy hai bầu vú, cảm giác mịn màng từ nơi ấy truyền đến tay, Vu Tâm Ngữ hơi run run, dừng lại trong giây lát rồi 2 tay của Tả Đăng Phong rơi khỏi nơi đó, ở trong mắt hắn thì nơi đó chính là thuộc về con của hắn, chứ không phải thuộc về hắn.

- Em nên làm gì đây?

2 mắt Vu Tâm Ngữ sáng ngời, vẫn chưa biết ngượng ngùng nhắm lại.

- Nhắm mắt lại.

Tả Đăng Phong thấp giọng nói. Vu Tâm Ngữ nhìn hắn làm hắn khẩn trương vô cùng, trong mơ hồ hắn tiếp cận đến địa phương ướt át của nàng.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy lập tức nhắm mắt lại, lúc này 2 tay của Tả Đăng Phong đã đi đến bụng nàng, cái bụng phẳng lì và cái eo thon của nàng làm hắn cảm giác được Vu Tâm Ngữ đúng là trời ban cho hắn, hắn muốn nàng là nữ nhân của hắn.

Vu Tâm Ngữ lúc trước từng mấy lần châm củi đốt cho nên gian phòng độ khá ấm, nếu Vu Tâm Ngữ không chủ động che mặt thì Tả Đăng Phong cũng không có làm như thế, trong mắt hắn nữ nhân này sẽ theo hắn suốt đời, hắn muốn nhìn kỹ nàng một chút.

Hai tay lại lập tức đi xuống, Tả Đăng Phong kéo mềm trườn mình và Vu Tâm Ngữ lại, Vu Tâm Ngữ tuy không xấu hổ, nhưng lại thẹn thùng, đây là chuyện không thể nhìn là được mà chỉ có thể cảm thụ.

Đi tới bộ vị quan trọng, Tả Đăng Phong có một cảm nhận được chút thừa mà mềm, tư mật mà tinh xảo phân hợp, giờ khắc này Tả Đăng Phong cảm giác trong lòng là đem bộ vị hoàn mỹ và thần bí kia trở thành của hắn.

Đến phút này, Tả Đăng Phong không còn kiềm chế bản thân nữa, giờ roi thúc ngựa, tầm hoa mịch kính.

Cổ nhân lấy ‘Xuân phong đắc ý mã tề dật, nhất nhật khán tân Trường An hoa (1)’ để chỉ tâm tình vui vẻ, nhưng mà Tả Đăng Phong tâm tình quá kích động, còn chưa nhìn thấy hoa thì đã té ngựa .

(1) Câu thơ này xuất hiện trong bài Đăng khoa hậu (Sau khi thi đỗ) của Mạnh Giao đời Đường. Ý thơ có hai vế: Xuân phong đắc ý mã đề tật. Nhất nhật khán tân Trường An hoa. (Ngọn gió xuân mát rượi, ta leo lên ngựa phóng đi. Trong ngày đi xem tất cả những vườn hoa ở kinh thành Trường An.) Ý chỉ khi con người có được những thành tựu hoặc thành công trong công việc hay cuộc sống thì sẽ có cảm giác đắc ý, vui vẻ.

- Đây là cái gì thế?

Vu Tâm Ngữ cảm nhận được có một thứ lạ lạ, liền mở to mắt sờ thử vật phía dưới.

- Đứng dậy, để anh giúp em lau chùi.

Tả Đăng Phong lúng túng lấy cái khăn lông của mình ra lau chùi cho Vu Tâm Ngữ

- Không sao cả, em biết anh không cố ý, anh mau đi đi, em chờ anh

Vu Tâm Ngữ thấy Tả Đăng Phong xấu hổ, vội vàng an ủi.

- Đi đâu?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

Vu Tâm Ngữ thấy thế thì chỉ về phía nhà vệ sinh.

- Nha đầu ngốc, không phải là... Được rồi, không nghe em nói đâu, nằm xuống đi.

Tả Đăng Phong buông khăn mặt xuống rồi ôm Vu Tâm Ngữ.

Vu Tâm Ngữ đã từng thấy người khác hôn môi cho nên cũng chẳng kinh ngạc gì, nhưng mà căn bản không biết nó ra sao. Tả Đăng Phong đã mở được môi, nhưng Vu Tâm Ngữ lại thủy chung ngậm chặt răng, Dù vậy cảm giác lần đầu hôn, vẫn rất ngọt ngào, đồng thời trong lòng Tả Đăng Phong lại có một nghi vấn, không thấy nàng ấy đánh răng, nhưng hơi thở sao lại tươi mát thế. (Chắc là dùng Lít tơ rin r')

Lần thứ hai xâm nhập, Vu Tâm Ngữ mở hàng răng trắng tiếp đón, 2 người gặp nhau, nhu nhu thấm tâm, tưởng bại trận lên cao trào lần thứ hai.

Chiến trường quét tước không sạch sẽ ai ngờ lại có chỗ hữu dụng, quân lại có thể thuận lợi vào thành, làm cả hai tiến tới hợp nhất, Tả Đăng Phong trước nay chưa bao giờ thấy ẩm áp cùng xiết chặt như thế, cùng lúc đó miệng của Vu Tâm Ngữ phát ra những tiếng kêu hừ nhẹ, trên mặt lộ ra chút đau đớn, làm cho hắn không đành lòng, nhưng mà bản năng lại cứ tiếp tục đưa đẩy tiến tới.

Phút giây do dự qua đi, vẫn là bản năng chiếm ưu thế, Vu Tâm Ngữ tuy là hai 23 tuổi, nhưng lại chẳng rành chuyên môn mưa, nhưng với cái âm hộ co chặt, rất nhanh Tả Đăng Phong đã đầu hàng.

- Có đau không?

Chiến trường vẫn đang do Tả Đăng Phong thu dọn, máu hồng tuy ít, nhưng Tả Đăng Phong không hề hoài nghi, cảm giác chặt chẽ đã minh chứng tất cả.

- Không có đau lắm.

Vu Tâm Ngữ hơi ngượng ngùng, lúc này sở dĩ nàng phóng khoáng là bởi vì tư tưởng của nàng cũng không bị ảnh hưởng bởi tư tưởng phong kiến.

- Anh sẽ cưới em.

Tả Đăng Phong trù trừ cả nửa ngày cũng không biết nói gì để biểu đạt tâm tình của mình, đến cuối cùng mới nói một câu như vậy, ở trong mắt hắn nam nhân nếu đã XXX với nữ nhân thì cũng nên chịu trách nhiệm.

- Em biết, anh cảm thấy vui được chút nào chưa?

Vu Tâm Ngữ mỉm cười mở miệng.

- Hắc hắc, tốt rồi.

Tả Đăng Phong cười hắc hắc nói. Mây mưa xong làm cảm giác uất ức của hắn biến mất.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thản nhiên cười, thấy được nụ cười kiêu mị của Vu Tâm Ngữ thì Tả Đăng Phong lại có ý tưởng, hắn cười xấu xa lại bò lên trận địa.

Lúc này thời gian rất dài, ngay từ đầu Vu Tâm Ngữ vẫn bị động, đến cuối cùng thỉnh thoảng nàng lại nâng hông, vịn eo lên để hòa theo với Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong thấy thế thì không khỏi âm thầm vui mừng.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong âm thầm vui mừng thì Vu Tâm Ngữ lấy tay đẩy hắn ra rồi ngồi dậy, nàng vịn tay vào tường, kiêu đồn nâng lên:

- Hay là chúng ta làm như vậy?

- Em thích như vậy sao?

Hành động của Vu Tâm Ngữ làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy kinh ngạc.

- Lửa ở dưới giường nóng quá nên nằm không được.

Câu trả lời của Vu Tâm Ngữ làm cho Tả Đăng Phong cười khở không thôi. Thì ra lúc này nàng nâng mông vịn eo cũng không phải là đùa theo mình mà là do giường nóng quá, bất quá tư thế nguyên thủy này lại làm cho Tả Đăng Phong có một cảm giác mới lạ, một khi thử, thực là ưa thích.

Sau 3 lần XXX, Tả Đăng Phong xuống giường làm cơm, 2 người ăn cơm trưa xong cũng không có việc gì làm, lại trở về XXX tiếp, làm từ chiều cho đến khuya, Tả Đăng Phong cũng không nhớ được bản thân đã bao nhiêu lần lên bờ xuống ruộng nữa.

Sáng sớm hôm sau, Vu Tâm Ngữ dậy sớm để thu thập đồ đạc, sau đó thúc dục Tả Đăng Phong dậy.

- Hôm nay không về đâu.

Tả Đăng Phong nằm ở trên giường hữu khí vô lực.

- Sao vậy?

Tinh thần của Vu Tâm Ngữ thì tốt hơn.

- Cả người anh mệt mỏi, hoa mắt chóng mặt a.

12. Q.1 - Chương 12: Chiến Tranh Tới Gần

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì lập tức minh bạch được ý của Tả Đăng Phong, nàng liền cười trộm.

- Đừng cười nữa, cách xa anh ra một chút.

Giờ phút này Tả Đăng Phong mới hiểu cái gì gọi là hồng nhan họa thủy, cũng cảm nhận cái gì gọi là túng dụng quá độ.

- Được, vậy tạm nghỉ một ngày đi.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì cười rồi cố ý cách xa hắn một khoảng.

- Được rồi, được rồi, đi thôi.

Tả Đăng Phong bất đắc dĩ vén chăn rồi bò ra, Vu Tâm Ngữ thấy thế vội vàng đem y phục của hắn đưa cho hắn.

Lúc Tả Đăng Phong mặc quần sịp thì hắn thấy được làn da vòng ngoài của binh khí mình sưng lên.

- Nơi đó của em có sưng không?

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn về phía Vu Tâm Ngữ. Lúc trước Tả Đăng Phong chỉ nghe nói nữ nhân sẽ sưng, không ngờ nam nhân cũng bị.

- Anh muốn nhìn sao?

Vu Tâm Ngữ mỉm cười mở miệng.

- Sớm biết như vậy thì anh đã hành động sớm hơn với em rồi.

Tả Đăng Phong hừ lạnh một tiếng bắt đầu mặc quần áo. Đôi khi đột phá xong phòng tuyến giữa nam và nữ thì khoảng cách giữa 2 người lại trở nên sát gần nhau hơn.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì lại mỉm cười, nụ cười này phát ra từ trong lòng của nàng, nói lên tâm tình hiện giờ vô cùng tốt.

Mặc quần áo xong, ăn xong điểm tâm thì 2 người liền chuẩn bị thu thập đồ đạc.

Tả Đăng Phong để lại cho 13 mấy con thỏ hoang cùng mấy con cá, sau đó 2 người mang lương khô rồi khởi hành.

Khó nhất là đi trong đường núi, tuyết đọng đến đầu gối, 2 người dựa vào cây Tùng bên đường để đoán hướng đi. Mãi cho đến giữa trưa thì 2 người mới đi ra khỏi đường núi.

Tuy rằng ngày hôm qua có chút túng dục quá độ nhưng bởi vì tâm tình 2 người rất vui nên đường đi lúc nào cũng vang lên những tiếng cười nói.

Đi được một đoạn đường thì 2 người mới thấy một chiếc xe ngựa, Tả Đăng Phong liền bỏ vài xu để thuê xe ngựa.

Trên đường, thông qua nói chuyện phiếm với phu xe thì Tả Đăng Phong biết được người NB đã tấn công đến Tế Ninh, ngày cả người ở huyện Văn Đăng cũng tỏ ra không yên, cũng không biết khi nào người NB sẽ đánh tới, mọi người cảm thấy vô cùng bất an.

- Đưa mẹ anh tới núi ở, ở đó an toàn hơn.

Tả Đăng Phong hướng Vu Tâm Ngữ nói, hắn đã ngửi thấy mùi vị chiến tranh.

- Được.

Vu Tâm Ngữ mỉm cười đáp ứng rất sung sướng.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì nắm tay của nàng, cảm ơn vì nàng đã thấu tình đạt lý.

Khi màn đêm buông xuống thì 2 người cũng vào thành, Tả Đăng Phong tìm được Bàn Đại Hải, lúc này Bàn Đại Hải đang ở nhà cậu hắn.

- Tuyết lớn như vậy mà 2 người đi ra ngoài sao?

Bàn Đại Hải thấy Tả Đăng Phong thì cảm thấy ngoài ý muốn.

- Tôi lo lắng trong nhà, muốn trở về coi thử.

Tả Đăng Phong nói.

- Vị này là ?

Bàn Đại Hải tỏ ra nghi hoặc nhìn Vũ Tâm Ngữ ở phía sau Tả Đăng Phong.

- Đây là vợ của tôi, nàng là người trong thôn ở dưới núi.

Tả Đăng Phong giải thích.

- Oh, thật đẹp nghe, vào đi, vào đi.

Bàn Đại Hải vội vàng mời 2 người vào nhà rồi đưa 2 người đến phòng mình ở Tây sương.

- Cậu đến thật đúng lúc, nếu cậu đến chậm thì sẽ không gặp được tôi rồi.

Phòng của Bùi Đông Lai rất bừa bộn.

- Tại sao?

Tả Đăng Phong nhún mày hỏi.

- Sở Văn Hóa đã giải thể.

Bàn Đại Hải dọn dẹp cái giường của mình rồi để 2 người ngồi xuống.

- Giải thể rồi sao?

Tả Đăng Phong vừa nghe liền cảm thấy kinh ngạc.

- Đúng vậy, người NB sắp đánh tới, cậu xem tôi cũng đã thu thập đồ đạc rồi nè.

Bàn Đại Hải chỉ vào mấy con dao của mình để ở góc phòng.

- Tiền lương của tôi đây?

Tả Đăng Phong quan tâm nhất chính là tiền lương của mình.

- Lương 2 tháng của cậu thì 2 người anh rể của cậu đã đến đây lấy. Tiền còn lại ở Sở Văn Hóa trả cho cậu là 7 đồng.

Bùi Đông Lai nói xong thì lấy tiền trong ngực đưa ra để trên bàn.

- Anh rể của tôi đến đây lấy sao?

Tả Đăng Phong liền cầm 7 đồng trên bàn kia lên.

- Đúng vậy, lần đầu tôi trở về nhà cậu thì không gặp được dì, vừa gặp chị hai của cậu thì chị nói mẹ của cậu đang ở nhà của chị ba của cậu. Tôi liền đưa tiền cho nàng, còn 2 tháng còn lại thì đều do 2 người anh rể của cậu đến đây lấy.

Bàn Đại Hải giải thích rồi rót cho 2 người một chén nước.

- 2 chị của tôi không hỏi tôi đi đâu sao?

Tả Đăng Phong mơ hồ cảm giác được bệnh tình của mẹ mình đã chuyển biến xấu, nếu không thì cũng sẽ không đến nhà của chị ba rồi.

- Hỏi, tôi nói cậu ở đạo quán, chỉ sợ một thời gian dài cũng không về được.

Bàn Đại Hải trả lời.

- Hiện giờ trong sở còn có người nào không?

Tả Đăng Phong hỏi, Sở Văn Hóa giải tán, sau này hẳn sẽ không có thu nhập, cuộc sống sau này sẽ gặp khó khăn rồi.

- Sở trưởng vẫn ở đó, đúng rồi ông ta còn muốn tôi gọi cậu trở về nhưng mà mấy ngày hôm nay tuyết lớn nên tôi không đi được.

Bàn Đại Hải rút một hơi thuốc rồi nói.

- Tìm tôi làm gì?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

- Hẳn biết cậu nói tiếng NB, có thể muốn cậu làm thông dịch gì đó, đây là do tôi đoán, cũng không biết là chuyện gì nữa.

Bàn Đại Hải cũng không dám khẳng định.

- Cút mẹ nó đi, tôi không đi làm hán gian đâu.

Tuy rằng Tả Đăng Phong không tích cực kháng NB nhưng hẳn cũng không có nổi giáo cho giặc.

- Tôi cũng nghĩ vậy, về nhà trồng ruộng, nếu không thì 2 ta có thể lấy thuyền đi đánh cá cũng được.

Bàn Đại Hải nhìn chăm chăm vào số tiền trong tay Tả Đăng Phong.

- Đợi tôi nghĩ kỹ rồi nói sau, cậu cầm lấy 1 đồng nè, coi như là tiền tôi bồi thường khẩu súng kia.

Do dự một hồi thì Tả Đăng Phong cũng lấy 1 đồng đưa cho Bàn Đại Hải, tuy rằng khẩu súng kia không hư nhưng mà hẳn cũng không muốn tính toán gì với người bạn này của mình.

- Hư rồi thì thôi, 2 ta còn khách khí cái gì.

Bàn Đại Hải đứng lên từ chối nói.

- Cầm lấy, khuya nay tôi ở đây, cậu đi chỗ khác ngủ đi.

Tả Đăng Phong đem tiền bỏ vào tay Bàn Đại Hải.

- Vậy tôi không khách khí, ăn cơm chưa, tôi đi làm cơm cho 2 người.

Bàn Đại Hải cầm lấy tiền, nói.

- Ăn rồi, bây giờ mệt quá, chỉ muốn ngủ thôi.

Tả Đăng Phong trả lời.

- Được rồi, 2 người ngủ sớm đi, tôi đi làm vài chén đã.

Bàn Đại Hải nói xong liền đi ra ngoài.

- Mai tôi dậy sớm, sẽ không kêu cậu đâu.

Tả Đăng Phong đứng lên đi theo tới cửa.

- Được, trở về gởi lời thăm hỏi của tôi với dì.

Bàn Đại Hải xoay người đi ra ngoài.

Cài then cửa lại, Tả Đăng Phong liền lấy lương khô trong ba lô đưa cho Vu Tâm Ngữ, sau đó đen chén nước ấm mà Bàn Đại Hải rót ra đưa cho Vu Tâm Ngữ.

- Anh ăn đi?

Vu Tâm Ngữ đưa bánh ngô cho Tả Đăng Phong.

- Anh không đói, em ăn đi.

Tả Đăng Phong lắc đầu, giờ này trong lòng hắn nghĩ đến 2 chuyện. Thứ nhất là sau khi thất nghiệp thì cuộc sống sẽ như thế nào, thứ hai là bệnh tình của mẹ mình có nghiêm trọng hay không?

- Sau này chúng ta có thể trồng lúa, sẽ không chết đói đâu.

Vu Tâm Ngữ đoán được Tả Đăng Phong đang suy nghĩ gì.

- Uh, chúng ta có thể tự nuôi sống bản thân.

Nghe lời an ủi của Vu Tâm Ngữ thì vẻ ưu sầu trong lòng Tả Đăng Phong giảm đi không ít.

- Người NB đáng sợ lắm sao?

Vu Tâm Ngữ vừa ăn vừa hỏi, nàng biết được Vu Tâm Ngữ thất nghiệp là do NB đánh tới.

- Tuy rằng anh chưa tiếp xúc với bọn hắn nhưng mà kẻ xâm lược chắc chắn không phải là người tốt.

Tả Đăng Phong ăn ngay nói thật, đối với người NB thì hắn cũng không biết nhiều lắm, hắn chỉ biết thông qua báo chí và tin truyền miệng nhưng mà 2 loại thông tin ở đây cũng có độ tin cậy không cao lắm, cho nên người NB là ai thì Tả Đăng Phong cũng không hiểu biết.

- Anh biết nói tiếng của bọn hắn sao?

Vu Tâm Ngữ tò mò.

- Sự phụ anh từng tiếp xúc với người NB, hơn nữa còn từng ở trên chiến hạm đảm nhận chức bang đối (Là cái gì thì xuống kia sẽ rõ), nên người cũng dạy cho anh một ít.

Tả Đăng Phong nhìn chiếc đồng hồ trên tay, không khỏi nhớ lại Vương lão gia tử.

- Chiếm hạm là gì, bang đối là gì ?

Vu Tâm Ngữ cũng không biết những thứ này.

- Chiến hạm là thuyền lớn đánh giặc, thời Thanh triều thuyền trưởng được gọi là quan đối còn trợ giúp cho thuyền trưởng là bang đối.

Tả Đăng Phong giải thích.

- Oh.

Vu Tâm Ngữ tỉnh ngộ.

- Mau ăn đi, ăn xong rồi ngủ.

Tả Đăng Phong cúi người tháo xà cạp(*) giúp Vũ Tâm Ngữ. Vũ Tâm Ngữ thấy thế thì bỏ bánh ngô xuống, muốn tự mình làm nhưng bị Tả Đăng Phong ngăn lại.

(*) : Dài vải chéo dài quấn kín ống chân; hoặc ống vải hở 2 đầu may sẵn, bao lấy ống chân hoặc ống quần cho

Tháo xong, Tả Đăng Phong ăn một cái bánh ngô rồi cả 2 lên giường cùng ngủ. Vũ Tâm Ngữ là nữ nhân đi cả ngày đường nên rất mệt, vừa nằm xuống thì nàng liền ngủ luôn. Tả Đăng Phong cũng không có ngủ liên, hắn đang nghĩ nếu như người NB đánh đến đây thì có lẽ Thanh Thủy quan cũng là một chỗ trú thân tốt. Lùi một bước mà nói thì cho dù người NB có đến thì ở trong Thanh Thủy quan cũng có một thông đạo để ẩn náu, bảo vệ tính mạng cũng không có vấn đề gì.

Tả Đăng Phong suy nghĩ lung tung thì liền ngủ thiếp đi, sáng sớm hôm sau khi hắn tỉnh dậy thì thấy Vũ Tâm Ngữ đã thức dậy rồi, nàng nằm một bên mở to mắt nhìn vào hắn.

- Lên đường sớm một chút.

Tả Đăng Phong xoa người, bắt đầu mặc quần áo.

Lát sau, 2 người lấy hành lý, lặng lẽ đi ra, trong thành đã có xe la nên Tả Đăng Phong liền bỏ tiền để thuê xe la đi về nhà.

Con la có sức rất lớn, người mướn xe muốn nhiều tiền hơn so với bình thường, đổi lại là bình thường Tả Đăng Phong sẽ không tiêu uống phí nhưng mà lúc này hắn đã ngửi được mùi vị chiến tranh, việc quan trọng nhất là phải đưa mẹ mình đến nơi an toàn.

13. Q.1 - Chương 13: Người Nghèo Chí Ngẩn

Giữa trưa, rốt cuộc Tả Đăng Phong cũng thấy được thôn mình, mà Vu Tâm Ngữ ở bên cạnh thì lại cảm thấy khẩn trương khi sắp đến gặp mẹ chồng, Tả Đăng Phong nói cho nàng biết mẹ mình rất hiền hóa, lúc này Vu Tâm Ngữ mới yên lòng.

Tả Đăng Phong trực tiếp đi tới nhà chị ba của mình.

Đẩy cửa nhà ra thì hắn thấy được lúc này người nhà chị ba đang dùng cơm trưa.

- Chị ba, mẹ đâu ?

Tả Đăng Phong dẫn Vu Tâm Ngữ đi vào rồi hỏi hỏi.

- Tiểu Phong đã về rồi.

Nhìn thấy Tả Đăng Phong thì chị ba của hắn cũng cảm thấy ngoài ý muốn, vẻ mặt không được tự nhiên.

- Uh, đã về rồi, anh rể, mẹ đâu rồi ?

Tả Đăng Phong đi vào phòng, nhìn lướt qua mặt bàn thì thấy mấy đứa cháu của mình đang ăn bánh ngô.

Lời kia vừa thốt ra thì trong phòng liền lặng ngắt như tờ, sắc mặt của chị ba cùng người anh rể kia của hắn trở nên khó coi, mà mấy đứa cháu của hắn thì không dám nhìn vào mặt cậu.

- Chuyện gì thế?

Tả Đăng Phong cười gượng mở miệng, lúc trước mỗi lần đến đây thì mọi người đều nhiệt liệt hoan nghênh hắn, mấy đứa cháu của hắn sẽ quấn lấy hắn xin kẹo, tại sao không khí hôm nay lạ có chút kỳ quái.

- Đại Bảo, đi gọi dì và dựng cả qua đây, nói rằng cậu đã về rồi.

Anh rể kia của hần liền nói với một đứa nhỏ.

- Mẹ mấy đứa nhỏ, dọn cái bàn xuống.

Anh rể hần lại nhìn về phía chị ba của Tả Đăng Phong, nói.

- Anh rể, đã xảy ra chuyện gì?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

- Đợi khi chị hai đến rồi sẽ nói, ngồi xuống đi.

Anh rể kêu Tả Đăng Phong ngồi xuống.

- Chị ba, mẹ đâu rồi ?

Tả Đăng Phong thấy thế thì liền hỏi chị ba.

- Còn chưa ăn cơm a, để chị làm cho em vài món.

Chị ba cũng không trả lời câu hỏi của hần, về mặt nàng tỏ ra khấn trương, ánh mắt mơ hồ.

- Mẹ đâu?

Tả Đăng Phong kéo lấy tay chị ba của hần, giọng nói to lên.

- Mẹ đi rồi.

Chị ba hần run lên.

Lời nói này khiến cho Tả Đăng Phong giống như bị một cái chày đập thẳng vào đầu, hần chỉ cảm thấy phía trước mặt một mảnh tối đen, lập tức đứng không vững, Vu Tâm Ngữ đứng ở bên thấy thế thì liền đỡ lấy hần.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Tả Đăng Phong vô lực mà hỏi. Lúc hần đi thì mẹ hần chỉ ho nhẹ mà thôi, làm sao nói đi là đi rồi.

- Đăng Phong, em nằm xuống nghỉ một lát.

Anh rể tới đỡ Tả Đăng Phong.

- Mẹ đi khi nào?

Tả Đăng Phong quay đầu cảm tức nhìn vào chị ba và anh rể của hần.

- Em đi không được vài ngày thì bệnh của mẹ liền trở nên nặng.

Chị ba hần nghe thế thì khóc ồ lên.

- Tại sao không nói cho em biết?

Tả Đăng Phong rống giận.

- Tiểu Phong, chị ba có lỗi với em.

Chị ba hần nghe thế thì liền khóc lên rồi quỳ xuống, mấy đứa nhỏ thấy vậy thì cũng khóc lên rồi kéo mẹ mình dậy.

Nhưng vào lúc này, Đại Bảo mang theo chị hai cùng anh rể cả của hần đi vào, chị hai hần thấy thế thì cũng quỳ xuống theo, còn anh rể cả kia thì tỏ ra buồn rầu đứng ở một bên.

Tả Đăng Phong thấy vậy thì không hề động đậy, giờ phút này thì hần liền hiểu vì cái gì mà 2 người anh rể của hần đến thị trấn để lấy tiền ở chỗ của Bàn Đại Hải rồi.

- Cho dù mẹ đi rồi, nếu cần tiền thì các chị cứ nói, em sẽ đưa cho, chuyện lớn như thế tại sao lại gạt em hả?

Tả Đăng Phong cố nén nội tâm bi thương, mở miệng hỏi.

Lời này của Tả Đăng Phong vừa thốt ra thì 2 chị của hắn càng khóc to hơn, vẻ mặt tỏ ra phần hận nhìn vào chồng của mình. Ở nông thôn, địa vị người con gái không là gì, sau khi mẹ chết đi thì sở dĩ bọn họ không đi báo tang, một phần là vì đường xá xa xôi, nguyên nhân quan trọng là 2 người anh rể này không muốn bọn họ đến báo cho Tả Đăng Phong, bọn họ lo lắng sau khi mẹ của Tả Đăng Phong chết đi thì Tả Đăng Phong sẽ không gởi tiền về nhà nữa.

- Em sớm muộn gì cũng về, các người nghĩ có thể lừa được một đời sao?

Tả Đăng Phong cố gắng giữ vững bản thân, tin tức mẹ hắn chết đi làm cho hắn không thể nào tiếp nhận được. Hắn càng không biết giải thích vì sao, mẹ chết đi mà không báo cho con trai biết, đây quả thực là chuyện mà con người không nên làm mà.

- Em vợ, em hãy nghe anh nói, sự việc không phải như em nghĩ...

Chồng của chị ba hắn thấy thế thì muốn giải thích.

- Tôi không phải là em vợ của anh.

Tả Đăng Phong gào thét lên.

- Tôi đã nói là em trai sẽ không phải là người như thế, đều là những tên khốn nạn không biết xấu hổ như các anh...

Chị ba hắn đứng lên, gào khóc mà đánh vào chồng mình.

- Chị hai, chị ba, người em trai này của các chị có chỗ nào tốt đâu ?

Tả Đăng Phong rơi lệ, nói.

Chị ba hắn nghe thế thì càng kêu gào to hơn, còn chị hai của hắn thì muốn trốn ra sau bếp nhưng lại bị chồng nàng kéo tay lại. Lúc này Tả Đăng Phong mới phát hiện bụng chị hai của hắn hơi to, đây rõ ràng là nàng đã mang thai rồi.

- Tôi đi gặp mẹ.

Tả Đăng Phong đứng lên đi ra ngoài, mọi người thấy thế vội vàng đi theo.

- Tôi tự đi.

Tả Đăng Phong nói.

Đi ra cửa, vẻ mặt của người phu xe tỏ ra nghi hoặc nhìn hắn.

- Ông hãy đến đầu thôn chờ tôi.

Tả Đăng Phong lau nước mắt, vẫy tay lên rồi nói.

Tả Đăng Phong mang theo Vu Tâm Ngữ rời khỏi nhà chị ba của hắn.

Đi một đoạn thì chị hai cùng chị ba của hắn đi sau, cầm trong tay giấy tiền vàng mã. Tả Đăng Phong nghĩ đến cảnh mẹ mình nằm sâu dưới mảnh đất lạnh như băng này thì lại càng khóc to hơn.

Đi ra thôn, tốc độ của Tả Đăng Phong chậm lại, hắn đợi 2 người chị của hắn đi lên.

- Mẹ chết như thế nào ?

Tả Đăng Phong nhìn về chị hai của hắn.

- Ăn cơm tối xong thì mẹ vẫn còn khỏe, đến trưa hôm sau thì bệnh tình đột nhiên lại trở nên nặng hơn.

Chị hai hắn vừa nói vừa lấy tay lau nước mắt.

- Chôn cất bằng cái gì?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Lúc mẹ đi vẫn còn dư 2 đồng đại dương, nên đã mua quan tài.

Chị ba hần trả lời.

- Em trai, em đừng giận các chị, chị muốn nói cho em nhưng mà người anh rể kia lại không cho nói. Vì chuyện này mà mấy lần đã động tay động chân, ngoài ra lúc Bàn Tử đến đây đưa tiền thì chị muốn nói cho hần biết để chuyển lời lại cho em, nhưng lúc đó thằng chồng khôn nạn kia ở bên cạnh nên chị cũng không dám nói. Chị ba cũng muốn đi tìm em nhưng mà sau khi nghe ngóng thì biết chỗ của em cách ở đây hơn trăm km, nữ nhân như bọn chị đây cũng không đi xa được như thế.

Chị hai hần khóc không thành tiếng.

- Chị hai đừng khóc, em không trách các chị.

Tả Đăng Phong nghe vậy lau nước mắt thở dài, chị hai hần nói đúng, dân quê không có học thức cũng không tôn trọng con gái, chuyện đánh vợ thì cũng thường xảy ra, còn nữa chị hần cũng không thể đi một quãng đường xa hơn trăm km như thế. Chuyện này không thể trách 2 người chị của hần, có muốn trách thì trách 2 thằng anh rể khôn nạn kia.

- Mấy năm nay năm nào thôn ta cũng có vài người chết vì đói, sở dĩ chúng ta không bị như thế là bởi có được một người em trai như em, nhưng mà 2 tên không có lương tâm kia lại không hiểu được lòng tốt của em.

Chị ba hần vừa khóc vừa đỡ lấy chị hai đang mang thai.

- Chị ba, chị đừng nói nữa.

Lúc này đây đầu óc của Tả Đăng Phong cảm thấy choáng váng.

- Đây là vợ của em.

Tả Đăng Phong vô lực vươn tay giới thiệu Vũ Tâm Ngữ cho 2 người.

Vũ Tâm Ngữ nghe vậy thì liền vội vàng chào hỏi 2 người.

- Thật tốt, nhưng tiếc là mẹ đã không thấy được.

2 người chị của hần lại khóc lên.

Tả Đăng Phong nghe vậy không thể kìm được, nước nử nghẹn ngào, sau khi thấy được mộ của mẹ mình thì hần lại gào khóc lên.

Cha hần chết sớm, một mình mẹ hần nuôi 3 chị em, thế gian này không ai tốt hơn hần như mẹ của mẹ thế mà lúc mẹ hần mất đi hần lại không thể canh giữ ở bên cạnh người.

Tiếc nuôi cùng bị thương khiến cho Tả Đăng Phong khóc rống lên rồi hôn mê vài lần, thật vất vả lắm hần mới ngừng khóc, Vũ Tâm Ngữ cùng Tả Đăng Phong liền cùng nhau dập đầu 3 cái trước mộ mẹ hần, coi như là bái đường.

- Người NB sắp đánh tới, Sở Văn Hóa đã giải thể, sau này em cũng không thể giúp gì cho 2 chị, 2 đồng này 2 chị hãy cất kỹ đi, đừng để cho 2 tên kia biết.

Trên đường về thôn, Tả Đăng Phong lấy ra 2 đồng đưa cho 2 người chị của mình.

Tuy rằng 2 người chị của hần tỏ ra xấu hổ nhưng vẫn là cầm lấy 2 đồng kia.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, nữ sinh hướng ngoại, 2 người chị của hần đã là nữ nhân của người khác, ở trong lòng các nàng, nam nhân của mình là nhất, cho dù bọn họ có đánh đập các nàng đi chăng nữa.

Sau khi trở về thôn, Tả Đăng Phong cũng không dừng lại mà cùng Vũ Tâm Ngữ đến đầu thôn rồi lên xe đi luôn.

Một đường xóc nảy, đến gần 8h tối thì 2 người mới trở lại Thanh Thủy quan.

Vũ Tâm Ngữ đỡ Tả Đăng Phong lên giường rồi nàng bắt đầu đốt lửa để sưởi ấm, sau đó liền bưng nước ấm tới.

- Mẹ đã qua đời, Sở Văn Hóa cũng giải thể, hiện tại anh đã không còn chỗ nào đi nữa.

Tả Đăng Phong đứng dậy cầm lấy ly nước rồi ôm lấy Vu Tâm Ngữ.

- Anh còn có em, em luôn ở bên cạnh anh.

14. Q.1 - Chương 14: Lão Miêu Trong Cỗ Mộ

Từ trước đến nay công việc ở Sở Văn Hóa kia đều để cho Tả Đăng Phong lấy làm kiêu ngạo, mẹ hắn cũng là vương bản lớn nhất trong đời của hắn. Nhưng mà hiện giờ công việc của hắn đã mất đi, người mà hắn yêu thương nhất cũng qua đời, 2 sự việc này làm cho hắn vô cùng thống khổ, hơn nữa thêm vào những cơn gió lạnh trên đường trở nên sau khi về tới Thanh Thủy quan thì sau khi trở về Tả Đăng Phong liền ngã bệnh, bệnh rất nặng, liên tiếp vài ngày cũng không xuống giường được.

Trong những ngày này, Vu Tâm Ngữ một mực chiếu cố hắn, Tả Đăng Phong cảm nhận được sự quan tâm của Vu Tâm Ngữ, nam nhân trong lúc bị bệnh thì thường rất mất mát, trong khoảng thời gian này nếu ai chăm sóc, chiếu cố đến hắn thì hắn sẽ cảm động và vô cùng nhớ nhung. Bởi vậy, sau 3 ngày thì Tả Đăng Phong rời giường, tình cảm của hắn dành cho Vu Tâm Ngữ lại tăng thêm một tầng.

Sau khi xuống giường thì Tả Đăng Phong thấy Vu Tâm Ngữ đang nấu nước, bên cạnh có một con gà rừng.

- Dậy rồi à?

Vu Tâm Ngữ ngẩng đầu mỉm cười.

Nụ cười của Vu Tâm Ngữ khiến cho tâm thần Tả Đăng Phong rung động.

- Sao mà bắt được gà này đây?

Tả Đăng Phong cầm chân con gà rừng lên, phát hiện người nó còn chưa cứng ngắc, điều này nói lên thời gian chết của nó cũng chưa lâu.

- Là 13 săn về.

Vu Tâm Ngữ đưa tay chỉ vào 13 nằm trong ổ.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía Thập Tam, phát hiện 13 đang nằm trong ổ, 13 cũng cảm nhận được ánh mắt của Tả Đăng Phong nên quay đầu nhìn hắn một cái rồi lập tức chuyển dời ánh mắt về phía Vu Tâm Ngữ.

Tả Đăng Phong nghi ngờ nhìn chằm chằm vào 13, thân hình 13 khá lớn, với thân hình này thì nó có thể bắt giết thỏ hoang thậm chí là cả hươu bào, nhưng mà gà rừng lại biết bay, làm sao nó lại bắt được đây?

Mang theo nghi hoặc, Tả Đăng Phong nhìn dưới bụng của con gà rừng thì phát hiện ở đây có vài vết thương, vết thương này rất sâu. Điều này làm cho Tả Đăng Phong giật mình, vết thương trí mạng là ở bụng, điều này nói lên 13 không phải thừa dịp gà rừng cất cánh mà bắt nó, mà là đợi sau khi gà rừng bay lên một đoạn thì nó mới công kích. Thân thể của gà rừng rất nhẹ, nó nhảy cũng rất cao, 13 có thể bắt được nó chỉ có 2 khả năng. Một là tốc độ của 13 rất nhanh, gà rừng vừa mới bay lên thì nó liền vỗ xuống, nguyên nhân khác chính là khi gà rừng đang nhảy lên thì bị 13 cào xuống, khả năng này không lớn bởi vì gà rừng nhảy cao từ 1-2m, thân thể 13 không nhẹ, hẳn là không thể nhảy được độ cao như vậy.

Vấn đề này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy nghi hoặc, bất quá lại một vấn đề mới hiện ra trong đầu của hắn, thường thường thì sau khi bắt xong con mồi thì động vật sẽ ăn thịt ngay tại chỗ, mà làm sao 13 lại đem con mồi về?

- 13, đây là mày bắt sao?

Tả Đăng Phong cầm lấy con gà rừng rồi hỏi Tả Đăng Phong.

13 nghe vậy thì liền nhìn vào Tả Đăng Phong rồi lập tức đem tầm mắt dời đi, 13 cũng không giống với những con mèo bình thường, nó rất im lặng, rất ít kêu « Meo meo », nó cũng không xin ăn, cũng lười vận động, chỉ trầm mặc im lặng một chỗ.

- Nó sẽ không nói, làm sao anh khiến nó trả lời đây?

Vu Tâm Ngữ nói rồi cầm lấy con gà rừng trong tay Tả Đăng Phong.

- Rốt cuộc thì nó có lai lịch gì?

Tả Đăng Phong nhìn chăm chăm vào 13, còn 13 thì vẫn nhìn vào con gà rừng trong tay của Vu Tâm Ngữ.

- Anh xem anh kia, một con mèo thì còn có lai lịch gì?

Vu Tâm Ngữ lắc đầu mỉm cười.

Tả Đăng Phong nghe vậy không nói cái gì nữa, vén tay áo lên bắt đầu nhúng con gà rừng vào nước sôi, một lát sau thì hần mới vớt lông. Nhưng mà sau khi vớt lông ở bụng thì hần thấy được xương bụng của gà rừng đã gãy hết, vị trí gãy xương này nằm ở trong mấy vết thương mà 13 gây ra.

- Em làm đi, anh tới coi móng vuốt của 13.

Tả Đăng Phong đưa con gà rừng cho Vu Tâm Ngữ, hần đi đến bên cạnh 13 rồi cầm lấy chân trước của 13, 13 thấy thế thì hơi dùng sức để thu chân lại. Tả Đăng Phong liền mạnh mẽ cầm lấy chân nó khiến cho nó không thể thu chân về, 13 ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong cũng không có quấy nữa.

Móng vuốt của 13 có màu đỏ, khác xa móng vuốt màu xám trắng của những con mèo bình thường. Tả Đăng Phong lấy tay nặn vào móng vuốt của 13 thì phát hiện được độ cong của móng vuốt 13 nhỏ hơn so với mèo thường nhưng chiều dài lại dài hơn nhiều. Ngoài ra móng vuốt này còn có màu rất sáng, điều này nói rõ móng vuốt này cũng mới được mọc ra trong thời gian gần đây.

- Móng vuốt của nó mới được mọc lên trong thời gian gần đây.

Tả Đăng Phong thả chân trước của 13 xuống.

- Móng vuốt 13 cứng như thế, làm sao mà chà xuống được?

Vu Tâm Ngữ lấy gà lên rồi bỏ ở trong mâm 13, 13 thấy thế thì rời ổ đi qua ăn.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có trả lời ngay mà là âm thầm nhớ lại lần đầu tiên thấy 13. Sau đó, da gà cả người hần liền nổi lên.

- 13 bò ra từ trong một ngôi mộ thời cổ đại.

Tả Đăng Phong nhìn về phía Vu Tâm Ngữ, nghiêm mặt nói.

- Tại sao lại nói thế?

Vu Tâm Ngữ nghe vậy cảm thấy ngoài ý muốn.

- Nó ở trong mộ thật lâu cho nên trên người nó có dính rất nhiều bụi. Độ ẩm trong mộ tương đối cao cho nên khi chuyển mùa, lông của nó cũng chưa mọc ra, khi chúng ta phát hiện được nó thì nó rất yếu, lúc đó nó mới từ trong mộ chui ra. Móng nó có màu đỏ, lại rất bén, thậm chí có thể cào gãy xương của dã thú, móng vuốt cứng như vậy hơn nữa lại còn sạch sẽ, điều này nói lên nó đã đào móc vào một vật cứng trong một thời gian dài, nếu anh đoán không sai thì hần là nó đào lỗ để chui ra khỏi ngôi mộ kia.

Tả Đăng Phong giải thích.

- 13 thật đáng thương.

Vu Tâm Ngữ nổi lên tâm tính của con gái, nghe xong Tả Đăng Phong giải thích thì phản ứng đầu tiên của nàng là đồng tình.

- Lúc trước anh có quá lời nên nó tức giận bỏ đi, chúng ta luôn chiều cổ nó cho nên nó cảm kích chúng ta. Nên khi anh bị bệnh nó liền ra ngoài bắt thỏ về, điều này nói lên 13 rất thông minh.

Tuy rằng Tả Đăng Phong đang nói chuyện với Vu Tâm Ngữ, nhưng mà ánh mắt của hần luôn nhìn vào 13. Hần cũng không quản tới 13 là đi ra ở đâu, chỉ bằng vào chuyện 13 mang gà rừng về thì Tả Đăng Phong có thể đoán được bản tính của nó không xấu, vì nó hiểu được vấn đề báo ơn.

- Anh xem, nó nghe anh nói mà không ăn nữa rồi kia, mau ăn đi 13.

Vu Tâm Ngữ vuốt ve đầu 13.

- 13, tao biết mày nghe được tao nói cái gì, nếu như tao nói đúng thì mày hấn gật đầu.

Tả Đăng Phong nhìn thẳng vào 13.

Tả Đăng Phong nói xong, 13 cũng không có phản ứng mà nó cúi đầu ăn gà.

- Anh nói nhiều như vậy, làm sao nó có thể hiểu hết được.

Vu Tâm Ngữ tiếp lời nói.

- Vòng cổ trên cổ nó có lịch sử ít nhất là 3000 năm, điều này nói lên 13 sống ít nhất cũng là 3000 năm rồi, sống lâu như vậy khẳng định nó rất thông minh. Lúc nó mới đi ra từ trong mộ thì nó còn không hiểu những lời chúng ta nói, bởi vì ngôn ngữ thời cổ đại rất khác so với hiện tại, cho nên lúc trước khi chúng ta nói chuyện thì nó luôn nằm ở bên để nghe, mục đích là nó muốn quen thuộc với ngôn ngữ chúng ta. Hiện tại lúc chúng ta nói chuyện, nó đã không còn nghe nữa, điều này nói lên nó đã học xong.

Tả Đăng Phong phân tích.

Tả Đăng Phong nói xong lời nói này thì 13 liền dừng ăn, xoay người nhìn thẳng vào Tả Đăng Phong, ánh mắt lộ ra vẻ bất an mãnh liệt.

- 13, em hiểu bọn chị nói gì sao? Nếu hiểu thì hãy gật đầu?

Vu Tâm Ngữ đưa tay sờ vào đầu 13.

13 không phản ứng gì nhưng mà ánh mắt nó vẫn nhìn thẳng vào Tả Đăng Phong.

- Bọn tao là người tốt, bọn tao sẽ không hại mày, cũng không nói bí mật của mày cho kẻ nào cả, nếu như mày đồng ý ở bên cạnh bọn tao thì có thể ở đây, nếu không đợi thời tiết ấm lên thì mày có thể rời khỏi.

Tả Đăng Phong nói.

- 13, nếu em hiểu thì hãy gật đầu đi.

Vu Tâm Ngữ mở miệng nói tiếp.

Sau khi Vu Tâm Ngữ cùng Tả Đăng Phong nói xong thì 13 cũng không có động tác gì, ánh mắt của nó toát lên vẻ do dự và nghi hoặc, qua một hồi lâu thì ánh mắt nó mới trở nên kiên định sau đó liền gật đầu.

Mặc dù 2 người sớm đoán được 13 có thể hiểu tiếng người nhưng mà thấy nó gật đầu thì cũng to ra kinh ngạc.

- Em thật sự là trốn ra từ một ngôi mộ cổ sao?

Vu Tâm Ngữ hỏi tiếp.

13 nghe vậy thì liền gật đầu, lần này nó cũng không do dự nữa, điều này nói lên nó đã tín nhiệm Tả Đăng Phong cùng với Vu Tâm Ngữ.

- Em là mèo sao ?

Vu Tâm Ngữ tò mò vuốt ve lưng cả 13, ở trong mắt của Vu Tâm Ngữ thì 13 là một con mèo, nàng không hy vọng nó là loài động vật khác.

13 nghe Vu Tâm Ngữ nói thế thì do dự một chút, rồi lắc đầu rồi lại kêu “ Meo Meo ”

- Rất cuộc 13 có phải là mèo hay không?

Vu Tâm Ngữ tỏ ra nghi ngờ nhìn Tả Đăng Phong, lúc đầu 13 lắc đầu ý bảo nó không phải là mèo nhưng mà sau đó nó lại kêu mấy tiếng “ Meo Meo ” điều này làm cho Vu Tâm Ngữ hồ đồ rồi.

- Anh đâu biết, em cứ xem nó là mèo đi.

15. Q.1 - Chương 15: Đêm Tuyệt Kinh Hồn

- 13 ngoan nào, mau ăn đi.

Vu Tâm Ngữ cũng không quan tâm đến đáp án của Tả Đăng Phong, nàng xoa xoa đầu của 13.

Tả Đăng Phong thấy thế lắc đầu cười khổ, hắn cũng không giống như Vu Tâm Ngữ cho rằng 13 sẽ ngoan ngoãn như thế, ngược lại hắn cảm thấy được con mèo này rất quý dị, bất kể như thế nào thì nó cũng từ trong mộ đi ra, nhìn thấy vết máu gà còn dính lại trên miệng 13 thì Tả Đăng Phong có chút sợ nó.

- 13, tên trước đây của mày là 13 à?

Đợi 13 ăn hết, chuẩn bị đi vào ổ thì Tả Đăng Phong gọi hỏi nó.

13 nghe vậy thì lắc đầu.

- Ngồi mộ kia cách nơi này xa không?

Tả Đăng Phong hỏi.

13 lại lắc đầu, ý bảo ngôi mộ kia cách đạo quán cũng không xa.

- Mày có thể dẫn tao tới đó không?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

Tả Đăng Phong vừa nói xong thì mặt 13 hiện lên vẻ sợ hãi, nó liền lắc lắc đầu. Hiển nhiên là nó còn rất sợ hãi đối với ngôi mộ đã nhốt nó trong nhiều năm qua.

- Mày còn bạn nào ở trong mộ không?

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

13 nghe vậy thì lắc đầu.

- Trong mộ có thức ăn à?

Tả Đăng Phong hỏi, đối với việc 13 có thể sống nhiều năm trong mộ thì hắn có chút tò mò.

13 nghe vậy lại lắc đầu.

- Vậy mấy năm nay tại sao mày sống được?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

Nhưng mà 13 chỉ có thể lắc hoặc gật đầu nên Tả Đăng Phong không thể nào biết được câu trả lời.

Sau đó, Tả Đăng Phong lại hỏi rất nhiều vấn đề. Điều này làm cho Tả Đăng Phong lấy được một ít tin tức, thì ra 13 chính là vật bồi táng bị chôn vào trong mộ này, mấy năm nay cũng luôn tỉnh táo, không có rơi vào trạng thái ngủ say, cũng không có kiếm được thức ăn gì.

Còn về phần chủ nhân của nó là ai, chiếc vòng trên cổ của nó có ý nghĩa gì, những chuyện gì xảy ra đối với nó thì nó cũng không có cách nào nói cho Tả Đăng Phong biết.

Trải qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong có được 3 kết luận.

Thứ nhất, tuy rằng 13 rất thông minh nhưng mà nó chỉ có thể hiểu được một số chuyện đơn giản, khi trả lời vấn đề gì thì nó cũng chỉ có lắc hoặc gật đầu, căn bản không biết dùng ngôn ngữ tay chân, điểm này nói ra tuy rằng 13 rất thông minh nhưng nó vẫn là một con mèo. Trí thông minh của 13 cũng xấp xỉ với đứa trẻ 6,7 tuổi mà thôi.

Thứ hai, 13 cũng không khó ở chung, cá tính của nó cũng không mạnh, Vu Tâm Ngữ vừa vứt đồ ăn xuống thì nó liền chạy qua ăn, không quan tâm đến câu hỏi của Tả Đăng Phong, điều này nói lên nó vẫn mang bản tính động vật.

Thứ ba, 13 rất xấu tính, Tả Đăng Phong hỏi nó rất nhiều vấn đề, đến cuối cùng nó không kiên nhẫn nữa mà muốn trở về ổ thì bị Tả Đăng Phong ngăn lại, lúc đó nó liền làm ra những động tác muốn đi ị, đi tè. Tả

Đăng Phong vội vàng mở cửa thả nó ra ngoài, kết quả là nó không có đi ị hay đi tè mà là treo lên nóc nhà rồi sau đó Vu Tâm Ngữ lấy ra 1 con gà rừng thì mới dụ nó xuống được.

- Anh xem, nó sợ anh rồi kia, đừng hỏi nữa.

Vu Tâm Ngữ chỉ vào ổ của 13.

- Cơ bản là đã hỏi xong rồi.

Tả Đăng Phong nhìn cười nói.

Bị 13 quấy rối một trận, tâm tình của Tả Đăng Phong cũng trở nên tốt hơn, hắn bắt đầu nấu cơm.

Sau khi ăn xong thì hắn liền cầm súng ra ngoài đi săn, trước khi đi thì hắn muốn gọi 13 đi cùng nhưng mà cho dù hắn gọi gì đi chăng nữa thì 13 cũng không chịu chui ra.

Đi ra khỏi đạo quán thì Tả Đăng Phong liền thấy dấu chân mèo, không hỏi cũng biết đây là dấu chân của 13 lưu lại. Dựa vào dấu chân mà phán đoán thì hướng 13 đi chính ra hướng Đông Nam hơn nữa nó đi và về cũng không cùng một đường, Tả Đăng Phong liền dọc theo bước chân của 13 đi đến, hắn muốn nhìn là 13 đi đến nơi nào.

Dựa vào dấu chân của 13 thì nó cũng không đi một đường thẳng, cũng không có mục đích rõ ràng, gặp được bụi cỏ ven đường thì nó cũng đều đi vào để xem xét một phen. Trên đường đi Tả Đăng Phong cũng săn được vài con thỏ nhưng mà hắn cũng không có sót ruột trở về, vẫn đi theo dấu chân của 13.

Lúc mặt trời lặn thì Tả Đăng Phong cũng tìm được nơi 13 bắt gà rừng, đây là một bãi cỏ nằm giữa đồi núi. Đến nơi này, dấu chân rõ ràng là bắt đầu cách xa hơn, điều này nói lên tốc độ của 13 rất nhanh, khoảng cách giữa 2 bước chân lên tới gần 1,5-3m. Cuối cùng dấu chân của 13 còn cách vị trí máu gà khoảng mười mấy mét. Trải qua tìm kiếm tỉ mỉ thì cuối cùng Tả Đăng Phong cũng tìm được dấu móng vuốt của 13 lưu lại trên một tảng đá cứng, nơi cách khác tảng đá này chính là nơi 13 mượn dùng để bật nhảy, tấn công con gà rừng kia. Mà khoảng cách từ tảng đá này đến chỗ vết máu kia khoảng 8m, điều này nói lên 13 có thể nhảy xa tới 8m, độ cao có thể đạt tới 2m.

Phát hiện này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng kinh ngạc, không ngờ 13 lại có năng lực khủng bố như vậy. Lấy lực lượng cùng tốc độ nó bắt gà thì cho dù gặp được mấy con vật có thân hình lớn hơn nó thì 13 cũng có thể giết chết đối phương.

Sau khi tìm được đáp án thì Tả Đăng Phong bắt đầu đi theo dấu chân của 13 trở về, nhưng mà con đường trở về của 13 lại khác so với con đường nó đi lúc này.

13 rất lợi hại, cũng rất nguy hiểm nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không lo lắng nó gây họa, nó có thể bắt giữ con mồi điều đó nói lên nó có thể sinh tồn độc lập, dưới tình huống này mà nó còn mang theo con mồi trở về thì đủ nói nó có cảm tình với mình và Vu Tâm Ngữ, lúc trước hắn và Vu Tâm Ngữ đã cứu nó nên Tả Đăng Phong tin tưởng 13 sẽ không lấy oán trả ơn.

Mùa đông nên mặt trời lặn sớm, rất nhanh bóng đêm đã phủ xuống, Tả Đăng Phong dần dần không còn thấy dấu chân của 13 nữa, đi đến hơn 8h tối thì Tả Đăng Phong xác định mình đã lạc đường rồi.

Sau khi không còn tìm được phương hướng thì Tả Đăng Phong liền cảm thấy rối loạn, hắn cảm thấy là mình đi về một hướng nhưng mà đi tới đi lui cũng không thể nào thấy được bóng dáng của Thanh Thủy quan.

Trời tối rồi mà mình còn chưa về, nhất định Vu Tâm Ngữ sẽ lo lắng, nghĩ đến đây thì Tả Đăng Phong càng sốt ruột, hắn càng bước nhanh hơn nhưng cho dù là hắn đi thế nào cũng không thể đi về được.

Lại đi một lát, Tả Đăng Phong lại dừng lại, phía bên phải của hắn từng có một cây cổ thụ, nơi này hắn đã từng đi qua. Cúi đầu nhìn xuống thì chỉ thấy ở dưới có dấu chân, điều này chứng tỏ hắn đã đến đây, nói cách khác là này giờ hắn đã đi lòng vòng.

Đêm khuya tối thui, một mình ở thâm sơn hoang dã, chung quanh yên tĩnh như chết, điều này làm cho Tả Đăng Phong sợ hãi, hắn càng đi nhanh hơn về phía Tây.

Qua một hồi lâu, Tả Đăng Phong lại thấy cây cổ thụ kia, điều này làm cho hắn tê cả da đầu, hắn đã thay đổi phương hướng nhưng làm sao lại trở về đây?

- Quỷ dẫn đường.

Trong đầu Tả Đăng Phong liền hiện ra một ý niệm kinh khủng. Tuy rằng hắn chưa bao giờ thấy qua chuyện này nhưng mà hắn đã nghe được những người già trong thôn kể lại.

Ý nghĩ này vừa hiện thì Tả Đăng Phong liền cảm thấy da gà cả người nổi lên, phía sau lưng liền trở nên lạnh tanh.

Quá khẩn trương nên Tả Đăng Phong không khỏi rùng mình, hắn liền bóp cò súng, một tiếng nổ vang lên, sau đó hòng súng truyền đến ánh lửa làm cho Tả Đăng Phong có thể nhìn thấy được cảnh vật xung quanh. Lúc này Tả Đăng Phong mới phát hiện bên cạnh cây cổ thụ kia có một ngôi mộ nhỏ.

Ánh lửa chợt tắt, cảnh vật lại tối đen, Tả Đăng Phong liền hoảng sợ, vội vàng xoay người nhét hỏa dược vào súng.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang nhét hỏa dược, thì hắn phát hiện ở trong đồng tuyết phía xa xa có một đạo hắc ảnh, đạo hắc ảnh này đang đi về phía hắn.

- Xong rồi, xong rồi, quỷ trước mặt, sói sau lưng, đúng là họa vô đơn chí mà.

Tả Đăng Phong âm thầm kêu khổ, rồi bỏ nhanh hỏa dược vào, tuy rằng hắn không thấy được con vật trước mắt nhưng mà theo bản năng hắn nghĩ rằng phía trước là một con sói.

Nhưng mà lúc này con vật phía trước mặt lại kêu lên mấy tiếng “Meo Meo”

- 13, là mày sao?

Tả Đăng Phong run run nói.

“Meo Meo”

13 nghe vậy thì lại kêu lên, Tả Đăng Phong nghe vậy thì xác định đó là 13, tuy rằng 13 chỉ là một con mèo nhưng mà hiện giờ Tả Đăng Phong cảm thấy như là gặp được cứu tinh vậy.

- 13, chúng ta trở về thôi.

Tả Đăng Phong vội vàng cầm súng lên, chuẩn bị cất bước.

Nhưng mà lúc này, tiếng kêu của 13 đột nhiên trở nên bén nhọn, nó từ từ đi về phía trước, giờ phút này thân thể của Tả Đăng Phong lại run run.

Nguyên nhân có 2, thứ nhất là ánh mắt của 13 bình thường là màu lam nhạt nhưng mà bây giờ đột nhiên lại biến thành màu vàng. Thứ 2 là dựa vào ánh mắt của 13 thì Tả Đăng Phong cảm thấy 13 không nhìn vào hắn, mà là nhìn vào một đối tượng nào đó phía sau lưng của hắn.

16. Q.1 - Chương 16: Tai Họa Từ Trên Trời Giáng Xuống

Ngay tại khi Tả Đăng Phong toát mồ hôi đầm đìa thì đột nhiên 13 liền nhảy về phía trước, Tả Đăng Phong vội vàng quay đầu lại, trong bóng đêm hắn cũng không thấy rõ, hắn chỉ nhìn thấy 13 cấn, cào đồng tuyết của ngôi mộ ở phía trước.

Một màn này khiến cho Tả Đăng Phong vô cùng kinh sợ, bởi vì hắn chỉ thấy có 13, vẫn chưa thấy 13 đang đánh nhau với cái gì.

Tả Đăng Phong hoảng sợ muốn chạy trốn, bất quá hắn liền bỏ qua suy nghĩ này, 13 đến đây bảo vệ hắn, nếu hắn bỏ đi thì cũng không trượng nghĩa.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang do dự thì 13 ngừng lại cùng lúc đó cảm giác mông lung trong đầu của Tả Đăng Phong đã trở thành hư không, cảm giác mất phương hướng bị mất cũng đã trở lại.

Sau đó, Tả Đăng Phong phát hiện 13 đang đang kéo một con động vật trắng như tuyết về phía mình, dựa vào động tác của 13, xem ra thân thể của con động vật này cũng không nhỏ.

Tả Đăng Phong vội vàng bật lửa lên thì thấy con vật này trông giống như sói nhưng mà nhỏ hơn sói một chút, toàn thân trắng như tuyết, ở cổ đang chảy đầy máu tươi.

Tuy rằng Tả Đăng Phong chưa thấy qua con vật này nhưng mà hắn đã nghe người già nói ra, cho nên hắn biết đây chính là con Da, trông giống như sói và chó nhưng mà lại nhỏ hơn chút một ít.

Da là một loại động vật thần bí, nghe nói nó sẽ quấy rối và không chế tâm thần con người, cho nên Tả Đăng Phong mới bị nó dẫn dụ đi vào trong này.

- 13, về thôi.

Tả Đăng Phong ném que diêm sắp tắt xuống, tuy rằng 13 đã giết con Da này rồi nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn cảm thấy rất kinh khủng.

Làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy ngoài ý muốn chính là 13 cũng không có nghe lời hắn mà quay đầu chạy về ngôi mộ kia. Tả Đăng Phong lại vạch một que diêm lên thì thấy 13 đang tè trên bia mộ kia, lúc này nó mới trở về. Lúc nó chạy về thì màu vàng trong mắt dần dần biến mất, thay vào đó là màu lam nhạt.

- May mắn là có mày.

Tả Đăng Phong sờ đầu 13.

13 nghe vậy liền kêu lên một tiếng “Meo” rồi chạy tới trước, Tả Đăng Phong cầm súng đi sau nó.

Lúc 2 người trở lại Thanh Thủy quan đã là nửa đêm, cửa lớn ở trước đã đóng chặt, 13 liền nhảy lên tường vào đạo quán, Tả Đăng Phong bước lên gỗ cửa, mới gõ 2 cái thì cửa lớn đã mở, Vu Tâm Ngữ liền mở cửa thì ra nằg đứng sau cửa đã lâu.

- Gặp phải chuyện gì sao?

Vu Tâm Ngữ nhẹ nhàng hỏi.

- Không sao, em làm tốt lắm, sau này khi anh về trễ thì em đừng có đi ra ngoài tìm anh.

Tả Đăng Phong đưa thỏ cho Vu Tâm Ngữ, đối với biểu hiện của Vu Tâm Ngữ thì hắn vô cùng tán thưởng. Vu Tâm Ngữ không có ra ngoài tìm hắn là một biện pháp sáng suốt.

- Tại sao về muộn như vậy?

Vào phòng, Vu Tâm Ngữ bắt đầu bới cơm cho Tả Đăng Phong.

- Gặp con Da, bị nó mê hoặc, may là gặp 13.

Tả Đăng Phong ho khan một cái.

- Nó là chồn sao ?

Vũ Tâm Ngữ hỏi.

- Không phải.

Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời.

- Bệnh của anh mới vừa khỏi, đừng nên đi ra ngoài.

Vũ Tâm Ngữ ôn nhu nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu đáp ứng, người mới khỏi bệnh như hắn dễ bị Da mê hoặc nên mới xuất hiện tình cảnh như lúc này.

Vu Tâm Ngữ cũng chưa ăn cơm, 2 người bắt đầu ăn cơm, ăn cơm xong Tả Đăng Phong liền làm thịt thỏ, vì muốn cảm ơn 13 cứu hắn nên Tả Đăng Phong liền đem toàn bộ nội tạng của con thỏ đưa cho 13 ăn, đối với cái này thì 13 vô cùng hứng thú, đây là bản năng của động vật.

Cơm nước xong, 2 người lên giường ngủ.

Nằm ở trên giường, Tả Đăng Phong suy nghĩ 2 vấn đề. Thứ nhất là tại sao đôi mắt của 13 lại có màu vàng, còn vấn đề khác chính là tại sao 13 lại đi tè trên ngôi mộ kia.

Một hồi lâu Tả Đăng Phong cũng không có nghĩ ra nguyên nhân, cuối cùng là hần mơ màng rồi ngủ đi.

Sáng sớm tỉnh dậy, Tả Đăng Phong thấy thân thể Vu Tâm Ngữ nằm ở bên cạnh, dự vọng của hần liền toát ra nhưng mà nghĩ đến mẹ mình đã chết đi, Tả Đăng Phong chỉ có thể ngăn lại cơn dự vọng này, trong lúc chịu tang mà sinh hoạt vợ chồng thì chính là hành vi bất hiếu.

Có chuyện thì dài, không chuyện thì ngắn, đông đi xuân tới.

Mùa xuân tới, Tả Đăng Phong bắt đầu khai hoang làm ruộng, trong núi không thiếu đất nên Tả Đăng Phong liền trồng bắp. Vòng cổ trên cổ của 13 bán được rất nhiều tiền, mọi người trong thôn ở dưới chân núi chia ra, mỗi người cũng hơn 10 đồng. Bọn hần biết được Tả Đăng Phong muốn mua hạt giống thì liền sôi nổi lấy hạt giống trong nhà của mình đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thuận tiện hỏi chuyện bên ngoài, có người nói rằng người NB sắp đánh đến, có người nói người NB bị đuổi chạy, tóm lại là cái gì cũng có. Đến cuối cùng Tả Đăng Phong cũng lười nghe.

Cuộc sống yên tĩnh mà tường hòa trôi đi, mùa xuân thì gieo giống, mùa hè thì bắt cá rồi phơi nắng ướp gia vị, Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ giống như là một đôi uyên ương sống nơi thế ngoại đào tiên. Mùa thu đến, 2 người bắt đầu thu hoạch bắp, điều làm bọn họ không ngờ chính là sản lượng bắp rất nhiều.

Đầu xuân, 13 liền không có rời nhà, khi trời tối thì nó ra ngoài đi săn, hừng đông mới trở về ngủ. Trải qua một năm điều dưỡng thì toàn thân nó đã mập hơn trước rất nhiều, tuy rằng nó hơi mập nhưng mà 13 vẫn nhẹ như yến, ngay cả tường viện cao 2m nó cũng nhảy qua được.

Vu Tâm Ngữ vẫn chưa mang thai, đối với việc này thì Tả Đăng Phong cũng chẳng thêm để ý, dù sao thời gian vẫn còn dài mà.

Cuộc sống hạnh phúc cũng bị phá vỡ, một buổi trưa mùa thu, Vu Tâm Ngữ cùng Tả Đăng Phong đang ở trong phòng xay bắp thì phía bên ngoài đạo quán truyền đến tiếng gõ cửa.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ tỏ ra vẻ nghi hoặc thì bên ngoài cửa truyền đến một giọng nói:

- Tả lãnh đạo có ở nhà không?

- Em ở đây đi, để anh ra xem.

Tả Đăng Phong xuống giường mang giày, Thôi bảo trưởng đột nhiên đến thăm làm hần thật bất ngờ.

Vu Tâm Ngữ gạt đầu đáp ứng, Tả Đăng Phong mở cửa mà ra rồi đóng cửa phòng lại.

Mở cửa ra, phát hiện bên ngoài là Thôi bảo trưởng cũng 2 người mà hần không quen biết, tuổi của 2 người này khoảng chừng 35-36 tuổi, vóc dáng cũng không cao, một người gầy ốm mặc áo dài, mặt mỉm cười. Người kia hơi béo một chút, trong tay hần cầm roi ngựa, dường như hần là kẻ chặn ngựa.

- Thôi bảo trưởng, có chuyện gì sao?

Tả Đăng Phong cũng không có mời 3 người đi vào.

- Tả lãnh đạo, vị này là Cao chương quỹ, đến từ tỉnh thành.

Thôi bảo trưởng giới thiệu.

- Xin chào, xin hỏi có chuyện gì sao?

Tả Đăng Phong liền hướng người mặc áo dài kia gạt đầu.

- Tiểu sinh có một chút thành ý, xin Tả tiên sinh nhận cho.

Cao chương quỹ đưa 2 túi trái cây cùng 2 chai rượu Bạch Cừu trong tay ra.

- Thôi bảo trưởng, đây là ý gì?

Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn Cao chương quỹ một chút rồi lại hướng Thôi bảo trưởng hỏi. 2 phần lễ vật này khá đắt tiền, điều này làm cho hắn rất kinh ngạc.

- Tả lãnh đạo, chuyện là như thế này. Cao chương quỹ chính là người mua cái vòng vàng kia, anh ta nghe nói cái vòng này là lấy từ trên cổ của một con mèo, cảm thấy rất thú vị cho nên muốn nhìn xem con mèo kia.

Thôi bảo trưởng giải thích.

- Haizzz.

Trải qua một lát ngạc nhiên, Tả Đăng Phong lại lộ ra vẻ tiếc nuối cùng thương xót.

- Sao vậy?

Về mặt Thôi bảo trưởng tỏ ra nghi hoặc.

- Ngày hôm sau thì con mèo kia đã chết, thật đáng tiếc, đáng tiếc mà.

Tả Đăng Phong giả vờ lộ ra vẻ thèm thuồng nhìn vào 2 phần lễ vật trong tay của Cao chương quỹ.

Lời nói Tả Đăng Phong vừa ra khỏi miệng thì khuôn mặt 3 người không khỏi lộ ra vẻ thất vọng, Tả Đăng Phong thấy thế thì vẫn nhìn chăm chăm vào lễ vật trong tay của Cao chương quỹ.

- Phần lễ vật này tặng cho tiên sinh, chúng ta đi đường xa nên rất khát nước.

Cao chương quỹ nói xong đem phần lễ vật đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong ôm lấy 2 phần lễ vật này mà ngây ngẩn cả người, hắn không nghĩ Cao chương quỹ này lại lợi hại như vậy, hắn tặng lễ vật cho Tả Đăng Phong là giả, muốn đi vào bên trong mới là thật.

- Các vị chờ một lát.

Tả Đăng Phong đem lễ vật trả lại cho Cao chương quỹ rồi xoay người đi vào, múc một bầu nước đem ra.

Cao chương quỹ cầm lấy bầu nước kia rồi uống sạch, Tả Đăng Phong thấy thế thì vô cùng nghi hoặc, xem bộ dạng uống nước của hắn thì hình như hắn rất khát a.

- Cảm ơn tiên sinh, lễ vật này tiên sinh hãy giữ lấy, gấp lại.

Cao chương quỹ uống nước xong liền đưa bầu nước cùng lễ vật kia cho Tả Đăng Phong,

- Tả lãnh đạo, con mèo kia đã chết rồi sao?

Thôi bảo trưởng lại hỏi, khi hỏi ánh mắt của hắn nhìn vào bên trong đạo quán.

Tả Đăng Phong vừa định trả lời thì ở bên cạnh Cao chương quỹ đang thấp giọng nói chuyện với người chăn ngựa, lời nói của hắn khiến cho Tả Đăng Phong vô cùng hoảng sợ.

- Tả lãnh đạo, cậu làm sao vậy?

Thôi bảo trưởng thấy sắc mặt Tả Đăng Phong trở nên khó coi thì hỏi.

- Không có gì, ông đi đi.

Tả Đăng Phong giận dữ đem trả lại bao lễ vật cho Thôi bảo trưởng rồi đóng cửa lại.

Sở dĩ Tả Đăng Phong tức giận là bởi vì Cao chương quỹ kia căn bản không phải là ông chủ gì cả, người chăn ngựa cũng không phải là người chăn ngựa gì, sau khi bọn hắn rời đi thì dùng tiếng NB để nói chuyện.

- Đại tá Đăng Khi, làm sao bây giờ?

- Bao vây nơi này lại.

17. Q.1 - Chương 17: Đại Tá Đằng Khi

Đóng cửa lại, Tả Đằng Phong liền trở về phòng.

- Có chuyện gì thế?

Vu Tâm Ngữ thấy khuôn mặt Tả Đằng Phong tỏ ra khẩn trương thì vội vàng hỏi.

- Thôi bảo trưởng mang 2 người đến đây nói muốn xem 13, anh nói 13 đã chết rồi, bọn hần không tin.

Tả Đằng Phong sốt ruột đi lại trong phòng.

- Kệ bọn hần, 13 là của chúng ta, để cho xem hay không là quyền của chúng ta.

Về mặt Vu Tâm Ngữ tỏ ra kiên định, hơn 1 năm nay tình cảm giữa 2 người với 13 đã trở nên thân thiết, 13 không chỉ là vật nuôi mà còn là bạn của 2 người.

- 2 người kia là người NB, bọn hần nói chuyện bằng tiếng NB nên anh biết được, có một người gọi là đại tá Đằng Khi, Đằng Khi là dòng họ của người NB, còn đại tá là quân hàm trong quân đội.

Tả Đằng Phong lo lắng nói. Nửa năm nay Tả Đằng Phong và Vu Tâm Ngữ vẫn ở trong này, nên mọi chuyện ở bên ngoài hần cũng không biết.

- Người NB đánh tới rồi sao?

Về mặt Vu Tâm Ngữ tỏ ra ngạc nhiên.

- Không biết, xem bộ dạng của Thôi bảo trưởng thì giống như không phải bị bọn hần ép buộc.

Tả Đằng Phong lắc đầu rồi mở miệng.

- Bọn hần muốn xem 13 để làm gì ?

Vu Tâm Ngữ nghi ngờ hỏi.

- Có 2 khả năng, 1 là muốn thông qua 13 để tìm lấy ngôi mộ đã nhốt lấy 13, khả năng này không lớn. Còn 2 chính là muốn nghiên cứu 13.

Tả Đằng Phong nhíu mày mở miệng.

- Vì sao phải nghiên cứu 13 ?

Vtn hỏi tiếp.

- 13 ở trong mộ, không ăn không uống suốt 3000 năm, em không cảm thấy kỳ quái sao?

Tả Đằng Phong bắt đầu thu xếp gói chần.

- Bọn hần không gặp 13, sao bọn hần biết điều này?

Vu Tâm Ngữ hỏi tiếp.

- Thôi bảo trưởng đã bán cái vòng cổ kia cho bọn hần, hần là cái vòng này gây nên rắc rối, đừng nói nữa, mau thu dọn đồ đạc rồi trốn khỏi đây, bọn hần sẽ vây khu này lại đó.

Tả Đằng Phong vội vàng nói.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy thì gật đầu, bắt đầu dọn đồ, mà Tả Đằng Phong thì chạy về phía Tây sương, rồi ngó đầu ra nhìn về phía bên ngoài để xem chừng.

Tả Đằng Phong thấy được 2 người NB kia mang theo Thôi bảo trưởng đi đến bụi cỏ ven đường, trước đó Tả Đằng Phong cũng không nghe tiếng súng vang lên, không hỏi cũng biết bọn hần dùng vũ khí lạnh để giết chết hoặc đánh ngất xỉu Thôi bảo trưởng.

- Bảo trưởng rất có thể bị bọn hần giết chết.

Trong lòng Tả Đằng Phong rất hoảng sợ rồi lại nhìn quanh, sau khi thấy bọn chúng vứt Thôi bảo trưởng vào bụi cỏ thì một tên liền hô lên, sau đó chỉ thấy có mười mấy người mặc đồ nông dân chạy ở dưới núi lên.

Tuy rằng những người này cũng không có mặc quân trang, nhưng Tả Đăng Phong vẫn xác định bọn hắn là lính, bởi vì bọn hắn có cầm súng lục, hơn nữa khi đến trước mặt Đằng Khi thì bọn hắn đều chào theo nghi thức quân đội.

Thấy vậy thì Tả Đăng Phong liền vô cùng hoảng hốt, đi vào Đông sương kéo Vu Tâm Ngữ hướng về chạy ra, cái gì cũng không cần lấy, mạng sống là quan trọng hơn.

Chạy tới trước cửa thì Tả Đăng Phong mở hé cửa ra rồi nhìn về phía bên ngoài, hắn liền hết hồn, chỉ thấy tốc độ của những người này rất nhanh, trong chốc lát đã vây hết bên ngoài, nếu mình và Vu Tâm Ngữ lao ra thì sẽ bị bọn hắn bắt ngay.

- Mau vào nhà, mặc kệ chuyện gì cũng không có đi ra.

Tả Đăng Phong khép cửa lại rồi kéo Vu Tâm Ngữ đi vào Tây sương.

- Chúng ta trốn đi.

Vu Tâm Ngữ cũng vô cùng khẩn trương.

- Không được, nếu chúng ta trốn cả thì bọn hắn nhất định sẽ kiểm xung quanh, chỗ quan tài kia sẽ không gạt được bọn hắn.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

- Vậy còn anh thì làm sao?

Vu Tâm Ngữ khẩn trương.

- Anh không sao đâu, nhớ kỹ cho dù có chuyện gì xảy ra thì cũng không có đi ra, đám người NB này rất thích lăng nhục nữ nhân, nếu em đi ra thì anh sẽ chết trước mặt em,

Tả Đăng Phong cắn răng mở miệng.

- Nếu như anh xảy ra chuyện gì thì em cũng không sống được.

Ánh mắt Vu Tâm Ngữ tỏ ra kiên định.

- Anh sẽ không làm anh hùng đâu, mau vào đi.

Tả Đăng Phong lo lắng thúc giục.

- Không nên giao 13 cho bọn hắn.

Vu Tâm Ngữ nhìn chằm chằm vào 13 đang đứng ở Đông sương.

- Yên tâm đi, mau vào đi.

Tả Đăng Phong vội vàng đóng cửa phòng, 13 là bạn của hắn, hắn tuyệt đối sẽ không bán đứng 13.

Sau khi rời khỏi Tây sương thì hắn nghe được bên ngoài truyền đến tiếng đập cửa.

- Ai đó?

Tả Đăng Phong nhanh chóng đi đến Đông sương rồi mở miệng, muốn kéo dài thời gian.

- Tả tiên sinh, xin mở cửa.

Ngoài cửa lại vang lên giọng nói của Đằng Khi.

- 13, bọn hắn muốn đến bắt mày, mau trốn đi, đừng có trở lại nữa.

Tả Đăng Phong hạ giọng nói với 13. Sau đó lại hô:

- Đợi một lát.

Sau khi nói xong Tả Đăng Phong liền đi vào Đông sương, hắn liền xóa đi dấu vết của 2 người, sau đó lại làm ổ mèo trở nên bừa bãi hơn, làm xong chuyện này thì hắn vẫn thấy 13 đang đứng ở cửa nhìn hắn. Thấy

vậy Tả Đăng Phong liền cầm lấy cổ nó rồi đưa nó đến chỗ tường sau đó đá vào mông của 13, lúc này 13 mới nhảy ra bên ngoài.

Cùng lúc đó, bên ngoài truyền đến tiếng KO, KO. Tả Đăng Phong nghe vậy thì biết rằng đám người Đăng Khi đã phát hiện 13 nhảy ra bên ngoài.

Lúc này Đăng Khi đang đứng ở cửa, nghe vậy thì lập tức hô bắt lấy 13, nhưng mà lại còn nhấn mạnh một câu “ Không nên làm chết nó”.

Đám lính NB nghe vậy thì liền lập tức đuổi theo 13. Nghe tiếng bước chân thì có thể biết được bọn chúng chạy về phía Tây Bắc.

Nhưng vào lúc này, cửa của đạo quán đã bị người ta đập vào, Tả Đăng Phong hoảng sợ nhìn lại thì thấy Đăng Khi đi vào, nhìn khí chất trên người Đăng Khi thì Tả Đăng Phong cảm thấy người này rất âm lãnh cùng dứt khoát.

- Tả tiên sinh, cậu gọi con mèo kia về thì chúng tôi sẽ không làm tổn thương cậu.

Đăng Khi đi đến trước mặt Tả Đăng Phong, mỉm cười mở miệng.

- Các ông muốn làm gì?

Tả Đăng Phong tỏ ra trấn định mà mở miệng, mặc dù trong tay Đăng Khi không có súng nhưng mà 2 tên thủ hạ phía sau của hắn có. Điều này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng khấn trương.

- Con mèo kia có liên quan rất lớn với chúng tôi, chúng tôi muốn mang nó đi.

Đăng Khi tiến lên một bước, mỉm cười mở miệng.

- Nó đã chạy rồi, sợ là nó sẽ không trở về.

Theo bản năng Tả Đăng Phong lui về phía sau, lúc này Đăng Khi tuy rằng tươi cười nhưng làm cho Tả Đăng Phong có cảm giác đáng sợ.

- Năm nay Tả tiên sinh bao nhiêu tuổi?

Đăng Khi nghe vậy cũng không có tức giận, vẫn tươi cười như cũ.

- 25.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời.

Đăng Khi nghe vậy cũng không nói gì nữa, xoay người đi vào chính điện, 2 tên thủ hạ cũng không có đi theo mà đứng đó nhìn vào Tả Đăng Phong, súng lục cũng không có rời khỏi tay.

Đi vào đại điện Đăng Khi quan sát một chút, sau đó lại đi vào Tây sương, lúc này Tả Đăng Phong liền khấn trương. Cũng may là Đăng Khi dừng lại ở Tây sương cũng không lâu, sau đó liền đi về phía WC của Vu Tâm Ngữ, giờ phút này Tả Đăng Phong biết nguy rồi, Thanh Thủy quan có 2 WC, kẻ ngốc cũng biết trong này có 2 người ở.

Quả nhiên sau khi đi vào WC ở phía Tây thì Đăng Khi lại đến WC ở phía Đông, cuối cùng là đi vào Đông sương, hắn đứng trong đó một lúc lâu rồi mới trở lại.

- Tả tiên sinh, chúng tôi muốn con mèo kia, cũng không muốn làm hại cậu và người nhà của cậu, chỉ cần cậu gọi con mèo kia về thì toàn bộ cái này là của cậu.

Đăng Khi vừa nói thì thủ hạ của hắn liền lấy ra 2 bao tiền bỏ vào trong tay Tả Đăng Phong.

- Cao chương quý, con mèo kia rất ngang bướng, tôi thật sự không thể gọi nó về.

Một bao tiền này có hơn 100 đồng đại dương nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không có chú ý đến cho dù là 1000 đồng đại dương thì hắn cũng không bán đứng 13.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau một lát thì đám lính đuổi theo 13 đã trở lại, bọn hắn cũng không có bắt được 13.

- Tả tiên sinh, chúng ta vốn là quân nhân của đế quốc NB, cậu là một phần tử trí thức, chúng tôi vô cùng cần một nhân tài như cậu để xử lý những công việc hằng ngày.

Đằng Khi không dấu diếm thân phận của mình nữa, vẻ mặt ôn hòa nhìn vào Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn ý tốt của ngài, tôi chỉ muốn một cuộc sống bình yên.

Tả Đăng Phong đem bao tiền kia trả lại cho Đằng Khi.

- Tả tiên sinh, tôi nhất định phải có được con mèo kia, cậu có thể nói ra yêu cầu của cậu, tôi có thể đáp ứng cậu.

Đằng Khi đưa bao tiền kia lại cho thủ hạ.

- Tôi không có yêu cầu gì cả, tôi sẽ phối hợp với các vị, các vị có thể ở đây chờ, cứ cách vài ngày là con mèo kia lại về đây một lần.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi mở miệng.

- Tả tiên sinh, khuya nay chúng tôi phải rời khỏi đây rồi, không thể đợi được. Tôi vẫn lấy lễ để đón tiếp ngài, hy vọng cậu không nên ép chúng tôi vô lễ với cậu.

Nụ cười trên mặt Đằng Khi biến mất.

- Tôi rất muốn giúp ngài nhưng mà tôi không có cách nào.

Tả Đăng Phong nói.

- Cậu quá khiêm nhường rồi, cậu có thể làm cho con mèo kia chạy trốn thì nhất định cũng có thể gọi nó trở về.

Đằng Khi nhú mồm mở miệng.

Giờ khắc này Tả Đăng Phong bắt đầu âm thầm kêu khổ, lúc trước hắn nghe mọi người nói người NB toàn là một lũ bại não nhưng mà không ngờ khả năng phân tích của Đằng Khi lại giỏi như thế.

- Tả tiên sinh, tính nhẫn nại của tôi cũng có giới hạn.

Đằng Khi thấy Tả Đăng Phong không mở miệng thì trầm giọng.

- Tôi biết các người sẽ tra tấn tôi, tôi cũng biết cho dù tôi có gọi con mèo kia về thì các người cũng sẽ không để tôi sống. Cho nên tôi sẽ không gọi nó về, các người thích thì bắn chết tôi đi.

Tả Đăng Phong nở nụ cười. TQ có câu "Không phải cứ muốn cái gì là được cái đó" lúc trước Tả Đăng Phong luôn nhất gan là bởi vì hắn quý mạng sống của mình, chỉ có còn sống mới có thể sống cùng với Vu Tâm Ngữ. Nhưng hiện giờ hắn đã hiểu ra bản thân đã không còn con đường sống nào nữa, mấy người NB này một khi đã đạt được mục đích bắt đi 13 thì cũng sẽ giết người diệt khẩu.

- Cậu thật thông minh, nhưng mà tôi sẽ không để cậu chết thống khoái như vậy, trừ phi cậu gọi con mèo kia về.

Về mặt Đằng Khi tỏ ra hung ác nhìn vào Tả Đăng Phong.

- Biết tại sao bọn mày lùn như thế không? Bởi vì bọn mày.... (Câu này hơi tục nên mình không dịch)

Tả Đăng Phong nở ra nụ cười, hắn biết mình không thể sống nổi nên chửi ầm lên để bọn hắn có thể giết mình, để tránh cảnh bị tra tấn.

"Két"

Lời nói của Tả Đăng Phong khiến cho Đằng Khi vô cùng tức giận, hắn liền lấy súng lục ra nhắm ngay vào trán Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không có nhắm mắt mà trợn to mắt nhìn, lúc này hắn tỏ ra vô cùng quật cường. Sống hơn 20 năm, hắn luôn phải gánh lấy trách nhiệm, có việc không phải là của mình mà hắn vẫn gánh lấy, có việc hắn phải chịu nhục thay cho người ta, nay trách nhiệm của hắn đã hết rồi. Mệt đã mất,

người thân không còn ai, không có con nối dõi, đã không còn ai liên lụy nên hắn cũng không muốn chịu nhục nữa rồi.

Giờ khắc này hắn nghĩ đến Vu Tâm Ngữ, hắn có thể hiểu được tâm trạng của Vu Tâm Ngữ khi hắn chết, Vu Tâm Ngữ tuyệt sẽ không muốn sống, bản thân mình chết cũng không có bán đứng 13, Vu Tâm Ngữ sẽ cảm thấy kiêu ngạo vì người đàn ông của mình.

- Ha ha ha ha, có ý tứ, thật thú vị.

Khiến cho Tả Đăng Phong không có nghĩ tới chính lại Đằng Khi lại thu súng lại rồi hạ lệnh cho thủ hạ của hắn.

- Nơi này còn có một nữ nhân, mau tìm nàng ta.

18. Q.1 - Chương 18: Lựa Chọn Sinh Tử

Lời nói của Đằng Khi khiến cho tìm Tả Đăng Phong đập loạn, lúc này Đằng Khi đã tìm được dấu vết chứng minh có sự tồn tại của Vu Tâm Ngữ, hiện giờ hắn lại muốn dùng Vu Tâm Ngữ để uy hiếp mình.

Mười mấy tên lính nghe thế thì liền tìm kiếm khắp nơi.

Sau một lát thì có 2 tên đi vào Tây sương, rồi bọn hắn đi vào nơi có để quan tài, chỉ một lát thì trong đó lại truyền ra tiếng nắp quan tài rơi xuống, không nói cũng biết Vu Tâm Ngữ đã bị bọn hắn đưa ra.

Quả nhiên, Vu Tâm Ngữ liền từ trong Đông sương chạy ra, trên tay nàng còn cầm một cây kéo.

Tả Đăng Phong thấy thế lập tức ôm lấy nàng, Đằng Khi thấy vậy cũng không có ngăn cản.

- Thả nàng ra, tôi sẽ đi tìm con mèo kia về.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía Đằng Khi.

- Tả tiên sinh, tôn phu nhân ở lại đây, cậu đi tìm con mèo kia mang về, chỉ cần mang con mèo kia về thì tôi sẽ thả các vị rồi đi.

Đằng Khi đánh giá Vu Tâm Ngữ, chỉ thấy Vu Tâm Ngữ vô cùng xinh đẹp, hắn không ngờ một nơi hoang dã như thế này lại có một nữ nhân xinh đẹp như thế, bắt quá ánh mắt của hắn chỉ tỏ ra kinh ngạc chứ không có tỏ vẻ thêm thuồng.

- Không được, tuyệt đối không được.

Tả Đăng Phong lắc đầu liên tục. Mặc dù Đằng Khi không tỏ ra háo sắc nhưng mà những tên thủ hạ của hắn lại nhìn đến trợn cả mắt.

- Con người tôi rất biết giảng đạo lý, như vậy đi, cậu ở lại đi, tôn phu nhân đi tìm con mèo kia. Vì chứng minh thành ý nên tôi để cho nàng có thể rời đi.

Đằng Khi cười nói.

- Nếu như nàng mang con mèo kia về thì ông không giết chúng tôi sao?

Tả Đăng Phong bắt đầu diễn trò.

- Sẽ không.

Đằng Khi nghe vậy thì lắc đầu.

- Ông thế đi.

Tả Đăng Phong giả vờ trịnh trọng, nhìn chằm chằm vào Đằng Khi nhưng trên thực tế thì hắn rất rõ ràng, cho dù có đem 13 trở về thì bọn người này cũng sẽ không tha cho hắn.

- Chỉ cần tôn phu nhân mang con mèo kia về giao cho tôi thì tôi sẽ không giết các vị, cũng không làm tổn thương các vị.

Đặng Khi trịnh trọng gật đầu

- Mau đi tìm 13 đi.

Tả Đặng Phong quay đầu lại nhìn Vu Tâm Ngữ đưa mắt liếc ra ý qua một cái.

Vu Tâm Ngữ lắc đầu, tỏ vẻ nàng sẽ không vứt bỏ Tả Đặng Phong.

- Mau nhanh đi tìm đi.

Tả Đặng Phong thấy thế liền giận dữ tát một cái vào mặt nàng, một cái này là hấn dùng toàn lực, mấy tên NB này đều là ác lang, nếu Vu Tâm Ngữ ở lại thì hậu quả khó mà lường được.

Vu Tâm Ngữ không nghĩ tới Tả Đặng Phong sẽ đánh nàng, hơn nữa lại đánh nặng như thế, trong phút chốc nàng liền ngất ngẩn cả người, ngạc nhiên nhìn chằm chằm Tả Đặng Phong. Tả Đặng Phong thấy thế thì liền tát một cái vào mặt nàng:

- 13 đi về phía Tây Bắc, mau đi bắt nó đi.

2 cái tát này tuy đánh vào mặt Vu Tâm Ngữ nhưng mà người đau chính là bản thân hấn, hấn không muốn tát Vu Tâm Ngữ nhưng mà hấn tuyệt đối không thể để Vu Tâm Ngữ ở lại đây.

Vu Tâm Ngữ khóc, nàng khóc không phải là bởi vì Tả Đặng Phong tát nàng mà nàng đọc được tâm ý trong mắt của Tả Đặng Phong, cũng hiểu được Tả Đặng Phong muốn nàng chạy trốn về phía Tây Bắc.

- Khóc cái gì, đi nhanh đi.

Tả Đặng Phong giờ phút này có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói với Vu Tâm Ngữ nhưng mà hấn không thể mở miệng, Đặng Khi vô cùng thông minh, nếu hấn nổi lòng nghi ngờ thì sẽ thay đổi chủ ý.

Vu Tâm Ngữ ngẩng đầu nhìn Tả Đặng Phong, ánh hấn hiện lên vẻ cảm động và thâm tình, nàng rất rõ ràng nếu nàng đi không trở lại thì tất nhiên Tả Đặng Phong sẽ chịu độc thủ. Tả Đặng Phong là chồng nàng, chồng chết rồi thì nàng cũng không còn muốn sống nữa.

Qua một lúc lâu, ánh mắt Vu Tâm Ngữ liền phát sinh biến hóa, bên trong vẻ cảm động còn một vẻ kiên quyết, sau đó nàng gật đầu với Tả Đặng Phong:

- Đợi em, em sẽ về nhanh thôi.

Nói xong Vu Tâm Ngữ liền xoay người đi ra ngoài, đám lính NB thấy thế thì nhìn Đặng Khi, Đặng Khi liền nâng tay ý bảo để cho Vu Tâm Ngữ đi ra.

- Đại tá Đặng Khi, tôi nghĩ rằng tên TQ này muốn cứu vợ mình nên sẽ không giao con mèo kia ra đâu.

Tên giả dạng người chăn ngựa lúc này liền mở miệng nói, hấn dùng chính là tiếng NB.

- Ta biết, nhưng bà con đàn bà kia nhất định sẽ không chạy trốn.

Trên mặt của Đặng Khi nở ra nụ cười tự tin.

- Nếu con đàn bà kia mang theo con mèo trở về thì chúng ta có thể thả bọn hấn không?

Tên này nói tiếp.

- Hành động lần này của chúng ta chưa được quân bộ phê duyệt, sau này nhất định phải tiêu hủy toàn bộ dấu vết.

Khi nói chuyện Đặng Khi nhìn chằm chằm vào Tả Đặng Phong. Tả Đặng Phong sớm đã đoán được người NB sẽ không giữ chữ tín, nghe được cũng không cảm thấy kỳ quái, điều mà hấn quan tâm bây giờ chính là Vu Tâm Ngữ đã rời đi hay chưa, nếu như nàng quả thật mang 13 đem về thì cũng xong rồi.

- Vâng ạ.

Tên người NB kia gật đầu đáp ứng.

Sau đó tất cả mọi người không nói gì, tất cả mọi người đang đợi, Đằng Khi đang đợi Vu Tâm Ngữ mang 13 trở về, Tả Đăng Phong thì chờ chết. Hắn rất rõ ràng, vô luận Vu Tâm Ngữ có mang 13 trở về hay không thì hắn đều chết chắc rồi.

- Tả tiên sinh, dường như cậu rất hồi hộp?

Đằng Khi xoay người lại hỏi Tả Đăng Phong.

- Hy vọng ông có thể giữ lời hứa.

Tả Đăng Phong mở miệng nói, lúc này Vu Tâm Ngữ còn chưa đi xa, hắn phải kéo dài thời gian.

- Yên tâm, tôi hiểu rồi.

Đằng Khi gật đầu cười nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhìn hắn một cái không lên tiếng nữa.

10', 20'....

Sau nửa giờ, Đằng Khi đứng lên rồi lấy một bao tay trắng trong túi ra mang vào tay, rồi đi đến trước mặt một tên thủ hạ của mình rồi lấy một con dao găm.

- Tả tiên sinh, tại sao tôn phu nhân lại chưa trở lại?

Đằng Khi cầm dao găm đến gần Tả Đăng Phong.

- Nàng sẽ không về.

Tả Đăng Phong cười nói, đã qua nửa giờ, hiển nhiên là Vu Tâm Ngữ đã tìm được chỗ ẩn thân rồi.

- Không không không, nàng sẽ trở lại.

Khi nói chuyện, vẻ mặt của Đằng Khi cũng không biến hóa nhưng mà tay phải của hắn liền cầm dao găm đâm vào đùi phải của Tả Đăng Phong.

- Đệt con mẹ nhà mày.

Tả Đăng Phong cố nén cơn đau muốn nhảy lên đánh Đằng Khi nhưng mà 2 tên lính ở bên liền ấn hắn xuống đất.

- Nhỏ quá, tôn phu nhân không nghe được, lớn tiếng một chút.

Đằng Khi ngồi xổm xuống, cầm con dao găm vào đùi Tả Đăng Phong rồi xoay một vòng.

“A”

Cơn đau làm cho Tả Đăng Phong kêu lên một tiếng thảm thiết, đây chỉ là phản ứng sinh lý, cơ thể không thể khống chế được nhưng mà Tả Đăng Phong chỉ hô một nửa thì liền ngậm miệng lại, hắn biết Đằng Khi muốn hắn gọi to lên để dẫn dụ Vu Tâm Ngữ đi ra.

Đằng Khi thấy thế thì đưa tay nâng mặt Tả Đăng Phong lên, giờ phút này cả người Tả Đăng Phong chảy đầy mồ hôi, cả người run lên, hắn cố nén cơn đau trong người, hắn cũng không rõ ác ma này sẽ làm gì nữa.

- Tả tiên sinh, mau nhổ nước miếng, không phải người TQ thích nhất là nhổ nước miếng sao?

Đằng Khi đứng lên, đùa giỡn Tả Đăng Phong giống như là đang đùa với một con chuột.

Tả Đăng Phong cắn chặt răng quay đầu không nhìn Đằng Khi nữa, trên thực tế là Đằng Khi nói không sai, giờ phút này hắn thật là muốn phun nước miếng vào mặt của Đằng Khi.

- Chỗ này chắc là đau lắm đây, cậu cũng không nhịn được a,

Đằng Khi thấy thế thì lại cầm con dao găm vào đùi của Tả Đăng Phong rồi từ từ xoay xoay.

Lúc này Tả Đăng Phong chỉ cảm thấy đau đớn không thể chịu nổi, cơn đau này khiến cho tim của Tả Đăng Phong đập nhanh hơn, cả người muốn cuộn tròn nhưng tứ chi lại bị mấy tên lính NB kia ấn chặt, dù vậy Tả Đăng Phong vẫn là cố nén không có kêu lên, hắn rất rõ ràng, một khi mình kêu lên thì sẽ có hậu quả gì.

Cơn đau mãnh liệt làm cho dạ dày của Tả Đăng Phong co thắt lại, đến cuối cùng Tả Đăng Phong phải ói ra.

- Nè, người TQ thật sự là không biết giữ vệ sinh a.

Đăng Khi nhúu mày đứng lên, vẻ mặt xem thường.

- Tao thành quỷ cũng không tha cho bọn mày.

Tả Đăng Phong nhe răng mở miệng. Hắn biết mình tuyệt không thể sống, cho nên nguyện vọng bây giờ của hắn chính là hy vọng thế giới này có tồn tại ma quỷ.

- Lời này tao đã nghe nhiều rồi....

Đăng Khi nói được một nửa thì dừng lại, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng quay đầu, hắn nhìn một màn mà hắn không muốn thấy, Vu Tâm Ngữ mang theo 13 đứng ở cửa.

- Chạy mau, chạy mau.

Tả Đăng Phong liền hô lớn, Vu Tâm Ngữ mang 13 về, mọi cố gắng trước đó của hắn đều uổng phí.

Vu Tâm Ngữ thấy được Tả Đăng Phong, cũng nghe được lời của hắn, nhưng là nàng không có chạy.

- Tốt lắm, tốt lắm, vào đây.

Đăng Khi thấy Vu Tâm Ngữ mang 13 về thì khuôn mặt tỏ ra vui mừng, vội vàng ngoắc tay ý bảo Vu Tâm Ngữ mang theo 13 đi vào.

- Dừng vào, chạy mau.

Tả Đăng Phong lại hô lớn.

Vu Tâm Ngữ nghe vậy vẫn chưa mở miệng, cũng không có bước lên, ánh mắt thâm tình nhìn vào Tả Đăng Phong, cùng lúc đó nàng mở nút áo bông của mình ra.

- Em kẻ ngốc này, em làm như vậy cũng không cứu được anh, anh hận em...

Tả Đăng Phong vừa mới hô lên một nửa thì bị một tên lính NB đâm vào mồm.

Giờ phút này Tả Đăng Phong vô cùng tức giận, hắn hận nhất không phải là người NB, mà là Vu Tâm Ngữ, hành động của Vu Tâm Ngữ quả thật là vô cùng ngu xuẩn, mấy tên NB này bắt được 13 thì sẽ không tha cho hắn và nàng. Hành vi ngu xuẩn này của Vu Tâm Ngữ khiến cho Tả Đăng Phong có cảm giác đã mất đi tôn nghiêm của một nam nhân, cho dù Vu Tâm Ngữ thật sự có dùng cách này để cứu hắn thì hắn cũng sẽ giết chết Vu Tâm Ngữ, sau đó hắn sẽ tự sát theo nàng.

Giờ phút này ánh mắt của Đăng Khi chỉ nhìn chăm chăm vào 13, ánh mắt hắn lộ ra vẻ cuồng nhiệt. Mà mấy tên lính đều nhìn vào Vu Tâm Ngữ.

Bảo vệ nữ nhân chính là nhiệm vụ của nam nhân, giờ phút này thấy được Vu Tâm Ngữ đứng đó thì Tả Đăng Phong chỉ có cảm giác sống không bằng chết. Vô cùng đau khổ, mất hết can đảm vì thế hắn liền đập đầu của mình xuống nền nhà để muốn chết nhanh.

Lúc này một tên lính liền nắm lấy tóc của Tả Đăng Phong, trước khi bắt được 13 thì bọn họ sẽ không để Tả Đăng Phong chết.

Bị nắm lấy tóc thì ánh mắt của Tả Đăng Phong liền nhìn vào mấy tên lính này, Tả Đăng Phong muốn nhớ kỹ bộ dạng của bọn hắn, cho dù biến thành quỷ cũng không thể bỏ qua bọn hắn.

Đột nhiên Tả Đăng Phong thấy được vẻ mặt của mấy tên lính này tỏ ra hoảng sợ cùng nghi hoặc.

Tả Đăng Phong thấy thế thì nhìn về phía Tả Đăng Phong, chỉ thấy sau khi Vu Tâm Ngữ cởi áo bông ra cũng không có cởi áo trong, nàng vén tay áo lên rồi liền cầm kéo đâm vào tay của mình.

Mấy tên lính NB tự nhiên là không rõ hành động của Vu Tâm Ngữ nhưng mà Tả Đăng Phong hiểu được, Vu Tâm Ngữ làm như vậy chính là kích thích đạo thuật ở trong thân thể. Một ngày nay nàng không có hành kinh cho nên không thể sử dụng Đạo thuật.

Hành động của Vu Tâm Ngữ khiến cho Tả Đăng Phong rơi lệ.

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong rơi lệ thì Vu Tâm Ngữ hướng về phía 13 rồi mở miệng.

- Liệu mạng với tụi nó, có chết thì cũng chết cùng một chỗ.

19. Q.1 - Chương 19: Không Rời Xa Nhau

Vu Tâm Ngữ còn chưa nói xong thì 13 liền đột nhiên nhảy lên lao thẳng về tên lính NB đang nắm lấy tóc của Tả Đăng Phong.

13 lẳng không đến, cào thẳng vào cổ họng của tên kia.

Một kích đi qua, tên lính NB kia liền lấy tay ôm cổ mình rồi lui lại phía sau, máu tươi tràn ra từ trong tay của hắn.

13 công kích thẳng lợi cũng không dừng lại mà hướng về tên lính bên trái đánh tới, lúc này tên lính này đã phản ứng kịp, vội vàng nâng tay lên che, móng vuốt của 13 cào vào tay áo của hắn, làm rách cánh tay của hắn,

Đầu 13 rất lớn, nó liền nhảy lên nhập vào đám người kia, phản ứng của đầu tiên của đám lính NB là lui về phía sau, cùng lúc đó Vu Tâm Ngữ liền ở trước cửa nhảy vào, nàng vung tay cầm kéo đâm vào cổ của một tên lính NB.

Sau khi kéo đâm vào cổ của tên lính kia thì máu tươi của hắn liền bắn vào mặt nàng.

Vu Tâm Ngữ chưa bao giờ thấy qua cảnh máu tươi như vậy, nàng càng chưa giết người cho nên nàng liền hoảng sợ lui về phía sau.

- 13, giết hắn.

Tả Đăng Phong bị thương ở đùi phải từ từ bò dậy, đưa tay chỉ vào Đằng Khi rồi hô lên. 13 nghe thế thì liền xoay người nhảy lên vồ vào gáy của Đằng Khi.

Mắt thấy 13 bổ tới thì Đằng Khi cũng không lui lại mà ngưng thần đứng tại chỗ, đợi lúc 13 gần bổ vào hắn thì hắn liền vung chân lên, 13 đang ở trên không nên không thể thay đổi phương hướng nên bị một cước này của Đằng Khi đá văng ra ngoài cửa Tây sương.

- Đóng cửa lại, bắt sống nó.

Sau khi đá bay 13 thì Đằng Khi cúi đầu nhìn chân trái của mình, tuy rằng một cước của hắn đá trúng 13 nhưng mà cũng bị móng vuốt của 13 cào vào chân.

Lúc này đám lính NB kia liền chia ra làm 3 đường, một đường thì che ở trước cửa, một đường khác xông về Vu Tâm Ngữ, còn những tên khác thì bao vây Tây sương.

Lúc này tuy rằng bị ăn một cước của Đằng Khi nhưng mà sau khi 13 chạm đất thì nó lại tiếp tục nhảy lên, phát động công kích vào Đằng Khi.

Lúc này Vu Tâm Ngữ đã chạy đến đỡ Tả Đăng Phong dậy nhưng mà thấy đám lính NB đánh tới thì nàng vội buông Tả Đăng Phong xuống rồi cầm kéo tấn công bọn hắn. đạo thuật Vu Tâm Ngữ học được chỉ có một ít, lại không có kinh nghiệm đánh nhau, công kích của nàng không theo phương pháp gì cả, khi kéo của nàng đâm vào đầu vai của 1 tên lính NB, còn chưa kịp rút kéo ra thì 3 tên lính khác đã nhảy tới, nàng chỉ đánh phải bỏ kéo mà đâm đá lung tung.

- Bắt hán lại rồi ném.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng nhắc nhở, Vu Tâm Ngữ nghe được thì liền nắm lấy vạt áo của một tên NB rồi phát lực ném hán vào tường ở Đông sương.

Lúc này đùi phải của Tả Đăng Phong đã bị thương nặng, không thể đi lại được nhưng mà khi Vu Tâm Ngữ ném một tên lính ngã xuống đất, thấy hán giãy dụa muốn đứng lên thì Tả Đăng Phong liền cắn răng rút con dao găm trên đùi phả ra rồi đâm vào sau gáy của tên lính kia.

Tên lính này đang muốn đứng lên, thấy Tả Đăng Phong đánh tới thì hán liền hốt hoảng đưa tay che ở đầu cùng cổ của mình, Tả Đăng Phong cũng không có cố định mục tiêu, có thể đâm vào chỗ nào cũng được. Dưới sự phẫn nộ 2 tay của hán nắm chặt con dao găm rồi đâm thẳng vào bụng của tên lính kia, sau khi đâm vào thì hán liền xoay con dao găm khiến cho tên lính NB kia kêu lên thống khổ, hán liền muốn rút súng lục ra nhưng mà Tả Đăng Phong thấy thế thì liền đoạt lấy súng lục rồi bắn vào đầu của hán.

“Pằng”

Tiếng súng vang lên, đầu tên lính NB kia liền xuất hiện một lỗ máu.

Đám người Đẳng Khi thấy vậy thì liền quay đầu lại nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong thấy thế liền nâng súng nhắm về phía Đẳng Khi rồi bóp cò nhưng mà đáng tiếc là súng đã kẹt đạn, không bắn ra được.

Tả Đăng Phong mấy lần bóp cò đều không nổ súng vì thế hán liền ném súng xuống rồi cúi người xuống rút lấy con dao găm ở trong bụng tên lính NB vừa mới bị hán đâm.

Đẳng Khi thấy thế thì giận tím mặt, xoay người rút súng lục ra.

Đẳng Khi rút súng vốn là muốn bắn Tả Đăng Phong, nhưng mà phát hiện Vu Tâm Ngữ đánh mấy tên thủ hạ của hán choáng váng, mặt mũi bầm dập cho nên trong cơn tức giận hán liền nhắm vào Vu Tâm Ngữ.

Giờ phút này Tả Đăng Phong đã quên đi cơn đau trên đùi, hán nhảy về phía Vu Tâm Ngữ cùng lúc đó tiếng súng vang lên.

Phía sau lưng truyền tới cảm giác đau nhức khiến cho Tả Đăng Phong biết rõ mình đã bị trúng đạn, bất quá Tả Đăng Phong cũng không có cảm thấy đau đớn mãnh liệt, chỉ là cảm giác được phía sau lưng có người dùng gạch đập vào lưng hán.

- Đẳng Phong, anh làm sao vậy?

Vu Tâm Ngữ thấy thế thì bỏ qua mấy tên lính kia, vội vàng đỡ Tả Đăng Phong lên.

Tả Đăng Phong còn chưa kịp trả lời thì Đẳng Khi lại bóp cò, 4 tiếng súng vang lên, Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ liền ngã xuống, mấy phát súng này Đẳng Khi đều bắn vào trên đùi của 2 người.

Mấy tên lính NB bị Vu Tâm Ngữ xô ngã thấy Đẳng Khi nổ súng thì cũng rút súng ra, Đẳng Khi thấy thế thì liền bạt tai vào mặt bọn hán, quát:

- Đi bắt con mèo kia.

Đám lính NB nghe vậy thì liền xoay người đi bắt 13. Đẳng Khi phẫn hận nhìn 2 người một cái, rồi sau đó nhìn vào 13.

- Đẳng Phong, anh có đau không?

Tả Đăng Phong ôm Tả Đăng Phong mà khóc nức nở, sau lưng Tả Đăng Phong đã trúng đạn, máu tươi chảy ra rất nhiều.

Tả Đăng Phong nghe vậy khẽ lắc đầu, từ từ đưa tay che vào vết thương trên chân của Vu Tâm Ngữ.

- Kêu 13 chạy đi.

Tả Đăng Phong chật vật nói, hán biết rõ Đẳng Khi không giết chết bọn hán là bởi vì hán muốn ngăn chặn 13 bỏ trốn, nếu Đẳng Khi bắn chết 2 người bọn hán thì 13 sẽ chạy trốn.

- 13, mau chạy đi.

Vu Tâm Ngữ lớn tiếng hô lên, 13 nghe vậy thì liền nhảy lên phòng ở Tây sương, từ trên đó lại nhảy xuống tường rồi chạy ra bên ngoài, khi ra bên ngoài thì hắn liền kêu lên một tiếng bi thương nước mắt.

- Chạy mau đi.

Vu Tâm Ngữ lại hô lớn.

Đằng Khi thấy 13 nhảy lên chỗ cao thì liền giơ súng định bắn nhưng mà cuối cùng hắn lại thu súng lại rồi đi về phía 2 người, vung tay tát vào mặt Vu Tâm Ngữ, 13 thấy vậy thì liền phát ra một tiếng tức giận.

Đằng Khi đánh Vu Tâm Ngữ chính là muốn bức 13 đi xuống, thấy 13 tức giận thì hắn lại cười lạnh rồi tát vào Vu Tâm Ngữ một cái nữa.

Giờ phút này Tả Đằng Phong thấy nữ nhân của mình bị đánh thì lòng đau như dao cắt, hắn muốn ngăn cản nhưng mà tất cả là phí công, hắn gian nan nâng cánh tay lên để ngăn cản nhưng mà lại không thể được.

Thân Tả Đằng Phong đã trúng 3 phát đạn, mỗi chỗ đều chảy rất nhiều máu cho nên bản thân hắn càng trở nên suy yếu thậm chí ngay cả ngẩng đầu lên cũng đã rất khó rồi. Dù hắn muốn làm gì đó để bảo vệ Vu Tâm Ngữ nhưng cũng là vô vọng.

Lúc này 13 đã nhảy xuống, Tả Đằng Phong thấy được Đằng Khi vung chân đá liên tục vào người của 13, 13 cũng nhân cơ hội này mà cào vào chân hắn.

Tả Đằng Phong nhìn thấy chân của Đằng Khi thì liền hít sâu một hơi rồi toàn lực cầm dao găm đâm về phía chân trái của Đằng Khi.

Giờ phút này Đằng Khi chỉ chú ý đến 13 nên không có chú ý đến Tả Đằng Phong, bởi vậy dao găm của Tả Đằng Phong đã đâm thẳng vào chân trái của Tả Đằng Phong. Cơn đau từ chân truyền đến khiến cho Đằng Khi phải ôm chân mà lui về phía sau.

Nhưng vào lúc này, Thập Tam lợi dụng cơ hội nhảy xuống, rất nhanh đánh về phía Đằng Khi. Đằng Khi rơi vào đường cùng, chỉ có thể vội vàng né tránh. Thập Tam vồ hụt rồi cũng không hề truy kích ngay mà xoay người nhảy tót vào đông sương.

Hành động của Thập Tam khiến Tả Đằng Phong rất cảm động. Thập Tam mặc dù là một con mèo nhưng giờ phút này nó lại nghĩ hết tất cả mọi biện pháp để cứu Tả Đằng Phong và Vu Tâm Ngữ. Nó sẵn sàng nhảy vào đông sương là vì hấp dẫn sự chú ý của địch nhân, tạo cơ hội chạy trốn cho hai người. Nhưng tiếc là nó lại không biết, hai người hiện tại đã không còn sức để chạy nữa.

Quả nhiên, đám người Đằng Khi thấy Thập Tam xông vào đông sương liền chia làm hai nhóm. Một nhóm đi ngăn cửa đông sương; một nhóm thì vào tây sương, không hỏi cũng biết là đi chặn cửa ra vào.

Một màn này làm Tả Đằng Phong bật tiếng cười lạnh. Mấy thằng Nhật Bản này cho dù ngăn cả hai đầu cũng không thể bắt được Thập Tam vì Thập Tam còn có một con đường khác, chính là ống khói trong đông sương. Thập Tam ở Thanh Thủy quan mấy ngày, phần lớn thời gian đều là đi cửa, đến cuối cùng đi sẵn vào buổi tối, khi trở về đều chui qua đường ống khói của bếp lò. Thập Tam tuy rất mập nhưng ống khói cũng khá to, cho nên mỗi lần đều bần bần thiu thiu về nhà.

Ngay khi Tả Đằng Phong phân tâm, hắn cảm thấy chủy thủ trong tay mình bị Vu Tâm Ngữ đoạt mất. Tả Đằng Phong cố sức ngẩng đầu nhìn thì chợt cảm thấy thân thể mình nhẹ bẫng lên. Cảnh vật trước mặt trở nên nghiêng ngả.

Trong lúc Tả Đằng Phong tưởng bản thân đang chìm trong ảo giác, hắn liền nhìn thấy một cánh cửa. Sau cánh cửa đó chính là cảnh núi non. Giờ hắn mới hiểu Vu Tâm Ngữ đang bế hắn lên. Giờ phút này, ý nghĩ trong đầu Tả Đằng Phong vô cùng hỗn loạn. Hắn nhớ mình và Vu Tâm Ngữ đều bị bắn không thể hành động được nhưng cảnh vật đang xẹt thật nhanh qua trước mặt nói cho hắn biết Vu Tâm Ngữ đang chạy băng băng.

Tả Đằng Phong nghi hoặc ngẩng đầu lên. Một màn trước mắt làm hắn ngạc nhiên tròn hai mắt. Cổ bên phải của Vu Tâm Ngữ đang chảy máu tươi ròng ròng.

Sắc mặt Vu Tâm Ngữ đặc biệt tái nhợt. Cánh mũi nhăn lại nói lên rằng nàng đang phải hứng chịu thống khổ to lớn. Nhưng ánh mắt kiên nghị kia lại tỏ rõ, cho dù có thể nào đi chăng nữa thì nàng cũng sẽ không buông tay.

- Thả anh xuống!

Tả Đăng Phong vội vàng mở miệng. Máu tươi vẫn chảy ròng rọc ra từ cổ Vu Tâm Ngữ. Có thể thấy, động mạch chủ vẫn chưa nguy hiểm lắm, chỉ cần băng bó kịp thời thì vẫn còn hy vọng sống.

Vu Tâm Ngữ không có ý định ngừng lại, tiếp tục gia tăng tốc độ lên lần nữa.

- Anh không được rồi! Anh muốn em sống!

Tả Đăng Phong nỗ lực muốn đưa tay lên che miệng vết thương trên cổ Vu Tâm Ngữ. Nhưng mặc cho hắn có cố gắng thế nào thì cánh tay cũng không chịu khống chế, vô lực rơi xuống.

Vu Tâm Ngữ vẫn không nói gì, sắc mặt tái nhợt, hơi thở gấp gáp, trán đầy mồ hôi, hàm răng cắn chặt. Tất cả những biểu hiện đó cho thấy sinh mạng nàng đang dần cạn kiệt, sắp bước tới bờ vực sinh tử.

Tả Đăng Phong không nói gì thêm. Viên đạn bắn vào phía sau lưng kia rất có thể đã tổn thương phổi của hắn. Lúc này, trong khoang miệng của hắn toàn là bọt máu, cho nên mở miệng ra nói là rất khó khăn.

Hai người rất nhanh chạy vào rừng rậm. Lúc này cổ Vu Tâm Ngữ đã không còn chảy ra máu tươi nữa nhưng tốc độ chạy trốn lại không hề giảm bớt.

Mấy phút sau, Vu Tâm Ngữ rốt cục cũng dừng lại, dừng lại vô cùng đột nhiên, không hề có chút dấu hiệu nào.

- Đăng Phong, em mệt quá...

20. Q.1 - Chương 20: Âm Dương Xa Cách

Vu Tâm Ngữ ngã xuống, ngã về phía sau, nàng dùng thân thể của mình để làm đệm cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong chật vật quay đầu nhìn Vu Tâm Ngữ, Vu Tâm Ngữ mở mắt nhìn hắn, lúc này Tả Đăng Phong vô lực mà mở miệng nhưng mà trong lòng hắn rất rõ ràng, Vu Tâm Ngữ ngã xuống không phải là do mệt mỏi mà là vì nàng mất quá nhiều máu.

- Đợi anh.

Tả Đăng Phong cố gắng mở miệng, khi nói chuyện vô số bọt máu trào ra miệng.

- Sống tiếp.

Vu Tâm Ngữ nở ra nụ cười, sắc mặt nàng tái nhợt, máu trên cổ không ngừng chảy ra.

Vu Tâm Ngữ đã từng nhiều lần nói chuyện ôn nhu với Tả Đăng Phong, nhưng mà đây là lần nàng ôn nh nhất, cũng là lần giọng nói nhỏ nhất.

Tả Đăng Phong không nói gì thêm, hắn cũng giống nàng cũng đều đã ở bờ vực sinh tử, thân thể đã muốn chết đi. Điều duy nhất mà hắn có thể làm là hắn hy vọng Vu Tâm Ngữ có thể nói thêm cái gì đó nhưng mà Vu Tâm Ngữ lại không mở miệng, một lát sau thì nàng từ từ nhắm mắt lại.

Tả Đăng Phong biết được Vu Tâm Ngữ sẽ vĩnh viễn không thể tiếp tục mở mắt nữa, giờ phút này hắn không có bi thương, ngược lại hắn lại có cảm giác giải thoát. Hắn sớm đã muốn nhắm mắt, sở dĩ hắn còn chưa nhắm mắt là bởi vì Vu Tâm Ngữ còn đang nhìn hắn. Mà ngay bây giờ, người hắn yêu thương nhất đã rời đi thì hắn cũng có thể an tâm lên đường theo nàng.

Vu Tâm Ngữ nhắm mắt lại thì Tả Đăng Phong cũng nhắm mắt theo, trong đầu hắn hiện lên một ý niệm cuối cùng, không biết 13 ra sao rồi?

Đối với mọi chuyện trong thế giới này thì hắn cảm thấy im lặng, chung quanh thật là yên tĩnh.

Người sống một đời, phải chịu nhiều thống khổ và khoái hoạt. Vận khí của Tả Đăng Phong cũng không tính là xấu, tuy rằng người xung quanh đều làm lòng hắn lạnh như băng nhưng mà hắn vẫn gặp được một nữ nhân yêu thương hắn, hơn nữa lại cùng nữ nhân ấy sống chung 1 năm. Tuy rằng 2 người không thể sống đến răng long đầu bạc nhưng mà dù sao bản thân hắn cũng đã trải qua cuộc sống đó.

Trên thế giới này chuyện đau khổ nhất không phải là người mình yêu rời xa, mà chính là bản thân mình không thể rời đi.

Khi Tả Đăng Phong từ trong cảm giác rét lạnh mở mắt ra thì hắn đã nhìn thấy một vùng tối tăm, trong bóng tối có 2 con mắt màu xanh lam đang nhìn hắn.

“Meo meo ~ ”

Đây là tiếng kêu của 13, Tả Đăng Phong cũng nghe nó kêu nhưng mà hắn không biết vì sao ánh mắt của 13 lại ở trước mặt hắn, mà tiếng kêu của 13 thì lại ở phía xa xôi.

- Xem ra 13 cũng bị bọn hắn giết rồi.

Trong đầu Tả Đăng Phong hiện ra một ý nghĩ như thế, nhưng mà đợi cho hắn dần dần thích nghi với bóng đêm thì hắn lại nhìn thấy bản thân mình đang nằm trong một khu rừng, cũng cảm nhận được hơi lạnh của từng giọt mưa phùn rơi xuống người.

- Mình còn sống sao?

Đột nhiên Tả Đăng Phong khôi phục lại ý thức, cùng lúc đó cơn đau từ 2 chân hắn truyền đến, điều này càng làm cho hắn tin rằng bản thân hắn vẫn còn sống.

Mỗi người đều có ham muốn, nhưng mà Tả Đăng Phong lại không có, đối mặt với chuyện người mình thương yêu nhất đã chết thì hắn cũng muốn nhắm mắt lại để đi theo nàng. Nhưng mà vết thương trên chân cùng với tiếng kêu của 13 đã dần dần kéo hắn về với Dương thế.

Chốc lát sau, Tả Đăng Phong bắt đầu phát run, đau đớn cùng rét lạnh chỉ là thứ yếu. Nguyên nhân chủ yếu là tại vì hắn cảm nhận được thân thể của Vu Tâm Ngữ trở nên lạnh lẽo, tuy rằng trong bóng đêm hắn không thể nhìn thấy bộ dạng của Vu Tâm Ngữ nhưng hắn lại biết Vu Tâm Ngữ chết ở bên cạnh hắn.

Giờ phút này Tả Đăng Phong có cảm giác tê tâm liệt phế, sống không bằng chết. Từng hình ảnh sống chung với Vu Tâm Ngữ trong 1 năm qua dần dần hiện lên trong đầu của hắn, trí nhớ vẫn còn nhưng mà người đã mất.

Đột nhiên hắn nhìn thấy phía xa xa truyền đến ánh lửa, chốc lát sau xa xa lại truyền đến tiếng nói, mười mấy thôn dân cầm đuốc từ đằng xa đi đến đây.

Nếu đổi thành người khác khi nhìn thấy được những thôn dân này thì bọn hắn sẽ cảm thấy có được hy vọng nhưng mà Tả Đăng Phong lại không cần, Vu Tâm Ngữ đi rồi, hắn cũng không muốn sống tiếp làm gì.

- Nơi này có người.

Rất nhanh có một thôn dân đã phát hiện được Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ.

- Không được, còn có một con sói.

Người thứ hai cũng phát hiện 13 ở bên cạnh.

“Meo...Meo”

13 nghe vậy thì liền phát ra những tiếng meo meo.

- Đây là người ở đạo quán kia, là con mèo của hắn.

Rất cuộc cũng có người nhận ra Tả Đăng Phong cùng 13.

- Má ơi, tại sao nó lại lớn như thế?

Thôn dân cũng nhau tiếng lên thì nhìn thấy Tả Đăng Phong cùng Vu Tâm Ngữ, trên người của 2 người còn nhiều vết máu, bọn họ chỉ dám đứng mà xem cũng không dám bước lên xem xét.

Sau đó, có một người khập khễnh đi tới, người này chính Trịnh qua tử, hắn là thầy thuốc ở trong thôn.

- Bọn họ còn sống không?

Có người hỏi?

- Không thấy hắn mở mắt sao?

Trịnh qua tử tức giận nói một câu, lại đưa tay xem xét hơi thở của Vu Tâm Ngữ:

- Nữ nhân này chết rồi.

Tuy rằng Tả Đăng Phong biết Vu Tâm Ngữ đã rời đi nhưng mà nghe được Trịnh qua tử nói thế vẫn không nhin được, nước mắt rơi như mưa.

- Tả lãnh đạo, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Một người phụ nữ trong đám người hỏi, người này Tả Đăng Phong cũng biết, đây chính là vợ của Thôi bảo trưởng.

Tả Đăng Phong nghe được câu hỏi của nàng thì chỉ mờ mịt nhìn nàng mà không có mở miệng. Phụ nhân kia hỏi lại mấy lần, Tả Đăng Phong cũng không có mở miệng.

- Qua tử, tại sao hắn không nói?

Phụ nhân kia hỏi Trịnh qua tử.

- Cậu ta bị thương rồi, để tôi coi thử.

Trịnh qua tử nghe vậy thì đưa cây đuốc cho 2 người bên cạnh cầm, còn hắn thì lấy tay sờ sờ vào Tả Đăng Phong.

- Tả lãnh đạo, thấy chồng của tôi không?

Phụ nhân kia lo lắng hỏi.

- Ở phía Bắc đạo quán, nhưng có thể bị người NB giết rồi.

Tả Đăng Phong cố nén đau nhức nói.

- Cậu nói gì? Đám NB sao?

Phụ nhân kia nghe vậy thì mở to 2 mắt nhìn, vẻ mặt hoảng sợ.

- Đúng vậy, bọn hắn đến đây vì cái vòng vàng kia, nhanh đi tìm đi, có lẽ sẽ không chết.

Tả Đăng Phong nói xong liền nhắm hai mắt lại.

- Tam tẩu, cậu ta nói thật, cậu ta là bị súng bắn.

Trịnh qua tử kiểm tra thương thế của Tả Đăng Phong.

Trịnh qua tử vừa thốt lên xong, đông thôn dân lập tức ngây dại, lặng ngắt như tờ. Ở trong mắt của nhân dân thì đám người NB chẳng khác gì Diêm vương, bọn hắn đều sợ người NB.

- Còn thất thần làm gì nữa, mau đi tìm chồng tôi đi.

Phụ nhân kia liền phản ứng lại rồi hô lớn, mọi người nghe vậy lập tức cầm lấy cây đuốc xoay người rời đi.

- Tam tẩu, có thể cứu được cậu ta, lưu lại vài người mang cậu ta trở về đi.

Trịnh qua tử nói.

- Hắn đắc tội với người NB, không nên cứu hắn.

Phụ nhân kia do dự một chút rồi mở miệng.

- Đúng vậy, nếu đem hấn vào thôn, lỡ đám NB kia tới thì chúng ta đều bị tai ương...
- Đúng vậy, hấn sẽ dẫn đám NB tới...
- Qua tử, ông đừng gây họa cho thôn...

Mọi người liền nói theo, bọn họ cũng rất sợ hãi.

Mọi người nói xong liền đuốc lên rồi rời đi.

- Người anh em, xương đùi của cậu gần một đoạn, sau lưng có một vết sủng, đây là 2 bình thuốc cầm máu, cậu tư bảo trọng lấy.

Trịnh qua tử móc ra 2 bình thuốc cầm máu rồi đưa cho Tả Đăng Phong.

- À quên, tôi còn phải để cho Thôi bảo trưởng 1 bình.

Trịnh qua tử nghĩ một chút rồi lấy lại 1 bình, xoay người đi theo đội ngũ.

13 thấy mọi người không có cứu Tả Đăng Phong thì vội vàng chạy sau mà kêu nhưng mà đám người kia dường như là không nghe tiếng kêu của 13, bọn hấn dần dần đi xa. 13 thấy vậy thì uể oải chạy về.

- 13, tao không cần bọn hấn.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng, tuy rằng hấn cũng không muốn được cứu sống nhưng hành động của đám người kia đã làm lòng hấn lạnh đi. Chỉ có Vu Tâm Ngữ là thật tâm với hấn, là người duy nhất trên đời này đối đãi thật tâm với hấn nhưng mà giờ phút này nàng đã vĩnh viễn ngủ đi, không có khả năng tỉnh lại rồi.

“Meo meo ~”

13 đến gần Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn hấn.

Tả Đăng Phong nhìn 13, trong lòng ngũ vị tạp trần, mình và Vu Tâm Ngữ bị như thế này cũng chính là do 13 gây nên. Nếu ngày đó Vu Tâm Ngữ không cứu 13 thì bây giờ nàng sẽ không chết nhưng mà 13 lại vô tội, nó chỉ là một con mèo, nó cũng không biết sẽ xuất hiện chuyện như ngày hôm nay. Huống hồ lúc trước khi hấn gặp nguy hiểm thì 13 đã cứu hấn.

Nhớ tới 13 vì mình mà rơi lệ cầu xin đám người kia cứu mình thì Tả Đăng Phong lại rơi lệ, rốt cuộc hấn cũng không nhận được mà gào khóc to lên, sau đó hấn lại hôn mê bất tỉnh.

Khi tỉnh dậy Tả Đăng Phong lại cảm thấy trong lòng truyền đến một chút ấm áp, điều này làm cho hấn cảm thấy có một chút hy vọng, hấn liền mở mắt ra nhưng mà lại phát hiện Vu Tâm Ngữ vẫn an tĩnh nằm ở bên cạnh, còn 13 thì nằm trong lòng ngực hấn, nó muốn sưởi ấm cho Tả Đăng Phong.

Lúc này sắc trời đã sáng dần, Tả Đăng Phong thấy rõ bộ dạng của Vu Tâm Ngữ, khoe miệng của nàng vẫn nở ra một nụ cười, đó chính là vẻ mặt của nàng khi nói xong câu “Tiếp tục sống kia”, vẻ mặt này đã khắc sâu vào trong lòng của Tả Đăng Phong.

Mặc kệ người đời gặp phải bao nhiêu khó khăn, mặt trời mỗi ngày đều sẽ lên cao. Mặc trời mojcl ên dù không để Tả Đăng Phong muốn có dục vọng sống nhưng mà lại đẩy lên ngọn lửa báo thù trong lòng hấn, trong đầu hấn hiện lên một ý niệm: “Sông sót, giết Đăng Khi,”

Bình tĩnh mà xem xét thì Tả Đăng Phong cũng muốn chết theo Vu Tâm Ngữ, nhưng mà hấn sợ ở dưới cửu tuyền gặp được Vu Tâm Ngữ thì nàng sẽ trách hấn yếu đuối, không giết Đăng Khi. Hấn cảm giác lúc đó ngay cả tư cách làm bạn với Vu Tâm Ngữ thì hấn cũng không có.

- 13, tao khát quá.

Tả Đăng Phong thấp giọng mở miệng nói với 13.

13 nghe vậy thì liền chạy về phía xa, Tả Đăng Phong mở 2 tay ra, nghiền nát thuốc mà Trịnh qua tử đưa cho hấn sau đó đắp lên miệng vết thương ở chân, vết thương sau lưng hấn không thể nào với tới được.

Sau một lát, cả người hấn cố gắng đứng lên rồi ôm lấy Vu Tâm Ngữ, lắc lắc nhẹ người nàng.

- Tỉnh, tỉnh, em mau tỉnh dậy đi.

21. Q.1 - Chương 21: Toái Tâm

Vu Tâm Ngữ đương nhiên là sẽ không tỉnh lại, Tả Đăng Phong cũng không có quá thất vọng, hắn chỉ là muốn thử lại một lần cuối cùng, hy vọng kỳ tích sẽ xuất hiện mặc dù hắn biết rõ kỳ tích sẽ không xuất hiện.

Tả Đăng Phong ôm Vu Tâm Ngữ, vô tận bị thương xông lên đầu, mấy ngày hôm trước hai người còn thương lượng nên ăn gì trong mùa đông, , hiện tại hết thấy đều thành bột nước, Vu Tâm Ngữ đã không còn nghe hắn gọi cũng sẽ không mở miệng nói chuyện nữa, hắn hoàn toàn mất năng rồi.

Nơi 2 người nằm cách Thanh Thủy quan cũng không xa, một lát sau thì 13 trở lại, nó ngâm lấy một bình trà.

Tả Đăng Phong cầm lấy bình trà rồi uống một hớp, nước trong này rất lạnh, Tả Đăng Phong rơi lệ, nước này là do Vu Tâm Ngữ nấu khi còn sống, hiện giờ nó đã nguội rồi.

- Em có khát không?

Tả Đăng Phong đem bình trà đưa đến trước mặt Vu Tâm Ngữ nhưng mà không có động đậy.

Một lát sau, Tả Đăng Phong để bình trà xuống, 13 lại từ từ đi vào bên cạnh hắn.

Sau giờ ngo, 13 mới rời đi, nó trở lại Thanh Thủy quan để lấy khoai lang cho Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong nhìn thấy khoai lang thì nhớ lại tình cảnh lần đầu tiên gặp Vu Tâm Ngữ, nhớ lại mọi chuyện Tả Đăng Phong lại gào khóc to.

Màn đêm lại buông xuống, Tả Đăng Phong lại thấy lạnh, 13 lại trở về Thanh Thủy quan lấy chăn mền đến, Tả Đăng Phong ôm Vu Tâm Ngữ mơ màng ngủ.

Sáng sớm hôm sau, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng chấp nhận việc Vu Tâm Ngữ mất đi. Hắn dùng cái nôi đựng khoai lang mà 13 ngâm đến đây để đào tại chỗ, hắn muốn chôn Vu Tâm Ngữ ở đây, nhưng mà phía sau lưng và 2 chân của hắn đều bị thương nên không thể dùng xẻng, chỉ có thể dùng nôi để đào từng hồi.

13 thấy thế thì chạy tới hỗ trợ, tốc độ đào đất của nó rất nhanh hơn so với Tả Đăng Phong, có nó hỗ trợ thì giữa trưa Tả Đăng Phong cũng đã đào xong một cái huyệt. Tả Đăng Phong lại kêu 13 trở về Thanh Thủy quan lấy một cái sọt cùng với dây thừng đến đây.

Trên người Tả Đăng Phong bị thương rất nặng nhưng mà vì Vu Tâm Ngữ nên hắn đã rất cố sức, mãi cho đến khi cảm thấy thở không nổi thì Tả Đăng Phong mới dừng tay.

- 13, đi xung quanh nhìn một tí, phạm là động vật ăn thịt thì liền giết hết.

Tả Đăng Phong cầm một củ khoai lang rồi nói với 13.

13 nghe vậy rất là nghi hoặc, đứng tại chỗ không hề động.

- Chúng ta phải về kéo quan tài đến đây, tao không muốn khi chúng ta đi, ở đây sẽ có thứ gì làm tổn thương nàng.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào Vu Tâm Ngữ ở bên cạnh.

13 nghe vậy thì quay đầu chạy đi, Tả Đăng Phong ăn hết khoai lang, dùng thái đao chặt 2 cành cây làm cây gậy.

Làm xong mọi chuyện thì 13 trở lại, khoe miệng nó có dính máu.

13 dùng chân đắp kín Vu Tâm Ngữ rồi ngồi xuống ăn khoai lang tiếp.

hơn 30' Tả Đăng Phong mới trở lại được Thanh Thủy quan, thi thể của đám lính NB đã không còn ở trong này nữa.

Nhìn thấy Thanh Thủy quan, nhìn vật nhớ người Tả Đăng Phong lại cảm thấy bi thương nhưng mà hấn chỉ choáng váng một chút, sau đó liền đi vào Đông sương.

Nắp quan không phải rất nặng, cột lên dây thừng là 13 có thể kéo, trong lúc 13 kéo nắp quan tòi thì Tả Đăng Phong thu dọn quần áo của t.

Sau khi 13 trở về, một người một mèo liền bắt đầu kéo quan tòi, tuy rằng lúc trước Tả Đăng Phong đã chuẩn bị tâm lý nhưng mà kéo cái quan tòi này thì vẫn làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy đau đớn, hấn không thể bước nhanh, chỉ có thể lết từng bước một.

Tới gần hừng đông, rốt cuộc cũng kéo được quan tòi đến, Tả Đăng Phong đốt lửa lên để làm ấm cho Vu Tâm Ngữ, sau đó mới thay quần áo cho nàng. Bộ quần áo mà Vu Tâm Ngữ mặc chính là đồ của sư phụ nàng, 2 người ở chung đã lâu thế nhưng Vu Tâm Ngữ lại chưa mặc quần áo mới, điều này khiến cho Tả Đăng Phong vô cùng áy náy.

Trải ở trong quan tòi một cái đêm, Tả Đăng Phong mới đưa Vu Tâm Ngữ vào quan tòi rồi đắp chăn cho nàng.

- Anh cho em một cơ hội cuối cùng, nếu em không mở mắt thì anh sẽ chôn em.

Tả Đăng Phong nói với Vu Tâm Ngữ.

Vu Tâm Ngữ không có mở mắt.

- Nếu em biết thành quỷ thì hãy nói cho anh biết, anh không sợ đâu.

Tả Đăng Phong cố gắng lần cuối.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch.

- Ông trời ở trên, nếu quả thật có thần linh thì xin hãy làm cho nàng sống lại, cho dù lấy bất con làm gì thì con cũng đồng ý.

Tả Đăng Phong quỳ rạp xuống đất, dập đầu.

- Chỉ cần làm cho nàng sống lại, bọn con sẽ đến một nơi không có ai mà sống, bọn con cũng sẽ không nói ra bí mật của ngài đâu.

Tả Đăng Phong vẫn quỳ dưới đất nhưng hấn không nghe có tiếng đáp lại.

Tả Đăng Phong tuyệt vọng, hoàn toàn tuyệt vọng, về mặt thâm tình nhìn vào Vu Tâm Ngữ rồi mới đẩy nắp quan tòi lên.

Hấn và 13 liền bỏ đất xuống, thẳng cho đến khi mặt trời mọc lên thì Vu Tâm Ngữ đã hoàn toàn nằm dưới lòng đất.

- Mặc kệ sau này anh đi đâu, mặc kệ sau này anh làm gì, cuối cùng anh sẽ về đây, trở lại bên cạnh em.

Tả Đăng Phong xoay người chống cây mà đi, bộ dạng của Vu Tâm Ngữ đã khắc sâu trong lòng hấn, vĩnh viễn không thể quên.

Vu Tâm Ngữ đã rời đi, thế giới của hấn đã không còn ánh sáng, giờ phút này ý niệm duy nhất của hấn là báo thù, báo thù rồi đi xuống âm tào địa phủ để gặp lại nữ nhân của mình. Sông trên đời chính là dây vô đối với hấn, hấn không muốn sống, nhưng hấn không thể chết được, ít nhất hiện tại không thể.

Thôn dân dưới núi thấy hấn như là thấy quỷ, vội vàng tránh né. Ở ngã tư đường đã có giấy tiền vàng bạc, điều này nói lên cách đây không lâu chỗ này đã có người đưa ta, một màn này khiến cho Tả Đăng Phong âm thầm cười lạnh. Tuy rằng Thôi bảo trưởng không phải là đầu sỏ gây chuyện nhưng mà hấn là kẻ đưa người NB đến Thanh Thủy quan, hấn bị giết rất tốt.

Giờ phút này Tả Đăng Phong đã không còn khái niệm thiện ác nữa, nhân tính vốn ác thì tại sao lại phải lương thiện? Hấn cũng không bị pháp luật ước thúc, sinh ra tại thời loạn thế thì pháp luật là gì?

Sau khi rời núi, Tả Đăng Phong tìm được một thầy thuốc. nhớ hấn lấy đạn trong người ra rồi mang theo thảo dược trở về Thanh Thủy quan/

Trên đường trở về Tả Đăng Phong vẫn khóc, sợ dĩ hấn khóc không phải là đau đớn vì vết thương mà chính vì lời nói của người thầy thuốc kia:

- May mắn là áo này rất dày, bằng không thì viên đạn kia đã bắn vào phổi rồi.

Áo này là Vu Tâm Ngữ làm cho hấn, đúng là áo này đã cứu mạng của hấn.

Cho dù phía sau lưng có vết đạn, ở trước đã bị rách nhưng Tả Đăng Phong cũng sẽ không vứt nó, hấn sẽ luôn mặc chiếc áo này bởi vì đây là vật duy nhất mà Vu Tâm Ngữ lưu lại cho hấn.

22. Q.1 - Chương 22: Huyền Môn Thái Đầu

Hấn có thương tích trong người, đi rất chậm, ra khỏi sơn đạo thì trời cũng đã tối.

Nhìn Thanh Thủy quan ở trước mặt, Tả Đăng Phong không có dũng khí trở về bởi vì hấn biết người ở đó chờ hấn đã hoàn toàn biến mất trên thế gian này.

- Nhanh chóng chữa thương, nhanh chóng báo thù rồi đi xuống đó gặp nàng.

Tả Đăng Phong nghỉ chân một lát, cuối cùng mới lấy dũng khí đi vào.

Tới cửa, 13 liền trong đạo quán chạy ra, 13 xuất hiện làm ấy phần nặng nề trong lòng Tả Đăng Phong giảm bớt vài phần, tuy rằng 13 không phải là người nhưng nó lại là một người bạn tốt.

Trở lại đạo quán, Tả Đăng Phong bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Ăn xong cơm tối, hấn liền lên giường nằm, bởi vì cả ngày mệt mỏi nên vừa nằm là hấn đã ngủ thiếp đi.

Khi mặt trời vừa ló lên, Tả Đăng Phong cũng đã tỉnh dậy, hấn cảm thấy mình đang sốt, hô lên vài tiếng 13 nhưng 13 lại không có ở trong phòng. Tả Đăng Phong chỉ có thể cắn răng bước xuống giường để uống nước.

Uống nước xong, Tả Đăng Phong lại vào nhà bếp, tuy rằng hấn không hiểu y thuật nhưng mà hấn biết được hấn sốt là bởi vì vết mổ trên miệng vết thương. Hấn muốn nhiệt độ trong phòng phải đủ ấm, nếu nhiệt độ trong phòng quá thấp thì thể lực của hấn sẽ bị tiêu hao.

Tả Đăng Phong ngồi yên trước bếp lò, lại nhớ đến từng hình ảnh của hấn với Vu Tâm Ngữ, mỗi hình ảnh đều làm hấn thương tâm muốn chết.

Sau đó, hấn lại trở lên giường rồi nằm xuống.

Giữa trưa 13 mang theo một con thỏ trở về, Tả Đăng Phong thấy thế thì xuống giường làm thịt con thỏ, sau khi ăn xong thì hấn lại lên giường nằm.

Vài ngày sau, Tả Đăng Phong bắt đầu tìm kiếm mọi góc ngách trong Thanh Thủy quan, hấn đang kiểm bí kíp Đạo thuật của sư phụ của Vu Tâm Ngữ. Lúc trước khi Vu Tâm Ngữ sử dụng Đạo thuật thì Tả Đăng Phong cũng thấp, thân hình của Vu Tâm Ngữ nhỏ bé nhưng nàng có thể quăng mấy tên lính NB mà không cần tốn một chút sức gì, nàng chỉ học được một ít mà đã như thế, nếu học được hết thì uy lực không cần phải nói nữa.

Tả Đăng Phong kiếm ở Tây sương nhưng mà sau khi tìm kiếm một hồi Tả Đăng Phong cũng không có bất kỳ phát hiện gì.

Tây sương không có, hấn liền qua Đông sương, Đông sương cũng không tìm thấy được thứ gì, sau đó Tả Đăng Phong lại đi đến đại điện. Toàn bộ nơi đã tìm được thì hấn đã tìm, thậm chí là đã tìm tòi mấy lần nhưng cuối cùng cũng không có thu hoạch gì.

Tả Đăng Phong cũng không hề từ bỏ, hắn bắt đầu cạy từng viên gạch lên để kiểm tra, trải qua hơn nửa tháng tìm tòi thì hắn đã hoàn toàn tuyệt vọng, trong Thanh Thủy quan không có bộ sách nào cả.

Hắn vội vàng muốn học Đạo thuật chính là bởi vì Đăng Khi là một tên lính NB, nếu hắn muốn tới gần Đăng Khi thì quá khó, thể chất của hắn kém như vậy, cho dù đối mặt với Đăng Khi thì cũng không phải là đối thủ của người này. Tả Đăng Phong biết chỉ có học được Đạo thuật thì mới có khả năng giết chết Đăng Khi.

- 13, tao muốn đến Thánh Kinh sơn nhìn xem, mày ở đây đi.

Tả Đăng Phong dọn dẹp hành lý, nói với 13.

“Meo Meo”

13 ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong. Trong đoạn thời gian Tả Đăng Phong luôn nằm trên giường thì 13 không có rời xa hắn, mỗi ngày vì hắn mà 13 đi săn thịt trở về, Tả Đăng Phong có thể hồi phục nhanh như thế cũng đều là do công lao của 13.

- Tao muốn báo thù, tao phải học Đạo thuật, nghe nói trên Thánh Kinh sơn có mấy đạo sĩ biết pháp thuật, tao muốn học ở chỗ bọn họ.

Lúc trước Tả Đăng Phong ở Sở Văn Hóa đã từng xem qua sách, biết được Thánh Kinh sơn vốn là cái nôi của Toàn Chân giáo, cũng biết được trên núi đó có nhiều đạo sĩ biết pháp thuật.

“Meo meo ~”

13 nghi ngờ đi theo Tả Đăng Phong đi ra Đông sương.

- Nơi này cách chỗ ấy không xa, sau này khi rảnh rồi tao sẽ trở về thăm mày, mày ở đây giữ nhà đi.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ Đông sương.

13 nghe vậy liền lắc đầu liên tục, vẻ mặt tỏ ra không muốn nhìn vào Tả Đăng Phong. Một người một mèo sống chung đã lâu, tình cảm cũng trở nên sâu đậm hơn, 13 không bỏ được Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng không bỏ được nó.

- Được rồi, mày đi theo tao.

Tả Đăng Phong đóng cửa phòng lại rồi mang theo 13 rời khỏi Thanh Thủy quan.

Trước khi đi, Tả Đăng Phong ghé qua chỗ nằm của Vu Tâm Ngữ, trong khoảng thời gian này Tả Đăng Phong đã đến đây để nói chuyện với nàng rất nhiều lần. Bởi vậy hắn chỉ ở lại đây một chốc lát rồi rời đi, đi sớm một chút mới có thể về sớm một chút.

Xuống núi, Tả Đăng Phong vẫn luôn nghĩ hoặc một chuyện, thường là đạo quán tâm thương cho dù không có một bộ sách võ thật thì cũng phải có một bí kíp đạo thuật hay là những quyển kinh văn tâm thương, thế nhưng vì sao ngay cả một quyển sách mà Thanh Thủy quan cũng không có?

Thánh Kinh sơn nằm ở Huyện Văn Đăng, trấn Cát Gia, là cái nôi của Toàn Chân giáo. Từ thời Hán đến thời Đường có vô số đạo sĩ ở tại Thánh Kinh sơn, truyền thừa đến nay, hương khói cường thịnh.

- Mày theo ngọn núi này mà đi, đừng để cho người ngoài biết, đi về phía Tây 30km là Thánh Kinh sơn. Sau khi đến đó thì ở trong núi, tao không gọi mày thì mày đừng ra.

Tả Đăng Phong chỉ vị trí của Thánh Kinh sơn cho Tả Đăng Phong.

13 nghe vậy thì gật đầu đáp ứng, sau đó nó liền nhảy vào trong rừng rậm.

Sau khi xuống núi, đám thôn dân cũng không có tránh né hắn bởi vì lúc này bộ dạng của Tả Đăng Phong cũng giống với tên ăn xin nên bọn hắn đã không nhận ra Tả Đăng Phong rồi.

Đi lên huyền đạo, bởi vì trên người có thương tích nên Tả Đăng Phong cũng không thể đi nhanh, đến giờ Ngọ thì hắn mới đến chân núi Thánh Kinh sơn.

Ngẩng đầu lên nhìn, cảnh vật trên Thánh Kinh sơn rất đẹp và tĩnh mịch, đạo quán san sát nhau, hương khói quanh quẩn. Thanh Thủy quan chỉ là một tòa đạo quán, mà Thánh Kinh sơn lại giống là một khối kiến trúc khổng lồ.

Tả Đăng Phong bắt đầu bước lên bậc núi, trên sơn đạo thảnh thơi thấy được những vị khách hành hương, phần lớn là thôn dân, trong đó cũng không thiếu những tiểu thư khuê các quyền quý.

Lúc này bộ dạng của Tả Đăng Phong giống như là một tên ăn mày cho nên dọc đường đi mọi người đều khinh thường nhìn hắn. Đối với việc này thì Tả Đăng Phong cũng không có để ý, tấm áo choàng này là do Vu Tâm Ngữ may cho hắn, hắn sẽ luôn mặc ở bên người, có như thế thì hắn mới cảm giác được Vu Tâm Ngữ luôn ở bên cạnh hắn.

Tới sườn núi, Tam Thanh đại điện hùng vĩ xuất hiện trước mắt hắn, cột điện làm bằng gỗ mộc, nước sơn màu chu sa, ngói đỏ, cả đại điện làm cho người ta cảm thấy khí thế hào hùng, cảm giác tức ngực mà trang nghiêm. Trước đại điện có một cái lư hương lớn, bên trong có cắm rất nhiều hương.

Trước đại điện có vài tên đạo nhân mặc áo xám đang quét lá cây, bọn hắn cũng không có để ý những người hành hương.

- Đạo trưởng, chào ngài.

Tả Đăng Phong trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng đi về phía một tên đạo nhân có dáng người hòa thiện.

- Vô Lượng Thiên Tôn, tiểu huynh đệ có chuyện gì không?

Đạo sĩ này chấp tay, hỏi lại Tả Đăng Phong.

- Đạo trưởng, tôi nghĩ muốn bái sư học nghệ.

Tả Đăng Phong nói rõ ý đồ đến.

- Toàn Chân phái không thu đệ tử tục gia.

Đạo sĩ này lắc đầu.

- Đạo trưởng, tôi có thể xuất gia.

Tả Đăng Phong vội vàng nói.

- Tiểu huynh đệ, vị kia là đạo nhân tiếp khách, cậu hãy qua đó nói chuyện đi.

Đạo sĩ đưa tay chỉ về một đạo sĩ trung niên đứng ở trước cửa đại điện.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội vàng nói lời cảm ơn rồi đi về phía trước.

- Ngọc Tuyền, mau đi lấy cho vị tiểu huynh đệ này một chút đồ ăn.

Đạo sĩ trung niên nhìn về Tả Đăng Phong rồi nói với mấy tên đạo đồng đang quét lá cây.

- Đạo trưởng, tôi không đến đây để ăn, tôi tới là để bái sư học nghệ.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội vàng xua tay giải thích.

- Thật không đúng lúc rồi, hôm nay có khách quý đến thăm, Chưởng giáo chân nhân không thể phân thân, lại nói tuổi cậu đã lớn, Chưởng giáo chân nhân cũng sẽ không thu cậu.

Đạo sĩ trung niên lắc đầu.

- Quý giáo thu đồ đệ còn hạn chế tuổi tác sao?

Tả Đăng Phong nhún mày hỏi. Năm nay mình 25 tuổi rồi, học võ tu đạo thật có chút muộn.

- Vậy thì không có, bất quá rất có nhiều người đến đây bái sư học nghệ nhưng mà Chưởng giáo cũng chưa thu người nào cả.

Đạo sĩ trung niên lắc đầu nói.

Lời nói của Đạo sĩ trung niên khiến cho trong lòng Tả Đăng Phong chợt lạnh, hắn không nghĩ tới tiêu chuẩn thu nhận đồ đệ ở đây lại hà khắc như vậy.

- Bái sư học nghệ thì không thể, bất quá nếu cậu muốn xuất gia thì có thể.

Đạo sĩ trung niên thấy mặt Tả Đăng Phong lộ vẻ uể oải, liền mở lời an ủi.

- Đạo trưởng, thanh danh của Chưởng giáo quý phái rất lớn sao?

Tả Đăng Phong hỏi, mục đích đến đây của hắn là bái sư học nghệ, không phải là xuất gia.

- Kim Châm, Ngân Quan, Đồng Giáp, Thiết Hải, Ngọc Phát, 5 vị Huyền Môn Thái Đấu này cậu đã nghe qua chưa?

Đạo sĩ trung niên lấy tay tiền nhan đèn của một gã khách hành hương rồi bỏ vào thùng công đức, sau đó đưa cho người này mấy cây nhang.

- Chưa từng nghe qua.

Về mặt Tả Đăng Phong tỏ ra mờ mịt.

- Nào, nào, ăn đi rồi đi sớm một chút.

Đạo sĩ trung niên thấy Tả Đăng Phong lắc đầu thì không khỏi nhíu mày rồi đưa 2 cái bánh ngô cho Tả Đăng Phong.

- Đạo trưởng, tôi đến đây không phải là để kiếm ăn, tôi thấp nén hương vậy.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng móc mấy xu trong người ra rồi bỏ vào thùng công đức.

Đạo sĩ trung niên thấy thế thì vội vàng đưa ấy cây hương cho Tả Đăng Phong.

- Đạo trưởng, ngài mới nói 5 vị Huyền Môn Thái Đấu kia có phải là Chưởng giáo của quý phái không?

Tả Đăng Phong cầm lấy hương cũng chưa rời đi.

- Đó là đương nhiên, Ngân Quan chính là Chưởng giáo chân nhân của chúng ta, một thân tu vi tuyệt thế quả thực là kinh thế hãi tục a.

Về mặt của tên đạo sĩ trung niên này tỏ ra vênh váo.

- Vậy 4 vị lão nhân khác là ai?

Tả Đăng Phong vội vàng hỏi. Nếu ở đây không thu hắn thì hắn thật sự muốn tìm đến 4 vị kia để thử vận may. Ngoài ra hắn cũng không biết Huyền Môn là cái gì nhưng mà cái từ Thái Đấu hắn lại biết, đây là nói về người nào đó có một lĩnh vực đăng phong tạo cực thì mới có tư cách gọi là Thái Đấu.

- Ai nói cho cậu biết bọn họ đều là lão nhân gia?

Đạo sĩ trung niên lắc đầu liên tục.

- Không phải ngài nói bọn họ là Thái Đấu sao?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

- Thái Đấu cũng không nhất định là lão nhân, trong 5 người này thì Chưởng giáo chân nhân là lớn tuổi nhất, năm nay ngài đã gần 70. Đồng Giáp cùng Thiết Hải cũng hơn 50. Kim Châm còn trẻ, khoảng chừng 30 tuổi. Ngọc Phát là nữ, năm nay cũng chưa tới 20.

23. Q.1 - Chương 23: 3 Vị Chân Nhân

- Đạo trưởng, ngài có thể kể rõ một chút được không?

Tả Đăng Phong hỏi.

Đạo nhân trung niên thấy hắn biết quy cũ thì gật đầu:

- Cậu muốn biết cái gì?

- Tôi muốn biết chuyện tình của 5 vị Huyền Môn Thái Đầu này.

Tả Đăng Phong hỏi.

- Được rồi, hôm nay bản đạo sẽ nói cho cậu biết, cũng để cậu mở mang kiến thức.

Lúc này đã là sau giờ Ngọ, khách hành hương cũng không còn nhiều nên vị đạo trưởng này cũng vui vẻ nói chuyện với Tả Đăng Phong.

- Ngân Quan thì đây chính là chương giáo Vương chân nhân của Toàn Chân giáo chúng ta, tóc Vương chân nhân trắng như tuyết, vén lên giống như là đội Ngân Quan ở trên đầu. Phái Toàn Chân chúng ta tu hành chính là võ công Toàn Chân chính thống, tu hành chủ yếu là việc lấy linh khí, linh khí trong người càng cao thì càng có thể kéo dài tuổi thọ, ngoài ra linh khí còn có thể dùng để công kích địch nhân ở ngoài trăm bước.

- Kim Châm chính là Đồ chương giáo của phái Mao Sơn, người này tu luyện Chính Nhất Đạo thuật, người này sử dụng Kim Châm cho nên lấy Kim Chân làm đạo hiệu của mình. Tuy rằng võ công người này không cao lắm nhưng mà pháp thuật rất cao, viết phù chú cùng bố trí trận pháp có thể đuổi quỷ hàng yêu, đối phó với người tự nhiên là thoải mái hơn rồi.

- Đồng Giáp chính là một vị Lạt Ma Phật Tông của Phật gia, người này tu luyện bí pháp thần thông Mật Tông của Phật môn, cả người cứng rắn như sắt, như đeo Đồng Giáp vậy, đạn thường không thể làm tổn thương, ngoại công của người này rất cương mãnh, một quyền có thể đánh chết 7 con trâu.

- Thiết Hải chính là Minh Tịnh đại sư của Thiếu Lâm, võ học chính là Thiền Tông của Phật môn, công phu đi lại thiên hạ vô song, một cước có thể đá bay một con sư tử bằng đá nặng 1000 cân, khinh công cũng rất lợi hại. Năm trước người này cùng với Chương giáo chân nhân của chúng ta tỷ thí với nhau, trong vòng 1 ngày 2 người đã từ nơi này chạy đến Hà Nam.

- Ngọc Phát chính là một nữ đạo sĩ, trong tay luôn cầm một cây Phất Trần bằng ngọc, nàng là người phương nam, hình thể sử dụng các loại phóng cổ, thi độc, vu thuật.

Đạo sĩ trung niên này thao thao bất tuyệt.

Đạo nhân này vừa nói xong thì Tả Đăng Phong ngây ngẩn cả người, hắn căn bản là không biết được võ công, đạo thuật, thần thông, võ học, vu thuật trong miệng của đạo nhân trung niên này là gì. Ở hắn xem ra thì vị Đồng Giáp kia một quyền có thể đánh chết 7 con trâu, còn vị Thiết Hải cùng Ngân Quan kia so đấu khinh công, từ nơi này chạy đến Hà Nam, nơi cách đây gần 2000 km, trong vòng 1 ngày thì lại sao lại chạy xa được như thế?

Đạo nhân trung niên thấy Tả Đăng Phong sửng sốt thì khuôn mặt liền lộ ra vẻ đắc ý, nếu Tả Đăng Phong không có phản ứng thì hắn mới cảm thấy mất mát vì đã nói nhiều rồi.

- Đa tạ đạo trưởng chỉ giáo, xin hỏi đạo trưởng, Kim Châm cùng Đồng Giáp đang ở nơi nào?

Tả Đăng Phong đứng ngẩn ngơ một hồi rồi hỏi. Thánh Kinh sơn đã không thu hắn, hắn cũng không muốn theo hòa thượng học võ thuật càng không muốn học Vu thuật. Cho nên hắn nghĩ đến Kim Châm cùng Đồng Giáp.

- Bất kể là võ công hay đạo thuật, luyện đến mức tận cùng đều là là trăm sông đổ về một biển, đừng tưởng rằng chỉ có Đạo thuật lợi hại.

Đạo nhân trung niên này có kiến thức rộng rãi, lập tức đoán được suy nghĩ trong lòng Tả Đăng Phong.

- Đạo trưởng, ngài hiểu lầm rồi, vợ của tôi bị người NB sát hại, tôi nghĩ học được bốn sự không sợ đạn để bảo thù cho vợ của tôi.

Tả Đăng Phong giải thích.

- 5 vị này người nào cũng không sợ đạn cả, cho dù là đại bác cũng không làm khó được họ.

Đạo nhân nói.

- Đạo trưởng, tôi là thật tâm học nghệ, thỉnh đạo trưởng cùng chuông giáo nói một chút đi.

Tả Đăng Phong lấy từ trong lồng ngực ra 1 đồng đại dương rồi khê đưa cho vị đạo nhân này, trong lòng hẳn cũng không muốn rời huyện Văn Đăng này, nếu ở Toàn Chân phái luyện võ thì hẳn có thể trở về thăm Vu Tâm Ngữ mà 13 cũng không cần bôn ba đi theo hẳn.

- Haizz, tiểu huynh đệ, cậu thật là người đáng thương, mau thu tiền lại đi.

Đạo nhân trung niên thấy thế thì lắc đầu mà thở dài, cũng không có lấy tiền của Tả Đăng Phong, ngược lại thấp giọng nói:

- Coi như cậu gặp duyên, hôm nay Kim Châm cùng Ngọc Phát đến Toàn Chân giáo của chúng ta, bọn họ sắp rời đi, khẳng định là Chuông giáo sẽ tiễn họ, cậu hãy ở đây, đợi cho bọn họ đi ra thì cậu đi thử vận khí.

- Đa tạ đạo trưởng.

Tả Đăng Phong nhét tiền vào trong túi của vị đạo nhân trung niên này nhưng đối phương lại trả cho hẳn.

Tả Đăng Phong nhìn tiền trong tay, lại ngẩng đầu nhìn vị đạo nhân kia, trong lòng rất là nghi hoặc, đây là lần đầu tiên hẳn gặp người không cần tiền a.

Trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng cất tiền rồi nói lời cảm ơn với vị đạo nhân trung niên kia, sau đó đi về một góc rồi ngồi xuống.

- Xem bộ dạng của cậu thì nhất định là chưa ăn cơm trưa, ăn đi.

Vị đạo nhân trung niên kia rất vừa lòng với hành động của Tả Đăng Phong nên cầm lấy bánh ngô đưa cho hẳn.

- Cảm ơn đạo trưởng.

Tả Đăng Phong cầm lấy bánh ngô rồi nói cảm ơn, sau đó lấy một đồng tiền rồi bỏ vào thùng công đức.

Tả Đăng Phong ngồi ăn bánh ngô, đầu cũng nhìn về 4 phía, rất nhanh hẳn đã thấy 13 đang ở trên một góc đại thụ ở phía Đông của đại điện. Hẳn khoát tay áo với 13, 13 thấy thế thì thụt đầu vào.

Tả Đăng Phong mới vừa ăn hết một cái bánh ngô, liền phát hiện theo ở phía Đông có một người cao lớn, đầu tóc bạc trắng, phía sau người này là một nam và một nữ đạo sĩ. Người nam thì mặc áo bào màu lam, ước chừng khoảng 30 tuổi, dáng người gầy, hiên ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, tay trái cầm phát trần, tay phải nắm lấy tay của một đứa nhỏ khoảng chừng 10 tuổi. Đạo cô thì mặc một bộ đạo bào màu trắng, dáng người cao gầy, dung mạo khuynh thành, tay trái của nàng cầm một cây phát trần, trên vai của nàng có một con khỉ con.

Khuôn mặt của mấy người này rất dễ nhận, Tả Đăng Phong thấy thế liền lập tức đứng dậy rồi chạy về phía 3 người. Khi còn cách 3 người khoảng 30m thì đột nhiên con khỉ con trên vai đạo cô kia liền quay đầu lại nhìn hẳn rồi phát ra một tiếng kêu sắc nhọn.

Tả Đăng Phong không tự chủ được mà liền dừng lại, đứng tại chỗ nhìn vào con khỉ kia, tiếng kêu của con khỉ này rất to, hơn nữa răng nanh trong miệng còn rất dài, đúng là một con khỉ đã trưởng thành rồi. Sở dĩ Tả Đăng Phong cảm thấy ngạc nhiên không phải là vì tiếng kêu của con khỉ kia, mà là trên cổ của con khỉ kia cũng có đeo một cái vòng vàng, mà cái vòng vàng này lại giống với cái vòng của 13 trước đây nhưng mà cái vòng trên cổ con khỉ này lại nhỏ hơn một chút.

Con khỉ kêu lên khiến cho 3 người liền dừng lại rồi quay đầu nhìn về phía Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong thấy thế rất là khẩn trương cũng không biết phải làm sao.

- Cứu nhi, đừng kêu nữa.

Ngọc Phát đưa một quả màu vàng cho con khỉ này, nó liền cầm lấy quả kia rồi bắt đầu ăn, không hề nói gì nữa.

- Tôi...Tôi...

Tả Đăng Phong rất muốn mở miệng thỉnh cầu bọn họ thu mình làm đệ tử nhưng mà bởi vì khẩn trương nên hắn nói không ra lời.

Tả Đăng Phong nhìn 3 người thì 3 người cũng quan sát hắn, bất quá vẻ mặt 3 người lại khác nhau. Khuôn mặt của Ngân Quan thì kinh ngạc, Kim Châm thì tỏ ra tự phụ và bình tĩnh mà vẻ mặt của Ngọc Phát lại tỏ ra cao ngạo, bên trong còn mang theo một chút thương hại.

- Nhị vị đạo hữu, mời.

Ngân Quan Vương chân nhân liền xoay người nâng tay, ý bảo hai người tiếp tục xuống núi.

- Đợi một chút.

Kim Châm cười cười rồi lấy từ trong lòng ra một đồng tiền rồi đưa cho nam đồng bên cạnh:

- Thiên Lý, đem bao tiền này đưa cho vị đại ca kia.

Nam đồng kia cầm lấy đồng tiền rồi chạy về phía Tả Đăng Phong.

- Đỗ chân nhân rộng lòng giúp đỡ.

Ngọc Phát thấy thế thì bước lên kéo nam đồng kia lại rồi lấy ra một vật giống như hạt đậu có màu vàng thay cho đồng tiền kia.

- Không nghĩ tới Ngọc chân nhân lại từ bi như thế.

Kim Châm gật gật đầu, ý bảo nam đồng kia đưa vật kia cho Tả Đăng Phong.

Ngọc Phát lắc đầu thở dài, thấp giọng nói một câu cái gì, Tả Đăng Phong không có nghe được.

- Đại ca ca, cho ca.

Nam đồng kia chạy đến trước người đưa vật kia cho Tả Đăng Phong rồi xoay người chạy về. Lúc này Tả Đăng Phong mới phát hiện đây là một Kim đậu (hạt đậu bằng vàng) lớn bằng móng tay.

- 3 vị chân nhân, tôi không cần tiền, tôi muốn bái sư.

Tả Đăng Phong đi tới trước mặt 3 người.

Tả Đăng Phong vừa nói xong thì Kim Châm cùng Ngọc Phát lập tức lắc đầu, mà Vương chân nhân thì không có lắc đầu, hắn nhíu mày nhìn chằm chằm vào Tả Đăng Phong.

- Vương chân nhân cũng biết tiểu thuật sao?

2 người Kim Châm cùng Ngọc Phát thấy thế thì hỏi.

- Đậu có, đậu có, bản đạo chỉ biết nhân chi thuật (thuật nhìn người) mà thôi, làm gì phân rõ Âm Dương như 2 vị.

Ngân Quan mở miệng.

- Xin Vương chân nhân hãy thu tôi.

Tả Đăng Phong nghe vậy cho là có hi vọng, vội vàng muốn quỳ xuống.

- Vạy lần không được.

Ngân Quan liền lấy tay đỡ lấy Tả Đăng Phong rồi nói về đạo nhân trung niên ở phía trước:

- Ngọc Chính, mau đi lấy 10 đồng, đưa cho vị huynh đệ này.

- Chân nhân, tôi không cần tiền, tôi muốn bái sư.

Tả Đăng Phong ngạc nhiên mở miệng. 10 đồng là một khoản tiền rất lớn, hắn không nghĩ tại sao Ngân Quan lại cho hắn nhiều như vậy.

Ngân Quan nghe vậy trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng lắc đầu thở dài.

- Chân nhân, tôi có thù lớn chưa trả, xin chân nhân từ bi.

Tả Đăng Phong cầu khẩn.

- Rừng thưa không giữ nổi Mãnh Hổ, đầm nhỏ không ẩn được Giao Long, hôm nay tiểu hữu nhập đạo tại đây cũng không có quan hệ gì với bọn ta.

24. Q.1 - Chương 24: Ở Ngay Trước Mắt

- Đa tạ chân nhân chỉ điểm.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội vàng hướng Ngân Quan cảm ơn. Tuy rằng hắn không biết tiếp theo mình sẽ gặp chuyện gì nhưng hắn tin Ngân Quan sẽ không lừa hắn.

3 người Ngân Quan không lên tìeneng, xoay người đi xuống chân núi, Tả Đăng Phong nhìn theo.

- Tiểu huynh đệ, đi thôi, tiền của cậu đây.

Đạo sĩ trung niên kéo kéo Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn đạo trưởng, tôi không cần tiền.

Đăng Phong lắc đầu mở miệng, nói đến chỗ này đột nhiên phát hiện trong tay còn nắm Kim Đậu mà Ngọc Phát tặng, hắn vội vàng đuổi theo 3 người.

- Đa tạ chân nhân đã tặng, vô công bất thụ lộc, thỉnh chân nhân thu trở về đi.

Tả Đăng Phong đuổi kịp 3 người rồi đưa Kim Đậu cho Ngọc Phát.

- Hy vọng cậu có thể báo thù cho vợ của mình, viên Kim Đậu này coi như là tặng cho cậu.

Ngọc Phát quay đầu nhìn, bình tĩnh mở miệng.

Lời nói của Ngọc Phát khiến cho Tả Đăng Phong cảm thấy ngạc nhiên, hắn chỉ mới cùng nói chuyện với đạo sĩ trung niên, làm sao Ngọc Phát biết được vợ của hắn đã mất?

Tả Đăng Phong đứng sững sờ, 3 người xoay người rời đi, Tả Đăng Phong cũng không có đuổi theo mà trở lại bên ngoài đại điện rồi ngồi xuống. Ngân Quan nói rằng hôm nay hắn có thể nhập đạo, cái này tỏ rõ hôm nay chính mình sẽ gặp được sự phụ, điều này làm cho Tả Đăng Phong rất kích động, cho thể thân thể không tự chủ được mà run lên.

Đợi từ giữa trưa cho đến lúc mặt trời lặn, Tả Đăng Phong cũng không thấy gì. Sau khi xuống núi thì Ngân Quan cũng không có trở lại.

Không có hy vọng thì cũng thôi đi, sợ nhất chính là sau khi có hy vọng rồi lại mất đi nó. Màn đêm dần dần buông xuống, những lữ khách hành hương cũng dần dần tán đi chỉ còn lại một mình Tả Đăng Phong ngồi ở bên ngoài đại điện, trời rét cuối thu làm cho hắn càng lạnh nhưng trong lòng của hắn lại càng lạnh hơn.

- Tiểu huynh đệ, về nhà đi.

Đạo sĩ trung niên đi tới chỗ Tả Đăng Phong rồi mở miệng.

- Đạo trưởng, các vị muốn khóa cửa sao?

Tả Đăng Phong đứng lên rồi hỏi.

- Đúng vậy, cậu hãy cầm lấy số tiền này đi, dù sao thì cậu cũng phải tiếp tục mà sống.

Đạo sĩ trung niên đưa 10 đồng đại dương cho Tả Đăng Phong.

- Đạo trưởng, tôi thật sự không cần tiền, tôi đi thấp nén nhang đã.

Tả Đăng Phong xua tay không có nhận lấy số tiền kia rồi xoay người đi vào Tam Thanh đại điện.

Đạo sĩ trung niên đi sau Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong sau khi đốt nhang lên rồi đi về phía mấy pháp tượng Tam Thanh.

- Đạo trưởng, trước tiên nên dâng hương cho vị thần tiên nào?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Vị ở giữa chính là Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, cậu hãy thấp trước cho người một nén nhang, bên trái vị này là Thái Thanh Đạo Đức Thiên Tôn, là người thứ hai mà cậu phải thấp. Vị cuối cùng bên phải chính là Thượng Thanh Linh Bảo Thiên Tôn.

Đạo sĩ trung niên giải thích.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì đi tới phía trước, rồi chắp tay vái sau đó mới thấp vào mấy lư hương ở trước mặt.

- 2 tay không cần tạo thành chữ thập, đó là lễ nghi của Phật gia. Khi thăm viếng tiên nhân của Đạo gia thì chỉ cần ôm quyền hành lễ, nếu có điều cần xin cũng có thể dập đầu.

Đạo sĩ trung niên giải thích quy cũ của Đạo môn cho Tả Đăng Phong.

- Đạo trưởng, trong đạo quán đều thờ phụng 3 vị tiên nhân này sao?

Dâng hương xong, Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Phàm là Đạo gia chính thống thì đều cung phụng Tam Thanh.

Đạo sĩ trung niên giải thích.

- Có thể chỉ thờ một vị nào đó trong Tam Thanh không?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi. Thanh Thủy quan chỉ thờ pháp tượng của một vị thần tiên, mà pháp tượng của vị thần tiên này lại giống với Nguyên Thủy Thiên Tôn của Tam Thanh.

- Trước kia thì có, hiện giờ thì không.

Đạo sĩ trung niên trầm ngâm thật lâu sau, cuối cùng trả lời.

- Tại sao?

Tả Đăng Phong nhú mày truy vấn.

- Ở thời cổ đại thì Đạo gia được chia thành Đạo giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo. Tổ sư của Đạo gia chính là Thái Thượng Lão Quân, tổ sư của Xiển giáo là Nguyên Thủy Thiên Tôn, tổ sư của Tiệt giáo tục xưng là Thông Thiên giáo chủ. Thời điểm đó đạo quan thường chỉ thờ phụng một vị mà thôi, sau đó Xiển giáo cùng Tiệt giáo dần dần tan rã rồi hòa vào Đạo giáo, kể từ đó 3 vị tổ sư mới cùng nhau nhận hương khói.

Đạo sĩ trung niên trả lời tường tận.

Lời nói của đạo sĩ trung niên làm Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, Thanh Thủy quan chỉ thờ phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy là nói Thanh Thủy quan đã tồn tại từ thời cổ đại, đúng là đạo quán của Xiển giáo.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong lại ngẩng đầu nhìn vào vị Nguyên Thủy Thiên Tôn kia, từ thần thái, vẻ mặt, quần áo đều giống với pháp tượng trong Thanh Thủy quan, điểm khác nhau duy nhất chính là 2 tay của vị này ở đây lại trống không.

- Đạo trưởng, tại sao tay của vị Nguyên Thủy Thiên Tôn này lại trống không?

Tả Đăng Phong hỏi.

Đạo sĩ trung niên giải thích:

- Trong tay của Thái Thượng Lão Quân là quạt ba tiêu, Thông Thiên giáo chủ cầm trong tay chính là Thái Cực đồ, tay trái của Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Hư Niêm, tay phải cầm Hư Phủng, bên trong Tam Thanh thì chỉ có vị này là không cầm lấy pháp khí gì cả.

- Đạo trưởng, ngài hãy suy nghĩ thật kỹ.

Tả Đăng Phong đột nhiên mở to 2 mắt.

- Trong đạo quán của Chính Nhất giáo thì Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm một viên đan dược màu đỏ trong tay. Bất quá loại tình huống đó là không đúng, sở dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn được gọi là Nguyên Thủy là bởi vì người ngằm nói Vô Cực, mà Vô Cực là Hư Không, Hư Không dĩ nhiên là không có gì.

Đạo sĩ trung niên giải thích cho Tả Đăng Phong hiểu.

- Không phải tay phải của vị này cầm một cuốn sách sao?

Giọng nói Tả Đăng Phong khẽ run run.

- Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không phải Văn Khúc Tinh Quân, cầm sách làm gì?

Lời nói của Tả Đăng Phong khiến cho đạo sĩ trung niên nhin không được mà cười ra tiếng.

- Thời cổ đại thì pháp tượng của Nguyên Thủy Thiên Tôn không có cầm sách trong tay sao?

Tả Đăng Phong kích động đến cả người run lên, sở dĩ hắn kích động như vậy là bởi vì tay của pháp tượng ở bên trong Thanh Thủy qua có cầm một quyển sách.

- Không có.

Đạo sĩ trung niên lắc đầu, cười nói.

- Đạo trưởng, có phải 10 đồng này là của tôi không?

Tả Đăng Phong chỉ tay vào tiền ở trong tay của đạo sĩ trung niên.

- Đúng là của cậu.

Đạo sĩ trung niên đưa tiền cho Tả Đăng Phong.

- Nếu là của tôi thì hiện tại tôi sẽ tặng nó cho ngài.

Tả Đăng Phong cầm lấy tiền bỏ vào trong tay đạo sĩ trung niên sau đó chạy ra ngoài đạo quán, hắn đi thật xa mới nhớ tới còn để chẵn nệm ở bên trong nên vòng trở lại lấy chẵn nệm.

- Tiểu huynh đệ, cầm tiền này.

Đạo sĩ trung niên đuổi ở phía sau rồi hô lên.

- Đạo trưởng, đây là ngài nên có.

Tả Đăng Phong cũng không quay đầu lại, chạy như điên xuống núi, tuy rằng thương thế còn chưa có khỏi hẳn, nhưng mà lúc này hắn không có chút cảm giác đau đớn nào.

- 13, theo tao trở về.

Tới chân núi, Tả Đăng Phong dừng lại rồi hô lớn, một lát sau 13 mới chạy ra.

- Mà đi đâu đó?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

“Meo meo ~”

13 cúi đầu ném ra một vật.

Tả Đăng Phong tiện tay nhặt lên, phát hiện đây là một trái cây đã ăn được một nửa. Trái này ở phía Nam, phía Bắc cũng không có cho nên Tả Đăng Phong liền nhớ lại đây chính là quả mà con khỉ trên vai của Ngọc Phất.

- Mày biết con khỉ nhỏ kia sao?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi, con khỉ kia cũng có cái vòng giống với vòng của 13 năm đó.

“Meo meo”

13 nghe vậy liên tục gật đầu.

- Là bạn của mày à?

Đăng Phong càng cảm nghi ngờ, 13 là động vật sống 3000 năm, chẳng lẽ con khỉ kia cũng giống với 13.

13 nghe vậy thì lắc đầu, ý bảo không phải là bạn gì cả.

- Là địch nhân của mày?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 lại lắc đầu.

- Sau này có cơ hội thì gặp lại, giờ thì theo tao.

Tả Đăng Phong thấy thế thì liền chạy nhanh về phía trước.

Thương thế Tả Đăng Phong còn chưa khỏi hẳn, trên đường trở về Thanh Thủy quan thì trong lòng hân hưng phấn mà không yên. Vu Tâm Ngữ từng nói, lúc nàng ngủ thì sư phụ của nàng rời đi, nếu lúc đó người ngoài đến trả thì Vu Tâm Ngữ sẽ nghe được động tĩnh gì đó. Cho nên có thể là sư phụ của nàng gặp chuyện gì gấp nên mới rời đi.

Vu Tâm Ngữ là cô nhi, từ nhỏ nàng đã được sư phụ của nàng nuôi nấng, thậm chí nàng còn mang họ của sư phụ nàng. Thầy trò 2 người sống chung với nhau mười mấy năm, tình cảm có thể nói là sâu đậm. Tuy rằng sư phụ nàng vội vàng rời đi nhưng mà cũng không mặc kệ nàng, ít nhất là cũng lưu lại điển tịch pháp thuật để nàng có thể tự bảo vệ bản thân.

Nếu sư phụ nàng thật sự để lại điển tịch thì tất nhiên sẽ không giấu ở nơi bí mật, bởi vì như vậy Vu Tâm Ngữ sẽ không tìm được. Bởi vậy khả năng lớn nhất là người người sẽ đặt ở chỗ dễ thấy nhất, mà chỗ dễ thấy nhất chính là bức tượng kia, hằng ngày Vu Tâm Ngữ đều ngồi ở đó đọc kinh, chỉ cần Vu Tâm Ngữ lưu tâm thì có thể phát hiện được điều khác thường.

Tả Đăng Phong liền cảm thấy có 2 chỗ nghi ngờ, thứ nhất là nếu như sư phụ của Vu Tâm Ngữ có chuyện quan trọng nên rời đi, bà ta hoàn toàn có thể đưa điển tịch Đạo thuật lưu lại cho Vu Tâm Ngữ, nhưng mà bà ta lại không làm như vậy. Thứ hai, Vu Tâm Ngữ ở đạo quán này sinh hoạt đã lâu, đi vào chính điện cũng vô số lần, nếu như quyển sách kia là sư phụ của nàng trước khi đi để lại thì tất nhiên Vu Tâm Ngữ có thể phát hiện, nhưng mà tại sao nàng lại không phát hiện ra?

Trở lại Thanh Thủy quan, Tả Đăng Phong liền châm nến rồi đi đến chính điện, sau đó hắn liền lấy quyển sách trên tay của pháp tượng kia xuống.

Lấy xuống, Tả Đăng Phong cảm thấy quyển sách này khá nặng, điều này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng lo lắng, bởi vì nếu như bên trong là sách vở gì thì nó sẽ không nặng như thế.

- Tâm Ngữ, nếu như em có linh thiên thì hãy phù hộ cho anh.

2 tay Tả Đăng Phong run run rồi từ từ mở quyển đất này ra, thì ra ở bên trong chính là một quyển thẻ tre.

Đưa gần đến ngọn nến thì Tả Đăng Phong liền thấy ở trên quyển thẻ tre này có viết rất nhiều chữ nhỏ. Hắn mở quyển thẻ tre ra thì thấy được mấy chữ cổ, mấy chữ này làm cho tim hắn đập nhanh lên.

- Âm Dương Sinh Tử quyết.

25. Q.1 - Chương 25: Bí Thuật Trên Thẻ Tre

Thấy rõ 5 chữ này thì Tả Đăng Phong liền lập tức cầm lấy thẻ tre trở về Đông sương. Sau khi về tới Đông sương hắn liền mở thẻ tre này ra xem, phát hiện thẻ tre có tổng cộng 81 căn (81 thẻ tre), chiều dài mỗi thẻ tre đều vượt qua 1 nải, sau thì cuộn lại thì trông như một bó, so với những thư tịch bình thường thì dài hơn nhiều.

Trải toàn bộ thẻ tre ra, độ dài của nó khoảng 1m, thẻ tre được làm bằng trúc. Mỗi căn dài chừng hai mươi mấy cm, rộng chừng 1 cm, mỗi một căn đều có ghi hai mươi mấy chữ nhỏ màu đỏ.

Trải qua một hồi tìm đọc thì Tả Đăng Phong xác định đây là một loại Đạo thuật cổ đại, 81 căn có số lượng không quá 2000 từ, ghi lại Đạo thuật thâm ảo khó hiểu. Từng chữ đều cần phải xem xét kỹ lưỡng mới có thể hiểu được. Làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy đau đầu nhất chính là ở đây không có dấu ngắt câu, 2 câu chỉ cách nhau một khoảng nhỏ. Rơi vào đường cùng hắn chỉ đành phải lấy giấy bút ra rồi ghi lại toàn bộ 2000 chữ trên thẻ tre này, mãi cho đến khi mặt trời mọc lên thì rốt cuộc Tả Đăng Phong cũng đã chép xong, đại khái thì hắn cũng hiểu được sơ sơ Đạo thuật này.

Âm Dương Sinh Tử quyết kỳ thật là Âm Dương quyết cùng Sinh Tử quyết gộp lại mà thành, Âm Dương quyết có thể phân rõ Âm Dương, Sinh Tử quyết có thể hiểu rõ Sinh Tử. Nói ngắn gọn thì Âm Dương quyết chính là quan sát và phân tích của sự vật, còn Sinh Tử quyết là dùng để thay đổi và xử lý sự vật.

Nửa trước của thẻ tre là ghi lại những lý giải của Xiển giáo đối với vạn vật trên thế gian. Bọn hắn nghĩ vạn vật trên thế gian đều là do khí tạo thành, cái gọi là khí cũng không chỉ là khí mà chúng ta hít thở, mà nó chính là những vật chất cơ bản mà mắt thường không nhìn được, tụ tắc hữu hình, phân tắc vô hình (Tụ lại thì có hình, còn phân nhỏ ra thì không thấy gì cả) Đây chính là bộ phận lý luận sử dụng Âm Dương quyết để quan sát sự vật, sử dụng Sinh Tử quyết thay đổi là điều kiện tiên quyết.

Ở giữa của thẻ tre là ghi lại 2 phương pháp Luyện Khí. Phương pháp thứ nhất chính là thông qua đả toạ cùng ý niệm để dẫn đường đem máu huyết chuyển hóa thành nguyên khí chưa ở huyết Đan Điền, Khí Hải. Phương pháp thứ hai chính là thông qua thay đổi tiết tấu của hơi thở, dùng phương pháp thở nạp, thu lấy khí tức bên ngoài để làm cho thân thể trở nên tốt hơn, phương thức này lấy khí cũng để ở Đan Điền nhưng nó cũng không được gọi là Nguyên khí, mà được gọi là Linh khí. Nói đơn giản ra, Nguyên khí chính là tự thân là Tiên Thiên hình thành, còn Nguyên khí là của bên ngoài là Hậu Thiên hấp thu. Nguyên khí có thể chuyển hóa thành Linh khí mà Linh khí không thể chuyển hóa thành Nguyên khí. Nguyên khí bị tổn thương có thể thông qua sự trao đổi chất để chữa trị, mà Linh khí mất đi thì chỉ có thể tiến hành hấp thụ lại ở bên ngoài để tiến hành bổ sung trong thời gian ngắn nhất.

Thông qua ngưng luyện nguyên khí hấp thu Linh khí có thể tồn trữ khí ở Đan Điền, những khí này phần lớn là Linh khí hấp thu từ bên ngoài. Khi lượng khí này hao hết có thể sử dụng phương pháp kiệt sức, chuyển đổi nguyên khí thành Linh khí sử dụng nhưng phương pháp này rất nguy hiểm, nguyên khí khôi phục rất chậm mà nếu hao tổn nguyên khí nhiều sẽ làm ảnh hưởng sinh mệnh. Mục đích cuối cùng của luyện khí là tích trữ Linh khí ở Đan Điền, chỉ khi Linh khí đạt đến số lượng nhất định, tinh thuần đến trình độ nhất định Mục đích cuối cùng của luyện khí là tích trữ Linh khí ở Đan Điền, chỉ khi Linh khí đạt đến số lượng nhất định, tinh thuần đến trình độ nhất định. Nói đơn giản thì tu luyện Linh khí là nền móng để sử dụng hai pháp quyết này.

Phần dưới của thẻ tre ghi lại phương pháp sử dụng cùng việc tu luyện của Âm Dương quyết và Sinh Tử quyết. Âm Dương quyết khi tu luyện chỉ có thể dùng khẩu quyết, theo Linh khí trong thân thể để đề cao tu vị, Sơ Kỳ có thể khiến thị giác, khứu giác, thính giác...các giác quan của người luyện tăng lên mấy lần, khả năng quan sát sự vật Dương tính cũng tăng lên. Trung Kỳ có thể thông qua mắt thường quan sát được những sự vật Âm tính mà mắt thường không nhìn thấy, luyện đến mức tận cùng có thể đoán xu cát tị hung của ai đó, chỉ bằng cảm giác có thể đoán được Âm Dương, Sinh Tử, Cát Hung, Thiệt Ác, tên Âm Dương quyết cũng chính là như vậy.

Sinh Tử quyết cũng chỉ có một thức khẩu quyết sử dụng cùng một thức chỉ quyết tu luyện. Sinh Tử quyết có thể chia làm 3 giai đoạn tu luyện, nguyên văn trên thẻ tre là “ Nguyên Thủy Sinh Tam Chính, Tam Chính Hóa Chí Tôn, Chí Tôn Huyền Vô Cùng” Nghĩa khác của cổ ngữ cũng không nhiều, có thể lý giải “ Nguyên Thủy” là vi nhất (Chỉ là 1 chữ thể), “ Tam Chính” chính là Thiên Địa Nhân, đại biểu con số 3, Cửu Vi Chí

Tôn Đại Số, bởi vậy Chí Tôn ở trong này đại biểu cho con số 9, “ Vô Cùng” ở thời cổ đại chính là phép ẩn dụ đúng là chín chín tám mươi mốt.

Nếu dùng mặt chữ để lý giải thì giai đoạn Sơ kỳ của Sinh Tử quyết có thể khiến lực lượng trong thân thể tăng lên như bật cao, tốc độ di chuyển... những thứ này tăng lên gấp 3 lần so với bình thường. Trung kỳ chính là tăng gấp 9 lần, tới giai đoạn này có thể đem Linh khí ra bên ngoài, lúc này cơ thể dĩ nhiên đã là siêu việt hơn rồi. Luyện tới mức tận cùng thì có thể tăng thực lực lên gấp chín chín tám mươi mốt lần, đây chính là tiên nhân trong truyền thuyết, mặc dù không thể xoay chuyển Càn Khôn nhưng cũng đủ để tính Âm Dương, tay có thể nắm giữ được Sinh Tử, tên Sinh Tử quyết cũng vì vậy mà có.

Trên thẻ tre cũng không ghi quá nhiều chiêu số và chiêu thức, Âm Dương quyết chỉ có một thức, Sinh Tử quyết cũng chỉ có một thức. Tả Đằng Phong cũng cho đây là điều hợp lý bởi vì ngày hôm qua đạo sĩ trung niên kia đã nói chuyện của Nguyên Thủy Thiên Tôn cho hắn biết. Sở dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn được xưng là Nguyên Thủy bởi vì Đạo thuật cùng sở học của Xiển giáo cũng không có nhiều chiêu số lờ lệt, có thể phân rõ Âm Dương một thức, Sinh Tử quyết có thể là phán Sinh Tử của người khác, đơn giản mà bá đạo, đây là tu hành Căn nguyên. Đợi cho ngày sau pháp thuật đại thành, liền có thể lĩnh ngộ ra nhiều phương pháp cùng chiêu thức.

Đạo thuật ghi lại trên thẻ tre làm Tả Đằng Phong vô cùng hưng phấn, nếu hắn luyện đến Sơ kỳ thì cũng đủ giúp hắn báo thù rồi. Thế nhưng mà hắn lại gặp 3 vấn đề khó khăn.

Thứ nhất, bên trong thẻ tre ghi rõ tu luyện cần phải có thời gian, 3 năm 9 năm 81 năm, chỉ có thể tiến hành theo tuần tự, nếu tùy tiện tiến nhanh về phía trước thì thân thể, trái tim, kinh mạch sẽ không chịu được áp lực lớn. Lấy chạy bộ làm ví dụ, mỗi ngày có thể chạy từ 20-30km, nếu luyện Sinh Tử quyết đến Trung kỳ thì có thể chạy đến 300km, dưới tình huống này thì thân thể sẽ không chịu được áp lực như thế. 81 lần thì Tả Đằng Phong cũng không dám nghĩ đến bởi vì hắn không có thời gian dài như thế.

Vấn đề thứ 2 chính là khi tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết thì nhất định Tâm phải yên tĩnh như nước, bằng không thì không thể dĩ ý đạo khí (Lấy ý để tăng khí), nhược tâm sẽ làm khí chuyển động hỗn loạn, có thể dẫn đến tẩu hỏa nhập ma. Còn nữa, ở trên thẻ tre này Tả Đằng Phong cũng không thấy có chỗ nào chỉ Kinh Lạc và Huyệt Vị.

Điều làm Tả Đằng Phong nhức đầu nhất chính là thẻ tre này rõ ràng là do sư phụ của Vu Tâm Ngữ để lại cho nàng. Pháp môn ngưng phí này chính là Dĩ Huyết Hóa Khí (Dùng máu để luyện khí). Nói đến Âm Dương thì Tả Đằng Phong cũng hiểu một chút, hắn biết mình là nam tử, hắn là phải Luyện Tinh Hóa Khí chứ không phải là Dĩ Huyết Hóa Khí, nếu dựa theo phương pháp luyện tập trên thẻ tre thì Tả Đằng Phong lo lắng bản thân sẽ biến thành một tên bán nam bán nữ.

Không hiểu Huyệt Vị cùng Kinh Lạc thì có thể xuống núi tìm người hỏi, đây cũng không phải là vấn đề. Nếu thật sự cần thì hắn cũng chỉ có thể ở đây luyện tập 3 năm, đợi cho đến khi có thành tựu rồi mới đi tìm Đằng Khi để trả thù. Tâm không tĩnh có thể từ từ điều chỉnh, đây cũng không phải là vấn đề. Nhưng mà nếu phương pháp tu luyện sai thì toàn bộ mọi chuyện đều xong rồi.

Một đêm không ngủ, Tả Đằng Phong cảm thấy khốn ý, đứng dậy đi đến phòng ở phía Nam. Đến đây thì hắn thấy 13 đang chống vó lên trời mà ngủ.

Đêm xuống, Tả Đằng Phong liền nhóm lửa, không khí trong phòng liền trở nên ấm áp, điều này làm cho hắn thoải mái nhưng mà trong lòng hắn cũng cảm thấy đau đớn, vì thế hắn liền ngồi dậy, ôm chăn mềm rời khỏi Thanh Thủy quan.

Mộ của Vu Tâm Ngữ cách Thanh Thủy quan không xa, bây giờ Vu Tâm Ngữ đang nằm ở dưới mảnh đất lạnh như băng, còn Tả Đằng Phong thì ngủ ở trên giường ấm, điều này làm cho Tả Đằng Phong có cảm giác rằng mình đã quên đi Vu Tâm Ngữ. Vì thế hắn muốn bồi Vu Tâm Ngữ, hắn muốn cùng đồng cam cộng khổ với Vu Tâm Ngữ.

Tả Đằng Phong đến trước mộ của Vu Tâm Ngữ rồi ngủ, tuy rằng rất lạnh nhưng mà trong lòng hắn cảm thấy rất ấm áp bởi vì vợ hắn ở bên cạnh.

Ngủ xong một giấc thì Tả Đằng Phong ôm chăn mềm trở lại Thanh Thủy quan rồi ôm một túi hạt ngô rồi núi. Hắn muốn xuống núi tìm đại phu để biết được vị trí của Huyệt vị và Kinh Lạc, tuy rằng Âm Dương

Sinh Tử quyết là vì nữ nhân mà tạo ra nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn muốn mạnh mẽ tu luyện, bởi đây là hy vọng duy nhất để giúp hấn bảo thù cho Vu Tâm Ngữ.

26. Q.1 - Chương 26: Nhân Thể Chủ Mạch

Tả Đăng Phong xuống thôn ở dưới chân núi. Vừa đến tới thôn thì hấn không tự chủ được mà dừng bước, lại, hấn thấy một đám binh lính NB đang đứng ở giữa đám người rồi nói cái gì đó.

Nhìn thấy đám lính NB kia thì 2 mắt Tả Đăng Phong đỏ lên, không tự chủ được mà nắm chặt tay. Nhưng mà rất nhanh hấn liền phát hiện trong đám lính NB ấy không có Đăng Khi, ngay cả những tên thủ hạ của Đăng Khi cũng không có. Tình huống trước mắt khiến cho Tả Đăng Phong thất vọng, nếu hấn nhìn thấy Đăng Khi thì cho dù biết là đánh không lại hấn cũng sẽ chạy lên liều mạng với Đăng Khi.

Tuy rằng không có Đăng Khi trong đám lính NB kia nhưng mà những lời bọn hấn nói làm cho Tả Đăng Phong sôi gan, nhưng mà đáng tiếc hấn lại chưa học được Đạo thuật, nếu có Đạo thuật trong người thì hấn sẽ không bỏ qua đám lính NB này,

Không khí ở đó cũng không có khẩn trương, mà còn tỏ ra rất hòa hợp, một gã binh lính đang nói cái gì đó, nội dung có 2. Thứ nhất đó chính là tính thân thiện giữa N-T, bọn hấn muốn kết giao bằng hữu với nhân dân, thứ hai là hô hào nhân dân không nên cầu kết với du kích, duy trì ổn định cùng đoàn kết của thôn xóm.

Tên lính nói một câu, tên phiên dịch ở bên giải thích một câu. Bộ dạng của tên phiên dịch tỏ ra khom lưng khuỵu gối khiến cho Tả Đăng Phong có cảm giác buồn nôn. Tên lính kia nói xong thì những binh lính của NB liền khuôn đồ ở trong xe ra, có vớ giày, có thức ăn..bọn hấn phân phát cho thôn dân. Tất cả thôn dân đều tới nhận quà, trên mặt nở ra nụ cười nói cảm ơn với đám lính Nb, còn có một số người lấy nước trà và trái cây trong nhà ra để mời đám lính NB đấy nữa.

Một màn này làm Tả Đăng Phong lắc đầu cười lạnh, nhưng đáng tiếc những thôn dân này không hiểu tiếng NB, nếu bọn hấn nghe được những tên lính kia mở miệng là đám heo TQ, đóng miệng là đám cẩu TQ thì không biết bọn hấn có tỏ ra thiện ý đối với đám lính NB này không.

- Ngu xuẩn.

Tả Đăng Phong hừ lạnh một tiếng rồi đi về phía ngoài thôn.

Đi khoảng 5km thì Tả Đăng Phong tới một thôn khác, hấn đi vào nhà một đại phu trong thôn để nhờ người này vẽ vị trí Huyệt Đạo cùng Kinh Lạc trong cơ thể ra.

Đại phu cảm thấy kỳ quái với yêu cầu của Tả Đăng Phong, nhưng mà thấy Tả Đăng Phong lấy tiền ra thì hấn liền chấp nhận rồi lấy giấy bút ra, bắt đầu vẽ.

Lão đại phu vừa vẽ vừa giới thiệu đơn giản, được đại phu nói rõ thì Tả Đăng Phong mới biết được thì ra trong cơ thể của con người có thập nhị kinh mạch, thập nhị kinh biệt, thập nhị kinh cân, thập nhị bì bộ, kỳ kinh bát mạch, thập ngũ lạc mạch bao gồm nhiều kinh mạch. Mà huyết đạo lớn thì gồm có 360 huyết đạo, còn nhỏ thì có hơn 1000.

Tả Đăng Phong bắt đầu nhớ lại hướng đi của Kinh Lạc cùng với vị trí của Huyệt Đạo trong Âm Dương Sinh Tử quyết, hấn phát hiện bí quyết Luyện Khí của Sinh Tử quyết chính là thập nhị kinh mạch chứ không phải là 2 mạch Nhâm Đốc trong kỳ kinh bát mạch của võ học bình thường.

- Đại phu, nếu muốn Luyện Khí, có thể đi theo thập nhị kinh mạch không?

Tả Đăng Phong thỉnh giáo.

- Không muốn sống thì có thể.

Lão đại phu trả lời, vẽ hơn 300 huyết vị cũng đủ làm hấn bận tới tấp mặt mũi rồi.

- 2 mạch Nhâm Đốc có thể, vì sao thập nhị kinh mạch lại không?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Ngay cả một chút mà cậu cũng không hiểu sao? Thập nhị kinh mạch chủ yếu là kinh mạch, nó giống như đòn dông trong nhà này còn kỳ kinh bát mạch là đòn tay. Nếu đòn tay bị hư thì cũng không có chuyện gì nhưng mà nếu như đòn dông bị gãy thì ngôi nhà liền sụp ngay.

Lão đại phu chỉ lên trần nhà giải thích.

- Oh, hiểu rồi, hiểu rồi.

Tả Đăng Phong tỉnh ngộ.

- Tôi cho cậu biết, tôi có thể giúp cậu vẽ nhưng cậu tuyệt đối đừng nên luyện chơi. Người ta học võ đều có sư phụ, xem bộ dạng còn trẻ của cậu thì khẳng định cậu sẽ không có sư phụ gì, không có sư phụ nếu luyện thì sẽ chết người đấy.

Lão đại phu thiện ý nhắc nhở

- Cảm ơn, tôi chỉ muốn học một chút.

Tả Đăng Phong vội vàng xua tay. Lão đại phu nói làm cho hắn rất sợ là sợ, bắt quá lời nói của lão đại phu cũng là cho hắn nghiệm chứng được độ tin cậy trong Âm Dương Sinh Tử quyết. Đường lối hành khí của Âm Dương Sinh Tử quyết là dựa trên chủ mạch mà các loại đạo thuật khác không dám sử dụng cho nên thành tựu ngày sau mới siêu việt hơn mọi người, trả giá thật nhiều thì lấy được thật nhiều. Phiêu lưu càng lớn, hồi báo càng lớn.

- Đại phu, ông nói nữ nhân Luyện Khí có gì khác so với nam nhân Luyện Khí?

Tả Đăng Phong muốn từ miệng của lão đại phu hỏi được một số tin tức hữu dụng.

- Tôi là đại phu, không phải là người Luyện Khí, nếu cậu muốn học thì hãy đến Thánh Kinh sơn mà tìm đạo sĩ.

Về mặt lão đại phu tỏ ra không kiên nhẫn.

- Bọn họ chắc chắn sẽ không nói cho tôi biết.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ. Các môn các phái đều có bí mật của mình, làm sao lại nói cho người ngoài như hắn biết được.

Lão đại phu nghe vậy cũng không nói gì thêm, tới gần chạng vạng thì cũng đã vẽ xong. Tả Đăng Phong cảm ơn rồi rời đi. Sau khi ra khỏi thôn, Tả Đăng Phong cũng không có trở về Thanh Thủy quan liền mà hắn đến một thôn khác rồi tìm một đại phu khác, nhờ hắn coi thử bản vẽ Kinh Lạc cùng Huyệt Đạo này có đúng không. Sau khi lấy được câu trả lời thuyết phục, Tả Đăng Phong mới thả lỏng người. Hắn vốn đã không có sư phụ, một mình Luyện Khí đã gặp nhiều hung hiểm, hơn nữa đây còn là pháp môn hành khí giành cho nữ nhân, hiểm càng thêm hiểm. Nếu vị trí các Huyệt Đạo trên người mà sai, hắn càng chết nhanh hơn.

Trở lại đạo quán đã là hơn 8h tối. 13 không có ở trong phòng, hắn là nó đi sẵn rồi. Tả Đăng Phong nấu cơm ăn xong rồi liền cầm Âm Dương Sinh Tử quyết lên để nghiên cứu.

Càng nghiên cứu thì Tả Đăng Phong càng cảm thấy Âm Dương Sinh Tử quyết càng huyền diệu. Phần lớn đạo thuật cùng võ học trên thế gian đều được chia nhỏ thành vô số chiêu thức, mỗi một chiêu thức đều có cái hay, cái tinh hoa của mình, cái này giống như là tính năng của 18 loại vũ khí khác nhau. Mà Âm Dương Sinh Tử quyết lại khác, mặc dù nó không có chiêu thức cụ thể nhưng mà sau khi tu luyện đại thành thì có thể sử dụng bất kỳ chiêu thức này. Cái này cũng giống như cầm một miếng kim loại ở trên tay, nhưng mà tùy ý lúc nào cũng có thể tạo ra những loại vũ khí khác nhau.

Âm Dương Sinh Tử quyết càng huyền diệu, Tả Đăng Phong càng lo lắng, bởi vì hắn biết thứ gì càng huyền diệu thì càng khó học. Âm Dương Sinh Tử quyết huyền diệu như vậy, tất nhiên là pháp môn tu hành cũng rất khó, nếu như hắn dựa theo phương pháp tu hành trên thế tre để tu luyện thì khẳng định sẽ không đúng bởi vì hắn không phải là nữ nhân. Nếu hắn tu hành thì sẽ xuất hiện lệch lạc. Trước mắt điều mà Tả Đăng

Phong lo lắng nhất chính là nếu hần tu luyện như trên thể tre thì hậu quả sẽ như thế nào, nếu như sống không được lâu thì cũng thôi đi, hần vốn đã không muốn sống nữa rồi, giết chết Đường Khi thì hần sẽ tự vẫn để đi gặp Vu Tâm Ngữ. Nhưng vạn nhất nếu biến thành kẻ bán nam bán nữ thì ngày sau hần làm gì có mặt mũi mà đi gặp Vu Tâm Ngữ ở dưới đó.

Hần cũng không dám đi đến nhờ Ngân Quan giúp đỡ, Âm Dương Sinh Tử quyết quá huyền diệu đi, ai biết được Ngân Quan có nổi lòng tham hay không?

- Suy nghĩ thật kỹ, suy nghĩ thật kỹ.

Tả Đăng Phong nhắm mắt nói nhỏ. Vu Tâm Ngữ học qua Âm Dương Sinh Tử quyết nhưng nàng không biết sử dụng bởi vì chỉ có khi đổ máu thì nàng mới có thể thi triển Đạo thuật được, đổ máu cùng thi triển Đạo thuật có quan hệ gì đây? Tả Đăng Phong liền phân tích vấn đề này. Hần muốn thông qua tình huống của Vu Tâm Ngữ để suy ra khi tập loại Đạo thuật này sẽ đưa đến hậu quả gì? Nhưng mà cuối cùng Tả Đăng Phong vẫn phải từ bỏ bởi vì đầu mối quá ít, căn bản là không đủ để suy diễn ra kết quả.

Tuy rằng Tả Đăng Phong không có suy diễn ra kết quả cuối cùng, nhưng mà hần lại nghĩ đến một điểm quan trọng. Ở thời cổ đại thì ngũ thể của nữ nhân cũng không được đầy đủ, nói cách khác thì các nàng thiếu một vật so với nam nhân. Cho nên Tả Đăng Phong đoán rằng nữ nhân không thể Dĩ Tinh Hóa Khí cho nên mới lùi lại dùng Dĩ Huyết Hóa Khí. Nếu như vậy thì nam nhân cũng có thể Dĩ Huyết Hóa Khí, đơn giản giống như là bỏ gần tìm xa, bỏ qua lương cầu mà lựa chọn liệt mã, vậy cũng có thể tu luyện.

Trải qua cả đêm cân nhắc, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng mạo hiểm tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết.

27. Q.1 - Chương 27: Phương Pháp Chính Tông

Bước đầu tiên tu hành Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là tĩnh tâm, chỉ có tĩnh tâm mới có thể cảm nhận được ý đạo – nhưng chuyện này đối với Tả Đăng Phong mà nói thì vô cùng khó khăn. Từ sau khi Vu Tâm Ngữ chết, trong lòng hần vẫn đầy cừu hận, lúc nào cũng chỉ nghĩ cách giết Đường Khi để báo thù. Ý niệm này luôn quanh quẩn trong đầu Tả Đăng Phong, không xua đi được.

Tâm không tĩnh, không dám tùy tiện tu luyện. Nhưng tĩnh tâm hay không lại không thể tùy bản thân quyết định, Tả Đăng Phong càng muốn lặng tâm, tâm hần lại càng loạn.

Cuối cùng Tả Đăng Phong cũng tìm ra phương pháp giải quyết, mọi thứ trên thế gian đều khiến hần thất vọng, ngay cả nữ nhân vương bận duy nhất cũng rời đi nên hần không còn bất cứ hi vọng nào với thế giới này nữa, mục đích sống duy nhất còn lại là báo thù cho Vu Tâm Ngữ. Ba ngày trôi qua, hần dần bình thần lại, một loại bình thần coi nhẹ sinh tử. Sinh tử còn đăm mực thì có gì có thể quấy nhiễu tinh thần nữa?

Bước thứ hai tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là cô đọng khí huyết, đem Tinh Nguyên hoặc Huyết Khí của bản thân chuyển hóa thành Nguyên Khí, bước này Tả Đăng Phong chỉ có thể tu luyện theo pháp môn ghi lại trên thể tre, ngồi xếp bằng, hai tay tụ Đan Điền, mình tưởng đem nguyên khí toàn thân tụ lại, giai đoạn này tất cả đều phụ thuộc vào suy nghĩ của bản thân, không cần bất kì động tác gì, căn bản vì trong Đan Điền lúc này không có thứ gì hết, không có nguyên linh khí cần điều ngự.

Vạn sự khởi đầu nan, quá trình mình tưởng kéo dài suốt một tháng, đến tháng sau Tả Đăng Phong mới cảm giác được hơi nguyên khí yếu ớt trong Đan Điền. Cảm giác này khiến hần càng thêm vững lòng tu đạo. Tu đạo như tạo quả cầu tuyết, khó khăn nhất là những bước đầu tiên, khi cầu tuyết đã hình thành thì càng về sau càng lớn nhanh, nửa tháng sau Tả Đăng Phong đã có thể cảm nhận rõ ràng bụng mình đang bành trướng, hần hiểu lúc này mình cần điều khối nguyên khí vất vả mới cô đọng được này đến mười hai kinh mạch.

Nửa tháng nay Tả Đăng Phong vẫn lấy ý tụ khí, lúc này lấy ý đạo mới là thời khắc mấu chốt, dẫn tụ nguyên khí là trạng thái tĩnh còn thôi chuyên chú đến mười hai kinh mạch thì phải dùng ý niệm khống chế để

nguyên khí chạy theo con đường định trước. Nói cách khác, nếu như nói tụ khí là quá trình gom một đám ngựa hoang thì việc lấy ý đạo chính là khống chế đám ngựa hoang đó, khó khăn hơn rất nhiều.

Bởi vì phương pháp hành khí qua mười hai kinh mạch là để khí từ Đan Điền đi qua Trung Tiêu, rẽ qua Trung Phủ rồi tới Thiếu Thương. Đoạn đường dẫn này nguyên khí đi từ dưới lên trên, xong lại từ trên xuống dưới nên nếu nóng vội thì nguyên khí sẽ bị ngắt quãng, tạo thành đoạn hở khiến nguyên khí ngược trở về Đan Điền. Tuy nhiên cũng không thể quá mức từ từ nếu không nguyên khí sẽ mất quán tính trở nên tắc nghẽn ứ đọng ở một vài huyết vị.

Không thể chậm, cũng không thể nhanh, không thể nhu, không thể cương, không thể liều lĩnh, lúc này Tả Đăng Phong mới hiểu tại sao tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết cần phải tĩnh tâm- bởi vì chỉ có tĩnh tâm mới có thể khống chế nguyên khí trong cơ thể. Tả Đăng Phong cũng minh bạch tại sao người tu đạo thường sống một mình, bởi vì nếu bị ngoại giới quấy nhiễu thì tinh thần phải phân tán, nguyên khí mất đi ý niệm khống chế thì sẽ chạy loạn, gây hậu quả khôn lường.

Điều Tả Đăng Phong không ngờ tới là tự thân mười hai kinh mạch vốn thông suốt nhưng khe mạch rất nhỏ, nguyên khí đi qua như người đi trong khe hẹp, kinh mạch sẽ truyền tới cảm giác tê liệt. Mặc dù không có sự phụ chỉ điểm nhưng hẳn đoán được đây là điều bình thường, nguyên khí lưu động có tác dụng tăng cường độ lớn của kinh mạch, sau này có thể truyền dẫn nhiều nguyên khí hơn. Thi triển pháp quyết cần điều kiện tiên quyết chính là vận hành linh khí qua kinh mạch, không có khả năng xuyên qua da thịt, vì thế cường hóa kinh mạch là vô cùng quan trọng, kinh mạch càng rộng thì ngay sau lưu chuyển linh khí càng mạnh, pháp thuật càng lợi hại.

Lần đầu tiên Tả Đăng Phong chỉ vận hành một đường mạch liền dẫn nguyên khí trở về Đan Điền, trước mắt nguyên khí là do tự thân cô lại vừa thiếu vừa pha tạp nên vận hành thuận lợi được một đường đã là rất tốt.

Nghỉ ngơi một lúc Tả Đăng Phong lại vận hành một lần nữa. Có kinh nghiệm một lần rồi nên lần này hẳn thực hiện vô cùng thuận lợi, đi qua cả mười một kinh mạch còn lại. Lúc này hẳn càng hiểu thêm về Âm Dương Sinh Tử Quyết, mười hai kinh mạch kia là chủ mạch của cơ thể, lợi dụng nguyên khí cường hóa chúng cũng có nghĩa là đề cao tiềm năng của cơ thể, bởi vậy người tu hành có khí lực lớn hơn, nhảy cao, chạy nhanh hơn.

Trong cơ thể có một chút nguyên khí Tả Đăng Phong liền dả tọa thổ nạp theo phương pháp ghi lại trong thẻ tre. Loại phương pháp này dùng để hấp thu linh khí của ngoại giới để bản thân sử dụng, có thể hòa với nguyên khí trong cơ thể chảy vào kinh mạch. Nếu nói nguyên khí trong cơ thể như người kéo xe, ngựa đầu đàn thì linh khí hấp thu được chính là bầy lừa giúp kéo xe, tuy rằng không bằng nguyên khí tinh thần nhưng bù lại có số lượng lớn, hơn nữa linh khí ở ngoại giới thu nạp vào chính là cơ sở thi triển pháp thuật sau này.

Toàn bộ vật chất trên thế gian đều do âm dương nhị khí tạo thành – trong tự nhiên có nhiều loại khí tức tốt với con người, mục đích dả tọa chính là hấp thu những khí tức đó cường hóa bản thân.

Trong cơ thể đã có nguyên khí nên việc dả tọa rất dễ dàng, ngay khi cảm thấy Đan Điền đầy linh khí Tả Đăng Phong liền dẫn chúng đi một vòng mười hai kinh mạch, linh khí chạy qua chẳng những có thể cường hóa kinh mạch mà còn được chiết xuất qua – linh khí ở ngoại giới khá hỗn tạp nhưng thông qua kinh mạch có thể được chiết tạp phần nào.

Những linh khí này khi còn sơ kỳ sẽ tồn tại dưới dạng khí ở Đan Điền, khi tích tụ càng ngày càng nhiều đột phá Âm Dương Sinh Tử Quyết trung kỳ - tương đương chín lần năng lực phạm nhân – thì hóa thành trạng thái dịch lỏng, mặc dù ở thể lỏng nhưng không tán loạn mà là nửa âm nửa dương phân biệt rõ ràng. Trên thẻ tre còn ghi lại đến Kim Đan kỳ linh khí sẽ ngưng tụ thành thể rắn, cơ thể hoàn toàn bài trừ tạp chất, đạt tới trình độ “Siêu thoát sinh tử - Tự tại tiêu diêu!”

Linh khí ngoại giới hòa vào mười hai kinh mạch, tạo cảm giác cả người thư thái, đây là một cảm giác đặc biệt – toàn thân rất nhẹ, tứ chi mạnh mẽ, tai thính mắt tinh.

Sau đó Tả Đăng Phong lại đem linh khí vận hành theo kỳ kinh bát mạch, đến hai huyết Nhâm Đốc, hẳn thấy rằng hai huyết đó căn bản cũng không bế tắc như ngoại giới đồn đại, điều đó khiến hẳn kinh nghi

nhưng rồi hần cung hiểu, hai huyết Nhâm Đốc vốn phải thông như thế nếu không thì con người sớm chết hết rồi.

Hần mở mắt lấy thẻ tre bên người, cẩn thận nhìn thêm một lần để chắc chắn không quên được, sau đó đi giày xuống giường đi đến trước mộ Vu Tâm Ngữ, đem thẻ tre và tấm giấy vàng ghi lại nội dung đốt rụi, Âm Dương Sinh Tử Quyết đã ghi tạc trong đầu hần, không cần phải xem thêm nữa.

Tả Đăng Phong sở dĩ thiêu hủy hai thứ đó cũng vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, công pháp đó là của sư phụ Vu Tâm Ngữ truyền cho nàng, hần lúc này để vật quy nguyên chủ. Thứ hai, Tả Đăng Phong biết Âm Dương Sinh Tử Quyết huyền diệu hơn xa đạo pháp bây giờ nên hần không muốn bất kì ai đạt được – thiên hạ này chỉ cho hần sự thất vọng, hần không muốn dành điều tốt đẹp cho ai nữa.

- Đợi anh báo thù cho em xong anh sẽ đi tìm em. Cuốn sách này anh đốt cho em, bao giờ anh chết nó sẽ vĩnh viễn biến mất trên thế gian.

Tả Đăng Phong nhìn thẻ tre đang dần hóa thành tro tàn trong ánh lửa thì thào nói.

Hủy xong chúng, Tả Đăng Phong ly khai mộ phần, vừa bước ra đã thấy 13 đang chậm chậm đi tới.; trong đầu hần nhớ lại hình ảnh hôm đó mình trọng thương gần chết, 13 lẻo đẻo đi theo sau đám thôn dân kêu gào không ngớt, thỉnh cầu họ cứu trợ nhưng cuối cùng không ai quay đầu lại.

Tả Đăng Phong chạy nhanh tới bế nó lên; nó trừng đôi mắt to tròn nghi hoặc nhìn hần.

- Sau này mày ăn ít thôi.

Tả Đăng Phong cười để 13 xuống, hình thể nó cũng không phải là quá lớn, bằng con mèo to bình thường. Thế nhưng nó thật sự béo, bên ngoài thực vật đầy đủ, nó lại háu ăn thành ra da bụng sắp dính xuống đất rồi.

“Meo meo!”

13 bị thả xuống đất liền ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, cái mặt béo ú càng thêm rõ ràng.

Tả Đăng Phong cười khổ, 13 lúc trước ở trong cổ mộ không có nhiều thực vật, giờ được ra ngoài nó liền ăn không ngừng, chẳng trách béo như thế.

Trở lại đạo quan, Tả Đăng Phong đem khẩu súng bị ả thuốc và ka-li ni-trát thay ra, trong khoảng thời gian này hần cần phải đề phòng Đằng Khi quay lại, thuốc súng và đạn đều phải chuẩn bị hai phần, nhưng do thuốc súng dễ bị ả nên phải thay liên tục.

Sau đó Tả Đăng Phong bắt đầu đun nước tắm rửa, lúc trước trên người có vết thương nên không thể tắm được, mấy ngày qua bận tu luyện nên cũng không tắm lần nào. Giờ phải tắm thôi.

Đun nước xong hần tắm thoải mái một lần, nhưng không cạo râu, cũng không cắt tóc. Không phải hần không muốn mà hần cần phải làm như vậy nếu như không muốn ngày sau vừa thấy mặt đã bị đám người Đằng Khi nhận ra. Đầu năm nay khát cái đầy đường, những kẻ đói đó không hề dễ chọc.

Tắm rửa xong Tả Đăng Phong lại mặc lại cái áo choàng đã không thể bắn hơn được nữa kia, lần đầu tiên hần mặc cái này Vu Tâm Ngữ đã nói: “Nếu bắn thì để em giết”. Sau đó Vu Tâm Ngữ đã giết thật, nhưng lúc này không ai giết nó nữa, nàng đã không thể thực hiện lời hứa của mình nữa rồi.

Ngây người hồi lâu, Tả Đăng Phong chậm chạp khoác áo lên, mặc dù đã rách nát nhưng vẫn còn ấm áp.

Suốt một tháng sau Tả Đăng Phong tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết có tiến bộ thần tốc. Mà hần nhận ra rằng cái tâm muốn chết của mình thực hợp với Âm Dương Sinh Tử Quyết, từ khi tu luyện tới giờ mới ba tháng đã đạt cảnh giới Tam Đang – so với ba năm mà thẻ tre ghi lại thì thực là nhanh gấp mười lần.

Xế chiều hôm Tả Đăng Phong bước vào cảnh giới Tam Đang hần có cảm thấy trong người có một khí tức dị thường, Đan Điền Khí Hải chứa đựng nguyên linh khí đột nhiên chia ra, nguyên khí trùng lên còn linh khí chuyển về, đồng thời ập vào Thân Phủ khiến hần trải qua một cảm giác chưa từng có.

Chuyện này khiến hắn vô cùng hoảng sợ, hắn liền cho rằng tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết đã xuất hiện sai lầm, trước giờ hắn luôn sợ tu luyện pháp môn của nữ nhi sẽ khiến mình trở thành người bất nam bất nữ nhưng chưa từng nghĩ tới sẽ xuất hiện tình huống như lúc này.

- Tại sao lại như vậy? Tại sao?

Tả Đăng Phong vội vàng đứng lên, ngay đó hai lỗ mũi bắt đầu chảy máu.

Hắn hoảng sợ lau máu đi, cố gắng làm bản thân tỉnh táo để tìm ra vấn đề, căn cứ bệnh trạng của mình từ trước đến nay thì có thể thấy rõ rằng âm dương trong cơ thể đang mất cân bằng – dương thịnh âm suy.

Vừa nghĩ tới đó Tả Đăng Phong liền minh bạch vấn đề, thế gian vạn vật đều do âm dương nhị khí tạo thành, con người cũng không ngoại lệ. Tuy rằng nam nhân thuần dương nhưng trong cơ thể vẫn có mặt âm, chẳng qua tương đối mờ nhạt. Tinh là dương, huyết là âm. Nữ nhi âm thịnh nên tu luyện bằng luyện hóa huyết khí, nam thân dương thịnh nên hắn là phải luyện tinh hóa khí nhưng do hắn tu luyện theo phương pháp của nữ nhi nên lại đem số huyết khí ít ỏi luyện hóa, âm khí trong cơ thể gần như khô kiệt, âm quan băng hội, dương tinh tàn phá xông lên não.

Tuy rằng đã tìm ra vấn đề nhưng sự thống khổ hắn phải chịu lại không hề giảm bớt, âm dương trong cơ thể đảo lộn khiến máu mũi hắn chảy càng nhanh, một lát sau hốc mắt đã lồi lên, bắt đầu rướm máu.

Tả Đăng Phong chạy như điên ra khỏi đại môn, sau lại kêu thảm chạy về ; lần thứ hai lao đao chạy ra, rồi lại lao đao chạy về lần nữa.

Trên thực tế hắn phi thường hiểu lúc này cần phải làm gì nhưng hắn không thể - nếu như gần gũi da thịt với nữ nhân khác thì sau này hắn biết đối mặt với Vu Tâm Ngữ ra sao, đối mặt với bản thân nhu thế nào. Nhưng lúc này hắn không thể không chế cơ thể mình thì chỉ một lát sau mạch máu sẽ nứt toác, thất khiếu chảy máu mà vong.

- Tâm Ngữ, mau nói cho anh biết, anh nên làm gì bây giờ?

Tả Đăng Phong giận dữ gào lên!

28. Q.1 - Chương 28: Tuyệt Xử Phùng Sinh

Vu Tâm Ngữ đương nhiên sẽ không trả lời hắn, chỉ có 13 ở một bên nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, không rõ vì cái gì hắn lại làm ra hành động quái dị như vậy.

Lúc này trước mắt của Tả Đăng Phong chỉ có 2 con đường, 1 là ra ngoài tìm nữ nhân để giao hợp, mượn Âm khí trong cơ thể đối phương để áp chế Dương khí trong người của mình. 2 là ngồi ở đây chờ chết.

2 con đường này Tả Đăng Phong đều không muốn đi. Sau khi Vu Tâm Ngữ chết thì hắn chưa bao giờ nghĩ muốn đụng chạm đến nữ nhân khác. Nếu như bây giờ vì muốn giữ tính mạng mà có quan hệ với nữ nhân khác thì Tả Đăng Phong vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho bản thân. Nhưng mà hắn cũng không muốn chết, thù của Vu Tâm Ngữ còn chưa báo, nếu hắn chết như vậy thì hung thủ sẽ vĩnh viễn như ngoài vòng pháp luật, Tả Đăng Phong nuốt không trôi cơn tức này. Thù này không báo hắn chết không nhắm mắt.

Hoặc là chết hoặc là làm vậy bản tình cảm, 2 lựa chọn này làm cho Tả Đăng Phong muốn điên cuồng. Cùng lúc đó, Tả Đăng Phong cảm giác được cơ thể của mình dần dần phồng to ra, làn da bắt đầu muốn nứt toác ra vì thế hắn liền chạy đến thủy đàm bên cạnh đạo quán rồi nhảy xuống.

Lúc này đã là mùa đông, nước hồ lạnh lẽo nhưng nó cũng không thể nào làm bớt cơn thống khổ trong người của Tả Đăng Phong. Hắn bị tẩu hỏa nhập ma, cho dù nhiệt độ thấp cũng không có tác dụng gì.

Trong lúc nguy cấp, Tả Đăng Phong nhớ lại câu nói sau cùng của Vu Tâm Ngữ nói lại với hắn “Hãy sống tốt”. Vu Tâm Ngữ hy vọng hắn sống tốt, nếu hôm nay hắn làm chuyện có lỗi với nàng để giữ được tánh

mạng thì Vu Tâm Ngữ sẽ tha thứ cho hắn nhưng bản thân hắn lại không thể tha thứ ỉn. Nhưng mà bất kể như thế nào cũng phải sống sót, nếu chết thì đi sẽ không báo được thù này rồi.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong bơi vào bờ rồi chạy như điên về phía chân núi, bởi vì giờ phút này hắn đã đạt đến Tam Chính Chi Cảnh cho nên tốc độ của hắn vô cùng mau lẹ.

Lúc Tả Đăng Phong điên cuồng chạy xuống thì 13 cũng đi theo hắn. Nó nhìn ra Tả Đăng Phong có hành động bất thường nên nó lo lắng cho Tả Đăng Phong, muốn đi theo hắn.

Tả Đăng Phong cảm giác được Dương Tinh Chi Hỏa trong cơ thể hắn đang cắn nuốt bản thân hắn, làn da đã bắt đầu sưng lên nhưng mà máu mũi vẫn chảy ra. Âm khí trong cơ thể càng lúc càng ít, nếu tiếp tục như vậy thì sớm muộn gì hắn cũng sẽ chết.

Khi chạy được 7-8km thì hắn nghe được tiếng nói của nữ nhân, Tả Đăng Phong lập tức dừng lại lắng nghe, khi phát hiện được giọng nói này truyền đến từ phía Tây thì hắn vội tới.

Đi vào rừng cây, Tả Đăng Phong phát hiện có một cô gái đang nhặt củi. Tả Đăng Phong lập tức nhảy tới đề cô gái này xuống đất, bị biến cố bất ngờ xảy ra cô gái này liền sợ ngây người, hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Tả Đăng Phong, quên cả kêu cứu mạng.

Lúc này Tả Đăng Phong đã mất đi lý trí, 2 tay liền xé nát chiếc áo ngoài của cô gái này, cô gái này bị sợ choáng váng thế cho nên không có bất kỳ phản kháng gì.

Sau khi xé rách áo xong thì Tả Đăng Phong mới phát hiện ngực của cô gái này còn chưa dậy thì, hắn cũng không có rãnh để nhìn kỹ, vội vàng cởi quần của nàng ra, sau khi cởi quần của nàng thì Tả Đăng Phong phát hiện cô gái này còn chưa trưởng thành, eo nhỏ quần chặt, ngay cả lông ... cũng chưa có.

Lúc này cuộc sống của người dân rất nghèo khổ, cô bé ở nhà có địa vị thấp, ăn uống không no nên người cô bé rất gầy, có thể thấy được xương sườn của nàng, bụng cũng hóp vào, rất có thể là buổi sáng vào núi kiếm củi, đến giờ vẫn chưa ăn cơm.

Quay mắt nhìn về cô gái, Tả Đăng Phong do dự, cô gái này còn trinh nếu giao hợp thì thể chất thuần âm của nàng sẽ có hiệu quả rất tốt nhưng mà nàng vẫn còn con nít, nếu xxx nàng thì Tả Đăng Phong có cảm giác bản thân mình không hơn một con cầm thú.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong do dự thì bên cạnh truyền đến tiếng khóc. Tả Đăng Phong nghe vậy thì ngẩng đầu nhìn qua, liền thấy một đứa bé 3 tuổi đang khóc, đứa bé này hắn là em trai của cô bé này.

Tả Đăng Phong thấy vậy thì liền nhanh chóng dời tay ra khỏi quần của tiểu cô nương kia, sau đó lấy trong người ra 2 đồng rồi nhét vào tay nàng.

- Người lớn xấu xa, trẻ nhỏ vô tội.

Tả Đăng Phong hướng về phía cô bé kia nói lên. Sau khi đứng lên thì hắn chạy vào rừng. Tuy rằng trong cơ thể vẫn còn rất nóng nhưng hắn vẫn đi rất chậm, thời gian vẫn còn đủ để cho hắn đi đến trước mộ của Vu Tâm Ngữ để chờ chết. Hắn muốn sống nhưng mà hắn không muốn táng tâm lương tâm.

Đi được vài bước, lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ trong túi mình có một Kim Đậu mà Ngọc Phát đưa cho hắn, hắn vội lấy ra muốn đưa cho cô bé kia nhưng mà lại thấy cô bé kia đã ôm em trai mình rồi chạy xa đi.

- 13, tao sắp chết, sau này mày hãy sống cuộc sống ỉn đi.

Tả Đăng Phong cảm giác được máu đang chảy ra từ mắt, tai, mũi của mình. Tầm mắt mờ dần, làn da cũng bắt đầu hiện lên tơ máu, hắn biết mạng hắn không thể kéo dài được rồi.

“Meo Meo”

13 nghe vậy thì kêu lên, thanh âm tỏ ra nghi hoặc.

- Tao luyện công tẩu hỏa nhập ma, cả người khô nóng, không còn sống lâu nữa.

Giờ phút này trong đầu của Tả Đăng Phong chỉ nghĩ đến Vu Tâm Ngữ.

“Meo meo !”

13 nghe thế thì liền phát ra tiếng kêu bén nhọn, sau đó nó há mồm cắn vào vạt áo của Tả Đăng Phong rồi kéo hẳn đi vào một bụi cỏ. Cả người 13 rất to nên nó có khí lực rất lớn, Tả Đăng Phong thấy thế thì nghi ngờ nhìn 13, 13 thấy Tả Đăng Phong nhìn mình thì liền nhả ra rồi vọt vào bụi cỏ, một lát sau đứng trên một tảng đá cách đó không xa phát ra một tiếng kêu.

Bình tĩnh mà nói thì Tả Đăng Phong cũng không muốn chết, sau khi thấy được hành động quái dị của 13 thì hẳn liền hiểu được 13 muốn mang hẳn đi đến một chỗ. Vì thế hẳn liền dốc toàn bộ sức lực còn trong thân thể đi vào bụi cỏ.

13 thấy Tả Đăng Phong hiểu được ý của nó thì liền tăng tốc, nhanh chóng chạy về phía Đông. Tả Đăng Phong bám sát theo sau, hẳn biết 13 là một con mèo sống 3000 năm, đi theo nó có lẽ còn có một chút hi vọng sống.

13 chạy vào rừng, sau đó khi chạy đến một chỗ đất trũng thì nó dừng lại. Mảnh đất trũng này khá thấp, ở giữa có rất nhiều hố sâu, trong hố có rất nhiều hài cốt. Tả Đăng Phong liền hiểu ra nơi này là một bãi tha ma. Thời đại binh loạn, mọi người cũng không có vận khí tốt để nhiều người không có người thân hoặc là gia cảnh bản cùng. Sau khi chết đều được ném vào bãi tha ma, mặc cho chó, sói cắn, chuột côn trùng chui vào thân.

Sau khi dừng lại thì 13 lập tức nhìn xung quanh, một lát sau nó chạy đến một thi thể chưa thối rữa nằm ở trên một vách đá rồi kêu “Meo Meo”

- 13, mày còn có thể nghĩ ra được chủ ý này sao?

Tả Đăng Phong dở khóc dở cười nhìn 13, thi thể này chính là một nữ nhân.

13 nghe vậy liền lắc đầu, rồi há mồm kéo nữ thi kia sang một bên, ở dưới vách đá này là một cái hố. Tả Đăng Phong lập tức phát hiện được trên vách đá có một cái động to bằng miệng chén.

Tả Đăng Phong nhú mày đi tới, đi tới gần cái động đó thì Tả Đăng Phong lập tức cảm nhận được một luồng hàn khí thổi ra, loại hàn khí này khác xa so với nhiệt độ thấp, đây là một loại rét lạnh xào xương, hàn khí xâm nhập vào cơ thể, Tả Đăng Phong lập tức cảm nhận được Dương Tinh Chi Khí trong người dịu đi.

- Năm đó mày bỏ ra từ đây sao?

Tả Đăng Phong đi tới sát cửa động để hàn khí trong động truyền ra, áp chế Dương Tinh Chi Khí trong người của hẳn, hàn khí tuy rằng không thể áp chế Dương Tinh Chi Khí nhưng mà nó cũng làm Dương khí cực thịnh trong người của Tả Đăng Phong, điều này làm cho hẳn lại cảm thấy có hy vọng sống sót.

13 nghe vậy thì liền gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế nhìn chung quanh, phát hiện chỉ có thi thể của nữ nhân này là còn được bảo tồn tương đối đầy đủ, dựa vào quần áo trên người nữ thi này, lúc nàng chết có thể là mùa hè, nói cách khác nàng đã bị ném ở đây một đoạn thời gian dài rồi, bởi vì nàng bị ném vào trúng cái động nhỏ này cho nên thi thể của nàng mới được bảo tồn đến nay.

- 13, ở trong này có phải là rất lạnh hay không?

Tả Đăng Phong hỏi.

Thập Tam nghe vậy lắc đầu rồi lại gật đầu, nó gặp được vấn đề khó nên mới làm ra hành động anfy.

- Hàn khí không đủ, điều này nói lên trong đó có một món đồ gì có thể phát ra hàn khí, mày đi vào đó xem thử.

Tả Đăng Phong nói, mặc dù hàn khí trong này truyền ra nhưng mà nó không đủ để áp chế Dương Tinh Chi Khí trong người của hẳn.

13 nghe vậy lập tức cúi đầu đi tới cửa động, sau đó ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, vẻ mặt rất là bất đắc dĩ.

- Đây là vẻ mặt gì?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

13 nghe vậy liền đưa đầu vào cửa động rồi lại ngẩng đầu lên. Lúc này đây Tả Đăng Phong có thể thấy rõ, cái động này là trước đây 13 đào lên, lúc đó thì nó còn khá gầy nhưng mà hiện tại thì nó đã mập như heo rồi.

29. Q.1 - Chương 29: Hàn Khí Trong Chén Gõ

- 13, mày vào đi, bằng không tao sẽ chết.

Tả Đăng Phong vội vàng nhìn 13, tuy rằng hắn không muốn miễn cưỡng 13 đi vào nhưng mà cũng không còn biện pháp nào khác.

13 nghe vậy thì vẻ mặt lại lại ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng vẫn cúi đầu chui vào, thật vất vả lắm nó mới nhét được cái đầu vô, phần sau của thân thể cho dù nó làm như thế nào cũng không thể chui lọt. Đến cuối cùng nó liền lắc cái mông, rồi rút đầu ra lại.

Nó nghĩ một chút rồi tức giận hét lên một tiếng, sau đó dùng móng vuốt của mình mà bắt đầu đào loạn lên, rất nhanh cửa động đã được mở rộng, nó liền chui vào.

13 đi vào động thì lập tức hàn khí liền giảm bớt, Tả Đăng Phong cảm thấy Dương Tinh Chi Khí trong người bắt đầu xông lên, đối với việc này thì hắn cũng vô kế khả thi, chỉ có thể âm thầm cố nén mà đợi 13 thôi.

Dần dần, 30' trôi qua, hàn khí trong động vẫn chưa truyền ra, điều này đã nói lên 13 vẫn còn đào để đi xuống. Móng vuốt của 13 vô cùng sắc bén, tốc độ đào cũng rất nhanh, thế nhưng mà bây giờ vẫn chưa đến mộ, điều này nói lên ngôi mộ này được chôn rất sâu.

Rất nhanh, Tả Đăng Phong lại phát hiện được máu trong miệng và mũi mình lại tràn ra, thời gian trôi qua, Dương Tinh Chi Khí càng lợi hại, hốc mắt, lỗ tai cũng bắt đầu chảy máu, đầu đau muốn nứt.

- 13, nhanh lên một chút.

Tả Đăng Phong vội hướng về cửa động rồi hô to.

Tả Đăng Phong vừa hô xong thì không bao lâu hắn đã cảm giác được một cỗ hàn khí từ trong động truyền ra, Dương Tinh Chi Khí trong người liền bị đè xuống một chút, cũng đỡ đau hơn.

Làm cho Tả Đăng Phong loong có nghĩ tới là chưa đến 1' thì hàn khí liền giảm đi, điều này nói lên 13 đã bắt đầu trở về.

3' sau, 13 đã bò ra, trong miệng nó ngậm một viên Trân châu rất lớn.

13 bỏ viên Trân châu xuống dưới đất rồi đi tới bên cạnh Tả Đăng Phong.

- Không phải cái này.

Tả Đăng Phong nói xong liền cầm viên Trân châu lên. Viên Trân châu này có màu trắng, hẳn đây là Dạ Minh Châu, trên này là khắc đá hoa văn, đúng là Thạch Châu rồi.

- Cái này không có hàn khí.

Tả Đăng Phong quan sát một lát rồi lắc đầu, viên Trân châu này chỉ phát sáng, có thể tính là bảo vật nhưng nó không có hàn khí.

13 nghe vậy nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong rồi dùng móng vuốt khảy khảy viên Trân châu.

Tả Đăng Phong nhìn thấy động tác cùng vẻ mặt của 13 liền đột nhiên hiểu ra. Sở dĩ 13 mang viên Trân châu này ra là bởi vì Trân châu này phát ra ánh sáng giống với mặt trăng, ở trong ánh mắt của động vật thì mặt trăng phát ra chính là hàn khí.

- Đồ vật kia rất lạnh, rất lạnh.

Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong liền giả vờ run lên.

13 nghe vậy liền gạt đầu, quay đầu nhìn cửa động, rõ ràng là nó không muốn xuống lại nữa.

- Trời ơi.

Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong liền lộ ra vẻ thống khổ.

Tả Đăng Phong vừa kêu lên, 13 vội vàng quay đầu chui vào động.

Lúc này Tả Đăng Phong có thể dựa vào độ mạnh yếu của hàn khí để phán đoán thời gian 13 đi xuống ngôi mộ kia, chưa đầy 3' hàn khí lại truyền đến, chứng tỏ 13 đã đi xuống.

Không qua bao lâu, Tả Đăng Phong liền cảm thấy hàn khí trong động truyền ra ngày càng mạnh, chứng tỏ 13 đã tìm được phát ra hàn khí, hơn nữa còn đem nó đi ra.

13 đi xuống mộ khoảng 3' nhưng đi lên lại hết gần 15', Tả Đăng Phong cảm giác được hàn khí trong động truyền ra càng lúc càng đậm, lập tức trừng to mắt nhìn vào cửa động, khiến cho người ta không nghĩ tới chính là lần này mộ của 13 lại đi ra trước, nó đang kéo một món đồ gì đó.

Rất nhanh 13 đã thối lui ra khỏi động, quả nhiên trong miệng nó có kéo vật, thì ra đây là một cái chén.

13 thả chén xuống, ngồi chồm hổm ở dưới đất mềm to thở phì phò.

Tả Đăng Phong cầm lấy cái chén, lập tức cảm thấy hàn khí thấm vào xương tủy, Dương Tinh Chi Khí trong người hắn đã bị cổ hàn khí này áp chết xuống.

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn vào cái chén này, chỉ thấy cái chén này làm bằng gỗ, có màu đỏ sẫm, trên thân chén có khắc một con Phượng Hoàng giương cánh.

Cẩn thận xem xét, Tả Đăng Phong liền xuất hiện 2 nghi vấn. Thứ nhất là chén gỗ này làm sao lại có thể phát ra hàn khí? Thứ hai, theo lý thuyết thì càng gần gũi với cái chén này thì hàn khí sẽ càng tăng mới đúng, tại sao khi ở trên mặt đất thì hàn khí trong chén này lại giảm bớt so với khi ở dưới mặt đất?

Tả Đăng Phong trầm mồi vẫn không có cách giải, bất quá hàn khí trong chén gỗ có thể áp chế Dương Tinh Chi Khí, bảo vệ tính mạng của hắn là chuyện tốt rồi.

Sau khi trầm ngâm một lúc, cuối cùng dùng Tả Đăng Phong nâng chén gỗ trong tay lên rồi bắt đầu điều động Linh khí ở trong kinh mạch, hắn muốn xem thử Âm khí trong chén này có thể bù lại Âm khí không đủ trong cơ thể của hắn hay không? Làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy bất ngờ là khi hắn hành công thì thân thể lại cảm thấy vô cùng thoải mái và bình thản.

- Cái chén này chẳng những cứu mạng tao mà còn làm tăng tiến tu vi của tao.

Tả Đăng Phong đưa tay lau vết máu trên mặt rồi quay đầu nhìn về 13, hô lớn.

13 nghe vậy liền lộ vẻ vui mừng, trơ mắt nhìn Tả Đăng Phong, chờ hắn khích lệ chính mình.

- Cảm ơn mày 13, khổ cực ày rồi.

Tả Đăng Phong vội vàng khen ngợi, 13 thích nghe lời tán dương, điểm này Tả Đăng Phong đã sớm biết.

13 nghe thấy Tả Đăng Phong khích lệ, khuôn mặt liền lộ vẻ thật thà phúc hậu.

Lúc này tâm tình của Tả Đăng Phong rất tốt, chén gỗ này ở trong mộ gần 3000 năm mà hàn khí vẫn chưa khô kiệt, điều này chứng tỏ Âm Hàn Chi Khí của nó vô cùng dồi dào. Vì thế hắn có thể luyện công, hấp thu Âm Hàn Chi Khí để áp chế Dương Tinh Chi Khí trong cơ thể rồi.

- 13, trong này chôn phụ nữ à?

Tả Đăng Phong hỏi 13.

13 nghe vậy lắc lắc đầu.

- Là đàn ông sao?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 lại lắc đầu.

- Mà không biết chủ nhân của mộ này là nam hay nữ sao?

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

Lần này 13 gật đầu.

- Oh, tao hiểu rồi, mày và mấy thứ này chôn cùng một chỗ, mộ của chủ nhân mày chôn ở một nơi khác.

Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, năm đó hẳn là 13 tuần táng với những đồ vật của chủ nhân của nó.

13 nghe vậy gật gật đầu, ý bảo Tả Đăng Phong đoán đúng rồi.

- Mày có biết mộ của chủ nhân mày không?

Tả Đăng Phong hỏi.

13 gật đầu, sau đó 2 mắt của nó nhắm lại, lúc này vẻ mặt của nó liền tỏ ra vẻ không còn kiên nhẫn nữa rồi.

- Vấn đề cuối cùng, trong mộ có phải là còn một cái bát như vậy không?

Đăng Phong trầm ngâm hồi lâu rồi hỏi. Cái chén này bị 13 lấy ra nhưng trong động vẫn truyền ra một cỗ Dương khí. Tả Đăng Phong đã luyện Âm Dương Sinh Tử quyết đến Tam Chính Chi Cảnh, tuy rằng không thể cảm nhận được Âm khí ở bên ngoài nhưng mà hẳn có thể cảm nhận được biến hóa của Dương khí. Trong động này vẫn còn truyền ra Dương khí không bằng với cái chén trong tay hắn, có thể là nó nằm ở rất xa.

13 nghe vậy gật gật đầu, lập tức mở to mắt lắc lắc đầu.

- 13, mày vào lấy cái chén gỗ kia ra đi.

Tả Đăng Phong cười nói với 13.

13 nghe vậy lập tức chạy mất, mặc cho Tả Đăng Phong kêu gọi như thế nào nó cũng không trở lại. Cuối cùng Tả Đăng Phong cũng không có miễn cưỡng 13 đi vào, dù sao chén gỗ kia cũng không có tác dụng gì với mình. Hắn đi loanh quanh tìm một tảng đá to, che lại động khẩu rồi mới cầm chén gỗ quay trở về.

Đi được mấy bước, Tả Đăng Phong liền dừng lại, cúi đầu nhìn cái áo choàng cũ nát của mình rồi nhìn lại chén gỗ trên tay, như thế nào mà khó chịu như vậy.

30. Q.1 - Chương 30: Ẩn Chứa Càn Khôn

- Bộ đồ này, cái chén này, còn thiếu một cây đũa cầu bồng nữa rồi.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ, 13 ở đằng xa chạy tới.

- 13, mày thấy tao giống với một tên ăn mày không?

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu.

13 đương nhiên là không nói chuyện, nó chỉ kêu “ Meo meo ”

Sau khi đi được mấy bước Tả Đăng Phong dừng lại, bởi vì hắn nghĩ ngày sau nếu muốn động thủ với ai đó thì phải sử dụng Linh khí, đến lúc đó cũng không thể cầm cái chén này ra trận a. Nhưng không cầm cái chén này cũng không được, bởi vì chỉ để huyết Thiếu Thương trên bàn tay tiếp xúc với cái chén này, mới có thể hấp thu được hàn khí của nó.

Huyết Thiếu Thương atoanmt.ucoz.com/MEDIC/THIEUTHUONG.jpg

- Cùng lắm là cầm cái chén biến thành vũ khí.

Hồi lâu Tả Đăng Phong mới nghĩ ra biện pháp giải quyết.

Trở lại đạo quán, Tả Đăng Phong liền rửa mặt, sau đó đem cái chén này đi rửa. Nhưng mà hắn vừa đổ nước vào cái chén này, một lúc lâu nước trong chén liền biến thành băng.

- Dám chắc là nó không phải dùng để uống nước.

Tả Đăng Phong lấy băng ở trong chén ra, rồi đưa cái chén đến chóp mũi để ngửi, tuy rằng đã cách nhiều năm nhưng Tả Đăng Phong vẫn có thể ngửi được trên chén lưu lại mùi rượu, điều này nói lên trước đây cái chén này dùng để uống rượu.

Phát hiện này khiến cho Tả Đăng Phong cảm thấy nghi hoặc, ở thời cổ đại, quan lại quyền quý đều có một hầm băng ở trong nhà. Mùa đông chứa băng, đợi mùa hè nóng bức liền lấy những khối băng này để ướp với hoa quả, rượu. Chén gỗ này có giá trị hơn so với hầm băng, có nó, mùa hè lúc nào cũng có thể uống rượu băng, thần kỳ như thế cũng không phải là người bình thường có được. Ngoài ra bên ngoài chén này còn được điêu khắc tinh tế, bên ngoài có khắc một con Phượng Hoàng, ở thời cổ đại địa vị của Phượng Hoàng cũng ngang với Long, hẳn cái chén gỗ này là của một vị quý phi nào đó trong Hoàng tộc.

Trầm tư hơn 30', Tả Đăng Phong lại lấy cầm lấy chén lên. Trong lòng hắn bắt đầu buồn bực, nguyên nhân chính là mỗi khi dùng Linh khí đều phải cầm cái chén này, đẹp hay không cũng không quan trọng, quan trọng là hắn khó chịu, cầm cái chén này sẽ ảnh hưởng đến hành động.

- Có thể đập nát nó ra rồi buộc trên tay a?

Tả Đăng Phong nghĩ đến điều này nhưng mà hắn liền gạt bỏ, bởi vì hắn không dám xác định khi đập ra thì hàn khí ở trong chén có còn hay không. Nếu hàn khí biến mất thì hắn cũng xong luôn.

Sau khi do dự một hồi, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết định cầm dao cắt những mảnh gỗ trên cái chén này.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong lập tức xoay người đi tìm thái đao.

Cầm lấy thái đao, Tả Đăng Phong bắt đầu tìm lấy góc độ để hạ đao, cuối cùng hắn liền hạ đao, ai biết vừa mới dùng lực thì chén gỗ liền bể ra mấy miếng.

Sau khi chén gỗ bị bể ra thì ở trong một góc chén xuất hiện một thứ màu trắng, Tả Đăng Phong thấy thế liền nhanh chóng lấy ra rồi trải nó lên trên bàn.

Tả Đăng Phong ngưng mắt nhìn vào, đây là một thứ khá giống với bao tay thời hiện đại.

Tả Đăng Phong liền lấy tay sờ lên nó, vật này rất giống bao tay nhưng lại dài hơn nhiều, có thể kéo dài đến khuỷu tay. Ngoài ra cái này cũng rất nhẹ, Tả Đăng Phong cầm lấy thì cảm nhận được cái này được dệt bằng tơ.

Nếu là tơ dệt tầm thường thì sau mấy ngàn năm sẽ mục hết, nhưng mà cái này không ục, chẳng những không mục mà khi vò vò nó vẫn có thể trở lại hình dáng ban đầu.

Mang theo lòng nghi hoặc Tả Đăng Phong bắt đầu mở cái bao tay này ra nhìn, phát hiện được đây cũng không phải là sản phẩm của tơ lụa bình thường, ngoài ra bên tơ ở bên ngoài bao tay cũng to hơn rất nhiều lần so với tơ bình thường. Khiến cho Tả Đăng Phong cảm thấy kỳ quái, tuy rằng sợi tơ này rất to nhưng mà nó vẫn có thể xoắn lại thành từng dây, hơn nữa trong đó mơ hồ lộ ra mà sáng bóng của kim loại.

13 sống ở trong mộ 3000 năm, mấy thứ này ít nhất cũng có tuổi thọ là 3000 năm, theo như Tả Đăng Phong biết, 3000 năm trước cũng không có công nghệ Kim khí, như thế nào mà dùng kim loại để làm thành tơ được. Cho nên hẳn cho rằng đây không phải là những sợi kim loại, nhưng mà không phải kim loại thì tại sao nó lại có màu óng ánh như thế? Tả Đăng Phong nghĩ hoài cũng không ra.

Suy nghĩ hồi lâu, Tả Đăng Phong cũng không có nghĩ ra đáp án. Hiện tại điều hắn quan tâm nhất chính là cái bao tay kia có rắn chắc hay không. Hắn muốn lúc điều động Linh khí thì mang cái bao tay này, có như vậy thì nó mới tiếp xúc được với huyết Thiếu Thương, để truyền Âm khí vào trong người dùng hòa với Dương khí quá thừa của hắn.

Nhẹ nhàng kéo lấy, Tả Đăng Phong phát hiện được cái bao tay này rất rắn chắc, hơn nữa nó còn có tính đàn hồi. Bất luận là kéo dài như thế nào thì những sợi tơ trên này cũng không có đứt. Ngoài ra đây cũng là bao tay dùng cho tay phải, mang vào cánh tay thì liền ắp khớp, không có bất kỳ cảm giác trói buộc nào.

- Rốt cuộc đây là thứ gì?

Tả Đăng Phong nghi ngờ nhìn lấy tay phải của mình, sau khi mang cái này vào, nếu không nhìn kỹ thì rất khó phát hiện được là có mang bao tay.

- Hẳn đây là vũ khí của người tu đạo hoặc là pháp khí của thầy tu.

Đột nhiên Tả Đăng Phong nghĩ tới điểm này.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một hồi lâu, cuối cùng liền tháo nó ra rồi bỏ vào trên thớt, sau đó liền cầm thái đao chặt xuống, một đao này hẳn dùng toàn lực nên ngay lập tức cái thớt liền đứt đôi mà bao tay này không bị gì cả.

- Quả nhiên là không ngoài dự liệu của mình.

Tả Đăng Phong thầm nói.

Lại đeo bao tay vào, Tả Đăng Phong bắt đầu ngồi suy nghĩ, hẳn nghĩ nếu là người bình thường sẽ không đeo bao tay này, bởi vì bọn họ không có Linh khí. Nếu như là người luyện võ đeo thì bao tay này cũng không chỉ đơn giản là dùng để hộ thân hay đỡ lấy ám khí, vì thế nó còn có một tác dụng quan trọng hơn.

Tả Đăng Phong đã tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết, đối với Kinh mạch hẳn cũng có chỗ hiểu, thập nhị kinh mạch chính là chủ mạch của nhân thể. Mà Thủ Thái Âm Phế Kinh chính là chủ mạch của kinh mạch thứ nhất, Thủ Thái Âm Phế Kinh

- Không có quan hệ với huyệt Thiếu Thương, hẳn là đeo bao tay này mục đích chính là vì phát ra Linh khí để làm lạnh ở huyệt Lao Cung.

Tả Đăng Phong khổ tư hồi lâu rốt cuộc cũng tìm được đáp án, tay của người có hai mươi mấy huyệt vị, huyệt Thiếu Thương là ở ngón cái, mà huyệt Lao cung ở trong lòng bàn tay. Khi tu đạo thành công thì có thể phóng ra Linh khí từ trong huyệt Lao Cung.

Huyệt Lao Cung

camxahoc /wp-content/up.../03/gfdsds.jpg

Đáng tiếc là tuy rằng Tả Đăng Phong đoán được tác dụng của cái bao tay này nhưng mà bản thân hẳn không thể nào nghiệm chứng. Bởi vì hiện giờ hẳn mới chỉ ở Tam Đàng Chi Cảnh, Linh khí chỉ có thể vận chuyển trong cơ thể, chỉ khí nào đạt đến Chí Tôn Chi Cảnh thì hẳn mới có thể đem Linh khí phóng ra ngoài.

Dù vậy Tả Đăng Phong vẫn cao hứng, bởi vì hẳn không cần lúc nào cũng mang theo cái chén bên mình.

31. Q.1 - Chương 31: Máu Lạnh Bàng Quan

Sau đó Tả Đăng Phong móc ra viên Dạ Minh Châu, vật này tỏa ánh sáng mỹ lệ ở trong đêm tối tăm. Dù chiếu xa năm bước, Tả Đăng Phong xem nó chỉ là một hạt châu, ngày sau ra ngoài tìm kiếm Đăng Khi, có thể mang nó bán đi làm lộ phí.

Tiếp theo Tả Đăng Phong kiểm tra lại hài cốt trong chén gỗ, xác định không còn gì kỳ lạ mới nó ném vào lò. Trải qua nhiều chuyện như vậy, hẳn đã học được thói quen cẩn thận, tỉ mỉ phân tích từng việc, không buông tha từ khâu nhỏ nhất. Xử lý mọi việc không để lại manh mối dấu vết.

Một ngày mệt nhọc, cảm thấy đói khát, Tả Đăng Phong châm bếp rồi làm mấy cái bánh ngô. Trong lúc thêm củi gỗ, hẳn bắt đầu nghĩ biện pháp cất cái bao tay thần bí nọ, vật này luôn tỏa ra hàn khí, phải tiến hành giấu giếm, bằng không dễ bị người ngoài phát hiện.

Rất nhanh Tả Đăng Phong liền tìm được trong túi may vá của Vu Tâm Ngữ lưu lại một hộp sắt nhỏ hình tròn, đồ kim sắt bên trong ra, dễ dàng bỏ cái bao tay vào, phủ nắp che lại, hàn khí hoàn toàn biến mất.

Tìm được phương pháp cất bao tay, Tả Đăng Phong cảm lấy kim sắt, xuyên qua may vá áo choàng trên người mình. Việc này trước kia đều do Vu Tâm Ngữ làm, giờ đây Tả Đăng Phong đành tự mình động thủ. Hẳn

không quen may vá nhưng vật trước áo choàng đã bị rách tại thời điểm kéo quan tài Vu Tâm Ngữ, nếu không may lại thì bông ở bên trong sẽ bị xổ ra hết.

May xong áo choàng, Tả Đăng Phong đem hộp sắt cùng viên Dạ Minh Châu mà Kim Đậu cùng Ngọc Phật đưa cho bỏ vào trong túi. Trong vật trái đạo bào áo có một cái túi rất sâu, Tả Đăng Phong từng hỏi Vu Tâm Ngữ sao phải làm vậy. Vu Tâm Ngữ nói ‘Ta không cần tiền của người khác, nhưng ta không thể để người khác trộm tiền của mình.’

Thanh âm vẫn còn bên tai, người đã rời đi. Tả Đăng Phong dờ dẩn ngồi yên, gần đây nhất, hẳn không muốn nhớ đến Vu Tâm Ngữ thường xuyên như trước, mỗi lần nhớ càng thêm đau lòng, đau đến cả người phát run. Giết Đăng Khi, sau đó trở về tự sát. Đây là ý niệm duy nhất của Tả Đăng Phong, cũng là mục đích sống duy nhất của hắn, ý nghĩ này chưa bao giờ dao động qua.

Qua không biết bao lâu, trong nồi truyền ra mùi cháy khét, kéo suy nghĩ của hắn trở lại, Tả Đăng Phong mở vung lấy một nửa bánh bột ngô, từ đạo quan đi vào, ngồi xuống trước mộ phần Vu Tâm Ngữ. Hắn thành thật nhai nuốt bánh bột ngô. Đồ ăn tốt hay không, với hắn mà nói cũng không quan trọng, chỉ cần nuốt nổi là được.

Ăn hết bánh bột ngô, Tả Đăng Phong lấy bao tay đeo vào, ngồi xếp bằng hành khí, lúc này đây hắn hấp thụ lượng lớn khí âm hàn bên trong bao tay, trung hòa dương khí còn thịnh trong cơ thể. Sau khi chạy mười hai kinh mạch, Tả Đăng Phong phát hiện linh khí trong cơ thể bình thản mà sung sức, Đan điền chứa đựng hết linh khí phía trước mà không cần đeo cái bao tay.

Lúc nửa đêm, Tả Đăng Phong trở lại đạo quan, nằm giữa nghỉ ngơi. Tại Tam Đàng Chi Cảnh, chưa thể hoàn toàn dựa vào khoan chân tĩnh tọa để thay thế giấc ngủ. Hừng đông vừa lên, 13 còn nằm ở trên giường, Tả Đăng Phong xuống giường, hôm nay phải kiểm tra nắm giữ năng lực cùng uy lực của Tam Đàng Chi Cảnh.

Đầu tiên là khí lực, bởi không có dụng cụ ước lượng, Tả Đăng Phong không thể xác định chính xác một cái lu nước nặng bao nhiêu, nhưng phỏng chừng ít nhất cũng bốn năm trăm cân. Giờ hắn có thể giơ nó lên, trước đó thì ngay cả trăm cân cũng không đứng dậy nổi. Bởi vậy, có thể thấy ghi chép trên thẻ trúc nói gấp ba chỉ là một khái niệm đại khái, không phải hoàn toàn chính xác.

Sức mạnh ra quyền, Tả Đăng Phong cũng vô pháp phán đoán chính xác, nhưng một quyền sau lúc Ngự Linh Khí có thể chế đôi một ngôi mộ đá xanh kiên cố, đánh cho viên gạch tức khắc vỡ vụn thành bụi. Điểm này khiến Tả Đăng Phong tương đối hài lòng, lực đạo như vậy có thể thoải mái đánh vỡ đầu người ta.

Tốc độ hành tiến, chạy nhanh có thể đi về Huyền Thành cùng đạo quan trong vòng một canh giờ, nói cách khác một giờ có thể đi về khoảng trăm dặm. Tốc độ rất nhanh nhưng cũng hao tổn rất lớn linh khí trong cơ thể. Sau khi trở về Huyền Thành, Tả Đăng Phong chỉ có thể lần nữa lấy ra bao tay khoan chân ngưng khí.

Khi nhảy lên, độ cao chừng ba thước, tiến hành chạy đà có thể đạt tới năm thước, như vậy có thể nói là tạm được.

Tối lệnh trong Sinh Tử Quyết đúng là thỏa mãn Tả Đăng Phong, tốc độ phản ứng so với thường nhân nhanh gấp ba. Người khác cần ba giây mà hắn chỉ cần một giây, đây là điều hữu dụng nhất. Đến giờ phút này, rốt cuộc hắn rõ ràng, ngày hôm qua cô gái cởi áo bông cùng quần cho đệ đệ của nàng, lúc sau nó mới phát ra tiếng khóc, Trên thực tế không phải đứa nhỏ phản ứng chậm, mà là Tả Đăng Phong phản ứng quá nhanh.

Sinh Tử Quyết tạo thành ảnh hưởng đối với nhân thể không chỉ những chuyện này, có điều Tả Đăng Phong chưa muốn nắm giữ chúng, cho nên không có ý lưu tâm. Sinh Tử Quyết quả thực huyền diệu nhưng khi thi triển nhất định phải vận hành linh khí. Nếu như không có linh khí chống đỡ, đừng nói bia đá mà chỉ là viên gạch, Tả Đăng Phong cũng không cách nào đánh vỡ.

Sử dụng Âm Dương Quyết không cần hao tổn linh khí, Tam Đàng Chi Cảnh của Âm Dương Quyết có thể khiến giác quan của Tả Đăng Phong mẫn tuệ gấp ba người khác, lần này hắn lại không có quá nhiều cảm xúc, hắn xem trọng là Cảnh giới Chí Tôn mang đến cảm giác năng lực âm khí, như vậy hắn có thể xác định Vu Tâm Ngữ còn tại bên cạnh hắn hay không. Cảnh giới Chí Tôn còn có thể phóng linh khí trong cơ thể ra bên ngoài, đến lúc đó, bằng bao tay hàn khí liền có thể phát ra hàn khí chí âm công kích địch nhân. Đáng

tiếp tu luyện cảnh giới Chí Tôn cần thời gian quá dài, hấn đợi không được. Với tu vi trước mắt, nếu gặp Đằng Khi, có thể nói xong toàn bộ mới giết chết hấn. Còn Cảnh giới Chí Tôn phía trên chín chín tám mươi mốt lần cảnh giới vô cùng. Tả Đằng Phong nghĩ không dám nghĩ, cũng không cần phải nghĩ, bởi vì giết Đằng Khi không cần phiền toái như vậy.

Sau đó vài ngày, Tả Đằng Phong nắm giữ quen thuộc Âm Dương Sinh Tử Quyết, lúc rồi rãnh thì nướng bánh làm lương khô. Hấn đã quyết định rời núi, chờ đợi ở nơi này Đằng Khi sẽ không đến, nhất định cho là hấn chết cùng Vu Tâm Ngữ, mà 13 cũng đã đào tẩu, cho nên đối phương sẽ không trở lại.

Chạng vạng ba ngày sau đó, Tả Đằng Phong đang hong bánh bột ngô, dưới chân núi truyền lại tiếng sủng khiến hấn đột nhiên cảnh giác, thanh âm của hỏa thương nặng nề ngọt ngào mà tiếng sủng kia vang lên thanh thúy, cho nên Tả Đằng Phong phán đoán đây là người thiện về dùng sủng.

- 13, theo tao đi xuống xem một chút.

Tả Đằng Phong lấy bánh bột ngô trong nồi, xoay người đi đến nhà phía nam đánh thức 13. 13 ngủ có một thói quen, lúc nằm ngủ mà đủ ấm liền giơ bốn chân lên, lộ ra hai hòn trứng, thực không biết xấu hổ.th

13 nghe vậy lập tức xoay người nhảy tới, Tả Đằng Phong xoay người đi ra đạo quan, chạy vội về dưới chân núi.

Hấn chạy rất nhanh nhưng 13 còn nhanh hơn, luôn dẫn trước phía xa xa, thỉnh thoảng còn quay đầu chờ, điều này khiến Tả Đằng Phong cảm thấy hơi chán nản, lúc sau tu luyện đạo thuật, lại còn không chạy bằng nó.

Trên đường xuống núi, Tả Đằng Phong nghe tiếp có tiếng sủng dưới thôn truyền tới, liền nhú mào tăng tốc độ.

Hơn mười dặm đường núi, bình thường cần đi hơn một giờ mà giờ chỉ dùng một phần mười thời gian liền tới thôn. Không có thôn dân đi lại, trên đường lớn trong thôn có một chiếc xe của lính NB đang đỗ, trên quảng trường bên cạnh truyền lại ánh lửa cùng tiếng thôn dân la khóc.

Tả Đằng Phong thấy thể trầm ngâm một lát, vòng ngược lại tới quảng trường từ phía bắc, nhảy lên đỉnh Từ Đường, ngồi xuống trong bóng tối của ống khói đỉnh sườn đông. T13 tùy theo mà lên, nằm sấp bên cạnh hấn.

Tình hình lần này, Tả Đằng Phong chứng kiến không khác lần trước lắm, một vòng đám lính NB vây quanh quảng trường, đều nhốt dân trong thôn vào giữa, khác với lần trước là đám lính NB lùn lăm lăm súng ống trong tay, mà thôn dân cũng không dẫn tới lễ vật trong tiếng cười vui, thay vào đó là kêu gào cùng khóc than.

Tả Đằng Phong nghiêng tai lắng nghe chốc lát, rất nhanh nghe ra manh mối. Là trong thôn có người tham gia đội du kích, còn có người âm thầm bán muối cho đội du kích, lính NB đến đây bắt người.

Lần này lính NB có ba mươi mấy tên, dẫn đầu vẫn là gã sĩ quan lần trước. Có điều lúc này hấn không cười mà cầm súng lục nhắm ngay đầu một thôn dân, lớn tiếng kêu mắng, phiên dịch viên bên cạnh nhanh chóng chuyển lời của hấn thành trung văn, ý là ai không nói ra là đội du kích, ai bán muối cho đội đều bị giết chết. Trước mặt gã quan quân Nhật Bản này đã muốn nằm xuống hai thôn dân, không hỏi cũng biết hai tiếng sủng lúc trước là do hấn bắn ra.

Trong lúc nói chuyện, Tả Đằng Phong nhìn từng tên lính NB vây quanh thôn dân, không nhận ra ai trong đó, điều này làm cho Tả Đằng Phong phi thường thất vọng. Hấn vội vàng xuống núi là muốn xem bên trong đám lính NB này có cừu nhân của mình hay không, còn việc những thôn dân chết sống ra sao thì hấn không quan tâm.

Ngay lúc Tả Đằng Phong muốn xoay người rời đi, súng lục trong tay Nhật Bản quan quân lại vang lên, gã thôn dân kia lập tức ngã nhào ra đất, co quắp vài cái liền bất động. Trong đám người lập tức truyền ra tiếng khóc cùng tiếng giải thích, sôi nổi kêu khóc mình không liên quan hay bán muối cho đội du kích.

Muối ở bán đảo Giao Đông không phải thứ hiếm gì, từng nhà đều có. Có điều sau khi lính NB đến, liền thực hiện quân chế muối, mục đích là không cho đội du kích trong núi ăn, cơ thể người thiếu muối nghiêm

trọng sẽ suy yếu, tứ chi vô lực.

- Phong Điền thái quân nói, còn không nói ra ai thuộc đội du kích, ngài còn muốn giết người , giết tất các người.

Quan phiên dịch lần thứ hai the the kêu la.

Tả Đăng Phong muốn rời đi, lúc này lại thay đổi chủ ý. Hắn ít tiếp xúc người Nhật Bản, giờ muốn quan sát thói quen cùng thủ đoạn của bọn họ, để ngày sau tìm kiếm Đằng Khi báo thù.

Đám lính NB vào thôn đã một thời gian, không tra ra người bọn chúng muốn tìm nên có vẻ nôn nóng phần nộ, lại lôi ra hai người trong đám dân rồi bắn chết.

“Meo meo ~”

13 khê kêu một tiếng, ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong.

- Lúc tao sắp chết , mày tới cầu bọn hắc cứu tao, bọn hắc quay lại sao?

Tả Đăng Phong đưa tay sờ lên lưng 13 rồi lắc đầu cười nói. Bọn lính NB có hơn ba mươi người cầm súng, hắc không chắc giết chết toàn bộ. Mà cho dù nắm chắc, hắc cũng sẽ không xuất thủ. Hắn còn sống là để báo thù cho Vu Tâm Ngữ, không phải cứu trợ thôn dân từng vứt bỏ hắn.

13 nghe vậy lần nữa nằm xuống, trên thực tế không nhất định là nó muốn Tả Đăng Phong đi xuống cứu người, khả năng là không kiên nhẫn được nữa nên muốn đi.

- Phong Điền thái quân nói, cho các người ba phút đồng hồ suy nghĩ , không nói ra ai thuộc đội du kích, ai bán muối cho đội du kích, bắn chết tất cả .

Quan phiên dịch lần nữa cao giọng quát to.

Lời của quan phiên dịch, làm Tả Đăng Phong nhin không được cười lạnh thành tiếng, hắc cười không phải trò hề của quan phiên dịch mà cười đám thôn dân ngu xuẩn, phỏng chừng hiện tại bọn họ đã hiểu được đám lính NB không phải muốn thân thiện cùng, còn kẻo đồng của lính NB ăn cũng không ngon như vậy.

Ba phút rất nhanh trôi qua, đám dân có kêu gào, có khóc than, lại không nói ra được là ai bán muối, cũng không có người thừa nhận mình thuộc đội du kích. Phong Điền thấy thế giận tím mặt, nâng tay tính hạ mệnh lệnh.

Vào lúc này, một gã quan quân có trang phục tương tự Phong Điền bên cạnh đi tới hắc, nhỏ giọng nói vài câu. Phong Điền do dự một lát ra lệnh, lại bằng tiếng Nhật, đám lính NB vừa nghe lập tức phát ra hoan hô.

Phong Điền ra lệnh chính là “Lưu lại nữ nhân trẻ tuổi , giết chết những người khác .”

Phong Điền hạ mệnh lệnh, đám lính NB lập tức nổ súng, đám thôn dân hét chói tai rồi chạy xông ra chung quanh. Thôn dân đông đảo, trong khoảng thời gian ngắn không thể ngăn toàn bộ, bọn họ chạy tứ tán, đám lính NB lùn dưng súng đuổi giết, tiếng súng hết đợt này đến đợt khác vang lên, tiếng kêu rên nổi lên bốn phía.

- Lầy oán báo oán, lầy đức trả ơn, sớm biết hôm nay, sao lúc trước còn như thế.

Ngồi ở một nơi bí mật gần đó, Tả Đăng Phong cười lạnh vô tình. Hắn sẽ không xuất thủ, hắc không phải thánh nhân mà cũng không muốn làm thánh nhân. Lúc trước những người này độc ác bỏ rơi hắc , giờ hắc cũng quyết tâm bỏ rơi những người này.

Tiếng súng vang lên, Tả Đăng Phong vẫn không nhúc nhích, tâm lý không chút hả hê , cũng không trách trời thương dân. Chỉ như đang xem một tuồng kịch, một hồi diễn không quan hệ đến mình chút nào.

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong máu lạnh như vậy, hắc thấy một gã dân thọt bị tên lính NB dồn theo tới tử lộ, Tả Đăng Phong đột nhiên có động tác, nhảy từ đỉnh phòng xuống, chạy vội cứu viện.

Nhất định phải cứu người này, bởi vì hắc có lý do không phải chết!

32. Q.1 - Chương 32: Máu Lạnh Như Trước

Lúc Tả Đăng Phong trọng thương, gã thọt này từng để lại một gói thuốc bột cầm máu cho hắn, cho nên phải cứu người này.

Tả Đăng Phong từ nóc phòng nhảy xuống, mau chóng tới ngõ nhỏ, trong lúc chạy băng băng, đồng thời điều khiển Linh khí trong cơ thể tới tay trái. Nhắm mục tiêu, người đến quyền đến. Một quyền đánh tới, Tả Đăng Phong lập tức lui về phía sau tránh né, hắn không ngờ một quyền của mình lại đánh cả súng ống lẫn thân thể lính NB nọ nát bấy.

Bởi vì bất ra đúng lúc, áo choàng không bị dính bắn, dù vậy hắn vẫn nghĩ lại mà sợ. Cái áo choàng này là do Vu Tâm Ngữ để lại cho hắn. Hắn không muốn để máu chó của lính NB làm bẩn nó.

Tuy rằng đã thử đạo pháp của mình nhiều lần, nhưng đây là lần đầu Tả Đăng Phong động thủ cùng người bằng đạo thuật, còn thiếu hỏa hầu không chế sức mạnh. Một quyền này rõ ràng dùng sức quá mạnh rồi.

- Người là ai?

Gã thọt hoảng sợ nhìn Tả Đăng Phong mà không nhận ra hắn. Năm tháng trước, Tả Đăng Phong còn là một thanh niên hiền ngang mạnh mẽ, tư thế oai hùng, lúc này áo rách tóc dài phủ kín mặt, giống như một tên ăn mày.

Tả Đăng Phong nghe vậy không mở miệng, quay đầu nhìn về nữ nhân bên cạnh phía gã thọt. Nữ nhân này là vợ hai của gã, tuổi tác không lớn, có vài phần nhan sắc. Sở dĩ lính NB đuổi theo, thực tế là vì nữ nhân này.

Gã thọt thấy thế, kéo vợ liên tiếp lui về phía sau. Ngay khi Tả Đăng Phong lo lắng, không muốn nói ra thân phận của mình, phía sau truyền lại tiếng kêu gào của 13. Sau đó đó là một trận “grào, grào”. Tả Đăng Phong không quay đầu cũng biết 13 vừa giết chết một tên lính NB cố gắng tới gần nơi này.

- Tôi biết con mèo của cậu, tôi còn cho cậu thuốc, tôi biết cậu là ai.

Gã thọt hoảng sợ quá độ, nói năng lộn xộn.

- Tôi tới cứu ông.

Tả Đăng Phong đi đến trước mặt gã thọt, kẹp gã dưới nách rồi xoay người chạy gấp.

- Vợ của tôi, vợ của tôi. Cầu xin cậu hãy cứu vợ của tôi.

Gã thọt thấy Tả Đăng Phong chỉ mang mình đi, vội vàng cầu xin.

Tả Đăng Phong nghe vậy, không mở miệng mà cũng không dừng bước. Nếu lúc ấy gã thọt cứu hắn hoàn toàn. Hôm nay hắn nhất định sẽ cứu người nhà gã thọt. Nhưng gã thọt không làm như vậy, một gói thảo dược cầm máu chỉ có thể đổi một mạng của chính hắn.

- Van cầu cậu mau cứu vợ của tôi, van cậu... cậu muốn cái gì tôi đều cho cậu.

Gã thọt thấy Tả Đăng Phong không có ý dừng lại, lần nữa thảm thiết cầu xin.

Tả Đăng Phong vẫn không nói, tung chân đá bay một gã lính NB nơi cửa ngõ, mang theo gã thọt chạy ra khỏi thôn, chỗ sơn dã hướng Đông Bắc. Gã thọt một mực cầu xin, Tả Đăng Phong cũng không mềm lòng. Trở về một chuyến là mạo hiểm một lần, mục vợ của gã thọt không đáng để hắn làm như vậy.

- Không được nói cho bất luận kẻ nào là tôi cứu ông.

Tới một chỗ an toàn, Tả Đăng Phong để gã thọt xuống rồi xoay người mang theo 13 đi về hướng đạo quan. Hắn đã cứu mạng gã thọt, hai người huề nhau. Giờ gã thọt có về thôn cứu vợ gã hay không, Tả Đăng Phong cũng không quan tâm.

- Van cậu, mau cứu vợ của tôi đi. Thiếu nàng tôi sống không nổi, tôi đưa cậu tiền, số tiền này đều cho cậu.

Gã thọt thấy Tả Đăng Phong muốn đi, vội vàng chạy theo, móc trong túi quần ra một đồng tiền bạc, có đồng bạc, cũng có đồng hào.

Tả Đăng Phong nghe vậy, khinh bỉ liếc mắt nhìn gã thọt một cái. Nếu gã thọt thực sự thiếu vợ mà sống không nổi, gã đã bắt chấp nguy hiểm xông về thôn rồi, căn bản không còn ở nơi này cầu xin.

Tả Đăng Phong nghĩ như vậy nhưng không thèm nói ra, thu hồi tầm mắt rồi đi vòng qua gã thọt lần thứ hai.

- Tôi van cậu, cậu không cứu nàng lại, lính NB sẽ làm hại nàng. Cậu có thể nào thấy chết mà không cứu sao?

Dưới tình thế cấp bách, gã thọt chạy đến trước mặt Tả Đăng Phong, quỳ xuống cuống quýt dập đầu.

- Các ông có thể thấy chết không cứu, vì cái gì tôi lại không thể?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn thoáng qua thôn trang. Tiếng súng vẫn vang lên trong đó, một tiếng súng đổi một cái mạng.

- Bởi vì, bởi vì , bởi vì ngày đó tôi đã nắn xương cho cậu .

Trong lúc bối rối, gã thọt nhớ lại một chi tiết.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày. Gã thọt nói rất đúng, ngày đó đích thật là gã thọt đã nắn lại xương cho hắn.

- Ở đây đợi tôi...tôi lập tức trở về .

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát, mới xoay người chạy về thôn, 13 theo sát phía sau. Tả Đăng Phong thấy nó cùng đi, cũng không nói thêm gì.

Trở lại thôn, trên đường cái không còn ai. Tiếng súng dày đặc đã bị tiếng kêu thảm thiết của đám nữ nhân thay thế. Tả Đăng Phong nhanh chóng về chỗ gặp gã thọt, phát hiện mộ vợ gã đã không ở nơi này.

Thôn trang có hơn một trăm gia đình, hơn một trăm ngôi nhà. Nếu tìm kiếm từng nơi thì khó khăn rồi.

- 13, mày có nghĩ được mùi vị người đàn bà kia, tìm được mộ không?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía 13.

13 nghe vậy quay đầu, chạy ra phía ngoài. Tả Đăng Phong vội vàng đi theo , kết quả lại phát hiện 13 leo lên cây đại thụ đầu thôn, rõ ràng 13 rất không hài lòng vì Tả Đăng Phong xem nó như chó săn.

Tả Đăng Phong sớm biết tánh khí của 13, thấy vậy chỉ lắc đầu cười khổ. Hắn xoay người trở lại thôn, khắp các ngã tư đường đều là thi thể, những người chưa chết trong đó còn đang rên rỉ khóc than. Tả Đăng Phong không có thời gian để ý, nhanh chóng tìm tòi từng nhà. Bây giờ là mùa đông, nhiệt độ rất thấp, lính NB sẽ không cưỡng gian nữ nhân ở bên ngoài.

Trong thôn rất nhiều nhà nhưng nơi có ánh sáng cùng thanh âm mới là đối tượng tìm tòi, cửa nhà đều không đóng, Tả Đăng Phong nhanh chóng tới một chỗ có ngọn đèn. Trong phòng truyền ra tiếng cười phóng đảng của tên lính NB.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát, bước nhanh đến gần phòng chính. Lính NB trong phòng nghe được tiếng bước chân, hỏi ra

- Da re.

Phát âm có ý tứ là: - Ai?

- Ha. ya. ku. jin, ke.

Tả Đăng Phong đáp lại bằng tiếng Nhật, cách phát âm tương tự một chút cùng Trung văn. Ý tứ những lời này của Tả Đăng Phong chính là “Nhanh lên, cần tập hợp.”

Lính NB trong phòng nghe ngoài cửa truyền vào chính là tiếng NB, nhất thời buông lỏng cảnh giác. Tả Đăng Phong đẩy cửa tiến vào, theo gian ngoài đi vào phòng chính. Vừa vào, trước mắt xuất hiện một màn

làm hấn không đành lòng nhìn thẳng. Một cô gái nhỏ nằm trên giường, một gã lính NB tai to mặt lớn đang ngồi lên trên người của nàng, hai tay bóp cổ của nàng, nửa mình dưới hung ác kích thích. Cô gái gầy gò nằm bất động ở nơi đó, hình dung gầy yếu của nàng cùng một tên lính NB mập tạo nên sự tương phản rõ rệt. Tuy không thấy rõ mặt nhưng Tả Đăng Phong vẫn biết đây là tiểu cô nương gầy yếu đụng phải mấy ngày hôm trước. Bởi vì giờ phút này em trai của nàng đang run rẩy dựa cái chân bên cạnh vào trên giường, ồ ồ nằm khóc.

- Két!

Tả Đăng Phong đi vào phòng, lính NB mập mập lập tức lặn khỏi người cô gái, với lấy cây súng bên cạnh. Giờ khắc này Tả Đăng Phong không ngăn cản đối phương. Hấn chăm chăm nhìn tiểu cô nương kia, ánh mắt của nàng đã trắng dã, thân dưới còn loang máu, trên khắp bộ ngực đều là dấu móng tay, thân hình nhỏ gầy không ai giúp nằm ở nơi đó không nhúc nhích.

Chờ một tên lính NB giơ súng lên, Tả Đăng Phong mới quay đầu, quyền trái chém ra trước đánh nát cằm đối phương, tay phải liên tiếp chém đem cắt đứt tay chân lính NB đó, sau đó nhấc chân nghiền nát cái vật thối tha vừa đeo vào người cô gái. Cái cằm vỡ vụn, tên lính NB đau nhức nhưng không cách nào tru lớn, chỉ có thể lặn lộn trên mặt đất.

Làm xong, Tả Đăng Phong lấy tay thử hơi thở cô bé kia, không ngờ đã ngừng thở.

- Tiểu muội muội, đại ca nên sớm cứu em một chút.

Tả Đăng Phong nhắm mắt lắc đầu. Trong lòng hấn vẫn còn tình đồng bào rất mạnh, chẳng qua phần này đã vì quá thất vọng mà bị chế trụ. Chỉ cần có người đối tốt với hấn một chút, hấn vẫn tìm cách báo đáp.

- Em có thể đi, ta không thể đi, đúng là may mắn hơn ta.

Tả Đăng Phong đưa tay vuốt mắt cô gái rồi xoay người đi ra, đến sân lại trở về, nhấc chân đá nát cái đầu của tên lính NB. Tên này nghe qua hấn nói tiếng Nhật, hấn không muốn chuyện này tiết lộ ra ngoài.

Qua kinh nghiệm lần này, Tả Đăng Phong biết thời điểm lính NB hăm hiếp nữ nhân, trong tay chắc chắn không cầm súng, cho nên hấn quyết định tiến công chớp nhoáng, cảnh tượng thê thảm của cô bé kia đã làm tình đồng bào của hấn tỉnh lại cùng lửa giận bùng lên. Hấn quyết định giết sạch đám lính NB, cứu những thôn dân còn lại.

Nhưng khi hấn vọt vào phòng thứ hai, lòng nhiệt huyết tràn đầy tức thì nguội lạnh xuống, hấn thấy một màn làm hấn buồn nôn. Một gã lính NB đứng trên giường, quần tuột đến đầu gối. Một nữ nhân đang trườn người quỳ trước mặt một tên lính NB, làm động tác bú mút ghê tởm.

- Tao đkm mày chứ.

Tả Đăng Phong thấy thế, nhảy lên đạp lính NB ra ngoài cửa sổ. Ngược lại nắm tóc lôi nữ nhân kia lên, muốn ra một quyền đập chết nàng.

- Cô là người Trung Quốc sao?

Cuối cùng Tả Đăng Phong thu Linh khí về, bằng vào sức mạnh thân mình hung hăng vả nữ nhân kia một bạt tai.

- Lòng can đảm của cô đây?

Trở tay lại là một cái bạt.

- Răng của cô đây?

Qua ba cái tát, nữ nhân kia miệng phun máu tươi.

- Không đáng cứu, những người như các người không đáng để ta cứu.

Tả Đăng Phong hô lớn lên, lại bổ sung thêm một cái tát. Hấn biết mình không dùng Linh khí thì đánh không chết người.

Tả Đăng Phong giận dữ đẩy nữ nhân kia xuống giường, lập tức theo cửa sổ nhảy ra ngoài, một cước đạp chết lính NB còn giãy dụa trong sân.

- Tôi không muốn chết.

Vào lúc này, Tả Đăng Phong nghe được thanh âm yếu ớt của nữ nhân trong phòng vang ra.

- Cô cho là không phản kháng, hắn sẽ tha cho cô?

Nữ nhân trong phòng muốn giải thích, Tả Đăng Phong lần nữa bóp chết giết sự yếu đuối của ả. Cuối cùng hắn cố nén không quay đầu lại. Con người đều có bản năng cầu sinh, sống chết trước mắt, mỗi người đều toàn lực tranh thủ sống sót, chỉ có số cực ít người bảo vệ trinh trắng cùng khí tiết.

Một màn lúc trước như một chậu nước lạnh thấu tim Tả Đăng Phong. Hắn lại lần nữa phát hiện nhân tính xấu xa. Người yêu đã mất của mình so với những người này thì cao thượng cỡ nào, chảy hết giọt máu cuối cùng để lại hy vọng sống sót cho nam nhân nàng yêu, điều này cần biết bao nhiêu dũng khí, điều này cần biết bao nhiêu tình yêu!

Sau đó Tả Đăng Phong tiêu sái qua từng nhà. Các cánh cửa cũng không đóng, có thể thấy rõ ràng chuyện trong phòng. Hắn không cứu tất cả, chỉ khi phát hiện nữ nhân phản kháng mới vào giết chết lính NB cứu người.

Sau mười lăm phút, Tả Đăng Phong rời khỏi thôn, theo phía sau là năm phụ nữ, trên thực tế hắn cứu bảy nhưng hai người không chịu nổi xấu hổ, đã đập đầu vào tường tự sát.

Thật đáng tiếc, trong năm người không có mục vợ gã thọt.

Tả Đăng Phong đưa các nàng đến chỗ gã thọt rồi cùng với 13 rời đi, Linh khí chứa đựng trong Khí Hải Đan Điền đã gần khô kiệt, cần tiến hành bổ sung.

Cùng 13 trở về Thanh Thủy Quan, Tả Đăng Phong lấy ra cái bao tay, ngồi xếp bằng ngưng khí. Lúc sau Linh khí khôi phục, lập tức xuống giường thu thập lương khô cùng chăn đệm. Đã đến lúc cần rời nơi này, mấy người phụ nữ được cứu trong màn đêm không thấy rõ bộ dáng của hắn nhưng gã thọt lại biết hắn. Tả Đăng Phong lo lắng những người này bán đứng mình, khả năng này không phải không thể xảy ra. Hắn phải tính đến bất kỳ điều gì, miễn cảm thậm chí đa nghi, chỉ có như vậy hắn mới tồn tại nổi.

Đã không còn Vu Tâm Ngữ, Thanh Thủy Quan chính là nơi khiến Tả Đăng Phong thương tâm. Bởi vậy hắn không lưu luyến quá lâu, thu dọn ổn thỏa, hắn đeo hành lý sau lưng cùng lương khô ra cửa, lại tới trước mộ phần Vu Tâm Ngữ, yên lặng đứng đó, hồi lâu không nói.

- Tâm Ngữ, anh phải đi, giết Đằng Khi xong anh cùng 13 sẽ trở lại, em hãy chờ bọn anh.

Tả Đăng Phong đứng thật lâu, rốt cục xoay người rời đi. Hắn không đi con đường cũ, hắn đi chính là một con đường khác.

Ánh trăng trong đêm lạnh, Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn trời, chợt thấy sầu não. Ra ngoài báo thù, gánh nặng đường xa, lạnh dữ khó lường, không biết vầng trăng sáng chiếu con đường hôm nay, lại có thể lần nữa soi rọi đường về của hắn hay không.

- 13, chúng ta đi thôi . . .

33. Q.1 - Chương 33: Dừng Dao Mổ Trâu Cắt Tiết Gà

Tả Đăng Phong từ trong vùng sơn dã đi về hướng Đông. Lúc trước không giết chết toàn bộ lính NB trong thôn, nên hắn muốn tránh đi qua đường đó.

Chiến sự lúc chạng vạng tối, đã làm Tả Đăng Phong tin tưởng bản thân hơn nhiều. Có điều hắn cũng rất rõ ràng, dễ dàng giết chết mười mấy tên lính NB như thế là bởi lúc ấy chúng đang phát tiết. Hắn là thừa lúc

vắng mà vào, hoặc nói là “Lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn”. Nếu đánh thẳng mặt, hắn sẽ không cách nào chống lại nhiều súng trường như vậy.

Giết lính NB nhưng Tả Đăng Phong không lấy súng của chúng. Câu chuyện súng kíp? kệt đạn kia làm hắn sinh ra tâm lý bài xích súng ống, luôn lo lắng nó sẽ như súng đất, đột nhiên lại không bắn được.

Sau mười mấy phút, từ thôn trang dưới chân núi lại truyền ra tiếng súng, Tả Đăng Phong nghe tiếng nhìn lại, liền phát hiện tình huống không muốn thấy trong thôn. Nghiêng tai lắng nghe thêm chốc lát, tiếng súng lại không đều, còn tiếng súng kíp vang lên hỗn loạn trầm trầm trong đó.

Lúc đầu, Tả Đăng Phong còn tưởng thôn dân may mắn sống sót đang liều mạng cùng lính NB, đến lúc phát hiện tiếng súng đất vang liên tục, tỏ rõ súng kíp không chỉ một cây. Hắn là đội du kích trong núi nghe được tiếng súng của lính NB, liền xuống đây cứu thôn dân.

Phân tích ra đáp án vấn đề, Tả Đăng Phong xoay người cất bước. Tuy sống nơi sơn dã nhưng thảnh thơi hắn cũng ra ngoài. Nghe người bên ngoài núi nói lại, đội du kích trước mắt có hai đạo, một đạo là Quốc quân bị lính NB đánh tan, một đạo mới vừa thành lập là do Bát Lộ quân lãnh đạo quần chúng nghèo khổ. Hai đội du kích đều đánh đuổi quỷ lùn Nhật bản, có điều trang bị của đội du kích Bát Lộ quân không tốt lắm, căn cứ tiếng súng thảnh thơi truyền tới từ dưới chân núi, trước mắt giao chiến cùng lính NB hẳn là đội du kích Bát Lộ quân.

- Làm gì mà không tới sớm!

Tả Đăng Phong vẫn không dừng bước. Trong mắt hắn, lính NB hạ độc thủ là bởi có người trong thôn tham gia đội du kích, còn có người bán muối cho bọn hắn, cho nên đội du kích mới tới bảo vệ thôn dân.

Tả Đăng Phong chậm rãi mà đi, hơn tám giờ sáng mới đến thị trấn Văn Đăng, trên đường, Tả Đăng Phong luôn lưu ý con đường dưới chân núi, lại không phát hiện xe quân sự của lính NB trở về. Như vậy rất có thể, những lính NB ngày hôm qua đã bị đội du kích tiêu diệt.

Sau khi vào thành, 13 bên cạnh hắn làm người đi đường ào ào dừng lại. Cái đầu của 13 không quá lớn, hình dạng cũng không khác gì mèo nhà. Mọi người chú ý chính là nó quá béo. Năm nay đồ ăn thiếu thốn, ở đâu có con mèo béo đến cỡ này?

- Mày tìm chỗ ngủ, ngủ đã rồi trở lại thành tìm tao, mày có thể tìm được tao không?

Tả Đăng Phong nói với 13 một cách bất đắc dĩ.

13 nghe vậy như được đại xá, quay đầu chạy ra ngoài thành. Nó không trả lời câu hỏi của Tả Đăng Phong, liền tỏ vẻ có tìm được hắn. Về điểm này, Tả Đăng Phong không hề nghi ngờ. Đêm qua, nó cự tuyệt ngủ mùi đi tìm vợ của gã thọt, là do không vui vì Tả Đăng Phong xem nó như loài chó. Trên thực tế, cái mũi 13 linh mãnh vô cùng, không kém gì chó cả.

13 đi rồi, Tả Đăng Phong bắt đầu thấy mờ mịt, bởi hắn không biết bước tiếp theo nên làm cái gì. Hắn vào Huyện Thành chỉ là trở lại hoàn cảnh quen thuộc, còn làm gì cụ thể thì chưa tính toán.

Do dự hồi lâu, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết định đi mua một bộ y phục. Áo dài trên người chỉ dùng để mặc, không tiện thời điểm đánh giết, bằng không rất có thể máu của đối phương sẽ dính vào.

Lúc này quần áo chia làm ba loại. Một loại là áo dài cổ xưa, một loại khác chính là âu phục Tây Dương, còn có một loại chính là quần áo bình thường dân chúng hay mặc. Tả Đăng Phong mua một bộ đồ đen đơn giản mà người thường hay mặc. Luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết đến cảnh giới Tam Đàng Chi Cảnh, Tả Đăng Phong đã có thể lợi dụng linh khí điều chỉnh nhiệt độ cơ thể của mình. Mùa hè mặc áo bông không thấy nóng, mùa đông mặc áo đơn cũng không lạnh. Chủ yếu là áo đơn rẻ hơn một chút, đồng bạc đã để lại bên tiểu cô nương chết đi. Trên người bây giờ, ngoài Dạ Minh Châu chỉ còn lại có mấy hào. Tả Đăng Phong không có ý định dùng viên Kim đậu này. Ngày sau nếu có thể gặp lại Ngọc Phát, liền trả lại cho nàng, Tả Đăng Phong không muốn thiếu nhân tình của bất luận kẻ nào.

Mua xong quần áo, Tả Đăng Phong tìm được một chỗ hàng rong, mua một chén súp cay ăn cùng bánh bột ngô điểm tâm. Trên thực tế, hắn muốn hỏi thăm một số tin tức từ nơi đông người, tìm hiểu về tình huống lính NB trú ở Văn Đăng Huyện Thành.

Thời đại binh hoang mã loạn, đầy đường đều là người áo quần rách rưới như Tả Đăng Phong, không có bất kỳ ai chú ý đến hắn. Vài ngày sau, Tả Đăng Phong vẫn lưu lạc nơi đầu đường thối nát tin tức. Triều đại nào đều có kẻ lảm chuyện, bởi vậy Tả Đăng Phong rất nhanh nắm giữ một số thông tin, đóng ở Văn Đăng Huyện Thành là một trung đội quân Nhật hơn hai trăm người. Sau khi tiểu đội đi thôn trang giết người xảy ra sự cố, bọn chúng đang dành thời gian chiêu mộ “Hoàng hiệp quân”, nói trắng ra đây chính là nguy quân của lính NB, nghe nói số lượng người báo danh không ít.

Tả Đăng Phong dù công tác ở Sở văn hóa nhưng không quen thuộc thông tin bộ đội Nhật Bản. Qua mấy ngày kể tiếp, hắn từ miệng đám báo danh tham gia nguy quân lính NB biết được. Quân đội Nhật Bản chia làm năm cấp, gồm tiểu đội, trung đội, đại đội, liên đội, sư đoàn.

Tiểu đội lính NB tương đương với bộ đội TQ, có từ ba mươi đến năm mươi người, bình thường tiểu đội trưởng là Trung úy, đội phó là Thiếu úy.

Nhân số trung đội nhiều hơn TQ một chút, khoảng hơn hai trăm người. Trung đội trưởng là Thiếu tá, đội phó chính là Đại úy.

Đại đội thì hai bên tương đương. Nhân số hơn một ngàn người, bình thường đại đội trưởng là Trung tá, trợ lý là Thiếu tá.

Liên đội gần như sư đoàn của TQ, có hơn ba ngàn người, liên đội trưởng chính là Đại tá, trợ thủ chính là Trung tá.

Sư đoàn tương đương với tập đoàn quân, nhân số càng nhiều, bọn nguy lính NB nói chính là “Quá nhiều.”

Những điều cơ bản của quân Nhật, không thuộc về cơ mật, nguy lính NB được huấn luyện nhất định phải biết, bởi vậy Tả Đăng Phong mới nghe được. Nhưng khi đã biết, trong đầu hắn càng trở nên nặng nề, lúc trước rõ ràng hắn nghe lính NB kêu Đằng Khi xông vào đạo quan chính là đại tá, nói cách khác ít nhất Đằng Khi cũng là liên đội trưởng một liên đội lính NB, thuộc loại sĩ quan cao cấp của Nhật. Ngày sau dù tìm được đối phương, báo thù sẽ rất khó khăn.

Trong khi thám thính tin tức, đồng thời Tả Đăng Phong còn nghe được ngoại giới tung tin đồn rằng, tiểu đội lính NB nọ là bị đội du kích Bát Lộ quân tiêu diệt. Hơn nữa trước khi đội du kích đuổi tới, có một người thần bí từng giết mười mấy lính NB, cứu mấy thôn dân. Bởi người cứu sống không chịu tiết lộ là ai cứu bọn họ, cho nên hương dân phỏng đoán chính là Vương chân nhân tại Ngân Quan, Thánh Kinh Sơn Toàn Chân phái gây nên, bởi chỉ người này mới có bốn sự lớn như vậy.

Đối với phán đoán của mọi người, Tả Đăng Phong chỉ có thể cười khổ. Lời đồn thổi cực kỳ bất lợi tới Toàn Chân phái, hắn hi vọng hành động của mình sẽ không liên lụy đến bọn họ. Dù sao lão đạo Ngân Quan cùng đạo nhân từng tiếp đãi hắn không tệ.

Chạng vạng ngày thứ ba, Tả Đăng Phong chuẩn bị rời khỏi nơi này. Lính NB đóng ở Văn Đăng huyện gồm một trung đội, trưởng quan chỉ là một thiếu tá, cấp bậc kém Đằng Khi nhiều lắm. Lúc trước Đằng Khi từng nói sẽ tới Tế Nam, cho nên Tả Đăng Phong quyết định tới đó. Có điều trước khi đi, hắn quyết định hành động một lần nữa, giết chết mấy tên lính NB, tiêu chuyển dời mục đến trên người mình. Người nào làm người đó chịu, không thể để cho Ngân Quan gán tội thay hắn. Bọn họ là đạo sĩ còn có miếu mạo, không thể nói đi là đi. Riêng hắn là cô hồn vô chủ, có thể phiêu diêu đến bất cứ nơi nào.

Mấy ngày nay, buổi tối, Tả Đăng Phong cư trú ở một khu nhà bỏ hoang, vài hào còn dư lại đã xài hết, không có tiền ở trọ. Màn đêm buông xuống, Tả Đăng Phong thay bộ quần áo màu đen, thứ này vốn chuẩn bị để giết người.

Đeo áo dài cẩn thận giắt phía sau lưng mình. Tả Đăng Phong lấy hộp sắt từ trong lòng ra, đeo cái bao tay hàn khí vào tay phải. Hắn lo lắng linh khí chứa đựng trong đan điền khí hải không đủ dùng. Sau đó lại ghim tóc dài lên sau đầu, tránh ảnh hưởng tầm mắt ở thời điểm động thủ.

Chuẩn bị thoả đáng, Tả Đăng Phong rời nhà hoang tới nơi quân Nhật đóng quân. 13 đi bên cạnh hắn theo thường lệ. Mấy ngày nay 13 luôn núp trong bóng tối, thời điểm không người mới về bên người Tả Đăng Phong.

Đã bảy giờ tối, Tả Đăng Phong cố ý chọn lúc này để xuống tay. Do chung quanh có đội du kích tồn tại, hơn nữa mấy ngày trước tổn thất một tiểu đội, cho nên khẳng định đêm càng về khuya, lính NB phòng bị càng thêm chặt chẽ.

Trung đội lính NB này đóng ở một trường học huyện. Phòng học khi trước bị bọn chúng cải tạo thành trại lính. Tả Đăng Phong từng nhiều lần tới trường học này, rất quen thuộc tình cảnh bên trong.

- Tôi chờ tao ở chỗ ấy.

Tả Đăng Phong chỉ vào một nóc nhà cách đó không xa, bảo với 13. 13 nghe vậy, lập tức thả người nhảy lên nơi tầm tối. 13 có thói quen không ứng đối địch nhân cùng Tả Đăng Phong. Nó thích bí mật quan sát, đảm đương cứu viện cho Tả Đăng Phong. Mấy ngày hôm trước Tả Đăng Phong xuống cứu gã thọt, 13 từ chỗ tối nhảy ra giết chết một tên lính NB từ phía sau định tới gần hắn. Tả Đăng Phong vào cứu những nữ nhân kia, 13 cũng leo lên cây to đầu thôn quan sát toàn cục.

Học đường cải tạo thành doanh trại, tiến hành gia cố, trên tường trang bị thêm đèn pha. Có điều giờ còn sớm nên đèn chưa bật. Nơi cửa có đèn treo, bởi huấn luyện ngục quân còn chưa xong, cho nên đứng gác cửa vẫn là lính NB.

Lính NB gác cửa tổng cộng có bốn tên, trong tay đều cầm súng trường, hai tên đứng ở ngoài cửa lớn, hai tên còn lại đứng ở sườn trong, súng của bọn chúng nhất định đã được lên đạn. Nơi Tả Đăng Phong ẩn núp đến quân doanh có mảnh đất trống dài tầm 50 mét, chính là vài căn nhà lúc trước bị lính NB phá đi, mục đích mở rộng tầm mắt, phòng bị đánh lén.

Khoảng cách 50 mét, rất khó tới gần trong khoảng thời gian ngắn. Cho dù Tả Đăng Phong di chuyển nhanh chóng, lính NB cũng có đầy đủ thời gian giương súng bắn. Vì vậy hắn không vội động thủ, núp trong bóng tối kiên nhẫn chờ đợi.

Chờ đợi, Tả Đăng Phong phát hiện những lính NB này khác với những tên đi theo Đằng Khi lúc trước. Đám người do Đằng Khi suất lĩnh không mặc quân trang nhưng hành động lại hiển lộ tác phong quân nhân đặc hữu, hung ác mạnh mẽ. Riêng mấy lính NB trước mắt có vẻ tản mạn, tư thế đứng cũng không nghiêm chỉnh, còn cười nói bàn luận những chủ đề hạ lưu.

Vì cái gì mà bộ đội của Đằng Khi vĩ đại hơn những lính NB trước mắt nhiều như vậy? Trong đầu Tả Đăng Phong nổi lên sự nghi ngờ, xem ra ngày sau phải lưu ý đến lính NB một số địa phương khác, nếu lính NB địa phương khác cũng giống trước mắt, thì bộ đội do Đằng Khi suất lĩnh không phải tầm thường.

Vào lúc này, Tả Đăng Phong nghe được lính NB bên trong cánh cửa mời lính NB phía ngoài vào hút thuốc. Hai lính NB ngoài cửa nghe tiếng, xoay người đi vào bên trong. Tả Đăng Phong nắm lấy này cơ hội khó gặp, đột nhiên nhảy ra, liên tục cất bước năm sáu cái, vọt tới mấy tên lính NB trước mặt. Tốc độ của hắn vượt xa. Ba gã lính NB đứng trước không kịp phản ứng, đã bị đánh nằm úp sấp trên đất. Tả Đăng Phong ra quyền chuyên đập bể đầu. Tối giờ khắc này, lính NB duy nhất còn lại mới có phản ứng, nâng tay muốn giơ súng, Tả Đăng Phong thấy thế vùng quyền. Một quyền đi qua, ngũ quan đối phương lập tức biến dạng.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đánh ngã bốn lính NB, Tả Đăng Phong mới muốn mình vừa làm sai. Tối lần này, mục đích để cho lính NB biết hắn mới là hung thủ giết chết quân Nhật trong thôn, tránh liên lụy Ngân Quan, đáng ra phải để một tên còn sống mới đúng.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong vội cầm lên lấy tay lính NB đang run rẩy nằm trên mặt đất, đưa tay vuốt mặt của hắn.

- Đây, mày đừng chết...

34. Q.1 - Chương 34: Chạm Mặt Đối Thủ

Tả Đăng Phong không chụp được thứ mình cần. Hai bàn tay tên lính NB buông thõng xuống, đang co giật bồng tất hơi.

Tả Đăng Phong nhặt lấy khẩu súng trường, bóp cò nhưng không nổ.

- Cái thứ đồ rởm.

Tả Đăng Phong mắng thầm rồi quăng súng. Thực ra súng này không nổ bởi chưa có lên đạn, Tả Đăng Phong không biết điều đó, giờ khắc này lại càng không tin súng ống cùng tầm hô may mắn. Nổ súng là để dẫn dụ mấy tên lính NB ra. Có điều tiếng súng vang lên, mấy tên lính NB nhất định sẽ cầm súng xông ra, không đợi thấy rõ bộ dáng của hắn sẽ bắn liền. Biện pháp trước mắt chính là đi vào hù dọa một chút, dù sao đường lui không có trở ngại, dọa xong rồi bỏ chạy.

Hạ quyết tâm, Tả Đăng Phong ngênh ngang đi vào doanh trại quân đội, lén lén lút lút đi vào, đối phương phát hiện sẽ nổ súng lập tức, ngênh ngang thì dù bị phát hiện, bọn hắn cũng sẽ hỏi vào làm gì, lúc đó có đủ thời gian hành động.

Phát hiện nơi bếp ăn có đèn, đến gần thấy lính NB đang ăn cơm tối, không ngờ rất có quy củ, cảm đảm đều cúi ăn không nói chuyện. Tả Đăng Phong thấy mà hổ thẹn. Đám người này lặng yên tựa như ác sói. Nếu đổi thành Quốc quân, chỉ sợ đã ồn ào huyên náo như chợ vỡ.

Trong phòng rất nhiều người, đồng thời rất sáng. Tả Đăng Phong không hy vọng những người này thấy rõ bộ dáng của mình. Hắn chỉ muốn làm cho bọn chúng thấy bóng, rửa sạch hiềm nghi cho Ngân Quan. Hắn nhặt một cục đá, tính ném vỡ chiếc đèn phòng ăn nhưng ngắm nửa ngày cũng không xuống tay. Do sốt ruột báo thù, vài ngày liền đã rồi đi, lúc này vận dụng Âm Dương Sinh Tử Quyết chưa thành thạo, chỉ có mấy bản lĩnh như khí lực lớn cùng chạy nhanh, bật cao, phản ứng nhanh lẹ. Giờ ném không vỡ bóng đèn, sẽ kinh động trên một trăm lính NB, đến lúc đó phiền toái liền lớn.

Tính một hồi, Tả Đăng Phong quyết định đi vào gian nhà có ánh sáng sau bếp ăn. Nơi đây chính là ký túc xá của các thầy giáo, có điều ở trong chắc chắn không phải thầy cô gì.

Đến gần, Tả Đăng Phong phát hiện bên ngoài có một con La bị buộc vào cọc gỗ. Cửa chính đóng, cửa sổ bằng kính cũng dán giấy trắng, ngăn cản tầm mắt bên ngoài.

Tả Đăng Phong tới gần sát, nghiêng tai lắng nghe, phát hiện trong phòng có tiếng nói, căn cứ vào âm điệu bất đồng, phải có năm sáu gã lính NB đang bàn bạc khoản đãi cùng an bài chỗ ở ột khách nhân tôn quý sắp từ trên Tỉnh về.

Tả Đăng Phong nghe lén một lát, đi tới cởi dây cho con La. Hắn làm vậy bởi nghe lính NB muốn mời khách ăn thịt ngựa. Lúc trước từng nghe qua Vương lão gia nói về thói quen ẩm thực của người Nhật Bản. Cơm là món chính, thích ăn xào khô, loại thịt thích ăn nhất chính là thịt ngựa cùng cá. Giờ không có, lính NB sẽ đem con la xui xẻo kia thành ngựa.

- Chạy mau đi, bằng không cái mạng nhỏ của mi giữ không được.

Tả Đăng Phong tháo dây, nhỏ giọng quát con lừa. Như hiểu lời của hắn, con la chậm rãi đi ra ngoài doanh trại.

Chờ giây lát, Tả Đăng Phong vòng lại cửa sau bếp ăn, phát hiện lính NB sắp cơm nước sắp xong. Không thể đợi thêm, hắn hít sâu một hơi, mở cửa phòng vọt vào, phát hiện có năm sáu gã lính NB mặc quân phục sĩ quan Nhật Bản đang ngồi quỳ trên mặt đất uống trà. Nhìn thấy Tả Đăng Phong, cả đám ngậy người theo bản năng, Tả Đăng Phong đã chuẩn bị, nhanh chóng lao tới một lính NB, vung một quyền rồi lập tức xoay người chạy ra. Lính NB trong phòng chỉ có thể thấy bộ dáng đại khái của hắn, chủ yếu nhất là thấy rõ bộ tóc đen, mà tóc của Ngân Quan bạc trắng rồi, kể từ đó Ngân Quan khỏi bị lính NB hoài nghi nữa.

Lao ra phòng, bên trong truyền ra tiếng súng, Tả Đăng biết sự lợi hại của nó, nhanh chóng phóng ra. Lúc này lính NB bị kinh động, nhiều tên kêu la cầm súng vọt ra. Tả Đăng Phong cấp tốc lao ra cửa lớn, phía sau truyền lại tiếng súng dày đặc, đạn găm đầy lên tường gạch.

- Quá nguy hiểm, sau này quyết không thể làm vậy.

Tả Đăng Phong khẩn trương chạy ra doanh trại, xoay người về hướng phía tây bắc, lúc này màn đêm trợ giúp cho hắn. 13 cũng âm thầm theo đuôi.

Chạy chưa xa, thấy con la chậm rãi phía trước, lúc trước từng cưỡi ngựa, Tả Đăng Phong thấy thể nhảy lên, dù sao thì bốn chân vẫn nhanh hơn hai chân.

- Thời điểm báo ân tới rồi, chạy mau.

Tả Đăng Phong lay dây cương thúc giục. Đáng tiếc con La không thông minh như 13, không chạy mà quay đầu tức giận nhìn.

- Chạy!

Tả Đăng Phong thấy thể lần nữa thúc giục. Nếu là một con ngựa, hét to có lẽ còn hữu dụng, đáng tiếc con la lại còn đả hậu, tả bật hữu nhảy cố gắng hất Tả Đăng Phong ra.

Đám lao phải theo lao, giờ muốn xuống cũng không dễ, Tả Đăng Phong bị xóc trên lưng con la, âm thầm kêu khổ. Chậm một lát như vậy, lính NB rất nhanh vọt ra, nổ súng loạn về phía này.

Tả Đăng Phong vội buông dây cương, té xuống khỏi lưng con la. Hắn phần nộ xoay người lên, vung quyền về đầu con la. Ngay lúc này, đột nhiên cánh tay phải đau đớn, cảm giác này lúc trước đã từng có, là trúng đạn.

Tả Đăng Phong hoảng sợ, không quản con la nữa vắt chân lên cổ mà chạy, may mắn lúc này là ban đêm, lính NB không thể ngắm bắn.

Nhanh chóng lao ra đường lớn, Tả Đăng Phong đến góc tường vén áo xem xét thương thế cánh tay, không ngờ đau đớn nhưng không hề có vết máu, kéo bao tay hàn khí ra, phát hiện chỗ trúng đạn có một lỗ đen thùi.

- Thứ tốt, thực là đồ tốt.

Tả Đăng Phong xoay người chạy như điên, trước kia còn ngại bao tay quá dài, hiện tại lại tiếc quá ngắn, nếu như là bộ y phục thật tốt biết bao. Bao tay kia lại lịch tuyệt không đơn giản, ngày sau nhất định phải điều tra thêm.

Tiếng lính NB kêu la ngày càng xa, Tả Đăng Phong dần dần yên lòng, vừa định đón 13 nhảy xuống từ nóc nhà, phía trước truyền lại ánh đèn sáng ngời.

Là đèn ô tô, Tả Đăng Phong nhíu mày, chiếc xe hơi kia không hướng về phía hắn mà nhanh chóng lướt qua người.

Lúc trước nghe có khách nhân trọng yếu tới từ Tỉnh lý, Tả Đăng Phong muốn xem người trong xe có phải Đăng Khi hay không. Khi vừa quay đầu thì hắn cau mày, cánh cửa xe hơi đột nhiên bị đập ra. Cùng lúc đó, một nam nhân cao lớn nhảy ra, hai chân đạp lên trên vách tường ngã tư đường, chuyển hướng mượn lực lao tới Tả Đăng Phong càng nhanh.

- Người này không đơn giản!

Tả Đăng Phong thấy thể nhíu mày. Nhất định người trong xe đã phát hiện đám lính NB cầm súng đuổi theo bắt hắn. Đây rất có thể chính là khách quý theo lời lính NB. Khứ hồi từ nơi này sang Tế Nam cần chạy xe một ngày một đêm, có lẽ chính là lính NB mới tới đối phó kẻ sát hại tiểu đội lính NB trong thôn nọ.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong cấp tốc xoay người chạy trốn, pháp thuật của hắn mới thành tựu một chút. Đối phó lính NB bình thường thì tạm được, gặp người tu đạo hoặc cao thủ giỏi võ công thì hắn không có lòng tin.

Tả Đăng Phong dẫn Linh khí chạy như điên, gã đàn ông trung niên đuổi theo phía sau. Hai người rất nhanh chạy khỏi đường lớn, quẹo vào đường nhỏ. Văn Đăng Huyền Thành không có tường chắn, lính NB tuần tra cũng không nhiều. Không bao lâu, Tả Đăng Phong chạy vào rừng cây phía bắc, lúc này lính NB không còn bóng dáng, chỉ có gã đàn ông trung niên luôn theo phía sau.

Tả Đăng Phong càng chạy càng tin tưởng, khoảng cách ban đầu giữa hai người chừng mười bước, giờ đã lên năm mươi bước. Có thể thấy tu vi đối phương không cao cho lắm.

Ý nghĩ vừa hiện, Tả Đăng Phong hãm tốc độ, ngưng thần lắng nghe hơi thở của gã đàn ông trung niên, phát hiện đối phương hô hấp dồn dập, bởi vậy càng thêm tin chắc tu vi của người này không cao bằng mình.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong đột nhiên xoay người trở lại. Gã đàn ông kia thấy thế, lập tức tăng tốc độ. Trong đêm vẫn thấy rõ bộ dáng của hắn. Người này thân hình cao lớn, mũi rất cao, vành mắt ánh vàng, có điểm giống người Tây Bắc.

Mấy chục bước, rất nhanh sẽ tới, tay phải gã đàn ông trung niên rút về, tới trước đột nhiên hét to xuất chiêu.

- Đại Thủ Ấn!

Sau khi học biết Đạo thuật, Tả Đăng Phong vẫn luôn sử dụng Linh khí tăng cường năng lực bản thân, chưa bao giờ sử dụng qua chiêu thức pháp quyết ghi trên thẻ trúc. Lúc này hắn quyết định kiểm tra uy lực thực sự của nó, liền giương cánh tay vùng quyền.

- Sinh Tử Quyết!

35. Q.1 - Chương 35: Hạ Sát Thủ

Quyền chưởng đụng nhau, Tả Đăng Phong chỉ cảm thấy một luồng sức mạnh khổng lồ truyền qua từ lòng bàn tay đối phương, cảm giác như chính hắn vừa đánh một quyền vào bia đá cứng rắn. Dù đã dùng linh khí trong người áp chế phản chấn xung đột, Tả Đăng Phong vẫn lùi lại ba bước.

Tuy không hề có kinh nghiệm giao đấu nhưng nhờ thiên phú tu luyện Đạo thuật. Sau khi quyền chưởng đối công, Tả Đăng Phong có thể lui thêm vài bước, tiêu trừ hoàn toàn lực đạo của đối phương. Có điều hắn không làm như vậy, mạnh mẽ ngừng lại rồi chân đạp đất, lại phóng tới đối phương.

Nam tử trung niên lộ vẻ kinh hoảng, vội ổn định thân hình, nâng tay bảo vệ nhưng do bị quyền Tả Đăng Phong chấn động cấp tốc lui về sau. Tả Đăng Phong vọt tới trong thời gian ngắn, vùng quyền công kích trực tiếp đan điền đối phương.

Tả Đăng Phong biết rằng, bất kể là kẻ tu đạo hay luyện võ, đan điền khí hải chính là huyết trọng yếu, chỉ cần nó bị hao tổn thì tu vi sẽ giảm đi.

Giao đấu cùng người, có sức mạnh hoặc tốc độ là chiếm được ưu thế, Tả Đăng Phong lại có cả hai. Thấy rõ khoe miệng nam tử trung niên chảy máu, một quyền kia đã thương tổn tới đối phương. Tả Đăng Phong không hề lưu tình, quyền phải tung ra trúng đan điền khí hải của gã đàn ông, đánh đối phương ngã xuống đất.

Một kích thành công, Tả Đăng Phong lập tức lui về phía sau, phòng ngừa gã đàn ông có hành động chó cùng rứt giậu. Đến giờ phút này, hắn vẫn nguyên vẹn tự tin, tu luyện Sinh Tử Quyết thì mười hai chủ mạch trải rộng toàn thân, linh khí lưu chuyển rất nhanh. Nếu một kinh mạch bị công kích, mười một kinh mạch còn lại sẽ phản ứng trong khoảnh khắc, trợ giúp phân tán lực đạo, kể từ đó không đơn thuần tổn thương một kinh lạc. Nếu không như vậy, một chưởng của nam tử trung niên đã phá hủy Thái Âm Phế Kinh nơi tay hắn.

- Quý xuống cầu xin, Phật gia có thể tha ngươi khỏi chết.

Vào lúc này, gã đàn ông trung niên đứng lên từ dưới đất, âm tàn mở miệng.

Lời vừa thốt, Tả Đăng Phong ngậy người, hỏi:

- Ngươi nói cái gì?

Người trung niên này tự xưng Phật gia, khiến cho Tả Đăng Phong buồn bực. Dựa vào khẩu âm cùng bộ dáng thì đây không phải người Trung Nguyên.

- Nhìn tay người xem.

Nam tử trung niên vươn vai cùng thân thể kêu rằng rắc không ngừng, Tả Đăng đánh trúng đan điền nhưng không tạo thành tổn thương lớn với hắn.

Tả Đăng Phong nghe vậy, nghi hoặc nhìn tay phải, phát hiện cái bao tay không có tổn hại hay bất kỳ dị thường gì.

- Liều lĩnh, dám tay không tiếp Mật Tông Đại Thủ Ấn của Phật gia!

Nam tử trung niên ngửa đầu cười dài, vẻ mặt cực kỳ kiêu căng.

Lúc này, Tả Đăng Phong đoán hắn có thể là tăng nhân Mật Tông, xem đối phương cười đắc ý như vậy, rất khó ngờ là vừa từ dưới đất bò dậy.

- Người là ai, đến nơi này làm gì?

Tả Đăng Phong liếc thấy, phát hiện 13 đàng núp trên một cây đại thụ cách đây không xa, mắt nhìn xuống hai người.

- Phật gia phụng mệnh Đức Vương xuôi nam, hiệp trợ Hoàng quân quét sạch phản nghịch, người không xứng biết tên ta.

Gã đàn ông trung niên đội mũ, Tả Đăng Phong không biết đầu hắn có trọc hay không.

- Cái gì?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên hỏi. Đức vương chính là hoàng thân Mông Cổ, tên đầy đủ là hoàng thân Đức Mục Sở Khắc Đồng Lỗ Phổ, người này luôn luôn chủ trương nội chiến, lính NB đánh vào hắn liền đầu phục, trở thành đại Hán gian.

- Người là quan hệ thế nào cùng Đồng Giáp?

Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ, hỏi một câu. Lúc trước đạo nhân Toàn Chân Phái Thánh Kinh Sơn từng nói Đồng Giáp chính là tăng nhân Mật Tông. Gã đàn ông trung niên này tự xưng dùng võ công Đại Thủ Ấn của Mật Tông, có lẽ hai người có quan hệ gì đó.

- Chết đến nơi còn nhiều chuyện, hiện tại quỳ xuống cầu xin, Phật gia có thể ban cho người giải được.

Trung niên tăng nhân cười âm hiểm. Trong ấn tượng của Tả Đăng Phong, tăng lữ Phật môn đều có gương mặt từ bi, chưa từng thấy qua hòa thượng hung thần ác sát như vậy.

Lúc này hắn rõ ràng một điều. Rất có thể bàn tay hòa thượng này có độc, Đại thủ ấn chính là độc chưởng.

- Người từ trên Tỉnh xuống đây, chủ đích đối phó ta?

Tả Đăng Phong âm thầm kinh hãi, may mắn có đeo bao tay hàn khí, bằng không nhất định đỡ nhiều lạnh ít.

- Người quá coi trọng mình rồi.

Trung niên tăng nhân bĩu môi hừ lạnh. Hắn cũng cực kỳ kiêng kị Tả Đăng Phong, bởi vậy không nóng nảy động thủ mà đợi Tả Đăng Phong độc phát ngã xuống.

Tả Đăng Phong cũng được vài đầu mối hữu dụng. Hòa thượng Mật Tông từ Tỉnh chạy tới, cảnh nội Mông Cổ chính là đại bản doanh người tu hành Mật Tông. Nếu Đức vương phái bọn chúng xuôi nam trợ giúp lính NB NB, tuyệt không phải chỉ một người mà phải là số đông cao thủ.

Ngoài ra, Đức vương tuyệt đối không vô duyên vô cớ phái tăng nhân Mật Tông xuôi nam. Rất có thể lính NB NB ở biên giới Tq nói người rằng trong môn bị cao thủ công kích, Đức vương mới phái ra cao thủ Mật Tông xuôi nam hiệp bọn chúng, đối phó đám người đặc thù không thể hàng phục bằng súng đạn.

Tả Đăng Phong càng nghĩ càng thấy khả năng này rất lớn, bởi vì bất kể là người trong Phật môn hay không. Quốc gia bị xâm lược thì khó có thể khoanh tay đứng nhìn, tất nhiên sẽ đem hết khả năng làm chút gì đó. Nếu trơ mắt nhìn lính NB xâm lược Tq mà không quản, đến lúc lính NB bị đánh chạy, bọn họ sẽ không dám ra gặp người, số lượng người yêu nước trong đạo môn cùng luyện võ rất nhiều.

Đương nhiên trong đó, cũng có một số người bị lính NB hiếp bức cùng dụ dỗ nổi giáo cho giặc. Tăng nhân trước mắt này chính là một ví dụ rất tốt, số lượng người như thế cũng không ít.

Loại thứ ba là người bình thường không có đạo pháp không biết võ học, những người này không có bổn sự, không ai trách bọn họ.

Tả Đăng Phong không thuộc mấy loại như vậy. Hắn giết lính NB không phải để bảo hộ quốc gia. Trong mắt hắn, chính phủ quốc dân rất hủ bại, không đáng được bảo hộ. Lùi một bước, người khác có thể nói hắn giúp đánh đuổi quân xâm lược. Có điều người khác sẽ giúp hắn tìm Đảng Khi sao? Cho nên dù rõ ràng thì hắn cũng mặc kệ, không có thời gian mà quản.

- Đại sư, mời người giao ra giải được, ta cam đoan sau này sẽ không chống lại người NB.

Tả Đăng Phong trầm ngâm hồi lâu, giả bộ lão đảo đi đến. Hắn đã quyết định giết chết tăng nhân này.

- Đủ ba quỳ chín lạy, Phật gia mới cho người giải được.

Trung niên tăng nhân thấy cuối cùng Tả Đăng Phong đã bị độc phát, ánh mắt lộ vẻ đắc ý. Đại thủ ấn chưa bao giờ thất thủ nên không hoài nghi gì.

Tả Đăng Phong nghe vậy cố ý ngừng lại, nếu lập tức chịu hàng, trung niên tăng nhân có thể sinh nghi.

- Tiểu tử, võ công người dùng không phải pháp môn vận khí, người có phải người trong Đạo môn hay không?

Trung niên tăng nhân lui về phía sau vài bước, hai tay ôm một cây đại thụ trong rừng. Nhìn đối phương như tùy ý hành động, Tả Đăng Phong bén nhảy nhận thấy hắn đã chấn thương kinh mạch. Sinh Tử Quyết chỉ tại giai đoạn sơ cấp nhưng uy lực không nhỏ, rất có thể tăng nhân tu luyện ngoại môn công phu Thiết Bối Sam, bằng không không chỉ bị thương nhẹ như thế.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong chậm rãi đi đến. Trung niên tăng nhân không hiểu Tả Đăng Phong qua để xin tha hay động thủ, nhú mày bắt đầu đề khí đề phòng.

Tả Đăng Phong đi thẳng đến cách tăng nhân năm bước, bất ngờ ào ào xông lên. Tăng nhân lập tức ra tay phòng thủ. Hắn vừa ra tay, Tả Đăng Phong liền biết mình đoán không lầm, quả nhiên tăng nhân đã bị trọng thương, tốc độ cùng sức mạnh không bằng lúc trước, miễn cưỡng ngăn trở một quyền thì miệng phun máu tươi. Tả Đăng Phong bổ sung thêm một quyền đan điền khí hải, trung niên tăng nhân kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống.

- Trả lời ba vấn đề, ta sẽ không phá đan điền khí hải của người.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn ra xa, phát hiện xuất hiện ánh lửa cùng đèn soi, không hỏi cũng biết là lính NB đi ra ngoài tìm.

- Người muốn biết cái gì?

Trung niên tăng nhân tỏ ra thức thời, hắn biết rõ nếu đan điền khí hải của mình tiếp tục bị công kích, võ công tu vi liền hoàn toàn phế đi.

- Người quan hệ thế nào cùng Đồng Giáp?

Tả Đăng Phong nhú mày đặt câu hỏi.

- Hắn là sư thúc của ta.

Trung niên tăng nhân trả lời ngay.

- Người có biết một đại tá quân Nhật tên là Đảng Khi hay không?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Không biết.

Trung niên tăng nhân trả lời rất thẳng thắn.

- Người có biết bao tay này hay không?

Tả Đăng Phong đưa tay cho hắn xem.

- Không biết.

Tăng nhân trung niên lộ vẻ nghi hoặc, vẻ mặt không như giả bộ.

- Được rồi, hỏi xong vấn đề, người đi đi.

Tả Đăng Phong xua tay mở miệng, trung niên tăng nhân thấy thế lấy tay ôm bụng xoay người rời đi. Ngay tại nháy mắt này, Tả Đăng Phong lao tới, Sinh Tử Quyết đánh tới thái dương đối phương.

- Người nói không giữ lời!

Tăng nhân trọng thương nơi đầu, lập tức ngã nhào xuống đất, thất khiếu chảy máu.

- Ta chỉ nói không phá khí hải, chưa nói không lấy mạng của người.

Tả Đăng Phong cười lạnh đến gần, giết tăng nhân không phải do đối phương là Hán gian mà đã thấy mình. Hôm nay tha cho, nhất định hậu hoạn vô cùng.

- Tiểu nhân hèn hạ.

Tăng nhân gần chết, hết sức nâng tay chỉ Tả Đăng Phong.

- Ta vốn không phải quân tử.

Tả Đăng Phong thu linh khí, đột nhiên nhắc chân đạp đầu người trung niên. Lúc trước tiếp nhận truyền thống giáo dục nhân nghĩa lễ trí tín. Sau khi Vu Tâm Ngữ chết, hắn không hề tin tưởng tôn thờ chúng nữa, mà biến thành quái gỡ âm lãnh thế này.

- 13, mau xuống đây, chúng ta đi.

Tả Đăng Phong ngồi xổm người xuống bên thi thể tăng nhân, lấy ra hơn mười đồng Đại dương, nhét vào trong túi của mình.

- 13.

Tả Đăng Phong đứng lên, phát hiện 13 chưa xuống, liền ngẩng đầu nhìn vị trí nó ẩn thân.

Liên tiếp hô vài tiếng, 13 mới từ trên cây nhảy xuống tới, ánh mắt mông lung, còn đang vận người.

- A, mày lại ngủ thiếp đi...

36. Q.1 - Chương 36: Xa Rồi Quê Hương

13 nghe vậy lắc đầu liên tục, cái mặt mèo tỏ ra đầy vô tội.

- Đi thôi, mau rời khỏi nơi này.

Tả Đăng Phong nhìn 13 một cách bất đắc dĩ rồi đi về hướng Tây Bắc. Hành lý cùng lương khô còn trong thành nhưng giờ mấy thứ đó không còn quan trọng. Lính NB nhất định điều tra trong đó, trở về thì quá nguy hiểm.

Đi hơn mười dặm, đến nơi an toàn, Tả Đăng Phong thay áo dài cùng tháo bao tay ra. Đến nửa đêm, 13 bắt được một con gà rừng, Tả Đăng Phong cũng đói bụng nhưng không chia thịt cùng 13, mấy ngày nay 13 đã không ăn gì.

Tả Đăng Phong cùng 13 chạy dưới ánh trăng theo đường nhỏ. Về sáng thì tuyết rơi rất lớn. Tả Đăng Phong phát hiện một ngôi miếu hoang nơi thâm sơn, đại bộ phận kiến trúc đã sụp đổ, chỉ có đại điện coi như nguyên vẹn. Hắn tìm mấy cành cây, đốt lửa sưởi ấm nghỉ ngơi.

Ngồi góc tường nhìn ánh lửa, Tả Đăng Phong trong đầu tính toán nên làm gì tiếp theo. Trung niên tăng nhân từ Tế Nam tới không biết, không có nghĩa Đăng Khi không ở nơi đó. Tế Nam chính là thủ phủ Sơn Đông, tới đó có thể thám thính một số tin tức.

Đang lúc ngẩn người, chợt nghe bên ngoài truyền tới tiếng bước chân gấp gáp, Tả Đăng Phong xoay người đứng lên, phát hiện có mười mấy người trong tuyết đang nhanh chóng đi tới, những người này đều cầm súng trên tay.

Tả Đăng Phong nhú mào rồi ngồi xuống trở lại góc tường. Những người này mặc quần áo nhân dân, rất có thể là đội du kích, không phải người xấu. Bên ngoài tuyết lớn, Tả Đăng Phong không muốn mang lên 13 rời đi.

Rất nhanh đám người đi vào, thấy Tả Đăng Phong ngồi ở góc tường cũng không tỏ vẻ gì. Hắn là Tả Đăng Phong đốt lửa nên bọn họ đoán được trong miếu có người.

- Huynh đệ, đã quấy rầy.

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên tầm hơn bốn mươi tuổi có bộ râu quai nón, đội chiếc mũ vải dẹt thủ công.

Tả Đăng Phong nghe vậy chỉ khẽ gật đầu.

Râu quai nón chào hỏi Tả Đăng Phong, lại lệnh bộ hạ ra ngoài kiểm củi đốt lửa. Đám người lấy lương khô trong bao ra bắt đầu ăn. Râu quai nón đưa một cái bánh ngô cho Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn, tôi không đói.

Tả Đăng Phong lắc đầu. Không ăn gì từ trưa hôm qua nhưng hắn không muốn nhận ân huệ của người khác.

- Tiểu huynh đệ, xem ra tuổi của cậu không lớn.

Râu quai nón thu chiếc bánh ngô lại. Mái tóc dài che mất nửa bên mặt Tả Đăng Phong, thêm mấy ngày trước mới tắm một lần nên người ngòm bẩn thỉu. Râu quai nón không thể căn cứ bộ dạng để phán định tuổi của hắn, chỉ có thể thông qua thanh âm.

- Cũng không nhỏ.

Tả Đăng Phong mở miệng, tầm mắt một mực nhìn những cây súng. Dù biết những người này thuộc đội du kích nhưng hắn không tin tưởng bọn họ.

- Con mèo này to thật.

Râu quai nón đưa tay chỉ 13 bên cạnh Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong nghe vậy, chỉ nhú mào không đáp. Lời của Râu quai nón lại khiến một người tuổi trẻ ngồi ở cửa đứng lên. Gã này đi đến quan sát 13 rồi rí vào tai Râu quai nón mấy câu. Thanh âm rất nhỏ nhưng Tả Đăng Phong nghe rất rõ ràng:

- Đội trưởng, rất có thể đây chính là người đã giết mười mấy lính NB nọ.

- Cậu chắc chắn chứ?

Râu quai nón thấp giọng hỏi.

- Không sai. Tuy rằng bộ dáng không giống lúc trước nhưng tôi biết con mèo này.

Người trẻ tuổi nhỏ giọng nói. Đây hẳn là kẻ tham gia đội du kích trong thôn. Rất có thể gã đạt được một chút tin tức từ miệng gã thọt cùng mấy mục đàn bà được cứu vớt nọ.

- Huynh đệ, vậy mới tốt chứ, theo chúng ta làm một trận đi.

Râu quai nón là người sáng khoái, nghe xong lời người tuổi trẻ, lại xoay người sang cười hỏi Tả Đăng Phong.

- Làm gì?

Tả Đăng Phong lãnh đạm hỏi.

- Chúng tôi là đội ngũ của nhân dân, hãy theo chúng ta giết lính NB.

Râu quai nón cao giọng mở miệng.

- Tôi có mấy chuyện muốn hỏi một chút!

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi mở miệng. Hắn không thừa nhận thân phận của mình, cũng không đồng ý tham gia đội du kích.

- Cậu cứ nói.

Râu quai nón gật đầu.

- Các người hoạt động trong vùng này sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Đúng.

Râu quai nón trả lời sảng khoái. Xem ra trong mắt hắn, ai giết lính NB chính là hảo hán, đã vậy thì cứ thành thật với nhau.

- Mùa thu năm trước, các người có phát hiện một số kẻ hoá trang thành người Nhật Bản bình dân ở gần đây?

Tả Đăng Phong lần nữa đặt câu hỏi. Hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ manh mối gì liên quan đến Đăng Khi.

- Tế Nam bị lính NB chiếm lĩnh, chúng tôi mới gây dựng đội du kích. Khi đó đội ngũ chúng tôi còn chưa tới đây.

Râu quai nón lắc đầu.

- Tế Nam bị bọn chúng chiếm lĩnh khi nào?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Gần tết năm ngoái.

Râu quai nón nhớ lại một lát.

- Cảm ơn ông.

Tả Đăng Phong gật đầu với Râu quai nón. Đăng Khi đến Thanh Thủy Quan vào mùa Thu, hắn nói Tế Nam đã bị bọn Nhật chiếm lĩnh nhưng thật ra chỉ là nói xạo. Như vậy, rất có thể bọn này không phải là quân Nhật trú đóng ở Tế Nam.

- Không cần khách khí.

Râu quai nón liên tục xua tay.

- Huynh đệ, cậu có biết cái vòng trên cổ con mèo này bị bảo trưởng bán đi nơi nào?

Tả Đăng Phong vuốt ve 13, chuyển đầu nhìn về phía người tuổi trẻ nọ.

- Chúng ta hỏi qua bảo trưởng, hắn nói sai người đến tỉnh lị bán, được 500 đồng đại dương.

Gã trẻ tuổi trả lời.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày, dù Đăng Khi không ở Tế Nam thì nhất định phải tới đó thu thập tin tức về 13.

- Gần đây có lính NB sao?

Tả Đăng Phong nghĩ ngợi rồi hỏi.

- Đường từ Mậu Bình đến Văn Đăng có một pháo đài, bên trong có bảy tám tên.

Râu quai nón đưa tay chỉ về phía tây.

- Cách chỗ này xa không?

- Qua núi này, chưa đến hai mươi dặm.

- Đi thôi, xem một chút.

Tả Đăng Phong đứng lên đi ra ngoài, 13 theo sát. Râu quai nón chần chờ một lát, phất tay bảo mọi người đi theo.

Lúc này tuyết lớn chưa ngớt, trời còn thêm gió. Mất hơn hai giờ, đám người mới đến gần pháo đài để quan sát. Tả Đăng Phong liếc mắt một cái, lập tức mang theo 13 đi đến.

- Tiểu huynh đệ, mau trở lại.

Râu quai nón thấp giọng gọi về, Tả Đăng Phong không hề để ý, nương gió tuyết thẳng tới cách pháo đài năm mươi bước. Hắn cởi áo dài rồi cùng 13 sóng vai vọt tới gần pháo đài, 13 nhảy lên tầng hai đi công kích lính NB phụ trách quan sát. Tả Đăng Phong thì vọt vào tầng một, đánh ngã sáu tên lính NB đang tụ chung một chỗ uống rượu sưởi ấm.

Tả Đăng Phong mặc xong lại chiếc áo dài, bốn người Râu quai nón mới bồng súng từ bên ngoài tiến vào, thấy tình cảnh này thì trợn mắt há hốc mồm.

- Tôi phải đi, các người thu dọn chỗ này.

Tả Đăng Phong ngồi xuống, nhặt đậu phộng rải rác trên mặt đất lên cất vào túi, đứng lên cầm theo nửa bình Bạch Cẩu, mang theo 13 đi ra ngoài.

- Huynh đệ, ở lại theo chúng ta kháng Nhật cứu quốc đi.

Râu quai nón giờ mới phản ứng, đưa tay kéo hắn lại.

- Kháng Nhật cứu quốc, có quan hệ gì đến tôi?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lại.

- Không kháng Nhật, vì sao giết những lính NB này?

Râu quai nón cười nói.

- Các người cho tôi tin tức hữu dụng, tôi không có gì cảm tạ, liền giúp các người kiếm mấy khẩu súng.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài.

- Chỉ có như vậy?

Thanh âm của Râu quai nón tràn ngập kinh ngạc.

- Đó chỉ là thứ yếu, chủ yếu chính là tiện đường.

Tả Đăng Phong đi vào trong gió tuyết.

- Không còn gì khác nữa?

Râu quai nón thật không muốn Tả Đăng Phong rời đi chút nào.

Tả Đăng Phong không đáp, cũng không quay đầu lại. Thực ra, hắn giúp đội du kích còn một nguyên nhân. Đó là Râu quai nón cho bánh ngô, mặc dù hắn không nhận.

37. Q.1 - Chương 37: Dân Chúng Lầm Than

Tả Đăng Phong cùng 13 đạp tuyết lớn mà đi, tuy thông qua linh khí điều tiết nhiệt độ cơ thể nhưng giày vớ ướt đầm cùng bông tuyết bay vào cổ, khiến cho Tả Đăng Phong cảm giác vô cùng vất vả.

Giữa trưa, rốt cục đi tới thị trấn Mâu Bình, Tả Đăng Phong thuê một gian phòng có lò sưởi. Vừa vào nhà, 13 liền lắc người vẩy đi những hạt tuyết. Tả Đăng Phong cởi giày cùng quần áo đem hong khô, sau đó lấy bình Bạch Cửu tự rót tự uống. Hắn không gọi món ăn, trên người có mười mấy đồng bạc nhưng phải tiết kiệm, sau này cần tiêu rất nhiều.

Ăn xong, Tả Đăng Phong ngủ một hồi, chạng vạng tối thì tuyết ngừng rơi. Hắn mới khởi hành, lúc này vận khí rất tốt, không bao xa liền gặp một đội xe la chở hàng tới Tế Nam, cho gã đánh xe một vài đồng, hắn và 13 tiện lợi lên xe.

Tốc độ của xe la không nhanh nhưng là suy nghĩ cho 13. Động vật họ mèo dưới chân có đệm thịt, bốn tẩu đường dài thì nó chịu không nổi.

Lần đầu xa nhà, quan sát dọc theo bán đảo Giao Đông, khiến cho Tả Đăng Phong cực kỳ khiếp sợ. Ven đường thường xuyên thấy người chết đói, phần lớn thi thể không hoàn chỉnh, chỉ còn da và xương.

Hỏi người phu xe, Tả Đăng Phong mới biết thịt người chết đói bị nạn dân cắt đi ăn hết. Năm trước, là năm 1937, TQ gặp nhiều tai họa, nặng nhất là Hà Nam, Tứ Xuyên, Cam Túc, An Huy. Những người này chạy nạn đến Sơn Đông, lại không biết đại bộ phận Sơn Đông năm trước cũng bị tai họa, rất nhiều người vì sinh tồn, lại lần nữa lên Quan Đông phía bắc.

Càng gần Tế Nam, nạn dân trên đường càng nhiều, đều từ bốn phương tám hướng. Nam nữ già trẻ gầy như cái que, thỉnh thoảng thấy người chết đói không trọn thân, cách đó không xa, lại có nạn dân nướng thịt bên cạnh đồng lửa. Ngoài ra, hai bên đường bày bán rất nhiều trẻ em được cầm thẻ cổ trên đầu. Tất cả chuyện này làm cho Tả Đăng Phong khiếp sợ, không chỉ tự hỏi một lần, nhưng thực tế sờ sờ lại nhắc hắn rằng tất cả những gì chứng kiến đều là sự thật.

- Đại thúc, vì sao bọn họ đem bán đều là trẻ em nam?

Tả Đăng Phong hỏi người phu xe. Đại bộ nhi đồng phận hai bên đường bày bán đều là nam.

- Tiểu khuê nữ đều bị người mua cả rồi, tiểu tử bán không được.

Gã phu xe hàng năm đi về Tế Nam, đã không còn kinh sợ khi thấy những chuyện quái dị này.

- Vì cái gì mà tiểu khuê nữ bán chạy?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

- Tiểu khuê nữ tới phương Nam vào nhà chứa.

Gã phu xe bình tĩnh trả lời.

- Bọn chúng chưa trưởng thành, sao có thể tiếp khách?

Tả Đăng Phong nhú mày truy vấn. Trên bán đảo Giao Đông, cô gái mười lăm mười sáu tuổi trở lên được gọi là khuê nữ. Tiểu khuê nữ là bé gái vị thành niên.

- Kể có tiền cứ vui vẻ giày xéo tiểu hài nhi. Ai quản chết sống của chúng?

Gã phu xe thở dài. Tả Đăng Phong cũng im miệng. Trong loạn thế, nhân tính xấu xa bộ lộ không sót thứ gì, mỗi người đều nghĩ biện pháp giữ mạng. Lúc trước Tả Đăng Phong không hiểu hai ông anh vợ vì sao mỗi tháng giấu diếm tiền để mẫu thân tin người chết, hiện tại rốt cuộc hắn đã hiểu rõ. Người bán cùng thì chỉ ngần, chỉ không ngần bởi vì còn chưa đến mức bán cùng.

Một nửa lộ trình, khi trước Tả Đăng Phong có thể ngồi xem lính NB giết hại thôn dân, tưởng rằng cũng có thể thờ ơ đối với những nạn dân giãy dựa trên con đường tử vong. Nhưng cuối cùng hắn không nhận được, những thôn dân kia từng vứt bỏ hắn, hắn ngồi yên không để ý thì chấp nhận được. Còn đám nạn dân không

hại hấn, Tả Đăng Phong không thể trợ mắt nhìn bọn họ đói chết. Cho nên gặp một số nạn dân vạn phần đáng thương, Tả Đăng Phong nhảy xuống xe nhét ấy đồng.

Một nửa lộ trình sau, Tả Đăng Phong bắt đầu hối hận, bởi vì ngày càng gặp những người đáng thương hơn, lúc này không có tiền cho bọn họ. Chỉ còn lại hai đồng bạc, tuyệt không tặng người để đảm bảo sinh tồn mình, hấn còn sống là để báo thù Vu Tâm Ngữ.

Sáu ngày sau đến Tế Nam. Vào thành, Tả Đăng Phong tìm một quán cơm, mua một miếng thịt gà sống đút cho 13. Mấy ngày nay 13 không sẵn được mỗi, do càng đi thì bán đảo Giao Đông không có núi lớn.

Trong thành Tế Nam có rất nhiều lính NB, từng đội từng đội tuần tra. Nơi đây phồn vinh hơn thị trấn rất nhiều nhờ buôn bán cùng kinh tế. Ở địa phương này, kẻ có tiền sống rất thoải mái. Cửa hàng tiệm cơm đầy đường, trà lâu rạp hát tùy ý thấy được, kỹ viện nhà tắm cũng rất náo nhiệt. Nhưng đối với người không có tiền thì nơi này chính là địa ngục.

Trước mắt, Tả Đăng Phong ở phía đông thành, giả dạng khát cái tìm kiếm, tránh để quân Nhật sinh nghi. 13 kinh qua gian khổ trên đường, cũng không còn béo mập như trước. Tả Đăng Phong ngồi ở góc tường quan sát quân Nhật, nó thường nằm trên nóc nhà.

Quân NB không cấm nạn dân ùn ùn kéo vào Tế Nam, ngược lại đặt một số trạm cứu tế trong thành, mỗi đêm đều cũng phát một đồ ăn, mục đích mua chuộc lòng người. Có điều bọn chúng phát quá ít, mỗi ngày chỉ có mấy cái màn thầu. Lại thêm tòa soạn bên cạnh chụp ảnh, tuyên truyền cử chỉ từ thiện của lính NB trên báo chí.

Tả Đăng Phong không quan tâm những thứ này nhưng không thể tùy ý tiến vào nơi quân Nhật đóng quân, chỉ có thể quan sát bên ngoài, ba ngày sau liền đổi sang nơi khác.

Mấy ngày nay Tả Đăng Phong đều không ăn cho ra hồn, thỉnh thoảng có nạn dân qua chung quanh, trợ mắt châu chực nhìn, cuối cùng hấn đành đem đồ ăn cho bọn họ.

Chạng vạng ngày thứ bảy, Tả Đăng Phong mua không được bánh ngô vì đã bán hết. Hấn đành mua hai cái màn thầu trở lại góc tường. Chợt nhớ lại lúc Vu Tâm Ngữ tặng hấn quả táo, khi đó hấn cũng từng lấy hai cái màn thầu đáp tạ nàng.

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong sững sờ nhìn màn thầu trong tay, cảm giác có người theo dõi mình, hấn ngẩng đầu, phát hiện một nữ nhân đứng trước mặt. Nữ nhân này rất gầy, tầm hơn ba mươi tuổi, vóc dáng trung bình, mặc một chiếc áo bông cũ nát, trên đầu trùm khăn vải xanh, khuôn mặt và đôi tay nữ nhân mờ hồ trong tầm mắt của hấn.

Nàng nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng nhìn nàng. Vẻ mặt của nàng như không chịu nổi, có khát vọng, có ngưỡng ngùng, nhiều nhất vẫn là đói khát.

Nhìn nhau thật lâu, Tả Đăng Phong đưa hai cái màn thầu trong tay ra. Nữ nhân nọ không nhanh chóng tiếp nhận như nạn dân trước kia, chỉ vuốt ngón tay lộ vẻ xấu hổ.

- Tôi không đói bụng, cô ăn đi.

Tả Đăng Phong đưa màn thầu cho nàng.

- Cảm ơn.

Nữ nhân nhận màn thầu rồi cúi người. Tả Đăng Phong nghe ra không phải người Sơn Đông nhưng không biết khẩu âm nơi nào.

- Đây cũng cho cô.

Tả Đăng Phong thấy nàng lễ phép, liền móc túi quần lấy ra hai đồng hào dúi vào tay nàng. Lúc này giá hàng tăng, một đồng mua không được một cái bánh tiêu nhưng có thể mua một cái bánh bao hoặc hai cái bánh ngô.

Nữ nhân kinh ngạc nhìn đồng hào trong tay, lại ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, hỏi:

- Vậy còn cậu lo liệu thế nào?

- Tôi còn nữa.

Nữ nhân khiến cho Tả Đăng Phong cảm động, Vu Tâm Ngữ chết, đã không còn người quan tâm tới hần. Một đường phát thiện tâm, nạn dân nhiều nhất chỉ nói cảm ơn, chưa từng có ai hỏi một tên áo quần rách rưới như hần một câu: 'Người đem tiền cho ta, vậy người lo liệu làm sao?'

- Tiểu huynh đệ, cậu chỉ có một mình sao?

Nữ nhân thông qua âm thanh của Tả Đăng Phong, đoán được tuổi của hần không lớn.

Tả Đăng Phong im lặng gật đầu. 13 tuy thông minh nhưng không phải là người. Nữ nhân thấy thế không nói, nhìn tả hữu chung quanh rồi kéo tay Tả Đăng Phong đi đến một khu nhà hoang cuối ngõ nhỏ. Tả Đăng Phong không hiểu những vẫn đi cùng.

- Tiểu huynh đệ, tôi chẳng có cái gì cả...

Đi vào nhà, nữ nhân buông màn thêu cùng đồng tiền, ngượng ngừng vén áo bông muốn cởi dây lưng.

- Bà chị, không cần như vậy.

Tả Đăng Phong đoán được nàng muốn làm gì, vội vàng kéo tay lại.

Nữ nhân thấy thế, nghi hoặc cùng ngượng ngừng nhìn Tả Đăng Phong, không rõ vì sao hần cản mình.

- Cô cũng chỉ có một mình sao?

Tả Đăng Phong cầm màn thêu cùng đồng tiền, lần nữa bỏ vào trong tay nữ nhân, sau đó xoay người bước ra ngoài.

- Có mẹ chồng cùng hai đứa con trai.

Nữ nhân đi theo ra.

- Tiểu huynh đệ, tôi vừa sinh ra con nhỏ, chi bằng hai ta kết đội chứ?

- Kết đội?

Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn nữ nhân trước mắt.

- Đồ vật này tôi ăn nhiều một chút, còn cậu ăn của ta...

Nữ nhân cúi đầu.

Tả Đăng Phong nhú mày trầm ngâm, rốt cuộc hiểu rõ ý tứ của nàng. Niên đại thiếu thốn lương thực, bởi vì sống sót, biện pháp gì người ta cũng nghĩ ra được.

- Cô nghe tôi, đi về hướng đông nam, năm nay nơi đó không gặp họa, có lẽ còn đường sống.

Tả Đăng Phong lấy từ trong lòng ngực lấy ra một đồng đại dương, đưa tới tay nữ nhân.

Nữ nhân đứng ngây người, một lúc mới xoay người chạy đi, không bao lâu lại dẫn về một bà già cùng một đứa trẻ tám tuổi, nàng còn ôm một đứa bé trong ngực. Cả nhà quỳ xuống trước mặt Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không thích như vậy, nhanh chóng rời khỏi. Hần ở đây đã ba ngày, phải thay đổi sang nơi khác.

Màn đêm buông xuống, 13 theo Tả Đăng Phong du đãng ở ngã tư đường. Trên người không có tiền, Tả Đăng Phong không thể ở nhà nghỉ nữa. Cũng may trong ngực còn viên dạ minh châu, đợi ngày mai sẽ tìm đến hiệu cầm đồ lớn.

Ngay tại Tả Đăng Phong tính toán buổi tối sẽ ngủ ở đâu thì ngã tư đường truyền lại tiếng súng. Sau một lát, từ một góc rẽ chạy ra một nam nhân hơn ba mươi tuổi mặc áo đen, trong tay cầm súng lục, phía sau là tiếng bước chân cùng tiếng gào thét của lính NB.

- Đxm mày chứ, lại đụng phải tao.

Ánh mắt Tả Đăng Phong biến thành màu đỏ trong nháy mắt. Khiến hắn kích động không phải nam nhân mặc hắc y kia, căn bản hắn không biết người này.

Sở dĩ Tả Đăng Phong lộ sát khí là bởi tiếng quát tháo ‘ha, ya, ku’, thúc giục binh lính đuổi theo, giống như đúc thanh âm của lính NB phu xe cho Đằng Khi ngày đó, tuyệt đối không sai!

38. Q.1 - Chương 38: Nữ Đặc Công Xinh Đẹp

Lúc trước xông vào Thanh Thủy Quan gồm mười mấy tên lính NB, Tả Đăng Phong nhớ toàn bộ hình dáng của chúng, phải nói là vô cùng rõ ràng. Mà gã phu xe lính NB nọ nói tương đối nhiều, Tả Đăng Phong đã ghi nhớ thanh âm của hắn. Tuy Tả Đăng Phong không biết tiếng Nhật nhưng không khó nhận ra làn điệu cùng thói quen phát âm của chúng.

Giờ khắc này Tả Đăng Phong kích động đến cả người run rẩy, không ngờ gặp được cừu nhân nhanh như vậy. Cảnh tượng tại Thanh Thủy Quan lần nữa xông lên trong đầu, khiến hắn không tự chủ được nắm chặt tay.

Nhưng ngăn ngừa vài giây đồng hồ sau, Tả Đăng Phong liền thay đổi chủ ý, không thể lỗ mãng, tuyệt đối không thể lỗ mãng! Dựa tiếng bước chân thì số lượng lính NB rất nhiều, giờ phút này bọn chúng đang truy đuổi mục tiêu, đương nhiên súng đã lên đạn. Khi trước bởi nóng lòng báo thù, Tả Đăng Phong mới tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết tới cảnh giới Tam Đàng Chi Cảnh sơ cấp liền chạy ra, có thể đánh lên một số tên, giờ bảo thẳng mặt đấu cùng lính NB thì tuyệt đối dữ nhiều lành ít.

Lúc này 13 cũng lộ móng vuốt, tức giận rít lên, cái mặt mèo tỏ ra cũng nghe được tiếng của gã phu xe lính NB.

Lúc này hắc y nam nhân chạy đến bên cạnh, Tả Đăng Phong đột nhiên nghiêng người bắt được tay phải, đoạt lấy khẩu súng lục trong tay đối phương.

- Tôi tới cứu anh.

Tả Đăng Phong lần nữa nhét súng một trở lại trong tay Hắc y nam tử, kẹp đối phương dưới nách rồi xoay người chạy như điên. 13 thấy thì nghi hoặc, chần chờ một lát mới theo sau.

Tả Đăng Phong hạ súng là lo lắng đối phương hoảng sợ ngộ thương mình, đem trả súng để biểu đạt thiện ý, tỏ rõ mình muốn cứu người.

- Cậu là ai?

Hắc y nam tử thấp giọng hỏi.

- Thoát khỏi nơi này rồi nói sau.

Tả Đăng Phong chạy như điên đồng thời thấp giọng mở miệng, lính NB cách không xa, không phải lúc nói chuyện.

Màn đêm che dấu, mang theo một người nặng mấy chục cân nhưng Tả Đăng Phong không coi vào đâu. Rất nhanh hắn quẹo vào ngõ nhỏ, tiếng hô của đám lính NB càng ngày càng xa.

Quân Nhật chiếm lĩnh Tế Nam chưa lâu, lúc trước đánh thành khiến không ít phòng ốc sụp đổ. Tả Đăng Phong nhanh chóng tìm được một chỗ ẩn núp, để hắc y nam tử kia xuống.

- Đa tạ tiên sinh xuất thủ cứu giúp, xin hỏi cao tính đại danh của ngài?

Hắc y nam tử thấy nguy hiểm được giải trừ, lập tức khom người với Tả Đăng Phong

- Không cần cảm ơn tôi...Tôi cứu anh là có mục đích.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

- Xin cứ nói, chỉ cần có thể làm được, Cố nỗ nhất định hết sức.

Hắc y nam tử kia nghe vậy liên tục gật đầu.

- Tại sao lính NB muốn bắt anh?

Tả Đăng Phong hỏi. Hắc y nam tử này là vì muốn thu tin tức hữu dụng từ đối phương.

- Tôi xông vào nơi chúng đóng quân, bị phát hiện.

Hắc y nam tử chần chờ một lát mới mở miệng.

- Giờ chúng ở nơi nào, tôi có cừu oán cùng một gã trong đó, tôi muốn đi giết hắn.

Tả Đăng Phong nói rõ sự thật, nơi này không có ánh sáng nhưng Tả Đăng Phong đã thấy được ánh mắt cảnh giác cùng nghi hoặc của hắc y nam tử, cho nên hắn quyết định nói thật.

- Từ đại lộ hướng nam, đi về hướng tây qua ba đường phố, trên đường phố thứ tư có một căn lầu ba tầng, chiếm diện tích hơn mười mẫu.

Hắc y nam tử nhanh chóng trả lời.

- Ừm.

Tả Đăng Phong vẫy vẫy tay với 13 trên nóc nhà, xoay người đi ra ngoài.

- Tiên sinh, nơi đó phòng thủ nghiêm ngặt, một mình ngài rất khó tiến vào.

Hắc y nam tử vội vàng theo ra. Ánh sáng không đủ, Tả Đăng Phong lại để tóc dài che mặt nên hắc y nam tử không thể phán đoán tuổi của hắn, luôn mồm gọi là tiên sinh.

- Tôi biết rồi.

Tả Đăng Phong không dừng bước. Chỉ cần biết lính NB tại nơi nào là đủ, ngày sau có nhiều cơ hội tìm hiểu, tránh chỗ mạnh tìm chỗ yếu.

- Tiên sinh, không bằng chúng ta cùng hành động, chúng tôi là tổ chức, còn có súng.

Hắc y nam tử đưa tay kéo Tả Đăng Phong. Lúc trước Tả Đăng Phong mang theo hắn chạy như ngựa điên, hắn đương nhiên biết Tả Đăng Phong thân mang tuyệt nghệ.

- Các anh thuộc đội du kích?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi lại.

- Đúng.

Hắc y nam tử chần chờ một lát mới mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày. Tính toán lợi hại thì không thích hợp tác cùng người. Trong mắt hắn, hợp tác chính là lợi dụng lẫn nhau.

- Tiên sinh, nơi đó có trên một trăm quân NB, thủ vệ nghiêm ngặt, riêng súng máy có ba khẩu. Võ công của ngài dù lợi hại, cũng không thể một mình xông vào hang hổ.

Hắc y nam tử thấy Tả Đăng Phong do dự, vội mở miệng giữ lại.

- Anh có ý hay gì?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi đặt câu hỏi.

- Nơi này không phải chỗ nói chuyện, mời theo tôi.

Hắc y nam tử kéo Tả Đăng Phong đi ra. Tả Đăng Phong lặng yên thủ thế với 13 trên nóc nhà, ý bảo nó âm thầm đi theo mình. Hắc y nam tử kia nhìn thấy thân ảnh 13 dưới bóng đêm, lại chỉ coi nó là con mèo hoang.

Ở ngã tư đường, thỉnh thoảng có quân Nhật tuần tra, hai người vừa đi vừa nghỉ, hơn mười giờ đêm mới đến một nhà dân ở đông thành. Hắc y nam tử để Tả Đăng Phong chờ bên ngoài, gõ cửa vào, lúc sau ra thì có một nữ nhân theo phía sau.

- Xin chào, xin hỏi xưng hô thế nào?

Nữ nhân nọ chìa tay với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong ghé mắt đánh giá. Nữ nhân này tầm hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, mặc bộ sườn xám hoa trắng, tóc dài xõa vai, chân mang một đôi giày da màu đỏ, mặt trái xoan, mắt phượng, bộ dáng rất đẹp.

- Các cô không phải đội du kích?

Tả Đăng Phong chưa bắt tay cùng nàng, trên mặt nữ nhân này có dấu vết son phấn hoá trang, đội du kích không có nữ nhân như vậy. Điều Tả Đăng Phong nghi ngờ chính là tư thế đứng thẳng của đối phương, nói chuyện ngang vai rõ ràng, phát tay rất có khí chất quân nhân.

- Thật sự chúng tôi không phải đội du kích, nhưng chúng tôi lãnh đạo đội du kích.

Nữ nhân gật đầu cười nói.

- Tôi không cần biết các cô gọi là gì, ta chỉ muốn hợp tác để giết lính NB.

Tả Đăng Phong nghĩ ngợi rồi nâng tay chỉ về hướng tây.

- Tôi muốn giết một tên trong đó.

Nữ nhân nghe vậy cười cười, lấy ra thuốc lá trong túi quần, châm lửa hút vài hơi, đưa tay mời Tả Đăng Phong đi vào.

Tả Đăng Phong liếc nhìn nữ nhân một cái rồi xoay người đi vào sân, lúc trước cô này đốt thuốc là giả, nhờ ánh lửa đánh giá hần mới là thật. Chỉ động tác này, Tả Đăng Phong biết nữ nhân trước mắt không đơn giản.

- Tôi muốn biết rõ tất cả tình huống trong căn lầu. Các cô muốn tôi làm gì?

Tả Đăng Phong chưa vào nhà. Ngôi viện này có một phòng chính cùng một phòng hiên. Hai nơi đều có người, tuy không thấy bóng nhưng thánh lực của Tả Đăng Phong gấp ba người thường, đã nghe được tiếng hít thở bên trong.

- Cậu có thể làm được gì?

Nữ nhân nghĩ chân mở miệng.

- Trong viện có bảy người, phòng hiên năm, phòng chính hai.

Tả Đăng Phong nói rồi đến giữa sân. Nơi này có mấy ụ đá, hần nhắc chân đá một ụ ra ngoài tường.

- Đã chậm trễ, mời tiên sinh vào trong.

Nữ nhân mặc sườn xám thấy Tả Đăng Phong phô bày năng lực hơn người, cặp mắt nhìn hần lập tức khác xưa.

- Có chuyện cứ nói luôn ở đây. Tôi muốn biết rõ tất cả tình huống trong căn lầu.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

- Nên vào nhà nói, ngoài này vừa lạnh vừa tối.

Nữ nhân cười nói.

- Nếu muốn nhìn rõ bộ dáng của tôi, tốn mấy cây diêm là được.

Tả Đăng Phong cười lạnh mở miệng. Ý đồ hợp tác với những người này không lớn, nếu đối phương cung cấp manh mối không có giá trị, hần sẽ lập tức rời đi.

- Đóng quân tại lầu ba tầng chính là bộ đội NB 1875, bề ngoài tuyên bố là đội phòng bệnh truyền nhiễm, kiểm tra đo lường nguồn nước cùng phòng dịch, thực tế là lợi dụng tiến hành thí nghiệm cơ thể người sống, nghiên cứu các loại bệnh truyền nhiễm. Bởi bọn họ nghiên cứu phi nhân đạo, cho nên nơi đó phòng thủ rất chặt chẽ.

Nữ nhân suy nghĩ hồi lâu mới mở miệng.

- Trưởng quan của chúng gọi là gì?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

- Thiếu tá Liễu Điền. Hôm nay chỉ huy đội đuổi theo tôi chính là hắn.

Hắc y nam tử xen vào một câu.

- Đội này có thượng cấp nào hay không?

Tả Đăng Phong lần nữa truy vấn. Thiếu tá Liễu Điền theo lời hắc y nam tử hắn là gã phu xe.

- Hiện tại chưa rõ, vài ngày trước, chúng tôi phát hiện nạn dân trong thành mất tích một lượng lớn, mới theo dõi đến bộ đội 1875 kia, tình huống biết được cũng có hạn.

Nữ nhân lắc đầu mở miệng.

- Rốt cuộc các cô là ai?

Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn nữ nhân cùng hắc y nam tử trước mắt.

- Tôi là Kỷ Toa, đây là đồng sự Cổ Chính Xuân. Chúng ta là ủy viên Quốc dân, nhân viên quân sự của hội điều tra cục thống kê đệ nhị.

Kỷ Toa mỉm cười mở miệng. Cổ Chính Xuân nghe vậy kinh ngạc nhìn về phía này, bởi trời tối nên Kỷ Toa không phát hiện ra. Chỉ có Tả Đăng Phong thấy ánh mắt Cổ Chính Xuân tỏ rõ rằng, hắn không ngờ Kỷ Toa sẽ nói thật.

- Các cô là đặc vụ của Quốc Dân Đảng?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

- Đặc công.

Kỷ Toa mỉm cười.

- Cảm ơn các cô cung cấp tin tức cho tôi, thời gian này tôi sẽ hoạt động phụ cận tiểu lâu, cần tôi làm gì thì cứ tìm.

Ấn tượng của Tả Đăng Phong đối với Quốc Dân Đảng rất xấu, một quốc gia tươi đẹp lại bị bọn họ thống trị thành dạng này, ấn tượng tốt với bọn họ mới là lạ. Hắn xoay người muốn đi, lại bèn nhạy nghe được tiếng Latin truyền ra từ phòng chính cùng phòng hiên, hắn đang thầm nhíu mày, Kỷ Toa đi tới nói:

- Tôi tiễn ngài.

Tả Đăng Phong không mở miệng mà mở cửa, Kỷ Toa theo đó ra ngoài.

- Thủ vệ nơi lâu được huấn luyện đặc biệt, không giống với bộ đội NB bình thường, tốt nhất không nên khinh địch tới gần.

Kỷ Toa đi bên cạnh Tả Đăng Phong.

- Tôi biết.

Tả Đăng Phong bước sang phải giữ cự ly cùng đối phương.

- Tiên sinh họ gì?

Kỷ Toa nhẹ giọng đặt câu hỏi.

- Chúng ta không quen biết.

Tả Đăng Phong nghĩ một chút thì không nói tên của mình, riêng họ của hắn thì quá hiếm gặp.

- Tôi lấy chân thành đổi đãi, tiên sinh đáp lại như vậy sao?

Kỷ Toa vẫn chưa tức giận.

- Tôi không muốn lừa dối cô.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng.

- Thời gian chúng ta gặp gỡ rất ngắn, ngày sau cuối cùng tôi sẽ biết tên họ của ngài. Nếu chúng ta có hành động gì, sẽ tới phụ cận tiểu lâu tìm, hi vọng ngài ở đó.

Kỷ Toa ngừng lại.

- Tôi sẽ ở đó.

Tả Đăng Phong không dừng bước.

- Tiên sinh, hẹn gặp lại.

Kỷ Toa nói lời tạm biệt.

Tả Đăng Phong không đáp lời, giờ phút này trong đầu hắn đang sàng lọc manh mối do Kỷ Toa cung cấp, tình huống hắn là thật. Đăng Khi ở Thanh Thủy Quan dùng dao đâm đùi hắn từng nói một câu 'Vị trí này dày đặc thần kinh cảm giác'. Còn có một tên NB một quyền đánh vỡ cằm hắn. Những chi tiết này đều chứng tỏ bọn Đăng Khi rất hiểu biết về kết cấu cơ thể người. Bọn hắn nghiên cứu cơ thể, động cơ bắt 13 cũng rõ ràng.

Đại tá Đăng Khi không có nhưng gã đánh xe Liễu Điền lại ở đây. Vậy là đủ, chỉ cần bắt được Liễu Điền, nhất định ép hỏi ra tung tích của Đăng Khi.

Nghĩ đến đây, tâm tình của Tả Đăng Phong thật tốt. Không chờ Cổ Chính Xuân chỉ vị trí căn cứ bộ đội 1875, có điều mới được nửa đường, hắn thay đổi chủ ý đi ra ngoài thành. Do bọn Liễu Điền biết 13, tuyệt không thể để bọn chúng thấy nó, bằng không là đưa dê vào miệng cọp...

39. Q.1 - Chương 39: Hành Động Bất Đặc Dĩ

Cổ nhân từng lấy cảnh tượng "Hoa sen ba mặt, một thành sơn sắc nửa non nửa nước" để hình dung Tế Nam, bởi vậy có thể thấy đây chính là một tòa thành trong thành có núi. Tả Đăng Phong tìm được một chỗ núi non kéo dài hơn mười dặm. Hắn dọn dò 13:

- Mày đợi ở chỗ này. Cách 3 ngày, tao sẽ trở lại gặp mày một lần.

Trước mắt là một ngôi miếu bỏ hoang. Tăng nhân hoá duyên, đạo sĩ tự túc lương thực. Vào năm bình hoang mã loạn, không có khách hành hương nuôi dưỡng, hòa thượng quá đói, phần lớn chạy mất, cho nên miếu mạo bỏ hoang hơn đạo quán rất nhiều.

13 nghe vậy ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, gật đầu rồi lao tới một góc bắt chuột. 13 rất yêu thích nhưng chỉ lấy chuột làm đồ chơi, không giết mà cũng không ăn.

Tả Đăng Phong đi xuống chân núi, tờ mờ sáng hắn đã tới được tiểu lâu nọ. Tường bao bên ngoài cao tới hai thước, phía trên còn có lưới sắt khoảng 50 cm.

Như Cổ Chính Xuân cùng Kỷ Toa từng nói. Nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, có ba trạm gác đều đặt súng máy, hơn mười tên lính vác súng lên đạn gác cửa, ngoài ra còn có tám tên tuần tra chung quanh.

Gần ngôi lầu này không tòa nhà cao nào, cho nên Tả Đăng Phong không thể nhờ đó quan sát tình huống trong sân. Lúc này trời còn sáng, hắn không dám nhảy lên quan sát, chỉ có thể đợi đến tối.

Lính NB giới nghiêm, cấm cư dân tới gần. Tả Đăng Phong đành rúc ở góc tường xa xa xem chừng. Cũng may thời này nạn dân đông đảo, hành động này không khiến cho người chú ý.

Tả Đăng Phong chưa bao giờ lười biếng tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết, Đạo thuật Xiển Giáo thời thượng cổ để lại uy lực rất lớn nhưng cảnh giới Tam Đàng Chi Cảnh chỉ xem vừa tìm thấy đường, tu hành

chín lần đến Cảnh giới Chí Tôn Chi Cảnh mới xem như lô hỏa thuần thanh, chín chín tám mươi một lần đến Cảnh giới Vô Cùng mới là đăng phong tạo cực. Trong khoảng thời gian này, Tả Đăng Phong hiểu rõ uy lực của cảnh giới Tam Đàng Chi Cảnh thực sự có hạn. Nếu tiến vào Cảnh giới Chí Tôn Chi Cảnh, sức trường của lính NB không thể uy hiếp đến hắn, bởi tốc độ phản ứng sẽ nhanh hơn người thường đến chín lần.

Có ở góc tường, Tả Đăng Phong bắt đầu thổ nạp luyện khí, đây là phương pháp hấp thu linh khí ngoại giới nên không cần đeo bao tay hàn khí. Tới gần giữa trưa, Tả Đăng Phong mới lẳng lặng đeo bao tay vào, nhằm cân bằng âm dương điều hòa nguyên khí.

Hai giờ chiều, Tả Đăng Phong đứng dậy, giờ trên người không còn tiền. Trong thời loạn, do nhu cầu nên hiệu cầm đồ mọc lên khắp nơi, hắn liền tìm đến một hiệu cầm đồ có mặt tiền rất rộng.

Hiệu cầm đồ chính là người An Huy mở ra, chương quỹ kê là quan triều phụng, lão triều Phụng An Huy cùng sư phụ gia Thiệu Hưng đều nổi danh cả nước, bất kể người có bảo vật quý trọng hay bình thường, bọn họ đều trực tiếp đưa ra giá cả công bằng.

- Có muốn xướng tên hay không?

Lão Triều phụng tiếp nhận Dạ Minh Châu do Tả Đăng Phong đưa tới, quan sát hồi lâu rồi quay ra nhìn hắn.

- Xem giá, không cần xướng tên.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng. Thời kỳ Dân quốc, hiệu cầm đồ đều nói ra lai lịch đồ đem cầm, để cho tên tiểu nhị ở gần đó viết biên lai, cũng để khách xem có đúng hay không. Viên dạ minh châu này không rõ lai lịch. Trong tiệm cầm đồ hỗn tạp nhiều người, Tả Đăng Phong không muốn đối phương nói ra.

Lão Triều phụng nghe vậy, trả lại Dạ Minh Châu cho Tả Đăng Phong, sau đó ngoắc ý bảo tiểu nhị cầm qua phòng tứ bảo, bắt đầu viết giá. Bọn họ có một quy củ, chính là đồ vật được cầm sẽ không rời tầm mắt nguyên chủ.

Giờ phút này Tả Đăng Phong đã biết viên dạ minh châu nọ giá trị không nhỏ, bởi nếu không phải thế, hiệu cầm đồ đã trực tiếp ra giá rồi.

Lão Triều phụng viết xong giá, đưa giấy cho Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong tiếp nhận rồi. Thấy ghi cầm chuộc lại thì bảy trăm lượng vàng, cầm đứt thì chín trăm.

- Tôi cầm đứt. Tôi muốn tiền mặt.

Tả Đăng Phong kí tên, đương nhiên không ghi tên thật mà điểm dấu tay.

Đồng ý xong, Lão Triều phụng dẫn Tả Đăng Phong vào nội thất rồi mời trà nước, lát sau tiểu nhị đưa tới ba túi vải trắng, không hỏi cũng biết, bên trong tất cả đều là bạc.

- Đổi thành hai nén vàng lớn, tám nén vàng nhỏ, sáu mươi lượng bạc.

Tả Đăng Phong nhú mày mở miệng. Nhiều bạc như vậy, hắn mang theo không tiện. Thời này không còn tiền Đại hoàng ngư Tiểu hoàng ngư mà thay bằng thỏi vàng lớn nhỏ, Đại Kim mười lượng vàng, Tiểu Kim một lượng vàng, một Tiểu Kim tương đương ba mươi đồng bạc.

Lão Triều phụng nghe vậy gật gù đầu, Sau đó lệnh cho tiểu nhị đi đổi. Giao dịch xong, Tả Đăng Phong giấu kỹ tiền trong người, xoay người đi ra nội thất.

- Thiên vương tiền thần tài.

Lão Triều phụng cao giọng la lên một câu. Người An Huy chú trọng buôn bán, trong các tiệm cầm đồ đều nuôi người biết võ công. Khi khách nhân cầm tiền, hiệu cầm đồ sẽ phái người đưa bọn họ về nhà. Trên đường nếu bị đoạt tiền, hiệu cầm đồ sẽ chịu hoàn toàn trách nhiệm.

- Không cần tiền.

Tả Đăng Phong rời khỏi hiệu cầm đồ. Lúc này hắn cực kỳ thương cảm. Xưa nay chưa từng cầm nhiều tiền như vậy, nếu Vu Tâm Ngữ còn sống, vậy cả đời này, bọn họ không còn phải lo cơm áo, đáng tiếc nàng đi quá sớm.

Có tiền, Tả Đăng Phong không tới tiệm ăn mà chỉ mua mấy bánh ngô, hắn đi đến chỗ bộ đội 1875, muốn thủ ở nơi này quan sát tình huống.

Chưa trở về góc tường lúc trước, Tả Đăng Phong tới con đường kỹ viện phía tây. Vào lúc chạng vạng, các nữ nhân bị năm tháng tàn phá dung nhan đứng ở ngã tư đường chờ khách làng chơi. Lớn nhất nơi này chính là kỹ viện “Bát Quái Lâu”, là ai đặt cho kỹ viện cái tên văn nhã như vậy thì Tả Đăng Phong không biết, nhưng hắn đã thấy có người mặc quân phục Nhật Bản ra vào.

Từ con đường này cũng có thể nhìn thấy tiểu lâu của bộ đội 1875, trên lầu chót có một gã lính NB đang dùng kính viễn vọng nhìn ra bên này, đương nhiên không phải quan sát giới bị mà là ngắm nghía đám nữ nhân.

Cho dù áo quần rách rưới rồi bù, vẫn có mấy ả gái đứng đường lớn tuổi đi đến nói với Tả Đăng Phong “Mười hào, tám hào”. Hắn như không thấy, cúi đầu đi nhanh qua.

Đến đầu đường, Tả Đăng Phong xoa mũi, son phấn trên người những nữ nhân kia làm hắn chán ghét, tầm mắt lại không rời lính NB phụ trách theo dõi bên này. Đợi lúc đối lương để ống nhòm xuống, Tả Đăng Phong thấy trái phải không người, lập tức nhảy lên một cây đại thụ, từ đằng xa quan sát tình cảnh trong khu nhà kia.

Đây là một dãy nhà tọa lạc ở giữa sân, sân chiếm diện tích hơn mười mẫu, bên trong trống trải, không có bất kỳ cây cối hay nhà cửa gì để ẩn nấp, khoảng cách từ tường rào đến đó rất xa. Trong viện còn có mấy con chó săn, nếu nhảy vào sân sẽ bị chúng phát hiện, mà trên lầu còn ba tay súng máy có thể bắn từ ba hướng. Tùy tiện xâm nhập, đồng nghĩa với việc chịu chết.

Tả Đăng Phong quan sát hồi lâu rồi nhảy xuống, trở về ngã tư đường, tìm một chỗ tránh gió ngồi xuống. Lúc nửa đêm, hắn phát hiện mấy gã lính NB đi ra từ cửa chính. Đám này cười đùa về phố kỹ viện phía tây, vừa đi vừa nói những từ thô tục, không hỏi cũng biết là tìm nữ nhân phát tiết.

Lính NB đi qua bên cạnh, Tả Đăng Phong muốn ra tay. Một tên trong này từng xuất hiện ở Thanh Thủy Quan, hơn nữa chúng không mang theo súng. Có điều cuối cùng Tả Đăng Phong nhẫn nhịn được. Lúc trước trung niên tăng nhân từ Tế Nam tới huyện Văn Đăng, như vậy trong thành còn có cao thủ khác, giết mấy tên lính NB này đơn giản nhưng sẽ dấy thảo kinh xà. Lính NB đóng cửa không ra còn dễ nói, vạn nhất có cao thủ tìm đến, đạo pháp trước mắt của hắn chỉ như mèo ba chân, rất khó có quả ngon để ăn.

Tả Đăng Phong đợi ở góc tường, lúc này là đầu xuân nhưng nhiệt độ rất thấp, hắn chỉ có thể lưu chuyển linh khí chống rét. Hừng đông lên mà tuyết lại nổi, ngay tại lúc Tả Đăng Phong muốn đứng dậy hoạt động thân thể, một lính NB cầm súng từ đằng xa đi tới chỉ vào hắn.

Tả Đăng Phong thấy thế trợn mắt, muốn ra tay, kết quả phát hiện lính NB kia hét lớn:

- Không đi thì chết. Không đi thì chết.

Tả Đăng Phong đành đứng dậy rời đi, đích xác là đám lính NB phòng thủ chặt chẽ, không cho phép khát cái lưu lại gần.

Lúc này nếu ở gần quan sát, lính NB nhất định sẽ sinh nghi. Tả Đăng Phong tìm kiếm khắp nơi chỗ khác có thể ẩn thân nhưng không hề thấy. Đang lúc khó xử, đột nhiên hắn nhớ lại một tòa nhà cũ nát trên phố kỹ viện. Nghĩ đến đây liền bước nhanh tới con phố phía tây, lúc này ở ngã tư đường không có bất kỳ ai, vô cùng im ắng.

Căn nhà lâu cũ nát ở phía bắc ngã tư, từ nơi đây có thể chứng kiến tình cảnh của bộ đội 1875, tuy góc độ quan sát không quá tốt nhưng chấp nhận được. Nếu góc độ tốt, lính NB đã không để chỗ này tồn tại.

Bên ngoài nhà có quần áo, là nơi ở của đám gái bán hoa đứng phố. Tả Đăng Phong âm thầm nhú mào. Cổ ngữ có nói phi lễ chớ nhìn, vô lễ chớ nghe. Riêng vào chỗ này, có thể nhìn, có thể nghe nhưng nhân phẩm gái bán hoa không đáng tin, nếu mặt báo bán rẻ hắn thì sao?

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong lắc đầu rời đi, nhân phẩm tin cậy thì đã không đi làm Gái rồi.

Đi dạo vài vòng, Tả Đăng Phong trở lại, chỉ có nơi này là nơi tốt nhất. Tình huống trước mặt ác liệt, không thể từng thu thập từng tên lính NB, bằng không đối phương sẽ phòng bị, xuống tay nhất định phải giải quyết hết một lượt. Cho nên bất kể thế nào, hắn cũng phải tiến hành quan sát từ nơi này.

Ban ngày, gái bán hoa không ra khỏi cửa, màn đêm buông xuống mới hoạt động. Vào buổi sáng, Tả Đăng Phong đã thấy một nữ nhân chừng bốn mươi tuổi, cho nên đợi nàng đi ra, hắn liền nghênh đón.

Chuyện phòng the quá độ sẽ làm phụ nữ chóng già. Tuổi của nữ nhân trước mắt có thể chưa bốn mươi nhưng trên mặt đã có nếp nhăn.

Tả Đăng Phong chưa trải qua chuyện thế này, khấn trương nói không ra lời. Nữ nhân kia cũng nghi hoặc, nhú mày đánh giá hắn.

- Tôi không phải loại người như vậy.

Do khấn trương, Tả Đăng Phong nói năng lộn xộn.

- Anh zai không có tiền?

Ả gái trung niên cười nói.

Tả Đăng Phong lắc đầu. Có điều cảm giác lắc đầu đại biểu cho việc không có tiền, vì thế hắn lại gật đầu một cái, nhưng gật đầu chính là đại biểu cho nữ nhân nọ đã nói đúng.

- Ê, em giúp anh zai xóc lọ nhé.

Nữ nhân kia định kéo Tả Đăng Phong ra chỗ tối.

- Tôi có tiền, đi lên nói chuyện.

Tả Đăng Phong giẫy khỏi tay nàng, lấy từ trong túi ra một đồng bạc bỏ vào tay đối phương. Nữ nhân nghe tiếng kêu của tiền, lập tức lộ vẻ ngạc nhiên, mãi mới xác định là sự thật.

- Em không có tiền lẻ, nhưng em có thể chiều anh zai tới bến.

Nữ nhân nắm chặt đồng bạc. Tương đương với hơn một trăm hào, một đêm không cách nào kiếm nhiều như vậy.

- Dẫn tôi lên phòng cô.

Tả Đăng Phong gật đầu mở miệng.

Nữ nhân nghe vậy, liên tục gật đầu, giấu kỹ tiền rồi xoay người lên lầu. Tả Đăng Phong nhú mày vài lần, cuối cùng lấy dũng khí đi theo...

40. Q.1 - Chương 40: Ả Gái Được Bao

Trong ngôi nhà ba tầng cũ nát, nơi hành lang để đồ bỏ bừa bãi, mặt đất dơ bẩn. Nơi cửa các phòng đều đặt ống nhỏ cùng thùng rác. Mùi sơn phấn cùng thức ăn đổ đi hỗn hợp truyền ra, làm cho người ta muốn ói.

Điều tỷ mở cửa căn phòng, Tả Đăng Phong nhú mày đi vào. Phòng này nam bắc chật đông tây dài, diện tích chừng mười mấy mét vuông, có kê hai cái giường gỗ, phía bên phải là chiếc bàn trang điểm cùng một cái ghế, có một ít đồ bày ở trên. Tổng thể mà nói thì coi như sạch sẽ.

Sau khi vào nhà, Điều tỷ tùy tay khép cửa phòng, xoay người đi đến Tả Đăng Phong, muốn cởi y phục của hắn.

- Đừng động vào áo dài của tôi.

Tả Đăng Phong nhú mảy lui về phía sau. Cái áo dài này có ý nghĩa đặc biệt, hắn không muốn bàn tay của đám Diêu tử đụng tới nó.

- Em không trộm đồ của anh zai đâu. Được rồi, anh tự cởi nào.

Diêu tử cười, rút tay về.

- Bình thường làm ăn không tốt lắm, phải không?

Tả Đăng Phong đi đến cửa sổ hướng đông, nhìn ra xa. Từ nơi này quan sát tiểu lâu ba tầng của đơn vị đồn trú 1875 khá tốt. Khoảng cách tuy lớn nhưng thị lực của Tả Đăng Phong vượt xa người thường, không giống lính NB nhờ vào kính viễn vọng quan sát.

- Sao anh đẹp zai biết?

Diêu tử nghi hoặc.

- Bởi đồ bỏ trong thùng rác của cô không nhiều.

Tả Đăng Phong vô cùng hài lòng với vị trí này. Nơi này không đối diện với tiểu lâu, lính NB dùng kính viễn vọng cũng không thấy rõ góc độ này.

- Anh rất tinh tế.

Diêu tử cười nói.

- Đừng cởi quần áo.

Tả Đăng Phong nhú mảy mở miệng. Tuy nhìn ra phía ngoài nhưng hắn nghe rõ ràng tiếng cởi dây lưng của người đàn bà phía sau.

- Vậy em để nguyên đồ, anh tới đi.

Diêu tử nói.

- Không cần, tôi không giống mấy kẻ kia.

Tả Đăng Phong không quay đầu. Lúc này lính NB nơi tiểu lâu đang thay quân, hắn móc đồng hồ trong ngực ra xem. Tám giờ đúng!

- Được, vậy anh cởi quần ra đi, em thổi kèn cho.

Diêu tử cầm được một đồng bạc mà luôn chặt dạ.

- Mỗi ngày cô kiếm được bao nhiêu tiền?

Tầm mắt Tả Đăng Phong không rời sân đơn vị đồn trú 1875, phát hiện lính NB cho chó săn ăn cũng vào giờ này.

- Vận khí tốt, có đêm đón được năm sáu khách, không, bảy tám người.

Diêu tử nói rồi sửa lời, vẫn lo lắng Tả Đăng Phong bắt nàng thổi lại tiền.

Tả Đăng Phong nghe vậy xoay đầu đánh giá. Á Diêu tử tay cầm dây quần mà mặt nghi hoặc, thấy Tả Đăng Phong xoay người thì vội vươn tay muốn bắt đền.

Tả Đăng Phong thấy thế nhanh chóng kéo rèm cửa sổ, đèn nhỏ ánh sáng leo lét, trong phòng khá tối. Hắn nhú mảy đánh giá người đàn bà trước mắt, xem có thể tin cậy được nàng hay không. Diêu tử không hiểu, lại cười liếc mắt đưa tình với Tả Đăng Phong.

- Cô bao nhiêu tuổi?

Tả Đăng Phong hỏi, nữ nhân này không khác gì đám gái gọi, dung tục mà tham tài.

- 25.

Nữ nhân lấy khăn trong ngực che nếp nhăn khóe mắt. Ắ buông tay thì chiếc quần tụt xuống, Tả Đăng Phong vội vàng quay đi. Trong đầu chỉ có thân thể Vu Tâm Ngữ, hắn không muốn thân thể đám gái điểm làm ô uế nó.

- Tôi xem cô phải 35 tuổi. Kéo quần lên, mỗi ngày ta trả một đồng bạc, ta muốn ở nơi này.

Tả Đăng Phong nhú mày mở miệng, Diêu tỷ này một thân xấu xa nhưng không tính là quá xấu. lúc trước ở ngã tư đường, ả có ý giải quyết miễn phí giúp hắn, cho nên Tả Đăng Phong quyết định ở nơi này.

- Ở bao ngày?

Diêu tỷ lộ vẻ vui mừng. tuổi không nhỏ nên công việc khá ế ẩm.

- Không cụ thể nhưng ít nhất bảy ngày, trong khoảng thời gian này, cô tìm chỗ khác mà ở, các buổi sáng tới lấy tiền thuê nhà.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát. Muốn xác định quy luật hoạt động của lính NB, cần ít nhất cũng phải bảy ngày. Ngoài ra, hắn không trả tiền phòng một lần là lo lắng đối phương cảm hết tiền sẽ nổi lên ý xấu.

- Em làm gì còn chỗ nào khác, anh tính làm gì?

Diêu tỷ nghi ngờ đánh giá Tả Đăng Phong.

- Vậy ở lữ quán. Được rồi, cô cứ ở nơi này đi, nhưng đừng đón khách.

Tả Đăng Phong thay đổi chủ ý, nếu đối phương không ở nơi này, đám gái chung quanh sẽ nghi ngờ.

- Rốt cuộc anh đang làm gì?

Diêu tỷ lần nữa truy vấn. Một gã đàn ông vào kỹ viện mà không động vào gái, nói thế nào cũng không bình thường.

- Tôi trộm đồ của người ta, muốn lánh nạn ở đây.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát mới trả lời. Trải qua tính toán cẩn thận, cũng chỉ nói như vậy, đối phương mới không sinh nghi.

- Ai dà, làm em sợ muốn chết, còn tưởng rằng anh giết người.

Quả nhiên Diêu tỷ trúng kế, nâng tay xoa ngực, lại để chiếc quần rớt xuống.

- Mau buộc dây quần vào, còn như vậy thì mau trả tiền lại.

Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ lắc đầu. Diêu tỷ thật không hề biết xấu hổ.

- Có thật là không chơi?

Diêu tỷ nghe vậy lập tức kéo quần, buộc lại dây.

- Tôi nói tôi không giống bọn họ, tắt đèn, đi ngủ.

Tả Đăng Phong nhú mày mở miệng.

- Thời gian còn sớm, nếu không anh cứ ở đây, em ra ngoài một lần, có khách liền mượn phòng của đám tỷ muội.

Diêu tỷ tắt đèn, xoay người muốn đi ra ngoài kiểm thêm.

- Một ngày một đồng bạc, thuê phòng bao cô, không cho phép đón khách. Hơn nữa không thể để cho bất luận kẻ nào biết tôi ở trong này, nếu không sẽ không có đồng nào.

Tả Đăng Phong lấy tay gạt rèm tiếp tục quan sát. Hắn không thể để Diêu tỷ tiếp khách ở chỗ khác, bằng không đối phương vừa hỏi, khẳng định nàng tiết lộ bí mật của hắn.

- Rồi rồi, em nghe lời anh.

Diêu tỷ nghe vậy liền tục gạt đầu.

- Lên giường ngủ.

Tả Đăng Phong cầm chiếc ấm trong phòng muốn uống nước, nghĩ ngợi thế nào lại buông xuống.

- Ok. Ok. Ok.

Diêu tỷ nghe vậy lập tức cởi quần áo, Tả Đăng Phong quay đầu tránh phải nhìn cái đó.

Diêu tỷ lên giường, liền nhích vào trong để cho Tả Đăng Phong một chỗ nằm. Tả Đăng Phong khinh miệt liếc nàng, lần nữa chuyển dời tầm mắt ra ngoài cửa sổ.

Từ góc độ quan sát này, Tả Đăng Phong phát hiện khu tiểu lâu còn tầng hầm có ô cửa thông lên mặt đất, ánh sáng truyền ra từ đó. Ngoài ra, cách không xa có một cái ống khói, bởi vậy đoán được trong tầng hầm thường xuyên thiêu huỷ thứ gì đó.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong ngưng thần, căn phòng bên trái truyền lại tiếng nói của nam nữ, chốc lát sau là thanh âm phóng dăng dâm tà của nữ nhân, không e dè rất giả dối, rất là khoa trương.

Tả Đăng Phong nhú mày. Nữ nhân nọ luôn miệng hô “nhanh lên, thúc nhanh nữa” Nam nhân đúng là nghe lời, không đầy ba phút không còn động tĩnh. Tả Đăng Phong hừ lạnh xem thường, lần nữa quay đầu quan sát.

Không quá bao lâu, phòng bên phải cũng truyền tới thanh âm khoa trương như vậy, vẫn là hô nhanh lên, khiến cho Tả Đăng Phong hoài nghi có phải mỗi ả Diêu tỷ đều là cô giáo tình dục hay không.

- Em cũng kêu, đóng kín cửa mà không có động tĩnh, dám chị em sẽ nghi ngờ.

Diêu tỷ lẩn qua lộn lại trên giường, ngủ không được do ban ngày ngủ quá nhiều.

- Cô kêu đi.

Tả Đăng Phong nhú mày trầm ngâm, cuối cùng bắt đầu dĩ lắc đầu.

Được Tả Đăng Phong cho phép, Diêu tỷ lập tức dặt giọng kêu gào. Ban đầu kêu ái chà, sau lại kêu trời, đến cuối cùng hô cha gọi mẹ, tiếng kêu mỗi lúc một lớn.

- Thế là được rồi.

Tả Đăng Phong nhú mày cắt đứt tiếng kêu gào của ả Diêu tỷ, thế này không giống, lại như khóc tang.

- Anh zai không biết, em càng kêu càng chứng minh anh lợi hại, đến lúc sau sẽ nói cùng bọn tỷ muội là gặp được ý trung nhân, đóng cửa chơi vài ngày.

Diêu tỷ đã lớn tuổi, suy tính cũng khá chu đáo.

Tả Đăng Phong cảm giác có lý, nhú mày mặc cho nàng giương giọng quát to. Mười phút sau, Tả Đăng Phong lần nữa cắt đứt, nghe thêm thì chỉ sợ nhẹn không được cho nàng mấy đòn.

- Cô ngủ không được, vậy kể cho ta chuyện gì thú vị đi.

Tả Đăng Phong bắt đầu dĩ lắc đầu. Diêu tỷ này là người nói nhiều, không nói thì ghen ngào khó chịu.

Tinh thần của Diêu tỷ lập tức tỉnh táo, thao thao bất tuyệt bắt đầu giảng thuật. Đơn giản là của người nào đặc biệt lớn, người nào đặc biệt nhỏ, người nào cong như chuối rồi người nào thẳng to như nắm đấm.

- Tôi muốn nghe chuyện bên ngoài, bên ngoài xảy ra chuyện gì.

Tả Đăng Phong thật sự sắp điên rồi.

- Anh hỏi đúng người rồi, đại sự quan trọng nhất trước mắt chính là lính NB giết người ở Nam Kinh, nghe nói giết tới mấy chục vạn.

Diêu tỷ trừng mắt, nâng tay chỉ về phía nam.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Tả Đăng Phong nhú mày ngạc nhiên.

- Thời điểm năm ngoái, nghe nói giờ vẫn còn giết, lớn bé đều giết, nữ cũng giết, hiếp xong rồi giết, cũng có giết rồi lại hiếp.

Diêu tỷ lộ vẻ hoảng sợ.

- Không ai quản sao?

Tả Đăng Phong nhíu mày đặt câu hỏi. Xem ra thời gian quân Nhật tấn công vào Nam Kinh chênh lệch Tế Nam không nhiều.

- Sao không ai quản? Quốc quân cùng Bát lộ đều quản, có điều bọn hán đánh không lại lính NB. Quốc quân sợ chết, vũ khí của Bát lộ quân cũng không có. Em nghe nói ngay cả đám người luyện công phu cũng đi Nam Kinh giết lính NB. Anh có biết về ngũ đại cao thủ tuyệt thế không?

Diêu tỷ ngừng lại.

- Cô có biết?

Tả Đăng Phong nghi ngờ quay đầu, đương nhiên hẳn biết ngũ đại cao thủ là ai, chỉ không nghĩ một ả Diêu tỷ cũng biết. Có điều nghĩ lại thì cũng bình thường, Diêu tỷ đón tiếp rất nhiều loại khách, tin tức linh thông nhất.

- Kim Châm, Ngân Quan, Đồng Giáp, Thiết Hải, Ngọc Phật, mấy người này lợi hại nhất. Em nghe nói Kim Châm Ngân Quan đi Nam Kinh, giết không ít lính NB. Về sau lính NB mới được Đồng Giáp đi Nam Kinh, đối phó hai người bọn họ.

Diêu tỷ trịnh trọng nói.

- Thiết Hải, Ngọc Phật ở đâu?

Tả Đăng Phong hỏi. Xem ra trong mắt hắn, tin tức của Diêu tỷ bắt đầu có độ tin cậy cao.

- Hình như hai người bọn họ không đi.

Diêu tỷ lắc đầu trả lời.

- Trong năm người này, người nào lợi hại nhất?

Tả Đăng Phong hỏi chậm rãi, giờ phút này có cảm giác mỗi ngày một đồng bạc rất đáng.

- Ban đầu em tưởng Kim Châm lợi hại nhất, sau lại nghe một người khách nói không phải lợi hại nhất. Người khách kia là một người luyện công phu, rất lợi hại, làm ăn được tới hai giờ...

- Đừng lạc đề, người nào lợi hại nhất?

Tả Đăng Phong nhíu mày cắt đứt lời của nàng.

- Luận võ công Ngân Quan cùng Đồng Giáp chênh lệch không nhiều. Bản lĩnh của Kim Châm liên miên như thần. Thiết Hải không thể nào lộ diện, lợi hại nhất chính là nữ nhân kêu là Ngọc Phật. Nàng giết người không cần động thủ, cứ như vậy cười một cái, người nọ đã lăn ra chết.

Diêu tỷ nói xong bày ra khuôn mặt tươi cười, Tả Đăng Phong thấy thế lại nhíu mày, Hắn từng gặp qua bản nhân Ngọc phật. Ngọc Phật cười cao ngạo mà lạnh lùng cô độc, Diêu tỷ cười ghê tởm mà thống khổ.

- Nam Kinh cách nơi này quá xa, thành Tế Nam ... có việc lớn nào không?

Tả Đăng Phong chuyển đề tài.

- Thế nào tính là việc lớn?

Diêu tỷ nghi ngờ hỏi lại.

- Thành Tế Nam có hòa thượng hoặc đạo sĩ làm việc giúp lính NB không?

Tả Đăng Phong nghĩ ngợi rồi hỏi. Trước mắt hắn lo lắng nhất chính là Tế Nam có phật đạo cao thủ hoặc là cao thủ võ công trợ giúp quân Nhật.

- Trước kia có, hiện tại dường như không.

Diêu tỷ nghĩ ngợi rồi trả lời.

- Vì sao nói như vậy?

Tả Đăng Phong vội vàng truy vấn.

- Mấy chị em Hot trong Bát Quái Lâu chúng ta từng được xe quân sự chở đi hầu hạ hòa thượng, trước kia thường xuyên, thời gian gần nhất không thấy, tỷ muội chúng ta đều đoán những hòa thượng kia cũng bị phái đi Nam Kinh rồi.

Trong lời nói của Diêu tỷ, dường như mang lòng ghen tị.

- Vậy có biết đám đó từng ở chỗ nào?

Tả Đăng Phong nghe vậy rất là hưng phấn, nếu thành Tế Nam không có những người này, hẳn xuống tay sẽ dễ dàng hơn nhiều.

- Nghe nói ở Tây Thành, cách đây khá xa.

Diêu tỷ đưa tay chỉ về hướng tây.

Tả Đăng Phong nghe vậy không mở miệng. Tây Thành cách nơi này rất xa, cho dù xuất hiện sự tình, những người đó cũng rất khó tới kịp cản trở. Huống hồ trước mắt, những người này không nhất định ở Tế Nam. Xem ra chỉ cần lợi dụng đúng cơ hội, vẫn có thể xông vào hạ thủ đám quân nhật 1875.

41. Q.1 - Chương 41: Suy Bụng Ta Ra Bụng Người

- Cậu đang nhìn gì đó?

Diêu tỷ thấy Tả Đăng Phong luôn nhìn ra bên ngoài thì hỏi.

- Xem tình hình ngoài đường.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời. Nơi này cách tiểu lâu của bộ đội 1875 rất xa, người thường căn bản là không thể nhìn được.

- Cậu muốn trộm của người ta cái gì thế?

Diêu tỷ tò mò hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy lắc lắc đầu cũng không trả lời, mà xoay người lấy một cái ghế dựa rồi ngồi xuống trước cửa sổ.

- Cậu uống này, nước này không bẩn đâu.

Diêu tỷ lên tiếng.

- Nếu cô không ngủ được thì hãy ra bên ngoài mua giùm tôi một bát hoành thánh, với vài tờ giấy và cây viết.

Tả Đăng Phong lấy vài đồng từ trong người ra.

- Được, cậu chờ một chút.

Diêu tỷ liền đứng dậy rồi đi ra ngoài nhưng mà vừa đi đến trước cửa thì nàng liền chạy vào cầm một cái túi nhỏ ở trong học tủ của bàn trang điểm.

- Tôi sẽ không lấy tiền của cô đâu.

Tả Đăng Phong hừ lạnh mở miệng.

- Ai nói với cậu đây là tiền?

Diêu tỷ mập mờ nhìn Tả Đăng Phong một cái rồi xoay người rời đi.

Tả Đăng Phong nhú mày rồi lại nhìn về bên ngoài.

Không bao lâu Diêu tỷ đã trở lại.

- Mau ăn đi, còn có sữa đậu nành nóng nữa này.

Một tay Diêu tỷ bưng tô hoàng thánh, một tay bưng ly sữa đậu nành đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lấy bát hoàng thánh rồi bắt đầu ăn.

Ăn hết tô hoàng thánh, Tả Đăng Phong lại lấy từ trong người một cái bánh ngô ra, chấm với ly sữa đậu nành kia rồi ăn xuống. Sau đó hắn bắt đầu cầm lấy viết mà viết lại những tình huống mà mình quan sát được vào tờ giấy kia.

- Cậu có nhiều tiền tại sao ăn cái này?

Diêu tỷ ngồi ở trên giường ngậm thuốc lá.

- Tôi thích ăn cái này.

Tả Đăng Phong cũng không quay đầu lại, lúc này ở bên trong tiểu lâu kia có một chiếc quân xa chạy ra, dựa theo ánh đèn thì có thể thấy được nó chạy về phía thành Bắc.

- Người nghèo mới ăn bánh ngô, cậu có tiền làm sao lại thích ăn thứ đó?

Diêu tỷ tò mò, hỏi.

- Tôi không có tiền.

Tả Đăng Phong nhìn chiếc quân xa đi xa rồi bắt đầu viết viết.

- Oh, cậu viết chữ thật đẹp nha.

Diêu tỷ đi tới.

- Cô biết chữ à?

Tả Đăng Phong khép vở lại rồi quay đầu nhìn lại, lúc này phần lớn không biết chữ, nhất là nữ nhân, lúc nhỏ rất ít có cơ hội tiếp xúc với giáo dục.

- Không biết, tôi chỉ cảm thấy đẹp mà thôi.

Diêu tỷ uốn éo người làm nũng. Đối lại lúc trước đối với hành động này của nàng thì Tả Đăng Phong sẽ xem thường, nhưng mà giờ phút này Tả Đăng Phong lại cảm thấy từ bụng của mình truyền đến một cỗ nhiệt lưu.

Điều này làm cho Tả Đăng Phong nhú mày, rất nhanh hắn liền cảm giác được khí tức này chuyển động, ngay từ đầu hắn còn tưởng là Dương khí quá nhiều, sau lại phát hiện Âm- Dương trong huyết Khí Hải và Đan Điền vẫn cân bằng, cỗ nhiệt lưu này truyền ra từ 2 quả thận của hắn.

- Cô đã bỏ gì vào hoàng thánh?

Tả Đăng Phong mở miệng hỏi Diêu tỷ.

- Một chút đồ trợ hứng mà thôi.

Diêu tỷ nghe vậy liền nở nụ cười quyến rũ.

- Tôi không có hứng thú đối với nữ nhân, sau này không cần vẽ rắn thêm chân, lên giường ngủ đi.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nhìn Diêu tỷ một cái, hắn biết Diêu tỷ bỏ xuân dược vào trong bát hoàng thánh kia, bất quá nàng làm vậy cũng không cso ác ý, nàng chỉ muốn cảm thấy rằng khi cầm tiền thì muốn làm một việc gì đó.

Diêu tỷ nghe vậy thì tỏ ra ngạc nhiên, bóp tắt tàn thuốc rồi lên giường.

- Đắp mền vào, tôi muốn mở cửa sổ để xua khói đi.

Tả Đăng Phong mở cửa sổ.

Tả Đăng Phong đưa lưng về Diêu tỷ rồi lấy cái bao tay trong hộp ra, hàn khí trong bao tay liền trung hòa Dương khí trong người.

- Tại sao cô lại bỏ thuốc vào?

Âm-Dương được điều hòa, Tả Đăng Phong cất bao tay rồi đóng cửa sổ lại, sau đó đi đến trước giường của Diêu tỷ.

- Tôi nghĩ cậu không được nên muốn giúp cậu một chút.

Diêu tỷ nói cười nói, nữ nhân phong trần vô lại mà không biết xấu hổ.

Lời nói của Diêu tỷ làm cho Tả Đăng Phong nhũn mảy tròng mắt, tuy rằng hắn không cần Diêu tỷ biết hắn là người thế nào nhưng mà bị một người nói hắn là vô năng, điều này đã làm cho hắn vô cùng tức giận:

- Ai nói tôi không được? Nếu lão tử muốn thì có thể làm chết cô.

Tả Đăng Phong nói xong một câu rồi lại đi về phía cửa sổ.

Diêu tỷ cũng không nói gì thêm. Tả Đăng Phong cứ ngồi đó mà quan sát trong đó, 2h sáng thì chiếc quân xa kia trở lại tiểu lâu, mấy tên lính NB xuống trước, sau đó giải mấy người bị bắt xuống theo, trong đó có già có trẻ, có nam có nữ, 2 tay của bọn họ đều bị trói ở đằng sau, nhìn bộ đồ của bọn họ thì bọn họ chắc là nạn dân lưu lạc.

Sau khi đưa nạn dân xuống xe, đám người NB liền đuổi họ vào tầng 3 của tiểu lâu. Trên đường, có một nam nhân chạy trốn, đám lính NB cũng không có đuổi theo, cũng không có nổ súng, mặc cho nam nhân kia chạy vào tường vây, tường cao chừng 2m, nam nhân kia tuy rằng bị cột 2 tay nhưng vẫn cố gắng nhảy lên tường, sau đó một chuỗi hoa lửa bắn ra, nam nhân liền ngã xuống đất, cả người run rẩy, đám lính NB bây giờ mới tới kéo hắn lôi về.

Kỷ Toa cùng Cổ Chính Xuân đã từng nói đám người NB dùng người sống để thí nghiệm, những nạn nhân này chính là minh chứng. Bọn người Kỷ Toa cùng Cổ Chính Xuân vẫn muốn vào đây để tìm kiếm nhưng mà bọn hắn không có cách nào trà trộn vào được, Tả Đăng Phong đang nghĩ có nên cùng hợp tác với bọn hắn không?

Trong đầu của Tả Đăng Phong liền có một kế hoạch. Hắn giả vờ làm một nạn nhân bị đám lính NB đưa vào quân xa, chở về quân doanh. Sau đó đám người Kỷ Toa liền tấn công, đám lính NB gặp phải tấn công nên sẽ toàn lực chống cự, cũng không thèm để ý đến những nạn dân ở trên xe. Lúc này toàn bộ chú ý của đám lính NB sẽ dồn vào đám người Kỷ Toa, Tả Đăng Phong hắn sẽ nhân cơ hội này hạ thủ từng người để trả thù cũng như giúp Kỷ Toa tìm được đám người làm thí nghiệm trên cơ thể sống.

Mặc dù là có kế hoạch nhưng Tả Đăng Phong cũng không có nóng lòng thực hiện, dù gì thì cũng còn nhiều vướng mắc.

Rạng sáng 5h Tả Đăng Phong mới tranh thủ ngủ một chút, giữa trưa hắn tỉnh dậy thì nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, hắn là có người muốn rủ Diêu tỷ đi dạo phố.

Diêu tỷ vội vàng rời giường mặc quần rồi đi cùng các nàng, đem chìa khóa để lại cho Tả Đăng Phong. Mọi người đi rồi, Tả Đăng Phong cũng ra ngoài ăn một chút gì đó.

Tới Đông thành, Tả Đăng Phong mua 1 con gà trống để cho 13, tới miếu thì thấy 13 đang nằm phờ phạc. 13 thấy hắn đi vào liền cao hứng, Tả Đăng Phong cùng nó ngồi chung một lát, gần 1h chiều mới đứng dậy rời đi.

Trở lại nhà thì Diêu tỷ cũng mới vừa về, nàng mua ít bánh ngọt về cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng không có ăn bánh ngọt kia mà rất ra 1 đồng đại dương đưa cho nàng.

- Có phải cậu sợ tôi bỏ thuốc ở trong bánh không?

Diêu tỷ hỏi.

- Ủh.

Tả Đăng Phong trả lời.

- Tiểu huynh đệ, cậu bao nhiêu tuổi rồi?

Diêu tỷ đến gần Tả Đăng Phong rồi âm thầm đánh giá hắn.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày nhìn nàng một cái, không nói gì.

- Có phải cậu nhìn vào trạm phòng dịch kia của người NB không?

Diêu tỷ căn cứ vào tầm mắt của Tả Đăng Phong mà hỏi.

- Làm sao cô biết nơi đó là trạm phòng dịch?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi lại.

- Mấy cô gái ở trên kia nói à biết, các nàng cũng biết đám NB kia, cách một thời gian sẽ có một đám người NB đến chích thuốc cho các nàng, nói là đề phòng bệnh hoa liễu.

Diêu tỷ đưa tay ra chỉ về phía Nam.

- Thật hay giả?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi lại.

- Chính là thật còn phòng bệnh hoa liễu là giả.

Diêu tỷ nói ngay.

- Tốt nhất là cô đừng để bọn hắn chích, bằng không chết lúc nào cũng không biết.

Tả Đăng Phong hừ lạnh mở miệng.

Diêu tỷ nghe vậy cũng thức thời không nói gì nữa, mở cửa đi ra ngoài.

Sau đó 10 ngày, Tả Đăng Phong luôn quan sát tình hình của đám bộ đội 1875 kia, mỗi 2 ngày bọn hắn sẽ ra ngoài đem nạn dân đưa vào mộ lần, 12h đêm bọn hắn xuất phát, chừng 2h sẽ trở lại, nhân số không giống nhau, có lúc đem về 10 người có lúc 20 người, có lúc 30. Sau khi về bọn hắn liền đưa nạn dân vào tiểu lâu, những người này đi vào cũng không có đi ra trở lại. Mỗi ngày, ống khói sẽ thả khói từ 4-5h sáng, giờ này mặt trời còn chưa sáng, cho dù có thả ra khói đen cũng không làm người ta chú ý.

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong muốn rời đi thì đột nhiên Diêu tỷ ngã bệnh, sốt cao, ho khan, cũng không ai đến thăm nàng. Tả Đăng Phong thấy thế liền ra ngoài mua thuốc tây cho nàng, chiến tranh xảy ra nên thuốc tây vô cùng khan hiếm, hơn nữa dưới sự quản chế của người NB, giá thuốc một tăng lên, một chỉ vàng cũng chỉ đổi được 10 viên Aspirin.

Khi Tả Đăng Phong đem thuốc cùng nước ấm đưa tới Diêu tỷ thì Diêu tỷ ngây ngẩn cả người, nàng biết thuốc tây rất quý, nàng không tin được Tả Đăng Phong lại mua cái này cho nàng.

Do dự hồi lâu, Diêu tỷ tiếp nhận viên thuốc rồi uống vào.

Thuốc tây có hiệu lực rất nhanh, lúc chạng vạng tối Diêu tỷ cũng đã hết sốt, Tả Đăng Phong thấy nàng chuyển biến tốt đẹp, liền cáo từ rời đi.

- Nơi này còn 8 viên, cô hãy cầm đi, tôi đi đây, cô hãy bảo trọng.

Tả Đăng Phong đem 8 viên thuốc nhét vào trong tay Diêu tỷ rồi đi ra.

- Đợi một chút, cậu là người tốt, tôi sẽ trả lại tiền thuê nhà cho cậu.

Diêu tỷ thấy thế vội vàng ngồi dậy.

- Cô giữ đi.

Tả Đăng Phong cũng không quay đầu lại.

- Đợi một chút, cậu chờ một chút.

Diêu tỷ nghe vậy vội vàng xuống giường, đi chân trần tới trước người hắn rồi kéo hắn lại:

- Tôi muốn để lại thứ này cho người đàn ông của mình sau này, nhưng mà tôi sẽ cho cậu.

Diêu tỷ nói xong bắt đầu mở dây lưng của hắn xuống.

- Cô làm gì thế?

Tả Đăng Phong cau mày ngăn trở nàng.

- Không phải là cậu không thích nữ nhân sao, trên người tôi chỉ có chỗ này là sạch sẽ.

Nước mắt Diêu tỷ tràn mi:

- Cậu chê...

Lúc này Tả Đăng Phong liền hiểu hiểu được hàm ý của Diêu tỷ.

- Hoàn lương đi.

Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi móc trong người một mảnh vàng nhét vào trong tay nàng, xoay người đi ra ngoài:

- Tôi rất bình thường, bất quá người mà tôi yêu đã chết rồi.

42. Q.1 - Chương 42: Dữ Hồ Mưu Bì

Diêu tỷ xem miếng vàng trong tay đến ngây ngẩn cả người, thậm chí là quên cả khóc. Trong thời loạn thế, một miếng vàng như vậy có thể thay đổi vận mệnh của con người.

Tả Đăng Phong cũng không có ngừng lại, hắn bước đi ra ngoài. Sở dĩ hắn đưa vàng cho nàng là có 3 nguyên nhân, thứ nhất là khi gặp mặt lần đầu nàng đã muốn giúp hắn giải quyết nhưng lại hoàn toàn Free, đổi lại là người khác chắc chắn sẽ không làm chuyện không có lợi. Thứ 2 là cuộc sống của nàng vô cùng gian nan, mấy ngày nay Tả Đăng Phong ở đây, hắn luôn nghe được mấy phòng bên cạnh truyền đến những tiếng rên, điều này nói lên mỗi lúc trời tối thì những Diêu tỷ như nàng cũng phải tiếp nhiều đợt khác, trừ tiền để thuê nhà thì cũng không còn lại bao nhiêu. Điểm quan trọng hơn là câu cuối của nàng, tuy rằng bản thân nàng vô cùng dơ bẩn nhưng trên người nàng lại vẫn có một chốn cực lạc, nơi này nàng luôn giữ gìn, chỉ trao chon am nhân mà nàng sẽ cưới chưa từng có ý nghĩ gì đó, suy nghĩ này vừa bi ai lại vừa chân thành.

- Tôi tiễn cậu.

Rốt cuộc Diêu tỷ cũng có phản ứng.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn nàng một cái, không nói gì, Diêu tỷ cũng không có nói mà đưa Tả Đăng Phong xuống lầu.

- Tôi còn có thể gặp cậu không?

Diêu tỷ hỏi.

- Sau khi hừng đông tôi sẽ rời khỏi đây, nếu cô tiếp tục đi khách thì tôi sẽ giết cô.

Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn nàng. 1 miếng vàng này cũng có thể giúp nàng hoàn lương, nếu như nàng vẫn còn tiếp khách thì bản tính của nàng cũng đã hỏng bét rồi.

- Cậu tên là gì?

Diêu tỷ vội nắm lấy áo của Tả Đăng Phong, kéo hắn lại.

- Đừng đụng vào áo choàng của tôi.

Tả Đăng Phong giận dữ nói, Diêu tỷ thấy thế ngượng ngừng buông tay.

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu, xoay người rời đi.

Thời tiết trở nên ẩm áp hơn, người đi trên đường vào ban đêm cũng nhiều hơn, trong những góc tối ở góc đường thỉnh thoảng có thể thấy được vài đôi nam nữ đang đánh dã chiến với nhau, đối với những việc này Tả Đăng Phong cũng sớm quen thuộc rồi. Đây là một ít nạn dân vì sống sót mà tiến hành giao dịch với nam giới, mục đích cuối cùng là tiền cũng có thể là bánh ngô. Các nàng trừ bản thân ra thì đã không còn gì, các nàng không có lựa chọn khác.

Chiến tranh làm những bản tánh xấu xa của con người bộc lộ ra, trong thành những việc trộm, cướp vẫn diễn ra, mặc dù là những quán bán hàng đêm nhưng cũng có vài anh đầu gấu đứng trước, đề phòng nạn dân đến giật thức ăn.

- Diêu tỷ vô tình, con hát vô nghĩa, hiện tại cảm nhận được chứ?

Đi được một đoạn, Tả Đăng Phong đang âm thầm cải khái thời thế thì ở đó không xa truyền đến giọng nói của nữ nhân.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày quay lại, thấy được Kỷ Toa đang mỉm cười từ đằng xa đi tới. Nụ cười của nàng tỏ ra khinh miệt, hôm nay nàng cũng không có mặc sườn xám mà mặc quần áo của dân chúng bình thường.

- Những nữ nhân này chỉ nhận tiền, tiền hết tình tuyệt.

Kỷ Toa đốt thuốc lá nhìn vào Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cũng không có giải thích gì cả.

- Tìm tôi có chuyện gì?

Tả Đăng Phong nhìn chung quanh, thấy được Cổ Chính Xuân đang canh gác ở gần đó.

- Cậu nhảy cao được bao nhiêu?

Kỷ Toa cũng không có trả lời vấn đề của hắn.

- Tường của bộ đội 1875 không làm khó được tôi.

Tả Đăng Phong cũng đoán được mục đích của nàng.

- Chúng tôi đưa Máy chụp ảnh cho cậu, cậu đi vào bên trong chụp lại tình huống của phòng thí nghiệm, sau khi chuyện này thành công chúng tôi sẽ trả cho cậu 100 đồng đại dương coi như là thù lao.

Kỷ Toa lập tức đi thẳng vào vấn đề.

- Cô vào đó chụp đi rồi tôi cho cô 300 đồng.

Tả Đăng Phong móc một miếng vàng trong người đưa tới trước mặt Kỷ Toa.

- Nếu chúng tôi có thể vào thì cũng không làm phiền cậu.

Kỷ Toa tỏ ra xấu hổ, lúc trước nàng vẫn cho rằng Tả Đăng Phong bị Diêu tỷ đuổi ra, cho nên giọng nói mới tỏ ra khinh miệt.

- Đám người NB bảo vệ sâm nghiêm, tùy tiện đi vào liền chết, các cô muốn tôi đi chịu chết sao?

Tả Đăng Phong cất miếng vàng, hừ lạnh.

- Ở bên trong phòng thí nghiệm, quân NB tiến hành thí nghiệm tàn ác cùng nghiên cứu những loại vi khuẩn nguy hiểm, quan trên yêu cầu chúng tôi phải lấy được chứng cứ phạm tội của bọn hắn.

Kỷ Toa lấy thuốc lá đưa cho Tả Đăng Phong.

- Đây là lý do mà cô để tôi đi chịu chết sao?

Tả Đăng Phong nhìn vào Kỷ Toa.

- Lúc trước cậu đã nói rằng cậu có ân oán với quân NB, chỉ cần cậu giúp chúng tôi lấy được chúng có thì chúng tôi liền triệu tập nhân viên phá hủy nơi này.

Kỷ Toa cũng không có tức giận khi Tả Đăng Phong không cầm lấy thuốc.

- Tôi có một ý, cô muốn nghe hay không?

Tả Đăng Phong cũng không tin lời nói của Kỷ Toa. Cho dù đám người Kỷ Toa có được chúng có thì Quốc Dân Đảng cũng không thể lực phá hủy được bộ đội 1875.

- Cậu nói đi.

Kỷ Toa gật gật đầu.

- 12h đêm đám lính NB sẽ lái xe bắt nạn dân về để thí nghiệm, tôi sẽ hóa trang thành nạn dân trà trộn vào trong đó. 2h sáng quân xa của bọn hắn sẽ trở về, khi quân xa đi vào sân thì các cô liền tấn công từ bên ngoài, hấp dẫn lực chú ý của bọn hắn. Tôi ở bên trong sẽ giúp các cô chụp ảnh, khi nào tôi an toàn đi ra thì các cô mới có thể rút lui.

Tả Đăng Phong nói ra kế hoạch của mình.

- Làm sao cậu biết được quy luật của đám lính NB này?

Kỷ Toa nghe vậy nhú mày đặt câu hỏi.

- Tôi quan sát được, còn nữa, tòa nhà 3 tầng kia còn có một tầng hầm, thí nghiệm đều diễn ra ở dưới ấy.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

- Kế hoạch của cậu đích xác khả thi nhưng mà lính NB lại quá nhiều, nếu giáp mặt tấn công thì bên tôi sẽ tổn thất rất lớn.

Kỷ Toa cân nhắc hồi lâu, cuối cùng lắc đầu.

- Nếu các cô không tấn công ở phía chính diện thì tôi cũng không thể nào lấy được tin mà các cô cần.

Tả Đăng Phong cười lạnh mở miệng.

- Chúng tôi có chưa đến 10 người, không có khả năng tấn công sâu vào trong.

Kỷ Toa lại lắc đầu.

- Tôi nói rồi, chỉ cần các cô hấp dẫn lực chú ý của bọn hắn là được.

Tả Đăng Phong nói, hắn cũng không muốn trói mình vào đám người Kỷ Toa, không thể để cho bọn hắn nghèo cò tranh nhau, ngư ông đắc lợi.

Kỷ Toa nghe vậy không có trả lời ngay, nhú mày hút thuốc rất nhanh mà suy nghĩ.

- Nếu như cô không thể làm chủ thì có thể về thương lượng cùng lãnh đạo các cô một chút, sáng sớm tôi sẽ đến Tế Nam làm việc. Cô cũng biết trừ tôi ra, cũng không có người nào muốn đi vào đó.

Tả Đăng Phong lấy lui làm tiến.

- Chúng tôi chỉ kéo dài thêm 5'

Kỷ Toa ném tàn thuốc xuống, nhìn Tả Đăng Phong.

- 5' không đủ, ít nhất phải 10'.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng.

- 5'.

Kỷ Toa chính sắc lắc đầu. Nàng rất rõ ràng kéo dài thì sẽ cái giá rất lớn, 5' cũng đủ để Tả Đăng Phong chụp ảnh cũng chạy trốn.

- 10'.

Giọng nói của Tả Đăng Phong tỏ ra chân thật, đáng tin. Đi vào phòng thí nghiệm chụp ảnh cũng không quá 5' nhưng hắn muốn vào kia giết những tên lính để báo thù cho Vu Tâm Ngữ. Trừ Đăng Khi ra thì bên trong có 11 người đã từng đến Thanh Thủy quan.

- Làm sao cậu biết được lúc bắt nạn dân bọn hắn sẽ không soát người, làm sao cậu mang Máy chụp ảnh vào được?

Kỷ Toa chấp nhận yêu cầu của Tả Đăng Phong rồi hỏi vấn đề khác.

- Máy chụp ảnh to chừng nào?

Tả Đăng Phong hỏi.

Kỷ Toa nghe vậy thì đưa Máy chụp ảnh cho Tả Đăng Phong, cái này lớn bằng nửa bàn tay.

- Không thành vấn đề, tôi có thể cất được.

Tả Đăng Phong nói.

- Quân NB bắt nạn dân xong đều trối lại, đến lúc đó làm sao cậu thoát được?

Kỷ Toa lại đưa ra một vấn đề khác.

- Tôi sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần cô chỉ cho tôi cách dùng Máy chụp ảnh này là được.

Tả Đăng Phong cầm lấy một viên gạch dưới đất rồi bóp vụn nó.

- Chúng tôi trở về chuẩn bị, tối mai đến tìm cậu.

Kỷ Toa xoay người rời đi.

- Ngày mai nhớ mang cho tôi mấy miếng vàng.

Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói.

Kỷ Toa nghe vậy xoay người nghi ngờ đánh giá Tả Đăng Phong.

- Tôi sợ các cô không dựa theo ước định, tôi muốn có cái gì đó trong tay.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

- Chúng tôi không sợ cậu cầm tiền chạy trốn sao?

Khuôn mặt Kỷ Toa lộ vẻ bất mãn.

- Hèn xui.

Tả Đăng Phong cười lạnh mở miệng.

Kỷ Toa nghe vậy không nói gì nữa, bất mãn nhìn Tả Đăng Phong liếc mắt một cái, xoay người cùng Cổ Chính Xuân cách đó không xa rồi rời đi.

Tả Đăng Phong chờ bọn hắn đi xa, lúc này mới đứng lên đi về phía Đông thành. Mặc dù tối mai hắn sẽ hợp tác cùng với đám đặc công của Quốc Dân Đảng, nhưng là Tả Đăng Phong phi thường rõ ràng bọn hắn không phải là chiến hữu của mình, chiến hữu của hắn chỉ có một, đó là 13.

Thừa dịp bóng đêm hắn cùng mang theo 13 đi đến một mái nhà gần với chỗ khu nhà của đám lính NB, chỗ này rất bí ẩn, trong sân chính là đường chạy trốn của Tả Đăng Phong. Nếu không có gì bất ngờ thì khi xong mọi chuyện hắn sẽ mang theo 13 rời đi, nếu ngoài ý muốn 13 cũng có thể tiến vào cứu viện cho hắn. Ngoài ra, sở dĩ tối nay Tả Đăng Phong muốn bố trí là không để đám người Kỷ Toa thấy được 13.

Chạng vạng ngày kế, Kỷ Toa đã đến, dẫn Tả Đăng Phong đến một toà nhà hoang rồi đưa cho hắn vài miếng vàng cùng chỉ cho hắn cách dùng Máy chụp ảnh. Sau đó 2 người đi đến thành Bắc, mấy phút nữa đám lính NB sẽ đến đây để bắt nạn dân.

- Tôi ở đây nhìn thấy cậu bị đám người kia bắt đây.

Kỷ Toa tránh ở sau một ngôi nhà bỏ hoang, rồi nói với Tả Đăng Phong.

- Tốt nhất là cô nên tránh xa, đừng để bọn hắc bắt luôn là được.

Tả Đăng Phong vẫn chưa quay đầu lại. Động cơ của Kỷ Toa là gì thì hắc cũng biết.

- Sau khi quân xa đi vào quân doanh chừng 1' thì chúng tôi sẽ nổ súng, nhớ kỷ chúng tôi chỉ có thể kéo dài được 10'.

Kỷ Toa dặn dò.

- Tôi biết.

Tả Đăng Phong đáp lại, lúc này hắc đã chuẩn bị để đại khai sát giới rồi.

- Màn hình Máy chụp ảnh nhất định phải mở ra, ngàn vạn lần phải chụp cẩn thận,

Kỷ Toa lại dặn dò.

- Đừng nói nữa, quân xa đến rồi.

43. Q.1 - Chương 43: Âm Dương Dạ Thị

Kỷ Toa nghe vậy liền lập tức trốn đi, còn Tả Đăng Phong thì dựa vào góc tường.

Quân xa lái đến đầu đường, từ trong xe 2 tên lính NB bước ra, một người trong đó là phiên dịch, đi xuống xe lập tức bọn hắc liền đi đến chỗ của mấy nạn dân kia, bọn hắc nói chỉ cần lên xe là có đủ đồ ăn. Mấy nạn dân kia nghe vậy, tuy rằng trong lòng nghi hoặc nhưng dưới cơn đói vẫn không thể từ chối được sự hấp dẫn của bánh mì, vội vàng chạy lên xe.

Bởi vì nạn dân đều đứng tốp năm tốp ba phân tán ra cho nên tên phiên dịch cùng 2 tên lính NB đi trước, quân xa chạy ở sau, gặp nạn dân thì tên phiên dịch liền bắt đầu lừa gạt, đám nạn dân này liền nghe theo, đi lên xe, chốc lát trên xe đã truyền ra những tiếng “ Cảm ơn” hay là “ Cho tôi thêm một cái”.

Điều này làm Tả Đăng Phong âm thầm nhíu mày, đây đúng là chỗ gian trá của lính NB, nếu mạnh mẽ vây bắt nhất định nạn dân sẽ chạy trốn, dùng thức ăn để dụ rồi bắt bọn họ, điều này sẽ khiến mọi người không còn tỏ ra nghi ngờ. Hơn nữa trước đây ở trong thành lính NB đã từng phát lương cứu tế, điều này nạn dân cũng biết, cho nên đêm hôm khuya khoắc có xe đến đây phát bánh mì cũng không làm bọn họ sinh nghi.

Chốc lát đã có hơn 10 người chạy lên quân xa rồi, trong đó phần lớn là nam nhân, cũng có vài phụ nữ ôm đứa nhỏ.

Rất nhanh, tên 3 tên lính NB đã đi đến chỗ của Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng nhắm mắt lại giả vờ ngủ say.

- Nè, đến lấy bánh mì.

Tên phiên dịch đá vào người Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong giả bộ tỉnh ngủ, mơ màng nhìn vào tên phiên dịch kia.

- Lên xe lấy bánh mì, không lên sẽ không có.

Tên phiên dịch chỉ vào quân xa, Tả Đăng Phong thấy thế thì liền lên xe. Hắc lên xe thì thấy có nhiều nạn dân đang ngồi ăn bánh mì, hắc thấy thế thì liền giả vờ tỏ ra rất đói, vội vàng lấy 2 cái bánh mì rồi chạy vào góc xe ngồi ăn.

Lúc này thoáng nhìn qua, Tả Đăng Phong đã thấy rõ trong xe chỉ có 2 tên lính NB phát bánh mì, ngoài ra bên ngoài còn có một nhóm lính đang bắt người, sau khi xe chạy tới thì bọn hắc sẽ lừa đưa nạn dân lên xe.

Quân xa chạy đến đầu đường, trên xe đã có hơn 20 nạn dân. Tả Đăng Phong cuộn tròn lại ở trong một góc, cũng không ai chú ý đến hắn.

Sau khi chất đầy nạn dân thì quân xa trở về, cả quá trình cũng không làm ai chú ý đến.

Quân xa chạy được nửa đường thì ngừng lại, từ phía dưới nhảy lên 5 tên lính NB, 5 tên này đều cầm súng trường, sau khi lên xe thì bọn hắn lập tức hò hét trối bắt nạn dân lại, có nạn dân kêu gào cầu xin tha thứ, bọn hắn liền báng súng mà nện vào, mà tên phiên dịch kia lại nói nếu ai lên tiếng thì sẽ bị giết ngay tại chỗ.

Tả Đăng Phong đã sớm chuẩn bị, thấy thế liền chủ động đưa tay ra sau, rất nhanh có tên lính NB liền cột tay hắn lại. Chốc lát sau, tất cả mọi người trong xe đều đã bị trối lại, chỉ có người phụ nữ bỗng đứa nhỏ không có bị trối.

Một màn này khiến cho Tả Đăng Phong âm thầm nhú mày, những người NB này không có cột nàng lại là vì muốn dùng nàng và đứa nhỏ trên tay của nàng làm thí nghiệm, nhưng đáng tiếc nàng lại không hiểu được bọn chúng nói gì.

Sau khi trối xong nạn dân lại, đám lính NB tắt đèn pin rồi bọn chúng ngồi ở ghế dài 2 bên xe, lúc này Tả Đăng Phong mới xoay người nhìn qua, cả chiếc quân xa đều được đắp vải bạt, cả xe một mảnh tối đen.

Trong lúc này Âm Dương quyết của Tả Đăng Phong liền phát huy tác dụng, hắn không chút kiêng kỵ mà đánh giá những tên lính NB này. Trên xe có tất cả là 8 tên lính cùng với tên phiên dịch kia, trong này có 2 tên cầm súng trường, 2 tên này lúc trước có đến Thanh Thủy quan, giờ phút này Tả Đăng Phong đang do dự có nên động thủ hay không. Trong bóng đêm này đám lính NB kia không thấy gì cả, nếu lúc này động thủ thì hắn hoàn toàn có thể giết chết đám lính NB nhưng mà điều này sẽ làm cho tên lái xe nghe thấy được động tĩnh, đến lúc đó khó có thể tiến vào tòa nhà kia.

Đắn đo một hồi, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết định nhịn xuống. Đợi xe lái vào sân hắn sẽ động thủ, lúc này hắn đã ước định với Kỹ Toa rằng khi xe vào sân khoảng 1;’ thì bọn họ sẽ nổ súng, lúc ấy đúng là lo lắng sau khi đi vào nạn dân sẽ hoảng sợ mà xuống xe, hắn mượn cơ hội này để trà trộn vào, bây giờ nghĩ lại hoàn toàn là chớ ngập phải ruồi, lúc này hoàn toàn có thể giết đám lính NB ngay ở trong bóng tối này.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong từ từ biến đổi tư thế, lấy Linh khí để cắt đứt dây thừng, sau đó đánh giá những tên lính NB kia rồi tự hỏi sẽ dùng cách nào để trong thời gian ngắn nhất có thể giết được bọn chúng. Cân nhắc một lát, Tả Đăng Phong quyết định bẻ gãy cổ để giết bọn hắn, chỉ có dùng cách này mới có thể làm cho đối phương không phát ra tiếng kêu.

Sau khi hạ quyết tâm, Tả Đăng Phong bắt đầu làm cho bản thân trở nên bình tĩnh trở lại.

Bên trong xe kín mít, không thể quan sát được hoàn cảnh bên ngoài, đổi lại là người bình thường tất nhiên là không biết được vị trí, nhưng mà Tả Đăng Phong có thể dựa vào âm thanh và mùi vị ở bên ngoài để có thể đoán được xe đang đi tới chỗ nào.

Sau nửa giờ, xe dừng lại, bên ngoài truyền đến tiếng kéo cửa, điều này chứng tỏ xe đã đi vào quân khu. Khi xe dời bánh cũng là lúc Tả Đăng Phong xuất thủ.

Trong xe đưa tay không thấy được năm ngón tay, điều này đã che dấu cho Tả Đăng Phong, đột nhiên hắn đưa tay lên cổ họng của 2 tên lính NB, ngưng khí rồi phát lực, tiếng “ Răng rắc” liền vang lên, 2 tên lính liền chết ngay tại chỗ nhưng mà trước khi chết 2 tên này còn kịp rên lên một tiếng nhỏ.

Tiếng rên này lập tức khiến ấy tên lính NB khác cảnh giác, một tên muốn tới vén bạt xe lên, còn 2 tên thì muốn mở đèn pin.

Tả Đăng Phong thấy thế nhảy lên vặn gãy cổ tên định vén bạt xe lên, hắn đứng trước cửa xe, chiếm được vị trí có lợi, sau đó hữu quyền liền phát khí, trực tiếp đánh chết 2 tên lính định mở đèn pin lên, sau đó hắn lại vùng quyền đánh tên phiên dịch muốn quát to lên.

Còn lại 2 tên lính NB, 2 tên này là ngày đó đi đến Thanh Thủy quan, lúc này bọn hắn đã phản ứng lại, liền mở chốt súng ra. Tả Đăng Phong thấy thế liền cười lạnh, khom người rồi tung một quyền vào bụng một tên, sau đó liền đạp vào đầu tên còn lại.

Trong lúc Tả Đăng Phong cùng PK với đám lính NB thì nạn dân ở trong xe cùng không hề động đậy, bọn hần bị đám lính NB kia dùng báng súng đập vào người nên tỏ ra kinh sợ, không dám làm chuyện gì, cho dù Tả Đăng Phong có giết chết toàn bộ những tên lính NB này thì bọn họ vẫn không nhúc nhích.

Nhưng vào lúc này, tên lái xe nghe được trong này phát ra tiếng động thì liền hô lớn:

- na,ni,xi,dai,lu?

Ý là : Có chuyện gì xảy ra ?

- Tới đây giúp một chút, những tên này không nghe lời.

Tả Đăng Phong liền trả lời bằng tiếng NB, sau đó kéo tấm bạt trên xe xuống rồi hô lớn:

- Chạy mau, bọn chúng muốn lấy tim của mọi người đó.

Những nạn dân kia nghe vậy liền nhanh chóng nhảy xuống xe.

Lúc này tên lái xe đã nhảy xuống, hần muốn bắt những nạn dân kia nhưng Tả Đăng Phong thấy thế liền nhảy xuống, nhấc chân đá vào người hần.

Nhưng vào lúc này bên ngoài truyền đến tiếng súng, không hỏi cũng biết đám người Cổ Chính Xuân đã hành động.

Tiếng súng truyền đến, rất nhiều tên lính NB cầm súng từ trong nhà chạy ra, bọn hần thấy được nạn dân đang chạy trốn thì chần chờ một lát, cuối cùng để lại mấy người đuổi theo nạn dân, còn phần lớn thì chạy ra bên ngoài.

Lúc này Tả Đăng Phong liền ngó quanh, không thấy có người nào theo mình, liền đề khí tiếng vào tòa nhà 3 tầng kia.

44. Q.1 - Chương 44: Một Mình Vào Hang Hổ

Trong tiểu lâu có đèn điện, rất là sáng, tiến vào Tả Đăng Phong liền dừng lại rồi nhìn xung quanh, phát hiện phòng ở trên lầu này đều mở.

Tả Đăng Phong muốn đi lên lầu, hần muốn giết chết 3 tên lính NB cầm súng này kia.

Mới vừa chạy lên lầu 2, Tả Đăng Phong liền đụng phải một người, thấy được tên này thì 2 mắt Tả Đăng Phong đỏ lên, người này chính là thiếu tá Liễu Điền, tên đã giả dạng chân ngựa ngày đó đi đến Thanh Thủy quan.

- Người là ai ?

Liễu Điền vội vàng rút súng ra.

Liễu Điền nói là tiếng TQ, Tả Đăng Phong tự nhiên nghe hiểu được nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không có trả lời, tay trái của hần vung lên nắm lấy tay phải Liễu Điền, rồi lập tức hữu quyền vung ra, đánh vào 2 đầu vai và 2 đầu gối của Liễu Điền, nương theo 4 tiếng « Răng rắc », Liễu Điền liền ngã xuống đất, không ngừng lăn lộn.

- Trong sân có địch, trong sân có địch.

Tả Đăng Phong đá bay súng trong tay của Liễu Điền rồi dùng tiếng NB hô lớn lên lầu 3.

Tả Đăng Phong vừa hô xong thì toàn bộ phòng trên lầu 3 đều mở ra hết, Tả Đăng Phong thấy vậy liền nhanh chóng chạy ra vung tay đánh chết 3 tên đang cầm súng máy.

Sau khi giải quyết 3 tên cầm súng máy, Tả Đăng Phong liền nhìn ra bên ngoài, hần thấy được số lính NB đứng ở bên ngoài rất nhiều, lúc này sát khí trong người Tả Đăng Phong nổi lên, thấy thế liền bóp cò nhưng

lại không có tiếng súng vang lên. Lúc này hần mới tỉnh ngộ, vội vàng rút chốt an toàn ra, sau đó bắt đầu bắn “ Pằng..Pằng..Pằng..”

Tiếng súng vang lên nhưng chỉ được vài tiếng, bởi vì cho tới giờ Tả Đăng Phong cũng chưa dùng qua súng máy, hần thật không ngờ sức giạt của súng này so với súng đất lại nhiều như vậy, hần không thể khống chế cũng không nhắm được, vì vậy mấy phát này đều bắn hụt.

- Khốn kiếp, Linh Mộc, không cần nổ súng.

Dưới lầu có một người vội vàng quay đầu hô lớn.

- Được.

Tả Đăng Phong liền hô lớn, may mắn cho hần lúc này là đêm tối bằng không đám lính dưới kia cũng không coi hần là Linh Mộc. Một lát sau, Tả Đăng Phong liền quăng súng máy đi, thứ đồ này hần không biết dùng.

Sau đó hần liền vọt lên lầu 2, tới góc cầu thang thì hần thấy được một tên lính NB đang ngồi trước Liễu Điền, trên tay hần còn có cầm súng. Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng nghiêng người, cùng lúc đó tiếng súng vang lên, viên đạn xuyên qua áo bông trên vai Tả Đăng Phong, bắn thẳng vào tường.

- Bà mja nhà mày.

Tả Đăng Phong cũng không có kiểm tra vết thương trên vai, hần nhảy tới trước mặt tên lính NB kia, hữu quyền vung lên đánh thẳng vào mặt của hần, lập tức tên lính NB này liền văng lên tường, sau đó Tả Đăng Phong lại tiếp tục vung quyền.

Sở dĩ Tả Đăng Phong không có giết chết Liễu Điền là vì 2 nguyên nhân, thứ nhất Liễu Điền là quan chỉ huy, bắt được người này có thể làm nhân chứng. Thứ hai là Đằng Khi lại không có ở đây, Tả Đăng Phong muốn từ miệng của Liễu Điền biết được tin tức của Đằng Khi.

Sau khi đánh gục tên lính NB này, Tả Đăng Phong lập tức kéo Liễu Điền đi xuống dưới lầu. Toàn bộ lính của lầu 1 đã ra ngoài ứng phó với địch nhân, lầu 2 chỉ có Liễu Điền và mấy tên lính cầm súng máy nhưng đều bị Tả Đăng Phong xử lý hết, lúc này ở đây cũng không có ai. Tả Đăng Phong kéo Liễu Điền chạy vào tầng hầm, chạy vào thì hần thấy được ở đây có mấy tên NB đang mặc áo choàng trắng đang đi ra để quan sát tình hình. Những người này không có mang theo súng ống, thấy Tả Đăng Phong kéo Liễu Điền đi vào liền tỏ ra hoảng sợ, lập tức chạy trốn, Tả Đăng Phong thấy thế vội bỏ Liễu Điền xuống rồi đuổi theo. Một trận quyền đâm cước đá, đem toàn bộ những tên kia đánh ngã xuống đất.

Sau khi làm thịt xong đám người NB này, Tả Đăng Phong đi tới kéo Liễu Điền rồi đi vào tầng hầm.

Khiến cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là tầng hầm này còn lớn hơn so với kiến trúc ở trên mặt đất, một cái hành lang Nam-Bắc thôi cũng đã dài hơn 50m rồi, 2 bên hành lang đều là cửa sắt, trên cửa không có cửa sổ. Tả Đăng Phong bỏ Liễu Điền xuống đất rồi đi vào một phòng, đi vào hần thấy được bên trong có một cái bàn, trên bàn có rất nhiều dụng cụ mà bản thân hần cũng không biết, Tả Đăng Phong vội lấy cameras ra chụp rồi đi sang một căn phòng khác, trong phòng này đều có những bình bình lọ lọ, trong lọ có chứa những thứ chất lỏng màu vàng, màu đỏ. Trong một bình chất lỏng có ngâm các loại nội tạng người, ngoài ra còn có một bình ngâm một thai nhi thành hình. Tình huống trong phòng làm Tả Đăng Phong kinh hãi, đây đều là nội tạng của người TQ mà đám lính NB kia móc ra a.

Nhưng là làm hần khiếp sợ là chuyện ở sau, phòng thứ 3 hần đi vào có đặt 2 cái bàn sắt, trên bàn có 2 người trần như nhộng, bên phải là một nam tử trẻ tuổi, bên trái là một nữ nhân trẻ tuổi, bụng của nữ nhân này có vết khâu lại, còn bụng của nam nhân đã bị cắt ra, nội tạng khí quan đều lộ ra bên ngoài. Mặc dù biết được đây là nơi thí nghiệm trên cơ thể người nhưng mà thấy được cảnh máu tanh này Tả Đăng Phong vẫn nhìn không được mà quay đầu đi, hần nhìn thấy ở trên bàn còn có một tờ giấy, trên tờ giấy có viết nhiều chữ loãn ngoằn. Tả Đăng Phong vội lấy cameras chụp lấy.

Một nam một nữ này cũng chưa chết, cơ thể của nam nhân này đang bị gây tê nên nhắm mắt, còn nữ nhân kia thấy được Tả Đăng Phong thì liền phát ra tiếng cầu cứu hơi yếu. Giờ phút này Tả Đăng Phong biết nàng muốn nói Tả Đăng Phong hãy cứu nàng nhưng hần cũng không có biện pháp gì, cho dù đưa nàng ra bên ngoài thì chắc gì nàng đã sống nổi. Sau một hồi rối rắm, Tả Đăng Phong liền cầm lấy một con dao phẫu thuật nhỏ rồi tiến bọn họ một đoạn đường.

Lấy đồng hồ trong ngực ra, Tả Đăng Phong thấy được thời gian đã trôi qua được 4', tuy rằng thời gian vẫn còn nhưng Tả Đăng Phong vẫn đẩy nhanh tốc độ, bắt đầu đi vào những phòng khác rồi chụp hình.

Sau khi chụp được nhiều ảnh, Tả Đăng Phong bắt đầu trở về lúc này có nhiều phòng hắc chưa vào nhưng hắc cũng không muốn vào. Cất cameras vào ngực, Tả Đăng Phong liền kéo Liễu Điền đi ra, hôm nay chỉ có thể giết chừng này, trước tiên mang Liễu Điền ra ngoài ép hỏi nơi ở của Đằng Khi cái đã, còn mấy tên kia thì đợi biện pháp thu thập sau.

Mới vừa đi ra tầng hầm, Tả Đăng Phong liền nghe được tiếng của đám lính NB, bọn hắc đã phát hiện được có người xâm nhập nên bắt đầu lục soát.

- Đồ chó TQ, mày không trốn được đâu.

Lúc này Liễu Điền lập tức kêu lên.

- Con mẹ nhà mày.

Tả Đăng Phong liền tát vào mặt hắc một cái rồi trở lại tầng hầm, lúc này mới qua 7' theo lý thì đám người Kỷ Toa cùng Cổ Chính Xuân hắc là chưa nên rút lui nhưng dựa theo tình huống trước mắt thì đám người Cổ Chính Xuân cũng không có kiên trì được 10' nên đã rút lui rồi.

Dựa theo âm thanh bên ngoài truyền đến thì Tả Đăng Phong cũng biết được toàn bộ lính NB cũng không có trở về, chỉ có một bộ phận quay lại mà thôi. Cái này nói lên đám người Kỷ Toa không nhịn được mà chạy trốn, cho nên đám lính NB mới để một số người đuổi theo bọn hắc, còn một số người thì quay lại.

Giờ phút này Tả Đăng Phong thầm mắng 18 đời tổ tông của Kỷ Toa, hắc cầm giận Kỷ Toa đã nói không giữ lời càng tức giận bản thân mình vì muốn báo thù nên đã tin người. Nhưng bất kể thế nào đi chăng nữa cũng phải nghĩ biện pháp chạy trốn trước đã. Nhưng cửa tầng hầm đã bị đám lính NB ngăn chặn, hơn nữa phía bên ngoài còn nghe được tiếng Liễu Điền gọi to, giờ phút này bọn hắc đang chạy tới đây, bản thân mình làm sao có thể chạy trốn được?

45. Q.1 - Chương 45: Bắt Liễu Điền

Tuy rằng bị chặn ở trước tầng hầm nhưng Tả Đăng Phong vẫn không kinh hoảng, bởi vì trước đó hắc đã tính đến mọi chuyện xảy ra, chính là vì ứng phó với tình huống này. Phía Bắc chắc chắn là không thể nào ra được rồi, nhưng hành lang ở phía Nam thì được, chạy về phía đó chính là một cái lò đốt xác, trong lò này có một cái ống khói, dùng để chạy trốn thì được nhưng mà nếu mang theo người leo lên ấy thì lại rất khó. Còn có một con đường đó chính là một cái cửa sổ cách tầng hầm chừng 0.5m.

- Mau tới giết chết tên chó TQ này.

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong nhủ mày tự hỏi thì Liễu Điền lại hô lớn.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nhìn hắc, muốn bóp nát miệng của hắc nhưng cuối cùng lại không làm như vậy, hắc muốn để Liễu Điền nói ra chỗ ở của Đằng Khi. Do dự một chút, cuối cùng hắc lôi Liễu Điền chạy về một gian phòng thí nghiệm ở phía Tây.

Cửa sổ của phòng này được làm bằng gỗ, trên mặt bàn có một cây sắt, đi vào đó Tả Đăng Phong lập tức lấy cây sắt xuống rồi đẩy Liễu Điền ra ngoài cửa sổ.

- Ta ở trong này, mau tới giết chết tên chó TQ này.

Liễu Điền bị ném ra liền kêu to.

Nghe được Liễu Điền kêu to thì đám lính NB liền vội vàng chạy tới, Tả Đăng Phong nhanh chóng đóng cửa sổ lại rồi công Liễu Điền chạy về hướng Tây. Sở dĩ hắc công Liễu Điền chính là muốn mượn thân thể Liễu Điền để bảo vệ bản thân, phòng đám lính NB nổ súng ở phía sau.

- Hắn không thể nhảy qua được lưới điện đầu, không cần nổ súng, mau cứu thiết tá.

Một tên lính NB thấy thế liền nói.

Ngay tại Tả Đăng Phong tăng tốc độ chạy thì phía sau lưng truyền đến cơn đau, hắn nghiêng đầu lại thì thấy Liễu Điền đang nghiêng răng nghiêng lợi cắn lấy gáy mình. Dưới cơn đau Tả Đăng Phong vội vàng ném Liễu Điền ra, đưa tay sờ ra sau gáy thì phát hiện ở sau gáy đã chảy máu.

- Mau nổ súng.

Liễu Điền bị Tả Đăng Phong ném xuống đất liền hô lớn lên. Tả Đăng Phong thấy thế liền đánh hắn, rồi lại nâng hắn lên, nhưng mà lần này hắn đã để đầu của Liễu Điền ra sau, đề phòng hắn tiếp tục cắn người.

2 tay của Liễu Điền đã bị Tả Đăng Phong đánh gãy, lúc này Tả Đăng Phong dùng lực cầm vào tay trái của hắn, tự nhiên là đau nhức vô cùng, kêu rên một tiếng liền hôn mê bất tỉnh.

- Trung Thành, Đoàn Kết, Dũng Cảm, mau tập kích hắn.

Lúc này phía sau truyền đến tiếng nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy tỏ ra nghi hoặc, bất quá có 3 con chó săn ở cách đó không xa vọt tới hắn.

Chó săn chạy rất nhanh, nó chạy đến tập kích Tả Đăng Phong, có Liễu Điền ở phía sau nên Tả Đăng Phong hành động bất tiện. Chỉ có thể dùng 2 chân đá mấy con chó săn này, mà 3 con chó săn này cũng đã được huấn luyện, 1 con bị Tả Đăng Phong đá bay ra, 2 con còn lại thấy vậy thì không còn chạy tới cắn xé nữa mà là ngăn cản hắn, không cho hắn chạy về phía trước. Tình huống này khiến Tả Đăng Phong không ngừng kêu khổ, trên thực tế hắn hoàn toàn có thể nhảy qua 2 con chó này nhưng nếu hắn làm như thế thì đám lính NB sẽ phát hiện hắn có năng lực nhảy qua lưới điện, đến lúc đó bọn hắn tất nhiên là nổ súng không cho hắn đến gần tường có lưới điện.

Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong đành phải chạy về phía trước, nhưng mà mấy con chó kia một mực làm phiền hắn, không phải từ bên cạnh nhảy qua cắn vào ống quần hắn thì cũng từ phía sau túm lấy giày của Liễu Điền, làm cho tốc độ của Tả Đăng Phong chậm lại. Đám lính NB ở phía sau càng lúc càng gần.

Thời khắc mấu chốt, một đạo hắc ảnh ở bên ngoài liền bay vào, nhanh chóng chạy tới chỗ Tả Đăng Phong, không hỏi cũng biết đây chính là 13 chạy đến để cứu viện.

13 xuất hiện, nó liền vung móng vuốt cắt đứt đầu 1 con chó, một kích thành công nó cũng không dừng lại, vì thế nó liền chạy tới cào vào cổ, mắt và đầu của con chó còn lại.

Sau khi xử lý xong đám chó săn thì 13 liền chạy tới tường vây, Tả Đăng Phong ở phía sau, lúc này đám lính NB cách đó không xa, bọn hắn cũng không dám nổ súng bắn Tả Đăng Phong, sợ sẽ bắn trúng Liễu Điền ở sau lưng Tả Đăng Phong.

Tới trước tường vây 13 liền nhảy lên đầu tường.

Ngay tại khi 13 nhảy lên thì Tả Đăng Phong liền biết nguy rồi, dựa theo thói quen của 13 thì chỉ khi nào nó xác định được Tả Đăng Phong an toàn thì nó mới chạy đi, nhất định nó sẽ nhảy lên đầu tường rồi xoay đầu lại nhìn Tả Đăng Phong.

Quả nhiên, 13 nhảy lên tường, chưa kịp xoay đầu lại thì nó liền “Ngao” một tiếng, bị lưới điện trên đó đánh gục, nó liền ngã xuống đất.

Một màn này làm cho Tả Đăng Phong âm thầm kêu khổ, lúc trước hắn đã nói qua cho 13 biết rằng lưới điện trên tường này rất nguy hiểm nhưng mà hắn rất khó lý giải cho 13 biết điện là cái gì. 13 cũng không nhỏ, Tả Đăng Phong cũng rất khó mang nó cùng Liễu Điền mang đi. Thời khắc nguy cấp, Tả Đăng Phong liền nổi giận gầm lên một tiếng rồi ném Liễu Điền ra bên ngoài tường, sau đó hắn liền lập tức chạy tới ôm lấy 13.

Đám lính NB thấy vậy liền giương súng lên bắn về phía Tả Đăng Phong, bởi vậy đợi cho Tả Đăng Phong nhảy lên rồi thì tiếng súng mới vang lên, may cho hắn là lúc này đã khuya, đám lính NB cũng không nhắm được, bởi vậy Tả Đăng Phong mới an toàn rơi xuống đất.

Sau khi nhảy ra khỏi tường thì Tả Đăng Phong liền ôm lấy 13 cùng Liễu Điền, rồi chạy về phía Nam, phía Nam chính là núi, Tả Đăng Phong muốn chạy trốn theo đường này.

Rốt cuộc cũng trốn khỏi hang hổ, Tả Đăng Phong mới cảm thấy thoải mái nhưng mà hắn cũng cảm thấy thật nặng, cả Liễu Điền cùng với 13 cộng lại cũng quá 150kg, điều này làm cho Tả Đăng Phong rất tốn sức, chạy được một lát thì Âm-Dương trong cơ thể hắn liền mất cân đối, rơi vào đường cùng hắn liền lấy bao tay ở trong hộp sắt ra để bổ sung Hàn khí điều hòa Âm-Dương.

Trước khi hành động, Tả Đăng Phong đã xác định được tuyến đường chạy trốn, nên sau một lát hắn liền thả 13 xuống rồi ôm Liễu Điền chạy về phía Nam.

3h sáng, rốt cuộc Tả Đăng Phong cũng chạy tới được Thanh Long sơn.

Sau khi thả Liễu Điền xuống thì Tả Đăng Phong ngẩn ra, cả người Liễu Điền lạnh lẽo, tứ chi cứng ngắc, trên mặt phủ một lớp sương. Một lát sau, Tả Đăng Phong mới hiểu rõ, thì ra là hàn khí trong bao tay của hắn phát ra nên mới làm cho Liễu Điền cho tình huống như thế.

- 13, mày không sao chứ?

Tả Đăng Phong tháo bao tay bỏ vào hộp sắt rồi hỏi 13.

13 nghe vậy lắc lắc đầu, ánh mắt tỏ ra sợ hãi cũng nghi hoặc. Một màn điện giật vừa rồi làm nó hoảng sợ không nhỏ.

- Đi thôi, nơi này không an toàn.

Tả Đăng Phong lại nâng Liễu Điền rồi nói với 13. Hắn muốn hỏi tin tức của Đăng Khi, cùng với mục đích của bọn hắn bắt 13 là gì.

Đi vào trong núi, Tả Đăng Phong thấy được chung quanh ngọn núi này có rất nhiều hố đã được người ta đào lên. Đi thẳng vào trong, Tả Đăng Phong muốn tìm một sơn động.

- 13, mày nhìn cái chi đó?

Sau khi vào một sơn động, Tả Đăng Phong thấy được 13 đang nhìn lên đỉnh của sơn động.

13 nghe vậy cũng không có lên tiếng, lúc này sắc trời còn chưa sáng, Tả Đăng Phong lại thấy mắt của 13 biến thành màu vàng. Tả Đăng Phong thấy thế thì tỏ ra nghi hoặc nhìn lên trên đỉnh, phát hiện bên trên vẫn không có cái gì, mà phía sâu trong động cũng không có chỗ lạ nào.

13 ngẩng đầu nhìn một hồi lâu sau thì mắt phải nó mới trở nên bình thường rồi kéo lấy Tả Đăng Phong đi ra ngoài.

- Phía trên này có cái gì đó sao?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

13 nghe vậy gật gật đầu, vẻ mặt tỏ ra ngưng trọng.

- Mày đánh không lại nó sao?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 không có lắc đầu cũng không có gật đầu.

- Được rồi, đi tới chỗ khác.

Tả Đăng Phong khiêng Liễu Điền đang hôn mê lên rồi chạy tìm một sơn động khác.

Tả Đăng Phong đi về phía Tây, 13 đi theo sau, đi được một lát thì đột nhiên nó quay đầu trở lại, tới trước cái động kia nó tè một bãi rồi mới trở về.

Một màn này làm cho Tả Đăng Phong buồn cười.

Đi được vài km, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng tìm được một sơn động, lúc này mặt trời đã sáng hơn, mà Liễu Điền cũng vừa tỉnh lại.

Bức cung bắt đầu...

46. Q.1 - Chương 46: Bất Tử Trường Sinh

Nội tạng của Liễu Diên cũng không có bị thương, chỉ có tổn thương tứ chi, bởi vậy khi tỉnh dậy thì cả người hần run lên, cũng không biết là run vì lạnh hay run vì khẩn trương nữa.

- Tại sao mày không mắng tao là chó TQ nữa?

Tả Đăng Phong ngồi xổm xuống, cười lạnh nhìn chằm chằm Liễu Diên.

- Bọn mày là chó TQ, chó TQ ngu xuẩn.

Liễu Diên cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong, khóe miệng còn lưu lại vết máu.

- Tiếng TQ của mày không được tốt, hay là chúng nói chuyện bằng tiếng NB đi.

Tả Đăng Phong ngồi đối diện với Liễu Diên.

- Mày muốn làm gì?

Liễu Diên trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong.

- Mày biết tao là ai không ?

Tả Đăng Phong bình tĩnh hỏi.

- Tuy mày đã thay đổi bộ dáng nhưng mà con mèo của mày cũng không có thay đổi gì.

Liễu Diên nhứ mày trả lời. Hắn không rõ tại sao Tả Đăng Phong lại bình tĩnh như thế.

- Mày là quân nhân, mày phục tùng mệnh lệnh của thượng cấp cho nên tao không trách mày, tao bắt mày chỉ là để muốn biết Đằng Khi ở nơi nào?

Tả Đăng Phong cười lạnh, hắn nói vậy nhưng trong lòng lại không nghĩ thế.

- Ha ha, đồ chó TQ, mày cho rằng tao sẽ tin mày sao? Mau giết tao đi, cho dù chết tao cũng không khuất phục.

Liễu Diên nghe vậy thì khuôn mặt tỏ ra xem thường.

- Nói chỗ của Đằng Khi, tao sẽ làm ày thống khoái.

Tả Đăng Phong cười lạnh, nếu Liễu Diên đã đoán được ý nghĩ của hắn thì hắn cũng không cần phải ngại trang.

Liễu Diên nghe vậy lại khinh miệt nhìn Tả Đăng Phong, không có mở miệng.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không chần chờ, cầm lấy ngón tay út của Liễu Diên rồi bẻ gãy, Liễu Diên đau quá nên phát ra một tiếng hét thảm.

- Không ai nghe được tiếng mày kêu đau.

Tả Đăng Phong lại bẻ một ngón tay khác của Liễu Diên.

- Bọn mày có bác sỹ rất giỏi, ngón tay gãy rồi cũng có thể nối lại mà.

Trong khi nói chuyện, Tả Đăng Phong lại lần lượt bẻ gãy 3 ngón tay còn lại của Liễu Diên. 13 năm ở cửa động, nghe được tiếng kêu rên của Liễu Diên thì liền quay đầu đi tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

- ba,ga,ya,lu.

Liễu Diên đau quá nên chửi ầm lên.

- Không cần mắng tao là khốn nạn, đúng rồi, mày có vợ không?

Tả Đăng Phong lại cầm tay khác của Liễu Điền.

- Tao sẽ không bao giờ khuất phục.

Liễu Điền cao giọng quát to, lời nói này vừa nói cho Tả Đăng Phong nghe, cũng nói cho bản thân nghe.

- Mày có con chưa?

Tả Đăng Phong lại bẻ 1 ngón tay khác của hắn.

- Giết tao đi, giết tao đi.

Liễu Điền cắn răng tròng mắt cổ nén đau đớn.

- Tao không muốn tra tấn mày, tao chỉ muốn biết Đẳng Khi ở đâu.

Nói một câu, Tả Đăng Phong bẻ 1 ngón tay của Liễu Điền.

- Tao sẽ không bán rẻ chiến hữu của mình.

Liễu Điền đau đến mức cả người run lên.

- Mày có thể kiên trì được bao lâu?

Tả Đăng Phong bẻ toàn bộ 5 ngón tay trên bàn tay trái của hắn, sau đó lui về phía sau vài bước mỉm cười nhìn chăm chăm vào Liễu Điền.

- Đồ chó TQ, đồ ti tiện, đồ khốn nạn.

Liễu Điền phun ra một bãi nước bọt.

- Người NB như chúng mày cũng thích phun nước bọt như bọn tao sao?

Tả Đăng Phong né người tránh, rồi cười nói.

Liễu Điền không nói gì thêm, mà là đang kêu rên, mười ngón bị bẻ gãy làm hắn đau muốn chết.

- Nếu mày không nói thì tao sẽ cắt mũi của mày, khoét mắt mày, cắt đầu lưỡi của mày rồi thiến mày.

Tả Đăng Phong gằn từng chữ.

- Tao nói cũng chết, không nói cũng chết, mày mau giết tao đi.

Liễu Điền thét lên.

- Chỉ cần mày trả lời tao, tao cam đoan sẽ không giết mày.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền nói.

- Mày lấy cái gì cam đoan?

Rốt cuộc Liễu Điền cũng khuất phục.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền khiêng hắn lên đi ra khỏi hang động, sau đó gọi 13 rồi cùng nhau đi về phía Bắc.

- Mày muốn làm gì?

Ánh sáng chói chang bên ngoài khơi lên dự vọng muốn sống của Liễu Điền.

- Chỉ cần mày trả lời vấn đề của tao, tao sẽ mang mày đi về phía Bắc, mày trả lời xong vấn đề của tao thì chúng ta đã ra khỏi núi, tao sẽ không giết mày.

Tả Đăng Phong vừa đi vừa nói.

Tả Đăng Phong nói xong, Liễu Điền trả lời nhưng ánh mắt hắn rõ ràng lộ ra khát vọng muốn sống.

- Đẳng Khi ở đâu?

Tả Đăng Phong thấy thời cơ chín muồi, lập tức hỏi.

- Không biết.

Liều Điền lắc đầu trả lời.

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức nhú mày ngừng lại, xem ra vẫn là gây sức ép với Liều Điền mới được..

- Chúng ta có rất nhiều chi bộ đội, đại tá Đăng Khi cũng không nhất định ở một chỗ.

Liều Điền thấy thế vội vàng giải thích.

- Hắn là thượng cấp của mày, tại sao mày không biết hắn ở đâu?

Tả Đăng Phong nhú mày, đặt câu hỏi.

- Không biết, bắt quá ta nghĩ ông ta ở Cáp Nhĩ Tân.

Liều Điền trả lời thật lòng.

- Tại sao?

Tả Đăng Phong đi về phía trước, hắn cảm thấy Liều Điền đã nói thật rồi.

- Bộ đội 1644 của Nam Kinh, bộ đội 1875 của Tế Nam, Tân Kinh có bộ đội 100, còn Cáp Nhĩ Tân có bộ đội 731, bộ đội 731 đóng ở Cáp Nhĩ Tân là bộ đội có quy mô lớn, đại tá Đăng Khi ở nơi này cũng lâu nhất.

Liều Điền bắt đầu khai.

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức đem Liều Điền để xuống, từ trong lòng lấy ra 1 quyển vở rồi hắn bắt đầu ghi lại.

- Tại sao Đăng Khi lại không ở một chỗ cố định?

Tả Đăng Phong cất vở rồi khiến Liều Điền đi về phía trước.

- Ông ta không thuộc Lục quân bộ của chúng ta, cũng không thuộc bộ đội phòng dịch, ông ta đến TQ để tiến hành kiểm tra cùng chỉ đạo.

Liều Điền nói, lúc này hắn đã có thể thấy được lơ mơ thôn xóm ở nơi xa.

- Hắn không phải người Lục quân bộ, vì sao có thể điều động người của bọn mày?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Đại tá Đăng Khi là sứ giả do Thiên Hoàng bệ hạ phát tới đây, chấp hành một nhiệm vụ bí mật nên có thể điều động toàn bộ lính ở TQ.

Việc cho đến nước này, Liều Điền cũng đành phải khai hết mọi chuyện hắn biết.

- Hắn chấp hành nhiệm vụ bí mật gì?

Tả Đăng Phong nhú mày đặt câu hỏi.

- Ông ta không nói cho chúng ta biết.

Liều Điền nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy ngừng lại, Liều Điền nói chuyện rồi dừng lại một chút, điều này nói rõ hắn đang che giấu một số chuyện.

- Hình như ông ta đến TQ là để tìm loại động vật cổ quái nào đó.

Liều Điền thấy thế vội vàng bổ sung.

- Tại sao bọn mày lại bắt mèo của tao?

Tả Đăng Phong bước đi, hỏi.

- Bởi vì khi đó đại tá Đằng Khi cho rằng con mèo kia chính là thứ mà ông ta muốn tìm nhưng mà lúc sau mới biết đó không phải.

Liễu Diên đáp.

- Hắn muốn tìm động vật gì?

Tả Đằng Phong gật đầu hỏi.

- Đại tá Đằng Khi đến TQ rất có thể là tìm 12 chi động vật kia của người TQ.

Làm Tả Đằng Phong bất ngờ chính là Liễu Diên trả lời rất thẳng thắn.

- Sao mày biết được chuyện này?

Đằng Phong nghe vậy cực kỳ nghi hoặc, khiến cho hắn nghi ngờ có hai điểm, một là tại sao Liễu Diên lại biết cặn kẽ như thế. 2 là mục đích của Đằng Khi khi đến đây tìm 12 chi động vật kia.

- Từ sau khi ở đạo quá kia thì ta có hỏi đại tá Đằng Khi có muốn tới tìm tiếp không. Ông ta chỉ nói một câu “ Lục âm bất tử, Lục dương trường sinh, ... Cho nên ta mới đoán hắn sẽ đến tìm 12 loại kia, nhưng mà ta cũng không có gì chứng minh suy đoán mình là chính xác. Những điều ta biết đã nói hết ra rồi, hy vọng cậu sẽ thả ta ra, ta sẽ rời khỏi nơi này, vĩnh viễn sẽ không quay trở lại đây.

Liễu Diên nói.

- Tao sẽ thực hiện lời hứa, nói vậy thì mày có biết mục đích của Đằng Khi khi tìm 12 chi động vật kia không?

Tả Đằng Phong gật đầu mở miệng, thật ra là lúc đầu hắn cũng muốn giết Liễu Diên nhưng mà lúc này suy nghĩ của hắn đã thay đổi. Liễu Diên không phải là đầu sỏ gây ra chuyện, hơn nữa Liễu Diên cũng thẳng thắn khai ra những đầu mối có tác dụng cho hắn, cho nên Tả Đằng Phong quyết định cho hắn một cơ hội, để nhân dân quyết định sống chết của hắn.

- Ta thật sự không biết, ta cũng đã từng đoán nhưng mà những suy đoán của ta đã làm ta xấu hổ vô cùng.

Liễu Diên cố nén cơn đau trên người mà trả lời.

- Nói ra suy đoán của mày thử.

Tả Đằng Phong nhú mày truy vấn.

- Thiên Hoàng của chúng ta đang bị bệnh, nghe nói thân thể của người không được tốt lắm, cho nên ta đoán đại tá Đằng Khi đến TQ là vì muốn kiếm thuốc để chữa bệnh cho ngài, chúng ta cũng không chỉ nghiên cứu về vi khuẩn cùng ôn dịch, cũng có nghiên cứu về phương diện mạng sống nữa.

Cả người Liễu Diên run run.

- Mày ta cho ta manh mối quan trọng, tao đánh gãy tứ chi của mày, mày đã không nợ tao cái gì nữa rồi. Nhưng mà mày đã đàn áp dân chúng TQ, tao không có quyền khoan dung cho nên tao sẽ đưa mày đến trước thôn kia, nếu bọn họ không giết mày thì mạng mày lớn, nếu như bọn họ giết mày thì đó cũng coi như là tội mà mày nên nhận.

Tả Đằng Phong chỉ vào một thôn trang trước mặt.

- Được, sau khi ra ngoài ta sẽ về nước, vĩnh viễn sẽ không nói chuyện này cho ai biết.

Liễu Diên nghe vậy liên tục gật đầu.

Lúc này đã hừng đông, bên ngoài có người đi đường, Tả Đằng Phong đã lấy được manh mối mình muốn, nên liền bỏ Liễu Diên

Rất nhanh liền có thôn dân phát hiện Liễu Diên, ở Tả Đằng Phong xem ra giờ phút này Liễu Diên mặc quân trang, hơn nữa bản thân còn bị trọng thương, hẳn là thôn dân sẽ đánh chết hắn. Nhưng mà kết quả lại không như vậy, Tả Đằng Phong đi rồi, Liễu Diên lập tức dùng Hán ngữ gọi thôn dân tới, ra lệnh cho thôn dân đưa hắn vào thành rồi sẽ thưởng 100 đồng đại dương, những thôn dân kia nghe vậy liền vui mừng, đưa hắn lên xe ngựa rồi tiễn hô hậu ủng chờ hắn vào thành.

47. Q.1 - Chương 47: Âm Dương Ngũ Hành

Tả Đăng Phong đứng ở đằng xa nhìn Liễu Diên cùng thôn dân đi xa, hồi lâu chưa có lấy lại tinh thần, hẳn không nghĩ tới lại có kết quả này. Lúc này Liễu Diên vì mạng sống mà trả lời mấy vấn đề của hắn, khiến cho Tả Đăng Phong có chút không hạ thủ được, nhưng mà hắn không cam lòng cho nên hắn mới muốn mượn tay của thôn dân giết Liễu Diên, ai ngờ thôn dân lại thả hắn, không, nói chính xác là đưa hắn đi.

- Mà nói bọn họ nghĩ gì?

Tả Đăng Phong dờ khóc dờ cười nhìn 13.

“Meo Meo”

13 ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong.

- Người đáng thương tất có chỗ đáng hận, đi thôi.

Tả Đăng Phong nhú mày lắc đầu rồi đi về phía Tây.

Trên đường đi, Tả Đăng Phong lại nhớ lại mấy lời nói của Liễu Diên. Ở hắn xem ra rất có thể là Đằng Khi đã đến Đông Bắc nhưng cái này chỉ là có thể, bởi vì Đằng Khi cũng không phải là người của Lục quân bộ, nói cách khác Đằng Khi muốn đi đâu cũng được.

Tả Đăng Phong cảm giác tình huống trước mặt giống như là thợ săn đang đi săn thỏ, không biết thỏ chạy ở đâu, ôm cây đợi thỏ cũng không được mà chạy lung tung để tìm càn không được, đúng là tình cảnh lưỡng nan mà. Ngoài ra, Đằng Khi cũng không phải là quân lính bình thường, nhớ lại cảnh Đằng Khi đá vào 13 thì Tả Đăng Phong suy đoán Đằng Khi là biết võ thuật hoặc là đạo thuật.

Hiện tại Tả Đăng Phong không thể xác định ngày đó ở Thanh Thủy quan Đằng Khi có thi triển toàn bộ năng lực hay không? Nếu như hắn thi triển toàn bộ năng lực thì dễ nói chuyện rồi, tính thực lực của bản thân bây giờ cũng có thể hoàn toàn đánh bại Đằng Khi. Nếu mà ngày đó Đằng Khi che giấu thực lực, vậy Tả Đăng Phong cũng không có nắm chắc rồi, vạn nhất trải qua bao khó khăn mới tìm được hắn, đến cuối cùng lại phát hiện hắn không phải là thỏ mà là lão hổ thì thật là bi ai rồi.

- Phải vậy không, nếu như thế thì hắn cũng đã bắt 13 đi rồi.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói nhỏ, ngày đó Đằng Khi cũng không có bắt được 13, điều này nói lên cho dù Đằng Khi có biết pháp thuật hoặc là võ thuật thì cũng rất bình thường.

“Meo meo ~”

13 nghe được Tả Đăng Phong kêu tên mình, quay đầu kêu một tiếng.

- Nghe đám người NB nói chưa, mày không phải là một con mèo vô dụng Bất Âm Bất Dương.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười với 13. Như lời của Liễu Diên thì Đằng Khi đến đây là vì muốn tìm 12 chi động vật ứng với 12 địa chi thời cổ đại. mà 12 địa chi này xuất hiện ở thời nhà Thương cách đây 2800 năm. Mà cái vòng trên cổ của 13 cũng là văn tự thời Thương Chu, nói cách khác là 13 sinh ra vào thời của 12 địa chi kia. 12 địa chi kia rốt cuộc là ai nói ra, hiện tại cũng không ai có thể kiểm chứng được, một điều duy nhất có thể khẳng định là 12 địa chi kia đều dựa vào 12 loại động vật lúc đầu để làm nguyên mẫu (Mô hình vốn có). Đằng Khi muốn tìm 12 địa chi này, nói chính xác là hắn muốn tìm 12 chi động vật.

Nếu như không có sự tồn tại của 13 thì Tả Đăng Phong sẽ cho rằng hành động của Đằng Khi là vô vẩn. Nhưng mà 13 đã sống gần 3000 năm, điều này nói lên 12 chi động vật kia cũng có khả năng vẫn còn tồn tại. Trên vai của Ngọc Phát còn có một con khỉ vàng, nó cũng trong số đó, bởi vì nó cũng có một cái vòng cổ như 13, quan trọng hơn là nó còn quen với 13.

Đằng Khi có nói với Liễu Diên “ Lục Âm bắt tử, Lục Dương trường sinh”, những lời này cũng không phải là lời nói mê, bởi vì 13 cùng với con khỉ màu vàng kia đều sống hơn 2800 năm, có thể dùng từ bắt tử đề hình dung. Giờ phút này tuy rằng Tả Đăng Phong không thể biết được nguyên nhân vì sao chúng nó trường sinh

bất tử nhưng mà lại đoán được Đằng Khi muốn tìm những thứ này về là để giúp cho Thiên Hoàng kia trở nên trường sinh bất tử.

Tả Đằng Phong đã đọc qua nhiều sách vở lịch sử khi còn ở Sở Văn Hóa nhưng mà trong 12 chi động vật kia, chi nào thuần âm, chi nào thuần dương thì bản thân hắn cũng không biết bởi vì những thứ này đều thuộc phương diện Huyền học, Sở Văn Hóa cũng không có những quyển sách này.

Trong lòng Tả Đằng Phong vẫn còn nghi hoặc, nếu dựa theo ý của mặt chữ thì câu nói của Đằng Khi là “Tìm được 6 loại động vật Âm tính có thể bất tử, tìm được 6 loại động vật Dương tính có thể trường sinh” Trường sinh cùng Bất tử đều có cùng một ý nghĩa, tại sao Đằng Khi phải tách nó ra?

- Được rồi, tìm thấy coi tướng hỏi một chút.

Tả Đằng Phong nhú mày vắt óc suy nghĩ, hắn cũng không biết học thuyết Âm-Dương nên cũng không biết được huyền cơ trong chuyện này.

Nghĩ đến đây, Tả Đằng Phong lập tức đi về phía thành Tế Nam, hắn muốn tìm một ít thầy coi tướng để coi thử.

13 đi ở phía sau, thỉnh thoảng lại quay đầu nhìn Tả Đằng Phong. Mỗi lần 13 quay đầu nhìn Tả Đằng Phong thì hắn đều tỏ ra nghi ngờ, nếu 13 xuất hiện cùng thời với 12 loại động vật kia thì khẳng định nó có tác dụng của nó, Nhưng mà Lục Âm bất tử, Lục Dương trường sinh, Trường sinh cùng Bất tử đều bị người ta chiếm toàn bộ rồi, vậy thì Mèo Bất Âm Bất Dương là có ý gì?

Nghĩ tới nghĩ lui, trong lòng Tả Đằng Phong có một ý tưởng hoang đường, hắn hoài nghi 13 rất có thể là được người thời đó chọn vào trong 12 loại động vật trong 12 địa chi nhưng mà cuối cùng nó không đủ tư cách nên bị loại bỏ để rồi bị bôi tắng với đế vương. Nghĩ tới cái này thì Tả Đằng Phong lại lắc đầu hủy bỏ, 12 địa chi ứng với 12 loại động vật đều có tác dụng riêng, không có khả năng tuyển mỹ giống nhau. Lựa lấy rất nhiều nhưng chỉ lấy có mấy con, cho nên khẳng định 13 vẫn còn có tác dụng, còn tới cùng có tác dụng gì thì Tả Đằng Phong cũng không nghĩ ra.

Tả Đằng Phong không tin thầy coi tướng số, sở dĩ hắn muốn tìm thấy tướng là muốn học tập một ít lý luận cơ bản của Huyền học, tuy rằng hắn học Đạo pháp, nhưng mà hắn cũng không biết một chút gì về cái đó.

Trên thực tế là hắn cũng không phải là không có chút tin tưởng nào vào Huyền học, 13 xuất hiện đã khiến hắn hiểu được nhiều cái mà trước đây hắn không hiểu cũng như là nhiều chuyện không có cách giải thích nào. Mà ngày đó Ngân Quan thấy được diện mạo của hắn thì liền đoán rằng hắn sẽ nhập Đạo môn, cái này nói lên xem tướng có đạo lý riêng của nó, bất quá lúc ấy Ngân Quan chỉ nói “Chỉ có thể nhập đạo vào hôm nay”. Mà trên thực tế thì Tả Đằng Phong có lấy Âm Dương Sinh Tử quyết cũng tu luyện cho đến ngày hôm nay, cái này nói lên xem tướng cũng không phải là chính xác hết. Ngân Quan vốn là một Ngũ Đại Thái Đẩu, ngay cả hắn cũng không coi chính xác 100% thì hắn cũng không trông chờ gì vào mấy ông thầy coi tướng ngồi đạo ở đây rồi.

Sau khi đi vào thôn trấn, Tả Đằng Phong liền ngồi trước một gã thầy coi tướng khoảng chừng 30 tuổi.

- Tiểu huynh đệ, cậu muốn coi gì?

Thầy coi tướng hỏi.

- Xem tiền đồ đi.

Tả Đằng Phong thuận miệng nói.

- Đoán chữ, xem tướng hay là xin xăm?

Tên thầy coi tướng này liền lấy mấy đạo cụ ra.

- Đoán chữ đi?

Tả Đằng Phong nói xong rồi cầm bút lông ghi 2 chữ “ Sinh Tử”

- Đoán chữ chỉ có thể lấy chữ thứ nhất,

Thầy coi tướng trẻ tuổi lắc đầu mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày, trầm ngâm hồi lâu cũng không viết chữ gì. Vu Tâm Ngữ vừa đi là hấn đã sớm không muốn sống nữa, chữ Sinh (Sống) không còn trong tâm trí của hấn. Nhưng mà nếu chưa báo được thù thì hấn cũng không thể Tử (chết) được.

- Xem tướng đi.

Cuối cùng Tả Đăng Phong cũng bỏ bút xuống.

- Cậu có thể đi rửa mặt không?

Thầy coi tướng lắc đầu cười khổ.

Tả Đăng Phong nghe vậy tỉnh ngộ, hấn cũng chưa có rửa mặt nên đối phương cũng không thấy rõ bộ dạng của hấn.

- Được rồi, hay là xin xăm đi.

Tả Đăng Phong nói xong liền đưa tay cầm lấy một cái ống rồi bắt đầu lắc lắc, một lát sau một cây xăm bằng trúc rút ra, Tả Đăng Phong nhặt lên thì ngăn cả người, trên cây xăm này không có ghi chữ nào.

- Là sao?

Tả Đăng Phong đưa quẻ xăm kia cho thầy coi tướng trẻ tuổi.

- Lại một lần nữa.

Thầy coi tướng bỏ quẻ xăm vào ống rồi đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lắc rung rung, nhưng vẫn là một quẻ xăm không có chữ, liên tiếp 3 lần đều là cái này. Tả Đăng Phong còn muốn rung thì thầy coi tướng ngăn hấn lại.

- Sao thế?

Tả Đăng Phong nghi ngờ hỏi.

- Trong ống xăm này có 65 quẻ xăm, trong đó có 64 quẻ là được diễn sinh ra từ Bát Quái, còn một quẻ không có gì cả, lắc ra quẻ này thì chính là Vô quẻ, tướng mệnh của cậu quá quái dị, không tính cũng thế.

Thầy coi tướng nhú mày lắc đầu.

- Được rồi, không tính cái này, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi tiên sinh.

Tả Đăng Phong lấy ra 1 đồng đại dương rồi đưa cho thầy coi tướng.

Thấy tướng thấy thế thì vẻ mặt tỏ ra nghi hoặc, bất quá cũng là cầm lấy tiền.

- 12 địa chi có phân Âm Dương hay không?

Tả Đăng Phong đi thẳng vào vấn đề.

Tuy rằng tên thầy tướng đã nhận tiền nhưng mà hấn rất hồi hộp, hấn lo lắng Tả Đăng Phong sẽ hỏi vấn đề mà hấn không trả lời được. Sau khi nghe được Tả Đăng Phong hỏi vấn đề đơn giản này thì vẻ khẩn trương trong lòng hấn đã biến mất.

- Đúng, chẳng những phân Âm Dương, còn phân Ngũ Hành.

Thầy coi tướng gật đầu mở miệng.

- Nói kỹ một chút.

Tả Đăng Phong vội lấy quyển vở ở trong lòng ngực ra.

- 12 địa chi, Dương là ở trước, Âm là ở sau.

Thầy coi tướng mở miệng.

- Đầu tiên là 6 cái Thuần Dương sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Không phải, Tử Thử, Dần Hổ, Thân Long, Ngọ Mã, Thân Hàu, Thù Cẩu, 6 cái này là Dương. Sửu Ngưu, Mão Thỏ, Tị Xà, Vị Dương, Dậu Kê, Hợi Trư, 6 cái này là Âm.

Thầy coi tướng nói rất chậm để Tả Đăng Phong ghi lại.

- Dựa theo Ngũ Hành thì chia làm sao?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên, hỏi.

- Trong Lục Dương, Thân Hàu là Kim, Dần Hổ là Mộc, Tử Thử là Thủy, Ngọ Mã là Hỏa, Thân Long là Chủ Thổ, Thù Cẩu là Phó Thổ.

- Lục Âm có Dậu Kê là Kim, Mão Thỏ là Mộc, Hợi Trư là Thủy, Tị Xà là Hỏa, Sửu Ngưu là Chủ Thổ, Vị Dương là Phó Thổ.

- Tại sao lại có đến 2 Thổ?

Tả Đăng Phong nhú mày đặt câu hỏi.

- Tất cả Ngũ Hành đều diễn sinh từ Thổ, vì vậy mới có Chủ Thổ và Phó Thổ.

Thầy coi tướng thuận miệng trả lời, rõ ràng đây là những thứ căn bản.

- Cảm ơn đã chỉ giáo, ngoài ra tôi còn muốn hỏi một câu, ông có nghe qua Lục Âm Bất Tử, Lục Dương Trường Sinh chưa?

Tả Đăng Phong cất vở bút rồi đứng lên.

- Cậu nhớ lộn, những lời này phải là Lục Âm Âm Bất Tử, Lục Dương Dương Trường Sinh.

Thầy coi tướng thấy Tả Đăng Phong muốn đi thì nở ra nụ cười.

- Có nghĩa là gì?

Tả Đăng Phong nghe vậy thì ngồi xuống.

- Đây là một câu trong Kinh Dịch, chúng ta làm nghề này ai cũng biết, bất quá những lời này lại không có ý nghĩa gì.

Thầy coi tướng lắc đầu mở miệng.

- Oh, cảm ơn.

Tả Đăng Phong đứng lên.

Tả Đăng Phong cũng chưa có rời đi:

- Tiên sinh, tại sao trong 12 địa chi lại không có mèo?

- Cái này...cái này tôi cũng không biết.

48. Q.1 - Chương 48: Nước Cờ Hiểm

Thấy vẻ mặt của thầy coi tướng tỏ ra nghi hoặc nhìn mình thì Tả Đăng Phong cảm giác mình đã hỏi một vấn đề ngu xuẩn, vì thế hần xấu hổ vội vàng rời đi.

Thành Tế Nam có rất nhiều lính NB trú đóng, vì không muốn để lính NB nhận ra mình nên Tả Đăng Phong liền mua thức ăn rồi trở về lên núi.

Ăn đầy bụng, Tả Đăng Phong bắt đầu khoan chân Luyện Khí. Lúc chạng vạng tối thì hần liền tháo bao tay xuống, thở dài rồi mang theo 13 đi về phía Đông. Sở dĩ hần thở dài là bởi vì tiến trình tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết cực kỳ chậm chạp, tiến vào Tam Đàng Chi Cảnh rồi thì phải ăn rất nhiều Linh khí

mới có thể đột phát lên Chí Tôn Chi Cảnh. Trước mắt vấn đề lớn mà hần gặp phải chính là Tụ khí rất chạm, Âm Dương Sinh Tử quyết là pháp môn của Xiển giáo, nếu muốn Tụ khí thì cần phải ngồi tĩnh tọa trong thời gian dài, tĩnh tâm khổ tu, trừ những thứ này ra thì không có phương pháp khác.

Tả Đăng Phong buồn rầu còn có nguyên nhân khác, đó chính là nếu tu vi của hần chấp chập không tiến thì Hàn khí trong người của hần càng lúc càng ít đi như vậy hần sẽ ỷ lại Hàn khí trong bao tay kia càng lúc càng nhiều. Nếu dựa theo tình hình này, đợi cho hần tiến vào Chí Tôn Chi cảnh, cho dù hần không dùng linh khí cũng sẽ vẫn phải dùng cái bao tay kia, bằng không thì không thể áp chế được Dương khí trong người của hần.

8h tối, Tả Đăng Phong đã đi tới thôn ở dưới chân núi, lúc này thấy được xe ngựa chở Liễu Diên vào thành đã trở lại, điều này đã nói lên Liễu Diên không có bị giết. Tả Đăng Phong cũng không có quan tâm đến chuyện này, hần nghỉ chân một lát rồi đi vào thành.

Ngoài tường tượng của Tả Đăng Phong là trong thành cũng không có giới nghiêm hay truy bắt gì cả, ở ngã tư đường vẫn có vô số nạn dân, đội ngũ tuần tra của lính NB cũng không có tăng lên. Tả Đăng Phong đứng quan sát một ngôi lâu, sau đó liền theo một con đường mà mình đã vạch sẵn từ lâu, trở lại phòng của Diêu tỷ.

Diêu tỷ đã dọn đi rồi, trong phòng rất vắng vẻ. Tả Đăng Phong ngồi ở trước cửa sổ, âm thầm đánh giá tòa nhà của bộ đội 1875, nơi này có 8 tên lính NB từng đến Thanh Thủy quan, Tả Đăng Phong đã giết chết hết, còn Liễu Diên thì bị đám thôn dân kia thả đi, giết Liễu Diên hay không cũng không còn nhiều ý nghĩa nữa, Đăng Khi mới là kẻ chủ mưu trong chuyện này.

Tả Đăng Phong nhìn vào bên trong tòa nhà kia, thấy được mấy tên cầm súng máy đã đổi người, trong sân không còn chó săn nữa, móng vuốt của 13 cũng không phải là chuyện đùa.

Đơn vị bị tập kích tại sao lại không tăng thêm chó cùng lính? Tả Đăng Phong cau mày, hần biết được lính NB có thể đi nhờ những võ lâm cao thủ hay những người trong Đạo môn để đối phó với mình.

Trừ dụng phải cao thủ sử dụng Đại Ấn Mật Tông mà Tả Đăng Phong đã giao thủ ra thì đến bây giờ hần vẫn chưa giao thủ với võ lâm cao thủ hay người trong Đạo môn nào, cho nên hần cũng không biết ai mạnh ai yếu.

Lặng lặng quan sát một hồi lâu, Tả Đăng Phong mới phát hiện ra mấy chỗ bên cạnh chỗ đóng quân cũng không có điều khác thường, xem ra Liễu Diên đã thật sự muốn trở về nước, nếu không thì hần sẽ tiến hành hành động vây bắt.

Mãi cho đến hừng đông Tả Đăng Phong cũng không thấy điều khác thường gì, lúc sáng sớm Tả Đăng Phong ngủ một tí, đến gần trưa thì hần thấy được có một xe tướng quân chạy đến trước tòa nhà kia, sau đó ở trong đó có một đám người khiêng cáng, trên cáng có một người được băng bó như xác ướp, Tả Đăng Phong đoán rằng người này là Liễu Diên. Xem ra Liễu Diên muốn trở về nước để chữa trị vết thương rồi, dù gì thì những tên mặc đồ trắng ở trong căn cứ này cũng đã bị Tả Đăng Phong giết chết, hiện giờ ở đây cũng không có một người nào có thể làm phẫu thuật cho hần.

Sau khi quân xa chạy đi thì Tả Đăng Phong lại ngồi xuống, mấy ngày sau hần vẫn ở nơi này, tuy rằng mấy ngày này không ăn gì nhưng mà hần cũng không muốn đi ra ngoài, lỡ như bị bại lộ thì lấy thực lực trước mắt của hần cũng không đủ để đối kháng chính diện với súng ống.

Tối ngày thứ 3, có 4 tên lính NB đi ra từ quân doanh, bọn hần muốn đến kỹ viện, đợi bọn hần đến gần thì Tả Đăng Phong đã phát hiện 4 tên này là ngày đó xông vào Thanh Thủy quan.

Thấy vậy Tả Đăng Phong liền đẩy cửa rồi đi ra, lúc này đa số Diêu tỷ ở bên ngoài đều đón khách nên không ai chú ý đến hần cả.

Đi đến lầu 2, Tả Đăng Phong thấy được 13 nằm ở trên nóc nhà, lúc này Tả Đăng Phong vẫy vẫy tay, 13 hiểu ý liền nhảy xuống đi theo sau Tả Đăng Phong.

ABC, XYZ gần 30' thì 4 tên lính kia mới rời khỏi kỹ viện.

Khi bọn hắn đi trở về thì Tả Đăng Phong liền vọt ra, tung 4 quyền đập chết đối phương, bởi vì lo lắng 4 tên lính NB này phát ra tiếng kêu nên Tả Đăng Phong liền dùng toàn lực.

Tả Đăng Phong giết xong 4 tên lính NB này thì đột nhiên phát hiện cách đó không xa có một gái bán hoa hoảng sợ vào thấy hắn.

- Đừng có gọi, mau đi khỏi nơi này.

Tả Đăng Phong đi lên trước mặt nữ nhân này rồi nói.

Gái bán hoa này nghe vậy liền trốn tròn con mắt nhìn chăm chăm Tả Đăng Phong, rõ ràng là sợ choáng váng rồi. Tả Đăng Phong thấy thế cũng không để ý đến nàng, nhanh chóng trở lại chỗ lúc nãy rồi ném 4 thi thể vào trong một tòa nhà bỏ hoang.

Nhưng vào lúc này, phía ngã tư đường lại vang lên một tiếng hét, Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lại, phát hiện thấy gái bán hoa kia trừng to mắt rồi hét to lên.

Nữ nhân này hét lên đã chọc giận Tả Đăng Phong, hắn tiến tới rồi vùng quyền đánh ngã nào, cùng lúc đó gào to lên một câu:

- Đừng kêu nữa, tôi trả tiền rồi mà còn không được sao?

Xa xa đám khách làng chơi cùng gái bán hoa khác nghe được Tả Đăng Phong nói vậy thì liền hiểu ra, thu lại tầm mắt rồi bắt đầu đi làm việc của mình.

Tả Đăng Phong liền kéo nữ nhân này rồi ném vào nhà hoang kia, nàng sống hay chết cũng không liên quan đến hắn, nếu sống thì may mắn, chết rồi cũng xứng đáng.

Tả Đăng Phong vừa mới trở lại nhà hoang thì xa xa xuất hiện một gái bán hoa đang ngậm thuốc lá, ngay từ đầu Tả Đăng Phong cũng không hề để ý thế nhưng lúc nữ nhân này đi về phía nhà hoang thì Tả Đăng Phong mới thấy rõ bộ dáng của nàng.

Đột nhiên, giờ phút này Tả Đăng Phong đã có hành động vượt xa dự đoán của nàng.

49. Q.1 - Chương 49: Lương Tri Không Bị Mất Đi

- Hỏa lực của địch nhân rất mạnh, nếu tiếp tục kéo dài thì người bên tôi sẽ chết hết.

Kỷ Toa đi đến chỗ Tả Đăng Phong rồi nói, nàng hóa trang thành Diêu tử, đi lại ở quanh đây tự nhiên là vì muốn kiếm Tả Đăng Phong.

- Như vậy các cô liền chạy trốn, để tôi lại chờ chết sao?

Tả Đăng Phong hừ lạnh, nếu hôm qua không phải 13 xuất hiện kịp lúc thì có thể hắn đã chết ở đó rồi.

- Tôi thật xin lỗi.

Kỷ Toa ôm tay, vẻ mặt nhìn xung quanh.

- Cô nên nói là thật có lỗi.

Tả Đăng Phong thuận miệng đáp trả.

- Máy chụp ảnh đâu, cậu đã chụp được chưa?

Kỷ Toa đến tìm Tả Đăng Phong là phụ, lấy máy chụp ảnh là chính.

- Chụp được rồi, máy chụp ảnh đang ở đây.

Tả Đăng Phong nói.

- Giao cho tôi.

Kỷ Toa xoay người về cửa sổ.

- 10 cây vàng.

Tả Đăng Phong bình tĩnh đã mở miệng.

- Trong mắt cậu chỉ có tiền sao? Quốc gia của chúng ta đang ở trong nước sôi lửa bỏng, cậu không muốn vì đồng bào làm chuyện gì đó sao?

Kỷ Toa nghiêm mặt nói.

- Mọi người vì mình, mình vì mọi người. Mọi người không vì tôi, tôi dựa vào cái gì mà làm vì các cô?

Tả Đăng Phong lắc đầu từ chối.

- Nếu như cậu đồng ý thì có thể gia nhập tổ chức chúng tôi, phục vụ vì quốc gia, chẳng những có tiền lương mà còn được mọi người tôn trọng, dù sao cũng đỡ hơn phải lưu lãng tứ xứ.

Kỷ Toa liền dùng kế sách tâm lý chiến.

- 10 cây vàng.

Tả Đăng Phong nhìn đồng hồ trên tay, thời gian còn sớm, một chút nữa lính NB sẽ đến để tìm kiếm.

- Tôi mang theo nhiều tiền như vậy, lại nói trong khoảng thời gian ngắn thì tôi cũng không thể nào gom được nhiều tiền như thế.

Kỷ Toa nghe vậy liền lắc đầu, 1 cây vàng là 300 đồng đại dương, 10 cây chính là 3000 đồng, một số tiền rất lớn.

- 12h trưa ngày mai gặp nhau ở một ngôi miếu hoang dưới chân núi Hoa Sơn, cô mang tiền đến, không cần dẫn người cần không cần để súng ở trên đùi của mình.

Đăng Phong hừ lạnh mở miệng, mặc dù là đêm tối, nhưng hắn vẫn đang thấy rõ ràng đùi của Kỷ Toa gồ lên, nàng mặc chính là sườn xám, súng lục chỉ có thể để ở nơi này.

- Tôi thật sự không gom được nhiều tiền như thế, cậu cũng thấy đấy, quân NB tàn nhẫn cỡ nào, chỉ cần chúng ta lấy được chứng cứ thì có thể hướng về phía để vạch trần tội ác của NB, cầu xin bọn họ trợ giúp chúng ta.

Kỷ Toa khuyên bảo.

- Tiền tôi có thể bỏ, cô vào đây.

Tả Đăng Phong nói.

Kỷ Toa nghe vậy khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, vội vàng đi vào phòng, đi đến trước mặt Tả Đăng Phong rồi vươn tay ra.

- Cởi quần áo ra.

Tả Đăng Phong nhú mày mở miệng.

Kỷ Toa nghe vậy lập tức nhú mày, khuôn mặt lộ vẻ giận dữ, nàng muốn cầm súng, bắt quá là vẫn nhịn rồi từ từ cởi nút áo ra.

Kỷ Toa mở xong nút thứ nhất, Tả Đăng Phong cau mày, hắn chỉ muốn vũ nhục Kỷ Toa chứ không muốn làm gì.

- Tôi biết trong lòng cậu tức giận, đến đây đi, tốt nhất là nhanh một chút, lính NB sắp đến tìm bọn họ rồi đó.

Kỷ Toa cởi sườn xám rồi đi tới trong bóng tối.

Ngay tại khi Kỷ Toa nói chuyện thì ở góc rẽ bên ngoài đã xuất hiện 2 tên lính NB, không ngoài suy đoán của Tả Đăng Phong, 2 tên này ngày đó cũng có mặt ở Thanh Thủy quan.

- Tới rồi, đợi một chút, tôi sẽ quay lại.

Tả Đăng Phong nghiêng người chạy ra, ẩn núp ở một góc tường, đợi 2 tên lính tới thì nhảy ra rồi vùng đám.

- Có bản lĩnh cô cứ nổ súng.

Tả Đăng Phong kéo 2 tên lính NB này trở lại thì phát hiện Kỹ Toa đã mặc áo lên, lúc này nàng đang cầm khẩu súng nhắm vào mình.

- Đưa máy chụp ảnh cho tôi, nó rất quan trọng với chúng tôi.

Kỹ Toa do dự một chút, cuối cùng cũng cất súng, nơi này cách nơi đóng quân của quân NB không xa, nàng sợ tiếng súng sẽ kinh đến bọn họ, bất quá nàng càng sợ bắn không chết Tả Đăng Phong.

- Ở lúc quan trọng các cô đã ném tôi, tôi rất tức giận, tôi muốn tiền các cô lại không có, cô nói làm sao tôi nuốt cơn tức này?

Tả Đăng Phong quăng 2 tên lính NB vào một góc.

- Không bao lâu quân NB sẽ trở lại tìm kiếm, lần sau tuyệt đối không phải là 2 người, hơn nữa bọn hần nhất định sẽ có súng, cậu muốn làm cái gì cũng không còn kịp nữa rồi, hay là chúng ta rời khỏi nơi này rồi tính sau.

Kỹ Toa vội vàng mở miệng.

- Có kịp hay không là chuyện của tôi, có cỏi hay không là chuyện của cô.

Tả Đăng Phong âm lãnh mở miệng.

Kỹ Toa nghe vậy tức giận trợn mắt cắn răng, cuối cùng vẫn là cỏi sườn xám ra.

- Cô tức giận sao? Khi tôi bị bọn cô vứt bỏ cũng có tâm tình như thế này.

Tả Đăng Phong đã xả hết ác khí trong lòng cho nên cũng không trêu cợt Kỹ Toa nữa.

- Đưa Máy chụp ảnh cho tôi.

Kỹ Toa tháo sườn xám xuống rồi đi tới, tuy rằng nàng rất tức giận nhưng vẫn không có phát tác.

- Súng của cô so thể bắn được bao xa?

Tả Đăng Phong không có lấy ra máy chụp ảnh, mà là đưa tay chỉ chỉ vào khẩu súng lục Kỹ Toa đặt ở cửa sổ.

- 30m.

Kỹ Toa nghi ngờ trả lời.

- Cô bắn súng giỏi không?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Khá tốt.

Kỹ Toa vẫn chưa hiểu Tả Đăng Phong muốn làm gì.

- Lát nữa, khi đám lính NB xuất hiện, cô sẽ bắn 2 người, nhất định phải bắn trúng đầu.

Tả Đăng Phong chính sắc mở miệng. lần sau đám lính NB đến sẽ mang theo rất nhiều, Tả Đăng Phong không muốn lao ra mạo hiểm, cho nên hần mới cần Kỹ Toa hỗ trợ.

- Làm sao chúng ta chạy trốn được?

Kỹ Toa nghe vậy ngạc nhiên, hỏi lại.

- Tôi mang theo cô chạy trốn.

Tả Đăng Phong nói.

- Sẽ không vớt tôi ?

Toa không nghi ngờ Tả Đăng Phong năng lực, nhưng nàng lo lắng Tả Đăng Phong có thể thả nàng xuống giữa đường hay không.

- Tôi không giống với các cô.

Tả Đăng Phong hừ lạnh mở miệng.

- Một lời đã định.

Kỷ Toa do dự hồi lâu rốt cục gật đầu đáp ứng.

Tả Đăng Phong thấy thế không nói gì thêm, đưa mắt nhìn bên ngoài.

Ước chừng 30' sau, Tả Đăng Phong mới nghe được tiếng bước chân từ đằng xa truyền đến.

- Bọn hần tới rồi.

Tả Đăng Phong nhắc nhở Kỷ Toa.

- Trời có chút tối, cậu hãy nói cho tôi bắn vào người nào, bằng không tôi sẽ không bắn được.

Kỷ Toa nghiêng người đi tới cửa sổ.

Chốc lát sau, từ ngã tư đường xuất hiện một đám lính NB, khoảng chừng hai mươi mấy người, mục tiêu chính là kỹ viện.

Tả Đăng Phong ngưng thần đánh giá những tên lính này, bọn hần rất nhiều hơn nữa lại đội mũ nên Tả Đăng Phong cần phải cẩn thận.

Mấy tên đi trước không phải là người Tả Đăng Phong muốn tìm, ngay khi Tả Đăng Phong nghĩ kế hoạch sẽ thất bại thì hần phát hiện 2 tên mà mình muốn tìm lại đi sau cùng.

- Không cần bắn, ở đây chờ tôi.

Tả Đăng Phong kéo Kỷ Toa đi tới cửa.

- Cậu muốn làm gì?

Kỷ Toa khẩn trương thấp giọng hỏi.

- Tôi sẽ ra tay.

Tả Đăng Phong nhìn chằm chằm vào đội ngũ, hần phải tìm khoảng cách thích hợp để tấn công.

Đội ngũ lính NB đi tới, Tả Đăng Phong đợi cho 2 tên đi sau cùng còn cách chỗ mình khoảng 10m thì hần liền nhảy ra ngoài, tới gần rồi vùng quỳen đám vào đầu 2 tên này, sau đó liền quay trở lại rồi mang theo Kỷ Toa chạy vào một con hẻm nhỏ.

Tả Đăng Phong mang theo Kỷ Toa chạy được một đoạn thì phía sau truyền đến tiếng súng, điều này làm cho Tả Đăng Phong âm thầm khiếp sợ, may mắn mà hần suy nghĩ chu đáo, nếu không sẽ thành tổ ong rồi.

Cho dù có mang theo Kỷ Toa nhưng tốc độ của Tả Đăng Phong vẫn rất nhanh, đám lính NB không thể đuổi kịp hần. Rất nhanh hần đã mang Kỷ Toa đến một nơi an toàn rồi lấy máy chụp ảnh đưa cho Kỷ Toa.

- Cảm ơn cậu.

Kỷ Toa cầm lấy máy chụp ảnh rồi ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong.

- Không có gì.

Tả Đăng Phong xoay người đi về phía Bắc.

Ngay tại Tả Đăng Phong sắp quẹo vào một con đường khác , phía sau truyền lại giọng nói của Kỷ Toa:

- Cậu không phải là người xấu, tôi muốn biết cậu tên là gì?

Tả Đăng Phong nghe vậy lắc đầu cười khỏ cũng chưa quay đầu lại.

“Meo meo ~”

Lúc này 13 liền ở trên nóc nhà nhảy xuống.

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn vào 13, dựa theo kế hoạch của hắn thì mọi chuyện ở đây đã xong, không cần phải lưu lại nữa.

- Đi thôi 13, đi tới Đông Bắc.

50. Q.1 - Chương 50: Gặp Cao Nhân Trong Đêm

Liều Diên nói Đăng Khi rất có thể ở Trường Xuân cùng Cấp Nhĩ Tân cho nên Tả Đăng Phong quyết định đi Đông Bắc tìm kiếm.

Tả Đăng Phong không có ngồi xe lửa bởi vì đi xe lửa 13 sẽ không thể đi được. Hắn cũng không muốn ngồi thuyền vì cảm giác đi thuyền không được an toàn, cuối cùng hắn chọn ngồi xe ngựa.

Xe ngựa là thuê tới, bởi vì đường xá xa xôi nên phu ngựa yêu cầu Tả Đăng Phong trả tiền trước, Tả Đăng Phong liền đồng ý, sau đó khởi hành.

Giữa trưa xuất phát, buổi tối nghỉ trọ. Sáng sớm ngày thứ 2, Tả Đăng Phong biết được tối qua phu xe lấy xe chuồn mất, vì thế hắn liền chạy gần 20 km để tìm rồi giết chết tên phu ngựa kia, sau đó kéo xe về.

Tả Đăng Phong lái xe, trong đầu hiện lên tình cảnh tên phu xe cầu xin tối qua, nếu như Tả Đăng Phong chưa đưa tiền thì cho dù tên xa phu kia chạy trốn thì Tả Đăng Phong sẽ không trách hắn. nhưng mà tiền đã đưa rồi, hắn lại còn trốn điều này đã làm Tả Đăng Phong nổi giận, cho nên Tả Đăng Phong không chút lưu tình mà giết hắn. Tả Đăng Phong sẽ không cho phép ai phản bội hắn, càng không khoan dung kẻ nào lừa gạt hắn.

Trên đường có nhiều nạn dân đi về phía Bắc, thấy được xe ngựa của Tả Đăng Phong thì bọn hắn liền muốn thỉnh cầu được ngồi xe, Tả Đăng Phong cũng không có đáp ứng..

Bất quá cuối cùng Tả Đăng Phong cũng để nữ ăn mày bên đường đi nhờ, bởi vì nhìn thấy nữ ăn mày này Tả Đăng Phong lại nhớ đến Vu Tâm Ngữ. Nữ ăn mày này là một nữ nhân bị nhà chồng đuổi đi bởi vì nàng không sinh con được, nàng về nhà mẹ đẻ mình ở Đông Bắc, nàng rất ít nói.

Thành Tế Nam cách Trường Xuân gần 3000 dặm, Tả Đăng Phong để xe đi một ngày hơn 100 dặm, đi nhanh thì ngựa sẽ không chịu nổi, hơn 20 ngày sau mới đến địa giới Đông Bắc, nữ ăn mày xuống xe, Tả Đăng Phong tặng nàng mấy đồng đại dương, rồi lại lái xe Bắc thượng.

Sau khi tới Đông Bắc, Tả Đăng Phong phát hiện ra dân chúng ở đây cũng sống khá giả hơn dân ở Tế Nam. Bởi vì ở đây có nhiều núi lớn, hơn nữa lại có nhiều đất chưa khai hoang, nạn dân chạy tới đây rất thích hợp để cày cấy, lại có nhiều sông, nên có rất nhiều cá. Khuyết điểm lớn nhất là nơi này rất lạnh, người ở phương Nam khó mà thích ứng được.

Ban đêm buông xuống, Tả Đăng Phong xuống ngựa, thả ngựa đi ăn cỏ, còn hắn đi đến bên cạnh một bờ hồ rồi đốt lửa lên để sưởi ấm, còn 13 thì đi săn mồi.

Một lát sau, 13 trở lại, trong miệng nó ngậm một con vịt nước.

Làm sạch lông vịt rồi bắt đầu nướng lên, lúc này trong đầu của Tả Đăng Phong đang tính toán sau khi đến Trường Xuân thì nên bắt đầu tìm kiếm từ đâu.

Bởi vì đang suy nghĩ, cho nên cũng không có chú ý, chẳng cho đến khi con vịt truyền đến mùi khét thì Tả Đăng Phong mới vội vàng lấy vịt xuống, đột nhiên bên cạnh hắn vang lên một câu:

- A di đà Phật.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền cực kỳ hoảng sợ, vội vàng xoay người lại phát hiện cách mình 5m có một lão già, người này ước chừng khoảng 50 tuổi, đầu trọc, râu dài, trên người mặc một bộ tăng y màu xám được vá bằng trăm miếng vải, bụng không nhỏ, đi chân trần, hơn nữa tron tay còn mang theo một cái rương gỗ.

- Ông muốn làm gì?

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng, lão già này cùng quỷ giống nhau lặng yên xuất hiện, dọa hấn nhảy dựng, điều này khiến Tả Đăng Phong không vui.

- A di đà Phật, thí chủ, bố thí bố thí đi.

Tay phải lão đầu này nâng lên.

- Ông là hòa thượng sao?

Tả Đăng Phong lại đánh giá lão già hỏa này, tuy rằng lão mặc tăng y nhưng mà tai to mắt lớn như thế nào cũng nhìn không giống hòa thượng.

- Đúng.

Lão đầu nói, ánh mắt vẫn nhìn chăm chăm vào con vịt nướng trong tay Tả Đăng Phong.

- Hòa thượng ăn thịt sao? Đừng có giả vờ, mau đi đi.

Tả Đăng Phong xua tay đuổi đi.

- Ta thật sự là hòa thượng, thí chủ hãy mau từ bi đi, hơn 10 ngày nay ta không ăn cái gì.

Khuôn mặt lão đầu lộ ra vẻ cầu khẩn.

- Sao ông không nói là hơn 100 ngày không ăn gì đi? Cút cho ta.

Tả Đăng Phong đứng lên tung cước đá vào lão đầu này.

- Hảo tiểu tử, không ngờ cậu lại là người trong Đạo môn, thế thì dễ nói chuyện rồi, cậu biết ta là ai không?

Lão đầu bị Tả Đăng Phong đá 1 cước cũng không động nộ, ngược lại khuôn mặt tỏ ra vẻ ngênh ngang.

Tả Đăng Phong nghe vậy ngây ngẩn cả người, một cước vừa rồi của hắn cũng không có sử dụng Linh khí, lão đầu này làm sao biết hắn trong Đạo môn? ? Ngoài ra, từ tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết thì giác quan của hắn trở nên敏锐, khi lão đầu này xuất hiện thì hắn cũng không có phát hiện.

- Ông là ai ?

Tả Đăng Phong lấy lại tinh thần, nhíu mày hỏi.

- Là chính là Minh Tịnh của Thiếu Lâm tự.

Lão đầu nghe vậy nhíu mày trả lời.

- Ha ha, ông nghèo đến nỗi ngay cả giày cũng không có, còn giả mạo Thiết Hải sao ?

Tả Đăng Phong nhin không được cười to lên. Minh Tịnh chính là pháp danh của Thiết Hải.

- Ai nói cho cậu biết Thiết Hải nhất định phải mang giày ? Cậu nhìn trên đầu ta có phải là có 9 dấu không ? Nói cho cậu biết, Phật Môn ở Trung Thổ này có 9 dấu cũng không quá 6 người.

Lão đầu nghe vậy thì đi tới gần Tả Đăng Phong.

- Cho dù đầu của ông đầy sẹo thì cũng không thể nói rằng ông chính là Thiết Hải.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng, hắn cũng không tin lão hòa thượng trước mặt là Thiết Hải.

- Tiểu tử, đừng ép ta động thủ, mau bố thí con vịt quay kia cho ta.

Lão đầu nghe vậy thì giọng nói to lên.

- Giọng điệu này không giống như là để cho tôi bố thí a.

Đột nhiên Tả Đăng Phong nhíu mày.

- Ai nha, ta van cầu cậu, mau cho ta đi, ta đói chết mất a.

Lão đầu lại cầu xin, khuôn mặt thì nhìn về phía Tây.

- Tại sao Thiết Hải lại đi xin cơm?

Tả Đăng Phong thấy vậy thì càng coi thường lão đầu này.

- Xong rồi xong rồi, con quỷ nhỏ kia lại đuổi tới rồi, ta nói cho cậu biết, một cước kia của cậu tuy không dùng Linh khí nhưng mà ta đã thấy được Dương khí trong Thiếu Âm thận của cậu quá thịnh, điều này nói lên lúc luyện công cậu đã không thể điều hòa Âm Dương, sau này đừng luyện nữa, nếu luyện sẽ chết người đó. Tốt lắm, ta đã chân thành khuyên bảo cậu, đổi lại cậu cho ta con vịt kia đi.

Lão đầu nói một tràng, sau khi nói xong Tả Đăng Phong chỉ cảm thấy cảm thấy hoa mắt, con vịt trong tay đã bị lão đầu cướp đi. Không đợi hắn phản ứng thì lão đầu đã nhét nửa con vịt còn lại vào tay hắn. Tả Đăng Phong muốn mở miệng thì phát hiện lão đầu đã lảng không, biến mất.

Mọi chuyện đều xảy ra quá nhanh, đợi cho Tả Đăng Phong xác định được lão đầu kia là Thiết Hải trong truyền thuyết thì lão đầu ấy đã biến mất.

- Đây, người có thấy ai qua đây không?

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong sững sờ thì lại một đạo cô trẻ tuổi mặc áo bào màu xám xuất hiện bên cạnh hắn.

- Hả?

Thấy rõ bộ dạng của đạo cô này thì Tả Đăng Phong kinh hô, nữ nhân này không ngờ là Ngọc Phật.

- Có hay không?

Về mặt Ngọc Phật tỏ ra vô cùng lo lắng, lúc nói chuyện thì nhìn về phía Đông.

- Trả lại hạt Kim Đậu này cho tôi, còn nửa con vịt này cũng cho cô luôn, Thiết Hải chạy về phía Tây, cô mau đuổi theo đi.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội móc hạt Kim Đậu cùng nửa con vịt quay ở trên tay đưa cho Ngọc Phật.

- Oh, thì ra là người.

Ngọc Phật nghe vậy liền nhìn vào Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn cô, cái này tặng cho cô.

Tả Đăng Phong nói, lúc này y phục của Ngọc Phật đã dính đầy bụi, hẳn là nàng cũng đã đuổi theo Thiết Hải, Thiết Hải không có thời gian ăn cơm, khẳng định là nàng cũng không có thời gian ăn cơm.

- Lúc trước ta thật sự là coi trọng người, ta còn tưởng rằng người có thể bất ly bất khí, không nghĩ tới người cũng không khác gì mấy tên nam nhân xấu kia.

Khiến Tả Đăng Phong không ngờ tới chính là Ngọc Phật đột nhiên vùng phát trần lên.

- Tôi không có ý gì, cô...

Tả Đăng Phong ngạc nhiên nhìn vào 2 tay mình, phát trần của Ngọc Phật rất sắc bén, quét xuống một cái khiến 2 tay của Tả Đăng Phong chảy máu.

Tả Đăng Phong lời còn chưa nói hết, Ngọc Phật liền nắm lấy cổ tay hắn. Khi Ngọc Phật cầm cổ tay hắn thì hắn cảm thấy một cổ Linh khí bá đạo từ 5 ngón tay của Ngọc Phật xâm nhập vào kinh mạch của mình, sau khi chạy 1 vòng thì nó liền trở về.

- Chẳng trách Dương khí của người nặng như vậy, người tẩu hỏa nhập ma sao?

Ngọc Phật nhú mày.

- Tôi không có Luyện Tinh Hóa Khí, mà là dùng Hóa Huyết Vi Khí.

Tả Đăng Phong gật đầu mở miệng.

- Ta hiểu lầm người, tình huống trước mắt của người vô cùng nguy hiểm, nếu tiếp tục luyện công sẽ làm người mất mạng, nói cho ta biết cừu nhân của người là ai, ta giúp người giết hắn.

Ngọc Phật hỏi.

- Cảm ơn cô, Thiết Hải chạy xa rồi cô mau đuổi theo đi.

Tả Đăng Phong nói lời cảm ơn chân thành với Ngọc Phật.

- Nam nhân phải giống như ngươi, bảo trọng.

Ngọc Phật gật đầu, nói xong liền nhảy về phía Đông.

Ngọc Phật đi rồi, Tả Đăng Phong ngầy ngẩn cả người, lời của Ngọc Phật Tả Đăng Phong cũng nghe không rõ, bất quá ở trong mắt của hắn thì nàng là người hỉ nộ vô thường, nhưng mà Thiết Hải cùng Ngọc Phật đều có tu vi vô cùng khủng bố.

- Đi Thiếu Lâm tự đi, cầu phương thuốc thu nhận và giúp đỡ người, chỉ có Tẩy Tủy Kinh mới có thể cứu tánh mạng của người.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang kiểm tra vết thương trên tay mình thì Ngọc Phật lại lướt trở về rồi nói, sau đó biến mất.

Tả Đăng Phong đứng ngầy thật lâu sau mới hồi phục lại tinh thần, cúi đầu nhặt Kim Đậu cùng nửa còn vệt lên, lúc này 13 mới chạy ra. Nhìn 13, Tả Đăng Phong đột nhiên nhớ đến con khỉ trên vai của Ngọc Phật nhưng mà lúc này Ngọc Phật xuất hiện cũng không thấy nó đâu, liền tưởng đến cái rương gỗ của Thiết Hải, Tả Đăng Phong đoán rằng sở dĩ Ngọc Phật đuổi theo Thiết Hải, rất có thể là bởi vì Thiết Hải trộm mất con khỉ kia của nàng.

- Thiết Hải trộm con khỉ của nàng để làm gì?

Tả Đăng Phong đi đến chỗ xe ngựa rồi xé chăn mền để băng bó vết thương trên tay, sau đó ăn hết nửa còn vệt rồi nằm xuống.

2 người kia xuất hiện làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy tu vi của mình quá kém, bất kể như thế nào thì hắn vẫn phải báo thù, đánh chết hắn sẽ không đi Thiếu Lâm tự làm hòa thượng

51. Q.1 - Chương 51: Một Tia Hy Vọng

Nằm ở trên xe ngựa, Tả Đăng Phong không thể ngủ, hắn một mực nghĩ lại chuyện lúc này. Hắn vẫn cho rằng Thiết Hải là một tăng nhân nghiêm túc cũ kỹ, không nghĩ tới lão đầu này lại là một hòa thượng có tóc, hơn nữa trời sinh tính tình tự tại, không chút giả bộ nào, thậm chí là hắn bị Ngọc Phật đuổi theo lâu như vậy, dẫu chết cũng không có cướp lấy con vệt trong tay Tả Đăng Phong. Cho dù đến cuối cùng là mạnh mẽ hoá duyên nhưng cũng chỉ ra phương diện tu luyện Linh khí của Tả Đăng Phong là sai lầm, nói thẳng ra là trao đổi. Lấy tu vi của Thiết Hải, muốn cướp thì 10 Tả Đăng Phong cũng không phải là đối thủ, bởi vậy Tả Đăng Phong đoán rằng, Thiết Hải tuy không tuân thủ giới luật nhưng vẫn là một người tốt.

Nhưng mà Ngọc Phật cũng không phải người xấu, lúc trước ở Toàn Chân phái thì nàng đã cho Tả Đăng Phong một Kim Đậu, điều này nói lên nàng có tấm lòng lương thiện, quan trọng hơn là ngày đó nàng lên Thánh Kinh sơn là để cùng thương thảo với Ngân Quan cách chống NB, vậy nàng cũng không phải là người xấu. Như thế tại sao Thiết Hải lại trộm con khỉ của nàng?

Trên cổ con khỉ của Ngọc Phật có một cái vòng vàng giống như cái vòng của 13, cái này nói lên nó là một trong Lục Dương, Tả Đăng Phong đoán được Thiết Hải trộm nó đi có liên quan đến câu “Lục Dương Âm Âm Bất Tử, Lục Dương Dương Dương Trường Sinh”.

Có câu ” phúc chí tâm linh(phúc đến thì lòng cũng sáng ra)”, Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ tới câu “Lục Dương Âm Âm Bất Tử, Lục Dương Dương Dương Trường Sinh” có ám giấu điều gì, “Lục Âm, Lục Dương” cái này ứng với 12 chi động vật, “Bất Tử, Trường Sinh” thì càng dễ lý giải, đó là mãi sống không bao giờ chết. Duy nhất không thể lý giải chính là ở giữa 2 câu lại nhiều hơn từ “Âm, Dương” liền tưởng đến câu

nói của Liễu Điền nói Đẳng Khi đến TQ là tìm kiếm động vật để kéo dài tuổi thọ cho Thiên Hoàng của hần, Tả Đẳng Phong cảm thấy trong 12 địa chỉ này thì có loại 6 loại động vật Âm chúc có thể khiến nữ nhân Bất Tử, mà 6 loại động vật Dương chúc thì khiến nam nhân Trường Sinh. 2 câu này nói trắng ra chính là “ Lục Âm Nữ Bất Tử, Lục Dương Nam Trường Sinh”.

Tả Đẳng Phong run lên, cả người run run, hần kích động, vô cùng kích động bởi vì hần nhìn thấy được hy vọng. Nếu 2 câu này là thật thì hần có thể tìm 6 loại động vật Âm chúc để cứu sống lấy Vu Tâm Ngữ.

- Nhất định có thể, nhất định có thể.

Tả Đẳng Phong quát to lên. Hần vừa cao hứng, vừa sợ. Cao hứng là bởi vì nếu tìm được 6 loại động vật Âm chúc kia thì hần có thể làm cho nữ nhân của mình sống lại. Hần sợ là bởi vì ý nghĩa của câu này là chỉ làm cho nữ nhân còn sống bất tử nói cách khác là không biết có thể làm cho nữ nhân chết đi có thể sống lại hay không?

- Có hi vọng dù sao cũng tốt hơn không hi vọng.

Tả Đẳng Phong nức nở lầm bầm lâu bâu.

Giờ phút này Tả Đẳng Phong âm thầm hạ quyết tâm, bất kể như thế nào cũng phải tìm được 6 loại động vật Âm chú kia, nếu vận khí tốt có lẽ Vu Tâm Ngữ thật sự có thể khởi tử hồi sinh, nói không chừng một ngày kia nàng còn có thể tiếp tục vì mình mà may một chiếc áo choàng mới.

Trong lòng có ý này, Tả Đẳng Phong liền cởi áo choàng ra rồi ôm chiếc áo choàng, khóc to lên, tuổi hần cũng không lớn, trước mặt người khác thì vẻ mặt của hần tỏ ra âm lãnh, không có biểu hiện ra vẻ nhu nhược trong lòng của mình. Vu Tâm Ngữ vì hần mà chảy giọt máu cuối cùng, trước khi đi nàng còn nói “ Đẳng Phong, em mệt quá” , điều này giống như một lưỡi dao sắc bén đâm vào tim Tả Đẳng Phong, Tả Đẳng Phong vẫn cho rằng kiếp này không có cơ hội để báo đáp thâm tình mà Vu Tâm Ngữ giành ình, không ngờ lúc này lại có cơ hội, điều này có thể khiến hần không kích động sao?

Sau khi nghĩ xong, Tả Đẳng Phong liền đứng lên đi tới đo khoảng cách của bước nhảy của Thiết hài cùng Ngọc Phật, rất nhanh hần đã tìm được dấu chân nơi 2 người đáp xuống, trải qua đo đạc, Tả Đẳng Phong phát hiện được Thiết Hài có thể nhảy xa chừng 120m, mà Ngọc Phật thì kém hần 2m, nói cách khác tu vi của Ngọc Phật còn yếu hơn Thiết Hài một chút.

- 120m?

Tả Đẳng Phong đo xong thì âm thầm tính thử khi hần đạt tới Chí Tôn Chi Cảnh có thể lướt được bao xa, trải qua một hồi tính toán thì Tả Đẳng Phong cho ra kết luận, nếu hần tiến vào Chí Tôn Chi Cảnh thì tu vi sẽ cao hơn Thiết Hài cùng Ngọc Phật, nhưng mà chỉ cao hơn một chút, không bao nhiêu cả.

Kết quả này làm Tả Đẳng Phong hơi yên lòng một trước, dựa theo tình huống trước mắt thì xem ra Ngũ Đại Huyền Môn Thái Đấu rất có thể là cảm thấy hứng thú với 12 loài động vật kia, hần phải làm cho tốt dự tính xấu nhất là địch nhân với Ngũ Đại Thái Đấu.

Sau khi có kế hoạch, Tả Đẳng Phong bắt đầu nóng lòng, lúc này Thiết Hài đã trộm đi con khỉ của Ngọc Phật, điều này nói lên bọn họ đã bắt đầu tìm kiếm 12 loại động vật kia. Hơn nữa Đẳng Khi cùng đang tìm, nếu hần xuống tay chậm thì rất có thể sẽ bị bọn người kia tìm được trước. Nhưng nếu bây giờ bắt tay vào tìm, lấy thực lực trước mắt của hần chỉ sợ là không đủ tư cách, việc quan trọng trước mắt là nâng cao tu vi, chỉ khi nào đạt được Chí Tôn Chi Cảnh trong Âm Dương Sinh Tử quyết mới có năng lực cạnh tranh.

Nghĩ đến đây, Tả Đẳng Phong bắt đầu đeo cái bao tay kia rồi ngồi xếp bằng đả tọa Luyện khí, 1h sau hần ngừng đả tọa rồi lắc đầu thở dài. Phương pháp tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết vững chắc mà chính thống, từng bước cầu ổn, không thể mưu lợi, dựa theo tình huống trước mắt nếu muốn có đủ linh khí để đi lên Chí Tôn Chi Cảnh thì ít nhất cũng cần đến 8 năm, thời gian khẳng định không còn kịp rồi.

Một đêm này Tả Đẳng Phong cũng không có ngủ, lòng nóng như lửa đốt, việc quan trọng là đề cao tu vi nhưng mà lại không có cách nào trong thời gian ngắn để đề cao tu vi.

Hừng đông, Tả Đẳng Phong đi đánh xe đi về phía Đông, mấy ngày sau hần đã đi đến ngoại ô của Trường Xuân, Tả Đẳng Phong tháo ngựa ra rồi để cho nó chạy tự do.

Ở Trường Xuân được vài ngày, rốt cuộc cũng tìm được nơi bộ đội của quân NB đóng quân, hắn ở một nơi bí mật gần đó quan sát 1 tuần, xác định không có Đẳng Khi ở đây thì hắn mới bắt đầu Bắc thượng đi đến Cáp Nhĩ Tân.

Trường Xuân là một kinh thành mới, ở Đông Bắc này cũng được coi là một thành có kinh tế phát đạt nhất, nơi này cũng có không ít Hán gian cùng người NB, cũng không có thiếu kẻ có tiền, trước khi đi Tả Đẳng Phong đã cướp được một chiếc xe đạp.

Không đến mấy ngày, Tả Đẳng Phong đã mang theo 13 đến Cáp Nhĩ Tân, người sống trên đời không có việc gì khó, chỉ sợ lòng không bền, rất nhanh Tả Đẳng Phong đã tìm được bộ đội 731 trong miệng Liễu Điền. Chi bộ đội này đóng quân ở phía Đông Nam Cáp Nhĩ Tân, nó có diện tích lớn hơn mấy quân doanh mà Tả Đẳng Phong đã thấy, số lượng lính cũng rất nhiều, phòng thủ lại càng thâm nghiêm. Thật vất vả lắm Tả Đẳng Phong mới tìm được một chỗ gần quân doanh này để quan sát, quan sát vài ngày Tả Đẳng Phong cũng không thấy được bóng dáng của Đẳng Khi.

Mặc dù không có phát hiện Đẳng Khi, nhưng là mấy ngày nay Tả Đẳng Phong thấy được nhiều việc, buổi tối hắn nhìn thấy đám lính NB đuổi một đám nạn dân không có mặc quần áo đi ra ngoài. Nhiệt độ ở Cáp Nhĩ Tân rất lạnh, bọn lính NB đang quan sát mất bao lâu thì 1 người mới chết cứng. Chiều ngày hôm sau, bọn hắn lại bắt một đám nam nhân, phía dưới của bọn nam nhân này có mủ, không hỏi cũng biết bọn người này bị bệnh hoa liễu, hiển nhiên là đám lính NB muốn tìm cách nghiên cứu vi khuẩn của bệnh hoa liễu này. Tả Đẳng Phong chỉ có thể thờ ơ đứng nhìn, bởi vì tường ở đây cao từ 4-5m, hắn không thể nhảy vào trong được.

Rạng sáng ngày thứ 5, Tả Đẳng Phong quyết định rời đi.

Sắp đi vào rừng, Tả Đẳng Phong liền mạo hiểm bắt một tên lính gác, ép hỏi đối phương rằng Đẳng Khi có đến đây không, sau khi tra hỏi thì biết được Đẳng Khi đã rời khỏi Cáp Nhĩ Tân rồi, chuyến đi này của hắn coi như là công cốc nhưng mà Tả Đẳng Phong vẫn không có cảm thấy mất mát, bởi vì Đẳng Khi cũng đang đi tìm 12 loài động vật kia, sớm hay muộn cũng sẽ xuất hiện, việc quan trọng trước mắt là nâng cao tu vi. Nhưng mà phương pháp Luyện khí của hắn cũng không thể nào giúp hắn trong một thời gian ngắn đạt tới cảnh giới Chí Tôn Chi Cảnh được, cho nên Tả Đẳng Phong quyết định đi Thiếu Lâm Tự. Hắn muốn đi tới Nam Kinh, vừa hay cũng thuận đường đi qua Thiếu Lâm tự ở Hà Nam.

Tả Đẳng Phong muốn đi Thiếu Lâm tự đương nhiên là vì quyền Tẩy Tủy kinh mà Ngọc Phật đã nói, chứ không phải là muốn đi cạo đầu làm hòa thượng, hắn muốn đến đó để coi thử có lấy được quyền Tẩy Tủy kinh đem ra ngoài nghiên cứu một chút hay không?

52. Q.1 - Chương 52: Đêm Vào Thiếu Lâm

Hạ quyết tâm, Tả Đẳng Phong liền rời khỏi Cáp Nhĩ Tân, một đường đi tới Hà Nam.

Tới biên giới Sơn Đông, Tả Đẳng Phong mới phát hiện Nam Kinh với Thiếu Lâm tự không cùng đường, Tả Đẳng Phong cũng không dự dự, quyết định đi tới Thiếu Lâm tự ở Hà Nam.

Thiếu Lâm tự ở Tung Sơn Hà Nam, Tả Đẳng Phong đến chân dưới Tung Sơn thì thấy ở đây có rất nhiều nạn dân, ở một đường đi có một cái nồi sắt rất lớn, Tả Đẳng Phong chưa bao giờ thấy qua cái nồi sắt nào to như vậy, nó to chừng 3m vuông, cũng không biết hòa thượng lấy ở chỗ nào. Tả Đẳng Phong đến đây là lúc sáng sớm, hiện giờ trong nồi đang nấu cháo, bởi vì nước nhiều mà gạo ít nên cháo rất loãng.

Tả Đẳng Phong cất xe đạp, bố trí ổn thỏa cho 13 rồi mới đi đến chân núi, tìm một vị trí khuất người ngồi xuống. Không bao lâu, các hòa thượng bắt đầu phát cháo cho nạn dân.

Tuy rằng cháo rất loãng, nhất định là ăn không đủ no bất quá nó có thể giữ lại mạng sống ọi người. Qua mấy tháng nữa sẽ tới mùa gặt, đến lúc đó mọi người sẽ sống dễ chịu một chút.

- Lại đây.

Một hòa thượng thấy Tả Đăng Phong liền gọi hắn tới nhận cháo.

- Đại sư, tôi tới đây để dâng hương.

Tả Đăng Phong đi ra phía trước mở miệng nói

- Lên đi.

- Đa tạ đại sư.

Tả Đăng Phong nghe vậy xoay người đi lên núi.

Thiếu Lâm tự đứng là cổ tháp ngàn năm, chùa chiến cổ xưa, có rất nhiều tầng nhân. Bất quá tự miếu cùng tăng viện ở đây đều bị hư hại, có thể thấy được trong thời loạn thế này Thiếu Lâm tự cũng sống không được tốt cho lắm.

Đạo gia có Tam Thanh đại điện, thờ phụng Tam Thanh tổ sư, còn Phật gia có Đại Hùng bảo điện, thờ phụng tổ sư Phật giáo là Thích Già Ma Ni, tượng Thích Già Ma Ni này được làm từ gỗ sơn vàng, bất quá hiện giờ có rất nhiều nạn nhân nên ánh vàng trên tượng cũng hơi ảm đạm, hẳn là lâu rồi cũng chưa ai quét sơn lại.

Sau khi vào đại điện, phía bên phải có một tầng nhân tiếp khách, Tả Đăng Phong vội lấy tiền bỏ vào thùng công đức, tầng nhân liền đưa hương để hắn thắp. Tả Đăng Phong cầm hương rồi bắt đầu rầu rĩ, bởi vì hắn tu luyện pháp thuật của Xiển giáo nên khi thắp hương cũng không cần phải dập đầu, điều này đã làm khó hắn. Trầm ngâm một lúc, Tả Đăng Phong đi ra thắp hương vào một lư hương lớn ở bên ngoài đại điện.

- Đại sư, tôi muốn quyên tiền để quét sơn cho kim thân Phật tổ, vậy cần bao tiền?

Tả Đăng Phong đi tới chỗ tầng nhân tiếp khách rồi hỏi. Mục đích của hắn là quyên tiền, sau đó nhờ đối phương dẫn hắn đi thăm quan chùa, dùng cái này để xác định vị trí của Tàng Kinh Các.

- Cần khoảng hơn 100 lượng.

Tầng nhân tiếp khách nhíu mày nhìn Tả Đăng Phong, cách ăn mặc của Tả Đăng Phong cũng không giống với một người có tiền.

- Tôi không có nhiều tiền như vậy, đây là tiền tiết kiệm mà tôi để giành được, ngài hãy cầm lấy để mua lương thực cho nạn dân đi.

Tả Đăng Phong nghe vậy móc trong người ra một miếng vàng đưa cho tầng nhân tiếp khách.

- A di đà Phật, thiện tai thiện tai.

Tầng nhân tiếp khách liền chấp tay trước ngực nói cảm ơn rồi cầm lấy miếng vàng kia.

- Mời thí chủ vào hậu đường nghỉ chân, để bản tăng nói với Trai đường làm vài món chay cho thí chủ dùng.

Tầng nhân tiếp khách liền vui mừng nói với Tả Đăng Phong.

- Không cần, tôi đã ăn rồi. Đại sư, tôi không phải là người địa phương, tôi muốn thăm quan một vòng Thiếu Lâm tự có được không?

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Đợi một chút, bản tăng sai người đưa thí chủ đi, Sùng Năng, Sùng năng...

Tầng nhân tiếp khách xoay người vào trong rồi gọi, hô lâu cũng không có ai a.

- Được rồi đại sư, tôi có thể đi một mình.

Tả Đăng Phong vội vàng ngăn lại.

- Bản tăng có việc trong người nên không thể rời khỏi đây, vậy cảm phiền thí chủ hãy đi một mình.

Tầng nhân tiếp khách gật đầu đáp ứng, lập tức từ phía sau lấy ra một cái bát sứ màu đen đưa cho Tả Đăng Phong:

- Tăng nhân trong chùa thấy cái bát này sẽ biết thíc chủ là khách hành hương.

- Đại sư, xin ngài hãy nói cho tôi biết những nơi nào mà ngoại nhân không thể đi vào, tôi sẽ tuân theo quy củ.

Tả Đăng Phong cầm lấy giấy thông hành này.

- Chính điện ở phía Đông Bắc là nơi mà cao nhân trong chùa tĩnh tu, Thiên Điện ở Tây Bắc là nơi cất kinh thư, 2 nơi này ngoại nhân sẽ không được phép đi vào.

Tăng nhân tiếp khách nói ra quy củ.

- Đa tạ đại sư.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội vàng nói cảm ơn rồi đi ra.

Tả Đăng Phong đi thăm quan nhưng trên thực tế là hắn đi nghiên cứu địa hình, khiến cho hắn không ngờ chính là có rất nhiều kiến trúc của Thiếu Lâm tự đều bị hư hại.

Thiên Điện ở cách Tăng Phòng của mấy hòa thượng già cũng không gần, hơn nữa xung quanh cũng không có bao nhiêu tăng lữ. Tả Đăng Phong thăm dò được tình huống rồi rời đi, hắn quyết định sẽ động thủ vào tối nay.

Trước khi về Tả Đăng Phong trả lại cái bát, sau đó xuống chân núi lấy xe đạp mà hắn đã giấu trong bụi cỏ rạ, rồi chạy xe nghiên cứu tình hình xung quanh Tung Sơn để tìm đường chạy trốn sau khi đắc thủ.

Giữa trưa, Tả Đăng Phong cất xe đạp vào một bụi cỏ gần Tung Sơn, sau đó núp ở bên ngoài Thiếu Lâm tự, đợi trời tối là ra tay.

Lúc chạng vạng tối, tăng nhân trong chùa đã đi đến Trai Đường để ăn rồi, Tả Đăng Phong quyết định động thủ.

Tường viện cao 3m cũng không làm khó hắn, xác định xung quanh không có ai, hắn liền nhảy vào, nhanh chóng đi tới trước Thiên Điện, ở cửa có một ổ khóa, Tả Đăng Phong liền bẻ gãy.

Sau khi vào Thiên Điện, Tả Đăng Phong ngậy ngẩn cả người, không nghĩ rằng trong này chỉ có một pho tượng Phật đang nằm, ngoài ra không có vật gì khác.

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh, phát hiện còn có 2 sương phòng ở 2 bên. Tả Đăng Phong liền đi vào sương phòng phía Đông, phát hiện bên trong có rất nhiều sách, hắn liền tới tìm kiếm, nhưng sau một hồi tìm kiếm hắn cũng không có phát hiện được bí tịch võ công gì, nơi này toàn là kinh Phật, hơn nữa còn có mấy quyển kinh từng bị đốt qua.

Tả Đăng Phong liền đi về sương phòng ở phía Tây, hắn lại tìm kiếm nhưng chỉ kiếm được vào bộ sách có võ thuật cơ bản, không có Tẩy Tủy kinh.

Tìm không thấy Tẩy Tủy Kinh, Tả Đăng Phong cũng không có quá mức uể oải, trên thực tế có thể mượn Hàn khí trong bao tay để trung hòa Dương khí trong cơ thể hắn. Hắn tìm Tẩy Tủy kinh chính là muốn tìm ra phương pháp ngưng tụ Linh khí nhanh hơn mà thôi.

- Tẩy Tủy kinh rất quan trọng cho nên không thể để ở đây.

Tả Đăng Phong âm thầm suy nghĩ rồi chạy ra ngoài.

Vừa mở cửa, Tả Đăng Phong liền thấy được có 2 tăng nhân trung niên từ xa đến đây, đối phương cũng đã phát hiện ra hắn. Tả Đăng Phong thấy vậy liền lao ra khỏi Thiên Điện chạy về tường viện phía Tây, 2 tăng nhân thấy vậy liền hô lớn:

- Đứng lại.

Rồi nhanh chóng đuổi theo.

Tả Đăng Phong thấy thế âm thầm nhú mào, nhanh chóng nhảy qua tường viện chạy vào rừng cây, khiến cho hắn không có nghĩ tới chính ra tăng nhân kia lại đuổi theo hắn, xem ra tu vi của 2 người này cũng không thấp.

- Đừng coi nữa, chạy mau.

Tả Đăng Phong chạy đến một gốc cây rồi vẫy vẫy 13 đang ở trên cây.

13 nghe vậy lập tức nhảy xuống rồi chạy theo sau Tả Đăng Phong. Rừng bên ngoài Thiếu Lâm tự đều thưa thớt, Tả Đăng Phong cầm đầu cầm cổ chạy nhưng 2 tên tăng nhân ở phía sau vẫn đuổi theo.

Tả Đăng Phong cảm thấy chột dạ, tu vi của 2 người này không thấp, hắn và 13 chưa chắc đánh thắng được người ta, vạn nhất viện binh của người ta tới thì hắn và 13 sẽ không chạy thoát rồi.

Tả Đăng Phong cùng 13 liều mạng mà chạy, 2 tên tăng nhân ở sau trời chết mà đuổi theo. Nhiều lần Tả Đăng Phong muốn quay đầu lại nói hắn không phải là trộm, suy nghĩ một chút hắn cũng không có la, có hô người ta cũng sẽ không tin.

Bởi vì trước đó xác định đường chạy trốn, sau khi xuống núi Tả Đăng Phong lập tức lấy xe đạp rồi đạp chạy trốn, bởi vì hắn đã luyện Âm Dương Sinh Tử quyết nên đạp xe rất nhanh.

Nhưng mà xe đạp không thể chịu được lực đạo của Âm Dương Sinh Tử quyết, đạo một hồi thì sên xe liền đứt ra, rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong liền bỏ xe rồi mang theo 13 chạy về phía Tây Bắc.

Hắn chạy ở trước, 2 tên tăng nhân đuổi theo ở sau. Tả Đăng Phong không bỏ rơi được 2 tên tăng nhân, 2 tên tăng nhân cũng không đuổi kịp hắn, 2 bên cách nhau vài chục m, không thể nào kéo dài hoặc thu ngắn.

Chạy một hơi hơn 20 km, 2 tên tăng nhân cũng vẫn đuổi theo, Tả Đăng Phong không ngừng kêu khổ, 2 tên tăng nhân này thật là Cẩu bát đản mà, cản vào liền không nhả.

53. Q.1 - Chương 53: Nơi Hoang Dã Ngẫu Nhiên Gặp Được

Tả Đăng Phong cảm thấy mệt rồi, đã không trộm được đồ lại còn bị người ta đuổi theo nữa, thật sự là biệt khuất a.

Chạy từ lúc chạng vạng tối cho đến đêm khuya, 2 tên tăng nhân vẫn đuổi theo sau hắn. Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong không chạy ở ngoài đường lớn nữa mà là chạy vào rừng.

13 luôn chạy sau hắn, nó không tỏ ra có chút mệt mỏi nào, tuy rằng Tả Đăng Phong đã biết nó chạy nhanh, nhưng không nghĩ thể lực có nó lại tốt như vậy.

3h sáng, Tả Đăng Phong cảm thấy Linh khí trong cơ thể gần khô kiệt, vì vậy hắn liền lấy bao tay ra đeo lên để bổ sung Linh khí. 2 tên tăng nhân ở phía sau đuổi theo liền mắng mỗ kêu Tả Đăng Phong dừng lại nhưng mà Tả Đăng Phong càng nghe thì càng chạy nhanh.

Đi vào rừng cây, Tả Đăng Phong vẫn không thoát được sự truy đuổi của 2 tên tăng nhân. Nửa đêm tới sáng, Tả Đăng Phong cảm thấy đói bụng, ngày hôm qua hắn chưa ăn cái gì, chạy cả đêm nên cảm thấy đói rồi. Mà 2 tên tăng nhân kia vừa mới ăn xong cơm tối, nên chạy 5-6 tiếng cũng không cảm thấy mệt mỏi.

Đến lúc này đã không còn phải đuổi theo trộm nữa rồi, mà song phương đang đánh giá sức của đôi chân.

Song phương đều có Linh khí, tốc độ chạy hiển nhiên là rất nhanh. Tả Đăng Phong cũng không có biết là đã chạy được bao nhiêu km, hắn chỉ biết rằng bản thân nhắm về phía Tây Bắc mà chạy. Thẳng đến khi song phương cảm thấy hơi mệt mỏi thì tốc độ mới chậm lại. Dù vậy song phương vẫn không có dừng lại, chạy suốt một đêm, mãi cho đến khi tờ mờ sáng thì vẫn là người đuổi ta chạy.

Rốt cuộc 2 hòa thượng cũng dừng lại, sở dĩ bọn hắn dừng lại là tại vì giày của bọn hắn đã rách hết rồi. Chạy một quãng đường dài, hơn nữa lại dùng Linh khí cho nên giày bọn chúng không rách cũng khó.

- Không phục thì đến đây.

Tả Đăng Phong thấy 2 tăng nhân dừng lại thì xoay người hô lớn.

2 tầng nhân vốn là uế oải, nghe được Tả Đăng Phong nói lời trào phúng như thế thì liền miễn cưỡng đuổi theo. Tả Đăng Phong thấy thế lập tức mang 13 chạy lên một ngọn núi.

Chạy lên núi, 2 tên tăng nhân liền bị bụi gai quấn vào người, Tả Đăng Phong thấy thế cũng không có cười nhạo mà chạy lên núi. Hắn lo lắng 2 tên tăng nhân sẽ cởi hết quần áo mà đuổi theo hắn.

Trên đường chạy lên núi, Tả Đăng Phong phát hiện trên ngọn núi này có sơn đạo, xung quanh núi có rất nhiều sơn động. Ở giữa núi còn có những đạo quan cùng chùa chiền hoang tàn, gạch đá đổ nát. Dựa theo những thứ còn sót lại thì nơi này trước đây hẳn là một tòa đạo quán, ngoài ra gạch ở đây rất nhỏ so với gạch dùng để xây những tòa đạo quán thông thường, điều này nói nên phế tích này có cách đây rất lâu rồi.

Bởi vì niên đạo quá xưa cho nên những vật liệu bằng gỗ đã biến mất, bất quá dựa theo những đồng đá vụn ở đây thì quy mô của đạo quán này cũng không nhỏ.

Tả Đăng Phong dừng lại ở sườn núi giây lát rồi bắt đầu trèo lên đỉnh núi, hắn muốn lên đỉnh núi để xem 2 tên tăng nhân có đuổi lên nữa không.

Sau khi lên đỉnh núi, Tả Đăng Phong ngược mắt nhìn xa thì thấy 2 tên tăng nhân đã khắp khểnh rời đi, điều này làm hắn yên lòng, sau đó hắn nhìn xung quanh, muốn tìm một chỗ để nghỉ ngơi.

Đỉnh núi cũng còn lại một cái nền đất và vô số gạch đá, điều này nói lên nơi này trước đây cũng là một tòa kiến trúc rất lớn. Đỉnh núi có gió lớn, Tả Đăng Phong liếc mắt nhìn quanh thì thấy ở đồng gạch đá kia có một pho Pháp tượng, hắn đi tới để nhìn xem. Pho tượng này đã bị thời gian bào mòn nhưng Tả Đăng Phong vẫn nhìn thấy được, đây là một vị Thái Thượng Đạo Quân của Tiệt giáo, hắn cũng không phải dựa vào mặt để nói lên điều này, mà hắn dựa vào Thái Cực đồ trong tay của Pháp tượng.

Ngoài Pháp tượng này ra thì trên đỉnh núi cũng không có tượng nào khác, điều này nói lên trước đây nơi này chính là đạo quán của Tiệt giáp.

Nhìn xung quanh một lát, Tả Đăng Phong liền phát hiện ở trước mặt có một sơn động, vì thế hắn liền nhặt cỏ khô vào củi, vào đốt lửa để sưởi ấm.

Sau khi đốt lửa lên thì Tả Đăng Phong bắt đầu sưởi ấm, lúc này hắn phát hiện không có 13 bên người. Vì thế liền đứng dậy đi gọi.

Đi ra sơn động hô vài tiếng, xa xa truyền đến tiếng kêu của 13, Tả Đăng Phong theo tiếng mà tới, phát hiện 13 đang ngồi xổm trước một bụi cỏ cách đó không xa.

- 13, mày đang nhìn cái gì thế?

Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn 13, lúc này 13 đang nhìn vào một miếng thạch bích của phía Bắc, chiều cao của miếng thạch bích này khoảng 5m, dài chừng 23-25m, đúng là một lối vào, mặt trên có viết chữ nhưng đã bị thời gian bào mòn, chỉ còn thấy được vài đồ họa trên này.

“Meo Meo”

13 kêu lên một tiếng.

Thấy vẻ mặt di thường của nó thì Tả Đăng Phong vội vàng ngó xuống, phát hiện mắt phải của 13 cũng không biến thành màu vàng, cái này nói rõ nó không nhìn thấy vật Âm tính gì.

- Đi thôi.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên rồi đi. Đi được mấy bước, thấy 13 vẫn không chịu đi, nó nghiêng đầu, mắt mèo lộ vẻ tò mò, dường như nó tìm thấy được một thứ thú vị.

Tả Đăng Phong thấy thế rất là nghi hoặc, liền đi về phía thạch bích kia, hắn quang sát tỉ mỉ cũng không có phát hiện điều gì khác thường, nhưng mà vẻ mặt 13 càng ngày càng tỏ ra hiếu kỳ, mắt mèo mở to.

- Đây là một ngôi mộ sao ?

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn về phía 13.

13 nghe vậy lắc lắc đầu.

- Trong này có gì à?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 gặt đầu.

Tả Đăng Phong thấy vậy lập tức nghĩ đến sau miếng ngọc bích này là một gian mật thất, hơn nữa trong này còn có đồ.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong cảm thấy hiếu kỳ, lại quan sát vào tấm thạch bích này, cuối cùng đi tới một vách thạch bích gần ngọn núi, ở đây hắn thấy được trên thạch bích có khắc Âm Dương Thái Cực phù, Dương phù cao hơn Âm phù khoảng 1 tấc. Giữa Âm

Bởi vì Dương phù cao hơn Âm phù, hơn nữa lại có khe hở cho nên Tả Đăng Phong đoán chỉ cần ấn vào Dương phù thì có thể mở được mật thất.

Cho dù là phát hiện mật thất tồn tại nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn không có xuống tay, hắn ngồi xuống đả tọa Luyện khí. Hắn làm như vậy sở dĩ là nếu như mở mật thất ra gặp nguy hiểm thì hắn cũng có thể chạy trốn.

Giữa trưa, đan điền của Tả Đăng Phong đã đầy khí, hắn đứng lên rồi lấy hết dũng khí, ấn vào Dương phù.

Ấn xong liền không có chút phản ứng nào, Tả Đăng Phong không do dự mà liền dùng Linh khí, vận hết toàn lực, cuối cùng cũng ấn được Dương phù, cùng lúc đó thạch bích vang lên một tiếng nặng nề, tấm thạch bích của phía Tây ngọn núi dần dần lui vào.

Tả Đăng Phong thấy mật thất đã mở ra thì vội vàng ngừng mắt đánh giá bên trong, khiến cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là trong mật thất ngoài một Pháp tượng đạo sĩ ra thì cũng không có cái gì.

Tả Đăng Phong để sát mặt vào cửa đánh giá pho Pháp tượng kia, phát hiện đây là một pho Pháp tượng điêu khắc một đạo sĩ còn trẻ, toàn thân mặc áo bào, lông mày như trắng, vô cùng anh tuấn, ngay cả ngũ quan cùng với quần áo đều rất sinh động, bởi vì đã quá lâu nên trên tượng có dính không ít tro bụi.

- 13, vào xem cái này nè.

Tả Đăng Phong quan sát một lát, quay đầu nhìn về phía Thập Tam.

Vừa quay đầu lại thì thấy vẻ mặt 13 đột nhiên lộ ra vẻ khiếp sợ, Tả Đăng Phong thấy thế vội quay đầu lại nhìn vào mật thất, vừa nhìn vào thì lông tơ cả người dựng lên.

Tự dưng Pháp tượng nhắm mắt lại.

54. Q.1 - Chương 54: Thuần Dương Huyền Âm

Cho dù bây giờ là giữa trưa nhưng Tả Đăng Phong vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm cho đổ mồ hôi lạnh, bởi vì hắn thấy Pháp tượng kia mở mắt ra, nói cách khác đó là một người nào đó.

Tả Đăng Phong không có chạy trốn, tuy rằng người đạo sĩ trong này khiến hắn hoảng sợ nhưng mà lúc này là ban ngày, nếu như là Âm vật thì hắn sẽ không có khả năng không sợ mặt trời.

Tả Đăng Phong nhìn vào người đạo sĩ trong này nhưng mà người đạo sĩ này cũng không có nhìn hắn, lúc này hắn đang nhắm mắt lại để thích ứng với ánh sáng, khoảng chừng 3' sau thì hắn mở mắt ra, Tả Đăng Phong cũng không có đi đâu cả, đạo sĩ kia cũng không có mở miệng. Hắn nhìn ra bên ngoài, vẻ mặt rất bình tĩnh, trong sự bình tĩnh mang theo vẻ tiêu điều.

- Người là ai ?

Táp mở miệng hỏi.

- Người không biết lên tiếng sẽ làm phiền người khác sao?

Đạo sĩ đánh giá Tả Đăng Phong.

- Vậy tôi sẽ đi.

Tả Đăng Phong nói xong rồi đi ra, tuy rằng hắn không biết đạo sĩ này là ai, tại sao lại ngồi ở đây nhưng mà sự xuất hiện của hắn đã quấy rầy đến đối phương.

- Lúc này là triều đại nào ?

Đột nhiên đạo sĩ mở miệng hỏi.

- TQ Dân quốc năm thứ 27.

Tả Đăng Phong dừng lại, nếu đối phương mở miệng nói thì chứng tỏ hắn không có địch ý.

- Khang Hi năm thứ 3 cách đây bao nhiêu năm?

Đạo sĩ hỏi.

- Khang Hi năm thứ 3 là năm 1663, bây giờ là năm 1938, khoảng 275 năm.

Tả Đăng Phong nhíu mày tính toán.

- Còn 25 năm nữa.

Đạo sĩ kia nghe vậy bình tĩnh đã mở miệng, vẻ tiêu điều trong ánh mắt càng nhiều hơn.

- Tôi vô ý xin nhập, tôi sẽ đóng cửa lại.

Tả Đăng Phong lên tiếng lần nữa. Tuy rằng hắn không rõ 25 năm trong miệng đạo sĩ kia là gì nhưng hắn dựa vào lời nói của đạo sĩ kia, có thể khẳng định người này đã sống ở đây rất lâu.

- Làm phiền người canh giữ ở bên ngoài nửa canh giờ, đã lâu rồi bản đạo còn chưa nhìn thấy mặt trời.

Đạo sĩ mở miệng thở dài.

- Được rồi.

Tả Đăng Phong nhìn đồng hồ trên tay rồi gật đầu đáp ứng.

- Làm phiền rồi.

Đạo sĩ lên tiếng nói cảm ơn, lập tức không lên tiếng nữa.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nói gì thêm, ra bên ngoài ngồi cùng với 13.

Đạo sĩ trẻ tuổi một mực nhìn vào cảnh tượng ngoài động, ánh mắt của hắn nhìn vào mặt trời, nhìn rất lâu, nếu là người bình thường khẳng định là sẽ không nhịn được mà hắt xì nhưng mà hắn lại không có gì cả. Tuy rằng ánh mắt của hắn nhìn quanh, nhưng từ đầu đến cuối vẫn duy trì tư thế xếp bằng.

Khi hắn đang ngưng thần quan sát thì Tả Đăng Phong cũng không có quấy rầy hắn, mặc dù trong lòng hắn vô cùng nghi hoặc nhưng hắn vẫn không dám tùy ý đặt câu hỏi. Bởi vì hắn không biết đạo sĩ trẻ tuổi này lợi hại như thế nào, bất quá hắn có thể ở đây một thời gian dài, lại không ăn không uống, điều này nói lên hắn đã khác xa người thường, Tả Đăng Phong lo lắng mình không cẩn thận sẽ chọc giận hắn.

- Tới giờ rồi, đóng thạch môn lại, ngày sau chớ quay lại.

Thật lâu sau, rốt cuộc đạo sĩ kia thu lại tầm mắt rồi nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhìn đồng hồ, càng thêm bội phục đạo sĩ trẻ tuổi này, hắn không có đồng hồ nhưng có thể xác định được nửa canh giờ trôi qua được bao lâu.

- Có phải người có thương tích trong mình không?

Tả Đăng Phong đứng lên hỏi.

- Người muốn như thế nào?

Đạo sĩ nghe vậy lập tức lộ sát cơ.

- Ta muốn hỏi người có cần trợ giúp không?

Tả Đăng Phong thấy thế đi đến phía bên phải đóng cơ quan, thạch môn từ từ khép lại.

- Chậm đã, bản đạo có chuyện nói với người.

Ngay tại khi thạch môn sắp đóng lại thì đạo sĩ trẻ tuổi mở miệng, Tả Đăng Phong nghe vậy lại mở thạch môn ra.

- Người là đệ tử của Xiển giáo sao?

Thạch môn mở ra, đạo sĩ trẻ tuổi hỏi.

- Tuy rằng ta luyện pháp thuật của Xiển giáo nhưng ta khoogn phải là đạo sĩ.

Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời, trong lòng hắn rất là nghi hoặc, không rõ vị đạo sĩ này vì cái gì sẽ có câu hỏi như thế.

- Dương khí trong cơ thể người quá thừa, nếu như có sư phụ ở bên thì hắn sẽ không ngồi yên mà nhìn.

Đạo sĩ nói.

- Ta không có sư phụ, ta luyện chính là pháp môn Luyện khí của nữ nhân.

Tả Đăng Phong ảm đạm gật đầu. Vị đạo sĩ này thật lợi hại, Thiết Hải cùng Ngọc Phát tiếp xúc thân thể hắn mới có thể nhận ra Dương khí của hắn quá thịnh, thế mà đạo sĩ này ngồi ở đằng xa lại có thể nhìn thấy được.

- Trên người người có vật gì phát ra hàn khí?

Đạo sĩ lại hỏi.

Tả Đăng Phong liền ngăn cản cả người, làm sao người này biết được mình có cái bao tay kia. Bất quá cho dù nội tâm nghi hoặc thì Tả Đăng Phong vẫn lấy cái bao tay kia ra.

- Người cũng biết vậy này sao?

Đạo sĩ nhìn thoáng qua bao tay rồi thuận miệng hỏi.

- Xin mời đạo trưởng chỉ giáo.

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức thỉnh giáo.

- Bao tay này vốn có 2 cái, là do Hùng Kim Tầm nhả tơ dệt thành, phải là Dương, tên là Thuần Dương Thủ, trái là Âm, tên Huyền Âm Thủ, lúc trước là do Chu đạo nhân Âm Dương tử để lại, tục truyền Thuần Dương trên tay phải của Âm Dương tử có thể tản cốt thành tro, Huyền Âm trên tay trái của hắn có thể làm đóng băng. Phương pháp luyện khí của người đã đi lệch rồi, nếu bây giờ bỏ hết luyện lại từ đầu sẽ tổn công tổn sức, có được Huyền Âm thủ này thì tính mạng của người cũng không đáng lo ngại, bất quá ngày sau nếu nó biến mất thì người sẽ nguy hiểm.

Đạo sĩ chính sắc giải thích.

- Đa tạ đạo trưởng chỉ giáo.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói cảm ơn.

- Ai là người tu đạo mạnh nhất đương thời?

Đạo sĩ thuận miệng hỏi lại.

- Kim Châm, Ngân Quan, Đồng Giáp, Thiết Hải, Ngọc Phát, năm người này đúng là Huyền Môn Thái Đầu..

Tả Đăng Phong trả lời.

- Tu vi ra sao?

Đạo sĩ nhíu mày hỏi

- Bọn họ có thể nhảy hơn 40 trượng.

Tả Đăng Phong do dự một chút rồi trả lời.

- Chỉ bằng chừng đó mà tự mình là Thái Đấu, Phật môn suy rồi, Đạo môn cũng không xong.

Khuôn mặt đạo sĩ lộ vẻ khinh thường cùng xem thường

Tả Đăng Phong thấy thế không có nói tiếp, bởi vì đạo sĩ nói cái gì hần căn bản là nghe không hiểu.

- Đạo trưởng, người có biết con mèo này?

Tả Đăng Phong do dự một chút lại mở miệng thỉnh giáo, lai lịch của bao tay hần đã biết, nhưng là 13 có lai lịch gì thì hần vẫn chưa biết được.

- Hơi thở của vật này vô cùng quái dị, cả đời này bản đạo chưa từng thấy qua.

Đạo sĩ nhíu mày nhìn vào 13, hồi lâu sau mới mở miệng trả lời.

- Đa tạ đạo trưởng, nếu đạo trưởng không có gì chỉ giáo thì ta xin cáo từ.

Tả Đăng Phong nói, lúc này hần còn chuyện quan trọng để làm, không thể ở lại nữa.

- Ta gặp người cũng coi như là có duyên phận, phương pháp tụ khí của người lại quá chậm, bản đạo sẽ truyền lại cho người một chỉ quyết luyện khí của Tiệt giáo, người hãy nghe cho kĩ. Tả thủ tam chỉ tiếp nhất chỉ nhị tiết, ngũ chỉ tiếp thọ văn, nhị chỉ tam chỉ hàm lộc văn, thử chỉ quyết khả tụ thiên địa linh khí, nhĩ thập nhị kinh mạch tấn thông, cần gia tu hành, ngưng khí trùng tử chỉ nhật khả đãi.

Đạo nhân bình tĩnh nói xong nhắm hai mắt lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy trong khoảng thời gian ngắn ngảy đại, hần không nghĩ tới đạo sĩ sẽ truyền thụ chỉ quyết cho hần, lúc này hần rất cần phương pháp tụ khí, xem ra chuyến đi Thiếu Lâm này cũng không uổng công.

Sau đó Tả Đăng Phong bắt đầu nhớ lại những lời của đạo sĩ kia rồi bắt đầu theo phương pháp kia mà tụ khí, trong khoảnh khắc hần liền cảm thấy kinh mạch được mở rộng ra, linh khí bên ngoài như suối lớn tràn vào thân thể hần.

- Đa tạ đạo trưởng, xin hỏi đạo trưởng có pháp danh gì?

Tả Đăng Phong vội vàng nói cảm ơn.

- Ta họ Ôn, người đi đi.

Đạo sĩ nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhíu mày đứng ngẩn ngơ hồi lâu, rồi khom người cảm ơn, sau đó mới đến đóng lại mật thất.

Sau khi đóng mật thất lại, Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, ánh mặt trời làm hần cảm thấy mọi chuyện phát sinh đều là thật. Lúc này Tả Đăng Phong vô cùng kích động, đạo sĩ này đã truyền cho hần một chỉ quyết không cần ngồi xếp bằng điều tức, bất kể lúc nào, chỉ cần dùng chỉ quyết này sẽ tụ tập được linh khí.

Một hồi lâu, Tả Đăng Phong mới từ trong vui mừng lấy lại bình tĩnh, nhanh chóng mang theo 13 chạy về phía Đông, hần muốn trở lại Văn Đăng để đào ngôi mộ cũ của 13.

Trong chỗ mộ của 13 còn một cái Thuần Dương thủ, cái này cũng không có tác dụng nào đối với Tả Đăng Phong bởi vì Dương khí trong người hần quá thịnh nhưng mà Tả Đăng Phong nhất định phải tìm Thuần Dương thủ này để hủy nó đi..

Nếu muốn cứu sống Vu Tâm Ngữ, nhất định phải tìm được 6 loại động vật kia, trong quá trình này hần sẽ có khả năng xảy ra xung đột với ngũ đại cao thủ. Một khi tiếng vào Chí Tôn Chi Thành, có thể sử dụng Sinh Tử quyết phối hợp Huyền Âm thủ phát ra hàn khí để làm đóng băng đối phương. Tả Đăng Phong

không hy vọng kẻ thù nào của mình có thể chống lại công kích của mình, cho nên hẳn nhất định phải hủy Thuần Dương thủ.

55. Q.1 - Chương 55: Người Nb Đào Mộ

Tâm tình bây giờ của Tả Đăng Phong coi như là không tệ, tuy rằng đầu sỏ là Đăng Khi chưa chết nhưng mà những tên đồng lõa đã bị thanh trừ, quan trọng hơn là hắn đã phát hiện được phương pháp có thể cứu sống Vu Tâm Ngữ. Một điều nữa là hắn đã có được Chỉ Quyết tụ khí, có thể tăng nhân tốc độ tụ tập Linh khí, không bao lâu nữa hắn sẽ tiến vào Cửu Bội Chỉ Tôn Chi Cảnh, đến lúc đó thực lực của hắn có thể sánh vai với Ngũ Đại Huyền Môn Thái Đấu. Đến lúc đó, nếu ai muốn cướp đi 6 loại động vật Âm chúc đó thì Tả Đăng Phong sẽ giết hết, vì cứu Vu Tâm Ngữ chuyện gì hắn cũng làm.

Lúc này, Tả Đăng Phong đạp xe đạp trở lại Thanh Thủy quan, mỗi ngày hắn đi gần 20km, dù vậy tới gần duyên giới Hà Nam thì xe đạp đã bị hư, hắn lại vô thành trộm một chiếc xe đạp khác. 10 ngày sau Tả Đăng Phong đã trở lại huyện Văn Đăng, hắn quyết định về nhà thăm 2 người chị của mình một chút.

Đi vào đầu thôn, Tả Đăng Phong đem xe đạp dấu đi, để 13 núp chỗ nào rồi hắn mới đội mưa đi đến nhà chị hai của mình.

Chị hai nhìn thấy Tả Đăng Phong thì liền bật khóc rồi tới ôm hắn, Tả Đăng Phong là em trai của nàng, nhìn thấy bộ dạng bây giờ giống ăn mày của Tả Đăng Phong thì chị hai của hắn cũng vô cùng khó chịu. Sau đó, chị hai liền nấu cơm cho hắn, anh rể thì ngồi ở ngai hiên hút thuốc. Không có tiền giúp đỡ của Tả Đăng Phong, nhà cửa hiện giờ đã không còn như trước, bọn nhỏ đã rủ nhau xanh xao, gầy rất hơn nhiều so với trước.

- Anh rể, có phải là không chào đón tôi về đây không?

Tả Đăng Phong nhú mày đánh giá anh rể.

- Cuộc sống không tốt, lương thực cũng không đủ.

Anh rể đối với hắn có chút xa cách.

- Thuận tử, cháu chạy qua kêu di và dựng tới đây, nói cậu đã trở về rồi.

Tả Đăng Phong sờ đầu cháu trai đầu của mình, nó nghe vậy thì chạy ra ngoài, không bao lâu thì mang theo chị ba và chồng của nàng trở lại.

Chị ba thấy bộ dạng của Tả Đăng Phong cũng nhìn không được mà rơi lệ mà anh rể thứ của hắn thấy vậy cũng buồn bực, không nói lời nào.

- Chị hai, chị ba, hiện giờ em đã không có chỗ để đi rồi, các chị nói em làm sao đây?

Tả Đăng Phong mở miệng cười đùa.

- Về ở với chị, tuy rằng chị khó khăn nhưng cũng sẽ không để em đói.

Chị hai hắn lau lệ rồi nói.

Chị hai hắn chưa nói xong thì anh rể đầu liền ho khan.

- Nhà chị có nhiều con, Tiểu Phong về ở với chị đi.

Chị ba thấy thế vội vàng mở miệng.

- Trẻ con ở nhà chúng ta cũng không ít.

Anh rể thứ thở dài lắc đầu.

- Anh rể cả, anh họ cái gì, phỉ anh không tốt sao?

Tả Đăng Phong liếc mắt nhìn anh rể đầu của hắn, sau đó nhìn về anh rể thứ:

- Anh sợ tội đến nhà anh sẽ ăn không ngồi rồi sao?

- Em vợ, không phải vậy.

Anh rể cả nghe vậy lập tức xua tay, mà anh rể thứ liền dứt khoát không dám lên tiếng.

- Yên tâm đi, lần này tôi trở về là đưa tiền cho 2 chị của tôi.

Tả Đăng Phong nói xong liền móc 2 miếng vàng trong ngực ra rồi nhét vào tay 2 người chị của mình.

2 người chị của hắn thấy 2 miếng vàng thì ngẩn cả người.

- Một miếng vàng có thể đổi được 300 đồng đại dương, có thể mua được toàn bộ nhà trong xóm này.

Tả Đăng Phong ăn sạch cơm trong bát rồi ngồi xuống giường.

- Chị hai, chị ba, 2 chị tiền em một đoạn.

Tả Đăng Phong mang giày xong, xoay người ra cửa.

Chị hai, chị ba nghe vậy vội vàng đi theo ra ngoài, Tả Đăng Phong đợi các nàng đi ra thì liền đóng cửa lại.

- Chị hai, chị ba, sau này em sẽ không trở lại, 2 người bảo trọng.

Tả Đăng Phong nhỏ giọng.

- Hả? Có phải em đã gây họa gì rồi không?

2 người chị trầm miệng một lời.

- Em giết rất nhiều người, sau này nếu trở về sẽ làm liên lụy các chị.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng.

2 người chị của hắn nghe vậy, lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong ấn tượng các nàng thì Tả Đăng Phong là một thư sinh yếu đuối, thiện lương, không nghĩ tới hắn lại dám giết người.

- Tiền này là tiền sạch sẽ, 2 chị cứ yên tâm. Em đi rồi, chớ nói với ai rằng em đã trở về.

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh rồi bước đi.

2 người chị thấy thế vội vàng chạy tới khóc rồi bỏ vàng vào trong túi của hắn. Giờ phút này Tả Đăng Phong đã cảm nhận được tinh thần ấm áp, hắn lại lấy 2 miếng vàng nhét vào trong tay 2 người chị.

Sau khi đi ra khỏi thôn, Tả Đăng Phong đến trước mộ của mẹ mình bái tế, sau đó hắn đạp xe đạp cùng 13 rời khỏi đây.

Sơn thôn ở dưới chân núi đã hoang tàn, người đã không còn, chỉ còn lại vài con chó ở lại.

Đi lên sơn đạo khoảng 5km thì Tả Đăng Phong nghe được tiếng nói, hắn vội nghiêng tai lắng nghe, tiếng nói là phát ra từ hướng Bắc. Tả Đăng Phong vội vàng chạy tới, thì phát hiện ở sườn Đông Bắc đang tụ tập rất nhiều thôn dân và lính NB.

Thấy được cảnh này, chân mày Tả Đăng Phong nhíu lại bởi vì chỗ mà bọn họ đang đứng chính là vị trí của cổ mộ, hiện giờ chỗ đất đã chất đầy bùn đất, không hỏi cũng biết bọn chúng đang đào lên.

Trong rừng có hơn 100 tên lính, toàn bộ bọn hắn đều cầm súng, mà thôn dân cũng có khoảng 300 người, toàn bộ cây cối chung quanh đều bị chặt hết, rõ ràng là bọn hắn đề phòng có người lợi dụng sự che chắn của mấy cây kia mà tới gần khu vực này.

- Tại sao đám lính kia lại tới nơi này?

Tả Đăng Phong cất xe đạp đi, lặng yên đứng ở một chỗ an toàn, thầm hỏi.

Điều đầu tiên hắn nghĩ tới chính là đám lính NB kia biết được chuyện của 13 trong miệng của những người dân địa phương, 13 xuất hiện ở chân núi, trên cổ nó còn có đeo một cái vòng vàng, người có đầu óc một chút sẽ biết nơi 13 chui ra là từ trong tòa mộ cổ này hơn nữa bên trong lại có rất nhiều châu báu, điều này khiến cho đám người NB liền khiến đám người NB động lòng tham.

Còn một suy đoán nữa, đó chính là Đằng Khi dựa vào cái vòng cổ của 13 mà đoán ra được tính đặc thù của tòa mộ cổ này, cho nên hắn mới dẫn người đến đây để đào móc, khả năng này cũng có. Nhưng mà việc gì cũng phải có động cơ, nếu là thế, vậy động cơ của Đằng Khi là gì?

Tả Đằng Phong nhìn không được tình huống dưới kia, nhưng mà dựa vào số bùn đất để ở trên đất thì hắn có thể đoán được tòa mộ cổ kia đã bị đào lên. Đối với tình huống trước mắt, Tả Đằng Phong cũng không cảm thấy uể oải, bởi vì đào mộ là một công trình lớn, nếu dựa vào sức của hắn cùng với 13 thì muốn đào được tòa mộ cổ lên thì ít nhất cũng tốn vài tháng. Điều bây giờ hắn quan tâm không phải là trong tòa mộ cổ kia có bao nhiêu kim ngân châu báu, hắn quan tâm đến Thuần Dương hộ thủ kia, nếu thứ này rơi vào trong tay người NB thì sẽ gặp phiền phức lớn.

Sau khi quan sát một hồi lâu, Tả Đằng Phong cũng không có thấy được bóng dáng của Đằng Khi ở trong này.

Đám lính NB phòng thủ vô cùng nghiêm mật, Tả Đằng Phong cũng không dám động thủ, bằng không đám lính NB sẽ bắn hắn thành tổ ong vò vẽ. Cân nhắc một hồi lâu, Tả Đằng Phong quyết định lặng yên lui về phía sau, lúc này là ban ngày, đợi đến ban đêm hắn sẽ đến đây.

Tả Đằng Phong trở về Thanh Thủy quan, sau khi quan sát một hồi lâu, xác định không có nguy hiểm thì hắn mới mở cửa đi vào.

Tả Đằng Phong sớm đã tập thói quen cẩn thận, trước khi rời khỏi Thanh Thủy quan thì hắn có làm vài ký hiệu, hiện giờ đi đến đây thấy được những ký hiệu kia vẫn còn y nguyên thì hắn hơi yên tâm.

Sau khi đi quanh một vòng Thanh Thủy quan thì Tả Đằng Phong liền đi ra mộ của Vu Tâm Ngữ.

Mùa xuân đến, mộ của Vu Tâm Ngữ đã mọc nhiều cỏ, điều này làm cho Tả Đằng Phong cảm thấy bi thương, hắn ngồi xuống bắt đầu nhổ cỏ.

- Em cứ ở đây đợi anh, nhất định anh sẽ kiếm được những thứ đó về để cứu sống em.

Sau khi nhổ cỏ xong, Tả Đằng Phong liền rời đi, hắn chưa giết được Đằng Khi, chưa kiếm được 6 loại động vật Âm chúc kia nên không dám ở lại đây lâu. Làm một nam nhân, hắn không thể thờ ơ ngẩn ngơ, thống khổ đau buồn, việc bây giờ hắn cần làm chính là đợi đêm xuống là đi đến tòa mộ cổ kia.

56. Q.1 - Chương 56: Mộ Cổ

Hầm mộ được đào như hình cái phễu, chiều sâu vượt quá 30 thước, Tả Đằng Phong chạy đến thì liền trượt xuống phía bên dưới, sợ dĩ hắn không đi cầu thang là sợ đám lính NB nhìn thấy sẽ nổ súng hắn, hắn giả vờ trượt chân như thế này đánh lính NB sẽ cho rằng hắn vô ý mà ngã xuống, sẽ không nổ súng. Chưa bao giờ Tả Đằng Phong xem nhẹ đám lính NB.

Phía dưới hầm mộ là đường vào mộ, nóc của đường vào mộ đã bị đào lên, đường vào mộ lộ ra bên ngoài, đường vào mộ rộng có vài chục bước chân, lúc này đường vào mộ đã được đốt lửa lên, mấy tên lính NB cầm súng đuổi thôn dân về tiếp tục mà đào móc. Sau khi xuống dưới Tả Đằng Phong lập tức giả vờ bước đi tập tễnh về phía mộ ở sườn Bắc.

Lúc này, quần áo trên người Tả Đằng Phong vô cùng rách rưới, cho nên khi hắn bước đi vào thì mấy tên lính NB cũng không có ngăn cản hắn, tưởng hắn là thôn dân đào móc ở dưới này.

Sợ dĩ Tả Đằng Phong không có giết mấy tên lính NB này là bởi vì hắn rất hiểu tâm lý của thôn dân, nếu như hắn giết chết những tên lính NB này thì thôn dân lập tức chạy trốn, lính NB ở bên ngoài thấy được người ở dưới đáy mộ chạy lên nhất định sẽ cho người đến xét, đến lúc đó bản thân hắn sẽ trở thành ba ba ở trong rọ.

Trên những bức đường của đường đi vào mộ có rất nhiều lỗ thủng hình tròn, phía dưới chân còn có rớt một ít cung tên, không hỏi cũng biết đây chính là cơ quan để phòng ngừa bọn trộm mộ, chẳng qua là thời gian trôi qua quá lâu nên cơ quan đã mất đi hiệu quả.

Đườn vào mộ dài hơn 50 trượng, cách một khoảng lại có một cái bóng đèn, Tả Đăng Phong thấy được những bóng đèn này thì muốn phá hủy chúng, nhưng mà sau khi cân nhắc thì hắn cũng không làm, nếu ngọn đèn chợt tắt thì sẽ khiến đám lính NB sinh nghi ngay.

Nhanh chóng đi vào, Tả Đăng Phong liền đến một chỗ mộ thất to lớn, bề rộng của mộ thất này dài vài chục thước, có kiến trúc hình vuông, đỉnh mộ là một mái vòm, cao tới 4-5m, trên đỉnh mộ có rất nhiều bích họa tinh mỹ, nội dung của bích họa hẳn là một bộ tượng đồ, chẳng qua giờ phút này những viên Dạ Minh Châu khảm lên những đỉnh đó đã đám lính NB lấy xuống hết, xung quanh còn có đựng những thùng, trong những thùng này có vô số đồ gốm, nhạc khí bằng đồng... bởi vậy có thể thấy được mục tiêu của đám lính NB chính vàng bạc, châu báu còn những thứ kia bọn chúng cũng không quan tâm.

Ở sát mặt đất phía bên phải của mộ thất có một cái động nhỏ hình tròn cũng không lớn lắm, không hỏi cũng biết đây là chỗ mà 13 đã đào rồi chui ra năm đó. Trong mộ thấy này có một tấm bia đá, mặt sau của tấm bia đá này là một thạch thai 3 tầng, tầng cao nhất của thạch thai này có để một cái quan tài bằng đá to lớn, nắp quan tài đã bị mở ra, bên ngoài có rơi vãi một ít di cốt.

Phía Bắc của mộ thất có 2 tên lính NB đảm giám thị một số thôn dân đang đào móc vách tường phía Bắc, bởi vì khoảng cách khá xa nên bọn hắn cũng không thấy Tả Đăng Phong đi vào.

- Một đám ngu xuẩn.

Tả Đăng Phong thầm mắng một tiếng rồi lặng yên đi đến xem những thứ đã viết trên tấm bia đá kia. Đám lính NB này không phải người trong nghề, bằng không bọn chúng sẽ không coi trọng vàng bạc, châu báu hơn những thứ đồ gốm, nhạc khí... kia, càng sẽ không sai sót khi cho rằng ở cánh Bắc sẽ còn một mộ thất chính. Kỳ thật trước khi tiến vào mộ thất, Tả Đăng Phong đã dựa vào những chữ viết trên vòng cổ 13 để suy đoán đây là một mộ táng thời nhà Chu, hẳn ở Sở Văn Hóa nhiều năm cho nên đối với những phong tục táng táng thì cũng có biết được một vài phần. Thời nhà Chu thì mộ thất chính chỉ có 1, vật bồi táng cùng quan tài của chủ nhân được đặt chung một chỗ, đến cuối thời kỳ Chiến quốc thì vật bồi táng mới được đặt tách ra với quan tài của chủ nhân.

Tâm tình hiện giờ của Tả Đăng Phong cũng không tốt, bởi vì hắn cũng không cảm hận được Dương khí, thời kỳ Thương Chu trình độ luyện kim còn kém nên không thể nào tinh luyện ra sắt thép, mà chỉ có thiết khí mới có thể che kín được hàn khí trên Hàn Âm thủ, cứ thế mà suy ra thì Thuần Dương thủ cũng vậy. Cho nên lúc này không cảm giác được Dương khí ở trong này thì điều này nói lên Thuần Dương thủ cũng không có ở đây. Hắn không có lập tức rời đi là bởi vì hắn muốn biết lai lịch của 13, mà tấm bia đá kia có thể là đầu mối duy nhất.

Tấm bia đá này được đặt ở đây, cũng chưa bị phong hóa, sơn son ở phía trên cũng không bị bóc ra, chữ viết vô cùng rõ ràng, tấm bia đá rất lớn, có khắc rất nhiều chữ. Nhìn những chữ cổ này thì Tả Đăng Phong cũng không thể đọc nhanh được, hắn chỉ có thể đọc từ trên xuống dưới, tấm bia này ghi lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ này, chủ nhân ngôi mộ này chính là đời vua thứ năm của Lai quốc đời nhà Chu, cả cuộc đời hắn, có 3 việc để cho hắn ngạo mạn nhất, chuyện thứ nhất chính là “Hưng ngư mục vương cốc tức, tam niên vô biểu.” Ý tứ những lời này là hắn phát triển mạnh nông canh ngư nghiệp, trong 3 năm không có một người dân nào chết đói cả.

Chuyện thứ hai là “Thu tâm liêm dục, chỉ đắc phu nhân bát giá” ý nghĩa chính là hắn có thể khắc chế được vọng vọng của mình, cả đời chỉ cưới có 8 người vợ.

Chuyện thứ ba, chuyện mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất chính là “Đắc thần vật khắc thập nhị vông lượng, bách tề chủ Khương Tử Nha di đồ lục bách lý” những lời này khiến Tả Đăng Phong nhíu mày. Khương Tử Nha là khai quốc công thần của nhà Chu, ông ta cũng sống cùng thời với 13. Sau khi nhà Chu được thành lập thì đất phong của Khương Tử Nha chính là Sơn Đông Tề quốc, hơn nữa hắn lại bị bức bách mà dời đô. Những điều này là lịch sử cho nên Tả Đăng Phong biết. Làm hắn cau mày chính là thâm ý của những lời này “Quý quái nhất tử” chính là yêu tinh cùng quỷ quái, điều này không khỏi làm cho Tả Đăng Phong liên

tưởng đến 12 loại động vật kia, mặt sau của những lời này còn có thâm ý khác, có thể là Lai Vương chiếm được 13, khắc chế 12 loại động vật kia, bức bách Khương Tử Nha dời đô.

Nếu quả thật như thế thì 13 cùng với 12 loại động vật kia cũng không phải là do một người thuần hóa, 13 có thể là của Lai vương, mà 12 loại động vật kia có thể ở bên Khương Tử Nha, khả năng này rất lớn, bởi vì ngày đó ở Thánh Kinh sơn sau khi thấy được con khỉ vàng trên vai Ngọc Phát thì Tả Đăng Phong từng hỏi nó có biết con khỉ kia không, lúc đó nó gật đầu, nhưng mà khi hỏi chúng nó không phải là bằng hữu cũng không phải địch nhân.

Không phải bằng hữu thì chứng tỏ chúng nó không phải là một người tìm kiếm thuần hoá, nói cách khác chủ nhân của 13 chỉ đeo một cái vòng duy nhất cho nó, mà người khác thì đeo 12 cái vòng khác cho 12 loại động vật kia. Ngoài ra chúng nó không phải là địch nhân, chứng tỏ ngày đó chúng nó cũng không có xung đột đấu đá nhau, có thể là đối phương dùng bọn nó để khắc chế cùng áp chế vận số của nhau.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong trầm tư thì thôn dân bên ngoài đã bị đám lính NB lừa đi, Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng đọc tiếp.

- Bát bát.

Tên lính NB đi tới thấy Tả Đăng Phong nhìn chăm chăm bia đá, không có làm việc thì nâng báng súng lên rồi đập vào lưng của Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong giận dữ lại không hề động thủ, mà là thừa cơ té trên mặt đất ngẩng đầu đọc tiếp, hắn muốn đọc hết toàn bộ chữ trên này rồi mới động thủ.

Lính NB lừa hết dân chúng đi vào mộ thất ở cánh Bắc, trong này chỉ còn lại tên lính NB đang dùng chân đập Tả Đăng Phong té trên mặt đất mà thôi. Tả Đăng Phong nhanh chóng xem hết chữ trên bia đá này, nhìn không được mà hối hận, bởi vì nội dung còn lại toàn là ba hoa, khoắc lác mà thôi.

“Bốp”

Tên lính NB thấy Tả Đăng Phong vẫn nằm ở dưới đất không đứng dậy thì điên cuồng đá vào Tả Đăng Phong.

Sau khi coi xong chữ ở trên bia đá thì Tả Đăng Phong liền vùng quyền đập bay hắn, sau đó cắt đứt dây điện, dây điện vừa đứt thì toàn bộ mộ thất trở nên tối đen. Đám lính NB bắt đầu cảnh giác nhưng mà bọn hắn cũng không nên nổ súng ở phía nào, mà Tả Đăng Phong thì giết từng tên, sau đó chạy ra ngoài.

Sở dĩ hắn không có kêu gọi thôn dân chạy trốn là bởi vì hắn biết thôn dân cần hắn nói cũng sẽ chạy ra ngoài, ngoài ra hắn cũng biết tính tình người TQ, khi chạy bọn hắn sẽ hét lớn lên, nhất định sẽ khiến đám lính NB bên ngoài đề phòng cho nên Tả Đăng Phong nhất định phải chạy ra trước khi bọn hắn hét lên.

Quả nhiên, khi Tả Đăng Phong vừa mới chạy ra chỗ đường vào mộ thì phía sau truyền đến tiếng quát tháo, Tả Đăng Phong nghe vậy liền nhú mào, hắn không hiểu tại sao những người này lại không ngậm miệng lại.

Sau đó, Tả Đăng Phong nhanh chóng bò lên từ vách hồ, hắn có Đạo thuật trong người nên có thể lên đó một cách dễ dàng.

Chiến đấu bên còn vẫn còn tiếp tục, bởi vì lính NB vẫn còn đang chiến đấu nên không ai cho thêm củi, ánh lửa càng nhỏ, Tả Đăng Phong nhảy lên vùng quyền đập vào một tên lính NB bên cạnh chiếc quân xa sau đó hắn nhảy lên xe, lập tức kiểm tra đồ ở trong rương gỗ, bên trong toàn là kim ngân châu báu, cũng không thấy Thuần Dương thủ đầu cả.

Rương cuối cùng toàn là Dạ Minh Châu, ánh sáng Dạ Minh Châu phát ra làm cho 2 tên lính NB ở phía Bắc chạy tới, bọn hắn liền gơ súng nhắm ngay vào Tả Đăng Phong rồi bắn. Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong chỉ đành phải nhảy về phía trong, may cho hắn là bên trong có một vết rách, không hỏi cũng biết là do 13 thấy hắn gặp nguy hiểm nên mới cào rách tấm vải ở bên ngoài xe.

Tả Đăng Phong thấy thế lập tức nhảy ra, mấy người râu quai nón thấy Tả Đăng Phong gặp nguy hiểm thì liền hô lớn lên rồi ra sức mà bắn, đám lính NB rơi vào đường cùng phải giương súng ứng chiến với bọn hắn.

- 13, giết bọn hắn.

Sau khi thoát hiểm, Tả Đăng Phong liền mang theo 13 chạy về sườn Đông cùng sườn Bắc, 5-6 tên lính NB vẫn canh chừng thôn dân, bọn hắc không có ra chiến đấu. Mặc dù không tìm được thứ mình muốn nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn giữ lời hứa, trợ giúp đám người kia cứu thôn dân ra.

5-6 tên lính NB thấy Tả Đăng Phong thì liền giơ súng lên bắn vào hắc, Tả Đăng Phong thấy vậy liền né tránh, sau đó vọt tới rồi giết 2 tên, đả thương 1 tên, còn 13 thì xử lý 3 tên còn lại.

- Chạy mau, đứng đó làm gì?

Tả Đăng Phong giết xong mấy tên lính liền hô to với thôn dân, sau đó hắc liền mang theo tên bị thương chạy về phía Đông, sợ dĩ hắc mang theo tên này chính là vì muốn hỏi cung tên này.

Không bao lâu Tả Đăng Phong đã biến mất trong màn đêm, mà những thôn dân kia liền chạy trốn như ong vỡ tổ. Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là sau khi hắc chạy trốn thì đội du kích vẫn không rút lui, Tả Đăng Phong nhú mày nâng tay lên, phát hiện thời gian mới trôi qua có 10'.

- Thật sự là óc heo, ta đã chạy rồi mà còn muốn đánh 20' sao?

Tả Đăng Phong vốn định mang theo tên bị thương này rời khỏi đây, thấy được tình cảnh trước mắt thì đành phải quay lại nói cho bọn họ một tiếng.

Đội du kích chết thảm trọng, rất nhiều người đều bị chết, những người còn lại ương ngạnh chống cự, bọn hắc nổ súng rất chậm, rõ ràng là gần hết đạn rồi.

- Thôn dân đều chạy rồi, tôi cũng ra rồi, mau lui lại.

Tả Đăng Phong hô.

Nghe được giọng nói của Tả Đăng Phong thì râu quai nón mới hạ lệnh rút lui, còn dư lại mấy thành viên đội du kích bị thương trong người, dù vậy bọn họ vẫn kiên trì mang theo những chiến hữu bị trọng thương hoặc là gần chết, thấy được cảnh này Tả Đăng Phong liền chạy nhanh lên trợ giúp bọn hắc. Tả Đăng Phong nâng một gã thương binh lên rồi lui lại.

57. Q.1 - Chương 57: Mộ Cổ

Hầm mộ được đào như hình cái phễu, chiều sâu vượt quá 30 thước, Tả Đăng Phong chạy đến thì liền trượt xuống phía bên dưới, sợ dĩ hắc không đi cầu thang là sợ đám lính NB nhìn thấy sẽ nổ súng hắc, hắc giả vờ trượt chân như thế này đánh lính NB sẽ cho rằng hắc vô ý mà ngã xuống, sẽ không nổ súng. Chưa bao giờ Tả Đăng Phong xem nhẹ đám lính NB.

Phía dưới hầm mộ là đường vào mộ, nóc của đường vào mộ đã bị đào lên, đường vào mộ lộ ra bên ngoài, đường vào mộ rộng có vài chục bước chân, lúc này đường vào mộ đã được đốt lửa lên, mấy tên lính NB cầm súng đuổi thôn dân về tiếp tục mà đào móc. Sau khi xuống dưới Tả Đăng Phong lập tức giả vờ bước đi tập tễnh về phía mộ ở sườn Bắc.

Lúc này, quần áo trên người Tả Đăng Phong vô cùng rách rưới, cho nên khi hắc bước đi vào thì mấy tên lính NB cũng không có ngăn cản hắc, tưởng hắc là thôn dân đào móc ở dưới này.

Sợ dĩ Tả Đăng Phong không có giết mấy tên lính NB này là bởi vì hắc rất hiểu tâm lý của thôn dân, nếu như hắc giết chết những tên lính NB này thì thôn dân lập tức chạy trốn, lính NB ở bên ngoài thấy được người ở dưới đáy mộ chạy lên nhất định sẽ cho người đến xét, đến lúc đó bản thân hắc sẽ trở thành ba ba ở trong rọ.

Trên những bức đường của đường đi vào mộ có rất nhiều lỗ thủng hình tròn, phía dưới chân còn có rớt một ít cung tên, không hỏi cũng biết đây chính là cơ quan để phòng ngừa bọn trộm mộ, chẳng qua là thời gian trôi qua quá lâu nên cơ quan đã mất đi hiệu quả.

Đườn vào mộ dài hơn 50 trượng, cách một khoảng lại có một cái bóng đèn, Tả Đăng Phong thấy được những bóng đèn này thì muốn phá hủy chúng, nhưng mà sau khi cân nhắc thì hắn cũng không làm, nếu ngọn đèn chột tắt thì sẽ khiến đám lính NB sinh nghi ngay.

Nhanh chóng đi vào, Tả Đăng Phong liền đến một chỗ mộ thất to lớn, bề rộng của mộ thất này dài vài chục thước, có kiến trúc hình vuông, đỉnh mộ là một mái vòm, cao tới 4-5m, trên đỉnh mộ có rất nhiều bích họa tinh mỹ, nội dung của bích họa hẳn là một bộ tượng đồ, chẳng qua giờ phút này những viên Dạ Minh Châu khảm lên những đỉnh đó đã đám lính NB lấy xuống hết, xung quanh còn có đựng những thùng, trong những thùng này có vô số đồ gốm, nhạc khí bằng đồng... bởi vậy có thể thấy được mục tiêu của đám lính NB chính vàng bạc, châu báu còn những thứ kia bọn chúng cũng không quan tâm.

Ở sát mặt đất phía bên phải của mộ thất có một cái động nhỏ hình tròn cũng không lớn lắm, không hỏi cũng biết đây là chỗ mà 13 đã đào rồi chui ra năm đó. Trong mộ thấy này có một tấm bia đá, mặt sau của tấm bia đá này là một thạch thai 3 tầng, tầng cao nhất của thạch thai này có để một cái quan tài bằng đá to lớn, nắp quan tài đã bị mở ra, bên ngoài có rơi vãi một ít di cốt.

Phía Bắc của mộ thất có 2 tên lính NB đảm giám thị một số thôn dân đang đào móc vách tường phía Bắc, bởi vì khoảng cách khá xa nên bọn hắn cũng không thấy Tả Đăng Phong đi vào.

- Một đám ngu xuẩn.

Tả Đăng Phong thầm mắng một tiếng rồi lặng yên đi đến xem những thứ đã viết trên tấm bia đá kia. Đám lính NB này không phải người trong nghề, bằng không bọn chúng sẽ không coi trọng vàng bạc, châu báu hơn những thứ đồ gốm, nhạc khí... kia, càng sẽ không sai sót khi cho rằng ở cánh Bắc sẽ còn một mộ thất chính. Kỳ thật trước khi tiến vào mộ thất, Tả Đăng Phong đã dựa vào những chữ viết trên vòng cổ 13 để suy đoán đây là một mộ táng thời nhà Chu, hẳn ở Sở Văn Hóa nhiều năm cho nên đối với những phong tục táng táng thì cũng có biết được một vài phần. Thời nhà Chu thì mộ thất chính chỉ có 1, vật bồi táng cùng quan tài của chủ nhân được đặt chung một chỗ, đến cuối thời kỳ Chiến quốc thì vật bồi táng mới được đặt tách ra với quan tài của chủ nhân.

Tâm tình hiện giờ của Tả Đăng Phong cũng không tốt, bởi vì hắn cũng không cảm hận được Dương khí, thời kỳ Thương Chu trình độ luyện kim còn kém nên không thể nào tinh luyện ra sắt thép, mà chỉ có thiết khí mới có thể che kín được hàn khí trên Hàn Âm thủ, cứ thế mà suy ra thì Thuần Dương thủ cũng vậy. Cho nên lúc này không cảm giác được Dương khí ở trong này thì điều này nói lên Thuần Dương thủ cũng không có ở đây. Hắn không có lập tức rời đi là bởi vì hắn muốn biết lai lịch của 13, mà tấm bia đá kia có thể là đầu mối duy nhất.

Tấm bia đá này được đặt ở đây, cũng chưa bị phong hóa, sơn son ở phía trên cũng không bị bóc ra, chữ viết vô cùng rõ ràng, tấm bia đá rất lớn, có khắc rất nhiều chữ. Nhìn những chữ cổ này thì Tả Đăng Phong cũng không thể đọc nhanh được, hắn chỉ có thể đọc từ trên xuống dưới, tấm bia này ghi lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ này, chủ nhân ngôi mộ này chính là đời vua thứ năm của Lai quốc đời nhà Chu, cả cuộc đời hắn, có 3 việc để cho hắn ngạo mạn nhất, chuyện thứ nhất chính là “Hưng ngư mục vượng cốc túc, tam niên vô biểu.” Ý tứ những lời này là hắn phát triển mạnh nông canh ngư nghiệp, trong 3 năm không có một người dân nào chết đói cả.

Chuyện thứ hai là “Thu tâm liễm dục, chỉ đắc phu nhân bát giả” ý nghĩa chính là hắn có thể khắc chế được vọng vọng của mình, cả đời chỉ cưới có 8 người vợ.

Chuyện thứ ba, chuyện mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo nhất chính là “Đắc thần vật khắc thập nhị vông lượng, bách tề chủ Khương Tử Nha di đồ lục bách lý” những lời này khiến Tả Đăng Phong nhíu mày. Khương Tử Nha là khai quốc công thần của nhà Chu, ông ta cũng sống cùng thời với 13. Sau khi nhà Chu được thành lập thì đất phong của Khương Tử Nha chính là Sơn Đông Tề quốc, hơn nữa hắn lại bị bức bách mà dời đô. Những điều này là lịch sử cho nên Tả Đăng Phong biết. Làm hắn cau mày chính là thâm ý của những lời này “Quý quái nhất tử” chính là yêu tinh cùng quỷ quái, điều này không khỏi làm cho Tả Đăng Phong liên tưởng đến 12 loại động vật kia, mặt sau của những lời này còn có thâm ý khác, có thể là Lai Vương chiếm được 13, khắc chế 12 loại động vật kia, bức bách Khương Tử Nha dời đô.

Nếu quả thật như thế thì 13 cùng với 12 loại động vật kia cũng không phải là do một người thuần hóa, 13 có thể là của Lai vương, mà 12 loại động vật kia có thể ở bên Khương Tử Nha, khả năng này rất lớn, bởi vì

ngày đó ở Thánh Kinh sơn sau khi thấy được con khỉ vàng trên vai Ngọc Phất thì Tả Đăng Phong từng hỏi nó có biết con khỉ kia không, lúc đó nó gật đầu, nhưng mà khi hỏi chúng nó không phải là bằng hữu cũng không phải địch nhân.

Không phải bằng hữu thì chứng tỏ chúng nó không phải là một người tìm kiếm thuần hoá, nói cách khác chủ nhân của 13 chỉ đeo một cái vòng duy nhất cho nó, mà người khác thì đeo 12 cái vòng khác cho 12 loại động vật kia. Ngoài ra chúng nó không phải là địch nhân, chứng tỏ ngày đó chúng nó cũng không có xung đột đầu đá nhau, có thể là đối phương dùng bọn nó để khắc chế cùng áp chế vận số của nhau.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong trầm tư thì thôn dân bên ngoài đã bị đám lính NB lừa đi, Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng đọc tiếp.

- Bát bát.

Tên lính NB đi tới thấy Tả Đăng Phong nhìn chăm chăm bia đá, không có làm việc thì nâng báng súng lên rồi đập vào lưng của Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong giật dữ lại không hề động thủ, mà là thừa cơ té trên mặt đất ngẩng đầu đọc tiếp, hần muốn đọc hết toàn bộ chữ trên này rồi mới động thủ.

Lính NB lừa hết dân chúng đi vào mộ thất ở cánh Bắc, trong này chỉ còn lại tên lính NB đang dùng chân đạp Tả Đăng Phong té trên mặt đất mà thôi. Tả Đăng Phong nhanh chóng xem hết chữ trên bia đá này, nhin không được mà hối hận, bởi vì nội dung còn lại toàn là ba hoa, khoắc lác mà thôi.

“Bốp”

Tên lính NB thấy Tả Đăng Phong vẫn nằm ở dưới đất không đứng dậy thì điên cuồng đá vào Tả Đăng Phong.

Sau khi coi xong chữ ở trên bia đá thì Tả Đăng Phong liền vùng quyền đập bay hần, sau đó cắt đứt dây điện, dây điện vừa đứt thì toàn bộ mộ thất trở nên tối đen. Đám lính NB bắt đầu cảnh giác nhưng mà bọn hần cũng không nên nổ súng ở phía nào, mà Tả Đăng Phong thì giết từng tên, sau đó chạy ra ngoài.

Sở dĩ hần không có kêu gọi thôn dân chạy trốn là bởi vì hần biết thôn dân không cần hần nói cũng sẽ chạy ra ngoài, ngoài ra hần cũng biết tính tình người TQ, khi chạy bọn hần sẽ hét lớn lên, nhất định sẽ khiến đám lính NB bên ngoài đề phòng cho nên Tả Đăng Phong nhất định phải chạy ra trước khi bọn hần hét lên.

Quả nhiên, khi Tả Đăng Phong vừa mới chạy ra chỗ đường vào mộ thì phía sau truyền đến tiếng quát tháo, Tả Đăng Phong nghe vậy liền nhú mào, hần không hiểu tại sao những người này lại không ngậm miệng lại.

Sau đó, Tả Đăng Phong nhanh chóng bò lên từ vách hồ, hần có Đạo thuật trong người nên có thể lên đó một cách dễ dàng.

Chiến đấu bên còn vẫn còn tiếp tục, bởi vì lính NB vẫn còn đang chiến đấu nên không ai cho thêm củi, ánh lửa càng nhỏ, Tả Đăng Phong nhảy lên vùng quyền đập vào một tên lính NB bên cạnh chiếc quân xa sau đó hần nhảy lên xe, lập tức kiểm tra đồ ở trong rương gỗ, bên trong toàn là kim ngân châu báu, cũng không thấy Thuần Dương thủ đầu cả.

Rương cuối cùng toàn là Dạ Minh Châu, ánh sáng Dạ Minh Châu phát ra làm cho 2 tên lính NB ở phía Bắc chạy tới, bọn hần liền giơ súng nhắm ngay vào Tả Đăng Phong rồi bắn. Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong chỉ đành phải nhảy về phía trong, may cho hần là bên trong có một vết rách, không hỏi cũng biết là do 13 thấy hần gặp nguy hiểm nên mới cào rách tấm vải ở bên ngoài xe.

Tả Đăng Phong thấy thế lập tức nhảy ra, mấy người râu quai nón thấy Tả Đăng Phong gặp nguy hiểm thì liền hô lớn lên rồi ra sức mà bắn, đám lính NB rơi vào đường cùng phải giương súng ứng chiến với bọn hần.

- 13, giết bọn hần.

Sau khi thoát hiểm, Tả Đăng Phong liền mang theo 13 chạy về sườn Đông cùng sườn Bắc, 5-6 tên lính NB vẫn canh chừng thôn dân, bọn hần không có ra chiến đấu. Mặc dù không tìm được thứ mình muốn nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn giữ lời hứa, trợ giúp đám người kia cứu thôn dân ra.

5-6 tên lính NB thấy Tả Đăng Phong thì liền giơ súng lên bắn vào hần, Tả Đăng Phong thấy vậy liền né tránh, sau đó vọt tới rồi giết 2 tên, đả thương 1 tên, còn 13 thì xử lý 3 tên còn lại.

- Chạy mau, đúng đó làm gì?

Tả Đăng Phong giết xong mấy tên lính liền hô to với thôn dân, sau đó hấn liền mang theo tên bị thương chạy về phía Đông, sợ dĩ hấn mang theo tên này chính là vì muốn hỏi cung tên này.

Không bao lâu Tả Đăng Phong đã biến mất trong màn đêm, mà những thôn dân kia liền chạy trốn như ong vỡ tổ. Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là sau khi hấn chạy trốn thì đội du kích vẫn không rút lui, Tả Đăng Phong nhú mày nâng tay lên, phát hiện thời gian mới trôi qua có 10'.

- Thật sự là óc heo, ta đã chạy rồi mà còn muốn đánh 20' sao?

Tả Đăng Phong vốn định mang theo tên bị thương này rời khỏi đây, thấy được tình cảnh trước mắt thì đành phải quay lại nói cho bọn họ một tiếng.

Đội du kích chết thảm trọng, rất nhiều người đều bị chết, những người còn lại ương ngạnh chống cự, bọn hấn nổ súng rất chậm, rõ ràng là gần hết đạn rồi.

- Thôn dân đều chạy rồi, tôi cũng ra rồi, mau lùi lại.

Tả Đăng Phong hô.

Nghe được giọng nói của Tả Đăng Phong thì râu quai nón mới hạ lệnh rút lui, còn dư lại mấy thành viên đội du kích bị thương trong người, dù vậy bọn họ vẫn kiên trì mang theo những chiến hữu bị trọng thương hoặc là gần chết, thấy được cảnh này Tả Đăng Phong liền chạy nhanh lên trợ giúp bọn hấn. Tả Đăng Phong nâng một gã thương binh lên rồi lui lại.

58. Q.1 - Chương 58: Không Tìm Được Thuần Dương Thủ

Sau khi đội du kích rút lui thì đám lính NB cũng không có đuổi theo mà quay lại bắt thôn dân đã chạy trốn, bọn hấn cũng không ngạc, bọn hấn vô cùng rõ ràng, trời tối như vậy nếu đi vào rừng thì sẽ ăn quả đắng.

Trước khi tới thì đội du kích có khoảng 40 người, hiện tại còn không đến một nửa, người bị thương cũng 7-8 người, tai trái của râu quai nón bị thương nhưng mà hấn trời sinh dũng mãnh nên không có nói lời nào. Còn nam nhân trung niên kia thì bị đạn sượt qua đầu, mặt và cổ toàn là máu, những người khác thì bị thương ở tay và chân, cũng có người bị đạn trúng vào ngay bụng, những người này cũng không sống được bao lâu, bất quá đám người râu quai nón cũng không bỏ họ lại, kiên quyết mang họ đi theo.

- Các người rất giữ chữ tín, tôi đi trước đây.

Đi không được bao xa thì Tả Đăng Phong liền để tên du kích trong tay qua cho râu quai nón, người này đã chết rồi. Hấn muốn mang theo tên lính NB này đến một chỗ yên tĩnh để bức cung.

- Cút đi, không phải vì cậu thì chúng tôi cũng không chết nhiều người như thế.

Nam nhân trung niên nghe thế thì nổi giận đùng đùng.

- Anh có ý gì?

Tả Đăng Phong nhú mày.

- Nếu như cậu đi vào cứu người thì chúng tôi sẽ không có thương vong nhiều như thế.

Một tên trung niên đầu chảy đầy máu đi tới.

- Lão Chu đừng nói nữa, tiểu huynh đệ, cậu đi đi.

Râu quai nó nhìn chiến hữu của mình rồi thở dài.

- Nói các người giữ vững 20', các người chỉ mới đứng có 10, tại sai lại là lỗi của tôi?

Tả Đăng Phong lớn tiếng.

- Cứu người còn nói điều kiện, cậu là người TQ sao?

Nam nhân trung niên đến gần trợn mắt đánh giá Tả Đăng Phong.

- Trước sau tôi giết hơn 30 tên lính NB, còn anh thì sao?

Tả Đăng Phong lớn tiếng, những lời này của hắn cũng không chút khoa trương.

- Được rồi, tiểu huynh đệ, cậu đừng nóng giận, chúng ta hy sinh rất nhiều đồng chí, đạn dược cũng hết sạch, trong lòng lão Chu cũng không thoải mái.

Râu quai nón thấy Tả Đăng Phong tức giận thì liền khuyên giải.

- Nói cho tôi biết bình thường các người ở đâu, mấy ngày nữa tôi sẽ nghĩ biện pháp lấy đạn dược cho các người.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát mở miệng nói. Tuy rằng hắn cùng đội du kích chỉ hợp tác nhưng mà bọn họ lại thủ tín, Tả Đăng Phong rất bội phục bọn họ. bản thân hắn không có nhiều tinh lực cùng thời gian để kháng NB, nhưng mà kiếm đạn dược giúp họ thì vẫn có thể.

- Muốn đi thì đi đi, đừng có ở đây àm nói suông.

Nam nhân trung niên khá là chán ghét Tả Đăng Phong.

- Lão Chu, chớ nói nhảm, vị tiểu huynh đệ này từng giúp chúng ta kiếm mầy khẩu súng rồi.

Râu quai nón vội vàng ngăn nam nhân trung niên lại.

- Mấy ngày nữa tôi sẽ đi tìm các người, khi nào muốn kiếm đạn dược thì nói tôi.

Tả Đăng Phong tỏ ra không vui khi nghe nam tử trung niên nói những lời nọ.

- Thật tốt quá, hoan nghênh cậu gia nhập đội ngũ cách mạng.

Râu quai nón nghe vậy vui sướng ngây ngất, hắn biết Tả Đăng Phong lợi hại, nếu gia nhập vào đội ngũ hắn thì tốt rồi.

- Các người chờ một chút, tôi đi hỏi tên lính này rồi trở về ngay.

Tả Đăng Phong xoay người mang theo tên lính NB đi về phía xa xa.

- Làm sao cậu thẩm vấn được?

Râu quai nón tỏ ra nghi hoặc.

- Tên này biết nói tiếng TQ.

Tả Đăng Phong nhú mày nói dối.

- Bắt lấy tù binh phải là do chúng ta thẩm vấn.

Phía sau truyền đến giọng nói của nam nhân trung niên kia.

- Hắn là do tôi bắt, không phải các người.

Tả Đăng Phong hừ lạnh rồi đi.

Đi đến chỗ không có người, Tả Đăng Phong ném tên lính NB kia xuống, tên lính NB kia vừa chạm đất thì liền quỳ gối cầu xin Tả Đăng Phong tha cho hắn.

- Bọn mày đã lấy được thứ gì trong tòa mộ đó rồi?

Tả Đăng Phong dùng tiếng NB hỏi.

Tên lính NB này không nghĩ tới Tả Đăng Phong lại dùng tiếng NB, cho nên hắn ngây người một chút, sau đó mới lấy lại phản ứng rồi mở miệng:

- Sau khi đào xuống đó thì chúng tôi đã phát hiện được một cái bát đá rất nóng, 2 ngày sau có một vị đại tá tới lấy nó rồi rời đi.

- Có phải dưới chân mây mắt trái của người nọ có một nốt ruồi màu đen không?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi. Ngọc cùng Thạch tiếng NB phát âm giống nhau, nên Tả Đăng Phong không thể đoán được người kia lấy đi là chén ngọc hay chén đá.

- Vâng.

Tên lính NB nghe vậy lập tức trả lời.

- Hắn lấy cái chén đó khi nào?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

- 5 ngày trước.

Tên lính NB nhớ lại.

Hắn vừa nói xong thì Tả Đăng Phong biết là đuổi không còn kịp nữa rồi.

- Hắn đi một mình sao?

Tả Đăng Phong thở dài, thuận miệng hỏi.

- Còn có một nữ đại úy, hình như là em gái của hắn.

Tên lính NB nói xong liền trở mắt nhìn Tả Đăng Phong, còn người ai lại không muốn sống, nhưng đáng tiếc là vận khí của hắn rất không tốt. Lúc trước Tả Đăng Phong không giết Liễu Diên là bởi vì Liễu Diên cung cấp tin tức làm cho Tả Đăng Phong cao hứng, mà hiện giờ tin tức tên này đưa ra làm Tả Đăng Phong tức giận, giết hay không giết, thả hay không thả cũng phải xem tâm tình của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong quay đầu trở về, thật sự là sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Thuần Dương thủ rơi vào trong tay ai không rơi, lại rơi vào trong tay Đằng Khi, bất quá dựa theo lời của tên lính kia nói thì lần hành động này cũng không phải là do Đằng Khi đưa ra. Hắn chỉ là nhận được tin tức rồi mới tới lấy, điều này nói lên Đằng Khi cũng không biết sử dụng Thuần Dương thủ, chỉ là trong lúc vô ý có được.

Sau khi có được chén đá đó thì Đằng Khi sẽ nghiên cứu nguyên nhân nó nóng lên, vật kia không chịu được nghiên cứu cho nên sớm hay muộn Đằng Khi cũng phát hiện được Thuần Dương thủ. Cũng may là tu vi của Đằng Khi không cao, chính mình hiện giờ đã có Tụ Khí Chỉ Quyết, tu vi nhất định có thể vượt qua Đằng Khi, đến lúc đó sẽ có thể giết được hắn.

Chuyện xui xẻo hơn Tả Đăng Phong đã gặp qua, cho nên hắn cũng không có tức giận. Nhưng mà hắn lại cảm thấy muốn giết chết Đằng Khi lại càng thêm khó khăn, Đằng Khi là người của Thiên Hoàng NB phái đến, hắn không phải là người do quân bộ quản, em gái của hắn đến NB có khả năng là đến giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ, điểm này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy nghi hoặc, địa vị của nữ nhân ở NB rất thấp, nữ nhân căn bản sẽ không có tư cách tòng quân càng đừng nói làm quan quân, xem ra bối cảnh gia đình của Đằng Khi cũng không tầm thường.

- 13, từ này mây dừng đi gần bên tao nữa, đứng ở đằng xa là được.

Vừa đi Tả Đăng Phong vừa nói với 13, hắn không muốn làm 13 bại lộ.

13 nghe vậy liền gạt đầu rồi xoay người chạy về đằng xa, Tả Đăng Phong thì đi tới chỗ của đội du kích.

- Tù binh đâu?

Râu quai nó hỏi.

- Giết rồi.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

- Bát Lộ quân của chúng tôi không giết tù binh.

Râu quai nón nhíu mày mở miệng.

- Các người là đội du kích, còn tôi không phải.

Tả Đăng Phong trả lời rất bình tĩnh.

- Đi thôi, rời khỏi nơi này trước đã.

Râu quai nón bắt đắc dĩ nhìn Tả Đăng Phong rồi cùng mấy chiến hữu rời đi.

Đội du kích đi về phía Đông, bọn hắc đi ở trước, Tả Đăng Phong đi ở phía sau, tay niết Tụ Khí Chỉ Quyết, Tụ Khí Chỉ Quyết có cái tốt chính là không hạn chế thời gian và địa điểm, lúc nào cũng có thể tụ tập Linh khí.

Quá nửa đêm, đội du kích đi đến một sơn động ở bên ngoài một ngọn núi, sơn động này không sâu nhưng mà rất lớn, bên trong có phụ nữ và trẻ em, những người này đều là người nhà của đội du kích, lính NB không cho thôn dân tham gia vào đội du kích, biết người nào tham gia vào đội du kích thì bọn hắc sẽ giết người nhà của người tham gia. Rơi vào đường cùng, rất nhiều trẻ con và người nhà phải mới lên núi sống cùng con, cha mình.

Trước đó Tả Đăng Phong cũng không biết đội du kích còn mang theo người nhà lên núi, lần này đội du kích chết rất nhiều người, cho nên vừa về tới sơn động thì rất nhiều người nhà của họ khóc lên, bọn họ muốn đi nhặt xác người thân của mình, râu quai nón thấy vậy liền bước tới khuyên can. Không khí ở đây toàn là tiếng khóc, Tả Đăng Phong cảm thấy khó chịu nên đi ra ngoài sơn động.

Người trong sơn động đều nghèo khổ, quần áo rách nát, cuộc sống gian nan, lúc sáng sớm bọn họ bắt đầu nấu cơm, râu quai nón đưa cho Tả Đăng Phong một chén cháo, sau đó ngồi bên cạnh Tả Đăng Phong rồi bắt đầu nói đạo lý kháng NB cho Tả Đăng Phong nghe. Hắc nói cái gì Tả Đăng Phong cũng không nghe, đến chén cháo Tả Đăng Phong cũng không dùng.

- Không cần cố gắng thuyết phục tôi.

Tả Đăng Phong không kiên nhẫn nữa, hắc đưa chén cháo cho râu quai nón rồi đi xuống chân núi.

- Tiểu huynh đệ, cậu đừng đi.

Râu quai nón thấy thế vội vàng đi theo.

- Tôi xuống núi một chuyến, rất nhanh sẽ trở về.

Tả Đăng Phong khoát tay áo.

- Cần thận một chút, đi sớm về sớm.

Râu quai nón dừng bước.

Tả Đăng Phong đi không bao xa thì nghe được tiếng nói nhỏ:

- Đội trưởng, hắc sẽ không đi mật báo đó chứ?

- Cậu ta muốn giết chúng ta còn đi tìm người giúp đỡ sao?

Lời nói của râu quai nón làm cho Tả Đăng Phong dễ chịu một chút, hắc liền đi nhanh xuống chân núi.

Tả Đăng Phong đi xuống thị trấn dò xét một chút tin tức, sau đó mưa lương khô, lần này hắc xuống núi chủ yếu là mua lương thực cho người già và trẻ nhỏ, hắc không biết vì sao mình làm như vậy, có lẽ là hắc cảm giác mình gánh phần trách nhiệm mà những nam nhân kia chết đi.

Bưng một túi gạo đi tới nhà một địa chủ ở ngoại ô thì hắc nghe được tiếng lợn kêu, Tả Đăng Phong ngừng lại, do dự là có nên đi vào trộm mấy con heo này không.

Lúc trở lại núi đã là giữa trưa, mọi người thấy Tả Đăng Phong mang theo gạo cùng với heo liền kinh ngạc, sau đó liền lên giúp đỡ, giết heo nấu cơm, tiếng người huyền ảo.

- Tiểu huynh đệ, mấy thứ này cậu lấy ở đâu?

Râu quai nón đi đến bên cạnh Tả Đăng Phong rồi ngồi xuống, bộ dạng Tả Đăng Phong cũng không giống như kẻ có tiền.

- Gạo là mua, lợn là trộm.

Tả Đăng Phong nói.

Râu quai nón nghe vậy nhú mào, lập tức tỏ vẻ khó xử, muốn nói lại thôi.

- Tôi biết anh muốn nói cái gì, đừng nói nữa, tôi sẽ khôn gia nhập đội du kích.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng.

- Được, mọi người đều có chí hướng khác nhau, tôi cũng không ép cậu, nói thật, chuyện cậu giết tù binh, tôi thật sự không dám thu nhận cậu.

59. Q.1 - Chương 59: Hạc Giữa Bầy Gà

Tả Đăng Phong nghe vậy quay đầu nhìn râu quai nón, không có trả lời, râu quai nón nói rất đúng, mọi người đều có chí hướng khác nhau, không nên cưỡng cầu.

- Tiểu huynh đệ, con heo này là cậu lấy được ở nơi nào ?

Râu quai nón hỏi.

- Ở trong nhà một tên nhà giàu tại huyện.

Tả Đăng Phong cảm thấy không kiên nhẫn nữa rồi.

- Oh, vậy thì tốt.

Râu quai nón thấy Tả Đăng Phong không muốn nói chuyện nên hần đứng lên đi qua giúp mọi người làm heo. Sau đó Tả Đăng Phong đứng lên, lấy một miếng gan heo rồi đi về phía xa xa.

Sau khi dứt gan heo cho 13 thì Tả Đăng Phong trở lại chỗ cũ rồi nằm nghiêng xuống, tay niết Tụ Khí Chỉ Quyết, một bên tụ tập Linh khí, một bên nhìn đội du kích viên cùng người già, phụ nữ và trẻ nhỏ.

Cổ ngữ có câu “nhân sinh tại thế, bất như ý giả thập chi” (Sống ở trên đời thì việc không như ý đã chiếm gần 9/10 đời người). Những người nhà của những người này chết đi, tuy rằng bọn họ vẫn còn đau thương nhưng mà vẫn từng bước sống tiếp.

Tả Đăng Phong cũng không miệt thị các nàng, các nàng là bị buộc bắt đắ dĩ, các nàng biết không thể đấu tranh cùng vận mệnh cho nên các bọn họ lựa chọn khuất nhục cùng chấp nhận. Nhưng mà Tả Đăng Phong lại khác, Vu Tâm Ngữ đã chết lâu rồi, hần thủy chung vẫn không thể tiếp nhận sự thật này, giờ phút này trong đầu của hần chỉ nghĩ đến việc làm cho Vu Tâm Ngữ sống lại. Vì mục tiêu này mà hần sẽ làm bất cứ chuyện gì, mặc kệ đúng sai, bất luận thiện ác, cho dù bản thân hần là kẻ địch của mọi người trong thiên hạ thì hần cũng không tiếc. Tả Đăng Phong cũng rõ ràng, loại tâm tình này có thể là ép hần đi lên tuyệt lộ nhưng mà chưa bao giờ hần nghĩ quay đầu lại, trên thực tế từ sau khi giết đi cô gái lầu xanh cùng tên xa phu kia thì hần biết bản thân đã không thể quay đầu lại nữa rồi.

Bên ngoài sơn động, một ít nữ nhân của đội du kích đang may vá quần áo, Tả Đăng Phong nhìn các nàng, lại nhìn vào cái áo choàng rách nát trên người mình. Những nữ nhân này may quần áo cho người khác, không phải là cho Tả Đăng Phong hần, những nữ nhân này không có bất kỳ quan hệ gì với hần.

Thịt heo rất thơm, mặc dù Tả Đăng Phong có tiền, nhưng lại chưa bao giờ nếm qua thứ tốt, vẫn là bánh ngô để no bụng, với hần mà nói thì ăn cái gì để sống là đủ rồi.

Cuối cùng Tả Đăng Phong cũng không đụng tới bát cơm và chén thịt heo mà rau quai nón đưa, kỳ thật hần rất muốn ăn, nhưng là hần nhịn được, ở trong mắt hần xem ra bây giờ Vu Tâm Ngữ đang nằm ở dưới miếng đất lạnh như băng, mà hần ở đây ăn gạo ăn thịt, chính là đã quên đi Vu Tâm Ngữ.

Không hề nghi ngờ gì, Tả Đăng Phong là một người cực đoan, nhưng mà người cực đoan thường có ý chí kiên cường, chuyện kinh thiên động địa gì người cực đoan đều có thể làm được, loại người phản bội hay lừa gạt thì Tả Đăng Phong cũng không muốn làm.

Lúc mọi người lúc ăn cơm thì Tả Đăng Phong đứng dậy rời đi rồi, đi đến chỗ không người cùng 13, ăn xong 2 cái bánh ngô thì Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời, ánh mặt trời cũng không thể nào xua tan

bóng tối trong lòng hắc, hắc không biết ngày sau bản thân sẽ đi đâu, không biết sẽ gặp hung hiểm như thế nào, thậm chí không biết bản thân sau khi rời đi sẽ còn có cơ hội trở về không?

Vài ngày sau đó đội du kích vẫn một mực nghỉ ngơi chỉnh đốn đội ngũ, Tả Đăng Phong luôn ở trong sơn động tu tập Linh khí, Âm Dương Sinh Tử quyết là Đạo thuật của Xiển giáo, tu hành chính là 12 kinh mạch, tu luyện ý chí rất vững vàng. Mà Tụ Khí Chỉ Quyết là Đạo thuật của Tiệt giáo, tác dụng là đẩy nhanh tốc độ tu tập Linh khí, tu luyện vô cùng điên cuồng. Nhưng mà 2 phương pháp tu luyện này lại không có xung đột với nhau, ngược lại dung hợp không chê vào đâu được, Âm Dương Sinh Tử quyết mở rộng kinh mạch làm cho kinh mạch trở nên mạnh mẽ hơn, Tụ Khí Chỉ Quyết làm cho Linh khí tràn đầy kinh mạch. 3 ngày sau đó Tả Đăng Phong cảm thấy Linh khí ở huyết Đan Điền và Khí Hải bắt đầu sinh ra biến hóa, từ trong hỗn độn, Linh khí bắt đầu phân chia ra âm dương, khí thuần âm đi vào bàn tay trái xuống huyết Khí Hải, khí thuần Dương thì bên phải, Tả Đăng Phong cũng cảm giác được linh khí ngưng tụ từ thể khí sang thể lỏng

Ngay từ đầu Tả Đăng Phong còn lo lắng Sinh Tử quyết cùng Tụ Khí quyết sẽ xảy ra xung đột, không ngờ lại dung hợp huyền diệu như vậy, cần thân nghĩ tới thì sẽ hiểu, Xiển giáo, Tiệt giáo cùng với Đạo gia, 3 giáo phái này vốn là từ một vị tổ sư truyền xuống, 3 người đệ tử sáng lập môn phái. Nói rằng ra là phương pháp tu luyện của tam phái đều học từ một người, trong lúc hành công thì có mối quan hệ với nhau.

3 ngày sau đội du kích bắt đầu đem thi thể chiến hữu chết trận của mình trở về để chôn, vài ngày sau râu quai nón cùng mấy thành viên đội du kích đều đi làm việc, hắc cũng không nói cho Tả Đăng Phong biết, mà Tả Đăng Phong cũng không có đi hỏi.

Mỗi ngày râu quai nón cũng đều trở về dùng cơm, hắc cũng mời Tả Đăng Phong ăn, tuy rằng đến bây giờ Tả Đăng Phong vẫn chưa qua ăn nhưng lần nào hắc cũng đều mang cơm qua cho Tả Đăng Phong. Hắc đi rồi thì cũng không ai mang cơm qua cho Tả Đăng Phong, mọi người cảm thấy Tả Đăng Phong có vấn đề bởi vì suốt ngày Tả Đăng Phong đều nằm ở trong bụi cỏ.

Sau vài ngày thì râu quai nón trở về, hắc có mang theo một cái rương đạn, rương đạn này chính là đạn mà râu quai nón mượn được từ bộ đội của Quốc Dân Đảng. Lúc trước Tả Đăng Phong còn ở ngoài nên hắc cũng có biết chút tin tức, hiện tại 2 Đảng Quốc Cộng đang liên hiệp kháng NB, Quốc Dân Đảng phụ trách tấn công đại quy mô với lính NB, còn đội du kích Bát Lộ có thực lực yếu hơn nên chỉ đánh du kích, tiến hành gây rối sau lưng, bất quá quan hệ giữa 2 Đảng cũng không tệ lắm.

Râu quai nón mượn được đạn càng làm ọi người khinh bỉ Tả Đăng Phong, bởi vì trước đó Tả Đăng Phong từng nói giúp bọn hắc kiếm đạn được nhưng mà tới bây giờ Tả Đăng Phong vẫn chưa kiếm được gì, cho nên mọi người cảm thấy hắc khoác lác, chỉ có râu quai nón là khách khí với Tả Đăng Phong.

Có đạn được, đội du kích lại muốn hành động, mục tiêu chính là pháo đài ở huyện Văn Đăng. Nơi đó có mười mấy tên hắc gian, sở dĩ đội du kích muốn tấn công nơi này là bởi vì khoảng cách nơi này cách đại bản doanh của lính NB khá xa, 3 tháng lính NB mới chuyển lương đến đây một lần, đội du kích muốn cướp lương thực.

- Cho tôi thêm nửa tháng, tôi sẽ giúp các người lấy súng ống trong kho ở huyện Văn Đăng.

Lúc mọi người thu thập đồ đạc lên đường thì Tả Đăng Phong nói với râu quai nón. Thời gian này hắc có xuống thị trấn để quan sát tình hình lính NB, biết được sườn Đông ở thị trấn có một kho súng ống nhưng mà thủ vệ ở đây rất sâm nghiêm, lấy thực lực trước mắt của hắc thì rất khó mà xuống ta. Ngoài ra sở dĩ Tả Đăng Phong yêu cầu đội du kích chờ hắc nửa tháng là bởi vì hắc biết được nhiều nhất là trong nửa tháng nữa hắc có thể đạt tới Chí Tôn Chi Cảnh trong Âm Dương Sinh Tử quyết.

- Đừng tưởng rằng cậu có 3 bàn tay, 2 chân thì có thể khoác lác.

Tên nam nhân trung niên vẫn có thành kiến với Tả Đăng Phong.

- Tiểu huynh đệ, cậu không nên làm khó, đại ca đây lĩnh ý tốt của cậu.

Râu quai nón cười cười với Tả Đăng Phong rồi cùng với đội du kích ra đi.

Tả Đăng Phong thấy thế nhú mày đứng thẳng hồi lâu, cuối cùng cất bước đi theo, đội du kích chỉ đạn dùng cho súng trường, không có đạn dùng cho súng máy cho nên bọn họ không có cách nào dùng súng máy. Mà

trong pháo đài của lính NB có cả súng máy, bây giờ đội du kích đi đánh giặc chỉ có mười mấy người, hán gian cũng có mười mấy người, cứ như vậy mà đi thì khẳng định đội du kích sẽ bại ngay.

Đội du kích cũng chỉ mặc áo choàng ngắn được dệt bằng thủ công, rằng cũ những cũng rất sạch sẽ, bọn hán tinh thần phần chấn ở trong rừng hành tẩu, trong đội ngũ thỉnh thoảng có người quay đầu khinh bỉ nhìn vào Tả Đăng Phong, sở dĩ bọn hán dùng ánh mắt này nhìn Tả Đăng Phong cũng không phải là vì Tả Đăng Phong mặc quần áo cũ nát mà là bọn hán cảm giác Tả Đăng Phong cố ý mặc như vậy để lấy lòng mọi người. Bọn hán cũng không hiểu được chiếc áo choàng này có ý nghĩa sâu nặng gì đối với Tả Đăng Phong.

Xuất phát vào giữa trưa, lúc chạng vạng tối mới đến, chúng quanh pháo đài có lưới sắt, xung quanh 100m cũng không có chỗ nào để ẩn nấp, đội du kích chỉ có thể ẩn nấp vào bụi cỏ ở bên ngoài để quan sát địch nhân rồi tìm cơ hội.

Đây cũng không phải là một pháo đài đơn thuần, ở bên phải pháo đài có một tòa nhà trệt, hẳn là nơi dùng cơm và nghỉ ngơi của đám hán gian, lúc chạng vạng tối đại đa số hán gian đều từ trong pháo đài đi vào nhà trệt để dùng cơm. Đăng Phong cảm giác đó là một cơ hội, liền đề nghị râu quai nón động thủ. Nhưng râu quai nón không đồng ý, theo bọn hán nghĩ thì trời còn chưa tối động thủ sẽ qua nguy hiểm.

- Khi trời tối bọn hán sẽ trở nên cảnh giác hơn.

Tả Đăng Phong nhú mày lắc đầu.

- Có bản lĩnh thì cậu đi đi.

Nam nhân trung niên bất mãn liếc mắt nhìn Tả Đăng Phong một cái.

Tả Đăng Phong thấy thế lại nhú mày, do dự một chút rồi nhịn xuống, lần này hẳn không có dẫn theo 13, đã không có sự trợ giúp của 13 thì những tay súng mày trên pháo đài kia sẽ không có ai để đối phó. Tên nam nhân trung niên kia tuy rằng đáng giận nhưng mà mạng là của mình, cũng không cần phải thể hiện ra làm gì.

Ẩn nấp đến gần sáng, cuối cùng râu quai nón cũng thấy thời cơ chín muồi liền phát động tấn công, còn chưa chạy vào pháo đài thì súng mày ở trên kia đã khai hỏa. Tả Đăng Phong sớm đã đoán được cục diện này cho nên sau khi đội du kích tiến vào thì hắn liền chạy về pháo đài phía bên phải, rồi nhảy lên, không nghi ngờ gì nữa, hắn nhảy lên là vô cùng mạo hiểm. Khi Tả Đăng Phong nhảy lên liền lập tức giật khẩu súng máy kia ra, đạn ở trong túi áo tên hán kia liền rơi ra ngoài, Tả Đăng Phong liền lượm đạn lên.

Mạo hiểm cầm súng máy, Tả Đăng Phong lập tức ném súng máy cho đội du kích sau đó hắn liền nhảy lên rồi nằm ở mái nhà của pháo đài, mặt dù phản ứng của hắn rất nhanh nhưng hắn vẫn không thể nào né tránh được đạn.

Đội du kích lấy được súng máy, rất nhanh đã chiếm được pháo đài, phần lớn hán gian đều đầu hàng, đội du kích thu hoạch được vũ khí và đạn dược của hán gian, sau đó mang lương thực chuẩn bị về núi.

- Những tên hán gian này nên làm gì?

Tả Đăng Phong chỉ vào mấy tên hán gian rồi hỏi râu quai nón.

- Còn dám nổi giáo cho giặc, lần sau liền không chấp nhận đầu hàng, mau cút đi.

Râu quai nón phất tay áo, những tên hán gian này nghe vậy lập tức đứng lên chạy ra ngoài.

Đăng Phong nghe vậy đột nhiên nhú mày, rất nhanh tiến lên vắn cổ một tên hán gian, một kích bị mất mạng.

- Làm sau cậu lại giết tù binh?

Râu quai nón giận tím mặt.

- Hắn làm hỏng áo choàng của tôi.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn râu quai nón liếc mắt một cái, xoay người đi ra ngoài.

Vốn là hành động lập công nhưng bị Tả Đăng Phong làm ra như thế, trên đường vệ mọi người đều nén giận đối với hắn, trách hắn đã phá vỡ hình tượng và nguyên tắc của đội du kích Bát Lộ quân.

Giờ phút này Tả Đăng Phong lại nghĩ đến rồi đi nhưng mà cuối cùng hắn vẫn nhận được, đã nói là sẽ giữ lời, ở lại vài ngày lấy súng ống cho bọn họ rồi lập tức đi ngay.

60. Q.1 - Chương 60: Nhất Phi Trùng Thiên

Tả Đăng Phong cũng không thêm để ý đội du kích nói gì, hắn đau lòng chính là vì cái áo choàng của hắn đã bị một vết rách, điều này đã làm cho Tả Đăng Phong nhớ lại khi Vu Tâm Ngữ may chiếc áo này ỉnh.

Trở lại sơn động đã là tờ mờ sáng, mọi người đều vô cùng cao hứng, nữ nhân vào các lão nhân đều nhận lấy lương thực và súng ống của đội du kích, ân cần lau mồ hôi cho bọn họ. Tả Đăng Phong thấy vậy thì xoay người đi tới chỗ nằm của mình, tìm 13.

- Uống miếng nước đi.

Râu quai nón bưng một chén nước cho Tả Đăng Phong.

- Tôi không khát.

Tả Đăng Phong lắc đầu mở miệng.

- Tiểu huynh đệ, may mắn là đêm qua có cậu.

So ra thì râu quai nón có lương tâm hơn.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày nhìn hắn một cái, không nói gì.

- Tiểu huynh đệ, đạn dược bọn tôi cũng có rồi, cậu không cần phải canh cánh ở trong lòng, nếu cậu có chuyện gấp gì thì cứ đi đi.

Râu quai nón do dự thật lâu sau hướng Tả Đăng Phong hạ lệnh trực khách. Tuy rằng Tả Đăng Phong vô cùng dũng mãnh nhưng mà hắn không nghe chỉ huy, râu quai nón không dám dùng hắn.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn vào râu quai nón, râu quai nón lộ ra thiện ý mà hơi có vẻ lúng túng cười cười, Tả Đăng Phong nhìn hắn trong chốc lát, lập tức thu lại ánh mắt rồi đi về phía Tây Nam.

- Huynh đệ, trên đường cẩn thận một chút.

Râu quai nón lên tiếng nói.

Tả Đăng Phong cũng không quay đầu lại, bắt quả hắn cũng không hề rời đi, mà là đi đến một chỗ cách sơn động 2km rồi ngồi xuống, râu quai nón thấy vậy cũng không có nói gì. Hắn hiểu được dụng ý của Tả Đăng Phong, khoảng cách xa như vậy, Tả Đăng Phong chính là muốn kéo dài khoảng cách với bọn hắn, tỏ rõ không có vấn đề gì với bọn hắn.

Trong lòng Tả Đăng Phong còn có vài cái bánh ngô, hắn tính toán một chút, 3 ngày ăn 1 cái, miễn cưỡng cũng chống đỡ được nửa tháng, lúc này 13 từ bụi cỏ ở đằng xa chạy về phía hắn.

Tả Đăng Phong cất bánh vào lồng ngực, bây giờ sờ vào ngực hắn là có thể động vào xương hắn, tu luyện Linh khí cũng không thể thay thế dinh dưỡng của thức ăn, thời gian dài như vậy hắn luôn ăn khó ăn khổ, dinh dưỡng không đủ làm cho cơ thể của hắn vô cùng gầy yếu.

Nửa tháng sau Tả Đăng Phong luôn tu luyện Tự Khí Chỉ quyết, thỉnh thoảng hắn lấy Huyền Âm thủ ra để trung hòa Âm Dương, theo Linh khí tự tập, dần dần hắn cảm thấy có cảm giác áp bách cùng bành trướng. Cảm giác áp bách là do Linh khí ở bên ngoài, cảm giác bành trướng là do Linh khí trong cơ thể sung mãn. Loại cảm giác này khiến cho Tả Đăng Phong cảm thấy mình đang ở trong một quả trứng, mặc dù không có thứ gì trói buộc nhưng mà bản thân hắn lại có cảm giác nuốt thân không lối thoát.

Loại cảm giác này nhắc nhở cho Tả Đăng Phong biết sắp tới Cửu Bội Chỉ Tôn Chi Cảnh, việc quan trọng trước mắt là phải bài trừ tạp niệm, ngưng thần tự khí, đợi thời khắc quan trọng đến.

Chạng vạng 13 ngày sau đó, Tả Đăng Phong cảm giác chân khí đang chậm chậm bỗng nhiên tăng tốc, khí ở đan điền bỗng chia làm 2 rồi đảo ngược, âm khí đổ vào kinh dương, dương khí đổ vào kinh âm, làm hắc cứ tưởng bị tẩu hỏa nhập ma. sau đó hắc phát hiện, chân khí không phải bị tán loạn, mất không chế mà tiếp tục quay về lại đan điền, tất cả là do phản ứng tự nhiên của

Tả Đăng Phong không có sư phụ ở bên cạnh hướng dẫn và bảo vệ hắc, hắc không biết nên ứng đối với tình huống này như thế nào. Chỉ có thể cố gắng áp chế tốc độ vận hành của Linh khí trong cơ thể, nhưng mà tâm niệm sở chí, căn bản là không thể khống chế được, điều này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng hoảng hốt, vô cùng khẩn trương lại thúc thủ vô sách.

Nhưng mà vào lúc này, chuyện hắc không nghĩ đã xảy ra, vốn bầu trời đem bỗng xuất hiện rất nhiều tầng mây, một lúc sau mây đen liền thêm dày, sau một lát trong tầng mây mờ mờ ảo ảo truyền lại tiếng sấm.

Nếu như lôi vân bình thường thì cũng thôi đi, nhưng mà đám lôi vân này chỉ xuất hiện trên đỉnh đầu Tả Đăng Phong, mà những nơi khác thì vẫn bình thường.

- Đây là chuyện gì xảy ra?

Một màn quỷ dị trước mắt làm cho tđp đứng lên, giờ phút này hắc cũng không thể khống chế được Linh khí trong cơ thể, cho nên hắc đứng và ngồi cũng không có gì khác nhau.

Lôi vân càng ngày càng dày, tầng mây càng ngày càng thấp, chung quanh càng ngày càng mờ, Tả Đăng Phong biết rõ sự tình quái dị nhưng không biết vấn đề ở chỗ nào, chỉ có thể lo lắng mà ngược nhìn lôi vân trên không.

Lôi vân từ từ biến thành màu đen, nhưng vào lúc này đột nhiên 13 nhảy từ ở trên cây xuống, nhảy vào trong lòng tđp.

- Có phải mày làm chuyện xấu xa gì không?

Thấy vẻ mặt khẩn trương của 13 thì Tả Đăng Phong hỏi. Lúc nhỏ Tả Đăng Phong đã từng nghe qua Thiên Lôi đánh chết yêu nghiệt trong truyền thuyết cho nên trước tiên hắc nghĩ đến lôi vân này là do 13 đưa tới.

Hắc vừa nói xong, đột nhiên lôi vân giáng xuống một đạo lôi quang, không đợi Tả Đăng Phong làm ra phản ứng, lôi quang đã đánh xuống người hắc, ầm ầm nổ vang làm cho Tả Đăng Phong bị tạc bay ra ngoài.

Giờ phút này Tả Đăng Phong đã cảm nhận được tiếng đinh tai nhức óc và đằng vân giá vũ, bất quá 2 loại cảm giác này đều vô cùng thống khổ, Tả Đăng Phong bị tạc bay ra ngoài.

- Chạy mau, chạy mau.

Tuy rằng Tả Đăng Phong bị tạc phi nhưng mà không có bị thương, sau khi đứng dậy lập tức bỏ 13 ra rồi ra lệnh cho nó chạy mau để giữ tính mạng. Nhưng mà làm cho hắc không nghĩ tới 13 giống như là bị thiên lôi làm cho sợ ngây người, lại nhảy vào trong lòng của hắc, Tả Đăng Phong thấy thế liền tục kêu khổ, nhưng mà tình cảm của hắc với 13 vô cùng sau đậm, thời khắc quan trọng cũng sẽ không ném nỏ, rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong liền ôm theo 13 chạy về phía Tây Nam, cố gắng chạy khỏi khu vực bị tầng mây bao phủ.

Lúc chạy trốn Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lại, phát hiện chỗ bị thiên lôi đánh xuống đã trở thành một hồ sâu gần 3m vuông, uy lực của thiên lôi vô cùng mạnh mẽ.

Sau đó Tả Đăng Phong vội vàng chạy nhanh hơn, nhưng mà chạy không được bao xa thì một đạo thiên lôi khác lại đánh xuống hắc, lần này Tả Đăng Phong bị tạc bay ra ngoài, lúc này ước chừng bay ra xa hơn 10m, bất quá tuy rằng Tả Đăng Phong ngã loạn như thế nhưng thân thể vẫn không có đáng ngại, xoay người rồi lại ôm 13 thực mạng mà chạy trốn.

“meo meo”

Đột nhiên Tả Đăng Phong cảm thấy 13 ở trong lòng giãy dụa kịch liệt.

- Tao sẽ không ném mày xuống đâu.

Tả Đăng Phong nghiêm nghị nhìn vào 13, rồi ôm nó chạy trốn, cùng lúc đó hắn nhìn xung quanh để tìm kiếm có sơn động này để ẩn thân không.

“Meo meo”

Khiến Tả Đăng Phong không có nghĩ tới chính là 13 càng giãy dụa hơn, sau đó nó nhảy thoát khỏi lồng ngực của Tả Đăng Phong rồi bò vào một cây đại thụ ở cách đó không xa.

- 13, mau xuống đây, nguy hiểm.

13 vọt tới bên cây rồi bắt đầu leo lên. Ở trong mắt hắn thì 13 không muốn liên lụy đến hắn nên mới lên cây để chịu chết nhưng 13 lại là người bạn duy nhất của hắn, Tả Đăng Phong sẽ không để nó bị sét đánh chết.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang muốn leo lên thì đạo thiên lôi thứ 3 lại vang lên, lúc này đây tiếng sấm lớn hất, lôi quang cũng thô nhất, tốc độ đánh xuống cũng tương đối chậm, bởi vì Tả Đăng Phong cũng thấy rõ mục tiêu của đạo lôi quang này không phải là 13 mà là mình.

Giờ khắc này Tả Đăng Phong rút cuộc mình bạch được rồi, sở dĩ 13 nhảy lên lồng ngực của hắn cũng không phải là để hắn bảo vệ, mà là 13 muốn bảo hộ cho hắn, nếu không phải ôm 13 thì hắn đã bị 2 đạo thiên lôi kia đánh trúng rồi, trong điện quang hỏa thạch Tả Đăng Phong liền hiện ra 2 suy nghĩ, thứ nhất là 13 vô cùng lợi hại, có thể giúp hắn né tránh thiên lôi, thứ hai là 13 không có nghĩa khí, đến cuối cùng lại chạy trốn.

Ngay sau đó thiên lôi liền giáng xuống, Tả Đăng Phong cũng không kịp kêu la đã bị đạo sét kia đánh xuống, trong khoảng khắc liền mất đi tri giác

Im lặng.

Rất im lặng.

Vô cùng im lặng.

Thời gian dài im lặng đi qua, Tả Đăng Phong nghe được tiếng kêu của 13, Tả Đăng Phong từ từ mở mắt sau đó muốn đứng lên.

Làm cho hắn không có nghĩ tới, không cần hắn vùng vẫy, tâm niệm vừa động thì đột nhiên hắn đã đứng lên, hắn cũng không có bị thương, ngược lại còn cảm thấy vô cùng thư thái. Cảm giá áp bách cùng bành trướng trong cơ thể đã biến mất, lúc này Linh khí trong cơ thể vô cùng sung túc, giác quan vô cùng mẫn tuệ, thân thể vô cùng nhẹ nhàng, nghiêng tai có thể nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài 2 dặm, ngưng thần có thể thấy được từng sợi lông trên thân cây tùng.

Tả Đăng Phong nhú mày thu hồi tầm mắt, xoay người đi về phía cây tùng cách đó không xa, mới vừa bước đi vài bước thì hắn cảm giác có cái gì đó từ trên người rơi xuống, cúi đầu thì phát hiện có thật nhiều tro tàn, Tả Đăng Phong cởi áo choàng ra, phát hiện trừ cái choàng ra thì toàn bộ những quần áo trên người đều bị đốt lụi.

- Trời xanh có mắt.

Đi tới chỗ cây, hắn phán đoán xem thử bản thân đã đi vào Chí Tôn Chi Cảnh chưa, muốn biết đi vào hay không thì biện pháp tốt nhất chính là coi thử khí lực của bản thân.

Tả Đăng Phong nhổ gốc cây tùng lên, xác nhận bản thân đã đi vào Chí Tôn Chi Cảnh thì lúc này hắn mới hiểu tại sao lúc này 13 để hắn chịu đạo thiên lôi thứ 3 ấy, bởi vì muốn tiến vào Chí Tôn Chi Cảnh thì nhất định phải chịu một đạo thiên lôi, cũng may là 13 giúp hắn né tránh 2 đạo thiên lôi, nếu không thì hắn đã banh chẻ rồi.

Rốt cuộc cũng đạt tới Chí Tôn Chi Cảnh, Tả Đăng Phong có chút ngu muội, đứng ngẩn ngơ thật lâu sau mới phản ứng lại, hắn muốn nắm rõ năng lực Âm Dương Sinh Tử quyết,.

Đi vào Chí Tôn Chi Cảnh thì có thể phóng Linh khí ra ngoài, Linh khí là rút ở Đan Điền và Khí Hải, chạy về kinh mạch ở tay phải, rồi tiến vào Lao Cung, tâm niệm nghĩ đến đây thì Tả Đăng Phong liền làm, tức thì liền chặt đứt một cây tùng ở cách đó 3m. Một màn này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng vui mừng, hắn tiếp tục vung tay lên, lại đánh ngã thêm vài cây tùng nữa.

Giờ phút này Tả Đăng Phong vô cùng hưng phấn, đến Chí Tôn Chi Cảnh có thể diễn sinh ra nhiều Đạo pháp thuần kỳ, nhưng mà hắn cũng không biết bắt tay vào từ đâu, sau đó hắn quyết định thử 2 loại Đạo thuật. Một cái là lợi dụng Linh khí phóng ra ngoài kết hợp với Huyền Âm thủ pháp ra hàn khí. Cái còn lại chính là năng lực di chuyển một cách nhanh chóng.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền mang Huyền Âm hộ thủ lên, sau đó liền thúc giục Linh khí, trong một lát thì một đạo hàn khí từ trong lòng bàn tay Tả Đăng Phong phóng ra, hàn khí làm cho những giọt sương trên cây cỏ đóng lại thành băng.

Sinh Tử quyết phối hợp với Huyền Âm thủ phát ra uy lực cực lớn khiến cho nhiệt huyết Tả Đăng Phong dâng lên, hắn lập tức để Linh khí chạy vào Đan Điền, giờ chân đạp đất lửng không, giống như là một cơn gió lốc, có thể nhảy cao hơn 30 trượng, trong khoảng khoắc cổ cây, đá... đều ở dưới chân của hắn. Tả Đăng Phong ngưng khí phát ra tiếng cười to, trong tiếng cười ẩn chứa vô vàn bi thương nhưng lại tràn ngập cuồng vọng.

61. Q.1 - Chương 61: Khả Năng Của Chí Tôn

Từ khi tu tập Đạo pháp đến lúc đột phá Chí Tôn Chi Cảnh thì Tả Đăng Phong chỉ dùng thời gian không đến 1 năm, tốc độ nhanh như vậy có thể gọi là chưa từng có ai, hậu vô lai giả. Tuy rằng thời gian tu tập rất ngắn nhưng Tả Đăng Phong cảm giác được một thân tu vi của hắn cũng không dễ, hắn rất rõ ràng, mình có thể đạt được tu vi ngày hôm nay cũng đã trải qua 4 chuyện.

Chuyện đầu tiên là khi hắn phát hiện được thẻ tre ghi lại Âm Dương Sinh Tử quyết, nhưng mà Âm Dương Sinh Tử quyết lại là phương pháp tu hành giành cho nữ nhân, hắn mạo hiểm tu hành nên đã tiêu hao hết Linh khí Âm chúc trong cơ thể, làm Dương khí trùng thể, tẩu hỏa nhập ma.

Lần thứ 2 là trong thời khắc mấu chốt 13 đã lấy được Huyền Âm thủ từ trong cổ mộ ra, nếu không có Huyền Âm thủ kia thì bây giờ hắn đã chết rồi.

Chuyện thứ ba chính là hành động lên Thiệu Lâm tự trộm kinh văn kia, bị tăng nhân truy đuổi đến núi kia, ở đó hắn đã gặp được đạo sĩ trong mật thất, được truyền thụ lại Tụ Khí Chỉ Quyết.

Bước ngoặt lớn nhất chính là một màn vừa nãy, nếu không có 13 giúp hắn né tránh 2 đạo thiên lôi thì giờ phút này hắn cũng đã bị thiên lôi đánh chết rồi.

Nếu 1 trong 4 chuyện này xảy ra sai lầm thì hắn cũng khó có được tu vi như ngày hôm nay. Thành công của hắn may mắn chỉ có 3 phần, 7 phần là do hung hiểm, điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy vận khí của bản thân quá tốt, cũng âm thầm bội phục nghị lực của mình, bình hành nước cờ hiểm, lại đến đại thành.

Thét xong một tiếng, Tả Đăng Phong đáp xuống mặt đất, giờ này hắn giống như một người mới trúng vé số, có tiền nhưng không biết lại nên tiêu như thế nào. Cổ nhân có nói biết người biết ta trăm trận trăm thắng, trước khi nắm giữ được năng lực của Chí Tôn Chi Cảnh, hắn sẽ không làm bất cứ chuyện mù quáng gì.

Sau khi tiến vào Chí Tôn Chi Cảnh thì hắn có thể thấy được mọi vật cách xa 10 dặm, nghiêng tai có thể nghe được tiếng nói chuyện trong vòng 2 dặm.

Linh khí trong cơ thể hắn đã biến thành thể lỏng, loại thể lỏng này làm cho hắn có cảm giác sung mãn, bởi vì Linh khí vô hình cũng không thấy được nên chỉ có thể cảm giác, loại Linh khí này có thể phóng xa được 5 trượng, chẳng những có thể dùng để đánh địch mà còn có thể cách không lấy đồ vật nữa. Nếu kết hợp với Huyền Âm thủ thì hắn có thể hóa Linh khí thành hàn vụ.

Lửng không cao nhất cũng được 30 trượng, khi Chí Tôn Chi Cảnh thì hắn có thể dùng sức vượt hơn 9 lần so với người thường, nên nhảy xa về phía trước có thể lên tới 40 trượng, dựa theo thời gian và khoảng cách thì Tả Đăng Phong cảm thấy nếu hắn dốc toàn lực thì trong 1h có thể chạy tới 200 dặm, đối với cái này Tả Đăng Phong cũng không hài lòng, vì khoảng cách cùng Thiết Hải và Ngọc Phất cũng không lớn.

Tất cả những năng lực này làm cho Tả Đăng Phong rung động, nhưng mà hắn vẫn coi trọng nhất chính là tốc độ phản ứng, đối địch với nhau thì ai phản ứng nhanh sẽ chiếm được tiên cơ, nghĩ đến đây Tả Đăng

Phong liền đưa tay trái lên rồi phóng Linh khí vào cây tùng cách hắn 3 trượng rồi giật lại về phía mình, Linh khí liền cắt ngang cây tùng, chỉ chừa một thân cây khoảng chừng 2 thước, sau đó hắn ngưng khí ném thân cây trong tay ra ngoài, thân cây rời tay liền bay nhanh đi. Tả Đăng Phong nhíu mày ngóng nhìn, cho đến khi thân cây bay ra ngoài 5 trượng thì Tả Đăng Phong mới nhấc chân phóng lên, một đạo hư ảnh bay lên, Tả Đăng Phong bay được khoảng 7 trượng thì đuổi kịp được thân cây kia.

- 13, đi theo tao.

Sau khi rơi xuống đất thì Tả Đăng Phong hô lớn, 13 nghe vậy thì liền đuổi theo. Nhưng mà tuy rằng nó toàn lực chạy như điên nhưng vẫn không thể đuổi kịp Tả Đăng Phong.

- Rốt cuộc mày có lai lịch gì?

Tả Đăng Phong ngừng lại rồi ôm lấy 13, 13 có thể khiến thiên lôi không đánh trúng, điều này chứng tỏ nó có lai lịch lớn nhưng mà bản thân cũng không lợi hại, thậm chí nó hết ăn rồi lại nằm, điều này làm cho Tả Đăng Phong càng thêm tò mò về lai lịch của nó.

Có Linh khí trong người, Tả Đăng Phong mang theo 13 một đường chạy nhanh về lại Thanh Thủy quan.

Trong đạo quán vẫn còn một bộ quần áo mà lúc trước Tả Đăng Phong không mang đi, sau khi mặc áo lót vào người, Tả Đăng Phong bắt đầu kiểm tra áo choàng, ngày đó Vu Tâm Ngữ may áo choàng cho hắn thì hắn cũng biết đây chỉ là một chiếc áo choàng bình thường, nhưng vì sao quần áo bên trong của hắn bị thiên lôi đánh làm cho cháy ra nhưng chiếc áo choàng này lại không bị tổn hại gì?

Một lúc lâu, Tả Đăng Phong cũng chưa phát hiện được manh mối gì, áo choàng có một cái túi áo, đồ đạc của hắn đều để ở đây nên có thể giữ lại toàn bộ.

Ở lại đạo quán khoảng 30' thì Tả Đăng Phong đi tới trước mộ Vu Tâm Ngữ, lúc này hắn đã đạt đến Chí Tôn Chi Cảnh, trên thể tre có ghi lại sau khi tiến vào Chí Tôn Chi Cảnh có thể thấy được Âm vật, Tả Đăng Phong muốn tới nhìn coi thử hồn phách của Vu Tâm Ngữ còn ở trong mộ không.

Nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn không có phát hiện ra khí tức dị thường gì, điều này làm cho hắn rất lo lắng, bất quá dọc đường đi hắn cũng không phát hiện ra Âm chúc vật gì khác, trầm ngâm một lát, Tả Đăng Phong rời khỏi mộ của Vu Tâm Ngữ. Hắn trở lại đạo quán rồi cùng với 13 đi về phía Đông Nam, hắn muốn đến ngôi mộ mà lúc trước hắn từng bị Da mị qua, lúc ấy 13 còn nhảy lên phần mộ kia rồi tè xuống giống như là để thị uy cho nên Tả Đăng Phong có cảm giác ngôi mộ ở đó có tồn tại thứ gì. Hắn muốn xác định rốt cuộc trên thể gia có Âm vật không, nếu có thì hắn có thể nhìn được không.

Sau một lúc Tả Đăng Phong đã đi đến ngôi mộ kia, sau khi nhìn thấy ngôi mộ kia thì cả người Tả Đăng Phong cảm thấy lạnh lẽo, hắn có loại cảm giác này cũng không phải là hắn cảm nhận được bên trong có khí tức của Âm chúc mà là bên trong mộ kia có sự tồn tại của Âm vật, điều này chứng tỏ trên thể gia có Âm vật, nếu như ở đây hắn cảm nhận được Âm vật thì tại sao ở trước mộ của Vu Tâm Ngữ hắn lại không có bất kỳ cảm giác nào?

Ngây ngốc đứng đó một lúc, Tả Đăng Phong nhíu mày đi lên lấy tay đào ngôi mộ lên, hắn muốn nhìn Âm vật là cái dạng gì, ngoài ra sở dĩ hắn dám đào lên là bởi vì tuy rằng hắn cảm nhận được trong ngôi mộ này có cái gì đó đáng sợ nhưng nó lại không tổn thương đến mình, đây là một loại trực giác quái dị, cũng không có căn cứ gì cả.

Rất nhanh hắn đã đào được một lỗ hổng, nhưng mà vẫn thấy chậm chạp cho nên hắn bắt đầu phóng Linh khí xuống, có Linh khí hỗ trợ nên một lát hắn đã đào xong, thấy được bên dưới có một cái quan tài, quan tài được làm từ gỗ, hư hỏng cũng không nghiêm trọng lắm, Tả Đăng Phong nâng tay mở nắp quan tài lên, phát hiện trong quan tài có một nữ thi mặc trang phục đời Thanh, mắt của nữ thi lòi thối ra ngoài, đầu lưỡi đỏ tươi lè ra, móng tay dài nhọn, răng nanh đưa ra, trên cổ còn có một dấu hồng, rõ ràng là khi còn sống đã treo cổ.

Nữ thi cảm nhận được Tả Đăng Phong tồn tại, hơi co quắp muốn bắn ra, Tả Đăng Phong thấy thế liền tức giận phóng Linh khí, chặt rơi đầu nó xuống, tức thì Âm khí liền biến mất.

Lúc này Tả Đăng Phong vô cùng cao hứng và khấn trương, cao hứng vì chẳng những hắn có thể giết được người sống mà còn có thể đối phó với người chết. Mà khấn trương là thể gian thật sự có Âm vật, mà tại sao

hắn lại không cảm nhận được sự tồn tại của Vu Tâm Ngữ?

Tả Đăng Phong liền mang theo 13 trở lại trước mộ Vu Tâm Ngữ, ngưng thần cảm giác một hồi lâu cũng không có khác thường gì. Tả Đăng Phong đứng ngây ở đó nhưu mảy mà suy tư, mãi cho đến hừng đông thì hắn mới có một kết luận, lúc Vu Tâm Ngữ thì nàng đã hoàn thành xong tâm nguyện cho nên hồn phách không có oán khí, bởi vậy mình mới không thể cảm giác được nàng ở chỗ này, chẳng qua là mình không cảm giác được thôi. Mặc dù kết luận này là chỉ an ủi nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn tin chắc là thế.

Sau khi mặt trời mọc, Tả Đăng Phong mang theo 13 trở về chỗ của đội du kích, hôm nay hắn muốn hoàn thành lời hứa tìm đạn dược của mình, hắn muốn rời khỏi nơi này để tìm 6 loại đông vật Âm chúc kia.

- Tiểu huynh đệ, cậu không có chuyện gì chứ?

Râu quai nón thấy Tả Đăng Phong đến thì vội vàng mở miệng, đêm qua hắn nghe tiếng sấm, sắc trời lại tối đen nhưng hắn không biết có chuyện gì.

- Mang người của anh đi theo tôi lấy đạn dược.

Tả Đăng Phong mở miệng.

- Lấy đạn dược?

Râu quai nón ngạc nhiên hỏi.

- Tôi sẽ giết chết toàn bộ lính NB ở kho súng ống thị trấn, còn lấy được hay không là chuyện của anh.

Tả Đăng Phong xoay người mang theo 13 xuống chân núi.

Râu quai nón nghe vậy cũng không có lập tức đuổi theo, thẳng cho đến khi Tả Đăng Phong đi đến chân núi hắn mới dẫn người đi theo.

Tả Đăng Phong đi ở trước, đội du kích đi theo ở sau, sau khi vào thị trấn thì Tả Đăng Phong cũng không có ẩn nấp mà là hướng đến kho súng ống đi tới, râu quai nón thì ẩn nấp ở một nơi khá xa.

Tả Đăng Phong lập tức đi vào phạm vi kho súng ống, lính NB lập tức đưa ra cảnh cáo, Tả Đăng Phong cười lạnh, sau đó lập tức thi triển Âm Dương Sinh Tử quyết mà bắn lên, giờ phút này tốc độ của hắn nhanh như quỷ dị, chỉ thấy được hư ảnh, những tên lính NB kia đều mờ mịt, không thấy đường thì đã táng mạng rồi. Lúc này Tả Đăng Phong đã lợi dụng những tên lính NB này để kiểm tra Huyền Âm Linh Khí của mình, đem Linh khí bức đến mức tận cùng, trực tiếp có thể làm cho người ta đóng băng. Tuy rằng tu vi Chí Tôn Chi Cảnh không thể tránh thoát được viên đạn nhưng mà trước khi đối phương nổ súng hắn vẫn có thể giết được. Ngoài ra giác quan của hắn cũng vô cùng nhạy bén, có thể quan sát được vị trí của lính NB, sau một hồi thì trong kho súng ống chỉ còn lại một mình hắn, toàn bộ lính NB đã bị hắn giết chết.

Sau khi xác định được lính NB đã chết hết thì Tả Đăng Phong liền mở cổng chính ra.

- Đi vào dọn sạch đi.

Tả Đăng Phong khoát tay áo, rồi đi về phía Tây, lúc này ở phụ cận xuất hiện thôn dân, bọn hắn đều nhìn chăm chăm vào Tả Đăng Phong. Đối với việc này Tả Đăng Phong cũng không có cảm giác gì cả.

- Tiểu huynh đệ, cậu đi đâu?

Râu quai nón kịp phản ứng hướng Tả Đăng Phong hô lớn.

- Tìm thức ăn.

Tả Đăng Phong trả lời.

62. Q.1 - Chương 62: Đại Hiển Thần Uy

Tả Đăng Phong đói bụng đã lâu cho nên hắn liền mua mấy cái bánh bao cùng với một chén canh thịt để ăn. Hắn mua cho 13 một bộ xương heo để nó ăn, trong những năm này cho dù là trong nhà tài chủ cũng không mua xương heo ẻo ăn, bởi vậy hành động quái dị của Tả Đăng Phong cùng 13 đã làm cho dân chúng chú ý, mọi người đến vây xem.

Dân chúng tụ tập trước ngã tư làm cho tắc đường, rất nhanh đám ngự quân dẫn người tới, Tả Đăng Phong cũng vô cùng thống hận ngự quân, thừa lúc tên ngự quân này đã chịu gõ đũa cơm của 13 thì Tả Đăng Phong liền không chút do dự mà giết hắn.

Dân chúng vừa thấy người chết, lập tức gào thét chạy đi. Tả Đăng Phong cảm thấy chán ghét nhìn bọn họ.

Cho dù giết người, Tả Đăng Phong cũng không có rời đi, bởi vì 13 còn chưa ăn no.

Rất nhanh có người đi báo tin cho ngự quân, không bao lâu một đội ngự quân từ đằng xa chạy tới, Tả Đăng Phong nhìn thấy đối phương có đến 9 người, hắn không có động, đợi bọn chúng đến gần rồi hắn mới ra tay, rất nhanh hắn đã giết chết 9 tên ngự quân này.

- Kiếp sau đừng có làm hán gian.

Tả Đăng Phong mỉm cười quảng một tên sau cùng ra ngoài rồi xoay người trở về.

Lúc này đám lính trong kho vũ khí kia cũng không kịp nổ súng, bất quá cũng có người chạy đến huyện để báo tin, lúc này có một nhóm lính NB đang chạy về phía kho vũ khí kia, Tả Đăng Phong nghe được tiếng vang lại nhưng hắn cũng không đi qua, lùi một bước mà nói cho dù đội du kích chưa kịp rút lui thì Tả Đăng Phong cũng sẽ không trở về cứu bọn họ, bởi vì thái độ của đội du kích tỏ ra không tốt đối với hắn, hơn nữa ngay từ đầu hắn cũng không ăn một miếng cơm, uống một giọt nước của bọn họ.

Sau khi 13 ăn xong, Tả Đăng Phong liền mang nó đi về phía thành Tây, dọc đường đi thỉnh thoảng có nghe tin ngự quân cùng lính NB đến ngăn chặn, Tả Đăng Phong cũng không lưu tình mà giết chết bọn hắn, sau đó từ từ tiến lên.

Sở dĩ hắn làm vậy cũng không phải là liều lĩnh khi Đạo pháp đại thành, mà nghĩ tới nghĩ lui hắn mới làm, trước mắt hắn có 2 con đường, một con đường là ẩn thân mà âm thầm tìm kiếm Đằng Khi cùng với 6 loại động vật Âm chúc kia, nhưng mà cách này tốn thời gian rất nhiều, chẳng những tốn thời gian mà phạm vi tìm kiếm còn rất rộng lớn cho nên Tả Đăng Phong quyết định không đi con đường này. Hắn lựa chọn con đường nguy hiểm, trong thời gian sớm nhất hắn phải để mọi người biết được danh khí của mình, chỉ có như vậy hắn mới có thể tiếp xúc được với những nhân vật Huyền Môn, tới đó sẽ có nhiều người giúp hắn tìm kiếm. Sở dĩ nói con đường này nguy hiểm là bởi vì chờ đợi hắn chính là vô số phiền toái, đối với những việc này Tả Đăng Phong cũng không để ý, hắn đã là người cô độc nên không còn sợ gì rồi.

Tả Đăng Phong tỏ ra hứng thú đối với những chiếc xe máy của lính NB, sau khi giết xong 2 tên lính NB, Tả Đăng Phong để lại một tên lính lái xe, bức bách hắn dạy mình cách lái xe.

- Lái xe.

Tả Đăng Phong ngồi ở phía sau hắn, 13 thì nhảy và thùng xe bên cạnh.

Tên lính NB kia lái xe từ từ chạy về phía trước, rõ ràng là đợi viện quân, Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nói gì, chỉ là kêu hắn dạy cho cách lái xe, tên lính NB kia vô cùng hoảng sợ cho nên hắn liền dạy cho Tả Đăng Phong.

Trên đường đi ở phía sau lại chạy tới 2 chiếc xe, Tả Đăng Phong không đợi bọn hắn tới gần liền phóng Linh khí ra đánh vào bọn hắn.

Sau khi xử lý xong mấy tên này, Tả Đăng Phong lại chạy lên bắt lấy tên lính NB kia rồi kêu hắn tiếp tục dạy mình cách lái xe, giằng co một lúc Tả Đăng Phong mới hiểu đại khái cách lái xe máy. Vốn là Tả Đăng Phong cũng không định giết tên lính NB dạy mình lái xe nhưng mà hắn biết được Tả Đăng Phong biết nói tiếng NB cho nên cuối cùng Tả Đăng Phong đành phải giết hắn.

Giết xong tên lính NB kia, Tả Đăng Phong liền lái xe máy đi, trên thực tế là tốc độ của xe còn chậm hơn so với hần lẳng khong nhưng mà ở trong mắt hần thì có xe mà không dùng chính là kẻ ngu.

Tả Đăng Phong cũng lái không vững, nên đi được một đoạn hần liền làm cho xe lật nghiêng, Tả Đăng Phong liền nhảy xuống xe, 13 chưa kịp nhảy xuống thì xe đã lật xuống.

Tính khí Tả Đăng Phong quật cường cho nên Tả Đăng Phong liền nâng xe lên rồi bắt đầu lái tiếp, lần này đánh chết 13 nó cũng không ngồi ở trong thùng xe mà nhảy lên ngồi ở vai Tả Đăng Phong.

Từ từ Tả Đăng Phong cũng biết cách lái xe, hần lái xe chạy về phía trước, cách đó không xa có một chiếc quân xa của lính NB, những tên lính NB trên chiếc quân xa này đều thấy Tả Đăng Phong xuất ra pháp thuật thần dị, bởi vậy bọn chúng chỉ dám đi ở phía sau, không dám đến gần.

Rất nhanh Tả Đăng Phong đã chạy xe ra khỏi thị trấn, lính NB cũng không dám đuổi theo mà trở về.

Khi xe chạy ngang qua huyện Văn Đăng và huyện Nhữ Sơn, ở đó có một trạm kiểm soát, đám ngục quân liền ngăn lại, bọn họ biết được người lái xe này toàn là lính NB, nhưng giờ phút này lái xe lại là một tên ăn mày trên vai hần lại có một con mèo, bởi vậy bọn hần đều ngăn cả người, không biết có nên ngăn lại hay không.

Cuối cùng bọn hần cũng không có ngăn lại, bởi vì Tả Đăng Phong không hề có ý sợ hãi bọn chúng, cho nên bọn chúng liền để Tả Đăng Phong rời đi. Mà Tả Đăng Phong cũng không có giết bọn chúng, không phải là hần mềm lòng không muốn giết mà là hần không biết phanh xe lại.

Tả Đăng Phong chạy xe qua, phía sau lại truyền đến những tiếng:

- Đừng xem nữa, nhất định là Thái Quân hoá trang chấp hành nhiệm vụ đó.
- Thái Quân hoá trang chấp hành nhiệm vụ thì tại sao lại mang theo một con mèo nhỉ?

Tả Đăng Phong nghe bọn họ nói chuyện với nhau thì nhin không được mà lắc đầu, “Thái Quân” trong miệng bọn chúng chính là những quan viên phụ mẫu thời phong kiến của TQ, người NB cũng không biết cái này.

2h chiều, Tả Đăng Phong cùng 13 lại vào thành rồi đi bộ bởi vì xe đã hết xăng.

Tả Đăng Phong đi cũng không vội, mang theo 13 từ từ đi vào, trong đầu liền suy nghĩ kế hoạch, lính NB nhất định phải giết, giết càng nhiều càng tốt, đến lúc đó bọn hần sẽ báo lên cao tầng, để bên trên phái người đến giết hần. Đến lúc đó, người NB có thể phái người trong võ lâm hoặc là trong môn phái đến giết hần, hần sẽ có cơ hội tiếp xúc với bọn họ. Nếu như Ngũ Đại Thái Đấu Huyền Môn đến tìm hần thì hần cũng sẽ biết rõ ràng hơn về 12 địa chi kia.

Thị trấn Nhữ Sơn cũng có lính NB, hơn nữa nơi này cũng đã nhận được điện thoại từ phía huyện Văn Đăng nên bọn hần tụ tập thành 50-60 người ở trong căn cứ.

Tả Đăng Phong đứng ở đằng xa nhìn vào bọn hần, dựa vào vẻ mặt mỗi và tư thế đứng của bọn hần thì Tả Đăng Phong xem chừng bọn hần đứng đây đã lâu, không hỏi cũng là bọn hần dựa vào tốc độ chạy xe của Tả Đăng Phong để tính thời gian hần đến đây, nhưng đáng tiếc là bọn hần đã đoán sai, xe máy trên đường hết xăng. Lúc này đã là hơn 8h tối, trời đã tối, ở đây lại không có điện, chỉ có lửa trại, chỉ cần dập tắt đám lửa trại là có thể giết được bọn chúng.

Lặng yên đến gần, Tả Đăng Phong vẫn chưa động thủ, hần đang tự hỏi nếu như là ban ngày, đám lính NB cùng đám Hán gian kia sẽ nổ súng, nhưng bọn hần không thể bắn trúng vào Tả Đăng Phong được, bởi vì tốc độ của Tả Đăng Phong rất nhanh, cho dù bắn cũng không thể bắn trúng. Nhưng mà lúc này là ban đêm, vạn nhất bọn hần nổ súng tầm bậy tầm bạ, vô tình trúng Tả Đăng Phong thì sao, ở đây cũng có hơn 50-60 người, ai dám nói bọn hần không thể mèo mù vớ cá rán.

- Lão tử không phải chuột.

Tả Đăng Phong nhú mày cười lạnh, rồi dùng Âm Dương Sinh Tử quyết nhanh chóng đi vào.

Xung quanh không có cây cối hay tường cao cho nên 13 chạy trước Tả Đăng Phong, lúc này trời rất tối, lông trên người 13 lại màu đen nên nó tương đối an toàn.

Những tên lính mặc dù là tuân mệnh chặn đường ở đây nhưng mà bọn hấn tỏ ra khinh địch, 50-60 người bọn hấn đối phó với 1 người cũng không là cây đinh gì, bọn hấn càng không ngờ là Tả Đăng Phong lại chủ động tiến công, thấy Tả Đăng Phong chạy vào bọn hấn cũng chưa kịp phản ứng.

Tả Đăng Phong xông vào cũng không có sử dụng Linh khí đánh vào đồng lứa, mà là lập tức nắm 10 ngón tay lại, hấn cũng rất rõ ràng, bản thân mình đối mặt với hơn 50-60 người hơn nữa bọn hấn lại có súng. Sáng nay khi giết bọn lính ở kho súng ống cũng không phải là thoải mái, nơi này còn nhiều lính hơn so với ở kho súng ống, đồng thời đối phó nhiều người như vậy đã là cực hạn của hấn rồi, Tả Đăng Phong cũng không có bất kỳ do dự gì, Linh khí ngưng tụ trên tay rồi tung đấm, đấm vào đầu những tên lính đứng đầu.

Giờ phút này trong đầu của Tả Đăng Phong chỉ có 1 chữ “ Nhanh, nhanh và nhanh” càng giết nhanh càng tốt, càng giết nhiều thì nguy hiểm càng bớt đi. Bất quá những tên lính này cũng không phải là dân thường, bọn họ đều là lính đã từng đánh trận, sau khi phản ứng lại liền giơ súng lên, giờ phút này tốc độ phản ứng cũng cảm giác nhạy bén của Tả Đăng Phong quá nhanh, tên nào giơ súng lên thì Tả Đăng Phong liền giết hấn trước.

Mà 13 thì tấn công vào những tên lính lui ra sau, những tên này không nhất định là chạy trốn, có thể bọn hấn muốn kéo dài khoảng cách để kiểm soát cơ hội nổ súng, 13 công kích vào cổ bọn chúng, một kích tất sát, miễn trừ nỗi lo về sau cho Tả Đăng Phong.

Sau khi Tả Đăng Phong giết phân nửa lính thì tuy rằng đám lính còn lại vẫn nổ súng, nhưng không có trúng vào Tả Đăng Phong bất quá vẫn làm Tả Đăng Phong âm thầm kinh hãi, lần này tốc độ công kích của hấn đã nhanh lên, cố gắng giết chết những tên nổ súng này. Hiện giờ còn lại khoảng mười mấy tên lính đang đứng chung một chỗ, súng trên tay bọn hấn đang nhắm vào Tả Đăng Phong.

Thời điểm ngàn quân nguy kịch Tả Đăng Phong cắn răng đem Linh khí ở Đan Điền Khí Hải tụ lại trên cánh tay phải rồi bức ra một dòng khí Âm hàm sau đó tay phải vung lên chém về phía đám lính, bọn chúng liền đóng băng.

Ch một đòn này đã làm hấn hao tổn rất nhiều Linh khí, sinh tử trước mắt nên hấn mới có thể làm như vậy.

Sau hành động này, Tả Đăng Phong cảm thấy Linh khí trong cơ thể khô kiệt, cảm giác đầu tiên chính là hấn cảm thấy choáng váng đầu, hấn ăn ít, thân thể lại gầy gò, lúc này Linh khí đã cạn kiệt cho nên huyết khí không thông. May mắn là địch nhân đã được đối phó, bằng không hấn sẽ gặp nguy hiểm.

- 13, về thôi.

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh rồi hô lên, 13 nghe vậy lập tức không đuổi theo một tên lính nữa mà trở về bên người Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy 13 trở lại, lúc này mới ngồi trên mặt đất, dùng Tụ Khí Chỉ quyết để khôi phục Linh khí.

Tụ Khí Chỉ quyết vô cùng phi thường, sau một lát Tả Đăng Phong đã khôi phục được một chút Linh khí, đứng dậy nhặt một cây súng máy rồi đi về phía trước, hấn cầm súng máy cũng không phải là muốn nổ súng, hấn muốn nghiên cứu một chút, bất quá đi được vài bước thì Tả Đăng Phong dừng lại, có một đám lính chạy xe đến.

- Dừng ngồi trên vai tao, ngồi trên đầu xe đi.

63. Q.1 - Chương 63: Xuất Thế.(1)

Tả Đăng Phong lái xe của bọn lính NB, 13 thì ngồi ở thùng xe kế bên, về mặt khẩn trương, ở trong tình trạng lúc nào cũng có thể nhảy khỏi xe.

Xuyên qua thị trấn Nhữ Sơn, Tả Đăng Phong tìm thấy được một nơi vắng vẻ để nghiên cứu súng máy, ngộ tính của hấn rất tốt, trong chốc lát đã nắm được cách sử dụng, lập tức bắn thử một viên để nghiên cứu cấu

tạo đầu đạn, điều hần không ngờ, là bên trong viên đạn phần hỏa dược rất ít, rất nhang hần đã hiểu ra vấn đề, hỏa dược chỉ có tác dụng thôi động đầu đạn, nếu vỏ đạn được trang bị đầy đủ hỏa dược, vậy thì chỉ còn chờ lên tạc nòng.

Nghiên cứu xong Tả Đăng Phong liền đem súng máy ném đi, thứ này rất cồng kềnh, nếu mà để nhầm họng súng để bắn chính xác thì thà hần vọt tới đem địch nhân đánh ngã còn hơn.

Sau đó Tả Đăng Phong hướng phía tây mà đi, gặp tên lính NB nào thì giết tên đó. Xe máy của bọn chúng để chạy chơi thì còn được, nhưng mà không thể làm phương tiện di chuyển, chủ yếu là bọn lính NB không lấy xe máy đuổi theo chặn đường hần mà lại phải rất nhiều tay bắn tỉa mai phục ở bụi cỏ hai bên đường. Nói thiệt thì Tả Đăng Phong cũng chẳng ngại gì tới mấy tên lính NB đang núp đó, bởi vì thị lực siêu cường, giác quan mẫn tuệ hần hầu như có thể xác định chính xác là những tay súng bắn tỉa đó ở đâu.

Hần rất xem thường bọn bắn tỉa này, cho nên gặp tên nào hần liền ra tay giết luôn

Bọn lính NB thấy dùng súng bắn tỉa không tác dụng, liền không phải người đuổi theo hần nữa. Tả Đăng Phong nhàm chán đứng nhìn phía dưới pháo đài, trong pháo đài thì còn vài tên lính NB, mà Tả Đăng Phong chẳng đại gì mà giao phong chính diện với chúng, cứ dùng đạo thuật mà giết

Trong lúc giết bọn lính NB, Tả Đăng Phong cũng lưu lại nhân chứng sống, hần làm thế vì muốn tìm thấy đại tá Đằng Khi của chúng. Hần muốn dùng phương thức này để tạo áp lực với Đằng Khi, bắt hần lộ mặt.

Tả Đăng Phong cũng không sợ tên Đằng Khi nhận được tin tức sẽ chạy về NB bởi vì hần còn có nhiệm vụ bên người, hần chưa hoàn thành thì không thể nào rời đi được, mà số sĩ quan lính NB bị giết vì Đằng Khi càng ngày càng nhiều, có thể nói càng ngày Đằng Khi càng bị chỉ trích và áp lực rất lớn.

Chỉ có thể dùng câu xuất quỷ nhập thần để hình dung Tả Đăng Phong. Hần không có cố định một lộ tuyến mà đi, mà liên tục thay đổi, làm đám lính NB không thể xác định được, hần di chuyển không theo bài vở làm đám lính NB không dám ra khỏi cửa, đành phải đóng cửa không xuất quân. Nhưng Tả Đăng Phong lại sử dụng Hồi Mã thương ở những thị trấn khác, làm cho chúng lính NB sống nơm nớp tring lo sợ, cứ tưởng một ngày như ngàn năm.

Nửa tháng sau, Tả Đăng Phong đi tới Thanh Đảo. Thanh Đảo và Tế nam đều là những nơi mà lính NB gác nhiều nhất, dù thế Tả Đăng Phong vẫn nghênh ngang xuất hiện trên đường cái, nửa tháng vừa qua hần đã giết không biết bao nhiêu lính NB, chiến đấu thực tế làm cho hần sử dụng Âm Dương quyết càng thành thục, Sinh Tử Quyết càng ngày càng bá đạo, còn Huyền Âm chân khí thì có thể tùy ý thu phát.

Đi tới Thanh Đảo, Tả Đăng Phng phát hiện một hiện tượng quái dị, trên đường thì đầy rẫy những tên ăn xin, thỉnh thoảng bọn chúng còn mang theo mèo, mà những tên ăn xin này có thái độ rất hung hãn, người bị chúng đòi tiền đều kính sợ, mà bố thí cho nhiều nhiều.

- Nơi này sao nhiều tên ăn mày thế?

Tả Đăng Phong đi tới một chỗ bán điểm tâm hỏi.

- Không phải cậu cũng mang theo một con mèo sao?

Lão đầu bán điểm tâm nhìn 13 một cái, mặt tỏ vẻ khinh thường.

- Khi nào thì mang theo ăn xin mang theo mèo thế? Cho bát cháo với hai lồng bánh bao đi.

Tả Đăng Phong lấy tiền từ trong ngực đưa ra.

- Cậu thật không biết hay giả điên đây?

Lão đầu đưa cho hần bánh bao và cháo cho hần rồi hỏi.

- Tôi không biết.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

- Mấy tên ăn mày đây đang mạo danh Tàn Bào.

Lão Đầu thấp giọng.

- Tàn Bào là ai?

Tả Đăng Phong trong lòng nghi hoặc.

- Gần đây có một tên mang theo một con mèo quái nhân, hành hiệp trượng nghĩa, nghe nói do mặc một bộ y phục rách rưới nên người ta họ là Tàn Bào.

Lão đầu là người thành phố, cho nên tin tức đầu đường xó chợ hắn nắm rất nhanh..

- Ai đặt cái tên này cho hắn thế?

Tả Đăng Phong nhú mày, căn cứ theo lời nói Lão Đầu, thì cái tên Tàn Bào đó chính là hắn, nhưng mà hắn căn bản không giết tới mấy vạn người, chỉ tới hai ba trăm thôi.

- Tôi biết đâu

Lão đầu xoay người tiếp tục buôn bán.

- Hắn rất lợi hại phải không?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Đúng thế, vừa ra tay đã đem người đóng băng, nghe nói tới Ngân Quan còn thua dưới tay hắn..

Lão đầu nghiêm túc nói, có câu nghe lời đồn bậy, lời nói không thật càng truyền càng thái quá, trên thực tế là từ sau khi Đạo thuật đại thành thì Tả Đăng Phong cũng chưa gặp qua 5 vị Huyền Môn Thái Đầu kia.

- Tàn Bào ấy tuổi lớn không?

Tả Đăng Phong hỏi, nhìn qua đám ăn mày kia, có lão khát cái đã hơn 60 tuổi, mang theo một con mèo hoa, mà con mèo kia rõ ràng là bị bắt, nó cứ ô oa như thể chẳng muốn đi cùng.

- Ai mà biết

Lão đầu thuận miệng trả lời.

- Tàn Bào giết lính NB, những người giả mạo này không sợ bị lính NB bắt đi sao?

Tả Đăng Phong gượng cười.

- Lính NB thấy mấy tên này còn trốn không kịp nữa kia.

Lão đầu nói xong chẳng hề nhìn xem phản ứng của Tả Đăng Phong, hắn cứ nghĩ Tả Đăng Phong là thành viên ngục trang của quân đội.

Tả Đăng Phong cũng lười nói với Lão đầu kia, chỉ biết cầm cái ăn cơm, cơm xong thì bắt đầu đi dạo quanh thành, Lão đầu này tuy nói chuyện có chút cường điệu, nhưng quả thật mấy tên lính NB đi tuần tra thấy mấy ăn mày mang theo mèo đều nghiêng người cho qua, làm cho Tả Đăng Phong nhú mày.

Cảm giác bị giả mạo làm Tả Đăng Phong muốn nổi sát cơ, nhưng mà hắn chẳng muốn ra tay với mấy tên ăn mày, hắn chỉ muốn ra tay với mấy tên phôi đản, dám làm xấu thanh danh của hắn, tuy hắn mặc cái áo đạo bào cũ nát, nhưng hắn không bao giờ làm ăn mày cũng như uy hiếp người dân để bắt bố thí.

Đối với những người này Tả Đăng Phong vừa thống hận vừa thương hại, thôi kệ bà chúng nó, thích giả mạo cứ giả mạo.

Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh rồi tìm đến một đội tuần tra NB, rồi đem toàn bộ giết hết. Huyền Âm chân khí đã trở thành chiêu bài của hắn, vì mỗi lần giết hết hắn dùng nó để đóng băng thi thể.

Chế độ đồ sát đã bật, Tả Đăng Phong mang theo 13 đi tới phố nào có quân NB thì giết hết, chỉ trong chốc mắt quân NB ở Thanh Đảo đã biết Tàn Bào đã đến đây.

Trên thực tế, thì lính cũng không sợ Tả Đăng Phong, bởi vì biết mục tiêu của hắn chính là đại tá Đăng Khi, mà nay Tả Đăng Phong đã tìm đến cửa để khi dễ người, tất nhiên sẽ không đóng cửa không ra, quân NB ở Thanh Đảo đóng quân rất nhiều, tiếng báo động vang lên, toàn thành giới nghiêm, tất cả đều giết hết đám ăn mày mang theo mèo.

Đám giả mạo giờ bị dính hậu quả, nhưng mà có hối hận thì cũng muộn, bị đám lính NB giết chết ở các ngã tư, lần này đám giả mạo bị gặp quả đắng rồi, đến những người bình thường ăn mặt không chỉnh tề, cũng khó khăn khi trốn vận rủi. rả Đẳng Phong ở trên cao nhìn thấy cảnh này, hắn sở dĩ giết đám quỷ đó không phải là để trả thù đám giả mạo, mà là hành động cá nhân, nhưng mà những người này chết không phải là do lỗi của hắn.

Toàn thành giới nghiêm, đối với Tả Đẳng Phong mà nói không tạo thành uy hiếp, hắn muốn đi thì đi, không ai cản được hắn. Bởi vì giết người phản kích, Tả Đẳng Phong liền dùng võ nghệ cao cường, đi qua một tòa thành, gặp được một tiểu đối địch thì ra tay giết, giống như mèo vờn chuột.

Quân NB xâm lược, người TQ lại trở thành nạn nhân, những người này có nô tính rất lớn, cho nên chỉ có thể dùng biện pháp mạnh là giết không lưu tình.

Đám mình trong truy lạc không chỉ có dân chúng, mà còn đệ tử Phật môn, đạo nhân Đạo gia, người tập võ, và những tên tình nguyện bán mạng cho lính NB. Tả Đẳng Phong đi qua một cái ngã tư thì thấy xa xa có bóng người đang xẹt qua những căn nhà, tự hỏi không biết cao thủ bị bọn lính NB mua chuộc hay không. Thanh Đảo và Tế Nam là hai thành phố có quân Nhật đóng nhiều nhất, cho nên đương nhiên có những nhân vật trong võ lâm hay người của Phật, Đạo xuất hiện.

64. Q.1 - Chương 64: Chưởng Giáo Mao Sơn

- 13, đi!

Tả Đẳng Phong huyết sáo, 13 nghe vậy liền nhảy lên vai của Tả Đẳng Phong, rồi theo hắn lướt qua các mái nhà.

Tả Đẳng Phong rất nhanh đã ra khỏi thành khi, đồng thời Tả Đẳng Phong luôn chú ý Kim Châm ở trong rừng cây, kim châm cũng không hề rời đi, mà chấp hai tay sau lưng, chờ Tả Đẳng Phong đến.

Khoảng cách càng gần, Tả Đẳng Phong có thể chứng kiến vẻ mặt của Kim Châm, đó là một loại ngạo khí xen lẫn tức giận, Tả Đẳng Phong phá được trận pháp của hắn, điều này khiến cho Kim Châm rất bất mãn.

Lúc này Tả Đẳng Phong cũng rất tức giận, Kim Châm rõ ràng có ý làm khó hắn, nếu hắn không thể thoát ra thì sao, chắc chắn sẽ bị chết trong súng của lính NB.

Khoảng cách hai mươi dặm không xa, Tả Đẳng Phong rất nhanh đã tới. Kim Châm chờ Tả Đẳng Phong đáp xuống, chậm rãi xoay người, nhú mày đánh giá hắn.

Cả hai người nhìn nhau, không nói gì, vẻ mặt cũng không có gì là thiện ý, 13 cảm thấy không khí dị thường, từ trên vai Tả Đẳng Phong nhảy xuống.

Kim Châm tuy chỉ mới ba mươi mấy tuổi, nhưng hắn thành danh đã lâu, tâm tính trầm ổn, kinh nghiệm có đủ, tạo cho Tả Đẳng Phong một áp lực tinh thần khá lớn.

Khác với sự trầm ổn của Kim Châm, Tả Đẳng Phong hiện ra vẻ cương quyết cùng sát khí, hắn tuy là mặt học hậu tiến, nhưng mà đối với linh khí cùng tu vì thì bản thân lại tỏ ra vô cùng tự tin.

Một năm hắn trải qua bằng người khác tính tu hơn ba mươi năm, thời gian đã không là vấn đề. Căn bản là phải trải qua nhiều mới là mấu chốt! Tu vi hiện tại của hắn có ba thành từ vận khí, còn bảy thành đều là từ trong hung hiểm mà có, không có sự chỉ dạy, không có hoàn cảnh tu đạo yên ổn, thậm chí pháp môn tu hành đều sai cả, cho tới bây giờ chỉ có thể y lại Huyền Âm thủ để trung hòa Âm Dương, tất cả điều này làm cho tính tình Tả Đẳng Phong thêm cực đoan, hành động của Kim Châm làm cho hắn cảm tức, Tả Đẳng Phong chỉ muốn giết hắn.

Tả Đẳng Phong tóc dài che mặt, Kim Châm không thể thấy được bộ dạng của hắn, nhưng hắn có thể cảm nhận được sát khí của Tả Đẳng Phong, đó là trực giác của cao thủ, dựa vào trực giác có thể xác định được thực lực và ý đồ của đối phương. Trong khoảng đó thời gian đó, Kim Châm chỉ đem chân phải lùi về nửa bước, ngoài ra không làm gì cả.

Tả Đăng Phong nở nụ cười âm trầm, hành động của Kim Châm đều bị hắn nhìn thấy cả, cái rút chân này của Kim Châm chính là một thế thủ, nói cách khác Kim Châm cảm nhận được nguy hiểm nên không thể khinh thường. Điều này làm Tả Đăng Phong rất vui vẻ.

- Là người?!

Kim Châm nghe được tiếng cười của Tả Đăng Phong thì nhú mày,

- Người còn nhớ ta?

Tả Đăng Phong trong lúc nói chuyện cũng không thả lỏng cảnh giác. Linh khí vẫn vận hành trong mười hai kinh mạch, tùy thời tiến công, tùy thời phòng thủ.

- Ta đã gặp qua người ở Thánh Kinh Sơn Toàn Chân phái.

Kim Châm khẳng định. Hắn chỉ dựa vào tiếng cười mà có thể xác định người, chứng tỏ trí nhớ rất siêu cường.

- Tại sao người lại hại ta?

Tả Đăng Phong nói.

- Lúc này ta bày ra Bát Quái Định Dương trận của Mao Sơn phái, nếu như muốn hại người thì cũng không đem mặt trận cách chỗ mái nhà 3 trượng rồi,

Kim Châm nhú mày cười.

Mặc dù Tả Đăng Phong không biết gì về pháp thuật của Mao Sơn nhưng mà lời Kim Châm nói cũng có thể hiểu được. Đại khái có thể lý giải, lúc này nữ thi kia để đồng tiền vào bị trí Bát Quái trong trận, mà theo vị trí của Kim Châm thì mặt trận có khả năng là một đồng tiền cuối cùng đó.

- Cho dù lực uy hiếp tăng lên ba thành, ta cũng có thể phá trận đi ra.

Tả Đăng Phong hừ lạnh

Kim Châm nghe vậy nhú mày nhìn Tả Đăng Phong một cái, lắc đầu cười khê, không nói gì. Hắn sở dĩ thế có hai nguyên nhân, một là hắn lớn hơn Tả Đăng Phong, tính tình trầm ổn hơn. Hai là hắn thừa nhận lời Tả Đăng Phong nói.

- Sao người lại vậy khốn ta?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Nếu ta nói là nhất thời ngứa nghề, người có tin không?

Kim Châm cười nói.

- Thật à?

Tả Đăng Phong nhú mày, Kim Châm chỉ có ý tứ muốn cùng mình tỷ thí thôi sao.

- Người nghĩ ta mà đi bán mạng làm cho đám lính NB sao?

Kim Châm thu lại nụ cười

Tả Đăng Phong nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Kim Châm một cái, lắc đầu, ngày ấy tại Thánh Kinh sơn Kim Châm cùng với Ngân Quan thương nghị kháng N, cuộc khi cuộc thám sát ở Nam Kinh xảy ra thì hắn cùng với Ngân Quan cũng tiến đến cứu vớt chúng sinh, cho nên Kim Châm tuyệt sẽ không bán mạng cho người N, vậy thì lời hắn nói ngứa nghề là thật.

- Ba ngày không gặp, người đã khác xưa.

Kim Châm thấy vẻ mặt của Tả Đăng Phong đã không còn địch ý, liền tán đi Linh khí.

- Chê cười.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khỏ, lời của Kim Châm Tả Đăng Phong hiểu nhưng mà sẽ không trực tiếp thừa nhận.

- Không đến 1 năm mà đã tụ khí trùng quan, Luyện khí của võ học hay phật môn đều không thể làm được, pháp thuật đạo môn tuy khá, nhưng mà không thể nhanh chóng làm được điều đó.

Về mặt Kim Châm tỏ ra nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong.

- Ta tu luyện một loại Đạo thuật của Xiển giáo đã thất truyền.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một hồi rồi mở miệng. Kim Châm nếu đã kháng N thì không cần phải che giấu làm gì, mà hắn thì là người có những tin tức rất chính xác, đó là điều Tả Đăng Phong rất cần bây giờ.

Kim Châm nghe vậy gật đầu, sau đó lại lắc đầu, lộ vẻ nghi hoặc.

- Điều ta nói đều là thật

Tả Đăng Phong bổ sung một câu.

- Đạo thuật của Xiển Giáo tuy đã thất truyền, nhưng mà vẫn còn nhiều đặc điểm được ghi trên điển tịch của Đạo gia, tổ sư của Xiển giáo là Nguyên Thủy Thiên Tôn tu chân, vốn chỉ làm bộ Tổ Vốn Cầu Nguyên, những đặc điểm của bộ này chỉ là phương pháp tu luyện linh khí, nhưng không hề có chiêu thức nào, người vừa rồi dùng lăng không bay vút, điểm này là đặc điểm của Xiển Giáo.

Kim Châm ngừng lại một chút rồi nói:

- Với lại Đạo thuật của Xiển Giáo nổi tiếng với việc tu luyện trầm ổn, không có việc tiến bộ thần tốc như vậy.

- Pháp nhân Đồ chân nhân thực sự là như đước, không dám giấu diếm, phương Luyện khí của ta là Xiển giáo, phương pháp Tụ khí của là Tiệt giáo.

Tả Đăng Phong thực sự bội phục học thức uyên bác của Kim Châm.

- Ha ha ha, thì ra là tiểu huynh đệ thân kiêm hai đạo pháp của hai giáo lớn, có thể được một thân tu vi như vậy thật không tưởng, nếu mà cậu tu hành đạo gia chính thống, thì chắc người hổ thẹn phải là tôi đây.

Ki, Châm cực kỳ cao hứng khi biết Tả Đăng Phong tu cùng một lúc hai lại đạo pháp ở phương pháp tu hành cao thâm, chứ không phải vì Tả Đăng Phong có tư chất cao hơn.

- Đồ chân nhân tính tình không thể nào chê được ,ta với ngài kết làm bằng hữu đi.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói. Tuy là hồi nãy Kim Châm chố bày trận vây hắn, nhưng đó là lòng tranh cường háo thắng, căn bệnh chung của những người tu đạo, chứ thật ra không có ác ý.

- Ta cũng có suy nghĩ này.

Kim Châm mỉm cười gật đầu.

- Đi, tôi mời Đồ chân nhân uống rượu.

Kim Châm con người này này tràn ngập ngạo khí và sự thẳng thắn, hắn rất hợp với Tả Đăng Phong cho nên Tả Đăng Phong liền vẫy tay để 13 nhảy xuống.

- Tiểu huynh đệ, năm nay cậu bao nhiêu tuổi? Đạo hiệu là gì?

Kim Châm liếc mắt nhìn 13 , cau mày, rõ ràng là nhìn ra 13 có điểm bất phàm.

- Hai mươi sáu, tôi không phải đạo sĩ gì, Tôi gọi là Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời.

- Tôi lớn hơn cậu 10 tuổi, tu tại gia nên giữ tính danh, song tự Thu Đình.

Kim Châm đưa tay phải ra tạo hành quyền.

Tả Đăng Phong thấy thế trong lòng mừng rỡ, vội vàng nâng cánh tay đối quyền, Hòa thượng chào đáp tay ở ngực, đạo sĩ chào một tay chấp tay, quân nhân chào nhau bằng một hồ kích hữu quyền. Đạo sĩ của Mao Sơn không phải kiêng ăn mặn, đây là Kim Châm dùng lễ nghĩa giang hồ để chiêu theo hắn.

- Đỗ chân nhân, tôi vẫn còn một điều muốn thỉnh giáo.

Tả Đăng Phong thu quyền mở miệng.

- Chưa mời rượu, đã muốn hỏi rồi sao?

Kim Châm đùa.

- Mời!

Tả Đăng Phong mời khách.

- Lưu Hương lâu ở thành Bắc.

Kim Châm đi trước, Tả Đăng Phong theo sau.

Khinh công của Kim Châm vô cùng tiêu sái, mỗi một lần hạ xuống mượn lực đều rất tùy ý, thân hình phiêu dật, nếu như Kim Châm du vân dã hạc, thì Tả Đăng Phong chính là một con sói cô độc đang săn mồi, tuy rằng không đẹp, nhưng tốc độ cực nhanh.

Trong thành đang là giờ giới nghiêm, trên đường lúc này đầy lính NB cùng ngự quân, nhưng mà Kim Châm và Tả Đăng Phong chẳng xem ra gì, Lưu Hương lâu là một tửu lâu sa hoa, làm bằng gỗ, chia làm ba tầng. Lúc này tiệm đã đóng cửa, khi chướng quán mở cửa ra thấy một đạo sĩ và một tên mèo ăn mày thì sợ hãi, như đang thấy một quả bom.

Nếu bom đến đây, thì chỉ có thể hầu hạ để nó đừng nổ mạnh, cho nên rượu ngon cũng mang đến hai vò, Tả Đăng Phong tùy tay mén hai nén vàng cho chướng quỷ, hắn làm vậy không phải là khoe của, mà trên bàn bày rất nhiều sơn hào hải vị, có nhiều thứ Tả Đăng Phong chưa từng thấy qua, Ngoài ra cho tiền để chướng quỷ đừng đi tố cáo bọn lính khi 2 người đang uống rượu.

Tả Đăng Phong rất hân hạnh khi biết Kim Châm, Kim Châm chẳng những pháp thuật cao thâm, còn hiểu rõ võ thuật của các phái, tin tức linh thông, lại cao ngạo, quang minh lỗi lạc.

Kim Châm cũng rất hân hạnh được biết Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong tuy là người mới, nhưng tu vi lại cực kỳ khủng bố, điều này cũng có lợi cho đệ tử Mao Sơn phái của hắn khi hành tẩu giang hồ

Tửu lượng của 2 người rất tốt, anh mời tôi, tôi mời anh. Trong lòng Tả Đăng Phong có rất nhiều vấn đề muốn hỏi nhưng mà cuối cùng hắn hỏi vấn đề mà mình quan tâm nhất.

- Đỗ chân nhân, ngày đó ngài ở Thánh Kinh sơn Toàn Chân phái sao lại tặng đồng tiền kia cho tôi....

65. Q.1 - Chương 65: Sống Chết Cùng Nhau

- Đồng tiền chính là pháp khí mà phái Mao Sơn chúng tôi hay dùng nhất, ngày đó có một nữ quỷ đi theo bên người cậu, ý định của tôi là dùng đồng tiền đánh tan nó nhưng thật không ngờ người luôn có thủ đoạn độc ác vô tình như Ngọc Phật lại nổi lòng từ bi, vào lúc quan trọng đã dùng kim đầu thay thế cho đồng tiền kia.

Kim Châm thuận miệng đáp.

Tả Đăng Phong nghe xong cực kỳ bất ngờ, nữ quỷ trong lời nói của Kim Châm rất có thể chính là hồn phách của Vu Tâm Ngữ.

- Đỗ chân nhân, nữ quỷ kia có hình dáng như thế nào?

Tả Đăng Phong liền vội vàng hỏi.

- Nữ quỷ kia mới chết không lâu, cũng không hề có oán khí gì, tôi chỉ có thể cảm nhận được sự tồn tại chứ không thể nhìn rõ được hình dáng của nó. Nhưng tôi có thể chắc chắn một điều, nữ quỷ kia không hề có ác ý với cậu.

Kim Châm nhắc vò rượu lên uống một ngụm,

- Ngọc chân nhân chắc đã thấy rõ hình dạng của nó, chứ nếu không nàng đã không ngăn cản tôi đánh tan nó.

- Nàng đương nhiên sẽ không có ác ý với tôi !

Tả Đẳng Phong kìm nén đau thương, chậm rãi lắc đầu nói. Lúc này đây trong tim hắn tràn ngập cảm giác cảm động, thật không thể ngờ sau khi Vu Tâm Ngữ chết đi còn nhớ đến hắn, luôn luôn theo sát không hề rời đi. Ngoại trừ cảm động ra thì Tả Đẳng Phong còn cảm giác được một ít an ủi, linh hồn của Vu Tâm Ngữ chắc chắn đều nhìn thấy hết mọi chuyện từ lúc chính tay hắn chôn cất nàng, cho đến những chuyện xảy ra sau này, nàng đã thấy được cảm giác bị thương và cũng nhìn thấy được sự dũng cảm của hắn.

- Mặc dù nó đối với cậu không có ác ý, nhưng con người là thuần dương mà quỷ hồn thì thuần âm, quỷ hồn nếu cứ đi theo bên cạnh người sống thì sẽ làm cho người đó hao tổn Dương khí. Vậy nên ta mới tặng đồng tiền kia cho cậu.

Kim Châm thả bầu rượu xuống, bắt đầu dùng bữa. Kim Châm rất cao ngạo nhưng sự cao ngạo này chỉ thể hiện với người thường, còn trước mặt bạn bè thực lực tương đương, thì hắn nói chuyện cũng khá nhiều.

- Từ sau khi tôi tiến vào Chí Tôn Chi Cảnh thì cũng có thể cảm nhận được tồn tại của linh hồn, nhưng tại sao tôi lại không cảm giác được nó ?

Tả Đẳng Phong liền hỏi.

- Cái mà cậu gọi là Chí Tôn Chi Cảnh có phải giống với Nan của Phật Môn nói, hay giống với Độ Kiếp của Đạo Môn ?

Kim Châm nhíu mày hỏi lại.

- Không rõ nữa !

Tả Đẳng Phong lắc đầu nói.

- Hễ là người tu đạo hoặc dị loại muốn tiến vào cảnh giới như chúng ta bây giờ đều phải chịu lôi kiếp, sau ba lần lôi kiếp, thì mười không còn được một.

Kim Châm biết nhiều hơn so với Tả Đẳng Phong .

- Đúng rồi, tôi cũng đã trải qua ải này !

Tả Đẳng Phong liền hiểu.

- Độ Kiếp Thiên Lôi được chia làm ba đạo, cậu đã nhận mấy đạo ?

Kim Châm tò mò hỏi.

- Một đạo !

Tả Đẳng Phong thành thật đáp.

- Tôi cũng là một đạo, còn lại hai đạo sau đều do tổ sư bá đón nhận giúp tôi.

Kim Châm lắc đầu thở dài.

- Tôi nhận chính là đạo thứ b !

Tả Đẳng Phong liền lên tiếng bổ sung, dựa theo lời của Kim Châm thì hắn nhận chính là đạo Thiên Lôi thứ nhất.

- Như vậy thì tu vi linh khí của cậu vững chắc hơn vài phần so với tôi, ba đạo thiên lôi, một đạo so với đạo trước càng mạnh hơn, mỗi lần nhận lấy một đạo thì linh khí trong cơ thể càng vững chắc thêm. Hầu như chưa từng có ai nhận cả ba đạo mà còn sống cả.

Kim Châm liền giải thích cho Tả Đăng Phong.

- Nhưng vì sao lúc này tôi lại không cảm giác được khí tức của đạo linh hồn đi theo bên cạnh chứ ?

Tả Đăng Phong liền nhắc lại đề tài cũ.

- Tiểu huynh đệ, cậu thật sự là không hiểu chút gì rồi, người sau khi chết lúc đó hồn phách âm khí nặng nhất, càng về sau thì càng suy yếu, nếu như không có oán khí thì sau bảy bảy bốn mươi chín ngày hồn phách sẽ tự động tiêu tán.

Kim Châm đành nhắc nhở những kiến thức cơ bản cho Tả Đăng Phong.

- Hả !

Tả Đăng Phong nghe xong giật mình đứng dậy, theo như Kim Châm vừa nói thì chẳng phải hồn phách của Vu Tâm Ngữ đã tiêu tán rồi ?

- Nữ quỷ đó là cái gì của cậu ?

Kim Châm thấy vẻ mặt Tả Đăng Phong cực kỳ lo sợ, liền nhíu mày hỏi.

- Vong thê ! (vợ đã chết- thấy để vong thê nghe hay hơn)

Tả Đăng Phong biết mình thất lễ, liền vội vàng ngồi xuống.

- Huynh đệ xin nén bi thương !

Kim Châm liền vỗ vỗ bả vai Tả Đăng Phong.

- Đồ chân nhân, ý của anh có phải là hồn phách của vợ tôi đã tiêu tán mất rồi không?

Tả Đăng Phong liền mở to mắt chăm chú nhìn Kim Châm, phái Mao Sơn am hiểu nhất chính là bắt quỷ, mà Kim Châm chính là chuyên giáo phái Mao Sơn, lời của hắn chắc chắn là đáng tin.

Kim Châm nghe xong cũng không lập tức trả lời, mà ngẩng đầu nhìn hắn thật lâu.

- Hồn phách bình thường sau bốn mươi chín ngày nhất định sẽ tiêu tán, có một ít hồn phách còn vương vẩn thì sẽ dựa theo sự vương vẩn ấy mà nán lại dương gian một thời gian rất lâu. Bây giờ cậu đã Độ Kiếp thành công cho nên âm vật không còn bám đến gần, có lẽ linh hồn của vợ cậu chưa tiêu tán mà chỉ là không dám đi theo cậu nữa thôi.

Kim Châm liền nâng vòng rượu lên uống một ngụm.

- Nếu không dám đi theo tôi thì sẽ đi đâu chứ ?

Tả Đăng Phong đã không còn chút tâm tư nào để uống rượu.

- Tôi cũng không rõ lắm.

Kim Châm nhìn tiểu nhị khẽ vẫy tay, ý bảo đối phương dâng trà lên.

Kim Châm bảo tiểu nhị dâng trà có thể có hai ý, thứ nhất chính là khát nước muốn uống, hai là tiệc đã tan thì cần dùng trà súc miệng. Việc này khiến Tả Đăng Phong rất lo lắng, trước đó một mực truy hỏi Kim Châm, điều này thật giống như thăm vấn phạm nhân vậy, đã quá thất lễ rồi.

Lúc này Tả Đăng Phong chợt nhớ lại lời mà Ngọc Phật nói khi gặp hắn ở Đông Bắc “ Lúc trước ta đã nhìn nhầm người rồi, vậy mà tưởng người là người một lòng chung thủy” Lúc này nghĩ lại thì có lẽ nàng đã phát hiện được nữ quỷ đã không còn đi theo hắn, mà lúc đó đã qua bốn mươi chín ngày rồi, Ngọc Phật cũng thuộc dạng cao nhân, lời nói của nàng cũng có thể dùng để làm bằng chứng, kết hợp với lời của Kim Châm vậy thì linh hồn còn vương vẩn thật sự có thể ở lại dương thế thời gian rất lâu. Đến đây thì trong lòng Tả Đăng Phong lại có hi vọng, mặc dù không thể nhìn thấy hồn phách của Vu Tâm Ngữ, nhưng cũng không thể khẳng định linh hồn của nàng nhất định đã tiêu tán.

- Tiểu nhị, mang lên vài món đồ ăn đi !

Tả Đăng Phong liền nhìn tiểu nhị nói, thực ra thì đồ ăn trên bàn còn rất nhiều, Tả Đăng Phong làm như thế này chỉ là muốn bày tỏ với Kim Châm rằng hắn không muốn tan tiệc.

Kim Châm thấy vậy cũng không ngăn cản, điều này khiến Tả Đăng Phong hơi an lòng, sau khi nước trà đưa lên thì Kim Châm đứng lên châm trà cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong vội vàng cảm ơn. Kim Châm chính là trưởng giáo phái Mao Sơn, tu vị lại sần sần với Tả Đăng Phong, nếu không phải là nhìn hắn thuận mắt thì chắc chắn không cùng hắn uống rượu tán gẫu rồi.

Sức ăn của Kim Châm rất ít, các loại thức ăn chỉ dùng mỗi thứ một chút nhưng rượu thì lại không ít. Một vò Bạch Cửu chính là hai cân, vậy mà rất nhanh đã xong một vò. Còn Tả Đăng Phong thì ăn khá nhiều, hắn sống khổ đã quen cho nên rất ít được ăn những món ngon như thế này, ngoài ta thì vì thời gian sống lưu lạc đã tạo thành thói quen cho hắn, mỗi khi gặp thức ăn sẽ ăn rất nhiều, bởi vì hắn còn không biết bữa tiếp theo của mình sẽ vào lúc nào.

Sau đó cả hai người đều thoải mái nói chuyện trên trời dưới đất, mặc dù tính cách Tả Đăng Phong hơi cực đoan nhưng hắn không hề cuồng vọng, tự cao tự đại, hắn biết mặc dù tu vi linh khí của mình ngang bằng với ngũ đại Huyền Môn Thái Đấu, nhưng kinh nghiệm giang hồ thì kém hơn rất nhiều, cho nên hắn rất khiêm tốn học hỏi Kim Châm. Kim Châm thấy mặc dù tu vị của Tả Đăng Phong rất cao nhưng lại rất khiêm tốn, cho nên ấn tượng với hắn rất tốt.

- Đồ chân nhân, anh chính là người đứng đầu trong ngũ đại Huyền Môn Thái Đấu, không biết bốn vị kia lai lịch như thế nào, là bạn hay là địch với anh?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Cái gọi là Huyền Môn Thái Đấu chỉ là do người nhàn rỗi trong giang hồ bàn tán thôi, không thể coi là thật được. Thực tế trên đời có rất nhiều cao nhân đều ở ẩn không xuất thế, mà năm người chúng ta thì thường xuyên xuất hiện cho nên mới được thế nhân nhận biết thôi.

- Ngoài ra thì đem tôi xếp thứ nhất cũng không phải vì pháp lực của tôi mạnh nhất, mà là do tôi chính là trưởng giáo Mao Sơn, luôn lấy Kim Châm thi pháp, thật thẹn khi được xếp đầu. Còn bốn vị kia chắc cậu cũng đã nghe nói, Ngân Quan Vương chân nhân chính là trưởng giáo phái Toàn Chân, tên khai sinh là Vương Quốc Tĩnh, tu đạo từ trẻ, tu luyện chính là Thiên Cương Chính Khí bình thường nhất của phái Toàn Chân, nhưng dù là công phu thông thường nhưng luyện đến cực hạn thì uy lực cũng cực kỳ khủng bố, mọi người đều cho rằng võ học không bằng đạo pháp cùng với thần thông phép thuật, người học võ cũng rất khó vượt qua Thiên Kiếp, nhưng Vương chân nhân lại làm được, hơn nữa sử dụng chính là võ học bình thường.

Mặc kệ là ai đi nữa thì khi uống nhiều rượu cũng nói nhiều hơn, Kim Châm cũng vậy.

- Võ học của Vương chân nhân có chỗ nào tinh diệu ?

Tả Đăng Phong nhân lúc Kim Châm đang uống trà liền hỏi.

- Cậu có thể phóng xuất linh khí ra ngoài xa bao nhiêu ?

Kim Châm không trực tiếp trả lời Tả Đăng Phong, mà hỏi ngược lại hắn.

- Năm trượng !

Tả Đăng Phong thành thật đáp.

- Năm trượng cũng đã khá xa rồi, ta chỉ có thể phóng ra ngoài ba trượng, mà Vương chân nhân thì lại có thể đạt đến chín trượng !

Kim Châm cấp cho Tả Đăng Phong ánh mắt khen ngợi, cũng nhân lúc đó trả lời vấn đề của hắn. Phạm vi tấn công bằng linh khí của Ngân Quan xa hơn bọn hắn nhiều, lúc đó thì khi lâm trận đối địch đã chiếm được lợi thế, người khác chưa thể chạm đến hắn thì hắn đã có thể tấn công được họ.

- Hạc Phi Long Du, thật sự chuyên công.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

- Lời này cũng không sai.

Kim Châm cũng tỏ vẻ đồng ý với Tả Đăng Phong, phái Mao Sơn am hiểu nhất chính là trận pháp và hàng yêu bắt quỷ, ở phương diện tu luyện linh khí tất nhiên có chỗ thiếu sót.

- Người bên ngoài đồn rằng Đồng Giáp chính là phần tử cận bã của Phật Môn, không biết có phải không ?

Tả Đăng Phong liền hỏi tiếp.

- Lời đồn là thật, người này chính là tăng nhân Mật Tông, tên gọi rất dài chính tôi cũng không nhớ rõ, hẳn chính là tay sai của Mông Giang Đức Vương, người cao hơn hai thước, nặng hơn ba trăm cân, giống như một con gấu đen vậy. Dị thuật Mật Tông cùng tu nội ngoại, tu luyện công phu không sợ đạo thương, đại thủ ấn lại cực kỳ mạnh mẽ. Ngoại trừ Ngân Quan ra thì không có ai dám trực tiếp đỡ đòn của hắn. Lúc trước ta từng gặp hắn ở thành Nam Kinh, cuối cùng phải nhờ vào trận pháp vây khốn mới có thể thoát khỏi hắn.

Về mặt Kim Châm nghiêm trọng nói.

- Người này nặng như vậy thì chắc chắn khó mà sử dụng phép khinh thân được.(bay)

Tả Đăng Phong thuận miệng đoán.

- Cũng không phải rất kém, lần sau nếu như cậu có gặp phải hắn thì nên cẩn thận một chút. Chẳng qua hắn có một cái đặc điểm, đó chính là buổi tối sẽ không ra ngoài.

Kim Châm liền nhắc nhở.

- Vì sao vậy ?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Dị thuật Mật Tông có pháp môn âm dương song tu, Đồng Giáp lại háo sắc !

Kim Châm khinh thường nói.

- Tu vị và nhân phẩm của Thiết Hải và Ngọc Phật thì như thế nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

- Thiết Hải pháp danh là Minh Tịnh, nửa đời mới xuất gia, tục danh cũng họ Vương, tên chữ có một chữ là Tự, quê gốc ở An Huy, theo lời kể lại thì vì đào hôn (bỏ trốn khỏi đám cưới) mới gia nhập Thiếu Lâm tự, ngộ tính cực cao, vừa vào Thiếu Lâm tự đã được Phương Trượng coi trọng, sau ba năm khảo sát đã đem Tẩy Tủy Kinh truyền cho hắn. Hắn cũng không khiến Phương Trượng phải thất vọng, đã đem Tẩy Tủy Kinh luyện đến tầng cao nhất, tầng thứ chín. Thời Dân Quốc mười bảy, Thạch Hữu Tam muốn dùng lửa đốt Thiếu Lâm tự, hắn xả thân bảo vệ đại tự, đại khai sát giới, khiến cho hơn hai trăm người tiên phong của Thạch Hữu Tam ngã xuống, bản thân cũng bị thương hơn mười chỗ . Nhưng đáng tiếc là cuối cùng hắn cũng không ngăn cản được đại kiếp nạn, Thiếu Lâm tự vẫn bị đốt, đáng giận nhất chính là sau khi hắn được cứu sống cũng không hề được khen thưởng và tôn trọng, ngược lại là bị phương trượng mới của Thiếu Lâm Tự, lấy lý do hắn sát nghiệp quá nặng, phạt hắn diện bích mười năm. Trong lòng Minh Tịnh cực kỳ oan khuất nhưng vẫn đi ra sau núi diện bích mười năm, sau khi diện bích năm năm thì do kim nén quá nặng đã hóa Cuồng, thần kinh bất ổn mà rời khỏi Thiếu Lâm tự lưu lạc khắp nơi. Nhưng mặc dù thần kinh không ổn nhưng bản tính lại rất nhân hậu, không hề ăn trộm hay làm điều gì ác.

Kim Châm lắc đầu thở dài.

- Hẳn dường như cũng có ăn trộm, lúc trước ở Đông Bắc tôi có gặp được hắn, khi đó hình như hắn đã trộm đi Hầu Tử của Ngọc Phật.

Tả Đăng Phong cười nói. Lúc này hắn mới hiểu vì sao lần trước đi Thiếu Lâm tự ăn trộm lại phát hiện kinh thư có dấu hiệu từng bị đốt, thì ra là mười năm trước Thiếu Lâm tự đã gặp đại nạn.

- Chuyện này tôi biết, thật ra thứ hấn trộm của Ngọc Phật chính là Cửu Dương Hầu, Ngọc Phật đã đuổi theo hấn hơn một tháng nhưng cuối cùng vẫn để hấn chạy thoát, quá tức giận mà Ngọc Phật đã lên Thiếu Lâm tự bắt Phương Trượng phải giao người ra, nhưng Minh Tịnh nhiều năm chưa từng trở về chùa thì làm sao Phương Trượng có thể giao ra được đây, tôi đoán chắc lúc này Thôi Kim Ngọc vẫn còn đang chặn cửa Thiếu Lâm tự rồi.

Kim Châm cười nói.

- Vì sao hấn lại trộm Hầu Tử của Ngọc chân nhân ?

Tả Đăng Phong bây giờ mới biết tên thật của Ngọc Phật là Thôi Kim Ngọc.

- Thần kinh không ổn định thì làm gì có lý do chứ, chắc là hấn cảm giác Cửu Dương Hầu thú vị cho nên mới trộm đi chơi vài ngày, chẳng qua lần này hấn đã gây nên đại họa rồi. Con Cửu Dương Hầu đó chính là thứ mà Ngọc Phật cực kỳ yêu quý, năm xưa từng cứu tính mạng của nàng, Ngọc Phật nổi tiếng là thủ đoạn vô tình độc ác, nếu thật sự Minh Tịnh không chịu trả Cửu Dương Hầu lại cho nàng, rất có thể Ngọc Phật sẽ ra tay với đám tăng nhân Thiếu Lâm tự.

Kim Châm lắc đầu cười khổ.

- Vì sao con khỉ kia của Ngọc Phật lại gọi là Cửu Dương Hầu ?

Tả Đăng Phong cân nhắc một lát, mặc dù biết vẫn cố hỏi.

- Chuyện này nói ra rất dài, muốn biết rõ thì phải nhắc đến ba ngàn năm trước, vào thời Thương Chu....

66. Q.1 - Chương 66: Âm Dương Huyền Học

- Hai từ Địa Chi xuất hiện sớm nhất vào thời kì Thương Chu, hiểu theo mặt chữ thì có nghĩa là phân chia mặt đất hoặc chống đỡ mặt đất, rất nhiều người tin rằng nghĩa thứ nhất mới là cách nói đúng, cũng có một số người tin rằng nghĩa thứ hai mới chính xác. Nhưng theo bản thân ta thì phải đem ý nghĩa đó kết hợp với nhau mới là chính xác.

- Ngoài ra, ứng với mười hai địa chi phân biệt là mười hai loài vật, trong đó : chuột ứng với canh một, trâu là canh hai, tiếp tục là trâu, thỏ (ở việt nam là mèo), rồng, rắn, ngựa, dê, khỉ, gà, chó, lợn đủ mười hai địa chi. Con khỉ của Ngọc Phật ở trong địa chi đứng thứ chín cho nên mới gọi nó là Cửu Nhi, cửu là dương vậy thì chúng ta cũng gọi nó là Cửu Dương Hầu.

Kim Châm kiên nhẫn giải thích với Tả Đăng Phong, tri thức Huyền Môn trong đầu hấn tất nhiên không phải thứ đám thầy tướng có thể so sánh.

- Ý của anh là mười hai loài vật này vừa là phân chia mặt đất cũng là chống đỡ mặt đất sao ?

Tả Đăng Phong nghi hoặc hỏi.

- Cậu hiểu có chỗ sai, mười hai địa chi này cũng không phải nói là mười hai loài vật này thực sự nâng đỡ mặt đất, mà là mười hai loài vật này do khí hậu ở từng khu vực khác nhau sinh ra, cho nên có thể ảnh hưởng khí hậu của từng khu vực khác nhau.

Kim Châm lắc đầu, cười nói.

- Lý luận mười hai địa chi là do ai tạo ra ?

Sau khi hiểu rõ ý của Kim Châm, Tả Đăng Phong liền tiếp tục hỏi.

- Có thể là Khương Tử Nha, bởi vì mười hai loài vật này là do Khương Tử Nha sắc phong.

Kim Châm thuận miệng đáp.

- Vì sao hấn lại làm vậy ?

Tả Đăng Phong liền tiếp tục hỏi, bởi vì hấn không biết chút gì cho nên việc duy nhất có thể làm là hỏi. Chẳng qua, đáp án của Kim Châm cùng với những lời ghi lại trên bia mộ trong Vương Lăng giống hệt nhau.

- Cậu đã từng đọc “Thương Chu liệt truyện” chưa ?

Kim Châm không trực tiếp trả lời mà quay lại hỏi Tả Đăng Phong.

- Đọc qua vài chương, toàn là rầm chó..

Tả Đăng Phong gật đầu đáp, “Thương Chu liệt truyện” còn có tên gọi khác là “Phong Thần bảng”, chính là đệ nhất thần thoại tiểu thuyết của triều Minh.

- Cậu đánh giá Đế Tân như thế nào ?

Kim Châm khen ngợi nhìn Tả Đăng Phong hỏi. Đế Tân trong lời nói của hắn chính là Thương Trụ Vương, chẳng qua Thương Trụ Vương là do triều Chu miệt xưng, bản thân niên hiệu của hắn không phải là Thương Trụ Vương mà gọi là Đế Tân.

- Theo tư liệu lịch sử chính thống ghi lại, Đế Tân chính là một vị hoàng cực kỳ anh minh, cũng không hề háo sắc. Đế Tân trị vì ba mươi năm, chinh chiến liên miên, nhưng mục đích chiến tranh của hắn chính là vì giải cứu nô lệ đang chịu khổ, cho nên mỗi lần hắn thắng trận đều không giết tù binh, một người đến ngay cả tù binh cũng không giết thì sao có thể là cái dạng xé tan bụng phụ nữ đang mang thai như tiểu thuyết miêu tả chứ. Ngoài ra, thời đại của hắn chính là thời đại nô lệ, nhưng hắn vẫn dùng rất nhiều nô lệ làm quan, điều này chạm đến lợi ích rất lớn của Chu quốc và một số ít các đại chủ nô khác, chính vì vậy mà dẫn đến chiến tranh. Cũng có người nói hắn tham dâm háo sắc, điều này càng là vu khống, một vị vua trị vì ba mươi năm nếu háo sắc thì làm sao cả đời chỉ có hai đứa con trai chứ ?

Tả Đăng Phong thuật lại chi tiết ghi chép của lịch sử. Hắn vốn làm công tác văn hóa cho nên đối với lịch sử khá am hiểu.

- Kiến thức tốt !

Tả Đăng Phong nói xong, Kim Châm lần thứ hai đưa nắm tay ra.

- Xấu hổ, xấu hổ !

Tả Đăng Phong cũng đưa nắm tay lên chạm nhau.

- Một bộ Tây Du Kí làm cho Đạo môn ở trong mắt người đời trở thành đá đặt chân cho Phật giáo, một bộ “Thương Chu liệt truyện” khiến cho vị quân vương anh minh phải ngậm oan thiên cổ, người đời không rõ lịch sử thật sự cho nên mới tin theo dã sử, thật sự là cực kỳ ngu dốt, không cách nào cứu chữa... Hai chúng ta chính là rượu gặp tri kỷ, tri âm khó tìm, hôm nay không say không dùng.

Kim Châm cầm vò rượu lên, kiến thức của Tả Đăng Phong khiến hắn có cảm giác như tìm được tri âm cho nên rất vui sướng.

Tả Đăng Phong cũng cực kỳ khâm phục học thức cùng tính tình của Kim Châm, cầm lên vò rượu cùng tới, lập tức ngửa mồm uống, đám người kia Hỏa Kê cùng với chương quỹ đều nhìn đến trợn mắt, há mồm.

- Lão đệ, thực không dám giấu, việc làm hôm nay của cậu thì hoàn toàn thấy rõ, lúc ban ngày khi cậu đánh chết lính NB thì bọn chúng đều giãy giữa một chỗ mới chết nhưng đến khi đánh chết ngục quân thì đều là một kích tất sát, điều này thấy rõ rằng cậu hận Ngục quân còn hơn cả quân Nhật, vì sao vậy?

- Người NB là người ngoài, đến để bắt nạt chúng ta thì không nói rồi nhưng Ngục quân thì đều là người TQ, bọn chúng đều là dân Hán gian làm mất hết mặt mũi của chúng ta.

Tả Đăng Phong giận dữ nói, đánh chết lính NB hắn chỉ dùng ba phần linh khí, cho nên trước khi chết còn giãy giụa được. Còn bọn với Ngục quân thì hắn dùng đến năm phần linh khí, một kích là chắc chắn phải chết.

- Cậu vẫn còn trẻ quá, người trong nước ngu dốt chẳng lẽ một mình cậu có thể thay đổi sao. Nhớ khi xưa danh tướng Viên Sùng Hoán kháng địch bên ngoài, gìn giữ biên ải, chinh chiến nhiều năm cuối cùng chẳng phải cũng bị đám dân chúng ngu muội hại chết sao, người nói có oan không ? Có nên giận không ? Vì huynh vốn là người xuất gia cho nên đã nhìn rõ việc này, người xưa có câu nước có thể nâng thuyền cũng có thể lật thuyền, nước ở đây chính là dân chúng, bây giờ nước không không có đầu óc, nó chỉ chảy theo kênh,

mà kênh đào thì nằm trong tay một số người cho nên không thể trách cứ dòng nước được, nếu có trách thì chỉ trách lão Tướng dẫn kênh đào sai lệch mà thôi.

Kim Châm bắt đầu diễn thuyết, đem ý nghĩ trong đầu mình nói ra. Tả Đăng Phong im lặng lắng nghe không cắt lời của hấn, một là cảm giác lời hấn nói cũng có chút đạo lý, thứ hai là Tả Đăng Phong cũng không muốn biến cuộc tâm sự trở thành buổi hỏi đáp.

- Một khi đã như vậy thì Đỗ chân nhân vì sao còn muốn đi sớm đến Nam Kinh cứu người ?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Quốc nạn đã đến, dân chúng lầm than, chúng ta thân là người có Đạo thuật làm sao đành lòng ngồi yên không quản chữ, chẳng qua pháp thuật của chúng ta có lợi hại đến mấy cũng không thể nào chống lại được súng và đại pháo của NB, trách nhiệm to lớn kháng Nhật còn cần phải dựa vào Quốc Cộng (hình như là Quốc Dân Đảng và Đảng Cộng Sản chẳng) dẫn dắt dân chúng, đồng lòng kháng NB. Năng lực của chúng ta rất có hạn. Tôi với Vương chân nhân còn là chưởng giáo một phái cho nên làm việc luôn phải cẩn thận, chúng ta có thể ngày đi ngàn dặm, võ nghệ cao cường nhưng môn nhân của chúng ta thì không phải ai cũng làm được, đó là lý do vì sao ta luôn phải sống ở Mao Sơn mà không thể lộ diện.

Kim Châm lắc đầu thở dài.

- Ngày sau nếu Đỗ chân nhân có việc nào không tiện đi làm thì có thể nói với tôi, dù sao tôi là người cô độc nên không cần phải lo lắng tương lai.

Tả Đăng Phong cực kỳ kính nể Kim Châm, nói ra lời nói tự đáy lòng.

- Tôi lớn hơn cậu vài tuổi, nếu không có người ngoài thì chúng ta có thể xưng huynh đệ. (Xưng anh-em hơi chuối, nên từ đây về sau mình dùng huynh – đệ)

Kim Châm nghe xong cực kỳ vui mừng. Hấn là người xuất giá cho nên không thể cùng ngoại nhân xưng anh gọi em được, cho nên mới đưa điều kiện kiên quyết là khi không có người ngoài.

- Đa tạ đại ca đã tôn trọng tên ăn mày như đệ.

Tả Đăng Phong vui mừng đồng ý, xoay người nhìn chưởng quầy kêu lớn đưa rượu lên, nhưng đúng lúc này thì Thập Tam ở bên dưới bàn phát ra tiếng kêu, Tả Đăng Phong vừa nghe nó kêu trong lòng có chút giận dữ, nhưng chợt nhớ ra là nó còn chưa ăn cơm, vội vàng hướng chưởng quầy nhờ bưng lên mấy con cá sống.

- Người anh em, nói ra thật xấu hổ, lúc này vì huynh có một việc cần nhờ đệ giúp đỡ.

Kim Châm cầm lên vò rượu lên rót vào chén Tả Đăng Phong, lần này hai người đã đổi thành chén để uống rượu, đều là người tu đạo cho nên không cần sợ bị say.

- Đại ca, huynh cứ nói.

Tả Đăng Phong gật gật đầu, nói.

- Ngọc Phật kia lúc này có thể còn ở tại Tung Sơn, thủ đoạn của nàng cực kỳ độc ác, nàng lại rất coi trọng con khỉ con kia, Thiếu Lâm Tự nếu không đưa Minh Tịnh ra, rất có khả năng nàng sẽ trở mặt đánh người. Mặc dù pháp thuật nàng tinh diệu, nhưng Thiếu Lâm Tự cũng không phải quả hồng mềm, đến lúc đánh nhau thật sự, chỉ sợ là tình trạng cá chết lưới rách mà thôi.

Kim Châm liền nói.

Kim Châm nói xong, Tả Đăng Phong không lên tiếng, bởi vì trong lời nói của Kim Châm rõ ràng còn thiếu một đoạn. Mà Kim Châm nói đến chỗ này cũng dừng lại, thật lâu không lên tiếng.

- Đại ca muốn đệ đi tìm Thiết Hải Minh Tịnh ?

Tả Đăng Phong suy đoán.

- Tên hòa thượng điên kia bốn biển là nhà, thân pháp lại nhanh, đi đâu để tìm được hấn chứ.

Kim Châm lắc đầu nói.

- Đại ca muốn đệ đi Thiếu Lâm Tự khuyên can ? Phân lượng của đệ có đủ không ?

Tả Đăng Phong lại đoán.

- Phật Đạo vốn là đồng tông, chuyện này không đơn giản khuyên can được, nếu như ta mời Toàn Chân phái Vương chân nhân cùng lên Thiếu Lâm Tự, sợ rằng lúc ấy họ tưởng chúng ta là liên thủ Đạo nhân lên gây chuyện, đến lúc đó chỉ sợ xảy ra tranh chấp giữa hai nhà Phật, Đạo.

Kim Châm tiếp tục lắc đầu, nói.

- Vậy cuối cùng là đại ca muốn đệ làm gì, cứ nói thẳng là được, đệ nhất định sẽ cố hết sức.

Tả Đăng Phong thấy vẻ mặt chần chừ của Kim Châm, trong lòng thật sự khó hiểu, chẳng biết cuối cùng là hấn định nhờ mình giúp chuyện gì.

- Ngọc Phật tuy rằng tùy hứng một chút, nhưng cuối cùng vẫn là người trong Đạo môn chúng ta, đều là môn hạ Tam Thanh, đồng khí tương liên, ta với Vương chân nhân do hạn chế thân phận, không thể đến giúp đỡ nàng, cho nên ta nghĩ nhờ huynh đệ đi trước đến Thiếu Lâm tự âm thầm giúp đỡ Ngọc Phật, đệ có tu vị Cao Huyền, lại ít người biết đến, chính là thích hợp nhất.

Lời nói của Kim Châm càng lúc càng thấp, đến cuối cùng thậm chí còn đỏ mặt. Uống rượu cũng không hề đỏ mặt vậy mà lúc này lại có thể đỏ mặt, Tả Đăng Phong lập tức hiểu rõ, Kim Châm Đỗ Thu Đình có khả năng là thích Ngọc Phật, nhưng do trở ngại thân phận chưởng giáo Mai Sơn cho nên không thể trực tiếp ra mặt giúp đỡ được.

- Đệ sẽ cố hết sức, cũng vừa lúc đệ định trở về nhìn một lần.

Tả Đăng Phong im lặng một lát rồi gật đầu đồng ý. Hấn đồng ý chủ yếu có ba nguyên nhân, một là hấn đối với đám hòa thượng Thiếu Lâm đuổi theo mình một đêm rất tức giận. Hai là Kim Châm là một người bạn tốt đáng quen biết. Cuối cùng nữa là hấn muốn hỏi rõ Ngọc Phật con khi kia từ đâu mà có.

- Cám ơn đệ, tuổi của Ngọc Phật so với đệ thì lớn hơn một chút.

Kim Châm thấy Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý liền rất vui mừng. Chặng qua những lời này chỉ là vẽ rắn thêm chân, Tả Đăng Phong lúc đầu nghĩ là hấn sợ mình dụ dỗ Ngọc Phật nên mới nói như vậy nhưng suy nghĩ kĩ lại thì chút nữa không nhận được cười, bởi vì bên ngoài tung tin đồn là Ngọc Phật chừng hai mươi tuổi, cho nên Kim Châm mới sợ trong lòng Tả Đăng Phong nghĩ hấn là trâu già gặm cỏ non, cho nên mới nói đại khái tuổi của Ngọc Phật.

Trên mặt Tả Đăng Phong lộ ra ý cười, làm Kim Châm càng thêm lung túng, vội vàng bưng chén rượu lên che đậy.

- Đại ca, vừa nãy huynh mới nói một nữa, lý do vì sao Khương Tử Nha lại chọn ra mười hai loài vật?

Tả Đăng Phong liền chuyển chủ đề.

- Sự thật là gì thì không ai biết được, chẳng qua mười hai loài vật này có thể dựa theo khí hậu từng khu vực mà sinh ra, tất nhiên có thể khả năng thay đổi khí hậu của nơi ấy, khí hậu thay đổi có thể làm thay đổi vận thế và số mệnh của quốc gia ở nơi ấy, cho nên ta suy đoán là Khương Tử Nha có thể dựa vào chúng để tăng cường vận số của nhà Chu hoặc làm giảm đi vận số của nhà Thương, chính vì vậy mà nhà Chu mới tiêu diệt được nhà Thương.

Kim Châm nhú mày nói.

Tả Đăng Phong khẽ gật đầu, Kim Châm nói rất đúng, ở trên bia đá của Vương lăng có khắc một câu “ Có thần vật khắc chế được mười hai quỷ quái, có thể khiến Tề chủ Khương Tử Nha di dời sáu trăm dặm” Nói như vậy thì 13 có thể khắc chế vận số của mười hai loài vật.

- Lục âm âm bất tử, lục dương dương trường sinh, những lời này đại ca hiểu như thế nào ?

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

- Theo mặt chữ thì có thể hiểu là nếu tìm được sáu loài động vật thuần âm thì có thể khiến nữ nhân bất tử, tìm được sáu loài vật thuần dương thì có thể khiến nam nhân trường sinh. Chẳng qua ta nghĩ khả năng này là không lớn.

Kim Châm nhíu mày, lắc lắc đầu.

- Tại sao đại ca lại nói vậy ?

Tả Đăng Phong chấn động.

- Bởi vì mười hai địa chi chính là mười hai địa chi, chính là thuộc thể Khôn , nếu muốn đạt được trường sinh bất tử trong truyền thuyết, thì theo lý luận nhất định phải có đủ Càn Khôn, đối ứng với trời đất. Nhưng mười hai địa chi thì chỉ có Khôn mà không chứa Càn.

Kim Châm liền nghiêm mặt nói. (Dịch: đoạn trên không rõ nữa nhưng nhớ là đã từng đọc được tài liệu ở đâu đó là bên Trung Cửa gọi trời đất là Càn Khôn cho nên Thiên (trời) chính là ứng với Càn và ngược lại. Nếu sai thì vào luận bàn góp ý để mình sửa lại nha.) (Biên: Đúng r đó chú)

- Ý của huynh là dù cho có tìm được sáu loài thuần âm thì cũng không thể khiến cho nữ nhân sống lại ?

Tả Đăng Phong vẫn cố níu hy vọng.

- Cũng không chắc chắn, bởi vì nữ nhân chính là thuần âm, đối ứng với địa chi, có lẽ là còn một tia hi vọng.

Kim Châm nhắc chén trà lên.

- Đại ca, huynh cảm thấy ở nơi nào có thể tìm được bọn chúng ?

Tả Đăng Phong đã không còn ý che giấu với Kim Châm, Kim Châm tất nhiên không phải kẻ ngốc, tất nhiên đã đoán được mục đích của hắn.

- Thời gian trôi qua đã quá lâu, chúng nó cũng không phải vật chết, dân gian, rừng rậm, Trường Giang và Hoàng Hà, núi non, sa mạc này đều là địa phương hợp với Ngũ Hành nên chúng có thể sẽ đến đây, ngoài ta cũng có khả năng chúng bị người đời sau bắt giữ chôn vào lăng mộ.

Kim Châm lắc đầu nói.

- Vì sao phải bắt bọn chúng chôn xuống lăng mộ ?

Tả Đăng Phong vừa nghe thấy liền nhíu mày, ở trên mặt đất đã chưa chắc tìm được, lỡ đâu chúng bị chôn vào lăng mộ thì biết đâu để tìm nữa chứ.

- Chính vì chúng đều có khả năng thay đổi khí hậu của từng địa phương, thời kỳ Tần Hán người ta cũng đã rất coi trọng phong thủy của lăng mộ.

Kim Châm liền giải thích.

Kim Châm nói xong, Tả Đăng Phong liền im lặng rất lâu, tình huống Kim Châm vừa nói khả năng xảy ra là rất lớn, 13 chính là một ví dụ sống sờ sờ. Xem ra nếu như muốn tìm đủ sáu loài vật thuần âm, khó như lên trời. Nhưng mặc kệ khó khăn như thế nào đi nữa thì nhất định mình sẽ làm được, mấy loài vật này đều không phải động vật tầm thường, chắc không xui xẻo đến mức tất cả đều người bắt được chôn vào lăng mộ.

- Huynh đệ, chỉ cần còn một tia hy vọng thì vẫn phải cố gắng, chỉ cần đệ tìm được manh mối thì đại ca sẽ theo giúp đệ.

Kim Châm khẽ vỗ vai Tả Đăng Phong.

- Cám ơn đại ca, việc này không thể chậm trễ, đệ sẽ lập tức chạy đến Tung Sơn.

Tả Đăng Phong nghe được liền vui mừng, có Kim Châm giúp đỡ, ngày sau tìm kiếm sáu loài vật thuần âm dễ dàng hơn rồi. Có qua có lại, trước mắt làm tốt việc của Kim Châm nhờ vả đã, nếu không ngày sau cũng khó mà lên tiếng được.

- Tốt, tất cả nhờ huynh đệ.

Kim Châm bưng trà tiễn biệt.

67. Q.1 - Chương 67: Hòa Thượng Nhảy Tường(1)

- Đỡ đại ca, bây giờ huynh muốn đi đâu ?

Tả Đăng Phong nhắc chén trà lên hỏi.

- Đại đệ tử của ta, Mã Thiên Lý mấy hôm nay bị mắc bệnh đậu mùa, ta đến đây là để mua cho hắn chút thuốc tây, việc này không thể chậm trễ, nên xin đi trước một bước vậy.

Kim Châm đặt chén trà xuống, chấp tay cáo từ, Mao Sơn ở Trấn Giang Giang Tô, rất gần với Nam Kinh nhưng bây giờ ở Nam Kinh bị giết gần như sạch sẽ rồi cho nên chắc chắn là không có thuốc tây rồi, Kim Châm đi lâu nên cũng lo lắng, quan trọng là bệnh đậu mùa rất khó chữa khỏi, thuốc tây cũng chưa chắc có tác dụng.

- Trên người đệ còn có chút tiền.

Tả Đăng Phong móc trong ngực mấy lá vàng còn thừa, giá cả thuốc tây ra sao Tả Đăng Phong cũng hiểu.

- Đến tu vị như chúng ta còn sợ thiếu tiền sao ? Đi trước đây, rảnh rồi thì ghé đến Mao Sơn mấy ngày.

Kim Châm cười xấu xa lắc đầu, nhún người nhảy thẳng lên lầu ba, sau đó nhắm phương bắc rời đi.

Kim Châm đã rời đi, Tả Đăng Phong liền gọi tửu nhị đến, đem mấy món còn dư gói hết lại, cầm lên nữa vò Bạch Cửu đứng lên, lúc này 13 cũng đã ăn xong, thấy Tả Đăng Phong đã chuẩn bị xong, liền biết hắn muốn rời đi liền nhảy lên bờ vai hắn, Tả Đăng Phong cũng nhún người phi thân lên lầu ba, sau đó nhắm hướng Tây lao đi.

Bởi vì có chuyện phải làm cho nên Tả Đăng Phong không tiếp tục ở Thanh Đảo quấy rối nữa, nhanh chóng ra khỏi thành nhắm hướng Hà Nam thẳng tiến, từ Thanh Đảo cách Đăng Phong hơn một ngàn sáu trăm dặm, lúc này Tả Đăng Phong không tiếp tục giết lính NB cướp xe máy nữa mà là trực tiếp bay thẳng một đường.

Đến chạng vạng tối, Tả Đăng Phong dừng chân nghỉ ngơi, đem số thức ăn và nữa vò Bạch Cửu còn thừa tiêu diệt sạch, rồi tiếp tục nhắm hướng Tây Nam lao vút đi. Đây là lần đầu tiên hắn sử dụng linh khí để di chuyển nhanh một đoạn đường dài, sau khi tiến vào Chí Tôn Chi Cảnh, Đan Điền Khí Hải chứa đựng linh khí tăng gấp bội, linh khí duy trì rất lâu.

Thật ra thì nơi chứa đựng linh khí của Tả Đăng Phong tên chính xác phải là Khí Hải, bởi vì linh khí của hắn lúc này là thể lỏng không có hình dạng, vậy nên tên của nó phải là Khí Hải. Sau khi tiến vào Vô Cùng Chi Cảnh, linh khí trong cơ thể mới dần biến đổi về chất, từ dạng lỏng không hình dạng chuyển thành dạng cố định thể rắn hình tròn, đến lúc này nơi chứa đựng linh khí mới được gọi là Đan Điền. Chẳng qua Tả Đăng Phong cùng không có quá mơ mộng sẽ tiến vào cảnh giới Vô Cùng, bởi vì cảnh giới Vô Cùng chính là cảnh giới tiên nhân trong truyền thuyết, chỉ có thể nhìn chứ không thể đạt đến.

Ngày tiếp theo, Tả Đăng Phong chạy đến thôn trấn dưới núi, mua rất nhiều bánh ngọt cùng với mật chè, dùng hộp đựng thức ăn đựng lại nhắm hướng Thiếu Lâm tự tiến đến, theo lời Kim Châm thì Ngọc Phật đã đến Thiếu Lâm tự vài ngày rồi, nếu là đến gây sự tất nhiên Thiếu Lâm tự sẽ không mang cơm cho nàng. Ngọc Phật chính là người trong lòng của Kim Châm, cho nên Tả Đăng Phong phải quan tâm chăm sóc rồi, ngoài ra thì trước đó Ngọc Phật còn đưa kim đậu tử của mình cho hắn, Tả Đăng Phong cũng nhận làm cho nàng một chuyện. Lúc trước khi gặp nhau ở Đông Bắc thì đã biết nàng cực kỳ ghét ăn thịt, cho nên mới mua bánh ngọt.

Lần trước Tả Đăng Phong đến cũng là lúc sáng sớm, lúc đó ở chân núi còn có tăng nhân phát cháo miễn phí, nhưng lúc này ở chân núi đã không còn có nạn dân, ho nên phát cháo miễn phí cũng không xuất hiện rồi. Lúc gần đến nơi, Tả Đăng Phong liếc mắt ra hiệu cho 13 một cái, 13 liền nhanh chóng từ trên vai hắn nhảy xuống, nhảy vào trong rừng cây.

Tả Đăng Phong không phát hiện bóng dáng của Ngọc Phậ dưới chân núi, liền cầm theo hộp đựng thức đi thẳng lên núi. Cách sơn môn một đoạn xa, đã nghe thấy âm thanh của một đám hòa thượng trộn lẫn cũng thanh âm yêu kiều của Ngọc Phậ, Tả Đăng Phong liền tập trung lắng nghe, liền biết được nguyên nhân hai bên cãi nhau, thì ra là tăng nhân của Thiếu Lâm tự muốn xuống núi mua lương thực nhưng bị Ngọc Phậ ngăn cản. Đám hòa thượng Thiếu Lâm tự thì nói “Người cản đại môn thì chúng ta có thể nhảy tường”, Ngọc Phậ liền trả lời “Không giao Minh Tịnh ra thì các người cứ đi nhảy đi”.

Xác thật Ngọc Phậ còn ở đây, Tả Đăng Phong yên tâm, hấn sợ nhất chính là vượt ngàn dặm xa xôi đến đây nhưng Ngọc Phậ đã rời đi, nếu Ngọc Phậ đã rời đi vậy thì việc mà Kim Châm nhờ vả xem như không làm được rồi, sau này thật nếu cần nhờ Kim Châm giúp đỡ cũng ngượng ngùng. Mặc dù Tả Đăng Phong coi Kim Châm là bạn, nhưng trong lòng hấn vẫn không muốn lợi dụng hai từ bạn tốt, hấn hy vọng có thể giúp Kim Châm một chút chuyện, nếu không sau này cũng ngại nhờ vả Kim Châm giúp đỡ.

Cầm theo hộp đựng thức ăn đi về hướng sơn môn Thiếu Lâm tự, Tả Đăng Phong liền gặp được Ngọc Phậ đang đứng bên ngoài cửa vào chùa, tình cảnh Ngọc Phậ lúc này không khác hơn hấn là bao, vẫn khoác trên người bộ đạo bào ấy, lần đầu Tả Đăng Phong gặp nàng thì nó là màu trắng, lần thứ hai gặp nhau ở Đông Nam thì nó đã chuyển sang màu nâu, còn lúc này nó đã biến thành màu đen, chẳng những bẩn mà cực kỳ thảm hại, mái tóc cài trâm cũng rất lộn xộn, khuôn mặt xinh đẹp cũng dính không ít tro bụi, hai con mắt vẫn còn sưng đỏ, không cần hỏi cũng biết là từ lần trước gặp nàng đến giờ nàng vẫn còn đang đi tìm con khỉ kia.

Lần trước đến giờ tính ra đã hơn một tháng, nàng vẫn không từ bỏ, Tả Đăng Phong hiểu rất rõ vì sao nàng lại như thế, nếu đổi lại là hấn bị người cướp đi 13, vậy thì hấn nhất định sẽ giống như Ngọc Phậ kiên trì đuổi theo đòi lại. Lúc này Tả Đăng Phong vẫn rất khâm phục Ngọc Phậ, trong tình trạng cực kỳ tức giận như vậy mà nàng vẫn giữ được bình tĩnh, nếu đổi lại là hấn thì đã sớm điên cuồng chém giết rồi. Trong lòng Ngọc Phậ cũng muốn làm như vậy, nhưng nàng hiểu rõ Thiếu Lâm tự không phải dễ chọc, cho nên mới cố gắng kìm hãm, mục đích của nàng chính bức Thiếu Lâm tự phải giao ra Minh Tịnh, mà không phải là liên mạng với họ, riêng năng lực kìm hãm bản thân này đã khiến Tả Đăng Phong mặc cảm rồi.

Đám hòa thượng náo loạn xong, quả thật nhấm nơi khác nhảy tường ra, Ngọc Phậ cũng không đuổi theo, nàng làm vậy chủ yếu có hai nguyên nhân, một là tăng nhân Thiếu Lâm tự đông đảo, cùng nhau nhảy tường nàng cũng không có cách nào đuổi tất cả về, hai là nếu đám tăng nhân bị đối quá thì sự việc sẽ khó kìm chế rồi.

Hòa thượng đi rồi, Ngọc Phậ liền trở về ngồi xuống tảng đá cách đó không xa, xung quanh đó không hề có bất kỳ cái gì che chắn mưa gió, trên tảng đá còn vương sương sớm, nếu không phải biết trước nàng là một vị Huyền Môn Thái Đẩu danh chấn giang hồ, Tả Đăng Phong nhất định sẽ cho rằng nàng là tiểu cô nương đang bị bắt nạt.

Sau khi ngồi xuống, Ngọc Phậ xoay người liếc Tả Đăng Phong một cái, liền thu hồi ánh mắt, liền xoay đầu lại, không cần hỏi cũng biết nàng đã nhận ra Tả Đăng Phong.

68. Q.1 - Chương 68: Hết Sức Căng Thẳng

- Cậu đi đi.

Sau khi ăn xong, Ngọc Phậ liền đem số điểm tâm còn thừa kể cả giấy bọc đều cất lại, đem hộp đựng thức ăn trả cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong đưa tay nhận lấy hộp đựng thức ăn, không trả lời mà cũng không rời đi, hấn đang suy nghĩ xem làm sao mới có thể danh chính ngôn thuận ở lại. Tính cách hai người Ngọc Phậ và Kim Châm có chút giống nhau, đều là mắt cao hơn đầu, cực kỳ lãnh ngạo (lạnh lùng và kiêu ngạo). Trước đây Tả Đăng Phong luôn khó hiểu vì sao bọn họ lại như thế, nhưng sau khi cùng đám người Kim Châm và Ngọc Phậ một thời gian thì sẽ hiểu rõ vì sao họ lại lãnh ngạo, những người này còn trẻ nhưng đã có tu vị như thế đã chứng tỏ cho sự cố gắng vất vả của chính bản thân họ, bọn họ xem thường người khác cũng không phải là xem thường tu vị thấp kém của họ, mà chính là khinh thường ý chí cầu tiến của họ.

- Ngọc chân nhân, thực không dám giấu, tôi là muốn nhờ vả cô.

Tả Đăng Phong lên tiếng.

- Nói đi !

Ngọc Phật cũng không hề kinh ngạc mà chỉ thản nhiên nói, nếu như Tả Đăng Phong đưa cơm đến cho nàng mà không có yêu cầu gì, bản thân nàng lại cảm thấy kỳ quái.

- Cô là Huyền Môn Thái Đẩu, người thường không thể gặp được. Cứ xem tôi như người đưa cơm chạy việc cho cô đi, tôi sẽ thường xuyên đem cơm đến chỉ mong cô từacute; truyền thụ cho tôi vài chiêu pháp thuật, có được không ?

Tả Đăng Phong nửa thật nửa giả nói. Muốn cho Ngọc Phật không nghi ngờ bản thân thì nhất định phải đưa ra một lý do hợp lý. Ngoài ra lời này cũng có ba phần là thật lòng, bí quyết Âm Dương Sinh Tử hình như chỉ là tâm pháp nội công, chỉ có pháp môn Luyện Khí, không có bất kỳ chiêu thức nào, điều này khiến Tả Đăng Phong cực kỳ tiếc nuối.

Ngọc Phật nghe xong chỉ liếc nhìn Tả Đăng Phong một cái, im lặng. Tả Đăng Phong thấy thế liền cầm theo hộp thức ăn đi đến ngồi lên phía trên bên phải tảng đá, Ngọc Phật im lặng chứng tỏ nàng đồng ý, loại người có thân phận như nàng đối với vấn đề như vậy rất khinh thường trả lời.

- Đừng ngồi ở đó.

Ngọc Phật nhú mày nói.

Tả Đăng Phong mới nghe tưởng là Ngọc Chân đuổi mình, nhưng nhìn xung quanh liền hiểu ra, hai bên sơn môn Thiếu Lâm tự có hai tảng đá, Ngọc Phật ngồi bên trái, hẳn lại ở bên phải, nhìn qua lại giống như hai cái môn thần (thần giữ cửa).

Hiểu rõ lý do, Tả Đăng Phong liền cầm theo hộp đựng thức ăn đi đến chân tường ngồi xổm xuống, phải chạy nhanh một đoạn đường dài hẳn đã rất mệt, lúc này mặt trời dần lên cao, đã có chút ấm áp.

Tả Đăng Phong lúc này có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Ngọc Phật, nhưng hẳn vẫn không dám lên tiếng, tính tình của Ngọc Phật còn khó tính hơn Kim Châm nhiều, lại có tình tình của nữ nhân, Tả Đăng Phong sợ chọc giận nàng lại bị đuổi đi thì khổ.

Để tránh không bị Ngọc Phật chán ghét, Tả Đăng Phong không nhìn thẳng nàng chăm chăm mà quay đầu nhìn về nơi khác, mãi cho đến giữa trưa, cả hai đều không nói chuyện. Tả Đăng Phong là không dám nói còn Ngọc Phật thì lại là không muốn nói, Hầu Tử đã bị mất thời gian lâu rồi, quan tâm quá sinh loạn, cho nên lúc này trong lòng nàng rất loạn, cực kỳ lo lắng, nếu không thì đường đường Huyền Môn Thái Đẩu vảnh mắt sẽ không đổ lên như bây giờ.

Giữa trưa, Tả Đăng Phong cầm theo hộp thức ăn xuống núi. Lúc mười giờ Ngọc Phật có rời đi một lát, mặc dù nàng chạy ra rất xa nhưng Tả Đăng Phong vẫn nghe được tiếng nước chảy không nên nghe, mặc dù vô tình nhưng vẫn khiến cho hắn đỏ mặt.

Không lâu sau hẳn đã cầm theo bao lớn, bao nhỏ trở lại, Ngọc Phật thấy hẳn mang xách nhiều đồ vậy liền nhú mày, khẽ nhìn sang thì ra là Tả Đăng Phong cầm theo một cái lều để che nắng.

- Cậu lấy ở đâu vậy ?

Ngọc Phật tò mò hỏi.

- Lều này ở dưới chân núi có bán, còn cả những thứ khác cũng là mới hết, đều là mua cả.

Tả Đăng Phong vừa bận rộn vừa trả lời. Lúc này hẳn nhất định phải chăm sóc Ngọc Phật thật tốt, sau này Kim Châm biết nhất định sẽ rất vui. Đây gọi là đã nhận lời thì phải làm hết sức.

- Cuối cùng là ai sai cậu làm như thế này ?

Lần thứ hai Ngọc Phật nghi ngờ.

- Tôi thề là không có..

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Vừa nói hần vừa thẳm nhủ trong lòng, mặc dù là Kim Châm nhờ vả hần nhưng cũng không nói rõ hần phải làm như thế này.

Người tu đạo đều rất tin tưởng lời thề, Ngọc Phật cũng biết Tả Đăng Phong là người tu đạo, chẳng qua là nàng không biết tu vi của Tả Đăng Phong trong thời gian gần đã tăng lên một cách khủng bố.

Dựng xong lều che nắng, Tả Đăng Phong liền đem hộp đựng thức ăn cùng một bao nhỏ quần áo đưa cho Ngọc Phật xong liền rời đi, hần biết Ngọc Phật nhất định sẽ xem xét quần áo bên trong, trong bao đồ đó đều là những đồ dùng cho nữ nhân, hần không muốn để Ngọc Phật phải xấu hổ.

Tả Đăng Phong trở lại góc tường ngồi, mặc dù không cố tình quan sát Ngọc Phật nhưng hần vẫn có thể nghe được thanh âm, sau khi Ngọc Phật mở bao đồ liền dừng lại một chút, sau đó liền bay thẳng lên cao, nhìn xung quanh, lúc này nàng đang muốn tìm xem có ai đang ở bên cạnh quan tâm giúp đỡ mình không, tất nhiên là nàng không tìm thấy, bởi vì người đó lúc này đang thoải mái ngồi phơi nắng ở góc tường.

Ngọc Phật dừng ở trên không trung một lát liền hạ xuống, sau đó đi đến chỗ Tả Đăng Phong, im lặng nhìn hần.

- Có chuyện gì vậy ?

Tả Đăng Phong quay đầu hỏi.

Ngọc Phật nghe xong muốn lên tiếng, nhưng do dự một lúc lâu vẫn không nói, bởi vì thật sự nàng không có cách nào nói ra lời.

- Năm nay cậu bao nhiêu tuổi ?

Ngọc Phật liếc nhìn hần, hỏi.

- 26 !

Tả Đăng Phong thành thật đáp.

- Người yêu của cậu là bị ai giết vậy?

Ngọc Phật hỏi rất trực tiếp, lúc này chứng tỏ lúc trước đã nhìn thấy gì đó.

- Người NB.

Tả Đăng Phong im lặng một lát mới trả lời, hần vĩnh viễn không thể nào đối diện với việc Vu Tâm Ngữ đã chết.

- Cậu rất chu đáo !

Ngọc Phật nói xong liền xoay người rời đi. Dưới cái nhìn của nàng, thì một nam nhân đã từng có nữ nhân, hiểu được nữ nhân cần gì là rất bình thường.

- Ngày đó ở Toàn Chân giáo núi Thánh Kinh, tại sao cô lại cho tôi Kim Đậu ?

Tả Đăng Phong không cam lòng đứng lên theo, trong lời nói của hần không lộ ra việc đã từng gặp Kim Châm.

- Thích thì cho !

Ngọc Phật thuận miệng trả lời.

- Tại sao khi ở bụi cỏ lau ở Đông Bắc cô lại đánh tôi ?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Cậu thật sự muốn biết ?

Ngọc Phật nhún mày nói.

- Muốn !

Tả Đăng Phong nghiêm mặt gật đầu.

- Đồng tiền của Kim Châm chính là pháp khí của Mao Sơn phái, khi đó bên cạnh cậu có một nữ hồn đi theo hồn, hẳn muốn thay cậu đuổi đi. Ta thấy nữ hồn kia cùng với khí tức của cậu tương thông, liền đoán được là đó là người yêu đã chết của cậu, liền dùng Kim Đậu thay cho đồng tiền kia. Sau này ở Đông Bắc tình cờ gặp lại, phát hiện nữ hồn kia đã không còn bên người cậu, ta hiểu lầm là cậu cùng nữ nhân khác quan hệ mới chớ bỏ nó, sau này mới biết là do dương khí của cậu quá thịnh, mới khiến cho nó không thể đi theo cậu.

Ngọc Phật thở dài nói.

- Tôi vẫn không hiểu.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Âm hồn thuần âm, người sống thuần dương, cho nên bình thường thì âm hồn không thể đi theo người sống, bởi vì dương khí của người sống sẽ khiến âm hồn cực kỳ đau đớn, nhưng vì khí tức của hai vợ chồng cậu tương đồng, cho nên hồn phách của người chết mới có thể đi theo bầu bạn với cậu, chẳng qua nếu người bầu bạn cùng người khác tiếp xúc, khí tức sẽ dần thay đổi, đến lúc đó âm hồn không thể nào đi theo nữa.

Ngọc Phật liền giải thích.

- Hồn phách có đúng là sau khi chết bốn mươi chín ngày sẽ tiêu tán ?

Tả Đăng Phong liền bưng bình đưa ra vấn đề hắc quan tâm nhất.

- Thần Châu nhất phái của ta mặc dù giỏi về việc sai khiến âm vật nhưng lại không am hiểu xử trí âm hồn, việc này thì Mao Sơn phái mới là am hiểu nhất, vấn đề này cậu nên đi tìm họ để hỏi.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

- Âm vật cùng với âm hồn khác nhau chỗ nào ?

Đến lúc này Tả Đăng Phong mới biết Ngọc Chân thì ra là đạo cô của Thần Châu phái.

- Âm vật là thực, âm hồn là hư.

Ngọc Phật liền giải thích.

Nói xong, Ngọc Phật liền xoay người rời đi, để lại Tả Đăng Phong đầu óc đang mơ hồ, cố gắng suy nghĩ vấn đề khác nhau giữa âm vật và âm hồn.

Bởi vì buổi sáng đã ăn một ít đồ, cho nên lúc này Ngọc Phật không hề động đến đồ ăn bên trong hộp thức ăn, sau khi uống chút nước liền nằm nghiêng nghỉ ngơi, sau khi đến Thiếu Lâm tự, nàng chưa bao giờ được nghỉ ngơi thật tốt.

Hai ngày sau, Tả Đăng Phong vẫn đảm nhiệm người chạy việc, mỗi lúc tâm tình tốt thì Ngọc Phật sẽ nói với hắn vài câu, nhưng đúng là sau khi bị mất Hồn Tử, tâm tình của Ngọc Phật rất xấu, cho nên hai người nói chuyện cũng không nhiều, Tả Đăng Phong vẫn không dám mở miệng hỏi đến chuyện về mười hai địa chi.

Trong thời gian này, hòa thượng của Thiếu Lâm tự liên tục nhảy tường, nhưng Ngọc Phật vẫn mặc kệ không quan tâm, Tả Đăng Phong gặp tình trạng này rất là tức giận, đã từng hỏi Ngọc Phật vì sao không sử dụng âm vật tấn công bọn họ, Ngọc Phật đáp rằng: Thiếu lâm là nơi phát tích của thiên tông, có pháp pháp bảo hộ, ma quỷ không thể xâm nhập.

Sáng sớm ngày thứ ba thì trời mưa. Trên người Tả Đăng Phong rất dơ bẩn, do duy trì một khoảng cách với Ngọc Phật, sau khi trời mưa hắn chỉ có thể đứng dưới mái hiên sơn môn Thiếu Lâm tự tránh mưa. Ngọc Phật cũng không mời hắn vào lều để tránh mưa, Tả Đăng Phong cũng không hề giận.

Một lúc sau mưa tạnh, sơn môn Thiếu Lâm tự đã mở, bên trong đi ra một đội tăng nhân, Tả Đăng Phong nhận ra hai người dẫn đầu, chính là hai hòa thượng trước đây đuổi theo hắn một đêm. Đi phía sau bọn họ là hơn mười tăng nhân cầm giới côn, thấy cảnh này Tả Đăng Phong liền nhú mày, những người này rất có thể là đến vì hắn.

- Sư thúc, chính là người này ngày đó lên vào Thiếu Lâm có ý đồ trộm cắp.

Một hòa thượng trung niên liền đi ra chỉ vào người Tả Đăng Phong, nói với một hòa thượng mặc áo cà sa màu đỏ vàng.

- Có ý đồ trộm cắp ? Có bằng chứng không ?

Ngọc Phật liền hừ lạnh nói. Nàng hiểu rất rõ đám tăng nhân này muốn gì, Tả Đăng Phong đến đây đã mấy ngày, nếu đám hòa thượng thực lòng muốn đuổi trộm thì đã ra tay từ sớm. Lý do lúc này bọn họ đến làm khó Tả Đăng Phong, thật ra chính là dùng kế rút củi đáy nồi, thứ nhất là Tả Đăng Phong đến đây dừng lều lại đem cơm, Ngọc Phật có thể ăn uống và nghỉ ngơi, cho nên nàng sẽ không rời đi. Mục đích của Thiếu Lâm tự chính là đuổi Tả Đăng Phong đi, bức cho Ngọc Phật phải rời đi, đường đường Thiếu Lâm tự lại bị một nữ nhân chặn cổng, lan truyền ra ngoài thật sự không dễ nghe.

- A Di Đà Phật ! Hai vị sư diệt đây của lão nạp chính là nhân chứng.

Lão tăng mặc áo vàng liền chấp tay nói.

- Vậy vật chứng đâu ?

Ngọc Phật tiếp tục hừ lạnh nói.

- Vào Thiếu Lâm ăn trộm, ý đồ bất chính, bọn người mau đem vị thí chủ này đưa xuống núi.

Lão tăng áo vàng không trả lời Ngọc Phật, đám tăng nhân nghe xong liền xông lên xô đẩy Tả Đăng Phong.

- Làm càn !

Ngọc Phật thấy cảnh này liền giận tím mặt, một đạo linh khí kéo dài đẩy đám tăng nhân ra, trong lúc nàng sử dụng linh khí chống địch, Tả Đăng Phong quan sát chiều dài đạo linh khí cầu nàng, phát hiện nó dài khoảng ba trượng, xấp xỉ với Kim Châm.

- Bao che kẻ cắp, tổn thương đệ tử của ta, lão nạp hôm nay muốn lĩnh giáo cao chiêu của đạo trưởng.

Tăng nhân áo vàng thấy thế liền vươn tay đánh về phía Ngọc Phật, Ngọc Phật ngăn cản một thời gian dài như vậy đã khiến đám tăng nhân rất tức giận, lần này bề ngoài là vì Tả Đăng Phong mà đến nhưng thực tế là muốn trở mặt với Ngọc Phật.

Ngọc Phật tất nhiên không e sợ tăng nhân áo vàng, vặn eo xúc thế, tay phải đẩy ra ngăn đón chưởng của lão tăng áo vàng, hai chưởng cách nhau mấy tấc thì lão tăng áo vàng đã bị đẩy bay ra ngoài, Ngọc Phật sử dụng chính là linh khí để tấn công, cho nên sẽ không trực tiếp tiếp xúc với tay của hòa thượng.

- La Hán đường không phải là đối thủ của ta, vẫn nên đi mời thủ tọa Đạt Ma viện trực tiếp ra tay đi.

Sau khi đánh bay tăng nhân áo vàng, Ngọc Phật liền cầm giới côn tiến lên đánh ngã các tăng nhân bình thường, ra tay không lưu tình mà lưu tình thì không ra tay, nàng đợi bên ngoài Thiếu Lâm tự một thời gian dài như vậy cũng đã sớm giận sôi gan rồi.

Đám tăng nhân này chỉ là tiểu tốt, đi ra chính là tìm cái cớ để khai chiến, thấy mục đích đã thành công liền không ham chiến mà trực tiếp thu binh trở về chùa.

- Tiếp theo sẽ là một hồi ác chiến, tu vi của cậu không đủ, nên rời đi đi!

Ngọc Phật xoay người, nhìn Tả Đăng Phong nói.

- Có cô ở đây, tôi sợ gì chứ !

Tả Đăng Phong bĩu môi nói. Hắn xa xôi ngàn dặm đến Thiếu Lâm tự này không đơn giản chỉ là đưa cơm. Trong lòng hắn cũng rất chờ đợi khai chiến, chỉ cần hắn ra tay thì Kim Châm phải nhận của hắn một ân tình rồi.

- Thủ tọa Đạt Ma viện của Thiếu Lâm tự tu vi không kém Thiết Hải. Ta không đảm bảo sẽ bảo vệ được người... Tốt nhất là cậu nên rời đi đi.

Ngọc Phật cẩn thận nói.

- Đừng nói nữa, muốn chạy cũng không còn kịp rồi.

Tả Đăng Phong nhìn về phía sơn môn nói.

- Muốn bắt đầu rồi...

69. Q.1 - Chương 69: Đạo Pháp Võ Học

Lần này Thiếu Lâm tự đã có chuẩn bị, quân tiên phong vừa về không lâu thì trong chùa đã đi ra ba vị Hồng Y tăng nhân, theo phía sau là ba nhóm hòa thượng áo xám, vừa ra khỏi chùa tự động chia làm ba phía giữa, trái và phải. Rõ ràng ba nhóm hòa thượng này cũng không thuộc cùng một đường viện.

“A Di Đà Phật!” Ba Hồng Y tăng nhân vừa đứng lại liền tuyên Phật hiệu, tuy thanh âm không cao nhưng lại trầm ổn dị thường, đám tăng nhân phía sau cũng xướng theo khiến khí thế tăng lên cực cao.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Thủ tọa La Hán đường Minh Ngộ, thủ tọa Bàn Nhược đường Minh Thanh, thủ tọa Đạt Ma viện Minh Không, không nghĩ tới ba vị cao tăng lại kết bạn mà cùng ra, là muốn vây công bản đạo sao?” Sắc mặt Ngọc Phật cực kỳ nghiêm trọng, nàng không nghĩ đến Thiếu Lâm tự sẽ phái ra ba vị thủ tọa để xua đuổi nàng. Ba lão hòa thượng này tuổi đều trên dưới bảy mươi, đều có chòm râu. Không phải tăng nhân nào cũng có tư cách để râu mọc được, chỉ có những người nghiên cứu Phật pháp hoặc những lão tăng có võ học thành tựu mới có tư cách để râu, hòa thượng bình thường đều phải cạo đi.

“A Di Đà Phật, Thiếu Lâm tự là nơi thanh tịnh, mời đạo trưởng rời đi.” Minh Không hòa thượng mở lời nói trước. Trong Thiếu Lâm tự thì La Hán đường, Bàn Nhược đường, Đạt Ma viện đều nghiên cứu võ học, ba người này quan hệ là từng bước thăng chức. Nói cách khác La Hán đường tu luyện võ học bình thường, Bàn Nhược đường tu luyện võ học cao thâm, còn Đạt Ma viện thì nghiên cứu võ học đỉnh cao, cho nên trong ba vị thủ tọa, thì thủ tọa Đạt Ma việc có tu vi cao nhất, do vậy mà địa vị cũng cao nhất.

“Giao ra Minh Tịnh, bằng không hôm nay bản đạo muốn máu nhuộm sơn môn.” Ngọc Phật vung phất trần trên tay lạnh lạnh mở miệng. Đối phương đã nói rõ nguyên nhân đến, vậy nàng cũng không cần phải giả vờ nữa. Nàng cũng không có ý tứ nhường nhịn gì nên nói máu nhuộm sơn môn để biểu lộ ý nghiêm trọng của sự việc. Một là nói cho đối phương biết nàng sẽ ra tay độc ác, hai là cho thấy sự quyết tâm, cùng lắm thì hôm nay chết tại nơi này.

“Sư đệ Minh Tịnh đúng là không có ở trong chùa, đạo trưởng sao lại bức bách như thế? Mọi người đều biết sư đệ Minh Tịnh chính là một hòa thượng hiền, việc hấn làm bọn lão nạp tự nguyện gánh chịu trách nhiệm ít nhiều, nhưng thực là không giao hấn ra được.” Hai tay Minh Không chấp lại thành hình chữ thập rồi thở dài nói. Năm đó Thiết Hải bị phạt diện bích, nhưng đó là do công hiến công sức cho Thiếu Lâm tự, chúng tăng đều chứng kiến được, nên dù hấn bị diện, bọn họ vẫn xem hấn là sư đệ của mình, không hề ghét bỏ hấn.

“Bản đạo đã chịu khổ ở nơi này lâu ngày rồi, tại sao các người không phái người ra ngoài tìm kiếm Minh Tịnh, đừng nhiều lời nữa, ba người các vị cùng tiến lên hay muốn lên từng người một?” Ngọc Phật nhượng mảy tiến lên nói. Tiểu hầu tử bị trộm đi khiến nàng cực kỳ căm giận, canh cổng ở Thiếu Lâm tự lâu như vậy nhưng cũng không thấy tên diên kia trở về, càng không thấy Thiếu Lâm phái người đi tìm hấn, nên nàng sớm đã mang một bụng lửa giận.

“A di Đà Phật, sư đệ ta là hòa thượng hiền, đạo trưởng bảo bọn ta phải đi đâu kiếm hấn?” Minh Không mở miệng giải thích, nhìn ra thì tăng nhân Thiếu Lâm tự cũng mang lòng dạ từ bi, không muốn cùng Ngọc Phật động thủ.

“Đã biết rõ hấn là tên diên, vì sao không quản thúc hấn mà bỏ mặc hấn đi phá hoại khắp nơi?” Ngọc Phật trợn to hai mắt nói. Tả Đăng Phong ở bên liếc mắt nhìn qua, nhận không được mà âm thầm thở dài. Ngọc Phật cuối cùng vẫn là nữ nhân, là nữ nhân thì đều không phân rõ phải trái rõ ràng. Bắt Thiếu Lâm tự đi tìm kiếm một tên diên thật là làm người khác khó chịu. Ngoài ra nhìn bộ dáng của Ngọc Phật khi tức giận, chẳng những không thấy mất lịch sự mà ngược lại càng hiện lên vẻ xinh đẹp, khó trách Kim Chân phải đem lòng ái mộ nàng.

“A Di Đà Phật, tuy sư đệ Minh Tịnh hiền, nhưng không làm điều ác, nhắc đến Thiết Hải, mọi người đều biết hấn hiệp nghĩa.” Minh Không lên tiếng thanh minh cho Minh Tịnh.

“Ta không quản, tóm lại, hấn đã trộm cửu nhi của ta, các người cho ta cái kết quả nhanh đi.” Ngọc Phật nhắc tới tiểu hầu tử của mình, nhịn không được mà càng thêm bi phần, vung vẩy phất trần rồi tiếng lên ba bước, nghiêng người làm ra tư thế động thủ. Nàng vừa nói “Ta không quản” ý tứ cũng như: “Đừng biện hộ với ta nữa.”

“A Di Đà Phật, nhị vị sư huynh, hãy để bản tăng lãnh giáo cao chiêu của đạo trưởng.” Chủ tọa La Hán đường hiểu ý nên chấp tay xin ý kiến thủ tọa Bát Nhã đường là Minh Thanh và thủ tọa Đạt Ma Viện là Minh Không.

“Minh Thanh sư đệ, người hãy cùng Ngọc đạo trưởng luận bàn vài chiêu, nhớ lấy, không được dả thương người.” Minh Không không để cho Minh Ngộ ra mà lại hướng Minh Thanh Bát Nhã đường lên tiếng.

Từ khi ba vị cao tăng này ra đây, Tả Đăng Phong liền cảm nhận được tu vi của họ, đây là một loại cảm giác nhạy cảm. Tu vi của thủ tọa Đạt Ma Viện so với Ngọc Phật cao hơn một chút, tu vi của thủ tọa Bát Nhã đường thì tương đương Ngọc Phật, còn tu vi của thủ tọa La Hán Đường thì thua kém Ngọc Phật rất xa. Có khả năng lão đại Minh Không cũng nhận thấy điểm ấy, nên không phái lão Tam ra mà trực tiếp phái lão Nhị đối chiến.

Thủ tọa Bát Nhã đường nghe vậy liền bước ra, tới cách Ngọc Phật mười bước thì dừng, hai tay chấp lại, rồi đưa tay mời Ngọc Phật ra chiêu trước.

Ngọc Phật chờ đã lâu, thấy hấn vừa xong thì lập tức công kích, công kích của nàng không phải là vọt tới trước cận thân công kích mà là cấp tốc lui lại. Vừa lui về, tay trái đồng thời bấm quyết, tay phải vung phất trần lên phát ra một đạo linh khí vô hình đánh thẳng vào Minh Thanh.

Minh Thanh cảm nhận được linh khí Ngọc Phật chém tới, chân phải lui về sau nửa bước, hai tay vươn lên trước, đánh tan đạo linh khí Ngọc Phật vừa công tới.

Ngọc Phật là người trong Đạo môn, am hiểu pháp thuật, còn Thiếu Lâm tự là nơi có võ học vang danh. Dĩ nhiên Ngọc Phật sẽ không dùng sở đoản của mình đối phó với sở trường của đối phương. Sau khi kéo giãn cự ly liền lấy ra vài tấm phù chú màu vàng từ bên trong vạt áo. Tay trái ấn quyết, miệng đọc phù chú; tay phải vươn ra đột nhiên vung vẩy xung quanh, theo chú ngữ vừa niệm và cánh tay vung vẩy, những đạo phù lục vàng rời khỏi bàn tay nàng hợp lại thành một cái phù đồ bát quái ba thước treo lơ lửng trên bầu trời. Bát quái phù vừa hình thành, Ngọc Phật liền rung cổ tay đánh về phía Minh Thanh cách đó không xa

Có thể trước kia Minh Thanh chưa từng động thủ với người trong Đạo Môn nên vẻ mặt lộ vẻ nghi hoặc, vội vàng đưa hai tay lên vận dụng linh khí phóng ra, đánh về bát quái phù phía trước. Nhưng làm hấn không ngờ chính là khu vực trung tâm bát quái phù không có linh khí tụ tập. Hai chưởng hấn đánh tới liền rơi vào khoảng không, còn tám cái phù chú thông thả xuyên qua hai tay di động đến gần hấn. Trên Bát quái phù không có linh khí tụ tập nên thế đi cũng không nhanh.

Trong lúc Minh Thanh nghĩ rằng pháp thuật của Ngọc Phật chỉ có hoa hòe mà không thực tế thì đột nhiên tám đạo phù lục bùng cháy lên. Minh Thanh không ngờ lá bùa còn có biến hóa lợi hại, lửa vừa cháy lên hấn liền tránh né, nhưng đáng tiếc là đã trễ, áo cà sa bị bén lửa, râu ria cũng bị thiêu hủy không ít. Minh Thanh vội vàng vung hai tay áo, muốn dùng linh khí dập tắt lửa trên người.

Một kích đắc thủ, Ngọc Phật cũng không để cho đối phương có cơ hội thở dốc, lại lần nữa dùng giấy vàng huyền hóa ra hai đạo bát quái phù giống nhau đánh về phía Minh Thanh. Lúc này Minh Thanh vừa mới dập tắt được lửa trên người, ngẩng đầu lên lại thấy hai bát quái đồ lao tới. Lúc này thế đi của bát quái phù rất nhanh, Minh Thanh không kịp tránh né, áo cà sa lần nữa bị đốt, chỉ có thể vội vàng ngã xuống lăn lộn trên đất mới dập tắt được ngọn lửa trên người.

“Gọi là con lừa lười lẩn lẩn?” Tả Đăng Phong hứng chí ở bên cạnh đứng xem, nhịn không được liền cười châm chọc.

Trong lúc khẩn yếu như vậy, dĩ nhiên Minh Thanh sẽ không phản ứng với Tả Đăng Phong, tuy hấn đã mất tiên cơ nhưng cũng không bối rối. Trong lúc lăn dưới đất để dập tắt lửa cũng đồng thời theo thế lăn mà tiến tới Ngọc Phật, đến khi lửa tắt hết, liền lập tức xoay người đứng dậy, rất nhanh đã tới gần Ngọc Phật. Hấn đã lĩnh giáo sự lợi hại của Ngọc Phật nên biết rõ, nếu cứ để mặc cho Ngọc Phật thi pháp, nhất định hấn sẽ không có quả ngon để ăn, cho nên hấn định dùng mãnh tấn công để Ngọc Phật không kịp lấy ra bùa chú.

“Ngọc đạo trưởng, sở trường của lão nạp chính là Đại Lực Kim Cương Thủ, chưa thể thu phát tùy tâm, người hãy cẩn thận.” Trong lúc Minh Thanh công tới thì mở miệng nói, lời này chính là hấn có ý tứ nhắc nhở, chính là: “Bị chết hay bị thương thì cũng đừng trách ta”

Ngọc Phật nghe vậy ngạo nghễ hừ lạnh, cũng không có ý trả lời Minh Thanh, cũng không lui về phía sau nữa mà huy động phát trần trong tay cùng Minh Thanh chính diện giao đấu. Sợi tơ phát trần của nàng sắc bén dị thường, dĩ nhiên không sợ đôi tay trần của Minh Thanh.

Trong khi hai người giao đấu với nhau, Tả Đăng Phong vẫn luôn đứng bên cạnh ngưng thần quan sát. Hiện tại, cái hấn thiếu thốn nhất chính là kinh nghiệm thực chiến, loại cao thủ quyết đấu thể này khó gặp được, hấn muốn cẩn thận quan sát, sau này tất sẽ có chỗ dùng.

Vừa bắt đầu, Tả Đăng Phong đứng là có cảm giác hai người công thủ biến hóa cực kỳ huyền diệu, nhưng về sau liền phát hiện chiêu thức của hai người có rất nhiều điểm dư thừa, phí công sức. Một chiêu của Minh Thanh nhắm vai trái của Ngọc Phật đánh tới, hoàn toàn không cần phải e ngại Ngọc Phật vung phát trần lên đánh tới mà phải thu hồi. Bởi vì chỉ cần đánh trúng vai trái của Ngọc Phật, thân thể Ngọc Phật nhất định sẽ bị chệch đi, như vậy phát trần cũng sẽ lệch theo, căn bản sẽ không đánh trúng hữu chưởng của hấn.

Còn Ngọc Phật cũng có nhiều sai sót, bỏ qua rất nhiều cơ hội tốt. Mỗi chiêu mỗi thức đều thi triển tận cùng. Thật ra cũng có một ít chiêu chỉ cần thi triển một nửa, nửa chiêu sau có thể tinh giảm bớt, nhưng mà Ngọc Phật phát động chiêu ra là đánh hết, chứ không đánh nửa đường rồi thu tay lại.

Sau khi nghỉ hoặc hồi lâu, Tả Đăng Phong rút cuộc cũng hiểu rõ. Sở dĩ hấn có cảm giác như vậy là bởi vì hấn tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết. Mà Âm Dương Sinh Tử Quyết chỉ trọng bản chất, không có hư chiêu. Cái gọi là chiêu thức, thật ra đều là do hậu nhân căn cứ bản chất mà tạo ra, chỉ cần nắm được bản chất thì bất luận chiêu thức gì cũng đều bị nhìn thấu. Kể cả lúc trước Ngọc Phật thi triển pháp thuật thì hấn cũng có thể thấy rõ: tám phù chú ở quẻ Ly của bát quái chính là mắt trận chủ phù, chỉ cần dùng linh khí công kích tám phù lục đó, thì dễ dàng phá vỡ được pháp thuật Bát quái phù của Ngọc Phật.

Không cần bất luận chiêu thức gì, vậy không cần thiết phải nhìn biểu tượng, chỉ cần nhìn thẳng vào bản chất thì kiểu chiêu thức gì cũng đều là dư thừa. Pháp thuật cũng tốt, võ thuật cũng được, đều căn cứ vào chiêu thức để truy cầu bản chất. Mà bản thân Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là bản chất. Lúc này thì Tả Đăng Phong rút cuộc cũng thấu triệt ngộ ra, thì ra Âm Dương Sinh Tử Quyết không phải là không có chiêu thức mà là không cần chiêu thức, không có chiêu thức thì chính là có chiêu thức vô cùng vô tận. .

Trong lúc Tả Đăng Phong tìm hiểu thì cuộc đấu pháp vẫn đang tiếp tục. Tuy Minh Thanh tuổi cao nhưng tu vi linh khí không thấp, Đại Lực Kim Cương thủ lúc hợp lúc khai, quyền pháp rất cương mãnh, còn Ngọc Phật thủy chung vẫn dùng phát trần chế địch. Sợi tơ phát trần dưới linh khí thúc dục lúc cứng lúc mềm, thế đi vừa âm nhu vừa sắc bén.

Khi trước Minh Thanh đã bị thiệt thòi, nên không dám để cho Ngọc Phật có bất kỳ cơ hội nào thi pháp, vẫn luôn cận thân so đấu. Bởi vì chiêu thức hai người biến hóa quá nhanh, tuy Tả Đăng Phong có thể thấy được chỗ thiếu hụt trong chiêu thức của Minh Thanh nhưng lại không kịp nói ra.

Ngọc Phật bị Minh Thanh cuốn lấy, không thoát ra được, không khỏi hiện lên vẻ tức giận. Có pháp thuật tinh diệu lại không thể thi triển thì chẳng khác gì là không có pháp thuật. Nếu tiếp tục như vậy, sớm muộn gì nàng cũng sẽ thua dưới tay Minh Thanh.

Trong lúc Tả Đăng Phong âm thầm lo lắng cho Ngọc Phật thì Ngọc Phật đột nhiên làm ra một cử động quái dị. Lướt ngang ba tấc, đưa ngực mình nghênh đón hữu quyền của Minh Thanh đang đánh nhanh tới, đồng thời phát trần trong tay phải nhắm mặt Minh Thanh mà đánh.

Minh Thanh chính là cao tăng của Thiếu Lâm tự, dù động thủ cũng phải có giới hạn, luôn tránh né nơi ngực và hạ thân. Chiêu này là đánh vào vai trái Ngọc Phật, Ngọc Phật lướt ngang ba tấc làm Tả Đăng Phong âm thầm nhíu mày, hành động này của Ngọc Phật rất không quanh minh, lại muốn dùng ngực của mình để bắt Minh Thanh thu tay lại.

Ý nghĩ vừa hiện lên, lập tức bị Tả Đăng Phong phủ nhận, bởi vì bàn tay của Minh Thanh lúc này đã đánh tới trước ngực của nàng, muốn thu tay cũng không có khả năng. Cũng không có khả năng Ngọc Phật không nhìn ra điểm này, đã như vậy thì có gì nàng lại muốn làm thế?

70. Q.1 - Chương 70: Hành Hiểm Báo Ân

Cao thủ so đấu, tốc độ cực nhanh, Tả Đẳng Phong căn bản không ngờ Ngọc Phật ra tay thật, nên bây giờ muốn ra tay cứu viện cũng không kịp, chỉ đành trơ mắt nhìn tay phải Minh Thanh đánh trúng ngực Ngọc Phật. Cùng lúc đó, phát trần trong tay Ngọc Phật quét trúng mặt Minh Thanh, hai tiếng kêu đau đốn đồng thời vang lên, cả hai cùng lùì lại.

Ngọc Phật vội thối lui bảy bước mới đứng vững, mặt tái nhợt, đạo bào trước ngực lủng một thủ ấn hình bàn tay, quần áo màu vàng bên trong lộ ra. Tả Đẳng Phong lúc này mới hiểu tại sao lúc nãy cô phải lướt ngang ba tấc, thì ra không phải là cô sợ.

Hòa thượng Minh Thanh lùi lại chín bước, hấn không ngờ Ngọc Phật không rút tay về để bảo vệ bản thân, bị sợi tơ trên phát trần quét trúng, mặt lấm tẩm máu. Tả Đẳng Phong nhú mày nhìn kỹ, thấy mắt trái hấn đã bị thương, không thể tái chiến.

“Không đem Thiết Hải giao ra, ta quyết không bỏ qua!” Ngọc Phật móc ra rất nhiều lá bùa màu vàng và một ít xương nhỏ mà Tả Đẳng Phong không biết tên. Cô bị trúng một chưởng của Minh Thanh, tuy phần lớn lực đạo đã được những vật phòng thân trên người triệt tiêu, nhưng sắc mặt tái nhợt chứng tỏ linh khí của cô đã bị hao tổn.

“A Di Đà Phật, kim giáp hộ thân của phái Thần Châu quả thực danh bất hư truyền, lại đỡ được Đại lực kim cương thủ của Thiếu Lâm tự ta, sai lầm của Minh Tịnh sư đệ đã được Minh Thanh thay sư đệ hoàn lại, nếu nữ thí chủ vẫn cứ dây dưa, chính là bức lão nạp phá giới.” Minh Không chậm rãi nói. Minh Thanh là do hấn phái ra đánh, bây giờ mù một con mắt, Minh Không đương nhiên cực kỳ tức giận, nếu không phải tính hấn nhẫn nhịn vô cùng tốt, chắc đã sớm xông lên động thủ rồi.

“Ngọc Chân Nhân, Thiếu Lâm tự ra đây là vì tôi, để tôi tới đánh lão hòa thượng này cho.” Tả Đẳng Phong nói với Ngọc Phật. Hấn không thể để cho Ngọc Phật xuất thủ nữa, nếu không cô sẽ bị trọng thương. Có một số người khoái giả heo ăn cạp, đợi đến phút cuối mới ra tay, Tả Đẳng Phong không phải loại người này, hấn cũng không thích làm ra vẻ, nhưng bảo đảm an toàn cho Ngọc Phật là nhiệm vụ chính của hấn. Hơn nữa, hấn sợ dĩ muốn đem trách nhiệm ôm hết lên người mình là vì hấn biết Ngọc Phật có tính cao ngạo, nếu hấn nói ‘Để tôi giúp người’, Ngọc Phật nhất định sẽ không tiếp nhận.

“Đừng có tự tìm chết, chạy cho xa chút đi!” Ngọc Phật bị thương, tâm tình cực xấu, thấy Tả Đẳng Phong nói vậy lập tức bực mình, vung tay phóng linh khí cổ đẩy hấn đi.

Đẩy không có kết quả, Ngọc Phật nhú mày nhìn Tả Đẳng Phong.

“Gần đây tôi tu hành khắc khổ, tiến bộ không ít, để tôi lên trước, nếu tôi thua thì người lên.” Tả Đẳng Phong nói. Hấn phải nói sao cho giống thật nhất, vì bây giờ Ngọc Phật đã giận lắm rồi, cô kiểm tra tu vi của Tả Đẳng Phong, cảm giác Tả Đẳng Phong trước giờ vẫn luôn lừa gạt cô.

Về tức giận của Ngọc Phật chuyển thành nghi hoặc. Lần trước gặp mặt, Tả Đẳng Phong chỉ là một vô danh tiểu tốt, thời gian qua chưa lâu tu vi của hấn lại đột nhiên tăng mạnh, Ngọc Phật nghĩ mãi thấy không hợp tình hợp lý chút nào. Nhưng nghe câu nói vừa rồi của Tả Đẳng Phong, cô lại không giận hấn nữa, vì cô cảm giác bản thân Tả Đẳng Phong chắc cũng không biết tại sao tu vi của hấn lại tăng trưởng khủng bố như thế.

“Đại sư, xin thỉnh cao chiêu.” Tả Đẳng Phong không đợi Ngọc Phật lên tiếng, bước thẳng vào trong khu vực chiến đấu. May là hấn không đợi đến thời khắc mấu chốt mới ra tay, nếu không chẳng những Ngọc Phật không cảm kích, mà còn có thể cho là mình bị chơi xỏ.

“Không được, mau trở lại.” Ngọc Phật vội cản.

“Tin tôi đi, gần đây tôi tiến bộ không ít đâu.” Tả Đẳng Phong vừa nói vừa phóng ra một tia linh khí chém vào tảng đá bên phải cửa chùa. Tảng đá kia cách hấn khoảng mười bước, nặng khoảng tám trăm cân, Tả Đẳng Phong làm vậy chỉ để chứng minh tu vi với Ngọc Phật, chứ chưa phải là toàn bộ thực lực của hấn.

“Minh Ngộ sư đệ, làm phiền.” Minh Không thấy thế mặt lộ vẻ ngưng trọng, hần hiểu ngay tu vi của Tả Đăng Phong không thấp, nhưng hần cũng không ra tay, mà phái thủ tọa của La Hán đường. Minh Thanh một mắt bị mù, đã được đệ tử trong đường dìu vào trong chùa chữa thương.

Minh Ngộ chậm rãi đi ra, chấp tay trước ngực hành lễ với Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong ôm quyền đáp lễ, hần tuy tập đạo pháp nhưng không phải là đạo sĩ, nên dùng lễ của quân nhân.

“Cẩn thận.” Ngọc Phật thấy người ra là Minh Ngộ có thực lực không cao, nên cũng không kiên trì cản Tả Đăng Phong nữa. Cũng may là Tả Đăng Phong đã xử trí thoả đáng, nếu không bây giờ Ngọc Phật đã hận hần thấu xương, không để cho hần có cơ hội ra tay.

“A Di Đà Phật, thí chủ, mời.” Minh Ngộ tuy tu vi khá thấp, nhưng tuổi không nhỏ, nên mời Tả Đăng Phong xuất chiêu trước.

“Đợi chút, cứ đánh thế này không phải là biện pháp. Nếu tôi thắng, Thiếu Lâm tự vui lòng tìm Minh Tịnh trở về. Ông ấy đang giữ con khỉ của Ngọc Chân Nhân hầu tử, nếu tìm muợn sợ rằng không còn.” Tả Đăng Phong không ra tay ngay, mà nói với Minh Không.

“Nếu thí chủ thua, đạo trưởng đồng ý rời đi hay không?” Minh Không quay sang nhìn Ngọc Phật.

“Không giao Minh Tịnh ra, đừng có hòng tôi đi. ” Ngọc Phật hừ một tiếng. Cô đẩy Tả Đăng Phong chỉ dùng có ba thành linh khí, mà Tả Đăng Phong di động đá xanh cũng không chứng tỏ tất cả thực lực, nên Ngọc Phật không tin hần.

“Ngọc Chân Nhân, đồng ý đi, tôi thắng chắc mà.” Tả Đăng Phong vội giục Ngọc Phật. Đây là một cơ hội rất tốt, chỉ cần Ngọc Phật đáp ứng, Tả Đăng Phong đánh thắng Minh Ngộ, đến lúc đó Thiếu Lâm tự lập tức phải lo đi tìm mang Thiết Hải Minh Tịnh về.

Ngọc Phật quay sang nhìn hần, nhúu mày do dự, rồi lắc đầu.

“Mời!” Minh Ngộ thúc giục. Lời nói của Tả Đăng Phong khiến hần rất bất mãn. Trong Thiếu Lâm tự, tu vi của hần suýt soát với hai vị sư huynh và vị sư đệ điên kia, địa vị cũng cao, thế mà Tả Đăng Phong lại dám nói nhất định đánh bại hần.

“Mời!” Tả Đăng Phong ôm quyền thi lễ, xong nhún chân vọt tới, kích thẳng vào ngực Minh Ngộ. Ngọc Phật không tin hần làm Tả Đăng Phong bức bối trong lòng, đã lãng phí một cơ hội tốt, nên hần quyết định làm hết sức, cố gắng chỉ một kích khắc chế địch.

Thường luận võ đấu pháp, chiêu đầu chỉ để thử đối phương, chẳng mấy ai vừa ra tay đã xuất thủ độc địa, Tả Đăng Phong chẳng buồn để tâm mấy nguyên tắc ấy, đề khí vung quyền, một kích toàn lực.

Trong tích tắc khi hần vọt tới, Minh Không đã biết ngay hôm nay chẳng những hại lão Nhị, mà lão Tam cũng phải xui xẻo, còn Ngọc Phật lại thấy hối hận vì đã không tin tưởng Tả Đăng Phong. Bậc hành gia vừa ra tay là biết ngay kết quả, tốc độ Tả Đăng Phong vọt tới còn nhanh hơn cả cô, chứng tỏ hần có tu vi còn cao hơn cô nữa.

Minh Ngộ mắt thấy Tả Đăng Phong như tên rời cung vọt tới, lập tức rùn người đưa tay lên bảo vệ. Lộ tuyến công kích của Tả Đăng Phong rất rõ rệt, thẳng vào giữa ngực, đây là một vị trí dễ thủ khó công, nên Minh Ngộ cũng không quá lo lắng. Còn Tả Đăng Phong cũng không vì Minh Ngộ phòng thủ hoàn chỉnh mà đổi vị trí công kích, tiếp tục vung quyền đánh thẳng vào ngực Minh Ngộ.

Linh khí chạm nhau, thực lực hiện rõ. Minh Ngộ tuy dùng hai tay chặn hai quyền của Tả Đăng Phong, nhưng vẫn bị linh khí quá mạnh đẩy lùi. Tả Đăng Phong đã sớm đoán ra được kết quả này, ngay khi quyền chưởng chạm vào nhau là lập tức đạp mạnh chân phải đẩy lùi Minh Ngộ, rồi tăng tốc vọt tới, đuổi theo Minh Ngộ, vung quyền. Lần này Minh Ngộ không kịp đỡ, bị đánh bay ngược ra sau.

Minh Không phản ứng cực nhanh, cấp tốc lách tới, đánh ra một chiêu lên tường chùa, phá giải linh khí bá đạo của Tả Đăng Phong.

“Không thú vị.” Tả Đăng Phong nói. Minh Ngộ miệng phun máu tươi, đương nhiên là đã thua. Lẽ ra theo quy củ giang hồ, Tả Đăng Phong phải nói ‘Đa tạ đa tạ.’

“Ta thắng.” Tả Đăng Phong xoay sang nói với Ngọc Phật.

Ngọc Phật thấy hần quay đầu, mới từ trong kinh ngạc bừng tỉnh, khẽ gật đầu đáp lại hần. Cô cau mày, trong lòng càng thêm nghi hoặc, bây giờ cô đã biết tu vi của Tả Đăng Phong, điều ấy khiến cô không thể hiểu làm sao Tả Đăng Phong có thể tiến bộ quá nhanh chỉ trong vòng ngắn ngủn có hơn một tháng như vậy.

“A Di Đà Phật, thí chủ võ nghệ tinh sâu, vạn mong chỉ giáo.” Minh Không đưa Minh Ngộ cho người khác chiếu cố, xoay người đi về phía Tả Đăng Phong.

“Đại sư, nếu tôi đánh thắng ông, thì ông phải đem con khỉ của Ngọc Chân Nhân trở về.” Tả Đăng Phong nói. Hần không đòi Thiết Hải, mà đòi con khỉ.

“A Di Đà Phật, người xuất gia không nói dối, lão nạp thực không biết rõ Tịnh sư đệ đang ở đâu cả.” Minh Không lắc đầu đáp.

“Như vậy đi, nếu trong vòng một chiêu tôi đánh bại ông, vậy trong vòng nửa tháng ông phải tìm được con khỉ của Ngọc Chân Nhân trở về.” Tả Đăng Phong ngầm nghĩ rồi thương lượng. Các tăng nhân đều buột miệng kinh hô. Mười năm trước Thiếu Lâm tự gặp phải nạn binh đao, hiện giờ người có tu vi cao nhất chính là bốn hòa thượng hàng chữ Minh. Bên ngoài nói rằng tu vi của Minh Không không hề thua kém Thiết Hải sư đệ, Tả Đăng Phong lại bảo chỉ trong vòng một chiêu đánh bại, ai nghe cũng nghĩ hần là kẻ si nói mộng.

“Nếu thí chủ thua thì sao?” Tả Đăng Phong cuồng ngạo khiến ông không có lựa chọn, nếu không danh dự của Thiếu Lâm tự sẽ bị hủy bởi tay mình.

“Nếu tôi thua, tôi sẽ quét sân cho Thiếu Lâm tự mười năm.” Tả Đăng Phong chém đinh chặt sắt.

“Tiểu huynh đệ, đừng có lỗ mãng, ý tốt của cậu tôi rất cảm ơn, chuyện Cửu nhi có thể tạm gác lại, sau này từ từ tìm kiếm.” Ngọc Phật bước lên kéo tay áo Tả Đăng Phong. Cô biết rõ thực lực của Minh Không, cũng có thể tưởng tượng ra cảm giác của Minh Không lúc này. Tả Đăng Phong vì muốn giúp cô mà đi nước cờ hiểm này, Ngọc Phật vô cùng cảm động. Mấy ngày nay ở chung, cô cũng đã nhìn ra tuổi của Tả Đăng Phong không lớn lắm, nên mới gọi là tiểu huynh đệ.

“Một lời đã định.” Tả Đăng Phong còn chưa kịp mở miệng, Minh Không đã lên tiếng. Hôm nay La Hán đường và Loại Như đường đều thua trận, ảnh hưởng rất lớn tới danh dự của Thiếu Lâm, ông muốn lấy lại mặt mũi. Khi này lúc Tả Đăng Phong động thủ với Minh Ngộ, ông đã tính toán thực lực của hần, theo ông thấy tuy linh khí của Tả Đăng Phong bá đạo, nhưng nếu liều mạng, hần vẫn là có thể đánh bại hần.

“Ngọc Chân Nhân, năm đó người tặng ta hạt đậu vàng thay cho đồng tiền, tôi luôn ghi tạc trong lòng.” Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phật. Năm đó nếu không phải Ngọc Phật tặng đậu vàng thay cho đồng tiền của Kim Châm, thì hồn phách của Vu Tâm Ngữ có lẽ bị tiêu tán mất rồi, nên Tả Đăng Phong luôn mang ơn Ngọc Phật. Hôm nay có cơ hội báo ân, hần không thể nào bỏ qua được.

“Tiểu huynh đệ, cẩn thận.” Ngọc Phật bắt đầu dĩ buông tay ra, lùi lại. Minh Không đã lên tiếng như vậy, không muốn so tài cũng phải so.

Tả Đăng Phong bắt đầu ngưng tụ linh khí, khi công kích Minh Ngộ hần đã dùng tới tám phần linh khí, bây giờ dù có tăng lên mười thành, uy lực cũng không tăng được bao nhiêu. Nhưng hần vẫn dám khẩu xuất cuồng ngôn là vì hần còn giấu sát chiêu lợi hại nhất. Đánh nhau với Minh Ngộ, hần chưa hề dùng Huyền Âm để phát ra hàn khí, nhưng bây giờ hần sẽ dùng.

Mười thành linh khí thúc dục Huyền Âm chân khí, cần phải chỉ trong vòng một chiêu đóng băng Minh Không!

71. Q.1 - Chương 71: Đóng Băng Minh Không

“A Di Đà Phật, tiểu thí chủ, Tẩy Tủy Kinh của lão nạp đã gần như đại thành, cậu phải cẩn thận.” Minh Không tiến lên ba bước nhìn Tả Đăng Phong nói. Lão là cao tăng Thiếu Lâm tự, dù trong lòng tức giận

nhưng vẫn có tấm lòng từ bi do vậy mới mở miệng cảnh báo. Câu nói của lão “gần đến đại thành” biểu lộ lão không được như Thiết Hải đã luyện đến mức tận cùng tầng thứ chín của Tẩy Tủy kinh.

“Đại sư, pháp môn hành khí của tôi tuy là chính thống, nhưng chiêu thức tôi sử dụng lại tương đối âm độc, ông cũng phải chú ý.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi cũng mở miệng nhắc. Sở dĩ hắn xem tăng nhân Thiếu Lâm tự là địch cũng chỉ vì trợ giúp Ngọc Phật, chứ cũng không có thù oán gì với họ.

“A di Đà Phật” Minh Không nghe vậy lại niệm Phật hiệu, dù chiêu thức âm độc nhưng đã nói ra thì cũng không thể coi là âm độc nữa, từ đó lão thay đổi cái nhìn đối với Tả Đăng Phong. Bất quá động thủ thì vẫn phải động thủ, vì đây chính là danh dự của Thiếu Lâm tự.

Hai người nói xong cũng không tiếp tục nói gì nữa, đứng cách nhau ba trượng, tự mình ngưng khí. Tuy Tả Đăng Phong có mở miệng nhắc nhở, nhưng cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Trước đó hắn cũng chưa từng sử dụng Huyền Âm chân khí quyết đấu cùng cao thủ, bởi vậy hắn cũng không xác định được Huyền Âm chân khí có thể có tác dụng đóng băng Minh Không như là đã đóng băng lính Nhật và Hán gian không. Nếu như không được, thật là phải đi quét sân cho chùa Thiếu Lâm rồi.

“Tiếp chiêu” Tả Đăng Phong ngưng khí xong liền hô lớn lao đến. Lúc này hắn cũng không lập tức thúc dục ngay Huyền Âm chân khí, bởi hắn biết rõ Minh Không là cao thủ, nếu như trước đó lão cảm nhận được linh khí hắn có điểm quái dị, tất sẽ lui ra tránh né, cho nên Tả Đăng Phong quyết định xông tới đối chưởng rồi mới phóng ra Huyền Âm chân khí.

Minh Không là thủ tọa Đạt Ma viện của chùa Thiếu Lâm, trừ Thiết Hải ra thì tu vi của hắn là thâm sâu nhất, tuổi tác rất lớn, bối phận tôn sùng, luôn tự ỉnh là cao thâm. Cho nên nhìn thấy Tả Đăng Phong vọt tới, lão cũng không tránh né mà xuất hai tay ra, che kín phía trước. Đối với lão mà nói, nếu bị một tên văn bối bức bách phải né tránh là cực kỳ mất mặt, vì vậy lão không hề né tránh. Nếu như không phải để vạ phần an tâm, thậm chí lão cũng không thêm sử dụng cả hai tay.

“Huyền Âm thủ!” Song chưởng va vào nhau, Tả Đăng Phong lập tức rống lên, kiệt lực tổng xuất Huyền Âm chân khí ra ngoài, chuyện tình quan trọng, hắn không thể không dốc hết sức.

Tu vi linh khí của Minh Không cao hơn Minh Ngộ rất nhiều, so với Tả Đăng Phong thì không phân cao thấp, tuy linh khí lão phóng ra rất khó khăn mới chống đỡ được Huyền Âm chân khí của Tả Đăng Phong nhưng khiến Tả Đăng Phong trong khoảng khắc tuần mò hơi lạnh. Tuy Huyền Âm chân khí cực kỳ bá đạo nhưng không xâm nhập được vào cơ thể đối phương, vì vậy cũng không có hiệu quả gì.

Tả Đăng Phong hung ác. Chẳng những hung ác với người mà còn hung ác với chính bản thân mình. Thời điểm quan trọng nên không chút do dự nảy sinh ý định lưỡng bại câu thương. Linh khí của hai người đều phát ra từ huyệt Lao Cung trên lòng bàn tay, hai luồng linh khí ngăn cản lẫn nhau nên không ai thương tổn được ai. Tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là tu luyện theo mười hai kinh mạch, ngoài việc sử dụng linh khí phóng ra theo huyệt Lao Cung thì vẫn có thể theo huyệt Thiếu Thương từ ngón cái phát ra. Linh khí phát ra từ huyệt Thiếu Thương chính là pháp môn hành khí độc nhất vô nhị của Âm Dương Sinh Tử Quyết. Tả Đăng Phong vừa nghĩ thoáng qua liền lập tức đưa Huyền Âm chân khí từ huyệt Lao Cung chuyển dời sang huyệt Thiếu Thương.

Sở dĩ nói hắn chọn phương thức lưỡng bại câu thương là bởi vì khi hắn chuyển dời linh khí, thì linh khí do Minh Không phát ra sẽ không còn gặp trở ngại, lập tức sẽ tiến nhanh vào cơ thể hắn. Cùng lúc đó Huyền Âm chân khí cũng theo tay Minh Không mà công vào cơ thể lão. Nguyên lý của việc này là: “ta để người vào nhà ta thì ta cũng lập tức vào nhà của người.”

Lúc này, hai người dĩ nhiên đều đã xuất toàn lực, hai cỗ linh khí bá đạo toàn bộ công vào cơ thể đối phương. Một tiếng kêu đau đớn phát ra, cả hai người đồng thời bay ngược trở lại. Lúc này Tả Đăng Phong cảm giác lục phủ ngũ tạng truyền đến cảm giác đau đớn kịch liệt trước nay chưa từng thấy, trong đầu ông ông đau nhức, trước mắt sao bay đầy trời, không hỏi cũng biết đã bị thương không nhẹ. Dù vậy hắn vẫn cực kỳ cao hứng, bởi vì vừa rồi chỉ truyền ra tiếng kêu thảm của hắn, còn Minh Không không phát ra âm thanh nào. Tiếng kêu chính là phản ứng tự nhiên khi khí tức bị xáo động. Không có khả năng Minh Không ức chế được tiếng kêu, mà có vẻ như là lão đã bị đóng băng.

Tuy bị thương nghiêm trọng, không nhìn được gì, nhưng Tả Đăng Phong vẫn cảm giác được sau lưng bên trái truyền đến khí tức dị động, đây là do Ngọc Phạt đưa tay ra định đỡ lấy hắn.

“Không nên đỡ tôi.” Dưới tình thế cấp bách Tả Đăng Phong vội mở miệng hô lên. Hắn và Minh Không đều sử dụng hết toàn lực, tốc độ bay ngược lại vô cùng mau lẹ, lúc này nếu có người ngăn hắn lui về phía sau, tuyệt đối là sẽ gây thêm hại, bởi vì quá trình lui lại cũng chính là để giảm bớt thương tổn. Lui càng xa thì thương tổn càng nhỏ.

Ngọc Phạt nghe vậy vội vàng dừng lại, để cho Tả Đăng Phong từ bên cạnh nàng bay ngược ra.

Sau mười trượng, Tả Đăng Phong mới ngừng được thể lui mà rơi xuống đất. Sau khi tiếp đất, một ngụm máu tươi phun bắn ra. Ngụm máu này là do bị thương từ trong phế phủ tràn ra, nếu lưu lại trong người sẽ khiến khí huyết vận hành không thông suốt. Nếu đổi lại là người khác, sẽ vì mặt mũi mà cưỡng chế nuốt xuống, nhưng Tả Đăng Phong là người thực tế, không quan tâm mặt mũi, lập tức nhổ ra, ngụm máu vừa ra, khí tức lập tức vận chuyển bình thường, nơi bị thương còn nhẹ hơn so với hắn nghĩ.

Đến lúc này, Tả Đăng Phong mới âm thầm sợ hãi. May mắn là Huyền Âm chân khí đã kịp thời đóng băng Minh Không, chặn được linh khí tiếp tục tuôn vào cơ thể hắn, nếu như toàn bộ linh khí lão đánh vào, hậu quả thật không thể nào chịu được.

“Tiểu huynh đệ, cậu thấy trong người thế nào?” Ngọc Phạt thấy Tả Đăng Phong loạng choạng rơi xuống đất, vội vàng tới đỡ hắn.

“Cảm ơn, tôi không sao.” Tả Đăng Phong đưa tay áo lau đi vết máu trên miệng, rồi cất bước đi thẳng về phía trước. Trên thực tế, toàn thân hắn hiện đang kịch liệt đau nhức, trong thời gian ngắn cũng không thể đi được, nhưng hắn vẫn miễn cưỡng không để Ngọc Phạt đỡ hắn. Hắn làm vậy không phải vì thể diện mà là lúc Ngọc Phạt đỡ hắn, hắn cảm nhận được khí tức thanh nhã của nữ nhân, cổ khí tức này khiến hắn sinh ra cảm giác tội lỗi. Ngọc Phạt là ý trung nhân của Kim Chân, hắn không thể tiếp xúc thân mật được, bằng không chính là phản bội vị đại ca đã chân thành đối đãi mình.

Đi ra ba bước, Tả Đăng Phong mới miễn cưỡng nhìn thấy rõ tình hình nơi xa xa, một đám hòa thượng bao quanh hô hoán lên: “Sư phụ, sư thúc”. Tình hình này rõ ràng là Minh Không đã bị thương ngã xuống đất, Minh Không ngã xuống, hắn còn đứng vững, thắng thua đã định. Tả Đăng Phong chỉ vịn vịn dùng một chiêu đã đánh thắng thủ tọa Đạt Ma viện.

“Nói phải giữ lấy lời.” Tả Đăng Phong tiến đến bên ngoài cách đám tăng nhân tầm mười mét rồi thốt lên.

Chúng tăng nghe vậy lập tức quay đầu nhìn hắn, lộ vẻ căm giận, nhưng bọn họ cũng không chửi rủa gì, bọn họ là tăng nhân, không phải là lưu manh nơi đầu đường xó chợ.

“Thí chủ yên tâm, Thiếu Lâm tự chúng tôi nói là làm, kính xin thí chủ cứu tính mạng sư phụ tôi.” Một trung niên tăng nhân mặc hoàng y trong đó xông ra chấp tay nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe vậy trầm ngâm một lát rồi đi thẳng về phía trước. Sau khi Minh Không rơi xuống, vẫn luôn bị một đám tăng nhân vây xung quanh, khiến hắn không thể nào phán đoán được thương thế của lão.

Chúng tăng thấy Tả Đăng Phong đến gần, liền tự động nhường ra một con đường. Tả Đăng Phong rút cuộc cũng chứng kiến được. Giờ này toàn thân Minh Không lạnh giá, tứ chi cứng đờ, sương lạnh vương trên mặt, đôi môi trắng bệch, hô hấp không còn.

“Có thể cứu được không?” Ngọc Phạt đến sau lưng Tả Đăng Phong thấp giọng hỏi. Nàng thật không nghĩ tới sự tình lại đến mức này, mục đích của nàng chỉ là đoạt lại con tiểu hầu tử, không nghĩ phải kết địch với Thiếu Lâm tự. Đánh mà Minh Thanh, đả thương Minh Ngộ thì còn dễ ăn nói, nhưng là nếu như Tả Đăng Phong giết chết Minh Không, vậy thì Thiếu Lâm tự với Thần Châu phái sẽ kết thâm thù. Sau này gặp nhau ắt sẽ phải động thủ, càng đừng nghĩ đến việc tìm tiểu hầu tử trở về.

“Tôi không biết.” Tả Đăng Phong thu hồi tầm mắt chuyển sang Ngọc Phạt. Lời hắn nói cũng đúng là sự thật, hắn chỉ biết sử dụng Huyền Âm thủ để thúc dục Huyền Âm chân khí, chứ hắn cũng không biết làm cách nào để cứu trị cho người trúng phải Huyền Âm chân khí.

Chúng tăng Thiều Lâm tự nghe vậy liền lộ vẻ hoảng sợ và tuyệt vọng, còn vẻ mặt Ngọc Phật thì hết sức u sầu. Nàng tin tưởng Tả Đăng Phong nói đúng sự thật, nàng u sầu bởi vì chẳng biết giải quyết cục diện trước mắt như thế nào.

“Tính mạng Minh Không đại sư tạm thời không có nguy hiểm, hiện tôi đang bị thương rất nặng, đợi tôi khôi phục linh khí rồi sẽ nghĩ biện pháp.” Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng nói. Tuy Minh Không đã bị hấn đóng băng, nhưng trong tâm lão vẫn còn một tia dương khí, điều này cho thấy lão vẫn chưa chết.

“Bây giờ nên làm thế nào?” Hoàng y tăng nhân vội vàng hỏi.

“Tiên sinh đốt lửa hơ thử xem sao.” Tả Đăng Phong do dự thật lâu rồi mở miệng nói. Hấn cũng không biết cứu chữa Minh Không như thế nào, chỉ nghĩ phải nên sưởi ấm.

“Nhanh đi bấm huyệt cứu người” “Ta đi kiểm củi” “Báo cho các vị sư thúc”. Tăng nhân Thiều Lâm nghe vậy liền chộn rộn hấn lên, mỗi người một việc. Còn Ngọc Phật thì đỡ Tả Đăng Phong tiến về căn lều.

“Để tôi ngồi ở bên kia.” Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Lâu nay hấn không hề thay quần áo, càng không có gội đầu rửa mặt gì, chính hấn còn nghe được mùi vị chua loét bốc ra từ chính mình.

“Không sao đâu” Ngọc Phật kéo đệm ra rồi để Tả Đăng Phong ngồi xuống.

“Thật không được mà” Tuy nói vậy nhưng Tả Đăng Phong cũng không quá kiên trì, nên ở lại trong lều, chỉ là hấn không ngồi lên đệm mà là ngồi ở trên tảng đá. Sau khi ngồi, hấn đưa tay vấy vấy, ý nói cho Thập Tam đang nấp trong rừng cây lo lắng là hấn không có chuyện gì.

“Con mèo kia là do anh mang tới?” Ngọc Phật thấy thế quay đầu nhìn lại. Thập Tam vội vàng ẩn nấp phía sau tảng cây, nhưng mà Ngọc Phật đã nhìn thấy nó.

“Đúng vậy. Nhất định Thiều Lâm tự sẽ đi tìm Thiết Hải và tiểu hầu tử cho cô.” Tả Đăng Phong mở miệng thốt, đồng thời nội thị thương thế của mình. Mười hai kinh mạch đều bị tổn thương, nhưng tình huống không nghiêm trọng lắm. Xuất hiện tình huống này cũng phải kể đến sự huyền diệu của Âm Dương Sinh Tử Quyết. Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là pháp môn hành khí kiểu “một đẩy sẽ cùng đẩy, một khô cạn sẽ cùng khô cạn”, do đó lúc đối địch, mười hai cái kinh mạch sẽ cùng chung chia sẻ tổn thương, do đó cả mười hai kinh mạch đều bị thương nhưng đều không nặng.

“Trên tay anh mang cái gì vậy?” Ngọc Phật đưa mắt nhìn tay phải Tả Đăng Phong. Tuy Huyền Âm thủ rất mỏng, màu sắc cùng làn da không sai biệt lắm, nhưng không thể tránh được cao thủ cố ý xem xét.

“Huyết khí âm tính trong cơ thể tôi bị khô kiệt, cái bao tay này có thể cung cấp linh khí âm tính trung hòa âm dương, duy trì được mạng sống của tôi.” Tả Đăng Phong do dự một chút rồi thành thật trả lời. Từ khi tiến vào Chí Tôn chi cảnh, dương khí trong cơ thể tăng lên gấp bội, kể từ đó hấn đã không thể tách rời cái bao tay này.

“Không nghĩ tới anh phải chịu khổ như vậy” Ngọc Phật nghe vậy ảm đạm thở dài, ánh mắt toát ra vẻ thương xót với vẻ mặt đồng cảm.

“Một chút khổ cũng không có, tôi trở lại bên kia ngồi.” Tả Đăng Phong nghe vậy đứng lên đi về chỗ cũ. Hấn có kinh nghiệm về thể nhân, nên biết rõ nữ nhân không phân biệt rõ ràng giữa đồng cảm và cảm tình. Trước kia, nơi nhà văn hóa hấn làm việc có một đồng nghiệp nam luôn giả vờ đáng thương để tranh thủ sự đồng cảm của nữ nhân, sau đó nhân cơ hội mà kể khổ, từ đó kích phát tình mẫu tử bẩm sinh của phái nữ, cuối cùng cũng đạt được mục đích xấu xa. Tả Đăng Phong vô cùng chán ghét loại người này, nên hấn tận lực tránh để tình huống tương tự phát sinh trên người mình.

Ngọc Phật thấy hấn kiên trì như thế cũng không nài ép hấn nữa. Tả Đăng Phong trở lại tảng đá trước kia ngồi xuống rồi bắt đầu phát sầu. Nếu như mình cùng Ngọc Phật nói chuyện quá nhiều, e rằng đối phương sinh ra đồng cảm với hấn. Mình đến chỉ là để hỗ trợ, không được để lại sai lầm khác. Nhưng nếu cứ luôn lãnh đạm, thì sẽ bị cho là tự cao tự đại. Nói nhiều cũng không được, nói ít cũng không xong.

“A Di Đà Phật, thí chủ, lửa đã nhóm xong, bây giờ nên làm gì?” Trong khi Tả Đăng Phong cau mày sầu não thì hoàng y tăng nhân lúc này đi tới hỏi.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên, phát hiện hòa thượng Thiếu Lâm tự đã chất củi và đốt lên bên ngoài cửa chùa, nơi sân chùa tụ tập rất nhiều hòa thượng mặc hồng y cà sa. Lão tăng râu bạc chính giữa hẳn là phương trượng chùa Thiếu Lâm, bất quá phương trượng cũng không hẳn là võ lâm cao thủ, lão chủ yếu chính là nghiên cứu tinh thông Phật pháp

“Hơ lửa sưởi ấm trước đi.” Tả Đăng Phong thuận miệng nói, hẳn cũng không biết nên nào thế nào để cứu trợ Minh Không?

“Hơ thế nào?” Hoàng y tăng nhân vội vàng hỏi.

“Tôi biết sao được, dù sao cũng không thể đặt trực tiếp trên lửa mà hơ...”

72. Q.1 - Chương 72: Hiểu Ra

Lão tăng áo vàng mặt đầy nghi hoặc, xấu hổ đứng yên, đi cũng dở mà không đi cũng dở.

“Nhóm lửa sưởi ấm bình thường là được rồi.” Tả Đăng Phong cau mày, lão tăng áo vàng xoay người, mang củi tới nhóm lửa.

Tả Đăng Phong ngồi im tự khí khôi phục, đồng thời đánh giá đám hòa thượng áo hồng. Tám hòa thượng này không có võ công, chỉ là tăng nhân bình thường, nhưng lại có địa vị rất cao, được tăng nhân áo xám và áo vàng đều rất tôn kính.

“Thiếu Lâm tự mười năm trước gặp phải binh tai, tổn thất nghiêm trọng, hồi trước có hơn một ngàn hòa thượng, bây giờ chỉ còn không tới năm trăm.” Ngọc Phật đi tới cạnh hắn. Nhìn ánh mắt hắn, cô đoán được hắn đang nghĩ gì.

“Tám hòa thượng này làm gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Thiếu Lâm tự có rất nhiều đường viện, cỡ trung có hơn mười cái. La Hán đường, Bàn Nhược đường, Đạt Ma viện là chuyên dành luyện võ. Bồ Đề Viện, Chứng Đạo viện là chuyên tĩnh tu. Giới Luật viện, Sám Hối đường là nơi dành cho những hòa thượng phạm sai lầm tới ăn năn sám hối. Dược vương viện là dành cho hòa thượng nghiên cứu y thuật. Xá Lợi viện là nơi cung phụng Xá Lợi và cất giữ phật tháp của cao tăng. Tăng kinh các chứa kinh thư. Những hòa thượng áo hồng này là thủ tọa của một số đường viện, lão hòa thượng đứng ngay giữa kia chính là trụ trì của Thiếu Lâm – Tính Không đại sư. Hàng chữ Tính chỉ còn lại một mình ông ấy.” Ngọc Phật hành tẩu giang hồ nhiều năm, có hiểu biết về Thiếu Lâm tự.

” Phương trượng Thiếu Lâm tự là ai?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Phương Trượng là phòng ở của trụ trì. Gian phòng này dài rộng cao đều là một trượng, hiện thành hình vuông, nên gọi là phòng phương trượng, Do đó, người ngoài lấy từ phương trượng để gọi trụ trì, nhưng gọi phương trượng là cách gọi không chính xác.” Ngọc Phật vừa nói vừa ghim mắt đánh giá Minh Không. Minh Không tuy rất gần đồng lửa, nhưng lớp hàn băng trên người vẫn y nguyên.

“Hình như không có hiệu quả.” Tả Đăng Phong cũng nhìn thấy hàn khí trên người Minh Không không bị tan.

“Cậu nghĩ kỹ lại xem có cách nào không?” Ngọc Phật hơi nhíu mày, phải cứu sống Minh Không, để ông ta thực hiện lời hứa, chứ nếu để ông ta chết, chẳng những không giải quyết được vấn đề, mà còn kết thành cừ oán.

“Thực ra cũng có một cách.” Tả Đăng Phong nghĩ một hồi rồi chậm rãi đáp.

“Cách gì?”

“Ông ấy bị Huyền Âm chân khí của tôi đóng băng, nên có thể dùng dương khí cực mạnh hóa giải, chỉ cần tôi tháo Huyền Âm ra, linh khí trong người tôi chính là dương khí.” Tả Đăng Phong nói.

“Tháo nó cậu có bị ảnh hưởng gì không?” Ngọc Phật ân cần hỏi. Lúc trước Tả Đăng Phong từng nói Huyền Âm quan hệ tới tánh mạng của hắn.

“Chắc chắn là có chứ. Nhưng hết cách rồi, linh khí của người không phải là dương tính, thì chỉ còn cách để tôi tới thôi.” Tả Đăng Phong đáp, muốn gỡ dây thì phải tìm người buộc dây, nếu muốn cứu Minh Không, hắn phải ra tay.

“Ý tôi là tháo nó xuống thì cậu có bị cái gì không?” Ngọc Phật hỏi lại.

Tả Đăng Phong đỏ mặt không đáp, không có Huyền Âm trung hòa dương khí trong người, phản ứng đầu tiên chính là nhất trụ kinh thiên, sau đó là da thịt bạo liệt, những chuyện này làm sao mà nói.

“Cảm ơn cậu.” Ngọc Phật khẽ cảm ơn. Cô hiểu hắn làm mọi việc đều là vì cô, không ngờ năm đó ngẫu nhiên nổi lên thiện tâm tặng hắn một hạt đậu vàng, lại được hắn hồi báo sâu nặng thế này, chẳng những quan tâm chiếu cố cô suốt ba ngày, đến lúc quan trọng còn lấy sinh mạng ra hỗ trợ.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ, hắn giúp Ngọc Phật thực có một phần là vì báo ân, nhưng nguyên nhân chủ yếu là nhận nhờ vả của người ta. Hắn không thể nói với Ngọc Phật là Kim Châm phải hắn tới để bảo vệ cô, nếu không, Ngọc Phật sẽ giận hắn, và giận cả Kim Châm nhiều chuyện. Nhưng mà không nói, Ngọc Phật lại nghĩ là hắn nặng tình trọng nghĩa, trong lòng cảm kích biết ơn.

“Ngọc Chân Nhân, con khi bị mất ở đâu?” Tả Đăng Phong cảm giác thời cơ đã đến, liền bắt đầu đặt câu hỏi.

“Nam Kinh, lúc đó Kim Châm Ngân Quan đều ở Nam Kinh, sau đó tôi mới tới.” Ngọc Phật đáp. Nếu là trước đây chắc chắn cô không trả lời rồi.

“Tôi thực bội phục các người.” Tả Đăng Phong gật gù. Thời điểm đó, ở Nam Kinh, quỷ tử đang tiến hành đại thảm sát, hễ là đàn ông, bất kể ông già con nít đều giết sạch, phụ nữ lớn nhỏ đều bị làm nhục rồi giết, Kim Châm Ngân Quan và Ngọc Phật đều chạy đến đó cứu người.

“Nếu không phải vì những người chẳng liên quan gì kia, thì tôi đã chẳng đi Nam Kinh, chẳng phải gặp mặt tên hòa thượng điên, Cửu nhi cũng không bị hắn trộm. Đều do Thu Đình sinh sự từ việc không đâu!” Ngọc Phật hừ một tiếng.

Đỗ Thu Đình là tên thật của Kim Châm, Ngọc Phật nói thế có nghĩa là Thu Đình mời cô cùng tới Nam Kinh, Ngọc Phật đáp ứng lời mời đến đó, ai ngờ ở đó lại bị Thiết Hải trộm mất con khi, nên Ngọc Phật trách tội lên đầu Kim Châm.

“Con khi đó là sủng vật của người à?” Tả Đăng Phong thông thả từng chữ.

“Cửu nhi không phải là sủng vật, nó là bằng hữu của tôi. Hồi tôi còn nhỏ, nó đã từng cứu mạng tôi. Thôi đi, có nói cậu cũng không hiểu.” Ngọc Phật thở dài.

“Nó nhỏ như vậy, làm sao cứu được người?” Tả Đăng Phong sao chịu bỏ dở nửa chừng. Ngọc Phật bảo hắn không hiểu, kỳ thực hắn chẳng những hiểu, còn bị cảm động lây. Chỉ khác chẳng là con khi đã bị Thiết Hải trộm mất, còn con mèo mập thì bây giờ đang nhàn nhã nằm trên cây phơi nắng.

“Hai mươi năm trước Hồ Nam bị lũ lụt, tôi với cùng người nhà chạy nạn lên phía bắc, cha mẹ chị gái đều chết đói trên đường. Lúc đó, tôi mới bảy tuổi, chưa biết cách sống tự lập, nếu không may nhờ gặp được Cửu nhi, tôi cũng đã chết đói rồi.” Ngọc Phật vừa nói vừa thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Minh Không.

“Nó hái trái cây cho người à?” Tả Đăng Phong tiếp tục hỏi. Ngọc Phật đã vô ý nói lộ ra tuổi của mình, Kim Châm nói không sai, Ngọc Phật đã được hai mươi bảy tuổi.

“Đồ ăn gì nó cũng tìm ra được, chỉ cần nó có thể cầm được cái đó mà thôi.” Ngọc Phật thuận miệng đáp. Ý là con khi còn có thể trộm đồ.

“Người gặp nó ở đâu?” Tả Đăng Phong hỏi đến vấn đề trọng yếu.

“Trong một rừng cây cách phái Thần Châu hơn ba trăm dặm về phía đông bắc.” Ngọc Phật trả lời không chút tập trung, cô dồn mọi chú ý vào chuyện sinh tử của Minh Không, Tả Đăng Phong hỏi gì thì thuận

miệng đáp này. Tả Đăng Phong lại chẳng vội gì đi cứu Minh Không, cứ để lão ta khó chịu một tí, dù sao cũng chẳng chết được.

“Người ta đồn con khỉ của người là con vật xuất hiện sớm nhất trong mười hai địa chi, là một trong sáu con vật dương có thể làm cho nam nhân trường sinh bất lão, Thiết Hải trộm nó có phải vì lý do đó không?”

“Lục âm âm bất tử, lục dương dương trường sinh chỉ là một truyền thuyết lâu đời, Minh Tịnh chẳng phải đi cầu trường sinh gì cả, lão trộm Cửu nhi vì thích nó thôi. Trên đường ta truy đuổi gắt gao, Cửu nhi tìm được cái gì, lão ăn cái ấy.

“Tôi lại rất tin truyền thuyết này, tôi đang muốn tìm cho đủ sáu con vật âm để cứu vợ sống lại, người có manh mối gì xin cho tôi biết.” đến lúc này Tả Đăng Phong quyết định đi thẳng vào vấn đề. Quanh co lòng vòng không bằng nói thẳng, hơn nữa, con khỉ kia là dương, không liên quan gì tới mục đích của hắn.

Ngọc Phật lập tức chuyển chú ý khỏi Minh Không, quay sang nhìn Tả Đăng Phong, trong mắt đầy kinh ngạc và ngỡ ngàng.

“Nguồn gốc mười hai địa chi tôi biết rõ, nhưng tôi không tin chúng có thể khiến cho người ta bất tử hay trường sinh. ” Ngọc Phật lắc đầu.

“Tôi tin.” Tả Đăng Phong trình trọng gật đầu.

“Bây giờ không phải lúc nói chuyện này.” Ý Ngọc Phật là Tả Đăng Phong nên cứu Minh Không trước.

“Chuyện này rất quan trọng với tôi.” Tả Đăng Phong khẩn nài.

“Cuối thời Thương Triều, Chu Vũ vương và Khương Tử Nha cùng xuất quân đánh Thương. Cùng xuất binh còn có rất nhiều nước chư hầu, nhưng trong tế văn xuất chinh chỉ viết có tám nước chư hầu là Dung, Thục, Khương, Mâu, Ân, Lô, Bành, Bộc. Diện tích tám nước này không phải là lớn nhất, xuất binh cũng không phải nhiều nhất, nhưng được ghi tên trên tế văn là vì trong những nước này có một con vật có thể ảnh hưởng tới vận số và địa khí, bốn con còn lại đều ở trong đất của nước Chu. Đất sinh vạn vật, nên nước Chu đứng đầu, Dung Thục là chủ lực trong tám nước, những nước chư hầu kia chỉ là đi theo mà thôi. Nếu cậu muốn tìm sáu con vật âm thì có thể tìm theo vị trí của các nước chư hầu này. ” Ngọc Phật nói rất nhanh.

Tả Đăng Phong hiểu ngay, tuy khi đó những nước nhỏ không gọi là nước chư hầu, nhưng lời kể của Ngọc Phật lại rất trùng khớp với sự kiện lịch sử, chứng tỏ có độ tin cậy cao. Ngoài ra, chỗ Ngọc Phật gặp con khỉ chính là bên trong địa bàn của nước Dung thời cổ đại, từ vị trí này Tả Đăng Phong có thể khoanh vùng đại khái phạm vi tìm kiếm, vì tám nước chư hầu và nước Chu nằm ở các phía tây bắc, chính tây và tây nam của nước Dung.

Chẳng những biết được địa điểm, Tả Đăng Phong còn lấy được một tin tức quan trọng nữa, là nếu những con vật này không bị người ta bắt mất mang đi, thì sẽ vẫn ở quanh địa bàn ban đầu của nó, không bỏ đi chỗ khác.

Tả Đăng Phong đang vui vẻ, thì đột nhiên nghe thấy có tiếng xé gió từ cách khoảng hơn ba dặm, tu vi của người này rất cao thâm, tốc độ rất nhanh nên mới tạo ra tiếng gió như vậy.

“Có một cao thủ đang từ sau núi tới.” Tả Đăng Phong đứng dậy, cảnh báo cho Ngọc Phật.

Ngọc Phật nhú mày lắng nghe, nhưng vì tu vi của cô thấp hơn Tả Đăng Phong nên không nghe ra gì cả.

“Thật tốt quá, xong rồi.” Tả Đăng Phong lại nghiêng tai nghe, nét mặt vừa mừng vừa sợ.

“Sao vậy?” Ngọc Phật thấy hắn kỳ quái, vội hỏi.

“Tôi nghe thấy tiếng con khỉ của người.” Tả Đăng Phong cười yếu ớt.

Có tiếng khỉ chứng tỏ người tới chính là Thiết Hải, đối với Ngọc Phật đây là tin tức tốt, nhưng đối với Tả Đăng Phong lại vô cùng xấu, vì sư huynh người ta bây giờ còn đang bị thế kia, Thiết Hải có thể từ bỏ mục đích hay sao?

73. Q.1 - Chương 73: Kẻ Điên Trong Thái Đầu

Ngọc Phật nghe vậy lập tức nhú mày nghiêng tai, tập trung lắng nghe, lập tức lộ vẻ vui mừng. Tốc độ di chuyển của Thiết Hải cực kỳ nhanh, nháy mắt đã đi đến trong vòng hai dặm, Ngọc Phật đã nghe thấy tiếng con khỉ kêu.

- Nâng Minh Không đại sư qua đây.

Tả Đăng Phong vẫy vẫy tay với mấy hòa thượng kia. Bây giờ hắn đang bị thương khẳng định không phải là đối thủ của Thiết Hải, nếu Thiết Hải thấy Minh Không đang sườn ảm mà hắn thờ ơ nhìn thì nhất định sẽ động thủ, thôi thì cứ tỏ ra đang tích cực chữa trị đỡ phải vừa thấy đã động thủ.

Hòa thượng chờ lời này đã lâu, nghe vậy lập tức đưa Minh Không tới thanh thạch chỗ Tả Đăng Phong. Lúc này Minh Không đang giữ nguyên tư thế vươn song chưởng về phía trước, tứ chi cứng ngắc, sương lạnh trên mặt còn chưa tán đi.

- A di đà phật, thỉnh an sư thúc và các vị sư huynh.

Đúng lúc này, Thiết Hải đã chạy gấp tới, sau khi hạ xuống đất vội chấp tay hành lễ với đám người trụ trì. Thiết Hải đã lâu chưa trở về không rõ chuyện trong chùa nên vẫn gọi Tính Mộc là sư thúc mà không biết hắn đã là trụ trì đương nhiệm. Ngoài ra tuy hắn bị điên nhưng chưa đến mức nghiêm trọng, cấp bậc lễ nghĩa lâu năm còn chưa quên.

- A di đà phật!

Chúng tăng chấp tay hoàn lễ, lúc trước vì bảo vệ Thiếu Lâm tự mà Thiết Hải đại khai sát giới, tuy rằng phạm giới bị phạt nhưng tất cả mọi người vẫn phi thường cảm kích hắn. Trụ trì lúc đó theo giới luật Phật môn bắt hắn diện bích, kết quả ép một người bình thường hóa điên, chúng tăng cũng thấy thẹn với Thiết Hải.

- Sư thúc, ai dám phóng hỏa ngoài của chùa chúng ta vậy có phải Thạch Hữu Tam lại đến?

Thiết Hải chào hỏi đồng môn xong chỉ tay vờ đồng lửa hỏi. Lúc này trời vừa mưa, củi gỗ không đến mức quá khô nên nhóm lửa sẽ có khói, Thiết Hải thấy khói nghĩ Thiếu Lâm tự gặp khó khăn nên quay về tương trợ.

- Mau trả Cữu nhi lại cho ta !

Ngọc Phật tiến tới một bước, ngón tay chỉ vào rương gỗ Thiết Hải mang theo giận dữ nói. Con khỉ trong rương gỗ nghe thấy tiếng của Ngọc Phật cũng vui vàng kêu lên.

- Ai bắt con khỉ của cô!

Thiết Hải vừa nghe liền xoay cái rương gỗ ra phía sau, sau đó tỏ ra tùc tặc; nhìn xung quanh. Hắn thật sự điên rồi, nếu không cũng sẽ không làm kiểu bịt tay trộm chuông như vậy. Chúng tăng Thiếu Lâm tự thấy thế cũng nhú mày lắc đầu, cũng biết Ngọc Phật không nói oan cho hắn.

- A di đà phật, Minh Tinh, nếu như con cầm cái gì của nữ thí chủ thì trả cho người ta đi.

Trụ trì thở dài nói.

- Vậy cũng không được, đây là ta nhặt được mà.

Thiết Hải nghe vậy lắc đầu liên tục. Hắn lúc này tuy rằng mặc tăng bào rách nát nhưng đã không còn đi chân trần mà đã mang giày da rồi. Loại giày đất tiền này Tả Đăng Phong đã từng thấy qua, là trang phục của Đông bắc quan đông quân, không hỏi cũng biết là hắn đoạt trên đường.

- Nói hươu nói vượn, là người trộm trong phòng ta.

Ngọc Phật phủ nhận.

- Ai có thể chứng minh? Sư thúc, lửa này là ai đốt vậy?

Thiết Hải giả vờ vô lại, cố gắng thay đổi sự chú ý của mọi người.

- Là người Thiếu Lâm tự tự phóng, Minh Không đại sư bị thương. Người mau trả con khỉ cho Ngọc Chân nhân, nếu không ta sẽ không cứu hần.

Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải nhìn chung quanh, ý muốn chuồn đi, vội nói để giữ chân hần.

- Hả!

Thiết Hải lúc này mới chú ý đến Minh Không nằm trên một tảng đá, vội vàng đẩy chúng tăng hai bên tới xem. Ngọc Phật thấy thế nhú mày muốn động thủ cướp đoạt cái rương gỗ nhỏ kia. Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng khoát tay áo. Lúc này đích thực là Thiết Hải không để ý, Ngọc Phật có thể thừa cơ đoạt lại con khỉ, nhưng như thế Thiết Hải nào cam lòng, sớm muộn sẽ lại trộm đi mà thôi.

Thiết Hải cúi người xem xét, tiện tay đặt hòm gỗ bên phải tảng đá, song chưởng run lên đối chưởng với Minh Không, tứ chưởng đụng vào nhau, linh khí mạnh mẽ phun ra, cố gắng dùng linh khí bản thân chữa thương cho Minh Không.

Hần vừa ra tay, Tả Đăng Phong lập tức đoạt lấy cái rương gỗ nhỏ, nhưng mà hần không đưa cho Ngọc Phật mà đặt vào tay trụ trì Thiếu Lâm tự Tính Mộc đại sư. Nếu trực tiếp đưa cho Ngọc Phật, Thiết Hải chắc chắn sẽ không chịu nhưng do Tính Mộc đại sư trả lại cho Ngọc Phật thì hần làm sao mà dám phản đối.

- Người là tên chết bầm.

Thiết Hải thấy thế liền lớn tiếng chửi bậy, sau đó nói to với trụ trì :

- Sư thúc, đó là của con, đừng trả cho cô ta.

Tính Mộc nâng rương gỗ mà thở dài liên tục, người điên thì không có tư duy lô-gic, nếu không phải là trộm, sao có thể nói là “trả”. Ngọc Phật thấy thế mỉm cười gật đầu với Tả Đăng Phong, khen ngợi cách hần xử lí.

- Người chạy không thoát đâu.

Thiết Hải giận dữ trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong, sau đó quay đầu hết sức chăm chú sử dụng linh khí chữa trị cho Minh Không.

Tả Đăng Phong nhú mày quan sát, phát hiện tu vi của Thiết Hải cao hơn Minh Không, tu vi cao thâm không chỉ là linh khí nhiều ít mà còn bao gồm cả độ thuần thực thao tác linh khí, Thiết Hải chắc đã luyện Tẩy Tủy Kinh đến cảnh giới cao nhất tầng thứ chín, tức là không chế linh khí toàn thân, ban đầu là đẩy một ít linh khí vào cơ thể Minh Không cố gắng xua hàn khí đi. Sau một lần thấy không có kết quả liền tăng lượng linh khí rót vào, đồng thời chuẩn bị thôi động linh khí đã xong chuẩn bị quay về, mục đích hần làm vậy dĩ nhiên là lo làm Minh Không bị thương.

Âm Dương Sinh Tử quyết nhận biết năng lượng linh khí cực mạnh, cho nên Tả Đăng Phong có thể cảm thấy được hướng đi linh khí của Thiết Hải, Tả Đăng Phong phát hiện Thiết Hải chẳng những đang thôi động linh khí tùy thời rút về còn phân ra một đạo linh khí mạnh mẽ xuyên qua chỗ Minh Không bị Huyền Âm chân khí cản trở che chắn kinh lạc của Minh Không, mục đích là phòng ngừa linh khí của mình đột nhiên đánh bại Huyền Âm chân khí mà làm bị thương kinh lạc của Minh Không.

Lúc này Tả Đăng Phong còn hoài nghi có phải là Thiết Hải giả điên hay không, một người điên sao có lối suy nghĩ kín đáo như vậy. Bất quá lần thứ hai ngưng thần Tả Đăng Phong phát hiện mười hai kinh lạc của Thiết Hải có Túc Quyết Âm Can Kinh cùng Quyết Âm Tâm Bao Kinh hai chỗ này tắc nghẽn không thông. Hai chỗ này không thông dẫn đến thần trí bị che mờ, khiến hần xử lí mọi chuyện đều hồ đồ.

Bất quá người này đúng là kỳ tài luyện võ, sau khi thần trí hỗn loạn nhưng ngự sử linh khí không chút lỗ mãng xúc động nào.

- Công phu nào mà tà môn vậy? Làm thế này thì ba năm cũng chưa hóa giải xong.

Thời gian một nén nhang trôi qua, Thiết Hải ưỡn oải thu hồi linh khí truyền vào Minh Không, nhú mày khổ não tự hỏi. Linh khí trong cơ thể Minh Không vẫn sung mãn, chẳng qua bị đóng băng lại, linh khí của Thiết Hải lại không được thuần dương, không thể hóa giải được Huyền Âm chân khí. Tình huống này giống như ống nước đóng băng, dùng nước bình thường khó mà tan ra được, cách nhanh nhất chính là đổ nước sôi vào để làm tan chảy.

- Ta có thể chữa.

Tả Đăng Phong thấy thế liền nói, mục đích đã đạt được, chỉ cần nhanh chóng cứu sống Minh Không rồi nhanh chóng rời chỗ này.

- Hảo tiểu tử, ngươi không nói ta còn quên mất người đã dám trộm con khỉ của ta.

Thiết Hải lúc này mới nhớ đến Tả Đăng Phong đã cầm cái rương gỗ nhỏ đi.

- Không nhận trộm Cửu nhi thì ngươi từ từ ở lại Thiếu Lâm tự mà cứu chữa cho Minh Không đi.

Ngọc Phật thấy Thiết Hải lộ vẻ giận dữ, lo lắng hẳn xuống tay với Tả Đăng Phong đang bị thương, lập tức lắc mình chắn trước người Tả Đăng Phong.

- Ta thừa nhận, ngươi mau cứu đi, ta không ở lại đây đâu.

Thiết Hải vừa nghe, vẻ mặt giận dữ lập tức trở nên sợ hãi, hẳn đúng là thấy khói lửa mới quay về Thiếu Lâm tự chứ thực tế hẳn cũng không dám quay về, mấy năm diện bích đã để lại bóng ma to lớn trong hắn.

- Tính Mộc đại sư, Minh Tịnh đại sư là đệ tử Thiếu Lâm tự, ngài nói đôi lời đi.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn trụ trì Thiếu Lâm tự, người điên nói chuyện thì không tính toán gì, để cho Thiếu Lâm tự lên tiếng mới được.

- A di đà phật, nữ thí chủ, Minh Tịnh làm việc lỗ mãng, vật này xin quy nguyên chủ.

Trụ trì đưa rương gỗ về phía Ngọc Phật. Ngọc Phật thấy thế liền tiến lên nhận lấy rương gỗ, sau khi mở ra con khỉ lập tức nhảy lên đầu vai nàng.

- Chờ chút.

Thiết Hải thấy thế vội vàng lắc mình tới gần.

- Minh Tịnh, nếu như con còn tiếp tục trộm con khỉ của nữ thí chủ này thì đừng làm đệ tử Thiếu Lâm nữa.

Nếu không phải là Thiết Hải càn quấy, ba vị thủ tọa Thiếu Lâm tự cũng sẽ không bị đả thương, mà thủ tọa La Hán đường và Đạt Ma viện cũng sẽ một chiêu mà bại, chuyện này nếu truyền ra ngoài danh dự Thiếu Lâm có thể sẽ bị hủy sạch.

- A di đà phật, sư thúc hiểu nhầm rồi, con còn chút trái cây cho con khỉ con thôi.

Thiết Hải nghe vậy giải thích, vội sờ vào trong ngực, vừa móc ra chín cái đầu dê, thấy xung quanh không ai phát hiện vội nhét lại lôi ra một quả táo đưa cho con khỉ trên vai Ngọc Phật.

Lúc này là mùa hè, táo còn chưa lớn, táo từ năm ngoái còn giữ đến năm nay không dễ dàng gì, từ đó có thể thấy Thiết Hải thật sự thích con khỉ này, nhưng mà con khỉ lại không thích hắn, nghe rằng trợn mắt thị uy không thèm nhận quả táo. Tuy rằng Thiết Hải thích nó nhưng chẳng thèm chiều cổ, mấy ngày nay nó ở trong cái rương gỗ quả thực là như tù tội.

Thiết Hải đưa mãi mà con khỉ không chịu nhận, cuối cùng vẫn là Ngọc Phật thấy hắn đáng thương nhận giùm cho con khỉ, lúc này Thiết Hải mới thu tay lại đi sang một góc ngồi chồm hổm nhìn con khỉ.

- Ngọc Chân nhân, cô rời đi trước một chút đi, tôi tới chữa cho Minh Không đại sư.

Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phật.

- Đừng vội, tôi chờ cậu.

Ngọc Phật nâng tay xoa đầu con khỉ nhỏ trên vai, giống như bằng hữu lâu ngày gặp lại

- Mau cứu đi, chưa xong chưa được đi.

Thiết Hải lúc này mới nhớ đến chính sự còn chưa xong.

- Tìm một gian phòng yên tĩnh, khi ta cứu người không thể có người bên cạnh.

Tả Đăng Phong gật đầu nói. Hắn không muốn để cho nhiều người biết bí mật Huyền Âm thủ, càng không muốn để Thiết Hải biết, lòng hiếu kì của người điên rất nặng, càng phải đề phòng hắn.

Chúng tăng vừa nghe lập tức chuyển Minh Không vào tự, Tả Đăng Phong cũng không vào nội đường mà chữa cho Minh Không ở ngay sát cổng. Sau khi tháo Huyền Âm hộ thủ, âm dương trong cơ thể lập tức mất cân bằng, hai mắt liên sung huyết, da thịt căng muốn nứt ra, lúc này Tả Đăng Phong không khỏi cảm thấy bị thương, mọi người đều cảm thán một năm qua hắn tiến bộ thần tốc, một chiêu đóng băng thủ tọa Đạt Ma viện lại không biết pháp môn hành khí của hắn đều sai lầm, nếu mất đi Huyền âm thủ chỉ một lát sau da thịt sẽ bạo liệt mà chết.

Sau khi tháo hộ thủ xuống Tả Đăng Phong cũng không vội ra tay, chờ âm khí trong cơ thể bị dương khí thôn phệ gần hết mới xuất linh khí ra hóa giải Huyền Âm chân khí trong cơ thể Minh Không.

- Ngọc Chân Nhân, sau này gặp lại.

Tả Đăng Phong vừa bước ra cửa chùa vừa nói với Ngọc Phật, hắn chờ cho Minh Không có hơi thở mới rời đi.

- Không vội, tôi chờ thương thế cậu khỏi hẳn rồi hãy đi.

Nàng tất nhiên nhìn ra được Tả Đăng Phong chẳng những nội thương, linh khí cũng đã tiêu hao hết.

- Tôi không sao.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, chuyện đã xong, hắn cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Ngọc Phật.

- Đừng nói nữa, đi thôi.

Ngọc Phật lắc đầu, tiến lên đỡ Tả Đăng Phong.

- Không sao, tôi có thể đi được.

Tả Đăng Phong lướt ngang ba bước kéo dài khoảng cách rồi cất bước xuống núi.

Ngọc Phật nhú mày nhìn bóng lưng Tả Đăng Phong rồi cũng đi theo.

Thiết Hải nhìn chăm chăm vào con khỉ trên vai Ngọc Phật, do dự hồi lâu cũng vội vàng đi theo.

74. Q.1 - Chương 74: Bí Thuật Thần Châu

Hai người theo bậc thang hạ sơn, Thiết hải theo sau một khoảng rất xa.

- Hắn vẫn chưa từ bỏ.

Tả Đăng Phong nhỏ giọng nói.

- Trụ trì đã lên tiếng, hắn sẽ không làm gì nữa.

Ngọc Phật gật đầu nói, lại đem lá bùa cùng các loại xương cốt nhỏ thả lại vào trong người.

- Những thứ này là gì vậy?

Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi .

- Đều là phù chú.

Ngọc Phật đương nhiên sẽ không giấu diếm hắn.

- Đóng xương cốt cùng gốc cây cũng là phù chú?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi thêm.

- Đúng, phù chú của Thần Châu phái chúng ta chủ yếu là Ngũ Hành phù, còn lá bùa chỉ chiếm một phần nhỏ.

Ngọc Phật giải thích.

Tả Đăng Phong nghe vậy không hỏi thêm nữa, hắn có thể nhạy bén nhận thấy những thứ đó phát ra đủ loại khí tức, có âm tính có dương tính phân ra đủ thuộc tính ngũ hành kim mộc thủy hỏa thổ, sau khi dùng linh khí thôi động có thể phóng đại và tăng cường thuộc tính ngũ hành ẩn trong đó, ảnh hưởng tới khí tức xung quanh, đó là nguyên lý thi pháp của Thần Châu phái.

Hai người nhanh chóng đi xuống chân núi, Tả Đăng Phong dừng chân tạm biệt Ngọc Phật.

- Cậu rất ghét tôi sao?

Ngọc Phật nhún mày nói. Tả Đăng Phong ba lần bảy lượt từ biệt nàng, khiến nàng cảm thấy không vui.

- Bộ dạng này của tôi đi với cô, người ta sẽ nói cô.

Tả Đăng Phong cười cười chỉ áo choàng của mình.

- Vì sao cậu nói vậy?

Ngọc Phật đúng là thắc mắc cách ăn mặc như ăn mày của Tả Đăng Phong.

- Sĩ vi tri kỷ giả tử, nữ vi duyệt kỷ giả dung, câu này nói lại cũng đúng.(Chịu chết cái này)

Tả Đăng Phong mờ mịt lắc đầu. Sau khi Vu Tâm Ngữ mất, thế giới của hắn chỉ là một màu xám tro, chán nản đúng là tâm tình chán nản thật của hắn, dung mạo quần áo hắn còn cần phải để ý sao.

- Cậu sợ đi với tôi sẽ làm nhạt đi hình bóng của cô ấy trong lòng cậu?

Ngọc Phật cười hỏi, nàng lớn tuổi hơn Tả Đăng Phong, lịch duyệt giang hồ cũng phong phú, nói chuyện cũng trực tiếp. Mặt khác dù nàng cao ngạo cũng sẽ không thể hiện ra với Tả Đăng Phong, hạc ở cùng nhau cần phải cao ngạo sao?

Tả Đăng Phong nghe vậy vội lắc đầu, Ngọc Phật nói điều này không mang theo tình cảm, điểm này hắn rõ, hắn còn chưa tự ki đến mức cho rằng Ngọc Phật sẽ thích hắn, hắn không muốn ở cùng một chỗ với Ngọc Phật vì lo Kim Châm sẽ nghĩ nhiều.

- Cậu mời tôi ba ngày cơm, tôi sẽ mời lại cậu một bữa, sau đó tôi quay lại Hồ Nam.

Ngọc Phật hào sảng vỗ bả vai Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý, lập tức vẫy tay về phía rừng cây, 13 thấy thế lập tức nhảy từ rừng cây nhảy ra đi theo bên cạnh hắn. Trước kia Ngọc Phật đã gặp 13 bởi vậy chỉ liếc mắt một cái là đã nhận ra. Nhưng mà con khỉ con lại thể hiện địch ý với 13 vô cùng rõ ràng, thỉnh thoảng lại thét chói tai vài tiếng mà 13 cũng không úy kị nó, luôn xa cách, thấy nó ầm ỉ quá liền chụ lên vài bước tiểu một bãi. Ngọc Phật thấy thế rất nghi hoặc, Tả Đăng Phong thì cười không nói, hắn tự nhiên biết hành động của 13 là đang miệt thị.

Hai người xuống thôn trấn dưới núi, chọn một tiệm cơm sạch sẽ, gọi vài món ăn đơn giản cùng một vò rượu, Ngọc Phật không uống, chỉ gọi cho Tả Đăng Phong.

Ngọc Phật ăn cơm rất ít, chỉ đơn giản vài miếng đã buông đũa, Tả Đăng Phong cũng không dừng tay theo nàng, chưa ăn no hắn sẽ không dừng.

- Cậu thật muốn đi tìm kiếm mười hai địa chỉ?

Ngọc Phật quay đầu nhìn tọa ở quán cơm cửa căn đầu dê Thiết Hải .

- Không, tôi chỉ tìm 6 động vật thuần âm thôi.

Tả Đăng Phong đang ăn lắc đầu trả lời.

- Cậu thật sự cho rằng chúng có thể làm cho thê tử của anh khởi tử hồi sinh.

- Dù chỉ là một hy vọng tôi cũng sẽ không bỏ qua.

Tả Đăng Phong vẫn chưa nghỉ tay.

- Cậu anh tìm được sáu động vật âm tính để rồi phát hiện chúng nó không thể cứu sống thì cậu sẽ làm sao?

Ngọc Phật nâng chén trà.

- Nếu không thể để nàng đi cùng tôi thì tôi sẽ đi theo nàng.

Tả Đăng Phong đưa bát cơm không cho Ngọc Phật, mấy vấn đề này Tả Đăng Phong đã nghĩ đi nghĩ lại cả vạn lần rồi, căn bản khỏi cần tự hỏi lại nữa.

Ngọc Phật nghe vậy nhủ mày, trầm ngâm một lát mới hiểu được ý của Tả Đăng Phong.

- Cô ấy thật may mắn có thể gặp được cậu.

Ngọc Phật tán dương nhìn Tả Đăng Phong.

- Tôi mới là người may mắn, đúng rồi, vì sao cô còn chưa kết hôn?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Ngọc Phật nói. Nói chuyện bình thường với nàng Tả Đăng Phong cũng không nghĩ nhiều, mặt khác đạo sĩ Thần Châu phái và Mao Sơn phái giống nhau, đều là tu tại gia có thể kết hôn.

- Chỉ có sinh tử không sờn mới biết được tình cảm chân thật, nhưng mà bây giờ tôi vẫn còn sống, tôi không biết rằng người tôi yêu có không sờn sinh tử không?

Ngọc Phật lắc đầu cười nói.

- Đây là cô chui vào tử lộ mà, bất quá pháp thuật cao cường như cô người bình thường sao xứng, tôi thấy Kim Châm không tệ, tu vi cao lại anh tuấn.

Tả Đăng Phong châm trước cho Kim Châm một mồi lửa.

- Người yêu hắn mười năm trước bị bệnh chết, sau đó hắn vẫn chưa cưới ai, cho nên tôi khâm phục hắn chuyên nhất và trọng tình. Nhưng nếu hắn thích tôi chứng tỏ hắn chưa đủ chuyên nhất, như vậy không đáng giá để tôi thích hắn.

Ngọc Phật đã hai bảy tuổi nên cũng chẳng cần phải nói kiểu ngại ngùng.

- Đây giống như lại là tử lộ.

Tả Đăng Phong lại lắc đầu cười khổ. Lúc này hắn cảm thấy thả lỏng hơn vì Ngọc Phật chỉ đối đãi với hắn như bằng hữu, lại lo lắng thay cho Kim Châm.

- Ha ha.

Ngọc Phật đặt chén trà xuống nâng tay che miệng .

- Tốt, tôi ăn no rồi, cái này trả lại cô.

Tả Đăng Phong ăn hết thức ăn trên bàn mới đặt đĩa xuống, lấy một mai kim đậu ra đưa cho Ngọc Phật.

- Vì sao cậu lại không cần?

Ngọc Phật tò mò hỏi.

- Cô muốn nghe lời nói thật không?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Nói thừa!

Ngọc Phật lườm Tả Đăng Phong một cái, ánh mắt này giống như tỷ tỷ nhìn tiểu đệ nghịch ngợm vậy.

- Kỳ thật tôi đã lường trước tình huống xấu nhất, cho nên tôi muốn đến lúc nhắm mắt lại nhớ ra còn thiếu nhân tình ai đó.

Tả Đăng Phong đứng lên, lấy ra một đồng đại dương trả tiền cơm.

- Nhân tình này cậu phải thiếu rồi.

Ngọc Phật đứng lên nhét khóa kim đậu vào tay Tả Đăng Phong, quay lại nói với tiểu nhị:

- Không cần thối, còn thừa ột gian phòng hảo hạng.

- Tối nay cô ở lại đây?

Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn kim đậu tử trong tay. Ngọc Phật có thể đưa lại cho hắn còn nếu hắn tiếp tục nhét lại cho nàng thì có vẻ khinh bạc. Ngoài ra bây giờ hắn đang đau lòng đồng đại dương, ăn cơm ở trọ cũng xài không hết, Ngọc Phật ngược lại mượn hoa của hắn hiến phật.

- Là cho cậu ở.

Ngọc Phật nói xong cùng tiểu nhị đi lên lầu, tiệm cơm này tầng một là nhà hàng, tầng hai là phòng nghỉ.

- Tôi không ở trọ, mà sao nói là cho tôi trọ mà cô lại đi lên?

Tả Đăng Phong thấp giọng than thở.

- Mau lên đây!

Ngọc Phật xoay người vẫy vẫy tay với Tả Đăng Phong.

- Tôi không lên đâu.

Tả Đăng Phong dứt khoát lắc đầu .

- Lên giúp tôi một việc.

Ngọc Phật tỏ ra nghiêm túc.

Tả Đăng Phong nghe nàng nói vậy, lúc này mới cần theo nửa bình Bạch Cửu còn thừa đi theo. Sau khi tiến vào phòng, Ngọc Phật xoay người đóng cửa, đi thẳng đến giường nằm xuống.

- Ngọc Chân nhân, tôi còn có việc đi trước đây.

Tả Đăng Phong vừa thấy tình huống không ổn lập tức xoay người muốn chạy.

- Tiểu tử, nghĩ bậy bạ gì vậy, hộ pháp giúp tôi, không được rời khỏi căn phòng này.

Ngọc Phật giải thích.

- Cái gì?

Tả Đăng Phong không hiểu.

- Tôi có một số thứ ở Nam Kinh phải đi lấy về, sáng sớm mai tôi sẽ quay lại, bây giờ tôi không thể di động, anh ở chỗ này thủ hộ cho tôi.

- Cô cứ nằm đó đi, tôi sẽ đi lấy giúp cô.

Tả Đăng Phong nhú mồm mở miệng .

- Cậu có thương tích, để tôi đi vẫn hơn. Nhớ kĩ là đừng động tới tôi.

Ngọc Phật lấy hai lá bùa ra rồi nắm vào lòng bàn tay.

- Cô cũng biết là tôi có nội thương, hộ pháp giúp cô sao đây?

Tả Đăng Phong còn muốn thoái thác liền phát hiện khi hắn đang nói chuyện thì hơi thở Ngọc Phật có dị động, nhú mồm cảm nhận phát hiện hồn phách Ngọc Phật đã rời khỏi thân thể xuyên qua vách tường đi về phía đông.

- Hồn phách ly thể?

Tả Đăng Phong kinh ngạc.

- Tại sao cô ấy lại tin mình vậy?

Mãi sau Tả Đăng Phong mới kịp phản ứng, chạy nhanh đi mở cửa sổ, kéo cái bàn qua ngồi lên, dù sao cô nam quả nữ cùng một phòng phải tránh khỏi hiềm nghi.

Không lâu sau, tiểu nhị gõ cửa đưa nước ấm, Tả Đăng Phong mở cửa bảo hần đưa cá tươi và lạc rang lên. Cá là cho 13, lạc là cho hần.

Tả Đăng Phong ngồi trên bàn bên cửa sổ ăn lạc uống rượu, mùi lạc kích thích con khỉ của Ngọc Phật nhảy qua chìa tay xin Tả Đăng Phong, hần tiện tay ném cho nó một hạt, con khỉ ăn xong lại chìa tay xin.

- Meo meo!

13 thấy thế lập tức quăng nửa cá đang ăn dở xông tới đánh đuổi con khỉ kia, hành động này của nó cũng không có thâm ý gì chỉ là ghen tị, nó thấy Tả Đăng Phong chỉ được đối tốt với mình nó mà thôi.

- 13 đừng nháo nữa, ày thêm mấy hạt.

Tả Đăng Phong an ủi 13, sau đó lại ném cho con khỉ ít lạc. Con khỉ ngồi trên bàn ăn, Tả Đăng Phong nhân cơ hội sờ sờ cái vòng của nó, quả nhiên thấy có chữ viết, kiểu chữ cũng cái vòng đeo trên 13 lúc trước giống nhau, cũng là bốn chữ, chẳng qua nội dung thì khác, chữ trên vòng của con khỉ là “Cửu Dương Kim Dung”.

Con khỉ đứng hàng thứ chín trong 12 địa chi, dương tính, ngũ hành thuộc kim, Dung quốc là một trong tám nước chư hầu năm đó theo Khương Tử Nha phạt Trụ. Theo đó liền xác thực lời Ngọc Phật nói lúc trước là chính xác, tám nước chư hầu đều có mỗi nước một con vật, không bàn mà hợp đều mà kim mộc thủy hỏa trong ngũ hành, còn bốn con thuộc tính thổ đều nằm trong biên giới Chu quốc. Chỉ cần xác định vị trí Dung, Thục, Khương, Mâu, Lô, Vi, Bành, Bộc tám nước này ngày nay là chỗ nào là có thể bắt tay vào tìm kiếm.

Âm Dương, Ngũ Hành, Địa Chi, tam đại huyền học đều có liên quan tới mười hai con vật, nói vậy thuyết lục âm âm bất tử, lục dương dương trường sinh có độ tin cậy rất cao.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong lấy mảnh giấy vàng ngày đó thầy tướng viết ra, bắt đầu xác định sáu con vật thuần âm cần tìm, một con gà thuộc kim, một con thỏ thuộc mộc, một con lợn thuộc thủy, một con rắn thuộc hỏa, một con dê thuộc thổ và một con trâu cũng thổ.

Sau khi xác định mục tiêu cụ thể, Tả Đăng Phong nở nụ cười, hần phải tìm sáu động vật thuần âm này không có con nào là lợi hại, Đẳng Khi kia thì xui xẻo rồi, hần phải tìm long(rồng), con này thì đảm bảo là khó tìm, còn có lão hổ cũng khó xơi, Tả Đăng Phong càng nghĩ càng vui vẻ, cuối cùng không nhịn được cười ha ha.

Chỉ là mới cười to hai tiếng vui vẻ lại bắt đầu cười khổ, chỉ mới nghĩ Đẳng Khi gặp khó khăn mà không nhớ mình cũng vất vả không ít, rắn thuộc tính hỏa chắc chắn khó đối phó, Gà thuộc tính kim không chừng còn biết bay, còn con lợn hành thủy kia là cái mắ m gì?

75. Q.1 - Chương 75: Cửu Nhân Gặp Nhau

- A di đà phật, người đang cười gì vậy?

Ngay khi Tả Đăng Phong đang cười khổ thì Thiết Hải đang đi dưới phố ngược nhìn hần hỏi.

- Chúng ta đang nói chuyện liên quan gì đến người?

Tả Đăng Phong nhú mày nói, hần rất kiêng kỵ hòa thượng võ công cao tuyệt này, không thể để hần biết Ngọc Phật bây giờ đã hồn phách xuất khiếu.

- Té ra khỉ con thích ăn lạc.

Thiết Hải thấy con khỉ đang ở trên bàn liên cảm thán, hắn vẫn không buông bỏ con khỉ được nên vẫn bám theo hai người.

- Đây là con khỉ của Ngọc Chân nhân, người đừng mơ mộng nữa. Trừ các người đã nói qua nếu người còn tiếp tục trộm con khỉ nữa liền trục xuất người ra khỏi Thiếu Lâm.

Tả Đăng Phong cúi người nói.

- Lão nạp căn bản là không trộm cắp.

Thiết Hải nhảy lên mái hiên ngồi chồm hổm nói.

- Thế sao người trộm được con khỉ đi?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

- Khi cô ta ngủ ta kéo con khỉ đi.

Thiết Hải cố ý kéo dài từ « kéo », thần khí hắn có chút hỗn loạn nên lúc thì tự xưng « lão nạp » lúc lại đổi thành « ta ».

- Đang ngủ?

Tả Đăng Phong nhú mày, Ngọc Phật là người tu đạo, cho dù đi ngủ cũng cực kỳ tỉnh táo mới phải, sao có thể để cho người ta tới gần cũng không phát giác được.

- Đúng, ta đẩy cửa đi vào cô ta cũng không biết, không tin người hỏi là biết.

Thiết Hải liên tục gật đầu.

- Phương nam có rất nhiều khỉ, nếu người thích sao không đi bắt lấy một con.

Tả Đăng Phong nói, theo lời Thiết Hải thì có thể thấy là khi hồn phách Ngọc Phật đang xuất khiếu thì đến mang con khỉ đi.

- Chúng không nhỏ và dễ thương như vậy.

Thiết Hải lắc đầu liên tục, con khỉ của Ngọc Phật nhỏ bằng phân nửa con khỉ bình thường, còn có có lớp lông màu vàng óng thực làm vui mắt người ta.

- Tóm lại sau này người đừng đi theo Ngọc Chân nhân nữa. Ai nha, Thiếu Lâm tự lại cháy rồi.

Lúc đang nói chuyện Tả Đăng Phong phát hiện đỉnh núi Thiếu Lâm tự xuất hiện ánh lửa.

- Người đừng nghĩ lừa ta quay lại, ta mới không mắc bẫy của người.

Thiết Hải ngồi chồm hổm trên mái hiên đối diện không nhúc nhích.

- Thật sự là cháy mà, người mau nhìn xem.

Tả Đăng Phong giơ tay chỉ về phía tây bắc, chỗ hắn ngồi tương đối cao, góc nhìn lại thoáng nên có thể thấy ánh lửa trên Thiếu Lâm tự. Ánh lửa không lớn, hiển nhiên là vừa mới đốt lên.

Thiết Hải nghe vậy lộ vẻ khinh thường, hắn nghĩ Tả Đăng Phong muốn lừa hắn quay về.

- Còn có tiếng súng!

Tả Đăng Phong mơ hồ nghe được tiếng súng truyền đến từ phía Thiếu Lâm tự.

- Nguy rồi, Thạch Hữu Tam lại tới nữa.

Tu vi của Thiết Hải không thua Tả Đăng Phong, tất nhiên cũng nghe được tiếng súng, nên hắn vội vàng xoay người đề khí bay về phía Thiếu Lâm tự.

Tả Đăng Phong nhìn thấy Thiết Hải rời đi, trong lòng nghi hoặc vô cùng, trong lòng Thiết Hải chỉ nhớ rõ Thạch Hữu Tam trong khi thực tế quân phiệt Thạch Hữu Tam ở cách nơi này cả nghìn dặm nên người xông lên Thiếu Lâm tự dĩ nhiên không phải là binh lính của hắn. Mười năm trước Thiếu Lâm tự giúp quân phiệt

Phiên Chung Tú chống lại Thạch Hữu Tam, kết quả Phiên Chung Tú thất bại, Thạch Hữu Tam giận dữ đốt Thiếu Lâm tự, từ đó về sau hòa thượng Thiếu Lâm vẫn cẩn thận sao giờ lại gặp phải quan binh đây?

Tả Đăng Phong ngược mắt nhìn về phía xa, nhưng cũng quá xa làm sao mà rõ trên Thiếu Lâm tự xảy ra chuyện gì được, chỉ thấy thể lửa không lan rộng chứng tỏ đối phương không phóng hỏa bốn phía.

Nếu không phải chịu nhờ cậy của Ngọc Phật thì Tả Đăng Phong cũng muốn làm rõ ngọn ngành, dù sao tam đại cai thủ Thiếu Lâm cũng do hắn đánh bại nay lại có địch nhân tìm tới cửa mà không có cao thủ ứng phó thì Thiếu Lâm tự sẽ phải chịu thua thiệt. Cũng may Thiết Hải ở gần có thể quay về cứu kịp.

Khỉ con trời sinh tính không tốt, sau khi ăn mấy hạt lạc bắt đầu quăng lung tung, Tả Đăng Phong thấy thể không cho nó nữa, nó thấy chán bèn đi khiêu khích 13, 13 vốn đã không thích nó thấy thể nhe răng trợn mắt thị uy, Tả Đăng Phong vội qua tách chúng ra.

Ổng hết chỗ rượu còn thừa tiện tay ném mấy hạt lạc vào miệng, Tả Đăng Phong nghiêng người dựa vào cửa sổ ngủ gật, không bao lâu sau đã bị tiếng ghế chấu đổ vỡ trong phòng đánh thức, trợn mắt đã thấy 13 đang nổi giận đối theo khỉ con, cũng không biết con khỉ chọc giận gì nó. Con khỉ vốn đã nhỏ bé lại rất linh hoạt, tránh né thoăn thoắt, thỉnh thoảng còn quay đầu lại nhe răng cười đếu 13, làm cho 13 lại thêm nổi điên đuổi theo.

Tả Đăng Phong thấy thể bất đắc dĩ nhảy xuống bàn can ngăn, vất vả mà chẳng gọi được hai con tiểu yêu được, dưới sự khiêu khích của con khỉ, 13 chẳng thèm nghe tiếng gọi của Tả Đăng Phong nhất quyết không bắt được con khỉ không bỏ qua, con khỉ bị nó đuổi rất quá ôm lấy khung cửa sổ nhảy ra phía nóc nhà, 13 cũng nhảy ra đuổi theo con khỉ.

Tả Đăng Phong cười khổ thu thập lại đồ đạc trong phòng không đuổi theo, hai chủ nhân của bọn chúng đang ở đây nên dù là mèo đuổi kịp khỉ hay khỉ bỏ rơi mèo thì sớm muộn cũng phải quay lại.

Vừa mới thu dọn ổn thỏa xong Tả Đăng Phong đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập từ ngã tư truyền tới, bây giờ đã quá nửa đêm gần sáng trợn bước chân này đúng là rất vang, Tả Đăng Phong nhanh chóng đến gần cửa sổ phát hiện từ ngã tư có một tăng nhân áo vàng đang nhanh chóng chạy đến.

- Thiết Hải đã quay về rồi, không có ở đây.

Tả Đăng Phong nhận ra hòa thượng này, đây là vị hòa thượng hỏi hắn làm sao làm ấm Minh Không.

- A di đà phật, thí chủ mau cùng nữ thí chủ rời khỏi nơi này.

Hòa thượng thấy Tả Đăng Phong vội chạy đến dưới lầu nói.

- Làm sao vậy?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

- Người NB muốn bắt các vị, chạy nhanh đi.

Hòa thượng hít thở gấp gấp chứng tỏ hắn đã chạy như điên tới đây

- Bắt chúng tôi? Vì sao?

Tả Đăng Phong cũng không để hòa thượng kia đi lên lầu, hắn không muốn cho người ngoài biết Ngọc Phật lúc này không thể di chuyển.

- Bọn họ đến tìm con khỉ kia, Minh Tịnh sư thúc nhờ miệng nói thí chủ đang ở chỗ này, người MB đang chạy tới đây, là trụ trì âm thầm bày mưu để bắn tăng tới báo cho thí chủ, Minh Tịnh sư thúc đúng là vô tâm mong thí chủ đừng trách.

Hòa thượng cố gắng hạ thấp giọng.

- Là Minh Tịnh?

Tả Đăng Phong nghe vậy kinh hãi, nếu là bình thường thì hắn cũng không có gì mà phải e ngại nhưng bây giờ còn có Ngọc Phật đang nằm ở trên giường, năng không thể chuyển động.

- Ở trên đỉnh đại điện.

Hòa thượng áo vàng trả lời nhanh.

- Có ý gì?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn xung quanh, phát hiện năm dặm hướng tây bắc có một đội lính NB chạy nhanh về phía này. Tuy không nhìn rõ nhân số cụ thể nhưng đại khái không ít hơn hai trăm người.

- Người NB cầm súng uy hiếp chúng ta, Minh Tịnh sư thúc không phải cố ý bán đứng các vị, thí chủ nhanh chóng rời đi, bản tăng phải quay về hộ tự.

Tăng nhân nói xong xoay người chạy như bay.

Tăng nhân đi rồi Tả Đăng Phong vẫn chưa động, hắn đang tự hỏi vì sao lại xuất hiện tình huống này, rất nhanh hắn đã nghĩ thông.

Con khỉ của Ngọc Phật luôn đi mọi nơi với nàng, người trên giang hồ đều biết con khỉ kia là một trong thập nhị địa chi, đây cũng không phải là bí mật gì cả, vô cùng có khả năng là Đằng Khi không biết được điều này, mặt khác chuyện Thiết Hải trộm con khỉ của Ngọc Phật đã sớm truyền ra ngoài, Đằng Khi không biết Thiết Hải là hòa thượng Thiếu Lâm, bên ngoài lại đồn Ngọc Phật tìm đến cửa Thiếu Lâm tự, từ đó Đằng Khi rất có thể cài nằm vùng ở đây, chờ khi Thiết Hải quay về liền xông tới cướp con khỉ.

- Nhất định là hắn.

Tả Đăng Phong giận dữ trợn mắt. Hắn xác định chắc chắn bởi vì chỉ có Đằng Khi đến TQ là cướp đoạt sáu động vật thuần dương kia, chuyện trọng yếu như thế hắn sẽ không giao cho người khác làm.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong lập tức nhảy ra khỏi phòng, nhảy lên đỉnh nhà đối diện, hắn phải điều tra xem có đúng là Đằng Khi không, đây chính là cơ hội báo thù nghìn năm có một.

Nhưng mà khi lướt đến nóc nhà Tả Đăng Phong lại dừng lại, hắn nhớ đến sự tín nhiệm ủy thác sinh tử vào mình của Ngọc Phật, không thể để nàng thất vọng được.

Chưa bao giờ Tả Đăng Phong khó xử như vậy, báo thù hay là bảo hộ Ngọc Phật đây, lo lắng do dự hồi lâu Tả Đăng Phong quyết định báo thù, Ngọc Phật nằm ở đây thì sẽ không có chuyện gì.

Lần thứ hai lướt ra khỏi phòng Tả Đăng Phong lại dừng lại, hắn nhớ Ngọc Phật trước khi đi dặn dò là ngàn vạn lần không thể động vào nàng, Tả Đăng Phong không rõ lắm động vào sẽ có hậu quả gì cho nên nếu để nàng lại đây một mình lỡ xảy ra một sự cố rất nhỏ thì... Đây là vô trách nhiệm!

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong giận dữ quay lại phòng, hắn hạ quyết tâm đặt chuyện bảo hộ Ngọc Phật lên hàng đầu, dù sao cũng không chắc chắn trăm phần trăm Đằng Khi có ở trong đội ngũ đó.

Khoảng cách năm dặm cũng không xa, rất nhanh đội quân NB tiến vào tầm mắt của Tả Đăng Phong, đi đầu là một chiếc xe hơi nhỏ, đèn pha chiếu sáng làm Tả Đăng Phong không thể xác định người ngồi trong xe là ai.

Binh lính sau khi tiến vào thôn lập tức bắt một người tuần đêm, sau khi hỏi tiệm cơm Tả Đăng Phong ở thì bắt người đó dẫn đường, cùng lúc phân ra một đội đi tới chỗ tập hợp nguy quân, những hành động này Tả Đăng Phong đều thấy rõ ràng. Nhân số đội quân này đã vượt quá hai trăm người, toàn bộ đều vũ trang súng ống sẵn sàng, dù vậy bọn họ vẫn thấy chưa đủ tin cậy còn muốn điều động nguy quân địa phương đến hiệp trợ, cái này chứng tỏ quân Nhật biết hắn và Ngọc Phật không phải là người thường.

Tình thế nguy cấp vô cùng, Tả Đăng Phong vô cùng rõ ràng nếu như không rời đi sẽ bị lính NB vây lại nhưng Ngọc Phật không thể động đây, hắn không thể bỏ đi. Cho nên hắn đành tắt đèn trong phòng, nghĩ mọi cách kéo dài thời gian.

Binh lính nhanh chóng bao vây quán cơm lại, cửa xe mở ra, Đằng Khi mặc quân trang mang hàm đại tá bước từ bên trong ra.

Trước đó Tả Đăng Phong đã đoán ra người ngồi trong xe là Đằng Khi, hắn cũng biết đây là lúc phải nhẫn nại, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt âm trầm của Đằng Khi thì lý trí bị cơn tức giận che mất, điên cuồng hét lớn một tiếng từ cửa sổ nhảy ra, linh khí quanh thân tụ lại thành chưởng đánh về phía Đằng Khi cách đó không xa.

Lúc này Tả Đăng Phong không nhìn thấy hàng trăm họng súng xung quanh Đăng Khi mà chỉ thấy cảnh Đăng Khi điên cuồng tát Vu Tâm Ngữ, điều này làm Tả Đăng Phong càng thêm giận dữ điên cuồng, trong đầu chỉ còn một ý niệm là giết chết cừu nhân trước mặt!

76. Q.1 - Chương 76: Kim Giáp Cường Thi

Tiệm cơm Tả Đăng Phong ở nằm ở phía đông trên đường lớn, bọn người Đăng Khi ở trước mặt tiệm cơm phía nam, cách Tả Đăng Phong chừng 30m. Sau khi nhảy xuống Tả Đăng Phong lập tức lảng không đánh móc ra sau gáy Đăng Khi.

Tả Đăng Phong nóng lòng báo thù chẳng những không để ý đến đám lính xung quanh Đăng Khi cũng không thêm để ý đến Đăng Khi ở trên ô tô đang bật đèn, ngay khi hắn xuất hiện liền bại lộ dưới ánh đèn. Trước khi hắn xuất hiện đã giận dữ gầm một tiếng làm đám lính ảnh giác nên khi vừa nhìn thấy hắn lập tức giờ súng nhắm vào hắn.

Đến giờ phút này Tả Đăng Phong vẫn không có giác tỉnh, làm như không nhìn thấy hơn 100 cây súng kia, nghiêng người giảm bớt sức gió, cực nhanh vọt về phía trước, tay phải tụ Linh khí, chỉ đợi vọt tới Đăng Khi là phát động công kích để lấy mạng chó của hắn.

Lính NB vô cùng nghiêm minh, có có lệnh bắn của cấp trên thì bọn hắn không có nổ súng, bất quá khi Tả Đăng Phong còn cách Đăng Khi 5 trượng thì hắn nghe Đăng Khi hô lên:

- ha,q,pou

Cái này có nghĩa là nổ súng, Tả Đăng Phong nghe tiếng liền bình tĩnh trở lại, hắn biết không còn cách nào có thể tiếp cận Đăng Khi nữa rồi, vì thế hắn liền nhảy lên nóc nhà phía bên phải đồng thời dùng phóng Huyền Âm chân khí về phía Đăng Khi cách đó 5 trượng.

Sau khi phóng ra Huyền Âm chân khí, không khí xung quanh đột nhiên lạnh đi tạo thành hàn vụ, khoảng cách Tả Đăng Phong và huyệt Lao Cung càng gần cho nên uy lực càng lớn, Linh khí rời khỏi cơ thể càng xa thì uy lực càng nhỏ, Tả Đăng Phong dùng Huyền Âm chân khí ở trong vòng 3 trượng là đủ lấy mạng người, vượt qua 3 trượng thì hắn cũng không có nắm chắc, bất quá giờ này hắn cũng không rảnh để coi thử Đăng Khi có mất mạng hay không, bởi vì hắn thấy đạn đã bay về phía hắn.

Điều duy nhất mà Tả Đăng Phong có thể làm vào lúc này là dựa vào vận khí để né đạn.

Vận khí của Tả Đăng Phong không tốt cũng không xấu, khi nghe tiếng súng thì hắn đã rơi vào nóc nhà ở phía đối diện, một viên đạn bắn vào tay phải của hắn. Sau khi rơi vào nóc nhà hắn liền chạy vào phòng ở phía Tây rồi nằm sấp xuống, kiểm tra thương thế, phát hiện viên đạn bắn xuyên qua áo bông, găm thẳng vào tay, may mắn là không có thương tổn đến xương cốt.

Lúc này hắn phát hiện chung quanh đã không có ánh sáng rồi, đèn trên xe của Đăng Khi đã vỡ ra, không có ánh sáng mà đám lính NB vẫn không tỏ ra bối rối, bọn hắn mù quáng nổ súng về vị trí của Tả Đăng Phong, ngăn không cho hắn thò đầu ra.

Trong tiếng súng dày đặc, Tả Đăng Phong vẫn có thể nghe được tiếng : Bảo vệ trưởng quan, mau đưa đại tá vào xe” Điều này đã nói lên Huyền Âm chân khí của hắn đã có hiệu quả, Đăng Khi nhất định bị thương, nhưng có mất mạng hay không thì vẫn khó nói.

- ngừng bắn, canh phòng cẩn mật vào.

Nhưng vào lúc này, phòng đối diện lại truyền ra tiếng nói của Đăng Khi, những lời này của hắn tỏa hữu khí vô lực, còn mang theo âm rung vô cùng nghiêm trọng, đây là hậu quả khi Hàn khí xâm nhập vào cơ thể.

Đám lính NB nghe lệnh của Đăng Khi liền dừng bắn, giờ phút này Tả Đăng Phong ở trên nóc nhà phía Tây cũng không nhìn thấy rõ động tác cụ thể của lính NB, bất quá không cần phải xem thì hắn cũng biết đám lính NB đang nhắm súng vào chỗ nóc nhà hắn đang trốn.

Mục đích của Tả Đăng Phong là giết chứ không phải làm Đăng Khi bị thương, không đạt đến mục đích làm Tả Đăng Phong vô cùng tức giận nhưng mà hắn cũng rõ hôm nay không thể giết Đăng Khi rồi. Sau khi

giận dữ thở hổn hển thì Tả Đăng Phong liền nhanh chóng lướt lên, bay ra ngoài ngã tư phía Tây, hẳn muốn trở về phòng để bảo vệ Ngọc Phật.

Lướt ra không được bao xa, Tả Đăng Phong liền dừng lại, hẳn nhìn thấy bên đường có một tấm đá lớn khoảng 2 thước vuông, rất nhanh Tả Đăng Phong liền dùng Sinh Tử quyết để nâng lên tấm đá nặng gần 400kg này, Tả Đăng Phong cẩn thận vận khí nâng nó đến đầu vai rồi nhanh chóng đi tới phía trước.

- Đăng Khi, tao biết mày đến TQ làm cái gì, sau này tao sẽ luôn đi theo mày, có cơ hội tao sẽ giết mày, mày vĩnh viễn không có cơ hội lấy được thứ đó đâu.

Tả Đăng Phong hô lớn, hẳn nói lời này là có 2 dụng ý, thứ nhất hẳn muốn sau này Đăng Khi phải sống trong sợ hãi, quan trọng hơn là hẳn muốn Đăng Khi mở miệng để có thể xác định được vị trí của Đăng Khi.

Tả Đăng Phong hô xong, đối diện cũng không có phản ứng, rõ ràng là Đăng Khi cảm thấy kinh ngạc khi Tả Đăng Phong biết được vì sao hẳn đến TQ, cũng có thể là hẳn làm nhiều chuyện xấu nên không nhớ Tả Đăng Phong là ai.

Chốc lát sau, Đăng Khi mở miệng nói chuyện, bất quá hẳn cũng không trả lời Tả Đăng Phong mà hạ lệnh cho lính NB tiến vào quán cơm.

Đăng Khi vừa mới mở miệng, Tả Đăng Phong liền xác định được vị trí, hẳn liền ném tấm đá kia qua, chỉ nghe một tiếng vỡ vụn của kim loại, Tả Đăng Phong nghe được tiếng kinh hãi cùng tức giận của Đăng Khi “Ba,ga”

- Đồ chóa hoang, coi như mạng mày lớn.

Tả Đăng Phong giận dữ thóa mạ, xoay người chạy nhanh về hướng Bắc, sau khi chạy được trăm trượng thì đột nhiên hẳn lướt về phía ngã tư đường gần tiệm cơm, cùng lúc đó quay đầu lại nhìn thì phát hiện đầu xe mà Đăng Khi đứng đã bị vỡ nát, giờ phút này Đăng Khi đứng ở phía Tây. Đáng tiếc là hẳn đã ném trật, nếu lui lại sau khoảng 3 thước thì Đăng Khi nhất định phải chết. Bất quá Tả Đăng Phong cũng không dám đứng đây lâu, nương theo bóng đêm hẳn nhanh chóng đi về phòng.

Ngọc Phật vẫn nằm trên giường, điều này làm cho Tả Đăng Phong hơi yên tâm nhưng mà lập tức hẳn bắt đầu sầu muộn, nếu không rời khỏi đây thì sẽ bị lính NB vây lại, mà ôm thân thể Ngọc Phật rời khỏi đây cũng không tốt, Tả Đăng Phong không dám cam đoan bởi vì hẳn không biết pháp thuật của Thần Châu phải, vạn nhất di chuyển thân thể, hồn phách Ngọc Phật không tìm thấy được về cơ thể thì không xong rồi.

Đang lúc Tả Đăng Phong do dự thì đám lính NB đã xông vào tiệm cơm, giờ phút này bọn chúng đã lao nhanh lên lầu 2, rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong đành phải vọt ra khỏi phòng, rồi giết chết vài tên lính NB, sau đó chạy đến cửa lầu một, dùng Linh khí kéo bàn, ghế... trong quán cơm xuống ra ngoài để ngăn không cho đám lính NB vọt vào.

Đám lính NB thấy vậy liền nổ súng, vách tường của tiệm cơm làm bằng đất nhưng mà tường rất thấp, cao chỉ gần 3 thước, ở trên là cửa sổ bằng gỗ, Tả Đăng Phong chỉ có thể ngồi xổm để tránh đạn. Đám lính NB lại xông vào, Tả Đăng Phong lại dùng Linh khí kéo lấy bàn ghế.. ném ra, sau đó hẳn đem mấy thi thể của đám lính NB kéo tới trước cửa để ngăn cản.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang làm thì đột nhiên đám lính NB ngừng tấn công, nương theo tiếng gầm giận dữ của Đăng Khi, một thứ gì đó bốc khói bị ném vào, thứ này trước đây Tả Đăng Phong đã từng thấy, biết nó gọi là lựu đạn cũng biết nó nổ mạnh, vì thế hẳn không nói hai lời liền lác mình chạy về lầu 2. Mới đến cửa thì nghe bên dưới vang lên tiếng nổ, làm cho bụi đất tung bay.

Sau đó, lính NB liền vọt vào, Tả Đăng Phong giống như là kiến bò trên chảo nóng, rơi vào đường cùng hẳn lại vọt ra cầu thang rồi ném mấy tên lính NB xuống, lập tức ngưng Linh khí, sau đó quyết đoán dùng chân đạp gãy cầu thang, đám lính NB và cầu thang đều ngã xuống.

Đạp ngã cầu thang cũng không thể hoàn toàn ngăn đám lính NB xông lên lầu 2, bởi vì vẫn còn một cầu thang khác, sau khi ngã xuống đám lính NB liền chia làm 2 đường, một đường nổ súng vào chỗ Tả Đăng Phong, một đường chạy về phía Đông chạy lên cầu thang.

Cửa sổ trong phòng trên lầu 2 đều làm bằng gỗ, đạn có thể bắn xuyên qua, Tả Đăng Phong lo lắng Ngọc Phật bị trúng đạn nên hắn liền đem mấy bàn chặn trước giường nàng.

- Chuyện gì?

Ngay tại lúc này, có một nữ nhân nhảy vào từ cửa sổ phía Bắc.

- Cái gì thế?

Tả Đăng Phong nhíu mày đánh giá nữ nhân này, nữ nhân này khoảng hơn 30 tuổi, thân mặc hắc ý, tóc dài xõa vai, sắc mặt trắng bệch, thân cao khoảng 1m7, móng tay màu đen dài đến mấy tấc, tay phải mang theo một cái bao, cả người không có khí tức gì cả, bởi vậy Tả Đăng Phong liền đoán đây không phải là người sống.

- Ta là Thôi Kim Ngọc, ta đã trở về.

Nữ nhân nhanh chóng đi về phía giường gỗ.

- Lần đầu tiên tôi đưa cơm cho cô, trong đó có phải là có thịt kho tàu không ?

Tdp vội lặc mình che giường lại, tuy rằng giọng nói của nữ nhân này giống giọng nói của Ngọc Phật nhưng mà tdp vẫn không yên lòng bởi vì bây giờ Ngọc Phật vẫn còn nằm ở trên giường.

- Tất cả đều là bánh ngọt, làm gì có thịt, trước hết cứ ngăn cản bọn hắn lại, để ta tranh thủ chút thời gian.

Nữ nhân nhanh chóng đến giường, từ trong tay Ngọc Phật lấy ra 2 lá bùa màu vàng, sau khi lấy lá bùa ra thì nữ nhân lập tức đứng thẳng bất động mà Ngọc Phật thì ở trên giường đứng lên, nhanh chóng cởi cúc áo ra.

- Cô làm gì thế?

Tả Đăng Phong lấy tay phá cửa sổ, phóng ra một đạo Huyền Âm chân khí khiến cho những tên lính NB ở ngoài đó phải chạy trốn.

- Nữ thi này chính là pháp khí của Thần Châu phái chúng ta,

Ngọc Phật nhanh chóng cởi áo khoác ra, Tả Đăng Phong liền thấy các bộ vị trên người của Ngọc Phật đều mặc Kim Chúc Giáp Phiến vào màng sắc, có lớn có nhỏ.

Cùng lúc đó, Ngọc Phật nhanh chóng cởi từng miếng giáp sắt trên người ra để che vào cổ nữ thi kia, động tác vô cùng thành thạo,

- Thứ này có ích lợi gì ? Hay là chúng ta mau đi đi ?

Khi Ngọc Phật mặc Kim Chúc Giáp Phiến cho nữ thi này thì tdp vẫn luôn phóng Huyền Âm chân khí ra ngoài để kháng địch, ban ngày so đấu với cao thủ Thiếu Lâm đã làm hắn bị thương, lúc này thương thế dần dần tái phát nên Linh khí của hắn cũng không còn đủ để duy trì nữa.

- Nhất phong sáng linh chính ngũ hành, nhị phong thai quang khởi âm linh, tam phong u tĩnh thông linh vật, tứ bế thất khiếu hiển uy linh, thái thượng lão quân cấp cấp như luật lệnh, khởi!

Ngọc Phật cũng không trả lời Tả Đăng Phong mà là vừa mặc Kim Giáp cho nữ thi vừa niệm tụng thần chú, khi thần chú vừa niệm xong thì Ngọc Phật lại nằm xuống.

- Tại sao lại nằm xuống nữa rồi?

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng vọt đến gần Ngọc Phật.

- Cậu hãy ở đây bảo vệ bản thể của ta, ta đi ra ngoài giết bọn hắn.

Nữ thi mặc Kim Giáp liền hoạt động tứ chi, những bộ phận quan trọng trên người nàng đều đã được che chắn bằng Kim Giáp cả rồi.

- Vậy này là cái gì ?

Tdp ngạc nhiên quan sát nữ thi mặc Kim Giáp ở trước mặt.

- Đây chính là pháp khí trấn phái của Thần Châu giáo, Kim Giáp Cương Thi.

Ngọc Phật nói xong liền dùng nữ thi phóng ra ngoài.

77. Q.1 - Chương 77: Tổng Nhữ Thanh Phù

Kim Giáp Cương Thi liền chạy nhanh ra ngoài, lúc này ngoài phòng đã có nhiều lính NB, tứ chi của Kim Giáp Cương Thi cũng không cứng ngắc, vung trảo nhắc chân cũng không khác người thường hơn nữa lực lại vô cùng lớn. Lợi trảo có thể đâm thủng ngực, vung chân có thể đá bay 5,6 người, quan trọng nhất là nó hành động rất nhanh nhẹn, lảng không né tránh, không lộ ra vẻ công kênh chậm chạp.

Kim Giáp Cương Thi vừa ra, đám lính NB liền sợ hãi, cho tới bây giờ bọn hắn vẫn chưa thấy thứ này. Bất quá sau đó bọn hắn liền lấy lại tinh thần rồi giơ súng lên bắn, đại bộ phận đạn đều bắn vào Kim Giáp trên người của Kim Giáp Cương Thi, cũng có một ít bắn trúng vào những bộ vị không có Kim Giáp nhưng mà thân mình của Kim Giáp Cương Thi cũng không có chảy máu, hành động cũng không bị ảnh hưởng chút nào.

Lính NB rất đông, Kim Giáp Cương Thi công kích địch nhân bằng lực lượng chứ không phải bằng Linh khí, cho nên nó giết từng tên lính NB, như vậy những tên lính khác đều nhắm bắn vào nó, tốc độ nổ súng ngày càng nhanh.

Nhưng vào lúc này, 13 nhảy vào, gương mặt của nó tỏ ra ảo não cùng vội vàng, ảo não là nó không đuổi kịp con khỉ kia, vội vàng là nó nghe được tiếng súng, đoán Tả Đăng Phong gặp nguy hiểm nên trở lại cứu viện.

- Bảo vệ cửa sổ.

Tả Đăng Phong liền hô lên, cùng lúc đó hắn liền phòng ra ngoài trợ giúp Ngọc Phật nghênh địch, lúc này ánh sáng bên ngoài không rõ, Tả Đăng Phong liền ra tay, tay trái tụ tập Linh khí, tay phải chế địch, giết những tên lính NB đang nhắm súng vào Ngọc Phật.

Có hắn trợ giúp, áp lực của Ngọc Phật liền giảm đi, 2 người liền hợp tác với nhau, rất nhanh đã giết hết lính NB ở lầu 2.

- Ngọc Chân nhân, đi ra ngoài giúp tôi giết chết tên chỉ huy kia, quân hàm đại tá, hắn là cừu nhân của tôi.

Tả Đăng Phong hô lớn về phía Ngọc Phật. Hắn cũng không dám ra ngoài, Ngọc Phật không chế Kim Giáp Cương Thi nên có thể coi thường đạn nhưng mà giờ phút này tình huống bên ngoài không cho phép hắn giết Đăng Khi, cho nên hắn chỉ có thể lùi lại mà cầu viện.

- Được.

Ngọc Phật nghe vậy liền bỏ 7 8 tên lính NB rồi lặc mình xông ra ngoài.

Tả Đăng Phong lặc tay, đoạt đi những khẩu súng trường trong tay đám lính NB hắn không dám giết chết đám lính này, bằng không lính ở bên ngoài sẽ ném lựu đạn vào.

Sau khi ra ngoài Ngọc Phật liền lập tức hướng vào bên trong đám lính NB, mặc dù trên người nàng đã có đầy Kim Giáp nhưng mà có những vị trí không có, nếu bị tổn thương qua nhiều thì sau này sẽ tạo thành ảnh hưởng, khó mà chữa trị được. Cho nên nàng rất thông minh mà xộc thẳng vào giữa đám lính NB, như vậy có thể khiến cho bọn chúng ném chuột sợ vỡ bình, không dám nổ súng bậy.

Giờ phút này bên ngoài không chỉ có lính NB, mà còn có nguy quân chạy tới, bọn hắn trở thành vậy hi sinh cùng kẻ chết thay, khiến cho tốc độ của Kim Giáp Cương Thi chậm lại rất nhiều.

- Ngọc chân nhân, nếu không được thì trở lại.

Tả Đăng Phong lại hô lớn.

Ngọc Phật cũng không trở lại mà là nhanh chóng đáp bay qua đám lính NB, lao xuống cách Đăng Khi không xa.

Một tư thế công kích này khiến Tả Đăng Phong mở rộng tầm mắt, hắn không nghĩ tới Kim Giáp Cương Thi mang Kim Giáp trên người nặng như vậy mà có thể bay cao như thế, hắn không nghĩ tới, Đăng Khi càng không nghĩ tới nhưng mà Đăng Khi cũng không có hồ đồ, hắn liền cầm lấy một khẩu súng máy bên cạnh rồi bắn vào Kim Giáp Cương Thi.

Dạn của súng máy thì có uy lực cao hơn so với đạn thường, mặc dù bắn trúng vào Kim Giáp trên Kim Giáp Cương Thi nhưng cũng không thể xuyên thấu được Kim Giáp nhưng mà tốc độ của đạn nhanh làm cho tốc độ lao xuống của Kim Giáp Cương Thi chậm lại, khiến cho nó rơi cách Đăng Khi khoảng 3 bước, dù vậy Ngọc Phật cũng không có bỏ qua, vung móng vuốt tấn công Đăng Khi.

Có chút người đáng chết, nhưng lại không chết đúng lúc, ngay tại lúc này đột nhiên ma xui quỷ khiến gì đầu mà làm ột tên lính NB hoảng sợ chạy qua, ăn ngay một trái của Kim Giáp Cương Thi, Ngọc Phật thấy thế liền tỏ ra vô cùng tức giận, lúc này nàng muốn dừng tay đã không kịp rồi, dưới tình thế cấp bách vẫn phải đâm tới tên lính NB kia.

Tranh thủ lúc này Đăng Khi liền nghiêng người nhảy xuống.

- Ngọc chân nhân, mau trở lại.

Tả Đăng Phong vội vàng hô lớn, lúc này lính NB đã tới quá nhiều, nếu khờn rút về thì cho dù là hắn cùng Kim Giáp Cương Thi cũng không thể chống lại được, dù sao đối phương cũng có súng.

- Tôi giúp cậu giết hắn.

Ngọc Phật nghe Tả Đăng Phong kêu thế cũng không có dừng lại mà đuổi theo Đăng Khi, có chút người là tri ân đồ báo, Ngọc Phật chính là người như thế, lúc trước Tả Đăng Phong liều mạng giúp nàng làm cho nàng cảm động và nhớ nhung trong lòng. Khuya hôm nay Tả Đăng Phong lại liều mạng hộ vệ cho nàng, nàng cũng thấy, cho nên nàng liền bất chấp nguy hiểm muốn giết chết cừu nhân cho Tả Đăng Phong.

Lúc này đám lính NB đã nhắm súng vào Kim Giáp Cương Thi, Kim Giáp Cương Thi cũng không dám lảng không lần nữa, bởi vì một khi lảng không sẽ trở thành tấm bia cho tất cả mọi người, nàng có thể xông thẳng vào giữa trận địch.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nhịn được, đột nhiên cắn răng vọt ra, Huyền Âm chân khí bắn ra, hàn vụ đột khởi, những ai ngăn cản đều rơi bởi hoa lá.

Kim Giáp Cương Thi đã khiến đám lính NB sợ mất mật, Huyền Âm chân khí tạo thành dị tượng càng khiến bọn chúng sợ hãi, hơn nữa Đăng Khi đã chạy trốn, đám lính NB thấy thế cũng bắt đầu chạy trốn về 4 phía.

Địch nhân vừa chạy, 2 người liền đuổi theo, đuổi không được bao xa, Tả Đăng Phong nghe được Đăng Khi ra mệnh lệnh quăng lựu đạn, Tả Đăng Phong nghe thế liền lớn tiếng nhắc Ngọc Phật, lập tức lui về sau né tránh.

Cùng lúc đó, đám lính NB ném vô số lựu đạn ra, Ngọc Phật không hiểu được tiếng NB nhưng sau khi nghe được lời nhắc nhở của Tả Đăng Phong thì nàng liền giảm tốc độ lại. Lựu đạn nổ mạnh làm văng ra nhiều mảnh nhỏ, đều cắm vào trên Kim Giáp Cương Thi, trong đó có một quả lựu đạn làm đứt phải của Kim Giáp Cương Thi bị thương.

- Ngọc chân nhân, cô sao thế?

Tả Đăng Phong lắc mình đỡ lấy tay nàng.

- Không có gì đáng ngại, trời sáng rồi, Kim Giáp Cương Thi nhìn thấy ánh mặt trời thì uy lực sẽ giảm đi.

Ngọc Phật ngược đầu nhìn về phía chân trời.

- Chúng ta rời khỏi đây đã.

Tả Đăng Phong từ trong bụi khói nhìn lại, phát hiện đám người Đăng Khi đã lùi lại, bất quá dù gì đám lính NB cũng được huấn luyện nghiêm chỉnh, cho dù có rút lui cũng rút lui có tổ chức.

- Cậu đuổi theo hắn, tìm cơ hội xuống tay.

Ngọc Phật khổng chế Kim Giáp Cương Thi đứng lên, đùi phải của Kim Giáp Cương Thi đã bị thương nên nàng đứng không vững.

- Không thể đuổi nữa, Linh khí trong người tôi đã tiêu hao hết rồi.

Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ lắc đầu rồi vịn Ngọc Phật trở lại tiệm cơm.

Về đến phòng, 13 cùng con khỉ kia đều chạy ra đón chủ nhân của mình.

Sau khi trở về phòng, Ngọc Phật liền lấy ra bùa trên bản thể ra, hồn liền quy về bản thể, lập tức cỡi Kim Giáp trên Kim Giáp Cương Thi xuống, tuy rằng Kim Giáp bị trúng nhiều vết đạn nhưng lại không có bất kỳ hư hại gì, điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy thần dị.

Khi Ngọc Phật tháo Kim Giáp ra thì Tả Đăng Phong ngồi ở một bên Tụ khí chỉ quyết để khôi phục Linh khí, 13 nằm ở bên cạnh, nó cũng không tranh đấu với con khỉ kia nữa.

Sau khi Ngọc Phật tháo hết Kim Giáp trên người Cương thi xuống, nàng liền lập tức xé đi y phục trên người nó, nó là người chết, Tả Đăng Phong cũng không có cảm thấy gì, bởi vậy hắn nhìn qua, phát hiện trên người Cương thi có không ít lỗ to lỗ nhỏ. Tay phải Ngọc Phật chụp vào đầu Cương thi, rút Linh khí vào, đạn trên người Cương thi liền rút ra.

- Còn cần bao lâu?

Tả Đăng Phong vội vàng hỏi, hắn nhìn ra cửa sổ thấy đám người Đằng Khi cũng không có đi xa mà là bắn một quả pháo sáng, sau đó có một đám lính NB xuất hiện ở hướng Thiếu Lâm tự chạy đến đây, nếu để 2 bên tập hợp lại thì bọn hắn sẽ tấn công vào đây, lúc này sắc trời cũng dần sáng rồi, tình thế vô cùng bất lợi đối với 2 người.

- Được rồi.

Ngọc Phật vội vàng nâng Cương thi dậy rồi mặc áo quần cho nó.

- Pháp khí của các cô bị tổn thương rồi, thật sự là không yên tâm.

Tả Đăng Phong nói, trên người Cương thi có rất nhiều dấu đạn.

- không sao, không bao lâu là có thể phục hồi.

Ngọc Phật thuận miệng trả lời.

- Người chết còn có thể phục hồi?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

- Nói cậu cũng không hiểu, kỳ thật tôi phải cảm ơn cậu, nếu không có cậu thì tôi đã gặp nguy hiểm rồi.

Ngọc Phật ngẩng đầu nở nụ cười với Tả Đăng Phong.

- Bọn hắn đến đây bắt con khỉ của cô, sau này cô hãy cẩn thận, quan chỉ huy của bọn hắn cũng tin tưởng Âm Dương Trường Sinh, sau này rất có khả năng bọn chúng sẽ đi đến Thần Châu phái.

Tả Đăng Phong nhắc nhở.

- Yên tâm đi, bọn hắn tìm không thấy.

Ngọc Phật mặc xong quần áo cho Cương thi rồi lấy 2 tấm phù chú màu vàng nhét vào trong tay nó.

- Tại sao đám người Kim Châm lại tìm được cô?

Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi.

- Đây là Thanh Phù trùng, cho cậu 1 con, ngày sau có việc gì thì cứ thả nó ra, tôi sẽ biết cậu đang ở đâu.

Ngọc Phật đưa cho Tả Đăng Phong một cái ống trúc nhỏ.

- Nó ăn cái gì?

Tả Đăng Phong tò mò muốn mở cái nút gỗ ra.

- Đừng mở ra.

Ngọc Phật lấy thuốc trị thương trong túi ra rồi rịt thuốc cho Tả Đăng Phong.

- Cô đi nhanh đi, tôi ngăn bọn hắc lại.

Tả Đăng Phong thúc dục.

- Tôi đi tìm được chỗ ổn định rồi trở lại giuops cậu.

Ngón tay Ngọc Phật chỉ vào Cương thi.

- Không cần, nhiều người mục tiêu lớn, cô đi nhanh đi.

Đăng Phong lắc đầu liên tục. Hắn không muốn ở cùng một chỗ với Ngọc Phật, sợ bị Kim Châm hiểu lầm.

- Cũng tốt, đại lễ lớn thu đồ đệ của đại sư huynh sắp được cử hành, tôi phải ở đó.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý.

- Đi nhanh đi, cô cắt cái này đi.

Tả Đăng Phong lại lấy Kim Đậu ở trong người ra đưa cho Ngọc Phật

- Cậu cứ giữ đó, chờ khi nào tôi cao hứng sẽ thu lại.

Ngọc Phật thấy thế lắc đầu mở miệng, ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong rồi xoay người ra ngoài, con khỉ nhảy lên đầu vai, Cương thi như ảnh tùy hình.

Ngọc Phật đi rồi, Tả Đăng Phong cũng không có iễn, hắn cầm lấy Kim Đậu đứng nguyên tại chỗ, hắn nhớ lại lúc đi ánh mắt của Ngọc Phật nhìn hắn, ánh mắt kia cũng không phải là ánh mắt yêu thương, cũng không phải là phẫn nộ hay ai oán, mà đó là một ánh mắt tràn đầy vẻ thương hại và đồng tình. Tả Đăng Phong cũng không rõ tại sao Ngọc Phật lại nhìn hắn bằng ánh mắt này.

78. Q.1 - Chương 78: Thiết Hải Làm Bạn

Một lúc sau, Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ, đem ông trúc cùng Kim Đậu mà Ngọc Phật đưa bỏ vào trong lòng, có thể Ngọc Phật thấy quần áo của hắn cũ nát, bộ mặt dơ bẩn nên mới nhìn hắn bằng ánh mắt như thế, bất quá vì sao nàng lại không lấy lại Kim Đậu này?

- 13, đi thôi.

Tả Đăng Phong hô lên rồi xoay người lướt ra cửa sổ ở phía Bắc, đến một chỗ bí mật quan sát đám người Đăng Khi, tay hắn vẫn niết chỉ để khôi phục Linh khí, giờ phút này hắn đã chuyển từ sáng sang tối, hắn không muốn bỏ qua cơ hội báo thù này, hắn muốn đi theo tìm thời cơ báo thù.

Rất nhanh đám lính ở trên Thiếu Lâm tự đã chạy xuống hội họp với đám người Đăng Khi, thông qua cuộc nói chuyện giữa bọn hắn thì Tả Đăng Phong biết được bọn hắn cũng không có giết tăng nhân Thiếu Lâm tự, bọn hắn ở lại Thiếu Lâm tự chỉ là vì muốn ngăn cản Thiết Hải, miễn cho Thiết Hải đến báo tin.

Nhưng vào lúc này, Tả Đăng Phong nghe được xa xa truyền lại tiếng xé gió, nhìn lại, Thiết Hải đang từ đằng xa hướng nơi này lướt đi tới. Thiết Hải lướt đến thì thấy tiệm cơm bị phá hủy, hắn liền lo lắng đứng ở nóc tiệm cơm mà nhìn trái nhìn phải. Tả Đăng Phong lo lắng người này phát hiện ra Ngọc Phật cho nên liền lấy mái ngói ném về phía hắn, Thiết Hải phát hiện thấy hắn liền nhanh chóng lướt tới chỗ nóc nhà Tả Đăng Phong đang đứng.

- Con khỉ đâu?

Thiết Hải tới liền hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy vừa định trả lời, đột nhiên trong lòng sinh kế, Thiết Hải có võ công cao cường nếu như có thể nghĩ biện pháp để cho hắn trợ giúp chính mình, đây chính là một sự giúp đỡ tuyệt vời.

- Con khi bị đám lính NB kia bắt đi rồi, ta muốn theo dõi bọn hắn để cứu con khi kia.

Tả Đăng Phong nói.

- Hả?

Thiết Hải vừa nghe con khi bị bắt liền cực kỳ hoảng sợ.

- Là người lỡ miệng nói cho nên con khi mới bị bọn hắn cướp đi, người phải cướp con khi trở về.

Tả Đăng Phong chính sắc mở miệng.

- Không đúng, nếu con khi bị bọn hắn bắt đi, tại sao Thôi Kim Ngọc lại không thấy đâu?

Thiết Hải lắc lắc cổ nhìn chung quanh, tuy rằng hắn điên nhưng cũng không phải người ngu.

- Không biết.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Có đôi khi nói dối để giải thích còn không bằng nói thẳng không biết, làm cho đối phương nghi hoặc.

Tả Đăng Phong vừa nói, quả nhiên Thiết Hải lộ ra vẻ nghi hoặc, giờ phút này hắn đang suy tính Ngọc Phật đã làm gì, cũng không quan tâm Tả Đăng Phong có nói dối hay không.

- Người đi đi, đừng làm ta chậm trễ chính sự.

Tả Đăng Phong lấy lui làm tiến.

- Vậy thì tốt, ta đi trước.

Thiết Hải nói xong liền lướt về hướng Đông, lần này đến phiên Tả Đăng Phong tròn tròn mắt, nói đi là đi liền a.

đám người Đăng Khi cũng không có trở lại tiệm cơm mà là đi về phía thôn trấn ở phía Nam. Tả Đăng Phong âm thầm theo dõi, phát hiện bọn đi trên 5 chiếc xe tải.

Tốc độ xe tải cũng không nhanh, Tả Đăng Phong quyết định âm thầm theo dõi, vừa mới chuẩn bị lảng không đuổi theo thì phía sau lại truyền tới tiếng xé gió, quay đầu phát hiện Thiết Hải đã trở lại.

- Người làm cái gì vậy?

Đăng Phong nhíu mày đánh giá Thiết Hải, người này giờ phút này trên mặt toa khắp lộ nỗi, vô cùng đen thui làm cho người ta sợ hãi.

- Ta không thể liên lụy Thiếu Lâm tự, đi nhanh đi, hai ta cùng đuổi.

Thiết Hải nói xong liền lảng không đuổi theo.

Tả Đăng Phong thấy thế lắc đầu cười khổ, hắn bơi đen cả mặt những quần áo cũng giày cũng chưa đổi, lính NB cũng biết hắn là ai, đúng là bị tay trộm chuông..

- Người mau trở về đi, tự ta làm được rồi.

Tả Đăng Phong đuổi theo Thiết Hải nói, câu nói của Thiết Hải đã nhắc nhở hắn, nếu để bại lộ thân phận của Thiết Hải thì Thiếu Lâm tự sẽ gặp xui xẻo, 10 năm trước Thiếu Lâm tự đã bị đốt một lần, nếu lần này bị lính NB đốt tiếp thì trách nhiệm này liền sẽ rơi xuống trên đầu Tả Đăng Phong hắn.

- Vậy không được, Oh, con mèo mập của người cũng khá nghe lời.

Thiết Hải tò mò đánh giá 13 đang ngồi trên vai Tả Đăng Phong.

- Không không không, nó không nghe lời.

Tả Đăng Phong Tả Đăng Phong vừa nghe lập tức hoảng sợ mà phủ nhận, cũng không thể để tên hòa thượng này sinh ra hứng thú với 13, bằng không thì hậu quả khó mà lường được.

- Yên tâm đi, ta không cướp của người đâu.

không thưởng của người.” Thiết Hải đoán được tâm tứ của Tả Đăng Phong, nhếch miệng cười.

Tả Đăng Phong nghe vậy không dám nói tiếp chuyện này nữa, đám lính NB đi đường vòng, Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải chạy thẳng một đường, hơn nữa tốc độ của đám lính NB cũng không nhanh cho nên 2 người cũng khá thoải mái.

- Vì sao mà người thích con khỉ kia?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát chủ động mở miệng.

- Thích là thích, làm gì có cái gì?

Thiết Hải khinh bỉ nhìn Tả Đăng Phong, có vẻ như trong mắt hắn vấn đề của Tả Đăng Phong thật ngu xuẩn.

- Người có thích cái khác không?

Tả Đăng Phong từng bước từng bước gài bẫy Thiết Hải.

- Cái khá sao?

Thiết Hải nói.

- Người thích chuột không?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Người thích chuột à?

Thiết Hải nghe vậy mặt lộ vẻ tức giận, hắn cảm thấy Tả Đăng Phong coi hắn là kẻ ngốc nên mới tức giận.

- Con thỏ nhỏ, con chó, người có thích hay không?

Tả Đăng Phong vội vàng sửa lại lời, mục đích của hắn là muốn câu dẫn sự hứng thú của Thiết Hải, để Thiết Hải đi với hắn tìm 12 địa chỉ, Tử Thử ở thứ nhất, Tả Đăng Phong liền thuật miệng hỏi chuột, không nghĩ tới chọc giận Thiết Hải rồi, cho nên lần này Tả Đăng Phong liền chọn ra 2 động vật khá ái trong 12 địa chỉ để hỏi hắn.

- Có đẹp không?

Thiết Hải tò mò truy vấn.

- Rất đẹp, đẹp hơn con khỉ kia.

Tả Đăng Phong bắt đầu nói dối.

- To không?

Dường như Thiết Hải cũng thích những loài vật xinh xắn.

- Lớn bằng con khỉ kia.

Tả Đăng Phong tiếp tục chém gió.

- Người biết nó ở đâu sao?

Thiết Hải bị mắc lừa rồi.

- Biết, đợi xong chuyện này, ta sẽ dẫn người đi tìm.

Tả Đăng Phong lộ vẻ vui mừng, hòa thượng điên thật sự dễ lừa gạt, có hắn tương trợ thì vùng khỉ ho cò gáy cũng dám đi, đâm rỗng hang hổ cũng dám xông vào.

- Được, ta với người đi, chẳng qua nếu như tìm không thấy, con mèo của người phải cho ta.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang tỏ ra vui mừng thì một câu của Thiết Hải làm hắn trợn mắt há hốc mồm, cũng không dám lên tiếng nữa.

2 người đi theo đoàn xe, sau khi vào đường rộng, tốc độ của xe tải nhanh hơn nhiều, bất quá Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải vẫn bám theo kịp.

Tả Đăng Phong vẫn đang tìm nơi để có thể mai phục, đột cuộc hắn phát hiện ở phía trước 10 dặm có một cây cầu hình vòm, ở giữa có một cột đá để đỡ cầu, có thể lợi dụng vị trí này để mai phục.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền tăng nhanh tốc độ, Thiết Hải thấy thế nghĩ đến Tả Đăng Phong muốn cùng hắn xem ai nhanh hơn cho nên hắn cũng tăng tốc, rất nhanh 2 người đã lảng không đến trước cầu, nước sông khô cạn, bên dưới lộ ra những tảng đá dưới lòng sông.

- Hừ, để người biết sự lợi hại của ta.

Tả Đăng Phong thấy thế liền vọt tới cột đá kia, song đó liền ngưng khí vào song chưởng rồi đánh mạnh vào cột đá, cột đá vẫn chưa sụp đổ. Hành động của hắn là muốn dẫn dụ Thiết Hải động thủ giúp hắn phá hủy cột trụ, nếu xin hắn ra tay, hắn khẳng định phải hỏi cái vì cái gì.

- Ha ha, múa rìu qua mắt thợ, cho người biết sự lợi hại của Tả Đăng Phong chân kinh của Thiếu Lâm tự.

Thiết Hải thấy thế quả nhiên trúng kế, cười ha ha giơ cánh tay ra rồi phóng Linh khí công kích vào cột trụ kia, chưởng xong một chưởng, cột trụ liền rung lên nhưng không có sụp đổ.

- Xem ta.

Tả Đăng Phong thấy thế lại vung song chưởng lên.

- Xem ta.

Thiết Hải thấy cột trụ lung lay, sợ Tả Đăng Phong chiếm tiện nghi nên cũng chưởng thêm một chưởng.

- Xem ta.

- Xem ta.

3 xem 2 xem, 2 người đều chưởng vào cột trụ, khi cột trụ sắp ngã thì Tả Đăng Phong liền vọt về phía trước để dụ dỗ Thiết Hải rời khỏi đây. Hắn nói với Thiết Hải rằng mình theo dõi đám lính NB để cứu con khỉ ra, không thể để Thiết Hải phát hiện hắn chặn đánh lính NB được.

Sau khi chạy về trước 3 dặm, Tả Đăng Phong đứng lại, giả bộ thở gấp, Thiết Hải thấy thế liền dương dương tự đắc nhìn hắn.

Không bao lâu sau, xe tải của lính NB đã đi lên cầu, làm cho Tả Đăng Phong ngoài ý muốn chính là cầu không có sụp liền, tốc độ của xe rất nhanh, cho nên đợi khi 3 chiếc xe tải đi qua rồi, đến chiếc thứ 4 đang chạy trên cầu thì cầu mới sụp, xe tải thứ 5 đi ở sau cũng rơi xuống.

- A di đà Phật, thiện tai thiện tai.

Thiết Hải thấy thế lập tức chấp tay trước ngực mặt lộ vẻ từ bi, bất quá giọng nói của hắn không phải là từ bi, thiếu chút nữa là cười ra tiếng. Lúc trước Thạch Hữu Tam đốt Thiếu Lâm tự, đại khai sát giới, từ đó trở đi, ở trong ký ức của hắn người cầm súng cũng không phải là người tốt.

- Đáng tiếc.

Tả Đăng Phong lộ ra vẻ tiếc hận, Đẳng Khi ở trên chiếc xe tải thứ 2, lúc nà bình yên vô sự, đang cao giọng chỉ huy những người ở trên bờ xuống cứu, lúc này trời sắp sáng, Tả Đăng Phong không dám lơ đãng đến gần.

2 đội một chút, đám lính NB dùng hơn 1 tiếng đồng hồ để cứu người từ dưới sông lên, khiến cho Tả Đăng Phong cảm thấy ngoài ý muốn chính là ngay cả thi thể cũng được đưa lên xe, sau đó xe tải bắt đầu chạy.

Tả Đăng Phong thấy thế liền lướt về phía trước, cùng lúc đó vừa tìm địa hình có thể lợi dụng. Lướt không được bao xa, Tả Đăng Phong phát hiện có một con đường nhỏ giữa 2 ngọn núi, ngẩng đầu nhìn lên thấy trên kia có một tảng đá to, tảng đá kia Tả Đăng Phong tự nghĩ một mình hắn không thể di chuyển được, đang nghĩ biện pháp dụ dỗ Thiết Hải trợ giúp.

Ngay tại Tả Đăng Phong nhíu mày cân nhắc thì Thiết Hải đưa tay chỉ vào tảng đá kia:

- A di đà Phật, chúng ta hợp lực, đẩy nó xuống.

Tả Đăng Phong nghe vậy không dám tin nhìn Thiết Hải, hẳn không nghĩ tới người trong Phật môn như Thiết Hải lại có ý tưởng giống như hắn, bất quá Tả Đăng Phong liền bình thường trở lại, năm đó bởi vì Thiết Hải đại khai sát giới mà phải bị phạt diện bích, sát khí của hắn vốn đã nặng, đêm qua còn thấy lính NB cầm súng uy hiếp tăng nhân Thiếu Lâm tự, Thiết Hải muốn giết bọn hắn cũng dễ lý giải rồi

- Lưu lại 1 chiếc là đủ rồi, đúng không?

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong lộ ra vẻ kinh ngạc thì vội vàng kích động nói.

- Người nói rất đúng, đi, đi lên thôi.

Đăng Phong nghe vậy liên tục gật đầu, lập tức xoay người lên núi, trên thực tế Thiết Hải vẫn là lương thiện một chút so với Tả Đăng Phong, hẳn còn muốn lưu lại 1 chiếc xe mà Tả Đăng Phong lại nghĩ không nên lưu lại chiếc nào.

79. Q.1 - Chương 79: Một Đường Đánh Tàn Bạo

ất nhanh 2 người đã lướt tới tầng đá trên núi, nghiêng người ngó xuống, đợi đoàn xe tới.

- Lát nữa, khi ta nói thì chúng ta cùng nhau động thủ.

Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải, khoảng cách từ đây đến chân núi khá xa, Tả Đăng Phong không muốn để Thiết Hải làm chủ.

- Vì sao phải nghe lời người?

Thiết Hải lộ vẻ không vui.

- Phật Môn các người không thể sát sinh, ta làm chủ, tội nghiệt ta gánh vác.

Tả Đăng Phong nói.

- A di đà Phật, thí chủ từ bi.

Thiết Hải nâng tay tạo thành chữ thập cảm ơn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy hắn trúng kế, cũng không nói thêm gì nữa, bình tĩnh mà xem xét hắn cũng không muốn lừa gạt Thiết Hải, nhưng mà nếu giảng đạo lý với hắn thì hắn sẽ không nghe.

Không bao lâu sau, đoàn xe của Đăng Khi liền đi đến dưới chân núi, bất quá thấy được địa hình ở trước mặt làm cho Đăng Khi sinh lòng cảm giác, ra lệnh cho 3 chiếc xe kéo dài khoảng cách, còn tăng tốc chạy nhanh. Tả Đăng Phong thấy tình thế không được, lập tức gọi Thiết Hải cùng nhau phát lực đẩy tảng đá xuống. Tảng đá này chỉ rơi xuống chiếc xe thứ 3, 2 chiếc trước đã chạy qua rồi.

Ra khỏi chỗ này là con đường rộng rãi, Tả Đăng Phong muốn phục kích thì cũng khó càng thêm khó rồi.

Tả Đăng Phong thấy thế nhanh chóng lao xuống núi, Thiết Hải ở sau đuổi theo.

Tới đường lớn, 2 bên đường cũng không có vật gì che chắn, 2 người chỉ có thể đi sau xe, cũng không dám đến quá gần. Mà lính NB ở trên xe tải thấy 2 người liền nổ súng, bởi vì khoảng cách khá xa nên cũng không trúng.

Tả Đăng Phong vừa đuổi theo vừa nghĩ tới một kế khác, 2 bên đường đều có những cây đại thụ to, nếu đánh ngã các cây này xuống chặn đường đám người Đăng Khi, kéo dài thời gian đến tối để tiếp tục tìm cơ hội.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền lướt nhanh về phía trước, lướt về phía trước được 2 dặm, Tả Đăng Phong liền dùng Linh khí đánh ngã những cây đại thụ xuống nằm ngang chặn đường.

Thiết Hải thấy thế cũng vội ra tay giúp đỡ, hai người một tả một hữu, liên tiếp ra tay, rất nhanh đã đánh ngã đại thụ ở trong phạm vi vài dặm.

- Lão nạp đi hoá duyên.

Sau khi dừng tay, Thiết Hải chỉ về một thôn xóm cách đó không xa.

- Đi đi.

Tả Đăng Phong gật đầu đáp ứng, hẩn nhìn chăm chăm vào 2 chiếc xe hơi đằng trước, sau khi đường bị chặn lại, đám lính NB chỉ có thể xuống xe khiêng cây, mỗi một cây đều có mấy người khiêng, còn có mấy tên cầm súng đứng canh phòng.

Khoảng cách nơi này cách thị trấn không đến 20 dặm, phàm là thị trấn nào cũng có lính NB đóng quân, nếu Đăng Khi đi vào thị trấn, muốn giết được hẩn cũng khó hơn. Lúc này đã là 10h sáng, khoảng cách đến tối còn một đoạn thời gian dài, nếu như đám người Đăng Khi đi bộ cũng có thể đến được thị trấn, trong 2 chiếc xe tải kia có khoảng 50-60 lính NB, nếu trời tối thì có lẽ cùng Thiết Hải mạo hiểm ra tay, nhưng lúc này là ban ngày nên không thể được.

Tả Đăng Phong nhíu mày trầm tư hồi lâu, từ đầu đến cuối không có nghĩ được biện pháp hữu hiệu nào, không qua bao lâu, Thiết Hải đã trở lại rồi, tay không trở về.

- Tại sao người tay không trở lại?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Cũng không có ai bố thí.

Thiết Hải bất đắc dĩ lắc đầu, tuy rằng hẩn điên nhưng cũng không có ức hiếp dân chúng.

- Cho người, đi mua đi.

Tả Đăng Phong lấy ra một đồng đại dương đưa cho hẩn.

- A di đà Phật, người xuất gia không dính mùi tiền.

Thiết Hải lắc đầu liên tục.

- Người xuất gia còn không sát sinh, người giết bao nhiêu người rồi?

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng.

- Ta đi.

Thiết Hải nghe thế thì tức giận, quay đầu bước đi.

- Đừng đi a, đợi khi tìm được con khỉ kia rồi thì ta sẽ mang người đi tìm con thỏ nữa.

Tả Đăng Phong vội vàng nói giữ lại.

- Thôi Kim Ngọc sớm đã mang con khỉ kia đi rồi, người nghĩ rằng ta không biết sao?

Thiết Hải cũng không quay đầu lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy không nói gì nữa, tên hòa thượng điên này rất lộn xộn, vô thường, tuy rằng có thể lừa hẩn nhưng không thể chỉ huy hẩn, hẩn đi rồi cùng tốt. Hơn nữa sắc trời bây giờ cũng đã sáng rồi, thân hình của hẩn không thể che dấu, nếu lính NB phát hiện hẩn là hòa thượng của Thiếu Lâm tự, rất có khả năng giận chó đánh mèo giết tăng nhân Thiếu Lâm tự, cũng không thể liên lụy hẩn.

Sở dĩ Tả Đăng Phong không có giữ lại Thiết Hải là còn có 2 nguyên nhân khác, thứ nhất Thiết Hải là người thích động vật, có lẽ tên hòa thượng điên này muốn động thủ cướp lấy 13, quan trọng hơn là Thiết Hải có thể phát hiện được Huyền Âm thủ của hẩn, đến lúc đó vạn nhất tâm huyết hẩn dâng trào muốn nghiên cứu thứ này một chút thì phiền toái.

Sau khi dời cây một lúc, đám lính NB liền không làm nữa, cũng bỏ xe mà đi bộ, Tả Đăng Phong thấy thế liền đi tới mộ thôn gần đó, muốn mai phục bọn hán nhưng mà suy nghĩ một chút vẫn bỏ qua ý nghĩ này, bởi vì nếu hán làm như thế sẽ làm đám lính NB nổi giận, giận chó đánh mèo mà giết dân chúng vô tội.

Thăng qua thôn, 2 bên đường phía trước có rừng cây, nơi này đủ để Tả Đăng Phong ẩn thân, sau đó hán liền ném những tảng đá to dưới đất vào ngay giữa đám lính, tu vi của hán cao thâm nhưng mà độ chính xác không cao cho lắm, mấy tảng đá đều đập thẳng vào lính bên cạnh Đăng Khi, khiến bọn hán gào khóc, nổ súng về rừng cây.

Đám lính NB cũng không mang nhiều đạn nên cũng không dám bắn nhiều, bắn xong một trận thì ngừng lại, Tả Đăng Phong thấy thế lại liên tục ném những tảng đá kia ra, mỗi lần đều trúng vài tên nhưng trúng cụ thể vào ai thì hán cũng không biết. Mà lúc này Đăng Khi cũng tỏ ra sợ hãi, trên đầu của hán có đội một cái mũ sắt, là người đi sau cùng.

- Đăng Khi, mày còn nhớ tao không?

Tả Đăng Phong cảm nhận được khoái cảm báo thù, tuy rằng tạm thời không giết được hán nhưng mà cũng đã ép hán chạy như chó, điều này làm cho Tả Đăng Phong vui sướng.

- Chóá chết.

Đăng Khi gầm lên một tiếng giận dữ.

- Tao sẽ đi theo mày, mày chết chắc rồi.

Tả Đăng Phong cao giọng cuồng tiếu, dùng cái này chọc giận Đăng Khi.

Đăng Khi nghe thế liền cầm lấy khẩu súng máy ở bên cạnh, rồi chạy về phía phát ra giọng nói của Tả Đăng Phong mà xả súng, Tả Đăng Phong núp sau cây, đợi cho tiếng súng ngừng lại thì hán lác mình ra, ném tảng đá vào Đăng Khi, lần này tảng đá đã trúng vào mặt Đăng Khi, máu mũi trên mặt hán chảy dài.

- Chạy nhanh.

Đăng Khi ăn thiệt thòi, cũng không dám hiếu chiến, nhanh chóng lui vào giữa đám lính.

Đám lính NB nghe thế liền lập tức chạy đi, Tả Đăng Phong ở sau đuổi theo, rồi phóng Linh khí ra giết vài tên lính NB, sau đó cầm lấy một khẩu súng rồi bắn về phía Đăng Khi.

Tuy rằng Tả Đăng Phong đã học cách nổ súng nhưng mà cũng chưa học cách nhắm bắn, một súng này chỉ bắn vào một tên lính NB bên cạnh Đăng Khi, Đăng Khi thấy thế liền giận dữ, không chạy trốn nữa mà cầm lấy mã tấu rồi hô to ra mệnh, đám lính NB nghe thế liền vọt tới chỗ của Tả Đăng Phong, rồi nổ súng vào Tả Đăng Phong. Chỗ rừng mà Tả Đăng Phong ẩn nấp cũng không lớn, đám lính NB tiến lên thì hán chỉ đành phải lùi lại để trốn tránh, sau khi chạy ra khỏi rừng cây cũng không có chỗ nào để ẩn nấp, vì thế Tả Đăng Phong liền rút nhanh, kéo dài khoảng cách để né đạn.

Sau khi đuổi lui Tả Đăng Phong, đám lính NB cũng không tiếp tục đuổi theo nữa, mà là quay đầu chạy tiếp, nhanh chóng xuyên qua rừng cây, đi vào khu vực bằng phẳng, có thể thấy được thị trấn ở phía trước.

Đuổi đến đây, Tả Đăng Phong biết hôm nay không giết được Đăng Khi nhưng mà hán cũng không dừng tay, vừa chạy vừa cao giọng chửi đám lính NB, đi vào thị trấn Tả Đăng Phong vẫn ở phía sau bọn hán chửi rủa.

Người dân trong trấn cũng chưa từng thấy cảnh tượng này, cả đám trợn mắt há mồm nhìn Tả Đăng Phong.

Có vài tên lính thấy Tả Đăng Phong chửi bậy muốn cầm súng giết Tả Đăng Phong nhưng Tả Đăng Phong liền phóng Linh khí ra, đánh ngã vài tên lính này, sau đó dùng dao trên súng cắt đầu của bọn chúng đi rồi ném bọn chúng về cho những người đi đường xem

- Đăng Khi, lão tử ở đây đợi mày, mày có gan thì đừng ra.

Mất một hồi Tả Đăng Phong cảm thấy mệt mỏi, chạy đến một quán trà để uống nước, tiểu nhị thấy hán tiến vào lập tức quay đầu chạy mất.

- Tên chóá chết.

Thấy tên tiểu nhị chạy đi, Tả Đằng Phong vô cùng tức giận, thế cho nên đã đuổi theo rồi đánh hấn một trận.

Cầm lấy một ấm trà đi ra, Tả Đằng Phong lẳng không nhảy lên nóc nhà, từ trên cao nhìn xuống, tuy rằng hấn không giết được Đằng Khi nhưng mà có thể chửi mắng như thế cũng làm Tả Đằng Phong trút giận, năm đó Đằng Khi cầm dao đâm vào đùi hấn, tất Vu Tâm Ngữ, lúc này hấn dám ra sao?

Nhớ đến Vu Tâm Ngữ, tâm tình hưng phấn của Tả Đằng Phong liền trở thành bi thương. Nếu trước đây có một thân tu vi này thì Vu Tâm Ngữ sẽ không chết, cho dù bây giờ có giết được Đằng Khi thì Vu Tâm Ngữ vẫn không sống lại. Nếu Vu Tâm Ngữ không chết, 2 người có thể sống một cuộc sống hạnh phúc, chứ không phải kiếp sống tha hương như thế này. Nhớ lại cuộc sống âm áp năm đó, Tả Đằng Phong bi phần ném bình trà xuống.

Giờ khắc này hấn hạ quyết tâm, sẽ ở chỗ này đợi, hấn không tin Đằng Khi sẽ không chui đầu ra.

80. Q.1 - Chương 80: Người Lừa Ta Gạt

Số lượng của lính NB đông đảo, Tả Đằng Phong không dám mù quáng mà nhảy vào, đám lính NB bên trong cũng không ra vây giết Tả Đằng Phong, bởi vì bọn hấn rất rõ ràng, bọn hấn chưa đủ trình độ để bắt Tả Đằng Phong.

Sau ba ngày, Đằng Khi vẫn chưa xuất hiện, Tả Đằng Phong luôn ở nguyên vị trí, hấn không cam lòng không công mà lui, trên đời này tốc độ truyền bá nhanh nhất chính là lời đồn, hiện giờ tất cả mọi người ở thị trấn đều biết mấy ngày trước có một tên khát cái tại cảnh nội Sơn Đông giết hơn vạn tên lính NB, một chiêu đánh bại một trong Thiếu Lâm tam đại cao tăng cũng chính là người đó, nghe nhầm đồn bậy, tên tuổi của tên khát cái đó ngày càng tăng cao, có xu hướng đuổi kịp thậm chí là vượt qua ngũ đại Huyền Môn Thái Đấu.

Tả Đằng Phong cũng không biết dân chúng đang bàn luận về hấn, hiện giờ hấn đang trầm mặc, mấy ngày nay hấn không nói gì cả, chỉ một mực giám sát động tĩnh bọn lính NB, đồng thời còn đề phòng bọn Hán gian tập kích.

Sáng sớm ngày thứ tư, Tả Đằng Phong phát hiện một chiếc xe hơi nhỏ đang chạy tới đây, hấn cảm thấy trong xe tỏa ra một đạo sát khí bá đạo hung hăng cần quấy, trực giác nói cho Tả Đằng Phong biết người ngồi trong xe nhất định là một cao thủ tuyệt thế.

- 13, ẩn núp đi.

Tả Đằng Phong nâng tay vỗ vỗ đầu 13, từ khi tiến nhập vào Chí Tôn Chi Cảnh trong Sinh Tử Quyết, Tả Đằng Phong không muốn 13 phải theo hấn tác chiến, nhưng hấn không hề cảm thấy 13 làm vướng tay vướng chân mình, không có 13 ở bên cạnh khi chiến đấu hấn cảm thấy không yên tâm. Thân phận của 13 vẫn là một dấu hỏi, Tả Đằng Phong không hề biết gì về nó, 13 có năng lực gì hấn cũng không rõ lắm, bởi vì 13 không thích khoe khoang, chỉ khi nào Tả Đằng Phong cần thì 13 mới ra tay giúp đỡ.

13 nghe vậy lập tức đứng dậy chậm rãi chạy đi, Tả Đằng Phong ngồi trên nóc nhà, nhìn chằm chằm chiếc xe đang dần tiến lại gần, chiếc xe rất nhanh đã lái tới cửa đội quân cảnh, cửa xe mở ra, một người mặc hồng bào bước xuống, trên đầu đội chiếc mũ màu gà nhìn thập phần khỏe mạnh, Tả Đằng Phong chưa bao giờ thấy qua người này, nhưng nhìn thì người này tầm năm sáu chục tuổi, thân cao 2 thước, mập mạp dị thường, vẻ mặt hung sát, rất ăn khớp với tên Đồng Giáp trong truyền thuyết.

Đồng Giáp sau khi xuống xe, liền theo đội quân cảnh vào bên trong sân, Đằng Khi cùng các sĩ quan bước ra tiếp đón, nhưng Đồng Giáp không thèm quan tâm, mà quay đầu nhìn lên nóc nhà chỗ Tả Đằng Phong đang ẩn núp, Tả Đằng Phong nằm nghiêng trên nóc nhà, hấn phi thường rõ ràng Đồng Giáp được Đằng Khi mới tới để đối phó hấn, hấn cũng rất muốn biết một chút về tài nghệ của Đồng Giáp.

- Toàn bộ rút ngay, không được nhúng tay vào.

Đồng Giáp âm trầm nhìn Tả Đằng Phong một lát, sau đó quay đầu nhìn đám người Đằng Khi rồi mở miệng nói.

Đằng Khi nghe vậy lập tức lộ ra vẻ mặt giận dữ, lời nói của Đồng Giáp như tát vào mặt hắn, nhưng cuối cùng hắn vẫn áp chế sự giận dữ ở trong lòng, Đồng Giáp mặc dù là Hán gian, nhưng hắn cũng là chúa tể một phương, võ công cao cường, không ai lại muốn đắc tội với một con chó dữ.

- Người chính là Tàn Bào?

Đồng Giáp ngẩng đầu nhìn Tả Đằng Phong, hắn nói Hán ngữ rất tốt, nhưng âm mũi lại rất nặng.

- Người chính là Hán gian Đồng Giáp?

Tả Đằng Phong nhíu mày hừ lạnh, tuy rằng hai người đang đứng cách xa nhau, nhưng khi hai người dùng linh khí phát ra tiếng, thì dường như đang đứng đối diện nhau nói chuyện.

- Hán gian chính là chủ tử của các ngươi, còn ta là người Mông Cổ.

Đồng Giáp cười ha ha giống như Di Lạc bụng to, người không biết sẽ tưởng rằng hắn rất hiền lành.

- Tại sao lại có hòa thượng bại hoại như vậy chứ?

Tả Đằng Phong lần thứ hai hừ lạnh, giờ phút này hai nữ nhân đẹp đẽ ăn mặc hở hang cũng đã xuống xe, rúc vào hai bên tay Đồng Giáp, Đồng Giáp thân hình to béo, hai nữ nhân thân hình mảnh khảnh, đứng bên cạnh Đồng Giáp nhìn có vẻ nhỏ xinh, giờ phút này trong đầu Tả Đằng Phong toát ra một ý tưởng kỳ quái, nếu xếp hình ở trên giường, chẳng phải hai cô gái này sẽ bị đè chết sao.

- Người lại nói sai rồi, thiền tông mới gọi là hòa thượng, chính xác mà nói thì ta là Lạt Ma.

Đồng Giáp lại cười to, liên tiếp bắt bẻ được Tả Đằng Phong làm cho hắn rất đắc ý.

- Ta chỉ dùng một chiêu đã đánh bại Thiếu Lâm tự thủ tọa Đạt Ma Đường Không Minh đại sư, người có lợi hại hơn hắn không?

Tả Đằng Phong trầm ngâm một lát rồi mở miệng. Lời nói của hắn có hai tầng hàm ý, một là tạo áp lực tâm lý cho đối phương, hai là giúp Thiếu Lâm Tự, Thiếu Lâm tự vất vả lắm mới được xây lên, nếu không chỉ cần một mối lửa, thì Thiếu Lâm tự mới xây lại sẽ sụp đổ.

- Quả thực không dễ dàng đánh bại người, nếu không thì như vậy đi, bọn hắn dùng một ngàn lượng vàng để mời ta đối phó người, bây giờ ta đưa cho người năm trăm lượng vàng, nhưng người phải tha cho bọn hắn.

Đồng Giáp chỉ tay vào Đằng Khi.

Đồng Giáp thốt ra những lời này, không chỉ Đằng Khi há hốc mồm, mà ngay cả Tả Đằng Phong cũng trợn tròn mắt, hắn không nghĩ ra rằng Đồng Giáp lại tự động nhận đánh không lại hắn, lại càng không nghĩ tới Đồng Giáp dám ở trước mặt đám NB giao dịch với hắn, tên Hán gian này thật ngu bực.

- ĐKM.

Đằng Khi nhìn về phía Đồng Giáp rống lên, cùng lúc đó rút ra một cây quân đao bên hông. Đồng Giáp là người mà hắn thông qua quân bộ mời tới, nhưng hắn lại không nghĩ ra Đồng Giáp cứ như vậy mà sỉ nhục hắn.

- Không cần mắng ta, nhìn người tựa như cứt trâu trên thảo nguyên, vó ngựa cũng không muốn giẫm lên.

Đồng Giáp đưa tay nắm lấy cây quân đao trong tay Đằng Khi chặn một phát cây quân đao gãy thành mấy đoạn. Một màn này Tả Đằng Phong chứng kiến được hết, hắn nhìn không được âm thầm nhíu mày, có thể chặn vỡ quân đao, điều này chứng tỏ tu vi linh khí của Đồng Giáp cực cao.

Trong lòng Đằng Khi rất hoảng sợ, nhưng hắn không có bị Đồng Giáp trấn trụ, hắn nhanh chóng rút khẩu súng lục bên hông nhắm vào Đồng Giáp. Tả Đằng Phong thấy cảnh này lập tức mở to hai mắt ra nhìn, hắn rất thích chứng kiến việc đấu tranh nội bộ.

Tuy rằng Đằng Khi cầm súng nhắm vào người Đồng Giáp, nhưng hắn không có lập tức nổ súng. Mà Đồng Giáp cũng không tỏ ra sợ hãi một chút nào, ngược lại trên gương mặt lại nở nụ cười nhìn Đằng Khi. Lúc này Đằng Khi đã đâm lao thì phải theo lao, hơi thở mạnh mẽ, cắn răng nổ súng, Đồng Giáp không thèm trốn tránh, ngay lập tức viên đạn bay trúng vào ngực của hắn.

Tiếng súng vang lên, Tả Đằng Phong cực kỳ vui vẻ, thật vất vả mới mới được người tới trợ giúp, lại bị chính tay Đằng Khi giết, thật sự là một cảm giác zô mốt..

Bất quá nụ cười trên mặt Tả Đằng Phong ngay lập tức đọng lại, Đồng Giáp cúi đầu nhìn ngực mình, sau đó giơ tay lên lấy viên đạn từ trên áo xuống, rồi bỏ viên đạn vào trong lòng bàn tay của Đằng Khi.

- Người làm hư áo của ta, phải bồi thường một ngàn lượng.

Đồng Giáp nhếch miệng cười nhìn Đằng Khi, sau đó mở miệng nói.

- Giết hần, ta cho người một ngàn lượng.

Đằng Khi thấy thế trên gương mặt liền lộ ra nét kinh hãi, Đồng Giáp quả thật là trâu bò, hần vui vì tình huống trước mắt, theo suy nghĩ của hần thì Đồng Giáp hoàn toàn có thể giết chết Tả Đằng Phong.

- Ta hiện tại có hai ngàn lượng rồi, cho người một ngàn, người thả hần đi, sau này gặp lại hần, thì người có thể hạ sát.

Đồng Giáp không quan tâm đến phản ứng của Đằng Khi, mà quay đầu nhìn Tả Đằng Phong nói.

Đằng Khi nghe vậy lập tức nổi khùng lên, cảm sung bóp cò liên tục, nhìn hần giờ phút này như một con mèo vô năng, bị hai đại cường giả tử vuốt ve.

- Giao dịch hoàn thành.

Tả Đằng Phong gật đầu cười, hần đường nhiên sẽ không tha cho Đằng Khi, nhưng nhìn tình huống hiện tại thì Đằng Khi không bị tức chết mới lạ, vì thế không cần hần động thủ.

Đồng Giáp nghe thế, liền lại chỗ chiếc xe mở cửa xe, lấy cái hòm vuông bằng sắt ra, sau đó mở hòm sắt ra bên trong đều là những thỏi vàng óng ánh, Đồng Giáp nhìn hòm vàng xong rồi đóng lại. Bên cạnh Đồng Giáp hai nữ nhân thấy thế liền nũng nịu ngăn cản, Đồng Giáp ôn nhu an ủi các nàng, sau đó ném hòm sắt qua cho Tả Đằng Phong.

Một ngàn lượng vàng trong tay Đồng Giáp giống như một bao cát tầm thường, nhanh chóng bay tới gần Tả Đằng Phong, hần lập tức dùng linh khí để xác định độ nặng của hòm sắt, sau đó mới đưa tay bắt lấy hòm sắt, hần làm như thế là vì lo sợ trong hòm sắt có bom.

- Đừng xem, lên xe đi.

Đồng Giáp ném vàng xong, sau đó quay đầu nhìn Đằng Khi đang nổi khùng, mở miệng nói.

Đằng Khi nghe vậy bộ ngực cấp tốc phập phồng, hần chưa từng phải chịu sự nhục nhã như thế, vinh dự quân nhân NB rất nặng, chuyện lần này quả thực so với giết hần còn khó chịu hơn.

Một lúc sau, Đằng Khi rốt cuộc cũng nuốt được cục tức, xoay người leo lên xe.

- Đợi một chút, ta không cần tiền, lưu lại một nữ nhân các người liền có thể rời đi.

Tả Đằng Phong ném hòm sắt về phía Đồng Giáp, hần đã nhìn ra Đồng Giáp cực kỳ coi trọng hai nữ nhân này.

- Cẩn rồi, ăn một chưởng của Phật gia.

Đồng Giáp nghe vậy nhất thời giận tím mặt, đột ngột bay lên không, đập hòm sắt xuống đất, cùng lúc đó mượn lực của hòm sắt lướt tới chỗ Tả Đằng Phong.

Tả Đằng Phong thấy Đồng Giáp vọt tới, hần lập tức bay lên không lao tới trước, lúc Đằng Khi leo lên ghế sau xe ngồi, thì Tả Đằng Phong lập tức phát hiện ra quỷ kế của Đồng Giáp, bởi vì chỗ ngồi phía sau chỉ đủ cho ba người ngồi, Đằng Khi ngồi ghế sau, thì Đồng Giáp và hai nữ nhân của hần ngồi ở đâu, nếu nói Đồng Giáp cùng với hai nữ nhân đó tách ra, thì lại không hợp với độ háo sắc của Đồng Giáp. Cho nên Tả Đằng Phong phán đoán, Đồng Giáp làm như vậy, là để cho hần khinh địch mà thôi.

Tả Đằng Phong rất nhanh vọt tới trước, Đồng Giáp cũng cấp tốc vọt tới trước, sau đó hai tay Đồng Giáp sử dụng chiêu thức Đại Thủ Ấn, chỉ đợi Tả Đằng Phong tới gần, liền chưởng đối chưởng.

Nhưng Đồng Giáp lại không nghĩ tới, khi Tả Đằng Phong vọt tới trước mặt hắn, vào đúng lúc sắp chưởng đối chưởng, thì Tả Đằng Phong lại nghiêng mình né tránh, sau đó cực nhanh xông tới bên chiếc xe hơi.

- Cẩn thận.

Đồng Giáp thấy Tả Đằng Phong không đối chưởng với mình, lập tức hô to nhắc nhở phía dưới. Giờ phút này lực đạo của hắn cũng đã gần hết, muốn cứu người phải lập tức xoay người.

Tả Đằng Phong cực nhanh hạ xuống mặt đất. Đồng Khi thấy tình huống không ổn, lập tức chạy ra cửa xe bên phải, sau đó chui xuống gầm xe, Tả Đằng Phong thấy thế nhíu mày cười lạnh, hai tay nhấc chiếc xe lên ném đi, lập tức dùng Huyền Âm chân khí đánh thẳng vào Đồng Khi.

Ngay tại lúc Tả Đằng Phong ném chiếc xe đi, Đồng Giáp đã quay trở lại ứng cứu, vội vàng lắc mình chưởng đối chưởng với Tả Đằng Phong. Song chưởng đối nhau, Tả Đằng Phong lập tức cảm nhận được một cỗ khí tức cực kỳ cương mãnh theo hai tay mình truyền đến. Đồng Giáp sử dụng Đại Thủ Ấn là ngoại môn công phu, hẳn để linh khí cổ thủ trong người, mục đích là muốn phòng ngừa Huyền Âm chân khí của Tả Đằng Phong xâm nhập vào cơ thể. Tuy rằng hắn chưa tiếp xúc với Tả Đằng Phong, nhưng khi nói chuyện qua điện thoại thì đám người Đồng Khi đã cho hắn biết Tả Đằng Phong có năng lực gì.

Đương nhiên Tả Đằng Phong sẽ không đánh nhau với Đồng Giáp, bởi vì đám người NB đã móc súng lục ra, trong lúc nguy cấp hắn chỉ có thể lựa chọn rút lui, tuy nhiên hắn không cam lòng tay không trở ra, hai tay của hắn nhanh chóng bắt lấy hai nữ nhân xinh đẹp, sau đó bay vút lên nóc nhà.

81. Q.1 - Chương 81: Đi Tiểu(1)

Tả Đằng Phong mang theo hai nữ nhân bay vút lên nóc nhà, phía bên dưới lính NB lập tức nổ súng, những viên đạn lướt ngang qua thân ảnh của ba người, nhưng chẳng trúng ai cả.

- Nếu các người dám nổ súng, ta sẽ giết các người.

Đồng Giáp tung đám đánh cho vài tên nổ súng văng ra bên ngoài. Những tên khác lộ ra vẻ tức giận, Đồng Giáp trốn mất nhìn xung quanh một lượt, những tên lính NB vội vàng dờ tầm mắt đi, không ai dám đối diện với hắn. Đồng Giáp vốn là một trong ngũ đại Huyền Môn Thái Đấu, Đại Thủ Ấn cương mãnh vô cùng, hắn chấp nhận làm Hán gian là vì Đức Vương bỏ hậu lễ ra chào mời, những tên lính NB tầm thường căn bản không dám đắc tội với hắn.

- Không được làm các cô ấy bị thương, việc đầu còn có đó.

Đồng Giáp trừng mắt dọa lui lính NB rồi nhìn Tả Đằng Phong hô lớn. Đương nhiên hắn sẽ không kêu “buông các cô ấy ra” bởi vì hắn biết hô như vậy chỉ phí công, Tả Đằng Phong chắc chắn sẽ không nghe lời hắn.

- Giết Đồng Khi, ta sẽ thả hai cô gái này ra.

Tả Đằng Phong bình tĩnh mở miệng nói.

- Không được, đổi điều kiện khác.

Đồng Giáp nghe vậy lắc đầu liên tục.

Tả Đằng Phong nghe vậy lập tức đưa tay lên cổ của một cô gái, Tả Đằng Phong hơi dùng sức bóp gãy nó, nữ nhân Hán gian rất bất thủ, Tả Đằng Phong giết rất bình thản.

- Không giết Đồng Khi, thế thì trả lại cho người.

Tả Đằng Phong ném cô gái đã chết xuống, hắn vô cùng rõ hai cô gái một người đã chết, thì trọng lượng của người còn sống sẽ tăng lên gấp bội.

Đồng Giáp thấy thế vội vàng đưa tay đỡ cô gái, vừa nhìn hắn đã biết cô gái đã bị Tả Đằng Phong giết chết, da mặt hắn co rúm lại, sau đó xoay người nhìn về phía Đồng Khi. Đồng Khi thấy thế vội vàng lui về sau,

Đồng Giáp cũng không có giết hấn, mà là ném thi thể nữ nhân trên tay xuống đất, sau đó chậm rãi đi qua lật chiếc xe lại, rồi nhìn tên tài xế đang trốn ở một bên, nổi giận gầm lên:

- Đưa hấn đi.

Lái xe vừa nghe vậy lập tức chui vào xe hơi, tuy chiếc xe bị lật, nhưng bên trong không có hư hại gì, Đằng Khi nhanh chóng chui vào xe, chiếc xe lập tức nổ máy lái đi nhanh như chớp lái.

- Kiếp sau nhớ làm một cô gái tốt.

Tả Đằng Phong thấy thế cũng không lập tức đuổi theo, mà nhìn cô gái còn lại trong tay.

- Đừng giết tôi.

Cô gái còn lại hoảng sợ hét lên.

- Ta sẽ không giết cô.

Tả Đằng Phong cười lạnh, cùng lúc đó hấn nâng tay phải lên sử dụng Huyền Âm chân khí đem bộ mặt của cô gái đóng băng lại, sau đó ném cô gái đang hét thất thanh về phía Đồng Giáp.

Đồng Giáp thấy thế vội vàng vươn tay đỡ lấy cô gái, Huyền Âm chân khí của Tả Đằng Phong là âm độc, lúc này đang là mùa hạ, bên ngoài trời nắng nóng, cô gái đã bị cái lạnh đông cứng gương mặt lại, bây giờ tiếp xúc với nắng nóng sẽ khiến gương mặt bị tổn thương, đến lúc đó người không ra người quỷ không ra quỷ.

- Ta muốn giết người.

Đồng Giáp rống giận đuổi theo Tả Đằng Phong, hai món đồ chơi này hấn rất thích, vậy mà một bị giết, một bị phá hủy dung nhan, hỏi sao mà Đằng Giáp không tức giận.

- Lăn vào đây.

Tả Đằng Phong chỉ vào Đồng Giáp nói, Đồng Giáp thấy thế lập tức đem linh khí tập trung vào hai tay dùng Chí Song chưởng, hai bàn tay to lên giống như hai tay gấu.

Đương nhiên Tả Đằng Phong không hề muốn cùng Đồng Giáp đối chiến, hấn nói như vậy chỉ để chọc giận Đồng Giáp mà thôi, Tả Đằng Phong ngưng thần đợi Đồng Giáp lướt sắp tới gần, đột nhiên hấn bay lên nóc nhà chạy mất.

Đồng Giáp thấy Tả Đằng Phong đứng tấn nâng hai tay lên chuẩn bị cùng hấn đối chưởng, nhưng ai ngờ Tả Đằng Phong lại bay lên nóc nhà chạy mất, trong cơn giận dữ hấn vội vàng đem linh khí chuyển về hai chân, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo Tả Đằng Phong.

Cân nặng của Đồng Giáp tuyệt đối vượt qua ba trăm, bình thường thì nói thân thể mạnh mẽ to lớn, võ công lại cương mãnh, đương nhiên Tả Đằng Phong không ngu mà đi liều mạng với Đồng Giáp, hấn không thêm một chút hư danh, cũng không sợ người ngoài nói hấn bị Đồng Giáp đánh cho bỏ chạy, mục tiêu của hấn là Đằng Khi.

Cùng Đồng Giáp chơi trò rượt đuổi một vòng, Tả Đằng Phong liền xác định kinh công của Đồng Giáp không bằng hấn, lúc này hấn mới chạy đến chỗ cũ đón 13 lên vai, một trước một sau hướng phía Đông mà chạy. Kinh công là dựa vào linh khí, nhưng thể trọng cũng có một chút quan hệ, Đồng Giáp nặng tới ba trăm cân, còn Tả Đằng Phong chỉ hơn một trăm cân một chút, dù mang theo 13 nhưng vẫn nhẹ hơn Đồng Giáp rất nhiều, Tả Đằng Phong một mực bay đi, chắc chắn Đồng Giáp sẽ không đuổi kịp. Quân con mẹ gì Đại Thủ Ấn của hấn có bao nhiêu lợi hại, đuổi không kịp thì cũng vứt đi.

Lướt đi được năm mươi dặm, Tả Đằng Phong bắt đầu cau mày, kinh công của Đồng Giáp đúng là không bằng hấn, nhưng hấn cũng không đuổi kịp chiếc xe hơi kia, Tả Đằng Phong dùng hết tốc độ cũng không thể rút ngắn khoảng cách với chiếc xe.

Dù vậy Tả Đằng Phong cũng không muốn buông tha, vẫn một mực đuổi theo, lúc trước hấn đã từng thử chạy xe hơi rồi, nên biết chạy một khoảng thời gian phải dừng lại để đổ xăng.

Nhưng lần này Tả Đằng Phong lại tính sai, xăng trong xe còn rất nhiều, đuổi tới giữa trưa chiếc xe hơi cũng không có dừng lại, chiếc xe hơi trong tầm mắt của Tả Đằng Phong từ từ biến thành một con bọ hung, rồi bọ hung lại biến thành hạt đậu đen, đến cuối cùng hạt đậu đen cũng biến mất.

Tả Đằng Phong không muốn Đằng Khi chạy mất, nên vẫn dùng hết sức đuổi theo, Đồng Giáp lúc này cách Tả Đằng Phong khoảng mười trượng, miệng không ngừng chửi bậy, dù là vậy nhưng Tả Đằng Phong cũng buồn bực không thôi.

- Meo meo!

Ba giờ chiều, 13 đứng trên vai Tả Đằng Phong phát ra tiếng kêu, nó vừa lên tiếng, Tả Đằng Phong liền biết nó muốn đi tiểu.

- Nín một lát đi.

Tả Đằng Phong lắc đầu liên tục. Tuy hấn cách khá xa Đồng Giáp, nhưng chỉ cần một thoáng tạm dừng thì Đồng Giáp sẽ đuổi kịp, Đồng Giáp hiện tại đang tức sôi máu, nếu để 13 xuống dưới đi tiểu, Đồng Giáp sẽ xông lại xé xác nó.

13 nghe vậy không kêu nữa, bất quá một lúc sau Tả Đằng Phong thấy 13 lui về phía sau, lập tức hấn nghe được âm thanh đi tiểu của nó, Tả Đằng Phong nghe được âm thanh này lập tức nhú mày, bất kể là mèo đực hay mèo cái thì nước tiểu vẫn là nước tiểu, hấn khẳng định nước tiểu đã dính lên áo choàng.

Tả Đằng Phong đang định răn dạy 13, thì lại nghe được tiếng chửi bậy, rống giận muốn lột da 13, Tả Đằng Phong nghe vậy liền quay đầu lại, thì hấn nhìn thấy Đồng Giáp đang giơ tay áo lau nước tiểu mèo trên mặt, thì ra Tả Đằng Phong bay trước, còn Đồng Giáp thì đuổi theo sát phía sau, nên Đồng Giáp được hưởng hết nước thánh mèo ban.

Tả Đằng Phong thấy thế tâm tình lập tức sáng khoái, Tả Đằng Phong biết mình đã mất dấu Đằng Khi, sở dĩ hấn vẫn còn chạy về phía trước là bởi vì Đồng Giáp, hấn biết sớm muộn gì hấn cũng bắt đuôi Đồng Giáp, nhưng quá trình bắt đuôi sẽ dài đằng đẳng, lúc trước Ngọc Phật đuổi theo Thiết Hải hết mười ngày, lần này Đồng Giáp cũng phải đuổi theo hấn tầm tám đến mười ngày. Nhưng có lẽ đang đuổi nữa đường thì Đồng Giáp sẽ dừng lại đi tiểu.

82. Q.1 - Chương 82: Kỳ Môn Độn Giáp

83. Q.1 - Chương 83: Phân Rõ Âm Dương

84. Q.1 - Chương 84: Lời Vàng Ngọc

85. Q.1 - Chương 85: Loại Con Rùa Đen

86. Q.1 - Chương 86: Nhà Thờ Tổ Cổ Gia

87. Q.1 - Chương 87: Trấn Trụ Thi Khí

88. Q.1 - Chương 88: Xóa Bỏ Nghi Ngờ

Dịch giả: Cậu Út.

Biên Dịch: Goncopius

Núi Giang Tô không lớn lắm, cũng không cao, nhưng Kim Châm cũng không yêu cầu quá cao, rất nhanh đã tìm được một mảnh đất tốt ở phía Tây trấn.

Mảnh đất này mọc đầy cỏ dại, hướng lên phía Bắc mười dặm có một con sông lớn, phía Đông và Tây thì là gò núi, còn về phía Nam lại là một thôn làng rất lớn, địa thế rất là bằng phẳng. Nhưng nơi này so với một địa theo thuyết phong thủy là dựa lưng vào núi cao, đối diện với con sông lớn hoàn toàn khác biệt.

Sau khi xác định phương vị, Kim Châm không nói gì mà quay đầu nhìn về phía Tả Đăng Phong chờ hắn lên tiếng, Tả Đăng Phong cũng không vội vàng nói mà vẫn đang quan sát, hắn biết năng lực mình còn hạn chế nên rất tập trung quan sát, khoảng một khắc đồng hồ sau Tả Đăng Phong mới bắt đầu nói.

-Trên núi ở bên trái mọc rất nhiều cây lớn, chúng tỏ đó là gò đất. Còn trên núi ở bên phải chỉ có cỏ dại, chúng tỏ ở đó chỉ có cát sỏi, dưới chân núi lại có rất nhiều hang động, rất có thể nơi đó sẽ có quặng mỏ. Ở phía Bắc nhìn ra sông lớn, nhưng ở bên bờ bên kia lại là một ngọn núi cao, cho nên vẫn là đối diện núi. Nhìn về phía Nam lại là thôn làng bình thường không có gì lạ, nhưng người dân ở nơi đó thì vẫn phải nhóm lửa nấu cơm, cho nên chắc chắn đó là Hỏa. Từ đó xét tổng thể thì nơi này ngũ hành đều đã đầy đủ. Nhưng mảnh đất này vị trí cũng không phải tốt nhất vì hỏa tương khắc với thủy, thổ ở đây lại hơi nhiều.

Tả Đăng Phong nói.

-Đệ quan xác rất chính xác.

Kim Châm vỗ vai Tả Đăng Phong nói.

-Thời gian rất gấp, chọn được mảnh đất như thế này đã là rất tốt rồi.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Không, lý do ta chọn nơi này là vì hắn chỉ đáng chôn ở đây, mộ địa phân thành ngũ đẳng, nhất đẳng vương hầu, nhị đẳng khanh tướng, tam đẳng là thợ thủ công, tứ đẳng là sĩ tử còn ngũ đẳng là cử lưu. Thời cổ đại thì thương nhân thuộc vào cử lưu, mảnh đất này đã xếp vào tứ đẳng, hắn được chôn ở đây đã là có phúc rồi. Người có phúc sẽ được chôn ở nơi tốt còn người vô phúc thì sẽ không thể có mặt đất tốt được.

Kim Châm liền nói.

-Thì ra người có phúc sẽ được có mảnh đất tốt chính là chỉ nơi chôn cất.

Tả Đăng Phong trước giờ vẫn nghĩ câu này là chỉ mảnh đất để sinh sống.

-Chính xác, đất này chính là chỉ nơi để chôn cất mà không phải nơi sinh sống. Điển tích này trong kinh điển chính thống Đạo gia cũng có ghi chép, sau khi trở về phái Mao Sơn ta sẽ đưa cho đệ một ít, để khi nào rảnh rồi đệ có thể tự nghiên cứu.

Kim Châm gật đầu nói.

-Cám ơn đại ca !

Tả Đăng Phong gật đầu nói cảm ơn.

Mộ địa mà Kim Châm tìm người Cổ gia tất nhiên sẽ không có bàn tán gì. Sau khi khiêng quan tài đến, liền tiến hành đào bới, sau khi múc hết ba thước đất liền lộ ra cát vàng, thêm ba thước nữa thì lộ ra đá bọt, cát vàng và đá bọt chính là tượng trưng ay mắn trong phong thủy. Cổ hội trường vô cùng vui mừng, sau khi hạ huyệt xong liền tặng thêm trăm lượng vàng làm lễ, nhưng sau khi Kim Châm lắc đầu từ chối liền chuyển thành năm mươi cuộn vải vóc, lúc này Kim Châm mới chịu nhận.

Sau khi ăn trưa và nghỉ ngơi xong, Kim Châm liền lệnh cho tám người tùy tùng trở về phái Mao Sơn trước, tự mình cùng với Tả Đăng Phong đi đến nhà vị hương khách thứ ba.

Khác với hai nơi trước, vị hương khách này là một thôn dân nghèo khổ, nhà này cũng đã được phái Mao Sơn thông báo trước, cho nên hai lão nhân đã đợi ở cửa thôn từ sớm. Sau khi chào hỏi, Kim Châm liền hỏi tình hình trong nhà, lão đầu này họ Hoàng, hai lão nhân sinh được hai trai một gái, hai đứa con trai một đứa hai sáu, còn một đứa hai hai, còn người còn gái út năm này mới tròn mười tám, vấn đề là ở người con gái này.

Vào mùa xuân đến mùa hạ chính là thời gian mà nông dân khổ nhất, mặc kệ là ở phương Nam hay phương Bắc, thì thời kì này đều là lúc giáp hạt, vào lúc này gạo và ngũ cốc trong nhà đều đã ăn hết, thời gian này

muốn ăn no cũng là một vấn đề khó khăn. Hai đứa con trai của lão Hoàng đều vào núi săn bắn và đi bắt cá, nhờ đó sống tạm qua ngày. Bình thường thì thời điểm này không thích hợp để săn bắn, bởi vì lúc này là thời kỳ sinh sản, đa số giống cái đều có thai, nhưng vào lúc con người đói khổ thì đâu còn quan tâm nhiều đến vậy, mặc kệ là thỏ con hay nhím con, chỉ cần có thể ăn là được. Lúc đầu thì không có chuyện gì cả, nhưng từ khi đứa con trai thứ hai nhà họ Hoàng đào được một con nhím cái lớn ở sau núi về, con nhím này rất lớn, người nhạ họ Hoàng cũng không quan tâm nhiều mà trực tiếp dùng gậy đập chết làm thịt.

Trong lúc làm thịt, Hoàng lão thái thái bất ngờ phát hiện núm vú của con nhím này bị sưng, chứng tỏ nó đang ở thời kỳ cho con bú, cả nhà ăn thịt nhím đều không bị gì cả, nhưng sáng ngày hôm sau, có sáu bảy con nhím nhỏ chạy đến cửa, vây quanh bộ da của nhím mẹ kêu to, đứa con trai thứ hai của lão Hoàng thấy thế liền dùng gậy trực tiếp đánh chết toàn bộ.

Buổi tối ngày hôm sau, hai lão nhân liền nghe được thanh âm của con gái cùng với tiếng của người con trai thứ hai, nhà họ Hoàng rất nghèo nên hai đứa con trai đều chưa cưới vợ. Bình thường hai người cũng rất chú ý, trong nhà cũng không có chuyện anh trai vào phòng em gái, tại sao vào đêm tối lại có tiếng anh trai trong phòng em gái chứ.

Lão Hoàng cảm thấy không bình thường liền chạy đến phòng con gái, chạy đến nơi lão Hoàng gần như ngất xỉu khi thấy con trai với con gái của lão đang ôm ấp.

Lão Hoàng liền nổi giận, chụp lấy cái xẻng đánh cho đứa con trai thứ phải bỏ chạy, nhưng đúng lúc này đứa con gái lại xông tới phía lão, miệng còn hét to:

-Cho người ăn ta, cho người ăn ta.

Lúc này lão Hoàng liền cảm thấy chuyện này không được bình thường, lập tức khóa cửa phòng lại, gọi đứa con trai thứ đến tra hỏi, lúc này đứa con trai thứ mới kể lại là do em gái của hắn dụ dỗ mình.

Nhưng vẫn không thể tránh bị đòn được, chẳng qua lúc này lão Hoàng lại phát hiện, trong lúc bị đòn đứa con thứ hai cứ cười liên tục, cười rất quỷ dị, lão thái thái liền cảm giác chuyện này có gì đó không bình thường, liền vội vàng chạy đi kêu đứa con lớn, nhưng nhìn tình hình ở phòng đứa con lớn lão cũng rất hoảng sợ, lúc này đứa con lớn nằm trên giường thân hình mềm nhũn, lè lưỡi nhìn nằng chằm chằm.

Cả ba đứa con đều xảy ra chuyện, hơn nữa bệnh tình lại khủng khiếp như vậy khiến cho hai người rất lo lắng. Lão đầu liền đem cửa phòng khóa lại, suốt đêm chạy hơn sáu mươi dặm đến phái Mao Sơn, đến cầu cứu đám đạo sĩ phái Mao Sơn.

Sau khi trở về, lão Hoàng không muốn lộ chuyện xấu trong nhà ra ngoài cho nên không kêu hàng xóm đến giúp, chỉ đem cửa phòng khóa chặt, đau khổ chờ phái Mao Sơn phái người đến giúp đỡ.

-Gióo gióo gặt bão !

Kim Châm nghe xong, hừ lạnh nói.

Lão Hoàng không hề đọc qua sách vở, cho nên không hiểu lời của Kim Châm có ý gì, chỉ liên tục thở dài cầu xin Kim Châm giúp đỡ.

-Đi trước dẫn đường đi.

Kim Châm liền khoát tay áo nói, bình thường việc như thế này hắn sẽ không ra tay, trong mắt hắn thì đây chính là do nhà họ Hoàng tự làm tự chịu.

Hai người liền đi trước dẫn đường, Kim Châm và Tả Đăng Phong liền theo sau, nhà của lão Hoàng ở phía Bắc thôn giáp với núi rừng, cách các nhà khác trong thôn rất xa.

-Đại ca, có đến ba loài âm vật ở bên trong.

Còn cách căn nhà khoảng trăm bước chân, Tả Đăng Phong đã cảm nhận được trong nhà có ba luồng hơi thở âm tính khác nhau.

-Cái gì ?

Kim Châm liền tò mò, hắn không có được trực giác thần bí như của Tả Đăng Phong.

-Chúng nó hình như đã cảm nhận được chúng ta đến cho nên muốn bỏ trốn.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Tình huống như thế này ta chưa gặp lần nào, không thể để chúng trốn được.

Kim Châm vừa nghe xong, liền nhún người nhảy lên, trong tay phóng ra đồng tiền chui vào lòng đất, đi quanh một vòng liền lập xong trận pháp, sau khi hoàn thành trận pháp thì cảm giác của Tả Đăng Phong hoàn toàn không còn tác dụng, không cần hỏi cũng hiểu đây là do tác dụng của trận pháp mà Kim Châm dùng để vây khốn âm vật.

-Mày lên trên cây chờ tao, không cho phép tự tiện đi xuống.

Tả Đăng Phong nhìn 13 đang trợn tròn mắt nói, 13 nghe xong liền nhanh nhẹn leo lên cây, đến chỗ chạc cây nằm xuống thăm dò xung quanh.

-Chờ ở ngoài đi, không nên đi vào.

Tả Đăng Phong liền nhìn hai lão nhân dận dò, sau đó liền chạy theo Kim Châm.

Tả Đăng Phong nhanh chóng đi theo Kim Châm vào nhà tây.

Ba đứa con của lão Hoàng đều ở nhà tây, cả ba thân thể đều trần truồng, lạnh run, trên giường khắp nơi đều có vết máu, nữa thân dưới của nữ nhân và nam nhân đều máu thịt be bét, rất rõ ràng đây chính là do âm vật hành hạ.

-Huynh đệ, nói thử xem mấy con âm vật này là gì nào ?

Kim Châm liền mỉm cười nhìn Tả Đăng Phong hỏi.

-Không biết !

Tả Đăng Phong nhìn một lát, nhíu mày nói, hẳn chỉ có thể cảm giác trong cơ thể ba người này có âm vật tồn tại nhưng không thể cảm giác cụ thể chúng thuộc loài nào.

-Lão đại là bị rắn nhập, lão thứ thì là chồn, còn người con gái là nhím, đều là những loài âm vật thường gặp.

Kim Châm cười nói.

-Con nhím thì chính là báo thù, nhưng rắn với chồn tại sao lại tham gia giúp vui?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Bị động vật nhập thân chia làm ba loại, loại thứ nhất là vì ăn uống của bản thân, nói thẳng ra chính là vì muốn có chỗ tốt, loại này người bị ám sẽ có một ít tập tính của con vật nhập vào. Loại thứ hai chính là báo thù, người phụ nữ chắc đã nuốt một miếng thịt nhím sống, cho nên mới bị nó nhập vào. Còn loại thứ ba đơn giản chỉ là ham vui, muốn gây sức ép.

Kim Châm vẫn không gấp ra tay chữa trị.

Tả Đăng Phong liền hỏi :

-Ba loài động vật này, loài nào lợi hại nhất ?

Kim Châm liền thuận miệng đáp :

-Chồn thông minh nhất, nhím ác độc nhất, rắn thì ngoan cố nhất.

-Người như thế nào dễ bị chúng nhập nhất ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Người thiếu âm đức với người phụ nữ bị sinh non.

Kim Châm trả lời.

-Làm sao đoán được lý do chúng nhập vào người, là vì báo thù hay là vui đùa chứ ?

Tả Đăng Phong tiếp tục hỏi.

-Nếu là chỉ là vui đùa thì sau khi bị chúng nhập vào, người đó sẽ làm ra nhiều hành động quái dị, nhưng thân thể sẽ không bị thương tổn gì. Còn nếu là báo thù, thì chúng sẽ bắt người đó tự làm thương bản thân mình. Còn nếu như muốn ăn gì đó, chúng sẽ giúp người xem bói, để kiếm lấy tiền tài, chồn rất thích làm chuyện này.

Kim Châm liền nói.

-Chồn biết coi bói đúng sao ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Làm sao mà đúng được chứ, ta ví dụ nhé, ngày mai nhất định đệ sẽ nhặt được một đồng vàng, nhưng nó lại nói đệ đi nơi khác nhặt được một đồng bạc, như vậy đệ sẽ cho rằng nó coi đúng, nhưng thực tế là nó đang làm hại đệ.

Kim Châm liền nói.

-Biểu hiện rõ ràng nhất khi bị chồn nhập là gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Nam gầy, nữ béo !

89. Q.1 - Chương 89: Đại Đạo Rộng Mở

Dịch giả: Cậu Út.

Biên Dịch: Goncopius

-Béo với gầy có liên quan gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Chồn cũng chia ra đực và cái, giống đực thích nhập vào nam nhân lớn tuổi, còn con cái thích nhập vào phụ nữ trung niên. Cũng may là những dị loại có khả năng nhập vào con người cũng không nhiều, chỉ là hi hữu thôi.

Kim Châm liền nói.

-Vì sao chúng sợ huynh như vậy ?

Tả Đăng Phong liền nhíu mày hỏi.

-Không phải là chúng nó sợ ta, mà là sợ chúng ta, lúc trước khi chúng ta độ Lôi Kiếp, thì linh khí bên trong cơ thể đã có hơi thở của thiên lôi, đây chính là khắc tinh với âm vật.

Kim Châm liền giải thích.

-Bây giờ làm gì đây ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

Kim Châm liền nói:

-Làm gì cũng được, có thể đánh chết hoặc thả đi cũng không sao.

Hắn vừa nói xong, ba người bị âm vật nhập vào lập tức quỳ rạp xuống đất, bái lạy liên tục.

Kim Châm thấy vậy liền phát linh khí hư không nắm lấy cô gái xoay người đi ra, thẳng đến gần cửa mới buông xuống, cô gái vừa rơi xuống đất như vừa tỉnh mộng, ngơ ngác nhìn về phía cha mẹ cùng hai người Đỗ Tả.

-Đem nàng vào nhà mặc quần áo, không nên tới nhà tây.

Kim Châm lấy ra hai đồng tiền ấn lên hai mắt của mình, sau đó lấy ra một lá bùa màu vàng, sau khi bắt ấn thì lá bùa hư không bốc cháy, linh khí tăng lên, Kim Châm liền không chế lá bùa đánh về phía tây cách ba trượng, lá bùa liền bùng cháy, âm khí liền tan.

Kim Châm nhìn Tả Đăng Phong nói :

-Bản thể của nó đã không còn, oán khí lại rất nặng cho nên không thể tha !

Tả Đăng Phong chậm rãi gật đầu, hẳn hiểu được nguyên lý mà lá bùa của Kim Châm bốc cháy, đó là do linh khí nén lại tạo thành, lúc này hẳn đang cố suy nghĩ có thể dùng thứ gì để thay thế cho lá bùa kia.

Trong lúc Tả Đăng Phong còn nhưu mảy suy nghĩ, Kim Châm liền xoay người đi vào trong phòng, một lát sau đã ném người con trai lớn ra ngoài, người này tứ chi đều mềm nhũn, bị Kim Châm nắm lấy giống như không có xương cốt.

Vừa bị Kim Châm ném ra cửa, người thanh niên liền tỉnh lại, xung quanh nơi này đã bị Kim Châm bày trận pháp từ trước, sau khi thoát khỏi nơi này, hồn phách của con rắn nhập vào người này liền lập tức rời khỏi cơ thể để chạy trốn.

Tả Đăng Phong liền nói :

-Đại ca, ta muốn đi xem bản thể của nó.

Hắn chưa gặp tình huống này bao giờ cho nên rất tò mò, còn có nguyên nhất rất lớn nữa là hắn muốn đi xem xét vị trí địa lý nơi con rắn này sinh sống, xem thử loại vị trí như thế nào mới có xuất hiện loại động vật có đạo hạnh như thế.

-Để ta dẫn đệ đi.

Kim Châm liền gật đầu đồng ý, liền thả nam thanh niên xuống quay đầu chạy về hướng Bắc, lúc trước hắn đã dùng hai đồng tiền tạm mở ra Thiên Nhân, cho nên có thể nhìn thấy âm hồn.

Thực ra thì Tả Đăng Phong cũng có thể cảm nhận được hướng di chuyển của đạo âm vật nó, cho dù không có Kim Châm dẫn đường hắn vẫn có thể tìm được.

Tả Đăng Phong vừa chạy đi, 13 ở trên cây liền kêu to, Tả Đăng Phong liền xoay người khoát tay nói :

-Đừng chạy lung tung, tao sẽ về ngay.

Ở một vùng đất trũng trong sơn cốc về phía Bắc hơn mười dặm, diện tích rất lớn, bên trong cỏ dại rậm rạp, ở phía đông có một oa nhỏ chỉ rộng mấy trượng, nước hồ rất đục, nước hồ có màu vàng sẫm, ở bên bờ cỏ lau mọc loạn, hồn phách của con rắn kia chính là chạy đến nơi này.

-Ở nơi thấp đều là nước bùn, không cần đi vào chỉ cần truyền linh khí vào nước ép nó phải ra là được.

Kim Châm liền nhắc nhở.

Tả Đăng Phong liền làm theo cách đó, sau một lát mặt hồ liền xuất hiện gợn sóng, theo sau sóng nước một con rắn kỳ lạ dài hơn một trượng màu đỏ nhanh nhẹn lao ra, sau khi nổi trên mặt nước liền cắn về phía Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong liền dùng linh khí chụp lại, nhẩy ra khỏi vùng đất trũng.

-Đại ca, đây là loài rắn gì vậy ?

Tả Đăng Phong vừa hỏi vừa ngắm nhìn con rắn kì lạ trong tay, nói nó kỳ lạ là bởi vì cái đầu của nó là hình trụ lại không lớn, cái đuôi lại không nhỏ, nhìn sơ qua giống như không có đầu đuôi vậy.

-Huynh đệ, đại ca của đệ không phải cái gì cũng biết đâu !

Kim Châm lắc đầu cười nói.

-Để ý nó giữ gìn đệ.

Tả Đăng Phong liền nói, mặc dù Kim Châm không biết hắc định làm gì nhưng vẫn phát ra linh khí đem con rắn đó giữ chặt.

Tả Đăng Phong liền chạy ra ngoài xa, nhắm hướng Đông mà đến, con rắn này sống ở trong nước nhưng lại có màu đỏ, mà màu đỏ đại diện cho Hỏa, như vậy con rắn này chính là sinh ra ở trên mặt đất rồi mới đi vào sống ở trong nước, nó có cả hai thuộc tính Thủy và Hỏa. Mộc sinh Hỏa mà Kim sinh Thủy, cho nên Kim và Mộc chắc chắn không khắc chế được nó, chỉ có Thổ may ra có thể. Tả Đăng Phong nhanh chóng leo lên đỉnh núi, chọn lấy năm tảng đá ở nơi có ánh sáng mặt trời tốt nhất. Sau đó hắc liền trở lại, dựa theo vị trí của âm dương ngũ hành mà bày trận, Kim Châm đứng bên cạnh nhìn hắc bận rộn mà khó hiểu, sau khi Kim Châm thu lại linh khí, con rắn này không bị giam giữ nữa liền nhảy lên thoát khỏi trận pháp mà Tả Đăng Phong vừa bày ra.

-Con mẹ nó không có tác dụng sao !

Tả Đăng Phong tức giận nói, nhắc tảng đá lên đập về phía con rắn.

-Nếu như có đủ ngũ hành thì chính là cân bằng, mà cân bằng thì làm sao vậy khôn được nó, huynh đừng vội, từ từ suy nghĩ đi!

Kim Châm vừa cười vừa an ủi, Tả Đăng Phong nhỏ hơn hắc đến mười tuổi, cho nên hắc cũng không trách Tả Đăng Phong vội vàng nóng nảy.

-Lại giúp đệ trông chừng nó !

Tả Đăng Phong không cam lòng, lại xuất linh khí đem con rắn bắt lại, Kim Châm thấy vậy cũng đành cười khổ giúp nó trông giữ gìn.

Tả Đăng Phong liền xoay người rời đi, lúc này hắc liền đổi suy nghĩ mới, dựa theo bát quái mà nói thì Thủy và Hỏa là do Khảm, Cách và Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Cấn hợp lại thành bát quái. Như vậy thì chỉ cần tìm được sáu loại kia có thể sẽ giam cầm được con rắn này.

Sau một lúc tìm kiếm, Tả Đăng Phong nhanh chóng tìm được sáu vật phẩm, đồng hồ ứng với Càn, cái vó ứng với Khôn, một viên Kim Đậu ứng với Chấn, một đoạn cây ứng với Tốn cuối cùng là nham thạch ứng với Cấn và một ít cỏ dại đối ứng với Đoái.

Lúc này Kim Châm càng khó hiểu hơn, ở trong mắt hắc thì Tả Đăng Phong tìm những thứ này chẳng liên quan gì với nhau cả, nhưng hắc vẫn kiên trì đợi cho Tả Đăng Phong bố trí xong trận pháp mới thu lại linh khí thả con rắn kia ra.

Sau khi Kim Châm thu lại linh khí, con rắn kia cũng không bỏ trốn mà chỉ chạy lòng vòng quanh trận pháp vừa bố trí, càng lúc tốc độ càng nhanh, cuối cùng đến cả Tả Đăng Phong và Kim Châm cũng không nhìn rõ.

-Huynh đệ, chúc mừng đệ !

Kim Châm liền chúc mừng. Hắc cảm thấy cuối cùng Tả Đăng Phong đã có thể nắm giữ được đạo lý để bày ra trận pháp rồi.

-Đệ chỉ muốn nó bất động ở bên trong, chứ không hề muốn nó chạy quanh mà !

Tả Đăng Phong liền dùng chân đá văng con rắn xui xẻo kia, sau đó liền thu dọn lại những thứ vừa bày ra kia.

-Từ từ sẽ được, đừng vội vàng !

Kim Châm nhìn Tả Đăng Phong khen ngợi nói. Mặc dù trước mắt Tả Đăng Phong bố trí trận pháp vẫn chưa hoàn mỹ, nhưng cái chính là hắc đã nghĩ ra cách tự mình bày được trận pháp, điều này đã là rất đáng nể rồi.

Tả Đăng Phong liền gật đầu đồng ý, lúc này hắn đã hiểu được vì sao con rắn đó lại chọn nơi này để sống, nhưng hắn vẫn không nói ra, dù sao thì mỗi người tự có cách hiểu riêng về âm dương ngũ hành bát quái địa chi, cách hiểu khó mà giống nhau được.

Sau khi trở lại nhà lão Hoàng, thì phát hiện đứa con cả đã được đỡ lên giường ở nhà đông, còn nữ nhân thì ngồi khóc lóc trên giường cha mẹ, ở nhà tây thì vẫn đang giam giữ một con chồn.

Tả Đăng Phong ghét nhất chính là nữ nhân khóc, vì vậy mà không đợi Kim Châm ra tay hắn đã phát ra một đạo linh khí tràn vào người đứa con thứ hai, linh khí vừa vào một đạo âm khí đã bị bức ra ngoài, hắn liền khép năm ngón tay lại bóp nát hoàn toàn hồn phách của con chồn.

Lúc năm ngón tay Tả Đăng Phong bóp nát đạo hồn phách đó thì Kim Châm khẽ nhíu mày, lúc này hắn hoàn toàn có nhận thức mới về Tả Đăng Phong, chủ yếu nhất là hắn nhận ra sát khí của Tả Đăng Phong rất nặng, người như vậy nếu như nắm giữ thực lực vượt xa người thường thì chắc chắn sẽ là một sát tinh sát phạt tùy tâm. Vào lúc này, Kim Châm âm thầm cảm thấy bản thân may mắn, may mắn là bản thân hắn luôn xem Tả Đăng Phong là bạn tốt mà đối xử.

Việc chính đã làm xong, hai người liền rời đi, đi đến một nhà giàu cách nơi này hơn ba mươi dặm về phía Đông Nam, một hầu gái ở nhà này bị bà lớn đã chết nhập vào, buổi tối thường nhảy lên nhà lật ngói còn ba ngày thì thường mắng chửi người hầu.

Lúc hai người đến thì đã là sáng sớm, chủ nhà họ Tôn liền đem hai người đón vào nhà, khi vào đến nhà liền phát hiện một nhà hoàn đang ở nhà chính ăn điểm tâm, khi hai người vừa đến liền đem tô canh hắt trắng về phía hai người, hết lớn :

-Ta không sợ các người !

-Thật không sợ sao ?

Kim Châm liền cười nói.

-Bà đây đã ở nhà họ Tôn mấy chục năm, lại giúp sinh còn giữ gìn nhà cửa cho kẻ không có lương tâm này, vậy mà bây giờ đã đến bảy mươi còn muốn đi cưới vợ nhỏ.

Nhà hoàn trẻ tuổi liền cầm chén cơm đánh về phía lão Tôn.

Kim Châm và Tả Đăng Phong phì cười, nhà hoàn này hoàn toàn chẳng phải bị quỷ nhập gì cả, đơn giản chỉ là giả thần giả quỷ để tiền thân mà thôi.

-Chân nhân, van xin ngài giúp ta, tiền nhan đèn nhất định sẽ không thiếu !

Lão Tôn lúc này liền thở dài liên tục nhìn Kim Châm nói.

-Người này đúng là bị quỷ hồn nhập vào, nhưng có phải người vợ đã chết hay không thử mới biết được, lẽ quỷ sợ nhất là đồ bẩn thỉu, đem nạng nhốt vào nhà vệ sinh đi, sau ba năm quỷ hồn sẽ tự biến mất. Nếu không nhất định sẽ khiến cho nhà người nhà tan cửa nát.

Kim Châm liền nhìn lão Tôn nói.

Lão Tôn biết Kim Châm là cao nhân, nghe hắn nói vậy xong không chút do dự mà làm theo.

Sau khi nhận tiền nhang đèn, hai người cũng không trở về phái Mao Sơn ngay, mà kiếm một quán rượu dưới chân núi nhâm nhi, để làm lễ tiễn chân Tả Đăng Phong. Vào chạng vạng tối thì Tả Đăng Phong đem theo hơn mười bộ sách quý của Đạo gia rời khỏi phái Mao Sơn.

Mỗi việc mà Tả Đăng Phong làm đều không ngoài cứu sống Vu Tâm Ngữ, cho nên sau khi rời khỏi phái Mao Sơn hắn liền đem 13 trở lại Đồ Thư Quán ở Nam Kinh, đem đi một đồng lớn sách quý, sau đó ngay trong đêm nhắm hướng Hồ Nam rời đi.

90. Q.1 - Chương 90: Nhà Trọ Hỉ Thần

Dịch giả: Cậu Út.

Biên Dịch: Goncopius

Ba ngày sau, Tả Đăng Phong đến huyện Nguyễn Lăng tỉnh Hồ Nam, phái Thần Châu có khả năng ở đây, nói như vậy là vì chính bản thân Tả Đăng Phong cũng không biết vị trí chính xác của phái Thần Châu, chỉ biết đại khái là ở trong khu vực này.

Ngày trước Ngọc Phật từng nói gặp được Cửu Dương Hầu ở trong rừng cây cách phái Thần Châu ba trăm dặm, Thần Châu chính là ở trong địa phận huyện Nguyễn Lăng, cho nên Tả Đăng Phong mới đến nơi này đầu tiên.

Cổ ngữ có nói : Công đức thiện kỳ sự tất tiên lợi kỳ khí(*), cho nên trước khi vào núi phải chuẩn bị thật tốt, ba mươi cân gạo dùng vải che mưa gói lại thật chặt, hai cân muối ăn cộng thêm một cái nồi sắt nhỏ. Tả Đăng Phong chuẩn bị gạo cũng không phải vì thói quen mà là gạo dễ mang theo, một cân gạo có thể nấu ra ba cân cơm, ba mươi cân gạo đủ cho hắn ăn được ba mươi ngày. Còn muối ăn là bắt buộc phải mang, trừ những thứ đó ra thì hắn không đem theo bất kì gia vị nấu nướng nào theo cả, hắn đến đây cũng không phải là đi du lịch.

(*):Quan muốn giỏi, phải hiểu rõ tài năng của kẻ dưới cơ mình

Một con dao găm một thanh khảm đao, dao và đao chỉ để chế biến thức ăn và chặt cây mở đường, không hề có tác dụng phòng thân, nếu như đạo thuật của hắn còn không bảo vệ được chính mình, thì đao cùng với dao càng vô dụng.

Quân NB lúc này còn chưa đánh đến Hồ Nam cho nên dân chúng ở đây vẫn sinh sống yên bình, lúc này đã vào mùa hè, cho nên độ ẩm ở Hồ Nam rất cao, cộng thêm mưa dầm cho nên không khí rất ẩm ướt. Ngoài ra thì Hồ Nam còn rất nhiều núi lớn, khắp nơi đều là rừng rậm heo hút, cho nên muỗi cũng rất nhiều, ngay cả trong huyện thành cũng có muỗi, việc này khiến cho người ở phương Bắc như Tả Đăng Phong khó thích ứng được. Nhưng không thích ứng nhất vẫn là người dân ở đây nói rất nhanh, khẩu âm địa phương rất nặng khiến hắn nghe không hiểu.

Sau khi chuẩn bị xong thức ăn Tả Đăng Phong cũng không vào núi ngay, chạy liên tục một đường khiến hắn và 13 đều rất mệt mỏi, hơn nữa lúc này vẫn còn mưa lớn, cho nên Tả Đăng Phong quyết định vẫn là ăn một bữa thật no và ngủ một giấc thật đã rồi mới vào núi.

Đồ ăn ở nơi này có đủ bốn vị ngọt bùi cay đắng, cả bốn loại đồ ăn này hắn đều thích, nhất là đồ cay, thức ăn ở đây đều có thêm ớt bên trong, ớt đối với người thường sẽ có tác dụng xua đi khí lạnh, nhưng đối với Tả Đăng Phong thì ớt không còn tác dụng gì, bởi vì sau khi đạt đến cảnh giới Chí Tôn thì linh khí trong cơ thể tự vận chuyển, không dám nói bách độc bất xâm nhưng bách bệnh bất sinh vẫn là có.

Tả Đăng Phong không tin vào tiền giấy, cho nên trên người chỉ mang theo vàng và tiền Đại Dương, tiền Đại Dương là thông dụng cả nước, vào chạng vạng tối Tả Đăng Phong mới tìm được nhà trọ duy nhất trong huyện thành, nhà trọ này có cái tên thật vui vẻ “ Nhà trọ Hỉ Thần”. Vào chạng vạng tối thì lão chủ khách sạn đốt lên một loại thảo dược tỏa ra mùi giống cỏ khô, loại thảo dược này có tác dụng xua đuổi muỗi rất tốt.

Tả Đăng Phong ở trong một căn phòng có giường chung, từ nam đến bắc dài hơn hai mươi mét, rộng năm sáu thước. Vì huyện Nguyễn Lăng rất nhỏ, cho nên nhà trọ ở nơi này chỉ là loại phòng giường chung giá rẻ. Nhưng nơi này khá hẻo lánh, cho nên khách ở trọ rất ít, thành ra giống như một mình Tả Đăng Phong được ở phòng lớn vậy.

-13 , mày từng gặp mười hai loài vật kia chứ ?

Tả Đăng Phong nằm trên giường hỏi 13.

13 nghe xong cũng không có mở mắt, mấy ngày nay nó cũng chịu khổ không ít. Tả Đăng Phong thấy vậy cũng không hỏi nữa, nằm nghiêng nghĩ ngợi về con đường khó khăn sau này, diện tích TQ rộng lớn, tám bộ

lạc năm đó cũng đều ở những nơi xa xôi hẻo lánh, Tả Đăng Phong đoán nếu muốn tìm được sáu loài vật thuần âm thì ngắn nhất cũng phải mất năm năm.

5 năm khá là dài, nhưng Tả Đăng Phong không hề sợ dài, bởi vì ít nhất trong đoạn thời gian này Tả Đăng Phong vẫn có điểm tựa tinh thần. Bởi vì trong lòng Tả Đăng Phong vẫn luôn sợ hãi, không phải sợ hãi những khó khăn tương lai gặp phải, mà là sợ hãi sau khi tìm đủ sáu loài vật thuần âm vẫn không thể cứu sống lại Vu Tâm Ngữ, hơn nữa hẳn rất rõ ràng khả năng này là rất lớn.

Kim Châm với Ngọc Phật đều là cao nhân Đạo Môn, thật tế thì hai người họ cũng không tin hẳn có thể cứu sống lại Vu Tâm Ngữ, nếu không thì ngày đó Ngọc Phật cũng không nhìn hẳn bằng ánh mắt tràn ngập thương hại và đồng tình, Tả Đăng Phong đã hai mươi sáu tuổi, hẳn đủ để đọc hiểu ánh mắt của Ngọc Phật, nhưng hẳn nguyện không tin tưởng Ngọc Phật, với hẳn thì có hy vọng vẫn còn tốt hơn không có hy vọng, cho nên chỉ cần còn một tia hy vọng thì hẳn cũng sẽ không buông tha.

-Anh nhất sẽ cố hết sức, mặc cho kết quả như thế nào đi nữa thì cũng sẽ không để em phải oán trách taanh

Tả Đăng Phong tự nói. Vu Tâm Ngữ đã từ bỏ mạng sống vì hẳn, nếu như hẳn có thể cứu sống này, nhất định nàng sẽ rất cảm động. Còn nếu thất bại, hẳn cũng có thể thanh thản trong lòng vì đã dốc hết sức lực, sau này xuống suối vàng hẳn có mặt mũi để gặp nàng.

Ngọc Phật đã từng hỏi hẳn nếu như không thể cứu sống Vu Tâm Ngữ thì hẳn sẽ làm gì? Tả Đăng Phong đã trả lời “Nếu không thể để nàng đi cùng với ta vậy thì ta sẽ đi cùng với nàng” Câu nói này đã thể hiện hết ý nghĩ trong lòng hẳn, nếu như không thể cùng nhau sống trên trần gian, vật thì cả hai sẽ cùng ở âm phủ. Tả Đăng Phong luôn một lòng suy nghĩ như vậy, nếu quả thực sáu loài vật thuần âm không thể cứu sống Vu Tâm Ngữ, vậy hẳn sẽ tự đoạn kinh mạch, tán công tự sát, quyết không sống trên đời nữa.

Bên ngoài mưa rơi lất phất, bên trong khách sạn vắng vẻ, Tả Đăng Phong vẫn nằm ở một góc tối, áo bào trên người càng rách rưới hơn trước. Tả Đăng Phong luôn mong ước một ngày Vu Tâm Ngữ sẽ làm cho hẳn một cái áo mới, nhưng hẳn hiểu rất có thể chiếc áo choàng này sẽ cùng hẳn đi đến nơi cuối cùng cuộc đời.

Chạng vạng sáng thì mưa nhỏ dần, 13 cũng tỉnh ngủ.

-13, trước đây mày đã từng gặp mười hai loài động vật kia chưa?

Tả Đăng Phong liền cất tiếng hỏi.

13 nghe xong liền gật gật đầu.

-Đã gặp toàn bộ?

Tả Đăng Phong liền hỏi lại kỹ càng.

13 lại gật đầu lần nữa.

-Thật tốt quá!

Tả Đăng Phong liền vui vẻ ngồi dậy, nếu như 13 đã từng gặp tất cả mười hai loài động vật đó, vậy thì nhiên nó sẽ có thể nhận ra chúng.

-Nếu gặp lại chúng lần nữa thì mày có thể nhận ra chứ?

Tả Đăng Phong vui mừng hỏi.

13 nghe xong hơi chần chừ một lát rồi mới gật gật đầu.

-Con khi đã lớn như thế thì con trâu còn lớn đến đâu chứ?

Tả Đăng Phong liền muốn ước lượng thân hình của sáu loài vật kia.

13 nghe xong liền đi một đoạn trên giường, đi được một khoảng nó liền dừng lại, lúc này Tả Đăng Phong nhìn khoảng cách mà nó vừa đi, so sánh với trâu bình thường cũng không khác mấy.

-Thỏ thì từng nào?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 liền đi lui lại, lần này chỉ đi vài bước nó đã dừng.

-Nhỏ vậy sao ?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên, dựa theo khoảng cách mà 13 vừa đi thì con thỏ quá nhỏ so với con khỉ của Ngọc Phật .

13 nhìn Tả Đăng Phong gật đầu.

Tả Đăng Phong liền cảm thấy khó, nhỏ như thế chắc chắn rất khó tìm.

-Rắn thì lớn từng nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

13 vừa nghe liền bắt đầu di chuyển, đi thẳng mãi đến tận cửa mới dừng lại, lúc này cửa phòng đã đóng, nếu không chắc nó còn tiếp tục đi tới.

-Lớn đến vậy sao !

Tả Đăng Phong trợn mắt nói, phòng này dài đến hơn hai mươi mấy thước, vậy mà con rắn kia còn có thể dài hơn, vậy thì cái đầu của nó phải to đến mức nào chứ ?

13 cũng không biết an ủi, chỉ xoay người nhìn Tả Đăng Phong gật đầu.

-Rồng, rồng thì lớn như thế nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi, thực tế thì hắn không cần tìm rồng, lần này hỏi chỉ là muốn thử xem nó lớn như thế nào thôi.

Lúc này 13 chỉ đi chừng mười lăm mét đã dừng lại.

-Rồng còn nhỏ hơn rắn ?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên hỏi.

13 liền gật đầu, trước đó hắn còn cảm thấy may mắn là mình không cần tìm rồng, nhưng bây giờ xem ra thì tìm rồng còn dễ hơn tìm rắn.

-Dê thì lớn từng nào ?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 liền đi vài bước, xem ra dê này cũng không khác với dê thường lắm.

-Gà thì sao ?

Tả Đăng Phong liền tiếp tục hỏi.

13 liền đi ra một đoạn, dựa theo đó thì Tả Đăng Phong đoán được gà này dài hơn hai trượng, cái đầu cũng khá lớn, cái đầu lớn như thế chắc chắn không phải gà bình thường rồi.

-Lợn thì từng nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi câu cuối.

13 nghe xong liền tiếp tục đi một đoạn, lúc này xem ra lợn cũng dài hơn mười thước, cũng là một tên to xác.

Sau khi 13 diễn tả xong thì Tả Đăng Phong liền có kết luận, rắn cùng với lợn thuộc loại động vật biến dị lớn, thỏ thì thuộc loài vật nhỏ, còn các loài khác thì không khác với bình thường lắm.

-Con gà kia có màu gì ? Mà thôi mày đi ngủ đi.

Tả Đăng Phong liền khoát tay, thị lực của mèo không phân biệt được rõ màu sắc, nếu có hỏi thì cũng như không.

13 nghe xong cũng không tiếp tục ngủ, nó vốn thích hoạt động vào ban đêm.

Đúng lúc này thì có tiếng đập cửa, sau đó cửa liền bị mở ra, lão chủ nhà trọ nhìn Tả Đăng Phong tuôn một tràng, căn bản Tả Đăng Phong không hiểu hắn nói gì, nhưng dựa theo vẻ mặt thì có thể đoán là hắn muốn Tả Đăng Phong chuyển sang căn phòng khác.

Tả Đăng Phong liền lắc đầu, cố gắng nói từng chữ, ý là “Nơi này rất tốt, không cần đổi”.

Lão chủ không biết làm gì đành cầm theo ngọn đèn ra ngoài, không lâu sau Tả Đăng Phong liền nghe được rất nhiều tiếng bước chân, lúc đầu hắn nghĩ là quân lính đến nhưng tiếng bước chân không phải do đi đường tạo ra mà là nhiều người cùng nhảy tạo nên, xen lẫn còn có tiếng chuông.

Trong lúc Tả Đăng Phong đang khó hiểu thì bên ngoài có tiếng nói “nhà trọ Hỉ Thần, đại cát đại lợi”, câu này là dùng tiếng Hán nói, cho nên Tả Đăng Phong nghe hiểu, lúc này hắn đã hiểu nhà trọ này là gì, ở Hồ Nam tương Tây có phong tục căn thi, nhà trọ này chắc chắn là nơi cho người chết ở.

91. Q.1 - Chương 91: Tương Tây Dẫn Thi

Lúc này toàn bộ lông mao trên người Tả Đăng Phong dựng đứng, lập tức nhảy xuống giường, những hành động này đơn giản chỉ là phản ứng theo bản năng, sau khi xuống giường thì hắn mới tỉnh lại, với tư vị bây giờ của hắn thì mấy thứ này chẳng có gì đáng sợ cả.

Một lát sau, trước cửa nhà trọ xuất hiện một người đàn ông mang áo đen đội nón, người này liên tục lắc chiếc chuông trong tay và hô lớn “Nhà trọ Hỉ Thần, đại cát đại lợi” Nhưng mặc kệ hắn hét hơn nửa ngày, đám xác chết cũng chỉ nhảy nguyên một chỗ mà không dám tiến vào bên trong nhà trọ.

Bên ngoài trời đang mưa, người đàn ông liền nổi nóng, đem chiếc chuông giắt vào hông chạy ra ngoài ôm một xác chết trên trán có dán một lá bùa vàng, chắc chắn đây là một xác chết của một người chết nơi đất khách, như vậy thì người áo đen mang nón chắc chắn là một người dẫn thi rồi.

Sau khi người dẫn thi đem xác chết đó đặt dựa vào vách tường ở nhà đông, liền vội vàng xoay người chạy ra ngoài tiếp tục, nhưng bất ngờ là khi hắn vừa thả tay ra xác chết kia đã bật nhảy chạy ra ngoài.

Người dẫn thi có lẽ từ trước đến giờ chưa gặp tình huống như thế này, liền thả xác chết mới ôm trên tay xuống, xoay người đuổi theo ôm xác chết mới bật chạy về, bên ngoài mưa càng lúc càng lớn, chữ chu sa trên lá bùa màu vàng trước trán mấy xác chết nhát胆.

Lúc đầu Tả Đăng Phong cũng khó hiểu, nhưng hơi suy nghĩ hắn liền hiểu rõ, mấy xác chết này không chịu sự khống chế của người trung niên kia là vì chúng đều là Âm vật, mà hắn lại từng độ qua Thiên Kiếp cho nên Linh khí trong người có ẩn dấu uy áp của Thiên Lô, chính là khắc tinh của Âm vật.

Đến đây thì Tả Đăng Phong liền đem Linh khí chạy trong kinh mạch thi về khí hải, vừa làm xong thì đám xác chết cũng bắt đầu nghe theo lệnh của người dẫn thi, tất cả đều tự bật người đi vào nhà trọ, đứng dựa vào tường, Tả Đăng Phong đếm được tổng cộng có bảy xác chết, sáu người lớn và một đứa bé.

Sau khi các xác chết đều vào đủ, chủ nhà trọ cũng cầm đèn theo vào, có lẽ hắn đã gặp tình huống như thế này nhiều rồi cho nên không có sợ hãi, sau khi vào nhà liền treo đèn lên, cùng với người dẫn thi nói chuyện, lúc này hai người đều dùng tiếng địa phương cho nên Tả Đăng Phong hoàn toàn nghe không hiểu.

-Mày ngoan ngoãn một chút!

Tả Đăng Phong kéo 13 đang dựng râu tròng mắt tức giận lại, thói quen đi tiểu của 13 đã là bản tính rồi, khó mà thay đổi được.

Người dẫn thi sau khi dàn xếp xong mấy xác chết, liền cởi áo gỡ nón ngồi xuống giường nghỉ ngơi, lúc này Tả Đăng Phong mới phát hiện trên mặt người này có một vết đao chém, kéo dài từ mi trái đến tận mũi, vết chém rất dài, một con mắt bị mù.

Người dẫn thi thấy Tả Đăng Phong nhìn về phía mình, liền gạt đầu ra vẻ chào hỏi, người dẫn thi hành tẩu trên giang hồ chính là dựa vào hòa khí, Đạo thuật của bọn họ đều không cao thâm, cho nên không thể dùng để chiến đấu được.

-Lão ca chính là người phái Thần Châu sao ?

Tả Đăng Phong thấy hắn mặc dù lớn lên xấu xí nhưng nhìn rất thân thiện, liền lên tiếng bắt chuyện.

-Nói thật với người anh em, phái Thần Châu thu đồ đệ cực nghiêm, còn trẻ như ta bây giờ làm gì có tư cách nhập môn, tiên sư đã từng được các tiên trưởng phái Thần Châu chỉ điểm, cho nên mới học được mấy chiêu sống qua ngày.

Người dẫn thi liền nói.

Lúc này thì tiểu nhị đã bưng đồ ăn lên cho người dẫn thi, người dẫn thi liền khách khí mời Tả Đăng Phong ăn cùng, nhưng hắn chỉ mỉm cười từ chối. Người dẫn thi có lẽ đã lâu lắm chưa ăn gì, chỉ một chốc lát đã xử lý xong đồng thức ăn, sau đó móc tiền trong người ra bỏ vào mâm thức ăn.

-Lão ca, anh có biết Ngọc Phật hay không ?

Tả Đăng Phong vừa vuốt ve 13 vừa hỏi.

-Ngọc chân nhân là tiểu sư muội của Cao chân nhân, trưởng giáo phái Thần Châu, pháp lực tinh thâm, người nào không biết cơ chứ!

Người dẫn thi liền trả lời.

-Anh biết phái Thần Châu ở đâu chứ, ta với Ngọc chân nhân là bằng hữu cho nên muốn đến thăm nàng.

Tả Đăng Phong liền hỏi. Nơi này thuộc phạm vi thế lực phái Thần Châu, nếu không đi thăm thì thật thất lễ, cho nên Tả Đăng Phong muốn đến thăm hỏi Ngọc Phật một chút. Nhưng ngày trước Ngọc Phật đi vội vàng chưa kịp cho hắn biết vị trí chính xác của phái Thần Châu, mà hắn cũng không muốn thả thanh phù trùng ra để Ngọc Phật đến đón, vì vậy nên hắn mới hỏi.

Người dẫn thi nghe xong liền sờ giây lát, nhìn Tả Đăng Phong từ trên xuống mắt lướt, một lúc sau liền đưa tầm mắt sang 13 đang ở bên cạnh, bất ngờ hoảng sợ nói :

-Ngài là Tàn Bào ?

-Ha ha !

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khở, tin tức giang hồ lan truyền thật nhanh.

-Thật không ngờ chân nhân còn trẻ như thế này !

Người dẫn thi thấy Tả Đăng Phong không phủ nhận, liền biết mình đã nhìn đúng người.

-Không cần gọi chân nhân đâu, ta cũng không phải người trong Đạo Môn, lão ca, anh biết vị trí của phái Thần Châu chứ ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Biết, nhưng chúng ta không có tư cách lên núi, ta cũng không thể nói vị trí cụ thể cho ngài, xin ngài thông cảm.

Người dẫn thi liền nhìn Tả Đăng Phong, thở dài nói.

-Tốt, ta cũng không làm khó anh nữa, thật ra ta chỉ muốn tiện đường bái kiến phái Thần Châu để tránh thất lễ mà thôi.

Tả Đăng Phong liền xua tay nói.

-Cám ơn chân nhân đã thông cảm khó xử của tiểu nhân !

Người dẫn thi liền tục cảm ơn.

-Như vậy đi, anh nói cho ta vị trí đại khái là được, ta sẽ tự tìm, điều này không tính là làm khó anh chứ ?

Tả Đăng Phong liền nói, hẳn cần lấy vị trí đại khái của phái Thần Châu chỉ vì hẳn muốn từ đó tính ra khu vực đại khái mà năm xưa con khỉ ở, từ đó tính ra vị trí đại khái của con gà, nếu không được thì đành phải căn cứ vào vị trí phạm vị nước “Lô” năm xưa để tìm kiếm.

-Tây Bắc !

Người dẫn thi không do dự đưa ra đáp án.

-Cám ơn anh !

Tả Đăng Phong liền móc một nén vàng nhỏ đưa tặng cho người dẫn thi. Nhìn quần áo và cách ăn uống thì nghề dẫn thi này sống cũng không tốt lắm.

-Tiểu nhân không thể nhận được !

Người cản thi lập tức từ chối, cầm lấy nén vàng bước lên đưa cho Tả Đăng Phong, hằng năm hẳn tiếp xúc rất nhiều với xác chết nên trên người có dinh thi khí, 13 thấy hẳn đến gần liền ngồi dậy thị uy, người cản thi thấy thế thì bị dọa, không dám đi lên.

-Anh cứ giữ đi, cũng không phải là cho không, có mấy vấn đề ta đang muốn hỏi anh đây.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Muốn biết việc gì xin cứ hỏi, nhưng tiền này tiểu nhân nhất định không thể nhận được.

Người dân thi đem thỏi vàng đặt xuống ván gỗ nói.

-Anh làm nghề này đã bao lâu rồi ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Đã hơn 20 năm rồi !

Người dẫn thi đáp.

-Bình thường thì anh hay hoạt động ở khu vực nào ?

Tả Đăng Phong dùng Linh khí đẩy thỏi vàng đến bên cạnh người dẫn thi.

-Phần lớn là quanh đây, thỉnh thoảng có đi xa.

Người dẫn thi hết nhìn thỏi vàng lại nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cười cười ra hiệu, người dẫn thi không tiếp tục trả lại thỏi vàng nữa, nhưng cũng chưa dám thu vào.

-Lão ca, ta muốn vào núi tìm một thứ, nhờ anh nói lại cho ta một chút tình hình bên trong núi, có truyền thuyết gì thì cũng nói một chút.

Tả Đăng Phong hỏi.

-Hỏi về việc này sao !

Người dẫn thi sau khi biết Tả Đăng Phong chỉ muốn biết tình hình bên trong núi, liền nhẹ nhàng thở phào. Đúng lúc này tiểu nhị tới thu dọn chén đĩa, Tả Đăng Phong liền đưa một đồng Đại Dương cho hẳn, nhờ hẳn mang rượu và đồ nhắm lên.

Người dẫn thi lúc đầu còn rụt rè e sợ, nhưng một lát sau thấy Tả Đăng Phong không có ác ý, liền thoải mái vừa uống rượu vừa đem tình hình trong núi giảng giải cho Tả Đăng Phong.

Người dẫn thi quanh năm mưu sinh ở khu vực Lương Hồ, cho nên rất quen thuộc tình huống nơi này, hơn nữa người dẫn thi đi đường đều là chọn đường núi heo lánh, cho nên có rất nhiều kiến giải về tình hình bên trong núi. Khu vực này khí hậu ẩm ướt quanh năm, hoàn cảnh như vậy rất thích hợp cho động thực vật phát triển, cây cối nơi này cao lớn hơn rất nhiều so với nơi khác, động vật cũng vậy, vì vậy mà độc tính của các loài bọ cạp, rắn, nhện độc cũng cao hơn rất nhiều. Không những thế, trong rừng rậm còn thường xuyên có chương khí (khói độc), người nếu hít phải lập tức trúng độc, người đã trúng độc rất khó chữa trị.

Trong lúc uống rượu, người dẫn thi cũng đem một số truyền thuyết bên trong núi kể lại.

Người dẫn thi rất cẩn thận khi nhắc đến nghề nghiệp của mình, thật ra chính hắn cũng không hiểu rõ nguyên lý dẫn thi, hắn chỉ biết sau là dùng bùa chú nào thì xác chết bất động, dùng chuông như thế nào để điều khiển được chúng.

Với Tả Đăng Phong thì việc dẫn thi này chỉ là loại tiểu pháp thuật, hắn chẳng thèm để ý, thật ra thì nguyên lý dẫn thi rất đơn giản mà tàn nhẫn, đó là dùng bùa chú niệm phong hồn phách của người chết trong chính thi thể của họ. Còn việc dùng chuông thì giống như dùng muối bôi lên người con ếch đã bị lột da vậy, khiến tứ chi sinh ra phản xạ nhảy về phía trước.

Sáng sớm, Tả Đăng Phong liền tạm biệt người dẫn thi, dẫn theo 13 bắt đầu vào núi. Trước khi làm việc gì hắn cũng suy tính rất kỹ, lần này hắn bắt đầu tình kiếm là ở Hồ Nam. Thật ra Hồ Nam chính là nước “Dung” năm xưa, là nơi con khỉ của Ngọc Phật sinh sống, chứ không phải nơi gà vàng thuần âm mà Tả Đăng Phong cần tìm. Hắn đến đây mục đích chỉ là muốn quan sát hiện trường, con khỉ kia có thể trốn ra ngoài thì chắc chắn trận pháp năm xưa đã bị phá, Tả Đăng Phong chính là muốn đến quan sát cái trận pháp đó, thông qua quan sát có thể tìm ra quy luật và cách phá giải loại trận pháp như thế.

Nói thẳng ra, hắn muốn chính là an toàn. Mặc dù hắn rất vội, nhưng vẫn bắt buộc đảm bảo an toàn tốt nhất cho bản thân. Bây giờ hắn chỉ có một mình, không có ai giúp đỡ, hắn rất rõ ràng, nếu như hắn mắc sai lầm thì chắc chắn phải trả giá bằng mạng sống.

92. Q.1 - Chương 92: Bạch Xà Yêu Nữ

Vào núi, ở trên vai Tả Đăng Phong mang theo một cái rương gỗ, lấy được trong thư viện Nam Kinh, thứ này nguyên bản dùng để đựng sách, nhưng lúc này bên trong chỉ dùng một nửa đựng sách, còn một nửa đựng ít đồ tạp vật thường dùng. Rương gỗ này chế từ gỗ linh, được mài trơn nhẵn, vừa có thể đựng đồ, cũng có thể để cho 13 ngồi thoải mái ở trên.

Đáng lý ra, sức nặng của rương gỗ và 13 cộng lại đã vượt quá cân nặng của Tả Đăng Phong, đổi lại người thường thì khó mà nâng lên được. Nhưng từ sau khi độ qua Thiên Kiếp, thì linh khí trên người Tả Đăng Phong luôn sung túc, mang theo chúng cũng không ảnh hưởng gì.

Bắt đầu vào núi là tám giờ sáng, tất nhiên là Tả Đăng Phong không đi bộ như bình thường, mà là liên tục mượn lực nhảy cao lướt đi trên không.

Mười lần mượn lực nhảy lên như thế, quần áo của hắn đã bị nước mưa còn lưu trên lá cây làm ướt, sau khi mặt trời mọc, bên trong núi xuất hiện rất nhiều sương mù, khiến cho Tả Đăng Phong mỗi khi hít thở đều cảm giác ngọt ngào. Điều này hắn cực kỳ nhớ quê nhà, nhớ đến khi hậu trong lành trong núi Côn Du, mặc dù thời gian này ở đó không thể săn thú, nhưng nếu Vu Tâm Ngữ còn sống, thì hai người lúc này cũng đang câu cá bên đầm nước. Đáng hận là cuộc sống yên vui ấy đều bị đám quân NB phá vỡ, khiến cho hôm nay hắn lưu lạc nơi rừng thiêng nước độc.

-Dm chúng nó, lão tử nhất định sẽ có ngày giết sạch các người.

Tả Đăng Phong cười rửa.

13 nghe thấy cũng chẳng có phản ứng gì, nó đã quen với thói quen này của Tả Đăng Phong.

Khác với Sơn Đông, dải núi ở Hồ Nam này có phạm vi rất lớn, địa thế cũng rất phức tạp.

Bởi vì khu vực này không phải phạm vi nước “Lô” năm xưa, cho nên tốc độ di chuyển của Tả Đăng Phong rất nhanh, cách hắn dùng chính là từ hướng Tây thẳng tiến, từ phía Nam quan sát phía Bắc, cố gắng tìm tòi thật kỹ cho đến khi đến địa giới nước “Dung” năm xưa, nam bắc quan sát mười dặm, cách này mặc dù rất chậm chạp nhưng đảm bảo không bỏ sót được.

Lúc đầu, Tả Đăng Phong thỉnh thoảng còn gặp được dân miền núi, nhưng dần dần tiến vào sâu trong núi, thì không còn gặp được nữa.

Giữa trưa, Tả Đăng Phong phát hiện một con trăn rất lớn đang nằm trên tảng đá, trong một sơn cốc phơi nắng.

Con trăn phát hiện Tả Đăng Phong liền uốn éo thân hình bỏ chạy vào bụi cỏ, Tả Đăng Phong liền rút dao chặt đứt đầu nó. Hắn giết con trăn này thứ nhất vì con vật xấu xí này vừa này đã dọa cho hắn giật mình, thứ hai là rèn luyện lòng can đảm cho bản thân.

Buổi trưa, mặt trời lên cao xua tan sương mù, tầm mắt xa hơn. Tả Đăng Phong vốn định nhân lúc này cố tìm kiếm nhiều hơn, nhưng 13 sau khi thấy Tả Đăng Phong chặt đứt đầu con trăn, liền trèo từ trên vai hắn xuống, chạy tới ăn thịt sống thịt trăn.

Thấy thế, Tả Đăng Phong đành phải đứng lại đợi, tiện thể cũng cởi áo chào và giày đã bị ướt nhẹp ra đặt lên tảng đá phơi khô, đợi cho 13 ăn no xong mới tiếp tục lên đường, đến tầm 3h chiều, ở hướng Tây Nam Tả Đăng Phong phát hiện một tòa đạo quan ẩn sâu trong rừng cây, hắn cảm giác được nơi đó có hai người tu vị xấp xỉ mình, một người trong đó chắc là Ngọc Phật. Nhưng Tả Đăng Phong vẫn không tiến tới chào hỏi, dù sao thì Ngọc Phật cũng là con gái, nếu một người đàn ông đến thăm nàng sẽ khiến nhiều người hiểu lầm.

Đã biết được vị trí phái Thần Châu, Tả Đăng Phong liền tập trung tìm kiếm trong bán kính ba trăm dặm về hướng Đông Bắc, mặc dù Ngọc Phật nói gặp được con khỉ kia là ở bên ngoài cách nơi này hơn ba trăm dặm, nhưng ai dám nói là con khỉ kia không phải trong đây chạy ra chứ.

Chạng vạng tối, sương mù lại xuất hiện, tốc độ của Tả Đăng Phong phải giảm xuống. Lúc này trên cây đều có các loài rắn độc ẩn nấp, còn trên các tảng đá vì buổi trưa được mặt trời chiếu xuống cho nên còn giữ được một chút độ ẩm, nên thường sẽ có rất nhiều bọ cạp. Vì vậy mà Tả Đăng Phong không tìm được chỗ đặt chân mượn lực phi người lên cao, cuối cùng đành phải ngồi xuống rương gỗ tạm nghỉ.

Đến khi trời tối, muỗi bắt đầu nhiều hơn, còn có cả dơi hút máu lớn nhỏ, nhưng thứ này đều không sợ linh khí trong người Tả Đăng Phong, đều xúm lại hút máu. Ngay cả 13 cũng bị đốt đến kêu ô ô, cuối cùng Tả Đăng Phong đành phải kiểm củi khô nhóm lửa xua đuổi chúng.

Bây giờ là cuối mùa hè, cỏ và củi khô đều rất khó kiếm, vất vả lắm Tả Đăng Phong mới tìm được một chút.

Cuối mùa hè nhiệt độ không khí đã cao, lại thêm hơi ẩm, nên nhiệt độ càng cao, mà quần áo vốn bị ướt nhẹp của Tả Đăng Phong gặp nhiệt độ cao liền sinh ra hơi ẩm, khiến hắn cực kỳ khó chịu, nhưng không dám cởi chúng ra bởi vì có một đám muỗi đang chờ đợi xung quanh.

-13, chúng ta đi thôi !

Tả Đăng Phong nhìn 13 nói.

13 nghe xong gật đầu liên tục, mặc dù toàn thân có lông mao bảo vệ nhưng trên mặt 13 lại không có, vừa này nó cũng đã bị đám muỗi hành hạ rất khổ.

Tả Đăng Phong liền nhắc rương gỗ lên muốn rời đi, nhưng nghĩ lại thật không cam lòng, lại đi tìm gom củi khô lại, hắn muốn nổi lửa đốt rừng, nhưng lúc này không khí ẩm ướt đốt không cháy được, cuối cùng Tả Đăng Phong dùng Huyền Âm chân khí đem mấy con muỗi vừa đốt mình với 13 đóng băng lạnh chết, lúc này mới chịu công rương gỗ 13 ngồi phía trên, tiếp tục lên đường.

Mặc dù đã rất mệt, nhưng nhảy trên cao có thể tránh được muỗi đốt, hơn nữa ở trên cao có thể đón những tia gió núi, làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy thoải mái được một chút.

Bên trong núi có đủ hồ báo sấm các loại, trong đêm tối thỉnh thoảng có thể thấy ánh sáng từ mắt chúng lóe lên, lúc này Tả Đăng Phong cảm thấy may mắn bản thân mình có đạo pháp, đối lại người thường thì trong hoàn cảnh này khó mà sống sót được.

Chạng vạng sáng, Tả Đăng Phong phát hiện một bầy vượn, sau khi đuổi theo quan sát thì nhận ra đám khỉ này không giống với con khỉ của Ngọc Phật.

Vào bình minh, Tả Đăng Phong chợt phát hiện di tích một tòa thành trì, khu vực này mặc dù ít người tới, nhưng trước đây chắc chắn từng có người ở, ba ngàn năm trước nơi này chính là lãnh thổ nước “Dung”, cho nên hắn đã dự đoán được sẽ có phát hiện được dấu vết các tòa thành cổ này.

Tòa thành trì trước mắt rộng hơn hai mươi mẫu đất, chắc chắn đã bỏ hoang rất nhiều năm, kiến trúc bên trong đã đổ nát từ lâu, đa số kiến trúc bên trong chỉ còn lại nền, bên trong cỏ dại và cây cối mọc rậm rạp, chỉ còn sót lại hai đoạn tường thành ở hai mặt Đông và Nam, tường thành làm từ đá tảng, cao đến năm trượng rộng chừng 9m, điều này khiến Tả Đăng Phong rất khó hiểu, trước đây chắc chắn không có nhiều người sinh sống ở nơi này, nhưng tại sao họ lại có thể xây dựng được tường thành cao như thế, và vì sao họ lại phải làm như vậy chứ ?

Trong lòng rất nhiều nghi vấn, Tả Đăng Phong ngồi xuống đoạn tường thành tạm nghỉ chân.

-13, mày đi ngủ trước đi.

Tả Đăng Phong nhìn 13 nói.

13 nghe xong cũng không nghe lời, mà quay đầu nhìn về phía bụi cỏ trong thành.

-13, mày thấy cái gì ?

Tả Đăng Phong liền nhìn theo, vừa nhìn thấy đã choáng váng, lạnh hết sống lưng.

Trong bụi cỏ lộ ra một khuôn mặt nữ nhân, lúc này đang nhìn hắn cười, cười cực kỳ sơ cứng và quỷ dị. Chẳng qua khiến Tả Đăng Phong lạnh người cũng không phải là nụ cười của nàng, mà ở dưới đầu nàng không phải là thân người, mà dưới đó lại là một thân rắn màu trắng.

Chỉ hoảng sợ một chút, Tả Đăng Phong đã bình tĩnh lại, cười lạnh đỡ rương gỗ xuống, nói :

-13, theo tao đi bắt bạch nường tử nào !

93. Q.1 - Chương 93: Xà Nữ Diệu Âm

Tả Đăng Phong vừa nói xong, 13 liền lao xuống tường thành, xông về phía bụi cỏ.

Tả Đăng Phong cũng không đi theo, 13 đi cùng với hắn đã lâu, nhưng hắn chưa từng thấy 13 sợ hãi thứ gì, mặc kệ thực lực đối phương mạnh bao nhiêu thì 13 cũng đi tiểu thị uy. Lần này con rắn mọc ra mặt người kia hình thể cũng gần bằng con rắn hắn từng giết, rất lớn. Vì vậy Tả Đăng Phong không vội qua ngay, mà muốn nhìn một chút, vì sao mà lá gan 13 lại lớn như vậy.

Dù là người hay động vật thì gan lớn cũng đều có thể chia làm hai loại, loại thứ nhất chính là trời sinh ngu ngốc, không biết sợ hãi. Còn loại thứ hai chính là thực lực cực mạnh, không cần phải sợ. Tả Đăng Phong tin tưởng 13 là thuộc loại thứ hai.

13 lao đi hơn mười trượng mới phát hiện Tả Đăng Phong không có theo sau, quay đầu nhìn lại đầy nghi hoặc, sau khi thấy Tả Đăng Phong vẫn đứng trên tường thành nhìn theo mình, liền tức giận nhe răng, sau khi nhe răng xong liền quay đầu tiếp tục lao tới trước.

Tả Đăng Phong bị vẻ mặt của 13 chọc cười, vừa rồi nó nhe răng chắc là muốn nói “Người để ta một mình tới sao ?”

Sau khi cười xong, Tả Đăng Phong cũng nhảy xuống tường thành, đi theo phía sau 13. Mặc dù trực giác nói cho hắn biết con rắn này cũng không nguy hiểm gì, nhưng hắn vẫn không yên lòng để mặc 13 một mình chiến đấu, hơn nữa là hắn sợ 13 sẽ mang thù, sau này sẽ tìm cơ hội chọc phá mình.

Thành trì bỏ hoang chỉ rộng hơi hai mươi mẫu, cũng không phải quá lớn, rất nhanh Tả Đăng Phong và 13 đã đến gần con rắn trắng kia. Con rắn kia nhìn thấy bọn họ áp sát cũng không bỏ chạy, cũng không tấn công mà chỉ đứng im, chỉ dùng ánh mắt mị hoặc nhìn bọn họ.

Đứng gần quan sát, Tả Đăng Phong thấy rõ ràng hơn, con rắn này đúng là mặt ra một cái mặt người, khuôn mặt thiếu nữ trước mắt này ngũ quan cực kỳ xinh đẹp chỉ tiếc là không có tóc, nếu không cũng được xem là mỹ nhân. Nhưng đáng tiếc hơn là, dưới khuôn mặt trắng mịn đó lại là một thân vảy rắn.

Nếu như hình dáng của con rắn trắng khiến Tả Đăng Phong trở mắt nhìn, thì hành động của 13 sau đó càng làm cho Tả Đăng Phong trợn trắng mắt, nó chạy đến cách con rắn ba trượng, ngồi xuống rồi trừng mắt vênh tai, như đang chờ đợi gì đó.

13 khi đánh nhau bình thường sẽ khom người xuống, chứ không bao giờ ngồi cả. Hơn nữa là từ khi con rắn này xuất hiện 13 cũng không lộ ra địch ý mạnh liệt, điều này khiến Tả Đăng Phong rất khó hiểu, trong lúc Tả Đăng Phong còn đang suy nghĩ thì con rắn kia đã chậm rãi nâng người lên, thân rắn vắn vèo đồng thời mở miệng, phát ra một dải tiếng kêu trong trẻo.

Tả Đăng Phong bị tiếng kêu bất ngờ này làm giật mình, nhanh chóng áp sát gần 13, nhưng lúc này 13 đã quay đầu lại nhìn hắn, lắc đầu ra hiệu Tả Đăng Phong không cần lo lắng.

Bộ dáng của 13 khiến Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, hắn áp sát lại chỗ 13 chính là muốn bảo vệ cho nó chứ không phải là nhờ nó bảo vệ. Nhưng tất nhiên sẽ không cùng một con mèo tính toán.

Thanh âm mà con rắn phát ra vừa này giống y hệt ca kỹ cất tiếng hát dạo đầu mở màn vậy, tiếp sau đó nó liền mở miệng phát ra tiếng, âm thanh uyển chuyển mềm mại đang yêu. Mặc dù Tả Đăng Phong nghe không hiểu nhưng hắn vẫn có thể xác định được con rắn này chính là đang hát, bởi vì âm thanh con rắn này phát ra gần giống với âm thanh mà người dân bên ngoài phát âm, chỉ khác là người dân bên ngoài phát âm rất nhanh còn con rắn này thì phát âm lại rất chậm, nhân rõ từng chữ, âm điệu phiêu lãng thoát tục, tựa như âm thanh của thiên nhiên vậy.

- 13, mày từng gặp qua loài vật này ?

Tả Đăng Phong liền nhìn 13 hỏi.

13 nghe xong liệt gật gật đầu.

Thấy 13 gật đầu, Tả Đăng Phong cũng an tâm, nếu 13 từng gặp qua loài vật này thì chứng tỏ tiếng hát của loài rắn này không phải là mê hoặc hay công kích gì.

- Trước đây mày từng đến nơi này ?

Tả Đăng Phong tiếp tục hỏi.

13 liền lắc đầu.

- Vậy mày gặp qua loài vật này ở đâu?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

Lần này thì 13 không có trả lời.

Lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ ra, vấn đề này cũng không phải thông qua gật hoặc lắc đầu để trả lời. Hắn vừa định đổi một cách hỏi khác thì tiếng hát ngừng, Tả Đăng Phong liền quay đầu nhìn con rắn kia, phát hiện con rắn này đang nhìn hắn, mặc dù biểu cảm trên mặt vẫn cứng ngắc như cũ, nhưng ánh mắt hình như đang mong đợi gì đó.

Tả Đăng Phong khó hiểu, quay đầu nhìn 13, không ngờ lúc này 13 cũng đang nhìn về phía hắn.

- Mày nhìn tao làm gì chứ ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

Tất nhiên 13 không trả lời hắn được, Tả Đăng Phong ngạc nhiên một lát cuối cùng mới tỉnh, lấy một cái bọc trong người ra, lấy đồ ăn bên trong ném về phía con rắn, đây là hôm qua uống rượu với người dân thì còn sót lại.

Con rắn liền cúi xuống ngửi món đồ mà Tả Đăng Phong vừa ném ỉnh, ngửi xong nó liền quay đầu về phía bụi cỏ bỏ chạy, không ăn thứ mà Tả Đăng Phong vừa ném ỉnh.

- Thôi ày thứ tao mới hái dọc đường này.

Tả Đăng Phong thấy vậy liền móc ra ít trái cây trong ngực ném về phía con rắn.

Con rắn nghe tiếng liền quay đầu lại, sau khi ngửi ngửi trái cây liền cất tiếng cười như con người, sau đó há mồm nuốt trọn trái cây, cách thức ăn uống của nó vẫn giống với đặc tính loài rắn.

13 vốn định đứng lên thấy vậy liền tiếp tục ngồi xồm xuống, mà con rắn kia sau khi ăn xong trái cây lại tiếp tục cất tiếng hát, vẫn là giai điệu cũ, sau khi hát xong loaijn tiếp tục nhìn Tả Đăng Phong đầy mong đợi.

- Hết mất rồi !

Tả Đăng Phong xấu hổ xua tay nói, mặc dù không hiểu Tả Đăng Phong nói gì nhưng con rắn kia vẫn hiểu động tác xua tay của hắn, nó hơi thất vọng, xoay đầu trườn người về chỗ sâu trong bụi cỏ.

- 13, trước đây mày cũng gặp con này sao ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

Nghe xong 13 liền lắc đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế trong lòng liền rõ, loại rắn này không phải do biến dị mà sinh ra, mà là có một quần thể. Mặc dù hắn không biết đây là loài rắn gì, nhưng Tả Đăng Phong vẫn chắc chắn nó chỉ là rắn có mọc thêm mặt người mà thôi, việc nó biết ca hát chắc đã là do con người nuôi dạy, gần giống như loài vẹt vậy.

Tả Đăng Phong để mặc cho con rắn đo chạy đi, là bởi vì hắn biết loài động vật này chỉ sống thông minh không cao, làm những việc như vừa rồi có thể chỉ là một loại bản năng phản xạ có điều kiện mà thôi, không phải giống như 13 tự có suy nghĩ riêng, cho nên chắc chắn không thể từ nó hỏi ra được đầu mối quan trọng gì.

Mặc dù không thể hỏi trực tiếp, nhưng Tả Đăng Phong vẫn có vài suy đoán, thứ nhất, con rắn này trước đây có thể là phương tiện để cư dân ở đây giải trí, sau khi thành trì bị bỏ hoang, con rắn này bị bỏ lại, qua nhiều năm vẫn chưa bỏ đi. Thứ hai, tòa thành trì này cũng không lớn, cho nên dân cư ở đây chắc cũng không nhiều, như vậy có thể nền văn minh ở đây không đủ điều kiện để thuần hóa con rắn này, vì vậy mà Tả Đăng Phong đoán rằng ở gần tòa thành trì này chắc phải có một tòa thành trì khác lớn hơn. Thứ ba, từ khi tòa thành trì này bị bỏ hoang đến bây giờ, chắc chắn chưa có ai từng đến, nếu có người đến đây, gặp được con rắn có khả năng ca hát này, chắc chắn sẽ bắt nó đem đi bán, phá hoại cùng buôn bán chính là thói quen đặc biệt của người Trung Quốc rồi.

Trong lúc Tả Đăng Phong nhủ mày suy tư, thì 13 đã bò lên lại đoạn tường thành đổ nát rồi, lúc hắn trở lại chỗ tường thành thì nó đã nằm úp sấp chuẩn bị ngủ. Tả Đăng Phong cũng không quấy rầy nó, tự mình lấy Bạch Cửu trong rương gỗ ra uống ấm người. Lúc này tâm tình hắn rất tốt, không nói đến việc tìm kiếm, kể từ ngày hôm qua đến giờ hắn tổng cộng cũng đi được hơn bảy, tám trăm dặm rồi, nếu đổi lại người thường thì chắc cũng phải mất hơn một tháng rồi.

Nơi này hình như chính là biên giới của nước Dung rồi, sau khi nghỉ ngơi sẽ tiếp tục đi về phía Bắc hai mươi dặm rồi quay lại bắt đầu tìm kiếm. Nghĩ đến đây tâm tình của Tả Đăng Phong lại ảm đạm, hắn tìm kiếm không dựa theo độ dài Đông Tây để tính, mà là dựa theo độ rộng Nam Bắc mà tính toán, như vậy thì một ngày đêm hắn chỉ có thể tìm kiếm trong phạm vi hai mươi dặm. Dựa theo ghi chép từ các tư liệu lịch sử, thì chiều ngang Nam Bắc của nước Dung là gần một nghìn dặm, tính toán lại thì hắn nếu muốn tìm kiếm hết khu vực này ít nhất cũng phải mất năm mươi ngày, cho dù là thu hẹp lại tìm kiếm ở khu vực trung tâm nước Dung thì cũng mất gần một tháng.

Nghỉ ngơi một chút, Tả Đăng Phong liền lấy những điển tịch Đạo gia mà Kim Châm đưa cho hắn, những quyển sách này đều ghi chép những kiến thức bình thường nhất của Đạo gia. Mặc dù những điển tịch này không thể so sánh với Âm Dương Sinh Tử quyết của hắn, nhưng lúc này Tả Đăng Phong cần nhất không phải là tăng nhanh tu vị bản thân, mà là hắn muốn tăng thêm những tri thức cơ sở của Đạo gia.

Sau khi học Âm Dương Sinh Tử quyết, Tả Đăng Phong nghiên cứu những điển tịch này rất trôi chảy, tựa như thuyền xuôi dòng vậy. Đa số trong những điển tịch này đều dạy cách tu thân dưỡng tính, giúp tâm tình con người an bình, từ bi lương thiện, đây được coi là cơ sở để tu hành pháp thuật cao thâm. Bởi vì muốn tu hành pháp thuật cao thâm không đi lầm đường thì tâm tính rất là quan trọng, hoặc giả như người đó

không thể học tập pháp thuật cao thâm, nhưng sau khi học tập những điển tịch này thì vẫn sẽ trở thành một người tốt.

Những nội dung này Tả Đăng Phong đều trực tiếp bỏ qua, hắn không muốn tu luyện tâm tình an bình, bởi hắn biết nếu tâm tình an bình thì sẽ mất đi huyết tính và dũng khí, huống gì pháp thuật của hắn không phải đi theo con đường an bình, nếu như lấy máu hóa khí là sai, Huyền Âm chân khí cũng là sai, vậy đã sai thì cho sai đến cùng.

94. Q.1 - Chương 94: Thạch Phủ Cự Nhân

Dịch giả: Cậu Út.

Biên Dịch: Goncopius

Đói làm đau dạ dày mà no thì suy nghĩ không được tốt, vì vậy khi con người đói suy nghĩ sẽ rất nhanh, trước đây Tả Đăng Phong đã phát hiện được điều này, vì vậy mà mỗi khi nghiên cứu pháp thuật hay học tập điển tịch đều để bụng đói, mặt trời lên cao, Tả Đăng Phong đã nhanh chóng xem xong quyển “Đạo Đức Kinh”, đến lúc này cũng là giữa trưa rồi, đến bây giờ hắn mới thả kinh thư xuống khoanh chân ngồi tĩnh tọa.

Từ sau khi được vị đạo sĩ thần bí ở đạo quán bỏ hoang kia truyền cho pháp quyết tụ khí của Tiệt Giáo, Tả Đăng Phong đã lâu rồi không ngồi khoanh chân tĩnh tọa, tu luyện linh khí chia làm hai bước, tụ khí và luyện khí. Tụ khí ở đây chính là tụ tập linh khí bên ngoài, còn luyện khí chính là đem số linh khí tụ tập được dung hợp trong người, thời gian dùng để tụ khí khá dài, còn thời gian ngồi để luyện khí lại khá ngắn.

Lúc này Tả Đăng Phong đã tiến vào cảnh giới Chí Tôn của Âm Dương Sinh Tử quyết, đang tiến lên cảnh giới Vô Cùng, muốn tiến vào cảnh giới Vô Cùng cần ít nhất sáu mươi năm khổ tu, trước đến giờ Tả Đăng Phong không hề muốn tiến vào cảnh giới này, bởi vì hắn chỉ muốn nhanh chóng đoàn tụ với vợ mình. Sở dĩ mà hắn siêng năng luyện khí, là vì hắn mơ hồ cảm giác được cảnh giới Chí Tôn cũng chia làm ba giai đoạn, sơ kỳ, trung kỳ và hậu kỳ. Có lẽ lúc này hắn đang ở giai đoạn thấp nhất, tu vị còn có thể tăng lên, hắn muốn đạt đến cảnh giới Chí Tôn viên mãn, vì hai mục đích, thứ nhất là có thể ứng phó với nguy hiểm tương lai sẽ gặp phải, thứ hai là hắn muốn nhìn rõ ràng hôn phách và âm vật, chứ như bây giờ hắn chỉ có thể cảm giác sự tồn tại của chúng chứ không thể nhìn rõ được.

Hai giờ chiều, 13 thức dậy, Tả Đăng Phong liền nghỉ ngơi một lát, theo thể tre Âm Dương Sinh Tử quyết ghi lại, thì cảnh giới Vô Cùng có thể “Không ngủ không nghỉ, vĩnh sinh tự tại”, có nghĩa là tiến vào cảnh giới Vô Cùng có thể không cần ngủ nghỉ, nhưng cảnh giới Chí Tôn thì không được, có thể thiếu ngủ một chút không thể nào chịu được một thời gian dài không ngủ.

Chạng vạng tối, Tả Đăng Phong dẫn theo 13 tiếp tục lên đường, đêm thứ nhất trên núi muỗi rất nhiều, cho nên Tả Đăng Phong không dám nghỉ ngơi vào buổi tối nữa.

Tả Đăng Phong ăn uống cũng không cầu kỳ, quả dại trên cây hay quả trín hắn đều ăn, quả dại trong rừng cũng không thể tùy tiện ăn, nhưng hắn có thể cảm giác được quả nào có độc quả nào không, cảm giác của hắn nhạy bén như vậy là nhờ tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết, hắn cũng không thể giải thích những cảm giác này, chỉ biết cảm giác của hắn cực kỳ chính xác.

Ngoài ra suối trong rừng cũng không thể uống, nhìn thì trong suốt nhưng đã bị nước dãi của rắn độc trên thượng du nhiễm bẩn, vì vậy mà không phải ngày nào Tả Đăng Phong cũng có cơ hội nấu cơm, chỉ có thể gấp gài ăn đó.

Lần này tìm kiếm từ Tây sang Đông, trên đường Tả Đăng Phong cũng không kiếm được gì, chỉ vô tình gặp được một việc ẩn tượng giúp hắn càng hiểu thêm về cuộc sống, ở trong rừng hắn nhìn thấy một con ngựa hoang bị một con báo tấn công, con ngựa này là cái còn dẫn theo con nhỏ, vào lúc con ngựa nguy cấp sắp bị giết chết, Tả Đăng Phong không nhẫn tâm quan sát nữa mà ra tay đuổi con báo đi, nhưng khi con báo

bị thương rồi đi, Tả Đăng Phong liền phát hiện nó cũng có con nhỏ hơn nữa mấy đứa con của nó đều gầy yếu, vừa nãy đánh nó bị thương, rất có thể khiến nó không thể đi săn mồi mà khiến con của mình bị chết đói. Chuyện này khiến Tả Đăng Phong rất xúc động, có đôi lúc từ bi cũng chính là tàn nhẫn, mà tàn nhẫn cũng có thể là từ bi.

Vài ngày sau đó Tả Đăng Phong vẫn chưa có thu hoạch gì, Ba nghìn năm Thương Hải Tang Điền, có thể ở bên dưới tán cây còn một số kiến trúc nhỏ còn giữ lại được đến ngày nay, nhưng Tả Đăng Phong cũng không thể nào tìm kiếm như thế được, nếu đi bộ phía dưới thì sẽ cực kỳ tốn thời gian.

-Bình tĩnh, không nên gấp !

Tả Đăng Phong nhiều lần tự nhắc nhở mình, trước đó đã định sẵn lộ tuyến và phương hướng tìm kiếm rồi, nếu bây giờ thay đổi lung tung, sẽ dễ lẫn lộn không phân biệt được nơi nào đã tìm kiếm và nơi nào chưa tìm kiếm, điều này sẽ càng tốn thời gian vô ích.

Bảy ngày sau, cuối cùng Tả Đăng Phong mới có phát hiện mới, cũng là một tòa thành cổ giống như trước, bởi vì tòa thành này nằm nơi tránh gió ở phía nam chân núi, cho nên kiến trúc nơi này vẫn còn giữ gìn đầy đủ.

Bên trong tòa thành này bị cây cối và cỏ dại mọc rậm rạp che phủ, Tả Đăng Phong đành phải cẩn thận kiểm tra từng kiến trúc một, bên trong một tòa kiến trúc bằng đá, không có cửa sổ chỉ có cửa lớn ra vào, cái cửa này đã bị cỏ dại mọc bít kín, dựa vào cảm giác nhạy bén của mình, Tả Đăng Phong biết bên trong nhất định có trần lớn.

Đối với loài trần, mấy ngày nay Tả Đăng Phong đã gặp rất nhiều, nếu một ngày mà không được gặp sợ là hắn sẽ cảm thấy thiếu gì đó. 13 cũng không sợ loài trần, mà còn rất thích chiến đấu với chúng. Tả Đăng Phong nhìn 13 khẽ gạt đầu ra hiệu, 13 liền xông xông vào căn nhà đá tấn công, sau một lúc ồn ào, một con trần lớn bằng thùng nước bị 13 đánh đuổi ra ngoài, đây chính là con trần lớn nhất hắn gặp trên đường tới đây.

13 hình như là khắc tinh của loài trần này, mặc kệ đối phương có to lớn đến đâu thì cũng đều sợ hãi nó, Tả Đăng Phong cũng không hiểu nguyên nhân, nhưng nước tiểu của 13 có thể trấn áp cương thi, vì vậy Tả Đăng Phong đoán rằng nước tiểu của 13 chính là vật thuần dương, nhưng hắn cũng chỉ đoán mà không xác nhận được, bởi vì mỗi lần hắn lệnh cho 13 đi tiểu thì nó cũng đều không nghe.

Ở trong núi một thời gian, Tả Đăng Phong phát hiện ra một việc, những động vật trong núi đều có địa bàn riêng, mỗi con thú lớn đều tự chiếm một khu vực, xung quanh con trần lớn này mười dặm đều không có con thú lớn nào khác, xem ra đây chính là địa bàn của nó rồi.

13 cũng không chịu tha cho con trần lớn, nó rất hưởng thụ cảm giác hưng vinh khi một con vật nhỏ bé đánh đuổi một tên to xác, nên liên tục chạy theo đuổi con trần kia ra xa, Tả Đăng Phong đành lắc đầu để mặc nó, xoay người đi vào nhà đá.

Bên trong phòng rất trống trải, mặc dù không có cửa sổ, nhưng độ ẩm vì độ ẩm cao cho nên đồ gỗ bên trong sớm đã mục nát gần hết, mặt đất giữa phòng bóng loáng, chắc đây là vị trí con trần nằm, tất cả đồ vật bên trong phòng đều bị nó đẩy vào một góc, Tả Đăng Phong đến đó nhìn thì phát hiện một vài công cụ bằng đồng đã rỉ xanh, nhưng vừa chạm tay vào thì chúng đều tan thành bụi phấn, mặc dù bằng đồng nhưng chúng cũng không thể chống lại độ ẩm ăn mòn hơn ba ngàn năm.

Đã có bài học nên Tả Đăng Phong không dám chạm tay vào chúng nữa, mà chỉ có thể cúi đầu cẩn thận quan sát, những công cụ bằng đồng trên mặt đất này có đủ loại lớn nhỏ và hình dáng.

Ngoài trừ công cụ bằng đồng thì còn một ít công cụ bằng đá, hình dáng cũng gần giống với công cụ bằng đồng, đám công cụ bằng đá còn khá là nguyên vẹn.

Kiểm tra các loại công cụ thì Tả Đăng Phong phát hiện chúng đều dùng trong chăn nuôi động vật gì đó, có thứ dùng để nuôi chim, cũng có loại để nuôi côn trùng.

Nếu phát hiện những công cụ này ở tòa thành trì lớn thì Tả Đăng Phong cũng không cần suy nghĩ nhiều, nhưng ở tòa thành loại nhỏ này sao lại có loại quý tộc rảnh rỗi đến mức thuần dưỡng thú vật chứ, hơn nữa những loài thú nuôi này cũng quá tạp nham, loại gì cũng có.

Tả Đăng Phong suy nghĩ hơn nửa ngày cũng không rõ được, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm, đẩy đám bụi phấn của công cụ bằng đồng thì một chiếc búa đá hiện ra trước mắt hắn.

Đây đúng là một cây búa khổng lồ, cán búa hình như đã bị mục rớt ra ngoài, nhưng đầu búa vẫn còn, búa bình thường chỉ dài hơn mười cen ti mét, nhưng chiếc búa trước mặt hắn lúc này cũng phải dài hơn bốn mươi cen ti mét, gấp ba bốn búa bình thường, chiếc búa bị thủng ở giữa chứng tỏ nó từng được sử dụng, Tả Đăng Phong thử cầm một chút thì phát hiện chiếc búa này nặng cũng không dưới năm mươi cân.

Tả Đăng Phong vừa cười vừa ném cây búa đi, hắn đoán cây búa này nhất định không phải là binh khí, bởi vì sức nặng của nó đã vượt quá lực cánh tay người thường có thể chịu được.

Hơn nữa chiếc búa này cũng không phải dành cho người tu đạo dùng, bởi dựa theo lỗ thủng ở đầu búa thì cán búa phải rất thô và to, bàn tay người thường khó mà nắm được.

Nhưng đúng lúc Tả Đăng Phong ném cây búa đá đi thì bất ngờ hắn phát hiện bên tường có vết búa đập vào. Tả Đăng Phong liền lại cây búa đi đến đối chiếu, thì cả hai đều ăn khớp với nhau, nói như vậy thì chiếc búa này trước đây thực sự được dùng làm vũ khí.

Phát hiện này làm Tả Đăng Phong rất kinh ngạc, dựa theo sức nặng của búa cùng với độ dài và thô của cán búa thì người sử dụng nó cân nặng nhất định vượt xa người thường, nhưng những công cụ bằng đồng và đá khác thì đều dựa theo cỡ bàn tay của người thường để làm, như vậy thì những người đó làm sao có thể sử dụng cây búa này chứ ?

Suy nghĩ một lúc Tả Đăng Phong cũng không rõ nguyên nhân bên trong, hắn liền bỏ chiếc búa xuống, tiếp tục tìm kiếm ở góc tường, sau khi đem tất cả đồ vật di chuyển ra ngoài hết, liền xuất hiện một món đồ khiến hắn phải nhíu mày, đó chính là một chiếc đầu lâu xương sọ, nếu chỉ là đầu lâu bình thường thì chẳng đáng phải suy nghĩ, nhưng chiếc đầu lâu này lại rất lớn, phải to chừng gấp đôi người bình thường!

95. Q.1 - Chương 95: Hồ Trời Cô Phong

Chiếc xương sọ này mặc dù không còn nguyên vẹn, nhưng chắc chắn nó không phải là xương sọ của con người, điều này Tả Đăng Phong vẫn có thể phân biệt được.

Nhưng cái xương sọ này lại hợp với chiếc búa đá, xét chiều dài của chiếc xương sọ này thì chủ nhân của nó năm xưa chắc chắn có thể sử dụng được chiếc búa đá. Mọi người đều biết, con người khác với các loài vượn khác chính là ở khả năng chế tạo và sử dụng công cụ, như vậy thì việc chế tạo và sử dụng chiếc búa này chứng tỏ chủ nhân của nó năm xưa chắc chắn là con người. Vì vậy, Tả Đăng Phong có kết luận, đây là một Cự Nhân cao gần ba thước.

Tả Đăng Phong đành rời căn phòng này, đi tới hai căn nhà đá khác còn chưa sụp đổ, hai căn phòng này cũng không bị con vật nào chiếm cứ, cỏ dại mọc um tùm, ở hai căn phòng này Tả Đăng Phong cũng phát hiện ra các công cụ và búa đá, cùng dấu vết búa in trên vách tường y hệt căn phòng đầu tiên.

Tất cả điều này chứng tỏ năm xưa ở nơi này đã xảy ra cuộc xâm chiếm của Cự Nhân.

Ngoài ra thì búa đá vẫn còn thô sơ với thiết kế của hộp đá, điều này chứng tỏ trình độ văn minh của Cự Nhân thấp hơn đám dân chúng nước Dung, hơn nữa đám Cự Nhân này mặc dù to lớn nhưng hơi ngốc, nếu không thì bên trong phòng đã không in lại nhiều vết búa như vậy.

Mà đám dân chúng ở đây cũng không phải người hiền lành gì, mặc dù thân thể nhỏ bé hơn nhưng vẫn khiến cho đám Cự Nhân khổng lồ đến xâm chiếm phải trả giá lớn, ba chiếc búa lớn bỏ lại này chính là bằng chứng.

Như vậy thì những hộp đá và công cụ nuôi nhốt động vật này không phải tầm thường, rất có thể đám côn trùng được người nơi này nuôi đều có độc, như vậy rất có thể những binh lính năm xưa của nước Dung chính là cao thủ dùng độc.

Đến lúc này, Tả Đăng Phong đã hiểu vì sao tường thành ở nơi này lại phải xây cao đến mười lăm mét rồi, đó chính là vì đề phòng Cự Nhân tấn công.

Vất vả lắm mới tìm được chút manh mối từ 3000 năm trước, Tả Đăng Phong tất nhiên không dễ dàng bỏ qua mà liên tục phân tích, chẳng qua lần này không mất nhiều thời gian hẳn đã hiểu được chuyện đã xảy ra năm xưa, rất có thể đám Cự Nhân này chính là do người nước Lô phái đến để xâm chiếm.

Có kết luận như vậy là vì từ sau thời kỳ Thương Chu, nơi này không còn dấu hiệu xuất hiện của bất kỳ quốc gia nào, nên di tích nơi này chắc chắn là của nước Dung còn sót lại, mà nước Lô ở phía Đông Bắc nước Dung, và cũng chỉ có nó mới đủ thực lực đối kháng với nước Dung, nếu xảy ra chiến tranh vậy thì nơi này chính là tiền tuyến, cho nên ở đây mới còn sót lại nhiều di tích chiến tranh như vậy.

Thời kỳ Thương Chu là chế độ nô lệ, cho nên nước Dung và nước Lô cũng không tính là quốc gia, mà đúng hơn phải gọi là Bộ Lạc, bọn họ chính là hai trong bát đại bộ lạc đi theo Khương Tử Nha lật đổ nhà Thương, nhưng vì sao từ quan hệ chiến hữu của cả hai lại chuyển thành địch nhân thì Tả Đăng Phong cũng không quan tâm. Bởi vì quốc gia với quốc gia không thể như người thường, hôm nay có thể xem nhau như địch nhân chém giết nhưng ngày mai lại có thể trở thành anh em kết nghĩa, vì vậy mà vì sao cả hai trở mặt thành thù Tả Đăng Phong chẳng muốn tìm hiểu. Hắn chỉ muốn từ di tích nơi này tìm được chút manh mối có tác dụng với mình, mà lúc này hắn cũng đã tìm được rồi, hơn nữa có nhưng hai manh mối.

Thứ nhất, người nước Dung am hiểu dùng độc, còn người nước Lô thì thể hình cao lớn, vì vậy khi ở khu vực nước Dung hẳn cần đề phòng độc vật, còn khi tới Hồ Bắc, khu vực nước Lô hẳn cần cẩn thận gặp được Cự Nhân. Từ suy đoán này, Tả Đăng Phong nghi ngờ người ở sáu nước còn lại cũng có năng lực gì đó hơn người. Nếu không thì Khương Tử Nha ở Thu Văn Tế “Mục Thệ” cũng không điểm mặt đọc tên bọn họ, nếu chỉ vì vài con vật mà đọc tên khích lệ thì cũng quá dễ dàng.

Thứ hai, hai Bộ Lạc ở liền nhau cũng không chắc chắn là hảo hữu, cũng có thể giống như nước Dung và nước Lô bây giờ, có thể là do ở hai nơi này tồn tại hai loài động vật đối lập âm dương, mà hai loài này có thể ảnh hưởng đến khí hậu ở khu vực của mình, từ đó ảnh hưởng gián tiếp đến tính cách người dân sống trong đó, rất có thể vì nguyên nhân này mà hai bên xảy ra chiến tranh. Mà các nước chư hầu này liên tục xảy ra chiến tranh cũng không thấy Chu Vũ Vương đến khuyên can, như vậy rất có thể là thủ đoạn mà nhà Chu dùng để làm suy yếu thế lực các nước chư hầu.

Tả Đăng Phong cẩn thận kiểm tra suy nghĩ một lần nữa, 13 cũng trở về, Tả Đăng Phong cũng không vội rời đi, lúc này trời đã tối cho nên hắn dừng chân nghỉ ngơi, con trăn thuộc tính hàn, cho nên nơi nó sinh sống sẽ không có muỗi xuất hiện.

Một đêm an bình, sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong dẫn theo 13 tiếp tục đi về phía tây, tìm kiếm trận pháp năm xưa từng vậy khôn con khỉ.

Người có vận khí tốt xấu, lúc có vận khí tốt thì rất dễ dàng tìm được manh mối, nhưng lúc vận khí xấu thì mười ngày nửa tháng cũng không tìm được gì. Bên trong núi ẩm ướt dễ bị thấp khớp, mặc dù vận chuyển Linh khí chống chọi nhưng trên da hắn vẫn nổi sởi, sởi gặp thấp khớp thì càng ngứa, bởi vì hắn là người miền bắc cho làn da không thích ứng được khí hậu nơi này.

Thân thể khó chịu thì Tả Đăng Phong có thể chịu đựng được, nhưng kết quả tìm kiếm mỗi ngày đều thất bại khiến hắn rất buồn bực, mùa hạ mưa nhiều, Tả Đăng Phong ghét mưa vì nó khiến bệnh khớp thêm nặng, làm chậm thời gian tìm kiếm của hắn. Nhưng lúc này hắn lại rất mong trời mưa, mấy ngày gần đây vì không tìm được nước uống nên hắn rất khát, chỉ mong trời nổi mưa để xóa tan cơn khát.

Đến buổi tối sau nguyên 1 tháng, Tả Đăng Phong mới lại tìm thấy được di tích thành cổ, vị trí của tòa thành này rất lạ, hai bên Tây Bắc đều là vách núi cheo leo, diện tích gấp bốn năm lần tòa thành đã gặp trước đó, nhưng vì hai bên đều là vách núi dựng đứng cho nên gió núi rất mạnh, kiến trúc bên trong sớm đã bị phong hóa sụp đổ, nơi có gió núi cây cối thưa mà cao, trong thành có rất nhiều hòn đá lớn rơi dưới đất, chứng tỏ nơi này đã từng có nhiều kiến trúc rất lớn.

Phía tây tòa thành cổ này có một hồ trời hình tròn rất lớn, rộng hơn năm dặm, một ngọn Cô Phong sừng sững giữa hồ trời, độ cao của ngọn Cô Phong này ngang bằng với miệng hồ trời, phía trên đỉnh rộng vài chục mét, mọc không ít cây cối.

Nhìn thấy mấy cây này chính là cây đào, Tả Đăng Phong biết mình đã tìm đúng nơi, giả dụ hố trời chính là nơi nằm đó Cửu Dương Hầu sinh sống, từ miệng hố đến ngọn Cô Phong cách hơn hai dặm, trong hố trời lại tràn ngập sương mù màu hồng, chỉ có thể nhìn xuống hai mươi mấy thước phía dưới, loại sương mù này cũng là một loại chướng khí, tên gọi chính xác của nó thì Tả Đăng Phong cũng không rõ, nhưng hẳn có thể cảm giác sương mù này có độc, hơn nữa còn là kịch độc. Chướng khí chỉ nằm trong hố trời mà không đi ra ngoài, như vậy sẽ không ảnh hưởng đến dân chúng trong thành, mà chỉ ngăn cản những ai muốn đi vào bên trong đó.

Tình hình trước mắt khiến Tả Đăng Phong nhíu mày, hẳn nhíu mày không phải vì nơi này quá nguy hiểm, mà bởi vì mặc dù nơi này nguy hiểm nhưng lại không có trận pháp, vậy thì không thể nhìn thấy Cô Hư trận pháp rồi.

Do dự một lúc, Tả Đăng Phong phát ra Linh khí kéo một tảng đá ném vào hố trời, sau đó nghiêng tai lắng nghe, nhưng một sau một lúc lâu cũng không nghe thanh âm phản hồi. Mặc dù chướng khí có thể ngăn cản tầm mắt, nhưng sao có thể ngăn cản âm thanh được chứ ?

Trong lúc Tả Đăng Phong còn đang khó hiểu, thì bên trong hố trời bất ngờ truyền đến tiếng khỉ kêu, quay đầu lại liền ngạc nhiên, trong bóng tối, một con khỉ giống hệt con khỉ trên vai Ngọc Phát xuất hiện ở cây đào trên đỉnh Cô Phong, đang vịn cành bẻ đào chơi đùa.

-Tai sao lại xuất hiện một con khỉ chứ ?

Tả Đăng Phong khó hiểu, mặc dù xung quanh có sương mù nhưng Tả Đăng Phong vẫn nhìn rõ bộ dáng của nó, rất giống với Cửu Dương Hầu.

-Meo !

Bất ngờ 13 phát ra tiếng kêu, quay đầu nhìn lại thì thấy 13 đang lắc đầu.

-13, mày có thấy con khỉ ở kia không ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

13 nghe xong liền lắc đầu liên tục.

Tả Đăng Phong thấy thế liền giật mình, liền hỏi tiếp :

-Như vậy ở đó không phải là một ngọn Cô Phong sao ?

Lần này 13 nghe xong vẫn lắc đầu. 13 lắc đầu đủ đủ cho Tả Đăng Phong hiểu rõ, tòa Cô Phong này chỉ là Chướng Nhân Pháp, như vậy cả ngọn Cô Phong và con khỉ kia đều là giả.

Lấy được đáp án từ 13, Tả Đăng Phong liền nâng tay ném một tảng đá lớn về phía ngọn Cô Phong, lần này hẳn có thể nghe được âm thanh va chạm của hòn đá với cành cây, thậm chí còn nhìn được vẻ mặt sợ hãi bỏ trốn của con khỉ.

-Nơi đó thật sự không có ngọn núi nào ?

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn 13 hỏi lại.

13 vẫn tiếp tục lắc đầu, vẻ mặt còn hết sức nghiêm túc.

Tả Đăng Phong biết năng lực cảm giác của 13 mạnh hơn hẳn nhiều, nếu nó đã nói nơi đó không có vậy thì chắc chắn không có. Thật không ngờ Chướng Nhân pháp ở đây có thể lừa gạt được Âm Dương quyết của hắn, khiến hắn rất kinh ngạc, nếu không có 13 ở đây, thì hắn chỉ có thể nghi ngờ con khỉ kia là giả chứ chắc chắn sẽ không nghi ngờ ngọn Cô Phong cũng là giả.

Nhưng Chướng Nhân pháp thì hắn đã nhận ra, vậy còn Cô Hư trận pháp ở đâu chứ, mặc dù con khỉ có thể trốn ra ngoài, trận pháp chắc đã hủy nhưng không thể nào không còn chút dấu vết. Chẳng lẽ nơi này cũng không phải dùng để vây khốn Cửu Dương Hầu sao?

Trong lúc Tả Đăng Phong còn đang nhíu mày suy nghĩ, bất ngờ 13 phát ra tiếng kêu khác thường, quay đầu nhìn lại thì phát hiện mắt của 13 lần thứ hai biến thành màu vàng.

96. Q.1 - Chương 96: Dương Kim Âm Thủy

Một khi mắt phải của 13 biến thành màu vàng thì chứng tỏ nó thấy được âm vật gì đó, Tả Đăng Phong liền xoay người nhìn về hồ trời, phát hiện tòa Cô Phong ở bên trong đang khê rung động.

Rung động hoàn toàn khác với chấn động, rung động là lên xuống nhấp nhô, còn chấn động là đung đưa trái phải. Cô Phong cao đến đâu thì bên dưới cũng phải có nền móng, nếu nó đã rung động thì chứng tỏ nó không phải Cô Phong.

Cô Phong chỉ rung động mấy cái rồi dừng nhưng 13 vẫn nhìn chăm chăm vào nó, vẻ mặt dần hung lệ, bắt đầu kêu lên thị uy.

Tả Đăng Phong lại nhặt lên một tảng đá, dồn sức ném về trước, hòn đá vừa chạm vào thì ngọn Cô Phong lại tiếp tục rung động. Lần này Tả Đăng Phong đã hiểu, ngọn Cô Phong này rất có thể là một sinh vật sống.

-13, đi thôi, rời khỏi đây trước đã.

Tả Đăng Phong vác rương gỗ lên nói, lúc này là buổi tối, đợi ban ngày sẽ đến tìm hiểu kỹ càng..

Tả Đăng Phong xoay người đi được vài bước, phát hiện 13 không đi theo, quay đầu nhìn lại, liền sợ hãi cả mồ hôi lạnh, không biết 13 đã leo lên vách núi lao ra ngoài từ lúc nào, bây giờ chính là lúc nó ở giữa không trung.

Từ vách núi đến chỗ ngọn Cô Phong cũng phải hai dặm, vậy mà 13 có thể nhảy qua, mà cách ở giữa chính là hồ trời không chỗ mượn lực, ở dưới chính là vực sâu, lại ngập tràn chương khí màu hồng, nếu 13 ngã xuống sẽ cực kỳ nguy hiểm.

-Trở lại !

Tả Đăng Phong liền xoay người đề khí bay lên, cùng lúc đó cũng phát ra linh khí thành hình bàn tay hướng về chỗ 13. Lúc này hắn đã tính toán xong, dù cho bị rơi vào hồ trời cũng phải kéo 13 trở về, sau khi Sinh Tử quyết tiến vào cảnh giới Chí Tôn, chẳng những có thể đề khí bay lên à còn có thể dùng linh khí làm chậm tốc độ rơi xuống.

Linh khí của Tả Đăng Phong có thể lắng không bắt vật ở ngoài xa mấy trượng, lúc này mục tiêu của hắn chính là chặn trước mặt 13, lúc này quá vội vàng mà hắn không để ý thấy sau khi tốc độ của 13 chậm lại cũng không bị rơi vào hồ trời, mà vẫn tiếp tục lấy đà nhảy tới trước, kết quả này khiến Tả Đăng Phong chộp hụt.

Một trào bị hụt khiến Tả Đăng Phong rất kinh ngạc, hắn thật không ngờ 13 lại có thể ở giữa không trung mượn lực. Điều này khiến hắn nghi ngờ nơi 13 nhảy tới có một con đường để đi lại, liền lập tức phát ra linh khí đập xuống nơi 13 vừa mượn lực, nhưng nơi đó vẫn chỉ là hư không, không hề có vật thể nào bị che giấu, như vậy thì chứng tỏ 13 có thể liên tục chạy trên không trung.

-13, cẩn thận !

Tả Đăng Phong nhìn về hướng 13 hét to, 13 ở trên hư không liên tục lấy đà nhảy tới, khiến Tả Đăng Phong cực kỳ ngạc nhiên.

Cùng lúc đó thì linh khí cũng đã cạn, Tả Đăng Phong đành bám vào vách núi phía Đông, nhìn 13 đang lao thẳng về ngọn Cô Phong.

13 vừa lao tới ngọn Cô Phong liền lập tức cào cấu, Tả Đăng Phong liền nhíu mày, dựa theo hành động này của 13 thì không nghi ngờ gì nó đang tấn công một cái gì đó, nhưng mà hắn lại không thể nhìn thấy.

13 liên tục tấn công vào một chỗ, lần này hình như nó gặp phải một đối thủ rất mạnh, mấy lần đã bị đối thủ vô hình kia đánh bay ra ngoài, mà mỗi lần như vậy 13 đều ở giữa không trung xoay người tiếp tục tấn công. Tả Đăng Phong không thể nhìn thấy đối thủ của nó nên chỉ có thể liên tục gọi nó trở về. Nhưng lúc

này 13 hoàn toàn không nghe theo lệnh của hắn, mà chỉ liên tục biến chiêu tấn công, Tả Đăng Phong đã sớm biết 13 rất thích chiến đấu, nhưng vẫn chưa từng nhìn thấy nó thật sự tức giận như lúc này.

Cuộc chiến quái dị này diễn ra hơn một tiếng đồng hồ mới kết thúc, bằng thắng lợi của 13. Vào một trào cuối cùng của 13 lộ ra một chùm nước màu xanh biếc, thì ngọn Cô Phong ở giữa hồ trời cũng biến mất. Mà sau khi chiến thắng, 13 cũng không quay trở lại mà vẫn đứng trên không trung, liên tục kêu gào giận dữ, ra oai.

Tả Đăng Phong liền gọi nó trở về, lúc này 13 mới chậm rãi chạy trở lại. Đến bên vách núi liền liếc nhìn Tả Đăng Phong, nằm úp sấp xuống thở, vẻ mặt rất uể oải.

Tả Đăng Phong cũng không nói gì, tình huống vừa nãy, khi 13 lảng không chạy đến ngọn Cô Phong mà không có điểm đặt chân nào. Vậy mà nó vẫn băng băng chạy đến trước được, điều này chứng tỏ 13 có thể thoải mái chạy nhảy trên không trung.

Lúc này, Tả Đăng Phong cảm giác thì ra mình vẫn không hề hiểu rõ 13, từ trước đến giờ 13 chưa từng thể hiện năng lực này trước mặt Tả Đăng Phong, như vậy chứng tỏ 13 luôn luôn giấu diếm thực lực với hắn.

-Rong vào biển rộng, hồ vào rừng sâu, không cần biết mày là gì, duyên phận chúng ta từ nay chấm hết, sau này mày không cần đi theo tao nữa !

Tả Đăng Phong nói xong xoay người rời đi, hắn cực kỳ thất vọng với 13, lúc trước khi vào Thanh Thủy quan, nếu 13 không che dấu thực lực thì bọn lính NB chắc chắn không ai sống được, nếu vậy thì Vu Tâm Ngữ cũng sẽ không chết, nhưng nó lại lựa chọn che dấu thực lực, để cuối cùng kết quả Vu Tâm Ngữ phải chết!

13 thấy Tả Đăng Phong bỏ đi, liền bò dậy chạy theo phía sau hắn.

-Không được đi theo tao!

Tả Đăng Phong quay lại, giận dữ hét lớn, năm đó nếu không phải hắn và Vu Tâm Ngữ cứu 13, đám Đẳng Khi cũng sẽ không chạy vào Thanh Thủy quan, xét đến cùng thì 13 cũng là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến cái chết của Vu Tâm Ngữ.

-Meo !

13 sừng sốt kêu lên, vẻ mặt vô tội nhìn Tả Đăng Phong, nó không hiểu vì sao bỗng nhiên Tả Đăng Phong lại trở mặt với mình.

Về mặt đáng thương của 13 khiến Tả Đăng Phong mềm lòng, lúc này hắn nhớ đến chính mình và 13 đã hại chết Vu Tâm Ngữ, nhớ đến những chuyện trước đây, nhớ đến chuyện 13 từng cứu tính mạng của mình.

-Đến đây !

Tả Đăng Phong khẽ nhún chân nhảy lên cao sáu trượng, nhìn 13 nói.

13 liền khó hiểu, nhưng nó cũng chỉ do dự một chút rồi co người nhảy về phía Tả Đăng Phong, nó muốn nhảy lên chỗ vai của hắn nhưng lại chỉ nhảy đến phần eo rồi trượt luôn xuống dưới.

Tả Đăng Phong thấy vậy cũng hạ xuống mặt đất, bình thường 13 chỉ nhảy cao nhất là năm thước, biểu hiện co chân lấy đà lần này của nó cũng giống như bình thường. Tả Đăng Phong nhảy lên cao sáu trượng chính là để thử 13, động vật không có khái niệm chính xác về độ cao, năm hay sáu thước trong mắt chúng đều giống nhau, nếu nó có thể nhảy đến vai Tả Đăng Phong, vậy thì chứng tỏ trước đây nó đều là giả vờ, nhưng sự thật là nó không thể nhảy đến.

Nếu đã như vậy, thì sao vừa nãy nó có thể chạy băng băng trên không trung chứ? Trong lòng hắn đầy chuyện khó hiểu, Tả Đăng Phong liền nhìn chằm chằm 13, 13 thấy ánh mắt của hắn khác thường, liền lộ vẻ sợ hãi.

-Bắt đầu từ giờ mày phải thật thà, nếu không tao không ày đi theo tao nữa !

Tả Đăng Phong thoáng suy nghĩ một chút, rồi lớn giọng nói.

13 nghe xong liền gật đầu liên tục.

-Mày có thể chạy qua được không ?

Tả Đăng Phong mang theo 13 đi về phía vách núi phía Bắc, đây không phải vị trí của hổ trời, cũng không có chướng khí màu hồng.

13 nghe xong liền lắc đầu liên tục.

-Mày có thể chạy qua được không ?

Tả Đăng Phong liền dẫn 13 đến trước hổ trời, hỏi lại.

13 nghe xong liền nhấc chân chạy vào hổ trời, vẫn là lẳng không mà chạy.

Như vậy là Tả Đăng Phong đã rõ rồi, trước đó 13 có thể lẳng không chạy băng băng về phía hổ trời không phải là do năng lực bản thân nó, mà là hổ trời này có điều quái dị. Hóa ra đều là hẩn hiểu lầm 13, một con mèo làm sao có nhiều tâm tư như thế được chứ, với lại nó cũng cần gì phải che giấu thực lực chứ.

Tả Đăng Phong đã hiểu nguyên nhân rồi, liền dẫn theo 13 đi tìm một nơi tránh gió nghỉ tạm trong đồng hoang tàn của thành cổ. Vừa này 13 đã trải qua một hồi ác chiến, thể lực tiêu quá lớn, nên nằm úp sấp xuống có vẻ rất mệt mỏi.

-13, cái thứ vừa đánh nhau với mày đó có phải đã từng gặp qua rồi ?

Tả Đăng Phong vẽ mặt quan tâm hỏi.

13 nghe vậy liền gật đầu liên tục, vẽ mặt cực kỳ tức giận.

-Có thù oán với mày?

Tả Đăng Phong liền hỏi tiếp

13 lại gật đầu, trong lòng nó, mặc dù cái gì nó cũng hiểu nhưng lại không thể biểu đạt được.

-Trước đây mày ở nơi này sao?

Tả Đăng Phong liền hỏi tiếp.

Lần này 13 vừa gật đầu lại vừa lắc đầu.

-Mày từng đến nơi này ?

Tả Đăng Phong liền hỏi, lần này thì 13 hoàn toàn gật đầu..

13 gật đầu đã chứng tỏ trước đây nó đã từng đến đây.

Qua hơn một canh giờ hỏi đáp, 13 lắc và gật đầu đến mức sắp hôn mê, Tả Đăng Phong mới hiểu sơ sơ tình hình trước đây. Trước đây, 13 từng với chủ cũ đã từng đi qua nơi này, cùng với một con độc trùng ở đây chiến đấu, và con độc trùng này rất lớn, được nuôi dưỡng bên trong hổ trời, lúc trước chúng nó đánh nhau cũng là ở giữa không trung.

Ngoài ra 13 còn biểu đạt một việc khiến Tả Đăng Phong rất kinh ngạc, thì ra cái thứ sống bên trong hổ trời kia không thể di chuyển được.

Trong lúc biểu đạt việc này, vẽ mặt 13 rất tự nhiên, đối với nó việc này rất bình thường chẳng có gì bất ngờ cả.

Càng khiến Tả Đăng Phong trợn mắt há mồm nữa là, 13 biểu đạt chủ nhân cũ của nó có thể luôn luôn bước đi trên không trung không cần mượn lực dưới đất. Tả Đăng Phong liền hỏi chủ nhân trước của nó đi đâu rồi, thì 13 luôn lắc đầu, từ chối trả lời.

13 không trả lời toàn bộ vấn đề của Tả Đăng Phong, mà Tả Đăng Phong cũng không muốn ép hỏi nó, liền xua tay đối mấy con muỗi đi, để nó nằm nghỉ ngơi.

Độc trùng bên dưới hổ trời là gì 13 không cách nào biểu đạt được, nhưng nó có thể khiến Tả Đăng Phong tưởng là ngọn núi, điều này chứng tỏ nó có khả năng khiến con người sinh ra ảo giác. Nhưng việc 13 có thể

thoải mái di chuyển trên không trung, chắc chắn không phải là ảo giác, mà chắc chắn là việc chân thật, cho nên Tả Đăng Phong đoán ở nơi này chắc chắn có trận pháp.

Sáng sớm, Tả Đăng Phong tìm kiếm manh mối xung quanh hồ trời, mãi đến phía tây hồ trời mới phát một ngọn núi có dấu hiệu ngã xuống phía dưới bên cạnh hồ trời, Tả Đăng Phong liền xác định đây chính là tâm nhân của trận pháp, cùng lúc đó hắn cũng hiểu được nguyên lý bày trận của đối phương, bố cục nơi này thật ra rất đơn giản, chỉ dùng nguyên lý đơn giản Kim sinh Thủy để xếp đặt, con khỉ kia là Kim Hào, mà ai cũng biết trong ngũ hành thì Kim sinh Thủy, nơi con khỉ sống chắc chắn sẽ có rất nhiều hơi nước, đem nó đặt vào trung ương chính là điểm mắt cho rồng, bởi vì bên dưới hồ trời sâu thăm thẳm không thấy đáy, mà con khỉ kia lại có thể sinh ra hơi nước, nhưng mà nước ngầm ở bên dưới đều là loại nước âm hàn chưa từng thấy ánh mặt trời, mà nước âm hàn lại chính là thứ mà Kim Hào ghét nhất, như vậy đem nó đặt vào bên trong sẽ tạo thành một tình huống cực kỳ thú vị, con khỉ tự mình vây khốn mình.

Còn về việc con độc trùng kia có thể tạo ra ảo ảnh về ngọn Cô Phong và cây đào, có thể là nó đã dựa theo những hình ảnh thật sự mà tạo ra, hay nơi hồ trời mà con khỉ kia từng sống thật sự từng có một ngọn Cô Phong tồn tại, mà ngọn Cô Phong thật đó bây giờ đã đổ xuống một bên hồ trời, nhờ vậy mà con khỉ kia mới có thể thoát ra ngoài.

Hiểu rõ được nguyên lý của trận pháp, Tả Đăng Phong vừa vui vừa buồn, vui vì hắn có thể tìm ra được nguyên lý của nó, như vậy càng tự tin tương lai có thể phá trận. Buồn là loại trận pháp này đều lợi dụng vị trí địa lý sẵn có để bố trí, nếu không có chỗ nào lộ ra sơ hở, thì rất khó suy đoán được cách phá giải.

Chuyến đi Hồ Nam lần này thu hoạch quá ít.

97. Q.1 - Chương 97: Non Xanh Nước Biếc.(1 2)

Chuyến đi Hồ Nam không có thu hoạch lớn gì khiến Tả Đăng Phong cảm thấy khá thất vọng, nhưng hắn cũng đã hiểu thêm được nhiều thứ, trong đó, ít nhất hai bộ lạc liền nhau có thể có tình trạng đối địch, thêm nữa là tám bộ lạc thời đó có thể đều có bản lĩnh gì đó hơn người, khả năng này rất lớn. Bởi vì ngày trước, thực lực của nhà Thương cực kỳ mạnh, lãnh thổ lại cực kỳ rộng lớn, cho dù tất cả binh lính của nhà Chu cộng với tám đại bộ lạc cũng thua xa, vì vậy có thể ngày xưa, đã có những binh lính đặc biệt của tám bộ lạc này gia nhập, tạo thành một đội quân hỗn hợp quái dị mà rất cường đại.

Thường thì tính toán sợ nhất là càng nghĩ càng sâu xa, “Phong Thần bảng” chính là do người đời sau dựa vào đoạn lịch sử Vũ vương phạt Trụ mà sáng tác, bên trong bộ sách đó, có rất nhiều người và động vật kỳ quái, rất có thể những người và động vật kỳ quái này chính là dựa vào những chiến sĩ và dã thú họ nuôi dưỡng của tám bộ lạc năm xưa mà tạo ra. Mặc dù lịch sử chính thức đều không có ghi chép gì, nhưng đôi lúc những câu chuyện trong dân gian đó mới là lịch sử chân chính, người cầm quyền đương thời có thể chép đầu quan chép sử, nhưng lại không thể nào bịt miệng được tất cả dân chúng.

Trước khi rời đi, Tả Đăng Phong vẫn cẩn thận tìm kiếm xung quanh, mặc dù tất cả công cụ bằng đồng và chữ viết trên bia đá đã không còn, nhưng sau khi cẩn thận tìm kiếm, Tả Đăng Phong vẫn phát hiện rất nhiều búa đá lớn, như vậy có thể thấy được, năm xưa kinh đô của nước Dung năm xưa chắc chắn đã bị đám Cự Nhân của nước Lô công phá.

Ngoài những thứ đó thì Tả Đăng Phong còn phát hiện ra sáu bức tượng đá, hai trong số chúng đã hư hỏng quá nặng không thể phân biệt nổi, còn bốn bức tượng kia do ngã úp mặt xuống đất mà còn giữ được khá nguyên vẹn, trong đó có ba bức là tượng khỉ, mặc dù tượng khỉ này lớn hơn Cửu Dương Hầu rất nhiều, nhưng hình dáng rất giống, như vậy, năm xưa con khỉ kia chắc từng được người dân ở đây xem là thần linh mà thời cúng.

Còn một nét điêu khắc trên bức tượng còn lại chính là miêu tả một con bộ cánh cứng, con bộ này có sáu cái chân rất lớn, đem ra so sánh thì phải gọi sáu cái chân đó là sáu cái móng vuốt có vẻ chính xác hơn, và

cái đầu của nó cũng không phải đầu của loài bọ cánh cứng, mà giống với đầu chuột, miệng nhọn, trên tai còn có râu.

-13, đến đây !

Tả Đăng Phong vừa dựng pho tượng này dậy, vừa hướng về phía 13 vẫy vẫy tay, 13 nghe tiếng liền chạy đến.

-Con vật đánh với mày lúc này, có phải là giống như thế này không ?

Tả Đăng Phong liền chỉ pho tượng hỏi.

13 liền liếc nhìn pho tượng đá một cái, rồi gật đầu liên tục.

Tả Đăng Phong thấy nó gật đầu liền cẩn thận quan sát pho tượng đá này, dựa theo thân thể thì có thể chắc chắn nó là loài bọ cánh cứng, nhưng dựa theo cái đầu thì nó lại phải là loài động vật có vú, nếu không có 13 xác nhận nó thực sự tồn tại, Tả Đăng Phong còn cho rằng con vật này là do người cổ đại tưởng tượng ra. Vịn tượng đá quan sát hơn nửa ngày, Tả Đăng Phong vẫn không thể xác định rõ nó có họ hàng gần với loài động vật hiện đại nào, cuối cùng chỉ đành xem nó là loài dị chủng cổ đại.

Lúc trước ở một khe nước Tả Đăng Phong còn phát hiện một con cóc ba chân, cho nên lúc này năng lực tiếp nhận của hắn đã tăng lên rất nhiều so với trước khi vào núi. Ở trong rừng sâu núi thẳm, đầm lầy và huyết động rất có khả năng che giấu nhiều loài động vật thần bí mà con người chưa từng biết đến, mà vì sao con người ngày nay không thể phát hiện ra chúng là bởi vì chúng đều không dám để nhân loài nhìn thấy, nếu để cho con người nhìn thấy, vậy thì nó cách cái chết cũng không xa.

-13, chúng ta đi thôi !

Tả Đăng Phong liền nhắc rương gỗ lên chuẩn bị rời đi, mục tiêu tiếp theo của hắn là đi tới Hồ Bắc tìm kiếm nước Lô, nước Lô chính là bộ lạc có đám Cự Nhân sử dụng búa đá lớn, bọn họ còn hậu nhân tồn tại hay không vẫn chưa xác định được, nhưng những tin tức hiện tại thì bọn họ hình như đã tuyệt diệt, hơn nữa, dựa vào tình hình trước mắt suy đoán, thì bọn họ là kẻ chiến thắng trong cuộc chiến với nước Dung.

13 nghe vậy, liền lập tức xoay người chạy đến bên cạnh hắn, rồi nghỉ gù đó lại quay đầu chạy đến bên cạnh hồ trời, tiểu vào bên trong. Tả Đăng Phong thấy thế liền cười, 13 không nói được, nên cũng không thể chửi rửa đối phương, cho nên mới dừng hành động đi tiểu để phát tiết tức giận.

Hồ trời rất lớn, một ít nước tiểu của 13 sợ rằng chưa đến được đáy hồ đã bị gió thổi bay rồi.

-Để tao giúp mày!

Tả Đăng Phong thấy thú vị liền thả rương gỗ xuống, dùng linh khí nhắc một tảng đá lớn đẩy vào hồ trời, tảng đá rớt xuống một lúc liền phát ra tiếng vang yếu ớt, là tiếng “Bồm bộp”, chứng tỏ phía dưới đó có một ít nước. Nếu như nước nhiều, tiếng vang phải là “Tôm”, còn nếu phía dưới không có nước, tiếng vang sẽ là “Bộp”.

13 thấy Tả Đăng Phong giúp mình liền vui mừng nhảy nhót, Tả Đăng Phong thấy nó vui vẻ liền liên tục kéo mấy tảng đá ném xuống hồ trời.

Thật ra Tả Đăng Phong cũng biết chỉ với vài tảng đá có thể đè chết được con côn trùng bên trong đó, cho nên chỉ làm một lúc rồi dừng. Sau đó đem những điển tịch đạo gia đã xem xong vứt đi, dọn một vị trí ngồi thoải mái cho 13.

Trước khi nhảy vào rương gỗ, 13 chạy tới phía tượng tượng đá gầm gừ hai tiếng, đến lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ ra mèo với chuột chính là thiên địch, rất có thể đây là nguyên nhân khiến cho lần đầu 13 đến đây đã cùng con vật kỳ lạ kia đánh nhau.

Đã hơn một tháng nay Tả Đăng Phong chưa nấu cơm, cho nên không thiếu gạo, cho nên hắn không rời núi từ hướng Đông, mà công theo 13 đi về phía Bắc, đi về phía Bắc bốn trăm dặm, Tả Đăng Phong liền phát hiện nơi này có người miền núi, cảnh sắc trước mặt bất ngờ thay đổi, nhìn về phía Nam có thể dùng từ khỉ ho cò gáy để hình dung, mà trước mặt thì cảnh sắc có thể dùng non xanh nước biếc để miêu tả, núi non ở đây cao sừng sững, nước suối trong vắt, đàn ông ở đây to cao, phụ nữ lại yếu điệu, xinh đẹp. Nhưng khi gặp

Tả Đăng Phong thì những cô gái yếu điệu này đều thét lớn bỏ chạy, lúc đầu Tả Đăng Phong còn không hiểu nguyên nhân, nhưng lúc sau thì đã hiểu, các nàng chính là vì bộ dáng của mình hù dọa, sợ hãi mà bỏ chạy.

-13, nhìn tao rất khó coi sao ?

Tả Đăng Phong liền nhìn về 13 đang chạy trên đường đá trong núi hỏi.

13 nghe xong liền nhìn hắn một chút, hơi do dự rồi gật gật đầu.

-Thật sự rất khó coi sao ?

Tả Đăng Phong liền nhắc tay sờ lên mặt, trước đây không lâu bao nhiêu người đẹp làm cùng cơ quan với hắn, đều nhìn hắn liếc mắt đưa tình, mà nay đầu tóc của hắn đều dài tới vai, miệng cũng bị râu mọc rậm rạp che khuất.

13 cũng không để ý đến hắn, mà đi chậm chậm đến ngọn suối nhỏ chảy dưới chân núi.

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài, bước nhanh theo, tới bên dòng suối liền vốc ít nước rửa mặt, bộ dáng của hắn lúc này có rửa mặt hay không cũng chẳng khác biệt gì.

Rửa mặt xong, Tả Đăng Phong đi thêm vài dặm, gặp được một hồ nước, hồ nước rất cạn, trong suốt thấy đáy, có thể thấy rõ đá cuội dưới đáy, bây giờ đã qua giờ Ngọ, ánh mặt trời rất tốt cho nên nước rất ấm, Tả Đăng Phong liền làm bếp bắc nồi kiềng củi đốt lửa, sau đó liền cởi áo choàng để lên bờ, còn mình thì mặc nguyên quần áo nhảy vào hồ, sau đó vừa giặt quần áo vừa tắm rửa.

Sau khi đem quần áo giặt sạch để lên bờ phơi khô, Tả Đăng Phong bắt đầu vệ sinh thân thể, lúc này trên người hắn nổi đầy rôm sởi, khi tắm chà sắt rất đau, nhưng nước ở đây rất sạch sẽ, sau khi tắm rửa sạch sẽ lại mặc vào quần áo khô mát, bệnh rôm sởi này rất nhanh sẽ hết.

Trong hồ có cá, mặc dù không lớn, nhưng vẫn có thể ăn được, với tốc độ phản ứng bây giờ của Tả Đăng Phong, thì bắt mấy con cá này thật quá dễ dàng, sau khi bắt được liền ném lên cho 13 đang đứng đợi trên bờ, 13 liền ngậm chặt nằm xuống dùng bữa, 13 không thích nước, trừ phi rất cần thiết còn bình thường rất ít xuống nước.

Sau đó Tả Đăng Phong lại bắt thêm vài con, dùng dao nhỏ làm sạch rồi dùng linh khí ném vào trong nồi.

Tiếp đó, Tả Đăng Phong muốn dùng dao cạo râu, nhưng lưỡi dao không đủ sắc để cắt đứt râu, cho nên đành thôi.

Lúc tắm rửa xong, Tả Đăng Phong liền lấy mấy viên đá cuội dưới đáy hồ lên xoay xoay trong bàn tay. Nhưng điển tịch đạo gia mà Kim Chân đưa cho hắn lần trước, trong lúc 13 ngủ hắn đều xem xong hết, trong đó ghi chép liên quan đến Bát Trận Đồ của Gia Cát Lượng, có nhắc đến việc sau khi Hoàng Đế có được “Thiên Triện Văn Sách” truyền lại hoàn chỉnh, sau này lọt vào tay Khương Tử Nha, Khương Tử Nha giấu riêng, chỉ đem “Kỳ Môn Độn Giáp Nhất Thiên Linh Bát Thập Cự” truyền lại cho đời sau, Trương Lương cũng cất riêng, đem “Kỳ Môn Độn Giáp Nhất Thiên Linh Bát Thập Cự” cất đi một phần, gọi là “Kỳ Môn Độn Giáp”.

Theo lý thuyết, thứ đồ tốt đó mà tiếp tục như vậy về sau sẽ thất truyền, nhưng gặp Gia Cát Lượng là một người cực kỳ thông minh, vậy mà có thể dựa vào một phần rải rác “Kỳ Môn Độn Giáp” suy đoán ra được tám loại trận pháp, việc này khiến Tả Đăng Phong cực kỳ khâm phục.

Mọi người đều biết, Kỳ Môn Độn Giáp chính là để cho thầy tướng số tính toán, vậy mà từ đó Gia Cát Lượng có thể suy diễn ra trận pháp, điều này khó như lên trời, vậy mà Gia Cát Lượng lại làm được, cách hắn dùng chính là ngược suy, đầu tiên chính là suy luận ngược tìm ra Kỳ Môn Độn Giáp hoàn chỉnh, rồi từ đó lại tiếp tục suy ngược ra đại khái về “Thiên Triện Văn Sách”, cuối cùng chính là dựa vào “Thiên Triện Văn Sách” đã suy đoán được mà tìm ra tám loại trận pháp. Mặc dù tám trận pháp này không bằng “Cô Hư Pháp Thập Nhị Chương” chính thống, bởi vì trong quá trình ngược suy, Gia Cát Lượng chỉ dùng đầu óc tính toán để bù lại những nội dung đã bị Trương Lương và Khương Tử Nha giấu đi, vì vậy kết quả sẽ khác với bản gốc, nhưng Bát Trận Đồ của hắn cũng rất huyền diệu, nếu trận này thành thì sánh bằng mười vạn tinh binh.

Tả Đăng Phong có hứng thú đối với Bát Trận Đồ có hai lý do, thứ nhất là cách làm của Bát Trận Đồ và Cô Hư Pháp Thập Nhị Chương khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu, có thể dựa vào việc nghiên cứu Bát Trận Đồ mà có thể tìm ra phương pháp trợ giúp hần đối phó với Cô Hư Pháp Thập Nhị Chương của Khương Tử Nha. Thứ hai là đồ vật mà Bát Trận Đồ yêu cầu không quá nghiêm khắc về việc Ngũ Hành đối xứng, nó chỉ xem trọng phương vị mà không coi trọng Ngũ Hành, Tả Đăng Phong chính là muốn tìm hiểu rõ nguyên lý bên trong của nó.

Cầm đá cuội suy nghĩ nửa ngày, cuối cùng Tả Đăng Phong lại đem nó ném ra ngoài.

Không tìm được manh mối, hần đành lên bờ đi ăn.

98. Q.1 - Chương 98: Nhờ Vào Tả Đăng Phong

Bị mặt trời chiếu liên tục nên mặt cát trên bờ rất nóng, đã đem mấy bộ quần áo mà Tả Đăng Phong giặt sạch hong khô, Tả Đăng Phong liền lên bờ mặc quần áo rồi ăn cơm, sau khi ăn xong hần cũng không vội rời đi, mà nằm ngửa trên cát phơi nắng, hơn một tháng tìm kiếm đã khiến hần rất mệt mỏi, gầy yếu, vì thế hần quyết định ở lại nơi này nghỉ ngơi vài ngày.

Mấy ngày nay Tả Đăng Phong ăn uống rất tốt, trong hồ có cá, dưới tán cây trong núi có nấm, mấy con gà rừng xung quanh cũng là mục tiêu của hần, hần làm thế không phải để thỏa mãn thú vui ăn uống của mình, mà là muốn bản thân nhanh chóng khỏe lại, thân thể quá gầy yếu rất khó khăn khi di chuyển trên không, dễ bị gió thổi sai hướng.

Hần đều đã xem xong những điển tịch đạo gia mà Kim Châm đưa cho, nhưng hần cũng không nhàn rỗi, mà liên tục tự suy ngẫm về nguyên lý của trận pháp, thỉnh thoảng cũng thực hiện những ý tưởng mà mình nghĩ được, thử bố trí trận pháp, trận pháp mà hần nghĩ ra cũng không hoàn toàn dựa vào nguyên lý Âm Dương Ngũ Hành, đôi khi cũng xen lẫn một chút nguyên lý từ Bát Trận Đồ, nguyên lý tám phương của Bát Trận Đồ gồm : Hư Môn, Sinh Môn, Thương Môn, Đỗ Môn, Cảnh Môn, Tử Môn, Kinh Môn và Khai Môn. Gọi là Bát Môn thật ra chính là tám loại phương pháp bố trí cùng tám loại tác dụng khác nhau, trong đó có ba Môn có lợi cho người và vật, ba Môn có thể hại người và hai Môn còn lại thì chỉ có tác dụng vây khốn.

Cái gọi là trận pháp, thật ra chính là thông qua thay đổi sự vật trên một phạm vi, làm thay đổi khí tức ở khu vực đó, đồng thời có thể cộng hưởng với khí tức xung quanh, người bố trận giống như một ngọn lửa nhỏ hay một ngọn lửa giống vậy, mặc dù chúng rất bé nhỏ nhưng chúng vẫn có thể tạo ra một rừng lửa lớn hay sinh sôi thành vạn mẫu ruộng tốt.

Tả Đăng Phong lý luận tri thức đã đủ rồi, liền bắt đầu thử bày trận, hần có thể dựa vào vài viên đá cuội giam cầm con gà rừng cố định một chỗ, cũng có thể làm cho con chim đó biến mất trong tầm mắt của 13, tất cả đều khiến Tả Đăng Phong rất vui mừng, trận pháp trăm điều ảo diệu vẫn chung một gốc, chính là dựa vào đối ứng Âm Dương, khi bố trí trận pháp chỉ cần hiểu được hai thứ, một là phải học được làm thế nào để “Điểm hỏa” hay “Bá Chúng”, hai là biết nên “Điểm hỏa” hay “Bá Chúng” ở nơi nào.

Trong lúc Tả Đăng Phong cho rằng trận pháp của mình đã đại thành, thì bị hai chậu nước dội tỉnh. Thứ nhất chính là 13 đi vòng vào trận pháp ăn luôn con gà rừng, thứ hai là Tả Đăng Phong vốn muốn dùng trận pháp để ép toàn bộ cá trong hồ phải trôi lên mặt nước, kết quả là trận pháp vừa xong thì toàn bộ cá đã ngửa bụng chết sạch, ngay cả tôm nhỏ cũng không còn. Hai việc này khiến hần hiểu ra, bố trận làm phép không phải việc ngày một ngày hai là xong, mặc dù hần đã nắm được một chút tinh túy của trận pháp, nhưng vẫn chưa thể khống chế được uy lực của trận pháp, cũng giống như người dùng lửa hại người vậy, mặc dù đốt đúng nơi rồi nhưng lại không thể khống chế thể lửa, kết quả là không chỉ đốt sạch nơi cần đốt mà còn đốt luôn tất cả những thứ xung quanh.

Bảy ngày sau, Tả Đăng Phong dẫn theo 13 lên đường, nơi này chính là một dải Hồ Nam, không xa về phía Bắc chính là tỉnh Hồ Bắc, là khu vực của nước Lô.

So với Hồ Nam, thì Hồ Bắc phát triển hơn một chút, Tả Đăng Phong liền vào trong trấn bổ sung lương thực, rồi tiếp tục đi về hướng Bắc. Sau khi quan sát một chút từ Nam đến Bắc, Tả Đăng Phong bắt đầu đi từ Tây sang Đông tìm kiếm.

Từ phía Tây đi về Đông một vòng mất khoảng nửa tháng, tốn thời gian như vậy vì ở nơi này có người sinh sống, mà nơi có người sinh sống thì những di tích còn sót lại khó mà bảo tồn được, cho nên mỗi khi gặp được thôn xóm nào Tả Đăng Phong cũng phải dừng lại hỏi thăm, vì vậy mà mất rất nhiều thời gian.

Cũng may là cũng không có quá nhiều người sinh sống, đa số mọi người khi thấy hắn đều xem là tên ăn xin mà đuổi đi, lúc đó Tả Đăng Phong đều trực tiếp ra tay đánh ngã bọn họ, mà bất ngờ là mỗi khi bị đánh ngã xuống đất bọn họ đều sẽ hét lớn “Lão tử không phục Chu”.

Trên đường đi Tả Đăng Phong đã đánh ngã không ít dân miền núi hung ác, đa số bọn chúng đều không chịu phục mà tiếp tục ngoan cố bò dậy liều mạng xông lên. Tả Đăng Phong thật sự bất ngờ vì sự hung hãn của người Hồ Bắc, hắn còn cảm thấy rất khó hiểu vì sao mỗi khi bị đánh ngã bọn chúng đều phải hét lớn “Lão tử không phục Chu” chứ ?

Sau này khi gặp được một ông già hiền lành để hỏi thăm thì hắn mới biết được lý do, nơi này trước đây là vùng man di mọi rợ, nhà Chu từng mấy lần phái quân đến trấn áp thu phục, nhưng người dân ở đây đều ngoan cố chống cự quyết không phục tùng quản lý của triều đình, câu “Lão tử không phục Chu” này chính là truyền từ đời đó đến bây giờ.

Có đôi khi lịch sự thật sự chính là ở những người già trong dân gian này, sau khi nghe lão nhân giải thích xong, Tả Đăng Phong liền đoán, sau khi tiêu diệt được nhà Thương, Chu Vũ Vương cũng không phải phong thưởng cho những công thần mà còn tiến hành chèn ép và kiểm chế bọn họ.

Nơi có người ở thì di tích thường không còn, vì vậy mà Tả Đăng Phong vất vả tìm kiếm rất lâu vẫn không có chút manh mối nào, bây giờ đã là cuối thu đầu đông, như vậy thì Tả Đăng Phong từ khi đi vào Hồ Bắc đã mất hơn năm tháng.

Mặc dù thời gian tìm kiếm khá lâu mà chưa có manh mối khiến Tả Đăng Phong bức bối, nhưng hắn không hề từ bỏ việc này. Hắn biết chỉ cần mình vẫn cố gắng nỗ lực tìm kiếm mới không có thẹn với lương tâm, không thẹn với tình cảm mà Vu Tâm Ngữ dành cho hắn.

Trong nửa năm này Tả Đăng Phong đã chịu rất nhiều cực khổ, rất nhiều lần bị các loài rắn và côn trùng có độc cắn, lại ăn uống không điều độ cho nên cơ thể hắn rất gầy yếu. Mặc dù thân thể rất mệt mỏi, nhưng hắn luôn kiên trì tìm kiếm, không hề có ý nản lòng.

Nửa năm này Tả Đăng Phong cũng có thu hoạch, hắn đã tự sáng tạo ra trận pháp quỷ dị, uy lực của những trận pháp này đều rất mạnh, hơn xa những trận pháp mà Kim Châm sử dụng.

Mùa đông đã đến, nhiệt độ xuống thấp, Tả Đăng Phong thích mùa đông bởi vì thời gian này không có muỗi. Trong thời gian này Tả Đăng Phong đã gần hết khu vực của nước Lô năm xưa, chỉ còn sót lại khu rừng rậm nguyên thủy ở mỗi dải Thần Nông Giá. Lúc này Tả Đăng Phong đoán rằng còn Kim Kê thuộc âm kia chắc chắn phải ở gần khu vực Thần Nông Giá, vì nghe những người từng miền núi kể lại thì bọn họ đã mấy lần gặp được Cự Nhân ở trong khu vực này.

Thần Nông Giá chính là một khu vực rừng rậm nguyên thủy rộng lớn, rất ít người dám đi vào, vì khu vực này rất nguy hiểm, nhưng người khác không không phải là Tả Đăng Phong không dám. Sau khi bổ sung một ít lương thực, Tả Đăng Phong liền bắt đầu đi vào khu vực sâu bên trong Thần Nông Giá.

Sáng sớm xuất phát, buổi trưa nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong vừa lấy vỏ rượu gạo mới mua ở thôn xóm bên ngoài ra chuẩn bị uống, bất ngờ từ ngực trái truyền đến cảm giác nóng rực. Tả Đăng Phong liền thả bỏ rượu xuống kiểm tra, liền phát hiện thứ nóng rực lên chính là lá bùa mà ngày trước Kim Châm đã đưa cho hắn. Ngày trước khi đưa lá bùa này cho hắn, Kim Châm đã nói khi gặp nguy hiểm cần hắn trợ giúp thì lá bùa này sẽ nóng lên, bây giờ lá bùa nóng lên vậy thì chứng tỏ Kim Châm đã gặp nguy hiểm.

Đúng lúc này, lá bùa bất ngờ bùng cháy, Tả Đăng Phong liền ném nó xuống đất, nhanh chóng đứng dậy cầm theo rương gỗ, gọi 13, nhanh chóng đề khí lao vút đi.

Lá bùa nóng chứng tỏ Kim Châm gặp nạn, lá bùa cháy chứng tỏ tình thế đã ngàn cân treo sợi tóc, Kim Châm là bạn tốt của hắn, lại có ơn với hắn, Kim Châm gặp nạn thì hắn nhất định phải đến cứu giúp.

99. Q.1 - Chương 99: Thanh Phù Dẫn Đường

Tả Đăng Phong mang theo 13 chạy nhanh về hướng Đông, phái Mao Sơn ở tỉnh Giang Tô mà hắn lúc này đang ở Hồ Bắc, ở giữa cách tỉnh An Huy, như vậy Tả Đăng Phong phải vượt qua ba tỉnh mới có thể đến trợ giúp Kim Châm được.

Tả Đăng Phong vừa đi vừa tính toán khoảng cách đến phái Mao Sơn, hắn tính nếu muốn đến nơi thì còn phải đi khoảng hai ngàn dặm, nếu đi thẳng một đường thì có thể ngắn hơn một chút, với tu vi lúc này của hắn thì mỗi giờ có thể đi được hai trăm dặm, mà loại tốc độ này không duy trì được lâu mà còn cần phải nghỉ ngơi. Như vậy nếu hắn muốn chạy đến phái Mao Sơn thì cần ít nhất mười hai tiếng, vậy thì khi đến nơi sẽ là lúc nửa đêm hoặc rạng sáng.

Tính toán xong thời gian đến nơi, Tả Đăng Phong liền bắt đầu suy đoán tình huống của Kim Châm, hơi suy nghĩ đã có được đáp án, trăm phần trăm là cùng đấu pháp với người NB.

Hắn có thể chắc chắn như vậy là có hai lý do, thứ nhất là Kim Châm đã từng nói người NB muốn phái cao thủ tu đạo đến khiêu khích người tu đạo ở TQ, dùng việc này để lấy cớ chèn ép tín ngưỡng tôn giáo của người trong nước. Thứ hai, tu vi của Kim Châm tinh thâm, lại là bạn thân của Ngân Quan và Ngọc Phật, nếu gặp chuyện thì nhất định trước tiên sẽ nhờ hai người họ giúp đỡ, hay có thể nói chuyện mà họ gặp phải cả ba cao thủ liên thủ cũng không thể giải quyết được, nếu không Kim Châm cũng không tìm thêm sự giúp đỡ, mà chuyện để cả ba không thể giải quyết được tất nhiên chính là cao thủ mà người NB phái đến.

Hiểu rõ mọi chuyện xong, Tả Đăng Phong càng lo lắng hơn, giao tình của hắn và Kim Châm cũng không nặng, nếu gặp chuyện có thể tự giải quyết thì nhất định Kim Châm sẽ không nhờ đến hắn, trừ phi đám người Kim Châm hoàn toàn không thể giải quyết được nên mới phải nhờ đến sự giúp đỡ của hắn, nếu vậy thì tình huống đã rất nguy cấp rồi, rất có thể bọn họ đã bắt đầu đấu pháp, hơn nữa kết quả nhất định là bất lợi cho đám Kim Châm.

Bốn tiếng sau, Tả Đăng Phong tiến vào tỉnh An Huy, mùa đông trời nhanh tối, nhưng đối với Tả Đăng Phong thì ban ngày và ban đêm cũng không khác gì nhau, nghỉ ngơi một chút, Tả Đăng Phong liền tiếp tục lên đường.

Trên đường cũng gặp tiệm cơm nhà trọ, nhưng Tả Đăng Phong cũng không dừng lại dùng cơm, trong lòng hắn rất lo lắng chỉ mong mau chóng đến được chỗ Kim Châm.

Chín giờ tối, Tả Đăng Phong phát hiện đối diện bay đến một con phi trùng kỳ quái, phi trùng có mào xanh, lớn chừng cái móng tay, hình dáng bên ngoài gần giống như con chuồn chuồn, nhưng cái đuôi ngắn hơn chuồn chuồn, trên lưng có ba đôi cánh, khi bay lượn phát ra tiếng ồ ồ.

Sau khi phi trùng thấy Tả Đăng Phong luôn lượn vòng quanh hắn mấy vòng, cùng lúc đó thì Tả Đăng Phong nghe ông trúc trong ngực cũng phát ra âm thanh giống con phi trùng, Tả Đăng Phong liền đoán được đây chính là Thanh Phù Trùng mà Ngọc Phật từng nói.

Thanh Phù Trùng bay quanh người Tả Đăng Phong ba vòng liền xoay người bay về hướng đông, Tả Đăng Phong thấy vậy liền nhú mào đi theo, đây chắc chắn là Ngọc Phật thả ra để thúc giục và dẫn đường cho hắn.

Thanh Phù Trùng xuất hiện chứng tỏ tình thế của đám người Kim Châm rất nguy cấp, cần hắn trợ giúp gấp, nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền tăng thêm tốc độ.

Vào nửa đêm, Tả Đăng Phong đã kiệt sức đành dừng lại nghỉ ngơi để hồi phục. Vì hắn lựa đường thẳng để đi nên nơi này rất hoang vắng, không có nước cũng chẳng có đồ ăn, Tả Đăng Phong chỉ có thể ngồi xếp bằng, thu nạp linh khí để khôi phục sức lực.

Người tu đạo một khi linh khí cạn kiệt thì trong thời gian ngắn rất khó bổ sung lại được. May là Tả Đăng Phong học được pháp quyết tụ khí của Tiệt Giáo, có thể nhanh chóng bổ sung linh khí, dù vậy đòi hỏi cho bổ sung đầy đủ linh khí, điều hòa Âm Dương xong thì cũng mất hơn một tiếng.

Sau khi bổ sung đầy đủ linh khí, Tả Đăng Phong lập tức lên đường. Kim Châm cũng biết đại khái nơi hắc sẽ đi, cho nên lúc gọi hắc trở về nhất định đã tính toán thời gian đợi hắc, bây giờ cần phải trở về kịp lúc trời sáng nếu không sợ rằng mọi chuyện sẽ hỏng hết.

Binh pháp có nói, một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, tiếng thứ hai thì tinh thần sụt giảm, đến tiếng thứ ba thì tinh thần đã cạn. Lúc này Tả Đăng Phong cũng như vậy, thể lực của hắc sau khi cạn kiệt chỉ có thể lướt một đoạn ngắn, thời gian cần hạ xuống nghỉ ngơi càng lúc càng dài, mặc dù hắc không muốn nghỉ, nhưng nếu không nghỉ thì không thể đi nổi nữa, cứ như vậy, sau khi rời khỏi tỉnh An Huy đã là bốn giờ sáng ngày hôm sau.

Con Thành Phù Trùng kia luôn dẫn đường phía trước, mỗi khi Tả Đăng Phong dừng lại nghỉ ngơi thì nó cũng đậu xuống người hắc. Lúc hơn bốn giờ sáng hắc tìm được một thôn xóm, lúc này trời chưa sáng, Tả Đăng Phong trực tiếp tìm nhà lớn nhất trong thôn, đập cửa đi vào, sau khi tìm được phòng bếp liền tìm nước uống và kiếm chút cơm thừa, đợi cho chủ nhà mặc quần áo chạy đến thì hắc đã rời đi.

-13, mày có biết rương gỗ của tao lấy từ chỗ nào không ?

Tả Đăng Phong liền cúi đầu hỏi 13, sau khi ăn cơm thì thể lực của Tả Đăng Phong cũng hồi phục một chút.

13 nghe xong liền gật đầu.

-Nơi đó có rất nhiều căn phòng rộng lớn, còn có rất nhiều sách.

Tả Đăng Phong liền kho tay nói.

13 nghe xong lại gật đầu.

-Nơi đó cửa có phải làm bằng gỗ không?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

13 nghe xong liền lắc đầu. Cửa lớn của Đồ Thư Quán thành Nam Kinh đúng là làm bằng sắt.

-Tốt lắm, mày đi đến nơi đó đợi tao, khi nào làm xong việc tao sẽ đến tìm mày.

Tả Đăng Phong xác định 13 hiểu rõ ý mình, liền ra lệnh.

13 liền gật đầu, xoay người chạy về hướng đông.

Tả Đăng Phong thấy nó đi đúng hướng, mới đạp đất mượn lực lướt đi về hướng đông bắc, thật sự hắc cũng không muốn để 13 rời đi, nhưng 13 không nhẹ, nếu mang theo nó chắc chắn sẽ làm chậm thời gian đến phái Mao Sơn.

Thả 13 đi, tốc độ của Tả Đăng Phong nhanh hơn, nhanh chóng chạy theo phía sau Thanh Phù Trùng, Thanh Phù Trùng là một thứ rất tốt để dẫn đường, nó có thể nhớ kỹ con đường đã bay qua, vì vậy mà nó có thể chỉ đường con đường ngắn nhất, ít tốn thời gian nhất và dễ đi nhất.

Tám giờ sáng, cuối cùng Tả Đăng Phong cũng chạy đến chân núi Mao Sơn, khiến hắc bất ngờ là lúc này bên dưới chân núi tụ tập không ít hơn vạn người, khung cảnh cực kỳ ồn ào, nhốn nháo.

Nếu không biết trước sự việc, Tả Đăng Phong nhất định sẽ nghĩ đây là do phái Mao Sơn mở hội, nhưng nhìn đám lính ngự đông đảo cộng thêm mười chiếc xe quân sự của lính NB thì hắc biết, suy đoán trước đó của mình là hoàn toàn đúng, đám người NB đã tìm đến tận nơi rồi.

Thanh Phù Trùng bay qua đám người, Tả Đăng Phong cũng bay vọt qua, lúc này hắc đã nghe được tiếng linh khí xé gió của cửa thủ đánh nhau phát ra.

Tả Đăng Phong bay lên ột lúc liền phát hiện ở trên một mảnh đất trống rộng lớn, có một tảng một đạo đang so đấu, hai người này hắc đều đã gặp, cái đầu mang mào gà hung hăng kia chính là Đồng Giáp, còn một thân vải xanh tiên phong đạo cốt, chính là chương giáo Toàn Chân, Ngân Quan Vương chân nhân.

Trên sân bãi chính Bắc dựng lên một mái che nắng, bên trong có một ít sĩ quan NB và một ít đạo nhân lớn tuổi, mặt mũi đám sĩ quan vui mừng, mà mấy lão đạo nhân kia thì vẻ mặt đầy lo lắng.

Trên sân phía đông có đặt ba ghế ngồi, một trong số đó trống không, còn trên hai ghế còn lại phân biệt có một người mang áo đen và một sĩ quan NB mang quân phục ngồi, nhưng khiến Tả Đăng Phong bất ngờ, tên sĩ quan kia lại chính là đại tá Đăng Khi !

Lúc nhìn thấy Đăng Khi, Tả Đăng Phong đã muốn xông lên trước liệu mạng nhưng hấn cố kìm nén, bởi vì bên trái sân cũng để ba ghế ngồi, Ngọc Phật ngồi ở ghế chính giữa, hai bên trái phải đều để trống, lúc này Tả Đăng Phong liền hiểu, Kim Châm chắc chắn đã xảy ra chuyện, bởi vì nếu Kim Châm không có sự cố gì, thì Ngọc Phật không nên ngồi ở giữa, dựa theo tuổi và vai vế thì chắc chắn cô phải ngồi phía bên phải mới đúng.

Tả Đăng Không cũng không lập tức nhảy vào sân thi đấu, bởi vì Ngân Quan và Đồng Giáp đang so đấu, cho nên khi ở giữa không trung hấn khẽ đổi hướng lướt về phía Tây, trong tiếng hô kinh ngạc của mọi người, rơi xuống bên cạnh Ngọc Phật.

-Ngọc chân nhân, Đồ đại ca đã xảy ra chuyện gì ?

Sau khi hạ xuống, Tả Đăng Phong lập tức hỏi.

-Cậu thật sự trở về rồi, mau ngồi xuống đi.

Ngọc Phật nhận ra Tả Đăng Phong, liền vội vàng đứng dậy nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền ngồi vào ghế bên phải, hấn biết nơi này chính là chuẩn bị cho hấn. Sau khi ngồi xuống liền liếc mắt về phía Đăng Khi, khiến hấn khó hiểu là khi nhìn thấy hấn trở về không ngờ Đăng Khi còn lộ vẻ mặt vui mừng, chẳng qua vẻ mặt vui mừng này chỉ thoáng qua một chút rồi biến mất, thay vào đó chính là âm lạnh.

-Ngọc chân nhân, Đồ đại ca xảy ra chuyện gì ?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Ngọc Phật hỏi, không ngờ lúc quay đầu lại mới phát hiện đôi mắt của Ngọc Phật hơi đỏ.

-Nói mau, cuối cùng là Đồ đại ca đã xảy ra chuyện gì ?

Tả Đăng Phong thấy vẻ mặt nàng khác thường, liền vội vàng hỏi.

-Sáng hôm qua hấn bị người đánh lén, bị thương, nhưng may là không có gì nguy hiểm.

Ngọc Phật liền lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, không nói gì nữa mà quay đầu quan sát hai người đang giao đấu giữa sân, lúc này mới chỉ bắt đầu cho nên cả hai người Đồng Giáp và Ngân Quân chưa sử dụng bản lĩnh thật sự ra.

-Làm sao cậu lại gây đến thế này ?

Một lát sau, Ngọc Phật nhìn Tả Đăng Phong hỏi nhỏ.

-Uhm !

Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

Hấn là người trong cuộc nên không hiểu được cảm nhận của Ngọc Phật. Hấn lang thang trong núi hơn nửa năm, chịu đủ gió sương, bộ dáng bây giờ còn tiêu tụy hơn trước rất nhiều, nếu nhìn kỹ sẽ nhận ra hấn đã gây thành bộ xương di động rồi, quần áo và giấy đều rách nát tả tơi.

Qua bộ dáng và quần áo bây giờ của Tả Đăng Phong, Ngọc Phật cũng nhận ra hơn nửa năm này Tả Đăng Phong đã rất khổ cực tìm kiếm trong núi, Ngọc Phật kính nể từ tận đáy lòng với chấp nhất đối với tình yêu của Tả Đăng Phong, nhưng khiến Ngọc Phật càng cảm động đó là bộ dáng đã trở thành thế này rồi mà Tả Đăng Phong vẫn không quản gian khổ khó khăn, vượt ngàn dặm xa xôi đến cứu viện.

Tất nhiên là Tả Đăng Phong không biết được những suy nghĩ trong lòng của Ngọc Phậ, lúc này lực chú ý của Tả Đăng Phong đều dồn hết lên người Đăng Khi đang ở đối diện, nhìn khuôn mặt lạnh lùng nở nụ cười tự tin của hắn, Tả Đăng Phong không nhận được muốn xông lên xoay đứt đầu hắn. Nhưng Tả Đăng Phong vẫn không làm vậy, bởi vì hắn chú ý thấy trên cánh tay trái của Đăng Khi đang mang một cái bao tay màu vàng !

100. Q.2 - Chương 100: Thuần Dương Hộ Thủ

Đám sĩ quan NB đều có thói quen mang bao tay, Đăng Khi cũng vậy, nhưng bao tay trái phải của hắn có màu sắc khác hoàn toàn, trên tay phải là một bao tay màu trắng bình thường, còn trên tay trái là một bao tay màu vàng cực mỏng, sân đấu pháp chỉ rộng chừng trăm trượng, cũng chính là hơn ba trăm mét, với khoảng cách này thì không là gì với Tả Đăng Phong, cho nên hắn nhận ra rõ ràng những hoa văn trên bao tay bên trái của Đăng Khi giống hệt với hoa văn Huyền Âm Thủ của hắn, do đó có thể biết, bao tay này của hắn chính là Thuần Dương Thủ đã lấy trong Vương Lăng.

Tả Đăng Phong lúc trước từng truy đuổi Đăng Khi như đuổi chó, hắn biết Đăng Khi không tu luyện gì, mà Thuần Dương Thủ phát ra dương khí rất mạnh, đeo Thuần Dương Thủ sẽ khiến dương khí trong người quá mạnh mà chết, nhưng bây giờ Đăng Khi lại không bị tình trạng này.

Tả Đăng Phong đã lấy được Huyền Âm Thủ, dùng để khắc chế dương khí quá thịnh trong người hắn, dùng nó để điều hòa Âm Dương trong cơ thể. Mà Đăng Khi cũng không bị tẩu hỏa nhập ma, âm khí trong người cũng không quá mạnh, tại sao hắn lại có thể đeo Thuần Dương Thủ chứ ? Làm sao hắn có thể trung hòa dương khí quá mạnh của Thuần Dương Thủ được ?

Trong lòng tràn ngập nghi vấn, Tả Đăng Phong nhìn thẳng vào Đăng Khi, sau khi quan sát cẩn thận thì phát hiện cánh tay trái của Đăng Khi có dấu hiệu khô héo, đây chắc chắn là tác dụng phụ khi mang Thuần Dương Thủ, như vậy chứng tỏ Đăng Khi không trung hòa được dương khí quá mạnh của Thuần Dương Thủ, mà chỉ mạnh mẽ đeo nó, người thường nếu như thế chắc chắn phải chết, nhưng tại sao Đăng Khi vẫn sống được ?

-Không nên xem thường hắn, Đỗ chân nhân rất có thể bị hắn đánh lén đó.

Ngọc Phậ thấy Tả Đăng Phong nhìn Đăng Khi đầy giận dữ, liền lên tiếng nhắc nhở.

-Nói một chút chuyện đã xảy ra đi!

Tả Đăng Phong vẫn không quay đầu lại, nói.

-Đám NB nửa tháng trước đến phái Mao Sơn tìm Đỗ chân nhân, đưa ra yêu cầu trao đổi giữa người tu đạo TQ-NB, Đỗ chân nhân đã đồng ý. Đối phương đưa ra quy tắc ba trận thắng hai, Đỗ chân nhân cũng đã đồng ý.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, thời gian trước khi ba người tổ kháng NB cứu người ở Nam Kinh bọn NB chắc chắn đã biết, tất nhiên bọn chúng sẽ ghi hận, cho nên muốn mượn lần so tài của người tu đạo T-N này để chèn ép tín ngưỡng tôn giáo của người TQ, và cũng là cách báo thù.

Bọn hắn nếu đã chủ động tìm đến chắc chắn đã có chỗ dựa vững chắc, Kim Châm cũng đành phải đồng ý, bởi nếu hắn không đồng ý sợ rằng đám NB này sẽ trực tiếp trở mặt.

-Tôi và Vương chân nhân nhận được tin liền lập tức chạy đến, vốn muốn cùng Đỗ chân nhân nghênh chiến, không ngờ buổi sáng ngày hôm qua Đỗ chân nhân bị một khách hành hương đánh lén.

Ngọc Phậ tức giận nói.

-Đỗ đại ca có nhìn thấy hình dáng kẻ đánh lén không ?

Tả Đăng Phong liền ngắt lời Ngọc Phậ, hỏi.

-Không có, lúc ấy hắn đang tiến một nam một nữ hành hương xuống núi thì bị một gã khách hành hương đi bên cạnh đánh lén, người nọ sau khi đánh trúng cánh tay phải của Kim Châm liền lập tức bỏ chạy, sau khi bị đánh trúng thì Đỗ chân nhân liền cảm thấy hơi thở không đều, người con gái kia thấy vậy liền áp sát dự dõ y, còn tên nam nhân kia thì chạy ra xa xa chụp ảnh lại.

Ngọc Phật liền hừ lạnh, nói.

-Sau đó thế nào ?

Tả Đăng Phong gật đầu, hỏi. Không cần nghi ngờ gì, đây chắc chắn đều là hành vi dâm tiện của người NB.

-Đỗ chân nhân đánh chết cả hai người, sau đó tự điểm huyệt để điều hòa Âm Dương trong cơ thể, Đỗ chân nhân lo lắng người đánh lén kia hôm nay cũng tham gia đấu pháp, cho nên muốn mời cậu trở về trợ giúp. Vốn của tôi là muốn mời chương giáo sư huynh đến đây trợ chiến.

Ngọc Phật liền nói.

-Chỉ tôi mới khắc chế được hắn.

Tả Đăng Phong liền gật đầu nói.

-Vương chân nhân đấu với Đồng Giáp có bảy phần thắng, ta với nữ Ninja kia chỉ có nửa thành, còn cậu nắm được mấy phần thắng?

Ngọc Phật liền hỏi. Mặc dù người áo đen kia che mặt, nhưng không khó để nhận ra đây là một nữ nhân trẻ tuổi. Ngoài ra người mặc áo đen còn che mặt chính là phong cách của Ninja Nhật Bản.

-Chín thành !

Tả Đăng Phong liền nói, mặc dù Đăng Khi có thể học được cách dùng Thuần Dương Thủ, thì hắn vẫn không phải đối thủ của Tả Đăng Phong, điều này Tả Đăng Phong rất tự tin, nhưng vẫn không khẳng định mười phần là vì còn lo lắng có sự cố bất ngờ.

-Vậy thì tốt rồi!

Ngọc Phật biết Tả Đăng Phong sẽ không nói đùa.

-Thực lực của nữ Ninja kia cũng không tầm thường, ngươi phải cẩn thận đó.

Tả Đăng Phong liền nhắc nhở.

Ngọc Phật nghe xong liền gật đầu, nàng chưa từng gặp nhãn thuật NB, cho nên trong lòng không khỏi lo lắng.

Ngọc Phật không nói gì, Tả Đăng Phong cũng không lên tiếng, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm giác có gì đó không bình thường. Nếu cho là Đăng Khi đánh lén Kim Châm là để chụp hình tạo xì căng đan làm nhục nhà người trong đạo môn của TQ, nhưng chỉ cần người có chút đầu óc cũng biết Kim Châm sẽ không mắc mưu đơn giản như vậy. Còn nếu nói hắn đánh lén Kim Châm là để hôm nay không thể xuất chiến, cũng không đúng, nếu muốn ngăn Kim Châm xuất chiến thì đánh lén buổi tối mới thích hợp nhất, đến lúc đó Kim Châm cũng không kịp mời ai đến giúp đỡ.

Ngoài ra trong lòng Tả Đăng Phong còn nghi ngờ lớn, Đăng Khi biết được sự lợi hại của Huyền Âm thủ, cho dù có hắn có sử dụng Thuần Dương thủ thì cũng lắm là đánh cân bằng với Tả Đăng Phong, hơn nữa, Đăng Khi chắc chắn biết Tả Đăng Phong có quen biết với đám Kim Châm, nếu đã như vậy tại sao còn muốn đánh bị thương Kim Châm, nếu để Kim Châm giao đấu cùng hắn thì có thể sử dụng Thuần Dương thủ chiếm được tiện nghi, nhưng Kim Châm bị thương đối thành Tả Đăng Phong xuất trận, mà Huyền Âm chân khí dễ dàng khắc chế Đăng Khi, đây không phải là tự hấn tìm phiền toái cho mình sao ?

-Ba trận thắng hai, tiền đánh cuộc là gì ?

Tả Đăng Phong liền nhìn Ngọc Phật hỏi.

-Chỉ là đấu pháp giao lưu, không có tiền đặt cược.

Ngọc Phật liền nói.

-Đây không phải tác phong của người NB!

Tả Đăng Phong lắc đầu, nhú mày nói.

-Nhiều người xem như vậy, bên thua sẽ mất sạch thể diện.

Ngọc Phật nhìn xung quanh nói.

-Đồng Giáp chỉ là chó săn, Ninja che mặt, Đằng Khi mặc quân phục, cho dù thua cũng không có gì ghê gớm. Tôi cảm giác chuyện này là một cái bẫy.

Tả Đăng Phong nói.

-Bẫy rập?

Ngọc Phật ngạc nhiên hỏi.

-Bọn hắc hinh như đang cố tình dụ tôi trở về.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Sao lại nói như vậy ?

Ngọc Phật liền hỏi.

-Bọn hắc đánh bị thương Đỗ đại ca, khiến cho hôm nay thiếu một người xuất chiến, tất nhiên các cô phải tìm người thay thế. Đỗ đại ca là bị dương khí làm bị thương, tất nhiên hắc là hắc lo lắng người đánh lén có thể tham gia thi đấu, mà hắc lại biết tôi có thể phát ra Huyền Âm chân khí, cho nên mới gọi tôi trở về gấp. Còn lý do mà đối phương lựa chọn đánh lén vào buổi sáng, mục đích chính là chờ thời gian để tôi kịp trở về.

Tả Đăng Phong liền nói ra phân tích của bản thân.

-Bọn hắc dẫn dụ cậu trở về để làm gì ?

Ngọc Phật liền gật đầu, hỏi.

-Giết tôi chứ sao !

Tả Đăng Phong thuận miệng đáp, dưới chân núi Mao Sơn bây giờ có hơn một ngàn quân ngự, toàn bộ đều trang bị súng, đạn đã lên nòng, nếu thật sự nổ súng thì chắc chắn hắc sẽ lãnh ít dữ nhiều rồi.

-Có nhiều người đang vây xem, người NB chắc sẽ không làm vậy.

Ngọc Phật nhìn xung quanh nói.

-Đại tàn sát ở Nam Kinh không phải cũng có nhiều người vây xem sao, chẳng phải quân NB vẫn lạm sát kẻ vô tội sao? Có một số việc cô không biết, ngày đó khi cô rời đi, tôi đã đuổi theo hắc nhiều ngày, liên tục làm nhục hắc, lúc này chắc chắn hắc rất hận tôi, hơn nữa tôi còn từng tung tin nhất định sẽ giết hắc, hắc đối với tôi là vừa hận vừa sợ, tất nhiên sẽ tìm mọi cách để diệt trừ tôi.

Tả Đăng Phong lắc đầu, cười nói.

-Nếu đúng như cậu nói, vậy thì bọn hắc cũng không cần phái sĩ quan cao cấp đến quan chiến.

Ngọc Phật nhìn thoáng qua lều phía Bắc, nói.

Tả Đăng Phong nghe xong, liền nhìn về phía đó, cả ba sĩ quan của NB đều là tướng quân, hơn nữa là tướng quân thật, khí chất sĩ quan cao cấp là không thể bắt chước được.

Tả Đăng Phong nhú mày suy nghĩ, Ngọc Phật nói rất đúng, có lẽ là hắc quá cẩn thận, nếu người NB thật sự nhắm vào hắc thì sẽ không để ba vị tướng quân đến đây, bởi nếu xảy ra tranh chấp thì ba vị tướng quân kia cũng khó sống sót.

-Không nên suy nghĩ nhiều, nếu bọn chúng thực sự muốn giết cậu thì bây giờ đã ra tay rồi.

Ngọc Phật vỗ lên bàn tay Tả Đăng Phong, nói.

Tả Đăng Phong liền gật đầu, bỏ qua mọi chuyện, tập chung quan sát tình hình giữa sân.

Lúc này đám người vây xung quanh cực kỳ ồn ào, người YW thích nhất xem náo nhiệt, cũng thích gây ồn ào, muốn họ im lặng là không thể.

Trong các vị Huyền Môn Thái Đầu thì tu vi linh khí của Ngân Quan là tinh thâm nhất, lại nhiều tuổi. Mà Đồng Giáp thì chỉ tu công phu ngoại môn, đi theo con đường cương mãnh, hai người giao đấu thời gian càng dài thì càng có lợi với Ngân Quan, nếu kéo dài đến tối thì hẳn sẽ không cần đánh mà thắng.

Chẳng qua là đang có đám người bên ngoài quan chiến, Ngân Quan cũng không thể thủ mãi, hẳn là chường giáo một phái cho nên cần giữ gìn thanh danh cho phái Toàn chân, bởi vậy sau thời gian thăm dò, liền dùng khí công Đạo gia chính thống chính diện nghênh chiến với Đồng Giáp, bốn chường chạm nhau, âm thanh bạo liệt vang lên không dứt.

Cao thủ so đấu, chẳng những so đấu linh khí mà còn so đấu khí độ. Công phu khinh công của Ngân Quan cao hơn Đồng Giáp, nhưng hẳn không hề kéo giãn cự ly, đây là khí độ của hắn. Đồng Giáp đao thương bất nhập, nhưng hẳn cũng không lựa cách đánh cận chiến, bởi vì dù là hán gian nhưng hẳn cũng là tông sư một phái, cho nên cũng phải có khí độ trước mặt người ngoài. Vì vậy mà hai người giao chiến trở thành tình hình trực tiếp dùng linh khí đối công, không một chút kỹ xảo nào.

-Mật Tông đại thủ ấn !

Sau hơn mười chường, Đồng Giáp bắt ngờ thét lớn, xuất chường.

-Toàn Chân Thiên Cương khí!

Ngân Quan lập tức xuất chường đón đỡ. Luận võ chính thức cũng có quy cũ nhất định, một khi hô lớn tên võ học của mình, là muốn khiêu chiến với đối phương, còn gầm lớn chính là dùng toàn sức. Nếu đối phương cũng đáp lại, vậy chứng tỏ cũng đồng ý một chiêu định thắng bại.

Một chường này của hai người không những liên quan đến thắng bại trận đấu hôm nay, mà còn quan hệ đến mặt mũi của Phật Môn và Đạo Môn, cho nên hai người đều dùng toàn lực, bốn chường chạm nhau, âm thanh chấn động.

Cùng lúc đó, đám người xem chiến xung quanh cùng đưa ánh mắt xuống dưới chân hai người, đếm số bước mà cả hai lui lại.

Đồng Giáp lui về sau sáu bước, Ngân Quan cũng lui lại sáu bước, nhưng một bước cuối của Ngân Quan chỉ khẽ dừng lại rồi nhấc lên, làm vậy chính là nể mặt Đồng Giáp.

-A Di Đà Phật !

Đồng Giáp liền lên tiếng, hẳn là người thông minh, biết Ngân Quan đã để lại mặt mũi ình.

-Vô Lượng Thiên Tôn !

Ngân Quan cũng chấp tay hoàn lễ.

-Trận đấu giữa Đặc Nhĩ Hoạt Phật, Đồng Giáp Na Thuận và Ngân Quan Vương Quốc Tĩnh chân nhân hòa.

Tên phiên dịch liền bước ra tuyên bố kết quả trận đấu, hai người đều tự trở về vị trí cũ, Đồng Giáp hơi xấu hổ, còn vẻ mặt của Ngân Quan vẫn tự nhiên.

Ngân Quan đã sớm thấy Tả Đăng Phong đến, cho nên sau khi trở về cũng không ngồi xuống ngay, mà nhìn Tả Đăng Phong, chấp tay làm lễ. Ngân Quan chính là trưởng bối, cho nên Tả Đăng Phong vội vàng đứng dậy đáp lễ, mặc dù hẳn không phải người trong Đạo Môn, nhưng hẳn vẫn chấp tay làm theo lễ, bởi vì bây giờ hẳn chính là đại biểu cho Đạo Môn xuất chiến.

Nơi này nhiều người, không tiện nói chuyện, cho nên Ngân Quan chỉ khẽ gật đầu với Tả Đăng Phong rồi trở về ghế ngồi.

Đấu pháp không có thời gian nghỉ, cho nên trận thứ hai chuẩn bị bắt đầu, Ngọc Phật nâng tay sửa lại búi tóc một chút liền bước ra giữa sân, nâng đi tay không vào sân, phát trần để lại chỗ ngồi.

Nữ Ninja kia cũng đứng lên chậm rãi đi vào sân, thành Đông Dương đao sau lưng nàng cũng không có để lại, đám người vây xung quanh liền ồn ào, bọn họ biết phát triển chính là vũ khí của đạo sĩ, nếu Ngọc Phật đã để lại vũ khí, thì nữ Ninja kia tất nhiên cũng không thể đem đao vào thi đấu.

Lúc trước khi Ngọc Phật chải lại búi tóc, đã lặng lẽ cắm hai quả cốt châm vào hai huyệt Phong Phủ và Phong Trì của mình. Động tác ngầm này tất nhiên không qua mắt được Tả Đăng Phong, hắn cũng biết nguyên nhân mà Ngọc Phật làm vậy, nàng làm vậy là để dùng bản thân thay thế cho Kim Giáp cương thi, để có thể tác chiến vào ban ngày, cho nên mới không cần sử dụng phát triển.

-Vô Lượng Thiên Tôn, Ngọc Phật Thôi Kim Ngọc linh giáo !

Ngọc Phật chấp tay nói, báo ra danh hiệu và tên thật chính là quy tắc truyền thống, việc này chứng tỏ mình không phải hạng người vô danh.

Nữ Ninja kia cũng cúi đầu nói một câu tiếng Nhật, Tả Đăng Phong cũng nghe hiểu, nàng chính là nói “Thượng Nhãn võ sĩ, Tam Xuyên Tổ”

Ninja Nhật Bản chỉ là cách gọi của người TQ, trên thực tế bọn họ tự xưng là võ sĩ, Ninja phân làm ba cấp bậc, thượng trung hạ, Thượng Nhãn chính là Ninja cấp bậc cao nhất, còn Tam Xuyên Tổ chính là tên của nàng.

Sau khi phiên dịch đem lời nói của cả hai phiên dịch, hai nữ nhân trẻ tuổi lại làm lễ, sau đó lùi về sau.

101. Q.2 - Chương 101: Đạo Pháp Vs Nhãn Thuật(2)

-Ngũ Hành độn pháp!

Tam Xuyên Tổ thấy vậy bèn nhíu mày hét lên 1 tiếng, thanh Katana hất lên 1 nắm đất, sau đó thân hình lập tức biến mất.

Tam Xuyên Tổ nói câu này bằng tiếng Nhật, nhưng cách phát âm và ý nghĩa của nó cũng giống như trong tiếng Trung, cũng đều là chỉ việc lợi dụng ngũ hành để che dấu thân hình.

-Ngự giáp phi thiên!

Ngọc Phật thấy thân ảnh của Tam Xuyên Tổ biến mất trong làn khói bụi mịt mờ nên lập tức đoán ra được Tam Xuyên Tổ muốn dùng phương pháp độn thổ để đánh lén. Nàng lập tức nhún chân vung tay cất cao ba trượng, sau khi bay lên không nàng nhanh như chớp lấy ra từ trong ngực 1 khối cầu bằng gỗ có hình giống như hạt đậu, sau đó đọc chú ngữ. Cùng lúc đó nàng dùng thủ pháp “mãn thiên hoa vũ” rải xuống bên dưới. Khi khối cầu đó rơi xuống đất, 1 lớp khói màu xanh lá cây lập tức bốc lên.

Đổi lại là lúc trước, Tả Đăng Phong nhất định sẽ cảm thán pháp thuật do Ngọc Phật sử dụng cực kỳ huyền diệu. Nhưng hiện tại hắn chỉ thấy Ngọc Phật đang sử dụng nguyên lý “mộc khắc thổ” trong ngũ hành. Những cục tròn bằng gỗ này của nàng được chế tạo từ 1 loại thực vật có mộc thuộc tính cực kỳ cường liệt mà thôi.

Khi những cục tròn bằng gỗ đó rơi xuống đất, thân hình của Tam Xuyên Tổ bị vụ nổ làm cho hiện thân. Sau khi hiện thân, nàng ta trở tay rút ra từ bên hông 4 cây ám khí có hình thù quái dị, sau đó khẽ kêu ‘hei,gei,hui,hun’ rồi ném về phía Ngọc Phật đang ở trên không trung.

Ninja NB cũng rất tôn sùng tinh thần võ sĩ đạo. Bọn họ tuy là đánh lén, nhưng trong những trận đấu pháp chính quy như thế này sẽ đều hô lên tên ám khí được sử dụng. Nhưng việc nàng có hô lên hay không cũng không khác nhau nhiều vì nàng hô bằng tiếng Nhật nên Ngọc Phật nghe không hiểu.

Ý của câu này là “Thập,tự,hồi,toàn.” Nói cách khác, loại ám khí hình chữ thập này sau khi phóng ra có thể bay vòng trở lại. Hiện tại Tả Đăng Phong rất muốn mở miệng nhắc nhở, nhưng đến cuối cùng hắn lại không lên tiếng. Không lên tiếng cũng có 2 nguyên nhân. Thứ nhất là tính đến nay, Fujisaki cũng không biết hắn

biết tiếng Nhật nên nếu hắn mở miệng, bí mật này sẽ bị bại lộ. Hai là trong những trận đấu pháp luận võ chính quy thế này, khán giả không được phép lên tiếng, bằng không sẽ bị tính là phạm quy.

Trong lúc Tả Đăng Phong còn đang chần chừ, bốn mũi ám khí hình chữ thập kia đã bay tới gần Ngọc Phạt. Ngọc Phạt thấy thế bèn cười lạnh nâng vung cánh tay trái bắt được 2 mũi, rồi lập tức dùng mu bàn tay trái tay trái hất văng 2 mũi còn lại. Lớp kim giáp trên cánh tay phải đã thu trở về, nên đương nhiên nàng không thể tay không đi bắt những mũi ám khí ánh lên màu xanh lam đó.

Tam Xuyên Tổ thấy Ngọc Phạt đã đánh bay ám khí bèn lập tức nhảy lên, đồng thời vung đao tấn công Ngọc Phạt. Hành động lần này của Tam Xuyên Tổ cực kỳ âm hiểm. Nàng nhảy lên xuất đao cũng không phải vì muốn tấn công chính diện Ngọc Phạt, mà chỉ vì nàng muốn ép Ngọc Phạt ra tay chống đỡ nhằm phân tán sự chú ý của Ngọc Phạt, để cho hai mũi bị Ngọc Phạt hất văng lúc này quay trở lại tấn công vùng gáy của Ngọc Phạt. Đầu của kim giáp cương thi cũng có kim giáp bảo vệ, nên khi Ngọc Phạt không chế cương thi, nàng không đeo nón bảo vệ.

Nhưng Tả Đăng Phong cũng không lo lắng cho Ngọc Phạt. Bởi vì hắn chứng kiến Ngọc Phạt quay đầu nhìn về phía sau, chuyện này chứng tỏ nàng cũng có sự đề phòng.

Phong cách đấu pháp của Ngọc Phạt và Tam Xuyên Tổ là lấy nhanh đối nhau. Bắt đầu từ khi tiếng chiêng vang lên, hai người đều chưa hề ngừng lại. Chiêu số mà hai người sử dụng đều độc ác tàn nhẫn. Hai người sở dĩ dùng đấu pháp lấy nhanh đấu nhanh bởi vì hai người là phụ nữ, mà thể lực và linh khí của nữ giới không cho phép đánh lâu dài. Cho nên 2 người mới muốn nhanh chóng đánh bại đối phương.

Tuy 2 người tỏ ra hung tàn độc ác, thậm chí còn hét lên lấy uy thế, nhưng mà trong mắt của Tả Đăng Phong, những người phụ nữ giống như Ngọc Phạt và Tam Xuyên Tổ mới được coi là người phụ nữ chân chính. Tả Đăng Phong ghét nhất 2 tuýp phụ nữ. Đầu tiên là những người phụ nữ chịu ảnh hưởng nghiêm trọng của tư tưởng phong kiến. Loại phụ nữ này rất thích đóng giả là chim non nép vào lòng người khác để tranh thủ sự thông cảm của người khác. Loại phụ nữ này rất dối trá. Tả Đăng Phong hiện tại đã có thể phân rõ âm dương, cho nên hắn hiểu rất rõ đàn ông tuy được xếp vào phần dương, nhưng cũng không phải là thuần Dương. Trong cơ thể của người đàn ông cũng có yếu tố mang tính âm. Còn phụ nữ nhân cũng chẳng phải là thuần âm. Trong cơ thể của người phụ nữ cũng có phần mang tính dương. Cho nên người phụ nữ chân chính không thể nào không có dù chỉ 1 chút cá tính.

Còn loại phụ nữ thứ 2 vì chịu ảnh hưởng từ làn sóng ảnh hưởng từ phương Tây, cho rằng người phụ nữ cũng có quyền tự do, đảo lộn thiên địa luân thường, ngang ngược khi dễ nam giới, tự mình là đúng. Trên thực tế kia người phụ nữ đó cũng không phải là người phụ nữ chân chính, bởi vì trong cơ thể của bọn họ yếu tố âm tính vẫn chiếm đa số nên tính cách không thể ngang ngược như vậy. Sở dĩ tính cách trở nên xấu như vậy là do đàn ông chiều hư. Nếu nghiên cứu nguồn gốc sâu xa, những tư tưởng giải phóng hành vi của nữ giới cũng có chút mở cửa, cho nên nhiều người đàn ông xấu xa bối sẽ tìm cách quyến rũ bọn họ. Sau khi những người đàn ông thành công quyến rũ được những người phụ nữ này, bọn họ đều nhượng bộ chiều theo ý của những người phụ nữ này, khiến cho những người phụ nữ này càng ngày càng trở nên kiêu ngạo và cho rằng nam giới phải nên đối xử với họ như vậy. Nhưng bọn họ đã bỏ qua 1 điểm rất quan trọng, đó là những người đàn ông này sau khi quyến rũ họ xong sẽ tìm cách bỏ trốn, không cần phải chịu trách nhiệm, cho nên những người đàn ông này mới ngụy trang cực lực chiều chuộng họ trong phút chốc. Còn những người đàn ông tốt muốn có trách nhiệm với bọn họ cũng chỉ bởi vì quá chân thành, không biết ngụy trang, ngược lại sẽ khiến cho những người phụ nữ kia cho rằng bọn họ không tốt nên tìm mọi cách chỉ trích. Trên thực tế, nếu muốn thật sự đối tốt với 1 người phụ nữ thì không cần phải tìm những lời ngọt ngào để dỗ nàng, mà phải suốt đời suốt kiếp quan tâm đến nàng. Quá trình dài dòng đơn điệu đó mới là cách đối xử tốt nhất.

Khi Tả Đăng Phong bắt đầu suy nghĩ viễn vông, Ngọc Phạt đã tránh khỏi hai mũi ám khí quay trở lại kia. Khi hai người hạ xuống đất, Ngọc Phạt dùng kim giáp đối công với thanh katana của Tam Xuyên Tổ. Hai người hét lên không ngừng, chiêu nào chiêu nấy đều hết sức liều mạng.

Lúc này, Tả Đăng Phong mới chú ý tới một chi tiết. Đó là, khi Ngọc Phạt sử dụng kim giáp bảo vệ tay, nàng sẽ không cách nào thi triển những pháp thuật khác. Điều này chứng tỏ, kim giáp có tác dụng ngăn cách linh khí. Nhưng thế những gì mà hắn biết thì chỉ có sắt và hợp kim của sắt mới có thể ngăn cách linh khí. Nhưng khi kim giáp của Ngọc Phạt va chạm với thanh Katana của Tam Xuyên Tổ lại không thấy có tia lửa bắn lên đã chứng tỏ thứ này không phải là sắt.

Không phải sắt nhưng lại có thể ngăn cách linh khí, điều đó chứng tỏ đây là 1 loại kim loại không biết tên. Trong lòng của Tả Đăng Phong bỗng nhiên xuất hiện 1 ý nghĩ quá dị : loại kim loại này chẳng lẽ có liên quan đến cửu dương kim hầu?

Tả Đăng Phong vừa định tiến thêm 1 bước truy ra nguồn gốc của kim loại này thì hần phát hiện trong sân đấu pháp đã có 1 biến cố quan trọng diễn ra. Tam Xuyên Tổ cực kỳ kiêng kỵ phù chú được cất trong đạo bào của Ngọc Phật, hơn nữa có đạo bào che đậy nên nàng cũng không cách nào xác định xem trên người của Ngọc Phật có chỗ nào không có kim giáp che phủ hay không. Bởi vậy Tam Xuyên Tổ tận sức muốn xé bỏ đạo bào trên người của Ngọc Phật, nên đạo nào đạo nấy đều nhằm tới chiếc đạo bào trên người của Ngọc Phật. Mà Ngọc Phật thấy bối như vậy, cũng đâu chịu kém phần. Nàng hoá quyền thành trảo, chỉ qua mấy chiêu đã lột 1 mảng quần áo trên người của Tam Xuyên Tổ, khiến cho băng vải để bó ngực của Tam Xuyên Tổ cũng lộ ra.

Tả Đăng Phong thấy thế nhú mày buồn cười. Hần nhú mày bởi vì hai người phụ nữ này khi đấu pháp cũng không chú ý đến trời trăng đất dày gì cả. Còn cười là bởi vì trên người của Ngọc Phật có kim giáp che phủ, còn Tam Xuyên Tổ thì không có. Nếu cứ tiếp tục như vậy thì chẳng bao lâu trên người của Tam Xuyên Tổ chỉ sợ ngay cả nội y cũng không còn. . .

102. Q.2 - Chương 102: “cửu Tự Chân Ngôn”

Phụ nữ khi đã nóng máu sẽ chẳng nói quy tắc gì sắt. Đạo bào trên người Ngọc Phật và y phụ ninja của Tam Xuyên Tổ thính thoảng rơi xuống 1 mảnh. Trên người Tam Xuyên Tổ nhiều chỗ đã lộ cả da thịt. Tình hình của Ngọc Phật có lẽ tốt hơn 1 chút. Đạo bào tuy rách như xơ mướp, nhưng phía trong cũng may là còn 1 lớp kim giáp, mà phía dưới kim giáp còn có nội y cho nên sẽ không gặp phải tình trạng xấu hổ là trần truồng trước mặt mọi người. Nhưng nếu đạo bào hoàn toàn bị xé rách, đường cong trên người cũng sẽ lộ ra trước mắt bao người.

Khán giả đứng xem đa phần là đàn ông. Lúc này ai nấy đều há mồm mở to mắt chờ xem kịch vui. Nhưng bọn họ rất cuộc cũng phải thất vọng. Bởi vì trước khi quần áo trên người Tam Xuyên Tổ hoàn toàn bị xé rách, Tam Xuyên Tổ đã lui về phía sau vì nàng nhìn ra nàng không thể liều mạng với Ngọc Phật.

Sau khi Tam Xuyên Tổ lui về phía sau, Ngọc Phật lập tức rung tay thu lại 2 bộ kim giáp bảo vệ tay, sau đó lấy tay sờ vào trong đạo bào. Nhưng sau khi tìm kiếm bên trong lại chẳng thấy đâu, nên nàng lập tức tìm kiếm xung quanh, hình như có vẻ rất muốn tìm thấy thứ đó.

Tả Đăng Phong thấy thế bèn lắc đầu cười khổ. Ngọc Phật thu lại bộ kim giáp bảo vệ tay đương nhiên là vì nàng muốn sử dụng phù chú. Nhưng đạo bào trên người nàng đã rách lỗ chỗ khiến cho phần lớn phù chú đều rơi xuống đất.

Trong lúc Tam Xuyên Tổ còn đang lui về phía sau, nàng phát hiện Ngọc Phật không móc ra được tấm phù chú nào nữa. Nàng không những không lui lại nữa mà còn phóng tới. Ngọc Phật thấy thế đột nhiên nhú mày, sau đó rất nhanh lấy ra từ trong lòng lấy ra 1 hạt tròn làm bằng gỗ có kích cỡ bằng hạt đậu. Phù chú có công dụng khác nhau được đặt ở những vị trí nào nàng đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Tam Xuyên Tổ lúc trước từng bị phù chú này ép phải hiện thân, cho nên khi nàng nhìn thấy nó bèn lấy ra từ trong lòng 2 khối cầu màu đen cũng không lớn lắm. Quả cầu bằng gỗ mà Ngọc Phật sử dụng là 1 loại phù chú, bởi vậy trước khi sử dụng cần phải niệm chú ngữ. Nhưng khối cầu màu đen này của Tam Xuyên Tổ không cần phải niệm như vậy. Bởi vậy hai người gần như đồng thời ném ra khối cầu trong tay. Khối cầu mà Ngọc Phật ném ra sau khi rơi xuống đất sẽ phóng ra khói màu xanh lá cây, còn hắc cầu do Tam Xuyên Tổ ném ra toả ra làn khói màu đen, khiến cho đấu trường trong thời gian ngắn ngửi khói bụi bốc lên mịt mờ, khiến người ta không thể nhìn rõ bên trong.

Khói mù quấn vào nhau. Tiếng hai người chiến đấu cũng ngưng bật. Một lát sau, gió núi thổi qua xua đi khói mù. Trên đấu trường chỉ còn mình Ngọc Phật chống tay quỳ xuống đất. Khán giả cũng không hiểu

chuyện gì xảy ra, nên ai cũng cho rằng Ngọc Phật bị thương chóng đỡ hết nổi. Chỉ có mấy người cẩn thận phát hiện ra tay phải của Ngọc Phật đang sờ soạng để tìm kiếm thứ gì đó trên mặt đất vì khuỷ tay nàng vẫn thẳng băng.

Tình hình này cho thấy Tam Xuyên Tổ trước đó thừa dịp sương mù lại 1 lần nữa sử dụng ngũ hành độn pháp độn thổ để đánh lén, còn Ngọc Phật để cảm nhận được vị trí của nàng bèn thu hồi kim giáp bảo vệ tay rồi đưa tay dứt xuống mặt đất, để bắt Tam Xuyên Tổ.

Quả nhiên, không lâu sau Ngọc Phật khẽ hô lên rồi phát lực, cánh tay phải của nàng nhanh chóng lôi Tam Xuyên Tổ đang độn thổ dưới mặt đất lên. Tả Đằng Phong để ý thấy Ngọc Phật trước đó nắm lấy vạt trái của Tam Xuyên Tổ.

Tam Xuyên Tổ khi bị lôi lên khỏi mặt đất lập tức quay kiểm tấn công cánh tay phải của Ngọc Phật. Cánh tay phải của Ngọc Phật đã không còn được sự che chắn của quần áo, nên Tam Xuyên Tổ quay kiểm tấn công đúng lúc nàng không có kim giáp bảo vệ tay. Nếu như đổi thành khi không chế kim giáp cương thi, Ngọc Phật đương nhiên sẽ không e ngại một đao kia. Nhưng hiện tại bản thân nàng không chế kim giáp nên đương nhiên không thể 1 đao kia của Tam Xuyên Tổ chém trúng. Bị ép vào đường cùng, nàng đành phải buông tay, sau đó đổi thành chân trái đá vào bên má phải của Tam Xuyên Tổ.

Má trái của Tam Xuyên Tổ lúc trước đã trúng 1 quyền của Ngọc Phật nên lúc này nó đã sưng lên đỏ tấy. Nàng đương nhiên sẽ không để má phải lại chịu phải 1 cước này, bởi vậy sau khi nàng ép Ngọc Phật phải buông tay xong bèn lập tức lui về sau để tránh né. Ngọc Phật thấy thế cũng không truy kích mà lui về phía sau ba bước, ngưng thần đề phòng.

Hai người trước đó dốc sức liên tiếp tung ra những chiêu hiểm hóc nên hiện tại khí tức đã có vẻ suy yếu. Bởi vậy sau khi kéo ra khoảng cách hai người cũng không nóng lòng phát động công kích mà chỉ nhìn chăm chăm đối phương với vẻ hung ác, đồng thời ngực họ nhô lên đập xuống dồn dập, hơi thở cũng trở nên gấp gáp hơn.

Ninja NB vốn có tiếng là tàn nhẫn, còn Ngọc Phật cũng nổi danh trên giang hồ là người ra tay tàn độc. Hai người giao đấu trông chẳng khác gì 2 con cọp cái đang so đấu. Cả hai đều không có vẻ yếu ớt nhu nhược như những người phụ nữ bình thường. Những gì mà họ thể hiện là tốc độ nhanh chóng và lực lượng hung tàn.

Sau 1 hồi thở dốc, Tam Xuyên Tổ là người đầu tiên có động tác. Nàng rung cổ tay vẽ ra 1 vòng đao hoa. Sau khi đao hoa vẽ xong, nàng dứt thanh katana trở vào bao. Sau đó hai tay nàng chuyển động liên tục tạo thành 1 chuỗi kỳ quái.

-Lâm, binh, đấu, giả, giai, trận, liệt, tại, tiến!

Khi chuỗi liên tục thay đổi, Tam Xuyên Tổ cũng từ từ đọc ra câu khẩu quyết.

-Lâm, binh, đấu, giả, giai, số, tổ, tiền, hành!

Ngọc Phật thấy thế cũng thu hồi kim giáp bảo vệ cánh tay, hai tay bắt ấn, thánh thót đọc khẩu quyết.

Hai người niệm là chín tự trong Đạo gia – “cửu tự chân ngôn” mà ai cũng biết. Chín chữ này mỗi một chữ đều là một chú ngữ được đọc cùng lúc với chuỗi tương ứng. Khi đọc xong toàn bộ khẩu quyết, người làm phép có thể khiến toàn bộ năng lực của bản thân đạt tới trạng thái tốt nhất. Khi khẩu quyết được đọc ra thì có vẻ như hai người đang muốn so đấu về linh khí.

Nhưng bốn chữ sau cùng trong “cửu tự chân ngôn” mà hai người đang niệm không giống nhau. Ngọc Phật niệm là “cửu tự chân ngôn” chính thống nhất, còn Tam Xuyên Tổ niệm là “Cửu Tự Chân Ngôn” biến thể. Mọi người đều biết, pháp thuật và võ thuật của NB đều bắt nguồn từ TQ. “Cửu Tự Chân Ngôn” khi được truyền tới NB chỉ sợ đã bị người NB chép sai rồi, cho nên mới có chuyện bốn chữ sau khác nhau.

Nhưng mà chú ngữ mà người NB niệm mặc dù có sai lầm, nhưng là phép về thuật là hoàn toàn chính xác. Cho nên cũng phát huy được tác dụng kích phát tiềm năng để đạt tới trạng thái tốt nhất.

Hai người cùng đang đọc khẩu quyết, cũng cùng về thuật, nên linh khí cũng cùng thời gian ngưng tụ. Khi hai người cũng khẽ hét lên, song chưởng đẩy ra tấn công đối phương. Khi song chưởng của hai bên va chạm

vào nhau, tiếng nổ của không khí vang lên, sau đó 2 người đồng thời rút lui. Ánh mắt của mọi người đều tập trung nhìn về phía dưới chân của họ.

Hai người sau khi rút lui về sau đều có vẻ loạng choạng. Mỗi người đều lui về sau tới vài chục bước, trong đó còn có những bước ngắt quãng. Sau khi lực đẩy biến mất, hai người đều ngừng thôi thế sau cũng đều cố gắng đứng vững. Cho nên căn bản không cách nào quyết định xem ai thua ai thắng.

Sau khi đứng vững, Ngọc Phậ cũng không xông tới phía trước nữa. Tả Đăng Phong và Ngân Quan ngồi ở phía sau lưng của Ngọc Phậ, cũng cách đó không xa cho nên bọn họ đương nhiên chứng kiến được 1 chương trước đó của Tam Xuyên Tổ đã đánh bật hai cây cốt châm mà Ngọc Phậ tự cắm sau gáy mình. Cốt châm vừa bay ra thì Ngọc Phậ đã mất sức đi rất nhiều, mà hiện tại linh khí của nàng đã hao hết từ lâu, khiến cho bộ kim giáp tuy chỉ nặng có 10 cân tâu (5 cân ta) nhưng sức nặng của nó lại khiến cho nàng run rẩy. Nhưng tình trạng của Tam Xuyên Tổ cũng chẳng tốt hơn chút nào. Một trảo khí trước của Ngọc Phậ đã đã thương vai trái của nàng. Xung lực rất lớn khi hai bên đối chưởng đã khiến iệng vết thương trên vai trái của nàng chảy rất nhiều máu. Máu tươi từ khuỷu tay không ngừng nhỏ xuống đất. Nàng đã không còn sức để tái chiến.

Mặc dù không thể nào chiến đấu được nữa, nhưng hai người vẫn không chịu thua. Họ cố gắng tự mình đứng vững rồi nhìn nhau với vẻ tức giận. Trong tình huống này, ai mở miệng trước hoặc là ai trở về vị trí cũ trước cũng sẽ bị khán giả cho là thất bại.

Ngọc Phậ thường ngày đều sử dụng linh khí để có thể mang được kim giáp nặng nề này. Khi linh khí hao hết, bộ kim giáp nặng hơn 10 cân tâu (5 cân ta) trở thành gánh nặng của nàng, cho nên Tả Đăng Phong cảm thấy nàng cũng chẳng gắng gượng được nhiều lâu. Còn miệng vết thương của Ngọc Phậ chảy rất nhiều máu cần phải cầm máu, nên cũng không tiện kéo dài. Lúc này hai người đều không thể tái chiến, chỉ có thể nhìn đối phương với vẻ căm tức, chỉ hận không thể nhìn chết đối phương.

Ba phút sau, từ căn lều bên phía bắc truyền ra 1 tiếng chiêng.

-Jonin* Tam Xuyên Tổ và Ngọc Phậ Thôi Kim Ngọc hoà nhau.

(*Jonin hay thượng nhĩn là thủ lĩnh tối cao của 1 nhóm ninja. Thượng nhĩn phụ trách việc lãnh đạo đoàn thể, liên lạc với cố chủ, quản lý mảng tài chính của đoàn thể, vân vân.

Jonin là cấp bậc cao nhất trong giới ninja của NB, còn được xưng là “trí nang nhĩn”, chủ yếu phụ trách việc lãnh đạo và lập chiến lược, dẫn đầu 1 nhóm đông đảo trung nhĩn (chunin) và hạ nhĩn (genin)

)

Sau khi kết quả trận đấu pháp được công bố, khán giả lập tức vỗ tay như sấm. Tuy hơi tiếc là bọn họ không được chứng kiến cảnh tượng ướn át khi 2 người xé quần áo của nhau, nhưng đấu pháp khi lên trời lúc độn thổ của hai người quả thực khiến cho bọn họ được mở rộng tầm mắt.

Ngọc Phậ và Tam Xuyên Tổ sau khi nghe công bố kết quả bèn từ từ trở về vị trí cũ. Đối lại là người khác, có thể đấu hoà với 1 đối thủ có thực lực mạnh mẽ như vậy đáng ra phải là 1 chuyện vui vẻ. Nhưng Ngọc Phậ lại không cảm thấy cao hứng, mà ngược lại sau khi ngồi xuống còn tức giận mắng một câu thô tục, mắng đối phương tự nhiên lại đi mặc quần áo bó. Đối với chuyện này, Ngân Quan giả bộ không nghe thấy, còn Tả Đăng Phong bĩu môi cười.

-Hai trận hoà, nên trận này của cậu sẽ vô cùng quan trọng.

Ngọc Phậ đưa tay cầm chén trà trên bàn rồi nói.

-Tôi nếu như giết hửn, người NB người có giận cá chém thớt đánh phái Mao Sơn không?

Tả Đăng Phong nhìn thẳng vào Đăng Khi đang ở phía đối diện.

-Tiểu huynh đệ, chớ vội nóng nảy, hôm nay vẫn chưa phải là thời cơ tốt nhất.

Ngân Quan Vương Chân Nhân tiếp lời.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nheo mắt nhìn Ngân Quan. Ngân Quan năm đó thấy hửn nghèo túng đã từng đem vàng tặng hửn. Tuy hửn đã đem số tiền đó chuyển lại cho đạo nhân làm nhiệm vụ tiếp khách,

nhưng ân tình của y hẳn vẫn ghi nhớ. Ngoài ra tính cách của Ngân Quan cũng tương đối giàn dụa, lại là người yêu nước cho nên Tả Đăng Phong rất kính nể nhân phẩm của hắn.

-Tự cậu quyết định đi a.

Ngọc Phật khẽ nói. Rõ ràng nàng cũng đang băn khoăn.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn gật đầu đứng lên, xoay người ra sân. Khán giả tuy nhiên đã sớm biết hắn sẽ ra sân, nhưng khi thực sự thấy hắn ra sân, tiếng la ó của mọi người vang lên. Chuyện trông mặt mà bắt hình dong Tả Đăng Phong cũng đã gặp nhiều. Hắn cũng chẳng nhớ rõ bản thân “nhận được” bao nhiêu cái lườm của người khác chỉ vì chiếc áo choàng trên người, nhưng hắn không quan tâm. Hắn không phải sống vì những người không lên quan này. Chiếc áo choàng này hắn cũng sẽ không cởi ra. Khi mặc nó Tả Đăng Phong có cảm giác như Vu Tâm Ngữ đang ôm lấy hắn.

Tả Đăng Phong bước đi vô cùng tiêu sái. Đăng Khi bước đi có vẻ vô cùng đĩnh đạc. Hắn xuất thân là 1 quân nhân, tuy rằng không có chuyện xấu gì mà hắn chưa từng làm, nhưng thư thế cũng như khí thế của người quân nhân hẳn vẫn phải có. Hai người đi lên sân đấu, rồi lùi xa đến đúng 10 trượng mới dừng lại.

-Nếu tôi lỡ tay đánh chết hắn thì sao?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía người được gọi là trọng tài đang đứng ở phía bắc.

Hắn vừa thốt ra câu này, người đưa ra phản ứng đầu tiên lại là những khán giả. Tiếng la ó vẫn chiếm phần lớn vì những người này cũng không biết hắn là ai. Nhưng cũng có người nhận ra hắn. Bởi vậy xen lẫn trong những tiếng la ó vẫn thỉnh thoảng có mấy câu tán dương có tính trợ uy như ‘Tàn Bào, anh khỏe chứ’, ‘Anh ta là 1 hán tử’, vân vân...

-Ba vị tướng quân Honda, Toyota, Suzuki đã sớm định ra quy củ, trận đấu mang tính chất học hỏi, điểm tới là dừng. Thông dịch viên trả lời.

Tả Đăng Phong nghe xong chỉ biết lắc đầu cười khổ, đánh không lại thì ‘giao lưu mang tính chất học hỏi’, đánh thắng thì giết hại vài chục vạn người, thực là con mẹ nó không biết xấu hổ.

-Nếu đã không được phép đánh chết hắn, vậy đập gãy cái chân chó của hắn cũng được.

Tả Đăng Phong cao giọng cười nói. Hắn cố ý bật cười lớn tiếng vì hắn là 1 kẻ sống độc thân, không cần phải băn khoăn gì. Hắn chỉ muốn làm nhục người NB, cũng tức là muốn chọc giận Đăng Khi. Hắn tuy không biết vì sao tu vi của Đăng Khi lại đột nhiên tăng mạnh chỉ trong có hơn nửa năm, nhưng Tả Đăng Phong lúc này đã không còn là trẻ trâu nữa. Chọc cho Đăng Khi nóng máu, Tả Đăng Phong càng có cơ hội đánh bại Đăng Khi.

-Dừng nhiều lời nữa! Mau thông báo tên họ.

Thông dịch viên lên tiếng giục giã. Lời mà Tả Đăng Phong nói hắn cũng không dám dịch lại cho đám quân xâm lược.

-Tàn Bào, Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn chằm chằm vào Đăng Khi. Tên đầu sỏ gây ra mọi chuyện đang đứng trước mặt hắn, nhưng hắn lại không thể báo thù rửa hận. Điều này khiến cho Tả Đăng Phong cực kỳ uất ức. Trong lúc nóng máu, hắn âm thầm hạ quyết tâm, mặc dù không thể giết Đăng Khi, nhưng hắn cũng phải đập gãy cái chân chó của thằng này.

Sắc mặt của Đăng Khi vô cùng khó coi. Sau khi nghe Tả Đăng Phong thông báo tên họ, hắn thông báo tên họ cũng như quân hàm của mình bằng tiếng Nhật

-Đại tá lục quân, Đăng Khi Chính Nam.

Hai người sau khi thông báo tính danh cũng không lui về phía sau. Khi tiếng chiêng vang lên, Tả Đăng Phong vẫn không có động tĩnh gì. Tốc độ phản ứng của hắn nhanh gấp 9 lần người thường. Muốn giết Đăng Khi cũng rất đơn giản. Hắn hiện tại đang nhìn từ đầu xuống chân của Đăng Khi rồi nghĩ xem không biết nên chặt gãy tay hay chân của Đăng Khi.

Tả Đăng Phong không động, nhưng Đăng Khi lại chuyển động. Hắn khom lưng đạp chân phóng như bay về phía Tả Đăng Phong. Hắn vừa có động tĩnh, Tả Đăng Phong đã lập tức ý thức được bản thân quá mức khinh địch. Tốc độ di chuyển của Đăng Khi rất nhanh!

103. Q.2 - Chương 103: Quyết Đấu Âm Dương

Phương pháp di chuyển nhanh chóng có hai cách, một là dựa vào thể lực để chạy trên mặt đất, cách thứ hai là mượn lực sau khi lặn không để lướt tới trước – phương pháp này cần có linh khí trợ giúp. Mà cách thức di chuyển của Đăng Khi lại khác cả hai cách trên, hắn trước tiên đạp mạnh xuống đất để vọt mạnh lên không, sau đó lặn không ở độ cao vừa phải nhưng tốc độ rất nhanh.

Tả Đăng Phong thấy thế thì nhú mày, nhanh chóng nhảy ười trượng né công kích. Đăng Khi thấy hắn đã ở giữa không trung liền nhảy lấy đà chụp tới, nhưng gã nhảy lên chưa đầy 20m đã rút xuống, không chạm tới Tả Đăng Phong.

Chỉ bằng động tác này Tả Đăng Phong đã có thể xác định Đăng Khi không hề sử dụng linh khí, bởi vì chỉ cần độ qua Thiên kiếp là có thể vận hành linh khí để dừng lại giây lát giữa không trung. Đăng Khi vừa nhảy lên đã rút xuống chứng tỏ gã không biết dùng linh khí, mà chỉ là sử dụng phương pháp nào đó kích phát tiềm năng của cơ thể mà thôi.

Tả Đăng Phong tu luyện pháp thuật có thể nói là tiến bộ thần tốc, chỉ dùng thời gian một năm đã đạt tới cảnh giới Chí Tôn. Hắn đã bắt kịp Đăng Khi từ nửa năm trước, mà Đăng Khi thì là kẻ vô dụng, không có tiến bộ gì, gã không có tu vi của linh khí mà tất cả đều dựa vào lực lượng tứ chi tương tự như ngoại môn công phu Kim Giáp.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền hạ xuống đất, Đăng Khi thấy thế liền vung tay công kích. Lần này Tả Đăng Phong giờ quyền ra đỡ, hai cú đâm liên tiếp chạm nhau khiến cả hai đều lui ba bước.

Tả Đăng Phong bị lực đạo cực lớn của Đăng Khi đẩy lùi, hết như hắn dự đoán. Đăng Khi tuy không có linh khí nhưng lực lượng tay chân của gã đã siêu việt thường nhân, thậm chí bỏ xa cả Đồng Giáp. Người tu đạo thường dùng linh khí để kích phát tiềm năng của cơ thể nhưng Đăng Khi lại không sử dụng được linh khí, không hiểu hắn đã dùng phương pháp nào để cường hóa bản thân.

Chỉ trong giây lát sự nghi ngờ đó của Tả Đăng Phong đã có manh mối. Đăng Khi mặc quân trang để lộ ra bắp thịt hơi phồng lên, vài mạch máu ở cổ cũng lòi ra như con giun, trên da lại có mấy chấm tròn màu đỏ. Trước đây Tả Đăng Phong từng thấy qua dấu hiệu này, hắn biết đây là lỗ kim, nói cách khác Đăng Khi rất có khả năng đã tiêm thuốc gì đó vào cơ thể gã.

Đăng Khi vừa đẩy lui được Tả Đăng Phong liền lộ vẻ hoan hỉ, lần thứ hai vung quyền lao đến. Gã chỉ sử dụng cách đánh nhau vật lộn của quân đội mà không biết võ công gì hết.

Tả Đăng Phong lần nữa đổi công, đôi bên lại lui về sau. Tuy nhiên lần này Tả Đăng Phong lập tức lặn không bay lên, hắn có nhiều nghi vấn cần tự giải quyết nên tạm thời không muốn dây dưa với Đăng Khi.

Đăng Khi thấy Tả Đăng Phong nhảy lên không thì cũng không công kích nữa, gã biết mình không làm gì được nên chỉ có thể chửi bới nhục mạ bằng những lời khó nghe nhất. Gã sử dụng tiếng TQ nên nhiều người hiểu, những kẻ vây xem xung quanh cũng bắt đầu hòa theo chỉ trích Tả Đăng Phong nhất gan trốn tránh.

Tả Đăng Phong cũng không cảm thấy bất ngờ, lúc trước hắn đuổi theo chửi với Đăng Khi vài ngày khiến gã mất hết thể diện mà người NB bản thì lại vô cùng coi trọng thể diện – điều đó đối với Đăng Khi có thể nói là vô cùng nhục nhẽ. Thế nên gã đương nhiên muốn trả lại nỗi nhục này.

Quan sát kỹ lưỡng một hồi Tả Đăng Phong nhận thấy hai tay Đăng Khi không đều nhau, tay phải rất to còn tay trái thì khô héo (Cái này do tích cực qwerty chứ luyện công mồm gì), có thể thấy được gã đeo Thuần Dương thủ lệnh đã phải chịu nhiều thống khổ, mà sở dĩ gã có thể chịu đựng được hẳn là do lúc trước bị vũ nhục nặng nề.

Mặt khác, quân xâm lược NB có dám gọi là bộ đội phòng dịch chuyên tiến hành thí nghiệm sinh hóa cơ cấu siêu vi trùng và cơ thể con người, bọn chúng thí nghiệm nhằm nghiên cứu cải tạo thân thể con người, rất

có khả năng đâm người đó đã tạo ra được vật kích thích tiềm năng gì đó. Đằng Khi lúc trước chịu nhục, gã luôn muốn rửa nhục nên bất kì phương pháp nào chỉ cần có thể tang thực lực bản thân thì gã đều dám thử, cái giá lớn đến mấy gã cũng nhận.

Nghĩ vậy Tả Đằng Phong thầm nhủ mày, Đằng Khi sở dĩ có ngày hôm nay tất cả đều do hấn ép gã, lúc trước không phải tại Tả Đằng Phong đuổi theo sỉ nhục khắp nơi thì Đằng Khi cũng không phải chớ cùng rút giậu như bây giờ. Qua lần này Tả Đằng Phong rút ra được một bài học, đó là khi chưa giết được đối phương thì tốt nhất vẫn không nên chọc giận đối phương.

Tả Đằng Phong đứng thẳng giữa không trung nhủ mày suy nghĩ mặc kệ đám người bên dưới lớn tiếng chửi bậy. Hấn không bận tâm, trước nay hấn sẽ không mù quáng xuất thủ khi chưa nắm chắc, hấn thích nghĩ trước làm sau hơn là làm xong phải lo lắng.

Mặt khác, hấn đột nhiên nhận ra lúc trước Đằng Khi đều dùng tay trái để xuất chiêu. Năm xưa ở Thanh Thủy quan Đằng Khi cũng dùng tay trái đâm hấn, có thể thấy được gã vốn thuận tay trái, mà Thuần Dương thủ lại mặc định phải đeo ở tay trái, người bình thường dùng tay trái sẽ không được tự nhiên nhưng đối với Đằng Khi thì lại vô cùng phù hợp. Chuyện này khiến Tả Đằng Phong chỉ biết lắc đầu cười khổ, Thuần Dương thủ tựa như sinh ra để dành cho tên kia vậy.

Nghĩ thông suốt Tả Đằng Phong liền hạ xuống, thực tế mấy chục giây ngẩng người trên không vừa qua chỉ là hấn có điều cần ngẫm nghĩ chứ không phải khiếp chiến, bây giờ dù Đằng Khi có dùng được vật kích phát tiềm năng cộng với Thuần Dương Thủ cũng không phải đối thủ của hấn nữa, bởi vì dùng được vật có một yếu điểm lớn, đó là linh khí không thể xuất ra ngoài, nhất định phải tiếp xúc với thân thể đối phương thì mới có thể đưa dương khí ẩn chứa trong Thuần Dương thủ vào trong cơ thể.

Hai người tiếp tục vật lộn, đám người xem cuộc chiến nản lòng, bởi vì chiêu số đôi bên chẳng đẹp mắt gì. Đằng Khi tốt xấu còn có thể dùng mấy chiêu học được trong quân đội còn Tả Đằng Phong thì không biết một chiêu số nào. Hai bên công thủ lẫn lộn dường như không có tính toán nhưng thực tế mỗi một quyền của họ đều vô cùng ngoan độc, bất quá động tác không đẹp nên mọi người cũng không nhìn ra.

Hai người tiếp tục vật lộn, đám người xem cuộc chiến nản lòng, bởi vì chiêu số đôi bên chẳng đẹp mắt gì. Đằng Khi tốt xấu còn có thể dùng mấy chiêu học được trong quân đội còn Tả Đằng Phong thì không biết một chiêu số nào. Hai bên công thủ lẫn lộn dường như không có tính toán nhưng thực tế mỗi một quyền của họ đều vô cùng ngoan độc, bất quá động tác không đẹp nên mọi người cũng không nhìn ra.

Đằng Khi tuy có Thuần Dương thủ nhưng do không có tu vi linh khí nên không thể sử dụng hoàn toàn, hoặc cũng có thể do Đằng Khi không muốn hoàn toàn phụ thuộc Thuần Dương thủ, với gã mà nói thì chỉ cần chống cự được Huyền Âm hàn khí là đủ rồi.

Đằng Khi tuy không cao nhưng bù lại rất cường tráng, tiềm thuốc vào khiến các bắp thịt phồng lên càng thêm trâu bò, so với gã thì Tả Đằng Phong vô cùng gầy yếu. Mà Tả Đằng Phong lại không muốn đối cứng với gã, điều đó khiến cho ý chí chiến đấu của gã càng tăng, công nhiều thủ ít.

Rắn độc trước khi cần người sẽ không để lộ rằng nản, Tả Đằng Phong cũng hiểu điều đó nên không vội sử dụng Huyền Âm chân khí mà chỉ cố kéo dài thời gian chờ cơ hội.

Đằng Khi cũng rất thông minh, lúc này đang buổi trưa mặt trời treo cao ở chính Nam nên gã lúc nào cũng chiếm hướng đó, buộc Tả Đằng Phong phải quay lưng về hướng Bắc, mặt hứng ánh mặt trời. Gã là thể chủ yếu nhằm lợi dụng ánh mặt trời khiến Tả Đằng Phong chói mắt, nhưng với Tả Đằng Phong mà nói thì hấn chẳng quan tâm, cần bản vì Âm Dương Sinh Tử Quyết có thể giúp hấn nhìn rõ sự vật trong mọi hoàn cảnh.

Đằng Khi cần chiếm hướng Nam nên luôn chệch về sườn đó,, Tả Đằng Phong thấy thế đột nhiên nảy sinh một kế, trong sân hấn không thể làm gì Đằng Khi nhưng nếu như bức gã tới đám người vây xem kia thì hấn sẽ có cơ hội hạ thủ trong đồng hỗn loạn. Nghĩ đến đây Tả Đằng Phong liền nửa thật nửa đùa ép Đằng Khi sát về phía Nam, đám người vây quanh kia có quân đội giữ trật tự nên cũng không vì hai người tới gần mà lui lại. Trên thực tế thì họ cũng chẳng có biện pháp lui về phía sau, bởi vì phía sau cũng bon chen kịch liệt.

Ngay lúc chuẩn bị đối quyền với Đằng Khi Tả Đằng Phong đột nhiên cố ý trừng mắt để đánh lừa Đằng Khi.

Người bình thường không thể trừng mắt quá lâu, Tả Đằng Phong muốn Đằng Khi nghĩ rằng hấn sau đó sẽ

nháy mắt, chỉ cần Đằng Khi nghĩ thế thì gã chắc chắn sẽ chờ lúc Tả Đằng Phong nháy mắt mà công kích. Tả Đằng Phong cứ thế lui về sau, càng tới gần đồng người hấn càng tiến gần tới mục tiêu.

Cảnh giới gạt người cao nhất không phải là đùa bỡn đối phương trong lòng bàn tay mà là khiến cho đối phương tưởng như đã đùa bỡn được người trong lòng bàn tay. Đằng Khi đã trúng kế, gã quá tự tin, luôn ình là đúng. Khi gã nhận ra điều đó thì đã muộn, gã bị Tả Đằng Phong dùng toàn lực chấn bay vào đám người, mà Tả Đằng Phong đã chờ thời khắc này từ lâu, ngay lập tức hấn tấn công Đằng Khi đang choạng vạng giữa đám đông.

Đằng Khi ngã vào đám người nhưng cũng không quá lo lắng, xung quanh gã toàn người TQ, Tả Đằng Phong nhất định sẽ ném chuột sợ vỡ bình. Tuy nhiên gã lại nhầm. Lúc trước tất cả đều chỉ trở, nhục mạ Tả Đằng Phong nên giờ hấn cũng không lưu tình, Huyền Âm chân khí bạo phát úp thẳng về phía Đằng Khi. Đằng Khi kinh hãi, khi đối quyền gã còn có thể dùng bao tay chống lại Huyền Âm chân khí nhưng lúc này gã không thể bức ra dương khí để triệt tiêu Huyền Âm khí lý thể kia được. Tình thế cấp bách, gã vội lăn trốn vào đám người. Tả Đằng Phong đương nhiên không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm có một này, lập tức xuất Huyền Âm chân khí liên tục đuổi theo Đằng Khi.

Cả đoàn quân xâm lược lúc này loạn thành một đồng, chỉ thấy trong đám đông thi thoảng xuất hiện hàn vụ màu trắng, ngoài ra không thể thấy được bóng dáng Đằng Khi và Tả Đằng Phong.

Lát sau Đằng Khi đập bay mấy người cản đường, nhảy vào giữa sân. Huyền Âm chân khí của Tả Đằng Phong tuy không đánh trúng gã nhưng cũng khiến gã bị ảnh hưởng, không tự chủ lạnh run lên.

Tả Đằng Phong thấy thế cũng đành quay lại, nhưng hấn không đuổi theo Đằng Khi mà lại đi tới chỗ mấy người bị Đằng Khi đập bay lúc này giờ đã không nhúc nhích.

-Vì sao ngươi phải giết người vô tội?

Tả Đằng Phong kéo một xác chết đi vài bước về hướng Đông.

Đằng Khi hừ lạnh, người khác không biết nhưng gã biết rõ lúc trước Tả Đằng Phong dùng Huyền Âm chân khí giết không phải chỉ có bốn mạng thôi.

-Bọn họ vô tội, ngươi không có lương tâm sao?

Tả Đằng Phong đi tới xác chết thứ hai, dò hơi thở, xác định đã chết thì bỏ sang bên phải ba thước.

Đằng Khi vô cùng nghi hoặc, gã không hiểu tại sao Tả Đằng Phong đột nhiên lại giở trò từ bi nhưng lúc này tên đó thực sự đang cứu người, gã không thể động thủ được.

-TQ - NB thân thiện, cái này gọi là TQ - NB thân thiện sao?

Tả Đằng Phong lại đem xác chết thứ ba bỏ về bên trái ba thước.

Lúc này Đằng Khi đã cảm thấy kì lạ, gã biết Tả Đằng Phong không phải hạng người nhân từ, cũng đoán được Tả Đằng Phong đang thực hiện âm mưu gì đó nhưng gã nghĩ mãi cũng không hiểu hấn muốn làm gì.

“Các ngươi nhìn xem, miệng nói hòa thiện như thế nhưng lại hạ độc thủ như thế này.” Tả Đằng Phong ôm thi thể cuối cùng để về phía bắc.

Mấy quan quân NB thấy vậy đành đứng dậy cúi người với bốn xác chết, sau đó dùng tiếng NB quở trách Đằng Khi không nên giết người. Đằng Khi bất đắc dĩ cúi đầu đồng thời lợi dụng Thuận Dương thủ làm tiêu đi hàn khí trong cơ thể.

Tả Đằng Phong buông thi thể cuối cùng xuống, về chỗ của mình cầm chén trà lên..

Mọi người xung quanh không hiểu Tả Đằng Phong có ý gì, bất quá bọn họ thấy rằng trong nháy mắt Tả Đằng Phong trở lại thì Đằng Khi vẫn còn lẫn lẩn trong vòng vây của mấy thi thể kia.

104. Q.2 - Chương 104: Gặp Người Giống Nàng

-Người chủ động nhân thua?

Quan phiên dịch thấy Tả Đăng Phong về chỗ liền hô to.

-Chờ hẩn ra được, ta với hẩn đánh tiếp.

Tả Đăng Phong đặt chén trà xuống, khinh miệt nhìn người thông dịch kia, đường đường một nam tử mà lại đi làm Hẩn gian.

Quan phiên dịch lui xuống, gã hiểu rằng Tả Đăng Phong muốn giết gã thì chẳng khác gì giết kiến nên chỉ có thể chuồn nhanh, sau đó cúi đầu thông báo lại lời Tả Đăng Phong với quan quân bên NB.

Đăng Khi vẫn mờ mịt đi tới đi lui trong đám thi thể, một lần đi tới gần một thi thể thì sẽ tự động chuyển hướng, không khác gì một con lừa.

Ngân Quan Ngọc Phật đương nhiên hiểu rằng Tả Đăng Phong đã bày trận pháp gì đó, mà Đồng Giáp và Tam Xuyên Tổ cũng nhận ra từ khi Tả Đăng Phong sắp xếp thi thể, thế nhưng cả bốn người đều không biết đó là trận gì.

-Trận pháp này gọi là gì?

Ngọc Phật nâng chén trà lên thấp giọng hỏi, y phục của nàng đã bị hỏng nên các Đạo cô của Mao Sơn phái đã mang cho bộ đạo bào mới.

-Tự nghĩ ra, không có tên.

Tả Đăng Phong cười khỏ, lắc đầu.

-Nội tướng là cái gì?

Ngọc Phật rất ngạc nhiên, nàng và Kim Châm đều là người trong nghề nhưng tất cả trận pháp đều do sư phụ truyền lại chứ bản thân hai người cũng không nghĩ ra trận nào. Còn Nội tướng mà nàng nhắc đến chính là ảo giác mà người ở trong trận nhìn thấy.

-Lấy Kim làm trận thì thấy tiền bạc châu báu, lấy Mộc làm trận thì gặp lầu các, phòng ốc, lấy Thủy làm trận thì chứng kiến thức ăn, rượu ngon, lấy Hỏa làm trận thì gặp mỹ nữ giai nhân. Tôi chưa từng dùng thi thể bày trận nên cũng chẳng biết hẩn sẽ gặp thứ gì.

Tả Đăng Phong lắc đầu, trận pháp này có tác dụng vây người nhưng không dựa vào Âm Dương ngũ hành mà dựa vào vị trí sắp xếp đồ vật.

-Thật là do cậu nghĩ ra không?"

Ngọc Phật nhú mày hỏi lại.

-Ừ. Nó trong thể thôi nhưng không ra gì, mấy cỗ thi thể kia chỉ cần bị di chuyển thì trận pháp bị phá hết.

Tả Đăng Phong gật đầu, hẩn thấy Đăng Khi đấm đá lung tung, hẩn là gã đã biết mình gặp ảo giác có liên quan đến mấy thi thể mình đặt lúc nãy nên đánh bậy bạ hi vọng làm bay những thi thể đó đi.

-Ngay cả âm thanh cũng ngăn được, như thế mà cậu còn cho rằng không ra gì?

Ngọc Phật không hết kinh ngạc, tự nghĩ ra trận pháp là một chuyện vô cùng khó, cần hiểu biết sâu rộng về Âm Dương ngũ hành mới làm được.

-Cách âm khó thế sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Hẩn ra rồi.

Ngọc Phật không trả lời mà chỉ nhắc nhở Tả Đăng Phong, Đăng Khi đã đá bay một cỗ thi thể phá trận thoát ra.

Tả Đăng Phong thấy vậy cũng chỉ cười lạnh, nhảy vào giữa sân. Đăng Khi phần nộ vô cùng, ngay lập tức thét lên phóng tới.

Lúc này Tả Đăng Phong không du đấu với gã nữa mà trực tiếp bức Huyền Âm chân khí giao tranh chính diện. Đánh nhau đã lâu, cũng mệt và đói rồi, hắn cần phải đánh cho Đăng Khi bị thương, kết thúc màn “giao lưu” vô vị này.

Đăng Khi đánh nhau với kẻ khác thì còn có thể chiếm tiện nghi bằng Thuần Dương thủ nhưng đối thủ là Tả Đăng Phong thì gã hoàn toàn mất ưu thế này. Gã không có tu vi linh khí nên không thể hấp thụ dương khí trong Thuần Dương thủ để trung hòa Huyền Âm khí, gã chỉ có thể dựa vào huyết dịch lưu chuyển để hóa giải, thế nhưng tay trái của gã đã suy thoái, máu lưu chuyển chậm cho nên chỉ vài chiêu đi qua là gã đã bị Huyền Âm khí làm cho rét lạnh, cả người trắng bệch.

-Tao nhất định sẽ chặt tay trái của mày.

Tả Đăng Phong lạnh giọng nói. Hàn khí nhập thể khiến hành động của Đăng Khi chậm lại, nếu cứ thế thì chẳng bao lâu nữa hắn sẽ không chế được Đăng Khi.

Đăng Khi liền kinh hãi, gã biết mình không phải đối thủ của Tả Đăng Phong, cũng hiểu rằng Tả Đăng Phong nhất định sẽ chặt đứt tay mình. Sự sợ hãi của Đăng Khi cũng không làm Tả Đăng Phong bất ngờ, tuy nhiên gã quay đầu bỏ chạy lại khiến Tả Đăng Phong ngoài ý muốn. Hắn không nghĩ Đăng Khi sẽ bỏ chạy, hơn nữa chạy vô cùng nhanh, không có dấu hiệu gì.

Đăng Khi lộ ra vẻ sợ hãi thì Tả Đăng Phong không cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng làm hắn cảm thấy ngoài ý muốn chính là Đăng Khi bỏ trốn, hắn không nghĩ Đăng Khi sẽ bỏ trốn, hơn nữa lại trốn một cách rất nhanh.

Tả Đăng Phong nghi ngờ có biến liền quay mặt nhìn Đồng Giáp và Tan Xuyên Tổ, cả hai người đó hoặc giật mình hoặc giật dữ, chứng tỏ cũng không biết trước chuyện này.

Bất ngờ nhất vẫn là ba vị tướng quân NB, Đăng Khi lâm trận bỏ chạy khiến họ tức giận vô cùng, đám người xung quanh lúc này còn cười vang không ngớt.

-Người NB thua!

Tả Đăng Phong hét lên.

-Không phải.

Thông dịch viên vội phủ nhận.

-Chạy như thế còn chưa tính là thua?

Tả Đăng Phong nhú mày cảm tức nhìn tên phiên dịch.

-Đăng Khi đại tá có việc khẩn cấp cần xử lý.

Quan phiên dịch chống chế.

-Móa, chờ lão tử tóm hắn lại hỏi vậy.

Tả Đăng Phong cười lạnh, xoay người đuổi theo kẻ đã chạy được hơn hai dặm kia.

Ngọc Phật sợ Tả Đăng Phong gặp nguy hiểm liền đứng dậy, Tam Xuyên Tổ đối diện thấy thế cũng đứng dậy. Ngân Quan vốn trầm ổn bèn khuyên can hai người, nếu họ qua giúp thì đối phương cũng cừ người hỗ trợ, tới lúc đó cục diện không thể khống chế được.

Ngọc Phật thấy Ngân Quan nói có lý nên cũng ngồi xuống, Tam Xuyên Tổ đối diện cũng chỉ tức giận nhưng không làm gì, chỉ mong cho Tả Đăng Phong đuổi kịp tên Đăng Khi không có thể diện kia.

Đăng Khi chạy như điên còn Tả Đăng Phong bám theo không dứt, lúc này Tả Đăng Phong rất cao hứng, nếu như Đăng Khi ở lại thì gã chỉ mất một cánh tay nhưng đã bỏ chạy thì coi như gã đã đặt cược mạng của mình.

Hai người một trước một sau nhanh chóng cách xa Mao Sơn, một phần vì Tả Đăng Phong mãi sau mới đuổi, một phần vì Đăng Khi chạy như điên cho nên truy đuổi hơn ba mươi dặm mà khoảng cách giữa hai người vẫn còn hơn một dặm nữa.

Không lâu sau trước mặt xuất hiện một vùng cỏ cao rậm rạp, Đằng Khi vừa chui vào đã mất dạng.

Tả Đằng Phong cười cười, sở liệu của hắn vẫn đúng. Đằng Khi dụ hắn đến đây chắc chắn để hạ sát thủ, trong đám cỏ kia có không ít người phân tán khắp nơi, đám người này am hiểu mai phục, trăm phần trăm là các tay súng bắn tỉa.

Tả Đằng Phong tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết nên đám mai phục trong bụi cỏ kia căn bản không giấu được giác quan của hắn. Thân hình hắn nhanh chóng rơi vào vùng cỏ, cứ một lúc lại có tiếng hét chết thảm của một tay súng vang lên. Đến khi tay súng cuối cùng nằm xuống Tả Đằng Phong mới phát hiện Đằng Khi đã không thấy bóng dáng. Hắn cẩn thận ngưng thần nghe ngóng, chung quanh im ắng không có tiếng hít thở nào, phải lắng không lên hơn mười trượng mới thấy Đằng Khi đã chạy ra ngoài năm dặm.

Thấy thế Tả Đằng Phong vội đuổi theo nhưng tiếc là khoảng cách quá xa, thêm nữa Tả Đằng Phong đang cực kỳ mệt mỏi nên đuổi thêm hai mươi dặm nữa cũng không bắt kịp. Tuy nhiên hắn cũng không có tức giận, không chửi rủa, căn bản vì còn sức đâu mà chửi. Tả Đằng Phong đi về hướng nam ba dặm tìm thôn trấn kiếm đồ ăn, đường về hơn năm mươi dặm, hắn phải ăn cho no đã.

Tìm một quán cơm trong trấn, Tả Đằng Phong gọi hai cân thịt dê và một vò rượu trắng, lúc này hắn đã hiểu tại sao người cổ đại động một tí là gọi ba năm cân thịt bò rồi, đối như thế này thì mấy cân thịt quả thực chẳng thấm vào đâu.

Cơm nước xong Tả Đằng Phong xách nửa vò rượu còn lại ra khỏi tiệm cơm, chưa đi xa đã thấy ven đường có một người bày thẻ xem bói, thao thao bất tuyệt. Một lúc lại tự xưng mình là đạo sĩ Mao Sơn có thể khu tà trừ yêu, khuynh chuyển thiên địa huyền cơ....khiến bao người trợn mắt há mồm bái phục không thôi. Tả Đằng Phong nghe một lúc đã nhận ra người này căn bản không hiểu một chút đạo lý Âm Dương cơ bản nào, không biết trộm được bộ đạo bào kia từ đâu.

-Chân nhân bất lộ tướng, lộ tướng phi chân nhân, đi nhanh đi, tuyệt đối đừng để Đỗ Thu Đình nhìn thấy cô.

Tả Đằng Phong cười cười nói với đạo sĩ giả kia.

-Đỗ Thu Đình là ai?

Đạo sĩ giả ngạc nhiên hỏi.

Tả Đằng Phong cười khở, nhưng hắn không nói thêm mà vòng qua đi thẳng. Cô ta không phải nữ nhân của hắn, hắn không quan tâm.

Ngay lúc đó đột nhiên có mấy xe tải của quân NB chạy qua, trên xe đầy lính và các tù phạm bị trói chặt hai tay, bịt miệng, sau lưng cắm thẻ. Không hỏi cũng biết đó là các tử tù đang được đưa ra pháp trường.

Tổng cộng có bốn xe, ba xe đầu đầy người còn chiếc cuối cùng chỉ chở một tù phạm. Điều khác nữa là tử tù này chỉ bị trói hai tay ra sau, cổ đeo gông xiềng, mái tóc buông xõa bù xù. Căn cứ vào thân hình thì đó hẳn là một nữ tù.

-Đã đảo đế quốc NB!

Đúng lúc này cô gái trên xe hô cao khẩu hiệu chống Nhật, Tả Đằng Phong nghe được thì hiểu cô gái này hẳn thuộc Bát Lộ quân, bởi vì Quốc Dân đảng không hô khẩu hiệu này.

Tò mò khiến hắn quay đầu nhìn mặt nàng, tuy trên mặt dính đầy máu đen nhưng hắn vẫn thấy rõ bộ dáng, mắt hai mí khá tròn, gương mặt gầy, mũi thẳng, miệng vừa phải. Thấy rõ bộ dáng đó Tả Đằng Phong đột nhiên mở to hai mắt, chân đông quá lớn khiến vò rượu trong tay rớt xuống, cả người run rẩy.

Một khắc đó trong mắt hắn chỉ có khuôn mặt ấy, khuôn mặt mà hắn đã cho rằng mình không bao giờ có thể thấy lại lần nữa. Không chỉ tương tự, không chỉ cực giống mà cho dù là chị em song sinh cũng không thể giống nhau như thế được. Là nàng, chắc chắn là nàng.

-Tâm Ngữ, anh đến cứu em đây!

105. Q.2 - Chương 105: Tựa Như Ảo Mộng

Lúc này Tả Đăng Phong đã quên rằng người hắn yêu đã chết rồi, 2 năm trước chính tay hắn đã mai táng nàng, trong đầu hắn giờ đây chỉ có một ý niệm rằng quân NB đã bắt Vu Tâm Ngữ, hắn phải cứu nàng.

Tiếng hét của Tả Đăng Phong cũng làm cho quân NB trên xe chú ý, chúng đồng loạt quay đầu lại nhưng vừa nhìn đã thấy Tả Đăng Phong như một tia chớp vụt đến. Tất cả giờ súng nhưng chỉ hành động được một nửa đã khựng lại, Huyền Âm chân khí đóng băng tất cả.

Mọi chuyện diễn ra quá nhanh nên mãi tới khi Tả Đăng Phong giết sạch đám quân NB thì nữ tù kia mới có phản ứng, cô ngẩng đầu ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong, ánh mắt đầy nghi hoặc lại mang theo mấy phần khí khái anh hùng.

Đến lúc này Tả Đăng Phong mới tỉnh ngộ, người kia không phải Vu Tâm Ngữ, ánh mắt của vợ hắn trong suốt đơn thuần, không kiên nghị như thế.

Nhiệt huyết nháy mắt tắt xuống, thế nhưng cô gái này thực vô cùng giống Vu Tâm Ngữ nên dù biết không phải là nàng Tả Đăng Phong vẫn có ý bảo vệ.

- Mau cởi trói cho tôi.

Thấy Tả Đăng Phong sững sờ nữ tù liền nhấc, đồng thời xoay người để hắn cởi dây trói sau lưng mình.

Tả Đăng Phong liền giật đứt dây trói sau lưng nữ tù, sợi dây này dùng dây thừng với dây thép quấn lại, trói vô cùng chặt, cơ hồ đã ghim vào da thịt. Sau đó hắn nâng tay bẻ gãy gông xiềng trên cổ nàng, nàng được tự do.

- Tôi mang cô đi khỏi đây.

Tả Đăng Phong dang tay định ôm lấy nữ tù, lúc này đám quân NB trên mấy xe khác đã nhảy xuống chạy sang nơi này.

- Cảm ơn anh. Tôi không thể bỏ đi được, đồng chí của tôi còn ở trong tay chúng.

Nữ tù nghiêng người tránh vòng tay hắn, sau đó cầm lấy khẩu súng lười lê trong tay tên lính đã chết nhảy xuống xe đâm chết tên lái xe, sau đó nương theo vách tường mượn lực xông về đám lính đang lao tới.

Tả Đăng Phong đột nhiên nhíu mày, nữ tù kia có tu vi linh khí, hắn có thể cảm nhận được. Tuy không thâm hậu như Ngọc Phật nhưng cũng không kém bao nhiêu, chẳng trách đám lính NB phải dùng dây cáp và gông xiềng để áp chế.

Nữ tù nhắm thẳng đám lính nổ súng, tài bắn súng của nàng không tồi, mỗi phát bắn đều có tên lính nằm xuống. Súng hết đạn nàng liền quăng đi, cầm đoạn dây cáp lúc này Tả Đăng Phong vịn đứt làm vũ khí tấn công, động tác rõ ràng dứt khoát, vô cùng hoàn mỹ.

Bất quá dù võ công cao cường nhưng lực công kích lại càng ngày càng yếu, rõ ràng gần đây nàng chịu nhiều cực hình đã khiến thân thể suy yếu đi nhiều, chẳng mấy chốc đã trúng đạn vào đùi phải, ngã nhào xuống đất. Lúc đó Tả Đăng Phong mới có phản ứng, hắn vội lắc mình qua ôm nàng để vào một góc rồi quay ra đại khai sát giới. Lính NB có hơn sáu mươi tên nên hắn cũng không dám buông lỏng, Huyền Âm chân khí bạo phát liên tục, mỗi lần xuất thủ là mỗi lần lính NB bị đóng băng.

Đúng lúc này phía trước có tiếng súng dồn dập, Tả Đăng Phong nhìn qua mới thấy do tử tù trên mấy xe kia đang cố gắng chạy trốn nên đám lính áp giải đã nổ súng bắn hạ, sau đó tất cả đám lính đều dồn sang bên này vây khốn hắn.

Giữa thanh thiên bạch nhật phải đối mặt với nhiều lính NB như thế Tả Đăng Phong cũng hơi kiêng dè, hắn trầm ngâm đôi chút rồi lắc mình trở lại ôm lấy cô gái tỉnh rồi khỏi đây.

Cô gái đó chứng kiến tù phạm trên xe chết thảm dưới súng quân NB nên vô cùng phần nộ, mặc kệ chân bị thương vẫn quyết lao vào sống chết với đám lính. Tả Đăng Phong thấy thế vội kéo lại, nhưng tiếng súng đã vang lên, một viên đạn găm vào cánh tay trái của nàng.

- Tôi mang cô đi khỏi đây.

Tả Đăng Phong nhú mào, nói nhỏ sau đó liền ôm nàng chạy gấp mặc cho đám lính phía sau đuổi theo nổ súng không ngừng.

Nếu đổi lại là nữ nhân nào khác thì chắc chắn Tả Đăng Phong không quan tâm, tuy nhiên với cô gái này là ngoại lệ, nguyên nhân vô cùng đơn giản, nàng quá giống Vu Tâm Ngữ.

Rất nhiều người đồn thổi các anh hùng ra pháp trường đều mặc áo đỏ, dùng màu áo đỏ làm nên sự bi tráng, kì thật cũng chỉ là giả tạo. Khi lính NB tra hỏi chắc chắn sẽ sử dụng cực hình, nhưng đến khi tử hình thì tuyệt sẽ không để họ mặc quần áo đã trải qua tra tấn mà sẽ cho thay quần áo mới như muốn biểu hiện rằng chúng cũng không dụng hình với phạm nhân. Quần áo cô gái này khá mới, thể nhưng trên những vùng da thịt lộ ra như cánh tay vẫn có thể thấy được dấu vết của những lần cực hình trước đó, đầy vết thương to nhỏ khác nhau. Tuy nhiên mấy vết thương đó cũng không nguy hiểm đến tính mạng, hai vết thương do súng bắn hồi nãy mới cần trị liệu gấp.

- Anh là Tàn Bào.

Cô gái trong ngực cắn răng nhìn Tả Đăng Phong hỏi, cái tên Tàn Bào dường như cả thiên hạ đều biết.

- Uh, tôi mang cô đi trị thương.

Tả Đăng Phong ôn nhu mở miệng, dáng vẻ cắn răng của cô gái này với vẻ mặt của Tâm Ngữ khi hắn ôm nàng năm xưa giống y như đúc.

- Cảm ơn anh.

Cô gái dùng hết sức nói lời cảm ơn, vừa nói xong liền ngất đi.

Thời khắc đó nước mắt Tả Đăng Phong tự nhiên chảy xuống, bộ dáng cô gái này giống nhau như đúc, khiến hắn thực có cảm giác mình đang ôm Vu Tâm Ngữ vậy. Tả Đăng Phong biết nàng không phải Vu Tâm Ngữ, bóng hình Vu Tâm Ngữ sớm đã in sâu trong tâm trí hắn, thể nhưng cô gái này quả thực giống Vu Tâm Ngữ vô cùng, nhìn nàng Tả Đăng Phong lại nghĩ tới vợ mình, nỗi nhớ tê tâm liệt phế.

Tả Đăng Phong chưa bao giờ chạy bạt mạng như lúc này, cô gái trong lòng hắn trúng hai viên đạn, máu chảy không ngừng, cần phải cầm máu gấp không thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng. Tả Đăng Phong chạy về hướng Đông, hắn không định mang phiền toái về cho Mao Sơn.

Ba mươi dặm về phía Đông Bắc là thị trấn, Tả Đăng Phong nhanh chóng chạy tới, thấy một tòa giáo đường phía tây liền tìm vào. Những người truyền giáo đó am hiểu Tây y, có thể cứu được cô gái này.

Tả Đăng Phong ôm cô gái tránh ánh mắt của người khác nhảy vào sân giáo đường, vừa vào hắn đã ngửi được mùi thuốc tây, điều đó khiến hắn an tâm đi nhiều.

Các giao sĩ trong giáo đường nhanh chóng phát hiện ra họ, thấy Tả Đăng Phong ôm người bệnh liền giúp đỡ hắn đến tây y, gọi thầy thuốc đến trị thương. Mấy người đó đều là người M, Tả Đăng Phong có ấn tượng khá tốt về họ vì họ khá tốt bụng, vừa truyền giáo vừa chữa bệnh cho người TQ, mặt khác M hiện tại cũng là đồng minh lớn nhất của TQ, giúp TQ kháng NB.

- Con của ta, đạn trong cơ thể nàng rất sát mạch máu, vô cùng nguy hiểm.

Một thầy thuốc người M kiểm tra thương thế của cô gái sau đó dùng tiếng Hán nói lại với Tả Đăng Phong.

- Tôi sẽ giúp cô ấy lấy đạn ra, phiền các vị cầm máu giúp.

Tả Đăng Phong nói với thầy thuốc, các giáo sĩ ở đây thường kêu tin đồ là con, điều này hắn cũng không buồn sửa, chỉ cần cứu sống cô gái kia thì kêu là gì cũng được.

Thầy thuốc nghe thế thì trợn mắt há mồm. vô cùng khoa trương.

Tả Đăng Phong không nói gì, xoay người lại gần giường bệnh, đưa tay ấn chặt đùi phải cô gái, linh khí chậm rãi lưu động ép viên đạn theo đường cũ ra ngoài.

Đầu đạn vừa ly thể thì máu tươi lập tức trào ra, thầy thuốc ở bên liền cầm máu. Tả Đăng Phong cũng lấy nốt viên đạn trong cánh tay ra rồi mới lui sang một bên để họ cầm máu cho nàng.

- Tiên sinh, tôi cần cắt y phục của cô ấy để cầm máu, phiền tiên sinh ra ngoài.

Một nữ y tá hơn năm mươi tuổi nói với Tả Đăng Phong,

- Tôi là người thân của cô ấy, không thể rời khỏi đây.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói dối, thực ra hắn muốn nhìn một chút xem thân thể nữ nhân này có giống Vu Tâm Ngữ hay không (FA: Dê vãi Góp Góp: Thằng nào ko

)

- Quần áo của cậu rất bẩn, có nhiều vi khuẩn.

Hộ sĩ lắc đầu nói thêm.

- Được.

Tả Đăng Phong nhú mày, xoay người đi ra cửa, hắn cũng không hoàn toàn ra ngoài mà chỉ đứng xa hơn, khoảng cách vài chục bước chân này cũng không ảnh hưởng tới sự quan sát của hắn. (Mất mja cái cơ hội nhìn gái r')

Nữ y tá lấy kéo cắt bỏ vài phần quần áo trên người cô gái, Tả Đăng Phong thấy được trên người nàng rất nhiều vết roi lớn nhỏ, hiển nhiên lúc trước chịu cực hình không nhẹ. Mặt khác, hắn cũng thấy được sự khác biệt của nàng và Vu Tâm Ngữ. Vu Tâm Ngữ có háng rộng hơn (FA:Háng rộng , Góp: Đậu, vợ nó thì nó nhìn hết r', nên biết rộng hay hẹp) còn xương hông nữ nhân này tương đối hẹp, ngoài ra do Vu Tâm Ngữ một mình sống nơi thâm sơn nên bàn chân rộng hơn vì phải đi loanh quanh tìm đồ ăn, còn cô gái trước mắt bàn chân thon nhỏ hơn nhiều.

Sự khác biệt đó khiến Tả Đăng Phong thất vọng ảm đạm, chung quy nàng vẫn không phải Vu Tâm Ngữ.

Băng bó xong y tá liền bảo Tả Đăng Phong mang người đi, giáo đường là tổ chức tư nhân, bọn họ cũng sợ người Nhật. Nữ nhân kia mặc áo tù, bọn họ không dám lưu lại.

Tả Đăng Phong cũng không làm khó họ, hắn mua thêm vài viên thuốc tây rồi ôm cô gái rời khỏi giáo đường, lúc này màn đêm đã buông xuống. Tả Đăng Phong tìm một nhà nghỉ ở trọ, sau đó ra ngoài mua quần áo cho cô gái kia. Hiện tại nàng chỉ khoác bộ quần áo rộng thùng thình của hộ sĩ béo kia, ngoài ra không còn gì.

Trời tối rồi nên rất ít cửa hàng bán quần áo, Tả Đăng Phong cùng đường đành đi ăn trộm vài bộ rồi mang trở lại nhà nghỉ, khi đó cô gái cũng vừa tỉnh.

106. Q.2 - Chương 106: Hồn Phách Sở Ký

Tả Đăng Phong vừa bước vào cửa thì cô gái kia đã tỉnh.

- Cô cảm thấy sao rồi?

Tả Đăng Phong bỏ mấy bộ y phục trộm được vào cạnh giường.

- Ổn rồi. Vì sao anh lại cứu tôi?

Cô gái ngẩng đầu hỏi hắn.

- Gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ.

Tả Đăng Phong rót trà, thấy nước trà đã lạnh bèn nhắc phích nước lên rót nước ấm vào.

- Tàn Bào không giống người thích rút dao tương trợ cho lắm?

Cô gái nhíu mày mở miệng.

- Thế tôi là người như thế nào?

Tả Đăng Phong rót một chén nước đưa cho cô gái, nhưng nàng lắc đầu tỏ vẻ không khát.

- Quái nhân.

Cô gái trầm mặc một lát mới nói.

- Quái nhân? Cô nói thẳng tôi là người xấu không phải nhanh sao.

Tả Đăng Phong đưa nước đến bên miệng cô gái, cô gái liếc hẳn một cái rồi cung ghé miệng vào uống một ngụm.

- Tại sao anh phải cứu tôi?

Uống nước xong cô gái gật gật đầu, hỏi Tả Đăng Phong.

- Không vì gì cả.

Tả Đăng Phong đặt chén trà xuống tựa lưng vào ghế, một đêm bốn ba khiến hắn cực kì mệt mỏi.

- Tôi biết anh vì sao cứu tôi.

Cô gái nghiêm mặt.

- Hả?

Tả Đăng Phong nhìn thẳng nữ nhân trước mắt.

- Anh cứu tôi bởi vì tôi rất giống một người thân của anh, có đúng không?

Ánh mắt cô gái vô cùng sắc bén.

Tả Đăng Phong đành cười khỏ, không nói gì. Lúc hắn cứu nàng có hét rằng “Tâm Ngữ, anh đến cứu em”, rất có thể nàng đã nghe được.

- Tôi không phải là Tâm Ngữ gì đó, tôi là Lâm Ngọc Linh.

Cô gái hào phóng đưa tay phải ra, lúc trước nàng chỉ trúng đạn vào tay trái và đùi phải nên tay phải vẫn hoạt động được.

- Tả Đăng Phong.

Hắn vươn tay bắt tay với nàng. Nếu như là trước đây thì hắn sẽ không nói ra tên thực của mình, thế nhưng lúc trước ở Mao Sơn hắn đã báo danh nên chẳng bao lâu sau Tàn Bào Tả Đăng Phong sẽ chẳng lạ gì trong mắt thế nhân nữa.

- Dù sao cũng cảm ơn anh.

Lâm Ngọc Linh lần thứ hai cảm ơn Tả Đăng Phong.

- Không có gì, năm nay cô bao nhiêu tuổi?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Anh thì sao? Nghe giọng có vẻ không lớn tuổi lắm.

Lâm Ngọc Linh là người luyện võ nên dù bị thương vẫn rất miễn cảm.

- Cô có bằng hữu nào ở gần đây không?

Tả Đăng Phong không trả lời nàng.

- Không. Tôi mới được tổ chức cử tới đây, nơi này không có đồng đội nào khác. Anh nếu như có việc gì cần làm thì cứ đi đi, không cần quan tâm tới tôi.

Lâm Ngọc Linh lắc đầu trả lời.

- Đợi cô có thể đi được rồi nó sau.

Tả Đăng Phong nói xong nhắm mắt lại, tuy hắn biết cô gái này không có bất kì quan hệ gì với mình nhưng bộ dáng của nàng lại hoàn toàn giống Vu Tâm Ngữ, điều đó khiến hắn cảm thấy vô cùng kì quái, bởi vì dù là song sinh cũng không thể giống hoàn toàn như vậy.

- Cảm ơn.

Lâm Ngọc Linh không từ chối ý tốt của Tả Đăng Phong, lúc này nàng hành động bất tiện nên cần người chiếu cố.

Tả Đăng Phong tựa trên ghế dựa ngủ, hắn rất cần được nghỉ ngơi.

Nửa đêm, ngoài cửa có tiếng vỗ cánh nhẹ nhẹ cùng tiếng bước chân mờ nhạt, Tả Đăng Phong nghe tiếng liền tỉnh dậy, liếc Lâm Ngọc Linh một cái mới thấy nàng vẫn còn ngủ yên.

Tả Đăng Phong mở cửa, tiếng vỗ cánh lúc trước chính là do Thanh Phù trùng phát ra nên hắn biết người tới không ai khác ngoài Ngọc Phậ.

- Cô gái kia là ai?

Ngọc Phậ vừa vào đã nhìn thấy Lâm Ngọc Linh trên giường.

- Trên đường tôi cứu được, bị trúng hai viên đạn.

Tả Đăng Phong khép cửa phòng lại.

- Sao lại cứu cô ta?

Ngọc Phậ tò mò hỏi, nàng không phải có ý ghen tuông với Lâm Ngọc Linh mà do nàng hiểu rõ cá tính của Tả Đăng Phong, không đời nào hắn lại đi làm cái chuyện hành hiệp trượng nghĩa kia.

- Cô ta giống y hệt thê tử đã chết của tôi.

Tả Đăng Phong thở dài, mở miệng.

- Cậu xác định? Cô ta dường như có tu vi linh khí.

Ngọc Phậ đi tới bên bàn ngồi xuống, trực giác của nàng không mẫn tuệ được như Tả Đăng Phong.

- Quốc Dân Đảng và Bát Lộ quân cũng có một số người tài.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

- Thì ra đệ muội trông như thế này.

Ngọc Phậ liếc nhìn Lâm Ngọc Linh một lần.

- Sau khi tôi đi ở đó như thế nào?

Tả Đăng Phong chuyển chủ đề, hắn không muốn bàn tán về Vu Tâm Ngữ nữa.

- 3 tên người NB kia thiếu chút nữa tức chết, chỉ có thể cau có bỏ về chứ làm được gì nữa.

Ngọc Phậ vừa cười vừa hình dung ra vẻ mặt của ba tên quân nhân kia.

- Đỡ đại ca ra sao?

Tả Đăng Phong hỏi thêm.

- Không có gì trở ngại, nếu cậu không vội về núi thì chiếu cố cô ấy thêm vài ngày đi, tôi và Vương Chân nhân dự định sẽ ở lại Mao Sơn một thời gian. Xong việc cậu có thể đi tìm chúng tôi.

Ngọc Phậ bĩu bĩu môi với Lâm Ngọc Linh.

- Ủ. Tôi cũng có ý này.

Tả Đăng Phong gật đầu đáp ứng.

- Tôi đi trước.

Ngọc Phật nói xong đứng lên, Tả Đăng Phong cũng không giữ lại, tiễn nàng ra cửa.

- Ngọc chân nhân, cô gặp qua hai người có tướng mạo hoàn toàn tương tự chưa?

Ra đến cửa, Tả Đăng Phong thấp giọng hỏi.

- Có ý gì?

Ngọc Phật nhú mày quay đầu hỏi.

- Cô gái kia với vợ đã mất của tôi giống nhau như đúc, kỳ thực không có một khác biệt nhỏ nào.

Tả Đăng Phong mở miệng nói.

- Dù là chị em song sinh cũng không thể giống nhau hoàn toàn.

Ngọc Phật trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu.

- Tôi biết, thế nên tôi mới thấy kỳ lạ. Cô kiến thức rộng rãi, có trường hợp nào khiến bộ dạng hai người mười phần tương tự hay không?

Tả Đăng Phong hỏi thêm.

- Theo tôi biết thì linh hồn tái thể cũng đôi khi xuất hiện tình huống như thế này, bất quá tuổi của cô ấy dường như không phù hợp.

Ngọc Phật cũng lộ vẻ nghi hoặc.

- Oh

Tả Đăng Phong mờ mịt gật đầu, Vu Tâm Ngữ mất mới hai năm, mà Lâm Ngọc Linh hiện tại cũng đã tầm hai sáu, hai bảy tuổi rồi.

- Có lẽ thiên ý xảo hợp, cũng có khả năng là hồn phách phụ thể, ông trời cũng không hi vọng lúc nào cậu cũng như thế này..

Ngọc Phật quay đầu nhìn Tả Đăng Phong.

- Nếu như là hồn phách phụ thể thì tại sao cô ấy lại không nhận ra tôi.

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

- Ba hồn bảy vía hợp lại mới là linh hồn hoàn chỉnh, đôi khi ba hồn bảy vía có thể bị phân tán. Hơn nữa lúc này bộ dạng của cậu thể kia thì ngay cả ba mẹ của cậu cũng không nhận ra nữa là.

Ngọc Phật vươn tay chỉ khuôn mặt râu dài của Tả Đăng Phong.

Nói xong Ngọc Phật chấp tay ly khai, nàng lo lắng cho an nguy của Tả Đăng Phong mới đi tìm kiếm, giờ xác định hẳn không có vấn đề gì thì đương nhiên phải cáo từ, nếu không Kim Châm lại sinh tâm mất ngủ. Mặc dù Kim Châm cũng biết nàng và Tả Đăng Phong không có liên quan tình cảm gì nhưng cũng không thể phủ nhận hai bên đều là nam nữ trẻ tuổi, biết đâu lại có chuyện.

Ngọc Phật đi rồi Tả Đăng Phong cũng không về phòng ngay mà ra ngoài tìm dao cạo râu cạo sạch khuôn mặt mình, đến khi nhìn gương mới thấy tuy mặt gầy gò nhưng bộ dáng vẫn nhìn được rõ ràng.

Lâm Ngọc Linh do mất máu khá nhiều nên ngủ thẳng tới trưa hôm sau mới tỉnh. Tả Đăng Phong thấy nàng tỉnh liền đứng lên đi qua.

- Tôi tìm bác gái nào đó đến giúp cô.

Tả Đăng Phong chỉ vào căn phòng cách vách, buổi sáng hẳn đã đi ra ngoài tìm một phụ nữ đến giúp đỡ Lâm Ngọc Linh, dù sao hẳn cũng là nam nhân, nhiều chuyện của Lâm Ngọc Linh hẳn không thể giúp được.

Tả Đăng Phong nói xong nhưng Lâm Ngọc Linh lại im lặng, nàng nhìn chăm chăm Tả Đăng Phong tràn đầy nghi hoặc, chốc lát lại nhũu mảy như suy tư điều gì.

- Sao vậy?

Tả Đăng Phong khấn trương hỏi.

- Đường như tôi đã gặp qua anh ở trong mơ.

Lâm Ngọc Linh trầm ngâm hồi lâu mới mở miệng nói.

- Trong mơ?" Mơ cái gì?

Tả Đăng Phong vội truy vấn, chẳng lẽ đúng là linh hồn phụ thể sao?

- Tôi không nhớ nổi, có lẽ tôi nên ra ngoài.

Lâm Ngọc Linh hạ thấp thanh âm.

Tả Đăng Phong vội đứng lên kêu người phụ nữ phòng bên qua, chờ tới khi người ấy quay lại thì hắn mới vào phòng lần nữa. Khi ấy Lâm Ngọc Linh đã uống thuốc và đi nằm rồi.

- Cô thật sự gặp tôi trong mơ?

Tả Đăng Phong vừa vào đã hỏi ngay.

- Chắc chắn gặp qua.

Lâm Ngọc Linh đưa ra câu trả lời chắc chắn.

- Giấc mơ như thế nào, kể cho tôi nghe.

Tả Đăng Phong cố nén kích động hỏi thêm.

- Từ mùa thu năm kia tôi bắt đầu có những giấc mơ kì lạ, nội dung hỗn loạn.

Lâm Ngọc Linh nhũu mảy lắc đầu.

- Mơ cái gì?

Tả Đăng Phong vội truy vấn, thời gian Lâm Ngọc Linh nhắc tới vừa khớp với thời gian Vu Tâm Ngữ qua đời.

- Tôi mơ thấy một tòa đạo quan nhỏ trong một dãy núi lớn, mà anh thì ở trong đạo quan đó.

Lâm Ngọc Linh nhắm mắt nhớ lại sau đó nói.

- Tòa đạo quan có hình dạng như thế nào?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên mở to hai mắt.

- Phía Bắc của tòa đạo quan này là chính điện, 2 bên có 3 gian phòng, anh ở phòng phía Đông sương.

Lâm Ngọc Linh từ từ mở miệng.

- Tôi làm gì ở đó? Còn có ai nữa?

Tả Đăng Phong thấy tim mình dường như ngừng đập, những gì Lâm Ngọc Linh miêu tả hoàn toàn khớp với Thanh Thủy quan.

- Anh dường như vô cùng thương tâm, xung quanh không có ai khác ngoài một con mèo kỳ lạ.

Lâm Ngọc Linh đột nhiên mở mắt

- Con mèo đó kỳ lạ như thế nào?

Tả Đăng Phong gắng khống chế cảm xúc làm sao cho thanh âm của mình không run lên.

- Móng nó màu đỏ.

Lâm Ngọc Linh nói.

Tả Đăng Phong không hỏi thêm nữa, Tàn Bào mang theo một con mèo kỳ lạ, chuyện đó ai cũng biết. Nhưng móng vuốt của Thập Tam thường ngày đều thu lại nên ngoại nhân không có khả năng biết được móng nó màu đỏ, bất quá điều đó Vu Tâm Ngữ đương nhiên biết.

- Nói tiếp đi, đừng bỏ sót chi tiết nhỏ nào.

Thật lâu sau hắn mới nói một câu.

- Tòa đạo quan này có một cái thủy đàm, sân gạch màu xám tro, phía Bắc Đôngương có một quan tài màu đen.

Lâm Ngọc Linh nhắm mắt nhớ lại.

- Đạo quan đó có nữ nhân nào hay không?

Tả Đăng Phong cắt đứt lời nói của Lâm Ngọc Linh.

“Không có.” Lâm Ngọc Linh lắc đầu.

Lâm Ngọc Linh vừa dứt lời Tả Đăng Phong đã vòng tay ôm chặt nàng, cách giải thích duy nhất cho những điều này chỉ có thể là trên người nàng có hồn phách của Vu Tâm Ngữ, cho dù không hoàn chỉnh nhưng ít nhất cũng phải có một trong ba hồn bảy vía đó. Bộ dạng hai người giống hệt nhau, có lẽ số mạng cũng liên quan tới nhau.

Tả Đăng Phong ôm Lâm Ngọc Linh, lúc này đối với hắn mà nói thì nàng không hề xa lạ, hắn cảm giác như mình đang vuốt ve chính người vợ thân yêu của mình.

Bất quá Lâm Ngọc Linh lại nói một câu hủy hoại cảm giác của hắn; thanh âm đầy miệt thị và bất mãn,

- Đây là mục đích anh cứu tôi?

107. Q.2 - Chương 107: Trở Lại Mao Sơn

- Tôi cứu cô bởi vì cô giống vợ tôi, ôm cô cũng vì cô giống vợ tôi. Nếu cô cho rằng đây là mục đích tôi cứu cô thì cũng không phải là không thể.

Tả Đăng Phong thu tay lại, bình tĩnh nói.

- Thế nhân đều biết Tàn Bào không háo sắc.

Lâm Ngọc Linh nhìn thấy nét mặt âm trầm của hắn cũng thầm thấy lời nói kia của mình quá nặng rồi.

- Cô là người ở đâu?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi

- Phúc Kiến.

Lâm Ngọc Linh trả lời.

- Cô là đệ tử phái nào?

Tả Đăng Phong hỏi thêm. Giọng nói của Lâm Ngọc Linh rất chuẩn, không mang bất cứ ngữ điệu của vùng nào.

- Võ công của tôi là gia truyền, không môn không phái không sư phụ.

Lâm Ngọc Linh lắc đầu.

- Cô đến đây làm gì?

Tả Đăng Phong tiếp tục hỏi.

- Chấp hành một nhiệm vụ vô cùng quan trọng.

Về mặt Lâm Ngọc Linh đầy kiên nghị, sự kiên nghị mà Tả Đăng Phong cũng không lạ gì. Rất nhiều tín ngưỡng tôn giáo hay tín ngưỡng xã hội cũng như thế này.

- Cô đã từng đi qua Sơn Đông chưa?

Tả Đăng Phong nhún mày hỏi thêm, hẳn rất không thích mấy phần tử điên cuồng như thế này, dù là thành phần kháng NB cũng vậy.

- Chưa từng.

Lâm Ngọc Linh không do dự trả lời luôn.

- Xin lỗi, vừa rồi tôi thất lễ. Cô yên tâm nghỉ ngơi đi, tôi đi mua cho cô chút thuốc bổ.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, trong đầu hẳn còn vô số nghi hoặc nhưng không thể hỏi hết trong một lần, nếu không Lâm Ngọc Linh hẳn sẽ cho rằng đang bị ép cung.

- Tôi thật vô cùng giống vợ của anh sao?

Lâm Ngọc Linh dò hỏi.

- Giống nhau như đúc, bất quá cô ấy không có ánh mắt điên cuồng như vậy.

Tả Đăng Phong không quay đầu lại, hẳn sang phòng cách vách bảo người phụ nữ kia sang chăm sóc Lâm Ngọc Linh.

Tả Đăng Phong dạo một vòng cũng không thấy lính NB có bất kì hành động gì mới yên tâm quay về, nơi này cách Nam Kinh không xa nhưng Tả Đăng Phong cũng không định đi đón Thập Tam mà hẳn định lên Mao Sơn.

Chiến sự chấm dứt nên mọi người đã tản đi, Tả Đăng Phong vừa tới cửa thì mấy tên đạo sĩ đã nhận ra mời vào, các đạo nhân đạo cô sôi nổi chấp tay thi lễ. Tả Đăng Phong gật đầu hoàn lễ, sau đó đi tới chính điện. Trong chính điện Kim Châm, Ngân Quan, Ngọc Phát đều đang niệm kinh, thấy hẳn đến thì đứng lên nghênh đón. Tất cả cùng vào ngồi trong đại điện.

- Đại ca, thần sắc của huynh không được tốt.

Tả Đăng Phong vừa ngồi xuống đã đứng lên nhìn Kim Châm.

- Âm Dương mất cân bằng, có thể tốt mới là lạ.

Về mặt và thần sắc Kim Châm đều uể oải, trong cơ thể dương khí quá thịnh chỉ là một vấn đề, nguyên nhân lớn nhất chính là do đám người Nhật Bản đến nhà khai chiến mà y thân là chủ nhà lại không thể tham gia, chuyện đó khiến y vô cùng khó chịu.

- Đại ca, huynh lấy lòng quân tử độ lòng tiểu nhân nên mới bị tính kế, kỳ thật nếu như giao đấu trực diện thì y không phải đối thủ của huynh.

Tả Đăng Phong vươn tay nắm lấy tay trái của Kim Châm dò mạch môn, linh khí vừa dò vào đã nhận ra trong cơ thể y dương khí nhiều hơn âm khí hai phần. Hơi suy nghĩ một chút, hẳn bắt đầu chậm rãi rót Huyền Âm khí vào trong cơ thể Kim Châm trung hòa dương khí trong đó.

- Nghe Ngọc chân nhân kể lại, đệ có cứu một cô gái của Bát lộ quân ngoại hình giống đệ muội.

Tả Đăng Phong vừa thu tay lại Kim Châm liền hỏi.

- Chuyện này đợi lát nữa hãy nói, Vương chân nhân, ngày đó ngài đã chỉ đường cho văn bối, văn bối lấy trà thay rượu, kính Vương chân nhân 1 ly,

Tả Đăng Phong rót một chén trà, cảm ơn Ngân Quan.

- Tiểu huynh đệ hôm nay tinh thần có vẻ khá nhả.

Ngân Quan nâng chung trà lên nhấp một ngụm, Tả Đăng Phong đã cạo râu, vừa vào cửa họ đã nhận ra rồi.

- Ba vị Thái Đầu đều ở đây, tôi có điều cần hỏi các vị. Cô gái hôm qua tôi cứu có dung mạo giống hệt người vợ đã khuất của tôi, hơn nữa cô gái đó còn thấy được sinh hoạt năm đó của chúng tôi ở trong giấc mơ, tình huống như thế rốt cuộc là chuyện gì xảy ra.

Tả Đăng Phong đặt chén trà xuống nhìn ba người, đây mới là mục đích chính hôm nay hắn đến đây.

- Vấn đề này nên để Đỗ chân nhân và Ngọc chân nhân giải đáp, bản đạo không rành vấn đề này lắm.”

Ngân Quan mở miệng đầu tiên. Đạo sĩ Toàn Chân chỉ giỏi võ thuật chứ không am hiểu khu thần ngự quỷ.

- Công bằng mà nói thì không thể có tình huống này, nếu hồn phách chuyển kiếp thì cần bắt đầu từ thân thể trẻ con, sau khi lớn lên dung mạo cũng không nhất định phải hoàn toàn giống như tiền thế, mà tuổi của cô ấy như vậy càng không thể là hồn phách chuyển kiếp được.

Ngọc Phát lắc đầu nói.

- Có phải Hồn phách phụ thể hay không?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

- Hồn phách phụ thể sẽ hoàn toàn áp chế ý thức của bản thể, không thể có hiện tượng ý thức bản thể và ý thức hồn phách cùng song song tồn tại.

Kim Châm nói tiếp.

- “Vân Cấp Thất Tiên” có ghi lại đích danh ba hồn bảy vía của cơ thể người, hồn phách thứ hai ghi lại trí nhớ của chủ nhân, biết đâu hồn phách đó bám vào người nàng ta.

Tả Đăng Phong hỏi.

- Hồn phách không thể tự mình tách ra, trừ khi có người trong đạo đánh tan. Mà lúc trước ta gặp qua đệ muội thì hồn phách nàng vẫn hoàn chỉnh.

Kim Châm lắc đầu

Lời của y vừa dứt Tả Đăng Phong đã cảm thấy sa sút, Vu Tâm Ngữ dù đã chết vẫn bắt ly bắt khí đi theo hắn, mỗi lần nghĩ tới điều này hắn lại cảm thấy bi ai vô cùng.

Tả Đăng Phong không nói gì ba người kia cũng im lặng, thật lâu sau Kim Châm ho nhẹ một tiếng, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Tả Đăng Phong hơi ngẩng đầu lên thì thấy Ngọc Phát đang đưa mắt ra hiệu cho Kim Châm.

- Đỗ chân nhân, Ngọc chân nhân, hai người nói thật cho tôi biết có phải hồn phách chỉ tồn tại được bảy bảy bốn chín ngày thì sẽ tản mất đúng không?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Kim Châm, lần này hắn không gọi y là Đỗ đại ca nữa, động tác vừa rồi của họ với vẻ mặt trước kia khiến Tả Đăng Phong không khỏi nghi ngờ họ có điều gì gạt mình.

- Đau ngắn còn hơi đau dài, huynh nói thật với đệ, đúng thế, qua bốn mươi chín ngày nếu như không có oán khí quá lớn thì hồn phách không thể lưu lại nhân gian, hồn phách đệ muội hắn là đã rời dương thế rồi.

Kim Châm trầm ngâm thật lâu rốt cuộc cũng lắc đầu nói thật.

- Sao huynh có thể khẳng định như thế?

Tả Đăng Phong mờ mịt hỏi, tuy rằng hắn đoán được trước thế nhưng lời nói đó vẫn như cây kim nhọn đâm thủng hi vọng cuối cùng của hắn.

- Cần khôn hữu biệt, nam tử lấy tinh hóa khí, tinh khí hóa hồn phách, nữ tử lấy huyết hóa khí, huyết khí hóa hồn phách, hồn phách đệ muội khá mờ ảo, lúc có lúc không, so với hồn phách thông thường còn yếu hơn nhiều, điều đó chứng tỏ khi lâm chung đệ muội mất rất nhiều máu....

Kim Châm bỏ qua ánh mắt trách cứ của Tả Đăng Phong mà nói.

Kim Châm chưa nói xong nước mắt đã tràn ra trên khuôn mặt Tả Đăng Phong, mấy chữ “mất rất nhiều máu” kia mỗi lần Tả Đăng Phong nhớ tới đều khó nén bi thương.

- Đỗ Thu Đình, anh có thể cầm miệng hay không.

Ngọc Phát rút cuộc không nhin được quát lên.

- Cô nên sớm nói cho cậu ấy biết, chúng ta không thể lừa được cả đời, hơn nữa Lục âm Lục dương là căn nguyên địa chi, có lẽ có thể cứu lại hồn âm phủ, khôi phục huyết nhục từ xương.

Kim Châm cũng nâng cao thanh âm.

- Nếu đúng như anh nói thì sao anh còn không đi tìm Lục âm gì đó cứu vợ anh đi.

Ngọc Phát cao giọng mắng.

- Mao Sơn từ xưa đến nay đều do đại đệ tử tiếp nhận chức trưởng giáo, cô cũng biết vì sao tiên sư cố tình đem vị trí đó truyền lại cho ta, chẳng phải là muốn giữ ta lại, sợ ta vọng động mà mất mạng hay sao?

Kim Châm lúc này cũng không nhân nhượng Ngọc Phát, có lẽ những lời nói kia đã đụng đến chỗ đau trong tim y.

- Anh chẳng qua là một người nhu nhược.

Ngọc Phát phẫn nộ phát tay áo.

- Đúng, ta là người nhu nhược, ta không thể giống như cô vì bị người khác phản bội mà hạ độc hại chết cửu tộc của hân, 138 người.

Kim Châm giận dữ gầm lên, thanh âm vang dội khắp nơi.

- Anh nói cái gì.

Ngọc Phát vốn đã bước ra đại sảnh nghe thấy thế lại xoay người trở về.

- Đại ca, Ngọc chân nhân, hai người làm gì thế, là tôi sai, ta không nên hỏi.

Lúc này Tả Đăng Phong tâm loạn như ma, chỉ có thể vội vã khuyên can.

- Chuyện của mấy người trẻ tuổi các người lão già ta không quản được, ta đi câu cá vậy...

Ngân Quan mèo già hóa cáo, vừa thấy tình hình không ổn liền tìm cơ chuồn mất.

- Ta nói cô hại chết một 138 người Nhậm gia.

Kim Châm đề khí đóng cửa lớn chính điện lại

- Ngọc chân nhân, ngày trước chính là Đỗ đại ca nhờ Thiếu Lâm tự giúp đỡ cô, y đối với cô rất thật lòng, hai người tuyệt đối đừng động thủ.

Tả Đăng Phong vội vàng chặn giữa hai người.

- Người biết chuyện này từ bao giờ.

Ngọc Phát nhíu mày hỏi.

- 5 năm trước ta đã biết rồi.

Kim Châm hừ lạnh nói.

- Đã biết ta tâm ngoan thủ lạt như thế người còn dám yêu thích ta, không sợ ta hạ độc chết hơn ba trăm người Mao Sơn sao.

Ngọc Phát cười lạnh.

- Ta sẽ không phụ cô, làm sao phải sợ.

Kim Châm nghiêm túc nói.

Lời kia vừa dứt nét mặt Ngọc Phát đã thay đổi, lúc trước nộ khí trùng thiên còn bây giờ lại đầy vẻ cảm động. Kỳ thật sự cảm động nhất trên thế gian cũng không nhất thiết phải là lời ngon tiếng ngọt thề non hẹn biển, chỉ cần câu nói vô tâm như thế cũng có thể bộc lộ cảm xúc chân thật trong nội tâm.

Kim Châm thấy được biến hóa trên khuôn mặt Ngọc Phát cũng ý thức được lúc trước mình quá nặng lời, sự giận dữ liền hóa thành xấu hổ.

Ngạc nhiên nhất chính là Tả Đăng Phong, hẳn không hiểu nổi hai người kia vì sao mà trở mặt ngay được, càng không hiểu vì sao mà bỗng nhiên lại bình tĩnh như thường, hẳn chỉ biết rằng mình không cần chần giữa hai người nữa rồi.

Nghĩ vậy hẳn liền lui về chỗ ngồi, mà hai người kia dường như bình tĩnh, đổ mặt tự lui về chỗ cũ.

- Hai người lúc này chỉ nói một nữa, có thể nói nốt hay không.

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài.

- Kỳ thật y nói không sai, hồn phách đệ muội sớm đã rời dương thế rồi, lúc trước chúng tôi lo cậu không thể đối mặt với sự thật nên mới che giấu, bất quá sớm muộn cũng phải có ngày cậu tự đối mặt với nó.

Ngọc Phát nói.

- Huynh đệ, ta rất khâm phục dũng khí của đệ, đệ cũng đừng tuyệt vọng. Theo ta biết thì Lục âm đích xác có khả năng hồi hồn xương cốt. truyện cập nhật nhanh nhất tại [chấm com](#)

Kim Châm nói tiếp, lúc này y rất cảm kích Tả Đăng Phong, vừa rồi nói ra tiếng lòng mà Ngọc Phát không hề cự tuyệt chứng tỏ y có hi vọng rồi.

- Đại ca, huynh không cần an ủi đệ.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu.

- Nếu như muốn an ủi thì ta đã không nói thật với đệ rồi.

Kim Châm mở miệng.

- Nếu không phải là hồn phách phụ thể thì sao cô gái kia lại có dung mạo y hệt vợ đệ, hơn nữa còn nhớ rất nhiều chi tiết trong sinh hoạt ngày xưa.

Tả Đăng Phong lúc này tâm loạn như ma.

Kim Châm và Ngọc Phát đều lắc đầu, việc này rất vô lý, không thể giải thích được.

- Đại ca, huynh cho đệ một ít thuốc bổ, đệ phải xuống núi.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một hồi rồi ngẩng đầu nói. Mao Sơn phái có rất nhiều thảo dược, hẳn dễ dàng nghĩ thấy.

Kim Châm gật đầu, bước ra ngoài đại điện.

- Cậu nhất định phải bình tĩnh, đừng làm chuyện điên rồ.

Ngọc Phát không yên tâm dặn dò

- Đồ đại ca nói rất đúng, Lục âm Lục dương chính là khởi nguồn của mười hai địa chi, tác dụng của chúng vô cùng to lớn, bất kể thế nào tôi cũng phải thử một lần, bằng không tôi chết cũng không cam lòng.

Tả Đăng Phong nghiêm túc lắc đầu.

- Ủ, vậy cũng được. Lát nữa chúng tôi sẽ đi với cậu một chuyến, xem cô gái cậu cứu kia.

Ngọc Phát nói.

- Cũng được.

Tả Đăng Phong đáp ứng, Ngọc Phát và Kim Châm am hiểu khuy âm chi pháp, Ngân Quan tinh thông nhân thuật, ba người cùng xuất thủ hẳn có thể tìm ra manh mối.

108. Q.2 - Chương 108: Hoàn Nhữ Tang Du

Một lát sau, Kim Châm mang theo một cái bao bố trở về, Ngọc Phật nói ra suy nghĩ của nàng, Kim Châm gật đầu đồng ý, ra ngoài gọi Ngân Quan, 4 người đi đến lữ điểm nơi Lâm Ngọc Linh ở.

Đẩy cửa vào, Lâm Ngọc Linh đang cùng Tả Đăng Phong và đại nương cùng phòng nói chuyện, đại nương thấy Tả Đăng Phong mang khách đến liền thức thời rời đi, trước khi đi trên mặt của bà còn mang theo nụ cười, có thể thấy được 2 người đã nói chuyện với nhau vui vẻ.

- Đây là bạn của tôi, qua đây xem cô.

Tả Đăng Phong giới thiệu.

Lâm Ngọc Linh nghe vậy liền gật đầu với đám người Kim Châm, nàng đã nhận ra thân phận của đám người Kim Châm.

Kim Châm cùng Ngọc Phật mượn danh nghĩa bắt mạch chữa bệnh để đến gần quan sát Lâm Ngọc Linh, mà Ngân Quan thì không bước đến gần giường gỗ, chờ Kim Châm cùng Ngọc Phật hỏi mấy vấn đề xong thì hần mới hỏi chính sách của Bát Lộ quân và tình huống bản thân Lâm Ngọc Linh, hần là trưởng giả, hỏi tùy ý mà xảo diệu.

Chốc lát sau 3 người cáo từ, Tả Đăng Phong đứng dậy đưa tiễn.

- 3 hồn 7 vía của nàng rất ổn định, không có hồn phách thêm vào.

Kim Châm mở miệng trước tiên.

- Nàng chưa độ qua Thiên Khiếp, tu vi Linh khí của nàng bằng 6-7 thành của tôi, bất quá pháp môn hành khí của nàng có chút lạ.

Trong 3 người, về mặt Ngọc Phật là ngưng trọng nhất.

- Kỳ lạ ở chỗ nào?

Tả Đăng Phong nhíu mày, hỏi.

- Pháp môn hành khí của nàng có chút tương tự giống với Tam Xuyên Tố.

Ngọc Phật thấp giọng.

- Cô chắc chứ?

Tả Đăng Phong nghiêm mặt đặt câu hỏi.

- Có chút tương tự, nhưng không giống nhau, nàng là người ở đâu?

Ngọc Phật hỏi.

- Phúc Kiến.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

- Vậy không vấn đề rồi, Đạo thuật NB từ do vùng duyên hải truyền ra vào thời Đường Tống.

Ngọc Phật gật đầu.

- Ta có cảm giác kỳ quặc.

Kim Châm lại nói.

- Kỳ quặc?

Tả Đăng Phong mở miệng.

- Đẳng Khi lấy Thuần Dương thủ đánh lên ta, có thể là vì muốn dẫn dụ đệ trở về, ngoài ra hần lâm trận bỏ chạy cũng không phù hợp với tác phong của người NB, cho nên ta hoài nghi có phải là hần phái người đến giết đệ hay không?

Kim Châm suy đoán.

- Không thể nào, thứ nhất, Đằng Khi đánh lén huynh chính là vì muốn dẫn dụ để trở về, hấn chạy trốn nhưng mà cũng bị đệ truy đuổi, nhưng mà hấn vẫn để mười mấy tên lính bắn tĩa làm phục binh, sau khi đệ giết xong đám người này, chạy hơn 10 dặm về phía Nam mới gặp nàng ta. Thứ 2, trên người nàng ta có vô số vết thương, lúc đệ cứu nàng thì trên người nàng đã bị dây cáp trói chặt, còn nữa khi đệ cứu nàng thì nàng còn bảo đệ phải cứu những chiến hữu của nàng. Thứ 3, lấy tu vi của nàng thì căn bản sẽ không giết được đệ, phải nàng đến giết đệ còn không bằng phái vài tên cầm súng đến bắn đệ.

Tả Đằng Phong lắc đầu cười nói.

- Vậy đệ cũng đừng trách lão ca ta đa nghi, Đằng Khi rất hèn hạ, không thể không đề phòng.

Kim Châm nói.

- Vương chân nhân có cao kiến gì?

Tả Đằng Phong cười cười với Kim Châm, quay đầu hỏi Ngân Quan.

- Lúc này bản đạo hỏi nàng về mấy vấn đề của Bát Lộ quân, nàng không suy nghĩ mà liền đối đáp trôi chảy, ánh mắt vô cùng kiên nghị, điều này tỏ rõ thân phận của nàng không có vấn đề gì rồi.

Ngân Quan nói.

- Chân nhân tinh thông thuật coi tướng, mong chân nhân chỉ giáo, cũng không cần chính xác, một chút là đủ rồi.

Tả Đằng Phong thấp giọng thỉnh giáo.

- Nàng là người trung trinh trọng tình, nếu như tiểu huynh đệ làm bạn với nàng thì sẽ vui mừng tuổi thọ, nếu như lỡ mất dịp tốt...

Ngân Quan nói đến đây thì lắc đầu thở dài.

- Xin chân nhân giải thích nghi hoặc.

Tả Đằng Phong dừng bước, hỏi Ngân Quan.

- Nếu như lỡ mất dịp tốt, liền nhập tà mà lo lắng, tất nhiên hỉ huyết bất nhân, sát sinh hàng vạn hàng nghìn, đến lúc đó đức phúc sẽ bị tổn hại, khó mà sống được.

Ngân Quan nghiêm mặt mở miệng.

Phân lượng của mấy câu này rất nặng, Tả Đằng Phong ngây ngẩn cả người, ngay cả Kim Châm cùng Ngọc Phật cũng ngẩn người ra. Ý của Ngân Quan chính là nếu Tả Đằng Phong sống với Lâm Ngọc Linh thì hấn sẽ chết già, nếu rời khỏi nàng thì chỉ sợ hấn sống không quá 30 tuổi.

Qua một lúc lâu, Kim Châm là người đầu tiên lấy lại phản ứng, hấn vỗ vỗ bả vai Tả Đằng Phong:

- Thiên địa chính đạo, thương thiên mẫn nhân, có được tất có mất, có mất tất có được, thủ nhữ đông ngưng, đương dĩ tang du di chi.

Tả Đằng Phong nghe vậy lắc đầu cười khổ, ý của Kim Châm chính là ông trời có tấm lòng từ bi, lấy đi một vật quan trọng của người nào đó thì sẽ đền bù lại một vật khác. Nhưng mà Tả Đằng Phong vẫn không tiếp nhận được cách này với vì Lâm Ngọc Linh không phải là Vu Tâm Ngữ của hấn.

- Đỗ chân nhân nói có lý.

Ngọc Phật cùng đồng ý quan điểm của Kim Châm. Trước mắt dù ai cũng không giải thích được tại sao Lâm Ngọc Linh lại mơ thấy Thanh Thủy quan, cũng không giải thích được tại sao Lâm Ngọc Linh lại giống Vu Tâm Ngữ như đúc, giải thích hợp lý nhất chính là ông trời rủ lòng thương Tả Đằng Phong nên đã đưa Lâm Ngọc Linh đến bên cạnh hấn,

Tả Đằng Phong nghe vậy lại lắc đầu, dừng bước lại.

3 người thấy thế cũng không trách móc hấn, chấp tay nói từ biệt, xoay người rời đi.

3 người đi rồi, Tả Đăng Phong đứng ngây tại chỗ một hồi lâu, thật lâu sau mới thở dài, tuy rằng ông trời đã đưa Lâm Ngọc Linh đến bên cạnh hắn nhưng mà hắn vẫn không thể tiếp nhận nàng, ở hắn xem ra, Lâm Ngọc Linh chỉ là một người thay thế, hắn mong muốn chính là Vu Tâm Ngữ.

Trở lại lễ điếm, Lâm Ngọc Linh đang dựa vào đầu giường, như có suy nghĩ gì.

- Cảm ơn anh.

Lâm Ngọc Linh ngẩng đầu, nói cảm ơn với Tả Đăng Phong.

- Cảm ơn?

Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi.

- Cảm ơn anh đã mời 3 vị Thái Đẩu Huyền Môn đến khám và chữa bệnh cho tôi.

Nói đến 3 chữ “ Khám, chữa bệnh” thì Lâm Ngọc Linh liền kéo dài, rõ ràng bất mãn về việc Tả Đăng Phong mời đám người Kim Châm đến quan sát lai lịch của nàng.

- Cô hiểu lầm rồi, bọn họ mang đều toàn là dược liệu thượng phẩm, dược hiệu rất mạnh, không xác định được thương thế của cô thì không dám dùng linh tinh.

Tả Đăng Phong ôn nhu trả lời.

- Xác định thương thế cần khỏi kỷ luật của Bát Lộ quân sao?

Đôi mắt Lâm Ngọc Linh phiếm hồng.

- Là tôi không đúng, tôi nghĩ nhiều rồi.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng lên tiếng nhận sai.

- Anh cứu tôi, tôi cảm ơn anh, chờ tôi khỏe hẳn rồi, tôi nhất định báo đáp anh.

Lâm Ngọc Linh quay đầu không hề để ý đến Tả Đăng Phong.

- Cô nằm mơ mơ thấy đều là sự thật, trước đây tôi và vợ của mình xác thực là sống trong tòa đạo quán này, vợ đã mất của tôi có bộ dạng giống cô, tôi rất nghi hoặc cho nên mới nhờ bọn họ đến xác định nguyên nhân.

Tả Đăng Phong cũng cảm thấy quá đáng, nên giải thích.

- Kết quả thế nào?

Lâm Ngọc Linh vẫn chưa quay đầu lại.

- Cô là một cô gái tốt, tôi đi tìm phòng ở, nơi này ồn quá, không phải là nơi để dưỡng thương.

Tả Đăng Phong thở dài, đứng dậy rời đi.

Có tiền mua tiên cũng được, màn đêm buông xuống, Tả Đăng Phong đã đưa Lâm Ngọc Linh đến một tiểu viện vùng ngoại thành, Lâm Ngọc Linh không thích người khác hầu hạ nên kiên quyết không cho vị đại nương kia đến. Tả Đăng Phong thấy nàng như thế cũng không có kiên trì, trả tiền để vị đại nương kia rời đi.

- Thanh danh của anh không được tốt, có phải là ép mua không?

Rời khỏi lễ điếm, tâm tình của Lâm Ngọc Linh có vẻ tốt lên, mở miệng vui đùa.

- Tôi không lấy của quần chúng một đồng một xu, mua bán rất công bằng.

Tả Đăng Phong cười nói.

- Đạo thuật của anh lợi hại như thế, tại sao không tham gia đội ngũ cách mạng?

Lâm Ngọc Linh cười hỏi.

- Đã tham gia nhưng bị đuổi.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời.

- Tại sao?

Lâm Ngọc Linh tò mò, hỏi.

- Bởi vì tôi trộm heo của dân thường, giết tù binh.

Tả Đăng Phong nhìn vào thảo dược mà Kim Châm tặng cho hắn, Kim Châm thật nghĩa khí, tặng cho hắn toàn là thảo dược thượng đẳng.

- Tôi cũng từng làm chuyện đó.

Lâm Ngọc Linh nghe vậy nhin không được mà cười ra tiếng.

- Cô cũng trộm heo sao?

Tả Đăng Phong nhú mày.

- Tôi trộm heo làm gì, tôi giết qua tù binh.

Lâm Ngọc Linh lắc đầu cười nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy cũng không có nói chuyện, hắn ngây dại, nụ cười của Lâm Ngọc Linh làm cho hắn sản sinh cảm giác khác thường giống như là Vu Tâm Ngữ đang cười với hắn. Không, chính xác ra mà nói thì đây không phải, bởi vì bộ dạng của Lâm Ngọc Linh giống với Vu Tâm Ngữ, giờ phút này Tả Đăng Phong tin tưởng Lâm Ngọc Linh là do ông trời muốn bồi thường cho hắn, bởi vì Lâm Ngọc Linh cùng Vu Tâm Ngữ không có điểm gì khác nhau cả.

- Không phải là anh muốn ôm tôi đó chứ? Tại sao không noi chữ nào?

Lâm Ngọc Linh thấy vẻ mặt Tả Đăng Phong khác thường, vội vàng nhú mày đặt câu hỏi.

- Nói vậy, tôi đang nghĩ tại sao tôi giết tù binh lại bị đuổi đi mà cô thì không?

Tả Đăng Phong vội vàng nói dối.

- Đừng để bọn họ thấy là được rồi.

Lâm Ngọc Linh cười nói.

Lâm Ngọc Linh vừa nói xong, tảng đá trong lòng Tả Đăng Phong rơi xuống, Lâm Ngọc Linh cũng không phải là người tuân thủ quy cũ, Tả Đăng Phong sợ nhất chính là gặp phải một người điên điên cuồng, bây giờ tuy rằng tín ngưỡng của Lâm Ngọc Linh vẫn ...

- Bát Lộ quân có đãi ngộ đặc thù gì với cô không?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Tôn chỉ của Bát Lộ quân là “Chỉ cần kháng NB thì đều là bằng hữu”. Người biết võ thuật và Đạo thuật cũng không cần luyện tập huấn luyện, đây có tính là đãi ngộ đặc thù không?

Lâm Ngọc Linh hỏi.

- Tính.

Tả Đăng Phong gật đầu.

Rất nhanh, Tả Đăng Phong đã tìm được thảo dược cho Lâm Ngọc Linh.

- Cô nằm nghỉ một chút, tôi mang một bằng hữu về để cô làm quen.

Tả Đăng Phong cất thảo dược xong, đi vào buồng nói với Lâm Ngọc Linh.

- Bằng hữu nào?

Lâm Ngọc Linh nghe vậy liền nhú mày, nàng không thích người ngoài đến quấy rầy.

- Một bằng hữu không biết nói chuyện.

109. Q.2 - Chương 109: Chuẩn Bị Chia Xa

-Có thể nói một chút về người bạn này không ?

Lâm Ngọc Linh liền hỏi.

-Chính là con mèo mà cô đã gặp trong mơ đó.

Tả Đăng Phong liền xoay người rời đi, nói.

Rất nhanh, sau hai giờ Tả Đăng Phong đã đến Đồ Thư Quán Nam Kinh, 13 chính là ở đây chờ hắn. Sau khi nhìn thấy Tả Đăng Phong, không đợi hắn lên tiếng, nó đã nhảy lên bờ vai của hắn.

Sau khi tìm được 13, Tả Đăng Phong nhanh chóng quay về.

Hơn mười giờ hắn mới về đến nơi, khiến Tả Đăng Phong bất ngờ là khi gặp được Lâm Ngọc Linh 13 rất vui mừng, chạy xung quanh người nàng kêu lên vui vẻ, lần đầu gặp con mèo to như vậy khiến Lâm Ngọc Linh rất bất ngờ, nhưng sau khi thấy 13 không có ác ý với mình, liền đưa tay vuốt ve, 13 liền rất hưởng thụ nằm im bên cạnh nàng, giống hệt như năm xưa nó hưởng thụ Vu Tâm Ngủ vuốt ve vậy.

Biểu hiện của 13 khiến Tả Đăng Phong rất an tâm, sau khi đem thuốc nấu xong đưa cho Lâm Ngọc Linh, liền bận rộn đi nấu cơm, giống hệt như tình cảnh năm xưa ở Thanh Thủy quan vậy.

Sau khi ăn cơm tối, Tả Đăng Phong liền đi mua không ít lương thực, ngoài ra hắn còn chạy hơn năm mươi dặm về phía Tây, giết chết một tên sĩ quan Nhật cướp về một cây súng lục, hắn làm việc này chính là để thử một lần cuối với Lâm Ngọc Linh.

Lúc hắn đem số lương thực trở về thì Lâm Ngọc Linh đã đi ngủ rồi, 13 nằm giữa ở bên cạnh nàng, nhìn cảnh này khiến Tả Đăng Phong cảm thấy bản thân có phải quá đa nghi hay không, nhưng nói gì thì việc Lâm Ngọc Linh xuất hiện cũng rất kỳ quái, không hợp với lẽ thường cho nên Tả Đăng Phong không thể nào an tâm được.

Tả Đăng Phong nằm nghỉ ở nhà Đông, mấy ngày liền bồn ba vất vả khiến hắn rất mệt mỏi, ngủ một giấc tới tận trời sáng.

Sau khi trời sáng, Tả Đăng Phong liền bưng nước lên cho Lâm Ngọc Linh rửa mặt, sau đó liền lấy số thảo dược của Kim Châm đưa tặng ra xem xét, sau khi xem xét xong liền nhứ mày.

-Làm sao vậy ?

Lâm Ngọc Linh thấy vậy liền hỏi.

-Thiếu một vị thuốc an thần, để tôi ra hiệu thuốc bắc một chuyến.

Tả Đăng Phong nói xong liền rời đi, ra đến cửa thì hắn chợt quay người lại, móc cây súng lục trong ngực ra.

-Hiệu thuốc bắc khá xa, nơi này cũng không phải rất an toàn, anh cầm lấy để phòng thân.

Tả Đăng Phong liền đem cây súng đưa cho Lâm Ngọc Linh.

-Cô từ đâu có được nó ?

Lâm Ngọc Linh liền nhận lấy súng, kéo chốt lên đạn hỏi.

-Từ một tên sĩ quan NB có được.

Tả Đăng Phong nói xong lấy tay sửa lại giường chiếu, bất ngờ làm rơi hộp sắt xuống đất.

Thực ra thì hộp sắt là hắn cố tình kéo rơi xuống, vì để vươn tay nhặt nó thì hắn phải đưa cúi đầu đưa phân gáy về phía Lâm Ngọc Linh, nếu thật sự nàng có mưu đồ, thì đây chính là cơ hội tốt nhất để nàng nổ súng.

Nhưng Lâm Ngọc Linh cũng không bắn lên sau lưng hắn, mà nghiêng người muốn giúp Tả Đăng Phong một tay, Tả Đăng Phong thấy vậy liền nhắc hộp sắt lên, nhìn nàng cười cười, rồi xoay người rời đi.

Lâm Ngọc Linh không nổ súng, thực ra thì dù có nổ súng nàng cũng không làm được gì, bởi vì thuốc nổ trong viên đạn đầu tiên đã bị hấn lấy ra. Sau khi rời khỏi căn nhà, Tả Đăng Phong liền lao nhanh về hướng Nam, sau khi một lát liền dừng lại ở một ngôi lầu bỏ hoang, nhảy lên lầu ba nhìn về phía Lâm Ngọc Linh.

Nếu nàng có ý đồ gì, thì khi không có ai bên cạnh nàng cũng sẽ lộ ra dấu vết, nơi này cách căn nhà đó không quá ba dặm, Tả Đăng Phong vẫn có thể xem xét tình hình nơi đó, Lâm Ngọc Linh vẫn cùng 13 chơi đùa, súng lục đã bị nàng bỏ qua một bên.

Tả Đăng Phong nhìn lên liên tục gần hai giờ, vẫn không phát hiện Lâm Ngọc Linh có hành động mờ ám gì, mãi đến lúc Lâm Ngọc Linh cần thay áo lót thì Tả Đăng Phong đành thu lại ánh mắt, tùy tiện tìm một khối gỗ trở về, được liệu Đông Y không nhất thiết đều là cây cỏ, tùy tiện cái gì cũng đều có thể là thuốc, nhưng khối gỗ mà Tả Đăng Phong cầm về này đúng là vô dụng, chỉ có tác dụng che dấu.

Sau khi trở về, Tả Đăng Phong bắt đầu sắc thuốc, cuối cùng hấn cũng yên tâm, người con gái này đúng là ông trời ban cho hấn, hấn cảm giác ông trời cũng không quá tệ với mình, mặc dù hấn không thể tiếp nhận nàng, nhưng ở trong lòng hấn vẫn xem Lâm Ngọc Linh là người phụ nữ thứ hai sau Vu Tâm Ngữ.

Vài ngày sau, Tả Đăng Phong vẫn túc trực bên cạnh hầu hạ Lâm Ngọc Linh, hấn tính toán đợi cho Lâm Ngọc Linh khỏi hấn sẽ rời đi. Trong thời gian này hai người đều ngủ riêng, Lâm Ngọc Linh ngủ ở nhà Tây, còn hấn thì ngủ ở nhà Đông, 13 thì nằm sắp ở bên cạnh nàng. Trong thời gian này, hấn và Lâm Ngọc Linh nói chuyện rất ít, không phải là hấn không muốn nói, mà hấn sợ rằng nếu mình nói chuyện với nàng quá nhiều sẽ sinh ra tình cảm với nàng.

-Có thể kể cho tôi một ít chuyện của anh và cô ta không ?

Buổi trưa bảy ngày sau, Lâm Ngọc Linh chủ động nói chuyện với Tả Đăng Phong.

-Cô muốn biết chuyện gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Anh và nàng làm sao quen biết?

Lâm Ngọc Linh thuộc dạng tính cách hào sảng, mà Vu Tâm Ngữ thì thuộc dạng nữ nhân hiền lành, ngây thơ.

-Ba năm trước đây tôi bị đẩy vào núi trông coi một tòa đạo quan, nàng chính là ở bên trong đạo quan này.

Tả Đăng Phong trầm tư nhớ lại, lần đầu tiên đến Thanh Thủy Quan, lần đầu gặp Vu Tâm Ngữ chính là đang nướng khoai, áo quần rách rưới, đầu tóc rối bù. Lúc đó, Tả Đăng Phong thật sự không ngờ người con gái giống ăn mày này lại trở thành vợ của mình.

-Nàng luôn ở trong đạo quan ?

Lâm Ngọc Linh tò mò hỏi.

-Đúng, lúc sư phụ của nàng rời đi thì nàng vẫn còn là con nít, nàng đã ở bên trong tòa đạo quan này sinh sống mười mấy năm, thôi tôi không muốn nhắc lại nữa !

Tả Đăng Phong liền lắc đầu nói.

-Nàng đã đi bao lâu rồi ?

Lâm Ngọc Linh cuối cùng không nhịn được, hỏi.

-Hai năm rồi !

Bởi vì Lâm Ngọc Linh dùng chính là “Đi”, cho nên Tả Đăng Phong phải trả lời nàng.

-Bộ quần áo này chính là do nàng làm cho anh sao ?

Lâm Ngọc Linh liền hỏi tiếp.

-Đúng vậy !

Tả Đăng Phong vốn không muốn trả lời nàng, nhưng khi ngẩng đầu nhìn bộ dáng của nàng liền thay đổi.

-Nam nhân giống như anh không nhiều lắm, anh bao nhiêu tuổi rồi?

Lâm Ngọc Linh lại hỏi.

-27 !

Tả Đăng Phong thành thật trả lời, bởi vì hắn nghĩ trước đó đã nghi ngờ nàng rất lâu, nếu bây giờ không trả lời vấn đề của nàng thì thật là bất công.

-Anh nghĩ mười hai địa chỉ kia, có thể cứu sống lại người yêu của anh không ?

Lâm Ngọc Linh liền hỏi.

-Không biết !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, trên giang hồ đều biết việc Tàn Bào đang tìm kiếm sau loại địa chỉ thuần âm, việc này cũng không có gì bí mật.

-Ba năm trước anh gặp được nàng, nàng đã đi được hai năm, như vậy thời gian mà các người bên nhau chỉ có một năm, một năm bên nhau đã có tình cảm sâu đậm như vậy sao ?

Lâm Ngọc Linh nhìn thẳng vào mắt Tả Đăng Phong, hỏi.

-Cô có biết nàng làm sao mà chết không ?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên nhìn Lâm Ngọc Linh, hai năm trước đây, chính là khuôn mặt như vậy đã lấy máu tươi để đổi lấy tính mạng cho hắn, Tả Đăng Phong nhìn nàng, giống như nữ nhân của mình, Tả Đăng Phong muốn nói với nàng rằng bản thân đã nhớ nàng, đã đau khổ đến thế nào, nhưng cuối cùng nàng cũng không phải là nàng. Đây chính là một cảm giác quái dị, trong lòng Tả Đăng Phong liên tục nhắc nhở bản thân đây không phải là người con gái của mình, nhưng thật sự hắn không thể làm nổi, trong lòng hắn lúc này thật sự rất rối loạn.

Lâm Ngọc Linh nghe xong cũng không nói gì, nhưng ánh mắt của nàng vẫn mang theo ý hỏi.

-Cố gắng dưỡng tốt thương thế của mình đi, đợi cô khỏi hẳn tôi sẽ rời đi.

Tả Đăng Phong lắc đầu, thở dài nói.

-Đã vào Đông rồi !

Lâm Ngọc Linh quay đầu nhìn gió Bắc cuốn lá cây rơi, mấy ngày nay Tả Đăng Phong liên tục đốt củi duy trì nhiệt độ ấm áp trong phòng, nhưng bên ngoài bây giờ đã rất lạnh rồi.

-Mùa Đông còn dễ hơn mùa Hạ !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Anh phải tìm đến khi nào ?

Lâm Ngọc Linh nhẹ nhàng hỏi.

-Không biết, tìm được mới dừng !

Tả Đăng Phong dứt khoát nói.

Lâm Ngọc Linh nghe xong liền im lặng, Tả Đăng Phong cũng không nói gì nữa.

Lâm Ngọc Linh đúng là người tập võ, hơn nữa hai phát đạn đó cũng không động đến gân cốt, cho nên thương thế bình phục rất nhanh, nửa tháng sau đã có thể khập khiễng đi lại, cánh tay cũng đã hoạt động bình thường trở lại.

Tả Đăng Phong thấy nàng đã gần bình phục hẳn, liền muốn rời đi, nhưng vẫn không yên lòng, đành phải tiếp tục ở lại chăm sóc cho nàng, Lâm Ngọc Linh cũng từng hỏi hắn rời đi, chính vì nàng rất hiểu lòng người, mà Tả Đăng Phong càng không nhẫn tâm bỏ lại nàng rời đi.

Trong thời gian này, Lâm Ngọc Linh thỉnh thoảng nói một chút thân thể của mình, gia đình nàng ở Phúc Kiến, mẹ nàng mất sớm, cha đã tái giá, trong nhà còn hai người chị, hai người chị này đã lấy chồng từ sớm,

chỉ còn nàng là chưa cưới chồng, nguyên nhân rất đơn giản, vì nàng từ nhỏ đã tập võ cho nên không bó chân, cho nên không ai muốn cưới nàng. Ở nơi của nàng thì nữ nhân hơn mười tuổi mà không có chồng đã là chuyện rất mất mặt, vậy mà nàng hai mươi hai tuổi vẫn chưa lấy chồng, chính vì không chịu nổi những lời dèm pha mà phải bỏ nhà đi, tính ra thì nàng đã rời nhà hơn ba năm rồi.

Thực tế thì nàng cũng không phải diện quân chính quy của Bát Lộ quân, như nàng từng nói, tôn chỉ của Bát Lộ quân là chỉ cần kháng Nhật thì đều là bạn bè, cho nên rất nhiều người trong giang hồ đều tự nguyện giúp đỡ Bát Lộ quân kháng Nhật, đi làm một số nhiệm vụ đặc biệt, Lâm Ngọc Linh chính là thành viên trong đội ngũ này. Lần này đến Giang Tô chính là tìm cách giải cứu một số đồng chí cách mạng, không ngờ xui xẻo gặp phải mấy tên Lạt Ma thủ hạ của Đồng Giáp, bị chúng vây công bắt giam.

Mà trong nửa tháng này, Tả Đăng Phong phát hiện ánh mắt Lâm Ngọc Linh nhìn mình không còn bình thường, hẳn biết Lâm Ngọc Linh có hảo cảm với mình, điều này khiến hắn rất khó xử, chỉ có thể cố gắng giữ một khoảng cách với nàng.

Một tháng sau, Lâm Ngọc Linh đã có thể đi lại bình thường, vết thương trên cánh tay cũng đã lành hẳn, Tả Đăng Phong liền chuẩn bị lương khô rời nơi này đi đến Hồ Bắc.

Một buổi sáng sớm, Lâm Ngọc Linh liền rời đi, nàng cũng không nói với Tả Đăng Phong mình đi đâu, Tả Đăng Phong cũng không có hỏi, không lâu sau, Lâm Ngọc Linh đã quay về, cầm theo mấy thanh lụa và một ít vải bông.

-Cám ơn anh đã chăm sóc tôi một tháng, tôi cũng không có gì để đền ơn của anh, đành may giúp anh một bộ quần áo vậy.

Lâm Ngọc Linh nhìn Tả Đăng Phong nói.

-Không cần, tôi đã có rồi !

Tả Đăng Phong dứt khoát từ chối.

-Tôi biết anh sẽ không cởi bộ quần áo mà mình đang mặc, nếu đã như vậy, tôi giúp người vá lại chúng, nếu không vá lại thì sợ rằng chúng sẽ rách hết.

Lâm Ngọc Linh nhẹ nhàng nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhíu mày, Lâm Ngọc Linh nói rất đúng, quanh năm chỉ mặc một bộ quần áo, trải qua thời gian dài dài nắng dầm mưa, tèo đèo lội suối đã cực kỳ hư hại, nếu không sửa lại, chỉ sợ chẳng bao lâu nữa sẽ hoàn toàn nát vụn. Nhưng nếu bộ quần áo này qua tay nàng sửa lại, Tả Đăng Phong có cảm giác nó không còn là bộ quần áo khi trước nữa.

-Tôi cũng không nghĩ sẽ thay thế nàng, tôi cũng biết tôi không thể nào thay thế nàng, cho nên tôi chỉ giúp anh sửa lại chúng mà thôi.

Lâm Ngọc Linh liền nói.

-Như vậy thì làm phiền cô rồi.

Tả Đăng Phong im lặng một lúc lâu, liền cởi áo choàng ra.

110. Q.2 - Chương 110: Vũ Tâm Ngữ - Ngọc Linh Lung

Lâm Ngọc Linh cầm lấy áo choàng xoay người đi vào buồng trong, Tả Đăng Phong không yên tâm đi theo, cái áo choàng này có ý nghĩa rất lớn đối với hắn, để Lâm Ngọc Linh sửa lại hẳn thật sự không an tâm, trong lòng sợ Lâm Ngọc Linh làm hư mất.

Lâm Ngọc Linh cầm áo choàng cũng không lập tức may vá, mà cẩn thận kiểm tra tình trạng hư tổn, còn cẩn thận kiểm tra những đường may, sau khi kiểm tra xong cũng không vội làm, mà là đứng dậy đi ra bên ngoài, sau một lát liền cầm mấy loại chỉ khác màu vào..

Ngày đó Vu Tâm Ngữ chính là dùng ba loại chỉ đen, trắng và hồng để may nó, Lâm Ngọc Linh cũng dùng loại chúng, mục đích của nàng chính là muốn đem áo choàng sửa lại y như cũ.

Đem số bông bị thiếu bổ sung lại, số vải xanh bị rách cũng sửa lại, để có thể đem áo choàng sửa lại y như cũ, Lâm Ngọc Linh tốn rất nhiều thời gian, sửa từng chút một, thủ pháp kết hợp đường may mũi chỉ khi may vá của nàng cũng giống hệt cách Vu Tâm Ngữ từng làm.

Mất ba ngày để sửa lại áo choàng, mấy ngày này Tả Đăng Phong luôn nhìn nàng may vá, trái tim của hắn càng lúc càng loạn, nếu đổi lại người khác, hẳn chắc chắn sẽ không có cảm giác này, nhưng với Lâm Ngọc Linh thì khác, bộ dáng cùng với cách mà nàng may vá khiến hắn không phân biệt được đây là Lâm Ngọc Linh hay là Vu Tâm Ngữ đang giúp hắn sửa áo.

-Cám ơn cô!

Sau khi áo được sửa xong, Tả Đăng Phong rất vui mừng vì Lâm Ngọc Linh cũng không có làm hư áo choàng.

-Tôi cũng chỉ có thể làm được vậy mà thôi, anh đi mua ít thức ăn, để tôi làm cơm chiều làm lễ tiễn chân cho anh.

Lâm Ngọc Linh lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong gật đồng đồng ý, đi ra ngoài mua ít dầu rửa, ngoài ra hắn còn mua thêm ít hương nến.

Màn đêm buông xuống, Tả Đăng Phong đem số hương nến ra trước sân đốt, sau đó trở vào giúp Lâm Ngọc Linh nấu cơm, ngày mai hắn phải rời đi, đây đã là bữa cơm cuối cùng rồi.

-Anh làm lễ tế cho vợ mình sao?

Lâm Ngọc Linh hỏi.

-Không phải, tôi đang tế trời.

Tả Đăng Phong liền nói, trong lúc đốt nên hương hắn đã cúi lạy, nếu là tế Vu Tâm Ngữ thì hắn không làm động tác này.

-Vì sao phải tế trời ?

Tài nấu nướng của Lâm Ngọc Linh cũng không cao lắm, lúc xào rau nàng cho không ít muối vào, còn chưa thử Tả Đăng Phong đã biết nhất định là rất mặn.

-Không vì sao cả !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, thật ra hắn tế trời là vì muốn cảm ơn ông trời đã đem Lâm Ngọc Linh đến bên cạnh hắn, mặc dù không tiếp nhận nàng, nhưng hắn vẫn muốn cảm ơn lòng từ bi của trời cao.

Lâm Ngọc Linh đúng là người trong giang hồ, cực kỳ hào sảng, đồ ăn lên bàn liền cùng Tả Đăng Phong đối ẩm, Tả Đăng Phong biết sắp phải chia ly, nhưng không thể dứt khoát với nàng được, điều này khiến hắn có cảm giác mình đang phản bội Vu Tâm Ngữ, loại tâm trạng có tội này khiến hắn chịu áp lực rất lớn, rất lâu sau hắn mới có thể bình ổn được. Hắn không thể dứt khoát với Lâm Ngọc Linh được là vì hắn có hảo cảm với nàng, mà loại hảo cảm này chính là sự nhớ mong của hắn với Vu Tâm Ngữ tạo ra, hơn nữa Lâm Ngọc Linh cũng không nói muốn hắn từ bỏ việc tìm kiếm sáu loài động vật thuần âm, cho nên hắn cũng không cần tự trách mình, hắn cũng không hề thay lòng đổi dạ, cũng không trầm mê, người hắn yêu chính là Vu Tâm Ngữ.

-Sau này anh có tính toán gì?

Lâm Ngọc Linh hỏi.

-Tìm sáu loài động vật thuần âm, cứu sống nàng !

Tả Đăng Phong nghiêm chỉnh đáp.

-Tôi thật sự ghen tị với nàng!

Lâm Ngọc Linh bĩu môi nói.

-Vì sao ?

Tả Đăng Phong cười hỏi, dánh bộ bĩu môi của Lâm Ngọc Linh giống hệt với con nít đang giận dỗi vậy.

-Đổi lại là tôi thì ta cũng sẽ vì anh mà làm như vậy, nàng rất hạnh phúc, nàng đã nhanh chân đến trước, để cho tôi không còn cơ hội nào.

Lâm Ngọc Linh liền nói.

-Cô muốn cơ hội gì ?

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

-Cơ hội cao thượng !

Lâm Ngọc Linh nhắc vò rượu lên rót thêm cho Tả Đăng Phong.

-Có ý gì ?

Tả Đăng Phong vẫn không hiểu được ý của nàng.

-Người không quên được nàng vì nàng đã làm một việc mà người con gái khác không thể làm, thật ra thì nếu đổi lại là một người con gái khác cũng sẽ làm giống như nàng vậy, cho nên tôi mới nói nàng rất hạnh phúc, chiếm được cơ hội trước,.

Lâm Ngọc Linh liền nói mà không thêm che dấu tình cảm của mình.

-Người con gái khác sẽ không làm như vậy.

Tả Đăng Phong nhú mày, lắc đầu nói.

-Chưa chắc, bởi vì anh là một người đàn ông đáng giá cho nữ nhân làm như vậy, anh là một người tốt, cho nên mỗi người đàn bà đều sẽ làm như vậy.

Lâm Ngọc Linh nhìn thẳng vào mắt Tả Đăng Phong, nói.

-Cô hiểu tôi rất rõ sao ?

Tả Đăng Phong liền xuất linh khí ra, cầm lấy cây súng lục kia tháo viên đạn ra ngoài, sau đó mở viên đạn đổ bùn cát bên trong ra, lúc trước hắn bỏ bùn cát vào bên trong là để cho viên đạn này nặng giống với những viên đạn khác.

-Đa nghi chắc chắn sẽ cẩn thận, cũng chỉ người cẩn thận mới có thể dùng tình cảm thật sự để đối xử. Người đa nghi chính là vì lo sợ người khác khiến mình thất vọng, anh không muốn người khác phụ bạc mình, cũng sẽ không để mình phụ bạc người khác.

Lâm Ngọc Linh cũng không tức giận vì Tả Đăng Phong thử mình.

-Tôi không tin tưởng cô, cô không giận sao ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Tin tưởng chính là dựa trên sự quen thuộc và hiểu rõ, thời gian chúng ta gặp gỡ quá ngắn, tôi dựa vào gì để anh hoàn toàn tin tưởng mình chứ ? Nếu như anh hoàn toàn tin tưởng tôi, thì anh chính là một kẻ ngốc!

Lâm Ngọc Linh cười nói.

-Cô yêu thích ta là vì trong mắt người tôi là người chung thủy, có thể vì tình yêu mà bất chấp mọi việc, nhưng cô lại không biết được lòng dạ của tôi rất hẹp hòi, có thù tất báo, năm đó tôi bị thương gần chết, thôn dân dưới chân núi thấy cũng không thêm cứu, vì vậy mà sau này lính NB đến tàn sát cả thôn, tôi chỉ khoanh tay đứng nhìn.

Tả Đăng Phong liền đem chuyện xưa ra kể.

-Anh thật sự rất hẹp hòi, nhưng sự hẹp hòi này chính là từ sự cực đoan và chấp nhất về tình cảm của người mà sinh ra. Cổ ngữ có nói “Người lòng dạ rộng lớn thì có thể chứa vạn vật, người lòng dạ hẹp thì chỉ nghĩ cho bản thân” Người có lòng dạ rộng lớn sẽ thích rất nhiều người, loại người này nhìn như khoan dung rộng lượng nhưng thật ra bản chất hoàn toàn giống với loại đa tình, không chung thủy vậy.

Lâm Ngọc Linh nói.

-Không ngờ cô còn là một tài nữ.

Tả Đăng Phong gật đầu cười nói, hẳn thật sự không đối đáp lại nàng.

-Tề môn song hỷ trường vi tử, chi hậu vong phán đăng phong.

Lâm Ngọc Linh nhắc chén rượu nhìn Tả Đăng Phong nói. Nàng nói rất đúng lai lịch dòng họ và ngụ ý trong cái tên của hắn, họ Tả đúng là dòng họ xuất xứ từ nước Tề, nói cách khác, Tả Đăng Phong chính là hậu duệ của nước Tề.

-Thiếu sư cô độc trung phong lâm tính, ám thao tâm ngữ ngọc linh lung.

Tả Đăng Phong liền nhắc chén lên cụng ly. Câu thơ hắn vừa đọc cũng có ẩn ý, “Ám thao tâm ngữ ngọc linh lung” chính là lấy từ cổ ngữ, ngọc linh lung chính là chỉ nhạc cụ làm từ ngọc, ngụ ý là ngoại trừ âm thanh do nó phát ra thì tự thân nhạc cụ cũng có âm thanh của riêng mình, ý của nó là chỉ trong lòng dấu điểm tâm tư.

-Rất ít người luyện võ tu đạo có thể biết những thứ này.

Lâm Ngọc Linh đặt chén rượu xuống nói.

-Tôi mới tu luyện đạo pháp hơn hai năm, thời gian trước đó ta không phải như thế này!

Tả Đăng Phong cầm chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

-Trước khi tu hành đạo pháp thì anh làm cái gì ?

Lâm Ngọc Linh tò mò hỏi.

-Uống cũng nhiều rồi, đi nghỉ sớm đi, ngày mai để ta đưa ngươi đi.

Tả Đăng Phong đặt chén rượu xuống nói.

-Tôi chỉ nói muốn đưa tiễn anh, chứ không nói tôi sẽ rời đi.

Lâm Ngọc Linh lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong liền nhíu mày, hẳn biết Lâm Ngọc Linh thích hắn, tự vẫn lương tâm thì hắn cũng thích Lâm Ngọc Linh, nhưng bởi vì Lâm Ngọc Linh bề ngoài giống hệt Vu Tâm Ngữ mà hắn mới thích nàng, những lời mà Lâm Ngọc Linh vừa nói khiến hắn cảm thấy nàng đã mất lý trí.

-Truyền thuyết Lục Âm bắt từ mà Lục Dương thì trường sinh chưa chắc là sự thật, anh có từng nghĩ đến, vợ người đã chết hơn 2 năm rồi, thi thể sợ là đã sớm mục nát, cho dù anh có tìm được Lục Âm đi chăng nữa, thì anh muốn để hồn phách của nàng nhập vào đâu để hồi sinh chứ ?

Lâm Ngọc Linh liếc Tả Đăng Phong, nói.

Tả Đăng Phong không lên tiếng, những vấn đề mà Lâm Ngọc Linh nói hắn cũng từng nghĩ đến, nhưng còn chưa bao giờ suy nghĩ kỹ càng, không phải hắn thiếu suy nghĩ, mà là hắn không dám !

-Tôi sẽ ở nơi này chờ anh, đợi sau khi anh tìm đủ Lục Âm, tôi sẽ đem cơ thể này nhường cho vợ anh.

Lâm Ngọc Linh bình tĩnh nói.

Tả Đăng Phong liền trợn tròn mắt, những lời này thật sự như sấm bên tai, hắn thật không ngờ Lâm Ngọc Linh lại nói vậy.

-Cô uống nhiều quá rồi, đi ngủ đi.

Sau khi bình tĩnh lại, Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Mạng của tôi là do anh cứu, trả lại cho anh cũng là thiên kinh địa nghĩa.

Lâm Ngọc Linh nói xong liền thu dọn bàn ăn.

-Vì sao cô lại quyết định như vậy ?

Tả Đăng Phong nghiêm mặt hỏi.

-En thích anh, em ghen tị với nàng, em muốn để cho anh biết ta còn cao thượng hơn nàng.

Lâm Ngọc Linh nhìn vào mắt Tả Đăng Phong nói.

-Cô thích tôi ở điểm nào ?

Tả Đăng Phong cười hỏi, hần nhận ra Lâm Ngọc Linh thật sự đã say rồi, bước chân đã không vững nữa.

-Đạo pháp cao thâm, chung thủy một lòng, tài hoa hơn người, lại còn đẹp trai nữa !

Lâm Ngọc Linh thu dọn xong, xoay người nhìn Tả Đăng Phong nói.

-Người đẹp dựa vào vẻ bề ngoài, vì sao cô lại nói tôi đẹp trai chứ ?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Quần áo kỷ niệm đã cũ cũng không chịu bỏ, chứng minh tình cảm của anh thủy chung một lòng.

Mặt Lâm Ngọc Linh đã hơi đỏ , nói

-Tôi cố tình làm vậy, nếu không làm sao lại có cái danh hiệu Tàn Bào được chứ ?

Tả Đăng Phong liền nói.

-Anh còn trẻ như vậy mà tóc đã bạc rồi.

Lâm Ngọc Linh chỉ vào tóc Tả Đăng Phong nói.

-Cô đang thương hại tôi?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

Lâm Ngọc Linh chỉ im lặng không trả lời, nhìn sâu vào Tả Đăng Phong, ngay lúc Tả Đăng Phong cảm thấy sợ hãi muốn bỏ trốn thì nàng đã ngã xuống, nàng thật sự đã say rồi.

Tả Đăng Phong đành nâng nàng dậy, giúp nàng thu dọn xong liền quay về chuẩn bị lương khô, sau khi thu dọn xong hành lý liền để nguyên quần áo đi ngủ, chỉ đợi trời sáng sẽ rời đi.

111. Q.2 - Chương 111: Bẫy Kế Liên Hoàn

Nam nhân cùng nữ nhân uống rượu, lý do lớn nhất chính là chuốc cho nữ nhân say để đem lên giường, nhưng Tả Đăng Phong không có ý này, bởi vì trong lòng hắn không nghĩ đến, chỉ toàn nghĩ vấn.

Nam nhân khiến nữ nhân uống say xong sẽ “Kiểm tra thân thể”, vì trong lòng có nghi vấn nên Tả Đăng Phong cùng làm vậy, nhưng hắn không kiểm tra nửa người dưới của Lâm Ngọc Linh, mà chỉ kiểm tra đầu và cổ của nàng.

Sở dĩ Tả Đăng Phong nghi ngờ, là vì những lời Lâm Ngọc Linh vừa nói lúc này quá cao thượng, cao thượng đến mức không hợp lý chút nào. Mặc dù hắn đã cứu tính mạng của nàng, còn chăm sóc nàng một tháng, nhưng từng đó chưa đủ để nàng cảm động đến mức hy sinh thân thể bản thân cho Vu Tâm Ngữ nhập vào, việc này nàng làm có chút quá mức.

Không thể không công nhận Lâm Ngọc Linh rất thông minh, sở dĩ nàng uống rượu không phải là do tự chủ không mạnh, mà là cố ý uống, cố ý say để đạt mục đích, đó chính là để Tả Đăng Phong trong lúc kích động

phát sinh quan hệ với nàng, tâm cơ cực sâu. Nhưng nàng đã sau rồi, sai chính là ở chỗ nữ nhân mặc kệ trong tình cảnh nào cũng không nên trả lời khi uống say.

Sau khi cẩn thận kiểm tra, Tả Đăng Phong tìm ra được manh mối, sau đó chạy suốt đêm đến Đồ Thư Quán Nam Kinh, lúc này hắn tìm đọc chính là các sách về động vật, sau khi tìm kiếm, đã tìm được một quyển sách về động vật của nhà khoa học phương Tây do người TQ phiên dịch lại, quyển sách có tên “Trí nhớ của động vật họ mèo”, từ quyển sách này hắn đã tìm được đáp án, thì ra trí nhớ của động vật họ mèo chia làm hai tầng, tầng trí nhớ đơn giản và tầng trí nhớ sâu, trí nhớ đơn giản chính là trí nhớ bình thường, những trí nhớ này chính là do khứu giác của động vật họ mèo ghi lại và chỉ lưu giữ trong khoảng hai mươi mấy ngày. Mà trí nhớ tầng sâu của động vật chính là do thị giác và khứu giác ghi lại, loại trí nhớ này có thể giữ nguyên một đời, sở dĩ 13 nhận lầm Lâm Ngọc Linh là vì nó đã nhớ kỹ hình dáng của Vu Tâm Ngữ, nhưng nó đã quên mất mùi của nàng.

Trở lại nhà nhỏ, Tả Đăng Phong liền rùng mình, run sợ, hắn đang nhớ lại mà sợ, may mà Lâm Ngọc Linh uống say, nếu không sợ là hắn đã phạm sai lầm khiến bản thân phải hối hận cả đời.

Lúc trước kiểm tra thân thể của Lâm Ngọc Linh, Tả Đăng Phong đã phát hiện trên cổ nàng có vài vết sẹo dễ thấy, trước đó Tả Đăng Phong cho rằng những vết sẹo này là do nàng chịu cực hình mà có, thật sự thì cũng có vài vết sẹo là do chịu thương nghiêm trọng mà có, nhưng những vết sẹo này mục đích chính là che dấu vết sẹo nhỏ trên cổ, vết sẹo này rất nhỏ khó mà nhận ra được, nếu bình thường Tả Đăng Phong cũng khó mà nghi ngờ gì, nhưng nó lại xen kẽ trong những vết sẹo do bị thương nên khiến Tả Đăng Phong nghi ngờ.

Vào lúc này, Tả Đăng Phong đã xác định được, bộ dáng nguyên bản của Lâm Ngọc Linh cũng không phải như thế này, sở dĩ nàng nhìn giống hệt Vu Tâm Ngữ là bởi vì nàng đã được sửa lại hình dáng.

Đã phát hiện ra điều này, Tả Đăng Phong liền suy nghĩ kỹ lại những chuyện đã xảy ra, cẩn thận suy nghĩ lại hắn không khỏi bội phục tâm trí của Đằng Khi, Đằng Khi dùng Dương khí làm Kim Châm trọng thương chính là để dẫn dụ hắn trở về, vì vậy mà khi phát hiện hắn trở về Đằng Khi mới tỏ ra vui vẻ, lúc hắn bỏ chạy khi đang thi đấu thực sự là để dụ hắn đuổi theo, nhưng mục đích của Đằng Khi cũng không phải là giết hắn, các tay súng bắn tỉa cũng chỉ để che dấu chân tướng thật sự mà Đằng Khi bỏ trốn, mục đích thật sự của Đằng Khi chính là đem hắn dẫn đến toà trấn nhỏ, để hắn phát hiện ra Lâm Ngọc Linh. Đây chính là một cái bẫy được thiết kế tinh vi, mọi người đều bị Đằng Khi lừa, kế hoạch của Đằng Khi ngay cả ba vị tướng quân của NB cũng không biết.

Sở dĩ trước đó Tả Đăng Phong không nghi ngờ đây là một cái bẫy, là bởi vì tự bản thân hắn muốn đến trấn nhỏ đó dùng cơm, bây giờ nghĩ lại, Đằng Khi đã liệu trước được hắn nhất định sẽ tìm chỗ nghỉ lại dùng cơm vì đang đói khát, một điểm nhỏ như vậy cũng được Đằng Khi tính toán kỹ càng, nhưng toàn bộ bố cục của Đằng Khi dù kỹ càng đến mấy cũng có lỗ hổng, thứ nhất mấy tử tù trên ba chiếc xe tải kia đều bị bịt miệng, bởi vì nếu không bọn họ sẽ làm lộ việc Lâm Ngọc Linh không phải đồng chí của mình. Hơn nữa, nếu như Lâm Ngọc Linh là tù phạm quan trọng, thì nàng không thể ở trên chiếc xe tải cuối cùng, hơn nữa vì sao Lâm Ngọc Linh sớm không kêu muện không gọi, mà cố tình đợi cho xe tải lọt vào tầm mắt của hắn mới hét lên đã đảo chủ nghĩa đế quốc NB, mục đích tất nhiên là để hấp dẫn sự chú ý của hắn.

Sẹo do bị thương cùng với việc bị trúng hai vết đạn đều là khổ nhục kế của Lâm Ngọc Linh, mục đích chính là để hắn tin tưởng nàng là người của Bát Lộ quân. Mặt khác, nàng sở dĩ phải giả làm người của Bát Lộ quân là vì lúc này Bát Lộ quân chưa quá phát triển, có rất ít tin tức, nếu như nàng giả làm người của Quốc Dân Đảng, vậy thì hắn sẽ dễ dàng tra ra được lai lịch của nàng. Hơn nữa, giả làm người của Bát Lộ quân mới có thể giải thích được ánh mắt kiên nghị và chấp nhất của nàng, trên thực tế thì kiên nghị và chấp nhất cũng không phải đặc tính mình Bát Lộ quân có, mà trong ánh mắt của đám lính NB cũng có.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền rời giường, kiểm tra lại các món ăn mà Lâm Ngọc Linh làm, tổng cộng có sáu món, toàn bộ đều là xào, dùng rất nhiều mỡ, cũng nhiều xì dầu, đây chính là đặc điểm của người đồng bằng, còn ẩm thực của người phương Nam và vùng duyên hải đều là thanh đạm, bởi vì bọn họ quanh năm tiếp xúc với biển lớn, cho nên không thích đồ ăn mặn. Hơn nữa món cá trích đáng lẽ phải chiên, còn củ cải thì phải làm rau trộn, vậy mà Lâm Ngọc Linh đều đem xào, mục đích nàng làm vậy chính là che dấu thói quen ẩm thực của người NB, bởi vì thói quen của người NB chính là thích ăn cá sống và thực vật xào khô.

Đứng suy nghĩ một lúc lâu, Tả Đăng Phong liền trở lại bên cạnh giường, đưa tay sờ sờ hai tay của Lâm Ngọc Linh, phát hiện trên cả hai bàn tay của nàng có vết chai, người TQ dùng vũ khí rất ít khi dùng hai tay cầm, nhưng Ninja NB thì lại có thói quen này, như vậy rất có thể Lâm Ngọc Linh là một vị Ninja NB.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong sờ ngực nàng, phát hiện mặc dù ngực nàng rất tròn và cao, nhưng khi thả ra thì lại trùng xuống sát vào người, điều này chứng tỏ nàng có thói quen buộc ngực, mà buộc ngực chính là thói quen của nữ Ninja NB mới có.

Đến lúc này Tả Đăng Phong đã có thể hoàn toàn xác định, Lâm Ngọc Linh chính là một Ninja NB.

Những việc trong mơ mà Lâm Ngọc Linh kể đều là nói dối, những cảnh vật mà nàng kể đều là những việc mà Đăng Khi đã nhìn thấy ở Thanh Thủy quan, nhưng trong số tình tiết nàng kể có một điểm sai, đó chính là chiếc quan tài ở phía nhà Đông, sau khi Vu Tâm Ngữ chết hấn và 13 đã dùng chiếc quan tài này chôn cất nàng, nhưng những việc này Đăng Khi không hề biết.

Một điểm cuối cùng khiến Tả Đăng Phong tin tưởng Lâm Ngọc Linh chính là người Nhật là lúc ăn cơm tối, Lâm Ngọc Linh từng nói một câu “Lục âm bất tử, lục dương trường sinh”, những lời nàng nói giống hệt với tên Liễu Điền đã giả làm phu xe ngày đó nói, nhưng nếu là người Trung Quốc, hoặc là không biết đến điển cố này còn nếu biết đều sẽ nói “Lục âm âm bất tử, lục dương dương trường sinh”

Lâm Ngọc Linh chắc chắn là Ninja NB không còn nghi ngờ gì, hơn nữa Tả Đăng Phong còn có thể xác định nàng chính là nữ đại úy mà Đăng Khi dẫn theo khi cướp Thuần Dương Thủ ở Vương Lăng, cũng chính là em gái của hấn.

Tả Đăng Phong cũng không phải suy đoán lung tung, hấn chỉ tự hỏi và tự trả lời, có ba nguyên nhân để xác định Lâm Ngọc Linh chính là em gái của Đăng Khi, thứ nhất, tiếng Trung của Lâm Ngọc Linh cực kỳ tốt, hơn nữa nàng lý giải rất sâu về văn hóa TQ, điều này chứng tỏ lúc ở NB nàng cũng thường nói tiếng Trung, điều này hoàn toàn khớp với việc Đăng Khi rất nhuần nhuyễn tiếng Trung. Thứ hai, kế hoạch của Đăng Khi không thể nào giao cho người ngoài làm, người ngoài khó có thể dám hy sinh lớn như vậy. Thứ ba, người có cùng huyết thống thì đều có chút đặc điểm và tính cách giống nhau, Đăng Khi vì đạt được mục đích của mình mà không tiếc hy sinh cánh tay phải, điều này chứng tỏ hấn có tính tàn nhẫn. Cũng chỉ có người giống với hấn mới dám hủy đi khuôn mặt của chính mình, đeo lên khuôn mặt giả nữ nhân khác.

Tả Đăng Phong liên tục rùng mình, liên tục tự hỏi bản thân, lúc này hấn đang suy tính vì sao Lâm Ngọc Linh không ra tay giết mình khi có cơ hội, rất nhanh hấn đã nghĩ ra nguyên nhân, Đăng Khi cùng với em gái bỏ công sức lớn như vậy không phải đơn giản để giết hấn, mà bọn hấn còn có mục đích, đó chính là lợi dụng hấn để tìm kiếm sáu loại động vật thuần dương. Rất có thể bọn hấn đã tìm được một trong sáu loài vật thuần dương, cũng có thể đã gặp khó khăn mà thất bại, cho nên mới muốn lợi dụng hấn. Đạo pháp của Tàn Bào không dưới năm vị Huyền Môn Thái Đầu, cho nên mới muốn lợi dụng hấn.

Như vậy thì Lâm Ngọc Linh nói muốn ở lại đây chờ hấn, chính là lấy lui làm tiến, chỉ cần hấn mềm lòng, tất nhiên sẽ mang nàng theo, mà bản thân Lâm Ngọc Linh cũng có tu vị linh khí, cùng với hấn đi thám hiểm sẽ không trở thành gánh nặng, cho nên Lâm Ngọc Linh mới muốn kiên trì ở lại nơi này, hấn nhất định sẽ đem nàng cùng đi. Nếu có thể cùng đi với hấn, vậy thì chắc chắn nàng sẽ tìm mọi cách chăm sóc hấn xóa mọi nghi ngờ, đến lúc đó chắc chắn Lâm Ngọc Linh sẽ tìm cơ hội lừa hấn đi tìm kiếm sáu loài động vật thuần dương.

Tả Đăng Phong rất bội phục tầm hiểu biết về văn hóa TQ của Đăng Khi, hấn đem ba mươi sáu kế vận dụng nhuần nhuyễn, kế hoạch này trừ hấn và em gái mình ra thì không có một ai khác biết, đây chính là “Dấu trời vượt biển”. Đưa Lâm Ngọc Linh đến bên cạnh hấn chính là “Mỹ nhân kế”. Dùng dây trời, bị thương cả người, thậm chí không sợ bị trung đạn đúng là “Khổ nhục kế”, sữa chữa dung mạo để giống hệt Vu Tâm Ngữ chính là “Tả thi hoàn hồn”, mượn giấc mơ để khiến hấn động lòng chính là “Giả si không điên”. Lo lắng quan tâm cho hấn nhưng dấu điểm âm mưu chính là “Tiểu lý tàng đao”, Lợi dụng hấn tìm kiếm sáu loài vật thuần dương, để Đăng Khi ngồi không mà hưởng, đây chính là kế cuối cùng, “Dĩ dật đãi lao”. Như vậy Đăng Khi đã tổng cộng dùng bảy trong ba mươi sáu kế, hơn nữa còn xen kẽ lần lượt, phải nói là bảy kế liên hoàn.

Trong quá trình tự hỏi, Tả Đăng Phong liên tục rùng mình, nhưng sau khi suy nghĩ cẩn thận hấn lại càng bình tĩnh hơn, thật sự phải công nhận Đăng Khi cực kỳ thông minh, nhưng kế hoạch của hấn bây giờ đã

thất bại, lúc này Tả Đăng Phong đang suy nghĩ nên xử lý Lâm Ngọc Linh như thế nào.

Giết ? Thả ? Bình tĩnh suy nghĩ thì Tả Đăng Phong thật sự khó có thể xuống tay với nàng, bởi vì từ lúc đó đến giờ Lâm Ngọc Linh chưa làm chuyện gì tổn hại đến hắn, mà còn giúp hắn sửa lại áo chào, hơn nữa nhìn vào khuôn mặt giống hệt Vu Tâm Ngữ của nàng, Tả Đăng Phong không thể nào xuống tay được. Nhưng nếu thả nàng đi thì Tả Đăng Phong không cam lòng, thế thì lời cho nàng quá, hơn nữa nếu thả nàng đi, chắc chắn Đằng Khi sẽ nghĩ ra quỷ kế khác để đối phó với hắn, Tả Đăng Phong đành quyết định đem nàng theo, trước khi tìm đủ sáu loài vật thuần dương, nàng chắc chắn sẽ không trở mặt với mình, mặc dù nàng che dấu âm mưu, nhưng trong quá trình tìm kiếm thì nàng là một trợ thủ rất tốt. Hơn nữa, Lâm Ngọc Linh nói rất đúng, xác của Vu Tâm Ngữ sợ rằng đã sớm mục nát, nếu ngày sau thật sự tìm được sáu loài vật thuần âm, thì có thể dùng đến thân xác của nàng cho hồn phách Vu Tâm Ngữ nhập vào.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền nở nụ cười, nụ cười trong bóng đêm nhìn cực kỳ quỷ dị

112. Q.2 - Chương 112: Người Lừa Ta Gạt

Sau khi cười lạnh, Tả Đăng Phong liền rời đi, không lâu sau đã trở lại, còn cầm theo một bao hương nến, hương nến được chia làm hai, trước hết dùng để tế Vu Tâm Ngữ, hắn muốn nói cho nàng biết hắn không có bị người lừa gạt, hắn vẫn một lòng với nàng. Phần thứ hai là dùng để tế trời, đợi hương nến đốt được một nửa thì hắn liền đi dùng nước tiểu dập tắt, lúc trước hắn còn đốt nhang cảm tạ ông trời đã đem Lâm Ngọc Linh đến bên cạnh mình, bây giờ xem ra ông trời vẫn luôn bất công với mình, làm sao có thể hưởng hương nến được, cứ uống tạm nước tiểu đi.

Đổi lại người thường nếu khám phá ra âm mưu lớn như vậy, nhất định sẽ kích động khó ngủ, nhưng Tả Đăng Phong lại khá trấn định, hắn không sợ bất cứ việc gì đã khám phá ra chân tướng, chỉ sợ những âm mưu âm hiểm.

Sáng sớm, Lâm Ngọc Linh thức dậy đánh thức hắn. Lúc Tả Đăng Phong mở mắt phát hiện Lâm Ngọc Linh đang nhúu mày kiểm tra cúc áo, lúc Tả Đăng Phong kiểm tra người nàng có mở một nút áo, cái này là Tả Đăng Phong cố tình không cài lại.

-Đây là chuyện tốt anh làm ra đúng không ?

Lâm Ngọc Linh thấy Tả Đăng Phong đã tỉnh, liền chỉ cúc áo của mình nói.

-Không nhớ nữa !

Tả Đăng Phong liền giả vờ vô tội.

-Vì sao nó lại gật đầu ?

Lâm Ngọc Linh chỉ tay vào 13 hõm, nàng cũng không biết 13 thông minh đến mức nào.

-Ai biết được, em đi tìm đồng đội đi, anh cũng nên đi rồi.

Tả Đăng Phong xuống giường vác túi đồ của mình lên vai, nói.

-Anh đi đi, em sẽ ở lại đây chờ anh.

Lâm Ngọc Linh mỉm cười nói.

-Nơi này không an toàn !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Không sao cả, em có thể tự bảo vệ mình.

Lâm Ngọc Linh nghiêm mặt nói.

Vẻ mặt của Lâm Ngọc Linh khiến Tả Đăng Phong có cảm giác muốn cười, nàng là người NB tất nhiên có thể tự bảo vệ mình rồi.

-Em là một cô gái tốt, hiểu được chịu ân phải báo, nhưng phần lễ này của em quá nặng rồi, anh thật sự không nhận nổi, em đi đi, ngày sau có cơ hội sẽ gặp lại.

Tả Đăng Phong bắt đầu nói lòng vòng, để Lâm Ngọc Linh cùng đi với mình.

-Anh đi sớm đi, sớm trở về.

Lâm Ngọc Linh lấy lui làm tiến.

-Nơi này thực sự không an toàn, em không thể ở lại được.

Tả Đăng Phong liền phối hợp.

-Em có thể bảo vệ mình !

Lâm Ngọc Linh cẩn trọng nói.

-Em khẳng định có thể tự bảo vệ mình không để người NB bắt được sao?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Chịu ơn thì phải báo, vả lại bốn ba nhiều năm như vậy em cũng mệt mỏi rồi.

Lâm Ngọc Linh u buồn nói.

-Nếu không thì...

Tả Đăng Phong nói đến đây thì ngập ngừng, trên mặt lộ vẻ do dự,

-Thôi, quá nguy hiểm.

-Có ý gì ?

Lâm Ngọc Linh đã biết vẫn giả vờ hỏi.

-Nơi anh đi rất nguy hiểm, em có sợ không ?

Tả Đăng Phong liền trả lời.

-Chỉ cần đi cùng anh thì em không sợ cái gì, hơn nữa em cũng không phải là loại con gái trối gà không chặt !

Lâm Ngọc Linh vui mừng nói

-Anh không muốn thân xác của em, việc hại người lợi mình anh không bao giờ làm, nhưng nếu không báo ơn cho anh thì em không chịu rời đi, nếu vậy thì em cùng đi với anh tìm kiếm sáu loài vật thuần âm đi.

Tả Đăng Phong thấy đã đến lúc, liền chính thức mời.

-Được !

Lâm Ngọc Linh mỉm cười gật đầu.

-Thu dọn đồ đạc rồi cùng đi.

Tả Đăng Phong mỉm cười nói.

Trong lúc Lâm Ngọc Linh thu dọn đồ đạc thì Tả Đăng Phong và 13 cùng đứng nhìn, 13 rất vui mừng, mặc dù nó rất thông minh nhưng cũng chỉ là một con mèo, trong mắt nó thì Lâm Ngọc Linh chính là Vu Tâm Ngử.

Rất nhanh Lâm Ngọc Linh đã thu dọn xong đồ đạc, cũng không nhiều lắm.

-Khinh công của em như thế nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

Lâm Ngọc Linh nghe xong liền mỉm cười, xoay người đi ra ngoài, khẽ hạ người lấy đà nhảy lên cao hai trượng, một trượng bằng ba thước, như vậy hai trượng tương đương với độ cao của tòa lầu hai tầng, khinh công như thế đã là rất khá.

-Bình khí trước đây của em là gì ?

Tả Đăng Phong biết rõ nàng là Ninja thì bình khí tất nhiên là đao, nhưng vẫn cố hỏi.

-Đao kiếm đều được, ám khí cũng khá thông thạo.

Lâm Ngọc Linh liền nói.

Tả Đăng Phong gật đầu, quay lưng đi về phía trước.

-Đại danh Tàn Bào đỉnh đỉnh, sao không để tiểu nữ tử mở rộng tầm mắt một chút ?

Lâm Ngọc Linh nhân cơ hội làm nũng.

Tả Đăng Phong nghe xong mỉm cười, lấy bao lương khô đưa cho Lâm Ngọc Linh, xoay người nhìn căn phòng hắc đã ở hơn một tháng, xử dụng linh khí đem tường bao đẩy ngã, dụng linh khí ở hai tay đẩy ngã hoàn toàn căn nhà, biến nó thành đồng đổ hoang, Tả Đăng Phong thật sự ghét nơi này, vì vậy mới đem nó phá hủy.

-Anh còn dấu diêm, thứ anh am hiểu nhất không phải là vậy.

Lâm Ngọc Linh thực sự sợ hãi tu vi linh khí mạnh mẽ của Tả Đăng Phong.

-Thứ anh am hiểu nhất?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Hàn khí !

Lâm Ngọc Linh liền nói.

-Bây giờ đã đủ lạnh rồi, đợi sang mùa hè anh sẽ giúp em tạo một khối băng để hạ nhiệt.

Tả Đăng Phong liền cười nói.

Lâm Ngọc Linh nghe xong liền vui vẻ cười, nàng nghĩ những lời này Tả Đăng Phong tỏ vẻ quan tâm chăm sóc mình. Nhưng thật ra Tả Đăng Phong chính là cố tình che giấu uy lực thực sự của Huyền Âm chân khí.

-Muốn làm việc lớn cần chuẩn bị kỹ càng, bây giờ anh muốn chuẩn bị bình khí cho em.

Tả Đăng Phong nói xong xoay người đi về phía trước, Lâm Ngọc Linh vui vẻ đi sát theo sau, cuối cùng là 13, chậm chậm mà đi.

Trong lúc đi bộ, Tả Đăng Phong liên tục suy nghĩ nên làm gì khi ở chung với Lâm Ngọc Linh, sau khi suy nghĩ kỹ hắn nghĩ ra một cách đơn giản, cứ coi như nàng là Lâm Ngọc Linh để đối xử, như vậy mới có vẻ tự nhiên, không cần tính toán che giấu, đỡ hao tổn trí óc.

Rất nhanh hai người đã tìm được một tiệm rèn trong thành, Tả Đăng Không vẫn dùng tay không, Huyền Âm Thủ ở tay phải chính là vũ khí của hắn, không những có thể phát ra Huyền Âm chân khí, còn rất chắc chắn. Nhưng Lâm Ngọc Linh không thể, nàng nhất định phải có bình khí thuận tay, nếu không sau này vào núi sẽ rất khó khăn.

Lâm Ngọc Linh đã vẽ sẵn hình thức của trường kiếm và ám khí, lúc nhận nó Tả Đăng Phong đã nhìn thoáng qua, phát hiện nàng đã cố ý sửa một vài chỗ, bình khí nếu chết tạo ra chắc chắn không thể thuận tay được.

-Em vẽ còn thiếu một số chỗ, tốt nhất nên sửa lại một chút.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Sửa chỗ nào ?

Lâm Ngọc Linh liền hỏi.

-Loại binh khí này nếu làm ra sẽ rất nặng chỉ thích hợp cho nam nhân dùng, mấy hôm trước ở phái Mao Sơn anh có gặp qua một nữ Ninja Nhật Bản dùng loại binh khí như thế này, anh vẫn còn nhớ được hình thức của nó, để anh vẽ lại cho.

Tả Đăng Phong nói xong liền dùng bút chì vẽ lại.

-Thứ của NB dùng, em không cần !

Lâm Ngọc Linh lắc đầu nói.

-Người NB cũng ăn cơm, chẳng lẽ em sẽ không ăn sao ?

Tả Đăng Phong liền cười nói.

Lâm Ngọc Linh nghe xong liền im lặng, thực sự thứ nàng am hiểu nhất chính là ám khí thập tự tiêu của Ninja, hành động này của Tả Đăng Phong rất hợp với ý nàng.

Thập tự tiêu rất nhẹ và mỏng, cho nên rất tốn thời gian, phải đến giữa trưa hai vị thợ rèn mới làm ra được hơn sáu mươi miếng. Sau khi nhận hàng Lâm Ngọc Linh liền dùng thử, liên tiếp ba miếng đều đánh trật, Tả Đăng Phong đứng bên cạnh liên tục cười, hẳn cười không phải vì nàng đánh trật, mà đang cười chính bản thân nàng, bất cứ lúc nào Lâm Ngọc Linh cũng phải giả tạo, nàng làm vậy nhất định là rất mệt.

Trường kiếm rất nhanh đã làm xong, Tả Đăng Phong nhìn cũng không nói gì, âm thầm tìm kiếm biện pháp, cuối cùng đã nghĩ ra được một cách có thể để Lâm Ngọc Linh có thể hợp lý sử dụng võ sĩ đao.

Sau khi nhận lấy ám khí và trường kiếm xong, hai người liền đi về hướng Tây, đến nơi không có người, cả hai bắt đầu sử dụng thân pháp, Lâm Ngọc Linh chưa vượt qua thiên kiếp, cho nên chỉ có thể dùng khinh công đi được hơn trăm dặm, bằng đúng nửa tốc độ của Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong đối với việc này rất vui vẻ, tốc độ như vậy đã là rất tốt rồi.

Vào chạng vạng tối, hai người đã tới Nam Kinh, Lâm Ngọc Linh mua một ít đồ của nữ nhân dùng, Tả Đăng Phong lại tới Đồ Thư Quán, nhưng lần này hẳn không phải đến đọc sách, mà là để lấy rương gỗ, loại rương gỗ này hẳn đã dùng quen.

-Ăn cơm xong chúng ta đi giết người NB !

Trong lúc ăn cơm Tả Đăng Phong ngược đầu lên nói.

-Giết người NB làm gì?

Lâm Ngọc Linh khó hiểu hỏi

-Bên trong núi rất nguy hiểm, cho nên anh muốn tìm mấy cây súng.

Tả Đăng Phong muốn có súng chỉ là giả, mục đích thật sự chính là tạo cơ hội để Lâm Ngọc Linh có thể dùng võ sĩ đao.

-Uhm !

Lâm Ngọc Linh liền gật đầu, tiếp tục ăn cơm.

Khi đã xác định thân phận người NB của Lâm Ngọc Linh, Tả Đăng Phong lại nhìn được chút dấu vết, giống như lúc này đang ăn cơm, người NB cũng dùng đũa, nhưng người NB ăn cơm cực kỳ quy củ, một miếng cơm là một miếng đồ ăn, không như người TQ khó khăn lắm mới ăn một miếng.

Sau khi ăn cơm xong, hai người bắt đầu tìm mục tiêu, không lâu sau Tả Đăng Phong đã đón chặn xe của một trung tá, cướp được súng cùng với võ sĩ đao.

-Đây là võ sĩ đao, hợp với người đó.

Tả Đăng Phong liền đưa võ sĩ đao cho Lâm Ngọc Linh.

-Em dùng thứ này là được !

Lâm Ngọc Linh liền nghi ngờ, thập tự tiêu đã khiến nàng hơi nghi ngờ, lúc này Tả Đăng Phong lại để nàng dùng võ sĩ đao càng khiến nàng nghi ngờ hơn.

-Cây kiếm kia của em không có vỏ, cầm theo giống như kẻ cướp vậy!

Tả Đăng Phong nói xong liền cầm lấy trường kiếm của Lâm Ngọc Linh, dùng võ sĩ đao chặt một nhát, trường kiếm liền gãy.

-Hơn nữa, chất lượng thép của thanh võ sĩ đao này tốt hơn trường kiếm của em nhiều !

-Dùng thứ này lại hợp mắt hơn !

Tả Đăng Phong liền tục viện lý do để trấn an Lâm ngọc Linh.

-Thêm một chuyện nữa, nơi chúng ta đến không có người !

Tả Đăng Phong liền nói cho nàng cần chuẩn bị một số thuốc cần thiết.

-Chúng ta đi nơi nào?

Lâm Ngọc Linh liền hỏi.

-Đảo Hải Nam?

113. Q.2 - Chương 113: Đăng Khi Anh Tử

- Đảo Hải Nam?

Lâm Ngọc Linh nghe vậy cực kỳ ngạc nhiên.

- Đùa thôi, chúng ta tới Hồ Bắc, đi suốt trong đêm.

Tả Đăng Phong nói một cách nghiêm túc.

Lâm Ngọc Linh gật đầu đáp ứng, đi theo Tả Đăng Phong về hướng Tây. Tả Đăng Phong sợ dĩ cần đi suốt đêm là vì muốn Lâm Ngọc Linh hoàn toàn không thể liên hệ với bên ngoài, không cho nàng có cơ hội tiết lộ hành tung.

Thực ra thì Lâm Ngọc Linh cũng không để lộ hành tung, trong lúc chạy trốn vẫn luôn chăm chú kiệt lực đi theo, sợ Tả Đăng Phong nói nàng làm chậm lộ trình.

Sau hơn một giờ chạy trốn, cái trấn Lâm Ngọc Linh rịn ra đầy mồ hôi. Tả Đăng Phong thấy thế liền nhủu mày, nàng chung quy vẫn là phụ nữ, cứ tiếp tục như vậy thì sẽ không chịu nổi. Nhưng mà mặc dù nàng ta là phụ nữ thì cũng là một người phụ nữ có thâm trầm xấu xa. Đối đãi với dạng đàn bà thế này thì hẳn không cần phải thương hương tiếc ngọc.

Nghĩ tới đây, Tả Đăng Phong đã bỏ qua ý nghĩ nghỉ ngơi trong đầu, tiếp tục chạy về hướng Tây. Thêm một giờ nữa, Lâm Ngọc Linh đã chảy mồ hôi đầu đũa, miệng thở hồng hộc, cực kỳ mệt mỏi nhưng vẫn phải cắn răng gắng gượng chịu đựng. Tả Đăng Phong thấy thế thì lại nhủu mày lần nữa. Thôi vậy, mặc dù nàng ta là một người đàn bà xấu xa nhưng dù sao vẫn là phận đàn bà, không thể tra tấn nàng ta như vậy.

- Nghỉ lát đi!

Tới một chỗ tránh gió, Tả Đăng Phong rốt cục cũng không kìm nén được nữa, liền bảo Lâm Linh Ngọc ngừng chân nghỉ ngơi. Lâm Linh Ngọc nghe vậy liền đứng lại thở dốc.

Lúc này, cả người Lâm Linh Ngọc thấm đẫm mồ hôi, đêm mùa đông thì lại cực kỳ rét lạnh, Tả Đăng Phong thấy thế liền muốn cởi áo choàng chống lạnh cho nàng. Nhưng mà nghĩ nàng là người Nhật Bản nên trầm ngâm một lát, hẳn lại không cởi ra nữa. Áo choàng này là do Vu Tâm Ngữ để lại cho hắn, không thể đưa cho em gái của kẻ thù này được.

(Dịch: Tình thần Tung Cù cao quá.)

- Giờ mới chỉ bắt đầu thôi. Từ giờ mỗi ngày cứ chạy như vậy, anh sợ em sẽ không chịu nổi.

Tả Đăng Phong thở dài nói.

- Em chịu được!

Mắt Lâm Ngọc Linh toát ra sự kiên nghị. Ánh mắt kiên nghị này rất giống với ánh mắt của Vu Tâm Ngữ đang máu chảy đầm đìa mà vẫn ôm hân chạy như điên.

- Ủ, khổ cho em rồi!

Tả Đăng Phong gạt đầu, nghiêng người chuyển mắt đi chỗ khác, không nói câu nào nữa.

Nghỉ ngơi được một lát, hai người lại tiếp tục hành trình. Người tu đạo sau khi độ Thiên kiếp thì linh khí trong khí hải đã trở thành thể long chứ không còn là trạng thái khí hổ độn như chưa độ kiếp. Loại trạng thái linh khí chưa độ kiếp này không hề bền bỉ. Chỉ đi một giờ sau, Lâm Ngọc Linh lại trở nên mệt mỏi. Tả Đăng Phong thấy thế không đành lòng, liền tới nghỉ chân ở nhà trọ trong Huyền Thành.

Tả Đăng Phong chỉ cần một gian phòng. Giường, hân nhường cho Lâm Ngọc Linh còn bản thân thì ngồi trên ghế đá tọa luyện khí. Lâm Ngọc Linh cảm ơn một tiếng rồi nằm vật ra giường nghỉ ngơi, cũng không mời Tả Đăng Phong lên giường nghỉ cùng.

Sáng hôm sau, Tả Đăng Phong vẫn còn đang chớp mắt, Lâm Ngọc Linh đã tỉnh dậy, đi tới trước mặt hân. Tả Đăng Phong mở mắt ra liền nhìn thấy bàn tay nàng đang vươn ra trước mặt.

- Cho em mấy đồng.

Lâm Ngọc Linh nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền lấy đồng đại dương cho nàng. Trên người nàng không có tiền cho nên Tả Đăng Phong vẫn phải cho nàng một ít.

Lâm Ngọc Linh nhận lấy rồi quay người xuống lầu. Tả Đăng Phong không hỏi nàng làm gì, nàng cũng không nói.

- Này bán mút quả, đừng có đi!

Thanh âm của Lâm Ngọc Linh từ dưới lầu truyền tới.

Tả Đăng Phong nghe vậy mới biết Lâm Ngọc Linh đi mua mút quả. Con gái là thế đấy, thích ăn vặt! Vu Tâm Ngữ cũng thế nhưng nàng ấy thích ăn những quả táo chín hơn.

Ngay khi Tả Đăng Phong nhớ lại chuyện cũ, chuẩn bị đắm chìm trong đau lòng thì hân mơ hồ nghe được một âm tiết quen thuộc mà xa lạ. Thanh âm truyền tới từ ngoài một dặm, Tả Đăng Phong lập tức ngưng thần lắng nghe. Trong tiếng ồn ào trên phố phường, hân nghe được chút âm tiết bất đồng với người khác.

- Ying kei ka lei wa qimi nuo không tuo xinji tei lu nuo?

Tả Đăng Phong nghe được một người nam nói tiếng Nhật. Thanh âm của đối phương đã cố ý giảm xuống nhưng Tả Đăng Phong vẫn có thể nhạy bén nhận ra người này là Đăng Khi. Đây không phải là do từ thanh âm đoán được mà là do phương thức phát âm tiếng Nhật. Câu vừa rồi có nghĩa là “Anh Tử, em, anh ta tin không?” Đây là thói quen nói chuyện của người Nhật, nếu đổi lại là tiếng Trung thì sẽ là: “Anh Tử, anh ta tin tưởng em không?” (Nói chung là ngữ pháp ngược nhau.)

- Xin ji tei lu.

Lâm Ngọc Linh đáp lại, ý là “có tin”.

Đối thoại của hai người khiến Tả Đăng Phong xác định được phân tích lúc trước của mình. Lâm Ngọc Linh đích xác là em gái của Đăng Khi nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không định hành động thiếu suy nghĩ vào lúc này, chỉ nhú mày, ngưng thần lắng nghe.

- Anh ta không bắt nạt em chứ?

Đăng Khi hỏi.

- Không ạ.

Lâm Ngọc Linh hay đúng ra là Đằng Khi Anh Tử (Fujisaki Clara) dừng lại một lát rồi mới thấp giọng trả lời.

- Trong viên tsubaki thứ hai có Natri xyanua mãn tính. Nó sẽ từ từ làm thối rữa phổi của hần.

Nghe Đằng Khi nói, Tả Đằng Phong lập tức ghé sát vào bên tường, nhìn xuống ngoài phố. Hần liền nhìn thấy Đằng Khi hóa trang thành một tên bán hồ lô, đang đưa cho Lâm Ngọc Linh một chuỗi đường hồ lô. “Tsubaki” trong tiếng Nhật có nghĩa là quả sơn trà. Ý Đằng Khi nói như vậy có nghĩa là viên thứ hai trong chuỗi đường hồ lô có độc.

- Khi nào thì phát tác?

Lâm Ngọc Linh hỏi.

- Bây giờ ăn vào thì sẽ chết trong vòng ba năm. Vinh dự của Đằng Khi gia tộc đều nhờ cả vào em.

Đằng Khi móc vài đồng tiền lẻ trong túi quần ra trả rồi xoay người đi.

Tả Đằng Phong lại trở về chỗ ngồi, suy ngẫm xem tiếp theo mình nên làm cái gì. Hần không dám mang theo Lâm Ngọc Linh nữa, chẳng khác nào đánh răng cho hổ, rửa dĩa cho beo, tập bơi với cá mập và đào bom bán đồng nát... cũng không biết là sẽ bị tính kế khi nào.

Giờ phút này Tả Đằng Phong đã động sát cơ. Không chỉ vậy, hần thậm chí còn muốn chặt cụt tay chân, lột da mặt của Lâm Ngọc Linh. Hần không phải là một tên giết người biến thái mà chỉ muốn dùng biện pháp này tiết hận thôi.

Chốc lát sau, Lâm Ngọc Linh cầm mút quả về, vẻ mặt vẫn như thường không có vấn đề gì. Mút quả tổng cộng tám viên đã bị nàng cắn mất một nửa viên đầu.

- Chỗ làm việc trước kia của anh cũng có một cây sơn trà. Quả sơn trà ăn rất ngon nhưng mùi hoa của nó thì lại chẳng ra gì.

Tả Đằng Phong cười nói.

- Ném thử miếng.

Lâm Ngọc Linh đưa chuỗi đường hồ lô tới bên miệng, dừng lại một lát rồi cũng không cắn nốt nửa còn lại của quả sơn trà kia.

- Nào, anh ăn một nửa, em ăn một nửa.

Lâm Ngọc Linh chần chờ một lát rồi đưa nửa quả sơn trà còn lại tới bên miệng Tả Đằng Phong.

Tả Đằng Phong thấy thế liền ngẩng đầu cười với nàng, há mồm cắn nửa quả sơn trà kia. Huyền Âm chân khí bên tay phải vừa ngưng tụ được tán đi.

- Quả sơn trà liệu có sâu không?

Lâm Ngọc Linh rút quả sơn trà thứ hai ra, sau đó vung tay, ném nó ra ngoài cửa sổ.

- Quả sơn trà rất ít khi có sâu. Đi thôi, ra ngoài ăn chút gì đó.

Tả Đằng Phong vác cái rương gỗ lên lưng. Hành động của Lâm Ngọc Linh khiến hần thực nghi hoặc. Đằng Khi cho nàng độc được mãn tính, cho dù ăn trong thời gian ngắn cũng sẽ không phát tác. Vì sao Lâm Ngọc Linh lại đối ý vào thời điểm mấu chốt?

Ăn xong điểm tâm, hai người lại chạy về phía Tây lần thứ hai. Rất nhanh, họ đều tiến vào cảnh nội của An Huy. Đây là địa điểm liên lạc cuối cùng của nàng với Đằng Khi trên biên cảnh Huyền Thành, nếu không hần cũng không nói là tất cả sau này phải nhờ vào nàng.

Dọc đường đi, Tả Đằng Phong đi không nhanh. Hần một mực suy nghĩ một chuyện, Lâm Ngọc Linh vì sao có cơ hội hạ độc lại buông tha vào thời khắc cuối cùng đó. Đây là vấn đề vẫn luôn khốn hoặc Tả Đằng Phong. Tuy rằng hần không biết Natri xyanua là gì nhưng hần có thể khẳng định chất độc mãn tính này vô sắc vô vị. Nói cách khác, hạ độc sẽ không gây nguy hiểm cho nàng, cũng không ảnh hưởng tới chuyện hần mang nàng đi tìm kiếm mười hai địa chỉ. Lâm Ngọc Linh vì sao lại từ bỏ việc hạ độc?

Cứ như thế hết ba ngày, cuối cùng, hần nghĩ tới một đáp án mà chính hần cũng không thừa nhận, Lâm Ngọc Linh chắc là thực sự thích hần. Lúc trước, ở bệnh viện giáo hội, hần từng nhìn thấy thân thể của Lâm Ngọc Linh. Tuy rằng còn cách một khoảng cách nhưng Tả Đăng Phong vẫn lơ đãng nhìn qua khe hở riêng tư của Lâm Ngọc Linh. Trước đó, Tả Đăng Phong mới chỉ nhìn qua hai thân thể của phụ nữ. Một người là Hồ Thiên yêu đương vụng trộm với phó huyện trưởng, một người là vợ hần Vu Tâm Ngữ. Khi hần liếc nhìn khe hở kia, rõ ràng vẫn còn nguyên vẹn. Lâm Ngọc Linh vẫn còn là một cô gái, mà cô gái thì sẽ càng dễ xúc động hơn đàn bà.

Trong lòng có ý nghĩ như vậy, Tả Đăng Phong liền mất đầu bí mật quan sát vẻ mặt của Lâm Ngọc Linh. Tuy rằng nàng ngụy trang rất tốt nhưng ánh mắt nhạy bén của Tả Đăng Phong vẫn nhận ra, thỉnh thoảng trên khuôn mặt xinh đẹp kia lại xuất hiện nét hổ thẹn. Phát hiện này càng khiến nội tâm của Tả Đăng Phong thêm mâu thuẫn.

Tiến vào bên ngoài Thần Nông, người liền mất dấu vết. Bóng đêm buông xuống, hai người đành phải tìm chỗ trú trong sơn động.

Đốt xong lửa trại, tẻ lấy lương khô ra đưa cho Lâm Ngọc Linh. Lâm Ngọc Linh nhận lấy, thông thả ăn, cùng lúc đó đưa mắt nhìn chằm chằm ngọn lửa bập bùng, không biết đang suy nghĩ gì.

- Trước mắt còn chưa vào núi, em đối ý vẫn còn kịp.

Tả Đăng Phong nói. Hần không muốn mang theo Lâm Ngọc Linh đi nữa, lý do rất đơn giản, Lâm Ngọc Linh có thể thực sự thích hần. Tả Đăng Phong đâu thể nhẫn tâm hại một cô gái thích mình cho được. Hần biết rõ bản thân mình là người mềm lòng, đến phút cuối không thể hạ ngoan thủ.

- Anh chê em liên lụy anh sao?

Lâm Ngọc Linh quay đầu hỏi.

- Không! Anh hỏi em mấy vấn đề, hi vọng em nói thật.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc rồi mới nói. Hần chuẩn bị ngựa bài với Lâm Ngọc Linh.

- Hỏi gì?

Lâm Ngọc Linh bỏ lương khô xuống.

- Tên thật của em là gì?

Tả Đăng Phong không nhìn thẳng vào Lâm Ngọc Linh, tay tăng thêm lửa, miệng thì tùy ý hỏi.

Lâm Ngọc Linh nghe vậy cũng không trả lời ngay. Nàng rất thông minh, biết Tả Đăng Phong sẽ không vô duyên vô cớ hỏi như vậy.

- Tên thật của cô là gì?

Tả Đăng Phong chờ một lát rồi lại hỏi thêm lần nữa.

- Vì sao anh lại hỏi như vậy?

Lâm Ngọc Linh nhú mày hỏi lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền nhìn nàng cười cười, không trả lời câu hỏi của nàng. Kỳ thực, câu hỏi của nàng đưa ra chẳng qua là để trì hoãn thời gian, căn bản không cần câu trả lời.

Tả Đăng Phong nhìn thẳng vào Lâm Ngọc Linh khiến nàng chau mày. Tả Đăng Phong có thể đoán được lúc này nàng đang nghĩ là hần đã phát hiện ra điều gì đó.

- Người Việt Nam có câu “quá tam ba bận”. Tôi hỏi lần cuối, tên thật của cô là gì?

Nụ cười của Tả Đăng Phong đã trở nên lạnh lẽo.

- Anh Tử.

Lâm Ngọc Linh trầm mặc thật lâu sau, rốt cục cũng thở dài, mơ miệng.

- Họ gì?

Tả Đăng Phong bình tĩnh truy vấn.

- Đăng Khi.

Đăng Khi Anh Tử nhăm hai mắt lại.

114. Q.2 - Chương 114: Thả Hổ Về Rừng(1)

- Đăng Khi Chính Nam là anh trai cô?

Tả Đăng Phong lại vút thêm củ vào đồng lửa.

- Đúng thế.

Đăng Khi Anh Tử mở mắt. Tả Đăng Phong không tức giận khiến nàng bất ngờ.

- Cô có biết ai giết chết vợ tôi không?

Tả Đăng Phong đã đoán trước được thân phận của Đăng Khi Anh Tử cho nên hắn không suy nghĩ gì nhiều nữa.

- Anh ấy nói, cái chết của vợ anh là do anh ấy tạo ra.

Thanh âm của Đăng Khi Anh Tử rất bình tĩnh.

- Cô đi đi.

Tả Đăng Phong vươn tay bế 13 đang nằm dựa vào Đăng Khi Anh Tử.

- Anh không giết tôi?

Đăng Khi Anh Tử nghe vậy rất là giật mình. Nàng không nghĩ là Tả Đăng Phong sẽ thả nàng đi.

- Không giết!

Tả Đăng Phong nhìn chăm chú vào cây củ đỏ rực giữa đồng lửa.

- Tôi lừa anh như vậy, vì sao anh lại thả tôi đi?

Đăng Khi Anh Tử nhíu mày truy vấn. Tả Đăng Phong bình tĩnh khiến cho nàng không biết hắn đang suy nghĩ gì.

- Cô giúp tôi vá áo choàng, không để cho tôi ăn viên sơn trà thứ hai kia.

Tả Đăng Phong trả lời đơn giản mà thẳng thắn.

- Làm sao anh biết trong quả sơn trà có độc?

Đăng Khi Anh Tử kinh ngạc.

- O lei si go ku tuo o i ko lo nuo o. To ti ku e lu.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khỏ. Lời của hắn có nghĩa là: “Tôi có thể nghe được thanh âm từ rất xa.”

- Anh biết ngôn ngữ của chúng tôi?

Đăng Khi Anh Tử trợn mắt há mồm, ngạc nhiên nghe thấy tiếng NB phát ra từ miệng Tả Đăng Phong.

- Đúng thế, nhưng tôi thích nói bằng ngôn ngữ của đất nước tôi hơn.

Tả Đăng Phong dùng tiếng NB trả lời.

Đăng Khi Anh Tử nghe vậy thì không nói thêm lời nào nữa. Tả Đăng Phong một lần rồi lại một lần làm cho nàng khiếp sợ, khiếp sợ đến nỗi không suy nghĩ được.

- Ngoài ra, tù phạm trên ba chiếc xe tải còn lại đều bị chặn miệng. Cô cố ý trúng đạn để tôi chiếu cố cô. Đặc điểm dùng cơm của cô cũng không giống với người TQ. Khi cô uống say, tôi đã phát hiện ra một vết sẹo rất nhỏ trên cổ cô. Bắt đầu từ giờ khắc đó, tôi biết cô tiếp cận tôi là có mục đích. Tôi còn biết hai thân phận của cô: ninja NB, đại úy lục quân, Thời điểm mà cô cướp đao võ sĩ thì tôi đã biết cô am hiểu sử dụng loại binh khí này. Lúc đó, tôi đã nghĩ mang cô theo để lợi dụng cô, sau đó tôi lại nghe được cuộc trò chuyện giữa cô và anh trai cô. Nếu cô thực sự đưa cho tôi quả sơn trà thứ hai đó, thì cô đã không còn ngồi ở đây được nữa rồi. Nhưng cô không đưa vậy nên cô còn sống.

Tả Đăng Phong thở dài, lắc đầu.

- Vì sao anh không tiếp tục lợi dụng tôi?

Thanh âm của Đăng Khi Anh Tử hơi run lên. Kế hoạch bọn họ bố trí tỉ mỉ tới vậy nhưng tới cuối cùng vẫn là thất bại. Bọn họ đã đánh giá thấp Tả Đăng Phong, xem nhẹ chỉ số thông minh của hắn, coi thường sự trung thủy của hắn đối với vợ mình.

- Cô không hại tôi, tôi cũng không đành lòng lợi dụng cô. Cô đi đi! Lòng tôi không bình tĩnh như vẻ bề ngoài vậy đâu. Nếu cô không đi thì tôi sẽ đổi ý đấy.

Tả Đăng Phong vuốt ve cái đầu của 13.

- Thả tôi đi như vậy là vì anh thích tôi, đúng không?

Đăng Khi Anh Tử nhìn thẳng vào Tả Đăng Phong.

- Tôi chỉ thích bộ dáng giống vợ tôi thôi. Cô đừng tưởng tôi sờ ngực cô là do động tâm với cô. Tôi chỉ muốn xác định cô có phải ninja hay không thôi. Chẳng phải ninja thì hay có thói quen buộc ngực hay sao.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Đăng Khi Anh Tử. Đúng như hắn nói, lúc này hắn đang kiệt lực áp chế lửa giận bùng lên trong lòng. Đăng Khi Anh Tử là em gái của Đăng Khi Chính Nam - kẻ đã làm cho hắn tan cửa nát nhà. Hắn bình tĩnh ngồi nói chuyện với em gái của kẻ địch thế này thật phải xin lỗi Vu Tâm Ngữ.

Đăng Khi Anh Tử nghe vậy, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện vẻ tuyệt vọng. Nàng nghiêng người dựa vào vách đá, không tiếp tục mở miệng nữa.

- Tôi biết cô tới gần tôi là để tôi giúp các cô tìm kiếm sáu con động vật dương chúc. Tôi cũng biết cô và anh trai cô khổ tâm phí sức bố trí cạm bẫy. Tôi không giết cô đã là phá lệ lắm rồi. Khuôn mặt cô quá giống với vợ tôi, nếu để tôi nhìn lại lần nữa, tôi sẽ tự tay lột nó xuống.

Tả Đăng Phong nhú mày, mở miệng.

- Anh trai tôi và tôi làm tổn thương người nhà của anh vì thế tôi muốn bù đắp lại lỗi lầm của chúng tôi. Xin anh cho tôi cơ hội này, xin anh đấy!

Đăng Khi Anh Tử xoay người nhìn Tả Đăng Phong.

- Nợ máu chỉ có thể trả bằng máu. Cô đi đi, không cần tiếp tục ở trước mặt tôi nữa.

Tả Đăng Phong nghiêng đầu đi chỗ khác, không tiếp tục nhìn nàng nữa. Tả Đăng Phong không phải người ngu. Hắn không thể làm trái lương tâm cho rằng Đăng Khi Anh Tử đi theo hắn là còn có ý đồ riêng. Kế hoạch của nàng đã bị hắn vạch trần, Đăng Khi Anh Tử đã biết rõ có đi theo hắn thì hắn cũng sẽ không đi tìm sáu con động vật dương chúc. Nhưng mà nàng vẫn muốn đi theo, điều này nói lên tình cảm của nàng dành cho hắn. Kỳ thực, từ thời khắc nàng ném quả sơn trà đó ra khỏi cửa sổ, Tả Đăng Phong đã biết nàng thực sự thích mình. Đây là điều Tả Đăng Phong sợ nhất.

Người xưa có câu: khó nhận nhất là ơn người đẹp. Tả Đăng Phong sẽ không cô phụ người đối tốt với chính mình. Sau khi Vu Tâm Ngữ chết, hắn luôn làm theo nguyên tắc không nợ thế nhân cũng không nhường nhân thế. Cho nên hắn mới cố chấp đưa hạt đậu vàng kia về cho Ngọc Phát. Nguyên nhân Ngọc Phát không tiếp nhận, hắn cũng hiểu rõ. Ngọc Phát hi vọng hắn nếu chẳng may không thể cứu sống Vu Tâm Ngữ cũng có thể để hắn tạm buông tay, miễn cho hắn không còn gì níu kéo mà đi tìm cái chết. Đăng Khi Anh Tử tuy rằng từ đầu tiếp cận hắn là có động cơ nhưng hiện tại tình cảm của nàng là sự thật. Điều này làm cho Tả Đăng Phong cực kỳ phiền não.

Đặng Khi Anh Tử nghe vậy thì không nói nữa nhưng nàng cũng không đi. Khuôn mặt mang vẻ cầu khẩn quay về phía Tả Đặng Phong. Tả Đặng Phong mặc dù tỏ ra rất hung ác nhưng hấn làm sai một động tác, đó là hấn không dám nhìn thẳng vào nàng, phải rời mắt đi. Điều này chứng tỏ, hấn mềm lòng.

- Tôi không muốn lợi dụng cô... hãy đi đi!

Trầm mặc một lúc lâu, Tả Đặng Phong mới lắc đầu mở miệng. Cổ ngữ có câu: “Kế chu lang an thiên hạ, vừa mất phu nhân lại thiệt quân”. Nói rất đúng! Đông Ngô Tôn Quyền nghe kế của Chu Du, mượn danh nghĩa kén rể cố gắng giam Lưu Bị làm nhân chứng. Kết quả em gái Tôn Quyền là Tôn Thượng Hương lại coi trọng Lưu Bị, chẳng những không giam hấn lại mà còn bỏ chạy theo. Tình hình trước mắt này chẳng phải rất giống sao. Đặng Khi phái em gái mình đi và em gái hấn cũng coi trọng Tả Đặng Phong. Nhưng mà Tả Đặng Phong hấn không phải Lưu Bị. Lưu Bị cả đời cưới bốn người vợ, tham tài cưới Mi phu nhân, háo sắc cưới Cam phu nhân, tranh địa bàn cưới Tôn phu nhân, vì lời kéo nhân tâm mà cưới Ngô quả phụ. Lòng dạ vĩ nhân rộng lớn nên mới cưới bốn vợ, còn hấn hẹp hòi chỉ cần mình Vu Tâm Ngữ thôi. Hấn không cần ai ngoài nàng, càng không cần làm em rể Đặng Khi.

Đặng Khi Anh Tử nghe vậy, vẫn không động đậy, cũng không nói gì nhưng vẻ khẩn cầu trong mắt càng đậm thêm. Đôi mắt nàng đã phấp hờng.

- Vợ của tôi đã cứu tôi. Hiện tại là lúc tôi quay lại cứu cô ấy. Cô đi theo sẽ làm tôi phân tâm, loạn lòng. Tôi biết tâm ý của cô cho nên tôi mới không giết cô. Nhưng điều đó không đại biểu rằng tôi thích cô. Đi nhanh lên, đừng để tôi đổi ý.

Tả Đặng Phong rốt cục rống to lên. Hấn là một người đàn ông, một người đàn ông bình thường. Phải đối mặt với một người có khuôn mặt giống với vợ mình như đúc thế, hấn làm sao lại không có chút cảm giác nào. Nhưng loại cảm giác này làm hấn có cảm giác tràn ngập tội lỗi.

Đặng Khi Anh Tử thấy hấn tức giận. Rơi vào đường cùng, nàng đành đứng lên rời khỏi sơn động. Sơn động này không sâu, Tả Đặng Phong nghe được tiếng bước chân liền đoán ra Đặng Khi Anh Tử rời đi không xa mà chỉ cách sườn đông sơn động vài chục bước.

Con người là loài động vật quần cư cho nên vẫn luôn muốn tìm bạn cho mình, đây là bản tính trời sinh. Tả Đặng Phong áp chế phần bản tính này cho nên hấn luôn có thể bốn ba khắp nơi tìm kiếm người yêu đã chết. Cái này giống như nỗi sợ hãi vậy, mỗi người đều có, cái gọi là người dũng cảm thực ra không phải là không có sợ hãi mà là khắc chế nỗi sợ trong lòng mình thôi.

Bộ dạng của Đặng Khi Anh Tử rất giống Vu Tâm Ngữ. Khuôn mặt đó cứ thế tiến thẳng vào trong lòng hấn, tuyến phòng ngự tâm lý của hấn không hề đề phòng khuôn mặt này. Hấn không thể kháng cự lại được, dù biết rõ là giả nhưng vẫn không thể.

Đặng Khi Anh Tử là loại người thế nào, Tả Đặng Phong không biết. Nàng trải qua chuyện gì, Tả Đặng Phong cũng không rõ ràng lắm. Trong lòng nàng, Tả Đặng Phong là một bí mật to lớn mà trong lòng hấn, Đặng Khi Anh Tử cũng là một dấu chấm hỏi to đùng, Tả Đặng Phong không muốn là quá rõ mọi chuyện với bằng vì hấn thực sự không thích nàng. Giờ phút này, mâu thuẫn trong lòng hấn cũng không phải là có bỏ được Đặng Khi Anh Tử hay không mà là có rời xa được khuôn mặt kia hay không.

Tả Đặng Phong biết lòng mình rối rắm nhưng hấn càng biết lòng Đặng Khi Anh Tử càng bết bát hơn. Cạm bẫy vốn thiết lập tốt lại bị người ta phá nát hơn nữa đối phương lại còn độ lượng tha cho nàng, làm nàng vừa hổ thẹn vừa cảm động.

Tả Đặng Phong lấy lại tinh thần, phát hiện 13 chẳng biết từ lúc nào đã chạy ra khỏi sơn động. Hấn nghiêng ta lắng nghe liền phát hiện nó chạy đến chỗ Đặng Khi Anh Tử. Tả Đặng Phong nhú mày, đứng dậy ra khỏi sơn động, tới gần đại thụ Đặng Khi Anh Tử đứng.

- Cô đi theo tôi thì tôi cũng sẽ không đi tìm kiếm sáu con động vật dương chúc giúp cô đâu.

Tả Đặng Phong nói với Đặng Khi Anh Tử đang đứng trong chỗ bí mật.

- Tôi biết.

Đặng Khi Anh Tử gật đầu, mở miệng.

- Sau này giáp mặt với anh trai cô, tôi sẽ giết anh ta.

Tả Đăng Phong lại hắt thêm một chậu nước lạnh.

- Tôi muốn bù đắp.

Giọng của Đăng Khi Anh Tử rất kiên định.

- Không có cách nào bù lại.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Nhất định có! Tôi biết chuyện anh không biết!

Đăng Khi Anh Tử chuyển mắt nhìn Tả Đăng Phong.

- Chuyện gì?

Tả Đăng Phong nhú mày, hỏi.

- Chuyện về 12 địa chi.

Đăng Khi Anh Tử nói.

- Tôi không muốn hợp tác với cô, cũng không muốn cho cô đi theo tôi. Cô vá áo cho tôi, tôi chiều cổ cô một tháng. Chúng ta hòa nhau. Cô ném quả sơn trà độc đi cùng với mấy lời thành thật hôm nay đã đổi lấy sự khoan dung của tôi! Chúng ta vẫn hòa nhau. Cô đi đi.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

- Trước kia tôi không thế này! Tôi cũng biết vì sao tôi lại mềm lòng với anh. Chúng ta còn có thể gặp lại, đến lúc đó anh đừng hạ thủ lưu tình, tôi cũng sẽ thế.

Đăng Khi Anh Tử ngưng trọng nhìn Tả Đăng Phong một cái rồi xoay người đi xuống dưới chân núi.

Tả Đăng Phong nhìn theo hướng nàng rời đi. 13 ngẩng đầu nhìn hai người rồi cuối cùng kiên định đứng bên Tả Đăng Phong.

Đợi cho tới khi Đăng Khi Anh Tử khuất bóng, Tả Đăng Phong mới trở lại sơn động. Trong sơn động còn lưu lại hơi thở của Đăng Khi Anh Tử. Người đàn bà này khiến lòng hắn hỗn loạn. Hắn phải cố gắng lắm mới đưa ra được lựa chọn chính xác. Lúc trước, Ngân Quan đã từng nói, nếu rời khỏi người đàn bà này, hắn sẽ hiếu sát thị huyết. Thực ra, Ngân Quan đúng là giỏi xem tướng. Hắn kiểm chế là vì khuôn mặt của Vu Tâm Ngữ kia. Vu Tâm Ngữ chết, hắn cũng đi vào tà đồ, không quan tâm thiện ác, sát phạt chỉ tùy tâm.

Nghĩ tới đây, Tả Đăng Phong đột nhiên nhớ tới điều gì đó. Hắn nhảy bèn bắt được ý tưởng chợt lóe lên đó. Đăng Khi Anh Tử là một ninja, tính cách của nàng có chút gì đó tương tự với Tam Xuyên Tổ, tàn nhẫn chuyên chú, vì đạt được mục đích mà không từ chút thủ đoạn nào. Nhưng từ khi nàng đổi thành bộ dáng của Vu Tâm Ngữ, tính tình vô hình phát sinh biến hóa, thậm chí còn sinh thiện cảm với hắn. Chẳng lẽ bộ dáng của Vu Tâm Ngữ lặng yên ảnh hưởng tới tính tình của nàng?

Nhưng mà đó chẳng qua chỉ là ý tưởng bởi vì lâu sau gặp lại, nàng đã không còn là khuôn mặt đó nữa.

115. Q.2 - Chương 115: Gặp Nhau Giữa Núi Rừng

Trong sơn động tránh gió, đóng lửa ấm áp. Sau khi đuổi Đăng Khi Anh Tử đi, Tả Đăng Phong cảm thấy mất mát một cách khó hiểu. Ở với nhau hơn một tháng, hắn đã quen với sự tồn tại của nàng. Bỗng nhiên lúc này không có ai nói chuyện cùng, Tả Đăng Phong đột nhiên cảm thấy tỉnh mạch.

Người ở cùng với người đôi khi là một loại tập quán. Tả Đăng Phong sợ nhất là trong vô hình, hắn dưỡng thành thói quen ở với Đăng Khi Anh Tử, cho nên mới vội vàng vạch trần mọi chuyện, nhẫn tâm đuổi nàng

đi. Hắn có tâm tư tỉ mỉ, chuyện vừa xảy ra thì đã lo lắng cho chuyện sau này. Hắn biết nếu mình ở cùng một chỗ với Đằng Khi Anh Tử thì nội tâm chắc chắn sẽ phát sinh vướng mắc. Hắn cần phải ngăn chặn rắc rối có thể xuất hiện này, hoàn toàn cắt đứt tình cảm có thể phát sinh.

Mỗi người đều có hai mặt cảm tính và lý tính, Tả Đằng Phong cũng thế. Bản tính muốn sống quần cư của Tả Đằng Phong làm hắn có khát vọng muốn tìm kiếm một người phụ nữ của chính mình nhưng lý trí lại nói cho hắn biết hắn làm vậy là có lỗi với người đã chết.

Giờ khắc này, Tả Đằng Phong đang oán giận chính mình. Vì sao lại phải nghĩ xa như vậy? Vì sao phải loại bỏ hết mọi nguy hiểm có thể xảy ra? Nếu hắn không như vậy thì có phải lúc này Đằng Khi Anh Tử vẫn còn ở chỗ này nói chuyện với hắn không. Hắn cũng sẽ không tịch mịch thế này. Nhưng đồng thời, cũng chính lúc này, Tả Đằng Phong lại cực độ khẳng định chính mình, phát hiện nguy hiểm thì cần phải diệt tận gốc, rõ ràng tàn nhẫn, tuyệt đối không thể lưu luyến theo lối bịt tai trộm chuông. Hành động không phụ người đã chết này vi phạm với bản tính bình thường của con người, làm cho hắn cảm thấy mình đã siêu việt thường nhân. Giờ phút này, Tả Đằng Phong càng thêm tự tin. Hắn tự tin vì đã tự nghiêm khắc với chính bản thân.

Rất lâu sau, Tả Đằng Phong thu hồi những suy nghĩ vẩn vơ, tiện tay thêm mấy thanh củi vào ngọn lửa. Mắt thoáng nhìn tới bên cạnh tảng đá còn đặt một miếng bánh nướng. Đây là miếng bánh hắn lúc trước đưa cho Đằng Khi Anh Tử, trên đó còn có dấu răng của nàng. Giờ khắc này, Tả Đằng Phong lần thứ hai cảm thấy tịch liêu, nhưng mà ý nghĩ này chỉ chợt lóe lên liền biến mất. Hắn còn cảm thấy may mà đã đuổi nàng đi, nếu không có lẽ hắn sẽ chậm rãi có lỗi với Vu Tâm Ngữ.

Tả Đằng Phong cầm miếng bánh có dấu răng kia lên, vung tay ném vào lửa. Nhưng mùi hương Đằng Khi Anh Tử lưu lại trên miếng bánh dường như đã lây dính sang tay, làm tâm hắn phiền muộn. Tả Đằng Phong lắc đầu thở dài, lấy một miếng bánh khác trong rương gỗ ra ăn.

Ăn vào sẽ làm cho lòng người trở nên tốt đẹp. Ăn hết một miếng bánh, cô độc và hỗn loạn trong lòng Tả Đằng Phong đã trở thành hư không. Hắn đã đưa ra quyết định chính xác. Vu Tâm Ngữ đã chết rồi, đã không thể làm bạn bên cạnh hắn nữa rồi... Nhưng không thể làm bạn không có nghĩa là Vu Tâm Ngữ không muốn làm bạn, nàng chỉ là không thể mà thôi. Vậy nên Tả Đằng Phong không trách nàng.

Ăn no, Tả Đằng Phong nằm ngửa ra nghỉ ngơi. Một đêm không xảy ra chuyện gì, cho tới hừng đông, Tả Đằng Phong tìm một nguồn nước rửa mặt. Sau này chỉ cần điều kiện cho phép, hắn sẽ tận khả năng cải thiện dinh dưỡng của mình. Mục đích đã kiên định, không cần phải cả ngày khốn khổ, mặt ủ mày chau với thâm thù đại hận như vậy nữa.

Vệ sinh sạch sẽ, Tả Đằng Phong mang theo 13, tiếp tục đi về hướng Tây. Hồ Bắc tuy thuộc Nam Phương nhưng đại bộ phận khu vực của nó là ở phía Bắc Trường Giang. Mùa đông sắp đến, nhiệt độ ở đây rất thấp nhưng Tả Đằng Phong không sợ lạnh. Mùa đông, hầu hết các loại rắn, côn trùng, chuột, kiến đều ẩn thân, hắn có thể không chút kiêng kỵ bước đi mà không lo con gì cắn.

13 ngồi xổm trên đầu vai hắn. Tả Đằng Phong đã có thói quen mang nó như vậy. Tuy rằng nó rất béo nhưng thể tích lại không lớn lắm, thuộc loại phát triển bề ngang. Dù vậy trông 13 ngồi xổm trên bả vai cao ngất của Tả Đằng Phong vẫn rất chi là buồn cười. Ngay từ đầu, Tả Đằng Phong cũng không nghĩ nhiều, sau này dần nổi lên nghi hoặc. 13 ngồi xổm trên vai hắn thật tự tại, điều này chứng tỏ rằng lúc trước nó cũng từng ngồi trên vai người khác. Tả Đằng Phong không tin chủ nhân trước kia của 13 cũng nuông chiều nó như vậy, để mặc ột con mèo béo ở trên vai mình. Bởi vậy, Tả Đằng Phong cảm giác 13 được chủ nhân cũ nuôi lớn, cho ngồi trên vai từ nhỏ nhưng sau này lớn lên thì không thể tiếp tục ngồi nữa.

Mùa đông phủ xuống vùng núi, Tả Đằng Phong cảm giác mình đến thật đúng lúc. Phần lớn lá cây đều rụng sạch, liếc mắt một cái là có thể nhìn rất xa. Tả Đằng Phong dành thời gian tìm tòi ở phía trước. Thời tiết ngày càng trở lạnh, hắn lo lắng trong núi sẽ có tuyết.

So sánh với vùng Hồ Nam Tương Tây, động vật ở đây tương đối bình thường. Qua vài ngày, Tả Đằng Phong phát hiện ra một điều kỳ quái. Trong núi thỉnh thoảng sẽ có những động vật màu trắng như gấu trắng, khỉ trắng, thậm chí còn có cả quạ trắng... Mấy động vật này cũng không phải là một quần thể đặc thù mà là một đám động vật bị biến dịch bạch hóa. Biến dị này cũng không khách chứng bạch tạng của con người cho lắm, nếu như có mấy cá thể đặc biệt thì cũng thôi nhưng kỳ lạ là căn bệnh “bạch tạng” này lây lan trên diện rộng.

Động vật vì sao lại có hiện tượng này, Tả Đăng Phong không biết nhưng hẳn lại biết con người vì sao lại có bệnh bạch tạng. Chứng bệnh này là di truyền, kết hôn họ hàng gần rất dễ xuất hiện quái bệnh này. Dùng lý luận của loài người tới so sánh, Tả Đăng Phong nghĩ đám động vật này có lẽ bị bạch hóa là do giao phối họ hàng gần.

Động vật không giống người. Loại tình cảm cảm kị khiến cho người ta buồn nôn vẫn có thể hay thấy ở thế giới loài người nhưng động vật chúng không làm như vậy. Bản năng trời sinh khiến chúng cực lực phòng ngừa chuyện giao phối gần. Mảnh rừng nguyên thủy này có diện tích cực lớn, hai rìa Tây Bắc đều giáp với rừng rậm khác, nhìn về phương Nam là sông Trường Giang. Mặc dù mùa đông dòng sông không kết băng nhưng vẫn có mùa nước cạn. Động vật nơi này hoàn toàn có thể giao phối với động vật bên ngoài, vì sao chúng nó không đi ra ngoài kiếm bạn tình.

Bởi vì lúc trước đã biết chỗ này tồn tại trận pháp cho nên Tả Đăng Phong không khỏi hoài nghi việc động vật giao phối gần liệu có liên quan đến sự tồn tại của trận pháp hay không. Khả năng này rất lớn! Bởi vì động vật không muốn giao phối họ hàng gần không có nghĩa là chúng không biết. Nếu nằm trong tình huống bắt buộc phải duy trì nòi giống, chúng không thể không làm thế. Vậy vấn đề xuất hiện ở đây, cái gì ngăn trở động vật ra ngoài tìm bạn đời giao phối? Tả Đăng Phong trước mắt còn chưa nghĩ ra nguyên nhân nhưng hẳn có thể khẳng định, nếu nơi này có trận pháp thì trận pháp này nhất định có phạm vi rất lớn.

Trưa ngày thứ ba, Tả Đăng Phong đến nơi lúc trước rời đi. Ngay từ lúc đầu khi Kim Châm gọi về, hắn đã lưu một cái rương gỗ ở chỗ này. Bên trong rương có gạo và một ít sách vở. Kim Châm đưa sách cho hắn, hắn toàn ném đi nhưng mấy bộ sách trong Đồ Thư Quán thì vẫn còn. Gạo tất nhiên là không thể ăn nhưng sách thì hắn muốn lấy toàn bộ.

Sau khi tìm được rương gỗ, Tả Đăng Phong cau mày. Rương đã bị phá hư, gạo không thấy, may là sách thì vẫn còn.

Rương gỗ này được gửi đến cùng với bộ sách ở Đồ Thư Quán, vô cùng rắn chắc. Nhưng mà rương hiện tại đã bị phá thành từng mảnh nhỏ, cái này có nghĩa là bị một thứ gì đó làm hỏng. Căn cứ tình huống mép gỗ bị hỏng có thể thấy là do động vật phá. Nhưng chỉ số thông minh của động vật này không cao, nếu không nó đã trực tiếp cạy gãy khóa là được, căn bản không cần phá hư rương gỗ. Nhưng mà gạo không thấy đâu. Tả Đăng Phong nhớ rõ gạo xếp ở đây được đóng thành từng túi, có ghim miệng. Xung quanh không có hạt gạo vương vãi nào chứng tỏ con vật kia tha túi mang đi chứ không ăn tại chỗ. Biết mang đồ đi, chứng tỏ nó có đặc thù của nhân loại.

Tả Đăng Phong rất cao hứng, bởi vì từ tình huống này có thể thấy nơi này thực sự tồn tại cự nhân. Dung quốc Hồ Nam năm đó chính là bị Lô quốc cự nhân công phá thành trì. Nói cách khác, sau khi Lô quốc thắng trong cuộc chiến, Dung quốc diệt vong và Lô quốc vẫn còn hậu nhân.

Chỉ mất mỗi bộ sách về quý tiết thu đông với tiết Vũ thủy, còn lại thì không tổn hại gì. Tả Đăng Phong thu hồi toàn bộ sách sau đó tiếp tục đi tìm.

Tâm tính chuyển biến làm cho hành vi cá nhân cũng biến đổi. Lần này Tả Đăng Phong vào núi mang theo một lượng gia vị lớn. Mùa đông là mùa động vật béo tốt nhất, bởi vậy Tả Đăng Phong có thể ăn những bữa ăn thú rừng phong phú. Trong núi còn có quả dại, tươi ngon ngọt lịm, ăn mãi không biết chán. Tả Đăng Phong và 13 trải qua cuộc sống cực kỳ sung túc. Mỗi lần ăn ngon ăn no, Tả Đăng Phong đều nhớ tới Vu Tâm Ngữ. Hắn rất muốn chia sẻ những thứ này cho nàng nhưng hiện tại bên hắn chỉ có mỗi 13.

Buổi tối ngày thứ bảy, vận khí Tả Đăng Phong khá tốt. Hắn tìm được một sơn động. Vừa mới đốt lửa trại lên, từ phía Đông liền truyền tới âm thanh trầm muộn. Tả Đăng Phong nghiêng tai lắng nghe, liền phát hiện âm thanh đó là do hai loại động vật khác nhau phát ra. Một là của gấu đen, một thì giống như tiếng hô tức giận xen lẫn âm tiết đứt đoạn của con người.

Tả Đăng Phong nghiêng tai nghe trong chốc lát, sau đó đứng dậy ra khỏi sơn động, đi về phía tiếng vang. Rất nhanh, Tả Đăng Phong tìm được nơi phát ra tiếng vang. Khoảng sáu bảy dặm về phía Đông, ở chỗ sườn núi, một con gấu đen đang rít gào đối đầu với một dã nhân cao lớn.

Gấu đen tuy rất lớn nhưng chung quy vẫn là gấu. Tả Đăng Phong quyết mắt qua nó một cái rồi dừng tầm nhìn lên người dã nhân. Dã nhân cao chừng hai thước, lông toàn thân màu đen, chi dưới rất dài, hai tay

trắng kiện, trên mặt cũng có lông nhưng ngắn hơn ở nơi khác. Bộ dáng của nó giống con khỉ tới bảy tám phần. Nó có cặp răng nanh rất dài, lòi ra bên ngoài môi tới mấy tấc. Bàn chân to lớn, hình dạng tương tự như chân nhân loại. Bàn tay cũng không khác con người là mấy chỉ là to hơn rất nhiều.

Tả Đăng Phong từng căn cứ vào những câu búa để phỏng đoán thể hình của cự nhân. Hắn cảm giác cự nhân chắc phải cao từ ba tới năm mét, mà Dã Nhân trước mắt này chỉ có hai mét. Ngoài ra, tuy nó rất cường tráng nhưng căn cứ trình độ cường kiện của cánh tay cùng độ lớn nhỏ của bàn tay thì nó cũng không thể sử dụng búa đá.

Ngay khi Tả Đăng Phong vẫn còn đang suy nghĩ thì dã nhân và con gấu đen kia đã xông vào đánh nhau. Gấu đen dùng hết công kích hoang dã là cào, cắn, cắn, xé. Còn Dã Nhân thì công kích là đá, đánh xoay, quật, rõ ràng mang đặc thù nhân loại. Nó đứng thẳng lưng thì cái đầu không cao hơn gấu đen là bao, thể trọng không bằng gấu đen. Cho nên trong trận chiến này, gấu đen chiếm ưu thế.

Nhìn quá trình chiến đấu của hai bên, Tả Đăng Phong phát hiện ra dã nhân này là giống đực. Bộ phận sinh dục đã phát triển thành thực, điều này nói lên nó đã trưởng thành, sẽ không tiếp tục cao lớn nữa. Dã nhân đã trưởng thành này kém xa dã nhân trong tưởng tượng mà Tả Đăng Phong muốn tìm.

116. Q.2 - Chương 116: Hậu Duệ Cự Nhân

Dã nhân và gấu đen đấu với nhau rất lâu. Sức của gấu đen mạnh hơn nhưng dã nhân được cái linh hoạt. Tuy rằng chỉ số thông minh của dã nhân không cao lắm nhưng cũng vẫn hắc hù. Nó biết sử dụng gậy gỗ và đá tảng, đánh đi đánh lại cuối cùng vẫn làm gấu đen bể đầu.

Sau khi gấu đen chết, dã nhân có vẻ rất hưng phấn, ngửa đầu cao giọng hoan hô. Nó rõ ràng không có khả năng phát âm, âm tiết rất loạn. Hô một lúc sau, dã nhân bắt đầu ăn sống. Nó biết sử dụng những viên đá sắc nhọn để lột da, mổ bụng lấy nội tạng và lớp mỡ của con gấu. Những phần bộ vị đó khá là mềm mại, dinh dưỡng cũng cao. Trong đêm đông rét lạnh, dã nhân yên vị ở bên cạnh thi thể bốc hơi nóng của gấu đen, ăn uống ngon lành.

Tả Đăng Phong thấy nó tạm thời không có ý trở về liền vác rương gỗ trên lưng, mang theo 13 tới chỗ dã nhân ăn uống. Lúc này, nó đã ăn nó, kéo theo thi thể gấu đen đi về phía đông sườn núi.

Tả Đăng Phong đi ở rất xa phía sau. Tuy Tả Đăng Phong cảm thấy tên dã nhân này không phải cự nhân muốn tìm nhưng hắn tiếp xúc nhiều với nghiên cứu phương Tây, trong ấn tượng của hắn dòng linh trưởng không có dạng động vật nào như dã nhân. Nói cách khác, dã nhân không thuộc về mắt xích tiến hóa của tự nhiên, cho nên Tả Đăng Phong rất tò mò với nó. Vì thế hắn mới đi theo xem nó rốt cuộc là giống loài gì.

Dã nhân cố hết sức kéo theo thi thể của gấu đen đi được một đoạn rất xa, sau đó lại ngồi chồm hổm xuống ăn, ăn vài miếng rồi lại kéo đi tiếp. Động tác này của nó nói lên rằng chỉ số thông minh của nó còn kém nhân loại rất xa. Nó chỉ biết ăn bớt một bộ phận thì thi thể sẽ nhẹ hơn nhưng không biết ăn một ít như thể thì cần bản cũng không nhẹ hơn bao nhiêu.

(Dịch: Vớ vẩn, nhờ nó ăn để lấy sức thì sao.)

Dã nhân vừa đi vừa nghỉ, mãi cho tới hừng đông mới tới được một sơn động tránh gió. Hang núi này cách mặt đất một mét, ở cửa có một khối đá lớn chặn ngang. Dã nhân lúi thi thể gấu đen vào sơn động rồi không đi ra nữa.

Tả Đăng Phong luôn chở ở bên ngoài, nghiêng tai lắng nghe tiếng bước chân của dã nhân. Tiếng bước chân của dã nhân dừng lại, kèm đó là tiếng thi thể gấu đen rơi xuống đất, ước chừng dã nhân cách đây không quá mười mét. Tả Đăng Phong cẩn thận quan sát hoàn cảnh chung quanh, phát hiện chỗ này là một mảnh rừng rậm. Trong rừng rậm chỉ có cỏ dại và cây bụi gai. Cây cỏ bị dẫm thành một đường mòn hướng về phía sơn động, điều này chứng tỏ dã nhân luôn sống ở đây.

Sau khi mặt trời mọc, 13 bò lên trên cây lớn, tìm một chạc cây để ngủ. Tả Đăng Phong thì núp trong bóng tối nghe âm thanh. Dã nhân vào động một lúc lâu sau thì từ phía sơn động truyền tới tiếng ngáy, rõ ràng là nó đã ngủ.

Kiên nhẫn chờ đợi nửa giờ, Tả Đăng Phong cảm giác dã nhân đã ngủ say, liền đề khí, nhón chân đi vào sơn động. Sơn động này là do thiên nhiên hình thành, cao rộng đều chừng ba mét. Những dạng sơn động thế này tùy ý đều có thể tìm thấy ở trong khu vực Thần Nông. Tả Đăng Phong nhìn xung quanh, xác định sơn động không có gì bất thường mới khẽ bước chân đi về phía trước.

Sơn động không phải dạng hình thang, sau khi đi vào trong ba bốn mét liền rẽ sang phải. Trên lối đi có rơi vài một ít xương cốt bẻ nát. Sau khi đi qua lối rẽ là tiến tới một không gian rộng lớn dạng hình vuông, bên trong chất đống xương cốt động vật và vỏ hoa quả. Dã nhân kia nằm trên một đống cỏ rác, ngủ ngáy rất to. Thi thể gấu đen ở nơi mà nó có thể chạm tay tới. Cả không gian rất là khô ráo nhưng lại nồng nặc mùi thối.

Dã nhân ngáy to, chứng tỏ nó ngủ rất say. Tả Đăng Phong cẩn thận tìm tòi một vòng quanh sơn động, không phát hiện ra đồ vật gì từ cổ đại để lại. Có thể thấy, nơi này chỉ là nơi dã nhân sinh sống.

Ngay khi Tả Đăng Phong muốn rời khỏi sơn động, hần liền phát hiện ra, bên trong đống cỏ dã nhân nằm có một khung xương loài người hoàn chỉnh. Cả sơn động chỉ duy nhất có một bộ xương này là hoàn chỉnh. Trên khung xương bám đầy tro bụi, rõ ràng là người đã chết từ lâu.

Ở trong một sơn động vắng bóng người trông thấy một bộ xương người hiển Trần Duệ thấy nghi hoặc. Lặng yên tới gần dã nhân đang ngủ say, đưa mắt nhìn kỹ khung xương mới phát hiện nó trong tư thế nằm ngửa. Tả Đăng Phong không phải là học giả nhân loại nhưng hần vẫn có thể phán đoán đây là một bộ xương của phụ nữ, hơn nữa còn là chết vì khó sinh. Hần sử dụng phán đoán vậy là vì chỗ xương chậu của bộ xương có một bộ xương nhỏ. Xác định điểm này, Tả Đăng Phong lập tức đoán ra đây là một nữ nhân bị dã nhân bắt cóc tới. Bộ hài cốt nằm ngửa này nằm bên trong ổ của dã nhân, chứng tỏ nàng luôn bị dã nhân quấn chặt, hơn nữa còn đặt hòn đá ngoài cửa sơn động để ngăn nàng chạy trốn.

Phân tích ra chân tướng, Tả Đăng Phong lui ra. Lúc này, Tả Đăng Phong đã có hiểu biết đại khái về dã nhân. Đầu tiên, hần khẳng định số lượng của dã nhân là không nhiều, nếu không tên dã nhân giống đực này cũng không cần phải chạy đi xa để bắt phụ nữ loài người. Ngoài ra, mặc dù dã nhân có dã tính ngổ ngược, bắt phụ nữ là bởi vì nhu cầu sinh lý nhưng nó chắc hẳn là có cảm tình với người phụ nữ kia. Sau khi người phụ nữ đã chết nhiều năm vậy rồi mà nó vẫn không bỏ xương cốt của cô gái ấy ra.

Ra khỏi sơn động, Tả Đăng Phong đánh thức 13 rồi trở về sơn động đêm qua, đốt nửa nấu cơm. Hần cảm giác không cần phải đi theo dã nhân kia nữa, bởi vì nó sống đơn độc chứ không ở chung, đi theo nó không thu hoạch được gì lớn.

Hiện tại, Tả Đăng Phong chỉ không hiểu loại động vật dã nhân từ đâu tới. Thể tích của nó nhỏ hơn cự nhân của Lô quốc không ít nhưng mà lại cao to hơn thường nhân rất nhiều. Chỉ số thông minh của nó kém nhân loại nhưng vẫn biết sử dụng công cụ...

Tả Đăng Phong sau khi ngủ say một giấc, vừa tỉnh dậy đã là giữa trưa. Thời tiết bên ngoài khá tốt, Tả Đăng Phong cảm giác tinh thần vô cùng sảng khoái. Mấy vấn đề vẫn quấy nhiễu hần đã thông suốt rồi. Bộ hài cốt nữ tính trong sơn động dã nhân khi còn sống có mang thai, điều này chứng tỏ không thể bài trừ khả năng dã nhân muốn tóm cô về để duy trì nòi giống. Con của dã nhân bình thường vẫn có thể tích lớn hơn so với con người, điều này có lẽ là nguyên nhân lớn nhất dẫn đến chuyện người phụ nữ kia khó sinh mà chết. Nhưng nếu đứa trẻ kia mà sinh hạ an toàn thì sao? Nếu vậy thì sau này nó lớn lên có thể to lớn hơn mẹ nhưng chắc chắn phải nhỏ bé hơn cha.

Nghĩ tới đây, Tả Đăng Phong đưa ra một kết luận, dã nhân ngày ôm qua hần nhìn thấy có khả năng là giống con lao, do cự nhân Lô quốc tạp giao với người thường sinh ra.

(Dịch: Cự nhân tạp giao với con người . Guro ero.

Biên:)

Tìm một khe suối, Tả Đăng Phong vệ sinh cá nhân xong lại tiếp tục đi tiếp. Đồi sau của cự nhân Lô quốc ở khu vực này, vậy chứng tỏ thành trì nằm đó của Lô quốc cũng ở gần đây.

Đi từ lúc giữa trưa, sáng sớm ngày hôm sau, gió bên sườn đông thổi lạnh lạnh. Tả Đăng Phong đi bộ hai mươi dặm về hướng bắc sau đó lại tiếp tục đi về hướng Tây. Ngay từ đầu, hắn không cảm giác được điều dị thường gì nhưng sau đó hắn phát hiện ra dị trạng. Lúc tìm kiếm hắn vẫn luôn đi thẳng về phía trước, cho dù đi lệch cũng không đến rất xa nhưng cảnh vật trước mắt vô cùng quen thuộc. Lúc trước, Tả Đăng Phong từng tìm kiếm ở hướng đông đã từng qua nơi này.

Hắn cảm giác đây không phải ảo giác, bởi vì hắn phát hiện đồng lửa tàn lúc trước mình nhóm ở giữa rừng. Rõ ràng là hắn đã đi từ Đông sang Tây, nhưng vô tình lại đi chệch về phía nam hai mươi dặm.

Loại tình huống này chưa từng xuất hiện bao giờ, Tả Đăng Phong cũng thấy hơi nghi hoặc. Nhưng mà hắn cũng không để ý quá mức, có lẽ không cần thận đi nhầm thôi. Hắn lại tiếp tục đi về hướng Tây, sau đó đi động về phía Bắc khoảng bốn mươi dặm, tiếp tục công việc tìm kiếm. Nhưng trên đường đi, hắn phát hiện ra đồng lửa tro tàn mình lưu lại. Giờ phút này, Tả Đăng Phong tin là đã xảy ra vấn đề. Lệch hai mươi dặm không nói gì nhưng lệch bốn mươi dặm, quả thực vô lý.

Tả Đăng Phong nâng tay nhìn đồng hồ, phát hiện nó vẫn chạy bình thường. Từ khi phát hiện đồng lửa cho tới giờ là tám tiếng. Vậy cũng không đúng, bởi vì lúc trước hắn đi chỉ mất có bảy tiếng thôi, hơn nữa hai lần đều không nghỉ ngơi, nói cách khác, lời thêm nửa canh giờ này nhất định là đi đường vòng rồi.

Đã phát hiện ra điều này, mấy ngày sau, Tả Đăng Phong bắt đầu bận rộn. Hắn lấy linh khí cắt nát hơn trăm gốc cây lớn, sau đó kéo chúng lên đỉnh núi. Vì kéo dài thời gian bốc hơi nước, hắn phân đại thụ ra làm ba đồng, mỗi một đồng đều kẹp thêm một ít cỏ khô. Cuối cùng, Tả Đăng Phong gom một ít cỏ dại để xuống dưới ba đồng gỗ, châm lửa đốt. Sau đó, hắn bắt đầu chạy nhanh về phía Đông.

Đứng bên sườn núi nhìn một lúc, phát hiện ra phương hướng hơi nước ở phía tây. Hắn lập tức lướt về phía Bắc, Tả Đăng Phong cảm giác mình đã đi tới hơn trăm dặm, bây giờ đã có thể nhìn rõ ràng nơi lệch về hướng nam có hơi nước.

Xác định xong phương vị, Tả Đăng Phong bắt đầu chạy về phía Tây. Lần này, hắn cố gắng đi thẳng một mạch nhưng cuối cùng vẫn đi trật. Lại trở lại ngọn núi, lúc này ba đồng lửa đã đốt hết.

Thí nghiệm này làm Tả Đăng Phong hiểu ra hắn đã gặp trận pháp. Trận pháp này còn lớn hơn so với dự tính của hắn. Trận pháp cũng ẩn tàng một khu vực ngăn cách không nhỏ, khiến cho người ngoài không thể nào nhìn thấy cũng không cách nào tiến vào. Trận pháp ẩn hình này phải có hai tầng, tầng thứ nhất che phủ diện tích rất rộng nhưng chỉ cách trở với động vật mà vô dụng với người. Cũng vì tầng thứ nhất này mà động vật không thể ra ngoài, cho nên chúng mới phải giao phối gần dẫn tới xuất hiện bệnh “bạch tạng”. Trước mắt, hắn bị vây trong tầng thứ hai của trận pháp. Chỉ cần hắn phá giải trận pháp này thì liền có thể đi vào một khu vực chưa từng có ngoại nhân đi qua.

Hiện nay, Tả Đăng Phong xác định trận pháp này ở phía nam ngọn núi hắn đang đứng. Nhưng chỉ dựa vào một ngọn núi thì Tả Đăng Phong không thể phán đoán ra phạm vi của trận pháp, cũng không biết dãy núi này mang hình chữ v hay là đáy của chữ u. Nếu như là chữ v thì rất có thể đây là trận pháp Ngũ Hành, còn nếu là chữ u thì khá phức tạp, có thể là Ngũ Hành cũng có thể là Âm Dương.

Trận pháp dựa theo uy lực mà đại khái chia làm hai loại. Một loại là Càn Chúc trận. Trận hình của Càn Chúc hay thay đổi, uy lực cực lớn. Loại thứ hai là Khôn Chúc trận. Khôn Chúc chỉ có thể là hình vuông, uy lực nhỏ, chiêu số siêu hình. Trước mắt, ở chỗ hắn đứng sử dụng trận pháp Càn Chúc là không thể nghi ngờ, hơn nữa trận pháp còn chưa có hoàn chỉnh. Tả Đăng Phong muốn đi vào thì cần phá trận.

Cho dù thế nào đi chăng nữa thì cũng đã tìm được biên giới trận pháp rồi. Có thu hoạch! Tiếp đó, Tả Đăng Phong cần xác định phạm vi bao trùm của trận pháp. Đây là một công tác hết sức nặng nề, vô cùng tốn thời gian. Tả Đăng Phong mất mười ngày, sử dụng phương pháp bài trừ đi xác định trận pháp này hình tròn, đường kính hơn ba trăm dặm.

117. Q.2 - Chương 117: Đào Nguyên Ma Vực

Trong phạm vi ba trăm dặm, Tả Đăng Phong chỉ dùng phương pháp bài trừ để tính toán, bốn phía đốt lửa làm vật tham chiếu. Vật và một hồi cuối cùng cũng xác định được một phạm vi. Phạm vi này đúng là bí mật khó tìm, tuy rằng nhìn bằng mắt thường không thấy nhưng xác thực tồn tại.

Phạm vi ba trăm dặm trong trận pháp tất nhiên là chỗ của thành trì Lô quốc. Âm Chúc Kim Kê chắc chắn cũng đang ở trong. Xác định được phương vị đại khái của trận pháp, Tả Đăng Phong cũng không nóng vội tình cách phá giải mà đang suy nghĩ vì sao ở đây lại có trận pháp, nó có mục đích gì.

Tác dụng bảo hộ và giam cầm Âm Chúc Kim Kê thì không cần phải nói nữa, ngoài ra chắc hẳn còn có tác dụng giữ vững thành trì Lô quốc. Nói cách khác, trong phạm vi ba trăm dặm trận pháp chắc chắn có thành trì và người sinh sống. Có trận pháp bảo vệ, người ở bên trong hoàn toàn có thể sống cho tới bây giờ. Bởi vậy, Tả Đăng Phong đoán trong trận pháp chắc hẳn là một chỗ yên vui không chịu sự quấy rối của ngoại giới.

Trong tất cả trận pháp, khó giải nhất là trận pháp vô hình, bởi vì nó ẩn hình cho nên không thể quan sát tình huống bên trong từ bên ngoài. Như thế, người đi vào sẽ không xác định được trận pháp có tử lộ gì chứ đừng nói tới cách phá trận. Loại tình huống này giống như căn nhà bị người khóa cửa, cánh cửa lại rắn chắc không thể nào phá hỏng, cuối cùng lại trở thành một bẫy tắc.

Trận pháp trong thiên hạ đều không thoát khỏi Âm Dương. Phân loại theo điều này, trận pháp có thể chia thành Âm Khuy và Dương Khuy. Âm Khuy trận là trận pháp bảo vệ mình, cũng chính là người trong trận có thể nhìn tình hình bên ngoài còn người bên ngoài lại không nhìn được tình hình bên trong. Dương Khuy trận thì ngược lại, là trận vây khốn. Người trong trận không thể nhìn ra bên ngoài và người bên ngoài lại có thể nhìn vào bên trong. Lúc trước hắc bị Đằng Khi vây khốn là vậy trong trận pháp Dương Khuy đơn giản nhất.

Trận pháp nơi này chắc hẳn là trận bảo vệ Âm Khuy. Nói cách khác, ở bên trong có thể nhìn ra bên ngoài.

Tả Đăng Phong không tiếp tục suy nghĩ và phân tích nữa, hắc bắt đầu tìm manh mối. Hắc có năng lực trinh thám khá mạnh nhưng manh mối trận pháp ở đây không dễ tìm vì nó là trận ẩn hình, cái gì đều không nhìn thấy. Có điều, Tả Đăng Phong không sợ đề thi khó khăn, chỉ sợ đối phương không ra đề.

Trận pháp không thể phát tán ra xung quanh, chỉ có thể vây vào bên trong. Nói cách khác, ở bên ngoài đều có vài trận pháp nhỏ. Lấy trận Ngũ Hành làm ví dụ, bên ngoài nó nhất định phải có bốn năm

Nếu là trận pháp bình thường, Tả Đăng Phong có thể tìm kiếm hên xui nhưng mà trận pháp trước mắt hắc cso đường kính một vòng gần một ngàn dặm, khoảng cách một ngàn dặm nào mỗi một bước đều có giấu manh mối, mặc dù hắc biết được trong trận này có Âm Chúc Kim Kê nhưng mà hắc cũng không thể xác định ngoài trận có loài Dương Vật đối ứng hay là 4 loại ngũ hành Mộc Thủy Hỏa Thổ hay không?

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền nghĩ tới điều gì nhưng mà ý nghĩ chợt lóe lên thì phần linh cảm kia lại biến mất, Tả Đăng Phong vội vàng nhắm mắt nhớ lại, chốc lát sau hắc bắt đầu nhớ lại, Âm Chúc Kim Kê kia đối ứng với Dương Chú Kim Hân của Dung quốc Hồ Nam, tuy rằng Kim Hân có thể trung hòa khí tức Âm Chúc Kim Kê như mà Hân Tử thuộc tính Kim, nó đến cũng không phá được trận, nói cách khác một đám cao thủ Dung quốc dụng độc năm đó sớm đã mang theo Hân Tử đến nơi này.

Loại bỏ Âm Dương trận pháp, có thể xác định ra đến nơi này đúng trận pháp Ngũ hành, thứ muốn tìm là Mộc Thủy Hỏa Thổ nhưng mà phạm vi ở đây cả ngàn dặm, ai biết chỗ nào có liên quan đến trận pháp?

-13, nhìn xem phía trước có phải có 3 cái cây không?

Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong chỉ hy vọng vào 13.

13 nghe vậy đứng lên, sau đó nhìn về phía trước, một lát sau thu lại tầm mắt rồi gật gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế rất là buồn nản, 13 cũng không nhìn thấy gì trong trận pháp đó, 3 cây kia nhìn gần trong gang tấc nhưng thật ra là cảnh tượng ở bên ngoài 300 dặm.

-Ngủ tiếp đi.

Tả Đăng Phong khoát tay áo.

13 nghe vậy lại đi vào bụi cỏ rồi nằm xuống.

Sau khi 13 nằm xuống, Tả Đăng Phong bắt đầu đi quanh trận pháp này, mục đích có 2, thứ nhất là nhìn xung quanh có vật đặc biệt gì không, 2 là kiếm nguồn nước, trong phạm vi 300 dặm đích thật là có thể cày cấy, nuôi dưỡng súc vật... nhưng mà trong phạm vi 300 dặm này lại không thể hoàn toàn ỷ vào nguồn nước ngầm, Tả Đăng Phong muốn tìm chính là những thứ tiêu thất hư không trong trận pháp hoặc là những dòng suối trống rỗng xuất hiện.

Một mình Tả Đăng Phong rời đi, dọc theo đường đi hắn nhìn thấy nguồn nước cũng không có điều gì khác thường, lướt lên phía bắc, hắn lại thấy một Dã Nhân, Dã Nhân cái này cũng giống với Dã Nhân mà hắn gặp trước đây, chỉ khác là lông trên thân thể con Dã Nhân này là màu đỏ, nó còn mang theo 2 con hổ con, 2 con hổ còn nhỏ, vẫn đang bú mẹ. Khi Tả Đăng Phong nhìn thấy bọn chúng thì bọn chúng đang tìm thức ăn, Dã Nhân thấy Tả Đăng Phong thì liền mang theo con của nó chạy xa.

Tả Đăng Phong cũng không có lập tức đuổi theo, mà là đợi chúng chạy xa một chút mới đuổi theo, Mẫu Dã Nhân có tính cảnh giác rất cao, sau một lúc hoảng sợ nó mới bình tĩnh lại, xác định không có nguy hiểm mới mang Tiểu Dã Nhân đi tìm thức ăn, màn đêm buông xuống bọn chúng mới trở lại sơn động.

Sơn động khá nông, Tả Đăng Phong không đi vào cũng có thể thấy được tình hình bên trong, bên trong trừ lớp cỏ dại để nằm ra thì còn có một bộ quần áo vải xám. Tả Đăng Phong đợi ẹ con Dã Nhân ngủ say rồi mới dùng Linh khí lấy bộ quần áo kia ra, cẩn thận nhìn vào, phát hiện đây là một bộ quần áo bình thường giống với những bộ quần áo mà thôn dân thường dùng, áo choàng là của nam nhân, hơn nữa cũng không bị hư gì nhiều, điều này nói lên trong này từng có một người nam nhân.

Tả Đăng Phong cũng không có làm phiền bọn chúng mà là yên lặng rời đi tiếp tục tìm kiếm nguồn nước, nhưng mà đi một vòng hắn toàn nhìn thấy ao hồ.

Trở lại điểm xuất phát, 13 đã bắt một con gà rừng, Tả Đăng Phong liền cầm gà rừng đi ra một bên khe suối nhỏ để làm, tiếng suối róc rách làm Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, hắn lắc đầu cười khổ, một vòng lúc này coi như không rời. Trong ngũ hành Kim sinh Thủy, con Kim Kê thuộc Âm Chước, bên trong trận pháp này có thể sinh ra một lượng lớn hơi nước, hoàn toàn có thể độc lập, căn bản là không cần nguồn nước bổ sung từ bên ngoài.

Tả Đăng Phong làm xong gà rừng rồi dùng bùn đắp vào, hắn muốn làm gà ăn mỳ.

1h sau, Tả Đăng Phong cùng 13 ăn thịt gà. Lúc ăn Tả Đăng Phong không khỏi nghĩ đến bình thường trong trận pháp bọn hắn sẽ ăn cái gì, bọn hắn ở bên trong này sẽ trồng cây gì để ăn.

Nghĩ đến đây, đột nhiên Tả Đăng Phong nghĩ đến một chuyện vô cùng quan trọng, nếu trồng cây nhất định phải có ánh mặt trời, giả sử phạm vi 300 dặm trong trận pháp là ẩn hình đi nhưng mà nó vẫn sẽ nhận được ánh mặt trời, cái gọi là ẩn hình cũng chỉ là người bình thường không nhìn thấy thôi.

-13, đi theo tao.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền bỏ gà rừng xuống rồi đứng lên gọi 13.

13 nghe vậy liền bỏ gà xuống, đi theo Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cũng không thể xác định được giáp giới cụ thể trong trận pháp, chỉ có thể phán đoán đại khái, Đông hành mấy trăm m, Tả Đăng Phong đột nhiên ôm lấy 13 rồi lẳng không lên cao, Tả Đăng Phong dùng hết sức cũng chỉ có thể lên cao được 20 trượng.

-13, nơi đó vẫn còn có 3 cái cây sao?

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ về phía Đông.

13 nghe vậy cúi đầu nhìn nhìn, gật gật đầu.

Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong đành phải đáp xuống, lúc trước ở cổ thành Dung quốc 13 có thể thấy được con chuột kia tạo thành hình tượng hào huyền cái này có thể nói lên 13 có thể nhìn thấu được hình

tượng hão huyền, Tả Đăng Phong mang nó lẳng không chính là muốn xem thử nó có thể không nhìn thấy gì trong trận không.

-Tao ném mảy lên cao rồi mảy hãy nhìn về phía đó, coi thử bên trong có cái gì không?

Tả Đăng Phong nói với 13.

13 nghe vậy lắc đầu liên tục, tỏ ra không vui, dưới sự cầu khẩn của Tả Đăng Phong thì nó mới miễn cưỡng gật đầu.

Lúc này đây Tả Đăng Phong đã chuẩn bị đầy đủ, trước hết hắn dùng Linh khí ném một khối đá nặng hơn 100 cân lên, sau đó liền lẳng không rồi đập lên khối đá kia để mượn lực nhảy lên, sau đó hắn liền vận chuyển Linh khí, ném 13 lên cao.

Hành động này đủ để Tả Đăng Phong có thể đạt đến độ cao lớn nhất, mặc dù 13 không thể tiến vào trận nhưng mà nó cũng có thể quan sát được tình huống bên trong, đối với hắn cũng có sự trợ giúp rất lớn.

13 vị ném lên cao, mắt phải liền biến thành màu vàng, vẻ mặt cũng trở nên vô cùng khẩn trương, không chỉ là khẩn trương, thậm chí còn mang vài phần sợ hãi, nó không có Linh khí, sau khi lên cao thì liền bắt đầu rơi xuống, Tả Đăng Phong liền dùng Linh khí không chế nó, để nó rơi từ từ xuống đất.

-Bên trong có ai không?

Tả Đăng Phong hỏi, hắn không có hỏi 13 có thấy vật gì không, bởi vì ánh mắt của 13 đã nói lên nó đã gạt được thứ gì đó.

13 trừng mắt mắt to, lắc đầu liên tục.

-Bên trong có loài vật gì đáng sợ sao?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi lại, rất ít khi 13 lộ ra vẻ hoảng sợ.

13 gật đầu.

-1 con thôi sao?

Tả Đăng Phong cau mày, hỏi tiếp.

13 lắc đầu.

-Chẳng lẽ là một đám?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên đặt câu hỏi.

13 ghe vậy liền gật đầu liên tục.

-Trước đây mảy đã thấy qua loại động vật này chưa?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên, há mồm hỏi.

13 nghe thế liền lắc đầu.

-Mẹ ơi.

Sau khi hỏi rõ tình huống thì Tả Đăng Phong liền xoa trán, lúc trước hắn vẫn cho rằng phạm vi ngăn cách 300 dặm này vẫn là chốn yên vui, nhưng mà nhìn vẻ mặt hoảng sợ của 13 thì cái này càng giống với Ma vực trong nhân gian rồi.

118. Q.2 - Chương 118: Cận Thân Phồn Thực.(*)

13 lúc trước chỉ nhìn sơ qua cho nên Tả Đăng Phong hỏi kỹ càng, nó cũng không chỉ rõ được.

Trở lại đồng lửa trại, Tả Đăng Phong không còn tâm trí ăn nữa con gà rừng kia nữa, còn 13 mặc dù bị khá hoảng sợ, nhưng vẫn không ảnh hưởng đến khẩu vị của mình, rất nhanh đã dùng xong một con gà rừng, ăn xong liền chạy đi tản bộ.

Tả Đăng Phong không thể thoải mái như 13 được, hắn mãi suy nghĩ bên trong trận pháp có loại động vật kinh khủng đến thế nào mà khiến 13 hoảng sợ như vậy, hắn rất hiểu 13, mặc kệ đối phương thực lực mạnh bao nhiêu đi nữa thì 13 cũng không chịu thua, cho nên Tả Đăng Phong cảm giác 13 lộ vẻ hoảng sợ không phải vì đối phương rất lợi hại, mà là bộ dáng động vật bên trong rất khó coi, hơn nữa còn là loại mà nó chưa từng thấy, cho nên nó mới sợ hãi. Lúc này mặc dù sợ hãi nhưng 13 vẫn còn tâm tư ăn uống đã chứng tỏ động vật bên trong mặc dù cực xấu xí nhưng thực lực cũng không mạnh lắm. Nếu nó cảm giác đối phương cực kỳ nguy hiểm, thì với bản năng tránh xa nguy hiểm của động vật nó đã rời xa nơi này rồi.

Suy nghĩ rõ điểm này, Tả Đăng Phong lại bắt đầu buồn bực, việc quan trọng trước mắt là hắn cần phải phá vỡ trận pháp vô hình ở nơi này. Nhưng thật sự đến giờ hắn chưa tìm được chút manh mối nào để phá giải nó cả, ở đây đã hao tổn hơn một tháng rồi, sau này còn năm nơi cần đến nữa, không biết còn khó khăn đến đâu, thật sự là không biết phải tốn bao nhiêu thời gian nữa, cần tăng tốc lên mới được.

Đây là việc duy nhất trước mắt hắn có thể làm, hắn không tin mình không phá được trận pháp nơi này, hắn biết tất cả trận pháp đều cơ sở hở, bởi vì trận pháp là do người làm ra, tâm tư của con người dù kĩ càng đến đâu đi nữa thì nhất định cũng có điểm thiếu sót.

Nhưng Tả Đăng Phong cũng hiểu rõ đối thủ của mình chính là Khương Tử Nha, người này học từ tiên nhân, chính là đại tổ thứ hai của Kỳ Môn Đôn Giáp, trận pháp ở đây chắc chắn do hắn bày ra, muốn phá trận chính là muốn so sánh hiểu biết về trận pháp của mình với Khương Tử Nha.

Mọi người đều biết Khương Tử Nha chính là môn nhân của Xiển Giáo, mà Tả Đăng Phong tu luyện chính là Âm Dương Sinh Tử quyết, pháp thuật của Xiển Giáo, tính ra thì hai người cũng xem là đồng môn, nhưng Tả Đăng Phong biết rõ thực lực của mình còn kém hơn Khương Tử Nha rất nhiều, lúc này bản thân hắn mới tiến nhập vào cảnh giới Chí Tôn, còn Khương Tử Nha chắc chắn đã đạt đến cảnh giới Vô Cùng, tu vị cao hơn hắn rất nhiều.

Ngoài ra, theo tư liệu lịch sử thì lúc Khương Tử Nha rời núi đã bảy mươi tuổi rồi, méo già thành tinh, tâm trí cực cao, suy nghĩ rất kín đáo. Ngược lại thì hắn mới hơn hai mươi tuổi, ba năm trước còn là con một sách ở một huyện thành nhỏ, kinh nghiệm và lịch duyệt kém xa Khương Tử Nha nhiều lần.

Điểm cuối cùng là, Khương Tử Nha học tập và sử dụng chính là “Thiên Triện Văn Sách” chính thống, trận pháp đi theo con đường Nhị Thập Nhị Cô Hư Pháp, còn bản thân hắn đều là tự tìm tòi và học hỏi, nói thẳng ra chính là chiêu số cả hai dùng, ưu khuyết thế nào nhìn đã rõ.

Tu vị không bằng người ta, lịch duyệt cũng thua kém, trận pháp cũng không bằng, thế này thì phá cái lông gà à. Đối thành người thường thì chắc chắn sẽ đầu hàng chịu thua, nhưng Tả Đăng Phong thì không, tu đạo một năm liền đột phá Thiên kiếp, bằng Huyền Âm chân khí mà có thể ngang hàng với ngũ đại Thái đấu, trong vòng nửa năm lĩnh ngộ tinh diệu Âm Dương trận pháp, nhưng việc này giúp Tả Đăng Phong nhận ra bản thân mình rõ hơn, việc tu hành và ngộ trận của hắn tốt hơn người thường rất nhiều.

Tả Đăng Phong không tự xem nhẹ bản thân, nhưng hắn cũng không cuồng vọng tự đại, mặc dù có tu vị linh khí mạnh mẽ, hắn vẫn tôn kinh Kim Châm, Ngân Quan như Huyền Môn Thái Đấu. Đây là tu dưỡng của hắn, nhưng Tả Đăng Phong chỉ tôn kinh nhân phẩm chính trực và tác phong làm việc của bọn họ, còn về tu vị pháp thuật thì hắn không sùng bái họ, loại tâm lý không ngưỡng mộ bất kỳ ai này mới khiến hắn có gan khiêu chiến trận pháp với Khương Tử Nha. Tả Đăng Phong cũng biết trận pháp Khương Tử Nha để lại ưu lực rất lớn, hắn không dám khinh địch, nhưng dù có sợ hãi thì hắn vẫn phải khiêu chiến, không khinh địch cũng không phải là lo sợ không dám chiến.

Sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong bắt đầu dựng pháp đàn, nếu nhìn không ra điểm sơ hở, vậy cũng chỉ có thể thử thăm dò trận pháp.

Kim Kê nếu ở bên trong trận pháp, như vậy chứng tỏ bên trong thuộc tính Kim là nhiều nhất, mà Kim sẽ sinh Thủy, cho nên Thủy chắc chắn cũng không ít, nói cách khác Kim và Thủy chính là hai thành phần

chính bên trong trận pháp, mà Kim là loại quan trọng nhất, cho nên Tả Đăng Phong quyết định bố trí hỏa trận để thăm dò uy lực trận pháp nơi này.

Trăm bước về phía Tây có một tảng đá xanh cao chừng ba thước, Tả Đăng Phong liền chọn nó làm Hồi Bích, cái gọi là Hồi Bích chính là giống với tảng đá người tu đạo đặt chân để mượn lực bay lên cao, pháp đàn dùng Mộc tạo nên, ột mét, dài một trượng, có hình tam giác, ở mỗi góc đều chắt một đồng củi lớn, sau khi châm lửa Tả Đăng Phong lập tức mang theo 13 chạy ra xa.

Ngọn lửa dần bốc cao, Tả Đăng Phong đợi đến lúc lửa lớn nhất mới ném một tảng đá chắt gãy cây gỗ chịu lực phía dưới pháp đàn, cây gỗ sau khi gãy pháp đàn lập tức sụp đổ, ngọn lửa sau khi rơi xuống thì gặp Thổ, sau đó Thổ liền kích hoạt trận pháp, một ngọn lửa xuất bất ngờ xuất hiện lao thẳng về phía trận pháp vô hình, sau khi va chạm liền bắn ngược về, tốc độ so với lúc lao lên còn nhanh hơn mấy lần, Tả Đăng Phong còn chưa kịp phản ứng gì ngọn lửa đã va vào Hồi Bích, một tiếng nổ lớn vang lên, tảng đá bị đập vỡ nát.

Uy lực cực lớn của trận pháp khiến Tả Đăng Phong lú lẫm, may mà trước đó đã đoán trước tình hình mà trốn ra xa, nếu đứng gần thì hậu quả khó mà tưởng được, nếu bị nổ chết bởi chính trận pháp mình bày ra thì mới đúng là cái chết tức tưởi.

Uy lực của hỏa trận không nhỏ, ngọn lửa lúc này thoát ra lao về phía trận pháp vô hình kia đã sinh ra chấn động, loại chấn động này không rõ ràng, cũng không gây ảnh hưởng gì đến sự vật bên trong, nhưng lại làm Tả Đăng Phong có một ý tưởng, nếu bố trí một Hỏa Chú trận pháp thật lớn để đánh vào trận pháp vô hình kia chắc chắn sẽ sinh ra chấn động rất lớn, mặc dù không thể phá được trận, nhưng có thể khiến bên trong đất rung núi chuyển, ép người bên trong đi ra.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền nhìn xung quanh tìm kiếm một nơi thích hợp làm Hồi Bích, cuối cùng hắn đem tầm mắt đặt vào ngọn núi cực lớn phía sau lưng, lấy núi làm Hồi Bích, phải làm thật lớn.

Trên lý luận thì ý tưởng này có thể thành công, nhưng chân chính thực hiện thì rất khó, khó khăn nhất chính là dừng dần, trận pháp này trước khi đốt lửa nhất định phải cách mặt đất, lớn núi làm Hồi Bích thì phải dựng một cái giá đỡ cực lớn, nhưng càng khó hơn nữa là sau khi làm xong hết dùng cái gì để đánh đổ nó, đứng gần quá thì chạy không kịp, xa quá lại kéo ko nhúc nhích, suy nghĩ mãi cuối cùng Tả Đăng Phong đành từ bỏ ý tưởng này.

Vừa bỏ qua suy nghĩ không thực tế xong, Tả Đăng Phong lại nghĩ đến một khâu rất nhỏ mà hắn sơ sót bỏ qua, giả dụ trận pháp vô hình là Âm Khuy trận pháp, như vậy thì người ở bên trong có thể quan sát cảnh vật bên ngoài, như vậy thì bọn họ tất nhiên có thể nhìn thấy đám Dã Nhân ở phía Bắc kia, mà đám Dã Nhân này khu vực hoạt động ở ngay cạnh trận pháp, theo lẽ thường thì người bên trong sau khi phát hiện đám Dã Nhân sẽ không bỏ qua, hoặc là bắt lấy hoặc là đuổi đi, nhưng tại sao họ lại để mặc chúng chứ ?

Hơn nữa xung quanh trận pháp này không có xuất hiện bất kỳ dấu hiệu đoạt động của con người nào, nếu người bên trong đi ra ngoài thì cũng phải lưu lại một chút dấu vết gì đó, nhưng ở đây không hề có, điều này chứng tỏ người bên trong chưa từng đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong lại liên tưởng đến đám quái vật mà 13 gặp, tổng kết tất cả phân tích lại, Tả Đăng Phong có một kết luận, người bên trong trận pháp không phải là không ra ngoài, mà là không thể đi ra.

Thống nhất suy nghĩ xong, Tả Đăng Phong liền lạnh cả người, nếu suy nghĩ này chính xác, vậy thì người bên trong đó đã bị nhốt ba nghìn năm, phạm vi ba trăm dặm, như vậy người bên trong chỉ có thể cận thân phồn thực (*), cứ như vậy càng lâu, cận thân phồn thực sẽ gây ra hậu quả rất nguy hại, quái vật mà 13 thấy lúc trước có thể là hậu quả do cận thân phồn thực gây ra, là hậu duệ của người nước Lô.

-13 những quái vật bên trong kia có giống con người không ?

Tả Đăng Phong liền nhìn 13 hỏi.

13 nghe xong liền vừa lắc lại vừa gật đầu, không hiểu là do Tả Đăng Phong hỏi không kĩ lắm hay là do nó giải thích không được, nhưng mặc kệ thế nào Tả Đăng Phong vẫn nghiệm chứng được một phần suy luận của mình.

-Khương Tử Nha không xấu đến như vậy chứ ?

Trận pháp này tuyệt đối là do Khương Tử Nha bố trí, nhưng hần đầu cần phải ác độc đến như vậy. Hơn nữa đám Dã Nhân bên ngoài chính là hậu nhân của Cự Nhân, mà Dã Nhân ở bên ngoài trận pháp chứng tỏ Cự Nhân có thể ra ngoài, đương nhiên cũng có thể là bọn họ đã ở ngoài trước khi trận pháp khởi động, nhưng khả năng này không cao, vả lại nếu đám Cự Nhân ở bên ngoài cũng không thể một mình duy trì nòi giống, cũng có thể là tập giao với con người để duy trì nòi giống suốt ba ngàn năm nay.

Bởi vậy, Tả Đăng Phong cảm thấy khi bố trí trận pháp xuống vẫn có thể ra vào được, nơi này lúc trước có thể rất yên vui, sở dĩ bây giờ như vậy cũng không phải do trận pháp, mà là do con người ở bên trong không cùng người ngoài kết hôn, suốt nhiều năm cận thân phồn thực làm chỉ số thông minh của họ càng ngày càng thấp, hơn nữa việc cận thân phồn thực còn gây ra các dị dạng khác thường, tích lũy nhiều đời như vậy, cho nên đã biến thành dị dạng mà 13 gặp cũng phải giật mình kinh sợ.

Phân tích ra vấn đề, Tả Đăng Phong liền rời khỏi nơi này, đi về hướng Bắc, mục đích của hần chính là khu vực Dã Nhân hoạt động, Dã Nhân tồn tại chứng tỏ năm đó không chỉ có một Cự Nhân rời khỏi trận pháp đi ra ngoài, bọn hần nếu có thể đi, thì nhất định có Trận Phù, cái gọi là Trận Phù chính là thứ giống với thể ra vào mà người bố trận tạo ra, có thứ này thì có thể tự do ra vào trận pháp.

Dã Nhân có một đặc điểm rõ rệt, đều ở trong sơn động, cho nên việc Tả Đăng Phong cần làm chỉ là tìm kiếm trong những sơn động lớn nhỏ xung quanh, nhưng thật ra việc hần ghét nhất chính là tìm kiếm bên trong sơn động, bởi vì sơn động ở nơi này gần như không có cái nào trống không, bên trong đều có những thứ kinh khủng. Cũng may là có dừng sĩ tiên phong 13, mỗi lần đều là do nó dẫn đầu xông vào trong đánh đuổi động vật ra ngoài, nhưng sau khi ăn vài lần cực khổ, 13 dường thành ba thói quen, hồ ly không đuổi đi, linh miêu không đuổi và chồn cũng không.

(*) người có quan hệ huyết thống sinh con để cái với nhau.

119. Q.2 - Chương 119: Xương Trắng Khổng Lồ.

3 loài động vật này đều có thể phóng hơi thôi, cái gọi là đuổi đi tất nhiên là ở phía sau đuổi, trong lúc đang đuổi ở phía sau bất ngờ bị phóng một luồng khí thổi thổi tới, 13 cơ bản là chẳng kịp né tránh, đâm thẳng vào luồng hơi này lập tức choáng váng mặt mày. Nhưng 13 rất thông minh, qua mấy lần ăn quả đắng đã rút kinh nghiệm, không bao giờ đuổi theo 3 loài vật này, không chỉ vậy, mà bất kì loài nào có đuổi nó cũng không đuổi.

Sơn động khá dễ tìm, nơi không có núi chắc chắn không có sơn động, mà sơn động bình thường đều ở phía nam dưới chân núi, bây giờ lại là mùa đông, đa số thực vật ở khu vực này đều rụng lá, không có các bụi cây che chắn, việc tìm sơn động trở nên rất dễ dàng. Giữa trưa ngày thứ hai Tả Đăng Phong đã có phát hiện.

Đây là một sơn động cực kỳ thấp bé nằm giữa núi, Tả Đăng Phong suýt nữa đã bỏ qua, bởi vì cửa vào sơn động rất nhỏ, Cự Nhân khó mà chui vào, sau khi đuổi đi một con vật vừa giống lừa vừa giống sói ở trong ra, Tả Đăng Phong đã phát hiện không ít hộp đá bên trong, bởi vì trong sơn động đặc biệt khô ráo, một ít hộp đồng thau vẫn còn giữ gìn được.

Tả Đăng Phong cảm giác những dụng cụ này nhìn rất quen, suy nghĩ một chút liền nhớ ra đã từng nhìn thấy chúng trong một tòa thành cổ ở Hồ Nam nước Dung, phía trên những dụng cụ này đều có lỗ thủng, chứng tỏ năm đó đều được dùng để đựng độc trùng.

Một dải Hồ Nam thuộc bị Cự Nhân tấn công, mà dụng cụ chứa độc vật của nước Dung xuất hiện ở đây thì chỉ có một lý do, đó chính là nước Dung cử cao thủ dùng độc của mình đến đây hạ độc, còn việc bọn họ đến đây trước chiến tranh hay sau này đến trả thù thì Tả Đăng Phong không rõ, nhưng chắc chắn bọn họ không được thoải mái, nếu không những dụng cụ này đã không ở trong sơn động ngoài trận pháp rồi.

Mặc dù cửa vào sơn động nhỏ hẹp, nhưng bên trong khá rộng rãi, ở một sơn động, Tả Đăng Phong tìm thấy vài đồng xu lớn nhỏ làm bằng vàng, tất nhiên là hần đều lấy sạch, tiền trên người hần đã sắp hết, ngày sau còn cần ra ngoài mua sắm, nên tiền là không thể bỏ phí.

Cất hết số tiền xu vào người, Tả Đăng Phong tìm được vài miếng ngọc bội trong những lỗ nhỏ trên vách sơn động, một cái bằng lòng bàn tay ở giữa có đục lỗ chắc là bội ngọc trang sức đeo bên hông, cái thứ hai là một chiếc nhẫn ngọc để đeo trên tay, món cuối cùng là một chiếc trâm, trâm ngọc là tinh xảo nhất, khắc họa thành hình Phương Hoàng.

Đồ bằng ngọc ở Trung Quốc đã có lịch sử hơn bảy ngàn năm, vào thời kỳ Thương Chu cũng đã khá tinh xảo, cho nên việc người thời đó dùng trang sức bằng ngọc cũng không có gì lạ, nhưng khiến Tả Đăng Phong bất ngờ là ba món trang sức bằng ngọc này đều cực kỳ tinh xảo, ngọc bội và trâm cài đầu đều có màu trắng, vừa nhìn đã tạo cảm giác thoải mái dễ chịu, loại cảm giác thoải mái này rất khó dùng từ để miêu tả, mặc dù Tả Đăng Phong không biết nhìn hàng những cũng biết mấy món này chắc chắn là đồ tốt. Còn chiếc nhẫn kia thì làm từ một khối ngọc có ba màu đen, trắng và vàng tạo thành, ba màu sắc này phân biệt rất rõ ràng, cũng là thượng phẩm.

Mấy món này chắc chắn người thường không thể dùng, thời kì Thương Chu là chế độ nô lệ, mấy món này chắc chắn là tầng lớp trên thậm chí là hoàng tộc mới có thể dùng. Tả Đăng Phong bước đầu phỏng đoán, những món này chắc chắn là của một nữ nhân trẻ tuổi tầng lớp trên nước Dung sử dụng, hơn nữa còn là một nữ cung thủ. Sở dĩ hắn đoán như vậy vì ngọc bội và trâm ngọc đều dành cho nữ nhân, mà nhẫn ngọc thì để đeo trên ngón cái, dùng để kéo dây cung, nữ nhân bình thường không đeo, nhưng chiếc nhẫn này chỉ đeo vừa ngón trỏ của Tả Đăng Phong, điều này chứng tỏ ngón cái của chủ nhân chiếc nhẫn này nhỏ hơn sơ với Tả Đăng Phong, mà bàn tay của Tả Đăng Phong cũng không to, nhỏ hơn so với ngón tay của hắn thì chỉ có thể là nữ nhân.

Đến lúc này, Tả Đăng Phong cảm thấy chủ nhân của hộp đá và hộp đồng chắc chắn là người may mắn còn sống sót sau cuộc xâm chiến của người nước Lô, bọn hắn dưới sự dẫn dắt của nữ quý tộc trẻ tuổi dùng cung đến đây để báo thù, nhưng cuối cùng không thể thành công, bởi vì lúc họ đến nước Lô đã được Khương Tử Nha hạ xuống trận pháp bảo vệ.

Chủ nhân ba món trang sức bằng ngọc này đã chết rồi, nhưng ba món đồ này lại không phải nằm ở thi thể của nàng, cho nên lấy đi cũng không có gì sai, Tả Đăng Phong liền cẩn thận cất kĩ, đáng tiếc là Vu Tâm Ngữ đã mất, nếu không hắn đã đưa hết cho nàng.

Vài ngày sau, Tả Đăng Phong vẫn tìm kiếm vô ích, tốn thời gian càng lâu, tâm tình hắn càng buồn bực, đến cuối cùng còn khiến sinh ra nóng nảy, hắn chuẩn bị nếu tìm kiếm toàn bộ nơi này vẫn không phát hiện được gì, sẽ dùng mấy tháng bố trí mấy cái đại trận Hỏa Chúc, trực tiếp đem những thứ bên trong trận pháp sụp đổ, nếu mở không ra thì hủy diệt hết.

Cứ tìm kiếm như vậy hơn nửa tháng, cuối cùng hắn cũng có thu hoạch, ngay lúc hắn sắp hết kiên nhẫn chuẩn bị bố trí Hỏa Chúc trận thì ở một đỉnh núi ở phía Nam, hắn tìm thấy một sơn động rộng lớn, khi vừa đến cửa động hắn biết mình tìm đến đúng chỗ rồi, bởi vì cửa sơn động đều bị người dụng đá tảng to lớn chặn lại.

-13, mà cảm thấy thế nào ?

Tả Đăng Phong đứng trước cửa sơn động đánh giá khối đá lớn chặn cửa, sơn động cao không một trượng, tảng đá chặn cửa nhỏ hơn cửa vào sơn động một chút, gần giống hình tròn, nặng chắc chắn trên ngàn cân.

13 tất nhiên không trả lời Tả Đăng Phong được, mà chỉ xoay người chui lại gần một tảng đá xanh, hôn nay thời tiết rất đẹp, lại đang là giữa trưa, mặt trời ở giữa đỉnh đầu nên rất ấm áp.

Tả Đăng Phong cũng biết 13 sẽ không trả lời mình, sở dĩ hắn cùng 13 nói chuyện phần lớn là vì muốn rèn luyện năng lực ngôn ngữ bản thân, hàng năm lễ loi một mình, hắn sợ rằng một ngày nào đó mình sẽ quên cách mất cách giao tiếp.

Tảng đá chặn ở cửa động cũng không kín hết, ở phía trên còn lộ ra một khe hở hẹp, Tả Đăng Phong liền nhảy lên phía trên tảng đá nhìn vào trong, phát hiện sơn động rất sâu, hơn nữa tầm nhìn cũng không tốt cho nên cũng không nhìn thấy được tình hình bên trong như thế nào, nhưng thông qua bên trong sơn động bị mạng nhện giăng đầy, thì bên trong chắc chắn không bị động vật gì chiếm dụng rồi.

Quan sát đại khái xong, Tả Đăng Phong liền dồn lực cố gắng đẩy tảng đá chặn cửa ra đi vào bên trong, đi hơn mười thước, mấy chiếc chuôi búa đá lớn đã đập vào mắt hắn, khí hậu ở Hồ Bắc tốt hơn Hồ Nam một

chút, hơn nữa cửa vào sơn động bị lại được chặn gần hết, cho nên mấy cán búa đá này vẫn chưa hoàn toàn hư hỏng, cán búa dài khoảng bốn thước, to như miệng chén, có màu đỏ, đụng tay vào liền vỡ vụn.

Đi thêm hai mấy thước, đã tới cuối sơn động, một bộ hài cốt quái dị của Cự Nhân nằm ở một góc, bộ hài cốt này xuất hiện khiến Tả Đăng Phong vừa sợ vừa mừng, mừng vì mình đã tìm ra đúng nơi, còn sợ là vì bộ hài cốt này cực kỳ quái dị, nó lớn hơn các bộ hài cốt bình thường khác rất nhiều, màu sắc cũng không giống, không phải màu trắng như các bộ hài cốt bình thường, mà là màu bạc chói mắt.

-13, dừng lại gần !

Tả Đăng Phong thấy 13 muốn lại gần ngửi thử liền vội vàng ngăn cản nó, bộ hài cốt này màu sắc rất quỷ dị, Tả Đăng Phong nghi là nó bị trúng độc mà chết.

Quát lui 13 xong, Tả Đăng Phong liền phát ra linh khí di chuyển bộ hài cốt này, dùng linh khí cũng có thể tính toán ra đại khái sức nặng của nó, hơi đẩy một chút, Tả Đăng Phong đã phát hiện bộ hài cốt này phải nặng hơn rất nhiều so với các hài cốt thông thường, khi dùng hai miếng hài cốt chạm vào nhau thì phát ra tiếng kim loại.

Đã qua nhiều năm, cho dù có trúng độc cũng đã phai nhạt gần hết rồi, vả lại nếu bộ hài cốt này bị trúng độc thì phải có màu đen mới đúng, cho nên Tả Đăng Phong thử cầm một khối xương cánh tay lên xem, sau khi cầm lên lại càng thấy kì lạ, sơ với hài cốt bình thường thì nặng hơn rất nhiều, chỉ nhẹ hơn một chút sơ với kim loại bình thường, nhưng dựa trên hoa văn trên khớp xương thì đây đúng là hài cốt.

Có lẽ hài cốt của Cự Nhân là như vậy, Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút liền thả khung xương kia xuống, rồi cầm lên một cái thạch bài trong mấy viên thạch bài nằm ở một góc sáng sủa, thạch bài bằng cỡ bàn tay, rộng khoảng 10cm, có màu hồng, bên trên không có chữ viết gì.

Cẩn thận suy đoán, mặc dù bên trên thạch bài không ghi chép gì, nhưng Tả Đăng Phong vẫn có thể xác định nó chính là trận phù dùng để ra vào trận pháp, thạch bài màu hồng, hồng là lửa, Hỏa khắc Kim, chắc chắn là đúng.

Cất kĩ thạch bài, Tả Đăng Phong vẫn không vội suy nghĩ tiếp, mà cẩn thận quan sát bộ hài cốt màu bạc, qua một lúc, Tả Đăng Phong đoán chủ nhân bộ hài cốt này khi còn sống cao khoảng ba thước, bộ hài cốt này có vài đặc điểm khác với hài cốt của Cự Nhân mà Tả Đăng Phong từng thấy ở nước Dung, đó là chi trước dài ra, hốc mắt nhỏ, răng nanh lộ ra ngoài. Những thay đổi này chứng tỏ Cự Nhân này cũng không phải từ ba ngàn năm trước đi ra, mà có thể là một thời gian sau mới ra ngoài, những thay đổi của nó đều là do hoàn cảnh tạo thành. Hơn nữa trong sơn động có rất nhiều búa đá, lại có đến năm miếng thạch bài trận phù, như vậy năm đó ít nhất có năm người rời khỏi trận pháp, mà sau đó những người này cũng không hề muốn trở lại, nếu không cũng không tùy tiện đem những thạch bài này ném ở một góc sơn động.

Lấy được thạch bài trận phù, Tả Đăng Phong cũng không cảm thấy vui mừng, bởi vì lần này hẳn chỉ lợi dụng mà không trực tiếp phá trận để vào, đối với Thập Nhị Cô Hư trận pháp hẳn vẫn không biết chút gì.

Đổi thành người thường thì khi lấy được thạch bài trận phù sẽ lập tức đi vào trận, nhưng Tả Đăng Phong lại không làm vậy, hẳn công rương gỗ cùng 13 rời núi.

Hắn làm vậy có ba nguyên nhân, thứ nhất, hắn sợ nếu mình tiến vào trận sẽ bị vây khốn, lúc này lương thực của hắn đã cạn kiệt, nhất định phải bổ sung. Thứ hai, dựa theo vẻ mặt hoảng sợ của 13 lúc trước thì đám Cự Nhân biến dị chắc hẳn là tập trung ở biên giới của trận pháp, một khi vào trận tất nhiên phải lập tức chém giết, hắn cần chuẩn bị một chút trang bị. Điểm cuối cùng cũng là quan trọng nhất, Tả Đăng Phong muốn gặp người, không quan trọng là gặp ai, chỉ cần là người đều được, người là loài đồng cư, gần hai tháng không nghe được tiếng người nói chuyện, Tả Đăng Phong cảm thấy cực kỳ cô độc, hắn cảm giác mình đã thoát khỏi xã hội loài người, mặc dù hắn biết bên ngoài không có chút quan hệ gì với mình, nhưng hắn vẫn muốn gặp người, sống một mình thời gian dài khiến tâm trạng hắn rất nặng nề, hắn lo lắng nếu cứ tiếp tục như vậy, trong lúc tìm kiếm sáu loài vật thuần âm đã bị áp lực tâm lý đè nặng mà phát điên, thậm chí hắn còn hối hận khi đuổi Đẳng Khi Anh Tử đi, giữ năng lại bên cạnh ít nhất còn có người để nói chuyện

Mọi người đều cần có ít nhất một người bạn, nhưng hắn lại không có.

120. Q.2 - Chương 120: Thả Thanh Phù

Sau khi rời núi, Tả Đằng Phong liền đến một ngã tư náo nhiệt nhất của Huyền Thành, ngồi xuống ở một góc, 13 ngồi bên cạnh, một người một mèo trốn trong mắt nhìn người qua lại trên đường. Tả Đằng Phong trốn mắt rất to, mặc kệ nam hay nữ hắn đều nhìn một cái, 13 ở bên cạnh nhìn, nó không hiểu vì sao Tả Đằng Phong lại nhìn những người này.

-13, mày làm sao để sống qua ba ngàn năm ở trong mộ thế ?

Tả Đằng Phong vuốt đầu 13 hỏi, hai tháng không gặp người khiến hắn cảm giác sắp phát điên, không hiểu một mình 13 làm sao sống trong mộ suốt ba ngàn năm, nếu là người thì chắc sớm phát điên rồi.

13 nghe xong liền kêu một tiếng xem như trả lời, sau đó cả hai lại tiếp tục nhìn ngắm dòng người qua lại.

-Leng keng !

-13, hay là chúng ta đi thôi, mọi người đều coi chúng ta là ăn mày rồi !

Tả Đằng Phong cười mỉa cầm mấy đồng xu người đi đường ném ỉnh. Thực ra bộ dáng của Tả Đằng Phong cũng không đến mức đói khổ, bộ dáng như vậy rất khó xin được tiền, người đi đường sợ dĩ bố thí là vì nhìn bộ dáng 13 ngồi bên cạnh rất thật thà phúc hậu.

13 nghe xong liền đứng dậy, khinh bỉ liếc nhìn người đàn bà vừa ném tiền xong, mặc dù bề ngoài 13 nhìn thật thà hiền lành, nhưng chỉ có Tả Đằng Phong nhìn nó lớn lên là biết đó chỉ lừa gạt, ẩn dưới vẻ hiền lành thật thà đó là sự lừa nhác hết ăn lại nằm và một trái tim xấu xa vô lại.

Tả Đằng Phong đứng dậy đem theo 13 đi về hướng nhà tắm công cộng, lúc đi đến bên cạnh người đàn bà kia Tả Đằng Phong nhanh chóng lấy ra một đồng đại dương cùng với tiền đồng vừa này nhét vào trong túi áo của nàng, đối phương cũng không hay biết gì, lúc này Tả Đằng Phong mới phát hiện hóa ra mình cũng có tố chất làm trộm.

-Tôi bao hết nhà tắm !

Tả Đằng Phong lấy ra hai đồng đại dương đập lên quầy trước mặt ông chủ nhà tắm.

-Chờ một chút được không ?

Ông chủ nhìn thấy hai đồng đại dương liền sáng cả mắt.

-Được, 1 tiếng sau tôi sẽ trở lại !

Tả Đằng Phong liền xoay người rời đi, thật vất vả mới rời núi, hắn muốn cùng 13 thoải mái tắm rửa một chút. Sở dĩ hắn muốn bao hết nhà tắm không phải ngại người khác nhìn thân hình mình, mà là vì hắn sợ các khách hàng khác không chịu để 13 vào tắm chung.

Tả Đằng Phong dẫn theo 13 đến tiệm cơm sang trọng nhất trong thành, gọi một bàn đầy thức ăn, để 13 ngồi trên ghế đối diện cùng ăn. Thật ra hắn cũng không muốn gây chú ý như vậy, nhưng nếu không để 13 ngồi trên ghế thì sợ rằng nó sẽ nhảy lên bàn, cơ bản nó chẳng hề sợ hắn.

Trong quán ăn còn có ca xướng, người hát chính là hai anh em, nam chơi đàn còn nữ hát, lúc Tả Đằng Phong dùng bữa thì hai người họ đang ngồi hát ột bàn cạnh hắn, Tả Đằng Phong mong rằng đám khách nhân có vẻ mặt hung ác kia trêu chọc cô gái kia, để hắn làm người tốt anh hùng cứu mỹ nhân, cái khác thì không cần, làm người tốt được cảm ơn luôn tốt, nhưng tiếc là đám khách nhân kia mặc dù là lưu mang nhưng lại không dám trêu chọc gì, chỉ luôn thật thà dùng bữa, Tả Đằng Phong tai thính, nghe được bọn họ nói chuyện, biết bọn họ đã nhận ra mình. Tàn Bào Tả Đằng Phong cùng Ngọc Phật Thôi Kim Ngọc là dễ nhận ra nhất trong số các vị Huyền Môn Thái Đầu, một người thì nuôi một con mèo lớn, còn một người lại dẫn theo một con khỉ.

Ăn cơm xong, Tả Đăng Phong liền trở lại nhà tắm, nước tắm ở đây đã được thay mới, khách bên trong cũng đã bị đuổi đi hết, nhà tắm lớn như vậy chỉ có Tả Đăng Phong với 13, sau khi tắm nước nóng thoải mái xong, còn có thợ lau chân đến giúp hắn chăm sóc bàn chân.

-Ông chủ, đám lính NB đóng ở đâu trong thành vậy ?

Tả Đăng Phong lấy ra một đồng đại dương đặt trên quầy.

-Ở đây không có lính NB !

Ông chủ vui vẻ cầm lấy tiền.

-Vậy thì đám quân đội của Quốc Dân Đảng ?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi, hắn hỏi vậy là vì muốn kiếm vũ khí, mặc dù không thích súng ống, nhưng hắn đã từng thấy sức mạnh của lựu đạn.

-Không có !

Ông chủ lại lắc đầu.

-Vậy thì có Bát Lộ quân không ?

Tả Đăng Phong đành hỏi, thực ra hắn muốn cướp nhất chính là lính NB, không có NB thì Quốc Dân Đảng cũng được, trong lòng hắn chẳng muốn động đến Bát Lộ quân, không phải vì Bát Lộ quân kháng NB, thực ra thì Quốc Dân Đảng cũng kháng NB, sở dĩ hắn không muốn động đến Bát Lộ quân là bởi vì bọn họ quá nghèo.

-Có ! Đi về hướng Đông qua hai con đường thì quẹo phải !

Ông chủ nhỏ giọng nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền cảm ơn, dẫn theo 13 rời khỏi nhà tắm, không có người NB, không có Quốc Dân Đảng, cũng chỉ đành cướp của Bát Lộ quân vậy.

Dựa theo chỉ dẫn của ông chủ, rất nhanh Tả Đăng Phong đã tìm được nơi đóng quân của Bát Lộ quân, nói thẳng lý do mình đến, đối phương liền thẳng thắn từ chối, Tả Đăng Phong lại đưa ra yêu cầu mua, đối phương vẫn từ chối, cuối cùng Tả Đăng Phong đành rời đi, mà đám lính gác cũng coi hắn là người điên mà không gây khó dễ cho hắn.

Đến buổi chiều, ở kho súng của Bát Lộ quân đã bị mất trộm.

Tả Đăng Phong khiêng rương gỗ chạy vào núi, mở rương ra đếm, một rương có năm mươi khóa lựu đạn, mới tinh, Tả Đăng Phong liền lấy một viên từ trong rương ra, bật chốt, kéo dây, ném mạnh, nổ lớn.

Thực ra Tả Đăng Phong cũng không muốn lãng phí một khóa lựu đạn, nhưng hắn sợ trộm phải đồ giả, đến lúc quan trọng lại không nổ thì lại khổ.

Sau khi mua gạo và rượu trắng xong, Tả Đăng Phong liền cất lựu đạn vào rương, chuẩn bị vào núi, nhưng khi nhìn núi lớn trước mặt hắn bỗng sợ hãi, một mình đi vào nơi nguy hiểm là hành động rất ngu dốt, không có ai cứu giúp, quan trọng nhất là hắn cần tìm người nói chuyện với mình, nói thẳng ra là muốn có bạn đồng hành.

Người thường muốn có bạn bè thật dễ dàng, tùy tiện tìm là được, nhưng hắn thì không thoải mái như thế được, nếu để người thường cùng đi vào núi thì khác gì để họ đi chịu chết, muốn tìm bạn đồng hành cũng chỉ trong số mấy người trong Huyền Môn Thái Đầu là đủ tư cách, Đồng Giáp thì loại trừ, người này hận hắn đến nghiêng răng nghiêng lợi. Ngân Quan tuổi tác đã cao, ngại nhờ vả, Kim Châm còn phải trông coi môn phái, Thiết Hải là người điên, khó mà tìm được. Cũng chỉ còn mình Ngọc Phạt là thích hợp nhất, nơi này cũng gần Hồ Nam, vậy thì chọn cô ấy vậy.

Quyết định xong, Tả Đăng Phong liền móc ống trúc trong lòng ngực ra, mở nắp, Thanh Phù Trùng lập tức bay đi, bay vòng quanh Tả Đăng Phong ba vòng rồi lập tức bay về hướng nam.

Thả Phi Thanh Trùng xong, Tả Đăng Phong lại hỏi hận, sắp bước sang năm mới rồi, gọi Ngọc Phật đến đây có chút thất lễ, hơn nữa Kim Châm còn có ý với nàng, cô nam quả nữ lỡ đâu truyền ra ngoài sẽ rất khó nghe. Nhưng nếu không gọi nàng thì Tả Đăng Phong cũng chẳng biết tìm ai nữa.

Thực ra thì Đăng Khi Anh Tử là đối tượng tốt nhất, biết nhẫn thuật lại nhẹ nhàng, nhưng Tả Đăng Phong không dám để nàng đi cùng, sợ bất ngờ nảy sinh tình cảm, đó là đương nhiên, khuôn mặt của nàng khiến Tả Đăng Phong không thể nào kháng cự được.

Thanh Phù Trùng cần có thời gian để bay đến phái Thần Châu, Ngọc Phật đi theo nó đến đây cũng cần có thời gian, Tả Đăng Phong ổn định tâm tư xong, liền trở lại thành, tìm một nhà trọ tốt nhất, ngủ một giấc để lấy lại sức. Ngày hôm sau rời giường, Tả Đăng Phong cũng không phát hiện dấu hiệu gì của Bát Lộ quân đang lùng bắt hắn, điều này khiến hắn hơi khó hiểu, khẽ suy nghĩ một lát liền hiểu ra, khả năng là do tác phong của Bát Lộ quân, sau khi xảy ra chuyện đã dấu giếm không báo lên trên.

Huyền Thành tất nhiên có hiệu cầm đồ, vẫn là huy thương, Tả Đăng Phong có ấn tượng rất tốt với người An Huy, lần trước Dạ Minh Châu kia cũng là bán ột hiệu cầm đồ huy thương, Tả Đăng Phong lấy cái ngọc bội kia ra cho họ định giá. Bây giờ không còn ai đeo ngọc bội, để trên quần áo rất dễ dụ trộm đến.

-Thời buổi loạn lạc chuông vàng bạc, thứ này ngài đợi lúc khác hãy đem đến đi.

Lão giám định cũng không nói ra giá tiền.

-Giá trị bao nhiêu ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Bội ngọc bích, màu trắng thuần, hình dáng thượng thừa, màu sắc thượng thừa, tất cả đều thượng thừa, đứng hỏi nó có giá bao nhiêu, căn bản là vô giá.

Lão giả lắc đầu nói.

-Còn cái này ?

Tả Đăng Phong nghe xong liền ngạc nhiên, lấy ra chiếc nhẫn ngọc ra hỏi.

-Tam sắc linh lung, vô giá !

Lão giả lại lắc đầu nói.

-Còn thứ này ?

Tả Đăng Phong lại lấy chiếc trâm ngọc Phượng Hoàng ra hỏi.

-Cùng một khối nguyên liệu với cái ngọc bích kia, người anh em, lão hủ hỏi một câu trái quy củ, mấy thứ này người lấy ở đâu ra vậy ?

Lão giả tò mò hỏi.

-Tìm thấy trong một sơn động ở Hồ Nam.

Tả Đăng Phong nửa thật nửa giả nói.

-Thôi được rồi, như vậy là đủ rồi, ngọc thạch tính khiết, một khi ngọc bị tuần táng theo thì liền biến thành hạ phẩm, tất cả phẩm chất đều bị hủy. Nếu liên tục qua tay nhiều người, trong ngọc có thể sẽ xuất hiện tơ máu, Bạch Ngọc có tơ máu thì thành hạ phẩm.

Lão giả gật gù nói.

-Ngọc có tơ máu không phải là cực phẩm sao ?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên hỏi.

-Ngọc có linh tính, Bạch Ngọc có tia máu chứng tỏ đã nhận chủ, người khác không thể đeo, sao có thể gọi là cực phẩm ?

Lão giả liền giải thích.

Tả Đăng Phong nghe xong liền rất vui mừng, mấy món này đều không có tơ máu, làm quà tặng rất tốt tặng cho Ngọc Phát, xem như trả ơn nàng đã vất vả.

-Xin hỏi, ai có tư cách đeo những món đồ này ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Vương Cơ hoặc Hầu Cơ.

Lão già liền đáp.

-Nghĩa là sao ?

Tả Đăng Phong liền hỏi tiếp.

-Dựa theo hình dáng thì mấy món ngọc khí của cậu xuất xứ từ thời Thương Chu, khi đó con gái của vua thì gọi là Vương Cơ, mà con gái của chư hầu thì gọi là Hầu Cơ, cũng như chúng ta gọi là công chúa vậy.

Lão già liền giải thích cho Tả Đăng Phong.

-Món này điêu khắc hình Phượng Hoàng mà, không phải Phượng Hoàng là dành cho hoàng hậu sao ?

Tả Đăng Phong chỉ trâm ngọc hình Phượng Hoàng hỏi.

-Trâm cài này đúng là điêu khắc Phượng Hoàng, nhưng là tam vĩ Phượng Hoàng, còn thứ hoàng hậu sử dụng là ngư vĩ Phượng Hoàng.

Lão già kiên nhẫn giải thích.

Tả Đăng Phong nghe xong liền hiểu ra.

Tả Đăng Phong im lặng một lát lấy mấy món đồ bằng vàng khác ra đổi thành tiền, vàng thời Thương Chu độ tinh khiết không cao, cho nên bốn món Kim bích chỉ đổi được hai thỏi vàng nhỏ, Tả Đăng Phong cũng không dẫn đi.

Xong xuôi mọi việc, Tả Đăng Phong trở lại chỗ ở đợi Ngọc Phát đến, chạng vạng ngày hôm sau, Tả Đăng Phong đã nghe được tiếng gió, đứng dậy nhìn về phía nam, liền phát hiện hai bóng dáng quen thuộc lao nhanh về hướng hắn, thị lực của Tả Đăng Phong rất tốt, chỉ liếc mắt hắn đã nhận ra người ở phía trước chính là tăng điên Thiết Hải, còn ở phía sau mười trượng chính là Ngọc Phát.

Nhìn thấy hai người, Tả Đăng Phong liền cười lớn, hắn cười là bởi vì ba nguyên nhân, thứ nhất, nhất định Thiết Hải là bị Ngọc Phát lừa đến đây, nếu nhờ hắn giúp đỡ chắc chắn hắn sẽ không đến, chỉ có thể lừa gạt mới dễ dàng đem hắn đến. Thứ hai, vốn muốn tìm một người giúp đỡ, kết quả là có đến hai, có Thiết Hải ở đây, vậy thì không còn sợ cô nam quả nữ ám muội rồi. Thứ ba, cả ba đại cao thủ cùng đến, vào trận giết địch nhất định rất dễ dàng.

121. Q.2 - Chương 121: Phượng Hoàng Hoàng Ngọc Trâm

-Ta thắng, lần này thua tâm phục khẩu phục chưa ?

Chỉ một lát, Thiết Hải đã hạ xuống cạnh Tả Đăng Phong, nhưng hắn cũng không để ý đến Tả Đăng Phong, mà quay đầu lại nhìn Ngọc Phát hô lớn. Hắn vừa nói xong, Tả Đăng Phong liền biết Ngọc Phát chính là lừa gạt hắn so đấu pháp thuật khinh thân.

-Lục Địa Phi Hành thuật của ông vẫn chẳng có tiến bộ gì so với trước cả.

Một lát sau, Ngọc Phát cũng hạ xuống, trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong hiểu ý nàng nên mỉm cười gạt đầu đáp lại.

-A Di Đà Phật ! Ngay cả Kim Nhai Xuyên Vân của phái Toàn Chân cũng không phải đối thủ của ta, thì Ứng Dực của phái Thần Châu các cô càng không thể,

Thiết Hải nghe xong liền trừng mắt chỉ vào Thành Phù Trùng đang lượn quanh người Tả Đăng Phong, nói :

-Nếu không phải tại nó bay quá chậm, thì ta đã bỏ xa cô hơn ba trăm dặm rồi.

-Ba trăm dặm ? Lần trước ta đuổi theo người mấy tháng cũng chưa có bao giờ bị ông bỏ xa ba trăm dặm cả, ta không thua, chúng ta cùng nhau hạ xuống đất.

Ngọc Phật lắc đầu, cười xấu xa nói.

-A, cô chơi xấu sao ?

Thiết Hải nghe xong há hốc mồm nói.

-Lần này ta sử dụng chính là pháp thuật khinh thân nhanh nhất của Đạo gia, Tử Vân Truy Nguyệt, căn bản chẳng phải là Ứng Dực phù chú gì cả, ông làm sao có thể thắng được chứ .

Ngọc Phật nói xong liền đem khung xương nắm trong tay cất vào trong người.

-Nói láo, Tử Vân Truy Nguyệt của Đạo gia cùng với Hồng Lộc Lược Ảnh của Xiển Giáo và Ngự Khí Lăng Không của Tiệt Giáo đã thất truyền từ lâu rồi, làm sao cô học được ?

Thiết Hải lớn tiếng nói.

-Dù sao ta vẫn không thua.

Ngọc Phật vẫn ngoan cố nói.

-Các người so đấu khinh công sao ?

Tả Đăng Phong đã hiểu rõ, liền mỉm cười nhìn Thiết Hải hỏi.

-Đúng vậy, A Di Đà Phật ! Lần trước không có nhân chứng, nàng không phục, lần này có cậu, cậu phải làm chứng cho lão nạp, lão nạp đã thắng nàng ta.

Thiết Hải nghe xong vội vàng lôi kéo tay áo Tả Đăng Phong, để hắn làm chứng ỳnh.

-Được ta làm chứng cho ông.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

Ngọc Phật nghe xong liền nhìn Tả Đăng Phong cười, khen hắn ứng đối nhanh nhẹn.

-Được rồi, đi thôi, bắt Hầu Tử.

Thiết Hải liền vội vàng nói.

Tả Đăng Phong nghe không hiểu gì cả, khẽ liếc mắt nhìn Ngọc Phật, hắn không cùng Ngọc Phật trao đổi, nên không biết lúc trước nàng làm sao để lừa gạt Thiết Hải.

-Đi thôi, lên đường nào.

Ngọc Phật nhìn hắn gật đầu, ra hiệu để sau hắn nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền vác rương gỗ lên, rương gỗ chất nhiều đồ nên rất nặng, 13 vừa nhảy lên Tả Đăng Phong khẽ nhíu mày.

-Để ta mang rương giúp cậu.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong nhíu mày, liền xung phong giúp đỡ.

-Ông giúp ta mang mào đi.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, rương gỗ này chưa lựu đạn, hắn không dám để hòa thượng điên này vác trên vai.

Thiết Hải nghe xong rất vui mừng, đi đến bên cạnh Tả Đăng Phong chờ đợi, hẳn cảm thấy rất hứng thú với 13.

Tả Đăng Phong liền ra hiệu cho 13, 13 lập tức nhảy từ bờ vai của hắn sang vai của Thiết Hải, Thiết Hải đợi cho 13 ngồi ổn định, liền quay đầu nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong liền đưa tay chỉ về hướng Tây, Thiết Hải liền đi trước dẫn đầu.

-Cám ơn Ngọc chân nhân !

Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải đã đi xa, liền nhìn Ngọc Phật cảm ơn.

-Trên đường nói sau !

Ngọc Phật liền nhún người bay lên cao, bay về hướng Tây, Tả Đăng Phong liền đuổi theo.

-Gặp khó khăn gì à ?

Ngọc Phật không đợi Tả Đăng Phong nói chuyện đã đặt câu hỏi trước, nàng tất nhiên biết hắn gọi nàng đến là muốn nhờ nàng giúp đỡ.

-Năm đó có tám chư hầu tương đối lớn đi theo Khương Tử Nha phạt Trụ, tám chư hầu này đều có một trong mười hai địa chi. Hồ Nam chính là nước Dung, động vật của bọn họ chính là Cửu Dương Hầu, đối ứng với nó ở đây là Kim Kê thuần âm, ba ngàn năm trước hai nước Dung và Lô xảy ra chiến tranh, nước Dung am hiểu dùng độc, mà nước Lô có rất nhiều Cự Nhân, kết quả chiến tranh là nước Lô thắng, nhưng công chúa nước Dung và một số cao thủ dùng độc may mắn sống sót, Khương Tử Nha vì bảo hộ nước Lô không bị hạ độc trả thù, đã bày ra một trận pháp phạm vi ba trăm dặm để bảo vệ bọn họ.

Tả Đăng Phong liền nói rõ mọi việc cho Ngọc Phật.

-Người nước Lô am hiểu dùng độc có thể hiểu, còn về Cự Nhân nghĩa là sao ?

Ngọc Phật suy nghĩ một lát liền hỏi.

-Những Cự Nhân này thân cao quá trượng, sức lực cực mạnh, nhưng chỉ số thông minh không cao, tôi nghĩ những Cự Nhân này là nô lệ trong nước Lô, địa vị rất thấp.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Vậy ở Hồ Nam cậu đã phát hiện được gì ?

Ngọc Phật gật đầu hỏi tiếp.

-Tôi phát hiện được di tích thành trì nước Dung, còn phát hiện trận pháp vây khốn Cửu Dương Hầu năm đó, trận pháp chỉ lợi dụng nguyên lý Ngũ Hành bày ra Cô Phong trận giữa hố trời, ngọn Cô Phong có thể vì động đất mà bị nghiêng tới miệng hố trời, vì vậy mà Cửu Dương Hầu mới thoát ra được.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Thì ra là vậy, thế trận pháp nơi này tình huống như thế nào ?

Ngọc Phật hạ xuống đất mượn lực, Tả Đăng Phong cũng hạ xuống theo.

-Mục đích mà năm đó Khương Tử Nha bố trí tòa trận pháp này là vì muốn bảo vệ người nước Lô không bị trúng độc, pháp vi (Chu vi) của trận pháp đến ba trăm dặm, con Kim Kê thuần âm kia ở ngay trong trận, nhưng có điều trận pháp này được ẩn hình, đi theo con đường Thập Nhị Cô Hư Pháp, đến bây giờ tôi vẫn chưa tìm ra cách phá trận.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Tôi cũng đoán được sẽ gặp tình huống này, nhưng tiếc là Đỗ Thu Đình đã rời sơn môn đi xa rồi, nếu không có hắn thì tốt rồi.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Đỗ đại ca rời núi đi xa ? Làm gì vậy ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Không rõ lắm, tôi từng hỏi qua môn nhân của hắc, đều ấp úng không dám nói.

Ngọc Phật cũng khó hiểu nói.

-Không sao cả, tôi đã tìm thấy Trận Phù vào trận ở bên ngoài trận, có chúng ta có thể ra vào trận pháp, thật ra tôi mời cô đến cũng không phải để phá trận.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Hả?

Ngọc Phật ngạc nhiên nhú mày.

-Người nước Lô quanh năm sinh sản bên trong trận pháp, không kết hôn với bên ngoài, nhiều năm như vậy khiến cho huyết mạch xảy ra biến dị nghiêm trọng, đã trở thành người không ra người mà quỷ không ra quỷ rồi. Tôi sợ lẻ loi một mình đi vào trận sẽ xảy ra việc ngoài ý muốn mà không có ai giúp đỡ, vì vậy mới mạo muội mời cô đến.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Mạo muội ? Cậu có cần khách khí khi nói chuyện với tôi như vậy không ?

Ngọc Phật lộ vẻ hờn giận, không vui.

-Dù sao nhờ cậy người đến giúp đỡ cũng phải khách khí một chút chứ, đúng rồi, tôi còn chuẩn bị lễ vật để cảm ơn cô nữa.

Tả Đăng Phong đùa giỡn với nàng, kéo Ngọc Phật hạ xuống giữa rừng, lấy Phượng Hoàng trâm trong người ra đưa cho nàng.

Ngọc Phật liền lấy tay nhận trâm ngọc , quan sát một chút lại nhìn Tả Đăng Phong, khuôn mặt lộ vẻ tươi cười.

-Lúc ở cửa hàng tôi đã hỏi thăm, người ở đó nói vật này trước kia dành cho công chúa dùng, cực kỳ quý hiếm, rất đáng giá, tặng cô làm phí vất vả.

Tả Đăng Phong vui vẻ nói.

-Ông chủ kia không có nói tặng ngọc trâm cho nữ nhân là có ý gì sao ?

Ngọc Phật cười hỏi.

-Hắc có nói qua, nhưng đây là trâm ngọc, cũng không phải ngọc trâm.

Tả Đăng Phong ngạc nhiên lắc đầu. Tả Đăng Phong hiểu khá rõ việc phân biệt hai thứ này, theo hắc nhớ thì trâm ngọc chỉ một nhánh, còn ngọc trâm thì chia làm hai nhánh.

-Trâm ngọc là để tặng cho hồng nhan tri kỷ, còn ngọc trâm là để tặng cho chính thất phu nhân, thôi bỏ qua, vì cậu không biết nên tôi không trách, tôi nhận.

Ngọc Phật đem trâm ngọc cất vào người.

Tả Đăng Phong nghe xong cười xấu hổ.

-Làm sao cô tìm được Thiết Hải vậy ?

Tả Đăng Phong lắc không theo sau Ngọc Phật, hỏi.

-Tôi không tìm hắc, chỉ ngẫu nhiên gặp thôi. Hắc là người điên ăn không ngồi rồi, muốn đi phương Nam tìm kiếm một con Hầu Tử giống Cửu Nhi, nhưng làm sao tìm được chứ, màu sắc giống nhau nhưng hình dáng lại khác, hình dáng giống thì màu sắc lại khác, lúc ta vừa xuất phát xuống núi thì gặp được hắc đang cãi nhau với người khác bên ngoài thôn trấn, hắc nói người ta lừa hắc.

Ngọc Phật cười khổ nói.

-Lừa như thế nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Hắn thật sự xuống phương Nam, người nào cũng biết hắn muốn tìm một con Hầu Tử xinh đẹp màu vàng, sau đó có một thợ săn bắt lương đem một con khỉ vàng dùng thuốc nhuộm nhuộm thành màu vàng bán cho hắn, hắn mua về một thời gian thì phát hiện ra không đúng, màu lông càng lúc càng nhạt, sau khi phát hiện hắn lập tức đi tìm tên kia lý luận, muốn đổi phương trả lại 10 lượng vàng ỳnh.

Ngọc Phật cười nói.

-Hắn lấy ở đâu ra nhiều tiền như vậy ?

Tả Đăng Phong cũng cười hỏi.

-Hắn là cao tăng Thiếu Lâm Tự, vai vế rất cao, võ công lại tốt, cho nên rất nhiều người trong giang hồ tặng lễ làm quen.

Ngọc Phật liền giải thích.

-Sau khi gặp hắn cô liền lấy cơ so đấu khinh công và giúp hắn bắt Hầu Tử để lừa hắn ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Ban đầu tôi chỉ muốn dùng cơ so đấu khinh công để dẫn hắn ra khu vực khác, nếu cứ để hắn quanh quẩn ở đó thì sớm muộn gì cũng phát hiện nơi phải Thần Châu chúng tôi ở. Một đoạn đường sau tôi mới nghĩ đến việc đem hắn qua đây giúp đỡ.

Ngọc Phật liền giải thích.

-Hy vọng hắn không gây thêm khó khăn.

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

Ba người đều là cao thủ độ qua Thiên kiếp, cho nên tốc độ cực nhanh, đến rạng sáng đã đến nơi. Tả Đăng Phong dẫn mọi người đến bên ngoài sơn động chứa khung xương Cự Nhân.

-A Di Đà Phật, đã đến giờ tẩy khóa sớm !

Thiết Hải sau khi hạ xuống đất liền lập tức xếp bằng bên ngoài động, bắt đầu niệm kinh.

Tả Đăng Phong nhìn hắn cười khổ.

-Ngọc chân nhân, đến đây nhìn thử.

Tả Đăng Phong bỏ rương gỗ xuống, dẫn Ngọc Phật đi vào sơn động.

Ngọc Phật khi nhìn thấy bộ hài cốt Cự Nhân liền kinh ngạc, thật sự nàng chưa từng gặp Cự Nhân nào cao lớn như vậy. Hơn nữa hài cốt còn phát ra hào quang màu bạc cũng rất kỳ quái.

-Có phải do trúng độc mà ra không ?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Không phải !

Ngọc Phật lắc đầu nói. Nàng là cao thủ dùng độc, vừa nhìn đã rõ, căn bản không cần kiểm tra.

-Vậy nguyên nhân gì khiến bộ hài cốt trở thành như vậy chứ ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Có thể do việc ăn uống khi còn sống của hắn gây ra.

Ngọc Phật suy nghĩ một lát nói.

-Tôi sợ nhất là những thứ bên trong kia khung xương cũng giống vậy, nếu thật sự như thế thì sẽ rất khó giết chết.

Tả Đăng Phong nói ra lo lắng của mình, đây cũng là lý do hấn rời núi đem lựu đạn đến.

-Khả năng rất lớn..

122. Q.2 - Chương 122: Di Trận Ngàn Năm

-Tôi cũng nghĩ tình huống này có thể xảy ra, cho nên mới đem một rương lựu đạn đến.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Cậu cũng không nên lo lắng quá, nghỉ ngơi một chút, chúng ta lại vào trận.

Ngọc Phật liền an ủi.

Lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ ra suốt dọc đường vừa rồi Ngọc Phật không hề nghỉ ngơi, vội vàng đi ra sơn động, lấy một cái thảm từ rương gỗ, cái thảm này hẳn đặc biệt chuẩn bị cho Ngọc Phật.

Ngọc Phật sau khi nhận tấm thảm liền đến chỗ tảng đá che ánh nắng trải ra nằm nghỉ. Lúc này Thiết Hải cũng đang lầm nhảm đọc kinh, hòa thượng lúc đang niệm kinh có khi cũng ngủ gật, tỉnh liền niệm kinh, một thì lại ngủ, tóm lại là vẫn đang ngồi thiền.

Thấy hai người đều đang nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong liền đi bắt mấy con gà rừng và cá về, sau khi rửa sạch liền nhóm lửa nấu cơm, hẳn là chủ nhân, Thiết Hải và Ngọc Phật là khách, nên tất nhiên là chủ nhân phải đi nấu cơm rồi.

Gà rừng dùng bùn đất bọc lại, đặt trong đồng lửa, sau đó mới bắc cơm lên, sau khi cơm chín bảy phần thì lấy cá để lên nướng, lúc cơm chín thì cá cũng chín, lúc này cũng đã đến giữa trưa.

Làm xong cơm, Ngọc Phật và Thiết Hải cũng tỉnh dậy, Tả Đăng Phong không biết Thiết Hải cũng đến, cho nên chỉ chuẩn bị hai bộ đồ ăn, cũng may Thiết Hải không thích ăn cá và cơm, chỉ chọn gà rừng, như vậy hai bộ đồ ăn cũng đủ dùng.

Thiết Hải ăn thịt uống rượu, lượng ăn rất lớn, Ngọc Phật thì không thích ăn mặn, chỉ ăn rất ít, sau khi ăn xong, Tả Đăng Phong đem những thứ không cần thiết trong rương gỗ bỏ hết, chỉ đem theo lương khô, nước uống và lựu đạn.

Thu xếp xong xuôi, ba người một mèo đến bên ngoài trận.

-Cậu cảm giác sẽ gặp tình huống gì ?

Ngọc Phật nhận lấy Thạch Bài Trận Phù Tả Đăng Phong đưa.

-Tôi cũng không biết, bên trong sẽ gặp tình huống gì rất khó đoán, chỉ có thể xác định một điều, động vật bên trong bộ dáng đều rất quái dị.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Vào xem một chút vậy.

Ngọc Phật lắng không cao ba trượng, nàng làm vậy là không muốn khi vào trận gặp phải địch nhân trên mặt đất.

-Thạch bài này cô luôn đem theo trên người, tìm được Hắc Tử thì cô có thể đi trước.

Tả Đăng Phong đưa một Thạch Bài cho Thiết Hải.

-Được !

Thiết Hải nhận lấy thạch bài cắm vào bên hông, lắng không bay lên. Tả Đăng Phong đúng là lừa hắn, bởi vì trong trận căn bản không có Hắc Tử.

Chuẩn bị kĩ càng, Tả Đăng Phong đem theo 13 nhảy lên giữa Ngọc Phậ và Thiết Hải, cả ba cũng tiến về hướng Bắc, không bao lâu Tả Đăng Phong đã cảm nhận được một chút lực cản, bởi vì tốc độ rất nhanh nên lực cản chỉ thoáng qua, sau khi lực cản biến mất thì cảnh vật trước mắt đột nhiên thay đổi.

Bên ngoài bây giờ là giữa trưa, trong trận cũng là giữa trưa, ngay khi Tả Đăng Phong cảm nhận được cảnh vật thay đổi đang tập trung quan sát thì bất ngờ cảm giác linh khí quanh người biến mất, nhanh chóng rơi xuống đất.

Tình huống bất ngờ khiến Tả Đăng Phong kinh hồn, không cần suy nghĩ cũng biết bên trong trận pháp có cấm chế cấm phi hành trên không.

Ba người cùng nhau vào trận, cùng nhau rơi xuống, vào thời điểm nguy cấp, Tả Đăng Phong không thêm quan sát tình hình bên dưới, hai tay cùng vươn ra hai bên, cùng lúc nắm lấy Thiết Hải và Ngọc Phậ, hét lên giận dữ, dồn lực đem hai người ném về phía sau, đây chỉ là hành động bản năng, khi biết bản thân gặp nguy hiểm, vào lúc nguy cấp việc đầu tiên hẳn nghĩ đến là đem bằng hữu ném ra ngoài trận.

Nhưng khiến Tả Đăng Phong bất ngờ là hai người không thể thoát ra ngoài trận pháp, mà bị trận pháp bắn ngược trở về, lao nhanh về phía trước.

Mất đi linh khí hỗ trợ, tốc độ rơi xuống của Tả Đăng Phong rất nhanh, trong giây lát hẳn cảm giác hai chân đụng vào nước, ở hoàn cảnh xa lạ bị rơi xuống nước, đây là chuyện Tả Đăng Phong không muốn gặp nhất, bởi vì hẳn không biết trong nước này có độc hay không, càng không biết trong nước có thứ gì. Vào lúc này, Tả Đăng Phong không nghĩ tới bản thân đầu tiên, mà là 13, bởi vậy trước khi cả người rơi vào nước, hẳn đã chụp lấy 13 dùng hết sức ném ra ngoài.

Làm xong mọi việc, Tả Đăng Phong lập tức nhắm mắt nhịn thở chuẩn bị rơi xuống đáy nước, nhưng sau khi nhắm mắt hẳn phát hiện cả người không bị chìm trong nước, đầu và bả vai vẫn lộ ra ngoài. Hé mắt nhìn xung quanh liền phát hiện nơi này không phải nước đen, mà là một màn nước xanh trong suốt thấy đáy, đây là một đoạn sông không sâu.

-Nhanh đến đây, nhanh lên, trong nước có châu chấu với chuồn chuồn.

Đúng lúc này thì thanh âm của Ngọc Phậ từ trên bờ truyền đến.

Tả Đăng Phong vừa nghe châu chấu, chuồn chuồn liền vội vàng quỳ gối nhún người nhảy lên khỏi mặt nước.

Sau khi nhảy lên bờ Tả Đăng Phong liền vận chuyển linh khí đem một đám lớn châu chấu, chuồn chuồn bám trên người văng ra, đến lúc này Tả Đăng Phong mới nhận ra những thứ này chỉ giống châu chấu và chuồn chuồn thôi, chúng nó vẫn có khác biệt với châu chấu, chuồn chuồn thật sự, chúng đều lớn hơn châu chấu, chuồn chuồn mười mấy lần, lại có cả răng và mắt.

So với trăn lớn thì Tả Đăng Phong sợ những vật nhỏ này hơn, sau khi dùng linh khí hất văng tất cả ra ngoài, Tả Đăng Phong lo lắng còn sót vài con trong quần áo, trong lúc khẩn cấp, hẳn nâng tay dùng Huyền Âm chân khí đóng băng toàn thân, từ khi học Huyền Âm chân khí Tả Đăng Phong chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình tự đóng băng chính mình, cảm giác này đúng là khó tả.

-Trận Phù chỉ có thể dùng một lần ?

Ngọc Phậ đưa Thạch Bài trong tay lên, Thạch Bài màu đỏ đã chuyển thành màu trắng.

-Không biết nữa, nhưng không sao, chỉ cần tiến lên tôi có niềm tin chắc chắn có thể phá trận,

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh phát hiện phía trước là một cánh rừng rậm giống hệt bên ngoài, cây cối đều rất to cao, đa số đều đã rụng lá, không khác nhiều với bên ngoài, điều này khiến Tả Đăng Phong hơn an tâm.

-A Di Đà Phậ ! Cậu là một người tốt !

Thiết Hải bước đến cảm ơn Tả Đăng Phong, vào lúc nguy cấp bản năng phản ứng của một con người là thứ tốt nhất chứng tỏ nhân phẩm của người đó.

-Uh, hy vọng ông luôn tin như thế.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Có ý gì ?

Thiết Hải khó hiểu, nói.

Lúc này tất nhiên Tả Đăng Phong không có thời gian đùa giỡn với hắn, nhanh chóng đánh giá tình huống xung quanh, trước mắt chỉ có một cánh rừng, không có bất kỳ động vật nào, nhưng lúc trước rõ ràng 13 đã phát hiện được loài động vật kinh khủng, làm sao bây giờ lại không có ?

Khẽ suy nghĩ một lát, Tả Đăng Phong liền nhớ lại, lúc trước là hắn ở phía Tây trận pháp đem 13 ném lên, mà vị trí của bọn họ bây giờ là phía Nam, phạm vi ba trăm dặm rất lớn, so với Huyện Văn Đăng quê hắn còn lớn hơn nhiều.

-Pháp thuật khinh thân không bị ảnh hưởng, chỉ không thể duy trì trên không trung lâu.

Ngọc Phật lần thứ hai lấy đà nhảy lên kiểm tra tình huống vận chuyển linh khí.

-Chia ra tìm đi.

Thiết Hải liền đưa ra đề nghị, hắn cũng không biết nơi này có nguy hiểm.

-Đi cùng nhau, tuyệt đối không được tách ra.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Đi dọc bờ sông hay vào rừng ?

Tả Đăng Phong mở rương gỗ ra kiểm tra, bên trong rương gỗ rất kín, thời gian xuống nước lại ngắn, cho nên không bị nước thấm vào.

-Bên cạnh nước chiến đấu là tối kỵ, vẫn là vào rừng, một khi gặp nguy hiểm có thể nhảy lên cây.

Ngọc Phật suy nghĩ rồi nói.

Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý, đem rương gỗ đeo trước ngực, như vậy tiện cho việc ném lựu đạn.

Trận pháp cũng không thể nào sáng tạo một hoàn cảnh hoàn toàn mới, nó chỉ có thể đem hoàn cảnh có sẵn phong bế cách ly xung quanh, nên môi trường tự nhiên trong trận pháp cũng giống với bên ngoài.

Bây giờ là mùa đông, đa số cây cối đều rụng lá, ba người cẩn thận đi trong rừng, ban đầu còn nơm nớp lo lắng cẩn thận, được một lúc phát hiện không có gì bất thường, nên dần an tâm, tốc độ di chuyển tăng dần.

-Đây là loài động vật gì ?

Tả Đăng Phong vô tình phát hiện một con vật nhỏ chạy qua, dùng linh khí bắt lại.

-Cậu chưa từng thấy chuột đồng ?

Ngọc Phật cười hỏi.

Tả Đăng Phong liền ngại ngần ném con chuột đi, trước đó hắn tưởng tượng nơi này thành địa ngục nhân gian, có suy nghĩ này nên khi gặp thứ gì hắn đều rất lo lắng.

Đi không bao xa, mọi người lại gặp thêm một con động vật, con vật này màu trắng, gần giống với hồ ly, nhưng không hoàn toàn tương tự, cái đuôi của nó rất ngắn, hơn nữa không có lông, hoàn toàn giống đuôi chuột, mỗi dưới trề ra, sau khi bị bắt cũng không nhe răng thị uy, cũng không thả ra hơi thối, mà không ngừng vận vẹo móng phun phân ra ngoài, cực kỳ dơ bẩn.

Nhìn tăng bào Thiết Hải dính đầy phân, Tả Đăng Phong âm thầm cảm thấy may mắn, may không phải mình bắt lấy nó.

-Ngọc chân nhân, đây là con gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi, cuối cùng Thiết Hải đành phải thả con vật đó đi, con vật kia sau khi thoát được liền nhanh chóng trèo lên cây.

-Chưa từng thấy, có chút giống hồ ly, nhưng theo tôi biết thì đa số hồ ly không biết trèo cây, cho dù biết cũng không nhanh như vậy.

Ngọc Phật nhíu mày nói.

-Đi thể này chậm quá, để ta lên trước.

Thiết Hải cuối cùng không kiềm chế được nữa, nói xong không đợi Ngọc Phật và Tả Đăng Phong trả lời đã lao lên không cố gắng lướt đi, nhưng bên trong trận pháp không thể di chuyển trên không, hắn thực sự không nhớ, sau khi lên cao cũng không thể đi về trước, mà lại rơi xuống tại chỗ.

-Đừng tách ra.

Tả Đăng Phong thấy vậy liền tiến lên kéo tay hắn, nói. Nhưng khi nhìn thấy trên tầng bào của Thiết Hải dính đầy phân liền vội rút tay lại.

Thiết Hải rơi xuống đất cũng không tiếp tục nhảy lên, mà chạy thẳng về trước, không sử dụng linh khí lướt trên không được, cho nên sau khi bật lên khoảng cách đi được cũng không xa, nhưng Thiết Hải không để ý, mà vẫn nhảy cẫng tiến về phía trước.

Bên trong trận pháp địa hình cũng không bằng phẳng, mà có các ngọn núi nhấp nhô, có các ngọn núi cản tầm mắt nên Tả Đăng Phong vài lần nhảy lên, cũng không nhìn thấy được bóng dáng thành trì ở xung quanh.

-Con động vật vừa nãy khả năng rất lớn là hồ ly.

Ngọc Phật cảnh giác quan sát tình hình xung quanh.

-Rất có thể chúng nó vì cận thân phần thực mới biến thành bộ dạng kia, nhưng vì sao con chuột đồng kia lại không bị biến dạng ?

Tả Đăng Phong liền đặt câu hỏi, đồng thời cũng tự suy nghĩ.

-Chuột đồng nhỏ, số lượng nhiều, cho nên bọn nó có rất nhiều lựa chọn.

Ngọc Phật cười nói.

-Rất có lý, động vật càng nhỏ thì thay đổi càng nhỏ, động vật thể tích càng lớn thì biến dị càng nghiêm trọng.

Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, Tả Đăng Phong nghe được thanh âm của Thiết Hải từ đằng trước truyền lại :

-A Di Đà Phật! Nữ thí chủ, có phải cô đã gặp cướp không ?

Lời nói của Thiết Hải khiến Tả Đăng Phong và Ngọc Phật cực kỳ ngạc nhiên, hòa thượng điên đang nói chuyện với ai chứ ?

123. Q.2 - Chương 123: Cự Nhân Mặt Sói.

Trước đó Tả Đăng Phong vẫn cho rằng bên trong trận pháp không xuất hiện con người, nhưng rõ ràng Thiết Hải đang nói chuyện cùng người khác, chẳng lẽ suy đoán trước đó đã sai ?

Tả Đăng Phong và Ngọc Phật liếc mắt nhìn nhau một cái, tăng tốc tiến về trước, đi không xa đã nghe được tiếng kinh hô của Thiết Hải, sau đó là tiếng động vật gầm gừ đáp trả, không hỏi cũng biết là Thiết Hải đang tấn công nó.

-A Di Đà Phật ! Mau đến xem, nhìn xem đó là thứ gì ?

Thiết Hải nhìn về hướng Ngọc Phát và Tả Đăng Phong hét lớn. Hai người nghe vậy liền chuyển đi thành chạy, nhanh chóng chạy đến vị trí của Thiết Hải, tới gần, hai người đồng thời nhú màu, cả thân hình một cô gái trẻ té úp sấp vào đồng lá khô không động đậy, Tả Đăng Phong là căn cứ vào màu da và mái tóc phủ đến thắt lưng để đoán nàng là một cô gái.

-Sao ông lại giết nàng ?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Thiết Hải mặt trắng bệch hỏi.

-Đừng chạm vào, nó không phải người.

Thiết Hải cũng không trả lời Tả Đăng Phong, mà lớn tiếng ngăn cản Ngọc Phát đang muốn lật cô gái dưới đồng lá khô lại, nhưng hắn đã chậm, Ngọc Phát đã lật cô gái ấy lên. Đợi khi Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn thì Ngọc Phát đã cau mày lui về sau vài trượng.

Ánh mắt người bình thường đầu tiên sẽ chú ý vào vật thể di động trước, vì vậy sau khi Tả Đăng Phong nhìn thấy Ngọc Phát lui lại mới đưa ánh mắt đến thi thể cô gái trẻ cách đó không xa, vừa nhìn lập tức hít sâu một hơi, lùi lại ba bước.

Thiết Hải nói rất đúng, thứ này mặc dù nhìn sơ giống người, nhưng căn bản không phải người, đầu nó mặc dù tương tự với đầu người, nhưng vị trí hai mắt không giống, hai mắt con người nằm cân xứng trên mặt, còn hai mắt của nó nằm chệch về hai bên. Cái mũi rất lớn, giống mũi chó to như mũi heo, miệng nhô ra ngoài rất nhiều, môi hở, răng nang lộ ra ngoài, trong miệng đa số toàn là răng nanh sắc nhọn, nó không có lỗ tai, chỉ ở vị trí của lỗ tai có hai cái lỗ tai đã teo nhỏ rất nhiều.

Nó không mặc quần áo, trước ngực có bốn vú, hai cái ở vị trí bình thường, ở chỗ giáp ngực với bụng có thêm hai cái, thân hình giống con người đến bảy phần, khác là hai cánh tay của nó dài hơn so với người một chút, ở giữa các ngón tay còn có thêm màng thịt, bàn tay giống tay khỉ, tay phải còn đang nắm một nửa con chuột đồng ăn chưa hết.

-Thứ này rốt cuộc là sói hay là người đây ?

Thiết Hải phản ứng đầu tiên, đi tới dùng chân đá vào con động vật kỳ lạ, con vật này đã bị hắn dùng nội công đánh chết rồi.

Tả Đăng Phong nghe vậy, lắc đầu không nói gì, thứ này có thể là một nhân loại bị biến dị.

-Thị lực của nó hầu như không có góc chết, lỗ tai nhỏ như vậy chứng tỏ thính giác đã thoái hóa, cái mũi lớn như vậy nhất định khứu giác cực tốt, miệng nhô ra trước chứng tỏ nó là loài ăn thịt, ở dưới hai cánh tay có màng thịt chứng tỏ nó có thể bay lượn trong cự ly ngắn.

Ngọc Phát ngồi xổm xuống cẩn thận đánh giá con quái vật này.

-Được rồi, 2 người từ từ đánh giá, ta đi trước.

Thiết Hải vừa đánh chết quái vật, tự tin tăng cao, hơn nữa người diên gan đã lớn sẵn, cho nên lập tức bỏ rơi hai người lao lên trước. Tả Đăng Phong và Ngọc Phát cũng không ngăn cản, có hắn ở đây, nhiều lời không tiện nói.

-Căn cứ vào hình thể để xác định thì nó có thể là Cự Nhân biến dị.

Tả Đăng Phong gật đầu nói thêm.

-Người làm sao biến thành hình dạng này được, chờ tôi thử đã.

Ngọc Phát nói xong liền móc một lá bùa màu vàng trong người ra dán lên trán xác quái vật, miệng niệm thần chú : “Tam hồn đã về trần, thất phách chỉ dương khôn, nơi này phi cổ hương, đứng dậy về rừng bia, Thái Thượng Lão quân cấp cấp như lệnh, lên!

Tương Tây căn thi đúng là pháp thuật cơ bản của phái Thần Châu, tu vị của Ngọc Phát cũng không thấp hơn chương giáo sư huynh nàng, cho nên nàng đuổi thi cũng không giám đảm căn thi tâm thường cần có Diêu linh (chuông dẫn), niệm xong thần chú, thi thể lập tức run rẩy liên tục, nhưng vẫn không đứng lên.

-Lên !

Ngọc Phật liền lộ vẻ nghi ngờ, quát khê một tiếng, tay phải phát linh khí cạm vào thi thể, cố gắng bắt nó đứng thẳng dậy, nhưng thi thể kia cuối cùng vẫn không đứng dậy được.

-Cậu nói rất đúng, là người, nhưng thất khiếu không đầy đủ.

Ngọc Phật sau khi thử, đành chấp nhận.

-Cận thân phồn thực cũng không thể khiến hình thể nhỏ lại.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, thi thể quái vật này cao không quá một thước bảy, theo lý thuyết thì thân hình của Cự Nhân phải cao từ hai đến ba thước mới đúng.

-Quái vật còn chưa trưởng thành, vẫn đang ở thời kỳ phát triển.

Ngọc Phật đoán.

-Làm sao cô xác định như vậy ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Cậu nhìn bộ ngực của nó đâu có dấu vết từng nuôi trẻ nhỏ.

Ngọc Phật đỏ mặt nói tiếp :

-Cậu lại nhìn nơi đó của nó đi, đâu có dấu hiệu sinh dục.

Tả Đăng Phong tất nhiên biết “nơi đó” mà Ngọc Phật nói là gì, mặc dù con vật này giống sói hơn là người, nhưng thân thể vẫn khá giống với thân thể của nữ giới, lúc trước Tả Đăng Phong vì xấu hổ nên không xem xét hạ thể của nó, được Ngọc Phật nhắc nhở hẳn liền chú ý tới phần thân dưới của quái vật, chỗ đó của nó không có lông.

-Đúng là một đứa bé, hèn gì một cường giả của Thiết Hải có thể đánh chết nó.

Tả Đăng Phong liền hiểu ra.

-Nó có đến bốn vú, như vậy khả năng sinh sản của chúng mạnh hơn so với người, chắc chắn loài quái vật này có số lượng không ít.

Ngọc Phật nhú mày nói.

-Trước kia tôi vẫn không cho rằng Khương Tử Nha là người xấu, bây giờ xem xét kỹ thì đúng là Khương Tử Nha đã sớm tính trước, hẳn bày ra trận pháp cũng không phải để bảo vệ mọi người ở đây, mà là để hại bọn họ.

Tả Đăng Phong trịnh trọng nói.

-Làm sao có thể xác định được ?

Ngọc Phật ngạc nhiên hỏi.

-Nếu như hẳn chỉ muốn bảo vệ người nước Lô, thì bày ra một lớp trận pháp là đủ. Nhưng thực tế hẳn ở khu vực này hạ xuống hai lớp trận pháp, ở bên ngoài còn có thêm một trận pháp ẩn hình, chỉ có tác dụng với động vật, ngăn cản động vật thoát ra ngoài. Điều này chứng tỏ lúc Khương Tử Nha bày trận đã tính được những người này vì cận thân phồn thực mà biến thành quái vật, quái vật tất nhiên không được xem là người, vì vật hẳn mới hạ thêm một trận pháp bên ngoài, mục đích là để ngăn ngừa đám động vật này phá được trận pháp bên trong thoát ra ngoài.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Hẳn hạ xuống hai tầng để an toàn.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý phân tích của Tả Đăng Phong.

-Không tốt, Thiết Hải không biết hẳn đánh chết quái vật chỉ là đứa bé, nhất định sẽ khinh địch, mau gọi hẳn quay lại.

Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Tả Đăng Phong muốn gọi Thiết Hải trở lại, nhưng chưa cần gọi thì Thiết Hải đã tự trở về, trên mặt còn mang vẻ hoảng sợ, chạy đến gần tựa tay chỉ về phía sau :

-Không tốt, một đám lớn đang đến.

Thực ra không cần hẳn nói, Tả Đăng Phong và Ngọc Phật cũng đã một đám lớn Cự Nhân mặt sói đang chạy đến từ rừng cây phía xa, bộ dáng giống hệt với thi thể quái vật trước đó, khác là mỗi con đều lớn hơn ít nhất gấp đôi, trong lúc chạy tứ chi chạm đất, vừa chạy vừa phát ra tiếng kêu gào giận dữ, cho dù ba người đã chuẩn bị tâm lý, vẫn bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người, bởi vì số lượng Cự Nhân quá nhiều, đông nghịt, liếc nhìn một mảnh tràn khắp núi rừng.

-Ông đã làm gì ?

Tả Đăng Phong tức giận nhìn Thiết Hải nói.

-A Di Đà Phật ! Ta không làm cái gì cả.

Thiết Hải liền kêu oan.

-Đám Cự Nhân này khừu giác cực tốt, không thể trách Minh Tịnh đại sư được.

Ngọc Phật xua tay nói.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không trách móc nữa, mà thả rương gỗ xuống lấy ra lựu đạn ném về phía trước, trong người hẳn có linh khí, cho nên lựu đạn bay xa hơn mười trượng, lựu đạn rơi xuống cạnh đám Cự Nhân mặt sói rồi nổ mạnh, tiếng vang rung trời, bụi đất tứ tung.

Tả Đăng Phong vẫn không chậm lại mà liên tục ném ra, hẳn cực kỳ rõ, lúc này không thể lui về sau, cần phải đánh cho đối phương sợ thì thôi, nếu bọn họ bỏ chạy, đối phương sẽ cho rằng bọn họ mềm yếu dễ bắt nạt. Hôm nay nếu chạy, thì sau này đều chạy.

Ngọc Phật và Thiết Hải thấy vật vội vàng giúp đỡ, giúp hẳn ném lựu đạn, Tả Đăng Phong vốn lo lắng Thiết Hải không biết cách dùng, ai ngờ Thiết Hải sử dụng lựu đạn rất thuần thực, canh rất chuẩn thời gian để ném, người diên khác với kẻ ngốc, người diên mặc dù làm việc rất lộn xộn, nhưng chỉ số thông minh của họ không thấp.

Sau khi có Ngọc Phật và Thiết Hải giúp, Tả Đăng Phong không ném lựu đạn nữa, mà tập trung quan sát phản ứng của đám Cự Nhân mặt sói, chúng nó chưa từng gặp qua loại vũ khí có thể phát nổ, cho nên liên tục nổ mạnh làm chúng rất hoang mang, nhưng do bản tính hung tàn nên vẫn lao về phía trước, chúng nó thính giác đều không tốt, mà lựu đạn cũng không thể giết chết hẳn chúng, vì vậy liên tục nổ cũng không có một thi thể nào nằm xuống, như vậy có thể biết xương cốt của chúng thật sự khác với con người.

Trừ những thứ đó, Tả Đăng Phong còn phát hiện tất cả chúng đều là con đực, dưới nách đều không có màng thịt, như vậy có thể biết đám Cự Nhân mặt sói biến dị này phân làm hai loại, con đực cường tráng, con cái có thể bay.

-Xông lên !

Quan sát tình hình một chút, Tả Đăng Phong liền đeo rương gỗ xông lên trước, tình hình trước mắt có thể định đoạt một thời gian sau bên nào là kẻ mạnh, đám Cự Nhân mặt sói này chỉ số đều không cao, chỉ cần đánh chúng bỏ chạy, sau này trong lòng chúng sẽ sinh ra sợ hãi với ba người.

Đúng như dự đoán, đám Cự Nhân mặt sói đang lao đến thấy ba người chủ động tấn công về phía mình, lập tức hạ tốc độ, Tả Đăng Phong thấy vậy liền đem lựu đạn quăng ra liên tục, bây giờ không phải lúc tiết kiệm, cho dù có phải tốn hết số lựu đạn cũng phải đánh cho chúng bỏ chạy, nếu không ngày sau bên bị đuổi sẽ là bọn hắn.

Đến lúc lựu đạn chỉ còn ba quả, đám Cự Nhân cuối cùng cũng lui lại. Ba người thấy vậy liền đuổi theo không tha, đám Cự Nhân này mặc dù rất to lớn, sức lực cực khỏe, nhưng đối với đám người Tả Đăng Phong thì giết chúng cũng không khó, bởi vì đã biết xương cốt của chúng rất chắc chắn, nên ba người đều tập trung tấn công vào đầu của Cự Nhân, lúc này Tả Đăng Phong trở thành chủ công, Huyền Âm chân khí của hắn dễ giết địch hơn so với Tủy Tỳ Kinh của Thiết Hải và Kim Tì của Ngọc Phật.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phậ hiểu rõ trong lòng đám Cự Nhân đã nảy sinh sự sợ hãi, bọn hần chỉ cần đem sự sợ hãi của đối phương càng tăng lớn thêm, cho nên liên tục truy đuổi giết chóc đám Cự Nhân khắp nơi, nếu có thể làm đám Cự Nhân sinh ra sợ hãi với bọn họ, thì đã đạt được hiệu quả mong muốn, không thể để chúng kịp phản ứng, nếu không sẽ có phiền phức lớn, nơi núi rừng này khắp nơi toàn là Cự Nhân mặt sói, nếu tất cả đều tập trung tấn công họ, ba người đứng là mãnh hổ khó địch quần lang.

Cự Nhân thân hình đa số đều cao trên ba thước, cân nặng ít nhất cũng năm trăm cân, cảnh tượng truy đuổi cực lớn, trong ba người thì Thiết Hải cao nhất, nhưng cũng chưa quá 1m8, ba người đuổi đánh đám Cự Nhân số lượng gấp trăm lần chạy như điên, tình cảnh cực quái dị, nhưng lúc này ba người cũng không có cảm giác hãnh diện, việc bọn hần cầm làm là khiến cho đám Cự Nhân này phải sợ hãi mình, tốt nhất là sau này mỗi khi thấy mình đều quay đầu bỏ chạy.

124. Q.2 - Chương 124: Thành Thậ Với Nhau

Mặc dù chỉ số thông minh của Cự Nhân không cao, nhưng cũng biết chia ra chạy trốn, vì vậy đuổi không xam ba người đã khiến đám Cự Nhân chạy tán loạn chối chết rồi.

-A Di Đà Phậ ! Đều chạy hết rồi, đừng tiếp tục đuổi giết nữa.

Thiết Hải kéo tay Tả Đăng Phong lại, hần là người xuất gia, mặc dù phá giới, nhưng cũng biết không thể lạm sát kẻ vô tội.

-Phậ Môn coi trọng Hàng Yêu Phục Ma, giết đám quái vật này chính là tạo phúc uôn dân.

Tả Đăng Phong giẫy khỏi tay Thiết Hải, cúi người mượn lực lao lên trước tiếp tục chém giết.

-A Di Đà Phậ ! Cậu tạo phúc muôn dân đi, ta đi tìm Hầ Tử.

Thiết Hải tức giận trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong, xoay người muốn đi, hần lúc hồ đồ lúc lại tỉnh táo, đã biết được Tả Đăng Phong đang gạt mình.

Tả Đăng Phong cũng không ngăn cản hần, đối xử với người điên không thể khăng khăng áp đặt suy nghĩ của bản thân cho hần được, chỉ có thể xuôi theo tính tình của hần, lần xung phong chém giết này đã khiến trong lòng đám Cự Nhân biến dị sợ hãi với ba người họ rồi, Thiết Hải hành động một mình cũng không gặp nguy hiểm gì, ngoài ra khinh công mà hần sử dụng chính là tuyệt kỹ Lục Địa Phi Hành thuật, một trong bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm, mặc dù trên này không thể lảng không, nhưng dùng để chạy trốn vẫn thừa sức.

-Cho ông một trái, gặp nguy hiểm liền ném ra phát tín hiệu.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút vẫn cảm thấy không an tâm, liền đuổi theo Thiết Hải, đưa cho hần một trái lựu đạn.

-A Di Đà Phậ !

Thiết Hải liền cầm lựu đạn dặt bên hông, xoay người đi về phía Tây, Tả Đăng Phong và Ngọc Phậ vẫn lựa chọn đi về hướng Bắc.

Chim sẻ dù nhỏ vẫn đủ ngũ tạng, phạm vi ba trăm dặm núi non sông ngòi đều đủ cả, hành tẩu trong rừng núi, thứ thường thấy nhất chính là xương cốt, các xương cốt này lớn nhỏ đủ cả.

Dọc đường đi thỉnh thoảng có Cự Nhân và các loài động vật kỳ lạ núp trong bụi cỏ quan sát, chỉ cần phát hiện được, Tả Đăng Phong đều đuổi theo giết chết chúng, hần muốn thông qua hành động để nói cho những loài vật này, không những không thể tấn công mà ngay cả tới gần cũng không được.

Đối với việc Tả Đăng Phong giết chóc liên tục, Ngọc Phậ cũng không can, nhưng nàng cũng không giúp đỡ, mặc dù trên giang hồ nàng nổi danh thủ đoạn độc ác, nhưng đó chỉ là nhắm vào những đối thủ của nàng,

chứ thực tế nàng cũng không có sát khí nặng như Tả Đăng Phong, cho nên sẽ không giống hần lăm sát kẻ vô tội như vậy.

Mục đích của Tả Đăng Phong đã thành công, hễ nơi nào hần đi qua thì bất kể đám Cự Nhân hay các loài vật khác đều cố gắng tránh né, lúc này toàn thân hần tràn ngập sát khí, những loài động vật đều có thể cảm nhận được loại khí tức nguy hiểm này.

-Cô gái Bát Lộ quân đâu rồi ?

Ngọc Phật vừa đi vừa hỏi. Tả Đăng Phong tràn ngập sát khí khiến nàng nhớ lại lời nói của Ngân Quan đối với Tả Đăng Phong, lúc ba người cùng đi thăm Lâm Ngọc Linh.

-Tôi sớm biết cô sẽ hỏi chuyện này mà, bị tôi đuổi đi rồi.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Vì sao lại đuổi nàng đi ?

Ngọc Phật khó hiểu hỏi.

-Cô từng nói pháp khí hành môn của nàng giống với Ninja NB, người đã đứng, nàng chính là Ninja NB, cũng không phải người Bát Lộ quân. Nàng cũng không phải tên Lâm Ngọc Linh, mà là em gái của Đăng Khi Chính Nam, tên nàng là Đăng Khi Anh Tử.

Tả Đăng Phong bĩu môi nói.

-Đây là một cái bẫy sao?

Ngọc Phật nghe xong liền bất ngờ.

-Đúng, nhưng nàng tiếp cận tôi cũng không phải để ám sát, mà là muốn lừa tôi giúp bọn họ tìm kiếm sau loài động vật thuần dương.

Tả Đăng Phong liền giải thích.

-Khuôn mặt nàng là sao ?

Ngọc Phật ngạc nhiên hỏi.

-Bộ đội 731 là bộ đội sinh hóa, chỉnh sử dụng mạo một người với bọn họ không có gì khó. Đăng Khi Chính Nam lúc trước đã từng thấy qua vợ tôi, sau đó bất chước, phải công nhận là hần làm rất giống.

Tả Đăng Phong cười khở nói.

-Vì sao cậu không giết nữ nhân đó đi ?

Ngọc Phật nhú mày hỏi.

-Nàng giúp tôi sửa lại áo choàng, hơn nữa bộ dáng của nàng giống hệ thê tử đã chết của tôi, tôi không thể xuống tay nổi.

Tả Đăng Phong vừa nói vừa dôi tầm mắt về phía xa xa, phát hiện phía trước trong núi có một con đường nhỏ.

-Vì sao suốt dọc đường đi cậu không nói lời nào?

Ngọc Phật thở dài liếc nhìn Tả Đăng Phong.

-Tôi biết noi với ai ? Với nó sao ?

Tả Đăng Phong chỉ 13 đang chạy phía trước mười bước.

Ngọc Phật nghe xong liền thở dài lần nữa, nàng kính nể nghị lực và chấp nhất của Tả Đăng Phong, cũng hiểu được sự cô độc và tịch mịch của hần. Ngoài ra nàng còn thích một Tả Đăng Phong nội tâm sâu sắc, chuyện lớn như vậy vẫn giữ kín trong lòng, điều này cần rất lớn sự nhẫn nại. Đối thành người khác, thì khi vừa gặp người quen sẽ rơi nước mắt kể khổ.

-Cậu còn việc gì giữ kín trong lòng thì nói ra đi.

Ngọc Phật cũng phát hiện con đường nhỏ kia.

-Không cần biết đâu, tôi cũng không muốn nói.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Nói nghe một chút đi.

Ngọc Phật liền kéo tay Tả Đăng Phong nói. Nữ nhân thông minh cũng là nữ nhân, mà lòng hiếu kỳ của nữ nhân nặng hơn nam nhân rất nhiều

-Chuyện tình cảm của cô và Đỗ chân nhân sao rồi ?

Tả Đăng Phong liền chuyển chủ đề.

-Thất bại thảm hại.

Ngọc Phật lắc đầu cười nói.

-Nếu tôi nói suy nghĩ trong lòng ra, có thể chúng ta không còn là bạn bè nữa, cô sẽ cho rằng trong lòng tôi rất u ám.

Tả Đăng Phong cười khổ nói.

-Nói nghe một chút.

Ngọc Phật ngạc nhiên một lát, cười hỏi.

-Đỗ chân nhân có ân với tôi, là hấn dạy cho ta đạo lý Âm Dương Ngũ Hành, theo lý thuyết tôi không nên nghi ngờ hấn, nhưng có một số việc tôi nghĩ mãi không thông.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật nói, Kim Châm và Ngọc Phật đều là bạn hấn, hấn đang cân nhắc có nên nói cho Ngọc Phật nghe hay không.

-Việc gì ?

Ngọc Phật ngạc nhiên hỏi.

-Ngày đó Đỗ chân nhân bị Đăng Khi Chính Nam đánh trúng vị trí nào ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Cánh tay phải, tôi đã nói với cậu rồi.

Ngọc Phật trả lời.

-Cánh tay phải có mấy đại huyết : Cực Tuyền, Thanh Linh, Thần Môn, những huyết đạo này cùng thuộc Thiếu Âm Tâm Kinh, chỉ cần mấy huyết đạo này bị Thuần Dương chân khí xâm nhập vào thì ngay lập tức Đỗ chân nhân sẽ té ngã xuống đất, căn bản là không có cơ hội đánh chết hai kẻ đồng lõa với Đăng Khi Chính Nam. Cho nên tôi nghi ngờ...

-Suy nghĩ của cậu thật sự rất tầm tó.

Ngọc Phật tức giận liếc Tả Đăng Phong một cái :

-Đỗ Thu Đình đã mấy lần giết người NB, trong lòng mọi người yêu nước đều biết, làm sao tôi có thể nghi ngờ hấn chứ ?

-Ngày đó ở chính điện phái Mao Sơn, Đỗ chân nhân nói thẳng việc hôn phách vợ của tôi đã tiêu tán, vì vậy mà cô với hấn còn cãi nhau một trận, vì sao hấn sớm không nói mà muộn không nói, đợi đến khi tôi gặp Đăng Khi Anh Tử mới nói ?

Tả Đăng Phong nhẹ giọng hỏi.

-Ý của cậu là hấn cố ý để cậu có thể tiếp nhận Đăng Khi Anh Tử sao ?

Ngọc Phật càng tức giận hỏi.

-Ngày đó ở đại diện Mao Sơn tôi yêu cầu cái gì với Đỗ chân nhân cô còn nhớ không ?

Tả Đăng Phong không trả lời mà lại hỏi Ngọc Phật một vấn đề.

-Thứ cậu cần là thuốc bổ, ta còn nhớ rất rõ.

Ngọc Phật liền nói.

-Đúng, tôi cần chính là thuốc bổ, nhưng Đỗ chân nhân đưa cho ta đều là thảo dược trị thương, hơn nữa chủ yếu là loại dùng trị thương do súng bắn, hắn làm sao biết Đằng Khi Anh Tử bị súng bắn? Là cô nói cho hắn biết sao ?

Tả Đăng Phong nhìn thẳng Ngọc Phật hỏi.

Ngọc Phật bị Tả Đăng Phong nhìn đến hoảng hốt, không tự chủ được lùi về sau từng bước, đúng thật là chuyện Tả Đăng Phong cứu nữ Bát Lộ là nàng nói cho Kim Châm và Ngân Quan biết, nhưng nàng không hề nói đối phương bị thương như thế nào.

-Cậu quá đa tâm rồi, hắn không phải người như vậy, tính ra thì ngày đó Vương chân nhân cũng từng nói người không được rời khỏi cô gái kia, nếu không sẽ đi vào tà đồ khó sống qua tuổi trung niên, chẳng lẽ Vương chân nhân cũng tham dự sao ?

Ngọc Phật lấy lại tinh thần, dứt khoát lắc đầu.

-Vương chân nhân am hiểu xem tướng chứ không phải sờ cốt, hắn nhìn chính là bộ dáng vợ tôi, nói cũng là nói phẩm đức của vợ tôi, nhưng vợ tôi đã chết từ lâu, tôi cũng đã sớm đi vào tà đồ rồi.

Tả Đăng Phong cao giọng nói.

-Vì sao cậu lại nói với tôi những chuyện này ?

Trong thời gian ngắn Ngọc Phật không thể chấp nhận phỏng đoán của Tả Đăng Phong được.

-Cô cảm thấy vì sao ?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

-Sợ Đỗ Thu Đình lừa tôi!

Ngọc Phật thở dài nói.

-Sai rồi, Đỗ đại ca sẽ không lừa cô, hắn là thật lòng với người, tôi nói những chuyện này là để người chuẩn bị tâm lý trước, hắn khác với tôi và cô, phái Mao Sơn ở dưới sự quản lý của người NB, hắn là Kim Châm Đỗ Thu Đình, nhưng đồng thời cũng là chủ đạo phái Mao Sơn, trên người hắn còn có mấy trăm tính mạng, nhiều khi hắn là không muốn nhưng vẫn phải làm.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Vì sao cậu không chất vấn ngay trước mặt hắn ?

Ngọc Phật liền hỏi.

-Hắn chính là đại ca của tôi, cũng là sư phụ trận pháp của tôi, cô nghĩ tôi làm sao có thể chất vấn hắn chứ ? Vả lại tôi cũng không muốn chấn vấn hắn.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Nếu thật sự hắn là Hán gian, cậu sẽ làm gì ?

Ngọc Phật liền hỏi tiếp.

-Đỗ chân nhân có chừng mực, hắn có thể trái lương tâm làm việc cho người NB, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không làm Hán gian.

Tả Đăng Phong lắc đầu dứt khoát nói.

-Nhưng nếu hấn thành Hán gian ?

Ngọc Phật vẫn hỏi.

-Nói thật với người, trong mắt tôi không có cái gì mà Hán gian với không Hán gian, chỉ có bạn bè và không phải bạn bè, cứ xem như Đỗ chân nhân thật sự trở thành Hán gian, thì vẫn là bạn của tôi, tôi vẫn sẽ đứng về phía hấn.

Tả Đăng Phong tiến về trước :

-Hơn nữa tôi cũng rất tin tưởng, nếu một lúc nào tôi ta gặp nguy hiểm đến tính mạng, Đỗ chân nhân cũng sẽ không thờ ơ đứng nhìn.

-Cậu không có lập trường đúng sai sao ?

Ngọc Phật kéo tay Tả Đăng Phong lại.

-Đúng, lập trường đúng sai không liên quan đến tôi, thấy lựu đạn không, là trộm của Bát Lộ quân.

Tả Đăng Phong dơ lựu đạn trong tay lên nói.

-Làm sao cậu có thể suy nghĩ sâu xa như vậy ?

Ngọc Phật sợ hãi những suy nghĩ của Tả Đăng Phong.

-Nếu như suốt năm dài tháng rộng người không gặp người, thì cô cũng sẽ giống ta vậy.

Tả Đăng Phong tiếp tục bước về trước.

-Ngay từ đầu cậu đã biết Đỗ Thu Đình đang lừa mình ?

Ngọc Phật liền bước theo sau, hỏi.

-Khi đó chỉ là nghi ngờ, không xác định được. Khi cô đến có nói Đỗ chân nhân đã rời sơn môn đi xa, hơn nữa khi hỏi hành tung của hấn thì môn nhân đều ấp úng, lúc đó tôi mới thật sự xác định Đỗ chân nhân có liên hệ với người NB.

Tả Đăng Phong cúi đầu đánh giá con đường nhỏ dưới chân.

-Đỗ Thu Đình thường xuyên rời sơn môn, điều này đâu có gì lạ.

Ngọc Phật không hiểu hỏi.

-Lúc trước Đỗ chân nhân từng nói với tôi sẽ một mực ở lại trông giữ phái Mao Sơn, cho nên hấn sẽ không dễ dàng rời đi. Cô có tin là tôi chẳng những đoán được là ai có thể khiến hấn rời đi, còn có thể đoán được hấn rời sơn môn làm gì ?

Tả Đăng Phong tự tin nói.

-Đừng tung hỏa mù nữa, nói nghe đi.

Ngọc Phật không được bình tĩnh như Tả Đăng Phong.

-Sau khi ta đuổi Đăng Khi Anh Tử đi, Đăng Khi Chính Nam tất nhiên sẽ nghĩ ra biện pháp khác để tìm kiếm sau loài động vật thuần dương, mà muốn tìm được chúng tất nhiên phải phá trận, mà Đỗ chân nhân được công nhận là cao thủ trận pháp đệ nhất thiên hạ, không cần nghĩ, nhất định là Đăng Khi ép hấn đi phá trận rồi.

125. Q.2 - Chương 125: Kim Tháp Cổ Thành.(1)

- Tính khí Đỗ Thu Đình rất bướng bỉnh, hấn sẽ không chịu bị uy hiếp.

Ngọc Phật nhíu mày nói.

- Vậy phải xem lấy cái gì để uy hiếp dã, nếu lấy môn nhân hay đồ đệ bảo bối để uy hiếp hần, vậy hần có thể không nghe sao ?

Tả Đăng Phong liền nói.

- Nói có lý.

Ngọc Phật gật đầu nói.

- Cảm giác thân bất do kỷ nhất định rất khó chịu, cho nên chúng ta cũng không nên trách hần.

Tả Đăng Phong lại nói.

- Cậu hình như không phải người rộng lượng, làm sao lại khoan dung với hần như vậy ?

Ngọc Phật cười hỏi.

- Hần có ơn với tôi, tôi không thể quên ân tình của người khác được. Thôi không nói chuyện này nữa, nơi này có đường, phía trước không xa nhất định có thành trì.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ con đường nhỏ trong rừng, đường rất khúc khuỷu, rộng không quá ba thước, rõ ràng là do người thường xuyên giẫm đạp thành.

- Nếu là Cự Nhân mặt sói chắc chắn sẽ không cố định đi một con đường.

Ngọc Phật nghi ngờ nói.

- Cũng không chắc, dù sau chúng vẫn có suy nghĩ, đúng rồi, này giờ người có phát hiện đi một đoạn xa như thế mà không nhìn thấy một Cự Nhân mẹ nào không ?

Tả Đăng Phong gọi 13 lại, trời tối, hần sợ 13 chạy lạc mất.

- Có thể chúng tập trung sống ở một khu vực nào đó.

Ngọc Phật gật đầu nói.

Đường nhỏ này uốn lượn ở sườn núi, Từ Tây sang Đông, phía trước cách trở bởi ngọn núi, Tả Đăng Phong lưỡng lự một chút liền chọn đi về phía Tây, vòng qua ngọn núi, trước mắt ánh sáng rộng mở, một khu vực bằng phẳng rộng lớn xuất hiện trước mắt. Khu vực này bị mấy ngọn núi vây quanh, căn cứ mấy ngọn núi tính thì chu vi cũng khoảng năm sáu mươi dặm, nơi này đa số là cỏ dại, cây cối không cao, bây giờ trời đã tối, trong bóng đêm chập choạng Tả Đăng Phong mơ hồ nhìn thấy ở ba mươi dặm về phía Bắc có một khu kiến trúc, bởi vì khoảng cách quá xa, hơn nữa buổi tối tầm mắt không tốt, khó nhìn, nên không thể nhìn chính xác hình dáng của khu kiến trúc, chỉ thấy thấp thoáng.

- Phía trước có thành trì.

Ngọc Phật dõi mắt nhìn về phía xa, nói.

Tả Đăng Phong gật đầu, men theo đường nhỏ tiến về trước, khu vực này khuất gió, lại bằng phẳng, nhìn cũng biết năm đó chắc chắn là một khu ruộng tốt đất đai màu mỡ. Trong lúc đi bộ, Tả Đăng Phong luôn chú ý vào số cây to không nhiều dọc đường, nơi này năm xưa chắc chắn là khu vực để trồng trọt, sẽ không trồng đại thụ che nắng, số cây đại thụ này chắc là sau này mới mọc, có thể thông qua số tuổi của những cây đại thụ này để tính toán đại khái thời gian số ruộng tốt này bị bỏ hoang phế, từ đó tính thêm một bước người dân ở đây từ khi nào từ bỏ trồng trọt.

- Ngọc chân nhân, cô thấy mấy cây đại thụ này khoảng bao nhiêu tuổi ?

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ về một cây đại thụ cách đó không xa.

- Sau này đừng gọi như vậy nữa, cứ gọi thẳng tên của tôi đi.

Ngọc Phật vùng vằng phát trần lên, dễ dàng chặt đứt đại thụ, cúi đầu quan sát số vòng tuổi của nó.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhú mảy, hấn cảm giác mình đã làm một việc cực kỳ ngu xuẩn, lúc trước sở dĩ hấn nói suy đoán của mình về Kim Châm cho Ngọc Phật nghe cũng không phải là bội nhọ Kim Châm, càng không phải là khoe bản thân thông minh, hấn sợ là một ngày nào đó Kim Châm sẽ nói cho Ngọc Phật nghe, vì vậy nên mới đi trước giúp nàng thông hiểu, bây giờ xem ra hiệu quả không tốt rồi. Thực tế thì nữ nhân đều thích đàn ông thông minh, sở dĩ tìm người thật thà, là bởi vì các nàng không tìm thấy người thông minh hơn mình, nên mới tìm người ngốc, ngốc cũng tốt mà, không biết tính toán, lừa dối, gây rắc rối ỉn.

- Cô là Huyền Môn Thái Đầu thành danh đã lâu, không gọi chân nhân thì gọi bằng gì chứ ?

Tả Đăng Phong giả ngu nói.

- Thành danh đã lâu ? Tôi già lắm sao ?

Ngọc Phật nhú mảy hỏi.

Tả Đăng Phong nghe xong chỉ biết cười trừ, hấn không biết trả lời vấn đề này thế nào, nói nàng trẻ thì giống đang tán tỉnh, nhưng hấn không thể nói dối là nàng già được, im lặng là vàng.

Ngọc Phật liếc hấn một cái, tiếp tục quan sát vòng tuổi của câu đại thụ.

- Chỉ có tám mươi mấy tuổi.

Một lát sau, Ngọc Phật đứng lên nói.

- Tám mươi mấy tuổi ?

Tả Đăng Phong nghe xong rất khó hiểu, nếu cây này chỉ sinh trưởng được tám mươi mấy năm, như vậy chứng tỏ người dân ở đây cách đây tám mươi mấy năm vẫn còn trồng trọt.

- Xem ra tám mươi mấy năm trước ở đây vẫn có người trồng trọt.

Ngọc Phật gật đầu nói.

- Đi thôi !

Tả Đăng Phong suy nghĩ một lát xoay người tiến về trước, dựa theo suy đoán trước đó của hấn, thì toàn bộ dân cư ở đây đều biến dị, nhưng bây giờ xem ra các cây tám mươi mấy năm vẫn có người cày cấy ở đây.

Đi thêm vài dặm, hai người dừng lại, đưa mắt nhìn một mảnh ruộng ngô trước mắt.

Ngô chia làm hai loại, Tiểu Mễ và Cao Lương, một loại thân thấp còn một loại thân cao, đúng là lương thực chủ yếu của Trung Quốc cổ đại, cho đến bây giờ nhiều nơi trong nước vẫn gieo trồng, đám ruộng ngô trước mắt thuộc giống Tiểu Mễ, thân thấp bé, nhưng Tả Đăng Phong và Ngọc Phật không kinh ngạc vì giống cây nông nghiệp, mà là kinh ngạc là ai tạo ra đám ruộng ngô này.

- Mùa thu thu hoạch, tính toán thì mới không quá 3 tháng.

Ngọc Phật cúi xuống kiểm tra ruộng ngô.

- Đây là bỏ hoang, không giống do người gieo trồng.

Tả Đăng Phong ngồi xuống bên cạnh Ngọc Phật, có rất nhiều bụi cỏ dại xen kẽ trong ruộng ngô, điều này chứng tỏ ruộng ngô đã đến mùa thu hoạch nhưng không ai chăm sóc.

- Cậu nói rất đúng, nhưng dù là bỏ hoang vẫn có người gieo trồng, có người thu hoạch đã chứng tỏ nơi này có người.

Ngọc Phật liền đưa ra kết luận của mình.

Tả Đăng Phong nghe xong gật đầu đứng dậy. Ngọc Phật là nữ nhân trẻ tuổi, Tả Đăng Phong có thể nghĩ thấy rõ ràng mùi vị nữ nhân trên người nàng, điều này làm nội tâm hấn dần loạn, hấn cũng không phải thái giám, cũng có phản ứng của đàn ông, nhưng là hấn cố gắng kìm nén và đề phòng.

- Biết thu hoạch chứng tỏ hiểu gieo trồng, như vậy có thể kết luận bọn họ không dám thường xuyên đến đây.

Tả Đăng Phong liền nói, hít sâu mấy hơi để bình ổn tâm tình lại.

Ngọc Phật gật đầu đứng dậy, tiến về phía trước. Lúc này Tả Đăng Phong vẫn chưa bình tĩnh lại được, cùng sóng vai đi với Ngọc Phật khó tránh thân thể va chạm, mà đi ở trước thì mất lịch sử. Đi ở phía sau, khó tránh việc nhìn thấy dáng người và bóng lưng nàng, người tu đạo không cần mặc nhiều quần áo, Ngọc Phật đúng là nữ nhân, chỉ mặc một lớp đạo bào trên người, trong lúc di chuyển bờ mông ẩn hiện, Tả Đăng Phong vốn muốn di chuyển ánh mắt sang nơi khác nhưng không nhìn được đành cúi đầu. Đến lúc này Tả Đăng Phong mới hiểu vì sao đàn ông khi vợ chết thì đều tái giá, bởi vì bản tính động vật trong người khó có thể kìm nén được.

126. Q.2 - Chương 126: Kim Tháp Cổ Thành.(2)

-Con mẹ nó !

Nhưng đúng lúc này Tả Đăng Phong phát hiện trong bụi cỏ ba dặm phía trước có một con Cự Nhân ẩn núp, liền cất tiếng chửi, lao đến, Cự Nhân vốn chỉ trốn ở đó mà không có ý định tấn công hẳn, thấy Tả Đăng Phong lao đến, lập tức sợ quá bỏ chạy. Tả Đăng Phong đuổi hơn năm dặm thì bắt được, đánh liên tiếp hai đấm, sau đó bồi thêm Huyền Âm chân khí, trực tiếp đóng băng nó.

Đánh chết Cự Nhân mặt sỏi xấu xí, tâm tình Tả Đăng Phong đã bình tĩnh hơn nhiều, thật ra tên Cự Nhân này chết rất oan, căn bản là tai bay vạ gió, nếu nói sai thì chỉ là nó không nên xuất hiện lúc tâm tình Tả Đăng Phong đang buồn bực.

-Cậu làm sao thế ?

Ngọc Phật khó hiểu hỏi.

-Hơi khó chịu chút, đi thôi.

Tả Đăng Phong xoay người tiến lên trước.

-Vì sao khó chịu ?

Ngọc Phật ân cần hỏi thăm.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ không nói, thật khó mà trả lời được.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong không muốn nói, cũng không hỏi nữa, xoay người đi tới trước, Tả Đăng Phong liền bước nhanh sóng vai cùng nàng, dù sao sóng vai đi cùng nàng vẫn tốt hơn là đi phía sau phải cúi đầu liên tục.

Một lát sau cả hai thấy được hình dáng thành trì xuất hiện mười dặm phía trước, tăng thêm tốc độ, không bao lâu cả hai đã đến bên ngoài thành trì, Ngọc Phật ngẩng đầu nhìn tòa thành trì cổ đại trước mắt, mà Tả Đăng Phong thì quan sát sông đào bảo vệ rộng mấy trượng vòng quanh thành trì, nước trong này cũng không đục, nước sâu khoảng hai trượng, trong nước có loài cá kỳ lạ đang nhẹ nhàng bơi lội, hình dáng rồng rắn, dài gần hai thước, miệng rất lớn, răng nanh rất nhọn, Tả Đăng Phong mặc dù không biết nó là loài cá gì, nhưng hẳn chắc chắn chúng sẽ cắn người, nhìn miệng cá là đủ biết.

Tả Đăng Phong di chuyển tầm mắt về phía tường thành, Ngọc Phật cũng di chuyển tầm mắt xuống con sông đào bảo vệ. Trước giờ Tả Đăng Phong chưa từng thấy qua tường thành nào cao lớn mà chắc chắn như thế này, trái phải dài hơn mười dặm, cao khoảng ba mươi mấy thước, vật liệu đều là những tảng đá xa rắn chắc, mỗi tảng đá xanh đều đẽo thành hình vuông, tường thành kiến tạo cực kỳ vững chắc. Nhưng dù vậy, rất nhiều năm đã qua, tường thành đã nhuốm bụi, dưới cở rửa của nước mưa và xói mòn do gió núi thổi vào cũng tạo nên những khe hở khá lớn.

Chỉ cần có sông đào bảo vệ thì nhất định có cầu treo và cửa thành, Tả Đăng Phong và Ngọc Phật đang đứng đúng là vị trí của cầu treo, cửa thành đã đóng, cầu treo cũng đã nhấc lên. Theo lý thuyết thì tường thành cao lớn như thế thì cổng thành nhất định sẽ rất lớn, nhưng hoàn toàn ngược lại, cửa thành này rất nhỏ, chỉ

rộng hơn một trượng, hơn nữa cửa thành làm bằng đồng thau, trải qua thời gian dài, trên cửa thành không ít chỗ đã biến màu.

Tường thành cao lớn, sông đào sâu rộng, ở trong có quái ngư, cửa thành bằng đồng thau, tất cả đều không đủ khiến Tả Đăng Phong và Ngọc Phật kinh ngạc, mà bọn hắn kinh ngạc là vì một toàn kiến trúc cao ngất bên trong thành, thực ra ở khoảng cách mười dặm bên ngoài thành bọn họ đã nhìn thấy tòa kiến trúc này, nhưng khi đến gần bọn họ mới thấy rõ được tòa kiến trúc cao hơn tường thành vài trăm thước này chính là màu vàng, vật liệu bình thường có màu vàng chỉ có hai loại, một là vàng hai là đồng thau, đồng thau để lâu sẽ bị biến chất thay đổi màu sắc, nhưng tòa kiến trúc trước mắt này không có một chỗ nào bị biến màu, mặc dù nhìn cũ kĩ nhưng vẫn thuần một màu vàng.

Tả Đăng Phong đã từng nhìn thấy chất liệu vàng thời kỳ Thương Chu, ánh sáng lộng lẫy của loại vàng ấy giống hệt tòa kiến trúc trước mắt, nói cách khác, tòa kiến trúc còn cao hơn tường thành khoảng hai trăm mét có thể xây dựng từ vàng.

-Tất cả đều bằng vàng, hơi giống Kim Tự Tháp của nước ngoài.

Thật lâu sau Ngọc Phật mới lên tiếng, mặc dù nàng là người tu đạo, nhưng vẫn không lạc hậu thông tin chút nào.

-Không phải vàng giả, nhưng cũng không phải Kim Tự Tháp, Kim Tự Tháp trừ đáy ra thì có bốn mặt, tòa tháp này chỉ có ba mặt.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Hơn nữa cầu treo bên ngoài có dấu vết tu sửa, trong thành có thể có người.

Ngọc Phật gật đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu.

-Theo cửa vào hay vượt tường ?

Ngọc Phật liền hỏi ý kiến Tả Đăng Phong.

-Không cần vội, đợi trời sáng đã !

127. Q.2 - Chương 127: Phi Lễ Chớ Nhìn

Thạch Lâu chỉ cách tường thành vài dặm cho nên hai người đi một lát đã tới, Thạch Lâu có hai tầng, diện tích không lớn, lầu một chỉ rộng chừng 20m, lầu hai thì nhỏ hơn một chút, hình thức bên ngoài của Thạch Lâu cũng giống với Linh Lung Tháp, mặc dù vật liệu là đá cũng không điêu khắc hoa văn, nhưng kiến trúc cổ kính, uy nghiêm, mặc dù chỉ xây bằng đá và cũng không có chạm trổ hoa văn gì, tòa Thạch Lâu vẫn hiện vẻ cô kính, uy nghiêm.

Ở tầng một có một cánh cửa đá ra vào, rộng khoảng hai trượng, hai bên trái phải lát đá, nhưng cửa đá cũng không kín, mà có những khe hở nhỏ, ánh lửa lúc trước chính là từ những khe hở này lộ ra ngoài.

Trong lúc Tả Đăng Phong đánh giá tòa Thạch Lâu thì Ngọc Phật nghiêng người theo khe hở nhìn vào bên trong, vừa nhìn vào đã vội vàng đưa tay che kín mắt quay người lại.

Tả Đăng Phong thấy thế liền nhú mày, mặc dù Ngọc Phật là nữ, nhưng lá gan cũng không nhỏ, bên trong không biết có quái vật gì có thể dọa nàng thành như vậy. Cho nên Tả Đăng Phong liền bước tới vài bước nhìn vào bên trong.

-Cậu đừng xem!

Ngọc Phật vội vàng ngăn cản.

-Không sao đâu !

Tả Đăng Phong khoát tay, ghé mắt nhìn vào, vừa nhìn đã rụt đầu lại, hấn thật hối hận vừa nãy không nghe lời khuyên của Ngọc Phật, thấy được thứ không nên thấy.

Trong lúc Tả Đăng Phong còn sững sờ thì Ngọc Phật đã chậm rãi rời khỏi Thạch Lâu, chậm rãi đi về hướng Tây, Tả Đăng Phong tỉnh lại vội vàng theo sau.

-Cô đúng, là tôi không chịu nghe lời !

Đi được mấy chục bước, Tả Đăng Phong đỏ mặt nói, bên trong Thạch Lâu thật sự có người, hơn nữa còn là hai nam nữ trẻ tuổi.

-Không biết ngược !

Ngọc Phật lấy tay bưng mặt, lúc trước hai người đã vô tình thấy một màn dâm mỹ.

-Tôi đã nói đợi trời sáng mà, sao cô lại dối với tôi chứ !

Tả Đăng Phong cũng cảm giác rất xấu hổ, lúc trước hai người di chuyển đều cố gắng im lặng, không để người bên trong phát hiện, nếu biết sớm như thế này thì đã làm ồn ào để bọn họ phát hiện trước.

-Cậu đừng nói nữa.

Ngọc Phật bưng mặt chạy ra xa, Tả Đăng Phong lo lắng sợ để nàng một mình trong hoàn cảnh lạ lẫm này sẽ gặp nguy hiểm, nên do dự một lát vẫn là theo sau.

Mới đi được vài bước, phát hiện 13 không đi theo, quay đầu lại nhìn đã thấy nó nghênh ngang ngồi trước cửa Thạch Lâu, Tả Đăng Phong vội vàng quay lại đem 13 đang quan sát cuộc vui bế lên đem ra ngoài.

-Mày không hiểu phi lễ không nên nhìn sao ?

Tả Đăng Phong nhú mày răn dạy 13.

13 tròn tròn mắt, Tả Đăng Phong thấy nó há mồm, biết nó muốn kêu lên, liền vội vàng bịt miệng nó lại đuổi theo Ngọc Phật. Sau khi đuổi kịp Ngọc Phật Tả Đăng Phong cũng không lên tiếng, vốn quan hệ của cả hai đã rất vi diệu, lại thấy một màn vừa rồi, càng khiến cho hai người cảm thấy bối rối.

-Bọn hấn tại sao lại làm vậy nhỉ ?

Ngọc Phật cuối cùng không nhịn được hỏi.

-Chuyện này tôi cũng không biết.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Cậu từng có vợ sao lại không biết ?

Ngọc Phật mặc dù đã không còn dùng hai tay che mặt nữa, nhưng sắc mặt vẫn đỏ bừng như cũ.

-Chúng ta chưa từng làm qua việc đó.

Tả Đăng Phong cũng cảm thấy hơi da mặt lại bắt đầu nóng.

-Cậu có nhìn rõ hình dáng bọn họ chứ ?

Ngọc Phật liền hỏi.

-Thấy rõ, người nam tuổi chắc chắn không quá 20, người nữ thì lớn hơn hấn vài tuổi, chiều cao của hai người không chênh lệch bao nhiêu, dựa theo quần áo thì chắc là họ luôn luôn ở đây.

Tả Đăng Phong liền trả lời.

-Chỉ thế thôi sao ? Cậu không cảm thấy người nam và cô gái kia...

Ngọc Phật chỉ nói một nửa thì ngưng, mặc dù nàng là người trong giang hồ, hào sảng, nếu là trường hợp bình thường thì nàng cũng không bối rối đến thế này.

-Uhm ! Nhìn rất giống nhau, nếu đoán không lầm thì là 2 chị em.

Tả Đăng Phong liền tiếp lời, là người tu đạo cho nên dù chỉ nhìn thoáng qua cũng nhớ rõ từng chi tiết dù rất nhỏ.

-Đừng nói nữa !

Ngọc Phật liền ngắt lời.

-Không có liên sỉ, tôi giết bọn họ !

Ngọc Phật vung phát trần lên rồi đi, đi được vài bước lại quay trở về nhìn Tả Đăng Phong nói :

-Cậu đi giết bọn họ !

-Tôi không đi !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Cậu nhanh đi, tôi không muốn nhìn thấy bọn họ nữa !

Ngọc Phật liền thúc giục.

-Tôi biết vì sao bọn họ như vậy, đó là vì để duy trì nòi giống, đó là lẽ thường tình không tính là loạn luân.

Tả Đăng Phong khuyên giải.

-Cậu không đi ?

Ngọc Phật liền rút khăn tay ra muốn che mắt lại, nàng pháp thuật cao thâm, dù bịt mắt vẫn có thể giết người, mà hai người trong Thạch Lâu kia không hề phát hiện bọn họ đến, chứng tỏ đều không có tu luyện linh khí, chỉ là người thường.

-Không thể giết, nơi này chỉ còn lại hai người họ, bọn họ là không còn lựa chọn nào khác mới làm vậy, hơn nữa bọn họ là cư dân sống ở nơi này, tôi còn muốn hỏi thăm sự tình xảy ra ở đây.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

-Đáng ghét !

Ngọc Phật nhíu mày nhìn lại phía Thạch Lâu, ánh lửa bên trong đang yếu dần, chứng tỏ đồng lửa bên trong cũng sắp tắt rồi.

-Đáng thương !

Tả Đăng Phong lắc đầu sửa lại.

-Được tôi nghe cậu, cậu để con mèo xuống đi.

Ngọc Phật vừa nói vừa chỉ vào tay phải Tả Đăng Phong, lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ mình luôn túm lấy gáy 13 xách đi theo, động vật họ mèo đều không thích như thế, nhưng 13 thì lại để im cho hắn túm lấy mà ko kêu gào gì.

-Phán đoán trước đó của tôi đã sai, bọn họ là người, nhưng vì sao bọn họ luôn ở trong này mà không rời đi ?

Tả Đăng Phong thả 13 xuống, chuyển chủ đề.

-Đợi bọn hắn xong việc “duy trì nòi giống” thì cậu đi hỏi đi.

Ngọc Phật nhíu mày bực tức nói, nói xong chính nàng cũng đỏ mặt, không biết là vì mình vừa nói tục hay là đang nhớ lại một màn vừa thấy.

-Cô có chú ý cái trống kia không, khung xương đã gần hư hỏng rồi, nhưng mặt trống thì lại còn nguyên không hư hao chút gì.

Tả Đăng Phong liền tìm chuyện nói, không để không khí trầm lại, bây giờ càng trầm lặng thì lại càng dễ xấu hổ.

-Có thể đây là trống trận của bọn họ, mặt trống bình thường được làm từ da trâu bò, nhưng mặt trống này chắc chắn không phải, nếu không đã sớm hư hỏng, nếu ta đoán không sai, chắc là dùng Quỷ Ngưu để bọc mặt trống.

Ngọc Phật liền nói.

-Chính là Quỷ Ngưu trong Sơn Hải Kinh có ghi lại ? Thứ đó thực sự tồn tại sao ?

Tả Đằng Phong nhíu mày hỏi.

Quỷ Ngưu : theo Sơn Hải kinh • đất hoang đông kinh ghi lại: Quỷ Ngưu là thời cổ đại Thần Thoại kỳ thú, thời cổ sống ở Đông Hải Lưu Ba Sơn ” hần hình dáng như trâu, thương sắc không có sừng, một chân có thể đi, xuất nhập nước tức mưa gió, ánh mắt như Nhật Nguyệt, hần âm thanh như sấm, tên viết quỷ. về sau bị Hoàng Đế chém giết, làm thành tám mươi mặt trống trận.

- Cậu tuyệt đối đừng cho người khác biết mình tin tưởng Sơn Hải Kinh nhé, nếu không sẽ bị người trong nghề chê cười đó, Sơn Hải Kinh chỉ là lừa bịp mà thôi, cái gì mà trâu một chân ? Như vậy làm sao đứng được chứ ? Làm sao di chuyển được ?

Ngọc Phật lắc đầu, cười nói,

-Theo “Hoàng Đế Nội Kinh” ghi lại thì Quỷ Ngưu thật ra là có ba chân, dù da của nó làm mặt trống âm thanh có thể truyền xa năm trăm dặm, tiếng trống có tác dụng chấn nhiếp tâm thần, năm xưa trong lúc đại chiến với Xi Vưu, Hoàng Đế chính là dùng Quỷ Ngưu trống để khắc chế Xi Vưu.

-Làm sao cô biết nhiều vậy ?

Tả Đằng Phong liền hiểu rõ, “Sơn Hải Kinh” chính xác mà nói thì thuộc dạng thần thoại, mà “Hoàng Đế Nội Kinh” thì thuộc dạng lịch sử, Tả Đằng Phong tất nhiên biết là nên tin tưởng cái nào hơn.

-Người có sở trường và sở đoản, những điều này nếu là người trong Đạo Môn đọc qua điển tịch thì đều biết, còn cậu trước đó chỉ tiếp xúc với học vấn phương Tây, nên mới không biết những thứ này.

Tâm tư của Ngọc Phật đã dần ổn định lại.

Tả Đằng Phong liền gật đầu, hần đang nghĩ có nên nhân lúc này đi xem tòa Hoàng Kim tháp kia một chút hay không, nhưng nghĩ lại đành thôi, một là đang ở nơi xa lạ, lại đang buổi tối không nên đi loạn. Thứ hai nữa là sợ hai người bên trong Thạch Lâu kia bỏ chạy mất, vẫn là chờ gặp bọn họ hỏi rõ tình huống rồi mới tính toán tiếp.

Nghĩ đến đây, Tả Đằng Phong bắt đầu ôn lại ngôn ngữ thời Thương Chu để một lát nói chuyện với hai người họ.

Tả Đằng Phong không nói chuyện, Ngọc Phật cũng im lặng, một lát sau, Tả Đằng Phong nghe được tiếng bước chân nhẹ nhàng bên trong Thạch Lâu, điệu này chứng tỏ hai người kia đã làm xong “việc duy trì nói giống” rồi.

-Đi thôi!

Tả Đằng Phong dừng suy nghĩ, nhìn Ngọc Phật nói.

-Cậu đi trước đi !

Ngọc Phật nhíu mày nói, nàng vẫn rất ác cảm với hai người kia.

-Được rồi, đi thôi !

Tả Đằng Phong cười nói, đi trước dẫn đầu, Ngọc Phật hơi do dự một chút cũng đi theo.

-Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn.

Tả Đằng Phong vừa đi vừa đọc lại một đoạn “Tam Tự Kinh”, hần đọc rất lớn, mục đích là để hai người bên trong nghe được.

Ngọc Phật hiểu ý hần, cho nên không có gì bất ngờ.

-Học nhi thì tập chi, bắt diệc thuyết hồ ? Có bằng hữu từ phương xa đến, bắt diệc nhạc hồ ? Nhân bất tri, nhi bất uất. Bắt diệc quân tử hồ ? (*)

Tả Đăng Phong chợt chuyển từ “Tam Tự Kinh” sang “Luận Ngữ”. Hắn làm như vậy vì sức nhớ ra “Tam Tự Kinh” từ nhà Tống mới xuất hiện, người nơi này chắc chắn nghe không hiểu.

(*):Được học hành và thường ôn tập chẳng thích thú ư? Được bạn từ phương xa tới thăm viếng chẳng sung sướng ư? (Mình là người tài giỏi) Người đời không biết đến mình, mình cũng chẳng lấy làm buồn, như vậy chẳng phải là bậc quân tử sao?. Câu này là lời của Khổng Tử ghi trong Luận Ngữ.

-Cổ nhân có viết : “Tần kê vô thần, tần kê chi thần, duy gia chi tác”. Nay có Trụ Vương hôn quân, ta quyết dẫn binh phạt Thương..

Tả Đăng Phong đọc diễn cảm vài câu “Luận Ngữ” xong liền đổi sang “Mục Thệ” của Chu Vũ Vương đọc khi xuất binh phạt Thương.

Tả Đăng Phong thay đổi liên tục như vậy khiến Ngọc Phật rất khó hiểu, nhưng nàng vẫn tập trung chú ý vào Thạch Lâu, người bên trong chắc chắn đã nghe được âm thanh của Tả Đăng Phong, bên trong phòng vang lên tiếng bước chân lộn xộn.

-Để một lát tôi đến nói chuyện với họ, tôi mới học được ngôn ngữ thời kỳ Thương Chu.

Khi tới gần Thạch Lâu, Tả Đăng Phong căn dặn Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe xong liền gật đầu.

Một chút sau, hai người đã đến trước cửa Thạch Lâu, hai người bên trong lúc này đang cố gắng đóng cửa Thạch Môn lại, nhưng Thạch Môn rất nặng, cả hai căn bản là không di chuyển được, nhìn thấy Tả Đăng Phong và Ngọc Phật đến, cả hai đều lo sợ.

-2 người chúng ta không có ác ý, không cần lo sợ.

Tả Đăng Phong mỉm cười nói.

Nam nữ bên trong nghe xong trên mặt lộ vẻ nghi ngờ, đều tự nghiêng đầu ra ngoài cửa đánh giá hai người Ngọc Phật và Tả Đăng Phong. Trên người họ chỉ mặc áo thô, người nam cao khoảng một thước bảy, nhìn rất đẹp trai. Còn cô gái thì thấp hơn người nam một chút, làn da rất trắng, cực kỳ xinh đẹp.

-Tôi vốn là người trong nước, không hề có ác ý.

Tả Đăng Phong liền nói.

Tả Đăng Phong nói xong, trên mặt hai người càng ngơ ngác, một lúc lâu sau, cô gái kia lên tiếng nói gì đó.

Tả Đăng Phong vừa nghe vừa nhíu mày, cô gái này nói vừa nhanh lại còn nhiều nữa, căn bản hắn nghe không hiểu gì cả. Đến lúc này hắn mới nhớ ra nước Lô năm xưa chính là dân tộc thiểu số, ngôn ngữ của họ nói chính là tiếng địa phương, mà không phải quốc ngữ.

-Thôi rồi, nàng nói gì tôi nghe không hiểu.

Tả Đăng Phong buồn bực nói.

-Nàng hỏi lửa bên ngoài có phải do cậu đốt hay không..

128. Q.2 - Chương 128: Hậu Nhân Của Xi Vưu

- Cô có thể hiểu nàng nói gì ?

Tả Đăng Phong chợt thấy xấu hổ, lúc trước hầu như hắn đã dùng mọi cách rồi.

- Có thể, ngôn ngữ của nàng rất giống với tiếng địa phương ở quê tôi.

Ngọc Phát gật đầu nói.

- Nói cho bọn họ biết, chúng ta không có ác ý . Đốt lửa là để thiêu cháy những quái vật bên ngoài kia.

Tả Đăng Phong liền nói. Ngọc Phát sinh sống ở Hồ Nam, nơi này trước đây chính là nước Dung, mà năm đó hai nước Dung và Lô giáp giới với nhau, như vậy thì ngôn ngữ có thể giống nhau, mà ngôn ngữ được truyền miệng, kéo dài mấy ngàn năm cũng không dễ thay đổi.

Ngọc Phát nghe xong liền gật đầu, sau đó liền bắt đầu nói, cô gái kia vừa thấy Ngọc Phát biết ngôn ngữ của bọn họ liền cực kỳ vui mừng, rất nhanh cả hai đã cùng hỏi đáp với nhau, hai bên nói gì Tả Đăng Phong đều nghe không hiểu, hẳn chỉ có thể dựa vào vẻ mặt bên ngoài để phán đoán Ngọc Phát đang đặt câu hỏi, còn đối phương thì bị động trả lời. Giọng nói của Ngọc Phát rất gay gắt, bởi vì vừa nãy nhìn một màn này khiến nàng rất xem thường cô gái kia.

- Cô có phải nên chú ý giọng điệu một chút không, sao lại giống như đang tra hỏi phẩm nhân vậy ?

Nhìn một lát Tả Đăng Phong không nhịn được chen lời.

- Vậy cậu đến hỏi nhé ?

Ngọc Phát nghe xong liền quay đầu liếc Tả Đăng Phong một cái.

Tả Đăng Phong chỉ biết im lặng.

Mất hơn một giờ để hỏi đáp, từ lúc đầu đến giờ cả hai bên đều đứng đối diện cách cánh cửa, hai bên trong một giờ đã nói những gì Tả Đăng Phong đều không biết, nhưng dựa vào vẻ mặt của cô gái trẻ kia, hẳn đoán nàng rất thông minh, giọng điệu của nàng và vẻ mặt khi nói chuyện với Ngọc Phát luôn bình tĩnh. Còn người con trai thì vẻ mặt liên tục thay đổi, khi thì vui vẻ, có lúc lại đau buồn, khi thì nghi ngờ, lúc lại hoảng sợ, Tả Đăng Phong đoán người rất ngây thơ, không thông minh lắm.

Đến lúc sau, Tả Đăng Phong dứt khoát không nghe nữa, lui lại sau mấy bước, chọn một tảng đá xanh ngồi xuống chơi đùa với 13, hẳn là vậy vừa là để bản thân có cơ hội nghỉ ngơi, cũng là để giảm áp lực cho đối phương.

Thêm một lúc lâu, cuối cùng Ngọc Phát cũng hỏi xong, xoay người đi đến ngồi cạnh Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy nàng đến liền lấy bình nước đưa tới.

- Cậu thật cẩn thận, tỉ mỉ như nữ nhân vậy.

Ngọc Phát nhìn bình nước nói.

Tả Đăng Phong nghe xong chỉ cười không nói gì.

- Hai người họ đúng là chị em, chính là hậu nhân của nước Lô, những người khác đều chết hết rồi, mà đám Cự Nhân đều biến thành những quái vật bên ngoài kia.

Ngọc Phát cầm bình nước uống xong đưa trả lại cho Tả Đăng Phong.

- Nàng còn biết cái gì nữa ?

Tả Đăng Phong nhìn về hai người đang đứng sau cánh cửa, nói.

- Nàng rất thông minh, cái gì cũng biết, còn biết được đoạn lịch sử trước đây. Những điều người phân tích đa số đều đúng, nơi này đúng là kinh thành nước Lô, năm đó bọn họ thật sự từng trợ giúp chủ nhân của Khương Tử Nha, sau khi nhà Chu được lập thì bọn họ được phong làm chư hầu, sau khi nhận phong thưởng bọn họ dẫn binh lính trở về quê quán, không bao lâu sau vì vấn đề lãnh thổ biên giới mà xảy ra chiến tranh với nước Dung.

Ngọc Phát từ tốn nói.

- Hai nước ở gần cũng không phải gần, vì sao lại bất ngờ xảy ra chiến tranh ?

Tả Đăng Phong ngắt lời hỏi.

- Nàng không rõ lắm. Tôi cảm giác có thể là khi phong hầu chia đất cho bọn họ, Vũ Vương cố tình không nói rõ biên giới chính xác, chính vì vậy mới dẫn đến hai nước xảy ra chiến tranh.

Ngọc Phát liền nói.

- Nói tiếp đi.

Tả Đẳng Phong liền gật gù, nói.

- Khi xảy ra chiến tranh, nước Lô tấn công trước, phái ra một đám lớn Cự Nhân xuôi nam, một lần tấn công đã đập phá toàn bộ thành trì của nước Dung, nhưng bọn họ đã phạm phải một sai lầm chí mạng, đó là đánh rắn không chết, công chúa nước Dung và một số ít cao thủ dùng độc may mắn trốn thoát được. Vì vậy mà rất nhanh bọn họ gặp phải sự trả thù điên cuồng, các cao thủ dùng độc này đều rất am hiểu việc hạ độc, một lần hạ độc một thành trì, tàn sát hàng loạt dân cư bên trong, khó lòng đề phòng, lòng người hoang mang, quân vương nơi này rơi vào đường cùng đành phải cầu cứu Khương Tử Nha, Khương Tử Nha liền đến kinh thành xếp đặt trận pháp bảo vệ.

Ngọc Phát liền thuật lại.

Tả Đẳng Phong liền gật đầu, những việc này hắn cũng đã đoán trước.

- Khương Tử Nha đa mưu túc trí, mặc dù bày ra trận pháp bảo vệ cho bọn họ, nhưng cũng đã hạn chế tự do của dân cư bên trong, hẳn lấy lý do là người nước Dung cũng là con dân của Chu thiên tử, vì vậy mà nhà Chu cũng phải bảo vệ những hậu nhân còn sót lại của nước Dung. Vì đề phòng nước Lô lại tấn công xuống phía Nam, Khương Tử Nha chỉ để lại năm khối trận phù, nói cách khác, một lần chỉ có thể có năm người ra ngoài trận pháp được.

Ngọc Phát cười mỉa mai nói.

- Lão nhân thành tinh !

Tả Đẳng Phong liền tỉnh ngộ, thì ra trận pháp ở đây có năm khối trận phù, mà cả năm khối đều bị Cự Nhân mang theo ra ngoài. Mất đi trận phù, mọi người đều vĩnh viễn bị vây khốn bên trong.

- Cự Nhân ở nơi này được xem là nô lệ, trước đây họ sinh sống ở hai khu vực, Tây Bắc và Tây Nam thành, còn nơi này và khu vực Đông bắc là nơi cho con người ở, người dân ở đây không chế được Cự Nhân là nhờ Quỷ Long trống này, trống này chính là do Hoàng Đế truyền lại, mà những người khổng lồ kia chính là hậu nhân của tộc Cửu Lê, Xi Vưu.

Ngọc Phát nhấc tay chỉ về phía mặt trống thật lớn phía bên phải, Quỷ Ngưu hay Quỷ Long đều là một, chỉ là cách gọi khác nhau mà thôi.

Tả Đẳng Phong nghe xong liền sáng tỏ, Xi Vưu chính là thủ lĩnh của tộc Cửu Lê, mà khu vực tộc Cửu Lê sinh sống chính là Hồ Bắc ngày nay, có câu thắng làm vua thua làm giặc, có thể là ngày trước khi Hoàng Đế đánh bại địch nhân lớn nhất Xi Vưu, đã cử thành viên quan trọng trong bộ lạc đến nơi này cai quản tộc Cửu Lê. Nói cách khác, người dân ở đây chính là hậu nhân của Hoàng Đế, còn đám Cự Nhân kia chính là hậu nhân của Xi Vưu.

- Phạm vi ba trăm dặm nhìn như rất lớn, nhưng thật sự không nuôi chứa được nhiều người, qua nhiều đời sinh sản, thì thực vật và đất đai nơi này đều thiếu thốn, đến lúc đó chắc chắn người dân ở đây sẽ lo bảo vệ mình, giảm bớt lương thực của Cự Nhân, còn cấm bọn họ sinh đẻ, cứ như vậy mâu thuẫn trở nên gay gắt, thời gian càng rộng càng dễ sinh loạn, mặc dù cuối cùng phản loạn đã bị trấn áp, nhưng xuất trận phù cũng bị cướp mất, vì vậy mà người dân ở đây vĩnh viễn không thể đi ra ngoài, cuối cùng người cầm quyền ở đây đã quyết định, đem đám Cự Nhân thả ra ngoài thành, với điều kiện là đối phương không được tiến vào mảnh ruộng tốt ở thành Nam. Sau đó mọi chuyện xảy ra giống như người đã suy đoán, kết hôn cận huyết khiến đám Cự Nhân xảy ra biến dị và con người cũng diệt vong.

Ngọc Phát liền nói.

- Đám quái vật kia đều là đực, những con cái đi đâu mất rồi ?

Tả Đẳng Phong gật đầu, tiếp tục hỏi.

- Điều ở dưới đất, nơi này thiếu thốn lương thực, đám quái vật một khi trưởng thành, liền một tháng ăn cơm một tháng ngủ, đực cái thay phiên, chỉ có mùa xuân, mùa sinh sản thì mới cùng xuất hiện, nhưng thời gian cũng rất ngắn, chỉ có vài ngày.

Ngọc Phát liền trả lời.

- Chúng ta có cầm theo trận phù, vì sao chỉ có thể vào mà không ra được ?

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

- Tôi có hỏi nàng, nàng nói trận phù này phải cần 7 ngày sau mới có thể sử dụng tiếp được.

Ngọc Phát liền đáp.

- Kim Kê kia ở đâu ?

Tả Đăng Phong liền hỏi đến vấn đề hấn quan tâm nhất.

- Việc này tôi cũng đã hỏi, nhưng nàng nói không biết, chưa bao giờ thấy qua loài chim quái dị nào.

Ngọc Phát liền nói.

- Kim tháp kia là thứ gì vậy ?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Nàng cũng không biết rõ lắm, những điều nàng biết đều là từ những bộ sách trong tộc ghi lại, mà trong đó không hề có ghi chép nào về Kim Tháp cả.

Ngọc Phát lắc đầu nói.

- Nàng vậy mà biết chữ ?

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

- Đúng, nàng rất thông minh, lúc trước tôi tìm một ít vấn đề khó để hỏi, nàng đều không giận, trả lời rất nhanh, hình như không cần suy nghĩ vậy.

Ngọc Phát ngẩng đầu liếc nhìn nữ tử bên trong cánh cửa một cái.

- Nói cho bọn họ biết, lúc tiến vào đây tôi có đem theo toàn bộ năm cái trận phù, chỉ cần bọn họ giúp chúng ta tìm được Kim Kê, tôi liền dẫn bọn họ ra ngoài.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một lát, nói.

Ngọc Phát liền nhú mày suy nghĩ, sau đó ngược nhìn hai chị em kia nói, hai người nghe xong liền lộ vẻ vui mừng, người nam nhân không nhịn được nói một cái gì đó, còn người nữ thì nhanh chóng nói tiếp một câu rất dài.

- Nàng nói nàng thật sự không biết Kim Kê ở đâu, nhưng nàng tình nguyện giúp chúng ta tìm kiếm, còn có thể cấp cho chúng ta thức ăn.

Ngọc Phát liền phiên dịch lại.

- Trước đó, người nam kia nói gì vậy ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

- Hấn nói, làm sao bây giờ ? Ta cảm thấy có lẽ bọn họ biết một chút gì đó.

Ta cảm thấy có lẽ bọn họ biết một chút gì đó, Ngọc Phát phiên dịch xong cũng suy đoán.

Tả Đăng Phong nghe xong liền im lặng chốc lát, sau đó xoay người mở rương gỗ, lấy ra hai cái trận phù, tính thêm hai cái của mình và Ngọc Phát nữa cầm lên quơ quơ trước mặt hai chị em họ, hấn muốn cho hai kia tin tưởng, thật sự có dư trận phù.

Nữ nhân kia nhìn thấy trận phù liền mỉm cười gật đầu, đưa tay chỉ về hướng Tây, nhanh chóng nói một câu gì đó.

Ngọc Phất nghe xong liền nhú mào, vẻ mặt ngạc nhiên, cũng không lập tức phiên dịch lại.

- Nàng nói gì vậy ?

Tả Đăng Phong liền quay đầu hỏi.

- Nàng nói tòa tháp đó chính là do Kim Kê biến thành.

129. Q.2 - Chương 129: Thật Là Nhục Nhã!

-Biến thành là có ý gì ? Thật sự là tòa tháp này là Kim Kê ? Hay là nơi Kim Kê sống ?

Tả Đăng Phong nghe xong nhú mào hỏi.

-Không rõ lắm, nhưng ánh mắt của nàng không giống nói dối.

Ngọc Phất liếc nhìn nàng kia một cái, nói.

-Nhưng là nàng ấy luôn luôn nói dối, ba ngàn năm trước làm gì có giấy, thì lấy sách ở đâu ra chứ ?

Tả Đăng Phong cười nói, hẳn không muốn cô gái kia có thể dựa vào vẻ mặt hai người khi nói chuyện mà đoán được nội dung.

-Vì sao nàng phải nói dối ?

Ngọc Phất liền hỏi.

-Nói dối không nhất định là có ác ý, cũng có thể là do nàng cảnh giác, mỗi người đều có cảnh giác riêng, đối với nàng thì hai chúng ta là người lạ, làm sao nàng có thể hoàn toàn tin tưởng được chứ.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Bây giờ phải làm sao đây ?

Ngọc Phất liền hỏi, thật ra Ngọc Phất cũng không phải người không có chủ ý, nhưng hai người cùng đi thì nhất định phải nghe lời một người, Ngọc Phất rất khâm phục tâm tư cẩn thận của Tả Đăng Phong, cho nên nguyện ý nghe theo lời hắn.

-Thân quen và tín nhiệm đều cần có thời gian, nói cho bọn họ biết, rạng sáng mai chúng ta bắt đầu tìm kiếm, dù cho có tìm được Kim Kê hay không, đều sẽ dẫn bọn họ ra ngoài.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một lát, nói.

Ngọc Phất hiểu Tả Đăng Phong muốn hai chị em này cảm động, cho nên gật đầu đi về hướng hai chị em kia, phiên dịch lại những lời mà Tả Đăng Phong nói, hai người nghe xong liền cực kỳ vui mừng, gật đầu liên tục.

-Để cho bọn họ nghỉ ngơi đi, chúng ta sẽ không vào phòng.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phất nói :

-Xin lỗi, khiến cô phải theo tôi chịu lạnh một đêm rồi !

-Không sao cả !

Ngọc Phất nghe xong lắc đầu, nhìn về hướng hai chị em kia nói một câu, hai người kia nghe xong hơi do dự một chút mới rời khỏi cánh cửa đá, người nam thì nghỉ ở lầu một, còn người nữ thì bước lên lầu hai. Tả Đăng Phong khẽ lắng nghe, phát hiện người nam kia từ khi nằm xuống liền lặn qua lặn lại, còn cô gái kia sau khi lên lầu liền không phát ra tiếng động nào, chắc là để nguyên quần áo mà đi ngủ luôn.

-Cậu đang nghĩ gì vậy ?

Ngọc Phất thấy Tả Đăng Phong mào luôn nhú chặt, liền hỏi.

-Tôi cảm giác có chỗ nào không đúng, nhưng nghĩ mãi vẫn chưa tìm ra được vấn đề nằm ở đâu !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Tôi cũng có loại cảm giác này, nếu quanh năm chưa từng thấy người ngoài, thì đúng ra bọn họ phải tỏ ra sợ hãi mới đúng, nhưng bọn họ nhìn như không hề sợ gì cả.

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Có lẽ chúng ta nghĩ quá nhiều, hoàn cảnh sinh sống của bọn họ hoàn toàn khác với chúng ta, cho nên suy nghĩ của bọn họ cũng khác, chúng ta không thể dùng suy nghĩ của người thường đi suy đoán bọn họ được.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Rất có lý.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý.

Khí hậu bên trong và ngoài trần pháp đều giống nhau, mùa đông nhiệt độ rất thấp, Ngọc Phật chỉ mặc một cái đạo bào, cho nên phải vận chuyển linh khí chống chịu cái lạnh, Tả Đăng Phong thấy vậy liền do dự, hẳn rất muốn cởi áo choàng nhường cho Ngọc Phật mặc chống lạnh, nhưng việc này từng bị rất nhiều nam nhân dùng, Tả Đăng Phong không muốn bắt chước, nhưng vì mình mặc áo bông mà để nữ nhân bị lạnh, việc này khiến hắn thấy kỳ cục, do dự mãi cuối cùng vẫn là cởi áo choàng khoác lên người Ngọc Phật.

-Trong lúc cậu đang do dự có nên cởi áo nhường cho tôi hay không, thì tôi cũng đang suy nghĩ có nên nói cậu nhường áo ình không.

Ngọc Phật cười nói, nàng cũng không từ chối ý tốt của Tả Đăng Phong.

-Ha ha.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền thoải mái cười lớn.

-Cười gì chứ, tôi đến là để giúp cậu, chưa tính việc cậu không trả thù lao, đến cả không có tiệc rượu và chỗ ở tôi cũng không thèm tính toán với cậu, vậy mà cả cái áo choàng cậu cũng tiếc với tôi, thì tôi sẽ thật sự giận đó.

Ngọc Phật giả vờ nghiêm nghị nói.

-Cô có biết trân ngọc trên đầu cô có giá trị bao nhiêu không ?

Tả Đăng Phong liền giả làm con buôn, nói.

-Đúng rồi, hỏi cậu vấn đề này, cậu phải thành thật trả lời tôi.

Ngọc Phật bắt ngờ nói.

-Hỏi đi !

Tả Đăng Phong liền nói, Kim Kê chỉ ở trọng phạm vi ba trăm dặm của trận pháp này, sớm muộn gì cũng tìm được, cho nên tâm tình của Tả Đăng Phong rất tốt.

-Nếu cậu đã tìm đủ sáu loài vật thuần âm, cũng không thể làm nàng sống lại, thì cậu sẽ làm gì ?

Ngọc Phật nhẹ nhàng hỏi.

-Vấn đề này cô đã hỏi rồi, tôi cũng từng trả lời mà.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Tôi sẽ cùng cậu tìm đủ sáu loài vật thuần âm, nếu có thể làm nàng sống lại, tôi sẽ rời đi. Nhưng nếu đã đem hết sức đi làm mà vô ích, vậy cậu cũng xem như không có lỗi với nàng rồi...

Ngọc Phật nói đến đoạn sau thì ngập ngừng.

-Các cô gái khác bình thường đều e thẹn, như cô thì quá thẳng thắn rồi.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Tôi so với cậu còn lớn hơn 1 tuổi, đã 28 tuổi mà còn e thẹn thì quá giả tạo rồi.

Ngọc Phật cũng cười nói.

-Tình huống của tôi và Đỗ chân nhân gần giống nhau, vì sao cô lại không nhìn trúng hắn mà lại là tôi chứ ?

Tả Đăng Phong liền hỏi, nếu đã khơi ra rồi thì hắn cũng muốn nói rõ ràng một chút, đỡ cho ngày sau phải che giấu.

-Cậu khác với hắn, hắn sau khi vợ mất đi thì nhận chức chuông giáo, còn cậu thì vì một hi vọng mờ ảo mà không từ khổ cực đi tìm kiếm. Hắn sau khi nhìn thấy tôi liền yêu thích, đó chính là phản bội với người vợ đã mất. Còn cậu thì không hề có ý đồ gì khi gặp ta, cho dù là sau này cùng đi với tôi, thì cũng là tôi chủ động thích cậu.

Ngọc Phật mặc dù cố gắng nói bằng giọng điệu bình tĩnh. Nhưng khi nói vẫn run run, đã chứng tỏ bên trong lòng nàng cũng không phải bình tĩnh.

-Đỗ chân nhân sở dĩ không bôn ba khổ cực là vì pháp thuật của hắn thâm sâu, phân rõ Âm Dương, cho nên không muốn uống công, Không giống tôi, lừa mình dối người biết rõ là không thể vẫn đi làm. Hơn nữa cô cũng nghĩ tôi quá cao thượng rồi, làm sao cô biết tôi không từng có ý xấu về mình, lúc trước người đi trên đường tôi liên tục nhìn vào cái hông và đùi của cô, cô có biết không ?

Tả Đăng Phong lắc đầu cười nói, trong đầu mọi người đều có tà niệm, nhưng dám nói trắng trợn ra ngoài thì sợ là chỉ có mình hắn, sở dĩ hắn làm vậy là muốn tự bôi xấu bản thân, khiến Ngọc Phật tỉnh táo lại.

Ngọc Phật nghe xong liền hơi đỏ mặt, dù nàng có mạnh mẽ đến đâu thì vẫn là phụ nữ, những lời không biết xấu hổ như thế thật sự lần đầu nàng được nghe.

-Đúng là có tà chủ thì sẽ có sắc bộc, cậu xem con mèo của cậu kìa.

Ngọc Phật chỉ tay lên phía trên nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền ngược đầu lên nhìn, vừa nhìn đã nhú mày thật chặt. Không biết từ lúc nào 13 đã treo lên lầu hai, ở phía Nam lầu hai có một cái cửa sổ nhỏ để thông gió, lúc này 13 đang chống hông nhìn vào bên trong.

-13, mau trở về đây !

Tả Đăng Phong nhú mày hô lớn.

13 nghe tiếng liền rút đầu khỏi cửa thông gió, xoay người nhào xuống chạy lại bên cạnh Tả Đăng Phong.

-Mặt mũi của tao bị mày làm mất hết rồi !

Tả Đăng Phong không biết làm sao đành mở miệng răn dạy.

13 liếc Tả Đăng Phong một cái, trong ánh mắt tràn ngập khó hiểu, xoay người muốn chạy lên lầu lại, Tả Đăng Phong thấy vậy vội vàng ôm chặt nó.

-Con mèo của cậu giống hệt người, không có sĩ diện mà !

Ngọc Phật bị hành động của Tả Đăng Phong và 13 chọc cười,

-Được rồi, sau này không nhắc lại chuyện này nữa, vợ tôi trước đây vì cứu tôi mà chảy cạn máu tươi, cô hãy để tôi có thể đền đáp cho nàng thật tốt đi. Cô rất xinh đẹp, pháp thuật cũng cao, tính tình cũng tốt, sau này hãy tìm một người tốt làm bạn, sau này hai chúng ta có thể làm bạn tốt.

Tả Đăng Phong liền chấm dứt đề tài này.

-Từ nay về sau sẽ có rất nhiều nguy hiểm, mình bản thân cậu khó mà chống đỡ được, tôi sẽ giúp cậu, nhưng cậu phải đồng ý với tôi, mặc kệ kết quả cuối cùng như thế nào đi nữa, cậu cũng không thể tự hủy đàn điền, tấn công tự sát !

Ngọc Phật nghe xong liền nhú mày nói.

-Trịnh Bản Kiều có câu “Nan đắc hồ đồ”, có đôi khi tôi cũng muốn hồ đồ vậy, nhưng tiếc là tôi lại không thể hồ đồ, nếu đã không hồ đồ thì ta cũng không thể giả vờ là mình hồ đồ, tôi biết cô muốn dùng thời gian

khiến tôi thay đổi chủ ý, nhưng nếu tôi đã nhận ra, thì không thể cho cô cơ hội. Tôi hiểu được ý tốt của cô, nhưng tôi không thể để cho cô đi theo nữa, nói thật cho cô biết, lúc này tôi đang nỗ lực kiềm chế bản thân, nếu cô cứ luôn đi theo thì sợ rằng có một ngày tôi không tự khống chế được mất. Từ nay tôi sẽ tự mình giải quyết mọi việc, cô tuyệt đối không được đi theo.

Tả Đăng Phong liền kiên quyết nói.

Tả Đăng Phong dứt lời, Ngọc Phật chỉ im lặng không nói gì, nhưng trên mặt xuất hiện ý cười.

Tiếp đó cả hai cũng không nói chuyện, đều nhắm mắt dưỡng thần.

Tới gần sáng sớm, Ngọc Phật đánh thức hắn.

-Làm sao vậy ?

Tả Đăng Phong mở mắt hỏi.

-Cậu nghe đi !

Ngọc Phật mặt đỏ bừng, đưa tay chỉ lên lầu hai.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền vận chuyển linh khí lắng nghe, vừa nghe xong lông mày cau chặt.

-Cô muốn tôi nghe cái này ?

Tả Đăng Phong khó hiểu nhìn Ngọc Phật, lúc này trên lầu hai vang lên tiếng da thịt va chạm.

-Bình thường sao ?

Trên mặt Ngọc Phật lộ vẻ chán ghét, hỏi.

-Nếu đổi lại thành vợ chồng thì đúng là bình thường, nhưng bọn họ lại là chị em!

Tả Đăng Phong nói xong cũng có cảm giác buồn nôn.

-Tôi không hỏi cái này, tôi hỏi là tại sao bọn họ vẫn có tâm tư làm chuyện này chứ ?

Trên mặt Ngọc Phật ngoài vẻ chán ghét còn lộ vẻ nghi ngờ.

-Có thể là do hoàn cảnh sống... Trong hoàn cảnh quái dị này thì áp lực rất lớn mà !

Tả Đăng Phong liền đoán, hắn vừa nói xong cũng cảm thấy không hợp lý, nhưng ngoài lý do này ra thì hắn cũng không thể tìm được cách giải thích nào khác về loại làm việc phòng the vào sáng sớm này.

-Sớm muộn gì tôi cũng giết họ !

Ngọc Phật liền nói.

-Chuyện này đợi sau hẵng nói, một lát nữa bọn họ đi ra đừng biểu hiện gì, trước hết cần hỏi rõ chuyện về Kim Tháp kia đã,

Tả Đăng Phong liền trấn an.

Ngọc Phật liền gật đầu, hai người mặc dù không nhìn thấy gì nhưng lại nghe rất rõ, vì vậy mà không khí lúc này rất xấu hổ, còn 13 vậy mà lần thứ hai muốn trèo lên rình coi, Tả Đăng Phong vội vàng giữ chặt nó.

Không lâu sau, thanh âm khiến người nghe lúng túng kia đã dừng lại, hai chị em liền xuống lầu đi tới bên cạnh. Ngọc Phật hít mấy hơi liền để bình ổn cảm xúc, sau đó mới tiến lên cùng họ nói chuyện.

-Nàng nói tòa Kim Tháp này chính là nơi Kim Kê sống, Kim Kê ở bên trong đó, nàng biết cửa vào.

Ngọc Phật xoay người nhìn Tả Đăng Phong nói.

-Để bọn họ dẫn đường đi.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một lát nói. Hắn không tin Kim Kê có thể biến ra tòa tháp cao như vậy, nhưng hắn tin Kim Kê thực sự sống ở bên trong.

Ngọc Phật liền quay đầu nói chuyện với hai chị em kia, hai chị em họ liền gật đầu đồng ý, rồi khỏi thạch lâu đi về phía tây, Tả Đăng Phong và Ngọc Phật liền đi theo sau.

Một lát sau, bốn người đã đến dưới Kim Tháp, Tả Đăng Phong đưa tay sờ Kim Tháp, sau khi sờ thì bỏ đi suy đoán trước đó, loại vật liệu này mặc dù rất giống vàng nhưng lại không phải là vàng, bởi vì vàng có tính mềm, mà loại vật liệu này lại rất cứng rắn.

Cửa vào Kim Tháp nằm ở phía nam thân tháp, đối diện cửa thành, đại môn bị một sợi dây xích to lớn khóa lại, không có ổ khóa, có thể thấy sợi xích này năm xưa được đúc nóng ngay tại chỗ.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phật liền đi tới cầm thử, cùng phát lực kéo, thử vài lần, phát hiện không thể kéo đứt được.

-Loại xích này chắc chắn dị thường, chúng ta lại không có thần binh lợi khí, thật khó...

Ngọc Phật lo lắng nói.

-Ai nói ta không có thần binh lợi khí chứ ?

-

Tả Đăng Phong liền cười nói, đưa tay phải lên, Huyền Âm chân khí bạo tăng, nhanh chóng đóng băng xích. Huyền Âm chân khí có thể phát ra nhiệt độ thấp bao nhiêu Tả Đăng Phong chưa từng thử, nhưng hẳn biết, bất ngờ làm lạnh thì mọi vật chất đều rất giòn, ngay cả kim loại cũng vậy.

Tả Đăng Phong tự ước lượng đã đủ liền thu hồi Huyền Âm chân khí, cầm lấy xích, bất ngờ kéo mạnh, sau một tiếng rầm, xích đã đứt.

Thả xích xuống Tả Đăng Phong đẩy đại môn ra, theo từng tiếng kẽo kẹt, đại môn mở khe hở hơn ba thước.

-A Di Đà Phật ! Cuối cùng cũng tìm được các người !

Ngay lúc Tả Đăng Phong muốn nhìn vào bên trong tháp thì bên phía nam vang lên tiếng của Thiết Hải. Tả Đăng Phong liền quay đầu nhìn lại, phát hiện Thiết Hải đang chạy nhanh đến nơi này, tình hình của Thiết Hải rất thảm, tảng bào cũ nát đã bị đốt cháy thảm thương, râu tóc cũng cháy không ít.

Ngọc Phật thấy thế liền mỉm cười liếc Tả Đăng Phong một cái.

-A Di Đà Phật ! Cho ta miếng nước !

Thiết Hải chạy đến liền vội vàng kéo tay Tả Đăng Phong đòi nước.

-Làm sao ông lại bị đốt thành hình dạng này ?

Tả Đăng Phong liền lấy bình nước đưa sang.

-A Di Đà Phật ! Cứu hỏa như cứu mạng !

Thiết Hải cầm lấy bình nước tu ừng ực.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phật nghe xong liền cười khổ lắc đầu.

-Ồ ! Hai người bắt được ở đâu vậy, thật là đẹp !

Thiết Hải hạ bình nước xuống chỉ tay vào cô gái trẻ kia nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền hoảng sợ, mặc dù Thiết Hải đã bị điên, nhưng trước giờ chưa từng nghe nói hẳn có hứng thú với nữ nhân, hôm nay sao lại có cử chỉ điên rồ này ?

Ngọc Phật cũng bị giật mình không kém, hai người cùng liếc nhìn nhau, đứng ngây tại chỗ.

-Đẹp, đẹp thật, nó có thể bay không ?

Thiết Hải cũng không thèm nhìn hai người, mà tò mò đi lại gần cô gái kia.

-Đại sư, ông là người xuất gia, sao lại có thể nói với cô nương nhà người ta như thế ?

Tả Đăng Phong liền kéo tay Thiết Hải lại.

-Cái gì mà cô nương, đây là con chim mà, 2 người không thấy sao ?

Thiết Hải liền kêu la, đưa tay chỉ cô gái nói :

-Cậu nhìn kia, đầu chim, lại còn có đuôi, ồ, trên móng vuốt còn được bọc cái gì màu vàng vậy ?

Thiết Hải là người điên, cho nên hai câu trước của hắn Tả Đăng Phong và Ngọc Phất cũng không quan tâm, nhưng câu cuối hắn vừa nói ra, hai người lập tức cảm thấy kỳ quặc, đồng thời quay đầu nhìn lại, đã phát hiện cô gái kia đã kéo người thanh niên chạy vào trong Kim Tháp, cùng lúc đó đại môn đã bị đóng lại, đem ba người chặn ở bên ngoài.

Thiết Hải liền bóp cổ tay thở dài.

Ngọc Phất nhún mày suy nghĩ, nàng còn chưa theo kịp biến đổi bất ngờ này.

Về mặt Tả Đăng Phong từ khiếp sợ dần chuyển sang tức giận, đến lúc này hắn đã hiểu vì sao 13 lại có hứng thú với cô gái này như vậy, cũng đã hiểu vì sao nó lại dùng miệng đi hứng lấy dương tinh, mục đích chính là giúp nó tạm thời che giấu hơi thở âm tính của nó, khiến 13 không thể nhìn ra chân tướng Kim Kê của mình.

-Thật không ngờ, lại bị một con gà đùa giỡn !

Một lát sau, Ngọc Phất cười khổ nói.

-Tiên sư nó, sớm muộn gì cũng nhổ sạch lông nó.

130. Q.2 - Chương 130: Kim Kê Huyền Tượng

-A Di Đà Phật ! Lão nạp đi trước một bước !

Thiết Hải thấy hai người chửi mắng, tưởng là mình đã gây họa, liền xoay người muốn chuồn.

-Đại sư, không cần vội, vừa nãy người nhìn thấy gì vậy ?

Ngọc Phất vội vàng giữ hắn lại.

-Một con chim màu vàng, lại còn rất lớn !

Thiết Hải khoa tay múa chân nói, dựa theo hắn miêu tả, thì con Kim Kê này còn cao hơn hắn một ít. Dựa theo 13 từng miêu tả lần trước ở nhà trọ Miêu Cương, con Kim Kê dài chừng hai thước, giống hệt với miêu tả của Thiết Hải.

-Đúng là hình dáng như vậy sao ?

Ngọc Phất liền hỏi lại.

-Giống một con chim !

Thiết Hải liền nói.

-Không giống một con gà sao ?

Tả Đăng Phong liền vội vàng hỏi lại.

-Không giống chút nào !

-Vì sao hắn có thể nhìn ra chân tướng của Kim Kê, mà chúng ta lại không ?

Ngọc Phất khó hiểu hỏi Tả Đăng Phong.

-Có hai khả năng, thứ nhất, có thể là do thần thông Phật Môn khác với đạo thuật của Đạo Môn, hoặc có thể là do hấn khác với chúng ta.

Tả Đăng Phong nói đến đây liền đưa tay chỉ lên đầu mình, ý là Thiết Hải chính là một người điên.

-Vậy khả năng nào là lớn nhất ?

Ngọc Phát liền hỏi tiếp.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không trả lời, mà xoay người đi về thạch lâu mà Kim Kê sống. Kim Kê đã vào trong Kim Tháp, hấn cũng không vội đi vào bắt nó, mà muốn tới xem xét một chút nơi nó từng sống, hơn nữa hấn cũng không muốn đứng trước mặt Thiết Hải bàn luận việc hấn bị điên.

-Loại khả năng thứ hai có vẻ lớn hơn, Âm Dương sinh tử bí quyết mà ta tu hành chính là pháp thuật của Xiển Giáo, đây là một loại pháp thuật đã thất truyền từ lâu, Sinh Tử Quyết có thể định sống chết, Âm Dương quyết có thể giúp nhìn rõ bản chất, pháp thuật của ta không thấp hơn Tẩy Tủy Kinh của Phật Môn, cho nên chúng ta không nhìn ra huyền tượng mà Kim Kê biến ra, không phải tại pháp thuật thấp, mà có thể linh trí thất khiếu đã bị che đậy, Thiết Hải đã bị điên, cho nên linh trí đã rối loạn, tất nhiên là không thể che đậy hấn được.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Tất cả mọi người đều có thể trúng kế, riêng người điên là không bị, Hơn nữa, ta đoán mặc dù Kim Kê có thể biến thành hình người, nhưng tu vị của nó cũng không cao, nếu không nó đã chính diện đối địch với chúng ta rồi.

Ngọc Phát liền nói.

-Nói có lý.

Tả Đăng Phong liền gật đầu đồng ý.

-Con mèo của người hình như cũng nhận ra nó !

Ngọc Phát lại nói.

-Đúng, hôm qua trời tối khi chúng ta mới đến 13 cũng có cảm giác rồi, nhưng con kia lại dùng dương khí nam nhân để che dấu hơi thở của mình, nên 13 chỉ cảm thấy khác thường, nên mới luôn luôn bám theo quan sát nó.

Tả Đăng Phong liếc nhìn 13 đang chạy bên cạnh nói.

-Ngày hôm qua khi chúng ta vừa đến đã ném một quả lựu đạn nổ, sau đó lại đốt lửa, nhất định nó đã nghe thấy tiếng vang và nhìn thấy ánh lửa, nếu là người thường sợ là sớm sợ hãi, không có tâm tư làm chuyện kia, đáng lẽ chúng ta phải sớm phát hiện ra điểm này, nhưng không ngờ đều sơ ý bỏ qua.

Ngọc Phát lắc đầu cười khổ.

Tả Đăng Phong nghe xong gật đầu không tiếp lời, hấn vẫn luôn cho rằng mình rất cẩn thận, bây giờ nhìn lại thì vẫn còn thiếu sót.

Trong lúc hai người nói chuyện đã đi đến thạch lâu, mở cửa đi vào, phát hiện ở giữa lầu một có một hồ lửa nhóm lửa, xung quanh hồ lửa có một ít công cụ sống hàng ngày bằng đồng, bên trái chất một đống gỗ chưa mài, bên phải là một chiếc giường đá, bên trên phủ cỏ tranh, đi lên lầu, phát hiện bên trên một đống vỏ ngũ cốc rơi loạn, trừ những thứ đó ra thì ngay cả một chiếc giường cũng không có, đừng nói gì đến sách cổ. Như vậy có thể xác định những việc mà con Kim Kê kia biết đều không phải là từ trong sách, mà là những việc nó thực sự chứng kiến.

-Con mèo của người có lai lịch như thế nào ?

Ngọc Phát không phát hiện gì xung quanh, liền tò mò nhìn 13.

-Mười hai địa chỉ chính là ứng với khí hậu từng khu vực khác nhau mà sinh ra, có tác dụng thay đổi khí hậu từng khu vực, chủ nhân Khương Tử Nha rất có khả năng dùng chúng để khắc chế long khí nhà Thương, sau

khi nhà Chu được lập, trừ nhà Chu có bốn loài động vật, thì tám loài động vật khác đều được tám đại chư hầu mang về nơi chúng đã sinh ra. Mà Khương Tử Nha vì có công lớn nên được nhà Chu cấp đất phong hầu, đất phong chính là một dải Sơn Đông Tế Nam bây giờ, khi đó ở bán đảo Giao Đông có một quốc gia nhỏ tên là Lai, sau khi Khương Tử Nha nhận phong Tề Vương, liền cố gắng tiêu diệt nước Lai, nhưng đánh mãi không được, Sau đó hắn đành mới mười hai địa chỉ đến để áp chế vận số nước Lai, nhưng cuối cùng hắn vẫn thất bại, chẳng những không tiêu diệt được nước Lai mà còn bị ép phải dời đô, căn nguyên trong đó là bởi vì có một đạo nhân thần bí đưa cho nước Lai một con vật có thể áp chế mười hai đại chi, con vật này sau đó bị quốc vương nước Lai đem theo vào mộ, nhiều năm sau phá đất mà ra, lại thấy ánh mắt trời, bụng đói kêu vang chạy đến nông trại dưới chân núi trộm gà, kết quả vì quá suy yếu mà bị người ta bắt được.

Tả Đăng Phong nhớ lại chuyện cũ.

-Thứ người nói chính là nó ?

Ngọc Phát chỉ 13 hỏi.

-Đúng, lúc ấy trên cổ nó có đeo một cái vòng màu vàng, bên trên khắc “Thập Tam Âm Dương” cho nên sau này ta mới gọi nó là 13, thật ra tên gọi của nó là gì ta cũng không biết.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Nó cường tráng như vậy làm sao lại bị người ta bắt được ?

Ngọc Phát khó hiểu hỏi.

-Cái gì mà cường tráng, người cứ nói thẳng là béo đi.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười nói :

-Lúc trước khi ta và Vu Tâm Ngữ gặp nó, thì nó còn chưa nặng đến một cân, lúc này sợ đã hơn trăm rồi.

-Thì ra nàng tên là Vu Tâm Ngữ.

Ngọc Phát gật đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền liếc nhìn Ngọc Phát một cái, không nói gì.

-Vu là dòng họ Miêu Cương chúng ta, ở Sơn Tây cũng có, nhưng ở Sơn Đông các người có rất ít họ Vu.

Ngọc Phát liền nói tiếp.

-Không rõ lắm, từ năm mười bốn tuổi nàng đã một mình sống trong đạo quan trên núi, lai lịch của nàng và 13 đều bí ẩn.

Tả Đăng Phong xoay người xuống lầu. Vị sư phụ bí ẩn mất tích của Vu Tâm Ngữ, cùng với chủ nhân thật sự của 13 đều là những bí ẩn Tả Đăng Phong chưa khám phá được, nhưng có một điều có thể chắc chắn, cả hai người kia đều cực kỳ lợi hại.

-Nam tử ở chung cùng Kim Kê từ đâu đến vậy ?

Ngọc Phát đi theo Tả Đăng Phong xuống lầu, thấy hắn không muốn bàn luận về việc của Vu Tâm Ngữ liền thay đổi đề tài.

-Hắn mới chính là hậu nhân duy nhất của nước Lô, con Kim Kê kia không phải là lợi dụng hắn mà ta cảm giác hình như nó có cảm tình với tên nam tử đó, nếu không cũng không lôi kéo hắn cùng vào tháp.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Người từ đâu mà suy đoán như vậy ?

Ngọc Phát nghe xong liền lộ vẻ ghê tởm. Lúc trước nàng tưởng đó là chị em loạn luân, vất vả lắm mới bác bỏ được, bây giờ lại thành người cầm giao nhau, mà người cầm giao còn ghê tởm hơn cả người với thú.

-Ta đoán, cũng không chắc đúng, sau khi bắt được mới có thể biết chính xác.

Tả Đăng Phong rời khỏi thạch lâu, đi tới trước Quỷ Long trống xem xét, dùi trống cũng ở bên cạnh, Tả Đăng Phong thuận tay cầm lên.

-Gõ hai cái thử xem ?

Tả Đăng Phong liền tò mò.

Ngọc Phát nghe xong mỉm cười gật đầu, Tả Đăng Phong liền vung tay gõ vài cái, thanh âm nặng nề ngột ngạt, không có chỗ nào kỳ lạ. Đến lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ Quỷ Long trống này chỉ có tác dụng với đám Cự Nhân.

Trở lại tháp, Thiết Hải đang nhóm lửa nướng đất bùn, thấy hai người đi đến vội vàng quay đầu né tránh, hẳn luôn cho rằng chính mình để Kim Kê chạy mất. Thực ra trong lòng Tả Đăng Phong và Ngọc Phát rất biết ơn hắn, nếu không có tên hòa thượng điên này chỉ rõ, chỉ sợ hai người đã trúng kế.

-Tìm được Hồn Tử chưa vậy ?

Tả Đăng Phong ngồi xuống cạnh đồng lửa, nhẹ nhàng hỏi.

-Ta luôn bận cứu hỏa, không có thời gian đi tìm.

Thiết Hải nhấn mạnh hai chữ cứu hỏa.

-Người nên đi tìm hồn tử.

Tả Đăng Phong trêu chọc.

-Cửa bị khóa bên trong rồi, nên tìm cách khác để mở thôi.

Ngọc Phát dồn sức đẩy đại môn ra nhưng không được.

-Nghĩ ngơi trước đã, có một số vấn đề ta phải suy nghĩ cho rõ ràng đã.

Tả Đăng Phong hạ rượu gỗ xuống đất nói.

-Vấn đề gì ?

Thiết Hải liền hỏi, người điên thường rất tò mò.

-Con Kim Kê này sau khi đi vào trong liền lập tức khóa cửa tháp lại, điều này chứng tỏ nó rất quen thuộc bên trong tháp. Nhưng bên ngoài đại môn Kim Kê luôn khóa, nó lại mở không ra. Nếu nó không mở được, thì làm sao lại quen thuộc bên trong chứ ?

Tả Đăng Phong liền nói.

Tả Đăng Phong vừa nói ra, Ngọc Phát và Thiết Hải cùng nhú mày.

-Trước đây nó từng ở bên trong tháp.

Thiết Hải liền nói. Thiết Hải vừa lên tiếng Ngọc Phát cũng ngẩng đầu lên, vấn đề này nàng đã nghĩ đến rồi, hơn nữa nghĩ càng xa hơn, nếu Kim Kê đã từng ở bên trong tháp vậy làm cách nào nó có thể chạy ra ngoài.

-Để ta lên đi !

Ngọc Phát im lặng một lát liền nhìn Tả Đăng Phong nói, Tả Đăng Phong liền gật đầu đồng ý.

Ngọc Phát thấy Tả Đăng Phong gật đầu, liền nhún người nhảy lên cao, Tả Đăng Phong thấy vậy cũng nhảy lên dùng tay tạo lực giúp Ngọc Phát lên cao thêm.

Ngọc Phát đã đến được đỉnh nhọn của tháp, liếc nhìn xung quanh một chút, lát sau nhẹ nhàng hạ xuống.

-Không có nơi nào bị phá hủy, nó không phải từ đây chạy ra ngoài.

Ngọc Phát lắc đầu nói.

-Vì sao nói nó không phải từ đây chạy ra ?

Thiết Hải liền hỏi.

-Trên cửa có xiềng xích khóa lại, điều này chứng tỏ trước đây nó đã bị nhốt bên trong, sau đó nó thoát ra ngoài được, lần này sở dĩ nó dẫn chúng ta đến đây là muốn nhốt chúng ta. Người con trai kia có lẽ muốn ra ngoài, nhưng Kim Kê biết mình không ra được, bởi vì trận pháp này hạn chế ngoại tộc đi ra, mặc dù có trận phù cũng không được.

Ngọc Phát liền giải thích.

-Nó cũng là ngoại tộc, chẳng lẽ nó cũng không thể ra ngoài ?

Thiết Hải liền chỉ 13 nói.

Tả Đăng Phong cũng không đáp lời Thiết Hải, phân tích của Ngọc Phát hẳn thấy cũng khá đúng, nhưng cũng chưa hòa toàn chính xác, hẳn cảm giác Kim Kê dẫn bọn họ đi vào Kim Tháp cũng không phải là để giam cầm bọn họ, mà là muốn lợi dụng bọn họ phá vỡ trận pháp, trận pháp vừa bị phá thì nó cũng được tự do.

-Người có dập tắt được lửa lớn hay không ?

Tả Đăng Phong thu lại suy nghĩ, nhìn Thiết Hải hỏi.

-Đã tắt !

Thiết Hải lộ vẻ kiêu ngạo nói.

-Đám lửa đó là do ta đốt, nơi này đều là quái vật, nếu trận pháp nơi này bị phá thì chúng cũng thoát ra ngoài, người dập tắt lửa lại là gây họa rồi.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

-A Di Đà Phật ! Đệ tử Phật Môn quét rác cũng không hại chết con sâu cái kiến, ngay cả tính mạng con thiêu thân cũng là đáng quý.

-Con kiến và thiêu thân không phải quái vật, người đã gây họa, cho người cơ hội để sửa sai, lại đốt lửa lên đi, đem tắt cả quái vật nơi này thiêu chết, nếu đốt không chết vậy người tự ra tay giết hết chúng đi.

Tả Đăng Phong đưa ra nhiệm vụ.

-A ! Ta đến đây là để tìm hàu tử chứng không phải đến để sát sinh, ta mặc kệ !

Thiết Hải liền từ chối.

-Được rồi, đám quái vật ra ngoài cũng không thể hại những người biết pháp thuật như chúng ta, người đừng làm khó Minh Tịnh đại sư nữa !

Ngọc Phát cười xấu xa nói.

-A Di Đà Phật ! Không thể để dân chúng bình thường bị hại được, lão nạp lần này phải đi hàng yêu phục ma.

131. Q.2 - Chương 131: Lại Bố Trí Hỏa Trận

Thiết Hải nói xong đứng dậy xoay người rời đi, vừa đi được vài bước lại quay trở về.

-Làm sao vậy ?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

-Không thể để bụng đói đi hàng yêu phục ma.

Thiết Hải nói xong liền dùng linh khí lấy một bọc đất trong đồng lửa lên, dùng tảng bào bọc lại đi ra khỏi thành.

-Hắn là người lương thiện, chúng ta không nên trêu đùa hắn nữa.

Ngọc Phật lắc đầu thở dài, nói.

-Lúc hắn trộm hầu tử của cô sao cô không nói hắn lương thiện ? Huống chi chuyện đó có gì nguy hiểm chứ, chỗ Kim Tháp này mới là nơi nguy hiểm này !

Tả Đăng Phong vừa nói vừa cho thêm củ vào đồng lửa.

-Tòa Kim Tháp này cũng không phải dùng vàng xây nên, những viên hoàng kim ở đây đều có hoa văn đá, tôi nghĩ trước đây chúng chắc là đá xanh, sau này bởi vì chịu ảnh hưởng của Kim Kê mới biến thành những viên vàng cứng rắn.

Ngọc Phật phân tích.

-Rất có thể, xương cốt của những người khổng lồ kia sở dĩ trở thành như thế kia chắc cũng là do bị con Kim Kê này ảnh hưởng.

Tả Đăng Phong đưa tay lên miêu tả.

-Xiềng xích nơi này còn nguyên vẹn, chứng tỏ con Kim Kê không phải từ nơi này chạy ra, phải có một cái cửa khác.

Ngọc Phật nói.

-Rất có lý, chẳng qua cái cửa này chắc là không phải khi xây dựng đã có, mà là sau này mới xuất hiện, hơn nữa nơi ra vào chắc là ở dưới đất.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Loài chim không am hiểu việc đào đất.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Tôi lúc trước từng nhìn thấy trận pháp vây khốn Cửu Dương Hầu, chính là theo con đường Dương Kim sinh Âm Thủy. Con Kim Kê này thuộc tính Âm, rất có thể sẽ làm sinh ra Dương Thủy, nhưng xung quanh Kim Tháp này lại không có nguồn nước lớn, điều này rất có thể là vì không gian bên trong tháp rất lớn, số Dương Thủy sinh ra rất có thể đã thoát ra từ dưới đất, nói cách khác thì Kim Kê có thể là chạy ra từ dòng nước ngầm này..

Tả Đăng Phong liền phân tích

-Chia ra hai đường, trước hết tìm kiếm trong thành, nếu không có phát hiện gì thì phải tìm kiếm từ các ao hồ ngoài thành vậy.

Ngọc Phật đứng dậy nói.

-Không cần vội, ăn một chút trước đã, sau đó thử xem có thể mở cánh cửa này ra hay không.

Tả Đăng Phong liền ngăn cản Ngọc Phật, đem một cục đất trong đồng lửa ra, đập vỡ lấy ra con chim trĩ bên trong ra chia một nửa cho Ngọc Phật..

Ngọc Phật ăn rất ít, Tả Đăng Phong cũng ăn không nhiều, còn thừa lại đều cho 13.

Ăn xong, Tả Đăng Phong bắt đầu đi lại xung quanh tìm kiếm nơi thích hợp để bố trí trận pháp.

-Đại môn của Kim Tháp dày hơn 2 thước, rất khó phá hủy.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong tính toán phạm vi, đoán được là hắn muốn bày ra một loại trận pháp gì đó.

-Thượng sách là mở ra đại môn đi vào trong bắt nó, trung sách là tìm kiếm dòng chảy của Dương Thủy, cái này rất tốn thời gian và sức lực. Còn hạ sách chính là ôm cây đợi thỏ, chờ bọn họ tự đi ra. Có thể dùng thượng sách là cách tốt nhất.

Tả Đăng Phong nói xong liền đi về phía cửa thành, một lát sau đã tháo gỡ cái cầu treo to lớn đem lại, dựng đứng lên, bỏ thêm củ vào, đã bày xong trận.

-Đây là trận pháp gì ?

Ngọc Phật tò mò hỏi.

-Không biết, trận pháp tôi bày ra đều không có tên.

Tả Đăng Phong thoải mái nói.

-Cậu còn trẻ như vậy đã có thể tự nghĩ ra trận pháp, lâu thêm chút nữa rất có thể sẽ trở thành trận pháp tông sư một đời.

Ngọc Phật tràn ngập kính nể nói.

-Tôi không nghĩ xa đến vậy.

Tả Đăng Phong nhú mày suy tư.

-Có việc gì khó khăn sao ?

Ngọc Phật thấy vẻ mặt đăm chiêu của hắn, liền hỏi han.

-Cái hỏa trận này có thể phát ra uy lực gấp mấy lần của Vu Hồi Bích. Nhưng nơi này lại không có chỗ để làm nơi phản chấn, chỉ có thể dùng người thay thế, nam nhân thuần dương, nữ nhân thuần âm, cho nên hai người chúng ta không thể tự mình đảm nhận nơi phản chấn, chỉ có thể cùng nhau làm.

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

-Vậy thì cùng làm thôi!

Ngọc Phật nghe xong liền đi đến bên cạnh hắn, nói.

-Cùng nhau làm thì lấy ai khởi động trận pháp.

Tả Đăng Phong xua tay nói, vật trên sàn nhóm lửa nặng đến mấy trăm cân, 13 chắc chắn không thể di chuyển được.

-Vẫn là nên đi tìm nơi ra vào khác đi.

Ngọc Phật liền nói.

-Cái cửa ra vào kia nhất định là cực kỳ bí mật, hơn nữa nơi đó là dòng nước chảy, mà bên trong nước nơi này đều có châu chấu, chuồn chuồn, có có loại quái ngư ăn thịt người, tôi thật sự không muốn xuống nước, càng không muốn lâm vào bị động.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, hắn không sợ to con, mà chỉ sợ số lượng quá nhiều.

-Vậy phải làm sao giờ ?

Ngọc Phật cười khổ hỏi.

-Có rồi !

Tả Đăng Phong bất ngờ nghĩ ra một phương án có thể dùng, đi lên trước đốt lên đồng lửa, sau đó để Ngọc Phật đứng ngoài ba trượng chờ lửa lớn lên thì đẩy ngã cái giá đỡ, tu vị của Ngọc Phật ngang ngửa với Kim Châm, có thể phát linh khí ra ngoài ba trượng, mà hắn cố gắng có thể được năm đến bảy trượng, trong mọi người thì tu vị của Ngân Quan cao nhất, có thể phát ra linh khí xa đến chín trượng.

Còn bản thân Tả Đăng Phong thì đi tới phía sau cách đồng lửa hơn mười trượng, ngoắc tay gọi 13 đến, để nó ngồi xổm bên phải cách hắn năm bước chân, mục đích làm như vậy là để 13 bổ sung một ít âm khí, nếu 13 đã được gọi là Thập Tam Âm Dương, vậy thì trong cơ thể nó tất nhiên là có chứa hai thuộc tính Âm Dương.

-Không được cử động, nhất định không được cử động đó.

Tả Đăng Phong nhìn 13 dãn dò, 13 nghe xong rất lo lắng, mặc dù nó không hiểu vì sao Tả Đăng Phong bắt mình ngồi ở đây, nhưng sau khi nghe hắn dặn dò thì nó vẫn gật đầu.

-Tốt rồi, đánh đổ giá gỗ đi, để nó tiếp xúc với địa khí.

Tả Đăng Phong đợi cho lửa đã lớn, nhìn Ngọc Phật nói.

-Có làm bị thương nó hay không ?

Ngọc Phật không an tâm, chỉ 13 nói.

-Lực đạo phản chấn đều do tôi hứng chịu, nó chỉ là trung hòa khí Âm Dương ở khu vực này thôi, không có nguy hiểm gì đâu.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật nghe vậy liền xoay người phát ra linh khí đánh đổ giá đỡ, hỏa trận liền rơi xuống đất, Tả Đăng Phong lập tức cảm giác được một cỗ hơi nóng phản chấn về phía mình, việc lúc này hẳn cần làm chính là phát ra linh khí, trụ vững trước cỗ phản lực này, để tạo ra lực phản chấn cho hỏa trận lao về phía trước.

Không ngoài dự đoán của Tả Đăng Phong, 13 thật sự có thể trung hòa khí huyệt khác nhau ở từng khu vực, nhưng khiến hắn bất ngờ là phản lực của hỏa lực lại mạnh mẽ khác thường, mặc dù bản thân cảm giác không chịu nổi, nhưng vì bản thân không cam mình cứ vậy mà bỏ qua, trong lúc nguy cấp hắn đem một phần lớn hơi nóng dồn xuống mặt đất, theo lý thuyết thì sau khi vào đất đạo hơi nóng này sẽ dần biến mất, nhưng Tả Đăng Phong lại không ngờ, vì tòa thành này bị bỏ hoang đã nhiều năm, phía bên trên thật sự là đường đất, nhưng bên dưới bùn đất đó lại chính là mặt đường lát đá xanh, mà đá xanh xung quanh Kim Tháp do chịu ảnh hưởng của Kim Kê cho nên nhiễm tính Kim rất nặng. Cứ như vậy đã tạo ra một nòng pháo có hai đầu, ngọn lửa liền chia làm hai đường, một phần xông thẳng về đại môn của Kim Tháp, còn một phần thì lao thẳng xuống mặt đất dưới chân Tả Đăng Phong, việc này chỉ diễn ra trong chớp mắt, trong lúc Tả Đăng Phong còn chưa kịp phản ứng gì đã bị thổi tung lên trời, bên cạnh còn truyền đến tiếng kêu “Meo ~!, chứng minh cách mình năm bước 13 cũng không may mắn thoát khỏi cùng bị thổi tung lên cao.

Cũng may là ngọn lửa chỉ ở ngầm dưới mặt đất, chỉ có hơi nóng bị dồn bức lên trên, cho nên không gây thương tổn gì lớn, nhưng một người một mèo vẫn bị vụ nổ làm cho cực kỳ chật vật, sau khi rơi xuống mặt mũi đều bám đầy tro bụi.

-Cậu không có sao chứ ?

Ngọc Phật thấy vậy liền vội vàng chạy lại gần Tả Đăng Phong.

-Không sao cả ! Đến lúc này cô còn cho rằng tôi sẽ trở thành trận pháp tông sư một đời không ?

Một lúc sau khi tạm thời ổn định thân hình, Tả Đăng Phong liền liếc nhìn tìm kiếm 13, 13 cũng không có gì đáng ngại, chẳng qua là bị hù dọa không ít, bỏ chạy ra ngoài ra.

-Từ từ sẽ được, không cần nôn nóng.

Ngọc Phật nghe xong liền phì cười, nàng cũng đã nhìn ra mặc dù Tả Đăng Phong có thể bày ra trận pháp, nhưng còn chưa thành thực, còn cần nghiên cứu và cải tiến rất nhiều.

Ở trước mặt khác phái bị , chật vật như thế này khiến Tả Đăng Phong rất xấu hổ. Cười trừ một chút, sau đó vuốt lại quần áo trên người, đi về hướng đại môn Kim Tháp.

Uy lực hỏa trận này rất lớn, đại môn dày hai thước vậy mà bị đục cho biến dạng vụn vụn, nhưng tieenacs là vẫn chưa bị mở ra, xem tình hình thì từ trên xuống dưới đằng sau cánh cửa đều có cài then.

Tả Đăng Phong thấy thế cực kỳ chán nản, mất mặt, thật là mất hết mặt mũi mà.

-Lúc trước tôi luôn lo lắng trong lúc chúng ta tìm kiếm cửa ra vào khác, chúng nó sẽ từ nơi này chạy ra ngoài, như thế này thật tốt, chúng ta không vào được, chúng nó cũng không thể ra.

Ngọc Phật liền an ủi.

-Cô lo hướng Bắc và Tây Bắc, tôi lo phía Đông Nam và Tây Nam, trước tìm kiếm trong thành, nếu không có, thì đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật cười cười, nữ nhân thông minh trong lúc nam nhân lúng túng sẽ giúp giữ mặt mũi cho họ.

Ngọc Phật gật đầu, đi về hướng Đông Bắc, Tả Đăng Phong cũng xoay người đi về khu vực Đông Nam, 13 nhìn thấy Tả Đăng Phong vẫn để rương gỗ lại đây, biết là hắn sẽ trở lại, cho nên không hề cùng đi với hắn.

Nhìn tổng thể thì tòa thành cổ này chia thành thành Đông và thành Tây, thành Đông là khu vực quý tộc sinh sống, mà thành Tây là khu vực của nô lệ sinh sống. Tả Đăng Phong an bài trước đó là vì để cả hai cùng tuần tra một nửa khu vực quý tộc và khu vực nô lệ.

Tòa thành trì này đã có hơn ba ngàn năm lịch sử, đồ đạc bên trong toàn bộ đều đã hư hỏng, nhưng những đồ đạc làm bằng vàng bạc và ngọc quý thì vẫn còn giữ được, thông qua một số lớn đồ dùng bằng bạc và lầu các hoa mỹ có thể thấy được cuộc sống cực kỳ xa hoa của đám quý tộc nơi này lúc xưa, ngược lại, ở nơi ở của nô lệ, ngay cả giường đá cũng không có, công cụ sinh sống hàng ngày đều làm từ đá, công cụ thường thấy nhất ở đây chính là búa đá và các loại nông cụ. Tả Đăng Phong còn phát hiện một món đồ trang sức duy nhất, chỉ dùng đá đen mài nên, bộ trang sức này rất lớn, không cần hỏi cũng biết là cho đám Cự Nhân dùng, mặc dù địa vị của họ là nô lệ thấp kém, nhưng vẫn có lòng yêu cái đẹp.

-Làm sao cô lại trở về tay không ?

Lúc Tả Đăng Phong trở về Kim Tháp đang kiểm kê chiến lợi phẩm thì Ngọc Phật trở lại.

-Làm sao cậu lại bắt được đám người NB ?

Ngọc Phật ngạc nhiên khi thấy ánh mắt Tả Đăng Phong tỏa sáng khi nhìn vàng bạc châu báu trước mắt.

-Ngày sau tôi vẫn cần phải ăn cơm, hưởng gì xã hội ngày nay có tiền mua tiên cũng được,

Tả Đăng Phong đem những đồ vật kiếm được ném vào trong rương gỗ, mấy thứ này hắn đều lấy từ khu vực quý tộc sinh sống, chủ yếu là vàng và ngọc, bạc trắng rất ít.

-Thật không ngờ, đừng nói một món đồ cậu cũng không bỏ lại nhé?

Ngọc Phật cười khổ nói.

-Không, có thể lấy đều lấy hết.

Tả Đăng Phong đếm hết đồng đồ bỏ vào rương gỗ xong, liền xoay người đi về hướng khu vực Đông Bắc, những đồ vật ở đó chắc chắn Ngọc Phật không thèm lấy, hắn cần phải đến đó vơ vét bằng hết.

-Tả Đăng Phong, từ bao giờ mà cậu trở thành tham tiền như vậy ?

Ngọc Phật bực tức nói.

-Khi tôi bắt đầu biết chuyện nhiều người thì lực lớn.

Tả Đăng Phong vẫn không quay đầu lại :

-Xã hội này tiền là thứ quý giá nhất, thứ không đáng tiền nhất chính là mạng người, có đầy đủ tiền, tôi có thể thuê vô số kẻ không cần mạng là người hầu ỉnh.

Ngọc Phật nghe xong bất ngờ nhú mày, trước giờ nàng luôn cho rằng Tả Đăng Phong là người rất chính trực, nhưng bây giờ nàng không còn nghĩ như vậy nữa.

132. Q.2 - Chương 132: Độc Vật Thiên Trì

Thôi Kim Ngọc đột nhiên cảm thấy Tả Đăng Phong thật xa lạ, trong lòng chua xót. Phải công nhận Tả Đăng Phong cũng đúng là không chính trực, bởi vì người chính trực sẽ không biết thuê côn đồ liều mạng ỉnh. Lúc này, trong lòng Ngọc Phật cực kỳ thất vọng và đau đớn, bởi vì nàng nhận ra Tả Đăng Phong đang

dần nhập ma, ngoại trừ mục tiêu kiên định trong đầu ra, thì mọi quan niệm đúng sai, thị phi hẳn đều bỏ qua hết.

Ngọc Phật chỉ lặng im đứng suy tư, mãi hơn nửa tiếng sau Tả Đăng Phong quay trở về mới khẽ cười với hẳn. Trong đoạn thời gian này nàng suy nghĩ rất nhiều, Tả Đăng Phong chắc chắn không phải loại nam nhân mang trong người ý chí thiên hạ, hy sinh bản thân vì đại nghĩa quốc gia, bỏ mặc thân mình. Mà trong mắt hẳn chỉ có người vợ đã mất của mình mới là quan trọng nhất, dù cái chết cũng không khiến hẳn lãng quên nàng, mà hẳn càng cố chấp kiên định tìm kiếm cách để cứu sống nàng, loại nam nhân này so với loại người miệng đầy việc quốc gia đại nghĩa càng khiến nữ nhân động lòng hơn, người xưa có câu, tu thân, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, là đàn ông phải bảo vệ thật tốt vợ và gia đình của mình, đó chính là nghĩa vụ cơ bản nhất của họ, sau đó mới tính đến việc cứu giúp người khác, nếu vì cứu giúp người khác mà bỏ rơi vợ con thì người đàn ông đó thật sự đã sa lầy.

Mặc kệ là nam hay nữ, đều hy vọng bạn đời của mình chỉ có mình mình, còn loại gặp ai cũng cười thì đã thuộc quần chúng rồi, chỉ loại người chỉ cười với một mình mình mới chính thức là của mình. Hành động của Tả Đăng Phong chính xác là như vậy, hẳn không phải người hiền lành, ai đối tốt với hẳn thì hẳn sẽ báo đáp, còn ai có thù với mình thì hẳn sẽ trả thù, làm bạn với người như vậy vĩnh viễn không cần lo lắng hẳn sẽ lấy oán báo ân, bởi vì bản chất của hẳn lương thiện, sẽ không làm ra việc có lỗi với người khác. Nhưng cũng đừng mong hẳn sẽ lấy ơn báo oán, bởi vì hẳn phân biệt rõ ân oán, sẽ không để bản thân phải ảm ức.

Loại nam nhân như vậy rất có cá tính, đây cũng là điểm Ngọc Phật coi trọng và yêu thích, nàng không mong muốn nam nhân của mình đối với ai cũng đều tốt, nàng chỉ hy vọng nam nhân đó sau này chỉ đối tốt với một mình mình, như vậy mới thể hiện rõ sự ảm áp, quý giá.

Nhưng Ngọc Phật cũng rất rõ ràng, Tả Đăng Phong rất khó tiếp nhận nàng, hẳn kiềm chế bản thân rất nghiêm, sẽ không để mình có bất kỳ cơ hội nào phản bội người đã mất, Ngọc Phật biết bản thân mình không có cơ hội, nhưng nàng cũng không có yêu cầu quá cao, chỉ cần có thể cùng hẳn hoàn thành ước nguyện đã là rất đáng tự hào rồi, theo suy nghĩ của nàng, thì dù cho Tả Đăng Phong có tìm đủ sáu loài vật thuần âm cũng không thể cứu sống Vu Tâm Ngữ được, nhưng dù kết quả như thế nào cũng không quan trọng. Nếu Vu Tâm Ngữ sống lại, nàng sẽ vui vẻ rời đi, ở đời có thể làm một việc đáng tự hào là đủ rồi. Còn nếu Vu Tâm Ngữ không thể sống lại, nàng sẽ bám chặt lấy người nam nhân này, đây cũng không phải vì muốn có được hẳn, mà là để hẳn có một tia quyến luyến với trần thế, không để hẳn mất đi can đảm sống mà tán công tự sát, với tính cách của Tả Đăng Phong, khả năng này rất lớn, Ngọc Phật không muốn hẳn tự đi vào con đường cụt.

-Đi thôi !

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật cười nói, hẳn cũng không biết trong khoảng thời gian mình rời đi Ngọc Phật đã suy nghĩ những gì, càng không biết rằng hình tượng tham tiền mình giả bộ dựng lên chẳng những không khiến nàng ghét mình, mà còn phản tác dụng.

-Có cần chia ra tìm hay không ?

Ngọc Phật liền hỏi.

-Tốt nhất đừng chia ra, phạm vi ba trăm dặm cũng không lớn.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Cũng tốt, cùng nhau làm việc có thể giúp đỡ nhau tốt hơn.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý.

Tả Đăng Phong xoay người đi về phía cửa thành, mang theo 13 lướt qua con sông bảo hộ thành, hai người đi chính là con đường mà Quỷ Long trồng tạo ra, lúc trước ở trên đường hay người phát hiện một con đường nhỏ, cũng không biết là con đường nhỏ theo hướng Đông này kéo dài đến nơi nào.

-Tại sao bọn hẳn nhiều lần sử dụng Quỷ Long trông trên con đường này nhỉ ?

Ngọc Phật dò hỏi.

-Không rõ lắm, có thể là để tìm kiếm thức ăn.

Tả Đăng Phong chỉ mấy cây cây thực vật, ở trên còn sót ít trái cây, đám Cự Nhân hình sói chỉ ăn thịt động vật, sẽ không ăn những thứ này.

Ngọc Phật nghe xong liền gật đầu, lúc trước bị mắc mưu nên bây giờ hai người rất cẩn thận, một chút việc đơn giản cũng không bỏ qua mà cố gắng phân tích kỹ càng.

Đi tới giữa núi, liền phát hiện bóng dáng Thiết Hải ở đằng xa đang nhảy lên hạ xuống.

-Thấy chưa, Thiết Hải đang làm mới đúng là phong cách bọn NB này !

Tả Đăng Phong chỉ chỉ Thiết Hải cười nói, lúc này Thiết Hải đang đốt lửa ở phía xa, gặp nơi cỏ khô liền đốt, gặp được Cự Nhân liền đuổi giết, có đôi lúc còn làm cả hai việc một lúc, cực kỳ bận rộn.

-Hắn là phóng hỏa giết người, còn cậu thì cướp của.

Ngọc Phật nghe xong nhin không được cười, nói.

-Tu vi của Thiết Hải cực kỳ thâm hậu, là trợ thủ rất tốt, sau này vẫn phải dẫn hắn theo.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Hắn là người điên không có suy nghĩ, làm sao cậu lại không biết xấu hổ mà lợi dụng hắn chứ ?

Ngọc Phật tức giận trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong nói.

-Tôi đúng là muốn lợi dụng hắn, hơn nữa ít nhất cần lợi dụng hắn ba lần.

Tả Đăng Phong vượt lên trước quay đầu lại nói.

-Mọi việc đều có một mức độ!

Ngọc Phật lên giọng, làm người điểm cơ bản nhất là không được đề tiện vô sỉ, lúc này Ngọc Phật cảm giác Tả Đăng Phong đã chạm tới điểm mấu chốt này rồi.

-Tôi lợi dụng hắn là vì muốn tốt cho hắn, sau khi hắn giúp ta ba lần ta sẽ chữa cho hắn hết điên. Nếu không tại sao tôi lại phải mạo hiểm vì hắn chứ ?

Tả Đăng Phong hừ lạnh nói.

-Hắn bị điên đã rất lâu rồi, cậu có thể trị khỏi sao ?

Ngọc Phật liền lướt đến kéo tay Tả Đăng Phong hỏi.

-Túc Quyết Âm Can Kinh và Thủ Quyết Âm Tâm Bao Kinh trong mười hai kinh mạch trong người hắn đã bị tắc nghẽn, đây chính là nguyên nhân hắn phát bệnh, nguyên nhân là vì quá tức giận dẫn đến Túc Quyết Âm Can Kinh bị tắc nghẽn dẫn đến tính tình nóng nảy, tính tình quá nóng dẫn đến việc Quyết Âm Tâm Bao Kinh bị tắc, nổi đố lại là người thường thì cả ngày sẽ tức giận nóng nảy, nhưng hắn thì không được, vì hắn là cao tăng Phật Môn, tính tình từ bi, thật sự cố gắng kìm nén không nóng nảy, thật ra làm như vậy không bằng nổi nóng, sau khi nổi nóng sẽ tốt hơn một chút, như bây giờ tôi để hắn đi giết những quái vật kia chính là để hắn xả bực tức trong người.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Ngọc Phật nói.

-Như vậy có thể trị bệnh cho hắn sao ?

Ngọc Phật nghi ngờ hỏi.

-Chỉ có thể chữa trị một chút, thực sự muốn chữa khỏi cho hắn cần khơi thông hai kinh mạch bị tắc nghẽn, sau khi khơi thông thì cũng hết bực tức nóng nảy trong người. Người trong Phật Môn bình thường đều coi trọng tu luyện đại, tiểu chu thiên, không dám chạm đến mười hai kinh mạch, mà pháp môn của tôi lại chính là chủ tu mười hai kinh mạch, hơn nữa Huyền Âm chân khí của tôi cũng mang tính Âm, là thứ Dương tính tốt nhất.

Tả Đăng Phong liền giải thích.

-Vậy vì sao cậu không giúp hắn, hắn là cao tăng Phật Môn, tất nhiên sẽ nhận ơn tất báo.

Ngọc Phật liền năn nỉ, người điên dễ khiến người khác thương cảm, mà người điên lương thiện lại càng dễ khiến người khác thương cảm hơn.

-Đợi sau này đã.

Tả Đăng Phong xoay người muốn đi tiếp.

-Vì sao phải đợi sau này ? Cậu trị khỏi cho hần, chúng ta cùng giúp cậu, dù sao vẫn tốt hơn người dùng tiền thuê những kẻ bên ngoài.

Ngọc Phật lại chụp lấy áo choàng Tả Đăng Phong. Nàng làm vậy là có dụng ý của mình, nếu Thiết Hải hết bệnh, thì thêm người làm bạn trên đường, không còn lo sợ cô nam quả nữ nữa, như vậy nàng đã có thể danh chính ngôn thuận giúp đỡ hần.

-Nói thật cho cô biết, không phải tôi không muốn, mà là không thể, mười hai kinh mạch chính là chủ mạch của con người, nếu tôi đưa Huyền Âm chân khí vào thì linh khí trong người hần sẽ nghĩ là bị ngoại địch tấn công, lập tức sẽ khởi động phản kháng, Tẩy Tủy Kinh của hần đã đại thành rồi, tu vi linh khí không kém Ngân Quan Vương chân nhân, lúc này tôi không nắm chắc có thể tự tin chế phục linh khí trong cơ thể hần. Hơn nữa tình huống bây giờ giống như đang chữa bệnh cho chó điên vậy, không khéo còn bị cắn ngược.

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

Tả Đăng Phong so sánh như vậy khiến Ngọc Phật không nhịn được cười.

-Đợi tu vi linh khí của tôi cao hơn hần, tôi giúp hần chữa khỏi bệnh điên, đi theo tôi chịu khổ vài năm, còn tốt hơn là lẩn lộn cả đời điên điên khùng khùng... Mau kéo tay tôi.

Tả Đăng Phong nhảy lên muốn vượt qua vách núi, nhưng khiến hần bất ngờ là phía đối diện không ngờ là một hồ nước rộng lớn, hồ nước gần như ngang bằng lưng núi, vừa này vì nói chuyện với Ngọc Phật mà hần phân tâm không để ý, hơn nữa hồ nước ở đây thật sự không hợp lý, nhưng lúc phát hiện ra thì Tả Đăng Phong đã không kịp phản ứng, đành phải cầu cứu Ngọc Phật.

Ngọc Phật phản ứng cực nhanh, vừa nghe xong liền lập tức nhảy lên, chụp lấy cánh tay Tả Đăng Phong kéo trở về.

-Mày cũng quá tiểu nhân rồi !

Tả Đăng Phong sau khi rơi xuống đất liền chỉ vào 13 đang liếm chân nói, vào lúc nguy hiểm 13 đã bỏ chạy trước, từ trên vai hần nhảy trở lại.

-Mèo đều sợ nước, nhưng vì sao cậu cũng sợ nước chứ ?

Ngọc Phật đứng sát vách núi quan sát hồ nước trước mắt.

-Nếu như tôi nói sợ châu chấu, chuồn chuồn cắn tôi, cô có tin không ?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

Ngọc Phật nghe xong cũng cười, nàng cho rằng Tả Đăng Phong đang nói đùa, nhưng đâu biết rằng hần lại đang nói thật.

-Không cần tìm nữa, đây chính là cửa ra thứ hai kia rồi.

Tả Đăng Phong nhìn một chút liền nói.

-Hồ nước rất đục !

Ngọc Phật cũng gật đầu.

-Bên trong còn nhiều loại vật kỳ lạ nữa.

Tả Đăng Phong liền bổ sung, Kim Kê thuần âm sẽ sản sinh ra một lượng lớn Dương Thủy, loại nước này với người hay động vật đều có ích, tất nhiên sẽ có một số lượng lớn động vật dưới nước sinh sống bên trong .

Ngọc Phật nghe xong cũng không nói gì, lấy ba lá bùa màu vàng từ trong lòng ra, ở bên cạnh ngắt lấy vài cọng cỏ làm thành ba cái cờ nhỏ, xếp thành một hàng ở bãi đất cách mặt hồ ba thước, sau một lát hai lá cờ hai bên bị hất văng tung tóe, lá cờ ở giữa bất ngờ bắt lửa cháy.

-Tình huống như thế nào ?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi, mặc dù hắn không biết nguyên lý làm phép vừa rồi của Ngọc Phật, nhưng cũng biết là nàng đang dùng cách này để quan sát tình hình bên trong hồ nước.

-Bên trong có rất nhiều động vật, nhưng động vật có linh khí thì chỉ có một con.

Ngọc Phật nghiêm mặt nói.

-Là loài gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi

-Cũng không biết là loài nào, nhưng có thể chắc chắn một điều, thứ này chắc chắn có độc...

133. Q.2 - Chương 133: Xà Cổ Kỳ Độc.(1,2)

- Cả người có độc hay răng nanh có độc?

Tả Đăng Phong cười khổ đặt câu hỏi.

- Loại bùa này là phù chú dùng để đánh giá thực lực đối thủ của Thần Châu phái chúng ta, chỉ có thể phán đoán đại khái đặc điểm và thực lực đại khái mà thôi, cũng chưa thể nhìn ra cụ thể nó là loại động vật gì.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

- Tình huống trước mắt chỉ có thể nhường một bước, bắt đầu từ mặt nam.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ về phía một ngọn núi phía nam.

- Chỗ trên ngọn núi kia quả thật là khó mở lỗ hổng nhưng cậu có nghĩ qua chưa, càng đào xuống phía dưới núi thì sẽ càng rộng, muốn một cái hồ cạn sẽ rất là khó khăn. Một ngày không công!

Ngọc Phật quay đầu đánh giá rồi lắc đầu mở miệng.

- Tuyệt đối không thể đi vào một vùng nước xa lạ,

Tả Đăng Phong nghiêm mặt lắc đầu. Người là động vật sinh sống trên cạn, khi xuống nước nhất định sẽ yếu bớt một nửa. Quan trọng nhất là hồ nước này vô cùng đục, đi xuống dưới sẽ mất khả năng nhìn, không khác gì một người mù mặc người khác chém giết.

- Cho dù đáy hồ bằng phẳng, hồ nước cũng phải sâu khoảng trăm trượng.

Ngọc Phật căn cứ theo độ cao của ngọn núi vây quay thiên trì để tính độ sâu của hồ nước.

- Như vậy đi, tôi trước hết bố trí một trận hình, bức thứ ở trong này đi ra, nhìn xem rốt cục nó là cái gì.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói.

- Không cần phiền toái như vậy, những thứ này tồn tại trái ngược với lẽ trời, giết đi cũng không ngại.

Ngọc Phật lấy hai ống trúc nhỏ một tím một đen từ trong lòng ra.

- Cô dùng ống trúc phóng độc?

Tả Đăng Phong nhíu mày đặt câu hỏi. Ống trúc này trông không chắc chắn nếu đổ ra rất nghiêm trọng.

- Đây không phải độc, đây là cổ.

Ngọc Phật giải thích.

- Cổ thì có gì khác độc?

Tả Đăng Phong nhìn hai ống trúc kia chăm chú. Miêu nữ am hiểu hạ cổ là chuyện thể nhân đều biết nhưng rất ít người biết cổ rốt cục là cái gì.

- Khác lớn là đằng khác! Cái này không phải một hai câu mà rõ ràng được, nói đơn giản, độc là vật chết còn cổ là vật sống.

Ngọc Phật ném ống trúc màu tím kia xuống hồ. Chốc lát sau, một màu tím nhạt lan tỏa trong hồ nước rồi nhạt dần cho tới khi không còn thấy.

- Đây là cổ gì vậy?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

- Xà cổ! Cổ độc có mười một loại, chỉ có loại này là tác dụng được diện tích rộng trong nước.

Ngọc Phật mở nút dây ống trúc màu đen ra, ném vào trong hồ nước.

- Xà cổ là cái gì?

Tả Đăng Phong hỏi lại. Hắn hoàn toàn không biết chút gì về mấy loại cổ độc này.

- Tên như ý nghĩa, cổ sẽ biến thành một con rắn nhỏ. Loại rắn này con lai phối giống giữa con cái ngũ bộ và con đực hoắc hoa của người kia. Khi nó thành hình rắn sẽ dài thể này.

Ngọc Phật lấy ngón tay trở và ngón cái áng chừng khoảng gần 5 cm.

- Nhỏ vậy à?

Tả Đăng Phong tự nhiên biết “người kia” trong miệng Ngọc Phật là ai.

- Sau một nén nhang có thể thành rắn, tiếp một nén nhang nữa sẽ chết. Nhưng mà trước khi chết, nó sẽ cố gắng đẻ con, chỉ cần có máu động vật thì chúng nó sẽ đẻ trứng.

Ngọc Phật xoay người đi về gò đất cao bên phải.

- Tuổi thọ ngắn vậy thôi à?

Tả Đăng Phong mang Thập Tam đi theo Ngọc Phật.

- Hai loại độc xà không thể sinh hạ đời sau bởi vì độc tính của chúng nó khác biệt. Con lai của chúng sẽ chứa hai loại độc tính trong cơ thể, sau khi lớn lên sẽ tự độc chết bản thân.

Ngọc Phật giải thích.

- Có giải được không?

Ngay cả người có lá gan không nhỏ như Tả Đăng Phong cũng cảm thấy rợn tóc gáy.

- Không có! Nếu cứ mãi không có máu tươi thì chúng nó rất nhanh sẽ chết đói.

Ngọc Phật tiếp tục bước đi, những đường con lả lướt đong đưa qua lại vô cùng mê người. Nhưng mà giờ phút này, Tả Đăng Phong không dám nhìn lung tung nữa rồi. Giang hồ đồn thổi quả không sai, Ngọc Phật đúng là một người tâm ngoan thủ lạt. Giờ phút này, Tả Đăng Phong rất bội phục Kim Châm, người này cũng thật là can đảm.

- Cậu có sợ tôi không?

Ngọc Phật quay đầu lại hỏi.

- Nếu tôi nói vừa rồi tôi nhìn mông cô thì cô có lập tức hạ cổ với tôi không?

Tả Đăng Phong cười nói. Trên thực tế, hắn cũng không muốn nói ra mấy lời khinh bạc như vậy nhưng mà chỉ có thể làm thế để cho Ngọc Phật tiêu trừ băn khoăn, bằng không giữa hai người sẽ sinh ra ngăn cách.

- Cậu có thực muốn xem không?

Ngọc Phật quả nhiên không hề tức giận, chẳng những không tức giận mà còn nở một nụ cười rất xấu xa.

- Nhìn một lần mắt bao tiền?

Tả Đăng Phong chuyển rương gỗ về phía trước ngực.

Ngọc Phật nghe vậy cười lớn, lộ cả răng ra ngoài. Trước đó cô vẫn cho tên Tả Đăng Phong này là con người ăn nói lịch sự, không nghĩ đến khi thân quen một chút rồi hắn mới lộ cái chất dí dỏm của mình ra. Tiếng cười to đầy sự thoải mái vô hình trung đã kéo hai người lại gần hơn. Thường nói, vật hợp theo bày. Hai kẻ có tu vi xấp xỉ ở cùng một chỗ, địa vị giữa họ là bình đẳng. Nếu đổi thành một người khác, Ngọc Phật đã sớm đập ra xa rồi.

Chốc lát sau, hai người đi tới một ngọn núi nằm gần ao hồ Tây Bắc. Từ nơi này nhìn xuống mặt nước có thể thấy vị trí rất cao, tương đối an toàn.

Ngọc Phật tính toán theo thời gian đúng một nén nhang nhỏ. Thời cổ, một nén hương phân thành nén nhỏ và nén lớn. Nén lớn nửa canh giờ cũng chính là một tiếng đồng hồ, hương nhỏ chỉ có mười lăm phút. Hai người đi lên đỉnh núi, vừa mới đứng vững, phía dưới mặt hồ đã bắt đầu có động tĩnh. Ngay từ đầu chỉ mặt hồ lăn tăn gợn sóng, cỏ ven hồ cũng hơi lay động. Chốc lát sau, động tĩnh càng lớn hơn, mặt nước sủi bọt giống như sôi trào.

Hai người đứng trên núi cúi người nhìn mặt hồ chờ đợi. Trong hồ thỉnh thoảng lại có mấy con cá lạ dài khoảng mấy xích nhảy ra khỏi mặt nước. Loại cá này giống như loại cá lúc trước hai người nhìn thấy ở con sông đào bảo vệ thành, thân dài miệng rộng, răng nanh nhọn hoắt.

- Cá chỗ này giống loài cá ở sông bảo vệ thành, có thể là hai nguồn nước thông nhau không nhỉ?

Ngọc Phật chuyển mắt nhìn Tả Đăng Phong.

- Hoàn cảnh giống nhau, sinh vật cũng có thể giống nhau, không phải thông nhau đâu.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Lúc này, trong hồ ngoại trừ cá còn có rất nhiều sinh vật giống rùa bò ra ngoài. Loại rùa này không khác với những loại rùa bên ngoài nhiều lắm, chỉ có cái đầu lớn hơn rất nhiều mà thôi.

- Mấy con ba ba kia tại sao lại không biến dạng gì nhiều nhỉ?

Ngọc Phật hỏi.

- Cái loài này ngay cả mấy vạn năm trước vẫn cứ như vậy, bình thường chúng không biến dạng gì nhiều.

Tả Đăng Phong tuy không biết tại sao lại kêu mấy con rùa đó là ba ba nhưng hắn lại biết tiền sử tiến hóa của chúng.

- Nhân vật chính sắp xuất hiện rồi.

Ngọc Phật đưa tay chỉ hồ nước. Lúc này, trên mặt hồ đã xuất hiện lốc xoáy, lốc xoáy càng chuyển càng lớn, đồng cỏ xung quanh cũng vì nó là lay động mạnh. Hồ nước ngày càng trở nên đục, rất hiển nhiên, có một con vật to lớn nào đó chuẩn bị trồi lên.

Tả Đăng Phong thấy thế liền kéo 13 đang đứng ở mép ngọn núi ngó đầu thăm dò lại. Lúc này, phía dưới hồ đang “nước sôi lửa bỏng”, chẳng may sẩy chân ngã xuống thì không phải chuyện đùa.

Có lốc xoáy xuất hiện thông thường là có động vật hình rắn trồi lên, bởi vì khi chúng nó di động sẽ tạo ra những di động xoắn tròn. Nếu như trồi thẳng một mạch lên thì sẽ không xuất hiện thể loại lốc xoáy thế này mà chỉ làm mặt nước quay cuồng thôi.

- Xà cổ của cô liệu có thể độc chết nó hay không?

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn. Hồ nước sâu hơn trăm thước, động vật phía dưới muốn nổi lên cũng cần thời gian rất lâu.

- Khó nói! Cái này phải xem độc thể của con kia như thế nào nhưng xem tình hình thế này có lẽ là tạo nên tác dụng rồi, nó sẽ không ngoi lên đâu.

Ngọc Phật ngưng trọng nói. Tính từ đầu khi lốc xoáy xuất hiện ở giữa hồ tới giờ chưa được lâu lắm vậy mà phạm vi xoắn nước đã lan đến vài dặm, thậm chí còn chạm tới gần bờ. Bởi vậy có thể thấy dưới nước là một con vật lớn.

- Vậy sao tốc độ lại chậm vậy?

Tả Đăng Phong chờ trong giây lát nhưng vẫn không thấy có động vật nào lộ diện, chỉ có lốc xoáy không ngừng mở rộng.

- Chắc là cái đầu quá lớn.

Ngọc Phật nói không quá khẳng định.

- Dung quốc lúc trước vây khốn Cửu Dương Hầu cũng có một con độc vật to lớn, thân hình như côn trùng, đầu như đầu chuột. Như vậy xem ra mỗi một vùng đều chỉ có một con độc vật sinh sống.

Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ tới cảnh mà hắn đã gặp vào mùa hè ở Hồ Nam.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, Ngọc Phật chưa kịp nói tiếp thì hồ phía dưới đột nhiên xuất hiện hai con mắt thật to. Hai con mắt này khoảng bằng tô mè, khoảng cách giữa chúng dài hơn ba trượng. Giờ khắc này, Tả Đăng Phong xóa bỏ phỏng đoán lúc trước, con này tuyệt đối không phải loài rắn.

Bởi vì lốc xoáy kéo dài rất lâu cho nên Tả Đăng Phong và Ngọc Phật đều đã chuẩn bị tâm lý xong. Giờ phút này nếu xuất hiện một con rắn lớn, hai người bọn họ tuyệt đối sẽ không kinh ngạc nhưng phía dưới lại không phải rắn, thậm chí còn không phải sinh vật hình rắn. Xuất hiện sau hai con mắt lớn là một thân hình to lớn màu vàng kim.

- Sao lại là một con cua?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên há mồm. Con gì hiện ra hắn cũng không thấy lạ nhưng là con cua thì không lạ không được, nơi này tại sao lại có thể có loài vật này được?

- Nhìn lại kìa.

Trình độ giât mình của Ngọc Phật không thua gì Tả Đăng Phong. Hồ Nam Hồ Bắc tuy rằng đều có cua đồng nhưng nàng cũng không nghĩ lúc này lại xuất hiện cua. Lốc xoáy lúc trước làm nàng tưởng lầm sẽ có loài rắn xuất hiện, nhưng mà nếu là cua thì cũng có thể giải thích được bởi vì loài vật này bò ngang.

Cự giải (Cua lớn) bò lên khỏi mặt nước xong cũng không hề khẩn trương bối rối mà đứng đưa con mắt nhìn tình huống chung quanh.

- Toàn thân nó đều là vỏ dày, cổ độc không thể tạo thành tổn thương với nó. Chắc nó chỉ bị kinh động tới thôi.

Ngọc Phật đánh giá xong nhẹ giọng nói.

- Chỗ này tại sao lại có thể xuất hiện cua?

Tả Đăng Phong vẫn khó có thể tiếp thu với sự xuất hiện của một con Cự Giải. Nếu là một con rắn hoặc trăn lớn còn cho người ta cảm giác thật âm trầm nhưng là cua thì Tả Đăng Phong cảm thấy rất buồn cười. Nó dù lớn đến mức nào thì vẫn là cua, chạy không nhanh, bộ dáng cũng không đáng sợ.

- Trăn và rắn sẽ không đào động nhưng cua thì biết. Kỳ thật chúng ta nên sớm nghĩ tới Kim Kê mặc dù có thể chạy ra là vì có động vật nào đó đào động dưới lòng đất. Hơn nữa, người Lô quốc năm đó cũng tuyệt đối không cho phép mộ con rắn hay trăn lớn xuất hiện bên dưới Kim tháp. Nói cách khác, nếu là trăn và rắn thì Kim Kê đã sớm bị nó cắn nuốt hết.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

- Vậy bộ phận nào của nó có độc?

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật, cất tiếng hỏi. Ngọc Phật là người phương Nam, tốt xấu gì cũng tính là nửa địa chủ, còn hắn thì sống cách chỗ này vài ngàn dặm.

- Tôi cũng hoàn toàn không biết gì về con này.

Ngọc Phật lắc đầu nói. Con cua vẫn một mực đưa mắt nhìn tình huống xung quanh. Hai người từ trên cao nhìn xuống chỉ có thể nhìn thấy mình cua to lớn và con mắt của nó, còn những bộ phận khác không lộ ra mặt nước.

- 13, mày gặp nó bao giờ chưa?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía 13.

13 không trả lời Tả Đăng Phong mà tò mò nhìn xuống dưới. Hiển nhiên, nó cũng chưa từng gặp con cua màu vàng kim này.

- Con cua này có cái thân lớn như, thông đạo nó đào nhất định rất rộng rãi. Hơn nữa, cua thích sạch sẽ trong thông đạo không có mấy thứ bẩn thỉu.

Tả Đăng Phong vui mừng. Nơi này cách Kim tháp vài chục dặm, nói cách khác, hai người cần đi rất xa dưới lòng đất mới có thể tới bên dưới Kim tháp. Khoảng cách xa như thế, một thông đạo sạch sẽ sẽ cực kỳ trọng yếu.

- Đừng vui mừng quá sớm. Trước mắt chúng ta còn hai vấn đề khó, một là làm sao để đi qua hồ nước này, hai là giết con cua này thế nào?

Ngọc Phật không hề lạc quan giống Tả Đăng Phong.

Nhắc nhở của Ngọc Phật làm Tả Đăng Phong ý thức được vấn đề còn chưa giải quyết xong. Ngọc Phật nói rất đúng, nếu muốn làm cạn cái hồ này thì nhất định phải đào mòn ngọn núi. Trừ cách đó ra thì không còn biện pháp này khác. Ngoài ra, thân mình con cua này và ngay cả hai con mắt của nó cũng lóng lánh ánh sáng vàng, không cần hỏi cũng biết đúng là do Kim Kê ảnh hưởng. Võ giáp của nó nhất định kiên cố không phá nổi. Cái cục vàng vàng trông thì buồn cười nhưng không tìm được chỗ xuống tay.

134. Q.2 - Chương 134: Quỷ Long Cổ Điểm

Mắt của con cua có thể chuyển động, giờ phút này, nó đang đảo quanh tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh. Động tác của loài cá và rùa khiến nó rất nghi hoặc, không rõ rốt cục đã xảy ra chuyện gì. Ngẫu nhiên có con cá lớn nào đó trúng độc bơi tán loạn chạm phải nó. Nó giơ cái càng to lớn của mình lên kẹp đứt ngang mình cá. Nhưng mà tuy giết chết cá, nó lại không ăn, không biết là đang ăn kiêng hay là đã phát hiện ra nguy hiểm.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phật vẫn đứng trên cao nhìn. Con cua rốt cục đã phát hiện ra bọn họ, nhanh chóng bơi đến phía dưới chỗ bọn họ rồi ngược mắt lên nhìn.

Tả Đăng Phong thấy thế liền vận linh khí, nhấc một hòn đá nặng trăm cân ngay bên cạnh rồi ném xuống. Rơi xuống từ độ cao năm sáu mươi mét so với mặt nước biển, hòn đá được gia tốc nên thẳng vào thân vỏ con cua phát ra âm thanh lộp cộp. Hòn đá kia nảy lên một cái rồi rơi vào trong hồ, lát sau đã chìm ngấm không thấy tăm hơi. Vỏ cua vẫn chưa hề bị hao tổn chút nào.

Ngọc Phật lập tức lấy một cái bình nhỏ màu xanh từ trong vạt áo, nhắm chuẩn phương vị rồi giơ tay ném xuống. Cái bình đập vào vỏ cua lập tức vỡ vụn ra, bộ phận màu đỏ bên trong lập tức lan tràn.

- Không thấm vào được.

Ngọc Phật lắc đầu nói. Độc được dựa theo phương thức đầu độc mà chia làm 3 loại, một là trúng độc qua đường ăn uống, hai là tiếp xúc qua làn da, ba là truyền qua mùi hương. Loại độc được thứ ba, Ngọc Phật không mang theo. Thứ năng vừa mới sử dụng là độc tố có tính thẩm thấu mạnh nhất nhưng vỏ cua cứng như sắt, căn bản không thể thấm vào.

Con cua kia không rời đi cũng không lặn xuống nước mà chỉ chuyển động ánh mắt đánh giá hai người trên vách núi.

Tả Đăng Phong thấy thế liền lấy ra một quả lựu đạn ném về phía con mắt của nó. Tiếng nổ mạnh vang lên, Tả Đăng Phong lập tức cúi mình thăm dò. Vừa nhìn, hắn liền phát hiện ra con cua kia nâng cái càng lớn của mình lên dụi mắt. Con mắt vẫn tròn trĩnh, căn bản không hề bị thương.

- Thật cứng đầu!

Tả Đăng Phong đưa mắt nhìn con cua thản nhiên lặn xuống nước. Giờ khắc này, hắn đột nhiên nghĩ cách dùng đại pháo oanh tạc nhưng rốt cục nó cũng chỉ dừng ở nghĩ mà thôi.

- Kệ nó đi, trước nghĩ biện pháp đi qua hồ nước đã.

Ngọc Phật xoay người xuống núi. Tả Đăng Phong đi theo phía sau, vừa đi vừa nhanh chóng suy nghĩ về trận pháp kia. Nhưng mà hắn biết rõ trận pháp của hắn cũng không phải quá mức hoàn thiện, dùng giết cá còn được chứ giết con vật to lớn kia thì hắn không nắm chắc. Chẳng may giết nó không chết, người bố trận là hắn rất có thể bị cản trở.

Hai người đi qua bên kia hồ, bước về phía ngọn núi nhỏ kia. Quả nhiên, phần đỉnh núi rất nhỏ nhưng càng hướng xuống núi thì càng lớn hơn, nếu như muốn xuyên qua hồ nước này thì nhất định phải tạo ra được một lỗ hổng từ phía dưới.

Xuống đến chân núi, hai người ngồi nghỉ ngơi một chút, đồng thời cũng tĩnh tâm tự nghĩ kế sách khả thi. Khu vực giữa hai ngọn núi cùng rất dày, chỉ ít phải đào tới 50 mét. Khoảng cách dài như vậy cho dù dùng lựu đạn cũng không thể làm nó nổ tung.

- Được rồi, tôi vẫn nên trở về nghĩ một chút biện pháp.

Thật lâu sau, Tả Đăng Phong mới thở dài, mở miệng nói.

- Trở về thì có ích gì? Cánh cổng kim loại dày hai thước kia căn bản là không thể mở nổi.

Ngọc Phật cúi đầu trầm tư.

- Nếu mấy tên Cự Nhân kia không biết thành quái vật thì chúng ta có thể dùng trống Quỷ Long sai chúng nó ra đào bới... Nhưng mà bây giờ chúng nó ngay cả xương sọ cũng không biết cầm thì làm sao có thể làm việc được chứ.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Hồn phách của chúng nó không được đầy đủ, pháp thuật khổng thi không cách nào khống chế được chúng nó.

Ngọc Phật cũng lắc đầu theo.

- Tháng này còn có năm ngày. Năm ngày sau khi những quái vật biết bay kia xuất hiện, lúc đó sẽ phiền toái lớn.

Tả Đăng Phong bấm tay tính toán. Những con quái vật giống đực kia bị lựu đạn của bọn họ oanh tạc làm sợ hãi, sau đó lại bị đuổi giết tăng thêm tâm lý hoảng loạn, vậy cho nên bọn chúng mới vừa thấy bọn họ là bỏ chạy. Nhưng mấy con quái vật giống cái vẫn còn nằm trong động, năm ngày sau chúng nhất định sẽ ra công kích hai người bọn họ.

- Tôi có biện pháp rồi.

Ngọc Phật đột nhiên đứng lên, khuôn mặt để lộ sự vui mừng.

- Biện pháp gì cơ?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Những con quái vật này đều có thể đào động, có thể để chúng nó tới đào.

Ngọc Phật đưa tay chỉ ngọn núi phía dưới. Khu vực trung gian giữa hai ngọn núi hoàn toàn không phải nham thạch cứng rắn thuần khiết mà là do bùn đất và nham thạch hợp thành.

- Chúng nó mà có thể ngoan ngoãn nghe lời à?

Tả Đăng Phong xoa tay lắc đầu.

- Có thể gõ trống Quỳ Long.

Ngọc Phật nói.

- Chúng nó đã không phải lũ Cự Nhân trước kia rồi, cần bản không nghe hiểu nhịp trống. Lại nói, cho dù chúng nghe hiểu thì cũng chưa chắc nghe lời làm theo.

Tả Đăng Phong lắc đầu lần thứ hai.

- Không cần, không cần cái gì cả, chỉ cần chúng nó còn e ngại trống Quỳ Long là được.

Ngọc Phật rất cao hứng.

- Vậy là có ý gì?

Tả Đăng Phong vẫn không hiểu Ngọc Phật muốn làm gì.

- Lần đầu tiên chúng ta cùng nhau ăn cơm là ở nơi nào? Cậu còn nhớ không?

Ngọc Phật cố ý úp úp mở mở.

- Thôn trấn dưới chân núi Thiếu Lâm tự.

Tả Đăng Phong đương nhiên sẽ không quên.

- Đồ ăn bằng hiệu của tiệm cơm kia là gì?

Ngọc Phật hỏi tiếp.

- Cá trạch nhồi đậu hũ. Đó là một món ăn nổi tiếng Hà Nam nhưng mà chúng ta không gọi, quá tàn nhẫn! Ồ, tôi hiểu ý của cô rồi.

Tả Đăng Phong nói tới đây chợt tỉnh ngộ.

- Có phải cô muốn bắt mấy con quái vật tới đây rồi gõ trống bức chúng đào lỗ hay không?

- Đúng rồi, trước hết chúng ta cứ làm mấy cái động đơn giản đã, sau đó gõ trống từ bên ngoài. Chúng nó chán ghét tiếng trống, tất nhiên sẽ đào móc vào phía trong.

Ngọc Phật gật đầu, cười nói.

- Biện pháp này được đấy! Đi, trở về lấy trống thôi.

Tả Đăng Phong quá đổi vui mừng. Mấy Cự Nhân hình sói này khỏe vô cùng, chủ yếu nhất là chúng nó rất am hiểu và yêu thích công việc đào lỗ.

- Chia binh hai đường, cậu trở về lấy trống, tôi đi tìm quái vật.

Ngọc Phật xoay người muốn đi.

- Để tôi phá cầu treo chỗ cửa thành, sông đào bảo vệ quá rộng, cô phải tới hỗ trợ.

Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phật.

Hai người nhanh chóng trở lại trong thành, hợp lực dời ra trống Quỳ Long. Tả Đăng Phong lại cầm một ít xương sọ trong nhà đá của Cự Nhân lúc trước. Xương sọ của Cự Nhân rất lớn, ít nhất cũng cũng tốt đẹp hơn sử dụng bình thường nhiều. Lúc trở lại chân núi, Tả Đăng Phong gắn xương sọ lên cán cây gỗ rồi bắt đầu đào bới. Trong người hắn có linh khí cho nên tốc độ đào rất nhanh, hơn một giờ đã xuất hiện một huyệt động rộng ba trượng sâu bảy thước. Ngọc Phật đứng bên canh gác giúp hắn còn Thập Tam thì nhìn hắn đầy nghi hoặc, không biết tại sao hắn lại đột nhiên đi làm nhà nông.

Đào xong một cái động sâu, hai người lập tức đi ra ngoài tìm kiếm Cự Nhân hình sói. Điều khiến cho hai người bọn họ không nghĩ được là lúc trước tùy ý có thể thấy được một con nhưng lúc này lại tìm mãi không thấy. Chính xác hơn thì họ tìm không thấy một con còn sống. Khắp nơi đều là xác chết, một màn này

khiến cho Tả Đăng Phong dở khóc dở cười. Công việc hàng yêu phục ma của Thiết Hải này làm rất triệt để đấy chứ.

Những khu vực bị lửa đốt qua tất nhiên không cần tìm lại, khẳng định là không có. Hai người nhìn chung quanh, phát hiện hướng đông nam còn có hơi nước liền nhanh chóng chạy tới đó. Tới nơi, cả hai mới phát hiện ra Thiết Hải đang dồn mấy con quái vật vào góc chết, đang mặc sức đại khai sát giới.

- Đừng giết hết, lưu lại vài con.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng lớn tiếng hô.

Thiết Hải nghe Tả Đăng Phong kêu, quay đầu nhìn hẩn một cái. Nhưng mà Thiết Hải cũng không hạ thủ lưu tình, không những thế hẩn còn đẩy nhanh tốc độ tấn công.

- Dao hạ lưu nhân!

Tả Đăng Phong thấy từng con từng con ngã xuống đất bỏ mình, lòng đau không ngớt. Vòng vo nửa ngày cũng không tìm được con sống, tìm được rồi lại phải thấy nó chết đi.

Thiết Hải lại quay đầu lần thứ hai. Tả Đăng Phong tăng tốc độ bay vọt tới. Ngọc Phật dưới tình thế cấp bách cũng duyên dáng gọi to:

- Khoan hãy động thủ.

Thiết Hải nghe vậy rốt cục cũng ngừng tay, quay đầu chờ hai người tới gần. Thấy hai người tới cạnh bên, Thiết Hải nhanh chóng xoay người đánh gục hai con quái vật còn sót lại.

- Ha ha, công đức viên mãn.

Thiết Hải hưng phấn đắc ý. Hẩn nghĩ hai người tới tranh công, lúc trước có ý lưu lại hai cái để làm trò giết chửng ở trước mặt hai người, hoàn mỹ kết thúc công việc.

Hành động của Thiết Hải suýt chút nữa khiến Tả Đăng Phong tức giận tới thổ huyết, ngay cả Ngọc Phật cũng tức giận lắc đầu liên tục.

- A di đà Phật, lão nạp công đức viên mãn.

Thiết Hải thấy vẻ mặt của hai người khác thường, lần thứ hai nói lên từ công đức viên mãn, dùng nó để tỏ rõ mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Ông đi đào lỗ cho tôi!

Tả Đăng Phong bị người này làm cho tức giận sôi máu.

- Lỗ gì?

Thiết Hải ngạc nhiên đặt câu hỏi. Hẩn đương nhiên sẽ không biết kế hoạch của hai người.

- Đại sư, có còn con nào còn sống không?

Ngọc Phật thở dài nói.

- Làm gì còn, chết hết rồi!

Thiết Hải không hiểu hai người muốn nói cái gì.

- Một con cũng không còn sao?

Ngọc Phật cười khổ.

- Hai người rốt cục muốn làm cái gì?

Thiết Hải bận rộn nửa ngày, mệt mỏi, cả người đầy mồ hôi. Hẩn vốn muốn lấy chút nước uống từ rương gỗ của Tả Đăng Phong nhưng thấy vẻ mặt không tốt của đối phương nên không dám động.

- Chúng ta vốn muốn bắt quái vật làm việc nhưng giờ không còn con nào thì làm cái ế gì nữa.

Tả Đăng Phong vốn muốn phát hỏa nhưng đột nhiên nghĩ đối phương là kẻ điện cho nên đành cố nén xuống. Hắn vòng tay lấy một chút nước từ trong rương ra đưa cho Thiết Hải.

- Đại sư, giết hết thật sao?

Ngọc Phật đặt câu hỏi.

- Chỗ kia có khi còn đây, ta chưa đi hết.

Thiết Hải uống vài ngụm nước rồi đưa tay chỉ hướng Đông Bắc.

- Chưa giết sạch mà ông lại hét to công đức viên mãn?

Tả Đăng Phong vừa nghe còn con sống, uể oải trong lòng lập tức biến mất.

- Công đức của ta thì viên mãn rồi còn những cái còn lại là lưu cho hai người thôi.

Thiết Hải trợn mắt nói dối. Bát Giới của Phật môn hắn đã phá ba, mấy lời nói dối này cũng không tính là gì.

Đợi Thiết Hải uống nước xong, ba người cùng nhau đi về phía Đông Bắc. Thực ra thì công đức của Thiết Hải chỉ thiếu chút nữa là viên mãn rồi vì tìm kiếm một hồi mới tìm được có bốn mạng còn sống. Ba người lập tức chia nhóm chế trụ đưa bốn Cự Nhân hình sói này về.

Sau khi về tới nơi, ba người cũng không hề nhàn rỗi. Hai người canh gác, một người đánh trống. Công tác đánh trống bị Thiết Hải chiếm đoạn, thực ra công việc đó đúng là khổ sai, cái dùi trống lớn như vậy muốn xoay vòng cũng không dễ. Nhưng mà Thiết Hải lại cho rằng đây là việc thú vị cho nên nhận làm.

Tiếng trống vang lên, bốn con Cự Nhân hình sói ở trong sơn động kia lập tức gào thét muốn nhảy ra ngoài chạy trốn. Tả Đăng Phong và Ngọc Phật đứng ở cửa động đánh bật chúng trở lại. Cứ vài lần như thế, bốn con quái vật biết chạy trốn là vô vọng cho nên chỉ có thể cố hết sức đào bới.

Thiết Hải thấy rất là thú vị cho nên càng gõ càng hăng say. Hắn gõ vừa nhanh vừa vội, không phải tiết tấu của nhịp trống cũng không phải tiết tấu gõ chuông đồng, nghe qua lại có điểm giống tiếng chiêng làm xiếc.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phật tỉnh ngộ, chẳng trách Thiết Hải làm sao lại thích khi như vậy. Người này trước khi xuất gia rất có thể là hay chơi đùa với chúng.

135. Q.2 - Chương 135: Sai Khiến Cự Nhân

- Đại sư, trước khi xuất gia thì ông làm gì?

Tả Đăng Phong mở miệng cười hỏi.

- A di đà Phật, không thể nói, không thể nói.

Thiết Hải nghe vậy liền lắc đầu, tiếng trống dừng lại làm cho 4 Cự Nhân kia dừng đào, Thiết Hải biến sắc, vội vàng gõ trống.

- Đại sư, tục gia của ông là họ gì?

Ngọc Phật cũng cười hỏi.

- Đệ tử của Phật không nói dòng họ, đệ tử Đạo môn không nói tuổi thọ, chẳng lẽ cô không hiểu đạo lý này sao?

Thiết Hải khinh miệt nhìn Ngọc Phật liếc mắt một cái, Tả Đăng Phong không phải đạo sĩ, cho nên Thiết Hải rộng lượng với hắn, mà Ngọc Phật là một Đạo cô chân chính, ở Thiết Hải xem ra Đạo cô không nên hỏi vấn đề này.

- Vô Lượng Thiên Tôn.

Ngọc Phật nghe vậy chấp tay rồi nói.

- Đại sư, trước khi xuất gia ông có hay giỡn với khi không?

Tả Đăng Phong rất thích trêu chọc Thiết Hải.

- Đúng rồi Thôi Kim Ngọc, Cửu nhi của cô đâu?

Thiết Hải hỏi Ngọc Phật.

- Thả về rừng rồi.

Ngọc Phật bĩu môi cười nói.

- Nói hư nói vượn, nhất định là cô đã giấu nó ở đâu rồi.

Thiết Hải nói.

Ngọc Phật nghe vậy cười cười, cũng không nói gì, Cửu Dương Hầu là vật mà nàng yêu mến, làm sao nàng thả nó về rừng được, lùi một bước mà nói cho dù nàng muốn thả nó thì nó cũng sẽ không đi. Từ khi biết được đám người Đăng Khi chú ý đến nó thì nàng liền đem nó trở về đạo quán của mình, nàng có 3 tiểu sư đệ, 2 nam 1 nữ, tuổi xấp xỉ với đồ nhi của Kim Chân, mấy đứa nhỏ rất thích con khỉ kia, nó ở Thần Châu phái cũng sẽ không tịch tịch.

- Đạo cô Chính Nhất giáo các cô cũng giống như đạo cô của Toàn Chân.

Thiết Hải bắt đầu lẩm bẩm. Đạo gia phân Toàn Chân, Chính Nhất. Toàn Chân xuất gia, Chính Nhất tu tại gia, Thần Châu phái chính là một chi của Chính Nhất.

- Hả? Vì sao lại nói như thế?

Đương nhiên Ngọc Phật sẽ không tức giận với một người điên.

- Đạo cô các cô có thể ăn mặc, có thể kết hôn, có thể mặc áo bông xuyên thấu, cái này mà tính xuất gia cái gì, quả thật là tứ bất tượng rồi (không đầu vào đâu).

Thiết Hải nắm lấy thời cơ trả đũa.

- Ông cũng là người xuất gia, không phải ông cũng ăn thịt uống rượu sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Là cậu giẫm lên Thiết Lâm tự, cậu cũng là một kẻ tứ bất tượng.

Thiết Hải hừ lạnh mở miệng. Hắn tuy rằng điên, lại cũng không hồ đồ, sau khi đánh bại thủ tọa Đạt Ma viện của Thiếu Lâm tự thì thanh danh của Tả Đăng Phong liền bay cao, vì vậy Thiết Hải mới nói hắn giẫm lên Thiếu Lâm tự.

- Như thế nào mà ta lại thành tứ bất tượng rồi?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

- Cậu không phải là hòa thượng, không phải đạo sĩ, cũng không phải người trong võ lâm, càng không phải là dân chúng tầm thường, cậu nói cậu có phải là tứ bất tượng không?

Thiết Hải nói, buông dùi trống ra.

- Mau gõ trống đi.

Tả Đăng Phong cười, khoát tay áo.

Thiết Hải liền gõ trống, 4 Cự Nhân liền đào đất.

- Nữ đạo sĩ của Chính Nhất giáo có nhiều hay không?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Không nhiều lắm, không đến 100.

Ngọc Phật thuận miệng trả lời.

- Như thế nào ít như vậy?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Người âm no ai lại cam lòng để con con gái của mình vào đạo quán?

Ngọc Phật lắc đầu mở miệng.

Tả Đăng Phong im lặng gật đầu, bất kể là nữ đạo sĩ hay là ni cô, bọn họ đều là người bất hạnh. Ngọc Phật cũng giống như vậy, người nhà của nàng đều chết đói hết, chính xác ra thì nàng là một cô nhi.

- Lúc trước cô có mấy anh chị em?

Tả Đăng Phong lên tiếng hỏi.

- Chỉ có 1 người anh trai, tôi biết cậu muốn hỏi cái gì, có phải cậu muốn hỏi vì sao tôi lại hạ độc làm chết 138 người của Nhậm gia chứ gì?

Ngọc Phật quay đầu nhìn sang.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười cười, không có mở miệng, Ngọc Phật đã đoán đúng.

- Phú gia công tử lừa gạt tình cảm tiểu đạo cô, rất tức đúng không?

Ngọc Phật cười khở lắc đầu.

Tả Đăng Phong chỉ có thể cười khở, nữ nhân trẻ tuổi đều đơn thuần, họ Nhâm này thật đáng chết, lừa ai không lừa, lại lừa một người đáng thương như thế này.

- Có một chuyện mà tôi chưa kể cho người khác, kỳ thật năm đó tôi cũng không cố ý hạ độc hại chết cả nhà của hắn, chỉ lại dùng độc không tinh (tinh thông), không thu lại kịp.

Ngọc Phật nhớ lại.

- Thế thì không sao,

- Cậu cho rằng tôi làm đúng sao ?

Ngọc Phật rồi đột nhiên nhú mày, chuyện này nàng luôn luôn tự trách, nhưng chưa từng biểu hiện ra, không nghĩ đến Tả Đăng Phong cho rằng nàng làm đúng.

- Đúng, lừa người khác còn có thể chấp nhận được, lừa cô thì nên giết.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt gật đầu.

- Đây là lý luận gì? Huống hồ hắn chỉ lừa gạt cảm tình của tôi, cậu không cho rằng tôi quá đáng sao?

Ngọc Phật nói.

- Không lừa cái khác sao?

Đăng Phong nghe vậy rất là ngạc nhiên.

- Không có.

Ngọc Phật nhú mày liếc mắt nhìn Tả Đăng Phong một cái.

- Vậy tên này chết oan uống rồi.

Tả Đăng Phong thấy mình nói thế, Ngọc Phật lộ ra vẻ tự trách thì liền bổ sung:

- Kỳ thật cũng không oan uống, giết cũng đã giết rồi, miễn cho hắn đi gây họa cho người khác, dùng lời nói của Thiết Hải, đây gọi là công đức viên mãn.

Lời nói của Tả Đăng Phong đã chọc cười Ngọc Phật, nàng hé miệng, mặt cười như hoa. Thân hình Ngọc Phật cũng xinh đẹp, hơn nữa thân mặc đạo bào, trên đầu có quan trâm, chân mang vân hoa, tay cầm phất

trần, khí chất thoát tục. Quan trọng nhất nàng còn là một cao thủ dùng độc, tất cả các nam nhân đều động tâm với nữ nhân xinh đẹp và nguy hiểm này.

2 năm trước, lần đầu gặp nhau ở Thánh Kinh sơn, Ngọc Phật ở trong mắt Tả Đăng Phong là thần tiên, vậy mà giờ này hắn lại có thể ngang vai cùng vể, trò chuyện với nàng. Tất cả chuyện này làm cho Tả Đăng Phong có cảm giác không chân thật, hắn nghĩ đến nếu lúc này có thể ăn được người trong Huyền Môn Thái Đẩu này thì trong lòng sẽ kiêu ngạo đến chừng nào, bất quá suy nghĩ này vừa hiện lên liền bị hắn áp chế xuống, hắn nhớ lại ánh mắt cuối cùng trước khi chết của Vu Tâm Ngữ, điều này làm Tả Đăng Phong hường cảm, cũng làm hắn thanh tỉnh, chỉ là một câu “ Bất phụ vong nhân” nhưng mà nếu làm được thì thật sự rất khó khăn. (Giải thích của Phệ Hồn Quỷ mọi mọi Bất phụ vong nhân: phụ tình người đã khuất! Chuyện này ý nói là Tả Đăng Phong mặc dù nói muốn quên đi chuyện tình của hắn với Vu Tâm Ngữ nhưng nói thì dễ , nhưng khi làm hắn mới thấy rất khó khăn)

- Nên để cho hắn nghỉ một lát rồi.

Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ, đứng lên đi vào động.

- Tu vi của hắn tinh thâm, sức chịu đựng hơn người để cho hắn gõ đi.

Ngọc Phật nói.

- Không phải tôi sợ hắn không chịu nổi, mà tôi sợ 4 đứa đào kia chịu không nổi.

Tả Đăng Phong xoa người đi vào sơn động.

Tả Đăng Phong đi đến trước người Thiết Hải.

- Đại sư khổ cực, đi ra ngoài uống miếng nước.

Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải, không gian trong động có giới hạn, không khí không thông, Thiết Hải một thân mồ hôi.

Thiết Hải nghe vậy cảm dùi trống đi ra ngoài, tiếng trống dừng lại, 4 Lang Hình Cự Nhân liền ngã xuống đất, dù khí lực có lớn đến mấy, đào trong một thời gian dài như thế thì không một cũng khó, nếu Tả Đăng Phong chậm một chút, chỉ sợ là mấy con quái vật này đã chết hết.

Thiết Hải uống xong nước, liền muốn vào động, Tả Đăng Phong kéo hắn lại, ý bảo không vội đi vào. Nghỉ ngơi hơn một giờ, Thiết Hải lại vào động.

- Một khi phát hiện có nước chảy ra, lập tức đi ra, tuyệt đối không nên dính vào nước.

Tả Đăng Phong dặn.

- Được.

Thiết Hải gật đầu đáp ứng.

- Không sao đâu, bên trong đã không còn vật sống rồi.

Ngọc Phật nói, lúc trước nàng từng lướt trên để quan sát tình huống trong hồ, vật sống trong đó đã chết hết, cỏ độc cũng đã chết đói cả rồi.

Thiết Hải thấy hai người không dặn gì nữa liền cảm theo dùi trống đi vào động, lát sau tiếng trống lại vang lên.

- Cô xác định con Cự Giải (cua lớn) kia không có độc?

Tả Đăng Phong hỏi, lúc trước hắn bước đếm khoảng cách trong động rồi, chỉ còn lại không đến 1/3, giờ phút này hắn bắt đầu hỏi nên đối phó với con Cự Giải kia như thế nào.

- Xác định, nhưng mà không biết bộ phận nào của nó có độc.

Ngọc Phật gật đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có nói cái gì nữa, cả người của con Cự Giải kia đều là mai màu vàng, ánh mắt cũng không phải là điểm yếu, đối phó với nó như thế nào mới là một nan đề.

- Có thể dùng kế điệu hổ ly sơn.

Ngọc Phật trầm ngâm một lát rồi nói.

- Ý của cô là để Thiết Hải dẫn dắt nó đi, chúng ta vào động?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Nếu giết nó không chết thì chỉ có như vậy.

Ngọc Phật gật đầu nói.

- Chúng ta ra vào ít nhất cũng tốn một canh giờ, vạn nhất con cua kia được nửa đường thì trở lại chặn chúng ta ở bên trong thì làm sao đây?

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, giờ phút này con Kim Kê kia đã là cá ở trong chậu,

Ngọc Phật nghe vậy gật gù, ý của Tả Đăng Phong nàng đã hiểu, nhất định phải giết chết con Cự Giải này để dọn đường nhưng mà quanh người nó đều có mai giáp bảo vệ, rất khó để tìm được bộ vị để tấn công.

Tả Đăng Phong cũng nghĩ đến vấn đề này, bất quá là hấn nhớ đến tình hình thực tế, từ nhỏ hấn đã lớn lên từ làng chài, cũng ăn không ít cua, nhưng mà nghĩ đến con cua thật không chê vào đâu được, má của nó ở trong vỏ, quanh người không có bất kỳ sơ hở gì.

Ngay tại khi 2 người trầm tư suy nghĩ thì Thiết Hải la lên rồi chui ra khỏi động, một lát sau 4 con Lang Hình Cự Nhân ở trong động bị nước chảy cuốn ra ngoài.

3 người nhìn thấy 4 con Lang Hình Cự Nhân bị nước cuốn ra, cũng không có rat ay đánh chết bọn nó, 4 con này chính là công thần, giết chúng cũng không quá trượng nghĩa rồi.

Nước chảy càng lúc càng mạnh, không bao lâu liền có xu thế muốn chảy xói lở cả ngọn núi này, 3 người thấy thế lập tức đi tới một ngọn núi ở phía Tây.

- Điệu hổ ly sơn khẳng định không được, chỉ có thể tu hú săn tổ(chiếm nhà đất của người khác), đem con cua đó dẫn đến một sơn động bên cạnh, sau đó nhóm lửa để ngăn cản nó trở lại, bức bách nó rời khỏi nơi này tìm một sào huyệt khác.

Tả Đăng Phong nghĩ ra một kế sách.

- Chỉ có thể như vậy.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý.

- Trong hồ có cua sao?

Thiết Hải ngạc nhiên hỏi, hấn cũng không biết đáy hồ cất giấu cái gì, lúc trước 2 người cũng không nói cho hấn biết.

- Chỉ có một con, đầu nó rất lớn.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

- Nhiều không?

Thiết Hải hỏi.

- Dù sao chỉ một mình ông cũng ăn không hết.

136. Q.2 - Chương 136: Động Sau Nơi Đáy Hồ

-Con cua dơ bẩn, ta mới không ăn ?

Thiết Hải liền lắc đầu.

-Thân của con Cự Giải kia dài 5 trượng, giáp xác quanh thân vô cùng cứng rắn, lại có kịch động.

Ngọc Phật giải thích.

-5 trượng? 1 trượng, 3 thước, 3, 5 trượng....

Thiết Hải đưa mắt nhìn về phía trước để tính chiều dài của con Cự Giải, sau đó chỉ vào 2 cây đại thụ cách đó, hỏi:

-Lớn như vậy sao?

-Đúng, lát nữa ông hãy dẫn nó đi, 2 người chúng ta phụ trách đốt lửa ở trước động.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Vì sao lại để ta dẫn?

Thiết Hải bĩu môi.

-Bởi vì trong 3 người, ông có thân pháp giỏi nhất.

Tả Đăng Phong nhân cơ hội tăng bốc Thiết Hải.

-Dẫn nó đi đâu?

Thiết Hải nhếch miệng cười hỏi.

-Càng xa càng tốt, tốt nhất là đừng mang nó về.

Tả Đăng Phong cười nói.

Thiết Hải nghe vậy gật gù đầu, sau đó nhìn vào trong hồ, hồ nước trong hồ dần dần chảy ra, không qua bao lâu quả nhiên là làm xói lở cả ngọn núi phía nam.

Xen lẫn trong nước hồ là vô số cá chết cùng rùa chết, trong đó cũng có vài chục con ếch, ếch ở đây đều có màu đỏ, khác xa với ếch bên ngoài.

Đợi cho nước chảy khỏi hồ cũng là lúc màn đêm buông xuống, khoảng 8h tối, dưới đáy hồ liền hiện ra một cửa hang lớn, một cái động khẩu xuất hiện trong tầm mắt 3 người, chiều rộng khoảng 5 thước, cao gần 2 trượng.

-Con cua ở trong động sao?

Thiết Hải nhìn xung quanh cũng không phát hiện Cự Giải, nhưng mà hắn phát hiện ở đáy hồ có một cái cửa động.

-Đúng, chỉ sợ là ở trong này.

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng, hắn muốn tháo nước trong hồ là hy vọng Cự Giải có thể xuôi dòng nước để chạy trốn, kết quả là nó không có chạy trốn, mà là vào động.

-Ở trong nước con cua chạy nhanh, nhưng khi lên bờ thì nó lại di chuyển chậm chạp, để tôi vào dẫn nó ra.

Ngọc Phật vội phát trần trong tay, cất bước đi trước.

-Ở trên đất bằng, con cua chạy nhanh hơn.

Tả Đăng Phong kéo Ngọc Phật lại, hắn lớn lên ở bờ biển cho nên biết được tập tính của loài cua, tại bờ cát trên bờ biển, con cua có thể chạy nhanh khiến cho người trưởng thành không thể nào đuổi kịp.

-A di đà Phật, Phật tổ có lời ta không xuống Địa Ngục thì ai xuống Địa ngục, để lão nạp vào đó.

Thiết Hải xung phong nhận việc.

-Ông cũng đừng đi, 13, mầy vào đi.

Tả Đăng Phong hướng về phía 13 rồi nói, 13 nghe vậy lập tức hưng phấn nhanh chân chạy vào sơn động.

-Thật sự là một con mèo ngoan, thật nghe lời a.

Thiệt Hải có chút ghen tỵ nhìn vào 13 đang chạy vào sơn động.

-Tại sao lại để nó mạo hiểm?

Ngọc Phát không hiểu hỏi.

-Lúc trước 13 luôn ngẩng đầu nhìn tôi, điều này nói lên nó không e ngại con Cự Giải kia, để nó dẫn Cự Giải ra rồi chúng ta sẽ tính toán sau.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

-Nhưng mà con Cự Giải kia có độc.

Ngọc Phát vẫn là không yên lòng.

-13 bách độc bất xâm.

Tả Đăng Phong cười cười, lúc trước ở vùng núi Hồ Nam, 13 ăn không biết bao nhiêu là nhiều rắn rết độc trùng, Tả Đăng Phong đã sớm biết nó bách độc bất xâm.

Ngọc Phát nghe vậy gật gật đầu, 13 có năng lực gì chỉ có Tả Đăng Phong rõ ràng nhất.

13 chạy vào sơn động liền không động tĩnh. Sơn động này thông với kim tháp nằm cách đó tới 10 dặm nên chắc chắn lòng hang rất sâu!

-Cậu đang suy nghĩ cái gì?

Ngọc Phát thấy Tả Đăng Phong luôn trầm ngâm không có nói chuyện, liền hỏi.

-Tôi có 2 nghi vấn, thứ nhất, nước này là Dương Thủy, loại nước này không nên sinh ra con cua, bởi vì con cua thuộc tính hàn, là Âm vật, Âm vật không nên thích Dương Thủy. Thứ 2, nếu nó là Âm vật thì nước tiểu của 13 có thể khắc chế nó, nhưng mà lúc nào 13 đi tiểu cũng phải xem tâm tình của nó, tôi không có biện pháp ra lệnh cho nó.

Tả Đăng Phong nghiêm trang mở miệng, nước tiểu của 13 có uy lực như thế nào thì Tả Đăng Phong đã từng thấy qua, nó có thể khiến Dương khí trong Thiệt Hải trở nên cường thịnh, cũng có thể làm cho cương thi.....

-Để nó vào đó quả thật là quá nguy hiểm, hay là để lão nạp vào trước.

Thiệt Hải nói xong không đợi Tả Đăng Phong đáp ứng liền thả người nhảy tới cái động khẩu, rồi tiến vào.

-Cùng vào chung.

Ngọc Phát cũng nóng lòng muốn thử.

-Không bao lâu thì bọn hắc sẽ ra, nếu chúng ta đi vào, sẽ chặn đường bọn hắc.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phát nghe vậy gật gật đầu, Tả Đăng Phong là một người tỉ mỉ, nên nàng rất tin tưởng hắn.

-Cửu Dương Hầu của cô có điểm đặc biệt gì?

Chốc lát sau Tả Đăng Phong mở miệng hỏi.

Vấn đề này của Tả Đăng Phong vừa mới ra khỏi miệng, Ngọc Phát lập tức nhíu mày, nàng biết Tả Đăng Phong không phải là đang nói chuyện phiếm, cũng không phải là Tả Đăng Phong hỏi mạo muội, nếu nghĩ kỹ sẽ thấy Cửu Dương hầu của nàng có rất nhiều chỗ giống với 13 của Tả Đăng Phong.

-Không sợ Âm độc, Dương khí rất nồng có thể trừ tà, móng tay có thể phá vỡ Linh khí hộ thể của người tu đạo.

Ngọc Phát tổng kết trả lời.

-Âm độc?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi lại.

-Độc vật phân làm Âm-Dương, Cửu nhi không sợ độc vật Âm tính.

Ngọc Phật giải thích.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, 12 địa chi phân thành 2 loại Âm-dương, địa chi Âm tính không sợ Dương độc, địa chi Dương tính không sợ Âm độc, mà 13 không có hạn chế này, độc vật gì thì nó cũng không sợ.

-Cô có cảm giác là 12 địa chi này có thực lực hơi yếu không?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát mở miệng nghiên cứu thảo luận. Ngọc Phật nói những đặc điểm của Cửu Dương hầu này, 13 lại có hết.

-12 địa chi là để thay đổi địa khí, bản thân nó cũng không nhất định là mãnh tướng thiện chiến.

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Lần trước tôi đã từng nói suy đoán của tôi, tôi cảm thấy ở chỗ của 12 địa chi này đều có xen lẫn một con độc vật, độc vật này là do địa chi diễn sinh ra, mục đích là bảo vệ địa chi, bù lại những năng lực mà địa chi không có.

Tả Đăng Phong phân tích.

-Có khả năng này, bản thân địa chi cũng không lợi hại, nếu không có ai bảo vệ, chúng nó thật dễ đối phó.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý.

-Cho nên sau này chúng ta không chỉ đối mặt với 6 địa chi Âm tính, mà còn đối mặt với 6 loại độc vật Dương tính, địa chi không đáng sợ nhưng độc vật lại khó đối phó, hơn nữa những độc vật Dương tính này sẽ không công kích vào địa chi. Lấy chỗ này làm ví dụ, con Kim Kê sẽ không sợ con Cự Giải này.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật nghe vậy nhướn miệng cười, mỉm cười gật đầu, một câu “ Sau này” của Tả Đăng Phong đã bộc lộ ý tưởng trong lòng hắn, thông qua 2 chữ này Ngọc Phật cảm thấy được tiềm thức của Tả Đăng Phong, hắn không muốn để nàng rời đi.

-Con cua đều thích những nơi có nước, dưới tình huống hồ nước khô thì con cua sẽ chạy ra thể nhưng mà con cua này lại không có chạy trốn, mà chui vào trong động, cái này nói lên nó làm vậy là để bảo vệ Kim Kê.

Tả Đăng Phong tiếp tục phân tích.

-Cũng có khả năng là nó sợ chiến, co đầu rút cổ.

Ngọc Phật nói ra khả năng khác.

-Lúc trước chúng ta dùng đá đập nó, hạ độc nó, ngay cả lựu đạn cũng ném ra, cũng không làm nó sợ, nó có gan lớn như thế làm sao có thể sợ chiến được?

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Có lẽ là phản ứng chậm chạp, cuối cùng nó không phải lén vào đáy nước sao?

Ngọc Phật vẫn cho rằng Tả Đăng Phong phân tích quá miễn tuệ, lo lắng hắn vì quá tự tin mà có hại.

-Diệu võ dương oai khoe khoang đủ rồi dĩ nhiên là phải trở về, cô nghĩ qua chưa, hồ sau như thế, nếu Kim Kê không có sự giúp đỡ của Cự Giải thì làm sao nó từ dưới đáy hồ chạy lên được, nó là Chim, không phải là Cá.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt phân tích.

-Ý của cậu là con Cự Giải kia sẽ không rời khỏi động?

Ngọc Phật hỏi.

-Chẳng những không rời khỏi, mà nó còn cố gắng bảo vệ Kim Kê.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Có lý, con Kim Kê kia biết điểm này cho nên mới trốn vào Kim tháp để tìm kiếm sự che chở.

Trong lòng Ngọc Phật chợt hiểu ra.

-Bất quá thông minh bị thông minh hại, Kim Kê phạm vào một sai lầm trí mạng.

Tả Đăng Phong nở nụ cười,:

-Kỳ thật nó không cần Cự Giải bảo vệ, tòa trận pháp kia chính là chỗ bảo vệ tốt nhất cho nó, sau khi vào tòa trận pháp này thì chúng ta có thể nhảy cao nhưng không thể xoay người hay dừng lại, đây chính là thứ mà Khương Tử Nha để lại bảo vệ nó. Khương Tử Nha có thể dự liệu được sau này Kim Kê sẽ rời khỏi Kim tháp, cũng lo lắng có người vào trận pháp bắt Kim Kê, vì thế mới đặt một đạo giam cầm trong phạm vi 300 dặm này, trong này Kim Kê có thể tùy ý bay loạn né tránh, không ai bắt được nó nhưng mà hiện tại nó đã rời khỏi tòa trận pháp này, nó lựa chọn để Cự Giải bảo vệ cho nó, đây là sai lầm trí mạng. Chúng ta chỉ vào Kim tháp là có thể bắt được Kim Kê.

-Lý luận suông là không được.

Ngọc Phật bội phục lối suy nghĩ của Tả Đăng Phong, nhân cơ hội giọt cho hấn một gáo nước lạnh.

-Tôi sống là vì chuyện này, tất cả tinh lực đều đặt lên chuyện này, tự nhiên là suy nghĩ nhiều.

Tả Đăng Phong cười.

-Yên lặng, Cự Giải ra rồi.

Nhưng vào lúc này, Ngọc Phật nghe được tiếng kêu la thất thanh của Thiết Hải từ trong động truyền ra.

-Nhất định Cự Giải sẽ đuổi theo Thiết Hải, nó lao ra nhất định sẽ có quán tính, loại quán tính này sẽ làm cho nó tạm thời rời khỏi động, tôi nhân cơ hội này vào động, cô và Thiết Hải ở bên ngoài dẫn dụ nó, tôi đi vào một mình, 13 cũng lưu lại.

Tả Đăng Phong cầm rương gỗ giao cho Ngọc Phật:

-13 thấy cái rương gỗ này thì nó sẽ biết tôi có thể trở lại, nếu không nó sẽ nóng nảy.

-Thiết Hải có thể bị thương.

Ngọc Phật cầm lấy rương gỗ, nghiêng tai nghe được những tiếng “ Ai, ui” của Thiết Hải.

-Trong lúc hỗn loạn bất cao nên đừng phải đá ở trên đầu.

Thính lực của Tả Đăng Phong vượt qua Ngọc Phật, nghe được trước tiếng “ Ai, ui” của Thiết Hải còn có những tiếng nhỏ “ Bịch bịch”

Tả Đăng Phong nói xong liền nghiêng người nhảy về phía bên phải của động, Thiết Hải vừa ôm đầu chạy ra, sau đó là Cự Giải, lúc này 13 đang đứng ở trên thân của Cự Giải, lắc lắc đầu để xem chừng.

Tả Đăng Phong tính toán vô cùng chính xác, Cự Giải đuổi theo Thiết Hải liền rời khỏi động, mắt thấy đã đến lúc Tả Đăng Phong lập tức lách mình vọt vào sơn động, nhưng mà lúc trước hắn không để ý để một chỗ quan trọng, mắt của cua là mọc ở trên đỉnh đầu, tầm mắt của nó rất rộng, căn bản là không có điểm mù.

Cự Giải thấy Tả Đăng Phong vào động, dưới tình thế cấp bách lập tức phanh lại (Cái này để dừng lại thì hơi chuối, nên để phanh lại), trở lại động để truy đuổi.

137. Q.2 - Chương 137: Tiến Vào Cốt Tháp

Tả Đăng Phong vừa thấy Cự Giải đuổi đến, lập tức âm thầm kêu khổ, ở hoàn cảnh lạ lẫm này mà chạy nhanh là một chuyện vô cùng nguy hiểm, bởi vì không biết đường ở trước ra sau, lại đang chạy mà nhìn về tình huống phía sau, thật là khó mà.

Cự Giải có hình thể to lớn nhưng tốc độ di chuyển lại mau lẹ, nó quơ cái càng về phía Tả Đăng Phong, lúc trước Tả Đăng Phong đã chứng kiến được sự lợi hại càn cang của nó, làm sao dám sơ xuất, dưới tình thế cấp bách chỉ có thể ra sức vọt về phía trước. Nhưng mà hần lẳng không nhảy lên thì đụng phải những vách đá trên đầu.

Tả Đăng Phong đầy đom đóm mà rơi xuống đất, ngay tại chỗ lộn một vòng né được càn cang của Cự Giải sau đó đứng lên rồi lướt về phía trước.

- Không cần phải nhảy cao.

Ngọc Phật từ phía sau nhắc nhở.

Tả Đăng Phong nghe vậy âm thầm kêu khổ, đây là động tác theo thói quen, từ khi độ kiếp đến nay mỗi khi di chuyển hần đều lẳng không, lúc này bỏ đi thì rất khó. Ngay tại khi hần âm thầm kêu khổ, bất tri bất giác lại nhảy lấy đà.

Sau khi lướt được một đoạn, Tả Đăng Phong liền không lẳng không nữa, ngừng thần hành khí chạy về phía trước.

Tả Đăng Phong chạy rất nhanh nhưng mà Cự Giải lại nhanh hơn, chạy được khoảng 10 dặm, tình huống của Tả Đăng Phong liền trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Con cua được xưng là “Hoành Hành Tướng quân”, lúc di chuyển có thể công kích trước sau, bởi vậy Ngọc Phật và Thiết Hải không dám tới gần.

Nếu là lúc bình thường, đừng nói là 10 dặm, cho dù chạy 100 dặm Tả Đăng Phong cũng không chảy mồ hôi nhưng mà giờ phút này hần đã đầm đìa mồ hôi, đây không phải là vì mệt, tất cả đều là mồ hôi lạnh. Mỗi lần Cự Giải vung càng lên là mỗi lần Tả Đăng Phong khó khăn né tránh, tốc độ tấn công của Cự Giải cũng quá nhanh, vượt xa tốc độ phản ứng của người thường, nếu đổi lại là người thường thì không thể chống đỡ nổi nhưng mà sau khi tu luyện Âm Dương Sinh Tử quyết thì tốc độ phản ứng của Tả Đăng Phong đã được nâng lên một tầm ới.

Trên đường chạy, Tả Đăng Phong càng lo lắng, Cự Giải đã phát hiện hần không dám lẳng không, bởi vậy phương vị tấn công càng lúc càng xuống thấp, tiếp tục như vậy sớm hay muộn hần cũng sẽ bị nện trúng.

- 13, mau tiểu đi.

Dưới tình thế cấp bách, Tả Đăng Phong liền nói với 13.

13 nghe được Tả Đăng Phong kêu la nhưng mà giờ phút này nó cũng không có tiểu, bởi vì lúc Cự Giải đi tiểu thì bộ giáp xác trên người nó cũng lắc lự, nước tiểu người còn chưa chắc đã trúng hướng chỉ là mèo. 13 nghe Tả Đăng Phong kêu lên cũng không có đi tiểu, mà là tìm chỗ hạ thủ nhưng mà tìm khắp người của Cự Giải, 13 vẫn không tìm thấy, bởi vì toàn thân nó là giáp xác, căn bản không có chỗ để xuống tay.

Đúng vào lúc này, Cự Giải lại vung càng chụp về phía Tả Đăng Phong, lần này càng của nó xuống thấp, hơn nữa cái càng lại mở ra, Tả Đăng Phong dĩ nhiên là không thể chạy thoát khỏi phạm vi công kích, cho nên hần chỉ còn cách là lẳng không để tránh né nhưng mà hần biết một khi hần rơi xuống, Cự Giải sẽ dễ sẵn sàng chờ hần. Nhưng nếu hần không tránh sẽ bị Cự Giải đánh trúng. Nhảy là hạ sách mà không nhảy cũng là hạ sách.

- Đậu xanh.

Thời khắc mấu chốt, Tả Đăng Phong liền liều mạng, không tránh không né, xoay người lại nhắm vào bộ vị trước mặt Cự Giải mà phóng ra Huyền Âm chân khí. Hàn khí bắn tới làm cho Cự Giải hành động chậm một chút, Tả Đăng Phong nhân cơ hội này lắc mình né tránh.

- Sớm biết mầy sợ thế này thì lão tử cũng không phải chạy trốn.

Vừa thấy Cự Giải e ngại Huyền Âm chân khí thì Tả Đăng Phong yên lòng, lập tức tấn công, Huyền Âm chân khí liền tiếp bắn ra, từng trận hàn vụ, Cự Giải càng lúc càng hành động chậm. Ngọc Phật cùng Thiết Hải thấy thế liền vọt đến, ba người hợp lực vây công Cự Giải.

- Bọt nó phun ra có độc, mau đông cứng miệng nó lại.

Ngọc Phật là cao thủ dùng độc, liền biết được ở miệng của Cự Giải có độc.

Tả Đăng Phong liền phóng ra Huyền Âm chân khí, cố gắng đóng băng miệng và 2 mắt của Cự Giải.

- Chém vào mắt nó.

Tả Đăng Phong vừa xuất chiêu vừa hô lên.

- Không thể để nó mù, bằng không nó sẽ phá thông đạo, chúng ta sẽ mắc kẹt ở đây.

Ngọc Phật đưa cho Tả Đăng Phong một viên thuốc màu trắng:

- Đây là Giải Độc Đan, dùng không được bao lâu, chúng ta phải nhanh lên.

- Tại sao lại không cho ta?

Thiết Hải ngừng công kích, đưa tay đòi hỏi.

- Tôi không trúng độc.

Tả Đăng Phong không cầm lấy viên Giải Độc Đan kia, Âm Dương Sinh Tử quyết có thể kiểm tra phé phủ của hắn.

- Đi, đi vào trước.

Ngọc Phật đưa viên thuốc kia cho Thiết Hải.

- Không thể đi, nhất định giết chết nó, nó đã ăn thịt thời rồi, chúng ta vừa đi thì nó sẽ liền phá hủy thông đạo.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, tuy rằng lúc này Cự Giải hành động chậm chạp nhưng nhiệt độ trong sơn động rất cao, chẳng mấy chốc nó sẽ khôi phục lại lực hành động.

- Đến, ném nó đi.

Ngọc Phật trầm ngâm một chút rồi nói.

Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải nghe vậy liền phóng Linh khí, xốc Cự Giải lại, ném ra ngoài.

Trước khi ném Cự Giải đi, 13 đã nhảy xuống bên cạnh Tả Đăng Phong, vẻ mặt của nó tươi tỉnh, Tả Đăng Phong thấy vẻ mặt của nó thì cảm thấy hơi xấu hổ. quá Tả Đăng Phong cũng không có trách nó, bởi vì dựa vào một loại động vật lợi hại xen lẫn 12 địa chi để đoán thì 13 cũng có khả năng là một động vật thủ hộ thần bí, mà 13 cũng không phải là nhân vật xông pha chiến đấu.

- Đi thôi.

Ngọc Phất xoay người muốn đi.

- Không được, nó có thể xoay người.

Tả Đăng Phong gọi Ngọc Phật lại.

- Vậy làm sao bây giờ?

Ngọc Phật lộ vẻ khó xử.

- Bẻ gãy chân nó, A Di Đà Phật, thiện tại thiện tại.

Thiết Hải liền hiến kế nhưng mà nói xong phát hiện điều này hơi ác độc nên vội vàng niệm Phật hiệu.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền phóng Huyền Âm chân khí ra đóng băng mấy cái chân lớn của Cự Giải.

- Đến giúp một tay.

Tả Đăng Phong liền gọi, 3 người hợp sức nhưng cũng không ăn thua.

- Không được.

Ngọc Phật lui về phía sau, nàng là phụ nữ, ở nàng xem ra cùng 2 người đàn ông lay động chân của quả thật là bất nhã.

- Dùng, Hộ thủ Kim Giác của cô.

Đột nhiên Tả Đăng Phong nghĩ đến một chuyện.

- Kim Giáp cần Cương thì đeo vào mới có thể đưa ra lực lượng lớn nhất, bình thôi tôi chỉ dùng để mặc làm giáp, không đủ làm tổn thương nó.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

- Cô cứ thử đi.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt thúc giục.

Ngọc Phật nghe vậy liền tháo Hộ thủ Kim Giáp trên tay xuống, sau đó chém về phía cái chân bị đóng băng của Cự Giải, một màn quái dị xuất hiện, chân của Cự Giải liền rút ra. Ngọc Phật thấy thế ngạc nhiên nhủ mày, ra tay liên tục, cuối cùng cắt đứt 2 cẳng, 8 chân của Cự Giải.

- Tại sao lại như vậy?

Về mặt Ngọc Phật tỏ ra ngạc nhiên, hỏi Tả Đăng Phong.

- Đạo lý vạn vật tương sinh tương khắc ở đâu đâu cũng có, trước đây tất cả chúng ta đều sơ sót rồi.

Ngọc Phật thu hồi hồi lại Hộ thủ Kim Giáp.

- Đừng nói nữa, đi nhanh đi.

Thiết Hải ở một bên thúc giục.

2 người nghe vậy liền xoay người rời đi, càng đi về phía trước, mặt đất dưới chân càng khô ráo, điều này nói lên Kim Kê đã chạy ra Kim tháp rất lâu rồi.

Khoảng nửa canh giờ sau, thông đạo cũng đã đến đoạn cuối cùng, phía trên xuất hiện một cái động khẩu hình tròn, không hỏi cũng biết nơi này chính là phía dưới Kim tháp.

Tả Đăng Phong ngừng thần cảm giác, cũng không phát hiện được sự tồn tại của Kim Kê, bất quá hẳn cũng không cảm giác được nguy hiểm gì.

- Tôi đi lên trước.

Tả Đăng Phong mang theo 13 nhảy vào Kim tháp.

Ngọc Phật lo lắng an toàn cho Tả Đăng Phong, liền nhảy lên theo, mà Thiết Hải cũng không cam tâm đứng ở dưới.

Trong Kim tháp vô cùng rộng rãi, là một không gian hình tam giác, đông tây dài ước chừng 5 dặm, nam bắc dài khoảng 3 dặm, chiều cao 30 mấy thước, sườn đông có cầu thang xoay quanh để đi lên trên, bên dưới có vô số hài cốt, dựa vào độ lớn nhỏ của đồng hài cốt kia có thể thấy tất cả đều là hài cốt của Cự Nhân, một số hài cốt đã có màu vàng.

- Đây là một ngôi mộ sao ?

Ngọc Phật quay đầu hỏi tdp.

- Cả cổ thành đều không có nơi Tể tự, nơi này hẳn là một tòa Tể đàn.

Tả Đăng Phong nhận được vài cái xương đùi ở xung quanh, ở cửa ra có bố trí một Chương Nhân pháp đơn giản, miễn cho Kim Kê chạy trốn từ nơi này.

- Kim tháp cao 70 trượng, 1 tầng này cao có 10 trượng, hẳn là còn 6 tầng nữa.
Ngọc Phật ngẩng đầu, tính độ cao.
- Lên thôi.

138. Q.2 - Chương 138: Ứng Với Sao Trời

- Những hài cốt này lúc trước hẳn là được ngâm ở trong nước.
Ngọc Phật đi trước nói.
- Kim Kê sinh ra nhiều hơi nước, có nước cũng không có gì lạ.
Tả Đăng Phong thuận miệng nói.
Rất nhanh 3 người đã tiến vào tầng 2, 3 người lập tức trợn mắt há hốc mồm, tất cả nơi này đều là Kim Ngân Ngọc Thạch, vô số Kim Ngân, các loại dị vật quý hiếm làm bằng Kim Ngân đều nằm ở trên mặt đất.
- Nếu mang toàn bộ những thứ này rời đi, cậu có thể thành lập được một đạo quân.
Ngọc Phật cười nói.
- Rốt cuộc nơi này là địa phương nào?
Tả Đăng Phong nhíu mày.
-Kim mã đăng, kim mã tước, kim oản, kim bôi, mấy thứ này không nên xuất hiện ở nơi này, bởi vì người nơi này không am hiểu kỹ mã, cũng không thể có những đồ vật có giá trị xa xỉ như thế, mấy thứ này rất có thể là chiến lợi phẩm của chiến tranh, cũng có thể là do thiên tử Chu triều ban thưởng cho bọn hắn.
- Ngọc Phật nhìn xung quanh, từ từ mở miệng.
- Có đạo lý.
Tả Đăng Phong gật đầu nói, năm đó Lô quốc từng phái ra Cự Nhân trợ giúp Chu Vũ Vương phạt Trụ, có thể sau này Chu Vũ Vương ban thưởng cho bọn họ.
- Những bảo vật trong mộ phần hoặc là tể đàn tầm thường đều được đặt ở tầng cuối cùng, tại sao những thứ này lại xuất hiện ở tầng thứ 2.
Tả Đăng Phong nhíu mày.
- Không rõ ràng lắm.
Ngọc Phật cũng không thể giải đáp nghi vấn của Tả Đăng Phong.
- A di đà Phật, lão nạp hoá duyên một Bát Vu này (Chén ăn của nhà sư).
Thiết Hải đi lên, cầm lấy một cái chén rồi nhét vào trong lòng.
- Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật thấy thế không hện mà cười, trên thực tế Thiết Hải cũng không phải ham tài, chính là tâm tính còn có chút trẻ con, ở hẳn xem ra cầm chén vàng đi xin ăn thì rất là vui vẻ.
- Đi lên tầng 3, một lát nữa trở về rồi lấy.
Tả Đăng Phong cất bước lên lầu.
- Tiến vào tầng 3, 3 người lại ngây ngẩn cả người, phía Tây là hơn 10 gian nhà tù được đúc bằng Kim loại, nơi này còn có nhiều hình cụ có hình dạng kỳ lạ.
- Kim Tháp này thâm ứng với Bắc Đẩu Thất Tinh.

Ngọc Phật trầm ngâm một lát, sau đó mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền nhìn nàng, nghe nàng tiếp tục giải thích.

-7 tầng của Kim Tháp thăm ứng với Bắc Đẩu Thất Tinh.

-Tầng thứ nhất đối ứng với Phá Quân Tinh trong Bắc Đẩu Thất Tinh, thuộc Thủy, tư nô bộc, chủ công sát phạt, cho nên tầng 1 đều là binh lính.

-Tầng thứ 2 đối ứng với Vũ Khúc Tinh trong Bắc Đẩu Thất Tinh, thuộc Kim, tư tiền tài, chủ tài phú Kim Ngân, cho nên tầng 2 đều là Kim Ngân.

-Tầng thứ 3 đối ứng với Liêm Trinh Tinh trong Bắc Đẩu Thất Tinh, thuộc Mộc, tư hình phạt, chủ Liêm Trinh nhân chính, cho nên nơi này đều là hình cụ.

Ngọc Phật giải thích.

-Tại sao bọn hán lại đem Kim Tháp an bài như vậy?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Mọi người đều biết Bắc Đẩu chủ tử, Nam Đẩu chủ sinh. Người sống đối ứng Nam Đẩu, vong linh ứng đối Bắc Đẩu, đây là phương thức mai táng thường gặp, chẳng qua bố cục của nơi này rất lớn.

Ngọc Phật giải thích.

-Đi, đi lên.

Tả Đăng Phong gật đầu qua sau đó xoay người đi lên.

-May mắn là Kim Kê đã chạy ra ngoài, bằng không khi chúng ta vừa vào đến tầng thứ nhất thì đã bị đám Cự Nhân khổng lồ kia công kích rồi.

Ngọc Phật đi ở phía sau, nói.

-Đều thành xương cốt cả rồi, làm sao lại công kích được?

Thiết Hải tò mò hỏi.

-Trước kia thi thể của đám Cự Nhân kia được ngâm trong Dương Thủy do Kim Kê sinh ra, đều giữ được hoạt tính, nếu như người ngoài xâm nhập vào thì có khả năng làm cho bọn hán bùng tỉnh. Sau khi Kim Kê trốn đi, Dương Thủy liền biến mất, thi thể liền thối rữa thành khung xương. Trên thực tế thì đám Cự Nhân kia làm nhiệm vụ bảo vệ Kim Tháp.

Tả Đăng Phong tiếp lời trả lời.

-Làm sao mà 2 người biết được.

Tả Đăng Phong giải thích làm cho Thiết Hải càng thêm tò mò.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười cười, không có nói gì thêm. Trên mặt đất ở trên bậc thang có 2 dấu chân, toàn bộ đều là của nhân loại, điều này nói lên Kim Kê đã mang theo nam nhân kia đi lên, hơn nữa Kim Kê cũng không có hiện ra nguyên hình.

Tầng 4 đối ứng với Văn Khúc Tinh, toàn bộ nơi này đều được khắc ở trên bia, thẻ tre và giáp cốt, ghi lại toàn bộ Lịch sử của Lô quốc, cũng giống với suy đoán trước đây của Tả Đăng Phong. Người ở đây đều là hậu duệ của Hoàng Đế, mà Cự Nhân là hậu duệ của Xi Vương.

Tầng 5 đối ứng với Lộc Tồn Tinh, nơi này tinh tú nắm giữ số tuổi thọ của con người, đến nơi này không gian đã không còn rộng rãi nữa, ước chừng khoảng 200 trượng. Nơi này có đặt 6 chiếc quan tài màu vàng, dựa theo chiều dài của những chiếc quan tài này thì có thể đoán được bên trong đặt thi thể của con người. Đầu phía Bắc của Kim Tháp có đặt một chiếc quan tài, ở giữa 2 chiếc, phía Nam có 3 chiếc, tạo thành hình tam giác.

-Bên trong quan tài có tồn tại Âm vật nhưng mà cũng không lợi hại.

Tả Đăng Phong chính sắc mở miệng.

Ngọc Phật nghe vậy xoa người đi đến chiếc quan tài đầu tiên, lấy tay mở nắp quan tài lên. Tả Đăng Phong cũng đi tới, phát hiện bên trong là một cây khô nữ tính, dựa theo quần áo và trang sức trên người nữ cây khô này, có thể thấy được năm xưa nàng là một người có địa vị tương đối cao ở Lô quốc, làm cho Tả Đăng Phong không có nghĩ tới chính là mặc dù cây khô này đã khô héo nhưng vẫn có hoạt tính, giờ phút này nó đang từ từ nâng tay phải lên rồi chụp vào Ngọc Phật.

-Chuyện gì thế ?

Tả Đăng Phong quay đầu hỏi Ngọc Phật. Mao Sơn Phái giỏi về thao tác âm hồn, mà Thần Châu phái giỏi về khống chế âm vật, đối với loại vật này, Ngọc Phật chính là người trong nghề.

Ngọc Phật nghe vậy không có nói chuyện, mà là mặt không thay đổi đi về phía quan tài thứ 2, lấy tay mở nắp quan tài lên, trong quan tài là một cây khô nam, cây khô này là Nam giới, tứ chi đã khô cạn, sau khi nắp quan tài được mở lên thì cây khô này cũng lấy tay chụp vào Ngọc Phật. Tả Đăng Phong đi tới chiếc quan tài thứ hai này thì Ngọc Phật cũng đã đi đến chiếc quan tài thứ ba, cây khô trong chiếc quan tài thứ hai này dường như không có hứng thú gì với Tả Đăng Phong, từ từ quay đầu nhìn vào Ngọc Phật, giây phút muốn đứng dậy nhưng mà sinh cơ đã khô kiệt cho nên động tác từ từ mà vô lực.

Ngọc Phật tiếp tục mở hết những nắp quan tài còn lại, Tả Đăng Phong đi ở phía sau quan sát, phát hiện trong quan tài đều là nam tử tráng niên hoặc nữ tử trẻ tuổi, mặc dù là mặc quần áo của người du mục nhưng mà có thể thấy bọn họ đều mang rất nhiều phục sức có giá trị quý, nói cách khác khi còn sống những người này đều có địa vị không thấp.

-Cây khô này không công kích nam nhân.

Tả Đăng Phong nhíu mày, nói với Ngọc Phật.

-Bọn nó công kích tôi cũng không phải bởi vì tôi là nữ nhân.

Ngọc Phật lắc đầu.

-Vậy thì tại sao ?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên.

Ngọc Phật nghe vậy không có nói chuyện mà móc ra một ống trúc xanh biếc đưa cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cầm lấy ống trúc, đâm cây khô trong quan tài lập tức đưa ngón tay về phía hắn.

-Khi còn sống bọn hắn bị loại cổ độc này mà chết.

Ngọc Phật nói.

-Bên trong là gì?

Tả Đăng Phong lắc lắc ống trúc.

-Đồng Mệnh cổ, là một loại cổ độc đồng quy vu tận, người thi thuật lấy tóc của mình để luyện chế, phạm là trúng loại Cổ độc này thì sinh tử của người thi thuật cùng với người trúng độc được trói buộc vào nhau.

Ngọc Phật nghiêm mặt, nói.

-Loại Cổ độc này là do Thần Châu phái các cô nghĩ ra sao?

Tả Đăng Phong ho

-Không phải, Thần Châu phái không có dùng độc thuật, là tôi nghiên tập bí truyền độc thuật của Miêu Cương.

Ngọc Phật lắc đầu.

-Có thể độc thuật mà các cô dùng là do người của Dung quốc truyền lại.

Tả Đăng Phong nói.

-Đây là tự nhiên, bất quá loại Đồng Mệnh cổ này dùng tóc của bản thân để luyện chế, người khác nhau thì độc tính của Đồng Mệnh cổ khác nhau cho nên chúng nó không có khả năng cảm nhận được Đồng Mệnh cổ trong lòng của tôi, trừ phi...

Nói đến đây, Ngọc Phật nhú mày lắc đầu.

-Trừ phi cái gì?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Trừ phi người thi triển Cổ độc này có quan hệ huyết thống với tôi.

Ngọc Phật chính sắc mở miệng.

-Lúc trước ở trong sơn động phía ngoài trần pháp tôi đã phát hiện được người của Dung quốc có lưu lại rất nhiều dụng cụ Độc vật, bởi vậy có thể thấy được bọn họ cũng đã vào trần pháp này, nói cách khác lúc nơi này cũng không có bị người của Dung quốc đầu độc. Trên quan tài của 6 người này đều có khắc tên, bọn hắn đều không mang họ Cơ, quần áo sau khi chết lại được mai táng một cách xa hoa như thế, nói lên bọn hắn là quý tộc, cho nên tôi suy đoán những người này là người chủ trì của Đô thành bên ngoài, sau khi trúng độc bọn hắn mới được mang vào đây, người hạ Độc có thể chính là chủ nhân của chiếc Phượng Trầm mà tôi đưa cho cô, nếu như vậy thì cô chính là hậu duệ quý tộc của Dung quốc rồi.

Tả Đăng Phong cẩn thận phân tích.

-Vậy thì có phải cậu nên gọi tôi là một tiếng Kim Ngọc công chúa không?

Ngọc Phật cười nói.

-Cô muốn thì tôi sẽ gọi cô là Kim Ngọc Mãn Đường, những người này làm sao đây?

Tả Đăng Phong bĩu môi.

-Bọn hắn sớm chết rồi, sợ dĩ còn động đây là bởi vì Cổ độc còn sót trong cơ thể bọn hắn, không cần quan tâm.

Ngọc Phật xoay người đi về phía bậc thang ở phía Đông.

Tầng 6 là Cự Môn tinh, chủ Thổ, chủ thị phi thiện ác tầng này không gian càng lộ vẻ nhỏ hẹp, bên trong chất một đồng mai rùa, rùa ở thời cổ đại được coi là vật cát tường, ngoài ra mai rùa còn là linh vật mà người xem bói hay dùng, cái này dùng để xem bói tự nhiên là mất linh rồi, cái gọi là phi thiện ác chẳng qua cũng là suy nghĩ của người thời đó mà thôi.

Tả Đăng Phong cũng không có ở trong này quá lâu mà liền nhanh chóng lên tầng 7, phát hiện nơi này bố trí giống như một khuê phòng, giờ phút này Kim Kê biến thành một nữ tử ngồi ở trên giường, khuôn mặt bình tĩnh nhìn đám người Tả Đăng Phong.

Khóa thứ nhất trong Bắc Đẩu Thất Tinh chính là Tham Lang Tinh, Tinh chủ này đào hoa, nói cách khác đây chính là một khóa sắc tinh, Kim Kê làm thư, biến thành nữ tử vô cùng yêu mị, thâm ứng Tinh Thần, bất quá hiện tại nó biến thành nữ tử lại khác xa so với nữ tử nó biến trước kia, lúc này vẻ yêu mị trên người nó tăng lên mấy lần.

3 người xếp thành một hàng ngăn chặn đường đi, Kim Kê không thể trốn, bất quá Tả Đăng Phong cũng chưa động thủ, hắn chỉ biết tìm được 6 lại động vật Âm chúc mới có thể làm cho Tả Đăng Phong hồi hồn nhưng hắn không biết cách dùng 6 loại động vật Âm chúc này.

139. Q.2 - Chương 139: Nội Đan Của Kim Kê

- Hiện ra nguyên hình đi.

Do dự thật lâu, cuối cùng Tả Đăng Phong mới mở miệng.

Nữ tử nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn một cái, vẻ mặt hơi hoảng sợ nhưng vẫn chưa mở miệng nói chuyện.

- Hiện nguyên hình làm gì, cậu muốn vật lông của nó sao?

Kim Kê không có mở miệng, Thiết Hải đã nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy liếc Thiết Hải một cái, trước kia hắn nói cho vui, không ngờ Thiết Hải tưởng là thật.

- Nó không hiểu lời cậu nói, cậu nói nó hiện nguyên hình làm gì?

Ngọc Phật nhìn Tả Đăng Phong.

- Tìm được Kim Kê rồi, tiếp theo thì nên làm gì đây?

Tả Đăng Phong lúng túng nhìn Ngọc Phật, trước kia hắn không để ý đến một vấn đề quan trọng, đó là sau khi tìm được 6 loại động vật Âm chúc thì nên xử lý chúng nó như thế nào.

- Cậu không biết sao?

Ngọc Phật nghe vậy dở khóc dở cười.

- Không biết.

Tả Đăng Phong bắt đầu xoa tay.

- Vậy phải làm sao đây?

Ngọc Phật nhún mày.

- Bắt đã rồi nói sau.

Tả Đăng Phong chuẩn bị động thủ.

Nhưng vào lúc này, Kim Kê kia mở miệng nói một câu, Ngọc Phật nghe liền hiểu nó muốn nói gì, lập tức dịch lại cho Tả Đăng Phong:

- Nó đồng ý giao nội đan rong người nó ra, nhưng nó muốn chúng ta làm một việc.

Tả Đăng Phong vậy, trong lòng vui vẻ, hắn biết Nội đan trong động vật là nơi chứa nhiều tinh hoa, bởi vậy có thể thấy được 6 Nội đan trong 6 loại động vật Âm chúc chính là mấu chốt để có thể cải tử hồi sinh.

- Nói nghe thử.

Tuy vui mừng nhưng Tả Đăng Phong không có biểu hiện ra mặt.

Kim Kê nghe vậy, không đợi Ngọc Phật phiên dịch, lập tức nói ra cái gì, Ngọc Phật nghe vậy liền lộ vẻ khó xử.

- Có phải nó muốn để chúng ta mang theo nam nhân này rời đi không?

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào một nam nhân đang tỏ ra sợ hãi nằm ở trên giường.

- Nó không cao thượng như vậy, nó nói không có nội đan thì nó không có năng lực tự bảo vệ, nó hy vọng chúng ta có thể cam đoan nó và nam tử này sống sót ở trong này.

Ngọc Phật nói.

- 2 người điên rồi a, tại sao lại nói chuyện với một con chim nhỏ.

Về mặt Thiết Hải tỏ ra nghi hoặc nhìn 2 người Tả Đăng Phong, Ngọc Phật.

- Để nó phun ra Nội đan, tôi sẽ giúp nó giết hết quái vật ở nơi này.

Tả Đăng Phong cũng không để ý đến Thiết Hải.

Ngọc Phật do dự một lát, xoay người phiên dịch, Kim Kê nghe vậy lại nói một câu gì.

- Nó nói nếu nó phun ra Nội đan thì nó sẽ không nói chuyện tiếp được với chúng ta, hỏi chúng ta còn có điều gì muốn hỏi.

Ngọc Phật dịch lại.

- Có phải 6 loại động vật Âm chúc đều có thể biến thành người.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi hỏi.

- Nó nói 12 địa chi cũng không thể biến thành người, nó cũng không có thể, nó làm chúng ta sinh ra ảo giác, ngoài nó ra thì không có địa chi nào có được năng lực này.

Ngọc Phật hỏi rồi dịch lại.

- Rốt cuộc các người cũng tỉnh ngộ rồi, Đạo thuật của Đạo gia cũng không bằng thần thông của Phật hiệu, ta có thể nắm rõ chân tướng.

Thiết Hải lại nói leo, Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật nói chuyện với một con chim, điều này làm cho hắn cảm thấy quái dị.

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Thiết Hải liếc mắt một cái, trên thực tế người này có thể không bị mê hoặc cũng không phải bởi vì Phật hiệu cao thâm, mà bởi vì hắn điên rồi.

- Hỏi nó thử, chủ động phun ra Nội đan cùng móc ra Nội đan, có chỗ nào khác biệt không?

Tả Đăng Phong trầm giọng đặt câu hỏi. Kim Kê này chủ động phun ra Nội đan nhưng chỉ sợ 5 loại động vật Âm chúc còn lại cũng sẽ không phối hợp như vậy.

Ngọc Phật dịch ra, Ngọc Phật vừa mới dứt lời, vẻ mặt Kim Kê liền lộ vẻ sợ hãi, nhanh chóng há mồm phun ra một Nội Đan màu vàng, đưa cho Diệp Phàm. Nó nghĩ là Tả Đăng Phong muốn động thủ lấy Nội đan.

Tả Đăng Phong cầm lấy Nội đan, phát hiện rằng Nội đan này cũng nhỏ như hạt đầu, Linh khí tràn đầy, cầm lên thì nhẹ hơn nhiều so với hoàng kim, ngoài ra trong đó còn có nhiều tơ máu.

- Tại sao nó đưa ra Nội đan rồi mà tôi còn cảm giác được nó là một nữ tử.

Tả Đăng Phong cất nội đan vào hộp sắt.

- Nó biến sắc rồi, thành hoa rồi.

Thiết Hải đưa tay chỉ.

- Đi thôi.

Tả Đăng Phong gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

3 người đi trước, Kim Kê cùng nam nhân nhất gan kia đi sau, 13 cũng không có địch ý gì với Kim Kê, cũng không có hứng thú gì, chỉ nhìn xem vài lần rồi đi theo Tả Đăng Phong.

Lúc đi ra, Kim Kê luôn ngả nghiêng lão đảo, Tả Đăng Phong thấy vậy liền nghĩ tới Kim Kim không thể thấy vật vào ban đêm, Ngọc Phật có lòng của nữ nhân nên lên đỡ lấy nó.

Tới tầng 2, Tả Đăng Phong dừng lại, dùng áo choàng lấy đi 10 cân kim ngọc sau đó mới đi theo mọi người.

Đại môn ngoài Kim Tháp đã bị biến dạng, Kim Kê thấy được cảnh tượng thê thảm của Cự Giải, cũng không đánh lòng. Tả Đăng Phong thấy thế liền cùng Ngọc Phật và Thiết Hải xốc Cự Giải lên, con của nó năng lực sống lại, không bao lâu liền có thể mọc chân, ngày sau nó ở đây sẽ bảo hộ cho Kim Kê cùng với nam tử kia.

Đi ra ngoài đã là nửa sáng, Thiết Hải mang theo nam nhân kia còn Ngọc Phật mang theo Kim Kê, Tả Đăng Phong mang theo vô số châu báu rồi cùng 13 trở lại thành cổ.

- Nó rất nhẹ, không đến 50 cân (25kg hiện giờ), cảm thấy nó là một nữ tử.

Ngọc Phật nhìn vào đôi nam tử đang trở vào thạch lâu.

- Thế giới này có nhiều điều lạ, may mắn là chỉ có mình nó làm cho con người sinh ra ảo giác, bằng không thì mấy động vật Âm chúc còn lại cũng sẽ giống như nó.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào thực vật trong rừng gỗ mà Thiết Hà tìm kiếm.

- Không bao lâu nữa trận phù sẽ trở lại màu đỏ, chúng ta mau thực hiện lời hứa, nếu không bọn hắc sẽ khó sống ở trong này.

Ngọc Phật nói.

Tư Đồ Thần gật đầu.

Vài ngày sau, 3 người đã đem trống Quỷ Long, sửa lại cầu treo, sau đó liền sát phát đi thứ gây ran guy hiểm.

Lại vài ngày nữa, trận pháp đã khôi phục lại màu đỏ, lúc nào cũng có thể rời trận nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không có sốt ruột rời đi. Lần này bởi vì có vận khí tốt nên hắc mới tìm được Trận phù, trên thực tế là cũng không phá trận mà vào, Cô Hư Pháp Thập Nhị Chương vẫn không tìm thấy dấu vết, cho nên Tả Đăng Phong vẫn một mực tự hỏi nên làm như thế nào mới tạo thành Trận pháp, ngày sau khi đối mặt với Ngũ Xử trận pháp, cũng không có khả năng dựa vào vận khí nữa.

- Hư Pháp Thập Nhị Chương vẫn không có một chút quy tắc nào, cho dù là nhìn thấu trận pháp thì những chỗ khác cũng không thể suy rộng ra được, hay là chúng ta ra trước đi.

Ngọc Phật đi đến bên cạnh Tả Đăng Phong, ôn nhu mở miệng.

- Tiến vào trận là dựa vào vận khí, tiến vào Kim tháp cũng dựa vào vận khí, không phải lúc nào vận khí của tôi cũng đều tốt như vậy.

Tả Đăng Phong mờ mịt lắc đầu.

- Xe đến trước núi ắt có đường, đi thôi, đã vài ngày rồi 13 chưa ăn cái gì.

Ngọc Phật chưa tay chỉ vào 13 bên cạnh rừng gỗ.

Tả Đăng Phong nghe vậy thu hồi suy nghĩ gập gập đầu, mang theo rừng gỗ rồi đi đến Thạch lâu, để lại 2 trận phù xuất trận, 3 người liền lập tức rời khỏi cổ thành, đi về phía Nam.

- Con chim lớn kia không thể nào rời khỏi đây, tại sao cậu lại lưu lại 2 tảng đá. nguồn .com

Thiết Hà quay đầu hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy lắc đầu, không trả lời vấn đề này.

3 người rời khỏi một buổi tối, ra khỏi trận pháp, Thiết Hà mang theo 13 đi trước, Ngọc Phật và Tả Đăng Phong đi ở đằng sau, trong lòng Tả Đăng Phong có nhiều nghi hoặc nên cũng rất ít nói chuyện.

Hắn một mực tự hỏi trận phù trong Kim tháp, trước đây 3000 năm tòa Kim tháp này cũng còn là Thạch tháp, Thạch tháp tự nhiên là không thể dùng để bố trí Ngũ Hành đại trận. Cực hạn của Ngũ Hành đại trận chính là đem một mắt trận giấu trong chính trận pháp đó, vào không được trận thì sẽ không thể nào tìm được mắt trận, liền không thể phá trận, như thế trận pháp đó sẽ trở thành tử trận. Nhưng mà lúc bố trí trận pháp, Kim tháp vẫn là Thạch tháp, Thạch tháp thuộc chước Thổ, Thổ là chi nguyên trong Ngũ Hành, không thể làm mất trận.

Nếu như mất trận chính là Kim Kê thì cũng không đúng, bởi vì tuy rằng Kim Kê có thể cuốn hút những sự vật xung quanh nhưng mà cũng không thể ảnh hưởng quá phạm vi 300 dặm, ngoài ra kiến trúc ở trong thành đều là do Khương Tử Nha bày trận, sở dĩ nói như vậy là bởi vì tòa Thạch tháp này được dựng lên tại ngã tư đường, phía Tây Nam bị phong bế, chỉ có thể đi ở đường ở phía Đông Nam. Trong những tòa thành thị bình thường thì cũng không có ai xây một Thạch tháp ngay giữa ngã tư, nói cách khác mất trận cũng chính là tòa Thạch tháp còn lại này, nhưng những tảng đá kia không thể nào là mất trận, đó chính là một tử lộ.

Ban đêm mùa đông rất lạnh, sau khi đi được 200 dặm thì Thiết Hà dừng lại, nhóm lửa sưởi ấm.

Lúc này Tả Đăng Phong ngồi mê man bên đống lửa, lúc nào cũng trầm tư, qua một lúc lâu cũng không có kết quả, cuối cùng chỉ có thể thở dài nhìn bầu trời đêm, lúc này đã hơn 9h đêm. Bắc Đẩu Thất Tinh đã

xuất hiện ở phía Đông Bắc trên bầu trời, lúc này nhìn lên bầu trời, Tả Đăng Phong đột nhiên nắm được một manh mối nhỏ, qua một lúc lâu, cuối cùng hắn đã thông hiểu.

- Thì ra là thế, Khương Tử Nha thật lợi hại.

Tả Đăng Phong phát ra lời cảm thán từ đáy lòng.

- Nói nhanh lên.

Ngọc Phật nghe vậy liền hỏi.

140. Q.2 - Chương 140: Càn Khôn Bên Trong Áo Bào

-Kim Tháp được phân làm 7 tầng, mỗi tầng đều đối ứng với một cái gì đó trong Bát Đẩu Thất Tinh, mục đích làm như vậy chính là mượn dùng Bát Đẩu Thất Tinh để đem Kim tính trên người Kim Kê khuếch tán ra khắp nơi, bao trùm ra xa hơn. Ngoài ra, các các triều đại của TQ khi thay đổi cũng không có những tòa tháp cao hình tam giác, sở dĩ Kim Tháp bên trong tòa thành cổ được kiến tạo thành hình tam giác cũng là có thâm ý sâu sắc, tòa Kim tháp này có 3 mặt, cửa thành đối diện ngoảnh về phía Nam, Đông Bắc cùng Tây Bắc là mặt phẳng nghiêng. 4 mùa Bát Đẩu Thất Tinh trên bầu trời đều có vị trí khác nhau, nhưng mà bất kể ở đâu Bát Đẩu Thất Tinh cũng đều di chuyển đến phía Đông Bắc và Tây Bắc, đều có thể đối ứng với 2 mặt phẳng nghiêng của Kim tháp này, dùng cái này để có thể khuếch tán tính Kim của Kim Kê.

Tả Đăng Phong nói ra phân tích của mình.

-Ý của cậu nói là 7 tầng trong tòa Kim Tháp kia đều là do Khương Tử Nha tự an bài.

Ngọc Phật cái hiểu cái không.

-Đúng, khi đi vào trong Tháp, tôi cảm thấy trong này có cái gì đó loạn loạn, Kim Ngân trong tầng 2 đều ném loạn lên, vàng là thứ quý nhất, ít nhất là phải được bày đặt ra nhưng mà bọn hắn lại không làm điều này nói lên lúc trước có thể là bọn hắn quá vội vàng nên không lấy ra. Còn thì thể trong 6 cổ quan tài kia cũng Điều này nói lên nơi này được dựng lên là bởi vì để bố trí trận pháp, căn bản không phải là nơi tế đàn hay lăng mộ gì cả.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt mở miệng.

-Tại sao phải làm vậy?

Ngọc Phật gật đầu, hỏi.

-Bởi vì trước đây tòa Kim tháp này chính là một Thạch tháp, Thạch tháp không thể bày trận, hắn chỉ có thể sử dụng phương thức cảm ứng Thiên Nhân để mở rộng tính Kim của Kim Kê, dùng cái này để hợp với những thuộc tính Thủy Hỏa Mộc Thổ giấu diếm bên cạnh hợp thành trăn, cũng chính là bởi vì tiếp thụ lấy cảm ứng của Bát Đẩu Thất Tinh, tính Kim của Kim Kê mới có thể được khuếch tán rộng ra như vậy. Nó căn bản không có bản lãnh biến một tòa Thạch tháp thành Kim tháp.

Tả Đăng Phong nói.

-Còn nữa, sở dĩ đại môn của Kim tháp được đúc nóng là bởi vì Khương Tử Nha sợ sẽ có người trong lúc vô tình phá đi trận pháp, bởi vì khi trận pháp vừa mới được bố trí thì thời gian phá đi trận pháp cũng rất ngắn, cách thức phá trận cũng vô cùng đơn giản. Tùy tiện đem một thứ gì đó trong tháp mang ra, thì toàn bộ trận pháp liền xuất hiện lỗ hổng, bất quá bây giờ mang đi cũng không hề gì, bởi vì Kim Kê đã biến Thạch tháp thành Kim tháp. Bây giờ đại thể của Kim tháp đã có thể duy trì trận pháp đầy đủ, hiện tại cho dù giết đi Kim Kê thì trận pháp cũng không có bị phá đi.

Tả Đăng Phong bổ sung.

-Tôi hiểu được, Kim Kê là Âm tính chôn nên đối ứng với chủ tử Bát Đẩu Thất Tinh, nếu là Dương tính thì cũng sẽ đối ứng với chủ sinh Nam Đẩu Lục Tinh rồi.

Ngọc Phật liền hiểu ra.

-Đúng, Kim Kê chính là Tham Lang Tinh ứng với Tinh vật bị giam trong tháp, cho dù Kim Kê là chim cũng chỉ có thể ở trên cao tuyệt đối sẽ không chạy ở dưới chỗ thấp, cho nên theo thói quen nó sẽ ở tầng 7 trong Kim tháp, dù vậy Khương Tử Nha vẫn không yên lòng. Khương Tử Nha liền nắm lấy linh tính của loài chim là thức đứng ở trên ngọc thạch, vì thế mà hắn liền bố trí một ngọc sàng ở tầng 7, lúc trước nếu rải ở trên tầng 7 vài hạt gạo thì có thể được an toàn hơn rồi.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Cậu nói có lý, chẳng qua nếu như là nó thích đứng ở trên cao thì tại sao nó còn có thể chạy trốn nữa?

Ngọc Phật hỏi.

-Bên trong tháp không có đồ ăn, đói quá sẽ chạy ra ngoài, tên gia hỏa này lúc trước cũng đói quá nên mới chạy thoát ra.

Tả Đăng Phong đưa tay sờ đầu 13.

-Cậu vừa nói Kim Kê là Tham Lam Tinh ứng với tinh vật bị giam trong Tháp, Tham Lam Tinh là một mệnh có tính tham lam và hay thay đổi, sở dĩ Kim Kê chạy trốn chết cũng không bỏ lại nam tử kia điều này nói lên nó là một người lưu luyến tình cảm nam tử, mặc dù nó có thể mê hoặc chúng ta là bởi vì Kim tháp ứng với Bắc Đẩu Thất Tinh, Bắc Đẩu Thất Tinh tăng thêm tính Kim cho nó đồng thời cũng tăng lên tính tham lam và hay thay đổi trong người của nó, trước khi nó vào Kim tháp thì cũng không thể khiến người ta sinh ra ảo giác.

-Đúng, nó chỉ là một địa chỉ Âm tính, sẽ không có năng lực kia, trước đây khi 13 chế trụ 12 địa chỉ thì nó cũng không thấy vật nào làm nó sinh ra ảo giác.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Những điều chúng ta phân tích ra cũng không có ích gì, bởi vì những điều này đều xảy ra ở trong trận, vào không được trận thì sẽ không phát hiện được những thứ này.

Ngọc Phật cười khổ.

-Nơi này thật là một tử trận, bất quá địa phương khác sẽ không có trận pháp tương tự như thế nào bởi vì trong Ngũ Hành chỉ có Hệ Kim là hệ thích hợp làm mắt trận để ẩn hình nhất, ngoài nó a Ngũ Xử trận pháp cũng không phải là ẩn hình, hơn nữa cũng không phải là không thu hoạch được gì, ít nhất là tôi có thể suy ra độ nông sâu của Khương Tử Nha, còn có thể thông qua cách hắn bố trí trận pháp mà nghĩ đến phong cách hành sự của hắn.

-Cậu cảm thấy Khương Tử Nha là người như thế nào.

Ngọc Phật cười hỏi.

-Là một người đáng sợ, tôi không phải là đối thủ của hắn.

Tả Đăng Phong nói thật, tuy rằng hắn tự tin nhưng cũng không cuồng ngạo.

-Lời này không giống với tác phong của cậu a.

Ngọc Phật mở miệng.

-Tôi sẽ không nâng cao người khác cũng sẽ không hạ thấp bản thân mình, Khương Tử Nha lý giải trận pháp đã đạt đến lô hỏa thuần thanh, tiện tay thì có thể bố trí ra một trận pháp, tựa như Giá Xử trận pháp, đối với hắn mà nói thì hắn chỉ suy nghĩ một chút thôi, mà tôi thì trầm tư cả 3 4 ngày mới phát hiện ra manh mối trong đó, đây là chênh lệch.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt mở miệng.

-Người này đích thật là có tài năng, quỷ thần khó lường.

Ngọc Phật gật đầu, Tả Đăng Phong có thể nhìn thấy được sự chênh lệch, điều này làm cho Ngọc Phật cảm thấy an tâm, bởi vì khinh địch thường dễ toi mạng.

-Nếu Khương Tử Nha lợi hại như 2 người nói như vậy thì cũng không đợi đến lúc 78 tuổi mà cưới vợ a.

Thiết Hải mở miệng, khinh thường.

Thiết Hải vừa nói thốt xong, Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật liền bật cười.

-Khương Tử Nha là một thần thoại trong truyền thuyết Phong Thần, làm không tốt, Khương Tử Nha sẽ làm hại đến người trong Đạo môn mà thôi.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Ta biết, thế gian này làm gì có thần tiên.

Thiết Hải nghe vậy thì gật đầu, hấn tin Phật nên không tin thế gian này tồn tại thần tiên.

-Người điên lời nói cũng điên.

Ngọc Phật nghe vậy liền nhú mày, nàng là người tu đạo, cho nên cũng không cho rằng có Phật tổ hay Bồ tát... (Đoạn này động chạm đến 2 nhà Đạo – Phật nên mình không dịch)

Thiết Hải nghe vậy lập tức muốn mắng lại, Tả Đăng Phong nhìn thấy không đúng vội vàng nói sang chuyện khác.

-Minh Tịnh đại sư, tăng nhân Thiếu Lâm tự đều là người từ bi nhân ái, lúc thiên tai không nên cứu giúp nạn dân nghèo, tôi sẽ bố thí cho quý tự một ít tiền nhang đèn, làm phỉn ông mang về.

Tả Đăng Phong cầm lấy chiếc rương gỗ, cầm lấy hơn 10 cân hoàng kim rồi đưa cho Thiết Hải.

-A di đà Phật, lão nạp tạ ơn Tả thí chủ, Phật tổ sẽ phù hộ cho cậu.

Thiết Hải thấy thế vội vàng chấp tay đọc Phật hiệu, cảm ơn Tả Đăng Phong.

-Đại sư khách khs rồi.

Tả Đăng Phong cười cười.

-Tôi không cần.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong đang lựa đồ, biết hấn muốn inh một ít.

-Đạo quán của Thần Châu phái các cô giống như chuồng bồ câu, trở về xây lại đi, lần này đi tu sửa sẽ mất vài ngày, lần sau có manh mối còn phải làm phỉn cô nữa.

Tả Đăng Phong cúi đầu, lựa đồ cho Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu cười, cũng không có từ chối hảo ý của Tả Đăng Phong.

Sau đó, Tả Đăng Phong liền đưa cho Ngọc Phật, Ngọc Phật cũng cầm lấy.

-Thả ra Thanh phù, rất nhanh tôi sẽ đến.

Ngọc Phật lấy một ống trúc ra đưa cho Tả Đăng Phong.

-Cho ta một ít, ta cũng muốn đi.

Thiết Hải thấy thế vội gơ tay ra đòi.

Tả Đăng Phong thấy thế không đợi Ngọc Phật mở miệng liền đứng lên kéo Ngọc Phật đi về phía Đông.

-Không nên đưa cho hấn, nơi chúng ta đến quá nguy hiểm, không thể liên lụy đến vị cao tăng từ bi trong Phật môn này được.

Tả Đăng Phong chớp mắt vài cái với Ngọc Phật.

-Việc chúng ta làm liên quan đến an nguy trong thiên hạ, để cho hấn làm cũng có thể làm cho hấn tích lũy công đức.

Ngọc Phật cùng phối hợp diễn trò với Tả Đăng Phong.

-Hấn đã lớn tuổi rồi, thể lực không bằng người trẻ tuổi a.

Tả Đăng Phong không nhịn được mà nở nụ cười.

-Mau đưa cho ta, ta sẽ đi theo, mau đưa ta cái ống trúc.

Thiết Hải không nhịn được, lắc mình đến trước Ngọc Phật.

Ngọc Phật thấy Thiết Hải đã trúng kế liền đưa ống trúc cho Thiết Hải.

-Không tệ.

Thiết Hải cầm lấy ống trúc rồi nhét vào trong người.

-Rốt cuộc là áo choàng của cô còn cất bao nhiêu thứ nữa.

Tả Đăng Phong nhú mày đánh giá Ngọc Phật, tuy rằng ống trúc mà Ngọc Phật đưa không lớn nhưng mà cũng khá là nhiều, tổng cộng nàng đưa ra 5 6 cái rồi.

-Bên trái để độc được cùng phù chú, những thứ đã dùng để ở bên phải.

Ngọc Phật nghe vậy, mở áo bào ra.

Tả Đăng Phong vừa thấy lập tức trợn mắt há hốc mồm, trong áo bào của toàn là những túi nhỏ, lớn nhất chỉ có mấy tấc, túi này còn nhỏ hơn ngón tay, ở bên trong đều là đồ nhỏ.

-Mấy thứ này nặng bao nhiêu.

Tả Đăng Phong hỏi.

-81 túi này cũng nặng không quá 3 4 cân, mà cậu xem áo choàng hay xem thứ khác.

Ngọc Phật khép áo choàng lại.

-Là cô chủ động mở ra.

Tả Đăng Phong cười đắc ý.

-Thiết Hải đi rồi, không tốt, hắn mang theo 13 rồi.

Ngọc Phật không thấy Thiết Hải và 13 đâu thì liền nóng nảy.

-Cái gì?

Tả Đăng Phong nghe thế vội quay đầu lại, phát hiện Thiết Hải lặng yên không tiếng động mang theo 13 rồi đi được vài dặm rồi.

-Hắn không từ mà biệt chỉ là muốn mang theo 13, cậu còn không mau đuổi theo.

Ngọc Phật vội thúc giục.

-Không cần đuổi theo, qua một lát thì hắn sẽ mang 13 trở lại.

Tả Đăng Phong nở nụ cười xấu xa, trộm mèo cũng không giống với trộm khỉ a.

Ngọc Phật nghe vậy cảm thấy nghi hoặc, bất quá cũng không có hỏi thêm.

Quả nhiên, qua một lát Thiết Hải liền trở lại.

-Ta dẫn nó ra ngoài tìm thức ăn, thế mà nó lại cào ta.

Thiết Hải cười cười hạ xuống mặt đất, tay vuốt lên vết máu trên trán, 13 nhân cơ hội này nhảy xuống chạy tới bên cạnh Tả Đăng Phong.

-Người này cực kỳ ngang tàng, không nghe lời.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Lão nạp đi trước, A di đà Phật.

Thiết Hải lúng túng nói một câu rồi xoay người bỏ đi.

-Gần tới cuối năm rồi, cậu muốn đi nơi nào?

Ngọc Phật hỏi.

-Đem bán mấy thứ này kiếm tiền, sau đó nghỉ ngơi vài ngày.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào rương gỗ.

-Nếu cậu không chê Miêu Cương thì có thể đến làm khách tại Thần Châu phái.

Ngọc Phật mời.

-Thứ tốt đều cho cô rồi, đừng có đánh chủ ý vào những vật còn lại nữa, mau đi đi.

Tả Đăng Phong cười cười rồi vác lấy rương gỗ.

Ngọc Phật nghe vậy cười cười, không có kiên trì mời, nàng biết Tả Đăng Phong sẽ không đi.

-Tôi đi đây, lần sau sẽ mang theo Cửu nhi đến làm bạn với 13.

Ngọc Phật lẳng không.

-Cô tuyệt đối đừng dẫn nó đi, 2 đứa này như chó với mèo, lúc trước khi ở khách điểm thì bọn nó thiếu chút nữa đánh vỡ đầu nhau rồi.

Tả Đăng Phong vội vã ngẩng đầu hô lớn.

Ngọc Phật nghe vậy bật cười, vận chuyển Linh khí, đi về hướng Nam.

141. Q.2 - Chương 141: Mao Sơn Gặp Ngụy

Thiết Hải và Ngọc Phật trước sau rời đi. Bên đồng lửa lúc này chỉ còn Tả Đăng Phong và 13. Tả Đăng Phong chỉ lên vai mình, 13 liền phóng người lên vai hắn rồi ngồi xuống. Tả Đăng Phong chờ nó ngồi vững liền đề khí bốc người phi thân về phía Đông.

Chuyến này có nguy nhưng không hiểm, thuận lợi lấy được nội đan của kim kê. Theo lý thì Tả Đăng Phong có lẽ phải vui mừng mới phải, nhưng thực tế thì hắn không thể nào vui cho nổi. Trận pháp do Khương Tử Nha bày ra quá mức huyền diệu, khó lòng chỉ dựa vào 1 góc này của trận pháp để suy đoán ra những góc khác.

Khi xuống núi, Tả Đăng Phong tạm thời nghỉ lại ở 1 thị trấn nằm dưới chân núi. Sau đó không lâu hắn dẫn theo 13 nhằm thẳng thành phố Hợp Phì - tỉnh An Huy. Nơi này là thủ phủ của giới thương buôn Huy Châu, mà Tả Đăng Phong thì cần phải bán đi 1 số thứ trong rương gỗ.

Sở dĩ gọi là “cửa ải cuối năm” (cuối năm phải trang trải nợ nần) là vì người tá điền và người vay mượn tiền cần phải trả cho địa chủ và người cho vay địa tô và số tiền đã mượn trước cuối năm. Người ta cũng hay nói “cho dù đói kém liên miên, nộp tô trả nợ không quên hồi người ! ”, vì vậy mới gọi là “cửa ải cuối năm”.

“Cửa ải cuối năm” đối với những bá tính nghèo khổ quả thực là ngày khốn khổ khốn nạn. Nhưng cho dù có khốn khổ thế nào thì năm cũ cũng sắp qua, chỉ còn vài ngày nữa là tới ngày “cửa ải cuối năm”. Tiểu viện của đám nhà giàu giăng đèn kết hoan, hương vị của tết nhất cũng đã lan toả từ đầu làng đến cuối xóm.

Nhìn dòng người qua lại tấp nập trên đường, trong lòng Tả Đăng Phong dâng lên 1 cảm giác mất mát rất mãnh liệt. Những cô bé cậu bé còn nhỏ tuổi tay cầm theo xâu kẹo hồ lô cười tíu tíu đuổi theo nhau cũng khiến Tả Đăng Phong lưu luyến không muốn rời đi. Nếu Vu Tâm Ngữ giờ vẫn còn sống thì chưa biết chừng hắn đã được làm cha rồi. Tả Đăng Phong tuy dần được mình trước nữ sắc, nhưng hắn không thể dần được bản năng làm cha ẩn sâu thẳm trong lòng hắn. Khi gặp phải những đứa bé quần áo rách rưới, hắn đều đứng lại tặng ổi đứa 1 đồng đại dương rồi sau đó nhìn chúng vui vẻ tíu tíu chạy đi.

Tốc độ đi đường của Tả Đăng Phong cũng không nhanh. Phải 2 ngày sau hắn mới tới thành phố Hợp Phi - tỉnh An Huy, thủ phủ của giới thương buôn Huy Châu. Những quán cầm đồ vẫn mở cửa như thường lệ. Trên thực tế thì thời gian mỗi dịp “cửa ải cuối năm” là giai đoạn phát tài của họ.

Tả Đăng Phong tìm được một tiệm cầm đồ tên là “Kim Trạch Cửu Châu”. Bảng hiệu của tiệm cầm đồ này nghe cũng khá kêu, có ý ban ân huệ tỏa khắp mọi chúng sinh. Nhưng quy mô của bọn họ quả thực rất lớn. Cửa tiệm này cao tới tầng lầu, được xây dựng bằng gỗ. Bốn phía đều có 3 cửa chính, dùng để tiếp đãi khách hàng từ giàu đến nghèo. Tả Đăng Phong không chút do dự đi vào cửa phía Đông.

Ở đây không có quầy hàng mà chỉ có một 1 cái bàn lớn dùng để tiếp đón khách hàng, và bốn cái ghế thái sư cùng 1 chiếc bàn hế ra bàn bát tiên. Ở phía Đông là 1 quán gia mắt đeo kính tay đang bận gảy đàn tính. Bên trong còn có một cậu học việc còn non choẹt đang quét tước vệ sinh.

Tả Đăng Phong vừa vào cửa, vị quán gia đeo kính đã phát hiện ra hắn. Y đứng lên dặn dò cậu học việc:

-Quý khách tới cửa, mau mang trà Đại Hồng Bào lên mời khách.

-Đại Hồng Bào đắt ngang bạc trắng, nếu tôi không cầm đồ thì chẳng phải là ông lỗ vốn rồi sao?

Tả Đăng Phong đi tới đặt rương gỗ lên bàn bát tiên. Đại Hồng Bào vốn là đặc sản của vùng Phúc Kiến, thời xưa còn được xưng là “trà cống phẩm”, giá cả đắt đến cắt cổ.

-Buôn bán không thành nhưng cái tình vẫn phải có. Dâng trà mời khách vốn là lễ tiết bắt buộc.

Lão quán gia để sổ sách sang 1 bên rồi tới kéo ghế cho Tả Đăng Phong ngồi. Sau khi nhìn thấy 13 cũng đi vào, lão khó tránh được sự ngạc nhiên. Sau khi trầm ngâm 1 hồi, lão tỏ ra giật mình, tay run run kéo ra 1 chiếc ghế khác.

-Khó trách việc làm ăn của các ông lại tốt như vậy, ông nhìn mấy thứ này rồi đánh giá xem giá trị của chúng ra sao.

Tả Đăng Phong ngồi xuống ghế thái sư rồi đưa tay mở ra rương gỗ. 13 thì nhảy xuống ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế còn lại rồi xoay người ngồi ngay ngắn.

-Không vội. Dám hỏi cao đánh quý tánh của quý khách?

Lão quán gia chấp tay vái khi hỏi, đồng thời cũng đưa mắt nhìn qua mấy thứ trong rương gỗ.

-Tả.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

-Thứ cho lão hủ mắt kém, lúc trước lại không nhận ra Tả chân nhân.

Lão quán gia thở dài.

-Ông khách sáo quá! Tôi cũng không phải đạo sĩ.

Tả Đăng Phong xua tay nói. Lúc trước thái độ ngạc nhiên và đôi tay run run khi kéo ghế lúc lão quán gia nhìn thấy 13 đã chứng tỏ lão nhận ra được thân phận của hắn nên Tả Đăng Phong cũng không lấy làm bất ngờ. Cái tên “Tần Bào” cùng với 5 vị Huyền Môn Thái Đẩu sớm đã được người đời biết tới.

Đúng lúc này, trà đã được đưa lên. Lão quán gia lập tức dặn dò cậu học việc đi đóng cửa lại, sau đó kêu thêm hai lão quán gia khác tới để phụ giúp việc kiểm kê đồ vật. Những đồ vật trong rương gỗ vốn rất tạp nham. Lúc trước khi ở trong cổ thành, Tả Đăng Phong cũng vớt được không ít thứ tốt; trong kim tháp hắn lại khoắng thêm 1 mớ. Mấy thứ đồ bằng vàng bạc kim khí hắn tặng cho Thiết Hải, những đồ vật bằng ngọc tinh xảo thì tặng cho Ngọc Phật, còn lại những thứ đồ linh tinh thì đang đặt ở trong rương gỗ.

Tả Đăng Phong ngồi trên ghế thái sư để nhăm nháp Đại Hồng Trà. Hắn vô cùng yên tâm giao việc kiểm kê và định giá của mấy thứ đồ vật này cho bọn họ vì hắn biết buôn bán rất trọng chữ tín. Chỉ có những thương buôn có tín nghĩa tốt mới được người ta tin cậy.

Đại Hồng Trà ngâm qua 3 lần nước thì cậu học việc tới đổi lá trà mời. Đang lúc cậu ta còn đang loay hoay đổi lá trà thì từ hậu đường đi tới 1 người thanh niên bận áo bào đi tới. Tuổi của người này cũng xấp xỉ Tả

Đặng Phong. Mấy vị lão quần gia đang kiểm kê đồ vật của Tả Đặng Phong khi nhìn thấy y bèn đứng dậy hành lễ rồi lên tiếng:

-Thiếu đông gia.

-Bỉ nhân Tôn Phụng Hiếu! Sớm nghe đại danh của chân nhân, nay mới có duyên diện kiến, đúng là may mắn.

Người thanh niên nhân đi tới trước mặt của Tả Đặng Phong rồi khom người chấp tay thi lễ.

-Thiếu đông gia khách sáo quá.

Tả Đặng Phong vội xua tay cười nói. Trang phục trên người và cách ăn nói của người này cho thấy y là người được giáo dục theo phong cách truyền thống.

-Tất cả đồ vật do Tả chân nhân đem tới đều phải tính đúng giá, không được thu 20% tiền lãi.

Người thanh niên nói với mấy vị lão quần gia.

-Có việc muốn nhờ sao?

Tả Đặng Phong nhú mồm mở miệng.

-Chân nhân pháp nhãn như thần. Bỉ nhân không dám nói dối để che mắt ngài. Sớm nghe chân nhân pháp thuật cao thâm huyền bí, hôm nay sở dĩ bỉ nhân mạo muội mở lời quả thực có chuyện muốn nhờ.

Người thanh niên khẽ giọng nói.

-Nói nghe xem.

Tả Đặng Phong thuận miệng trả lời. Đại khái trước đó hắn đã thử tính toán. Mấy thứ này chỉ ít cũng đáng giá 3000 lượng vàng, 20% tiền lãi tức là 5,6 trăm lượng vàng, nhưng y lại không lấy 1 xu.

Người thanh niên thấy Tả Đặng Phong hoà hoãn như vậy bèn khẽ nói chuyện mà y muốn nhờ. Quả thực người thanh niên này là ông chủ ở đây. Mấy lão quần gia sở dĩ vẫn còn gọi y là thiếu đông gia bởi vì cha y chỉ mới chết được mấy hôm, nên trong thời gian ngắn mấy người họ còn chưa thay đổi được cách xưng hô. Thật ra thì chuyện cũng rất đơn giản. Lão chủ quỹ ba ngày trước vì bệnh nặng mà châu trời. Trong khi linh cữu được đặt ở linh đường chờ an táng thì tự dừng 1 nha hoàn trong phủ lại nói là bởi vì khi sinh thời, lão làm ăn thất đức, nên sau khi xuống âm phủ đã bị trừng phạt rất nặng, cần phải thỉnh đạo sĩ phái Mao Sơn tới lập đàn làm pháp sự giúp lão tiêu tai giải nạn. Đám con cháu tuy cũng cảm thấy nửa tin nửa ngờ, nhưng các cụ cũng có câu “thà rằng tin là có chứ không thể không tin” nên con cháu lão vội vàng sai người thỉnh tới 1 bị đạo sĩ phái Mao Sơn. Đạo sĩ mở miệng đòi tới 300 lượng vàng. Chút tiền ấy đối với Tôn gia mà nói cũng chỉ giống như sợi lông trên chín con trâu, nhưng Tôn Phụng Tiên vẫn luôn cảm thấy tên đạo sĩ này có vấn đề, cho nên y muốn thỉnh Tả Đặng Phong tới xem xét xem tên này có phải là Mao Sơn đạo sĩ thật hay là không.

-Người đó đang ở đâu?

Tả Đặng Phong nghe xong bèn mỉm cười gật đầu. Chuyện này y chỉ cần phẩy tay cái là xong, cũng chẳng phải là chuyện khó khăn gì.

-Đang ở linh đường của tiên phụ. Thật lòng thì đám con cháu giống như bỉ nhân được hưởng phúc ăm của tiên tổ, kế thừa gia nghiệp, dù bỏ ra 300 lượng vàng cũng không đáng làm phiền đến tiên giá của Tả chân nhân. Nhưng tiên phụ lúc sinh thời vốn là người hiền lành, lúc mở cửa làm ăn buôn bán chưa bao giờ ức hiếp 1 ai, lại còn xây cầu đắp đường, làm nhiều việc thiện. Nhưng nha hoàn này lại nói là tiên phụ lúc còn sống là người thất đức, mà tên đạo sĩ đó cũng dèm pha mấy câu. Y nói nếu để người ngoài biết được chuyện này, chuyện làm ăn của bốn tiệm bị thiệt hại cũng chỉ là chuyện nhỏ, làm nhục danh dự của tiên phụ mới là chuyện lớn.

Người thanh niên giải thích.

-Nhưng anh lo lắng có khi tên Mao sơn đạo sĩ kia là thật nên cũng không dám đại đột đi đắc tội với hắn. Vì thế anh mới nhờ tôi ra mặt để làm rõ thật giả.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Chân nhân minh giám, quả thực là như vậy. Vị đạo nhân này cũng là do chúng tôi vô tình gặp ở trên đường chứ không phải là người được thỉnh tới từ Mao Sơn.

Người thanh niên nhân gật đầu nói.

-Anh dẫn tôi đi xem 1 chuyến.

Tả Đăng Phong buông chén trà đứng lên nhìn qua 13 rồi nói:

-Mày không cần đi, cứ đợi ở đây là được.

13 nghe vậy bèn gật đầu.

-Mau dâng trà cho tiên trưởng.

Tôn Phụng Tiên thấy vậy vội vàng dặn dò cậu học việc. Y chưa từng thấy con mèo nào lại biết gật đầu cả.

-Nó không uống trà, chỉ cần cho nó chút nước là được rồi.

Tả Đăng Phong nhắc tay tỏ ý bảo Tôn Phụng Tiên dẫn đường.

Một lát sau, hai người rời khỏi cửa hàng đi tới đại viện ở đằng sau. Đây là 1 mảnh sân trong rộng kinh người, phía trước là lầu cao dùng cho việc buôn bán còn ở phía sau, phía Tây đang mở rộng cửa. Mảnh sân được chia thành trước và sau. Tiền viện là nơi ở của đám nha hoàn hạ nhân, còn hậu viện là nơi nghỉ ngơi của chủ nhân và gia quyến. Linh cữu của lão chủ quỹ được đặt ở đại sảnh của hậu viện. Sau khi bước vào linh đường, hai bên của linh đường được bày 1 loạt ghế thái sư. Những chiếc ghế này được chuẩn bị cho những người thân bằng cố hữu gần xa tới cúng tế.

Lúc này trong linh đường có mấy người phụ nữ còn đang đốt tiền vàng mã. Ở phía Tây có 1 đạo nhân trung niên đầu đội đạo quan, trên người bận đạo bào. Nghe được tiếng bước chân, y mở mắt nhìn thoáng qua Tôn Phụng Tiên và Tả Đăng Phong, sau đó nhắm mắt lại nhắm hai mắt lại để làm ra vẻ cao thâm.

Tả Đăng Phong trước đó đã tới Mao Sơn mấy lần nên hẳn cũng nhìn thấy trang phục của Mao sơn đạo nhân. Trang phục và kiểu tóc của vị đạo nhân này quả thực giống đạo sĩ Mao Sơn như đúc. Nhưng trên người y lại không có 1 chút tu vi linh khí nào nên Tả Đăng Phong chỉ vừa mới vào cửa đã nhận ra y chỉ là 1 tên đạo sĩ giả mạo. Ngoài ra Tả Đăng Phong cũng từng theo Kim Châm làm pháp sự. Cho dù đích thân Kim Châm tới làm pháp sự thì y cũng chỉ thu nhiều lắm là 200 lượng vàng. Vị đạo trưởng này lại há mồm đòi tới 300 lượng vàng. Y quả thực ra giá có chút quá cao.

-Đạo trưởng là đạo nhân của phái nào?

Tả Đăng Phong đứng tựa vào quan tài rồi cười hỏi vị giả đạo sĩ này.

-Vô Lượng Thiên Tôn! Không dấu thí chủ, bản đạo là đạo nhân phái Mao Sơn đạo nhân.

Vị đạo sĩ giả này đã nói hớ ngay câu đầu tiên. Đạo sĩ không gọi những người tục gia là thí chủ mà chỉ có hòa thượng mới gọi như vậy.

-Dám hỏi đạo trưởng trưởng giáo của Mao Sơn là ai?

Tả Đăng Phong cũng không lập tức vạch mặt y vì hẳn thấy được quần áo bên trong của vị đạo sĩ này cũng rách nát như giẻ lau. Cuộc sống thường ngày của y có lẽ cũng vô cùng đói kém.

-1 trong 5 Huyền môn thái đấu – Kim Châm chân nhân.

Vị đạo sĩ giả lại lòi đuôi cáo. Kim Châm là biệt hiệu của Đỗ Thu Đình, giống như Tàn Bào là biệt hiệu của Tả Đăng Phong vậy. Sau lưng y gọi như thế thì được, nhưng ngay trước mặt lại xưng hô như vậy thì rất vô phép, vi phạm lễ nghĩa của 1 người môn nhân với trưởng giáo.

-Dám hỏi cao thọ của đạo trưởng? (Cao thọ dùng để hỏi tuổi của 1 người 1 cách trang trọng)

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-43 năm có lẽ.

Sắc mặt của vị đạo sĩ giả mạo này tuy có vẻ trang nghiêm, nhưng y sơ hở chổng chát, ngay cả đạo lý ” người tu đạo không được hỏi tuổi” cũng không biết.

(“Đạo bất ngôn thọ” là 1 cấm kỵ của Đạo giáo. Dù là đạo sĩ xuất gia tu hành, ẩn cư sơn lâm hay tu đạo tại gia cũng rất kiêng kỵ chuyện mọi người hỏi hạn tuổi của mình. Tư tưởng nền tảng của Đạo giáo là truy cầu trường sinh bất lão, vì thế nên chẳng biết ngày nào tháng nào mới có thể đạt đạo thành tiên, cho nên khi nói chuyện với nhau, người ta cấm được hỏi ngày sinh tháng đẻ cùng tuổi tác của người tu đạo để tránh phạm huý. Ngoài ra còn có cấm kỵ ” Đạo bất triều bái”, có nghĩa là người tu đạo ngoại trừ việc quỳ lại trước linh cữu của cha mẹ và sư phụ ra thì cấm không được quỳ bái trước bất cứ 1 người đã chết nào khác vì tư tưởng của Đạo giáo là trọng sinh khinh tử, tránh né âm khí)

-Đạo trưởng! Ngài đường xa tới đây cũng không dễ dàng! Chủ nhân nơi này sẽ tặng ngài 10 đồng đại dương để cảm tạ.

Tả Đẳng Phong bình tĩnh nói.

-Anh là người phương nào mà dám hoài nghi bản đạo! Bản đạo là đệ tử chính thống Mao sơn Mật tông.

Đạo sĩ giả mạo giận dữ đứng dậy nói.

-Tả chân nhân, ngài chắc chứ?

Tôn Phụng Tiên thấy thần sắc nghiêm túc của vị giả đạo sĩ bèn cảm thấy lo lắng vì sợ Tả Đẳng Phong sẽ đổ oan cho y.

-Nhìn thấy chưa. Đây là kinh điển chính thống của Mao sơn chúng ta, chỉ có đệ tử chính tông như bản đạo mới có.

Vị đạo sĩ giả mạo móc ra từ trong ngực 1 quyển sách cũ nát ve vẩy trước mặt của Tả Đẳng Phong .

-Người anh em, nghe khẩu âm của anh chắc hẳn anh là người Giang Tô. Anh đường xa tới đây nên tôi cũng khoong muốn vạch mặt anh , nhưng người anh tự mình là thông minh đồng thời cho rằng người khác đều là kẻ ngu. Những thứ khác tôi không cần phải nói cho anh biết, chỉ nói tới chuyện người đời đều biết Mật tông và Hiển tông là 2 nhánh của Phật giáo thế mà anh lại đem cách phân chia của Phật giáo áp dụng lên đạo gia. Anh không sợ Tam Mao tổ sư hạ phàm kiểm chuyện với anh sao.

(Tam Mao tổ sư là xưng hô của Mao Doanh trong 3 anh em Mao Doanh, Mao Cố và Mao Trung đã chứng đạo thành tiên ở triều Hán, và cũng là tổ sư của phái Mao Sơn. Đạo giáo gọi họ là Đại Mao quân - Mao Doanh, Trung Mao quân – Mao cố và Tam Mao quân– Mao Doanh. Lực ảnh hưởng của họ trong Đạo giáo rất lớn.)

Tả Đẳng Phong thuận miệng cười nói.

-Anh rốt cuộc là ai?

Vị đạo sĩ giả mạo lớn tiếng đặt câu hỏi.

-Tôi gọi Kim Chân một tiếng đại ca, ông ta cũng gọi tôi 1 tiếng người anh em.

Tả Đẳng Phong xoay người bước ra ngoài.

-Người đâu, đưa hẳn 10 đồng đại dương rồi tống cổ hẳn đi. Còn nữa, canh gác nghiêm ngặt Tiểu Thụ cho ta.

Tôn Phụng Tiên hô lên với đám hạ nhân trong viện.

-Mày gọi anh xưng em với tên Hán gian! Mày cũng chẳng phải thứ tốt lành đâu.

Đạo sĩ giả mạo thấy sự tình bại lộ bắt đầu thở hổn hển chửi tục.

-Anh nói ai là Hán gian?

Tả Đẳng Phong lạnh lùng quay đầu nhìn y.

-Kim Châm là hán gian. Chuyện y giúp đám quỷ NB đã bị lộ,hiện nay có mười mấy môn phái đang thảo phạt phái Mao Sơn. Mà nếu thực sự là anh em của y sao lại không tới hỗ trợ?

Đạo sĩ giả mạo không nề nang gì nói.

-Lập tức nói ra tất cả những gì mà người biết, nếu không ông đây giết người!

Tả Đăng Phong đưa tay bóp chặt cổ đối phương!

142. Q.2 - Chương 142: Bản Tâm Bất Muội

Tả Đăng Phong trong lúc nguy cấp đã vô thức sử dụng thân pháp? Tôn Phụng Tiên chỉ thấy kịp trước mắt hắn có 1 cái bóng nhoáng lên. Khi y lấy lại tinh thần thì y phát hiện Tả Đăng Phong đã bóp chặt lấy cổ của người đạo sĩ giả mạo rồi đẩy y tới góc tường.

Những nữ quyến trong Tôn gia đều xuất thân từ gia đình giàu có nên chưa từng chứng kiến cảnh tượng này. Nhưng mặc dù bọn họ cảm thấy rất kinh ngạc nhưng không ai phát điên gào thét gì cả mà tất cả chỉ đưa mắt nhìn Tôn Phụng Tiên, chờ người đứng đầu cái nhà này quyết định.

-Đỡ hai vị phu nhân về phòng.

Tôn Phụng Tiên sai người đỡ nữ quyến, sau đó đi ra dặn dò hạ nhân đang đứng gác ở trước cửa linh đường:

-Mau chạy tới nói cho các vị quản gia bảo họ mau chót kiểm kê và định giá đồ vật cho nhanh, sau đó đổi thành kim phiếu.

Tuy rằng Tả Đăng Phong đang ở nổi nóng, nhưng hắn vẫn lấy làm khâm phục trước sự bình tĩnh và cơ trí của vị thiếu đông gia trẻ tuổi này. Lúc này mặt của tên đạo sĩ giả mạo đỏ tới mang tai , đầm đìa lung tung. Tả Đăng Phong lúc này mới nhớ ra mình đã dùng sức quá nhiều khiến y chẳng nói được. Y nghĩ tới đó bèn nhisu mây buồn tay. Tên đạo sĩ vừa có thể hít thở được đã ho khan liên tục, thần sắc trở nên khủng hoảng.

-Tôi là Tả Đăng Phong, anh Mao kể lại hết đầu đuôi câu chuyện cho tôi.

Tả Đăng Phong nghiêm túc nói.Sở dĩ y nói ra tên họ của mình là để cho đối phương không dám nói xạo.Người trong giang hồ đều biết nói Tả Đăng Phong là 1 người tà ác, thiện ác sát phạt chỉ trong một ý niệm.

-Chuyện Kim Châm làm việc cho người NB bị phát hiện, Mao Sơn phái lúc này bị rất nhiều đạo sĩ bao vây, nghe nói là muốn thanh lý môn hộ.

Đạo sĩ giả mạo vội vã trả lời. Y quả thực có nghe qua tên tuổi của Tả Đăng Phong. Y thực sự rất lo sẽ chọc giận hắn.

-Kể lại chi tiết hơn đi.

Tả Đăng Phong nhíu mày quát lớn. Trước đó hắn khi hắn mời Ngọc Phạt hỗ trợ thì Ngọc Phạt đã từng nói Kim Châm không ở phái Mao Sơn. Kim Châm đang rời khỏi đó vào thời gian nào thì không ai biết,nhưng có 1 điều có thể khẳng định, suy đoán của hắn lần đó không sai. Tin đồn Kim Châm giúp người NB phá trận đã bị đồn thổi ra ngoài.

-Mấy ngày gần đây có tới mấy trăm đạo sĩ đang vây chặt lấy phái Mao Sơn.Họ nói là muốn giết đi Kim Châm. Đám đạo sĩ thật bị bao vây chẳng thể rời núi. Mấy người chúng tôi đều là những thôn dân sống dưới chân núi, mà những người thỉnh làm pháp sự cũng đều là đám người giàu có, vì thế chúng tôi mới giả mạo đạo sĩ mong kiếm miếng cơm...

-Anh dám gạt tôi sao.

Tả Đăng Phong lạnh lùng cắt lời vị đạo sĩ giả mạo. Danh tiếng nghĩa hiệp của Kim Châm được đồn đãi xa gần, nhưng chuyện y bị uy hiếp phải giúp đỡ đám người NB cũng không thể nào dẫn đến chuyện có nhiều người tới bao vây phái Mao Sơn như vậy. Quan trọng hơn là trong thiên hạ cũng chỉ có mấy người giết được Kim Châm Đỗ Thu Đình.

-Đạo gia, tôi nói thật đó! Chuyện này vốn đã được truyền đi khắp nơi, chẳng lẽ ngài còn chưa biết sao.

Ánh mắt độc ác của Tả Đăng Phong khiến cho đối phương toàn thân run rẩy.

Tả Đăng Phong nghe xong lại tiếp tục nhíu mày. Thời gian gần đây hắn 1 mực lưu lại trên núi, vì thế bên ngoài xảy ra chuyện gì hắn thực sự cũng không biết.

-Người bao vây quanh phái Mao Sơn là ai?

Tả Đăng Phong trầm ngâm 1 lát sau đó lại hỏi thêm 1 câu. Tuy rằng chuyện này rất kỳ lạ, nhưng hắn cũng không phải là người dễ tin.

-Đều là đạo sĩ cả. Dựa theo màu sắc trang phục trên người thì họ là 2 nhóm người khác nhau. Nghe nói họ đều tới từ Giang Tây.

Đạo sĩ giả mạo không dám giấu diếm gì cả.

Đạo sĩ giả mạo vừa trả lời thì Tả Đăng Phong biết ngay là y không hề nói láo. Hắn cũng rất nhanh ý thức được tính nghiêm trọng của chuyện này. Mọi người đều biết phái Mao Sơn là 1 chi nhánh của Chính Nhất giáo, mà tổ đình(đất tổ) của Chính Nhất giáo là Long Hồ sơn vùng Giang Tây. Nói 1 cách chính xác hơn thì Long Hồ sơn có thể xem là người lãnh đạo trực tiếp của phái Mao Sơn. Đám đạo sĩ còn lại chắc là đạo nhân ở Các Tọa sơn. Cát Hồng là tổ sư của giáo phái này. Các Tọa Sơn và Mao Sơn là hai chi nhánh lớn nhất của Chính Nhất giáo. Chúng và đất tổ Long Hồ sơn hợp xưng tam đại phù lục chính tông của Chính Nhất giáo.

Chương giáo của 3 môn phái Long Hồ sơn, Các Tọa sơn, Mao sơn lần lượt được môn nhân trong giáo phái gọi là thiên sư, địa sư, nhân sư. Ngoài ra chương giáo của Long Hồ sơn còn có 1 danh hiệu khác. Đó chính là giáo chủ của Chính Nhất giáo. Tình hình hiện nay xem ra là lão đại dẫn theo lão nhị đem binh tới nhà của lão tam để hỏi tội. Cấp dưới phải nghe lệnh cấp trên,nên chuyển mang binh lần này cũng có tiếng. Phái Mao Sơn lần này phiền phức to rồi.

Không, chuyện không chỉ dừng lại ở mức hỏi tội,bởi vì nếu muốn đem binh tới hỏi tội cũng chẳng cần phải vây chặt lấy Mao Sơn. Không biết chừng họ định thanh lý môn hộ cũng nên.

-Anh làm sao để thông đồng với nha hoàn lừa gạt tiền tài của Tôn gia.

Trong lòng của Tả Đăng Phong đang rất loạn, nhưng hắn cần phải tập trung tinh thần để xử lý vụ việc trước mắt.

-Chân nhân minh giám! Tôi đâu có biết cô ta đâu. Cô ta nói gì thì tôi chỉ hòa theo thôi, chứ đó không phải là ý của tôi.

Đạo sĩ giả mạo vội vàng giải thích.

-Nói thật đi! Là ai sai khiến anh làm vậy. Nói láo sẽ bị chết đấy.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói.

-Có người tới kiếm tôi. Y và nha hoàn kia cùng 1 giuộc, còn tôi thì chẳng dính dáng gì tới họ. Là hắn, chính là hắn , là cái tên quét rác đó.

Đạo sĩ giả mạo chỉ tay vào 1 người đàn ông đang đứng quét rác trước tiền viện.Trên đời này quả thực có quỷ hồn, nhưng chúng rất ít khi quấy phá ai. Phần lớn đều là con người giả trò làm bậy.

-Tổng cổ hắn đi thôi.

Tả Đăng Phong xoay người rời khỏi linh đường. Tôn Phụng Tiên là người đứng ra xử lý mọi chuyện.

Trở lại cửa tiệm phía Đông, mọi người còn chưa kiểm kê xong. 13 còn đang ngồi trên ghế thái sư,trên bàn đang đặt 1 chén nước sạch. Tả Đăng Phong đặt chén nước xuống đất, 13 lập tức nhảy xuống uống nước.Nó tuy đang ngồi trên ghế, nhưng lúc ăn cơm uống nước nó cần phải cúi đầu mới làm được.

Tả Đăng Phong ngồi trên ghế thái sư suy tư. Hắn đang suy nghĩ có nên giúp đỡ Kim Châm hay không. Nếu bình tĩnh suy nghĩ thì nếu như không xảy ra chuyện này thì hắn cũng chẳng sẵn lòng tới phái Mao Sơn. Có 3 nguyên nhân : 1 là năm đó Kim Châm đã từng lừa hắn , mà Tả Đăng Phong rất khó tha thứ cho người nào lừa gạt hắn. Hai là quan hệ giữa hắn và Ngọc Phật. Tuy rằng quan hệ giữa hai người cực kỳ thuận

khuyết, nhưng hấn cũng rất khó đối mặt với Kim Châm. Ba là Kim Châm quả thực đã giúp đỡ đám quỷ NB, mà Tả Đăng Phong rất ghét người NB.

Những nguyên nhân này khiến cho Tả Đăng Phong bắt đầu dần chán sinh lòng bỏ cuộc. Nhưng các cụ có câu ” quá tam ba bận”, hấn nghĩ ngại mãi cuối cùng vẫn quyết định ra tay cứu viện. Nguyên nhân cũng có 3 nguyên nhân : Thứ 1, Kim Châm là người dẫn hấn tới trận pháp. Cho dù động cơ của y thế nào nhưng bản chất thì y vẫn có ân giúp hấn. Thứ 2, Tả Đăng Phong vì chuyện của Ngọc Phật mà cứ cảm thấy có lỗi với Kim Châm. Tuy rằng hấn cũng không cho Ngọc Phật cơ hội, nhưng Kim Châm quả thực đã không còn cơ hội tiến tới với Ngọc Phật. Thứ 3, và cũng là nguyên nhân quan trọng nhất. Kim Châm hiện nay đã trở thành Hán gian trong mắt của mọi người. Không ai chịu giúp y. Ngân Quan mặc dù có quan hệ cá nhân rất tốt với y nhưng hấn cũng không thể đứng ra giúp đỡ y. Vì Ngân Quan là trưởng giáo của phái Toàn Chân, nếu y ra tay sẽ can thiệp vào chuyện nội bộ của Chính Nhất giáo, mà chuyện này là chuyện tối kỵ. Ngọc Phật càng không thể giúp đỡ Kim Châm vì Thần Châu phải cũng phụ thuộc vào Chính Nhất giáo. Nàng không thể dĩ hạ phạm thượng , vì nếu nàng làm vậy sẽ khiến giáo phái của mình gặp tai ương.

Hiện nay chỉ có hấn là người thích hợp nhất. Hấn là người cô độc, chẳng thuộc về bất cứ giáo phái nào, hơn nữa hấn cũng có quan hệ cá nhân với Kim Châm nên hành vi cứu viện của hấn cũng chỉ mang tính cá nhân. Có thể giữ được vị trí trưởng giáo của phái Mao Sơn cho Kim Châm hay không thì hấn cũng chẳng quan tâm, nhưng dù có chuyện gì xảy ra hấn phải giữ được tính mạng cho y.

Tôn Phụng Tiên rất nhanh xử lý xong xuôi chuyện ở hậu viện. Y chạy tới tiền sảnh bồi tiếp hấn. Thấy Tả Đăng Phong đang nhũu mày trầm tư y cũng không dám quấy rầy hấn. Sau thời gian nhâm nhi 1 chung trà nhỏ, việc kiểm kê cũng đã hoàn tất. Tổng giá trị của đồng vật tạp nham trong rương là 3800 lượng vàng, chia làm 4 tấm kim phiếu, mỗi tấm đều có đóng dấu của giới thương buôn Huy Châu.

Tả Đăng Phong sao khi cầm lấy kim phiếu bèn cáo từ. Tôn Phụng Tiên đã sớm chuẩn bị xong giấy mực, y khấn khoảng cầu xin Tả Đăng Phong ghi mấy chữ.

Tả Đăng Phong đương nhiên hiểu mục đích của y. Trong thời loạn thế này, có thể dính tí hương thơm của Huyền Môn Thái Đấu thì chẳng có đám giặc cướp nào dám tới quấy phá. Thậm chí ngay cả quân đội cũng phải nhượng bộ 3 phần. Người trong đạo môn muốn lấy đầu của ai chẳng khác gì như lấy đồ trong túi, rất khó để phòng bị.

Cuộc làm ăn lần này Tôn Phụng Tiên chẳng lời được xu nào nên Tả Đăng Phong cũng không thể khiến y bị bẽ mặt do đó hấn tiện tay cầm lấy chiếc bút lông viết lên 4 chữ “Bất Muội Bản Tâm” (Tấm lòng ngay thẳng). Hấn không đề lạc khoản vì hấn biết Tôn Phụng Tiên nhất định sẽ lo nốt phần còn lại, bởi vì nếu không thêm tên tuổi của Tàn Bào thì sẽ chẳng ai sợ cả.

Tôn Phụng Tiên thấy Tả Đăng Phong thực sự để lại mấy chữ khiến y mừng rỡ như điên. Y còn đích thân đưa tiễn. Pháp thuật của Tàn Bào cao thâm khó lường, vừa chính vừa tà. Đề từ của hấn so với mấy vị Huyền Môn Thái Đấu khác còn có tác dụng hơn nhiều. Trong mắt của Tôn Phụng Tiên thì chữ của Tàn Bào không chỉ có thể làm đám người xấu phải khiếp đảm mà còn có thể tránh quỷ trừ tà.

Tuy rằng rương gỗ đã trống không nhưng Tả Đăng Phong đã quen với việc đeo nó trên lưng rồi.

Mới đi được vài dặm về phía Đông, Tả Đăng Phong đã nghe được tiếng pháo nổ lốp đốp. Y chỉ biế cười khổ. Thương nhân đúng là thương nhân, không bỏ qua bất cứ 1 cơ hội nào để đánh bóng tên tuổi của mình. Có lẽ chưa cần đến ba ngày thì tất cả mọi người sẽ đều biết chuyện họ đã có 1 vụ làm ăn với Tàn Bào.

Khoảng cách từ Hợp Phì tới Trấn Giang còn chưa tới 500 dặm. Tới chỗ không người Tả Đăng Phong lập tức đề khí bùng người bay lên không trung rồi nhanh chóng phóng đi. Trong lòng y lúc ấy cũng đang tính y sẽ phải tỏ ra thế nào khi gặp Kim Châm. Sau khi cân nhắc, Tả Đăng Phong quyết định không nhắc tới chuyện trước kia Kim Châm đã lừa hấn. Coi như bạn thân lâu ngày gặp mặt. Sau lần này, đôi bên chẳng ai nợ ai, ân tình cũng hết, hấn sẽ không bao giờ quay lại nơi này nữa.

Tả Đăng Phong không hề nghỉ chân mà cứ chạy 1 mạch. Khoảng 1h chiều y tới chân núi Mao Sơn. Quả nhiên quanh chân núi Mao Sơn có rất nhiều đạo nhân và đạo cô, màu sắc của đạo bào trên người cũng không giống nhau. Trong đó đạo sĩ vận đạo bào màu xanh, sau lưng thêu hình bát quái năm màu, ở trung tâm của hình bát quái là hình thái cực đen trắng chắc là Long Hồ sơn Chính Nhất phái . Các đời Long Hồ

sơn đều được triều đình phong thưởng, có khi là tiền tiếp thu triều đình đích phong thưởng, có khi là có được thưởng rất nhiều tiền. Vì thế cho nên đạo bào của bọn họ rất nổi bật khiến cho người ta phải chú ý. Mặc trên người đạo bào được may vội vàng bằng tay chắc hẳn là đạo nhân của Các Tào sơn. Các Tào sơn thịnh hành tiết kiệm, làm việc cũng hay hạ mình, rất ít khi đi lại trên chốn giang hồ, bởi vậy ít người biết. Thế nhưng giáo phái này có thể sánh vai với Chính Nhất và Mao Sơn hợp xưng tam đại chính tông phù lục phái thì chắc chắn tu vị ở phương diện phù lục của họ phải đạt đến độ đẳng phong tạo cực.

Đạo sĩ cũng phải tuân theo 1 chế độ đẳng cấp cực kỳ nghiêm khắc. Muốn phán đoán địa vị của 1 đạo sĩ thì cách đơn giản nhất là nhìn xem y đội đạo quan gì. Đạo sĩ Chính Nhất và Toàn Chân đội trên đầu đạo quan có đẳng cấp cao nhất – Phù Dung quan. Không phải bậc đại đức thì không thể đội. Thứ hai là Ngũ nhạc quan, chỉ những người chứng đạo mới có thể đeo. Bình thường nhất là hoàng quan, môn nhân chịu theo giới luật của Đạo giáo đều có thể đeo. Đạo sĩ dưới chân núi có già có trẻ, nhưng ai cũng đội Ngũ nhạc quan. Không cần hỏi cũng biết đây đều là những cao thủ có chút thành công trong đạo thuật của hai phái.

Nhưng Tả Đăng Phong cũng không để những người này vào mắt. Hắn biết 2 vị chứng giáo của Long Hồ sơn và Các Tào sơn mới là cao thủ mà hắn phải đối mặt. Chứng giáo của Mao Sơn bị xếp cuối trong các vị chứng giáo của Chính Nhất giáo. Nhưng thiên sư và địa sư cũng không được xếp loại dựa trên tu vị đạo thuật mà chủ yếu căn cứ vào vai vế và cách định danh cố định giữa các chi nhánh. Hay nói cách khác tu vị của chứng giáo Long Hồ sơn và Các Tào sơn cũng chưa chắc đã cao hơn Kim Châm.

Dưới chân núi cũng không có ai rảnh rỗi tới nhìn. Thần sắc của những đạo nhân đang bao vây Mao Sơn cũng rất ung dung thoải mái. Nhưng khi nhìn thấy Tả Đăng Phong và 13 tới gần, bọn họ đã không còn giữ được thần sắc ung dung như vậy nữa. Đạo nhân mặc trên người đạo bào cũ nát, quái miêu ở trên vai, tuổi tác cũng còn khá trẻ. Những đạo nhân này chỉ trong nháy mắt đã đoán ra được thân phận của người vừa tới.

Tả Đăng Phong chẳng thèm liếc nhìn những đạo nhân này mà lạnh lùng nhìn đường lên núi.

143. Q.2 - Chương 143: Chính Nhất Thiên Sư

Chỉ một lát sau, Tả Đăng Phong đã tới trước cửa đạo quan. Xung quanh đạo quan cũng bị bao vây bởi rất nhiều đạo nhân. Cửa đạo quan lúc này đang mở rộng, mấy trăm đạo nhân của Mao Sơn đang ngồi xếp bằng ở trong viện. Khi Tả Đăng Phong vừa vào cửa thì đã có một đạo nhân mới tu đạo được 1 năm định xông lên cản lại, nhưng y lại bị một đạo nhân trung niên ngăn lại. Nghé con không sợ hổ là vì nó không nhận ra sự đáng sợ của con cọp, nhưng trâu già thì biết con cọp không phải là động vật dễ chọc vào.

Đi vào trong viện, Tả Đăng Phong phát hiện thần sắc của đám đạo nhân Mao Sơn đang rất mệt mỏi, đủ thấy họ đã ngồi xếp bằng ở chỗ này rất lâu rồi. Khi nhìn thấy Tả Đăng Phong, những đạo nhân đều tỏ vẻ mừng rỡ. Họ nhận ra Tả Đăng Phong và biết quan hệ giữa hắn và chứng giáo Đổ Thu Đình cũng khá tốt.

Tả Đăng Phong đi thẳng tới chính điện. Trong chính điện đang ngồi từ trái sang phải 8 đạo nhân. Ngồi ở phía đông là 2 vị đạo nhân trung niên. Tả Đăng Phong có quen với hai người kia. Họ là sư huynh của Kim Châm. Lúc này nhịp hô hấp của hai người đang rất rối loạn, hơi thở cũng không được lưu loát, hơn nữa trước đại điện còn rơi đầy phù chú tiền đồng cùng mấy thứ linh tinh chứng tỏ hai người trước đó đã cùng với người ta so đấu pháp thuật.

Phía tây là 5 đạo nhân, 3 nam 2 nữ. Ba vị đạo sĩ cũng không còn trẻ, người trẻ nhất cũng trên dưới 50 tuổi. Hai đạo cô còn lại cũng là đạo cô trung niên, hơn nữa cũng không xinh đẹp giống như Ngọc Phật vậy. Dung mạo của hai người đảm bảo cho quá trình tu hành của bọn họ không bị quấy rầy.

Ở giữa đại điện còn đặt thêm mấy chiếc ghế thái sư, ở phía cánh cửa đối diện cũng có bày thêm mấy chiếc ghế đại diện cho thần vị. Ngồi trên ghế là 1 đạo nhân hơn ba mươi mấy tuổi. Tuổi của người này cũng xấp xỉ với Kim Châm, tướng mạo cũng không tầm thường, thân vận kim trang, đầu đội kim quan. Không cần hỏi cũng biết y chính là giáo chủ có địa vị cao nhất trong Chính Nhất giáo, cũng chính là thiên sư hiện tại của Long Hồ sơn.

“Âm Dương Sinh Tử quyết” có thể xác định rõ ràng thực lực của đối phương. Tả Đăng Phong ngưng thần phát hiện hoàng y đạo nhân (đạo nhân mặc trang phục màu vàng) ngồi ở chính điện cùng với 1 lão đạo sĩ

mặt dài hơn 70 tuổi đang ngồi ở ghế khách quý đều là những cao thủ đã vượt qua thiên kiếp. Tu vi của hai người cũng xấp xỉ Kim Châm.

Dò xét được tu vi của đối phương, Tả Đăng Phong cũng không dám coi thường. Bởi vì hắn biết đạo nhân của Chính Nhất phái am hiểu nhất là phù chú, mà phù chú có thể phóng đại tu vi tự thân.

Một lát sau, Tả Đăng Phong bước vào liêu chính điện rồi chấp tay chào hai vị đạo nhân ngồi ở vị trí thủ tọa.

-Kính chào 2 vị đạo trưởng. Xin hỏi chương giáo của quý phái – Đổ chân nhân giờ đang ở đâu ?

Tả Đăng Phong hỏi. Kim Châm lúc này không có mặt trong đại điện, mà Tả Đăng Phong thì rất quan tâm đến chuyện y đang ở chỗ nào.

-Vô Lượng Thiên Tôn, chương giáo sư đệ trúng phải kịch độc. Y phải cắn răng mới trở về được sơn môn. Vừa về đến nơi sư đệ đã bất tỉnh nhân sự. Cho tới nay y đã hôn mê được 7 ngày.

Một trong 2 vị đạo nhân đứng dậy chấp tay chào hắn. Tuy rằng lão cố gắng dần lòng để giọng nói của mình có vẻ bình thản, nhưng thần sắc của lão vẫn có vẻ rất kích động.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn nhíu mày. Kim Châm trúng độc hôn mê càng chứng tỏ một điều lúc trước y đã giúp đám quỷ NB tìm kiếm 12 địa chỉ, bởi vì mỗi một nơi ở của địa chỉ đều được canh giữ bởi 1 độc vật. Kim Châm trúng độc chứng tỏ hắn đã phá 1 trận pháp nào đó chứ nếu không y đã không tiếp xúc với độc vật gần như vậy. Nhưng lúc này y còn đang hôn mê, phải chờ y tỉnh lại mới biết được chân tướng vụ việc ra sao.

-Mấy vị đạo trưởng này nhìn rất lạ. Không biết bọn họ là ai?

Tả Đăng Phong tuy đã biết rõ nhưng vẫn còn cố hỏi. Y không chút lễ phép chỉ tay vào người thanh niên đang ngồi trên thần vị rồi hỏi 2 vị đạo nhân.

(Với các bác Tầu, từ 20 cho đến gần 40 tuổi vẫn được coi là thanh niên. Trung niên từ 40-50. Sau 50 sẽ được chia làm 5 bậc: 50-60,60-70,70-80,80-90, trên 100 tuổi.)

-Vô Lượng Thiên Tôn, vị này chính là giáo chủ của Chính nhất giáo, cũng là Trương thiên sư hiện tại của Long Hồ sơn. Lần này Trương thiên sư tới đây để trách phạt phái Mao Sơn chúng ta.

Vị đạo nhân Mao Sơn ngồi ở vị trí phía dưới lên tiếng trả lời.

-Theo tôi được biết thì Mao Sơn phái do Tam Mao tổ sư khai sáng. Bọn họ dựa vào lý do gì để khiển trách các vị?

Tả Đăng Phong đi tới ngồi ở phái dưới hàng ghế phía Đông. Đây vốn là chỗ ngồi của Mao Sơn đạo nhân, nên theo lý thì hắn không nên ngồi đây. Nhưng lần này hắn phải ngồi, vì chỉ khi hắn ngồi chỗ này thì hắn mới có thể đứng ra đại diện cho phái Mao Sơn.

-Vô Lượng Thiên Tôn, người ngoài cuộc không nên nhúng tay vào chuyện nội bộ của Chính Nhất giáo .

Đúng lúc này, Trương thiên sư ngồi ở vị trí thần vị mở miệng.

-Mời 2 vị đạo trưởng dẫn tôi đi thăm Đổ chân nhân.

Tả Đăng Phong chẳng thèm quan tâm đến phản ứng của Trương thiên sư.

Hai vị đạo trưởng của Mao Sơn khi nghe xong vừa mới đứng dậy thì ngay lập tức Trương thiên sư của Long Hồ sơn cùng 5 vị đạo nhân đang ngồi trên ghế khách quý cũng đứng dậy. 6 người có vẻ tức giận khi nhìn thấy hai vị đạo trưởng Mao Sơn đứng dậy.

-Muốn nhúng tay vào chuyện nội bộ của Chính Nhất giáo ta ư? Nghĩ hay nhĩ.

Trương thiên sư giận dữ.

-Con bà nó chứ người định hù dọa ai.

Tả Đăng Phong thấy y ăn nói chẳng nề nang gì thì ngay lập tức xoay người chỉ thẳng vào mặt của Trương thiên sư để chửi.

Tả Đăng Phong vừa nói ra câu này thì tất cả mọi người đều ngẩn người. Không ai nghĩ tới chuyện hắn trở mặt nhanh như vậy. Theo lẽ thường thì hắn cũng phải nói mấy câu khách sáo mang tính hình thức, sau đó 2 bên mới so đấu chính diện. Nhưng Tả Đăng Phong lại trực tiếp bỏ qua chuyện này. Y kiểm chuyện ngay với Trương thiên sư nên khiến ọi người ai nấy cũng đều ngạc nhiên. Thực ra thì đây cũng là điều mà Tả Đăng Phong đang mong chờ. Nếu phải ra tay chi bằng trực tiếp khiến cho bọn họ bất ngờ.

-Cuồng đồ lớn mật ! Dám to gan vô lễ với thiên sư bản phái.

Sau một lúc im lặng thì một vị đạo cô trung niên ngồi trên hàng ghế khách quý là người đầu tiên phản ứng. Bà ta quát lên đầy giận dữ sau đó vung phất trần quét tới Tả Đăng Phong.

-Kêu gào cái gì chứ!

Tả Đăng Phong thấy vị đạo cô này động thủ bèn phóng người tới tiếp chiêu. Hắn tung ra một chưởng mang theo Huyền Âm chân khí. Sau chiêu này, đạo cô lập tức lập tức bị băng đóng đứng nguyên một chỗ.

-Chính Nhất Thiên Lô Chưởng.

Trương thiên sư là người gần Tả Đăng Phong nhất nên khi thấy Tả Đăng Phong thực sự ra tay, y lập tức công tới cánh tay phải của hắn.

Trước khi Tả Đăng Phong công kích đạo cô đã có ý sẽ vòng tay công ngược về phía Trương thiên sư. Bởi vậy khi đón chiêu của Trương thiên sư hắn đã có sự chuẩn bị. Sau chưởng này, Trương thiên sư liên tục lùi ba bước. Huyền Âm chân khí từ Huyền Âm Hộ Thủ đến ngay cả thủ toạ của Đạt Ma viện của phía Thiếu Lam cũng chịu không nổi, hướng chỉ vị Trương thiên sư này tuổi còn quá trẻ. Bọn họ am hiểu nhất là phù chú, nên chỉ cần ép họ không có thời gian thì triển phù chú là Tả Đăng Phong sẽ đứng ở thế bất bại.

-Nếu còn không thành thật, ta sẽ giết sạch đám đồ tử đồ tôn của các vị.

Tả Đăng Phong sau khi chấn lui Trương thiên sư bèn vòng tay trước ngực lạnh lùng nhìn xung quanh. Có câu “Ngậm bồ hòn làm ngọt”, Tả Đăng Phong lúc này đang ở trong tình trạng này. Tuy rằng hắn chấn lui Trương thiên sư nhưng tình hình của hắn cũng chẳng tốt hơn bao nhiêu. Linh khí của y có mang thiên lôi chi khí, nên khi đối chưởng với y, Tả Đăng Phong giống như bị sét đánh, toàn thân như tê liệt.

Tất cả mọi người lại sững người thêm một lần nữa. Bọn họ là môn nhân của một giáo phái truyền thống nên dù là chuyện đấu pháp với người khác cũng phải tuân theo trình tự và những lễ nghi đầy nghiêm khắc. Trước nay họ chưa gặp phải người nào không làm theo quy tắc như Tả Đăng Phong. Đã không tuân theo quy tắc thì chớ, y lại còn không thèm coi trọng thân phận của mình. Cao thủ võ lâm sẽ không bao giờ giận cá chém thớt đập cả môn nhân của đối thủ. Nhưng Tả Đăng Phong thì mặt kệ. Không ngờ ai lại lấy tính mạng của những môn nhân trong giáo của bọn họ để uy hiếp bọn họ.

-Ngô Đông Phương, Thiệu Chính Hưng! Hai người cũng dám cấu kết với yêu nhân phản bội tổ đình sao?

Trương thiên sư tức giận nhìn 2 vị đạo nhân của phái Mao Sơn.

-Còn dám lớn tiếng hù dọa người khác sao ?

Tả Đăng Phong nghe xong còn chưa đợi hai người trả lời bèn lắc mình phóng ra đại diện. Bóng hắn lại nhoáng lên, sau đó hắn xuất chiêu nhanh như chớp khiến ột vị đạo nhân Các Tạo sơn còn đang canh gác trước cửa bị đóng băng. Trong vòng vây của đám đông, hắn cũng không nắm chắc phần thắng, nên đành phải sử dụng những thủ đoạn bỉ ổi để khiến cho bọn họ dè chừng.

-Mau dừng tay.

Lão đạo sĩ mặt dài thấy thế vội vàng phóng ra khỏi đại diện chạy tới đỡ vị môn nhân đang lắc lư sắp ngã tới nơi:

-Tả Đăng Phong! Các hạ cũng là một nhân vật có chút danh tiếng, sao lại làm những chuyện mất thể diện như vậy chứ.

-Nếu ta thực sự không để ý tới thể diện của mình thì đã không lưu lại cho họ 1 con đường sống rồi.

Tả Đăng Phong cười nhạt đáp lại.

-Chuyện này là chuyện nội bộ của Chính Nhất giáo chúng ta! Các hạ cũng không phải là người trong đạo môn. Nếu tùy tiện nhúng tay can thiệp thì cũng không phải là đạo môn người trong, tùy ý nhúng tay can thiệp thì không được hợp tình hợp lý.

Lão đạo sĩ mặt dài nghe được môn nhân của mình còn chưa chết bèn nói với giọng điệu có chút hoà hoãn.

-Chuyện Đỗ chân nhân còn đang hôn mê bất tỉnh mà các vị lại tới trừng phạt Mao Sơn phái lại càng không bất hợp lý hơn.

Tả Đăng Phong làm việc cũng có chừng mực. Không phải khi không mà Tả Đăng Phong lại tỏ ra trước ngạo mạn sau khiêm nhường như vậy. Phải khiến đối phương cho rằng hắn là một nhân vật tà đạo hỉ nộ vô thường thì hắn mới có thể khiến cho đối phương e dè, mới khiến mình có quyền lên tiếng. Nhưng chung quy lại hắn không thể hoàn toàn trở mặt với đối phương, nếu không phái Mao Sơn thực sự sẽ không còn có thể là 1 thành viên trong Chính Nhất giáo được nữa.

-Vô Lượng Thiên Tôn! Đỗ Thu Đình được tôn là Nhân sư của Chính Nhất giáo, nhưng thân là chủ đạo của phái Mao Sơn lại trợ Trụ vi ngược, biến thành ứng khuyến của đám giặc NB. Thiên sư và bản đạo vô cùng đau lòng, nhưng nếu mặc kệ không hỏi tới chuyện này, thể diện của Chính Nhất giáo sẽ ở chỗ nào! Chính Nhất giáo làm sao có thể ăn nói với bản dân thiên hạ được đây.

Lão đạo sĩ mặt dài chấp tay lên tiếng.

-Mọi việc cứ chờ tới khi Đỗ chân nhân tỉnh lại rồi tính tiếp. Mời 2 vị đạo trưởng dẫn tôi đi gặp Đỗ chân nhân.

Tả Đăng Phong đưa mắt nhìn hai vị đạo trưởng của phái Mao Sơn.

-Chậm đã.

Trương thiên sư mặt lạnh như tiền đi tới:

-Bản tọa thân là giáo chủ của Chính Nhất giáo, là một trong những đạo quan đứng đầu thiên hạ. Bản tọa sẽ dùng Thiên Lô chưởng để lĩnh giáo một chút sự lợi hại của Huyền Âm chân khí của các hạ. Nếu các hạ thắng, bản tọa sẽ ngay tức khắc dẫn người trở về Giang Tây. Chuyện của phái Mao Sơn bản tọa sẽ vĩnh viễn không hỏi tới nữa.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không lập tức trả lời. Thiên Lô chưởng quả thực rất bá đạo. Khi đối chưởng với y mà Tả Đăng Phong có cảm giác như bị sét đánh. Nhưng Huyền Âm chân khí cũng không thể coi thường. Hai người nếu đánh nhau, Tả Đăng Phong tự tin có thể chiến thắng đối phương. Nhưng trận đấu pháp này hắn không thể tiếp vì nếu tiếp mà hắn thắng đối phương, Trương thiên sư sẽ xoá tên của phái Mao Sơn khỏi Chính Nhất giáo. Như vậy hắn không phải đang giúp phái Mao Sơn mà ngược lại đang hại phái Mao Sơn.

-Pháp môn hành khí của các hạ đi theo đường Thủ Tam Dương kinh, người thường không cách nào sử dụng được loại phương pháp hành khí này. Như vậy không phải là người trong trực hệ của Trương gia thì không thể nào tu luyện thành Thiên Lô chưởng ngầm mang thiên uy.

Tả Đăng Phong trầm ngâm 1 lát rồi nói.

Trương thiên sư nghe xong bèn tỏ ra ngạo mạn. Tả Đăng Phong nói không sai, Thiên Lô chưởng là tuyệt học trấn phái được thiên sư đầu tiên là Trương Đạo Lăng truyền lại cho hậu duệ trực hệ của lão. Chỉ có thiên sư mới có thể tu luyện.

-Ta đánh không lại các hạ nhưng có thể đánh được môn nhân của các hạ. Các hạ hãy ở yên chỗ này cho ta. Chờ ta cứu lại Đỗ chân nhân, lúc đó các hạ cứ theo phép công mà xử. Nếu các hạ xử lý thoả đáng, ta sẽ cứu sống môn nhân của các hạ. Còn nếu các hạ dám xử lý không công bằng, ta sẽ khiến cho Chính Nhất giáo chỉ còn lại mỗi các hạ mà thôi.

Tả Đăng Phong hừ lạnh sau đó xoay người đi tới hậu viện. Hai vị đạo trưởng Mao Sơn phái lập tức chạy tới dẫn đường.

-Lưu manh hèn hạ.

Trương thiên sư nghe xong bèn hừ lạnh mở miệng. Y xoay người trở lại điện, trong vẻ tức giận cũng mang theo ba phần đắc thắng.

Tả Đăng Phong đi theo 2 vị đạo nhân tới hậu viện. Trước đó hắn đã suy nghĩ rất kỹ mới nói như vậy. Tuy hắn cũng không quá khách khí với đối phương, nhưng hắn đã thừa nhận đánh không lại Trương thiên sư, như vậy đã chẳng khác nào ám chỉ hắn đang nể mặt đối phương. Nếu chuyện này truyền ra ngoài, thế nhân đều biết chuyện Tàn Bào chỉ dùng 1 chiêu đáng bại thủ toạ của Đạt Ma viện phái Thiếu Lâm tự nhận đánh không lại Trương thiên sư của Long Hồ sơn. Điều đó có thể nói là vinh quang vô hạn của Long Hồ sơn. Ngoài ra thì môn nhân trong Long Hồ sơn cũng sẽ mang ơn thiên sư, bởi vì trong mắt của bọn họ, thiên sư chỉ vì bảo toàn mạng sống cho bọn họ nên đành phải chấp nhận sự uy hiếp đầy bỉ ổi.

Tới chỗ không người, Tả Đăng Phong chỉ biết thở dài lắc đầu. Để bảo toàn cho phái Mao Sơn, hắn đã phải rất nhọc lòng. Cho dù kết cục ra sao, hắn cũng không cảm thấy hổ thẹn với Kim Châm.

144. Q.2 - Chương 144: Hành Vi Của Kim Châm

-Vô Lượng Thiên Tôn, đa tạ Tả huynh đệ đã trượng nghĩa cứu giúp.

Đi tới hậu điện, 2 người Ngô Đông Phương và Thiệu Chính Hưng chấp tay cảm tạ Tả Đăng Phong. Bọn họ không phải người ngu, nên ai cũng hiểu Tả Đăng Phong tới để giúp đỡ. Bọn họ cũng hiểu chuyện lần này sẽ khiến cho Tả Đăng Phong gặp rất nhiều rắc rối.

-Không cần khách sao! Đỡ chân nhân sao rồi?

Tả Đăng Phong xua tay mở miệng hỏi.

-Trúng phải kịch độc, mạng nguy trong sớm tối.

Ngô Đông Phương nhíu mày lắc đầu. Y là đại sư huynh của Kim Châm. Tướng mạo của y khá nhân hậu, tính cách cũng tương đối chất phác.

-Trúng phải loại độc gì?

Tả Đăng Phong truy hỏi.

-Đại sư huynh! Ở đây không phải chỗ nói chuyện.

Thiệu Chính Hưng quay đầu đánh mắt về phía đám người đang ở phía trước điện.

Tả Đăng Phong thấy vậy cũng không hỏi gì thêm mà lặng lẽ đi theo hai người tới hậu điện. Hậu điện của phái Mao Sơn là chỗ ở cho gia quyến của đạo nhân trong phái nên diện tích khá rộng. Ngoạ thất (Phòng nghỉ ngơi) của Kim Châm tọa lạc ở chính điện. Lúc này, cửa ngoạ thất đang mở rộng, có hai đạo đồng đang nấu thuốc ở bên ngoài.

Ngoạ thất của trường giáo được chia thành 2 gian trong ngoài, bên ngoài là nơi Kim Châm ngâm cứu điển tịch, có thể nói là đó là “thư phòng”, bên trong là ngoạ thất. Ngoạ thất cũng rất trống trải, chỉ có 1 chiếc giường gỗ. Kim Châm lúc này còn đang nằm trên giường. Y không mặc đạo bào mà mặc một bộ y phục màu lông chuột của tục gia. Bộ y phục đó lúc này vừa bẩn thỉu vừa rách bươm như xơ mướp. Bởi vậy có thể thấy được Kim Châm lúc trước đã từng đi đến 1 nơi rất xa.

Điều khiến Tả Đăng Phong cảm thấy ngạc nhiên không phải là trang phục của Kim Châm mà là sắc mặt của y. Sắc mặt của Kim Châm lúc này màu vàng kim, cứ như trên mặt y đang được quét 1 lớp sơn màu vàng vậy. Không chỉ trên mặt mà những phần da thịt lộ ra cũng có màu vàng kim đầy quỷ dị.

-Đây là một loại kịch độc mà huynh đệ chúng tôi chưa bao giờ gặp qua. Máu độc do ngân châm đâm vào huyết đạo để trích ra máu cũng có màu vàng kim. Loại độc này không biết phải giải làm sao.

Ngô Đông Phương thở dài lắc đầu. Mao Sơn rất coi trọng trật tự tôn ti, nên cho dù làm phép hay chữa bệnh cho Kim Châm, bọn họ chỉ có thể dùng ngân châm.

-Huynh ấy trở về lúc nào?

Tả Đăng Phong truy hỏi.

-Lúc hừng đông 7 ngày trước.

Thiệu Chính Hưng trả lời.

-Lúc huynh ấy trở về, huynh ấy có nói gì không?

Tả Đăng Phong truy hỏi. Hẳn tuy không phải là bậc hành gia về việc dùng độc, nhưng hẳn hiểu đạo lý âm dương ngũ hành. Sắc mặt của Kim Châm có màu vàng kim chứng tỏ y đã trúng phải độc của 1 loại độc vật thuộc tính kim. Mọi người đều biết trong ngũ hành, hành thổ sinh hành kim. Bởi vậy khả dĩ suy đoán được loại độc vật thuộc tính kim này do 1 địa chỉ thuộc hành thổ diễn sinh ra. Bằng chứng là trong ngũ hành, hành thủy sinh hành kim, nên hầu tử diễn sinh ra 1 con độc vật đầu chuột thân côn trùng, hoặc là kim kê diễn sinh ra 1 con độc giải (cua độc) to bự chẳng thuộc tính thủy.

-Chưởng giáo sư đệ sau khi thân trúng kịch độc dùng Kim Châm hộ tâm chạy một mạch trở về Mao Sơn. Sau khi sư đệ vừa bước vào cửa thì đã ngất đi.

Ngô Đông Phương chỉ vào 10 cây Kim Châm cắm trước ngực của Kim Châm. Những cây Kim Châm cắm ngập gần nửa vào trong thịt của Kim Châm, chỉ có 1 phần rất nhỏ là lộ ra ngoài. Hơn nữa vị trí hạ châm đều ở xung quanh vùng tâm mạch. Không cần hỏi cũng biết Đỗ Thu Đình tự mình hạ châm, hơn nữa thông qua những vị trí hạ châm có thể đoán được y trúng độc là do vô tình hít phải khí độc.

-Huynh ấy không nói gì sao?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Hai huynh đệ chúng tôi thấy tình thế của chưởng giáo sư đệ quá nguy cấp bèn vội vàng hạ châm vào 3 huyết Ấn Đường, Nhân Trung, Thừa Tương. Chưởng giáo sư đệ trong phút chốc tỉnh lại nhưng cũng chỉ nói được mấy câu chuẩn bị hậu sự.

Thiệu Chính Hưng cảm thán.

-Đừng nói những lời bi quan như vậy. Hai người có thể nói cho tiểu đệ biết huynh ấy nói gì không?

Tả Đăng Phong vội vàng truy hỏi. Ấn Đường, Nhân Trung và Thừa Tương (còn có tên là Huyền Tương, Quỷ Thị) nằm ở phía trước của khuôn mặt con người. Ba huyết này nằm trên 1 đường thẳng chạy thẳng xuống thất khiếu, nên việc kích thích 3 huyết đạo này có thể khiến 1 người đang lâm nguy có thể tỉnh lại trong 1 thời gian ngắn.

-Nhị sư đệ! Thôi đệ nói đi.

Đôi mắt của Ngô Đông Phương, 1 hán tử cao thất xích (khoảng 2,1 mét) lúc này đã đỏ hoe.

-Chưởng giáo sư đệ nói giữ được đại nghĩa quốc gia, an nguy của môn phái và tình nghĩa huynh đệ cùng lúc sao mà khó quá.

Sắc mặt của Thiệu Chính Hưng có vẻ bi thương, giọng nói cũng có chút run rẩy.

-Người NB dùng tính mạng của đạo nhân phái Mao Sơn chúng tôi cùng gia quyến già trẻ lớn bé để ép sư đệ phá trận cho chúng. Chưởng giáo sư đệ cũng là thân bất do kỷ mới phải làm vậy.

Ngô Đông Phương đưa tay lau đi nước mắt. Phái Mao Sơn chú trọng tu tại gia, nên đạo nhân phái Mao Sơn khi đi tu cũng mang theo cả gia đình đi theo luôn.

-Huynh ấy đã nói những điều này sao.

Tả Đăng Phong truy hỏi. Đạo gia có câu đạo nhân khi sắp chết nói lời nào cũng lành.Đỗ Thu Đình đoán chắc mình phải chết nên chắc chắn y cũng không nói sáo làm gì.

-Chưởng giáo sư đệ còn nói phải chờ tới khi cậu đến mới được đóng nắm quan tài đem đi chôn. Nếu cậu không kịp chạy tới trước lúc đó thì sư đệ có để lại cây trâm cài tóc của sư đệ chờ cậu đến lấy.

Ngô Đông Phương nói mà nước mắt nghẹn ngào.

Khi y vừa nói xong, Tả Đăng Phong bỗng nhíu mày. Một lát sau hần mới tỉnh ngộ.Hần quay đầu nhìn cây trâm cài tóc của Kim Châm. Người trong đạo môn thích cái đức cao thượng của trúc nên thường dùng trúc làm những vật trang sức.. Trâm cài tóc của Kim Châm làm bằng trúc tía. Loại trâm nhỏ làm bằng trúc màu tím này chỉ có người vượt qua thiên kiếp mới có tư cách sử dụng.

Đưa tay rút xuống cây trâm tóc, Tả Đăng Phong lập tức phát hiện đoạn thứ 2 của cây trâm có dấu hiệu hư hỏng. Sau khi gỡ đoạn đó ra thì có 1 vật tròn tròn bằng hạt đậu màu đen rơi vào lòng bàn tay hần.

Tả Đăng Phong ngay lập tức xác định được nó là 1 viên nội đan của 1 trong 12 địa chi, bởi vì ... trên hạt tròn tròn này còn có tơ máu. Căn cứ vào màu sắc của nội đan thì chắc chắn đây là 1 viên nội đan thuộc tính thổ. Điều khiến Tả Đăng Phong bất ngờ hơn là viên nội đan này toả ra hàn khí. Nói cách khác thì đây là 1 viên nội đan tính âm thuộc tính thổ.

Tay cầm viên nội đan, Tả Đăng Phong rốt cục đã hiểu vì sao Kim Châm lại nói đại nghĩa quốc gia, an nguy của môn phái và tình nghĩa huynh đệ khó vẹn toàn.Tuy rằng Tả Đăng Phong cũng không biết y đã đi đâu, gây ra chuyện gì nhưng Tả Đăng Phong không hề nghi ngờ về việc y không để cho đám NB đạt được mục đích. Ngoài ra thì người NB cũng chỉ cần tìm địa chi thuộc tính dương, mà viên nội đan này lại là thuộc tính âm. Bởi vậy có thể thấy được Kim Châm không chỉ không để cho đám người NB đạt được mục đích mà có khả năng y còn lợi dụng ngược lại chúng.

Đỗ Thu Đình là một người trọng tình trọng nghĩa. Trong thời đại loạn thế này, y cũng là một trong những người giương cao ngọn cờ giết địch cứu nước.Y còn phải nghĩ đến an nguy của mấy trăm đạo sĩ phái Mao Sơn và gia quyến của họ, lại còn phải lo lắng đến việc truyền thừa của phái Mao Sơn. Y cũng là người coi trọng tình nghĩa anh em, dù gặp hiểm nguy cũng dốc toàn lực cầm về thứ mà bạn bè cần nhất. Y quả thật đã đúng khi nói đại nghĩa quốc gia, an nguy môn phái và tình nghĩa bạn bè khó vẹn toàn.

Ngô Đông Phương và Thiệu Chính Hưng đều nhìn thấy hành động của Tả Đăng Phong, nhưng bọn họ lại không biết Kim Châm để lại thứ gì cho Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong cũng không định giải thích cho họ biết. Y chăm chú đánh giá viên nội đan này,sau khi đánh giá xong còn đưa lên mũi ngửi. Ngửi xong, y dám chắc đây là 1 viên nội đan của địa chi thuộc tính thổ tính âm trong 12 địa chi – Mùi. Nói cách khác thì kịch độc mà Kim Châm trúng phải rất có thể là kịch độc trên người của độc vật do địa chi Dương diễn sinh ra.

Một lát sau, Tả Đăng Phong lôi ra 1 chiếc hộp sắt rồi cất viên nội đan vào đó. 1 hiện tượng kỳ quái xảy ra : 1 viên nội đan hành thổ thuộc tính dương mà hần thu được trước đó bắt đầu dung hợp với viên nội đan kia. Thể tích của chúng bắt đầu phình lên, màu sắc của mỗi viên nội đan chiếm 1 nửa trong phần dung hợp đó.

-Phiên hai vị đạo trưởng kiểm giúp tiểu đệ 1 chậu nước sạch cùng 1 cái bát to.

Tả Đăng Phong đóng nắp hộp sắt sau đó cất vào lòng.

2 người nghe vậy lập tức rời khỏi ngoạ thất. Tả Đăng Phong lấy tay vỗ vai của Kim Châm. Kim Châm phải gánh vác rất nhiều trọng trách nên áp lực đè trên vai của y quá lớn. Hiện tại Tả Đăng Phong cũng không lấy làm xấu hổ, bởi vì ngay từ đầu hần đã biết Kim Châm dù lừa hần nhưng cũng khiến hần mất mạng. Y làm vậy cũng vì y đã bị dồn vào bước đường cùng. Còn Tả Đăng Phong cũng không khoanh tay đứng nhìn khi phái Mao Sơn lâm nguy.Tuy rằng trong lòng hần vẫn còn giận, nhưng hần vẫn dốc sức giúp đỡ. Tình cảm mà hai người đàn ông dành cho nhau đều được chôn sâu vào trong lòng. Tình cảm đó chỉ nhìn thấy được khi một trong 2 người gặp chuyện mà thôi. Nếu tình cảm đó quá lộ thì đó cũng chỉ là loại tình cảm hời hợt thoáng qua.

Nếu đó là loại kịch độc bởi loại độc vật nào đó thì quả thực Tả Đăng Phong cũng không dám chắc có thể chữa trị, nhưng nếu đó là kịch độc trên người của đám độc vật do 12 địa chi diễn sinh ra thì Tả Đăng Phong

lại nắm rõ như lòng bàn tay. Điều khiến Tả Đăng Phong cảm thấy có lỗi nhất lúc này là y để cho Kim Châm uống nước đá mè.

Rất nhanh, Ngô Đông Phương và Thiệu Chính Hưng bưng tới 1 thau nước sạch và 1 cái bát to. Họ nhìn Tả Đăng Phong không chớp mắt, chờ hấn ra tay cứu chữa cho sự đệ của mình.

-2 vị đạo trưởng! Hai vị mau đi sắp xếp cho đám người của Long Hồ sơn và Các Tạo sơn đi! Đạo nhân của phái Mao Sơn cũng không thể cứ ngồi thế mãi được! Hai vị cũng nên đi nghỉ ngơi một chút! Hai canh giờ sau hai vị hãy quay lại.

Tả Đăng Phong nói.

Hai người kia nghe xong cũng gật đầu rồi đi. Tuy rằng Tả Đăng Phong nói chuyện có vẻ rất khách khí , nhưng bọn họ đều hiểu Tả Đăng Phong không muốn họ có mặt trong quá trình giải độc.

-À phải rồi! 2 vị cũng nói cho đám người kia biết hai người bị đóng băng kia cũng không hề bị nguy hiểm tính mạng! Sáng sớm mai tiểu đệ sẽ chữa trị cho họ.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút rồi bỏ sung.

Hai người gật đầu rồi đóng cửa rồi đi.

-13, uống nước đi.

Tả Đăng Phong chỉ vào chậu nước.

13 nghe xong bèn trợn mắt nhìn Tả Đăng Phong.

-Nhớ uống nhiều một chút! Nếu mày muốn đi tiểu thì nhớ kêu tao một tiếng đấy!

Tả Đăng Phong đẩy chậu nước sạch tới trước mặt của 13. 13 thấy hấn kiên trì như vậy cũng chỉ uống vài ngụm cho có lệ rồi bỏ đi. Tả Đăng Phong cũng không ép nó. Từ giờ Ngọ của ngày hôm nay tới lúc này, 13 cũng chưa hề đi tiểu qua, nên dù không uống nước, nó cũng đi tiểu sớm thôi.

Trong lúc chờ đợi 13 đi tiểu,Tả Đăng Phong ưu tư khi suy nghĩ cho Kim Châm. Căn cứ vào việc y đem giầu viên nội đan vào trong cây trám bằng trúc thì có thể thấy y cũng không giết đám người NB mà chỉ lừa họ mà thôi. Như vậy xuất hiện 1 vấn đề : nếu người NB biết Kim Châm còn chưa chết thì chắc chắn chúng sẽ lại giở bài cũ ép Kim Châm phá trận cho chúng. Tả Đăng Phong phải nghĩ cách giải quyết một lần cho xong chuyện mới được.

Còn 1 điều nữa là Kim Châm có lẽ cũng không biết chuyện y “giúp” đám người NB đã bị người khác biết. Hay nói cách khác, y cũng không biết mình đã bị chụp cái mũ “Hán gian” lên người.Người ngoài cũng mặc kệ chuyện y đang chơi xỏ đám người NB hay đang thực sự giúp chúng, chỉ cần y ở cạnh đám người đó thì y chính là 1 tên Hán gian. Kim Châm nếu muốn lấy lại trong sạch ình thì nhất định phải nói thật tất cả mọi chuyện với đám người Long Hồ sơn và Các Tạo sơn. Chưa nói đến vấn đề bọn họ có tin hay không, nhưng bọn họ có thể vô tình để lộ ra chuyện này. Cho đến lúc này thì làm sao Kim Châm có thể gạt được đám người NB cũng là người điều bí ẩn, nhưng có thể chắc chắn người điều là y nhất định đã lừa dối phương người cú ngoạn mục. Hay nói cách khác, đám người NB rất khó phát hiện ra chuyện mình bị lừa.Kim Châm tuyệt đối sẽ không hó hé nửa lời về chuyện này. Như vậy chuyện giữ mật trở nên quan trọng hơn nhiều. Để giải quyết vấn đề này thì tốt hơn hết là không nên tiết lộ với bất cứ ai cả. Nhưng nếu làm vậy thì Long Hồ sơn và Các Tạo sơn sẽ không chịu từ bỏ ý đồ.

Tả Đăng Phong suy nghĩ cả nửa ngày trời cũng không nghĩ ra được một kế sách vẹn toàn, cuối cùng hấn cũng phải bỏ cuộc không nghĩ nữa. Thường nói ‘1 người tính ngắn, 2 người tính dài’, cứ cứu tinh Kim Châm rồi cả hai cùng nhau suy nghĩ có vẻ thoả đáng hơn nhiều.

Cho dù là người hay động vật thì cũng không loài nào thích đi tiểu trước mặt người khác cả,trừ phi là nhện không nổi nữa. 1 giờ sau, 13 cũng không nhịn được nữa phải tè vào cái bát.

Nước tiểu mè vốn rất khó ngửi. Chỉ nhìn mỗi cái màu vàng sẫm của nước đá mè trong cái tô thôi đã khiến Tả Đăng Phong phải nhíu mày rồi.Nhưng cứu người quan trọng hơn, bởi vậy Tả Đăng Phong sau 1 hồi do dự cũng đỡ Kim Châm ngồi dậy.

Xin lỗi đại ca!

145. Q.2 - Chương 145: Hoàng Lăng Chu Vương

Giúp người đang hôn mê uống thuốc là một chuyện cực kỳ nguy hiểm, bởi vì con người khi uống bất cứ thứ gì sẽ nín thở một cách vô thức để đề phòng đồ ăn thức uống lọt vào trong khí quản. Nhưng Kim Châm tuy đã hôn mê nhưng y vẫn thở đều đều nên Tả Đăng Phong sợ sẽ khiến y bị sặc, thành ra y bóp miệng của Kim Châm rồi đổ “thuốc” một cách rất từ từ.

Trong khi đổ “thuốc” vào miệng của Kim Châm, Tả Đăng Phong đều phải tự nhủ đây là thánh thủy linh dược để giải độc chứ không phải là nước đáí méo. Nghĩ vậy khiến y cũng cảm thấy đỡ có lỗi hơn đôi chút. Sau khi đổ hết chén “linh dược” giải độc, Tả Đăng Phong lập tức mở cửa đi ra lấy bát thuốc trung dược do đạo đồng đã sắc cho Kim Châm từ trước vào rồi đổ vào miệng y một chút để y súc miệng, tránh việc khi Kim Châm tỉnh lại, y nhận ra miệng mình bốc lên mùi khai khai của nước đáí mè.

Sau khi làm xong chuyện này, Tả Đăng Phong đặt Kim Châm nằm xuống giường rồi đuổi 13 ra ngoài. Hắn không thể để nó lớn vồn quanh đây được, để tránh việc Kim Châm sẽ nghi ngờ khi y tỉnh lại.

Chữa bệnh và giải độc là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau. Chữa bệnh thường tốn rất nhiều thời gian để trị lành, vì thế cho nên mới có câu “bệnh đến như núi sập, bệnh đi như rút tơ”. Còn giải độc lại không cần tốn bao nhiêu thời gian. Chỉ cần tìm được đúng loại thuốc giải, độc tính trong người sẽ sớm bị trung hoà. Sau khi uống xong chén “thuốc”, sắc vàng kim trên gương mặt của Kim Châm đã nhạt đi khá nhiều, tiếng hô hấp cũng trở nên có lực hơn nhiều. Tả Đăng Phong để bảo đảm còn bắt lấy mệnh môn ở tay trái của Kim Châm truyền vào đó linh khí để gia tăng dược tính.

Khi đưa linh khí vào trong cơ thể của Kim Châm, Tả Đăng Phong phát hiện linh khí trong người y đã biến mất gần hết. Điều này càng chứng tỏ lúc trước y đã cắn răng chạy từ 1 nơi rất xa trở về Mao Sơn. Cho dù là ai trước lúc lâm chung cũng sẽ có cảm giác quyến luyến tới gia đình và người thân của mình. Chính sự quyến luyến này đã giúp Kim Châm trụ được đến khi trở về Mao Sơn. Trên thực tế thì trong khí hải đan điền của Kim Châm lúc này trống trơn không có dù chỉ 1 sợi linh khí.

Kim Châm vận hành linh khí đi theo đường 2 mạch nhâm đốc nên không cần phải đẩy linh khí chạy khắp tứ chi, do đó con đường vận hành của linh khí tới 12 kinh lạc cũng ngắn hơn rất nhiều, nên thời gian cần thiết cũng ngắn hơn. Sau 1 vòng chu thiên, sắc mặt của Kim Châm đã trở nên bình hoà hơn nhiều. Tả Đăng Phong thấy thế bèn bấm tay trái theo yếu quyết tụ khí, tay phải hút linh khí. Linh khí trong cơ thể Kim Châm sau khi chạy được 1 vòng chu thiên theo quán tính quy về khí hải. Tả Đăng Phong cũng không thu lại cổ linh khí mà hắn đã truyền vào trong người của Kim Châm mà ngược lại còn từ trong khí hải của bản thân truyền thêm 1 cổ linh khí nữa. Cứ như vậy, một người canh giờ sau, khi Tả Đăng Phong ngừng truyền linh khí thì trong khí hải của Kim Châm đã tràn đầy linh khí, không cần phải tiếp tục truyền vào thêm nữa.

Còn Tả Đăng Phong thì phát hiện mình chỉ còn lại 3 thành linh khí. Trước đó khi bấm tay theo yếu quyết tụ khí, Tả Đăng Phong cũng hồi lại được khoảng 1 thành. Do đó Tả Đăng Phong đoán được tu vi của Kim Châm lúc này đã bằng khoảng 80% tu vi của hắn trước khi truyền linh khí. Với 1 người hay dùng bùa chú như Kim Châm thì như thế đã là quá đủ rồi.

Sau đó, Tả Đăng Phong rút ra hơn 10 cây kim châm hộ tâm cắm trước ngực của Kim Châm. Khi cây châm cuối cùng được rút ra, linh khí của Kim Châm tự động vận hành. Tả Đăng Phong tập trung cảm nhận. Khi y dám chắc Kim Châm đã không sao, y mới đứng dậy đi ra lấy 1 chiếc ghế ở bên ngoài rồi kéo vào trong ngồi cạnh Kim Châm. Y tranh thủ bấm quyết tụ khí chờ Kim Châm tỉnh lại.

Nguyên nhân căn bản của việc thân thể bệnh nhân bị suy nhược là do thiếu đi sinh khí. Linh khí trong cơ thể của Kim Châm tràn đầy. Linh khí mang theo dược tính tự động di chuyển khắp 2 mạch nhâm đốc, màu da của Kim Châm cũng dần dần khôi phục lại bình thường với một tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường. Nếu đổi lại là 1 người bình thường thì người đó chắc chắn phải kinh ngạc trước tốc độ hồi phục của

Kim Châm, nhưng Tả Đăng Phong lại thấy tốc độ như vậy còn quá chậm. Hai mạch nhâm đốc nằm trên xương sống của cơ thể người, huyết đạo chính có 9 nơi, do đó quá trình vận hành của linh khí cũng chịu hạn chế, không thể nhanh chóng chuyển tới tứ chi. Phương pháp vận khí như vậy giống như đặt một chiếc lò sưởi trong phòng vậy. Muốn các góc trong phòng được ấm lên thì phải cần thời gian rất lâu để quá trình đối lưu hoàn thành. Còn phương pháp vận khí của Tả Đăng Phong lại đi theo 12 kinh lạc, chỗ nào trong phòng có nhiệt độ quá thấp, hân có thể đốt lửa để tăng nhiệt độ ở chỗ đó.

Không lâu sau, màu da của Kim Châm đã trở nên bình thường, sau đó dần dần ứng hồng. Tình hình này khiến Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu. Da ứng hồng bởi vì dương khí quá vượng, hay nói cách khác hân đã cho Kim Châm uống quá nhiều nước đái...à không phải, phải gọi là nhiều “thuốc”.

Nếu đổi lại là người khác thì có lẽ người đó sẽ bó tay, nhưng Tả Đăng Phong lại rất rành trong việc xử lý chuyện này. Chỉ cần truyền huyền âm chân khí vào trong người là có thể trung hoà dương khí còn thừa.

Độc tính được giải trừ, âm dương tương hoà nên Kim Châm tỉnh lại rất nhanh. Khi y tỉnh lại, y lập tức bật người ngồi dậy nhìn ngó bốn phía xung quanh. Y là 1 trong Lục đại Huyền Môn Thái Đấu, lại đã từng vượt qua thiên kiếp nên khi tỉnh lại rất nhanh thức tỉnh, thức tỉnh lúc lập tức xoay người ngồi dậy tại bóng đêm trong nhìn chung quanh tả hữu, nên không có chuyện khi tỉnh lại y sẽ rên lên vài tiếng hừ hừ.

-Người không biết còn tưởng huynh là xác sống vùng dậy đấy!

Tả Đăng Phong cười nói. Phản ứng kịch liệt của Kim Châm hoàn toàn nằm trong tầm tiên liệu của hân.

-Huynh đệ, là đệ cứu ta sao?

Kim Châm ngạc nhiên hỏi. Y cũng đã hôn mê quá lâu rồi, nên y cũng cần thời gian để hân hôn mê đích thời gian quá dài, cần thời gian để làm quen lại với mọi thứ.

-Ngoại trừ tiểu đệ này còn có ai dám giúp kẻ hán gian như đại ca chứ!

Tả Đăng Phong đứng dậy cầm cây đèn cầy trên bàn ra ngoài để châm lửa, nhân tiện rót một chén nước đem lại.

-Hán gian?

Kim Châm vừa tiếp chén nước vừa ngạc nhiên hỏi.

-Đội huynh hoàn hồn lại tiểu đệ sẽ giải thích.

Tả Đăng Phong ngồi xuống.

Kim Châm đưa chén nước lên miệng nhấp vài ngụm. Y đưa tay sờ sờ lên má. Di chứng của việc hàm dưới lúc trước bị Tả Đăng Phong banh ra để đổ “thuốc” khiến y cảm thấy uống nước không được tự nhiên cho lắm. Sau khi uống nước xong, Kim Châm đi ra ngoài, rồi vốc nước trong cái chậu mà 13 đã từng uống để rửa mặt.

-Huynh đệ! Có 1 số việc người đại ca này thân bất do kỷ.

Kim Châm sau khi rửa mặt xong bèn quay trở lại nói.

-Chuyện gì đã qua cứ để nó qua đi! Thứ mà đại ca vất vả mang về tiểu đệ đã nhận. Lúc trước huynh đã đi đâu? Có chuyện gì đã xảy ra? Vì sao người ở bên ngoài lại gọi huynh là Hán gian?

Tả Đăng Phong xua tay đặt câu hỏi. Hân sợ dĩ không cần Kim Châm phải giải thích bởi vì hân biết Kim Châm bị người NB uy hiếp. Hân nếu đã nhận đồ của Kim Châm cũng chứng tỏ tình cảm giữa hai huynh đệ họ không hề bị ngăn cách.

-Đằng Khi Chính Nam lúc ấy quả thực dẫn đệ trở về nên ta cũng rất biết ơn hân. Nhưng ta sợ dĩ phối hợp với Đằng Khi Chính Nam là vì ta muốn để tương kế tựu kế, để hân trở thành một Tôn Quyền thứ 2, nhưng ta lại không có cơ hội để giải thích với đệ tình hình lúc đó. Hơn nữa ta cũng không ngờ đệ lại phát hiện ra chân tướng trước cả khi hai ta trao đổi tin tức.

Kim Châm giải thích.

-Làm sao mà huynh biết đệ đã phát hiện ra?

Tả Đăng Phong cười nói.

-Lúc rời khỏi Giang Tô thì chắc đệ đã phát hiện ra rồi, hơn nữa ta dám chắc lúc ấy đệ đang rất tức giận vì nếu không đệ chắc chắn đã tới Mao Sơn để chào từ biệt vị đại ca này.

Kim Châm với tay lấy chiếc trâm cài tóc của chương giáo để ở cạnh giường gài lên tóc:

- Đệ quá thông minh! Trước khi ta kịp nói ra tình hình thực tế thì đệ đã phát hiện ra sơ hở của Đăng Khi Anh Tử. Thành ra ta dù có trăm cái miệng cũng không thể biện bạch được.

-Đệ hiểu nỗi khổ tâm của đại ca khi đó. Lúc ấy quả thực đệ phải vội vàng lên đường. Nếu đệ thực sự giận đại ca thì đệ đã không trở về cứu huynh rồi.

Tả Đăng Phong xua tay nói. Hẳn tin tưởng những lời của Kim Châm nói đều là thật, mà hẳn cũng hiểu sự lo lắng của y. Kim Châm cảm thấy rất uất ức khi y còn chưa kịp giải thích thì chân tướng đã bị Tả Đăng Phong phát hiện. Nhưng cũng như sự đánh giá mà Kim Châm dành cho hắn, hẳn quả thực là người khá thông minh. Hẳn hiểu sở dĩ Kim Châm không giải thích rõ ràng tình hình thực tế ở trước mặt của Ngân Quan và Ngọc Phật là bởi vì Kim Châm lo hai người kia, nhất là Ngọc Phật sẽ nghĩ Tả Đăng Phong muốn giữ lại tình địch của nàng bên mình hắn.

-Nếu đệ đã phát hiện ra Lâm Ngọc Linh chính là Đăng Khi Anh Tử thì vì sao lại không tương kế tựu kế dẫn cô ta theo?

Kim Châm hỏi.

-Nếu mang cô ta theo thì đệ lo sẽ lỡ tay làm thật. Mà đệ không đành lòng giết cô ta, nên cứ dứt khoát bỏ đi cho xong chuyện. Đừng nói tới chuyện này nữa! Lúc trước huynh ở chỗ này?

Tả Đăng Phong chuyển chủ đề. Hẳn biết Kim Châm đã làm gì nhưng hắn không biết Kim Châm đã đi đâu.

-Liễu Tranh thuộc thành phố Lạc Dương, tỉnh Hà Nam.

Kim Châm thuận miệng trả lời.

-Vậy viên nội đan hành thổ này được huynh mang về từ chỗ đó sao?

Tả Đăng Phong nghe xong bèn nhún mày. Lúc trước hắn đoán 4 địa chỉ hành thổ đều nằm ở dải đất Thiểm Tây bởi vì đó là nơi đóng đô của vương triều nhà Chu. Thiểm Tây hiện nay còn chưa bị quân NB chiếm đóng nên nơi này còn tương đối an toàn, do đó Tả Đăng Phong cũng không nóng lòng đi tìm kiếm địa chỉ hành thổ.

-Đúng vậy! Lăng mộ của quân chủ đời đầu tiên của Đông Chu – Chu Bình Vương xây dựng ở sườn đông của hang đá Long Môn trong thành phố Lạc Dương tỉnh Hà Nam. Người NB không biết vì sao lại phát hiện ra chuyện này. Chúng ép ta đi cùng chúng vào trong vương lăng để tìm kiếm.

Kim Châm sau khi vấn tóc xong bèn rời khỏi ngoạ thất. Tả Đăng Phong cũng đứng dậy kéo chiếc ghế thái sư ra cho y ngồi. Cả hai lúc này đang ngồi trước bàn.

Chu Bình Vương trong lời nói của Kim Châm là vị quân chủ đầu tiên của Đông Chu. Tên tuổi của y không được ghi lại trong sử sách, nhưng cha của y là vị quân chủ đời cuối của Tây Chu – Chu U Vương đại danh鼎鼎. Trong lịch sử, tên hôn quân đốt lửa trên phong hoả đài để gạt quân của các nước chư hầu tới chỉ để nhìn được một nụ cười của mỹ nhân chính là y. Khi Chu U Vương còn tại vị, y sủng ái 1 vị phi tần có tên là Bao Tử. Sau khi Bao Tử sinh nở, y đặt người con trai của phi tần lên làm thái tử mà phế đi vị thái tử Chu Bình Vương danh chính ngôn thuận, kể cả mẫu hậu của Chu Bình Vương cũng bị phế chức. Cuối cùng, vị quốc trưởng của Chu U Vương cũng không nhận được chuyện con gái mình cùng cháu trai phải chịu oan ức bèn dẫn binh liên hợp với quân chư hầu công phạt triều Chu. Chu U Vương thấy tình thế không ổn bèn châm lửa trên phong hoả đài cầu cứu quân của những nước chư hầu kia. Nhưng các nước chư hầu cho là y đang đùa với họ nên không ai tới hộ giá, cuối cùng Chu U Vương bị giết chết.

Sau khi công phạt Chu U Vương, kinh thành bị tàn phá rất nghiêm trọng, nên Chu Bình Vương dời đô tới vùng hiện nay là thành phố Lạc Dương tỉnh Hà Nam thuộc dải đất Thiểm Tây. Do vì dời đô về phía đông nên triều đại do Chu Bình Vương lập nên được gọi là Đông Chu.

Lạc Dương trước sau là nơi đóng đô của tất cả hơn 100 vị hoàng đế. Bởi vậy có thể thấy địa khí ở nơi này thịnh vượng ra sao. Nếu truy tìm nguồn gốc của chuyện này thì rất có thể năm đó khi Chu Bình Vương dời đô về phía Đông, y đã dẫn theo địa chi hành thổ có khả năng thay đổi địa khí. Về phần y chỉ dẫn theo 1, 2 con hay y dẫn theo tất cả thì không ai biết. Còn chuyện y muốn dẫn theo mấy địa chi này cũng chỉ là việc không cần thiết, vì cho dù có cho Khương Tử Nha 100 lá gan thì y cũng không dám dùng trận pháp để giam hãm 4 con địa chi hành thổ thuộc sở hữu của triều Chu. Nếu Khương Tử Nha thực sự làm vậy thì y đã phạm phải tội mưu phản.

-Lộ trình tới Hà Nam của huynh có phải đã gặp chuyện phiền toái xảy ra hay không? Đám người ở ngoài kia đều cho rằng huynh làm việc cho đám người NB. Họ đều đang mắng huynh là tên Hán gian kia.

Tả Đằng Phong hỏi.

-Nhất định là vị hoà thượng mang trọng trách bảo vệ hang đá Long Môn đã tiết lộ chuyện này rồi. Trong quá trình khai quật lăng mộ, vị hoà thượng đó không biết nghe được tin ở đâu đã tới cản trở. Khi Đằng Khi Ảnh Tử định ra lệnh cho quân của y nổ súng thì huynh đứng ra cản lại.

Kim Châm lắc đầu cười khổ.

-Kẻ đáng chết không nên cứu. Nếu là đệ ở đó, đệ cứ ngồi yên mặc kệ.

Tả Đằng Phong hừ lạnh. Trong hang đá Long Môn có rất nhiều tượng Phật, do đó ở đó có rất đông tăng nhân. Kim Châm cứu mạng họ nhưng y cũng vô tình để lộ hành tung của mình. Đám hoà thượng này không những không biết ơn mà còn không chút kiêng nể bố cáo với thiên hạ rằng Kim Châm hẳn là Hán gian.

-Huynh đệ! Cậu nghĩ như vậy là không được! Dù thế nào huynh cũng không thể giết họ để bịt miệng được.

Kim Châm lắc đầu thở dài.

-Huynh không ích kỷ nên giờ huynh mới trở thành Hán gian. Huynh không biết Trương thiên sư của Long Hồ sơn và Cát địa sư của Các Tạo sơn đang ở bên ngoài đạo quan của huynh đâu nhỉ.

Tả Đằng Phong bĩu môi nói.

-Bọn họ đến làm gì?

Kim Châm nghe vậy bỗng nhiên đứng bật dậy.

-Bọn họ khi nghe tin bèn kéo theo mấy trăm người từ Giang Tây chạy tới đây để giải tán phái Mao Sơn của huynh. Huynh mau nghĩ cách thu dọn tàn cuộc đi thì hơn.

Tả Đằng Phong nói. Chuyện gì đã xảy ra khi Kim Châm tiến vào trong hoàng lăng của Chu Bình Vương có thể hỏi sau. Việc cấp bách trước mắt là phải làm sao xử lý tình hình hỗn loạn ở bên ngoài.

Thái độ ban đầu của Kim Châm sau khi nghe xong là kinh ngạc, sau đó y chau mày, 1 lát sau thì mặt y bắt đầu nhả lại, đến cuối cùng toàn thân y run rẩy.

-Mao Sơn phái của huynh là một phân nhánh của Chính Nhất giáo. Để Chính Nhất giáo ra mặt quả thực không dễ giải quyết đâu. Nhưng huynh không cần quá lo lắng, cứ đem hết đầu đuôi mọi chuyện giải thích cho họ là được. Bọn họ cũng sẽ không ép bức huynh đâu.

Tả Đằng Phong an ủi.

-Rầm chớ! Mao Sơn phái là địa bàn của lão tử! Cái thằng ngu Trương Hoàng Chính dùng cố gì để nhúng tay vào?

Kim Châm hất tung cái bàn rồi mắng lớn.

Tả Đằng Phong thấy thế bèn ngăn người. Hoá ra Kim Châm run người không phải vì sợ mà vì y đang tức.

Khi Tả Đăng Phong còn chưa hoàn hồn thì Kim Châm đã đá văng cửa xông ra...

146. Q.2 - Chương 146: Đuổi Thiên Sư Đi

Trong ấn tượng của Tả Đăng Phong thì Kim Châm là người biết nín nhịn, biết lấy đại cục làm trọng. Hắn không ngờ Kim Châm lại tức giận đến như vậy.

-Đại ca! Huynh tỉnh táo lại đi! Y là giáo chủ của Chính Nhất giáo đó!

Tả Đăng Phong lắc mình kéo lại Kim Châm.

-Giáo chủ của Chính Nhất giáo là người chủ quản về phù lục trong tam sơn là chuyện có thật, nhưng y là người chủ quản chứ không phải là người quản hạt bọn ta. Tới đúng lúc lắm, thù cũ nợ mới thanh toán một lượt cho xong.

Kim Châm nói xong bèn quay trở lại trong phòng.

Tả Đăng Phong cũng đi vào theo. Y phát hiện Kim Châm thay ra trang phục thường ngày của mình rồi mặc vào đạo bào màu tím của chương giáo phái Mao Sơn. Sau khi chỉnh lại đạo quan, y cầm theo phát trần rồi bước ra cửa.

-Đại ca! Hãy nghĩ cho kỹ đã.

Tả Đăng Phong khuyên can. Nhìn thư thể này của Kim Châm có thể đoán được y thực sự muốn đấu với thiên sư Trương Hoàng Chính của Long Hồ sơn.

-10 năm trước ta đã nghĩ kỹ rồi.

Kim Châm hừ lạnh.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không đứng ra ngăn cản nữa. Nghe cách nói của Kim Châm thì có vẻ như xích mích giữa 2 phái vốn đã tồn tại từ rất lâu rồi.

Kim Châm đi thẳng tới chính điện ở tiền viện. Lúc này đạo nhân của phái Mao Sơn vẫn đang ngồi xếp bằng ở tiền viện. Có ánh nến hắt ra từ thiên điện, một điện phủ nằm ở phía Tây của đại điện. Không cần hỏi cũng biết đạo nhân của Long Hồ sơn và Các Tạo sơn đang nghỉ ngơi trong thiên điện.

-Phúc sinh vô lượng thiên tôn! Ai ra lệnh cho các người ngồi xếp bằng ở đây?

Kim Châm khi đi tới tiền điện nhìn thấy cảnh này bèn gầm lên giận dữ hỏi.

-Vô Lượng Thiên Tôn! Tham kiến chương giáo chân nhân.

Đám đạo nhân của phái Mao Sơn đã ngồi xếp bằng ở chỗ này mấy ngày rồi. Họ sớm đã mệt rũ cả người. Sự xuất hiện của Kim Châm khiến bọn họ trong nháy mắt lấy lại tinh thần. Bọn họ lục tục đứng dậy chấp tay hành lễ với chương giáo.

-Ai có tu tập đạo pháp thì lưu lại, những người khác thì giải tán.

Kim Châm phất tay hạ lệnh. Đám đạo nhân nghe xong liền đồng thanh hô lớn, sau đó những người không phận sự tự động giải tán đi lo việc của mình.

Kim Châm lập tức đi thẳng tới thiên điện. Còn chưa đi tới cửa thì Trương Hoàng Chính và lão đạo mặt ngựa đi ra .

Hai bên khi chạm trán không ai mở miệng cả. Trương Hoàng Chính thì đang chờ Kim Châm cúi đầu thi lễ, bởi vì dựa theo cấp bậc lễ nghĩa thì quả thực Kim Châm phải là người hành lễ, nhưng câu nói mà Trương Hoàng Chính đón nhận sau một hồi im lặng lại là câu “Cút cho ta!” chứ không phải là câu ‘Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn’ mà y trông đợi!

1 câu “Cút cho ta!” của Kim Châm không chỉ khiến cho đám người của Trương Hoàng Chính khiếp sợ mà ngay cả Tả Đăng Phong cùng đám đạo nhân của phái Mao Sơn cũng trợn tròn mắt. Cho dù có nói như thế nào thì phái Mao Sơn cũng là 1 phân nhánh của Chính Nhất giáo. Kim Châm làm như vậy là vô cùng thất lễ.

-Đỗ Thu Đình, người muốn khi sư diệt tổ, phản bội tổ đình phải không?@!

Sắc mặt của Trương Hoàng Chính lúc này tái nhợt như gan heo.

-Phía Mao Sơn Mao sơn trên thờ Tam Thanh, dưới bái Tam Mao chân quân! Chính Nhất phái các người dựa vào cái gì để cai quản chúng ta.

Kim Châm nhú mồm nói.

-600 năm trước, Nguyên Thành Tông hoàng đế hạ thánh chỉ ban thưởng, phong Chính Nhất giáo ta là người lãnh đạo về phù lục trong tam sơn. Lấy Chính Nhất giáo làm chủ, phái Mao Sơn của các người thuộc quyền quản hạt của chúng ta! Người thân là một Nhân sư của Chính Nhất giáo, là chủ đạo của phái Mao Sơn lại trợ Trụ vi ngược, cam tâm làm tay sai cho lũ người NB. Đã thế nay còn muốn dĩ hạ phạm thượng, xa rời tổ đình! Nếu người còn chấp mê bất ngộ thì phái Mao Sơn sẽ gặp phải tai ương ngập đầu đó!

Trương Hoàng Chính Chính lạnh lùng quát.

-Hoàng đế triều Nguyên ban thưởng phong cho Long Hồ sơn là Chính Nhất phái chẳng liên quan đến phái Mao Sơn chúng ta! Phái Mao Sơn phải chờ bao giờ nhận được 1 xu tiền thưởng của triều đình! 10 trước Giang Tô bị ngập nặng, bản tọa phụng mệnh của tiên sư tới Long Hồ sơn để cầu lương. Long Hồ sơn các người đời đời được thụ phong nhận bổng lộc, giàu có một phương, không phải là gấm vóc lụa là không mặc, không phải là sơn hào hải vị không ăn, thế mà chỉ quảng ra có 2 túi gạo con con đã muốn đuổi bản tọa đi! Sĩ nhục lẫn đó bản tọa suốt đời không quên!

Kim Châm nói xong bèn đưa tay chỉ ra cửa lớn:

-Nếu muốn động thủ, thì phái Mao Sơn ta sẵn lòng tiếp, còn nếu không thì lập tức cút xuống núi cho bản tọa.

-Đỗ chân nhân, chuyện của đạo môn các người, tiểu đệ không tiện nhúng tay! Tiểu đệ xuống núi đi dạo 1 vòng vậy.

Tả Đăng Phong đợi Kim Châm nói xong bèn tiếp lời. Hắn cũng biết Kim Châm nếu thực sự muốn động thủ sẽ rất khó thắng Trương Hoàng Chính Chính. Kết quả cuối cùng nhất định sẽ là lưỡng bại câu thương. Quan trọng hơn là nếu động thủ thì Các Tạo sơn cũng sẽ tham chiến, nhưng vậy sẽ biến thành 1 trận đánh hội đồng. Bởi vậy hắn cần nghĩ chính yếu chính là một ngày động thủ, đều tự thủ hạ tất nhiên sẽ tham dự, vậy thành quân ấu liễu, sợ dĩ hấn đắc phải nghĩ ra một cách để Trương Hoàng Chính Chính không dám ứng chiến.

Tả Đăng Phong nói xong không đợi Kim Châm nói năng gì đã đi thẳng ra ngoài. Nhưng khi chưa đi tới cửa thì hắn đã nghe được Trương Hoàng Chính Chính thở hổn hển ra lệnh trở về Long Hồ sơn.

Tả Đăng Phong nghe được Trương Hoàng Chính Chính nói xong bèn mỉm cười xoay người đi tới bên cạnh của Kim Châm.

Chỉ 1 lát sau, đám người Long Hồ sơn và Các Tạo sơn lục tục xuống núi. Hai người bị Tả Đăng Phong đóng băng cũng chẳng cần Tả Đăng Phong cứu chữa đã được khiêng đi.

-Trương Hoàng Chính Chính là kẻ ngông cuồng tự đại, tu vi cũng không kém ta, làm sao hắn lại chịu thua dễ dàng thế nhỉ?

Kim Châm đợi đối phương bỏ đi hết mới hỏi với giọng ngạc nhiên.

-Hắn sợ đệ sẽ giết môn nhân của hắn.

Tả Đăng Phong cười nói. Nếu Trương Hoàng Chính Chính thực sự không đi, Tả Đăng Phong nhất định sẽ khiến y trở thành tư lệnh “không” quân. (không là không có ấy nhá).

-Ngày hôm nay có thể trả thù khiến ta cảm thấy thật sung sướng.

Kim Châm đi tới cửa chính của đạo quan. Đám người phái Mao Sơn cũng xuống núi theo đám người Long Hồ sơn. Lần này tiếng là đưa tiễn, thực ra là đuổi khách thẳng mặt.

-Đây cũng không phải là cách giải quyết tốt nhất. Làm vậy sẽ khiến đám người NB biết huynh còn chưa chết, ngày sau khó tránh việc chúng sẽ tiếp tục tới quấy rầy huynh.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Có nghe câu con giun xéo lắm cũng quằn chưa?

Kim Châm hừ lạnh.

-Đuổi họ đi thì dễ, chứ tội danh Hán gian của huynh rất khó rửa sạch.

Tả Đăng Phong lại lắc đầu. Con người dù có lý trí đến đâu cũng sẽ có lúc mất đi lý trí. Cách giải quyết của Kim Châm trong chuyện này rất không lý trí.

-Chỉ cần người trong Mao Sơn không coi ta là Hán gian là được rồi, người ngoài họ muốn nói gì cứ để họ nói cho sướng miệng đi! Giết nhiều người NB như vậy nhưng cuối cùng bản thân lại biến thành Hán gian! Đúng là đời!

Kim Châm cười khổ lắc đầu.

-Thật ra thì cách giải quyết tốt nhất là huynh cứ kể hết đầu đuôi ngọn ngành cho họ biết. Phái Mao Sơn nằm trong vùng bị người NB chiếm đóng, nếu muốn sinh tồn cứ phải lá mặt lá trái với chúng. Không bằng cứ chuyển phút về Giang Tây cùng Long Hồ sơn và Các Tọa sơn cho an toàn.

Tả Đăng Phong khuyên can.

-Đệ cho là họ sẽ nghe lời giải thích của ta sao? Bọn họ tới với mục đích chèn ép phái Mao Sơn. Mấy năm gần đây danh tiếng của ta nổi như cồn khiến cho bọn họ đã sớm sinh lòng đố kỵ với thanh danh của phái Mao Sơn ta.

Kim Châm hừ lạnh.

-Thiên Lô Chưởng của tên Trương Hoàng Chính Chính này rất quái dị, sau này nếu gặp phải y thì huynh nhất định phải cẩn thận mới được.

Tả Đăng Phong nhìn đoàn người của Long Hồ sơn và Các Tọa sơn khuất dần trong bóng đêm.

-Thiên Lô Chưởng của Trương gia quả thực rất bá đạo, nhưng còn phát thuật khinh thân của Long Hồ sơn thì quả thực không biết phải bình luận thế nào.

Kim Châm cười nói.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng bật cười. Chiêu thức có lợi hại thế nào cũng phải bắt kịp đối thủ mới phát huy công dụng của nó, còn nếu không người dùng cũng chỉ có thể kêu gào ở phía sau mà thôi.

Trở về đạo quan, Kim Châm tắm rửa rồi thay ra y phục, sau đó ăn qua loa chút gì đó rồi trò chuyện với môn nhân trong giáo và hai vị sư huynh. Lúc nửa đêm, y bụng 1 hồ trà mới tới phòng khách, nơi mà Tả Đăng Phong đang nghỉ chân. Y biết Tả Đăng Phong có rất nhiều chuyện muốn hỏi.

-Đại ca! Đám người Đằng Khi có tất cả bao nhiêu người?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Đằng Khi Chính Nam còn có 1 nữ ninja, có lẽ là Tam Xuyên Tổ đã giao chiến với Ngọc Phật lúc trước. Đằng Khi Anh Tử không đi theo, ngoài ra còn có hơn 100 lính đi theo cùng rất nhiều dân phu.

Kim Châm trả lời.

-Bọn họ làm sao lại tìm được nơi tọa lạc của hoàng lăng vậy?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi. 2 người đi theo Kim Châm cũng chẳng phải là cao thủ phong thủy gì cho cam, nên Tả Đăng Phong cảm thấy rất khó hiểu không biết làm sao bọn họ lại tìm ra được hoàng lăng – nơi mà địa chi Mùi thuộc hành thổ thuộc tính âm đang ở.

-Ta cũng không rõ lắm. Lăng mộ của Chu Bình Vương được xây trong lòng núi, khoảng cách từ cửa hầm tới trung tâm của ngọn núi cũng phải hơn 3 dặm. Năm đó chắc chúng đã đào 1 địa đạo ở cách đó 3 dặm, sau đó tiếp tục đào theo hướng Bắc hướng tới lòng núi, cuối cùng phải miễn cưỡng lắm mới tìm ra được lăng mộ. Cửa vào lăng mộ nằm ở nơi vô cùng kín đáo, thế nhưng nơi mà Đăng Khi Chính Nam hạ lệnh cho dân phu đào lại đúng lúc là cửa vào lăng mộ.

Kim Châm đưa chung trà lên miệng rồi nói.

-Rất có thể bọn chúng đã biết được vị trí của 12 địa chi.

Tả Đăng Phong gật đầu nói. Khi Đăng Khi Anh Tử rời đi thì nàng cũng đã từng nói nàng biết rõ về 12 địa chi. Bởi vậy có thể thấy được tư liệu trong tay của Đăng Khi Chính Anh Tử còn cụ thể và chính xác hơn rất nhiều những đầu mối do hần tự mình mày mò.

-Bọn chúng có thể biết vị trí, nhưng bọn chúng lại không biết trong lăng mộ là địa chi gì.

Kim Châm lắc đầu nói.

-Vì sao huynh lại nói như vậy?

Tả Đăng Phong truy hỏi.

-Trên đường dẫn vào lăng mộ, có 1 cái ao do người ta cố ý xây dựng hình tròn có diện tích khoảng 3m². Nước trong ao cũng không sâu, hơn nữa lại không có độc, nhưng ở phía dưới có lót 1 lớp cát màu đen. Có 1 con độc mãng (rắn độc) nằm ở đó. Khi nhìn thấy con độc mãng kia, đám người đó rất muốn bắt được nó, nhưng sau đó khi họ phát hiện trong lăng mộ chính còn có 1 con quái dương (1 con dê kỳ lạ) còn đang ngắc ngoài, bọn chúng có vẻ rất thất vọng. Anh cảm thấy bọn chúng lầm tưởng con rắn con độc mãng kia chính là đại chi Thìn – địa chi hành thổ thuộc tính dương trong 12 địa chi. Bởi vậy có thể thấy được bọn chúng tuy biết vị trí của địa chi nhưng lại không biết địa chi ở đó là địa chi nào.

Kim Châm phân tích.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn gật đầu. Mục tiêu của Đăng Khi Chính Nam lại đúng lúc trái ngược với hần. Địa chi mà hần cần kiểm đều là địa chi thuộc tính dương, nên nội đan của những địa chi thuộc tính âm với y mà nói cũng vô dụng.

-Hiện tại ta cũng không nghĩ ra vì sao độc mãng ở trong mộ lại không ăn thịt quái dương (con dê kỳ quái) đó! Không những nó không ăn thịt con dê đó mà nó còn bảo vệ cho con dê kia nữa chứ.

Kim Châm lên tiếng.

-Bản thân 12 địa chi cũng không lợi hại, nhưng độc vật do chúng diễn sinh ra rất lợi hại. Độc vật đó sẽ bảo vệ cho chúng. Năm đó khi Chu Bình Vương bắt được chúng, y lợi dụng mối quan hệ giữa chúng để lợi dụng 1 cách gián tiếp độc mạng bảo vệ hoàng lăng của y. Điều này cũng chứng tỏ năm đó khi xây dựng hoàng lăng thì y đang có trong tay độc mãng vì địa chi Mùi (Dê) rồi, vì nếu không sẽ không có chuyện vị trí của chúng sẽ bị tiết lộ ra ngoài. Sau khi xây dựng xong hoàng lăng, y chỉ việc chuyển chúng vào trong lăng mộ mà thôi.

Tả Đăng Phong nâng chung trà lên nhấp một ngụm. Trong thời kì Thương-Chu, cơ quan chống trộm trong lăng mộ cũng tương đối ít. Lúc đó người ta ngay cả cơm còn ăn chưa đủ no, làm gì có tâm tư đi nghiên cứu cơ quan chống trộm trong lăng mộ. Có 1 con độc mãng bảo vệ lăng mộ đã khó lắm rồi.

-Thảo nào nó lại bỏ qua Tam Xuyên Tổ mà lại chạy tới tấn công ta.

Kim Châm tỏ vẻ “hoá ra là thế”.

-Làm sao huynh lại lấy được nội đan?

Tả Đăng Phong dò hỏi.

-Trong lăng mộ cũng không có chỗ để lưu giữ cỗ khô và đồ ăn, nên con quái dương tam nhãn(dê ba mắt) đó có thể sống ngoắc ngoải đến ngày hôm nay chắc chắn là nhờ nội đan. Phần lớn những loại động vật sống rất lâu đều có nội đan trong người. Muốn lấy nội đan cũng rất dễ: khi chúng cảm thấy sinh mạng bị uy hiếp, chúng sẽ chủ động phun ra nội đan để cầu sinh.

Kim Châm giải thích.

-Vì sao chúng cho rằng chỉ cần nhả ra nội đan là có thể sống tiếp?

Tả Đăng Phong hỏi lại. Nếu như Kim Châm làm như vậy do y đã có kinh nghiệm từ trước thì hẳn cũng có thể bắt chước. Sau này không cần phải mổ bụng địa chi ra làm gì ắt công, cứ đập cho chúng 1 trận thừa sống thiếu chết xem chúng có nhả nội đan ra không.

-Phái Mao Sơn từ khi lập phái đến nay cũng đã có hơn 1500 năm. Ban đầu chúng ta tu hành Thượng Thanh Kinh để cầu trường sinh. Đến thời nhà Tống thì mục tiêu ban đầu này đã bị chệch hướng, phái Mao Sơn lúc ấy bắt đầu quan tâm đến phù chú tiểu thuật. Mấy trăm năm sau, chúng ta đã làm không ít việc bắt quỷ trừ tà, hàng ma phục yêu. Theo các vị tổ sư thì những động vật có linh tính nhả ra nội đan của chúng là để tỏ ra chúng đã biết hối lỗi, không dám làm hại người vô tội nữa. Nhưng theo ý ta thì chúng phun ra nội đan cũng giống như khi con người chúng ta gặp cướp giao ra hết tài sản trên người vậy, đơn thuần là bởi vì chúng sợ bị giết mà thôi.

Kim Châm cười nói.

-Vậy con độc mãng và quái dương kia xử lý ra sao?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

-Độc mãng bị Tam Xuyên Tổ giết chết, còn con quái dương kia thì bị Đằng Khi Chính Nam bắt đi! Hẳn có lẽ định giữ lại để tạo áp lực cho đệ. Hẳn không biết nội đan đã bị lấy đi, nên đệ có thể tương kế tựu kế chơi hẳn 1 vố.

147. Q.2 - Chương 147: Người Nhà Đoàn Tụ

-Huynh có biết Đằng Khi Anh Tử đi đâu không?

Tả Đăng Phong hỏi. Hẳn cũng không muốn đùa với cô ta nữa mà thực sự hẳn đang muốn giết cô ta.

-Không rõ lắm ! Bọn chúng điều đi quân NB ở ngay tại nơi đó để phối hợp. Hẳn biết đệ muốn giết hẳn nên hẳn giữ rất kín hành tung của mình.

Kim Châm lắc đầu nói.

- Huynh nhớ đưa cho đệ 1 tấm phù chú mà phái Mao Sơn hay dùng để triệu tập môn nhân nhé. Nếu sau này hẳn dám tới Mao Sơn, huynh báo cho đệ biết.

Tả Đăng Phong nhìn Kim Châm.

-Đừng vội, thời gian trước đệ ở chỗ nào?

Kim Châm xua tay hỏi.

-Ở Hồ Bắc! Đệ và Ngọc chân nhân cùng Minh Kính đại sư nhập trận để lấy cho bằng được nội đan âm tính của kim kê.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

Kim Châm nghe vậy gật đầu, không hỏi gì thêm nữa.

-Chuyến này bọn đệ trừ việc thu được nội đan của kim kê ra cũng lấy được không ít vật đáng giá. Thiết Hải lấy đi 1 túi kim khí, Ngọc chân nhân thì được chia 1 túi ngọc khí thượng đẳng. Những thứ có lại thì đệ đem bán thu được hơn 3200 lượng vàng.

Tả Đăng Phong trầm ngâm 1 lúc rồi cười nói. Hẳn ra chuyện này thật ra là giải thích 1 cách khéo léo chuyện Thiết Hải và Ngọc Phật chỉ có quan hệ hợp tác với hắn, để tránh việc Kim Châm nghi ngờ và hiểu nhầm. Đây cũng là lý do mà Tả Đăng Phong lúc đầu phân cho Ngọc Phật 1 phần của cải.

-Mấy đứa rõ ràng đang ngồi chờ chia của!

Kim Châm nghe xong bèn cười sang sảng.

-Người thầy cũng có phần. 1000 lượng vàng này dùng để bịt miệng huynh, tránh để huynh nói bậy ra ngoài làm huỷ hoại danh tiếng của bọn đệ. Còn 1000 lượng này là trả công cho huynh. Viên nội đan thổ dương thì đệ xin nhận.

Tả Đăng Phong nói xong bèn móc ra 2 tấm kim phiếu đưa cho Kim Châm.

-Huynh đệ, đệ làm gì thế?

Kim Châm nghe xong bèn nhú mày hỏi. Y đương nhiên biết Tả Đăng Phong đang nói giỡn với y, nhưng cảm nhiều tiền như vậy hắn cũng thấy xấu hổ.

-Đệ đưa cho huynh số tiền này thì huynh cứ nhận đi ! Gia quyến đi theo đạo nhân của phái Mao Sơn cũng có tới 400-500 người, một ngày ba bữa 1 người cũng phải 1 cân lương thực là ít; 400-500 người ít cũng phải 400-500 cân 1 ngày. Một tháng tính chỉ riêng lương thực cũng đã tốn hơn 1 vạn cân. Đệ còn chưa kể chi phí tiền củi muối dầu gia vị, cộng thêm cả tiền vải vóc ăn mặc. Bình thường huynh có thể làm chút việc kiếm chút tiền nhang đèn, nhưng nay huynh đã thành Hán gian, phái Mao Sơn trong 1 thời gian ngắn cũng không thể rời núi. 2000 lượng vàng này cũng có thể giúp phái Mao Sơn chống chọi trong dăm ba năm.

Tả Đăng Phong đẩy 2 tấm kim phiếu .

-Vậy ta không khách khí nữa!

Kim Châm do dự hồi lâu rồi lắc đầu thờ dãi, sau đó nhận lấy 2 tấm kim phiếu. Không phải là đạo nhân nào của phái Mao Sơn cũng tu thành thuật pháp. Trong số mấy trăm người ở đây cũng chỉ có chưa tới 1/3 là biết pháp thuật. Những người còn lại chỉ là những đạo nhân bình thường, nhưng dù thế nào mấy chuyện pháp sự cũng có thể để họ đi làm.

-Đại ca! Trong gian đoạn này chuyện tốt chưa thấy đâu mà chuyện xấu lại quá nhiều! Đạo nhân trong đạo quan không thể xuống núi, ngu dân không hiểu rõ chân tướng lại nhiều, muốn giết cũng không được, mà muốn đánh cũng chẳng xong, chỉ còn cách lánh đi thì hơn.

Tả Đăng Phong lại lên tiếng. Không thể phủ nhận chuyện người Trung Hoa vốn rất đoàn kết và đùm bọc lẫn nhau, nhưng bọn họ lại không rõ chân tướng ra sao. Chỉ cần bị kẻ xấu kích động thì bọn họ sẽ làm ra những chuyện ngu xuẩn mà không ai biết được. Ba trăm năm trước đám ngu dân coi bậc trung thần Viên Sùng Hoán là tên Hán gian bán nước cầu vinh nên chúng xẻ thịt uống máu ông. Ba trăm năm sau dù chúng có tới ném trứng thối vào mặt của Kim Châm cũng chẳng phải là chuyện gì đáng ngạc nhiên.

-Đệ nói có lý lắm. Thế đạo hỗn loạn, ta trước hết phải lo lắng cho những người trong phái Mao Sơn này.

Kim Châm gật đầu thờ dãi. Từ xưa đến nay có câu “Nhi nữ tình trường, anh hùng khí đoản” (Con gái thường yếu đuối trong tình yêu, bậc anh hùng vì lo chuyện mà mệt chết). Thật ra thì ý của câu này cũng không phải nói bậc anh hùng khi gặp phải mỹ nữ sẽ trở nên mềm yếu, mà bởi vì kẻ anh hùng có nhiều chuyện phải lo, mà nếu có chuyện phải lo cũng tức là phải mang trên vai trọng trách nặng nề, mà nếu đã có trách nhiệm thì không thể tự do muốn làm gì cũng được.

Sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong dẫn 13 tới cáo từ. Kim Châm tìm đủ mọi cách giữ hắn lại, nhưng hắn vẫn nhất quyết muốn đi. Cuối cùng Kim Châm không còn cách nào khác phải sớm tặng cho hắn 1 tấm phù chú mà phái Mao Sơn dùng để triệu hồi môn nhân, sau đó dẫn theo toàn thể đạo nhân tiễn hắn xuống núi.

Rời khỏi Mao Sơn, Tả Đăng Phong do dự không biết phải đi đâu. Vu Tâm Ngữ tuy rằng đã mất, nhưng ký ức những ngày tháng sống bên Vu Tâm Ngữ ở Thanh Thủy quan vẫn in trong tâm trí hắn. Sau một hồi trầm ngâm, Tả Đăng Phong quyết định về nhà.

Dẫn theo 13 cấm thẳng về phía Đông, trên đường Tả Đăng Phong nhìn thấy người đi đường đang vội vã gồng gánh quà Tết. Mai là đêm 30 Tết, chắc họ đang vội vàng sớm trở về đoàn tụ với gia đình.

Trưa ngày 30, Tả Đăng Phong đã về tới thôn trang ở dưới chân núi Côn Du. Thôn trang này sớm đã bị bỏ hoang, con đường dẫn vào thôn khi xưa nay đã mọc đầy cỏ dại. Tiết trời có vẻ lạnh lẽo, cỏ dại cũng mang sắc màu khô vàng. Tả Đăng Phong dẫn theo 13 băng qua thôn làng rồi đi theo con đường núi gần như khó mà nhận ra được để trở về Thanh Thủy quan.

Thanh Thủy quan không bị mưa bom bão đạn của giặc phá hủy, nhưng sương gió ngày qua ngày đã khiến đạo quan trở nên xập xệ hơn rất nhiều. Trong sân mọc đầy cỏ dại, trong điện cũng chất đống lá rụng khô queo do gió núi cuốn vào trong.

Khi trở lại Thanh Thủy quan, Tả Đăng Phong bắt đầu quét dọn vệ sinh, sửa chữa lại mái ngói đã vỡ nát trên mái của đạo quán, sau đó dán giấy lên khung cửa rồi trát lại những chỗ lở trong đạo quan. Lúc trời chạng vạng tối thì cảnh quan bên trong Thanh Thủy quan cũng trở nên sạch sẽ và sáng sủa hơn nhiều.

Trên đường đi Tả Đăng Phong đã mua rất nhiều vật dụng sinh hoạt cùng chăn chiếu. Sau khi bố trí sắp xếp xong mấy thứ này, Tả Đăng Phong rời khỏi Thanh Thủy quan.

Phần mộ của Vu Tâm Ngữ mọc đầy cỏ dại. Tả Đăng Phong cũng không tới đây vì mục đích muốn nhổ bỏ đám cỏ dại mọc trên mộ nàng mà hắn điên cuồng dùng tay xới tung nắm mồ của nàng.

Khi nhìn thấy cỗ quan tài đen nhem, Tả Đăng Phong cũng không lấy làm sợ hãi. Tả Đăng Phong chỉ cảm thấy nó rất thân thiết, bởi vì ở bên trong nó là người con gái mà hắn yêu nhất. Nhưng Tả Đăng Phong cũng không có gan mở quan tài ra. Hắn kiêng cả cỗ quan tài to chình ình trở về Thanh Thủy quan.

Hắn lúc này đã không còn là 1 tay thư sinh trói gà không chặt như năm đó nữa. Cỗ quan tài nặng mấy trăm cân cũng không làm hắn chùn bước. Điều khiến hắn vô cùng mừng rỡ chính là khi kiêng cỗ quan tài đó lên vai, hắn cảm thấy 1 cỗ khí tức quen thuộc. Đó là khí tức của Vu Tâm Ngữ. Hắn vĩnh viễn không thể quên được nó. Nhưng điều khiến hắn cảm thấy vô cùng đau lòng là việc quan tài quả thực không hề bị mở ra, nhưng nó lại nhẹ đi trông thấy.

Khi trở lại Thanh Thủy quan, Tả Đăng Phong đặt cỗ quan tài của Vu Tâm Ngữ ở 1 căn phòng sạch sẽ phía bắc của đạo quán. Đó là nơi mà khi còn sống Vu Tâm Ngữ nghỉ ngơi ở đó. 13 thấy Tả Đăng Phong kiêng cỗ quan tài của Vu Tâm Ngữ về cũng không có vẻ gì ngạc nhiên cả. Động vật họ mèo không có ký ức về khứ giác như động vật họ chó, nhưng chúng có ký ức về thị giác rất mạnh. 13 tuy rằng không biết vì sao Tả Đăng Phong lại làm như vậy, nhưng nó biết bên trong cỗ quan tài kia là người con gái trước kia đã từng cứu mạng nó.

-Meo meo

~13 đợi Tả Đăng Phong đặt xuống cỗ quan tài kia mới khê kêu. Tiếng kêu của nó có vẻ đau thương, vừa có vẻ ngạc nhiên.

-Đây mới là thật! Thứ mà mày nhìn thấy trước đó chỉ là giả thôi!

Tả Đăng Phong vỗ đầu của 13. Hắn lúc này cũng không quá đau lòng mà chỉ có vẻ thấp thỏm. Chỉ còn 2 viên nội đan nữa là hắn kiếm đủ 6 viên nội đan âm tính. Hiện tượng thần dị khi 2 viên nội đan khi tiếp xúc nhau lại tự động dung hợp khiến Tả Đăng Phong tin cách nói "Lục âm âm bất tử" không phải là cách nói vô căn cứ, nhưng quan tài nhẹ đi khiến hắn rất lo.

Sau khi sắp xếp quan tài của Vu Tâm Ngữ xong, Tả Đăng Phong bắt đầu làm cơm. Hắn rời nhà từ sớm nên hắn đã thành thạo việc bếp búc từ khá lâu rồi. Theo thông lệ thì đêm 30 người ta thường ăn sủi cảo, nên Tả Đăng Phong bắt đầu làm sủi cảo. Khi ăn, hắn cũng bày ra đủ 2 cái bát và 2 đôi đũa. Quan tài của vợ yêu ở bên cạnh khiến hắn cảm thấy vững tin, khi ngủ chỉ cần sờ tay 1 cái là chạm được vào nó khiến hắn có thể gửi gắm chút gì đó vào tình yêu của mình. Trên thực tế thì những chuyện mà hắn làm cũng không

phải là không có mục đích. Hắn muốn nói với chính bản thân mình rằng Vu Tâm Ngữ vẫn chưa đi xa, mà nàng vẫn còn đang ở bên cạnh hắn.

Nằm trên chiếc phản quen thuộc, Tả Đăng Phong nhìn thấy vết ngón tay cào ở phía bắc của căn phòng. Vết tích đó xuất hiện khi lần đầu tiên Vu Tâm Ngữ và Tả Đăng Phong lên giường, vì nàng quá khấn trương nên mới cào vào tường. Mấy dấu móng tay này khiến Tả Đăng Phong nhớ lại mình đã từng có những phút giây hoan ái. Chuyện quan hệ nam nữ vốn là cái lẽ của đất trời. Trong mấy năm sau khi Vu Tâm Ngữ mất không phải là Tả Đăng Phong không nghĩ đến chuyện kiếm 1 cuộc vui chớp nhoáng, nhưng lần nào nghĩ tới nó hắn cũng cảm thấy bức bối. Nhưng hắn lúc nào cũng tự nhắc nhở mình rằng Vu Tâm Ngữ không phải là không để tâm đến cảm giác khó chịu của mình, mà bởi vì nàng không cách nào giải toả áp lực cho người đàn ông của nàng. Không phải là nàng không muốn làm và bởi vì nàng không thể làm!

Mùng 1 năm mới, Tả Đăng Phong dậy rất sớm. Khi tỉnh dậy hắn ngồi yên 1 lát. Hắn nhớ tới lời của Ngân Quan có nói lúc ban đầu. Y đã từng tiên đoán rằng, cái chết của Vu Tâm Ngữ khiến hắnọa nhập tà đồ khó lòng mà đứng dậy nổi. Nay việcọa nhập tà đồ đã được chứng thực. Nếu như Ngân Quan coi không sai thì Tả Đăng Phong chỉ còn sống được 2 năm. Hay nói cách khác, phải cứu sống Vu Tâm Ngữ trong thời gian 2 năm này mới khiến số mệnh của hắn xoay chuyển.

Khi đứng dậy, Tả Đăng Phong muốn tới Thánh Kinh sơn gặp Ngân Quan, nhưng sau một hồi do dự hắn quyết định không nên quấy rối lão. Từ trước tới nay Ngân Quan cũng không hay nói. Thấy bói nếu thật sự có thể xem tướng sẽ không tiết lộ thiên cơ 1 cách tùy tiện, bởi vì làm vậy sẽ khiến phúc lộc của bản thân giảm đi, thậm chí cả thọ mệnh cũng bị suy giảm. Tả Đăng Phong cũng không muốn làm khó Ngân Quan. Ngoài ra ngày hôm nay là ngày mùng 1 năm mới nên dựa theo quy cũ, người đàn ông goá vợ và người phụ nữ goá chồng bị coi là người không mang đến điềm lành, thế nên ngay cả tư cách chúc tết người ta hắn cũng không có.

Sau khi ăn mặc chỉnh tề, Tả Đăng Phong bắt đầu quét dọn sân. Đây là nhà của hắn, nên hắn cần phải là chuyện quét dọn vệ sinh. Khi mặt trời vừa mọc thì Tả Đăng Phong đã đem 13 rời khỏi Thanh Thủy quan. Nếu hắn dám mang quan tài của Vu Tâm Ngữ về thì hắn đã phải chắc chắn có thể bảo vệ nàng. Trước đó hắn đã bố trí trận pháp ở xung quanh của Thanh Thủy quan, nên bất cứ ai lãnh vãng xung quanh Thanh Thủy quan hắn chắc chắn sẽ biết.

Tu vi trận pháp của Tả Đăng Phong tuy chưa đạt tới đại thành, nhưng hắn đã hơn xa Kim Châm. Hắn tự tin trận pháp do mình bày ra không ai phá được. Hắn bố trí 3 trận pháp thổ lộc đan xen vào nhau, phạm vị bảo hộ của trận pháp cũng khoảng 3 dặm. Trận pháp đầu tiên là Âm Khuy trận để che dấu, khiến cho người ngoài không thể nhìn thấy Thanh Thủy quan, khi người ta tới gần thì họ sẽ tự động vòng đi đường khác. Trận pháp thứ 2 là Sát trận. Người không vượt qua thân kiếp nếu bước vào khu vực này thì thất khiếu sẽ chảy máu. Trận pháp ở trong cùng là Tụ Âm trận dùng để tích tụ âm khí trong Thanh Thủy quan. Vong hồn không thích dương khí, nếu như vong hồn của Vu Tâm Ngữ thực sự tồn tại.

Trận pháp này không có trận phù để nhập trận, trận nhãn là 1 khúc gỗ tòng có dính máu của hắn và 13 trên đó và được Tả Đăng Phong đặt ở bên cạnh cỗ quan tài. Thành ra chỉ có 13 và Tả Đăng Phong có thể tự động ra vào trận pháp mà không bị ảnh hưởng.

Sau đó vài ngày, Tả Đăng Phong vô cùng bận rộn. Lúc này vẫn đang là mùa đông nên đây là lúc thích hợp nhất để đón củi. Nhân cơ hội này, Tả Đăng Phong chặt rất nhiều gỗ tòng, sau đó chở ra xếp đầy trong gian phòng ở phía Tây, sau đó hắn tới thị trấn mua về rất nhiều lương thực và vật dụng gia đình. Hiện tại hắn không thiếu tiền, nên vật dụng mà hắn mua đều là loại tốt nhất. Hắn muốn chuẩn bị mọi thứ để chào đón Vu Tâm Ngữ sống lại. Nếu hắn và nàng xây dựng 1 tổ ấm thì cũng phải xây dựng sao cho ra dáng 1 tổ ấm đích thực.

Ngày 7 tháng giêng, Tả Đăng Phong rời Thanh Thủy quan. Trong khoảng thời gian, hắn chuyển rất nhiều thứ tới Thanh Thủy quan. Lúc gần đi hắn chỉ mang theo 1 khối gạch xám ở cửa gian phòng phía Tây. Đó là khối gạch xám mà Vu Tâm Ngữ biết lên đó khi hai người lần đầu nói chuyện với nhau. Hàng chữ ở bên dưới đã mờ tịt chẳng còn thấy rõ. Chỉ có 3 chữ ‘Vu Tâm Ngữ’ là còn thấy rõ ràng..

148. Q.2 - Chương 148: Thượng Hải Phần Hoa

Tâm trạng của Tả Đăng Phong khi rời khỏi Thanh Thủy quan vô cùng sa sút. Trên thực tế mấy ngày nay tâm trạng của hắn vốn cũng không tốt. Hắn cũng biết việc trở về Thanh Thủy quan sẽ khiến hắn cảm thấy khó chịu, thế nhưng hắn vẫn trở về, và còn ở lại đó đến 7 ngày. Mục đích của hắn rất đơn giản : khiến cho bản thân khó chịu.

Không có ai hiểu được suy nghĩ trong lòng hắn, cũng không ai hiểu hắn lại muốn hành xác như vậy. Chỉ có hắn rõ tại sao hắn lại muốn làm thế. Khi tu vi của hắn càng lúc càng tăng, năng lực của hắn sẽ càng lúc càng lớn, địa vị của hắn cũng càng ngày càng cao, khiến hắn càng có nhiều lựa chọn khiến bản thân hắn sống sung sướng hơn, lại càng có nhiều lý do để biện bạch cho sự quên lãng của hắn. Hắn rất sợ mình sẽ đánh mất chính mình, cũng sợ mình sẽ quên đi ước nguyện khi xưa.

Hắn phát hiện vết thương trong lòng hắn có dấu hiệu đang dần khép lại. Hắn sợ loại bản năng tự bảo vệ này của chính mình, cho nên hắn mới lựa chọn cách hành xác thể này để khiến mình tỉnh táo lại. Bản năng của nhân loại và thời gian đang chữa lành vết thương lòng cho hắn, thế nhưng hắn không cần. Hắn trở về Thanh Thủy quan là để khiến vết thương đó toác ra, để bị thương khiến mình giữ được tỉnh táo, để đau khổ khiến hắn càng thêm chuyên tâm.

Rời khỏi huyện Văn Đăng, Tả Đăng Phong xuôi nam. Hắn nghĩ thời gian hắn ở lại Thanh Thủy quan thế là đã đủ. Bây giờ đang là mùa đông. Khu vực Tam Giang Tĩnh Lưu lúc này đang vào mùa khô nên trạm tiếp theo của Tả Đăng Phong sẽ là “Mâu quốc” và “Bộc quốc” thuộc tỉnh Vân Nam. Mùa đông là thời gian tốt nhất vì mực nước mùa khô ít nhất cũng chỉ bằng 1/2 mùa mưa, mà nước sông thấp chừng nào thì trắc trở sẽ ít chừng đó.

“Mâu quốc” và “Bộc quốc” nằm ở vùng nước sông rất dồi dào cho nên Tả Đăng Phong suy đoán địa chi của 2 tiểu quốc này rất có thể là đại chi hành thủy thuộc tính dương - “Tí” và địa chi hành thủy thuộc tính âm - “Hợi”. Ở khách sạn “Hỉ Thần”, 13 đã từng miêu tả về 1 con quái thú có kích thước tuyệt đối phải trên 10 mét. Quái thú lớn như vậy trên mặt đất cũng đã khó đối phó rồi chứ đừng huống chi nó lại là động vật thủy sinh. Quần nhau dưới nước với nó chắc chắn sẽ rất nguy hiểm, không phải chỉ dựa vào việc nín thở là có thể ở dưới nước lâu được. Cho nên Tả Đăng Phong quyết định sẽ mang theo trang bị lặn nước để đề phòng bất trắc.

Tả Đăng Phong đã tiếp xúc với khoa học hiện đại nên hắn cũng không cho rằng việc sử dụng khoa học kỹ thuật có gì không tốt. Nhất là lúc trước hắn chỉ quăng ra 1 quả lựu đạn con con mà khiến cho đám người sói to xác bỏ chạy toán loạn. Điều đó càng làm hắn có 1 cái nhìn khác xưa với những vũ khí và trang bị hiện đại. Ai quy định người biết đạo thuật không thể sử dụng vũ khí. Lần này không những hắn sẽ mang theo trang bị lặn nước mà hắn còn mang theo rất nhiều vũ khí. Hắn chỉ cần kết quả, còn hắn chẳng quan tâm xem quá trình đó nhìn có đẹp mắt hay không.

Tả Đăng Phong đã suy nghĩ rất nhiều. Nếu muốn kiếm trang bị lặn nước thì hắn có thể lấy được từ tay của Hải quân đóng ở vùng duyên hải. Thế nhưng hắn chắc chắn không thể tới khu vực quanh đảo Lưu Công (1 hòn đảo nhỏ gần với cảnh Uy Hải thuộc tỉnh Sơn Đông) được, bởi vì nơi này cách quê nhà hắn quá gần. Hắn vẫn còn 2 người chị gái nữa, nên hắn không thể khiến họ gặp nguy hiểm được. Nơi tốt nhất chỉ có Thượng Hải vì nơi đó có rất nhiều đội thuyền đa quốc gia nên chuyện kiếm được trang bị lặn nước cũng lớn hơn nhiều, hơn nữa sau khi lấy được trang bị lặn nước và vũ khí thì hành trình Tây tiến của hắn cũng chẳng dài thêm bao nhiêu.

“Mâu quốc” và “Bộc quốc” nằm ở rìa biên giới của vùng Vân Nam, đường xá lại xa xôi khiến cho chuyến đi sẽ rất vất vả. Tả Đăng Phong cũng không muốn mới đi được nửa đường đã phải quay lại chỉ để lấy thứ gì đó. Cho nên Tả Đăng Phong đã tính hết mọi vấn đề có thể xảy ra và đưa ra đối sách chu toàn để đề phòng.

Trang bị lặn nước bắt buộc phải có vì dòng nước trong khu vực Tam Giang Tĩnh Lưu khá xiết, nước sông cũng rất sâu, không thể chỉ dựa vào bất năng dựa vào con rắn của Ngọc Phật được. Súng ống đạn dược cũng phải có. Có thể dùng lựu đạn giải quyết vấn đề thì chẳng việc gì phải tốn công quần nhau với nó là gì. Ngoài ra Tả Đăng Phong muốn tới Thượng Hải cũng vì 2 nguyên nhân: Thứ 1 là hắn mặc dù lớn lên bên cạnh biển cả, nhưng hắn lại không biết sử dụng thiết bị lặn nước, do đó hắn cần phải học. Nhiệt độ của

Thượng Hải cũng cao hơn nhiệt độ của Sơn Đông. Một nguyên nhân khác là Thượng Hải là 1 thành phố lớn, là nơi phồn hoa nhất của Trung Hoa. Diệp Tường cũng muốn tới đó 1 lần trong đời.

Tả Đăng Phong là một người thông minh, cũng là một 1 người cực kỳ miễn cảm. Trên thực tế hẳn hiểu rất rõ rằng khả năng cứu sống lại Vu Tâm Ngữ vô cùng nhỏ bé. Thứ khiến hắn có thể tiếp tục cuộc hành trình gian khổ này không phải là vì hy vọng hảo huyền có thể cứu sống được Vu Tâm Ngữ, mà là trách nhiệm mà 1 người đàn ông phải gánh vác. Nếu có hi vọng thì không thể bỏ cuộc mà phải kiên trì đến cùng. Có thể cứu sống được Vu Tâm Ngữ là hay nhất, còn nếu không hẳn sẽ không luyến tiếc gì cõi đời này cả, bởi vì hắn biết nếu hắn còn tiếp tục sống trên đời thì sớm hay muộn hẳn sẽ bị lòng người đưa đẩy dẫn đến việc phản bội Vu Tâm Ngữ.

Trong chuyện cổ tích thường có kể lại không ít câu chuyện về việc 1 người qua đời, người kia sống lẻ loi suốt quãng đời còn lại. Thế nhưng Tả Đăng Phong hiểu đó chỉ là truyền thuyết mà thôi. Trong cuộc sống hiện thực người đàn ông không thể nào rời khỏi 1 người đàn bà được và ngược lại. Không ai có thể chịu được việc sống lẻ loi 1 mình trên cõi đời cả. Nếu muốn không phản bội lại người đã khuất trừ phi là mình cũng chết.

Tả Đăng Phong cũng đi không nhanh lắm. Trong quá trình xuôi năm hắn vẫn luôn tự hỏi 1 vấn đề: vị trí của địa chỉ hành thủy thuộc tính âm - “Hội”. Chắc chắn là nó chỉ ở 1 khu vực cố định nào đó thôi, nhưng là khu vực nào lại rất khó xác định. Tốt nhất là nó ở 1 đầm nước nhỏ nhỏ nào đó. Nếu quả thực như vậy thì muốn tìm bắt nó cũng dễ hơn nhiều. Thế những khả năng này cũng không cao bởi vì địa chỉ “Hội” này có hình thể rất lớn nên lúc trước chắc chắn nó cũng phải sống ở 1 môi trường vô cùng rộng rãi.

Phép bố trận “Thập Nhị Cô Hư Pháp” của Khương Tử Nha cực kỳ tinh diệu, có thể chặn kín 1 vùng nước Trường Giang và Hoàng Hà. Trong vùng nước này, dòng nước vẫn chảy như bình thường, nhưng động vật ở trong đó lại không thể chạy ra ngoài. Khả năng lớn nhất là trong khu vực đó bày 1 loại trận pháp không phải là loại ẩn trận (trận tàng hình). Chọn 1 vùng nước trong khu vực Trường Giang và Hoàng Hà để giam cầm 1 địa chỉ là an toàn nhất, hơn nữa lại rất khó tìm ra. Nếu quả thực như vậy thì động vật thủy sinh ở thượng nguồn và hạ nguồn sẽ không giống nhau. Hay nói cách khác sẽ có loại cá mà đầu nguồn thì có nhưng ở phía cuối nguồn lại không có. Đây là 1 đầu mối quan trọng để ngày sau có thể tìm kiếm.

(Cô Hư là 1 cách tính thời gian thời cổ. Người ta ghép đôi 10 thiên can và 12 địa chi để làm thành 1 tuần [1 tháng thời xưa chia làm 3 tuần: thượng tuần, trung tuần và hạ tuần]. 2 địa chi dư ra gọi là “cô”, thiên can sẽ ghép đôi với cô gọi là hư. Dùng trong việc tính toán lành dữ thành bại)

Trừ manh mối đó ra thì còn có 1 manh mối khác. Đó là con quái thú giống như heo kia chắc chắn không phải luôn sống dưới nước, bởi vì 13 đã từng gặp qua nó. Điều này chứng tỏ có thể nó đã lên trên đất liền, hơn nữa có thể nó sẽ không xuống nước trong 1 thời gian dài. Về phần địa chỉ hành thủy thuộc tính âm - “Hội” đó rốt cuộc là động vật gì thì hiện nay Tả Đăng Phong tạm thời chưa đoán ra. Nhưng hắn dám khẳng định chắc chắn rằng nó không phải là 1 con heo. Hơn nữa chắc chắn trên người nó có lông vì nếu không có lông thì da nó sẽ bị nứt nẻ nếu như rời khỏi mặt nước quá lâu.

Có 1 điểm cuối cùng dù không có ở hiện trường nhưng Tả Đăng Phong cũng có thể đoán ra: đó chính là ở phạm vi xung quanh của địa chỉ hành thủy thuộc tính âm “Hội” nhất định có 1 độc vật hành thổ. Bởi vì trong ngũ hành thủy sinh mộc, nên nhất định động vật do nó diễn sinh ra thuộc hành mộc. Trong khu vực sống của độc vật hành mộc chắc chắn có rất nhiều cây cối, nhưng những cây cối này không phải do nó sản sinh ra mà là do địa chỉ hành thủy thuộc tính âm - “Hội” kia trong lúc diễn sinh ra độc vật đó thì đồng thời cũng sản sinh ra luôn đám cây cối này. Cho nên tổng hợp lại các đầu mối, khu vực mà Tả Đăng Phong cần tìm có đặc điểm sau: nơi đó nhất định có 1 rừng cây xum xuê tươi tốt, và nhất định phải gần bờ sông.

Sau khi đã tổng hợp xong xuôi các đầu mối, Tả Đăng Phong cũng được thả lỏng. Nhưng đầu óc hắn thì nhàn thôi, chứ tay chân hắn cũng không hề rảnh rỗi! Trên đường đi gặp phải quân NB hẳn cũng ra tay giết mấy người. Nhưng mà “tiêu chuẩn” của hắn cũng không cố định: nhìn thấy ngựa mất thì giết; còn nếu như lúc đó hắn thấy vui, hắn cũng lười ra tay.

Gặp thời loạn thế, thổ phỉ sơn tặc chỗ nào cũng có. Người tập võ hành tẩu trên giang hồ cũng không ít. Khi nhìn thấy võ công của những người này, Tả Đăng Phong rất cực đã hiểu hiện nay tu vi của hắn quả thực đang nằm ở đỉnh của kim tự tháp. Những người luyện võ trong giang hồ hiện nay phần lớn đều chỉ nhìn được cái mã ngoài. Người có công phu thật sự cũng không nhiều. Mặc dù có công phu thực đi chăng nữa thì công

phu của họ cũng bị pha tạp 1 số chiêu thức chỉ nhìn cho đẹp mắt mà thật ra lại vô dụng. Điều này cũng có liên quan tới thói chuộng mã ngoài của dân tộc Trung Hoa : nếu võ công của anh mà nhìn không đẹp mắt thì d** có ai quan tâm xem anh làm cái trò gì.

Trên đường Tả Đăng Phong còn gặp mấy người tập luyện Thái Cực quyền.Hiện nay Thái Cực quyền trở nên tương đối thịnh hành,số người tập luyện cũng tương đối nhiều. Quyền sư thường chỉ biết lộ tuyến của Thái Cực quyền là lấy nhu thắng cương,cương nhu kiêm tế(lấy nhẹ chế mạnh,mạnh nhẹ đều đủ), nhưng bọn họ cũng chỉ biết được đến đây là cùng.Bọn họ không hiểu Thái Cực quyền cũng giống như trung y,phải thông hiểu đạo lý âm dương mới có thể luyện ra cái thần của nó.Thế nhưng nếu đã thực sự hiểu ra đạo lý âm dương thì người đó đã là tiên nhân rồi,còn luyện quyền với chả cước gì nữa. Nhưng nếu không thể thâm nhuần đạo lý âm dương thì việc luyện Thái Cực quyền cũng chẳng có nghĩa lý gì cả.Khoa chân múa tay chậm như rùa bò cả buổi không bằng cứ xông thẳng tới đâm 1 quyền vào mũi của đối phương.

Tả Đăng Phong thích nhất là dạy dỗ cái đám người nông nghênh phách lối này.Thấy ai hoa chân múa tay 1 cách mù quáng là hắn sẽ uốn nắn 1 phen.Hắn làm vậy không phải để tỏ ra thần bí cao thâm gì,mà hắn cũng chẳng có lòng tốt muốn sửa chữa tất cả sai lầm của đối phương.Còn vì sao lại làm vậy thì hắn không nói.Nói chung chỉ cần hắn thấy những sai lầm cơ bản của đối phương là hắn lại muốn sửa lại cho đúng,dù cho đối phương chẳng có quan hệ gì với hắn cả.

Nhưng đối phương khi được dạy dỗ thường không có tiếp thu bài học mà còn ra vẻ sĩ diện nói “Núi xanh còn đỏ,bước biếc chảy dài! Sớm muộn gì ta cũng sẽ báo mối thù của ngày hôm nay”. Gặp phải trường hợp như vậy,Tả Đăng Phong đập cho đối phương thêm mấy đập nữa. Báo báo cái con bà ngươi!

Tuy rằng đạo pháp của Tả Đăng Phong rất cao thâm, thế nhưng hắn cũng rất ít khi bước chân ra chốn giang hồ.Hắn lãng phí phần lớn thời gian ở những nơi rừng hoang núi thẳm. Trên đường xuôi nam,Tả Đăng Phong cũng đã được mở rộng tầm mắt không ít.Hắn thấy được cảnh luận võ chọn rể trong truyền thuyết.Nhưng sau 1 giờ dừng chân đứng xem cảnh luận võ chọn rể,cái từ này trong đầu hắn đã trở thành nghĩa xấu.Trong ấn tượng của hắn những cô gái tiến hành luận võ chọn rể đều là những người đẹp như hoa như ngọc.Thế nhưng trong thực tế,con bà nó cô ta trông chẳng khác gì bãi *** trâu! Cho nên không ai dám lên đánh nhau với cô ta cả. Vất vả lắm mới đợi được 1 anh ngựa tay giơ tay khiêu chiến thì cô gái kia chỉ khoa tay múa chân mấy cái là ngã vào lòng đối phương ngay giống như muốn chịu thua cho nhanh. Một giờ đứng lại để xem luận võ chọn rể khiến Tả Đăng Phong hiểu ra hoá luận võ chọn rể lại có chuyện như vậy. Hoá ra những suy nghĩ đẹp đẽ của hắn chỉ tồn tại trong truyền thuyết.

Lúc hoàng hôn 5 ngày sau,Tả Đăng Phong và 13 xuất hiện ở trên đường của thành phố Thượng Hải.

Tả Đăng Phong cũng không hiểu nhiều về tiếng của thành phố Thượng Hải này, nhưng chuyện giao tiếp cơ bản cũng không có vấn đề gì.Lúc này đích Thượng Hải đã thuộc về vùng bị quân Nhật chiếm đóng,mà nghe nói còn có cái gọi là “tô giới”(Khu đất mà các đế quốc xưa chiếm của Trung Quốc để cho bọn tư bản của họ đến buôn bán.Khái niệm này xuất hiện lần đầu vào năm 1860) nữa thì phải.Nhưng Tả Đăng Phong cũng không có hứng thú với mấy chuyện này.Hắn không quan tâm tới chuyện quốc gia đại sự gì cả.Hắn tới Thượng Hải chỉ để chơi!

Nhà ở Thượng Hải rất cao, người cũng rất nhiều, xe con cũng nhiều. Đứng xếp hàng trong dòng người nhốn nháo dưới 1 toà nhà cao tầng,Tả Đăng Phong cảm giác như hắn là 1 tên nhà quê.Trên thực tế những người Thượng Hải đi lại trên đường quả thực coi hắn là 1 tên nhà quê.Quan trọng là quần áo trên người Tả Đăng Phong quả thực khiến cho người ta cảm thấy như vậy.

Tả Đăng Phong thấy rất hưng phấn, bởi vì trước giờ hắn chưa từng thấy nơi nào phồn hoa đến thế.13 cũng rất hưng phấn. Những bóng đèn nê-ông trên đường khiến nó vừa tò mò vừa ngạc nhiên.

Bóng đêm vừa kéo tới, Tả Đăng Phong dẫn theo 13 đi dạo 1 cách không có mục đích trên đường.Hắn cũng không biết phải đi đâu.Sau khi vật vờ cả 1 hồi lâu trên đường thì Tả Đăng Phong nhìn thấy rạp chiếu phim.Cho tới giờ hắn còn chưa được xem qua 1 bộ phim nào,cho nên hắn quyết định dẫn 13 đi xem phim.

Hạ quyết tâm, Tả Đăng Phong đi tới rạp chiếu phim nằm ở phía đối diện của con đường.Ngay khi hắn định băng qua đường thì phía sau có tiếng 1 người phụ nữ truyền tới.

-Anh có phải Tả Đăng Phong không?

149. Q.2 - Chương 149: Đều Là Hán Gian!

Tả Đăng Phong quen độc hành rồi. Ngoài 13 vẫn luôn đi cùng hần ra thì chỉ có lúc đi vào trong trận pháp ẩn hình trong cổ thành để tìm kiếm kim kê thì Ngọc Phật với Thiết Hải mới đi cùng với hần. Người mà hần quen không nhiều, người phụ nữ mà hần quen lại càng ít.

Tả Đăng Phong lướt thêm 3 xích (khoảng 1 mét) nữa mới quay đầu lại nhìn. Y thấy trước cửa 1 nhà hàng cách đó không có 1 người phụ nữ mặc âu phục màu đen đang đứng đó. Hần quen người phụ nữ vừa cao vừa mảnh mai, dáng người vô cùng nóng bỏng, tướng mạo quyến rũ này. Ở Tế Nam đôi bên đã có thời gian hợp tác xâm nhập vào đơn vị đồn trú 1875 của quân NB.

-Anh có cần phải khẩn trương thế không? Nếu tôi thật sự muốn nổ súng thì tôi đã không kêu anh rồi.

Kỷ Toa mỉm cười đi về phía Tả Đăng Phong. Nàng nhìn thấy Tả Đăng Phong lướt thêm 3 xích một cách quỷ mị. Nàng cũng đoán được nguyên nhân vì sao hần lại làm vậy.

-Quen rồi! Thật ra nếu cô muốn giết tôi thì tôi đã sớm cảm nhận được rồi.

Tả Đăng Phong cười nhìn Kỷ Toa. Hần cười với Kỷ Toa không phải vì hai người lúc trước đã từng hợp tác rất vui vẻ, mà chỉ vì ở 1 nơi xa lạ thế này mà hần lại gặp được người quen.

-Anh chắc ngày nào cũng sống trong thấp thỏm lo âu nhỉ?

Kỷ Toa đi tới trước mặt của Tả Đăng Phong. Theo đó mùi nước hoa lan tỏa trong không khí.

-Sao cô lại biết tên tôi?

Tả Đăng Phong cũng không để ý tới lời đùa cợt của Kỷ Toa. Lần trước khi gặp nhau, hần cũng không nói cho cô ta biết tên thật của hần.

-Người biết Tàn Bào đều biết anh ta tên là Tả Đăng Phong.

Kỷ Toa cười nói.

-Cô giờ có còn công tác ở cái hội điều tra gì không?

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn qua nhà hàng kia. Cửa sổ của nhà hàng đó là 1 tấm kính thủy tinh lớn, gần đó có 1 người đàn ông đang ngồi. Tả Đăng Phong cũng quen người này. Y là Cổ Chính Xuân, đồng nghiệp của Kỷ Toa.

-Ủy viên quân sự hội Điều Tra thuộc Cục Thống Kê của Quốc Dân Đảng, nay gọi là Cục Quân Thống.

Kỷ Toa gật đầu mở miệng.

-À cái tên sau có vẻ dễ nhớ đấy! Được rồi, không quấy rầy bữa ăn của mọi người nữa. Tôi đi trước nhé.

Tả Đăng Phong chào tạm biệt Kỷ Toa.

-Chúng tôi cũng vừa mới ngồi xuống bàn thôi! Hay là cùng nhau ăn chung 1 bữa đi!

Kỷ Toa mời.

-Có bao ăn không?

Tả Đăng Phong cười nói. Hần lúc trước nói lời từ biệt với Kỷ Toa kỳ thực là để thử xem Kỷ Toa chào hỏi hần có phải có mục đích gì khác hay không. Nếu như không có mục đích gì khác thì Kỷ Toa sẽ không giữ hần lại. Xem ra Kỷ Toa cũng không đơn thuần chỉ muốn chào hỏi hần khi gọi hần rồi.

-Không bao ăn.

Kỷ Toa đưa tay kéo Tả Đăng Phong đi về phía nhà hàng.

Tả Đăng Phong cũng không từ chối.Hắn chỉ thích làm chân tiểu nhân chứ không muốn làm ngụy quân tử. Kỷ Toa cứ nói thẳng ra như vậy lại hợp với tính cách của hắn.

Nhà hàng này có người đứng gác ở cửa.Thấy Tả Đăng Phong đi tới,người đó không đồng ý cho hắn đi vào trong.Nguyên nhân rất đơn giản : quần áo không chỉnh tề.

Tả Đăng Phong và Kỷ Toa đều không chấp nhận với người đó. 2 người tìm một chỗ khác để bàn chuyện.Trước khi đi Kỷ Toa nhìn Cổ Chánh Xuân rồi gật đầu.Sau lớp kính thủy tinh,người kia chào hỏi Tả Đăng Phong mấy câu rồi đưa mắt nhìn tới rạp chiếu phim ở phía đối diện.

-Các người ở chỗ này làm gì?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Giám thị hành tung của 1 tên Hán gian.

Kỷ Toa quay đầu nhìn thoáng qua rạp chiếu phim.

-Ở trong rạp chiếu phim à?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.Mãi tới lúc này hắn mới phát hiện trước cửa rạp chiếu phim có không ít người mặc âu phục,đội mũ đen đứng trước cửa làm nhiệm vụ canh gác.

-Phải.

Kỷ Toa gật đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn gật đầu không hỏi thêm nữa.Nếu hắn mở miệng hỏi thì Kỷ Toa sẽ có cơ hội thuận nước đẩy thuyền mời hắn hỗ trợ, mà hắn lại không muốn giúp cô ta,thế nên hắn mới không hỏi.

-Anh và nó muốn ăn gì?

Kỷ Toa đưa tay chỉ vào 13 đang nghiêm trang đi bên cạnh của Tả Đăng Phong.

-Tùy cô.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

Một lát sau, Kỷ Toa dẫn hắn và 13 tới 1 hàng ăn bình dân ở đầu phố. Thức ăn là tiểu lung bao* và sinh tiên man đầu**.

(*Tiểu lung bao : 1 loại bánh bao nhỏ được hấp trên xừng có đường kính khoảng 3-5 cm,vỏ mỏng và được làm từ bột mỳ chưa lên men,nhân làm từ thịt chân giò băm nhuyễn bằng tay và bì lợn đông lạnh.

Hình ảnh: zh.wikipedia.org/wiki/%E5%B0%B1%A0%E5%8C%85)

(*Sinh tiên man đầu,hay còn gọi là sinh tiên bao: 1 loại bánh bao có phần trên vỏ màu trắng,phần dưới hơi xém,nhân bánh dùng thịt heo,hoặc là thịt gà,thịt tôm ,thịt cua.Khi cắn có mùi thơm của gừng và hành tươi, ăn chung với canh tiết gà hoặc vịt,canh cà ry thịt bò hoặc là phở đậu hũ chiên.

Hình ảnh: zh.wikipedia.org/wiki/%E7%94%A6%92%E5%A4%B4)

-Cô tới Thượng Hải lúc nào?

Tả Đăng Phong hỏi.Hiện tại hắn mới hiểu vì sao người ta đều thích bàn công việc trên bàn ăn,bởi vì con người ta khi ăn thường có tâm trạng rất thoải mái.

-3 ngày trước tôi từ Thanh Đảo đi tới đây.

Kỷ Toa ngẫm nghĩ rồi trả lời.

-Cô đến Thượng Hải làm gì?

Tả Đăng Phong thả một chiếc bánh bao xuống đất.Ông chủ vừa định nhắc thì Tả Đăng Phong búng 1 đồng đại dương lên trên thớt của y.

-Ám sát Ưông tặc cùng mấy tên Hán gian khác.

Kỷ Toa khẽ nói.

-Ông tặc là ai?

Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi.

-Ông Tinh Vệ.

Kỷ Toa nhìn chung quanh rồi khẽ nói.

-Sao lại giết y?

Tả Đăng Phong hỏi với giọng ngạc nhiên. Ông Tinh Vệ là 1 nhân vật có máu mặt trong Quốc Dân đảng, chỉ thua mỗi cặp đôi “đầu hói”(Tưởng Giới Thạch và Trần Bội Tư). Kỷ Toa là 1 đặc công của Quốc Dân đảng mà sao lại muốn ám sát cấp trên?

-Anh không biết sao?

Kỷ Toa so với Tả Đăng Phong còn ngạc nhiên hơn.

-Biết cái gì?

Tả Đăng Phong không hiểu.

-Ông Tinh Vệ đã nương tựa vào người NB. Người NB bây giờ lập nên cho y 1 chính phủ quốc dân nguy quyền ở Nam Kinh. Sao anh không có quan tâm gì đến chuyện quốc gia đại sự thế?

Kỷ Toa nhú mày hỏi.

-Sao tôi phải quan tâm? Chuyện quốc gia đại sự đâu có liên quan gì tới tôi đâu?

Tả Đăng Phong bĩu môi lắc đầu. Kim Châm quá quan tâm đến chuyện quốc gia đại sự để cuối cùng y phải trả giá cho việc quan tâm đó bằng sự hiểu nhầm của tất cả mọi người. Y đã trở thành Hán gian trong mắt họ.

-Sao anh lại thế?

Kỷ Toa sớm đã biết phẩm hạnh của Tả Đăng Phong thế nào. Nghe hắn nói vậy nhưng cô ta lại không hề cảm thấy bất ngờ. Cô ta chỉ bất ngờ vì việc tin tức của Tả Đăng Phong lại bẽ tắc như vậy.

-Đưa tôi 1000 lượng vàng, tôi sẽ vào trong rạp chiếu phim giết Ông Tinh Vệ!

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn 13. 13 đang moi ra nhân thịt trong bánh bao và chờ nó nguội để ăn.

Lời nói tùy tiện của Tả Đăng Phong khiến Kỷ Toa cũng ngớ người. Ngay cả ông chủ quầy ăn vặt cũng bị hắn dọa sợ.

-Tiền không phải vấn đề! Nhưng trong rạp chiếu phim không phải chỉ có mỗi Ông Tinh Vệ. Còn 1 tên Hán gian nữa tên Phó Tiểu Am. Y là người chúng tôi rất muốn diệt trừ.

Kỷ Toa tỏ vẻ vui mừng.

-Phó Tiểu Am là ai?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Thị trưởng Thượng Hải.

Kỷ Toa trả lời.

-Cho tôi 1000 lượng vàng, tôi sẽ giúp cô giết tên thị trưởng này.

Tả Đăng Phong khi đưa tay mức dấm trong bình dấm mới phát hiện bình đã hết. Y ngẩng đầu nhìn ông chủ định hỏi xin nhưng y phát hiện ông chủ đã bỏ chạy mất tiêu do quá sợ hãi.

- Vậy rốt cuộc là anh định giết ai?

Kỷ Toa nhìn Tả Đăng Phong với vẻ rất bất đắc dĩ. Y nói chuyện quá bừa bãi khiến cô ta chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao cả.

-Ai ở trong rạp chiếu phim thì tôi giết kẻ ấy.

Tả Đăng Phong đứng dậy để mức dấm.

-Ý anh là sao?

Kỷ Toa trừng mắt hỏi.

-Nói thật cho cô biết! Tôi đây không thiếu tiền. Tôi chỉ muốn đi xem phim mà thôi. Ai làm tôi không thể xem phim tôi thật tiếc.

Tả Đăng Phong ngồi trở lại bàn rồi nói.

Kỷ Toa nghe xong cũng chẳng biết phải nói gì, bởi vì người bình thường không thể nói những lời như Tả Đăng Phong được. Kỷ Toa cho rằng Tả Đăng Phong điên mất rồi. Mà cho dù hắn chưa điên thì hắn cũng sắp điên đến nơi rồi.

-Có phải cô cảm thấy tôi bị điên đúng không?

Tả Đăng Phong cười nhìn Kỷ Toa.

-Nếu anh còn có thể hỏi câu này thì chứng tỏ anh còn chưa điên.

Kỷ Toa mỉm cười trả lời. Cô ta vô cùng hiểu Tả Đăng Phong bây giờ đã không phải là Tả Đăng Phong trước kia. Tu vi của y không ngừng trở nên thâm hậu khó lường, đến ngay cả tư duy cũng không thể dùng lẽ thường để hình dung.

-Cô nên cảm thấy may mắn vì cô không phải là kẻ thù của tôi!

Tả Đăng Phong cười nói. Tu vi cao thâm quả thực ở 1 trình độ nào đó đã thay đổi tâm tính của hắn, thế nhưng điều thực sự khiến tâm tính của hắn hoàn toàn thay đổi là những lời nói của Ngân Quan sau khi y xem tướng cho hắn.

-Đúng vậy, chúng ta là bạn bè.

Kỷ Toa thầm lo sợ. Tả Đăng Phong giống như 1 con hổ điên không thể khống chế, hỉ nộ vô thường. Kỷ Toa biết “trình” của mình không thể khống chế được hắn.

-Nó mới là bạn của tôi. Năm đó ở Tế Nam nếu không phải nó nhảy qua tường của khu đóng quân của bộ đội 1875 để cứu tôi thì tôi đã sớm chết rồi.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào 13.

Kỷ Toa nghe thấy vậy cũng không nói gì nữa. Cô ta không dám lên tiếng. Tả Đăng Phong khiến cô ta cảm thấy sợ hãi.

-Không cần cảm thấy hộ thẹn! Tôi cho cô 1 cơ hội để bù đắp. Nếu cô làm tốt thì tôi cũng không ngại giúp cô giết người.

Tả Đăng Phong buông đũa rồi bưng ly nước lên uống để tráng miệng.

-Vậy anh muốn tôi làm gì?

Kỷ Toa cẩn thận dò hỏi.

-Cô yên tâm! Tôi sẽ không bắt cô cởi hết quần áo đâu!

Bộ dạng khản trương của Kỷ Toa khiến Tả Đăng Phong cảm thấy buồn cười.

Kỷ Toa nghe xong thì mặt đỏ lựng lên. Lúc trước Tả Đăng Phong cũng đã từng chọc cô ta như vậy. Cô ta vẫn coi điều đó là 1 sự nhục nhã.

-Cô giúp tôi kiếm 1 bộ trang phục lặn nước, 1 hộp lựu đạn, cộng thêm 1 cây súng nữa. À phải, nhớ kiếm giúp tôi 1 ít đạn.

Tả Đăng Phong trực tiếp giao nhiệm vụ này cho Kỹ Toa. Kỹ Toa là đặc công của Quốc Dân đảng. Những nhiệm vụ mà cô ta phải chấp hành đều là những nhiệm vụ tuyệt mật. Do đó có thể thấy địa vị của cô ta trong tổ chức cũng không thấp. Việc này để cho cô ta làm vô cùng thích hợp.

-Trang phục dùng để lặn bình thường hay lặn sâu?

Kỹ Toa cũng không hỏi xem Tả Đăng Phong định làm gì.

-Tôi cũng không hiểu rõ lắm. Chỉ cần là loại trang bị dùng để hô hấp dưới nước là được. Chắc loại bình thường là được rồi.

Tả Đăng Phong ra dấu nói.

-Đã hiểu! Vậy anh cần loại súng gì?

Kỹ Toa thể hiện ra sự lão luyện mà chỉ quân nhân mới có.

-Loại súng máy có hỏa lực mạnh nhất.

Tả Đăng Phong nói.

-Rất cuộc là anh định làm gì?

Kỹ Toa rất cuộc không thể kiềm chế được sự tò mò nên phải lên tiếng để hỏi hấn.

-Tôi nói cần chúng để đánh nhau với heo cô có tin không?

Tả Đăng Phong cười khở trả lời.

-Không muốn nói cũng được. Súng máy chia làm hai loại: súng máy hạng nhẹ và súng máy hạng nặng. Loại tiên tiến nhất bây giờ là loại ZB vz.26 và ZB vz.37. Anh cần kiểu nào?

Kỹ Toa hỏi.

(Thông tin về ZB vz.26 : vi.wikipedia.org/wiki/ZB_vz._26)

(Thông tin về ZB vz.37: vi.wikipedia.org/wiki/ZB_vz._37)

-Có loại oai bả tử không?

Tả Đăng Phong căn bản nghe không hiểu kỹ toa thuyết đích cái gì loại, hấn chỉ dùng quá oai cầm.

(Oai bả tử là tên thông tục của súng máy “kiểu 11”. Sở dĩ nó được gọi là oai bả tử bởi vì bên trái của thân súng có lắp 1 bộ phận sạc đạn hình cái phễu, báng súng lệch về phía bên phải khiến chiến sĩ có thể dễ dàng ngắm bắn.

Hình ảnh: vi.wikipedia.org/wiki/Kiểu_11

-Kiểu 11 chỉ có người NB mới có, còn chúng tôi không có.

Kỹ Toa lắc đầu nói. Oai bả tử là loại súng máy hạng nhẹ của NB. Bộ đội chính quy của Quốc Dân đảng mặc dù cũng thu được không ít nhưng họ rất ít sử dụng. Vũ khí mà bọn họ sử dụng đều là loại được nhập khẩu. Chỉ có Bát Lộ quân không kén chọn mới coi kiểu 11 là bảo bối.

-Vậy thì cần loại súng máy có hỏa lực mạnh một chút.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

-Khối lượng khi không có đạn của ZB vz.37 là khoảng ba mươi mấy cân Tàu (chính xác là gần 19 cân). Tốc độ bắn là 560 viên/phút. Anh cần bao nhiêu đạn?

Kỹ Toa mỉm cười. Cô nàng phát hiện Tả Đăng Phong rõ ràng là 1 kẻ mù tịt về vũ khí.

-Tùy cô! Cô cứ xem đó mà làm. Chỉ cần 3 ngày sau giao cho tôi là được!

Tả Đăng Phong nói xong bèn đứng dậy. Hấn không dám nói thêm nữa vì nói nhiều chỉ tổ khiến hấn thêm mất mặt.

-Anh định làm gì?

Kỷ Toa cũng đứng dậy theo.

-Thì đi giết cái gì thị trưởng cho cô! Cô cũng nên chú tâm làm việc đó cho tôi đi!

Tả Đăng Phong gọi 13 rồi xoay người đi về rạp chiếu phim.

-Cũng được! Nhưng anh cần phải cẩn thận.Y mang theo rất nhiều bảo tiêu đó.

Kỷ Toa nghe xong bèn vui mừng ra mặt.Phó Tiểu Am cũng là đại hán gian “có tiếng”. Nếu Tả Đăng Phong có thể giết y thì công lao tự nhiên tính lên đầu của nàng.Chỉ cần là người thì luôn có thứ truy cầu.Thứ mà Kỷ Toa thích chính là quyền lực.

-Chỉ có đám cận bã đứng trước cửa này thôi sao?

Tả Đăng Phong hừ lạnh đi trước.

-Ngoại trừ những người đó ra thì bên cạnh y còn có 1 lạt ma.Nhìn dáng vẻ của y có vẻ như y là 1 luyện võ.

Kỷ Toa nhắc nhở đầy thiện ý.

-Lạt ma? Bao nhiêu tuổi?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Khoảng 50-60 tuổi! Y cao trên 2 thước, người ại rất mập.

Kỷ Toa nói.

Tả Đăng Phong nghe xong bỗng đứng lại. Người trong lời của Kỷ Toa chắc chắn là Đồng Giáp. Đồng Giáp cũng là Hán gian, hay nói đúng ra là Mông gian, nhưng tóm lại cũng là chó săn của người NB cả.Lão là người vừa thích tiền vừa thích đàn bà nên cũng chẳng lạ cái tên thị trưởng gì gì đó có thể mời được lão cũng không lạ. Nhưng thông thường buổi tối tên Hán gian này cũng không thò mặt ra ngoài,không biết vì sao ngày hôm nay lão lại tới rạp chiếu phim.

-Sao vậy?

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong dừng lại bèn đi tới hỏi hần.

-Vậy tôi giúp cô giết Ưông Tinh Vệ vậy.

150. Q.2 - Chương 150: Điền Cuồng Và Tự Cao

-Sao anh lại thay đổi quyết định vậy?

Kỷ Toa nhú mày hỏi.

-Cô có nghe nói tới tôi vậy cô có nghe tới những người còn thành danh sớm hơn tôi trong Huyền Môn Thái Đấu không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Kim Ngân Đồng Thiết Ngọc?

Kỷ Toa gật đầu nói. Người luyện võ trên thế gian này nhiều như cá diếc qua sông, nếu đổi lại là người thường thì có lẽ Kỷ Toa chắc chắn sẽ không nhận ra.Thế nhưng cô ta cũng có nghe qua những nhân vật nằm trên đỉnh kim tự tháp.

-Lạt ma béo kia là Đồng Giáp.Tên thật của y kêu là cái gì mà Na Thuận Ba Đặc Nhĩ (Nashon Bateer).

Tả Đăng Phong gật đầu trả lời.

-Anh cũng không phải đối thủ của lão sao?

Kỷ Toa trầm ngâm 1 lát rồi nói khích.

-Tôi trình độ như chúng tôi rồi ngay cả chuyện đánh bại đối phương đã rất khó rồi, muốn giết chết đối phương lại càng khó hơn. Trận chiến cũng sẽ phải kéo dài thành ra phiền lắm.

Tả Đăng Phong giải thích. “Đại Thủ Ấn” của Đồng Giáp là công phu ngoại môn của Mật Tông, có sức chống chọi rất mạnh với Huyền Âm Chân Khí. Nếu quả thật phải đánh nhau thì Tả Đăng Phong xác định phải đánh lâu dài với lão.

-Ồ hoá ra là như vậy.

Kỷ Toa gật đầu mở miệng. Cùng lúc đó cô nàng còn cố ý ra vẻ nửa tin nửa ngờ.

-Cô không nên dùng vẻ mặt như vậy để khích tôi! Cô cứ về khách sạn trước để chờ đi. Tôi sẽ cho bọn chúng 10 phút để rút khỏi rạp chiếu phim.

Tả Đăng Phong hừ lạnh nói. Y xoay người băng qua đường cái đi tới rạp chiếu phim.

-Rút ngay thẳng bụi đời này.

Khi hắn đi tới cửa rạp chiếu phim cửa, một người đội nón màu đen nhìn có vẻ còn khá trẻ chửi hắn bằng tiếng địa phương để đuổi hắn đi.

-Mẹ cậu có mấy người con?

Tả Đăng Phong ghé mắt đánh giá người thanh niên này.

-Cái thằng điên này biến ngay!

Cậu chàng nghe vậy bèn chửi đổng. Những người hộ vệ đội nón đen khác nghe được câu chuyện bèn không nhin được cười ha hả.

-Tôi cho cậu cơ hội mở miệng mà cậu lại không biết quý trọng. Chỉ e mẹ cậu không có người chăm sóc khi tuổi già rồi.

Tả Đăng Phong cười nhạt rồi nhắc chân đá văng tên thanh niên kia bay xa mấy trượng. Một cước đã được hắn ngưng tụ linh khí. Mục đích của hắn là chính là đập chết đối phương chỉ trong 1 cước. Thanh niên cần phải kiếm 1 công việc tốt, phụng dưỡng mẹ cha khi tuổi già và thành gia lập nghiệp. Cả ngày chỉ muốn theo người ta làm dân anh chị thì sớm muộn gì cũng sẽ trở thành bại hoại của xã hội.

Tả Đăng Phong vừa ra tay thì mười mấy người bảo vệ phụ trách việc canh phòng lập tức tú ra súng lúc nhắm ngay hắn.

-Vào nói với lão lạt ma kia rằng “Tàn Bào” muốn xem phim. Bảo lão để rạp chiếu phim lại cho ta.

Tả Đăng Phong cười nói.

Tả Đăng Phong vừa nói xong thì mấy tên bảo vệ sợ hãi hô lên. Trên thực tế bọn họ sợ cũng đúng thôi vì nếu nói tu đạo luyện võ có cứu trọng cảnh giới thì không cần nghi ngờ về việc Tả Đăng Phong đã gần đến đại thành, còn bọn họ chỉ có vài người là bước chân vào tầng đầu tiên.

Cả đám người cũng chỉ ngạc nhiên trong 1 thời gian ngắn. Một người trong số đó chạy nhanh vào trong rạp chiếu phim. Những người còn lại chĩa súng về phía Tả Đăng Phong.

-Còn chĩa súng về phía tôi nữa là tôi giết sạch cả đám đấy.

Tả Đăng Phong nhìn xung quanh rồi lạnh lùng mở miệng.

Mọi người nghe xong liền tỏ ra hoảng sợ, nhưng bọn họ cũng không thu lại cây súng. Bọn họ đều là thanh niên, mà thanh niên rất sĩ diện. Bọn họ không muốn tỏ ra hèn nhát trước mặt đám bần.

-Tôi sẽ tha cho ba người đầu tiên bỏ súng xuống.

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

Hắn vừa nói xong thì có 2 người vội vàng ném súng xuống đất. Những người còn lại thấy vậy không những không buông súng mà còn nhìn 2 người họ với vẻ coi thường. Thế nhưng nét mặt đó lại là nét mặt sẽ vĩnh viễn xuất hiện trên khuôn mặt họ bởi vì Tả Đăng Phong đã ra tay! Hư ảnh của hắn nhoáng lên, thân hình của hắn di chuyển giống như quỷ mị vậy. Chỉ trong khoảnh khắc hắn đã liên tiếp giết 9 người. Cao thủ tuyệt đỉnh thường rất chú trọng tới thân phận của mình. Họ sẽ không hạ mình để ra tay với người thường. Nhưng Tả Đăng Phong lại không thèm để tâm đến chuyện này. Ai dám chọc hắn thì hắn dám giết.

-Thanh niên phải cố gắng học tập, phải tìm 1 công việc cho đảng hoàng! Sao hai người lại học người ta làm chuyện xấu?

Tả Đăng Phong sau khi giết người bèn làm như không có chuyện gì hỏi 2 vị hộ vệ lúc này đang run như cầy sấy.

-Hoá ra là tên khốn nhà người!

Đúng lúc này thì trong rạp chiếu phim truyền ra 1 tiếng chửi bậy khá là “kém văn hoá”.

-Hoá ra là lão Hán gian.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lát ma Đồng Giáp đang vội vàng bước ra.

-Khốn khiếp! Phạt gia không phải là người Hán có được không. Người định tới đây làm gì?

Đồng Giáp đính chính lại lời nói của Tả Đăng Phong. Điều mà lão để bụng không phải là việc Tả Đăng Phong mắng lão mà là việc Tả Đăng Phong nhằm lẫn về dân tộc của lão.

-Yên tâm! Ta cũng lười đánh nhau với lão. Ta tới chỉ để xem phim thôi! Các người để rạp chiếu phim lại cho ta.

Tả Đăng Phong cười nói. Hắn và Đồng Giáp cũng không có huyết hải thâm thù gì, cho nên cũng chẳng cần phải làm tới mức liều mạng với đối phương.

Đồng Giáp nghe xong bèn nhú mào. Lão đang nghĩ xem Tả Đăng Phong đang nói thật hay nói chơi.

-Ta tới Thượng Hải để thăm thú vui chơi. Ba ngày sau ta sẽ rời khỏi đây. Trong ba ngày này ta cũng không muốn bị làm phiền, các người cũng đừng tới chọc điên ta. Đi mau đi nếu không muốn chết.

Tả Đăng Phong cười nói.

Đồng Giáp nghe xong cũng không mở miệng. Lão đang đắn đo xem có nên đánh nhau với Tả Đăng Phong hay không. Nếu xét 1 cách công bằng thì Đồng Giáp hận Tả Đăng Phong đến thấu xương. Nguyên nhân không phải vì Tả Đăng Phong giết 2 người đàn bà của lão, cũng không phải bởi vì trò đùa của y khiến lão phải chạy mấy trăm dặm đường, mà là do 13 tiểu vào người lão khiến dương khí trong người lão quá vượng, khiến lão không còn cách nào khác là phải “quất” đại 1 kỹ nữ đứng chào khách ở trên đường. Nhưng không may là vị kỹ nữ này mắc bệnh hoa liễu, làm lão cũng bị lây bệnh, báo hại người lão nổi lên mụn nước phải chạy chữa tới mấy tháng liền.

-Luận thực thì hai ta kẻ tám lạng người nửa cân, luận thân pháp thì ta cao hơn lão 1 bậc. Lão làm sao đánh lại ta được? Thôi đi nhanh đi.

Tả Đăng Phong thấy lão nghiêng rằng không nói lời nào bèn không nhịn được giục giã.

-Phạt gia sớm muộn gì cũng sẽ giết tên khốn nhà người.

Đồng Giáp chẳng biết làm sao đành phải mắng cho hả giận. Nhưng sau khi mắng xong lão cũng dẫn thêm những hộ vệ bên trong cùng mấy người đội mũ đen che mặt lên xe rời đi. Lão không sợ Tả Đăng Phong nhưng lão lại e dè 13. Lão cũng không rõ lúc trước 13 do vô tình hay nghe theo lệnh của Tả Đăng Phong mà tề lên người lão. Nhưng cho là thế nào thì lão cũng quyết định tránh xa cho lành. Người thông minh không thích phô trương, chỉ có những kẻ ngu xuẩn mới giữ khư khư lấy thể diện của mình.

-Anh vì sao không vì dân trừ hại giết lão?

Khi tất cả đã đi rồi thì Kỷ Toa mới đi tới bên cạnh Tả Đăng Phong.

-Đó là sự ăn ý giữa các cao thủ với nhau nên cô không hiểu đâu. Mà điều quan trọng là tôi đang muốn xem phim.

Tả Đăng Phong dẫn theo 13 đến quầy bán vé.

Những nhân viên làm việc trong rạp chiếu đều đã sớm nhìn thấy những hành động của hắn nên đâu có ai dám để hắn bỏ tiền mua vé vào rạp. Vì quá khẩn trương nên chẳng ai nói được câu nào. Bọn họ chỉ liên tục xua tay ý nói là hắn có thể đi vào.

-Tôi có thể mang theo mèo vào bên trong được không?

Tả Đăng Phong đi được vài bước bèn quay đầu lại hỏi.

Nhân viên bán vé nghe xong bèn gật đầu lia lịa. Đừng nói là mèo mà cho dù Tả Đăng Phong kéo theo 1 con lừa vào bên trong y cũng không dám ngăn cản.

-Lúc trước anh đâu có thể này đâu.

Kỷ Toa cũng đi theo Tả Đăng Phong vào trong rạp chiếu phim.

-Thế trước kia tôi thế nào?

Tả Đăng Phong ôm theo rương gỗ đi tới góc Tây Bắc của phòng chiếu phim. Trong rạp chiếu phim lúc này không 1 bóng người, nhưng trên màn hình vẫn đang trình chiếu 1 bộ phim. Bộ phim đang được chiếu là 1 bộ phim câm của nước ngoài.

-Trước kia anh không ngông cuồng như vậy, cũng chẳng điên rồ như thế này!

Kỷ Toa ngồi xuống theo y.

-Vì sao tôi phải để ọi người cảm thấy là tôi khiêm nhường? Vì sao phải để ọi người thấy rằng tôi không bị điên? Cô thấy tôi thế nào là chuyện của cô. Vì sao cô phải nói ra để khiến tôi có ấn tượng xấu về cô? Cô thích phát biểu cái nhìn của bản thân thế à? Cái nhìn của cô có chắc là đúng không? Tôi có cần phải tiếp thu ý kiến của cô không?

Tả Đăng Phong nghe vậy bèn bật lại.

Kỷ Toa nghe xong bèn tức giận đứng lên đi ra ngoài. Nhưng mới đi được hai bước thì cô ta nói:

-Tôi đi mua cho anh đậu rang.

-Cảm ơn cô! Tiện thể nhờ cô mua cho tôi chút nước.

Tả Đăng Phong đáp lời.

Khi Kỷ Toa đi ra, Tả Đăng Phong mỉm cười rồi lắc đầu. Trên thực tế trước đó Kỷ Toa quả thực rất muốn bỏ đi. Sở dĩ cô nàng đi được 1 đoạn bèn nói muốn ra ngoài để mua thứ gì đó thực ra là vì cô ta không muốn bỏ qua 1 tuyệt đỉnh cao thủ như hắn, hay nói trắng ra là cô ta còn muốn lợi dụng hắn. Tả Đăng Phong cũng biết được chuyện này nên hắn mới lắc đầu. Nhưng không phải mọi người đều có giá trị để người khác lợi dụng, thế nên Tả Đăng Phong mới mỉm cười.

Sau đó 10 phút, Kỷ Toa trở về cầm theo bịch đậu rang và mấy chai nước có ga.

Tả Đăng Phong nói 1 tiếng cảm ơn sau đó nhận lấy túi đậu rang. Hắn vừa bóc ra để ăn vừa xem phim. Tả Đăng Phong cũng thấy bộ phim này cũng không hay lắm vì sự giả tạo của nó quá rõ ràng. Chỉ mới hơn 10 phút mà hắn thấy được chi chút lỗi.

-Cô vừa nãy hỏi tôi vì sao tôi lại ngông cuồng như vậy, vì sao tôi lại điên rồ như thế có phải không? Có muốn biết nguyên nhân không?

Tầm mắt của Tả Đăng Phong không hề rời khỏi màn hình.

-Muốn.

Kỷ Toa gật đầu nói.

-Con người có thể sống vui vẻ do bản thân họ hồ đồ và sợ ý, còn người không sợ ý không hồ đồ sẽ không thể sống vui vẻ được.Nếu như tôi hồ đồ thì tôi sẽ cảm thấy vui vẻ do có 1 người phụ nữ xinh đẹp cùng tôi tới xem phim.Thế nhưng tôi lại không hồ đồ, cũng không sợ ý.Ở ngay trong rạp chiếu phim cũng có nơi bán đậu rang và nước có ga. Chỉ cần bước ra 1 cái là có thể mua được,thế nhưng cô lại đi tới 10 phút đồng hồ.Mùi nước hoa trên người cô còn có lẫn mùi thuốc lá và mùi nước hoa khác,và cả mùi thuốc sát trùng nữa.Điều đó chứng tỏ cô đã đi tới vũ trường và phòng khám bệnh nằm ở phía Đông của con đường.Hơn nữa ba bình nước có ga đều là bình nhựa nên tôi cảm thấy khi cô rời khỏi rạp chiếu phim, cô đi tới vũ trường là để mua tân dược kích dục dành cho đàn ông,sau đó tới phòng khám bệnh là để dùng kim tiêm bơm dung dịch tân dược đã hoà tan vào trong miệng bình.Cô làm vậy là để tạo ra giả tượng rằng bình nước có gas chưa hề được mở ra.Mức đích cuối cùng của cô là để cho tôi uống loại thuốc kích dục đó,sau đó phát sinh quan hệ tình dục với cô. Sau này cô sẽ lấy đó để lôi kéo và lợi dụng tôi.

Tả Đăng Phong nói xong bèn cầm bình nước có gas rồi dốc ngược sau đó bóp nhẹ nhẹ.Quả nhiên có 1 chai nước có tia nước phun ra.

-Tôi cũng không muốn hại anh.

Kỷ Toa đưa tay lau mồ hôi lạnh ở trên trán.

-Không sao cả! Thứ này chẳng có công dụng gì với tôi đâu.

Tả Đăng Phong mở nắp chai sau đó uống vài ngụm. Loại tân dược này có tác dụng kích thích dương khí,nhưng Tả Đăng Phong lại có Huyền Âm Hộ Thủ.Hắn có thể trung hoà dương khí bất cứ lúc nào.

-Anh sống quá mệt mỏi rồi.

Kỷ Toa thở dài nói.

-Khi khám phá ra được âm mưu của cô, nếu tôi đẩy cô ra giường sau đó giày vò cô thì tôi sẽ cảm thấy rất thoải mái.Thế nhưng tôi lại không thể làm vậy.Tôi chỉ có thể nhịn vì tôi không thể vì trả thù cô mà phản bội lại vợ mình.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu. Quá tỉnh táo và không có chỗ phát tiết là nguyên nhân khiến hắn ngồng cuồng và điên rồ đến thế.

-Cô ấy đã chết rồi! Anh còn muốn nhịn tới lúc nào?

Kỷ Toa hỏi. Cô nàng cũng biết chuyện vợ của Tả Đăng Phong đã qua đời.

-Hai năm thôi! Sau đó mặc kệ kết quả ra sao,tôi sẽ có thể được giải thoát.

Tả Đăng Phong đứng dậy.

-Sau này tôi sẽ không lừa anh nữa.

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong đứng dậy thì tưởng rằng hắn tức giận muốn bỏ đi.

-Phim chẳng hay chút nào cả!Thượng Hải còn có nơi nào chơi vui hơn không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Thượng Hải là thành phố phồn hoa tráng lệ nhất của Trung Hoa nên cái gì cũng có.Nơi vui chơi cũng rất nhiều.Anh đã từng tới vũ trường chưa?

Kỷ Toa mỉm cười đặt câu hỏi.

-Nơi mà trai gái kéo tới trước khi lên giường mà thôi! Tôi mà tới đó thì tội lỗi của tôi sẽ càng nặng nề hơn!

Tả Đăng Phong nhếch miệng cười.

-Anh nói chuyện khó nghe quá đi! Vậy sòng bạc thì sao? Anh đã tới sòng bạc bao giờ chưa?

Kỷ Toa hỏi.

-Chưa!

Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời.

-Đi nào! Tôi dẫn anh tới đó!

Kỷ Toa xoay người đi trước để dẫn đường.

Tả Đăng Phong công theo rương gỗ đánh thủng 13 đi theo hần. Sau này hần sẽ không còn mấy cơ hội du ngoạn đó đây nữa, nên mấy ngày nay hần phải tranh thủ mở rộng tầm mắt mới được.

151. Q.2 - Chương 151: Ai Điền?

-Cô biết sông bạc ở đâu sao?

Sau khi hai người rời khỏi rạp chiếu phim, Tả Đăng Phong hỏi.

-Biết chứ! Lúc trước tôi đã từng qua đó !

Kỷ Toa chìa tay vờ một cỗ xe kéo. Một lát sau có 1 chiếc xe kéo đi tới. Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời Tả Đăng Phong được ngồi xe kéo. Sau khi xuống xe, hần cho hần tử kéo xe thêm 2 phân tiền bởi vì 13 cũng đang ngồi trên xe.

-Đây là sông bạc do một môn đồ trong Thanh bang của Đỗ Nguyệt Sinh mở. Nó cũng xem như là 1 sông bạc khá lớn ở bến Thượng Hải này.

(Thanh bang :tên một tổ chức phản động ở vùng nam bắc Trung Quốc)

Sau khi xuống xe Kỷ Toa chỉ cho Tả Đăng Phong toà nhà cao 6 tầng nằm trong con đường phía bắc. Bức tường bên ngoài của sông bạc này dùng đèn nê ông màu vàng trang trí thành những khối kim nguyên bảo sáng lấp loè khiến cho người ta vừa mới nhìn qua thì lòng tham đã nổi dậy.

-Đỗ Nguyệt Sinh là ai?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Là người đứng đầu của Thanh bang. Là một người yêu nước luôn trợ giúp chúng tôi kháng Nhật.

Kỷ Toa thành thực trả lời.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng nói thêm gì nữa. Hần ngẩng đầu xem xét xung quanh, sau một đó hần chỉ cho 13 một mảng nước nằm trên mái nhà của 1 ngôi nhà hai tầng. 13 chạy tới rồi nhảy phốc lên trên đó, sau đó nằm yên chờ đợi.

-Con mèo này quả thật rất hiểu ý anh đấy.

Kỷ Toa cất bước đi tới sông bạc.

-Nó không phải mèo.

Tả Đăng Phong đi theo sau.

-Vậy nó là thứ gì?

Kỷ Toa cũng không quay đầu lại hỏi.

-Tôi không biết.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

Hai bên của sông bạc trái có 2 tượng động vật được điêu khắc từ đá màu vàng. Ban đầu Tả Đăng Phong cứ tưởng là sư tử, nhưng sau hần mới phát hiện ra đó là 2 con Tỳ Hưu. Trong truyền thuyết, Tỳ Hưu là 1 thần thú tham tài, phù trợ tài lộc bất chính cho nên thông thường những người làm ăn bất chính mới cung phụng nó. Những người làm ăn đàng hoàng chính đáng không ai thích Tỳ Hưu. Bởi vì Tỳ Hưu phù trợ con đường tài lộc bất chính nhưng cũng làm cho người ta bị giảm thọ. Những điều này hần đã được đọc trong điển tịch của Đạo gia “Động Huyền Linh Bảo Định Quan Kinh” do Kim Châm tặng hần.

Còn chưa bước vào cửa nhưng Tả Đăng Phong đã nghe thấy những tiếng la ó nhốn nháo. Sau khi đẩy cửa bước vào, ngay lập tức Tả Đăng Phong có cảm giác như mình đang đi lạc vào một chợ bán thức ăn. Toà nhà này rõ ràng được xây dựng với mục đích chính là mở sòng bài. Lầu một là một đại sảnh đường, bên trong có đặt hơn 10 sới bạc. Xung quanh mỗi một sới bạc đều có rất đông con bạc bu xung quanh đang hô rất sôi nổi “Tài”, “Xiu”; rất nhiều người hút thuốc lá khiến cho không khí trong sòng bạc rất ô nhiễm, làm cho ánh sáng từ những ngọn đèn trở nên mờ mịt.

Sau khi vào cửa, Tả Đăng Phong vẫn đứng lại quan sát. Hắn không quan sát những ván bài trên chiếu bạc mà hắn nhìn chính những con bạc. Trang phục của những người này không giống nhau, nhưng thần sắc đều có vẻ phấn khởi gấp gáp. Người thắng thì cười lớn, người thua sẽ lớn tiếng chửi đổng. Giữa hai chiếu bạc cũng có 1 khoảng nhất định khiến cho con bạc của 2 bên không động chạm gì nhau. Qua kẽ hở trong chiếu bạc có thể nhìn thấy không ít những người phụ nữ mặc trang phục đồ viền xanh đang lượn lờ xung quanh. Chắc hẳn bọn họ là những gái gọi hạng sang. Bọn họ đến đây không phải để đánh bạc mà vì muốn nhân cơ hội này để kiếm tiền bởi vì đám cờ bạc sau khi thắng tiền đều tiêu pha rộng rãi. Ngoài ra quanh mỗi sới bạc cũng có mấy người đàn ông mặc đồ đen. Chắc hẳn đó là đám tay chân dùng để duy trì trật tự.

Tả Đăng Phong đích thực đã được mở rộng tầm mắt. Nhưng loại kiến thức mới này cũng không mấy đáng hoàng. Khi đến đây, hắn được chứng kiến sự tham lam đáng ghê tởm của con người. Đám người này thèm thuồng vật chất, phóng dăng đến không biết tiết chế. Đám con bạc đang bu lại xung quanh 10 sới bạc khiến Tả Đăng Phong nghĩ tới đám ruồi bọ bu xung quanh xác thối, mỗi 1 sới bạc là 1 khối thịt thối, mỗi 1 con bạc là 1 con ruồi. Đám gái gọi đã đánh mất đi lòng tự tôn và nhân cách của người phụ nữ cũng là những khối thịt thối. Mùi hôi thối do bọn họ phát ra thu hút đám ruồi bọ tới thưởng thức, cũng cùng lúc đó những người phụ nữ này cũng đang thưởng thức những con bạc.

-Đi thôi! Lên lầu 2 đi!

Kỷ Toa kéo tay của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cũng định thần lại rồi bước lên lầu hai. Chỗ rẽ của lầu hai cũng có tay chân đứng gác. Sau khi kiểm tra tiền bạc của Kỷ Toa, bọn chúng muốn kiểm tra thùng gỗ của Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong cũng không tính toán, cũng mở thùng gỗ cho bọn họ kiểm tra. Nhưng khi đối phương vươn tay muốn chạm vào cục gạch bụi bặm bên trong, Tả Đăng Phong đưa tay ngăn lại sau đó dùng hai đồng đại dương đút lót để lên lầu.

-Anh vì sao lại muốn mang theo cục gạch này ?

Kỷ Toa vì tò mò mà truy hỏi. Trung thùng gỗ của Tả Đăng Phong ngoại trừ mấy bộ nội y để thay cũng chỉ còn 1 cục gạch bám đầy bụi.

Tả Đăng Phong cười cười không trả lời. Nếu như vừa rồi 2 ngón tay của đám lâu la kia mà chạm vào cục gạch, hắn sẽ không ngần ngại giết bọn họ. Đây là đồ do vợ hắn để lại cho hắn, nên trừ hắn ra không ai được sờ vào.

Trên lầu 2 cũng có 1 đại sảnh, nhưng số chiếu bạc ít đi nhiều. Đại sảnh được chia thành 4 khu vực : Đông, Tây, Nam, Bắc, theo thứ tự là mặt chược, bài cừu, xí ngầu, bài cào. Trang phục của những con bạc ở đây có vẻ tươi tắn hơn nhiều. Bọn họ chỉ chuyên tâm vào chuyện đánh bạc. Không 1 tiếng nào động, hơn nữa chỉ chấp nhận giao dịch bằng tiền mặt, không nhận thẻ đánh bạc. Ở đây không có gái gọi lượn lờ xung quanh vì những ván bài này không cho phép có người đứng ngoài quan sát.

-Tôi cũng không mang theo nhiều tiền, chỉ có thể chơi ở đây! Anh chơi cái gì?

Kỷ Toa hỏi.

-Tôi chả biết gì cả.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Hắn sống ở 1 làng chài, gia cảnh bần hàn. 3 đồng đại dương được trả khi đi làm công còn phải sử dụng cho sinh hoạt, không có tiền dư để đánh bạc, cho nên hắn chưa bao giờ tiếp xúc với bài bạc. Quan trọng hơn là hắn cũng không thích tính không xác định của chuyện cờ bạc. Hắn hi vọng bản thân có thể quyết định phương hướng phát triển của sự việc. Cho dù vẫn chưa hiểu rõ chân tướng đằng sau, nhưng hắn không muốn có cảm giác không thể làm gì mà chỉ biết cầm đầu mong chờ vận may.

-Vậy anh đến đây làm gì.

Kỷ Toa nghe xong bèn lắc đầu cười hỏi.

-Ngắm cảnh.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

-Ồ đây có gì đẹp mà xem.

Kỷ Toa bật cười. Nàng mới lần đầu nghe nói có người bước vào sông bạc làm để ngắm cảnh.

-Tôi nghe người ta nói “10 lần đánh bạc 9 lần thua” và “10 lần đánh bạc 9 lần bị lừa” nhưng tôi cảm thấy chuyện không phải như thế vì ít nhất cũng phải có nửa phần thắng chứ. Hiện tại tôi rất cuộc đã biết chuyện không phải như vậy. Người phụ nữ mặc đồ đỏ ở bàn phía nam đang gian lận. Những người khác 1 lần chỉ lấy 1 con bài mặt chược, cô ta lại lấy đến 2 con. Người đàn ông râu ria lún phún kia đang cũng đang gian lận. Trong tay áo của anh ta giấu rất nhiều lá bài.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói ra. Phản ứng nhanh gấp 9 lần người bình thường khiến hắn có thể thấy rõ ràng những động tác mà những người kia cho là “nhanh như chớp”.

-Ồ đây nếu giở trò gian trá* sẽ bị chặt tay đấy. Anh cũng đừng đứng ở đây. Xí ngẫu có vẻ dễ. Tôi chơi vài ván đi!

Kỷ Toa kéo Tả Đăng Phong đi tới khu Tây Nam.

(Lão thiên trong tiếng Tàu : là 1 từ lóng dùng để chỉ những kẻ lừa gạt. Nếu lừa gạt có tổ chức thì được gọi là thiên môn)

« Lão thiên » xuất phát từ 1 điển tích của triều Thanh. Khi đó có 1 tú tài trên đường lên kinh ứng thí gặp phải cường đạo bị cướp sạch tiền tài. Sau đó y giả dạng là thân thích của 1 vị đại quan trong kinh thành trên đường hồi kinh gặp phải cường đạo. Y yêu cầu tri huyện phái binh truy đuổi. Tri huyện tưởng thật vừa nịnh nọt an ủi hắn, vừa phái binh truy bắt. Sau này khi y lên đường còn tặng tiền với ý đồ hối lộ muốn tạo quan hệ với vị “đại quan” do tú tài hư cấu. Người tú tài này lúc này đã nhìn thấu nhân tâm bèn bỏ thi rồi tổ chức 1 nhóm những tú tài thi không đậu thành 1 tổ chức lừa gạt. Tổng cộng đã gây ra trên 1000 vụ, gây thiệt hại tổng cộng cả 1000 lượng vàng. Sau này y được tôn xưng làm tổ sư của những kẻ lường gạt, còn được đặt danh hiệu là “Lão thiên”).

Chiếu bạc ở đây đều có ghế ngồi. Hai người tìm chiếu bạc còn trống rồi ngồi xuống, Tả Đăng Phong sau khi ngồi xuống thì bên cạnh có 1 người phụ nữ trung niên nhìn hắn với vẻ coi thường rồi bỏ đi. Đi rất hay, thùng gỗ rất cuộc cũng có chỗ để.

-Ba hột xí ngẫu, dưới 10 nút là xỉu, trên 10 nút là tài.

Kỷ Toa giải thích cho Tả Đăng Phong.

Kỷ Toa vừa dứt lời, nhà cái đã đổ xong chuông gỗ chỉ chờ đặt cược.

-Mua gì đây?

Kỷ Toa hỏi Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn lắc đầu. Hắn không nói chuyện vì chuông gỗ được đẩy kín, không thể nhìn mà chỉ có thể nghe.

Liên tục chực ván. Tả Đăng Phong vẫn không đặt cược, Kỷ Toa cũng mua rất tùy tiện, thắng thua đang bằng nhau.

-Đừng mua tài, mua xỉu đi! Lần này là 3 con 2!

Tả Đăng Phong đã nghe rõ quy luật bèn ngăn cản Kỷ Toa đặt cược.

Kỷ Toa nghe xong bèn tỏ ra ngạc nhiên. Nhưng nàng cũng không mua nhỏ, mà đặt hai đồng đại dương bỏ vào khu màu vàng nhỏ nhất trong chiếu bạc.

Khi mở chuông gỗ, ba con hai.

-Lần này sao thắng nhiều vậy?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên khi nhìn thấy nhà cái đẩy lại hơn 3 chục đồng đại dương.

-Ba con giống nhau là “tiểu báo”, tỉ lệ đặt 1 ăn 18.

Kỷ Toa giải thích.

-Người anh em, lần này thì sao.

Làm nhà cái là 1 trắng hán tuổi hơn 40.

-1, 1, 6.

Tả Đăng Phong cười nói.

Mở chuông gỗ, đúng là 1, 1, 6. Mọi người xung quanh ồ lên. Nếu như Tả Đăng Phong chỉ nói là tài hay xỉu cũng chẳng có gì lạ, mà quan trọng là hắn nói chính xác số nút của 3 con xúc xắc.

Ván thứ ba, mười con bạc ngồi cùng bàn đều chờ Tả Đăng Phong đặt cược.

-Một.

Tả Đăng Phong liếc nhìn nhà cái rồi cười nói.

-Vậy mấy con phía sau thì sao?

Có con bạc truy vấn.

-Đúng 1 nút.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ba con xí ngẫu thì ít nhất cũng phải ba điểm, Tả Đăng Phong nói chỉ có 1 nút khiến mọi người cũng không cho là đúng. Nhưng chuyện này cũng chẳng ảnh hưởng đến chuyện họ mua ảnh hưởng đến chuyện bọn họ mua xỉu.

Mở chuông gỗ quả thực là 1 điểm. Bởi vì ba con xí ngẫu nằm chồng lên nhau. Người đổ xí ngẫu này quả thực là 1 cao thủ.

Liên tiếp bảy ván, mỗi ván Tả Đăng Phong đều có thể nói chuẩn xác số nút. Đám con bạc từ những bàn khác cũng phải quay sang hô lên với vẻ ngạc nhiên, còn nhà cái lúc này đã đầm đìa mồ hôi.

Tả Đăng Phong cảm thấy đã chẳng còn gì thú vị. Nhưng khi hắn vừa muốn bỏ đi, hắn phát hiện thùng gỗ đã bị đặt xuống đất, chỗ ngồi đã bị người phụ nữ mập mập lúc trước chiếm mất.

-Ba con sáu.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói ra ba con số. Mọi người lập tức điên cuồng đặt cược. Vì “tiểu báo” vô cùng khó ra nên tỉ lệ bồi rất cao. Tất cả mọi người gần như có suy tính được ăn cả ngã về không, kể cả người phụ nữ mập mập kia cũng thế. Ngay cả vòng tai cô ta cũng tháo xuống.

Sau khi nói ra 3 con số, Tả Đăng Phong lập tức đứng dậy cấp theo thùng gỗ. Sau khi mở chuông, những âm thanh tuyệt vọng của những con bạc truyền đến. Ba con xí ngẫu đổ 1, 3, 4. Tất cả mọi người thua sạch, nhà cái đại thắng.

-Tôi cố ý nói sai bởi vì tôi không thích cô.

Sau khi đi ngang qua người phụ nữ mập mập đó, hắn cười cười rồi nói sau đó đi về phía cầu thang. Sau lưng hắn truyền đến những tiếng mắng ‘Con mẹ béo đáng chết!’, ‘Đồ sao chổi!’ ‘Con bà cái con mẹ này!’.

-Ha ha ha ha.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn cười ra thành tiếng.

-Sao anh lại xấu tính như vậy?

Kỷ Toa vừa đi theo hần lên trên vừa hỏi.

-Tôi ghét cô ta.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời. Hần đến để chơi chứ không phải vì muốn thắng tiền.

-Đúng rồi, chuyện tôi nói với cô cô phải làm hết sức! Tối mai tôi đi rồi.

Tả Đăng Phong vẫn không quên chuyện chính sự.

-Cổ Chính Xuân đã đi làm.

Kỷ Toa nghiêm túc gật đầu.

-Cô có biết sử dụng những trang bị dùng để hô hấp dưới nước không?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-Tôi chưa dùng lần nào! Nhưng anh yên tâm! Có người đã từng dùng qua! Chúng ta nhất định sẽ dạy anh làm sao để sử dụng.

Kỷ Toa gật đầu nói.

-Đi! Lên lầu trên xem 1 chút!

Tả Đăng Phong đi lên cầu thang tới lầu 3.

-Tiền đã thua sạch túi rồi! Làm sao lên đây?

Kỷ Toa bật cười. Nàng phát hiện Tả Đăng Phong cũng có điểm rất thú vị. Chỉ bởi vì hần ghét người phụ nữ béo kia mà hần làm hại tất cả mọi người thua tiền, ngay cả nàng cũng thua chấy túi.

-Đi lên tầng sáu cần bao nhiêu tiền?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Cần ít nhất một vạn đồng đại dương.

Kỷ Toa gật đầu nói.

-Tôi có! Đi nào!

Tả Đăng Phong đi lên cầu thang, khi gặp kiểm tra bèn lấy ra 1 tấm kim phiếu 1000 lượng. 1000 lượng hoàng kim cũng tương đương với mấy vạn đồng đại dương.

Càng lên cao càng thấy có ít người đang đi lên, nội thất trong phòng cũng càng trở nên xa hoa, vật dụng được trang trí cũng đầy đủ hơn nhiều. Thuốc lá rượu ngon miễn phí muốn lấy bao nhiêu thì lấy. Lên đến tầng năm thì có ghế lô. Sau mỗi ghế lô đều có 1 cô gái xinh đẹp đang đứng.

-Mấy cô gái nàng đứng đây làm gì thế?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

-Không rõ lắm! Tôi rất ít khi đến đây.

Kỷ Toa lắc đầu nói.

Lên tới tầng 6. Tả Đăng Phong nhớ tới năm đó khi hần tới phía Đông Bắc của Trung Quốc. Khi đó hần gặp những người đói kém đến độ phải bán cả con cái để đổi lấy đồ ăn. Đã từng có người nói cho hần biết những cô bé này đều bị bán tới phương Nam. Trong số mấy cô gái đứng đây cũng có mấy cô bé tuổi chỉ chừng 13-14 tuổi, trang phục trên người khá hở hang. Tả Đăng Phong nhìn qua bèn quay người xuống lầu.

-Đỗ Nguyệt Sinh có đúng là người yêu nước hay không?

Khi Tả Đăng Phong rời khỏi sòng bạc, hần nhủ mày hỏi.

-Phải! Y là phần tử tích cực kháng Nhật! Hàng năm y đều tài trợ cho Đảng của chúng ta rất nhiều tiền!

Kỷ Toa nói.

-Mở sòng bạc, lại dày vò mấy cô bé mà vẫn được xem là 1 phần tử yêu nước sao?

Tả Đăng Phong chất vấn.

-Thực tế, y chính là đại ca của đám lưu manh. Nhưng chỉ cần y kháng Nhật, y chính là một phần tử yêu nước.

Kỷ Toa nghiêm túc trả lời.

-Ai nói điều này?

Tả Đăng Phong vẫy tay gọi 13. 13 lập tức nhảy xuống đi theo bên cạnh

-Đây là tôn chỉ của Quốc Dân đảng chúng tôi. Bất Lộ quân cũng nói chỉ cần kháng Nhật thì ai cũng là bạn của chúng tôi.

Kỷ Toa thành thật trả lời.

-Không biết tôi diên hay thế giới này diên mất rồi! Tôi không cần cô giúp trang bị cần thiết nữa. Tôi sẽ đi ngay bây giờ...

152. Q.2 - Chương 152: Quý Phi Đi Tắm

-Anh làm sao vậy?

Kỷ Toa ngạc nhiên hỏi.

-Nếu như tôi diệt cả vạn hộ gia đình, sau đó dùng tiền cướp được đi kháng NB, vậy các người có coi tôi là bạn không?

Tả Đăng Phong nheo mắt hừ lạnh.

-Kháng NB là nhiệm vụ quan trọng nhất! Mọi chuyện bây giờ đều cần phải xoay quanh chuyện kháng NB. Quốc gia tồn vong là chuyện quan trọng nhất.

Kỷ Toa bình tĩnh nói.

-Tôi trước kia cho rằng đám người NB thật đáng giận, bây giờ tôi mới thấy các người còn đáng giận hơn đám người NB.

Tả Đăng Phong hừ lạnh quay đi.

-Chính sách không phải do tôi đề ra! Anh đừng trút giận lên người tôi!

Kỷ Toa đuổi tới kêu oan.

-Du côn lưu manh có tiền thì trở thành phần tử yêu nước. Các người phán đoán một người có phải là phần tử yêu nước hay không không phải thông qua những hành vi mà người ta đã làm, mà nhìn xem người ta có tiền hay không.

Tả Đăng Phong đi tới phía trước 1 cách không có mục đích.

-Đừng tức giận! Tôi sẽ tìm chỗ ở cho anh.

Kỷ Toa vội vàng chuyển chủ đề.

Tả Đăng Phong nghe xong liền lắc đầu thở dài. Chỉ một buổi tối ngắn ngủn hắn đã nhìn thấy đủ loại sắc thái của thành phố Thượng Hải này. Bến Thượng Hải phồn vinh là chuyện không cần bàn cãi, nhưng đây là loại phồn vinh này chứa đầy bệnh tật. Người ở đây chỉ muốn có tiền, vì tiền mà họ có thể làm bất cứ chuyện gì.

Kỷ Toa thấy hần không phản đối bèn lập tức tìm cho hần 1 khách sạn mới xa hoa để cho hần nghỉ ngơi. Độ xa hoa của khách sạn này khiến Tả Đăng Phong vừa cảm thấy mới mẻ đồng thời lại âm thầm nhíu mày, tới năm đồng tiền một đêm.

-Trước mắt chúng tôi còn chưa nắm được hành tung của Uông Tinh Vệ! Anh giúp chúng tôi trừ khử Phó Tiểu Am cũng được.

Kỷ Toa nhìn Tả Đăng Phong đang ngó nghiêng khắp phòng.

-Để tôi tìm Đỗ Nguyệt Sanh rồi giết hần.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Gian phòng rất rộng, giường ngủ cũng rất lớn. Trên mặt đất có trải thảm, trong nhà vệ sinh lắp bồn cầu giặt nước. Trước kia Tả Đăng Phong chỉ mới được nhìn thấy thứ này trên báo chí.

-Anh quá cực đoan rồi đấy.

Kỷ Toa đưa 1 ly rượu đỏ cho Tả Đăng Phong.

-Phải nói là tôi quá tỉnh táo.

Tả Đăng Phong không tiếp ly rượu của Kỷ Toa mà đi tới tủ rượu. Hần tìm thấy chai rượu để đã mở nút sẵn bèn đưa lên miệng nhấp mấy ngụm.

-Giết hần đối với anh cũng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Kỷ Toa ngồi xuống chiếc ghế sofa đặt bên giường.

-Đồng Giáp đang ở bên cạnh hần! Phiền lắm!

Tả Đăng Phong cầm theo bình rượu đi vào phòng tắm rồi nghiên cứu làm sao để đổ đầy nước vào trong chiếc bồn tắm lớn này.

-Vây cũng dễ hơn việc chúng tôi muốn giết hần rất nhiều. Tôi biết rõ anh có thành kiến với tôi, nhưng mà Phó Tiểu Am quả thật là hần gian. Giết hần tức là anh đã giúp Thượng Hải trừ đi 1 ác bá.

Tiếng của Kỷ Toa từ bên ngoài truyền tới.

-Để đám du côn lưu manh đi giết hần đi! Tôi không phải là phần tử yêu nước.

Tả Đăng Phong tìm được van để mở nước. Hần bắt đầu vặn nước ấm để nước chảy đầy bồn.

-Anh muốn gì cứ nói! Chúng tôi sẽ cố gắng đáp ứng!

Kỷ Toa nói.

-Những thứ kia bản thân tôi cũng có thể tìm được! Sở dĩ tôi tìm các người bởi vì tôi chẳng muốn lãng phí thời gian! Chuyện cô muốn tôi đi giết cái tên thị trưởng còn phiền phức hơn chuyện đi tìm mấy thứ trang bị đó! Tôi không đi.

Tả Đăng Phong kiên quyết cự tuyệt.

-Tiền anh nhất định không cần. Anh cần gì khác cứ nói, tôi có thể cho anh.

Kỷ Toa khấn khoản.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không trả lời ngay. Hần hiểu ý của Kỷ Toa là gì. Sau khi đã vặn cho nước ấm chảy ra, Tả Đăng Phong cho tay vào để kiểm tra nhiệt độ.

-Mau vào tắm đi.

Tả Đăng Phong đi ra khỏi phòng tắm sau đó vẩy tay với 13.

13 hiện tại đang nằm trên giường ngủ gà ngủ gật. Nó ngoảnh mặt làm ngơ với những lời nói của Tả Đăng Phong. Nó không thích tắm rửa tí nào.

13 không đến nhưng Kỷ Toa lại đi qua. Trên mặt nàng khẽ nở 1 nụ cười rất quyến rũ. Nàng tưởng là Tả Đăng Phong đang gọi mình vì trong phòng chỉ có 2 người họ.

-Tôi gọi nó chứ không gọi cô.

Tả Đăng Phong chỉ 13 đang nằm trên giường.

Kỷ Toa nghe xong liền đỏ mặt. Nàng còn tưởng rằng Tả Đăng Phong đổi tính rồi chứ, ai ngờ là nàng hiểu sai ý hắn.

-Giúp tôi 1 chuyện được không?

Đồng tử trong mắt của Tả Đăng Phong xoay chuyển. Hắn mỉm cười hỏi ngược lại.

-Chuyện gì?

Kỷ Toa nghi ngờ hỏi.

-Tắm!

Tả Đăng Phong cười xấu xa.

-Được!

Kỷ Toa gật đầu cười nói. Nàng không dám tỏ ý từ chối vì nàng sợ cho Tả Đăng Phong sẽ lại thay đổi ý định.

Một lúc sau, trong lòng Kỷ Toa thầm mắng Tả Đăng Phong thật đáng ghét. Với một nữ đặc vụ xinh đẹp như nàng, có phải xyz với người khác cũng không phải là chuyện đáng xấu hổ. Nhưng bị người khác đùa cợt mới là chuyện rất mất mặt. Tắm cho 1 con mèo đã mất mặt rồi, mà con mèo này còn không nghe lời.

Tả Đăng Phong cầm chai rượu đứng bên ngoài phòng tắm rồi cười không ngừng. Muốn dạy cho loại phụ nữ tự mình có thể làm chủ được mọi loại đàn ông như nàng 1 bài học cũng không khó.

-Anh có phải là thái giám không?

Kỷ Toa quay đầu nhìn Tả Đăng Phong với vẻ tức giận. Nàng cũng biết đặc điểm tính cách của Tả Đăng Phong. Nàng biết rõ hắn rất thích đùa người khác, mà cũng không phải loại người dễ nổi giận.

-Tôi không nói cho cô biết.

Tả Đăng Phong cười ha hả nói.

-Vậy đi ! Chúng ta chơi 1 trò chơi. Anh phải trả lời 3 vấn đề mà tôi hỏi, tôi cũng trả lời 3 vấn đề anh hỏi. Không ai được phép nói dối.

Kỷ Toa xát xà phòng thơm lên người 13.

-Được!

Tả Đăng Phong lập tức gật đầu đáp ứng. Thật ra trong câu nói này của Kỷ Toa có 1 sơ hở rất lớn. Nàng chỉ nói là không được phép nói dối nhưng lại không nói không thể từ chối trả lời.

-Anh năm nay bao nhiêu tuổi?

Kỷ Toa hỏi câu đầu tiên.

-28! Cô đã ngủ với mấy người đàn ông rồi?

Tả Đăng Phong cười ha hả hỏi.

Tả Đăng Phong vừa nói ra câu này thì ngay lập tức Kỷ Toa trợn tròn mắt. Nàng không nghĩ đến chuyện Tả Đăng Phong sẽ hỏi 1 câu bỉ ổi như vậy, hơn nữa lại vừa cười vừa hỏi

-7 người! Thế anh đã ngủ với bao nhiêu người đàn bà rồi?

Kỷ Toa nghiêng răng nghiêng lợi trả lời rồi đưa ra câu hỏi để trả thù.

-1 người ! Khi đó cô với bọn họ dùng tư thế gì?

Tả Đăng Phong cười ngặt nghẽo. Đùa người phụ nữ thường ngày rất hay bồn chồn đàn ông như Kỷ Toa khiến Tả Đăng Phong cảm thấy rất thú vị.

-Tôi rất cuộc đã hiểu! Anh thực sự điên rồi, hơn nữa còn là bí quá hoá điên rồi!

Kỷ Toa thở hổn hển đứng nên.

-Tắm xong cho nó đi! Nếu cô tắm xong cho nó, tôi cho phép cô không phải trả lời câu này!

Tả Đăng Phong chỉ tay về phía 13 đang cố gắng leo ra khỏi bồn tắm.Kỷ Toa nghe xong giống như được đại xá bèn lập tức ngồi xuống tiếp tục tắm cho 13. Mọi người ai cũng vậy,dám làm chuyện xấu nhưng không dám nói những chuyện xấu mà mình đã làm bởi vì sau khi làm chuyện đó họ cũng không thấy xấu hổ,nhưng khi phải nói ra những chuyện xấu mà mình đã làm thì ai cũng thấy xấu hổ.

-Câu hỏi cuối cùng! Anh thực sự không có hứng thú với tôi sao?

Kỷ Toa vẫn không quên đặt câu hỏi. Vấn đề này nàng cần phải hỏi. Đặc vụ có thể không cần tự tôn, nhưng 1 đặc vụ không thể không tự tin.

-Cô rất đẹp, dáng người cũng rất được,còn biết hầu hạ người khác, tôi có thể không có hứng thú với cô được sao?

Tả Đăng Phong nhìn vẻ mặt uất ức của 13 lúc đang trong bồn tắm liền bật cười.

-Nếu như tôi không ép buộc anh làm chuyện gì thì anh có từ chối tôi hay không?

Kỷ Toa hỏi lại.

-Không không không ! Tôi không đụng lên người cô không phải vì tôi lo lắng cô sẽ ép tôi làm chuyện gì đó mà bởi vì tôi thật sự không thể đụng vào cô.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

-Vì sao lại không thể?

Kỷ Toa tò mò truy hỏi.Nàng đã gặp qua vô số loại người,cũng tự cho là hiểu rất rõ về đàn ông. Nhưng Tả Đăng Phong trong lòng nàng vẫn là 1 ẩn số lớn. Nàng rất tò mò không biết Tả Đăng Phong rốt cuộc là người như thế nào,thậm chí trong lòng hần đang nghĩ những gì nàng cũng muốn biết.

-Có hai nguyên nhân. Thứ nhất, tôi không thể làm chuyện có lỗi với vợ tôi. Thứ hai, nếu tôi làm chuyện đó với cô, tôi sẽ có cảm giác cô là của tôi. Một khi có loại cảm giác này, tôi sẽ giết sạch đám người trước đó đã chạm vào cô, sau đó sẽ trừng phạt cô vì những chuyện mà cô đã làm trước kia. Chỉ khi tôi cả thấy cô đã trả giá đắt cho những việc mà trước kia cô đã từng làm thì tôi mới không cảm thấy ngần ngại tiếp nhận cô. Cô hiểu ý tôi chứ?

Tâm tình của Tả Đăng Phong lúc này đang rất tốt nên hần mới giải thích cho nàng hiểu.

-Tôi hiểu ! Anh không thích người muốn trốn tránh trách nhiệm. Trong mắt anh, cái gọi là bắt đầu 1 khởi đầu mới không phải là che dấu những chuyện đã làm trước đây mà là phải giải quyết 1 cách triệt để.

Kỷ Toa liên tục gật đầu.Tả Đăng Phong đã nói ra những điều mà đàn ông muốn nói nhưng không dám nói. Thực ra loại thái độ này mới nhìn thì có vẻ hẹp hòi nhưng đây mới thực sự là thái độ chịu trách nhiệm, nghiêm túc, tích cực và triệt để.

-Rất tốt! Cô mặc dù trước kia rất muốn lợi dụng tôi, nhưng trong đầu cô vẫn có óc. Vì câu nói này của cô, chúng tôi có thể coi cô là bạn!

Tả Đăng Phong giơ ngón cái lên tán thưởng nàng.

-Tôi còn tưởng rằng anh có thể tiếp nhận tôi chứ.

Kỷ Toa bĩu môi hừ lạnh. Nàng nghe ra trong lời nói của Tả Đăng Phong có ý muốn giữ khoảng cách với nàng.

-Tôi có thể nhìn ra cô đang giả vờ giả vịt đấy! Cứ nói thật ra nghe hay hơn nhiều!

Tả Đăng Phong vội vàng ngăn Kỷ Toa không nói linh tinh. Hắn biết rõ Kỷ Toa cũng chẳng có chút tình cảm gì với mình. Cô nàng chỉ đang cố gắng lấy lòng 1 nhân vật quan trọng có giá trị lợi dụng như hắn mà thôi.

-Được rồi!Anh còn câu hỏi cuối cùng đấy!Anh mau hỏi đi!

Kỷ Toa gật đầu nói.

-Thấy cô đã có vẻ tỉnh táo vậy tôi muốn hỏi: Trong mắt cô tôi là loại người gì?

Tả Đăng Phong Nheo mắt cười hỏi.

-Ta không hiểu nhiều về anh,nhưng tôi có thể xác định 2 đặc điểm trong con người anh. Một là chuyên tâm, hai là tỉnh táo.

Kỷ Toa nghĩ ngợi 1 hồi rồi trả lời.

-Tốt rồi! Trò chơi chấm dứt! Cô mau lau cho nó đi!

Tả Đăng Phong ném chiếc khăn cho Kỷ Toa. Trong lúc 2 người còn đang nói chuyện thì 13 đang bơi trong bồn tắm.

Kỷ Toa đón lấy chiếc rồi lau qua người của 13. Sau đó nàng vắn vòi để nước sạch lấp đầy bồn.

-Anh có dám chơi 1 trò chơi khác hay không?

Kỷ Toa nhìn Tả Đăng Phong với vẻ khiêu chiến.

-Nói nghe xem thử?

Tả Đăng Phong hỏi với vẻ hứng khởi.

-Có gan xem quý phi đi tắm không?

Kỷ Toa nheo mắt giả bộ cao ngạo.

-Tôi chỉ nghe nói qua quý phi ra khỏi bồn tắm thôi! Hơn nữa cô cao hơn Dương quý phi, lại không béo như bà ta!Cô cũng không bị hôi nách nên dù có muốn thì cô cũng không đóng giả được Dương quý phi đâu!

Tả Đăng Phong bĩu môi. Theo chính sử ghi lại thì Dương quý phi cao 1m65,nặng khoảng 145 cân tàu(xấp xỉ 72,5 cân ta) nên đáng người chẳng khác gì cái chum. Còn đáng người của Kỷ Toa rõ ràng đẹp hơn Dương quý phi rất nhiều.

-Đừng lảm nhảm nữa! Anh có dám hay không?

Kỷ Toa hỏi với vẻ nghiêm túc. Khi nàng càng tiếp xúc lâu với Tả Đăng Phong, nàng phát hiện Tả Đăng Phong còn có 1 đặc điểm nữa, chính là thích chấp nhận khiêu chiến.

-Chơi luôn!

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi mỉm cười gật đầu. Hắn sẵn dĩ tiếp nhận khiêu chiến cũng không phải vì hắn đã sa đoạ truy lạc, mà bởi vì hắn rất tự tin và tàn nhẫn với chính mình. Hắn biết mình nhất định sẽ cảm thấy vô cùng khó chịu nhưng hắn tin hắn nhất định sẽ nhận được.

Kỷ Toa thấy hắn đồng ý liền có vẻ đắc thắng. Nàng bắt đầu cởi từ dây lưng,động tác cũng rất chậm rãi. Nàng từ từ cởi sạch quần áo trên người. Cởi 1 bộ quần áo cũng chỉ cần nhiều lắm là 1 phút, nhưng nếu người phụ nữ từ tốn cởi y phục trên người thì nàng sẽ có thể thu hút được sự tò mò của người đàn ông. Tuy vậy, nếu quá lâu thì sẽ có vẻ người phụ nữ đang cố ý quyến rũ người đàn ông, ngược lại sẽ trở nên dung tục. Do đó thời gian phải được khống chế rất tốt.

Hiện tại,Tả Đăng Phong cũng không có bất cứ dự vọng gì. Hắn nghĩ những động tác mà Kỷ Toa đang làm có vẻ rất điêu luyện, nên rất có thể trước đó nàng đã từng được dạy qua bởi 1 huấn luyện viên có nghề trong chuyện này.Xem ra nữ đặc công cũng không phải là thứ gì tốt.

Dáng người của Kỷ Toa dong dỏng cao cho nên sau khi cởi sạch quần áo trên người, những đường cong trên cơ thể nàng lộ ra rất rõ ràng. Tuổi nàng cũng xem xêm tuổi của Tả Đăng Phong nên không thể coi là cô bé được nữa rồi, cho nên nàng cũng không có vẻ ngượng ngùng mà ngược lại còn to gan lớn mật làm ra rất nhiều động tác phóng đảng đầy cảm dỗ như quỳ gối lắc hông, vân vân,... Nàng cố ý làm như vậy bởi vì nàng biết rất rõ, với loại người như Tả Đăng Phong thì không thể sử dụng những chiêu số tầm thường. Nàng nhất định phải làm sao khiến hắn cảm thấy tức giận muốn trừng phạt nàng mới được.

-Sao nói là quý phi đi tắm cơ mà? Cô cứ lắc lư ở bên ngoài làm gì!

Tả Đăng Phong cười nói.

Kỷ Toa nghe xong cũng không tức giận. Ngược lại nàng còn liếc nhìn hắn đầy quyến rũ, sau đó từ từ bước vào bồn tắm. Trong khi bước đi vùng kín của nàng như ẩn như hiện khiến cho Tả Đăng Phong phải nhíu mày.

Kỷ Toa đương nhiên cũng không thực sự muốn tắm rửa gì mà nàng chỉ muốn quyến rũ Tả Đăng Phong mà thôi. Cho nên sau khi bước vào trong bồn tắm, nàng dùng 1 tay che ngực, tay còn lại vuốt ve khắp cơ thể. Cùng lúc đó nàng liếc nhìn Tả Đăng Phong với vẻ phóng đảng và dâm dục.

-Mắt cô có ghen kìa, mau rửa mặt đi!

Tả Đăng Phong cười nói.

Kỷ Toa nghe xong cũng cười tươi. Nàng biết rõ Tả Đăng Phong cố ý nói vậy. Điều này khiến nàng cảm nhận được tâm tư của Tả Đăng Phong đang dao động nên cứ chỉ càng lúc càng trở nên phóng đảng không biết xấu hổ, thần sắc hết sức quyến rũ.

-Mau mặc quần áo vào đi! Có người tới!

Nhưng đúng lúc này, Tả Đăng Phong đột nhiên nghe được từ xa truyền tới tiếng xé gió khi 1 cao thủ lăng không bay tới. Căn cứ vào âm thanh đó có thể thấy đối phương đang bay về phía khách sạn.

Kỷ Toa nghe xong bèn có vẻ đắc thắng. Nàng cho rằng Tả Đăng Phong đã trụ không được mới cố ý nói như vậy, bởi vậy chẳng những nàng không vội đi mặc quần áo, mà động tác còn trở nên khoa trương và phóng đảng hơn. Tả Đăng Phong thấy thế bèn đi tới bồn rửa rồi nhúng tay phải vào trong nước rồi phóng ra linh khí.

Sau vài giây, Kỷ Toa thét chói tai nhảy ra khỏi bồn tắm mà nước trong đã đóng thành từng miếng băng mỏng.

153. Q.2 - Chương 153: Nhảy Ra Khỏi Bồn Tắm

Phụ nữ trong lúc hoảng hốt thường vô ý thức ôm lấy thứ gì đó để che thân nhưng Kỷ Toa sau khi nhảy ra khỏi bồn tắm lại trực tiếp công kích Tả Đăng Phong. Nàng là đặc vụ đã từng được huấn luyện quân sự cho nên động tác bỏ tới cũng rất thông thạo.

Sắc mặt của Kỷ Toa lúc này đang tái nhợt. Nhiệt độ của nước trong bồn tắm chỉ trong khoảnh khắc hạ xuống 0 độ khiến nàng hoảng sợ. Động tác nhảy bỏ tới trước tấn công Tả Đăng Phong cũng không sử dụng hết toàn lực. Tả Đăng Phong cũng nhìn ra điểm này mới không nghiêng người né tránh bằng không Kỷ Toa sẽ vồ ếch ngay.

-Quý phi nếu muốn rời khỏi bồn tắm cũng không cần phải nhảy bỏ ra thế chứ!

Tả Đăng Phong nhin không được phải bật cười.

-Chuyện gì xảy ra vậy?

Trong lòng của Kỷ Toa vẫn còn sợ hãi quay đầu nhìn lại cái bồn tắm.

-Không biết, chắc là do ma làm đấy!

Nửa đêm hôm qua,tâm tình của Tả Đăng Phong rất không tốt, nhưng 1 hồi đùa giỡn vừa rồi khiến hắn cảm thấy vui trở lại.

-Có phải do anh làm không?

Kỷ Toa nhăn mũi chất vấn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không lên tiếng. Hắn nhiu mày nghiêng tai lắng nghe tiếng xé gió bên ngoài.Lúc này đang là lúc nửa đêm rạng sáng nên tiếng xé gió trở nên vô cùng rõ ràng.

-Mau bỏ tay ra! Người tới là 1 cao thủ.

Tả Đăng Phong nói với Kỷ Toa với vẻ nghiêm túc. Tiếng xé gió lúc này đã ở dưới lầu.Cùng lúc truyền tới với tiếng xé gió là tiếng ong ong.

-Tôi không bỏ!

Kỷ Toa khi nghe thấy vậy chẳng những không buông tay mà ngược lại hai tay ôm cổ hắn, hai chân kẹp qua eo hắn.

-Thực sự đang có người tới đấy!

Tả Đăng Phong cố gắng thoát khỏi “con bạch tuộc” đang bám trên người. Trước đó từ bên ngoài đã truyền tới tiếng mượn lực khi chân chạm đất. Điều này này người đó vừa mới lấy đà.

-Đừng có hòng lừa tôi nhé! Ở đây là tầng 3!

Kỷ Toa khó lắm mới kiếm được lý do bám lấy người của Tả Đăng Phong nên có đánh chết thì nàng cũng không thể bỏ qua cơ hội 1000 năm có 1 này được. Cảm giác khi thân thể của người đàn ông và người đàn bà tiếp xúc nhau càng dễ khiến cho đàn ông cương cứng hơn nhiều so với những kích thích đến từ thị giác.Nàng vô cùng hiểu rõ chuyện này.

-Lầu 3 thì sao chứ! Đối với 1 cao thủ thì độ cao hơn 10 m cũng chẳng có nghĩa lý gì nhiều.

Tả Đăng Phong đưa tay cố gắng đẩy Kỷ Toa ra. Nhưng hắn lại chạm phải 1 khối thịt trắng nõn mềm mịn.

-Không ai biết đâu! Sau này tôi cũng chẳng ép anh làm gì khác,cũng sẽ không nói cho bất cứ ai về chuyện này.Anh đừng tự làm khổ mình nữa.

Giọng nói hóp hóp cùng với hơi thở nóng hổi của Kỷ Toa truyền vào tai của Tả Đăng Phong

-Bình!

Nhưng đúng lúc này, từ phía cửa sổ truyền đến 1 âm thanh chát chúa. Âm thanh này do 1 thứ gì đó va chạm với thủy tinh gây ra.

Khi nghe thấy âm thanh đó, Tả Đăng Phong lập tức phản ứng. Đầu tiên hắn nghiêng mình tắt đèn trong phòng, sau đó chạy tới kéo rèm cửa định che lại. Nhưng ngay khi Tả Đăng Phong đưa tay kéo rèm cửa thì ngoài cửa sổ đã truyền tới 1 giọng nói có vẻ vui mừng:

-Ha ha ha, rốt cục đã bắt được mày rồi nhé.

Phía người cửa sổ của khách sạn không có ban công,chỉ có 1 bệ cửa cũng không rộng lắm. Hiện tại,1 tay của Thiết Hải bám vào bệ cửa sổ, tay còn lại đặt trên cửa kính. Ngón tay lãođang kẹp 1 con thanh phù trùng vẫn còn đang kêu vo ve.

(Thanh phù trùng là 1 loại côn trùng to bằng trứng tằm,lúc nào cũng bay thành 1 cặp mẹ con)

Thiết Hải không nghĩ tới chuyện rèm cửa sổ sẽ bị kéo lại nên hiện tại hắn nhìn cảnh tượng trong phòng với vẻ ngạc nhiên. Hắn cũng không nghĩ đến chuyện người trong phòng là Tả Đăng Phong, lại càng không ngờ trên người của Tả Đăng Phong còn có 1 cô nương trần truồng trắng nõn như bông bưởi.

Hiện tại Kỷ Toa cũng sợ đến mất hồn. Nàng cũng không ngờ thật sự có người có thể bay từ lầu 1 lên lầu 3. Hơn nữa nhìn quần áo của người này thì biết ngay là 1 lão hoà thượng.

Tả Đăng Phong là người cảm thấy ngạc nhiên nhất. Hắn không ngờ Thiết Hải sẽ đến, lại càng không ngờ hắn lại tới vào lúc này. Thiết Hải chắc hẳn đã nhìn thấy hết cảnh tượng trong phòng. Lão ta là 1 kẻ điên nên sau này nhất định hắn sẽ rêu rao khắp nơi. Mà điều khiến Tả Đăng Phong tức nhất chính là trước đó hắn còn tỏ ra thông minh đi tắt đèn. Việc này cho dù hắn có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa hết tội.

Thiết Hải đưa một tay vịn bệ cửa sổ, một tay tựa lên cửa sổ hắn kẹp lấy con thanh phù. Tuy lão bị điên nhưng lão vẫn không quên giới luật. Lão cũng là người phản ứng đầu tiên trong 3 người. Lão chấp tay trước ngực định niệm “A Di Đà Phật” nhưng còn chưa kịp “A” đã ngã xuống dưới lầu. Lão vì quá khấn Trương nên quên luôn chuyện đảo ngược linh khí.

Người phản ứng tiếp theo là Kỷ Toa. Nàng nhảy khỏi người Tả Đăng Phong sau đó chạy nhanh vào trong phòng tắm, sau đó rút ra súng lục được giấu trong y phục rồi quay trở lại.

- Cô nghiện trần trường chạy lông không à?

Tả Đăng Phong bó tay phải giữ nàng lại.

Kỷ Toa được hắn nhắc nhở mới nhớ nàng đã cởi sạch quần áo nên nàng nhanh chóng chạy đi lấy quần áo để thay.

-Tả Đăng Phong, mau bảo người đàn bà của cậu mặc quần áo vào. Lão nạp còn phải bắt lại thanh trùng của lão.

Đúng lúc này, dưới lầu truyền tới tiếng rống của Thiết Hải.

Tiếng rống của Thiết Hải khiến Tả Đăng Phong muốn ngắt đi tại chỗ. Tu vi của Thiết Hải cao thâm, linh khí sung mãn. Hơn nữa lão lại lo hắn sẽ không nghe được cho nên lão còn chen vào 1 chút linh khí vào trong tiếng rống này. Âm thanh to thế này có thể truyền xa tới 10 dặm trong màn đêm yên tĩnh. Chỉ sợ có đến một nửa dân trong thành phố biết trong phòng Tàn Bào có 1 người phụ nữ không mặc quần áo.

-Ai vậy?

Kỷ Toa rất nhanh mặc xong quần áo rồi chạy tới rồi hỏi.

-Lão là Thiết Hải Minh Tịnh! Tôi đúng là bị sao rủi chiếu mệnh rồi!

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu. Chuyện này không còn biện pháp để xử lý rồi.

-Xin lỗi vì tôi đã mang thêm phiền phức cho anh!

Kỷ Toa nói với vẻ xấu hổ.

-Sao rủi thì đang ở dưới lầu, thêm sao chổi như cô nữa...

Tả Đăng Phong thở dài qua kéo lại rèm che cửa sổ. Hắn hiện tại đang suy nghĩ không biết có nên đáp lời của Thiết Hải hay không. Không đồng ý với lão, khẳng định lão sẽ còn tiếp tục gào lên. Đồng ý thì khác nào nói cho những người xung quanh biết Thiết Hải không nhìn lầm.

-Cô cứ lánh tạm đi trước đi! Mấy ngày này tôi sẽ vẫn ở đây!

Tả Đăng Phong do dự một chút rồi mở cửa sổ, bắt lấy con thanh phù trùng rồi nhảy xuống.

-A Di Đà Phật! Thanh phù trùng đâu rồi!

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong nhảy xuống liền nhìn tay của hắn.

-Sao lão lại đến đây?

Tả Đăng Phong giơ lên thanh phù trùng trong bàn tay phải.

-Thanh phù trùng không cẩn thận bay mất.

Thiết Hải theo lấy ra từ trong túi ống trúc sao đó thể thanh phù trùng vào bên trong. Nhìn ống trúc không bị sứt mẻ gì thì không hỏi cũng biết trước đó chắc do lão tò mò tháo chiếc nút gỗ bịt ống trúc khiến thanh phù trùng bay ra tìm đến chỗ Tả Đăng Phong. Trên thân của Tả Đăng Phong là con mẹ còn trong tay của

Thiết Hải và Ngọc Phát là con con. Con trùng mẹ và trùng con có thể tìm kiếm lẫn nhau, nhưng giữa 2 con trùng con lại không có sự liên hệ nào. Ngọc Phát đưa cho Thiết Hải con thanh phù trùng chỉ có thể tìm tới Tả Đăng Phong bởi vì nàng không muốn Thiết Hải tìm tới Thần Châu Phái trộm đi cửu dương hầu tử.

-Chuyện của lão đã xử lý xong chưa?

Tả Đăng Phong rất nhanh đưa ra đối sách. Phải nghĩ cách làm sao để lão hoà thượng điên này không nói linh tinh mới được!

-A Di Đà Phật! Thứ đó lão đã lấy về! Người phụ nữ trên lầu là ai?

Thiết Hải chỉ lên trên lầu.

-Là 1 nữ đặc vụ muốn dùng sắc đẹp để dụ dỗ tôi!

Tả Đăng Phong trả lời. Thiết Hải tuy bị rối loạn thần kinh, nhưng chỉ số thông minh của lão lại không có vấn đề. Lão có thể cẩn thận phân tích vấn đề cho nên Tả Đăng Phong quyết định không lừa gạt lão mà cứ nói thật ra tình hình thực tế.

-Tại sao phải dụ dỗ cậu?

Thiết Hải tỏ vẻ như đã bừng tỉnh.

-Đồng Giáp bây giờ đang ở Thượng Hải. Cô ta muốn tôi đi giết Đồng Giáp. Tôi không đi nên cô ta mới giả trò quyến rũ tôi.

Tả Đăng Phong giải thích.

-May là tôi đến kịp lúc, bằng không sự trong sạch của cậu đã bị khối xương trắng đó vấy bẩn rồi! A di đà Phật!

Thiết Hải chấp tay trước ngực niệm Phật hiệu.

Thiết Hải vừa nói ra câu này thì trong lòng của Tả Đăng Phong cảm thấy may mắn vì hắn xử lý chuyện này khá thoả đáng. Nếu coi Thiết Hải như 1 thằng ngốc, lão nhất định sẽ phát hiện hắn nói dối và cảm thấy nghi ngờ. Hiện tại khi hắn nói ra sự thật, trong lòng của Thiết Hải sẽ không cảm thấy nghi ngờ nữa vì chuyện này rất hợp tình hợp lý.

-Đa tạ đại sư! Nếu như lão đến chậm thêm chút nữa, áo choàng của tôi sẽ bị cô ta cởi ra.

Tả Đăng Phong nhấn mạnh chi tiết hắn còn chưa cởi quần áo.

-Đúng thế, đúng thế! Cậu tuổi còn trẻ, ở trong phòng tối mà không nhân cơ hội đã rất khó rồi! Lão nạp đúng là không nhìn lầm cậu!

Thiết Hải nhìn Tả Đăng Phong với vẻ tán thưởng.

-Đại sư đường xa tới đây cũng nên lên lầu nghỉ ngơi 1 chút! Mai chúng ta sẽ lên lên đường.

Tả Đăng Phong gật đầu cười nói. Trong lúc nguy cấp có thể giữ được tỉnh táo quả thật quá quan trọng. Xử lý thoả đáng sẽ khiến hắn hoá nguy thành an, còn nếu như xử lý không được, thanh danh của hắn sẽ trôi theo dòng nước. Cho dù hắn không quan tâm người khác nói gì về hắn, nhưng mà hắn cũng không hy vọng người ta nói mình là hạng người dâm dục, đam mê nữ sắc.

-Vậy người phụ nữ kia đâu?

Thiết Hải lại chỉ tay lên lầu.

-Thị bị 1 tiếng Phật hiệu uy nghiêm của đại sư làm cho bừng tỉnh nên lúc này đã xấu hổ lùi đi rồi.

Tả Đăng Phong nhân cơ hội tăng bốc. Thật ra Thiết Hải còn chưa niệm xong "A Di Đà Phật" thì đã ngã xuống đất rồi.

-A Di Đà Phật.

Thiết Hải nghe xong có vẻ rất tự đắc. Lão lại niệm thêm 1 lần phật hiệu. Sau khi niệm xong lão phi thân bay lên lầu 3, Tả Đăng Phong cũng phi thân lên theo.

-13, có nhớ ta không?

Thiết Hải nhìn thấy 13 có vẻ rất cao hứng. Lão đi tới vuốt ve nó. 13 cũng nhận ra lão liền kêu “meo” 1 tiếng đáp lại. Thiết Hải thấy 13 phản ứng như vậy bèn vui vẻ lấy tay đưa vào trong lòng móc ra 1 chiếc đùi gà đưa cho nó. Buổi tối 13 cũng ăn không nhiều lắm. Nó ngủ 1 lát rồi nhận lấy cái đùi gà khiến Thiết Hải càng vui vẻ hơn.

-Đại sư, ngài đã từng chính diện giao đấu với Đồng Giáp lần nào chưa?

Tả Đăng Phong đóng cửa sổ sau đó đến tủ rượu lấy ra một bình rượu đế.

-Mấy năm trước đã từng giao thủ 1 lần. Đại thủ ấn của phiên tăng kia rất lợi hại ! Lão nạp chỉ có thể đánh ngang tay với y.

Thiết Hải nhìn qua bình rượu trong tay của Tả Đăng Phong, sau đó đưa mắt nhìn nội thất trong phòng.

-Rượu là điều cấm thứ 5 trong 8 điều cấm của Phật môn. Người xuất gia thông thường không được uống rượu nhưng đại sư phật hiệu cao thâm, rượu thịt qua dạ dày nhưng Phật tổ luôn trong lòng.

Tả Đăng Phong mở nắp bình rượu đế rồi đưa cho Thiết Hải.

-Ha ha, thật ra lão đây cũng không nên uống rượu.

Thiết Hải chê cười tự mỉa đón lấy bình rượu.

Phản ứng của Thiết Hải nhìn như bình thường không có vẻ ngạc nhiên đã cho thấy lão biết rõ Tả Đăng Phong đang kiểm soát cho lão uống rượu. Điều này nói lên lão cũng không ngu. Đối với lão hòa thượng điên Thiết Hải này, Tả Đăng Phong cũng không cần phải cảm thấy lão đáng thương, bởi vì lão đã luyện tới cảnh giới cao nhất của Tẩy Tủy Kinh – cảnh giới cửu trọng, có thể nói đã là võ học tông sư thời nay. Lão hoàn toàn có năng lực tự bảo vệ mình. Nhưng Tả Đăng Phong cũng không muốn lừa gạt lão bởi vì tính cách của lão vốn từ bi hỉ xả mà Tả Đăng Phong cũng không muốn lừa gạt người tốt. Tả Đăng Phong phần nhiều chỉ thích trêu chọc lão. Bởi vì lão ngây ngô nửa điên nửa khùng nên trêu chọc lão cũng rất vui .

-Lão ăn cơm chưa?

Tả Đăng Phong nhìn Thiết Hải đang nốc rượu.

-Lão đã dùng qua cơm bố thí nên không cần phải lo cho lão.

Miệng của Thiết Hải thỉnh thoảng vẫn hay dùng những từ của Phật Môn. Nhưng bữa cơm bố thí của lão chỉ sợ cũng chẳng phải là cơm chay.

Tả Đăng Phong nghe xong liền ngồi xuống ghế sofa bắt đầu suy nghĩ bước tiếp theo của kế hoạch. Thiết Hải đến cũng đúng lúc vì hắn cũng đang muốn đi về phía Tây. Lão cũng có thể giúp đỡ 1 số chuyện. Quan trọng hơn là khi Thiết Hải đến rồi thì hắn không cần phải thả ra thanh phù trùng để gọi Ngọc Phát nữa. Chuyến đi tới Mao Sơn lần trước khiến trong lòng của Tả Đăng Phong cảm thấy không được tự nhiên. Hắn cũng không muốn tiếp xúc quá nhiều với Ngọc Phát. Tuy trước mắt hắn cũng chưa động tình với nàng, nhưng đạo lý ở lâu tất sinh tình hắn cũng biết rõ. Ngọc Phát không giống như Kỷ Toa. Hắn hoàn toàn miễn dịch với Kỷ Toa, nhưng hắn lại chưa thể hoàn toàn miễn dịch với Ngọc Phát.

Còn vấn đề của Đồng Giáp nữa. Lão đại hán gian này tốt nhất cũng nên xử lý. Hiện tại Thiết Hải đã đến, hai người liên thủ tuyệt đối có thể trừ khử đi tên Lạt Ma đó. Sau khi giết y rồi thì giết cái tên thị trưởng gì đó cũng chỉ là chuyện nhỏ. Như vậy coi như cũng dễ ăn nói với Kỷ Toa vì dù sao hắn cũng đã được miễn phí nhìn người ta đi tắm.

Một lát sau, trong lòng Tả Đăng Phong còn đang suy nghĩ. Trang bị cũng phải tới mấy ngày nữa mới kiểm đủ, thôi thì sáng mai cứ dắt Thiết Hải đi dạo 1 hồi. Đến khi trang bị đầy đủ thì đi trừ khử Đồng Giáp, sau đó lên đường tới phía Tây.

154. Q.2 - Chương 154: Hi Nháo Thượng Hải (Chơi Bời Náo Loạn Cả Thượng Hải)

Mỹ nữ trẻ tuổi tuổi thì bỏ đi, lão hoà thượng lồi thối lại tới, nếu đổi lại là người bình thường nhất định sẽ cảm thấy cảnh vật giống như đang bị phá hoại . Nhưng Tả Đăng Phong lại cảm thấy rất vui khi Thiết Hải tới đây, bởi vì Thiết Hải chính là đồng bạn mà hắn đang cần tìm để làm chính sự.

-Sao không có động tĩnh gì nhỉ?

Thiết Hải loạng lắc lắc ống trúc chạy tới hỏi Tả Đăng Phong.

-Cái gì không có động tĩnh cơ?

Tả Đăng Phong vừa mới hoàn hồn bèn hỏi lại.

-Thanh phù trùng không có động tĩnh gì cả.

Thiết Hải trả lời.

-Mau mở ra xem đi! Chắc không có chuyện gì đâu!

Tả Đăng Phong nói.

Thiết Hải nghe vậy bèn thoát nút gỗ rồi đổ thanh phù trùng trong đó ra. Nhưng lão phát hiện thanh phù trùng đã chết cứng từ lúc nào.

-Sao nó lại chết?

Thiết Hải ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong.

-Chắc là chết vì mệt!

Tả Đăng Phong cười nói. Tốc độ bay của thanh phù trùng phụ thuộc vào người mà nó dẫn đường. Nếu người ở phía sau chạy nhanh, nó cũng sẽ bay nhanh. Nó là người dẫn đường nên đương nhiên ở thể bay ở phía sau. Nhưng Thiết Hải lại không biết chuyện này. Trên đường đi lão cứ cố gắng muốn đuổi kịp nó thành ra chính lão đã ép nó phải bay nhanh 1 cách liều mạng.

-A Di Đà Phật!

Thiết Hải nghe xong bèn niệm 1 câu phật hiệu, sau đó lão bắt đầu đọc những kinh văn rất khó hiểu. Chắc lão đang muốn siêu độ cho con thanh phù trùng đã hy sinh vì nhiệm vụ.

Kinh văn của phật môn cực kỳ khó đọc nhưng Thiết Hải lại niệm 1 cách rất thành thạo, âm thanh cũng đều đều chậm rãi giống như đang ru ngủ Tả Đăng Phong. Lúc này đang là nửa đêm rạng sáng nên khi Thiết Hải còn chưa niệm xong thì Tả Đăng Phong đã ngủ thiếp đi.

Tả Đăng Phong ngủ không được bao lâu bèn cảm thấy như có người đang lay mình. Có nhắm mắt thì hắn cũng biết là Thiết Hải.

-A di đà phật! Lão nạp ngủ không được.

Thiết Hải thở dài.

Tả Đăng Phong nghe xong vẫn nhắm mắt nhưng móc ra từ trong ngực 1 ống trúc khác đưa cho lão. Có lẽ thằng ngốc cũng biết lão vì sao không ngủ được.

Sáng hôm sau, Tả Đăng Phong dẫn Thiết Hải ra ngoài đi dạo. Thân hình Thiết Hải rất cao lớn nên có lão ở đây, 13 cũng không cần phải đi bộ.

Tả Đăng Phong dù chỉ có 1 mình cũng có thể đi ngang ở bến Thượng Hải này, hiện tại còn có thêm lão hoà thượng đi kèm Thiết Hải nên hai người càng có thể hoành hành không phải kiêng nể ai cả. Tả Đăng Phong cũng biết sáng mai bọn họ sẽ phải lên đường, cho nên hắn tận dụng thời gian đi loay quanh tìm niềm

vui.Thiết Hải tuy lớn tuổi nhưng lão vẫn còn rất trẻ con, lại thích gây náo loạn, cho nên 2 người ở chốn thành thị tuy phồn hoa nhưng cũng bần thủ này làm ra 3 chuyện khiến người ta phải trở mắt .

Chuyện thứ nhất là bọn họ đi vào 1 nhà hàng Tây sau đó đuổi hết cả thực khách ra ngoài rồi gọi cà phê,ăn bò bít tết. Tuy nhiên cơm Tây cũng không khiến cho bọn họ vừa lòng lắm nhưng tốt xấu gì bọn họ cũng đã được thưởng thức mùi vị của nó. Sau khi ra khỏi cửa, Thiết Hải đã oán trách Tả Đăng Phong không nên thô bạo đuổi thực khách đi,rồi cưỡng ép đầu bếp phải chuẩn bị thức ăn như vậy. Nếu hắn không làm thế thì cà phê hôm nay đã không đắng như vậy, thịt bò cũng sẽ không sống như vậy. Đối với chuyện này Tả Đăng Phong cũng không bật lại vì hắn cố ý không để cho Thiết Hải lấy lý cà phê vừa bỏ đường vừa bỏ sữa.

Chuyện thứ hai là Tả Đăng Phong dắt Thiết Hải đi xem phim. Lần đầu tiên trong đời Thiết Hải được xem phim cho nên lão cứ ở lì trong rạp chiếu phim không chịu đi. Lão không cũng không thấy phiền khi phải đi xem phim hải nước ngoài.Cuối cùng Tả Đăng Phong bó tay phải chạy tới lầu hai bảo người chiếu phim đổi 1 bộ phim nhựa nói về chuyện tình yêu đôi lứa mới ép được Thiết Hải rời khỏi rạp chiếu phim. Vừa ra khỏi cửa,Thiết Hải lại bắt đầu oán trách Tả Đăng Phong. Y nếu đã biết rõ lão thích cái tên râu ria lún phún hay cầm ô thì không nên làm bộ mặt cau có như vậy.Đối với chuyện này,Tả Đăng Phong cũng không bật lại, bởi vì hắn cố ý làm vậy. Người đàn ông râu ria lún phún theo như lời của Thiết Hải chính là Chaplin. Hắn đã xem bộ phim do Chaplin đóng cách đây 3 năm-“Modern Times”.

Chuyện thứ ba là bọn họ chặn 1 chiếc xe con màu đen rồi buộc lái xe phải chở họ đi hóng gió.Thiết Hải đi theo Tả Đăng Phong cũng coi như có phúc. Vừa được ăn cơm Tây, được xem phim lại còn được ngồi xe ô tô.Nhưng ngồi trong xe cũng không thoải mái. Sau cùng bởi vì người tài xế quá căng thẳng nên tông xe vào đuôi xe phía trước. Nhưng cũng may hai người phản ứng kịp,trước lúc 2 xe tông nhau đã đạp cửa xe ôm 13 nhảy ra ngoài.

Bến Thượng Hải vừa có cảnh sát , vừa có bang hội cộng thêm cả đám người NB nhưng không ai dám đi ngăn bọn họ phá làng phá xóm . Bởi vì chính bọn họ cũng biết Tàn Bào và Thiết Hải không dễ trêu vào. Quan trọng hơn bọn họ cũng đoán 2 người sẽ không ở lại Thượng Hải này lâu. Bọn họ vốn chỉ đến đây chơi, cũng không có dã tâm đánh chiếm nơi này.Chờ hai người đi rồi,bến Thượng Hải lại là thiên hạ của họ.

Lúc chập tối, Tả Đăng Phong dẫn Thiết Hải trở về. Hắn làm mọi chuyện cũng đều có mục đích cả, kể cả việc dẫn Thiết Hải đi du ngoạn cũng vậy. Hắn có tất cả 2 mục đích: một là thông qua việc du ngoạn để thả lỏng tâm tình, giảm bớt áp lực, còn 2 là khiến cho Thiết Hải có ảo giác cứ đi theo hắn sẽ được chơi tha hồ. Chỉ có như vậy hắn mới có thể khiến cho Thiết Hải cam tâm tình nguyện đi theo hắn. Trong lúc dạo chơi khắp nơi,Tả Đăng Phong vẫn cố gắng khống chế ở 1 mức độ vừa phải. Vừa phải khiến cho Thiết Hải cảm thấy thú vị, lại không thể để hắn quyến luyến nơi này. Nếu không lão cứ ở lì đây không chịu đi thì hắn xong đời.

Hai người trở về khách sạn.Bọn họ không đi bằng cửa chính mà trực tiếp nhảy cửa sổ vào phòng. Sau khi vào phòng,họ phát hiện Cổ Chính Xuân đang đứng bên cạnh tủ rượu. Thấy Cổ Chính Xuân, Tả Đăng Phong hiểu ngay Kỷ Toa đã làm xong mọi chuyện.

-Tôi đi ra ngoài làm chút chuyện, oong và 13 dừng đi lung tung.

Tả Đăng Phong dặn dò Thiết Hải 1 câu sau đó đi theo Cổ Chính Xuân rời khỏi khách sạn. Hai người sau đó đón xe đến vùng ngoại ô,sau đó tiếp tục đi bộ 2 phút đến 1 căn nhà gỗ yên tĩnh.

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong đi tới bèn nhón miệng cười nhìn hắn, sau đó phất tay với Cổ Chính Xuân. Gã hiểu ý bèn rút lui.

-Những thứ anh muốn ở trong đây hết.

Kỷ Toa chỉ thùng gỗ dài cỡ năm mét đang nằm trong góc phòng. Hộp gỗ này có vẻ dùng loại gỗ vừa mới được chặt xuống.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không mở ra thùng gỗ. Sau khi nhìn ngó xung quanh căn nhà gỗ, hắn đưa mắt nhìn Kỷ Toa.

-Sao vậy?

Kỷ Toa nghi ngờ hỏi.

-Tôi nói cô đừng có mà giả trò với tôi nhưng tại sao cô lại không nghe?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Ý anh là sao?

Kỷ Toa hỏi với vẻ khó hiểu.

-Căn nhà gỗ này rất cũ kỹ, gió thổi từ bốn phía, tro bụi rất nhiều, nhưng vì sao trên chiếc rương gỗ kia lại không có bụi. Có phải cô đã quét dọn qua rồi không? Vì sao cô phải quét dọn chỗ này? Ai biết trong hộp đang để thứ gì? Vì sao cô không trực tiếp mang tới chỗ tôi?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

-Biết rõ mà còn cố hỏi.

Kỷ Toa cười quỵn rũ.

-Không thể không thừa nhận cô rất thông minh. Nhưng tôi không giống như những người lúc trước mà cô từng gặp đâu.

Tả Đăng Phong dở nắp thùng kiểm tra đồ vật bên trong.

-Không được ngủ với anh khiến lòng tôi có chút không nở.

Kỷ Toa nín cười rồi nói với vẻ chân thành.

-Đây là câu nói thật nên tôi rất sẵn lòng nghe.

Tả Đăng Phong lấy đi những thứ trong thùng gỗ.

-Tôi muốn hỏi anh 1 chuyện.

Kỷ Toa nghiêm túc hỏi.

-Hỏi đi.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Anh không cảm thấy mệt khi lúc nào cũng cẩn thận như vậy sao?

Kỷ Toa hỏi.

-Đúng là có hơi mệt! Nhưng đối thủ của tôi rất mạnh. Cho dù tôi có tập trung hết sức cũng chưa chắc là đối thủ của hắn. Làm sao tôi dám chủ quan.

Tả Đăng Phong đánh giá cẩn thận thiết bị lặn nước. Phần chính của bộ thiết bị này là 2 chiếc bình đen dài khoảng 1 m.

-Khi anh phân tích vấn đề có bỏ sót chỗ nào không?

Kỷ Toa hỏi lại.

-Chắc chắn đã bỏ sót gì đó. Người cho dù có tư duy kín kẽ đến mấy cũng không thể đảm bảo làm chuyện gì cũng giống như áo trời không vết, kín kẽ không bỏ sót.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

-Anh có nghĩ qua anh đang nghi ngờ tấm chân tình của tôi không?

Kỷ Toa truy hỏi. Nàng phát hiện Tả Đăng Phong đang tập trung chú ý tới vũ khí và trang bị nên lúc này nếu đặt câu hỏi sẽ khiến hắn dễ nhả những lời thật lòng.

-Tôi không đổ oan cho cô, vì cô chẳng chẳng thật tình gì với tôi. Khi tôi phân tích vấn đề, tôi đều căn cứ vào sự thật chứ không suy đoán lung tung. Tôi rất coi trọng tính hợp lý. Chuyện gì không hợp lý tôi sẽ không chấp nhận. Nếu như những chuyện cô làm không hợp lý thì đó là chuyện cô đáng phải bị chứ không có oan uổng gì cả.

Tả Đăng Phong cầm bình dưỡng khí lên để thử tính trọng lượng của nó. Hắn phát hiện bình dưỡng khí nặng khoảng 30 cân tàu (15 cân ta), trong bình chắc hẳn là dưỡng khí.

-Sao anh lại nói vậy?

Kỷ Toa lại truy vấn.

-Trước đó khi tôi nhả cửa sổ khách sạn vào phòng thì Cổ Chính Xuân lúc ấy đang ở cạnh tủ rượu cau mày nhìn gì đó.Tầm mắt của hắn như đóng đinh chỗ cửa phòng tắm chứng tỏ hắn đã biết rõ chuyện tối hôm qua. Nếu không hắn sẽ không nhìn vào phòng tắm làm gì cả.

Tả Đăng Phong cũng không ngẩng đầu.

-Anh phân tích vô cùng chính xác! Khi đó tôi trở về thì tóc tai tôi đã ướt sũng cho anh ta đoán được cũng không có gì lạ!Nhưng rồi sao nữa?

Kỷ Toa hỏi lại.

-Cũng chẳng có gì cả! Nhưng trên nửa quãng đường, sắc mặt anh ta u ám không nói gì với tôi. Nhưng từ lúc đi được quá nửa lộ trình trở đi, anh ta đột nhiên nói nhiều hẳn lên. Sắc mặt u ám trên nửa quãng đường lúc đó nói rõ anh ta đang tức giận mà anh nếu tức giận chắc cũng có nguyên nhân. Nhưng từ lúc đi được quá nửa lộ trình trở đi, anh ta không còn tức giận nữa bởi vì anh ta cũng không có lý do để tức giận. Nếu tôi đoán không lầm thì 1 trong số 7 người đó chắc chắn là anh ta. Hơn nữa đêm hôm qua cô còn “dễ dàng” anh ta để anh ta đỡ tức. Nếu cô thật lòng với tôi thì việc gì cô phải làm vậy!

Tả Đăng Phong vừa nói vừa nghĩ xem làm sao để đem đi mấy thứ này.

-Anh cũng mới chỉ suy đoán thôi! Bằng chứng đâu?

Kỷ Toa lên tiếng bật lại.

-Tôi không suy đoán. Cổ Chính Xuân quên rằng tôi có thể nhìn trong bóng đêm, cho nên trên đường tới đây anh ta cũng không che dấu nét mặt của mình. Thôi đừng nói chuyện này nữa! Cô có biết tên thị trưởng kia hiện đang ở đâu không?

Tả Đăng Phong khoát tay chuyển chủ đề.

-Biết chứ! Anh muốn ra tay vào tối nay sao?

Kỷ Toa cũng theo đó mà chuyển chủ đề. Nàng không dám tiếp tục bàn luận với Tả Đăng Phong về chuyện này nữa, bằng không nàng sẽ bị vạch trần. Cuộc sống cần phải được lấp liếm bởi sự giả tạo vì giả tạo sẽ tạo được cảm giác mong lung rất đẹp đẽ. Nhưng trong mắt Tả Đăng Phong không có mong lung. Hắn chỉ nhìn vào bản chất. Hiện tại Kỷ Toa rất nghi ngờ trên đời này còn có người phụ nữ nào lúc nào cũng duy trì được cảm giác đẹp đẽ trong mắt của Tả Đăng Phong. Nàng không biết Tả Đăng Phong đã từng có được Vu Tâm Ngữ. Vu Tâm Ngữ là người phụ nữ chân thành nhất, và cũng là người phụ nữ xinh đẹp nhất.

-Được rồi! Chúng ta chuẩn bị ra tay thôi!

Tả Đăng Phong nhìn đồng hồ.

-Anh còn muốn chúng tôi làm gì không?

Kỷ Toa hưng phấn hỏi.

-Cô đã làm tất cả những gì mà cô làm được. Cô chỉ cần chỉ cho tôi vị trí là được. Hiện tại cô dạy tôi xem sử dụng trang bị lặn nước này thế nào?

Tả Đăng Phong hỏi.

Kỷ Toa nghe vậy bèn đi tới, mở van khí sau đó dạy Tả Đăng Phong làm sao để điều chỉnh khí áp, làm sao để hô hấp.

-Bạn đồng nghiệp của tôi nói cho tôi biết 1 bình không khí nén thế này có thể hô hấp trong vòng 20'. Nhưng nếu như vận động mạnh thì thời gian sẽ còn bị rút ngắn.

Kỷ Toa nói.

-Ồ!

Tả Đăng Phong khẽ gạt đầu, trước đó hắn cứ cho là trong bình chỉ chứa khí ôxi mà thôi.

-Bình này tôi chuẩn bị để anh làm quen!

Kỷ Toa chỉ vào 1 chiếc bình khác.

-Không cần.

Tả Đăng Phong cất trang bị vào trong thùng gỗ sau đó đập nắp lại.

-Anh không sợ trong đó có lẫn khí độc hay sao?

Kỷ Toa bĩu môi hỏi.

-Tôi biết rõ lúc nào cần phải nghi ngờ nhưng lúc nào thì không nên. Cô không có lý do để hại tôi mà quan trọng hơn là cô cũng không dám. Cô chắc cũng tự hiểu nếu như chẳng may tôi không bị cô hạ độc chết thì người chết chắc chắn là cô.

Tả Đăng Phong vươn tay lấy câu dao găm được Kỷ Toa đeo quanh đùi rồi gọt bớt phần rìa ngoài của cái thùng gỗ này. Thùng gỗ sẽ do Thiết Hải cõng trên lưng. Quãng đường đi rất dài nên Tả Đăng Phong muốn để cho lưng lão được thoải mái đi chút.

Sau 1 lát, Tả Đăng Phong đã chỉnh sửa xong gờ của chiếc thùng gỗ. Hắn dùng sợi dây thừng lúc trước dùng để khiêng chiếc hòm gỗ buộc cho chắc chắn sau đó đeo lên vai, xem ra cũng có thể di chuyển được.

-Đi thôi! Dẫn tôi đi xem mục tiêu đang ở đâu !

Tả Đăng Phong chỉ tay ra ngoài.

Kỷ Toa thấy vậy bèn thở dài lắc đầu rồi xoay người bước đi. Nàng đã hoàn toàn hiểu rõ không thể nào yêu cầu Tả Đăng Phong làm việc lâu dài cho bọn họ được rồi. Cũng may Tả Đăng Phong cũng có nguyên tắc không cầm không vật của người khác. Hắn có thể giết chết tên Hán gian đang làm thị trưởng của Thượng Hải cũng đã là 1 công lớn rồi.

2 người sau khi rời khỏi nhà gỗ liền đi bộ quay lại ngoại ô. Bọn họ gọi xe kéo quay trở lại khách sạn. Nhưng sau khi đẩy cửa đi vào, hắn phát hiện 13 đang nằm trên giường còn Thiết Hải thì không ở trong phòng.

Tìm khắp các góc ngách cũng không tìm được tung tích của lão. Cửa sổ đang mở toang chứng tỏ Thiết Hải đang bay ra ngoài từ cửa sổ. Chuyện này cũng rất bình thường bởi vì lão đi chỉ bằng đường cửa sổ. Nhưng lão còn chưa quen thuộc với cuộc sống ở Thượng Hải, cơm tối cũng chưa ăn không biết lại chạy ra ngoài làm gì?.

Nhiều mây trầm ngâm rất lâu, Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ tới một việc. Hắn quay ra hỏi 13:

-Hòa thượng kia có phải đã lấy đi ống trúc rồi không?

13 gạt đầu một cái. Tả Đăng Phong hiểu ngay rằng Thiết Hải đã thả con thanh phù trùng mà hắn cho lão.

-Thiết Hải có quay trở lại ngay không?

Kỷ Toa ân cần hỏi han.

-Lão đi Hồ Nam rồi, một chốc 1 lát sẽ không về ngay được đâu.

155. Q.2 - Chương 155: Độc Vật Diễn Sinh(độc Vật Được Diễn Hoá)

-Làm sao anh biết lão đi Hồ Nam rồi?

Kỷ Toa nghe xong có vẻ ngạc nhiên.

-Có nói cô cũng không hiểu đâu.

Tả Đăng Phong đi tới trước tủ rượu lấy 1 chai rượu đế. Mặc dù trong lòng hắn đang rất loạn nhưng hắn vẫn không quên kiểm tra xem bình rượu có còn nguyên niêm phong hay không, bởi vì trước đó Cổ Chính Xuân đã từng ở đây.

-Vậy bây giờ phải làm sao?

Kỷ Toa cực kỳ thất vọng.

-Không có lão tôi cũng ra tay! Cô cứ yên tâm đi!

Tả Đăng Phong mở nắp uống 1 ngụm. Hắn đang lúc tuổi trẻ bồng bột,cho nên hắn không cho phép ai xem thường mình.

-Chúng tôi sẽ ở bên cạnh yểm hộ cho anh.

Kỷ Toa gật đầu nói.

-Cô mau đi đi! Lần trước thiếu chút nữa thì tôi phải bỏ mạng đấy.Tôi cũng không dám tin các người nữa.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói ra. Hắn hiện tại đang vô cùng buồn bực vì con thanh phù trùng trong ống trúc có tác dụng định vị để Ngọc Phật tìm tới. Trước khi đi hắn cũng không chuẩn bị thêm ống trúc khác.

-Nếu thật sự không được thì đừng cố! Lời này của tôi là thật lòng đấy!

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong cau mày vội vàng lên tiếng can ngăn.

-Tôi không phải đang nghĩ đến chuyện kia.

Tả Đăng Phong khoát tay tỏ ý Kỷ Toa không nên quấy rầy mạch suy nghĩ của hắn. Hắn hiện tại đang không biết xử lý thế nào. Nếu như hắn rời khỏi đây, thanh phù trùng đương nhiên sẽ không tìm thấy hắn. Nhưng Ngọc Phật cũng không biết những biến hoá trong lòng hắn. Nếu nàng không tìm thấy hắn,chắc chắn nàng sẽ nghĩ hắn đang có chuyện. Đến lúc đó nếu cứ chờ tới khi Ngọc Phật tới,khi đó cô ấy sẽ đi cùng hắn trong cuộc hành trình tìm kiếm 4 con vật thuộc tính âm. Đến lúc đó 2 người sẽ có nhiều thời gian tiếp xúc,khi đó chắc chắn sẽ có chuyện xảy ra.

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong chau mày thì biết ngay hắn đang suy nghĩ. Nàng không phải 1 cô gái tốt, nhưng nàng là 1 người phụ nữ thông minh. Người phụ nữ thông minh sẽ không bao giờ quấy rầy người đàn ông khi anh ta đang suy nghĩ.

Vừa nghĩ,Tả Đăng Phong không khỏi thầm mắng Thiết Hải gây thêm phiền phức cho hắn.Nhưng sau khi mắng lão hắn lại cảm thấy không nên mắng lão. Bởi vì Thiết Hải vốn là 1 người điên, hay nói cách khác hắn cũng không nên ngu ngốc kiếm lão làm việc chung với mình mới phải. Tình hình bây giờ chẳng khác gì khi ăn cá nóc, biết rõ nó có độc mà vẫn muốn ăn. Nếu bị trúng độc cũng đáng đời. mình không thể oán hận cá nóc được,chỉ có thể oán hận chính mình mà thôi.

-Ồ, cô tới đây làm gì?

Trong khi Tả Đăng Phong còn đang hết sức buồn lòng thì “cá nóc” từ bên ngoài cửa sổ nhảy vào trong phòng rồi chỉ vào Kỷ Toa hỏi.

-Lão đi đâu vậy?

Tả Đăng Phong chạy tới hỏi Thiết Hải.

-Con thanh phù trùng kia bay mất làm ta phải đi bắt nó lại. Người phụ nữ này tại sao cũng ở đây?

Thiết Hải cũng không có ý thức được mình đã gây họa mà còn nhìn Kỷ Toa với vẻ không hài lòng.

-Bắt được không?

Tả Đăng Phong tuy biết rõ nhưng vẫn cố gặng hỏi. Hắn thực sự hi vọng Thiết Hải có thể trùng hợp bắt lại được con thanh phù trùng đó.

-Không! Sau khi đuổi một hồi ta mới nghĩ tới chuyện nếu ta đuổi gấp quá sẽ khiến cho nó mệt quá lăn ra chết.Người xuất gia phải từ bi hỉ xả nên lão nạp đã để cho nó bay đi! A di đà phật.

Thiết Hải nói với vẻ thương xót.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không nói gì. Nếu chỉ đơn giản là bay mất 1 con côn trùng thì hắn cũng bỏ qua. Nhưng quan trọng là nó sẽ gọi Ngọc Phật tới.

-A di đà phật, nữ thí chủ xin hãy tự trọng.

Khi Tả Đăng Phong còn đang lắc đầu thở dài, Thiết Hải đã đi tới mở cửa định đuổi đi Kỷ Toa. Trong mắt lão, Kỷ Toa là 1 nữ lưu manh muốn huỷ hoại danh dự của Tả Đăng Phong.

-Không giúp cô ta giết Đồng Giáp, cô ta sẽ không đi đâu.

Tả Đăng Phong nháy mắt nhìn Kỷ Toa.

-Anh ấy nói rất đúng! Tôi sẽ không đi đâu hết!

Kỷ Toa phụ họa.

Thiết Hải nghe xong bèn nghiêng đầu suy nghĩ một lúc, sau một lát tự mình chui vào bẫy.

-Vậy chúng ta đi giết hòa thượng kia để trừ hại cho dân.

-Đại sư từ bi hỉ xả, tiểu nữ xin bái tạ

Kỷ Toa đi tới cảm tạ Thiết Hải.

-Cô vừa mang súng vừa mang dao, làm gì phải 1 cô gái yếu đuối chứ!

Thiết Hải thấy nàng đi tới, vội vàng nhảy ra ngoài cửa sổ. Lão là cao thủ, nên đương nhiên cũng nhận ra trên người của Kỷ Toa có vũ khí.Nhưng điều khiến lão sợ không phải là đao hay súng gì cả, mà chính là bản thân của Kỷ Toa.

-Minh Tinh đại sư nhất ngôn cửu đỉnh.Cố cứ về trước đi.Tối mai chúng tôi sẽ ra tay.

Tả Đăng Phong đi tới nói với Kỷ Toa. Khi nói chuyện với Kỷ Toa và Thiết Hải, hắn vừa âm thầm tính khoảng cách từ Thượng Hải tới Hồ Nam. Hai nơi cũng cách nhau tới 2000 cây số.Với tu vi của Ngọc Phật cũng phải mười mấy giờ mới tới được.

-Vì sao phải chờ tới mai?

Thiết Hải thay Kỷ Toa hỏi.

-Thanh phù trùng sẽ dẫn Ngọc Phật tới đây.Nếu tối nay chúng ta ra tay thì phải rời khỏi ngay trong đêm.Mà khi chúng ta bỏ đi, Ngọc Phật sẽ tìm không thấy chúng ta.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Đợi đến ngày mai đi! Sau khi Ngọc Phật chạy tới, ba người chúng ta liên thủ giết Đồng Giáp thì càng chắc chắn hơn. Ngay cả đám hán gian có quan hệ với Đồng Giáp cũng có thể nhân tiện trừ luôn.

-Cũng được!

Thiết Hải gật đầu đáp ứng.

Kỷ Toa tuy không biết thanh phù trùng trong lời nói của Tả Đăng Phong là thứ gì nhưng nàng lại đoán được chắc đó là 1 công cụ truyền tin. Nên nghe xong nàng cũng gật đầu.

-Cô cứ về trước đi ! Nhớ cố gắng nắm bắt thời gian thăm dò vị trí của tên hán gian. Nếu như có thể tìm được Ônng Tinh Vệ, chúng tôi cũng nhân tiện giúp cô trừ khử hắn.

Tả Đăng Phong nói với Kỷ Toa. Huyền Môn Thái Đấu vốn có năm người, cộng thêm 1 người mới là 6. Sáu người thực lực cũng sàn sàn nhau. Lấy ba đấu một thì Đồng Giáp tuyệt đối không còn đường sống. Lấy tu vi của ba người khi liên thủ nếu muốn đối phó với trận pháp của Khương Tử Nha có lẽ sẽ còn khó khăn, chứ nếu muốn tung hoành bên Thượng Hải thì dư sức.

-Được!

Kỷ Toa hưng phấn gật đầu. Nàng mở cửa rời đi. Lần này đúng là cơ hội trời cho, tìm được thêm 1 tên hán gian là có thể giết thêm được 1 tên.

-Tối mai cũng chưa chắc chúng tôi sẽ ra tay. Cho dù có muốn ra tay cũng phải đợi tới nửa đêm rạng sáng vì dù sao Ngọc Phật cũng cần nghỉ ngơi.

Tả Đăng Phong thuận miệng bổ sung. Thanh phù trùng muốn bay đến Thần Châu Phái cũng cần chút thời gian mà Ngọc Phật chạy tới đây cũng cần thời gian. Từ bây giờ cho đến giờ Tý ngày mai vẫn còn chút thời gian. Khi Ngọc Phật chạy tới nàng cũng phải nghỉ ngơi một chút mới có thể cùng họ ra ngoài giết địch. Hơn nữa sau khi ra tay, ba người phải lập tức rời khỏi Thượng Hải. Họ cũng không lo lắng chuyện gì sẽ xảy ra mà chỉ vì không muốn lãng phí thời gian mà thôi.

Kỷ Toa gật đầu thêm 1 lần rồi mới bỏ đi.

Sau khi Kỷ Toa đi rồi, Thiết Hải đi tới đóng cửa sổ rồi cầm chai rượu để mà Tả Đăng Phong đang đặt trên bàn lên tu 1 ngụm. Vừa uống rượu để lão vừa chơi với 13. 13 cũng không thích thân mật gì với lão, nhưng nó cũng không kháng cự.

-Ngọc Phật nói 13 cũng giống như 12 địa chi đã sống hơn ba nghìn năm rồi. Nhưng vì sao nó lại không có nội đan nhỉ?

Thiết Hải đột nhiên hỏi một vấn đề chẳng liên quan.

Tả Đăng Phong hiện tại cũng đang suy nghĩ phải sắp xếp hành trình cùng với chuyện ăn ở khi Ngọc Phật tới đây nên hắn cũng không rảnh lên tiếng.

-Làm sao lão biết nó không có nội đan.

Một lát sau Tả Đăng Phong mới phản ứng hỏi lại. Trước đó hắn cũng không dám xác định 13 có nội đan hay không. Nhưng nghe Thiết Hải nói là 13 không có nội đan.

-Lúc cậu đi ra ngoài lão có hỏi nó chuyện này. Nó lắc đầu.

Thiết Hải trả lời.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn nhíu mày. Vấn đề này hắn chưa từng hỏi qua 13. Sở dĩ hắn không hỏi không phải là do hắn không nghĩ tới mà chỉ bởi hắn lo sau khi hắn hỏi câu hỏi này sẽ khiến 13 cảm thấy lo sợ. Thiết Hải cũng quen với 13, nên có đôi khi 13 cũng phản ứng với lão. 1 người điên thì hay nghĩ gì hỏi nấy, không phải e dè chuyện gì cả.

Thiết Hải sau khi phá ngang mạch suy nghĩ của Tả Đăng Phong liền điềm nhiên như không cầm lấy chai rượu mà Tả Đăng Phong đặt trên bàn nốc 1 ngụm. Lão đã quên sạch những gì mà lão vừa nói, nhưng Tả Đăng Phong lại bị lão làm ù mờ khó hiểu. Vấn đề này trước đó không được Tả Đăng Phong để tâm bởi vì hắn vốn cho rằng nội đan đối với động vật mà nói cũng chẳng khác gì những lương thực dư thừa của nhà địa chủ vậy, có mất cũng chẳng có vấn đề.

Nhưng bây giờ hắn không còn nghĩ vậy nữa. Kim kê sau khi thổ ra nội đan thì không nói chuyện được nữa. Chỉ qua điểm này cũng sẽ không khó để nhận ra chuyện thất lạc nội đan cũng có ảnh hưởng lớn đến thể nào với động vật.

Nhưng cửu dương thần hầu của Ngọc Phật tuy vẫn có nội đan, nhưng năng lực của nó cũng không mạnh. Chỉ qua chuyện này có thể thấy thêm được 1 điều: việc thất lạc nội đan ảnh hưởng lớn hay nhỏ tới động vật còn phải xem tu vi của chính bản thân động vật đó là sâu hay cạn. Thí dụ, nếu như một động vật có một ngàn lượng vàng, sau khi mất đi nội đan, nó sẽ mất đi chín trăm lượng; nhưng là nếu một con vật khác có một vạn lượng vàng, sau khi mất đi nội đan nó sẽ mất tới chín ngàn lượng. Tuy trước mắt còn chưa xác định

được chuyển mất nội đan sẽ ảnh hưởng bao nhiêu thành(%) tới động vật, nhưng ó thể xác định một điều : động vật có tu vi càng cao,nội đan mất đi sẽ càng ảnh hưởng lớn đến nó.

Như vậy sẽ xuất hiện 1 vấn đề. 13 có thể khắc chế 12 địa chi đã chứng tỏ năng lực của nó ít nhất cũng là tổng thực lực của 12 địa chi, bởi vậy có thể thấy được nội đan mất đi đã tạo thành 1 ảnh hưởng rất nghiêm trọng tới nó.Nhưng cái gọi là tổn thất và ảnh hưởng này tuyệt đối không ảnh hưởng đến năng lực chiến đấu của nó. Bởi vì đầu của 13 cũng không lớn, mà cho dù nội đan vẫn còn thì nó cũng không giỏi về cận chiến. Vậy thiếu đi nội đan sẽ ảnh hưởng tới nói trên phương diện nào đây?

Tả Đăng Phong vẫn ngồi yên.Hắn đang cố gắng xâu chuỗi những manh mối đứt đoạn lại với nhau để suy đoán sau khi 13 mất đi nội đan, thì nó đã mất đi năng lực gì. 13 là 1 loài động vật có thể thay đổi địa khí nên chắc chắn đặc điểm lớn nhất của nó chính là khả năng chuyển hoá địa khí. Nó trước mắt không có năng lực đó. Không lẽ thiếu nội đan sẽ chỉ khiến cho 13 mất đi năng lực chuyển hoá địa khí sao? Chắc chắn không chỉ có như vậy.

-Lão muốn dắt 13 ra ngoài chơi!

Thiết Hải lại cắt đứt mạch suy nghĩ của Tả Đăng Phong.

-Cứ ở yên đây! Lão nếu còn lải nhải nữa thì tôi sẽ đuổi lão đi đấy.

Tả Đăng Phong nghe xong cảm thấy rất tức giận. Không phải cái lão hoà thượng điên này khi không lại gọi ra vấn đề làm hắn cảm thấy khó hiểu thì hắn cũng sẽ không đi nghĩ làm gì cho đầu đau.

Thiết Hải thấy hắn nổi giận liền im luôn. Lão rất thích 13, cũng rất vui vẻ đi theo Tả Đăng Phong thám hiểm mọi thứ xung quanh.

-Thôi bỏ đi ! Lão muốn đi dạo thì cứ đi ! Đi sớm về sớm!

Tả Đăng Phong cảm thấy mình không mấy lễ độ với lão nên hắn đã đồng ý với lời thỉnh cầu của Thiết Hải. Thiết Hải nghe xong cảm thấy rất vui vẻ liền dắt 13 lên vai lão rồi nhảy khỏi cửa sổ đi ra ngoài.

-Quay lại!

Bóng người của Thiết Hải và 13 khiến Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ đến một chuyện, liền lập tức hô lớn.

-Sao thế?

Thiết Hải nghe xong bèn lập tức vận chuyển linh khí lướt trở về.

-Khả năng này rất lớn lại rất tức cười!Không thể nào!

Tả Đăng Phong không trả lời Thiết Hải mà hắn cứ đi lại loanh quanh trong phòng. Hình thể của Thiết Hải rất cao lớn, 13 khi ngồi trên vai lão có vẻ cao hơn rất nhiều. Hắn cứ cảm thấy không hợp lý lắm khi 13 ngồi trên vai mình. Chủ nhân trước kia của 13 có thể địch lại Khương Tử Nha đã chứng tỏ y là 1 cao nhân. 1 cao nhân làm sao lại để 13 ngồi trên vai được,cảnh tượng đó thật quá tức cười.

Khi có cảm giác khó chịu lúc suy nghĩ 1 vấn đề thì thường chân tướng cũng đã không còn xa. Đây là cảm giác rất khó chịu và uất ức, giống như đang bị nhốt trong vỏ trứng lâu ngày vậy.

-Mình sai rồi,mình sai rồi!

Tả Đăng Phong càng đi càng nhanh hơn.Trước đó hắn cứ cho là từ khi còn nhỏ thì 13 đã được chủ nhân đặt trên vai, nhưng bây giờ nhìn lại mới thấy suy nghĩ này ấu trĩ như thế nào. Bởi vì nếu như 13 được chủ nhân trước kia nuôi lớn, lý nào người đó lại cam lòng đem nó chôn vào trong mộ. Lẽ thường là thế,có ai tự tay nuôi lớn 1 con vật lại cam lòng chôn nó vào trong mộ theo mình chứ.Nhưng chiếc vòng trên cổ của 13 là thế nào?

Trước đó hắn đã từng mấy lần thử hỏi về chủ nhân trước kia của 13, nhưng 13 phản ứng vẫn rất lạnh lùng,giống như không muốn nhắc lại chuyện xưa nữa. 13 vẫn một mực đi theo hắn từ bấy đến giờ chứng tỏ nó rất trung thành.1 con vật như vậy làm sao có thể không nhớ đến chủ nhân cũ. Chỉ có khả năng nó không có cảm tình với người chủ cũ, hoặc là người đó đối xử với nó quá tệ.

Nếu người chủ cũ của 13 không tốt với nó thì đã chẳng có chuyện để nó ngồi trên vai. Mà 13 đã từng nhảy lên không trung từ trên vai hấn chứng tỏ nó đã từng bay lên rất cao.

Ngoài ra khoảng cách từ thành cổ Dung Quốc tới Lai Quốc cũng lên tới mấy ngàn dặm. 13 đã từng ở thành cổ Dung Quốc nhưng sau đó lại tới được Lai Quốc. Khoảng cách xa như vậy đương nhiên nó không thể chạy bộ nổi. Nếu đã không thể chạy, vậy nó chỉ có thể bay tới.

Xâu chuỗi các manh mối, lấy manh mối này để chứng thực anh mối khác. Tả Đăng Phong đưa ra được kết luận cuối cùng: 13 trước kia từng ngồi trên thân 1 động vật có thể bay rất nhanh. Loại động vật này rất có khả năng chính là độc vật do chính bản thân 13 diễn hoá ra. Nhưng con vật này không phải là loài chim thông thường, bởi vì ngũ hành của 13 đầy đủ, cho nên động vật do nó diễn hoá ra nhất định cũng phải đầy đủ ngũ hành.

Hắn cũng không suy đoán lung tung mà từ những tình tiết nhỏ để suy đoán ra sự thật. Ở thời cổ đại, số lẻ là càn tức là số lớn, số chẵn là khôn tức là số nhỏ. 13 là số lẻ, điều này chứng tỏ tuy 13 có đầy đủ ngũ hành, bao hàm âm dương, nhưng bản thân nó vẫn có 1 chút khí thực thuộc tính Càn. Đây cũng là lí do vì sao nó là giống đực. Đã có thuộc tính Càn, thì động vật do nó diễn hoá ra nhất định cũng là thuộc tính Càn. Từ xưa tới nay, loại động vật duy nhất có đầy đủ ngũ hành mà số mệnh lại mang khí tức thuộc tính Càn cũng chỉ có 1 loại duy nhất: rồng.

Chỉ có rồng mới có thể áp chế 12 địa chi, hơn nữa tu vi của con rồng này nhất định càng thâm sâu hơn con rồng trong 12 địa chi nhiều. Cái gọi là địa khí thật ra chính là long khí. Cũng chỉ có long khí mới thai nghén ra bậc đế vương.

Hắn nhớ lại tình hình khi ở trong thành cổ Lô quốc, lúc ở trong kim tháp hắn đã cứu kim kê thoát khỏi con cua độc (cự giải) rồi kim kê gặp nguy hiểm thì 13 bảo vệ họ, Tả Đăng Phong có cảm giác có thể chủ nhân đời trước của 13 sau khi ngũ đại quân chủ của Lai quốc chết đi đã lấy đi nội đan của 13. Vì 13 mất đi nội đan khiến cho long khí ở Lai quốc khô kiệt, mới khiến cho Lai quốc bị Tề quốc tiêu diệt. Hắn không đoán được nguyên nhân vì sao chủ nhân đời trước của 13 vì sao lại phải lấy đi nội đan của 13, nhưng hành động của người đó đã tạo thành một hậu quả vô cùng nghiêm trọng: khiến cho 13 mất đi liên lạc với độc vật do nó diễn hoá. Nếu không, độc vật do 13 diễn hoá ra đã sớm cứu nó ra ngoài rồi.

Độc vật kia sở dĩ không có cứu 13 cũng có hai khả năng, một là do mất đi liên lạc nên không cách nào tìm kiếm, hai là do 13 mất đi nội đan nên nó cũng mất luôn quyền khống chế độc vật đó.

Lọc bỏ những chi tiết thừa thãi lần cuối, trong đầu của Tả Đăng Phong hiện lên 1 chiến trường rộng lớn mênh mông, 12 địa chi và 13 năm đó cũng không trực tiếp tham dự chiến đấu, nhưng rất có khả năng chúng khống chế độc vật do chính mình diễn hoá ra tham gia vào trường sát phạt này.

-13, bạn của người trước kia có phải là một con rồng không?

Tả Đăng Phong không suy nghĩ nữa mà nhìn thẳng vào 13. Suy luận của hắn có chính xác hay không còn phải chờ 13 khẳng định.

13 nghe xong cũng không gật đầu nhưng cũng chẳng lắc đầu. Nó chỉ nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong, sau đó nhảy khỏi bờ vai của Thiết Hải rồi trèo lên giường nằm xuống, thần sắc có vẻ vừa đau thương vừa ủ rũ.

13 tuy không đáp lại, nhưng cũng chẳng khác việc đưa ra câu trả lời bao nhiêu.

156. Q.2 - Chương 156: Chuyện Cũ Ngàn Năm Trước

13 tức giận sao?

Thiết Hải cảm thấy khó hiểu khi nhìn 13 nằm lì trên giường.

-Nó không phải đang tức giận.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.13 cũng không thể thông qua nét mặt biểu đạt 1 cách chính xác cảm xúc trong lòng nó , trừ phi là người rất quen với nó mới có thể nhìn ra nó đang cảm thấy đau thương và ủ rũ.

Nhìn vẻ đau thương và ủ rũ của 13, Tả Đăng Phong cũng từ từ có thể hiểu được suy nghĩ của nó. Đau thương chứng tỏ tình cảm giữa nó và con rồng sống cộng sinh với nó có tình cảm rất tốt,hơn nữa đã rất lâu rồi nó chưa được gặp con rồng kia. Ủ rũ chứng tỏ nó đang nhớ lại sự ụy phong và lực lượng khổng lồ của nó khi xưa.

-Bạn của nó là 1 con rồng thật sao?

Thiết Hải quay đầu nhìn Tả Đăng Phong.

-Đó mới chỉ là suy đoán của tôi thôi! Thôi ngủ đi!

Tả Đăng Phong nhú mày lên tiếng. Hắn chưa thấy 13 đau lòng như vậy. Nếu nó là người thì chắc chắn lúc này nó đang rơi lệ. Nhưng 13 không phải người, dù nó có đau lòng đến đâu nó cũng không thể khóc được.

Thiết Hải cảm thấy rất khó hiểu với trạng thái cảm xúc của 13 lúc này. Lão cũng không hiểu được 13, cho nên lão không biết trong lòng nó đang nghĩ gì. Nhưng Tả Đăng Phong lại có thể cảm nhận được cảm xúc trong lòng của 13. Tình hình này giống như một vị tuyệt đỉnh cao thủ đã từng tiểu ngạo giang hồ vì một lý do bất ngờ bị mất sạch tu vi linh khí. Sau rất nhiều năm, y đã quen với cuộc sống bình thường. Nhưng vì 1 lý do ngẫu nhiên, y lại bị người nào đó nhận ra. Điều đó khiến y nhớ lại khi trước mình đã từng huy hoàng thế nào. Sự huy hoàng khi trước như 1 bức tranh tương phản với cuộc sống tẻ nhạt chán nản hiện tại khiến cho y vừa đau thương vừa ủ rũ.

Nếu là người bình thường chắc sẽ chạy tới an ủi 13. Nhưng Tả Đăng Phong không hề làm vậy.Sau khi hắn hỏi xong vấn đề này,hắn tắm tấp rồi leo lên giường đi ngủ. Hắn làm vậy không phải là hắn không quan tâm đến 13,mà là bởi hắn hiểu rõ 13.

13 có đặc điểm thích khoe khoang. Nó cũng chẳng ngại bất cứ đối thủ nào, dù đánh thắng hay đánh không lại thì đều tiểu ra 1 bãi để ra oai. Điều này chứng tỏ trước kia lòng tự trọng của nó rất lớn.Con vật có lòng tự trọng lớn không chấp nhận sự an ủi của người khác,vì sự an ủi sẽ bị chúng coi là thương hại,mà chúng thì không cần thương hại.

Tả Đăng Phong cũng không hỏi 13 xem lúc trước nó ở chỗ nào, bởi vì 13 có thể chẳng nhớ được. Mà cho dù nó có nhớ được, 3000 năm đã đủ khiến cho biển rộng hoá ruộng dâu. Hắn rất khó tìm được vật tham chiếu của năm đó.13 rốt cuộc là loại động vật gì? 13 năm trước nó ở chỗ nào?Chủ nhân trước kia của 13 là ai?Con rồng do 13 diễn hoá ra đang ở đâu?Chủ nhân trước kia của 13 vì sao phải lấy đi nội đan của nó? Nếu tìm lại được nội đan,13 có thể khống chế lại được con rồng kia không? Tất cả đều là bí ẩn,nhưng hiện tại hắn không có manh mối để có thể phân tích rõ ràng hơn để tìm kiếm.

Đã không có manh mối, Tả Đăng Phong cũng không để lộ ra ý định đi tìm lại nội đan cho 13. Bởi vì hắn biết rõ khả năng tìm lại nội đan gần như không có,vì chủ nhân trước kia của 13 nhất định đã lấy nội đan để cho mình dùng.Trung Quốc rộng lớn như vậy mà nội đan lại nhỏ như hạt đậu, làm sao mà tìm.

Tả Đăng Phong không nói ra ý định muốn giúp 13 tìm lại nội đan bởi vì một khi nói ra, 13 sẽ ôm hy vọng. Nếu như cuộc tìm kiếm không có kết quả, 13 nhất định sẽ càng thêm ủ rũ. Hắn sẽ âm thầm lưu ý vì quá trình tìm kiếm 4 loại động vật thuộc tính âm khiến hắn gần như phải đi khắp sông núi Trung Hoa. Khi đó hắn vừa tìm kiếm động vật thuộc tính âm vừa lưu ý tới những manh mối có quan hệ tới thân thể của 13 .Hơn nữa 13 sẽ luôn đi theo hắn. Nếu như 13 phát hiện manh mối chắc chắn nó cũng sẽ có biểu hiện.

Trên thực tế có một số manh mối đã xuất hiện trước đây rất lâu. Trên đường đi theo hắn tới vùng Hồ Nam,Tương Tây của Dung Quốc, 13 luôn thích ăn độc trùng, đặc biệt là nó rất giỏi xua đuổi đám cự mãng. Trên thực tế hình thể của mấy con cự mãng kia cực kỳ lớn nên không có khả năng sợ chút xíu nước tiểu mèo kia.Điều khiến chúng thực sự sợ hãi rất có thể là chút long khí yếu ớt ẩn tàng trong cơ thể của 13.

Mọi chuyện chỉ sợ phải phân tích lại từ đầu vì nếu cẩn thận và tỉnh táo để phân tích 1 cách toàn diện, Tả Đăng Phong có thể tìm ra một ít manh mối. Năm đó ở biên giới Dung quốc, hắn và 13 đã từng gặp 1 mỹ nữ xà trong 1 thành trì bị bỏ hoang. Hành vi và thần sắc của 13 cho thấy nó trước đó đã từng được nghe mỹ nữ xà ca hát, hơn nữa nó còn gật đầu cho thấy nó đã từng đi theo chủ nhân lúc trước tới Dung quốc.

Kết nối 2 chuyện có thể kết luận 13 và chủ nhân trước đó của nó cũng rất được hoan nghênh khi đến Dung Quốc, nếu không người Dung Quốc cũng đã chẳng để ý nữ xà hất cho họ nghe.

Nhưng nếu vậy lại có 1 hiện tượng rất lạ diễn ra. 13 và 12 địa chi vốn là kẻ thù nên theo lý thuyết chủ nhân trước kia của 13 và Khương Tử Nha cũng là kẻ thù. Nhưng là thân là nước phụ thuộc của Chu Triều như Dung Quốc lại chiêu đãi chủ nhân trước kia của 13 chứng tỏ chủ nhân trước kia của 13 và Khương Tử Nha cũng không phải là tử thù. Ít nhất họ cũng còn chưa đến mức hoàn toàn trở mặt.

Mà hình dáng vòng đeo cổ của 13 và 12 địa chi lại giống nhau. 13 và 12 địa chi vốn thuộc 2 phe phái khác nhau nên theo lý thì vòng đeo cổ của chúng không nên giống nhau mới phải. Nhưng thực tế thì 2 loại vòng cổ này rất giống nhau. Điều này chứng tỏ Khương Tử Nha cũng có liên lạc với chủ nhân trước kia của 13. Họ chẳng những liên lạc với nhau mà quan hệ của 2 người cũng không hề bình thường.

Còn 1 điểm phải bàn nữa là về tác dụng của vòng đeo cổ. Ngoài mặt thì vòng đeo cổ này cũng chẳng có tác dụng gì vì không cái tác dụng gì. Nhiều lắm cũng chỉ giống như 1 chiêu bài mà thôi vì thiếu nó, 12 địa chi cũng chẳng phải chịu ảnh hưởng tiêu cực gì. Đã vậy 2 bên việc gì phải đeo vòng đeo cổ cho 12 địa chi và 13.

Sau khi nghĩ tới đây, Tả Đằng Phong đã lăn ra ngủ. Nhưng hắn cũng chỉ ngủ được 1 thời gian rất ngắn thì đã tỉnh lại. Sau khi tỉnh dậy toàn thân hắn run lên vì kích động. Trong lúc nửa mê nửa tỉnh, hắn đã kết nối tất cả manh mối với nhau. Hắn đã hoàn toàn hiểu hết mọi chuyện. Đã không có bất cứ 1 nghi vấn và độ chính xác chắc chắn là 100%.

3000 năm trước, môn nhân của Xiển Giáo là Khương Tử Nha xuống núi phụ tá Chu thiên tử đông chinh chinh phạt Trụ vương. 12 địa chi do lão tìm ra đã cải biến số mệnh của triều nhà Chu, khiến cho triều nhà Chu có thể toạ ững giang sơn. Cho tới tận lúc đó, Khương Tử Nha làm chuyện gì cũng thuận buồm xuôi gió, không gặp bất cứ 1 trở ngại nào nên sau khi thành lập triều nhà Chu, Khương Tử Nha rất có thể đã trở nên tự cao tự đại. Sự kiêu ngạo tự đại của lão khiến cho 1 môn nhân của Tiệt Giáo cảm thấy bất mãn. Vì thế vị môn nhân Tiệt Giáo này sau khi tìm ra 13 đã đưa cho Lai Quốc, khiến cho vận mệnh quốc gia của 1 tiểu quốc như Lai quốc trở nên thuận lợi và may mắn “cá chép đầy thuyền, bò dê hàng đàn, thóc lúa đầy kho, ba năm không 1 người chết đói”.

Chủ nhân cũ của 13 sợ dĩ đem 13 đưa cho Lai Quốc mà không đưa cho quốc gia của hắn cũng vì hai nguyên nhân. Thứ nhất, Lai Quốc nằm trong 1 góc của bán đảo Giao Đông, diện tích nhỏ bé nên cũng chẳng gây ra nhiều sóng gió; nếu có chuyện xảy ra cũng dễ dàng thu dọn. Thứ 2 là Lai Quốc nằm cạnh Tề quốc mà Khương Tử Nha được Chu vương ban thưởng. Hắn muốn lợi dụng tiểu quốc này để dạy cho Khương Tử Nha 1 bài học, tránh chuyện lão coi mình là bố của thiên hạ.

Lai Quốc cũng không thuộc về các tiểu quốc chư hầu của triều nhà Chu, cho nên sau khi Khương Tử Nha nhận được Tề quốc thì ngay lập tức phải binh đánh Lai Quốc để thống nhất phần đất phong của mình. Nhưng lão không thành công. Rơi vào đường cùng lão đành phải mời 12 địa chi để chống lại 13 của Lai Quốc. Nhưng kết quả là lão mất sạch cả thế diện bởi vì 12 địa chi cũng không phải là đối thủ của 13. Cuối cùng Tề quốc chẳng những không xử lý nổi Lai Quốc, mà còn để Lai Quốc “được thần vật khắc chế 12 quỷ quái, ép Tề chúa là Khương Tử Nha phải lui lại 600 dặm”.

Mục đích của môn nhân của Tiệt Giáo kia cũng chẳng phải là tranh giành thiên hạ với Khương Tử Nha. Y chỉ muốn dạy cho Khương Tử Nha 1 bài học. Sau khi ép Khương Tử Nha phải dời đô xong thì y cũng đã đạt được mục đích của mình. Vì thế y muốn dẫn 13 rời khỏi Lai Quốc. Nhưng quân chủ của Lai Quốc lúc này đã biết rõ 13 là “thần vật” bèn dập đầu như tế sao, sống chết gì cũng không để y mang 13 đi.

Vì vậy, người môn nhân Tiệt Giáo này bắt đầu cảm thấy rất lo âu. Nguyên nhân mà hắn cảm thấy lo âu cũng rất đơn giản: Bởi vì y biết rõ triều nhà Chu thuận theo lòng trời mà toạ ững giang sơn. Hắn đưa 13 cho Lai Quốc cũng chỉ là để dạy cho Khương Tử Nha 1 bài học, nhưng nếu như 13 vẫn tiếp tục ở lại Lai quốc, Lai Quốc sẽ nhân cơ hội này mượn long khí để tấn công triều Chu. Nếu làm vậy thì y đã nhiều loạn càn khôn, gây ra đại họa.

Rơi vào đường cùng, người môn nhân Tiệt Giáo này bèn mang đi nội đan của 13. Như vậy “thần vật” tuy vẫn còn ở lại Lai Quốc nhưng cũng không phát huy được bất cứ tác dụng gì. Còn Lai Quốc quân chủ lại không biết được chuyện này. Lúc y sắp chết còn đem chôn 13 vào trong lăng mộ vì sợ sẽ mất đi “thần vật”

này. Nhưng không có nội đan thì 13 không thể nào tiếp tục thay đổi địa khí, phát ra long khí, vì vậy đến cuối cùng Lai Quốc vẫn bị Tề quốc tiêu diệt.

Tiểu quốc Lai Quốc này, cùng con mèo 13 này chẳng qua chỉ là công cụ để người môn nhân Tiệt Giáo kia dạy cho Khương Tử Nha 1 bài học.

Ngoài ra, Tả Đằng Phong sợ dĩ dảm chắc chắn chủ nhân trước kia của 13 là môn nhân của Tiệt giáo cũng không phải là hần suy đoán lung tung. Bởi vì môn nhân của Xiển Giáo chắc chắn sẽ không làm khó dễ Khương Tử Nha; còn môn nhân của Đạo giáo một mực tuân thủ quy củ ít khi gây loạn. Chỉ có môn nhân của Tiệt Giáo là không tuân thủ quy củ, nếu thấy chú không thuận mắt thì anh đây sẽ ra tay cho chú 1 bài học.

Vòng đeo cổ của 12 địa chi và 13 rất giống nhau cũng chỉ có 1 nguyên nhân duy nhất để lý giải: đó là người môn nhân Tiệt Giáo này vô cùng thông minh. Y chắc chắn đã dụ dỗ Khương Tử Nha đánh cuộc, sau đó y làm 1 chiếc vòng đeo cổ giống y hệt như chiếc vòng đeo cổ mà Khương Tử Nha làm để đeo cho 12 địa chi rồi đeo lên cổ 13. Mục đích của y khi làm như vậy là để lưu lại 1 con đường lui. Nếu chẳng may làm lớn chuyện có cấp trên tra cứu trách nhiệm, hần cũng có thể trả lời:

-2 người chúng tôi chỉ đùa chơi thôi! Ngài xem, vòng đeo trên cổ những con vật nhỏ này chẳng phải là giống y chang nhau sao.

Còn phải nói thêm rằng chiếc vòng trên cổ của 13 và 12 địa chi cũng không phải được đeo lên khi chúng còn nhỏ, mà do Khương Tử Nha cùng người môn nhân Tiệt Giáo kia dùng phép thuật đeo lên cho chúng. Động vật ăn cỏ có kích thước không giống nhau, nên cần bản không thể nhân lúc chúng còn nhỏ mà đeo lên cổ chúng được, bởi vì chúng sẽ chạy loăng quăng khắp nơi, cần bản có đeo cũng tuột mất. Nhưng nếu đeo chặt quá cũng không được, bởi vì không ai biết những địa chi sẽ lớn lên kích thước sẽ tăng thêm bao nhiêu. Chẳng may chúng mập ra, vòng cổ trên cổ chúng sẽ khiến chúng ngạt thở mà chết.

Đoán ra được chuyện đã diễn ra cách đây 3000 năm khiến Tả Đằng Phong cảm thấy rất vui mừng. Nhưng điều khiến cho hần càng vui mừng hơn chính là lần này đi tới Bộc Quốc và Mâu Quốc, không những có thể tìm thấy được địa chi thuộc tính âm mà hần còn có thể tìm được lời giải cho câu đố về thân thể của 13.

Tả Đằng Phong cũng không phải suy nghĩ lung tung. Kết quả mà hần đưa ra toàn bộ đều có căn cứ xác đáng. Năm đó 13 chắc chắn không sống trong phạm vi của triều nhà Thương hay triều nhà Chu, bởi vì triều nhà Thương nếu có được nó thì quốc gia cũng không bị diệt vong. Còn triều nhà Chu tọa ứng giang sơn là nhờ vào 12 địa chi chứ không phải là 13. Cho nên lúc trước 13 chắc chắn sống ngoài Thương Chu, ở 1 trong số những nước chư hầu của Thương Chu hoặc có thể là những nơi không người sinh sống. Ngoài ra đường biên giới của khu vực Vân Nam mà hai nước Bộc quốc và Mâu quốc thuộc trong đó cũng không khác gì mấy với đường biên giới 3000 năm trước. Khu vực này ẩm ướt lại nhiều rừng rậm đủ điều kiện để rồng sinh sống.

Nghĩ thông được chuyện này, Tả Đằng Phong cũng không lập tức nói cho 13 biết. Thứ nhất là vì 13 đã lấy lại được tinh thần. Hiện tại nó còn đang vui vẻ lẩn qua lẩn lại trong phòng tắm. Thứ hai là 13 có tìm lại được nội đan hay không cũng không quan trọng, bởi vì trong mắt của Tả Đằng Phong, 13 không phải là lính của hần, mà nó là người nhà của hần.

157. Q.2 - Chương 157: Thiên Sư Hịch Văn

Người nhà! Từ mà vốn chỉ dùng cho người, nhưng Tả Đằng Phong sớm đã phát chán với hai người chị và hai người anh rể của hần. Sau khi mẹ hần mất, lỗi sai cũng không chỉ thuộc về hai người anh rể, 2 bà chị của hần cũng có phần. Lúc trước khi trở về hần đã để lại cho 2 bà chị mấy cây vàng. Hần vốn không tính trở lại đó nữa, mà có thể cùng Vu Tâm Ngữ sống 1 cuộc sống thế ngoại đào viên. Nhưng kết quả là Vu Tâm Ngữ mất sớm. Hiện tại hần chỉ còn có 13. Hần chưa bao giờ nghĩ tới chuyện nhờ vả 13 làm gì cả, chỉ cần có 13 ở bên cạnh là hần đã cảm thấy vui lắm rồi.

Sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong dẫn theo Thiết Hải và 13 đạo chơi bến Thượng Hải thêm 1 lần nữa. Chuyện đầu tiên phải làm là dẫn Thiết Hải đi cắt tóc. Sau khi cạo trọc, chín đốm nhang nhìn càng thấy rõ hơn. Số đốm nhang là nhiều hay ít chứng tỏ địa vị của tăng nhân là cao hay thấp. Chín đốm nhang đã là địa vị cao nhất.

Tả Đăng Phong cũng quyết định cắt tóc. Tóc hắn đã dài đến bả vai khiến cho tầm mắt bị ảnh hưởng, muốn phớt lờ cũng không được.

Sau khi cắt tóc, Tả Đăng Phong cứ nhìn chăm chăm vào gương. Hắn đã hai năm trời chưa cắt tóc. Việc cắt ngắn tóc tai khiến hắn nhớ lại cảm giác khi mình còn công tác trong sở văn hoá. Hắn vốn là 1 văn nhân, mà hắn cũng chưa bao giờ nghĩ tới một ngày kia hắn sẽ trở thành cao thủ huyền môn. Những biến đổi của hắn trong thời gian ba năm quả thật quá lớn.

Sau đó Tả Đăng Phong lại dẫn Thiết Hải đi ăn cơm Tây, xem phim rồi ngồi xe hơi. Hắn cố ý làm vậy để khiến cho Thiết Hải lầm tưởng rằng bến Thượng Hải chỉ có mấy thứ này là chơi vui, khi chơi xong rồi thì họ phải đi.

Sau đó hắn phải chuẩn bị những vật dụng hằng ngày. Lần này ba người sẽ cùng nhau đi tìm kiếm chứ không còn chỉ có 1 mình hắn đi kiếm, cho nên sẽ tốn rất nhiều lương thực, còn phải chuẩn bị chăn đệm cho Ngọc Phật nghỉ ngơi. Nàng có lợi hại thế nào cũng chỉ là 1 người phụ nữ, mà phụ nữ thì cần được ưu tiên.

Ngoài ra mới vừa qua năm mới nên nhiệt độ vô cùng lạnh. Nhiệt độ ở khu vực Bộc Quốc và Mâu Quốc sẽ rất thấp, cũng nên chuẩn bị áo bông cho Thiết Hải. Không thể để lão cứ mặc bộ quần áo rách nát thế được vì mặc dù tu vi của lão rất cao nhưng cũng không có nghĩa là lão hoàn toàn không sợ lạnh.

Tả Đăng Phong trước khi làm việc gì cũng hay lên kế hoạch kỹ càng. Hắn đi mua không ít gia vị dầu muối, bánh bích quy và hoa quả sấy khô cũng mua không ít, ngoài ra hắn còn mua cả chăn nệm. Ngọc Phật có đầy đủ chăn nệm còn hắn và Thiết Hải mỗi người chỉ cần 1 lớp mền là đủ. Hắn cũng không mua gạo vì đường xa xa xôi, nên hắn không khuan hết tất cả mọi thứ ở Thượng Hải theo được.

Đồ ăn được Tả Đăng Phong công trên lưng. Nếu cộng thêm 13, hắn mang trên vai khoảng chừng 200 cân Tàu (100 cân ta), vũ khí trang thiết bị sẽ do Thiết Hải công trên lưng, trọng lượng đại khái cũng khoảng 200 cân Tàu. Ngọc Phật cũng không thể đi tay không. Đồ quân dụng sẽ do nàng phụ trách. Trọng lượng cũng không quá 50 cân Tàu (25 cân ta).

-Vì sao cậu không mua 1 bộ đồ mới?

Sau khi trở lại khách sạn, Thiết Hải vui mừng nhìn quần áo giày dép mới đang mang trên người.

-Tôi không cần!

Tả Đăng Phong đưa tay nhìn đồng hồ. Bây giờ đã là 5 giờ chiều, những thứ cần chuẩn bị đã chuẩn bị hết rồi, đồ cũng đã mang trên người, sau khi trừ khứ Đồng Giáp bọn họ sẽ khởi hành ngay.

-Cậu quanh năm suốt tháng chỉ mặt mỗi 1 bộ này. À đúng rồi, là ai đã khâu lại nó giúp cậu thế?

Thiết Hải chỉ tay vào chiếc áo choàng trên người Tả Đăng Phong.

-Tôi đang đau đầu! Lão đừng hỏi nữa!

Tả Đăng Phong nhú mày lắc đầu. Hắn hiện tại đang rất lo lắng mình phải sống chung với Ngọc Phật thế nào đây. Câu nói của Thiết Hải lại khiến hắn nhớ tới Đằng Khi Anh Tử.

-Sao cậu lại bị đau đầu?

Thiết Hải đặt câu hỏi với vẻ ngạc nhiên. Người tu đạo khi đã độ qua Thiên kiếp thì khí tức toàn thân đã thông suốt, nên không có mấy bệnh vặt như đau đầu hay nhức óc.

-Bởi vì tôi phải suy nghĩ rất nhiều chuyện.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

-Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng. Cậu nghĩ nhiều làm gì.

Thiết Hải đáp lại.

Tả Đăng Phong vốn định chọc lão chẳng khác gì đứa trẻ 3 tuổi khi nói câu này, nhưng khi hắn ngẩng đầu phát hiện khuôn mặt vui cười của Thiết Hải, hắn đã bỏ ngay ý định châm chọc lão.

Nhưng đúng lúc này, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía cửa sổ. Tuy lúc trời chập tối, đường phố trở nên vô cùng náo nhiệt ồn ào, nhưng hai người lại rất miễn cảm với tiếng xé gió khi phi hành.

-Vất vả cho cô rồi!

Tả Đăng Phong mở cửa sổ để Ngọc Phật đi vào rồi cười nói. Ngọc Phật bám theo thanh phù trùng tới đây. Thanh phù trùng đi cửa sổ nên nàng đương nhiên không thể đi cửa chính được.

-Vô lượng Thiên tôn, đại sư ngài tới đây lúc nào vậy?

Ngọc Phật nghe xong bèn trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong. Nàng vận chuyển linh khí tiếp đất sau đó chấp tay chào Thiết Hải. Nàng hiện tại đang mặc 1 bộ đạo bào màu xanh bần thủ, tay đeo theo một cái bọc nhỏ, bên trong chắc đựng mấy vật dụng của phụ nữ.

-Được vài ngày rồi! Chỉ chờ cô thôi! A di đà phật

Thiết Hải nói được một nửa mới nhớ tới đối phương đang chào hỏi mình, vì vậy lão vội vàng bổ sung “A di đà phật”.

-Ngọc Chân... Cô sao lại tới sớm như vậy?

Cái nhìn bằng nửa con mắt của Ngọc Phật khiến Tả Đăng Phong phải tạm thời thay đổi cách xưng hô.

-Tôi vốn đang lên đường về phía đông. Khi ở biên giới tỉnh Hồ Nam thì gặp con thanh phù trùng này. Anh vốn không nên xen vào chuyện nội bộ của Chính Nhất giáo.

Ngọc Phật ôm bọc nhỏ ngồi trên ghế sofa. Nàng rõ ràng đang muốn ám chỉ nàng đã biết rõ chuyện của Kim Chân, cũng biết hắn đã làm những gì ở phái Mao Sơn.

-Cô nghe được tin đồn này lúc nào?

Tả Đăng Phong rót 1 chén trà cho Ngọc Phật.

-Ba ngày trước, Thiên Sư phủ công cáo tịch văn thiên sư hủy bỏ tôn vị nhân sư của Đỗ Thu Đình.

Ngọc Phật đón lấy chén trà rồi trả lời. Thiết Hải thấy hai người một hỏi một trả lời khiến lão chẳng chen miệng vào được liền đi tới giường ngồi chơi với 13.

-Tôi cũng đoán được kết quả này. Bọn họ gán cho Đỗ Chân Nhân tội danh gì?

Tả Đăng Phong ngồi xuống cạnh Ngọc Phật. Kim Chân lúc đó quả thật quá kích động, chuyện vốn có thể xử lý ổn thỏa lại bị lão làm hỏng.

-Ỗ “tả” chống đối thượng cấp. Trong câu này có tới 2 ý, tôi vừa đọc tịch văn đã biết là anh rồi.

Ngọc Phật mở miệng nói ra.

-Bọn họ không nói Đỗ Chân Nhân là hán gian chứ?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Không hề! Ít nhất trong tịch văn cũng không có nhắc tới.

Ngọc Phật gật đầu nói. Trong câu nói này đã ám chỉ nàng thông qua cách nào đó biết rõ Đỗ Thu Đình đã làm những chuyện gì.

-Nếu không thì như vậy đi! Cô cứ đi Mao Sơn gặp Đỗ Chân Nhân, 2 người tôi và Minh Tịnh Đại Sư đi Vân Nam cũng được!

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi lên tiếng.

-Tôi đi về phía Đông không phải là muốn tới Mao Sơn.

Ngọc Phật vốn đang muốn uống 1 ngụm trà, nhưng khi nghe được Tả Đăng Phong nói xong bèn nhú mảy đặt ly trà xuống.

Tả Đăng Phong thấy thế chỉ biết cười cười không dám nói gì nữa. Phụ nữ kiên quyết hơn đàn ông rất nhiều. Nếu họ đã đặt tâm tư của mình lên người nào thì thường sẽ khó mà thay đổi.

-Đồng Giáp trước mắt đang ở Thượng Hải. Tôi muốn chúng ta ra tay trừ khử lão. Ý cô thế nào?

Tả Đăng Phong đổi chủ đề hỏi. Hắn đã nhìn ra Ngọc Phật không muốn bàn luận tới chuyện của Đỗ Thu Đình.

-Đây đâu phải là phong cách của anh.

Ngọc Phật nghe xong bèn nhìn Tả Đăng Phong với vẻ khó hiểu. Đồng Giáp quả thật là hán gian, người người muốn giết hắn. Nhưng trong ấn tượng của mình, Ngọc Phật cũng không cho rằng Tả Đăng Phong là 1 người yêu nước, cho nên nàng cũng rất ngạc nhiên không biết vì sao Tả Đăng Phong lại muốn ra tay trừ khử Đồng Giáp.

-Có một 1 người phụ nữ cởi sạch quần áo đi quyến rũ cậu ấy nên cậu ấy mới đồng ý với cô ta đi giết tên phiên tăng kia.

Thiết Hải bỗng nhiên chồm miệng vào.

Thiết Hải vừa nói xong thì Ngọc Phật càng nhú mảy chặt hơn. Tả Đăng Phong hiện tại hận không thể đập cái lão hoà thượng vừa điên vừa lảm nhảm này ra khỏi cửa.

-Đại sư, chuyện đó ông cũng đã chứng kiến từ đầu tới đuôi. Ông cứ kể hết 1 lượt cho Ngọc Phật biết đi.

Tả Đăng Phong xoay người đi tới cửa sổ nhìn ra phía đường cái.

-Đêm hôm trước lão bám theo thanh phù trùng tới đây rồi phát hiện người đàn bà kia không biết xấu hổ cởi sạch quần áo dụ dỗ cậu ấy. Nhưng cậu ấy ngồi đó mà trong lòng không loạn, lại còn ra sức giãy dụa. À đúng rồi, quần áo trên người cậu ấy vẫn còn nguyên.

Thiết Hải kể 1 cách sơ lược.

Tả Đăng Phong nghe xong đã biết ngay là hồng bút rồi. Vốn hắn còn tưởng có thể trông cậy vào Thiết Hải giúp hắn minh oan, ai dè Thiết Hải lại nói linh tinh, khiến cho chuyện này dù nghe thế nào cũng thấy không được tự nhiên.

-Ra sức giãy dụa?

Ngọc Phật hỏi lại với vẻ nghi ngờ, bởi vì nếu Tả Đăng Phong muốn tránh né ai đó chỉ cần đập cho người đó 1 cước là đủ, việc gì cần phải “ra sức giãy dụa”.

-Hắn cũng chưa làm chuyện gì trái với luân thường đạo lý, quần áo cậu ta vẫn còn trên người. Lão nạp có thể đứng ra làm chứng!

Thiết Hải nói về về cực kỳ trịnh trọng.

Tả Đăng Phong nghe được câu này cũng cảm thấy yên tâm hơn được 1 chút. Xem ra Thiết Hải cũng chưa điên lắm. Lão vẫn còn biết rõ nặng nhẹ.

-Vì sao lão phải đứng ra làm chứng cho y?

Ngọc Phật cười lạnh hỏi.

-Bởi vì cậu ta mua quần áo cho lão nạp.

Thiết Hải trả lời rất “thành thật”, “thành thật” đến độ khiến Tả Đăng Phong phải nôn ra máu.

-Đại sư! Ông dẫn 13 ra ngoài mua một ít thức ăn đi! Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy!

Giọng nói của Ngọc Phật bắt đầu trở nên rất bình tĩnh.

Thiết Hải nghe xong bèn lập tức làm theo. Lão bé 13 đi tới cửa sổ rồi chìa tay trước mặt của Tả Đăng Phong.

-Làm gì?

Tả Đăng Phong bó tay nhìn lão hoà thương diên vừa gây ra hoạ còn chưa biết này.

-A di đà phật! Lão nạp không mang theo vật ngoại thân!

Thiết Hải chấp tay trước ngực nói.

-Con bà nó lão còn có mặt mũi đòi tiền sao! Lát nữa tôi phải giải thích với cô ấy thế nào đây?

Trong lòng của Tả Đăng Phong thầm oán hận Thiết Hải. Hắn móc ra mấy đồng đại dương đưa cho Thiết Hải. Thiết Hải cầm lấy rồi dẫn theo 13 bay vút ra ngoài cửa sổ.

Thiết Hải đi rồi, Ngọc Phật liền nở nụ cười. Nhưng tiếng cười này rất khác thường, là tiếng cười lạnh.

-Sau khi pháp thuật có chút thành tựu, tôi tới Tế Nam để tìm kiếm hung thủ rồi ngẫu nhiên gặp 1 nữ đặc vụ thông quân. Sau đó tôi liên thủ với đội quân sinh hoá của bọn họ xâm nhập Tế Nam giết mười mấy tên người NB đang đóng tại ải Thanh Thủy. Lần này tôi đến Thượng Hải là vì cần những trang bị lặn nước. Sau khi tới Thượng Hải, tôi gặp lại nữ đặc vụ đó. Bọn họ cung cấp cho tôi trang bị lặn nước còn tôi giúp bọn họ giết chết mấy tên hán gian. Đồng Giáp là do đám hán gian bỏ tiền mời tới để bảo vệ nên lão cũng không phải là mục tiêu chính.

Tả Đăng Phong nói sơ qua tiền căn hậu quả cho Ngọc Phật biết.

Tả Đăng Phong trong lúc nói chuyện hắn vẫn không hề quay đầu lại nhìn bởi thế cho nên hắn không biết được vẻ mặt của Ngọc Phật lúc này thế nào. Sau khi nói xong Ngọc Phật cũng không thấy tiếp lời.

-Nữ đặc vụ kia quả thật có ý đồ ngủ với tôi, nhưng tôi chẳng làm gì cả.

Tả Đăng Phong cố giải thích thêm.

-Nhưng anh cũng không đẩy cô ta ra.

Ngọc Phật hừ lạnh.

-Tại tôi còn chưa kịp đẩy. Có trời đất chứng giám, tôi không có 1 chút tà niệm với cô ta.

Tả Đăng Phong nghiêm túc đáp lời.

Sau khi Tả Đăng Phong nói xong, Ngọc Phật bèn nở nụ cười. Nhưng lần này không phải cười lạnh, mà là 1 nụ cười đắc ý. Tả Đăng Phong nghe ra sự khác thường trong tiếng cười liền quay người lại nhìn. Hắn phát hiện quả nhiên trên khuôn mặt của Ngọc Phật có vẻ đang rất cao hứng và đắc ý.

-Anh quả thật rất thông minh, nhưng anh vẫn chưa đủ lỗi đời. Chúng ta chỉ là bạn bè, nên anh cũng đâu cần phải giải thích chuyện này cho tôi làm gì.

Ngọc Phật cười nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền cười khổ lắc đầu. Toàn bộ những lời nói của Ngọc Phật trước đó đều có ý chụm mũi hắn. Việc hắn nóng lòng giải thích đã cho Ngọc Phật có địa vị vô cùng đặc biệt trong lòng hắn. Hành vi vô ý thức này đã làm lộ suy nghĩ chân thật trong lòng hắn.

-Tâm ý của cô tôi rất hiểu, nhưng trước đó tôi cũng đã có nói qua rằng 2 chúng ta không thể đâu. Cô cứ mù quáng thế cuối cùng cũng chỉ là công dã tràng mà thôi.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu.

-Người chết đáng được tôn trọng! Tôi cũng sẽ không nhân cơ hội để lấn tới.

Ngọc Phật cười nói.

-Nếu cô đã muốn nhân cơ hội làm tới thì lần này tôi sẽ không dẫn cô theo. Cô trở lại Thần Châu Phái đi.

Tả Đăng Phong cố ý nghiêm giọng nói, nhưng hắn lại không nghiêm túc nổi.

Nhưng lúc này, ngoài cửa truyền tới tiếng gõ cửa. Lực khi gõ cửa của đàn ông và đàn bà không giống nhau. Ngọc Phật lập tức nhận ra người gõ cửa là 1 phụ nữ liền hừ lạnh rồi đứng dậy ra mở cửa.

-Bình tĩnh! Cô đừng làm gì cả!

Tả Đăng Phong kéo rèm cửa sổ rồi cười khở lên tiếng. Hai người phụ nữ này nếu gặp nhau chắc chắn sẽ chửi nhau đến long trời lở đất.

-Cô chính là nữ đặc vụ thống quân sao? Đã lớn đầu rồi mà còn biết thẹn.

Khi Tả Đăng Phong vừa kéo lại rèm cửa sổ thì hắn đã nghe được tiếng quở mắng nghiêm túc và lạnh lùng của Ngọc Phật.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn bất chấp mọi khó khăn vội vàng đi tới cửa ra vào. Khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, hắn đột nhiên nhíu mày.

-Mau dừng tay! Bác gái này là người đưa nước nóng.

158. Q.2 - Chương 158: Hồ Nhập Quần Lang

Nửa đoạn đầu của Tả Đăng Phong muốn nói với bác gái đưa nước nóng. Bởi vì người ra tay cũng không phải Ngọc Phật mà là bác gái trung niên ăn mặc vô cùng một kia. Vô duyên vô cớ bị Ngọc Phật quở trách khiến cho bác gái đó vô cùng tức giận. Hiện tại bác gái đang thở hổn hển nắm chặt áo của Ngọc Phật rồi mắng:

-Nhóc con còn chưa ráo máu đầu mà đã lão toét!

Những bác gái lớn tuổi ở bến Thượng Hải đều thích trang điểm làm dáng, bôi son đánh phấn vô cùng một. Nếu đổi thành 1 người mặc quần áo mộc mạc thì chắc chắn Ngọc Phật sẽ không nhận lầm người.

-Mấy người phụ nữ lớn tuổi ở chỗ này hung hãn đến vậy sao.

Sau khi Tả Đăng Phong dùng mấy đồng đại dương đuổi đi người đàn bà chanh chua kia, Ngọc Phật mới hỏi với vẻ ngạc nhiên.

-Những người khác cũng bình thường, chỉ có bác gái này là ngoại lệ.

Tả Đăng Phong giải thích. Hắn ở khách sạn này cũng đã 2,3 ngày. Những người sáng suốt sớm đã biết thân phận của hắn và Thiết Hải nên ai nấy cũng đều có vừa kính trọng vừa không dám tới gần. Chỉ có bác gái này mới hồ đồ vô tri này nên mới được cử đi đưa nước nóng.

-Bà ta có phải rất thích mắng chửi người khác không?

Ngọc Phật nhíu mày hỏi.

-Bà ấy là 1 người ngốc nghếch. Sau lưng tôi bà ấy còn mắng tôi là 1 tên ma cà bông nữa ấy chứ.

Tả Đăng Phong khoát tay nói.

-Anh có thể dễ dàng bỏ qua mọi chuyện như vậy sao?

Ngọc Phật trở về chỗ ngồi rồi bưng tách trà uống. Nàng đương nhiên sẽ không chấp nhặt với người phụ nữ ngu muội vô tri đó. Nếu không nàng đã sớm tát cho bà ta 1 cái lật mặt rồi.

-Chấp nhặt cũng chỉ làm bản mất. Để tôi đi thuê cho cô một gian phòng. Cô cứ ngồi nghỉ đi.

Tả Đăng Phong nói xong định đi ra ngoài.

-Không cần đâu! Tôi cũng không mệt lắm!

Tôi Ngọc Phật ngăn cản.

Đúng lúc này, Thiết Hải đã dẫn theo 13 trở về. Tả Đăng Phong vừa nhìn cũng biết là 13 đã về tới. Nếu 13 thấy vui nó sẽ ngồi trên vai của hắn, còn nếu không vui thì nó cười lên đầu hắn. Hiện tại nó đang cười trên đầu của Thiết Hải.

-Lão chờ ở đây đợi nữ đặc vụ kia tới. Chúng tôi ra ngoài đi dạo.

Tả Đăng Phong thấy “người coi nhà” đã trở về bèn đi tới mới cửa phòng.

Ngọc Phật thấy vậy bèn mỉm cười đứng dậy. Đi được vài bước nàng lại quay lại cầm theo tay nai.

Sau khi rời khỏi khách sạn, Tả Đăng Phong dẫn Ngọc Phật vào rạp chiếu phim. Ngọc Phật cũng chưa từng xem phim bao giờ. Bộ phim có cái tên khá êm tai “Thần nữ”, là một bộ phim bi kịch do Nguyễn Linh Ngọc thủ vai chính và thuộc thể loại phim câm. Trong rạp chiếu bóng lúc này phần lớn là những cặp tình nhân đang hát cho nhau nghe những lời có cánh, nhiều cặp còn tiến hành 1 số hành vi mờ ám trong bóng tối.

Tả Đăng Phong sau 20' suy nghĩ liền đánh liều đưa tay sờ vào bàn tay trắng nõn của Ngọc Phật. Khi thấy Ngọc Phật cau mày, Tả Đăng Phong bèn rút tay lại.

-Nếu tôi vẫn không phản đối thì cuối cùng anh định làm gì?

Ngọc Phật quay sang nhìn hắn mỉm cười.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn lắc đầu thở dài rồi rút tay lại. Ngọc Phật đã nhìn thấu mục đích của hắn. Nàng biết rõ hắn làm như là vì tự mình hủy đi hình tượng của hắn khiến nàng tức giận.

-Hành vi của anh trước sau mâu thuẫn nhau. Anh căn bản cũng không phải là hạng người cợt nhả, việc gì phải tự miễn cưỡng chính mình.

Ngọc Phật cười nói. Chuyện Tả Đăng Phong trước đó ra sức giải thích chuyện giữa hắn và cô đặc vụ kia là 1 hành vi vô thức, còn hành động hiện tại rõ ràng cho thấy hắn cố ý làm vậy.

Tả Đăng Phong nghe xong chỉ còn biết cười khổ. Ngọc Phật lớn hơn hắn 1 tuổi, nên nàng cũng lấn lộn trên chốn giang hồ lâu hơn hắn. Chút tâm tư con con của hắn dễ dàng bị Ngọc Phật nhìn thấu.

-Tôi tặng thanh phù trùng cho Minh Tịnh chính là vì tôi không hy vọng sẽ khiến anh khó xử.

Ngọc Phật thở dài nói.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không lên tiếng. Hắn hiểu được suy nghĩ của Ngọc Phật. Nếu dẫn thêm Thiết Hải hai người sẽ tránh gặp cảnh cô nam quả nữ. Bằng không sớm chiều ở chung với nhau sẽ rất dễ dàng xảy ra vấn đề. Tình cảm rất dễ nảy sinh trong quá trình cùng nhau trải qua hoạn nạn.

Sau khi “thủ đoạn” bị vạch trần, Tả Đăng Phong cũng không làm gì nữa. Sau khi chiếu độ hơn 1 tiếng thì bộ phim cũng kết thúc, hai người trở lại khách sạn. Kỷ Toa cũng đã đến, đi theo sau nàng còn có Cổ Chính Xuân.

Người sống trên đời luôn luôn phải suy nghĩ nếu không sẽ rất dễ làm ra những chuyện ngu xuẩn. Kỷ Toa dẫn theo Cổ Chính Xuân cùng đi cũng có dụng ý của nàng. Bởi vì nàng biết rõ Ngọc Phật sẽ tới, cũng đoán được Thiết Hải sẽ nói lời miện, cho nên nàng đi cùng với Cổ Chính Xuân sẽ giải tỏa sự khó hiểu trong lòng Ngọc Phật. Ngoài ra cũng có thể thông qua hành động này để nói cho Cổ Chính Xuân biết rằng những việc mà nàng làm trước đó cũng vì lý do công việc.

Người không mấy quan trọng như Cổ Chính Xuân tới đây cũng đã phần nào điều hoà mâu thuẫn giữa Ngọc Phật và Kỷ Toa. Nhưng Ngọc Phật vẫn cực kỳ lãnh đạm với đối Kỷ Toa. Thân hình của hai người phụ nữ này đều rất cao, một người mặc sườn xám một người mặc đạo bào, một người là quân nhân một người là đạo sĩ. Hai loại khí chất hoàn toàn khác nhau. Nếu là người đàn ông bình thường nhất định sẽ ưu tiên lựa chọn Kỷ Toa bởi vì Kỷ Toa vừa quyến rũ vừa hoà nhã, rất dễ sống chung. So ra thì Ngọc Phật có vẻ lạnh lùng cao ngạo nên rất dễ dàng khiến cho người đàn ông cảm thấy mặc cảm tự ti, chỉ dám nhìn mà không dám bước tới gần. Nếu lựa chọn Kỷ Toa, họ nhất định sẽ được thoả mãn về sinh lý. Kỷ Toa đã ngủ với rất nhiều đàn ông cho nên nàng ta rất biết hầu hạ, nhưng nếu như lựa chọn Ngọc Phật thì trong lòng người đàn ông sẽ cảm thấy hài lòng và yên tâm, bởi vì vậy người phụ nữ này cao không thể với, không phải ai cũng có thể động vào được.

Nhưng cái gọi là lựa chọn cũng chỉ dành cho người thường. Tả Đăng Phong cũng không cho là mình nằm trong số này nên hắn cũng không có suy nghĩ phải đưa ra lựa chọn. Hắn có thể có được tu vi như ngày hôm nay hoàn toàn do Vu Tâm Ngữ giúp đỡ mới có được. Vu Tâm Ngữ cứu mạng hắn, cái chết của Vu Tâm Ngữ khiến cho hắn có thể tập trung tinh thần; thể tre do sự phụ của Vu Tâm Ngữ tặng cho nàng khiến hắn có thể học được đạo thuật; 13 do Vu Tâm Ngữ cứu sống giúp hắn tìm được Huyền Âm Hộ Thủ nên hắn sẽ không quên ai mới là người có tình sâu nghĩa nặng với mình.

-Uông Tinh Vệ có thể đã tới Nam Kinh, còn Phó Tiểu Am và Đồng Giáp tối nay sẽ tham gia vào tiệc rượu do quân NB tổ chức tại vũ trường nằm ở trung tâm của Hồng Khẩu. Tiệc rượu được bảo vệ rất nghiêm ngặt nên rất khó ra tay.

Kỷ Toa đã nhận ra dịch ý của Ngọc Phật nên sớm vào chủ đề chính.

-Vũ hội kết thúc khi nào?

Tả Đăng Phong hỏi. Hồng Khẩu là nơi đóng quân của quân NB, ở đó tập trung rất nhiều đám người NB.

-Không rõ lắm! Nghe nói tiệc rượu được tổ chức để mừng sinh nhật của 1 vị tướng quân nên có thể sẽ kéo dài tới khuya.

Kỷ Toa lắc đầu nói.

- Sau khi ra tay chúng tôi sẽ đi ngay. Tôi không thích chỗ này chút nào.

Ngọc Phật nói với giọng lạnh lùng.

-Cô dẫn chúng tôi tới chỗ đó luôn đi!

Tả Đăng Phong gật đầu phụ họa. Ý đồ của Ngọc Phật rất rõ ràng, chính là xông thẳng vào bữa tiệc tùng đó. Hơn nữa 3 người bọn họ quả thật có đủ vốn để làm vậy.

Kỷ Toa đương nhiên không dám làm trái ý của Ngọc Phật và Tả Đăng Phong ý tứ, nên sau khi nghe xong, nàng quay người mở cửa rồi bước thẳng ra ngoài.

-Sau khi chuyện thành công, chúng ta sẽ quay lại đây! Đồng đồ quân dụng cùng những thứ linh tinh sẽ do cô phụ trách. Minh Tinh Đại Sư còn phải mang theo trang bị lặn nước... Những trang bị này đang để ở ngoài ô phía Tây thành phố. Sau khi mang hết chúng theo chúng ta sẽ rời đi.

Tả Đăng Phong bàn giao công việc cho Ngọc Phật và Thiết Hải. Hai người gật đầu cũng không có ý kiến gì cả. Thiết Hải tuy nhiên điên điên khùng khùng, nhưng trong lòng lão vẫn có sự tập trung mà chỉ có cao thủ mới có, một khi đã biết mình phải làm gì sẽ nghiêm túc chấp hành.

Một giờ sau, mọi người đã tới bên ngoài vũ trường nằm ở trung tâm Hồng Khẩu. Đây là một tòa nhà bốn tầng nằm ở góc cua của con đường. Tòa nhà này không hề cân xứng với kiến trúc xung quanh mà giống như đứng 1 mình lẻ loi 1 chỗ. Xung quanh được canh gác cực kỳ chặt chẽ. Có tổng cộng tới hơn 100 quân Nhật và Hán gian đang canh gác bên ngoài. Trong vũ trường tiếng hát, tiếng cười, tiếng kêu là của phụ nữ cùng nhiều tiếng động khác trộn lẫn vào nhau tạo thành 1 âm thanh rất náo động.

-Hai người đi đi! Sáng mai nhớ đừng quên đọc báo đấy!

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lại Kỷ Toa.

-Không sao cả! Chúng tôi sẽ trấn thủ chỗ này. Chẳng may có chuyện gì bất ngờ cũng tiện tiếp ứng cho ba người.

Kỷ Toa lắc đầu nói ra.

-Tiếp ứng cho chúng tôi?

Ngọc Phật hừ lạnh.

-Tôi biết rõ chúng tôi cũng chẳng có tác dụng gì nhiều, nhưng ít ra cũng có thể giúp đỡ 1 chút.

Kỷ Toa tự nhiên nghe ra Ngọc Phật đang cười nhạo và miệt thị họ. Nhưng cô ta không dám tức giận vì cô ta cũng chẳng đánh lại họ nên đành phải nhẫn nhịn thôi.

-Có thể bao vây khu vực này không?

Ngọc Phật không nói gì nữa mà quay ra nhìn Tả Đăng Phong rồi hỏi.

-Ở đây quá nhiều xe hơi khiến cho kim tính quá nặng. Nếu muốn bày binh bố trận phải phóng hỏa khắp nơi! Nhưng nếu phóng hỏa thì đám người bên trong sẽ cảnh giác. Mà quan trọng hơn là nếu như bao vây bọn họ thì sau khi hai người bước vào, hai người sẽ gặp ảo giác.

Tả Đăng Phong nhú mày nói. Trận pháp mà hắn cần dùng giống như loại trận pháp mà ngày đó Kim Châm bày ra để bao vây nữ thi. Nhưng điểm khác là Kim Châm chỉ cần bao vây có 1 con nữ thi, còn hắn lại cần phải bao vây cả đám người bên trong toà nhà đó.

-Vậy thì trực tiếp xông vào đi! Minh Tinh Đại Sư, tu vi của ông cao nhất nên sau khi xông vào lão sẽ lo Đồng Giáp. Cho dù có chuyện gì xảy ra cũng đừng để y chạy thoát. Tôi xông vào xử lý đám người NB và đám Hán gian sau đó sẽ liên thủ cùng ông giết chết Đồng Giáp.

Ngọc Phật xoay người nhìn Tả Đăng Phong.

-Đám lâu la bên ngoài sẽ do anh chịu trách nhiệm. Việc bảo vệ cửa chính sẽ do anh lo, những chuyện còn lại sẽ do tôi và Minh Tinh đại sư xử lý!

-Cũng được!

Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý với cách sắp xếp của Ngọc Phật.

-Đây là ảnh của Phó Tiểu Am.

Kỷ Toa lấy từ trong túi ra 1 tấm hình rồi đưa cho Tả Đăng Phong.

-Trong đám này chẳng có người nào tốt!

Ngọc Phật hừ lạnh nói. Ngọc Phật khi nói câu này cũng khiến cho Tả Đăng Phong đưa tay lấy tấm ảnh chụp đó. Hắn biết rõ nàng có ý gì: một tên cũng không để sống.

-Minh Tinh Đại Sư, thứ này cho ông.

Ngọc Phật móc ra từ trong ngực một hoàn thuốc màu đỏ rồi đưa cho Thiết Hải. Thiết Hải đón lấy sau đó dùng ngay.

-Cố gắng dùng ít độc càng nhiều càng tốt.

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn 13. Hắn phát hiện 13 đang ngẩng đầu chờ mệnh lệnh của hắn. Hiện tại Tả Đăng Phong cũng không muốn để nó đứng ngoài quan sát. Đối phó với hơn 100 tên người NB cùng đám Hán gian với hắn cũng là 1 áp lực rất lớn nên hắn cần 13 phối hợp tác chiến.

-Lúc cần thiết có thể hạ độc, đừng để 1 ai chạy thoát! Nếu không Thiếu Lâm tự có thể sẽ bị liên lụy.

Ngọc Phật dặn dò 1 cách nghiêm túc.

3 người đều hiểu rất rõ nhiệm vụ của mình. Cả ba chạy vọt tới phía đối diện với 1 tốc độ nhanh tới chóng mặt. Đợi khi đám lính gác kịp phản ứng thì Thiết Hải và Ngọc Phật đã xông trong vũ trường. Tả Đăng Phong nghiêng người đánh bay đám người NB cùng mấy tên Hán gian này. Trên thực tế thì trong 3 người, hắn là người có trọng trách lớn nhất. Phần lớn đám lính đều đứng gác bên ngoài, hơn nữa đám người này đều được trang bị súng ống, nếu không cẩn thận sẽ bị đạn bắn trúng.

Trong lúc tấn công địch, 13 cũng không ở chung với hắn mà nó nhìn ngó xung quanh. Nếu thấy có kẻ nào muốn âm thầm nổ súng nó sẽ lao ra cắt đứt yếu hèn. Sau khi tấn công, nó lại ẩn mình vào trong bóng đêm sẵn sàng cho lần ra tay tiếp theo.

Sau khi Thiết Hải và Ngọc Phật xông vào trong vũ trường, đầu tiên là tiếng đám phụ nữ la hét chói tai, sau đó là tiếng súng nổ. Tả Đăng Phong tuy ở bên ngoài không nhìn thấy được tình hình bên trong nhưng hắn có thể thông qua sự tắt ngóm của những ngọn đèn mỗi tầng để đoán ra Ngọc Phật và Thiết Hải đã đánh tới tầng mấy. Hai người có thể nhìn thấy rõ ràng mọi thứ trong bóng đêm cho nên trước khi xâm nhập tầng nào, họ đều ra tay phá vỡ bóng điện trước.

Ánh sáng của những ngọn đèn đường cũng không đủ sáng khiến cho đám người NB và bè lũ Hán gian liên tục bắn trượt. Bọn chúng từ khi nhắm bắn đến lúc nổ súng cũng cần có 1 thời gian nhất định, mà Tả Đăng Phong thì lợi dụng khoảng thời gian này để nghiêng mình né tránh. Sau khi giết chết một tên lính gác hẳn lập tức lẩn người tránh sang chỗ khác.

Tả Đăng Phong cũng không giết hết tất cả đám lính gác xung quanh. Hắn chỉ canh giữ xung quanh cửa chính. Bởi vì hắn còn phải gánh vác 1 nhiệm vụ rất quan trọng : xử lý đám cá lọt lưới.

Những người đi đường cũng bị dọa cho chạy té khói. Chỉ còn Kỷ Toa và Cổ Chính Xuân nấp trong 1 góc tường tập trung chú ý tình hình trong vũ trường. Tiếng kêu la thảm thiết cùng những tiếng thét chói tai chứng tỏ tình hình lúc này đang thiên về 1 bên đơn phương sát hại bên còn lại. Bọn họ tuy không thể nhìn thấy tình hình bên trong nhưng lại có thể chứng kiến thân hình giống như quỷ mị của Tả Đăng Phong bên ngoài vũ trường cùng với hàn vụ (lớp sương hình thành khi trời lạnh) thỉnh thoảng bắn ra khiến 2 người trợn trừng mắt. Phải tu luyện vất vả thế nào mới khiến 1 người có tốc độ nhanh đến như thế, nhiệt độ phải thấp ra sao mới có thể hình thành hàn vụ chỉ khi thời tiết ngoài trời rất lạnh mới xuất hiện, phải ăn ý đến mức nào thì Tả Đăng Phong mới có thể yên tâm giao cho 1 con mèo đi xử lý những tên người NB muốn xả súng bắn hắn.

Trong lòng Kỷ Toa ngoài trừ cảm giác kinh hãi còn có sự kính nể. Bởi vì nàng biết rõ ba người sở dĩ có được tu vi thâm hậu như vậy cũng không phải chỉ trong ngày 1 ngày 2 mà có được. Sau lưng những người có thể diều võ giương oai phong vân một cõi là quá trình tu hành vất vả vượt gấp 100 lần người bình thường.

159. Q.2 - Chương 159: Đồng Giáp Nhảy Sông

Ba người đều biết rằng diện tích của vũ trường trung tâm của Hồng Khẩu này rất lớn vì thế cho nên bọn họ đều muốn đánh nhanh thắng nhanh, cố gắng hoàn thành nhiệm vụ rồi rút lui trước khi đám quân NB được gửi tới chi viện. Tả Đăng Phong lạnh lùng giết sạch đám Hán gian và bè lũ người NB đồng thời nghiêng mắt nhìn bên trong vũ trường. Hắn phát hiện những ngọn đèn ở tầng 1 và tầng 2 đều đã tắt ngóm. Tiếng la ầm ĩ lúc này tập trung trên lầu 3 và lầu 4 chứng tỏ Ngọc Phật và Thiết Hải đã xam nhập lầu 3.

Lúc này, Tả Đăng Phong đã loại bỏ phần lớn đám lính NB. Bè lũ Hán gian đều là hạng người sợ chết nên vừa thấy đại sự không ổn thì bắt đầu vừa tháo lui vừa xả súng chỉ mong bảo vệ bản thân, vì thế cũng khó tránh khỏi chuyện lỡ tay làm bị thương đám người NB. Trong mắt đám người NB, đám Hán gian này chỉ là lũ tay sai hạ lưu đê tiện, nhưng hiện tại đám chó săn này lại quay ngoắt ra cắn lại chủ nhân của chúng liền qua ra mắng chửi “baka” (chó đẻ) rồi xoay người nổ súng đánh trả. Mấy tên Hán gian này thấy chủ nhân tức giận nên dứt khoát hoặc là không làm, đã làm thì phải làm đến cùng. Chúng không còn nể nang xả súng vào đám người NB. Nếu đám người NB này không chết thì bọn chúng sẽ gặp xui xẻo.

Nhưng chuyện này ngược lại lại tạo thêm khó khăn cho Tả Đăng Phong. Bởi vì hắn mặc kệ giết bên nào cũng sẽ bị đạn từ bên kia bắn trúng. Rơi vào đường cùng, hắn đành phải lách người đi vào trong đại sảnh ở tầng 1 để tạm thời tránh né mưa bom bão đạn bên ngoài.

Tầng 1 lúc này la liệt xác chết. Phần lớn là đám quan quân NB mặc quân trang cùng với đám quan Hán gian mặc kiểu áo Tôn Trung Sơn, còn có cả đám nữ ca sĩ mặc trang phục rất hở hang. Có thể Ngọc Phật vô cùng căm hận người đàn bà này nên nàng lạnh lùng xuống tay giết hết toàn bộ. Vũ khí của Ngọc Phật là cây phát trần bằng ngọc xanh biếc. Dùng phát trần để giết người sẽ không khiến áo phải chảy quá nhiều, bởi vậy mùi máu tanh trong phòng cũng không quá gắt. Ngược lại là mùi khai của nước tiểu xộc lên rất gay mũi. Khi phải đối diện với sự đáng sợ của cái chết, phần lớn đám nữ ca sĩ còn chưa hiểu mấy chuyện đời này đều sợ đến cái chết cả ra quần. Tình hình này khiến Tả Đăng Phong cười lạnh. Nếu như đám quan quân NB và đám ngụy quan Hán gian kia còn sống mà nhìn thấy đám phụ nữ sợ cái chết cả ra quần này thì không biết chúng có còn nổi lên thú tính được không?

Sau khi đi vào đại sảnh, Tả Đăng Phong cũng không đơn thuần chỉ vì mục đích tránh né mà hắn nhanh chóng tìm những thứ dễ cháy như rèm cửa và rèm sân khấu. Trong vũ trường đương nhiên là có rượu mà

rượu có độ rượu cao có thể cháy được. Tả Đăng Phong nhanh chóng đốt cháy gian phòng. Cùng lúc đó, tiếng súng bên ngoài trở nên thưa dần. Tả Đăng Phong lách mình ra ngoài tiếp tục giết đám người NB còn lại.

Ngọc Phật và Thiết Hải đều là cao thủ, cho dù nhảy xuống đất từ lầu 4 cũng không có vấn đề gì. Nhưng đám nữ ca sĩ, Hán gian và đám người NB lại không làm được như vậy. Hành vi phóng hỏa Tả Đăng Phong vốn có ý trảm thảo trừ căn. Trong đám người này cũng chẳng có lấy 1 người tốt, trong lúc này không một đồ tốt, muốn giết là giết không cần phải nghĩ ngợi.

Sau khi Tả Đăng Phong lao ra khỏi vũ trường, đám người NB và đám Hán gian còn sống bắt đầu bỏ chạy tứ tán. Tả Đăng Phong nhìn trái nhìn phải rồi sau đó chạy đuổi theo đám Hán gia. Đám Hán gian còn đáng ghê tởm hơn đám người NB.

Sau khi giết sạch đám Hán gian, Tả Đăng Phong lập tức quay đầu truy đuổi đám người NB. Nhưng khi hần chạy tới phía Tây của vũ trường thì đột nhiên nghe được tiếng thủy tinh vỡ từ phía sau của vũ trường truyền tới. Hần quay đầu nhìn thì phát hiện Đồng Giáp đã phá cửa sổ nhảy ra.

Tả Đăng Phong thấy thế bèn lập tức bỏ qua quý tử rồi nhún chân phóng lên không chặn Đồng Giáp. Đồng Giáp hiện tại đã không còn vẻ ung dung như lúc trước. Hơi thở của lão gấp gáp hơn, mà trên mặt cũng có vẻ bối rối hơn. Tủy Tủy Kinh của Thiết Hải cũng đi theo đường cương mãnh, so với Đại Thủ Ấn của y cũng sần sần nhau. Giờ lại có thêm cả Ngọc Phật cũng đủ khiến y chạy trốn chết rồi. Hiện tại y còn nhìn thấy Tả Đăng Phong mai phục ở bên ngoài thì làm gì còn có lòng ứng chiến nữa. Y vội vàng né tránh đòn tấn công của Tả Đăng Phong rồi đập lên vách tường của toà nhà kế bên mượn lực rồi chạy thực mạng về phía Nam.

-Đừng để cho kia phiến tăng kia chạy thoát.

Đúng lúc này, Thiết Hải phóng ra từ cửa sổ lầu 3, sau đó rung tay ném 1 người phụ nữ mặc áo hở lưng hở ngực đang la hét ồm ồm vào trong phòng sau đó búng người đuổi theo Đồng Giáp.

Tả Đăng Phong thấy thế bèn nhú mào, sau đó hần phóng vào trong phòng giết chết người phụ nữ vừa được Thiết Hải ném vào trong phòng. Không cần hỏi cũng biết người phụ nữ này là người đàn bà của Đồng Giáp. Vào lúc sống còn, cô ta bị Đồng Giáp đẩy tới để ngăn cản Thiết Hải. Hần không thể để thị sống được vì phẩm hạnh của thị không đoan chính, huyết thống thấp hèn dơ tiện, có sinh cũng chẳng sinh ra được đứa trẻ nào tốt cả.

-13 còn ở bên dưới. Tôi đuổi theo Đồng Giáp, sau đó chúng ta sẽ gặp lại nhau ở khách sạn. Cô cẩn thận một chút.

Tả Đăng Phong nhảy vào trong phòng hô lên với Ngọc Phật còn đang đại khai sát giới.

-Anh cũng cẩn thận.

Ngọc Phật quay ra nhìn rồi nhướn miệng cười với Tả Đăng Phong. Nụ cười ấy khiến cho Tả Đăng Phong phải cau mày. Khuôn mặt của Ngọc Phật lúc đó trở nên rất vui vẻ, từ 1 nữ la sát trong địa ngục nháy mắt hoá thành dao trì tiên tử.

Sau khi nháy mắt, Tả Đăng Phong lập tức phi thân đuổi theo Đồng Giáp và Thiết Hải. Đồng Giáp hiện tại căn bản không dám đấu với Thiết Hải. Lão liên tiếp đập vào những toà nhà để mượn lực liều mạng chạy về phía Nam. Tuy nhiên thân hình đồ sộ giống như lu nước nhưng y không phải là loại măng phu. Ngược lại y vô cùng thông minh, chỉ mới nhìn sơ qua tình hình đã biết được ba người Tả Đăng Phong, Thiết Hải, Ngọc Phật muốn lấy mạng hần. Y cũng biết nếu giao đấu chính diện cho dù chỉ đấu với 2 người y cũng đánh không lại. Cho nên lựa chọn vừa sáng vừa vô sỉ của y là bỏ chạy. Khi bỏ chạy tự nhiên y phải dốc toàn lực vì nếu chạy chậm thì y chết chắc.

Thiết Hải cực kỳ căm ghét Đồng Giáp. Hai người tuy một là hoà thượng của Thiên tông, một là lạt ma của Mật Tông, cũng đều là đệ tử của Phật Môn nhưng những điều mà Đồng Giáp đã làm khiến Thiết Hải khinh thường. Lão vì đã hạ quyết tâm phải trừ hại cho Phật Môn bởi vậy lão cũng bám sát phía sau Đồng Giáp.

Tả Đăng Phong là đương sự, cũng là người đưa ra kế hoạch nên hần đương nhiên không thể để mình bị bỏ lại sau. Hần liều mạng đề khí, phi thân đuổi theo. Lần này không giống như mấy lần trước. Lần này hần nhất định phải giết Đồng Giáp, vì nếu đánh rần không chết sẽ bị rần cản lại.

Dù là pháp thuật hay là phạt hiệu hoặc là võ công, nguyên lý của chuyện kinh thân cũng giống nhau : đó là nếu phóng nhanh tới phía trước thì độ cao khi lặn không sẽ thấp hơn nhiều. Bởi vậy phải đuổi theo gần 10 dặm, Tả Đăng Phong mới hiểu được vì sao Đồng Giáp lại cầm đầu chạy về hướng Nam. Bởi vì chưa tới 20 dặm về phía nam của Hồng Khẩu là sông Hoàng Phố. Đồng Giáp đã nhìn ra ba người dứt khoát muốn trừ khử y, bởi vậy y cũng không trốn vào trong đám quân NB đóng dọc trên đường đi mà y cầm đầu chạy thẳng về phía sông Hoàng Phố. Y hiểu rất rõ rằng y chỉ có thể trốn thoát bằng con sông này.

-Ha ha, xem người chạy chỗ nào?

Thiết Hải chứng kiến nước sông cuộn cuộn cách đó vài dặm bên cao hừng hờ lên. Lão quên mất rằng Đồng Giáp không phải người thường. Với tu vi của y thì nếu nhảy xuống nước y cũng không chết đuối được.

Tả Đăng Phong thấy vậy bên nhú mày. Vừa vặn đằng sau có 1 đội quân NB đang tiến hành tuần tra, vì thế Tả Đăng Phong nhanh chóng tiếp đất sau đó nhắc bổng lên 1 tên lính NB. Trong lúc đang phi hành trên không, hắn nhanh chóng rút ra 2 quả lựu đạn đeo bên hông của y, sau đó quăng bịch tên lính NB đang kêu gào thảm thiết kia xuống đất. Chậm thêm có 1 lúc nhưng khoảng cách giữa hắn và Thiết Hải đã bị nới ra gần trăm trượng, còn khoảng cách giữa Thiết Hải và Đồng Giáp còn tới hơn 10 trượng.

Khoảng cách mấy dặm với 3 người bọn họ cũng chẳng đáng là bao. Mục tiêu của Đồng Giáp là sông Hoàng Phố nên sau khi chạy tới bờ sông lão không chút do dự nhảy tùm xuống nước rồi lặn mất tăm.

-Ồ kìa...

Thiết Hải thấy thế bên tỏ ra ngạc nhiên. Lão đứng ở bờ sông nhìn theo dòng nước đang chảy cuộn cuộn.

-Y nhảy xuống sông rồi!

Thiết Hải nói với tả Đăng Phong khi thấy hắn chạy tới.

Tả Đăng Phong trước đó cũng nhìn thấy Đồng Giáp nhảy xuống nước nên hắn cũng ghi nhớ vị trí đại khái lúc đó. Sau khi tiếp đất hắn nhanh vặn chốt rồi ném hai quả lựu đạn theo đường vòng cung tới vị trí mà Đồng Giáp nhảy xuống lúc trước và phía hạ lưu sông. Uy lực của lựu đạn có hạn nên bọt nước bắn lên cũng không cao nhưng thân hình của Đồng Giáp đột nhiên trôi lên mặt nước sau đó lại hụp xuống.

-Nổ chết y rồi sao?

Thiết Hải quay đầu nhìn Tả Đăng Phong.

-Chỉ làm y bị thương, chứ chưa nổ chết y.

Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu. Đồng Giáp nổi đầu lên chứng tỏ vị trí mà hắn tính toán lúc trước rất chuẩn khiến sóng xung lực ảnh hưởng đến y, nhưng y vẫn có thể hụp xuống chứng tỏ y còn chưa chết. Bởi vì bị nổ chết thì xác sẽ phải nổi lên trên mặt nước.

-Coi như y may mắn!

Thiết Hải bĩu môi nói.

-Hắn may nhưng ông chưa chắc đã gặp may. Tôi là người cô độc, Thần Châu Phái thì y tìm không được, y cũng chẳng làm gì được ông nhưng y có thể tới gây chuyện với Thiếu Lâm tự.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Thường nói là “tính kỹ 100 đường vẫn bỏ sót 1 đường”. Trước đó hắn chỉ nghĩ tới chuyện ba người liên thủ có thể giết chết được Đồng Giáp nhưng hắn không ngờ Đồng Giáp lại bất chấp thể diện bỏ trốn.

-Yên tâm đi ! Y dù là 1 phiên tăng nhưng vẫn là đệ tử của ngã phạt từ bi! Hắn sẽ không ra tay với Thiếu Lâm tự đâu.

Thiết Hải nghe xong bên liên tục khoát tay.

-Y là 1 tên Hán gian, lại gặp thất bại tí nữa thì mất mạng! Y còn có thể để ý đến những thứ đó sao?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-Cậu không phải hoà thượng nên cậu không hiểu. Cùng lắm thì y tới làm phiền lão nạp thôi chứ y sẽ không giận cá chém thớt quấy phá Thiếu Lâm đâu ! Nếu không y sẽ chẳng thể nào ăn nói với Phật tổ cả.

Thiết Hải khoát tay.

-Ông vẫn nên trở về Thiếu Lâm tự thì hơn, đề phòng lỡ có chuyện gì xảy ra.

Tả Đăng Phong vẫn lo lắng chuyện này hôm nay sẽ ảnh hưởng tới phái Thiếu Lâm.

-Lão nạp không về đâu mà cũng cần phải về Thiếu Lâm. Tên phiến tử kia làm sao đánh lại được cả đám sư huynh đệ của lão nạp được!

Thiết Hải không kiên nhẫn nổi phải nói 1 câu sau đó phi thân quay lại khách sạn.

Tả Đăng Phong nghĩ ngợi 1 lúc cũng cảm thấy khả năng Đồng Giáp vì giận cá chém thớt tới gây chuyện với Thiếu Lâm tự cũng không lớn, mà cho dù lão có gây chuyện với phái Thiếu Lâm thật cũng chưa chắc đã có kết quả tốt.Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải phi thân trở về khách sạn. Vũ trường ở Hồng Khẩu lúc này đã bị ngọn lửa thiêu rụi,lửa khói bốc lên tận trời xanh.Ngọc Phật chắc cũng đã sớm rời khỏi.

-Lão về trước đi! Tôi sẽ về sau!

Đi được nửa đường, Tả Đăng Phong phát hiện bóng của Cổ Chính Xuân và Kỷ Toa đứng ở ngã tư đường bèn dặn dò Thiết Hải.

-Đừng tới khách sạn nữa vì chúng tôi phải lập tức đi ngay! Tên thị trưởng đó đã chết hay chưa?

Tả Đăng Phong đáp xuống chặn lại Kỷ Toa. Kỷ Toa và Cổ Chính Xuân đang đi tới khách sạn mà bọn họ đang ở. Nhưng tốc độ của bọn họ quá chậm mà ba người đương nhiên cũng không thể chờ bọn họ tới hơn một giờ được.

-Phó Tiểu Am không ở trong đó, nhưng mọi người đã trừ khử thiếu tướng Mitsubishi của bộ Lục quân quân đội NB.

Kỷ Toa vui vẻ nói.

-À, bắt không được gà rừng nhưng lại đánh được 1 con thỏ thì cũng được!Chúng tôi đi trước, các người chú ý an toàn.

Tả Đăng Phong nói lời tạm biệt.

-Đợi đã, thanh katana của Mitsubishi đã được Ngọc chân nhân cầm đi.Anh có thể nói cho cô ấy để lại nó cho chúng tôi không?

Kỷ Toa vội vàng hô Tả Đăng Phong.Nếu báo cáo thượng cấp lại không có vật chứng thì sẽ bị nghi là mạo nhận công lao vì một tướng quân NB phân cũng chẳng kém hơn tên Hán gian đang làm thị trưởng Thượng Hải bao nhiêu.

-Tôi sẽ để lại trong căn nhà gỗ đó.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Tôi thay mặt Quốc Dân đảng cảm tạ mọi người.

Kỷ Toa hành lễ đầy trang trọng với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng nheo mắt cười cười, rồi phi thân nhảy lên nóc nhà. Hắn đã nhìn thấu 2 dụng ý của Kỷ Toa khi làm vậy. Thứ nhất là để cảm ơn bọn họ,thứ hai là để cho Cổ Chính Xuân thấy rõ giữa 2 người cũng không có chuyện gì. Loại tâm kế đơn giản này trong mắt của Tả Đăng Phong chẳng khác gì trò chơi con nít.

Hiện tại Tả Đăng Phong bỗng cảm thấy người có tư duy nhạy bén như hắn nếu lẫn lộn quan trường thì tuyệt đối sẽ “ngon” hơn Kỷ Toa rất nhiều.Nhưng tâm tư này vừa mới loé lên đã bị chính hắn gạt bỏ ngay. Vì thứ nhất, hắn không thích làm quan vì làm quan phải đầu đá hục hặc quá là mệt mỏi. Thứ 2 là nếu lẫn lộn quan trường thì phải có nhãn lực tinh tường.Nếu như lãnh đạo đi chơi gái phải đứng ở bên ngoài canh cửa cho lãnh đạo,chứ không phải xông vào đá đít lãnh đạo.

160. Q.2 - Chương 160: Tam Giang Tịnh Lưu (ba Con Sông Chảy Chung Một Dòng)

Trở lại khách sạn, Ngọc Phật và Thiết Hải đã thu thập thỏa đáng chuẩn bị lên đường.

-Tôi nghe Minh Tịnh Đại Sư nói y mạng lớn! Về sau vẫn còn cơ hội.

Ngọc Phật chạy tới nói.

-Đánh rắn không chết sẽ bị rắn cắn.

Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu. Trước đó mấy người trong Huyền Môn Thái Đẩu tuy cũng có tranh đấu nhưng cho tới nay vẫn chưa có chuyện vây công ai bao giờ. Lần này khẳng định bọn họ đã khiến Đồng Giáp nóng máu.

-Trước khi rời khỏi chỗ đó, tôi có giết một tên tướng quân NB.

Ngọc Phật nói xong bèn ném tới 1 thanh katana 1 tay cầm.

Tả Đăng Phong tiếp lấy sau đó rút kiếm ra khỏi vỏ để xem xét kỹ càng. Chất thép rất tốt, thủ công cũng rất tinh xảo, vừa là một thanh lợi khí để giết người vừa là 1 món đồ thủ công mỹ nghệ tinh xảo.

-Chấn nệm sẽ do cô mang!

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật sau đó rút kiếm vào vỏ sau đó cõng lên thùng gỗ. 13 nhảy lên ngồi trên vai hắn.

-A di đà phật, để lão nạp mang cho!

Thiết Hải thấy mình đang đi tay không, vội vàng muốn giành việc khuân vác chấn nệm.

-Ông sẽ mang thứ khác!

Tả Đăng Phong đi đến cạnh tủ rượu rồi cầm theo mấy bình rượu đế, sau đó phi thân lướt ra ngoài. Ngọc Phật và Thiết Hải đi theo phía sau.

Sau nửa giờ, ba người đến căn nhà gỗ mà lúc trước trang bị được để ở đó. Tả Đăng Phong sau xác định thùng gỗ không hề bị mở ra bèn để Thiết Hải cõng trên lưng. Ba người cao lên đường về phía Tây. Thanh katana của Mitsubishi được Tả Đăng Phong để lại trong căn nhà gỗ vì hắn đã đồng ý với Kỷ Toa chuyện này.

Thiết Hải cũng không phản nản về chuyện lão phải đeo thùng gỗ nặng nề. Trong mắt lão thế này gọi là “người càng giỏi thì trách nhiệm càng lớn”.

Đi được hơn mười dặm, Tả Đăng Phong quay người nhìn lại thành phố phồn hoa nhất Trung Quốc. Điều vui sướng nhất của đời người là được chia sẻ niềm vui cùng bạn bè và người thân. Nếu như không có bạn bè và người thân thì cho dù có sống trên thiên đường bạn cũng sẽ cảm thấy cô độc buồn chán. Huống chi bên Thượng Hải cũng chẳng phải là thiên đường. Bề ngoài phồn hoa che dấu rất nhiều điều bẩn thỉu, tiếng cười cũng ẩn tàng quá nhiều dối trá khiến Tả Đăng Phong không thích nơi này.

Mục đích của chuyến đi lần này là tới khu vực do 3 con sông chảy song song tạo thành nằm ở cực Tây của Trung Quốc(Nằm trong danh sách các di sản thiên nhiên thế giới tại Trung Quốc. Khu vực này nằm trong khu vực mà 3 con sông chảy song song: sông Kim Sa(Jinsha) [thượng lưu sông Trường Giang] , sông Nujiang (Nộ Giang) [thượng lưu sông Salouen] và sông Lancang(Lan Thương) [thượng lưu sông Mê Kông]) nằm ở phía Nam của tỉnh Tứ Xuyên và phía bắc của tỉnh Vân Nam. Mà bọn họ hiện tại đang ở phần cực Đông của Trung Quốc. Mà mục đích của chuyến đi lần này là đi từ Đông sang Tây,nên bọn họ sẽ đi ngang qua các tỉnh Triết Giang, An Huy, Hồ Bắc, Trùng Khánh, Tứ Xuyên. Đoạn đường này dài đến hơn 2000 km. Mặc dù ba người đều là cao thủ linh khí sung mãn nhưng muốn đi tới nơi giáp ranh với Tứ Xuyên và Vân Nam cũng đủ 1 vòng.

Buổi tối 7 ngày sau,ba người đã tới 1 trấn nhỏ nằm bên bờ sông Jinsha. Thời cổ đại, Vân Nam được gọi là man hoang. Ngay cả hiện tại, trình độ văn minh ở nơi này cũng không cao. Ngay cả cái gọi là thôn trấn cũng chỉ có mười mấy cửa hàng nho nhỏ tạo thành 1 thôn xóm. Đường đi cũng được rải 1 lớp đá vụn.Các

góc cạnh của các viên đá cũng bị mài bằng do người dân đi lại trên đó nhiều năm, khiến con đường lúc này vừa gập gềnh vừa trơn nhẵn. Phòng ốc được xây lên từ đá xám vừa thấp vừa rộng mang đậm nét đặc trưng của địa phương này. Ở đây không có khách sạn, cũng chẳng có quán trọ, thậm chí còn chẳng có cả không có nhà trọ và cùng quán cơm. Ba người chỉ đành xin tá túc tại nhà của 1 hộ dân địa phương. Người nơi đây cũng không hiểu khách ấy, nhưng bọn họ lại “quen” với đồng đại dương và vàng thỏi.

Bôn ba trên đoạn đường dài khiến ba người mỗi mệt đến không chịu nổi. Sau khi bố trí ổn thỏa, Thiết Hải cũng ăn uống no đủ rồi ngồi xếp bằng đi ngủ. Tả Đăng Phong và Ngọc Phạt rời khỏi thôn trấn rồi đi về hướng nam của bờ sông. 13 cũng đi theo bọn họ.

Sau khi đi tới bờ sông, Tả Đăng Phong nhứu mày chẳng nói gì mà chỉ nhìn nước sông cuộn cuộn. Nước sông đục ngầu, sức nước cũng mãnh liệt, ngay cả lúc trời đang vào đông nhưng lượng nước vẫn không thấy cạn đi.

-Hoá ra lưu vực giao nhau của tam giang cũng không có mùa khô.

Mãi 1 lúc lâu Tả Đăng Phong mới thở dài nói. Trước đó hẳn một mực cho rằng sông suối gì cũng có mùa khô, nhưng bây giờ xem ra cũng không phải vậy.

-Anh nói tình hình cụ thể ra xem nào!

Ngọc Phạt hỏi. Trên đường đến đây Tả Đăng Phong cũng không mấy khi mở miệng, cho nên nàng cũng không biết Tả Đăng Phong tính toán cụ thể ra sao và muốn tìm kiếm thứ gì trong chuyến đi lần này.

-Sông Jinsha ở phía Tây, sông Lancang ở trung tâm, và con sông mà chúng ta đang đứng- sông Jinsha, ba con sông này chảy từ Bắc xuống Nam, tạo thành hình chữ ‘Xuyên’. Chữ ‘cùng’(tĩnh) trong tam giang cùng chảy chung 1 dòng(tam giang tĩnh lưu) không phải có ý nói ba con sông sẽ giao nhau ở đây mà để chỉ 3 con sông này sẽ chảy song song với nhau. Trước đó tôi cứ cho là chúng sẽ giao nhau ở đây. Nếu như chúng giao nhau ở đây, chúng ta chỉ cần tìm được giao điểm là xong. Nhưng mà chúng là không giao nhau, cho nên phạm vi tìm kiếm của chúng ta sẽ phải mở rộng gấp 4 lần.

Tả Đăng Phong trả lời. 3 con sông chảy cùng 1 dòng tạo thành hình chữ ‘Xuyên’. Bọn họ ngoài phải tìm kiếm 2 bên bờ sông ra thì còn phải tìm 2 khu vực vừa dài vừa hẹp nằm giữa 3 con sông chảy song song này. Vì thế mới nói phạm vi tìm kiếm sẽ bị mở rộng gấp 4 lần.

Trong khoảng thời gian mà Tả Đăng Phong dừng lại lấy hơi, Ngọc Phạt cũng không nói gì vì nàng biết Tả Đăng Phong còn chưa nói xong.

-Năm đó đi theo Khương Tử Nha đông chinh có tất cả 8 nước chư hầu lớn. Bộc Quốc và Mâu Quốc nằm ở chỗ này. Bọn họ năm đó nhận được chắc là thủy thuộc tính dương tì(chuột) cùng thủy thuộc tính âm hợi(lợn). Chúng ta cần phải tìm con âm trư(con lợn mang thuộc tính âm) này. Ba ngàn năm trước 13 đã từng thấy con vật đó. Lúc đó nó đã là 1 con vật to đùng với kích thước lên tới hơn 10 mét. Đã nhiều năm rồi chỉ sợ kích thước của nó còn tăng thêm rất nhiều.

Tả Đăng Phong tiếp lời.

-Vậy kích thước của con dương tỵ(chuột thuộc tính dương) kia thế nào?

Ngọc Phạt hỏi.

-13, con dương tỵ kia lớn tới đâu?

Tả Đăng Phong nghe xong bèn nhìn 13. Trong khách sạn Hỉ Thần, hẳn cũng không hỏi kích thước của con chuột đó, bởi vì nó là con vật thuộc tính dương nên nó không phải là mục tiêu của hắn.

13 nghe xong bèn nhảy lên 1 cục đá nằm trên bờ sông. Tả Đăng Phong thấy thế bèn không nhịn được cười. Đây là 1 nụ cười có vẻ hả hê bởi vì con chuột đó rất nhỏ, đám người Fujisaki chắc chắn không thể nào tìm ra. Fujisaki không gặp may thì hẳn sẽ thấy vui vẻ.

-Chúng ta hiện nay đang ở khu vực mà tam giang sẽ phân dòng. Sông Jinsha khi chảy về hướng đông sẽ thay đổi dòng chảy, sông Nujiang khi chảy về phía Tây sẽ thay đổi dòng chảy. Cho nên lấy chỗ này làm cột mốc bắt đầu tìm kiếm là vô cùng chính xác. Phạm vi tìm kiếm phải kéo dài về hướng bắc, ít nhất cũng phải tới

biên giới của Thanh Hải ,Tây Tạng vì đó cũng gần như là đầu nguồn của con sông này. Chỗ đó cách chỗ này khoảng 2000 dặm.

Tả Đăng Phong sau khi cười xong bèn giải thích.

-Anh có nghĩ qua chuyện 3 người chúng ta chia ra kiếm chưa?

Ngọc Phật hỏi.

-Chia ra tìm kiếm quả thật có thể tiết kiệm thời gian, nhưng nếu xảy ra chuyện bất ngờ sẽ không thể nào chi viện cho nhau được.Chúng ta không thể cách nhau quá xa. Khoảng cách lớn nhất cho phép là 20 dặm.Chúng ta sẽ đi theo chiều ngược với dòng chảy của con sông rồi tìm kiếm dọc theo con sông.

Tả Đăng Phong mở miệng nói ra.

-Mục tiêu tìm kiếm là gì?

Ngọc Phật hỏi.

-Một toà thành cổ bị bỏ hoang cách đây 3000 năm!

Tả Đăng Phong trả lời.

-Tiếc là tôi không hiểu được ngôn ngữ của người địa phương. Nếu không chúng ta có thể thám thính chút tin tức từ những thôn dân địa phương.Những giai thoại được truyền lại từ xưa cũng có thể ẩn giấu một số manh mối cũng nên.

Ngọc Phật lắc đầu nói. Khu vực Tây Nam Trung Hoa còn hoang vu hẻo lánh hơn cả Hồ Nam. Nơi này gần như không có người Hán, ngôn ngữ đều là ngôn ngữ của dân tộc thiểu số khiến ngay cả Ngọc Phật cũng không hiểu. Hai người đàn ông phương Bắc như Tả Đăng Phong và Thiết Hải càng chẳng hiểu mô tê rằng rứa gì cả.

-Có đôi khi không phải cứ có nhiều manh mối đã tốt. Rất nhiều manh mối có thể làm chúng ta bị lầm lẫn vì dù sao đã trải qua ba ngàn năm,nhiều chuyện đã bị dậm mắm thêm muối biến thành tam sao thất bản. Bản thân chúng ta tự tìm kiếm vẫn ổn thoả hơn nhiều.

Tả Đăng Phong khoát tay.

-Cũng phải! Vậy thì lấy thành cổ bỏ hoang làm mục tiêu.

Ngọc Phật gật đầu đồng ý với ý kiến của Tả Đăng Phong.

-Cũng không nên chỉ tập trung hạn chế vào thành cổ. Cứ nơi nào có vẻ không bình thường đều phải lưu ý vì ổ của nó rất có thể ở chỗ đó.

Tả Đăng Phong chỉ 13 đang nhìn xuống nước sông đến xuất thần.

-Làm sao anh biết được?

Ngọc Phật thấp giọng hỏi.

-Một câu không thể nói hết. Tóm lại cô cứ chú ý là được.

Tả Đăng Phong cười cười, nhưng hần lại quay lại chỗ trọ. Sắc trời đã tối, nhiệt độ lại rất thấp nên Tả Đăng Phong lo lắng Ngọc Phật sẽ bị cảm lạnh.

-Khí tức của anh gần đây bất định, có phải anh đã đạt tới nhị phân âm dương không?

Ngọc Phật đi theo Tả Đăng Phong rồi hỏi.

-Vừa đạt tới vào tối hôm nay.

Tả Đăng Phong gật đầu nói. Người tu đạo sau khi độ qua thiên kiếp được gọi là nhất phân âm dương,sau đó họ sẽ còn có khả năng tăng tiến tu vi thêm 2 cấp độ phụ nữa là nhị âm dương và tam phân âm dương. Ngọc Phật, Kim Châm, Đồng Giáp, Thiết Hải đều đang ở giai đoạn nhất phân âm dương. Ngân Quan chắc hẳn là nhị phân âm dương. Sau khi đạt tới tam phân âm dương, linh khí âm dương trong cơ thể sẽ hoàn

toàn trở nên thuần khiết, sau đó người tu đạo sẽ cưỡng chế dung hợp hai khí âm dương. Quá trình này được Đạo Môn gọi là điều hòa long hổ. Nếu như hai khí âm dương có thể dung hợp 1 cách hoàn mỹ, người tu đạo có thể bạch nhật phi thăng. Nhưng từ xưa tới nay tam phân âm dương vô cùng hiếm thấy, tiên nhân phi thăng cũng chỉ xuất hiện trong thần thoại.

-Tốc độ tăng tiến linh khí của anh nhanh gấp mấy lần người thường. Pháp thuật của Xiển Giáo quả thực huyền diệu. Ngọc Phật cảm thán.

-Có một số việc mà cô không biết. Âm Dương Sinh Tử Quyết mà tôi tu hành quả thật là pháp thuật của Xiển Giáo, nhưng thuật luyện khí của tôi lại là pháp môn của Triệt Giáo.

Tả Đăng Phong cười nói. Hắn tuy không coi Ngọc Phật là người yêu của hắn, nhưng hắn đã sớm xem nàng là tri kỷ.

-Thứ này từ đâu mà có?

Ngọc Phật tò mò hỏi. Trong lòng nàng tự có chừng mực, chỉ hỏi những vấn đề cho phép khi thời gian cho phép.

-Chuyện này còn phải cảm ơn cô.

Tả Đăng Phong đi chậm lại chờ Ngọc Phật tới gần.

-Hả?

Ngọc Phật cảm thấy ngạc nhiên.

-Ngày đó ở Đông Bắc, cô nói với tôi rằng chỉ có Tủy Tuỷ Kinh của Thiếu Lâm tự mới có thể khắc chế tình trạng âm dương đảo lộn trong người tôi. Vì vậy tôi mới chạy đến Thiếu Lâm tự để trộm Tủy Tuỷ Kinh nhưng ai ngờ bị bọn họ phát hiện. Hai vị hòa thượng kiên nhẫn truy đuổi theo tôi 1 đêm. Kết quả là tôi bị họ đuổi chạy tới 1 đạo quán bỏ hoang của Triệt Giáo. 13 phát hiện ra một mật thất ở chỗ đó. Trong mật thất có một đạo nhân trẻ tuổi. Y mời tôi ra bên ngoài mật thất đợi nửa canh giờ. Tôi đồng ý, sau đó thì y truyền cho tôi 1 đoạn khẩu quyết tụ khí.

Tả Đăng Phong kể sơ qua những chuyện đã xảy ra.

-Đạo nhân kia pháp hiệu là gì?

Ngọc Phật tò mò hỏi.

-Không biết.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời.

-Đạo quan mà anh nói có phải nằm ở Giang Bắc hay không?

Ngọc Phật truy vấn.

-Làm sao cô biết?

Tả Đăng Phong nhún mày hỏi lại.

-Trong tỉnh Hà Nam chỉ có một tòa đạo quan của Triệt giáo tên là Tử Dương đạo quan. Tương truyền là bọn họ tu luyện Quan Khí thuật và Ngự Khí quyết. Môn phái này đã dần dần suy tàn rồi biến mất kể từ những năm cuối của triều Minh.

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Làm sao cô biết rõ thế?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-Bởi vì bọn họ là 1 trong những đạo quan cuối cùng của Triệt giáo tồn tại trong thời gian lâu nhất rồi mới biến mất. Bọn họ gọi 3 cấp độ âm dương của những người tu đạo đã độ qua thiên kiếp chúng ta là đạm tử linh khí, tử khí, tử khí đỉnh phong.

Ngọc Phật trả lời. Thần Châu Phái từ khi khai phái đến nay cũng có tới 1000 năm lịch sử, điển tịch trong giáo phái được bảo tồn tương đối đầy đủ.

-Đúng là môn phái này rồi.

Tả Đăng Phong nghiêm túc gật đầu.

-Đạo sĩ trẻ tuổi đạo sĩ đó từng nói qua một câu “Chỉ là 1 đạm tử linh khí còn con lại có thể làm Huyền Môn Thái Đầu ư? Phật môn yếu đi rồi mà Đạo môn cũng thế.”

-Trước triều nhà Tùy, Ngọc Thanh Xiển Giáo, Thái Thanh Đạo giáo và Thượng Thanh Triệt Giáo là 3 giáo phái cùng tồn tại và hưng thịnh. Nhưng không biết tại sao kể từ thời nhà Tùy trở đi 3 giáo phái này đột nhiên ẩn thế khiến cho rất nhiều điển tịch tu chân thất lạc. Những gì còn lưu lại phần lớn đều rất sơ sài, muốn cường thân kiện thể, trừ tà hàng yêu thì còn được, chứ nếu muốn tu chân ngộ đạo, mãi mãi trường sinh đã là chuyện không thể.

Ngọc Phật cảm thán.

-Cô muốn tu chân ngộ đạo, mãi mãi trường sinh sao.

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi lại.

-Đó là tâm nguyện của rất nhiều người tu đạo trong thiên hạ.

Ngọc Phật cười nói.

-Ha ha ha ha.

Tả Đăng Phong nghe xong bèn cười to đầy thoải mái.

-Anh cười gì vậy?

Ngọc Phật chưa bao giờ thấy Tả Đăng Phong vui vẻ như vậy.

-Cô đoán đi!

Tả Đăng Phong bỏ lửng ngay đoạn hấp dẫn nhất. Hẳn trước kia vẫn luôn tìm cách báo đáp sự trợ giúp vô tư của Ngọc Phật. Hiện tại hẳn đã nhớ ra rằng Âm Dương Sinh Tử Quyết là thư tịch lưu lại từ thời thượng cổ, nếu dốc lòng tu luyện có thể trường sinh, mà pháp quyết này lại là pháp môn tu chân dành cho nữ giới. Nếu như nội đan của 6 loại động vật thuộc tính âm không thể cứu sống Vu Tâm Ngữ, trước khi chết hẳn sẽ chép lại Âm Dương Sinh Tử Quyết rồi tặng cho Thôi Kim Ngọc.

161. Q.3 - Chương 161: Kim Bài Miễn Tử

Ngọc Phật nghe vậy liền bấu môi cười không truy vấn nữa, bình thường thì người ta sẽ tự nói nên không cần phải vội, nhưng Ngọc Phật lại tính nhảm, Tả Đăng Phong nói trời nói đất chán chế rồi mà vẫn chưa nhắc đến vì sao lại thoải mái cười to.

Như thế làm cho Ngọc Phật không cách nào hỏi lại nữa nhưng cô ta vẫn rất nghi hoặc, mình và Tả Đăng Phong đồng hành thời gian cũng không ngắn nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy hắn thoải mái cười to như thế cho nên rất tò mò.

-Đừng thừa nước đục thả câu nữa, nói đi sao vừa rồi lại cười?

Khi sắp về đến trấn, Ngọc Phật không nhịn được hỏi lại, nàng không chỉ tò mò vì sao Tả Đăng Phong lại cười to mà nàng muốn biết chuyện gì khiến hắn vui vẻ như thế, từ đó có thể sống chung tốt với hắn.

-Hầu hạ bốn đại gia tôi cho tốt vào, tôi sẽ không bạc co nàng.

Tả Đăng Phong nâng tay vỗ vỗ bả vai Ngọc Phật.

-Hầu hạ anh.

Ngọc Phật nghe vậy hừ lạnh lườm hắn một cái.

Tả Đăng Phong thấy thế dừng cười, Ngọc Phậ tùy hờ lạnh nhưng trên mặt hiện rõ vẻ vui sướng chứng tỏ cô ta hiểu nhầm câu nói trước của hắn, trên thực tế Ngọc Phậ và hắn hai người không nghĩ cùng một chuyện.

-Hẹp hời, không đùa nữa.

Ngọc Phậ thấy Tả Đăng Phong không cười nữa cho là hắn khó chịu trong lòng.

-Ha ha, không đùa nữa thì thôi.

Tả Đăng Phong cười chuyển chủ đề, bước chân nhanh hơn, tuy rằng Ngọc Phậ rất lãnh ngạo nhưng cũng tùy từng người. Sư tử cái luôn hung dữ với các động vật khác nhưng lại cực kì ôn nhu trước sư tử đực.

Đi đến cửa chợt nghe tiếng Thiết Hải và người bản xứ, hai người bước nhanh vào thì thấy Thiết Hải và người bản xứ đang cãi nhau.

-Đều tại cậu, không cho ta cạo tóc, tối nay thì ăn chay đi.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong trở về, lập tức bộc phát bất mãn với hắn.

-Chuyện gì thế?

Tả Đăng Phong nhún mày hỏi.

-Ta muốn ăn thịt, hắn chỉ vào ba chấm trên đầu lão nạp rồi lắc đầu.

Thiết Hải chỉ vào thịt khô treo trên tường.

Người bản xứ thấy hai người quay về, lần thứ hai giơ tay chỉ quan tâm trên đầu Ngọc Phậ, ý hắn rất rõ ràng đó là hòa thượng và đạo sĩ không thể ăn thịt, Tả Đăng Phong lấy một đồng tiền ra đưa cho chủ nhà, chỉ vào mấy thứ trên tường. Chủ nhà hiểu ý bắt đầu hoan hỉ nấu nướng.

Sau bữa cơm tối, Tả Đăng Phong ngồi xếp bằng bắt đầu nhị phân âm dương, đây là một quá trình tu luyện, vô kinh vô hiểm, đến rạng sáng thì hắn thu công, võ công lại cao hơn một chút.

Với việc tu vi tăng lên Tả Đăng Phong cũng không quá vui mừng bởi vì nhị phân âm dương đã mang đến năng lực đủ cho hắn sử dụng.

Ăn xong điểm tâm ba người cùng đi mua gạo.

Vừa lên đường Tả Đăng Phong lập tức cảm nhận được chỗ tốt của tu vi tăng lên, hắn nâng 13 khiên thêm một đồng lớn đồ ăn mà vẫn thấy nhẹ nhàng thoải mái vượt qua Ngọc Phậ và Thiết Hải. Lúc này Tả Đăng Phong mới phát hiện tác dụng của tu vi tăng cao, tốc độ di chuyển nhanh hơn, linh khí sung túc hơn, trên thực tế Âm Dương Sinh Tử quyết còn có thể diễn sinh ra rất nhiều pháp thuật bá đạo nhưng đáng tiếc là tinh lực của Tả Đăng Phong không đặt ở đó. Hắn chủ yếu nghiên cứu trận pháp, cũng như Kim Chân ngày đó đã nói là hắn bỏ qua cơ hội phát triển lên à phát triển sang ngang.

Nhắm mắt làm liều có chỗ tốt của nó đó chính là có thể tỉnh táo tự hỏi chuyện gì đang xảy ra, nhưng khảo sát hiện trường cũng không thể thiếu. Đi ngược lên sông Tổ Giang Tả Đăng Phong phát hiện rất nhiều điều hữu dụng bởi vì địa hình chỗ này vô cùng phức tạp, có rừng rậm, có ruộng đồng, có sơn cốc, vực sâu, núi cao, thác nước,... Ba người xếp hàng một đi chừng hai mươi dặm mà không gặp dạng địa hình nào giống nhau cả, rất khó để giữ vững khoảng cách đều nhau. Ngoài ra nhiệt độ khi nóng khi lạnh, khi xuất phát ở đồng bằng thì nhiệt độ còn tương đối cao, một giờ sau đến khu vực tương đối cao đã thấy bề mặt có tuyết đọng, nhiệt độ không khí dần về đến không độ.

Trong ba người, Tả Đăng Phong đi phía gần bờ sông, bên phải là Ngọc Phậ, trong cùng là Thiết Hải, do Tả Đăng Phong và Ngọc Phậ phụ trách chủ yếu là công việc tìm hoa, trước đó đã phân công phát hiện điều gì dị thường thì báo cho nhau. Trên đường Thiết Hải liên tục hô to gọi nhỏ bởi vì hắn thấy rất nhiều động vật chưa từng gặp qua, địa hình phức tạp kết hợp với nhiệt độ chênh lệch lớn tạo nên vô số động vật quái lạ.

-Đây không phải là thứ chúng ta muốn tìm.

Tả Đăng Phong nhún mày đánh giá một con lợn rừng lông đen bị Thiết Hải đánh bại.

-Vừa rồi nó bơi trong hồ.

Thiết Hải đưa tay chỉ vào đầm nước cách đó không xa.

-Lợn vốn biết bơi, chúng ta muốn tìm một con lớn hơn thế này, hơn nữa trên cổ còn có vòng.

Tả Đăng Phong nhú mày lắc đầu.

-Đừng làm loạn, chủ yếu tìm ở những chỗ phế tích.

Ngọc Phật thở gấp liên tục, hai người bọn họ đã bị Thiết Hải gọi đến lần thứ ba rồi.

Tuy rằng trong núi địa thế hiểm ác, địa hình phức tạp, nhưng không ngừng thấy xuất hiện thôn xóm. Thôn xóm ở đây càng thêm nguyên thủy, dân số không nhiều, quần áo sơ sài, nói gì nghe cũng không thể hiểu nổi.

Tả Đăng Phong tập trung chú ý vào mặt sông cùng khu vực rừng cây dày đặc bên bờ sông, nhưng đến giữa trưa địa thế lại biến hóa, hai bên sông không còn là bờ bãi bằng phẳng mà đã là núi non cao vút, Tả Đăng Phong chỉ có thể tới gần bên sông bay vút đi kiếm tìm, đến ngọn núi cao nhất thì ba người mất liên lạc, Tả Đăng Phong bay lên đến ngọn núi phải cách mực nước biển hơn 1000m xác định vị trí của Ngọc Phật và Thiết Hải, như thế sẽ khiến tốc độ chậm lại nhưng bù lại khi có manh mối khả nghi xuất hiện phải xác nhận cụ thể dù là do Thiết Hải cung cấp hai người cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

1h chiều, Tả Đăng Phong phát hiện một sơn động lớn ở vách đá gần bờ sông, đây là khúc rẽ của con sông nên sóng nước tương đối êm dịu.

Sau khi gọi Ngọc Phật và Thiết Hải đến cùng đánh giá sơn động lớn, chiều rộng khoảng một trượng, bên trong trơn nhẵn giống như có loài vật nào làm tổ.

-Chính xác là có động vật ở đây, nhưng không giống động vật có vú.

Ngọc Phật nói.

-Vì sao lại nói vậy?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Theo tôi biết những động vật ở trong động do nước tạo thành chỉ có rái cá nhưng chúng sẽ không chọn hang động lớn như vậy vì chúng không thở được.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Có lẽ là sơn động có lối thông lên trên.

Tả Đăng Phong nhú mày nói, hẳn không hi vọng bên trong là rái cá cho nên hẳn muốn xuống bên dưới xem.

-Vậy cũng không được, nước sông dâng lên sẽ nhấn chìm cửa hang, khi đó thì nó làm sao mà thở.

Ngọc Phật lần thứ hai lắc đầu.

-Vậy cô cảm thấy đó là con gì?

Tả Đăng Phong giơ tay mở cúc áo đạo bào ra.

-Hẳn là loài rắn, chỉ có nó mới dám ẩn thân ở đây, anh đừng xuống thì tốt hơn.

Ngọc Phật giơ tay kéo Tả Đăng Phong lại.

-A ! Tôi không biết bơi.

Thiết Hải nghe vậy cao giọng nói chêm vào, Ngọc Phật vừa nói không cho Tả Đăng Phong xuống nước hẳn liền nghĩ lầm là muốn hẳn xuống, có đánh chết hẳn cũng không nhảy xuống dòng sông đục ngầu, lại càng không chui vào huyệt động nguy hiểm bên dưới.

-Tôi đi xuống cùng anh.

Ngọc Phật nói.

-Không cần, tôi ở biển, bơi lội tốt.

Tả Đăng Phong xoa tay ý bảo Ngọc Phật không phải lo lắng.

Ngọc Phật nghe vậy không nói gì nữa, tuy rằng nàng lo lắng cho sự an toàn của Tả Đăng Phong nhưng nàng cũng không có quyền ngăn cản Tả Đăng Phong xuống nước.

Tả Đăng Phong nhanh chóng cởi đạo bào nhảy xuống sông, trong quá trình đó hắn không dám tự hỏi bởi vì hắn không dám quá phận, nếu không chắc chắn sẽ sợ hãi, sợ hãi là bản năng của con người mà không phải là có năng lực lớn là có thể thay đổi.

Sông Kim Giang trên thực tế chính là thượng nguồn của Trường Giang, nước sông đa phần là băng tuyết tan chảy nên lạnh thấu xương, nhưng mà nước lạnh làm cho lòng Tả Đăng Phong ổn định lại. Động vật họ rắn thì nhiệt độ càng thấp hoạt động càng kém, nếu bên trong chính là một con mãng xà thì càng bớt nguy hiểm.

Sau khi ngưng thở tiến vào huyết động dưới nước Tả Đăng Phong đã không dựa vào thị giác nữa mà Âm Dương Quyết mang đến cho hắn trực giác mãnh liệt, trực giác nói cho hắn biết có mối nguy hiểm nhưng không đủ trí mạng. Tiến thêm mấy trượng, Tả Đăng Phong thấy xuất hiện một khe hở rất lớn, nhìn vào thì quả nhiên phát hiện trên một thạch đài bằng phẳng cách chừng mười mấy thước phía trước có một con đại mãng màu xanh đang nằm.

Trong nháy mắt nhìn thấy đại mãng, Tả Đăng Phong không khỏi choáng váng bởi vì hắn phát hiện đại mãng kia đang âm thầm nhìn theo hắn nhưng loại cảm giác này nhanh chóng bị hắn áp xuống. Hắn nghĩ lại rắn là loài không có mí mắt cho nên mắt luôn mở to, ngoài ra cho dù đại mãng muốn tấn công hắn thì Huyền Âm chân khí không phải dễ làm cảnh.

Xác định đại mãng không phải là mục tiêu mình muốn tìm, Tả Đăng Phong liền muốn rời đi nhưng khi quay người thoáng nhìn lại phát hiện bên phải bãi đá mà con mãng xà chiếm có một thẻ hình chữ nhật màu hoàng kim, Tả Đăng Phong nhắc tay xuất linh khí cách không nắm lấy thẻ bài rồi lặn xuống nước quay về.

-Cô đoán đúng rồi, có con rắn cái.

Tả Đăng Phong sau khi nhảy lên bờ nói với Ngọc Phật đang khấn trương chờ đợi, rắn đực đuôi dài, rắn cái đuôi ngắn nên chỉ cần nhìn đuôi là có thể phân biệt đại khái.

-Mau hong khô quần áo đi.

Ngọc Phật cầm đạo bào thúc giục, người tu đạo có thể phát ra dương khí trong cơ thể để hong khô quần áo.

-Đây là gì thế?

Thiết Hải lấy tấm thẻ trong tay Tả Đăng Phong ra xem.

-Không rõ ràng lắm, nhật trong xà động ra đến giờ vẫn chưa xem.

Tả Đăng Phong nhanh chóng điều động linh khí trong cơ thể chống lại cái lạnh buốt.

-Vàng!

Thiết Hải nhắc nhắc tấm thẻ, từ phân lượng mà phán.

-Đúng, hơn nữa còn là vàng nguyên chất.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Bên trên còn có chữ này!

Thiết Hải nói xong trả lại kim bài cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhận lấy, quan sát tỉ mỉ, kim bài rộng tầm 7,8cm, dài chừng một gang tay. Chính giữa khắc chữ “Khai quốc miễn tử”, trái khắc thêm “Hai mươi tám”.

-Miễn tử kim bài!

Ngọc Phật nhìn thoáng qua hỏi.

-Đúng vậy!

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Có phải là Chu Vũ Vương chia cho chư hầu của Bộc quốc và Mâu quốc?

Ngọc Phật hỏi.

-Vàng thời kỳ Thương Chu không thể có độ tinh khiết như vậy, ngoài ra khi đó còn chưa có kim bài miễn tử, hơn nữa miễn tử kim bài còn khắc lý do cũng thụ phong danh. Cái này quá nhỏ, không có lý do miễn tử, thợ khắc cũng không khéo lắm, giống như là đúc hàng loạt.

Tả Đăng Phong đưa kim bài cho Ngọc Phật rồi ngồi xuống đi giày.

-Vậy thì nó phát cho ai?

Ngọc Phật phủ thêm áo choàng cho Tả Đăng Phong.

-Không rõ ràng lắm nhưng có thể khẳng định không phải đồ thời Thương Chu.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Khai quốc miễn tử thì giải thích ra sao?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Khai quốc cũng không nhất định là khai triều Chu, có thể là triều đại sau mà.

Tả Đăng Phong nhú mày lắc đầu, miễn tử kim bài xuất hiện làm lòng hẩn lẩn thứ hai tối sầm lại. Điều này chứng tỏ khu vực này sau thời Thương Chu còn có chiến tranh, điều này làm tình huống càng thêm khắc nghiệt, độ khó khăn khi tìm kiếm cũng tăng lên bởi vì cho dù tìm được thành cổ cũng không chắc đã là thời Thương Chu.

162. Q.3 - Chương 162: Âm Hồn Ở Nhà Cổ.

-Cái miễn tử kim bài này có lẽ là do người bên ngoài mang đến.

Ngọc Phật liền tiếp lời.

-Khả năng này không lớn, có thể nhất là người sống quanh nơi này.

Tả Đăng Phong đưa kim bài cho Ngọc Phật cầm, đưa tay gài lại đạo bào.

-Qua kim bài này có tìm được manh mối gì không ?

Ngọc Phật tiếp tục quan sát tấm miễn tử kim bài hỏi.

-Không có manh mối giá trị nào, chỉ có thể biết là khu vực này rất có thể có con người sinh sống, sẽ không như Hồ Nam Hồ Bắc, cả ngàn dặm không có ai sinh sống.

Tả Đăng Phong nhắc rương gỗ lên.

Ngọc Phật liền gật đầu, lấy khăn tay đưa sang cho Tả Đăng Phong lau đầu, Tả Đăng Phong chỉ cười xua tay, Ngọc Phật cười khổ cất lại.

-Vẫn đi về trước chứ.

Thiết Hải thấy hai người đã nói chuyện xong, liền hỏi leo.

-Vẫn tiếp tục.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

Trong vòng một ngày, ba người không ngừng tìm kiếm, chỉ đi chưa được hai trăm dặm, chạng vạng tối, Ngọc Phật liền hô lớn gọi hai người đến, nàng phát hiện ra một sơn thôn, sơn thôn nằm ở chỗ cao chận núi, quy mô khá lớn, có hơn trăm phòng ở, như vậy ít nhất có hơn một trăm hộ.

-Vào thôn nghỉ tạm đi.

Tả Đăng Phong quan sát một lúc rồi nói, ban đêm trong núi rất rét lạnh, hẳn không muốn để Ngọc Phật vì đi theo mình mà phải chịu lạnh.

-Cũng tốt !

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Cũng tốt !

Thiết Hải bắt chước nói.

Thống nhất ý kiến xong, ba người xuyên qua rừng cây đi về hướng sơn thôn, ở phía trước thôn có một mảnh đất rộng lớn, lúc này thời tiết giá rét cho nên trên đất không có gieo trồng thứ gì. Nhưng dựa theo tình hình căn tác có thể biết thôn dân ở đây cũng không quá lạc hậu, ít nhất bọn họ biết cách làm ruộng, ở phía đông thôn có một con đường mòn kéo dài ra ngoài, đây có lẽ là con đường người dân trong thôn dùng để đi ra ngoài.

Thôn trại xuất hiện người bên ngoài, người trong thôn ồn ào kéo ra xem, quần áo của họ khá đẹp, nữ nhân mặc đồ đỏ chấm xanh, trên đầu đeo trang sức vàng bạc, còn nam nhân thì quần áo chủ yếu là màu xanh, trên đầu đội mũ màu xanh lục dệt thủ công.

-Cuộc sống của họ xem ra rất sung túc.

Ngọc Phật quan sát đám thôn dân đang tụ tập ở cửa, trang sức của đám nữ nhân đa số đều làm từ kim loại quý, chủ yếu là vàng.

-Nơi này sở dĩ gọi là Kim Sa Giang là bởi vì ở đây sản xuất ra Kim Sa.

Tả Đăng Phong gật đầu nói, mặc dù thôn dân tập trung rất đông, nhưng không có tiếng ồn ào, chứng tỏ không có trẻ con đến.

-Bọn họ làm gì cứ nhìn chúng ta chằm chằm vậy ?

Thiết Hải hỏi.

-Do tò mò thôi !

Tả Đăng Phong cười nói, một nữ đạo sĩ công trên lưng chần nệm, một lão hòa thượng đeo trên người một cái rương lớn, thêm con mèo nặng tầm bảy tám chục cân, ai nhìn thấy mà không tò mò chứ.

Trong lúc ba người nói chuyện, một lão phu nhân tầm sáu mươi tuổi đầu tóc bạc trắng đã đi từ trong thôn ra, thôn dân nhìn thấy liền nhanh chóng nhường đường để bà qua.

Bà lão xuyên qua đám người đến trước mặt ba người, mặc dù người này đã già, nhưng đi lại vững chãi, sống lưng vẫn thẳng, không có vẻ già yếu chút nào, vẻ mặt uy nghiêm, không giận mà uy, bà lão vừa xuất hiện Tả Đăng Phong đã đoán được ở thôn này vẫn còn là xã hội Mâu hệ, nếu không đã không tới lượt nữ nhân làm chủ.

-A Di Đà Phật ! Lão nạp xin chào !

Thiết Hải xin ăn đã quen, nên liền hành lễ trước.

-Vô Lượng Thiên Tôn ! Bần đạo xin chào !

Ngọc Phật cũng lễ phép chấp tay một cái.

Lúc này Tả Đăng Phong cảm thấy không được tự nhiên, hòa thượng và đạo sĩ đều có lễ nghi chào hỏi cố định của riêng mình, chỉ hắn không có, chỉ đành chấp tay.

Nhưng đối phương cũng không đáp lễ, mà là nói ra một câu thổ ngữ, một người đàn ông trung niên đi ra từ trong đám người nghe xong liền nhìn ba người nói.

-Thôn dân chúng ta không tiếp đón người ngoài, các người hãy đi đi !

-Chúng tôi chỉ nghỉ lại một đêm, sẽ trả cho các người vàng !

Tả Đăng Phong lấy một nén vàng đưa ra.

-Chúng ta không cần, mời các người đi đi.

Người đàn ông trung niên phiên dịch lại lời bà lão nói.

-Chúng tôi đã đi một ngày đường, rất mệt mỏi, chúng tôi không phải kẻ xấu.

Tả Đăng Phong lại đưa nén vàng đến.

-Hãy đi nhanh đi, chúng tôi không đón tiếp người ngoài, nếu không đi mau thì đừng trách chúng tôi nặng tay.

Lão bà lại lên tiếng, người đàn ông phiên dịch lại.

-Đm, các người nói muốn nặng tay với ai, nói cho lão bà kia, đem căn phòng tốt nhất dọn sạch cho lão tử đây, tiếp tục nói nhiều đừng trách lão tử giết sạch các người.

Tả Đăng Phong bắt ngờ tức giận, dùng lễ và tài vật đều không được thì chỉ còn cách dùng vũ lực thôi.

Người đàn ông trung niên vừa nghe xong mặt liền lộ vẻ tức giận, nhanh chóng phiên dịch lại cho bà lão nghe, xong khi người đàn ông phiên dịch xong, bà lão cũng nổi giận, hét lớn một tiếng, nam nữ già trẻ cả thôn lập tức bày ra tư thế chuẩn bị đánh nhau.

-Ta chết, châu cháu đòi đá xe sao !

Tả Đăng Phong liền cau chặt lông mày, tiến lên một bước muốn ra tay.

-Đủ rồi, cần gì chấp nhặt như thế.

Ngọc Phật nhú mày kéo Tả Đăng Phong lại, cuối cùng nàng cũng được chứng kiến tà tính của Tả Đăng Phong, nói trở mặt liền trở mặt.

-Tôi chỉ nể mặt người tốt, không nể kẻ ác.

Tả Đăng Phong lắc người tránh khỏi tay Ngọc Phật, lắc người tiến lên, quyền đánh kẻ già, chân đá phụ nữ, thường nói kẻ đi xa nhà rất cực, đi ra ngoài không ai có thể đem nhà theo, nếu có lòng tốt cho họ nghỉ lại thì họ sẽ rất acmr kích, cần gì phải hung ác để rồi tự chuốc khổ chứ.

Động tác của Tả Đăng Phong rất nhanh, đám người miền núi này sao có thể là đối thủ của hắn, cả đám nếu không ngã gục thì miệng cũng gặm bùn, chỉ một thoáng, toàn bộ đã bỏ chạy chối chết, nhưng Tả Đăng Phong vẫn chưa hết giận, đuổi theo tung thêm vài cước.

-Đủ rồi, đủ rồi, đều đã chạy hết, anh đừng đuổi theo nữa.

Ngọc Phật không nhìn nổi nữa, tiến lên ngăn cản.

-Người lập tức nói cho bà lão kia tập hợp toàn bộ thôn dân lại, lão tử có chuyện cần thông báo, nếu thiếu một người, lão tử đây lập tức đốt hết nhà các người.

Tả Đăng Phong liền bắt người đàn ông phiên dịch lại, người này biết được tiếng bên ngoài, chắc là người khuôn vác cho người bên ngoài lên núi.

Đối phương nghe xong liền gật đầu liên tục, vội vàng chạy đi.

Tả Đăng Phong xả giận xong, xoay người liền phát hiện Ngọc Phật và Thiết Hải đang ngạc nhiên nhìn mình.

-A Di Đà Phật ! Cậu làm vậy là không đúng !

Thiết Hải bước lên trước nói.

-Không có gì là không đúng cả, là do thái độ của họ không tốt.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Anh tập hợp bọn họ làm gì ?

Ngọc Phật nhíu mày hỏi.

-Dạy cho họ một bài học, để bọn họ có thêm kinh nghiệm.

Tả Đăng Phong cười nói.

Tả Đăng Phong cười, Ngọc Phật cũng cười theo, một người đàn ông đối với người khác thì hung ác mà đối với mình lại cười đúng là người đàn ông mà nàng muốn có.

Người đàn ông kia chắc chắn sẽ chuyển lại lời của Tả Đăng Phong, hẳn không dám không làm, đám thôn dân cũng không dám không tập hợp, nếu không thì không còn nhà nữa, xã hội bây giờ kẻ có năng lực nhất đúng là người xấu, Tả Đăng Phong chính là kẻ xấu, cho nên toàn bộ ba trăm nhân khẩu của thôn đều đến đủ, ngay cả kẻ bệnh nặng trên giường cũng được khiêng đến, ngay cả em bé mới sinh cũng có mặt.

-Nói đi.

Ngọc Phật cười nói.

-Người xưa có nói, có bạn bè từ xa đến chính là...

Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút nói, nhưng vừa nói một câu đã bị tiếng cười của Ngọc Phật cắt ngang.

-Vì sao không phiên dịch.

Tả Đăng Phong liếc người đàn ông phiên dịch hỏi.

-Nghe không hiểu.

Người phiên dịch hoảng sợ nói.

-Nếu nghe không hiểu thì phải nói sớm chứ. An bài chỗ ở cho chúng ta, sáng mai chúng ta sẽ lên đường, tiền đáng trả vẫn sẽ trả.

Tả Đăng lấy nén vàng nhét vào tay người đàn ông trung niên, nói.

Lần này thì người đàn ông nghe hiểu, lập tức phiên dịch cho bà lão kia nghe, vừa nãy Tả Đăng Phong thấy nàng tuổi cao nên đã tha cho bà ta, vì vậy bà ta liền gật đầu.

Vài phút sau, thôn dân dẫn ba người đến một căn nhà gỗ, phòng ở rất rộng, cũng rất lâu đời, cửa chính ở hướng Nam, không có tường bao, người đàn ông trung niên dẫn ba người đến nơi này xong liền vội vàng rời đi như đang chạy trốn vậy.

-A Di Đà Phật !

Thiết Hải đi tới trước cửa phòng, chắp tay niệm Phật hiệu.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phật liếc nhìn nhau, cả hai cùng nhíu mày, cả ba đều là cao thủ độ qua Thiên Kiếp, nên rất nhạy bén nhận ra căn phòng này không sạch sẽ.

-Chúng ta đã đến mức âm hồn thấy sẽ tự động tránh, vì sao âm hồn ở đây vẫn không chịu tránh đi.

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

-Bên trong có ba đạo âm hồn, tất cả đều là nữ quỷ treo cổ, quỷ treo cổ không thể rời khỏi xà nhà.

Ngọc Phật vạch cổ đại ra hai bên tiến lên trước đẩy cửa vào, bên trong thật nhiều lỗ hổng, chỉ có duy nhất một chiếc giường gỗ ở góc Tây Bắc, trên giường phủ một tấm vải màu đỏ, ngoài ra trong phòng không còn gì khác, ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện xà nhà rất thấp, một chiếc xà dọc và ba chiếc xà ngang.

-13, đàn ông hoàng ở lại đó.

Tả Đăng Phong dặn dò 13 không được tự tiện hành động.

-A Di Đà Phật ! lão nạp sẽ siêu độ chúng.

Thiết Hải sau khi vào nhà liền thả rương gỗ xuống, nói.

-Đừng vội !

Ngọc Phật xoa tay lắc đầu, quay lại đi xung quanh phòng, bây giờ trời đã tối, không trăng không sao, nếu đổi lại người khác đi vào tòa nhà quỷ quái trong thôn này thì đã sợ mất mật rồi, nhưng trong mắt ba người thì âm hồn là thứ đồ bỏ đi trong bỏ đi rồi, căn bản không cần nhắc đến, đừng nói người, ngay cả 13 cũng không thềm liếc mắt để ý đến chúng.

-Đúng là ba nữ nhân trẻ tuổi, đều treo cổ trên xà nhà.

Ngọc Phật đưa tay chỉ đạo xà ngang gần chiếc giường gỗ.

-Một sơn thôn như thế này, sao lại có ba nữ nhân cùng treo cổ trong một căn phòng chứ ?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu quan sát xà ngang.

-Không biết nữa, gọi đến hỏi thử đi.

Ngọc Phật đến cách xà ngang phía Tây ba bước thì đứng lại, lấy từ trong người ra hai ống trúc rất nhỏ, bên trong một ống trúc có cây bút lông rất nhỏ và vài tờ giấy phù còn trống, ống trúc còn lại là một ít chu sa.

-Vì sao người luôn dùng ống trúc đựng những thứ này.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật đang nhanh chóng vẽ phù chú, hỏi.

-Cây trúc ở Hồ Nam rất nhiều, có thể bắt gặp ở mọi nơi, hơn nữa cây trúc tinh khiết, có thể an tâm không làm hỏng thuộc tính.

Ngọc Phật chỉ dùng một trang giấy phù, còn lại đều cất vào bên trong ống trúc, sau đó dùng một tiểu ấn nhỏ ấn lên trên lá bùa.

-Đây là thứ gì ?

Tả Đăng Phong chỉ vào tiểu ấn màu đỏ Ngọc Phật đang cầm trên tay, hỏi.

-Chính là tứ đẳng pháp ấn của Chính Nhất Đạo Sĩ, Chính Nhất Đạo Sĩ chúng ta chia làm năm cấp, một, mỗi một cấp đều có pháp ấn khác nhau, chỉ khi được công nhận là đạo sĩ mới có tư cách vẽ bùa niệm chú, cũng chỉ phù chú có đóng dấu mới là phù chú thật.

Ngọc Phật liền cất tiểu ấn vào người.

-Vì sao giấy vẽ bùa của cô đơn giản hơn so với Đồ chân nhân?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

-Trương chân nhân của Long Hồ Sơn, Cát chân nhân của Các Tạo Sơn và Đồ Thu Đình, cả ba người đều là đạo sĩ cấp năm, chính là cấp bậc cao nhất, cho nên thứ mà bọn họ dùng là Kim Hoàng Phù.

Ngọc Phật liền giải thích.

-Vẽ phù chú còn quy củ gì nữa ?

Tả Đăng Phong hỏi đến cùng.

-Đạo sĩ cấp ba trở xuống không có tư cách dùng chu sa màu đỏ, thứ bọn họ dùng là than mực từ Tùng Trúc, nước để hòa mực nhất định phải là sương sớm hoặc nước giết, sương sớm từ trời rơi xuống dùng để viết Dương Phù, còn nước giếng dùng để viết Âm Phù, bút lông khổng lồ dùng lông cừu hay sói để làm, mà phải dùng trúc tì (có lẽ là đầu trúc tước thành tợ), nếu dùng bút làm từ lông cừu hay sói thì phù chú viết ra sẽ không có tác dụng cao nhất.

Ngọc Phật cười đáp.

-Thật hay giả vậy, làm sao lại có nhiều quy củ vậy chứ.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Những thứ này không phải bình thường có thể nghe, anh không được nghi ngờ tôi.

Ngọc Phật tức giận trừng Tả Đăng Phong một cái, quay sang đốt lá bùa, ngâm đọc thần chú.

-Thái Thanh Giám Chân minh, thất phách cõi Ngũ Hành, tam hồn oán bất diệt, khí ngưng hiện âm hình, Thái Thượng Lão Quân cấp cấp như luật định...

163. Q.3 - Chương 163: Âm Khí Ngưng Hồn

Ngọc Phật vừa đọc xong thần chú, phía dưới xà ngang phía Tây lập tức xuất hiện ba đạo âm hồn, đây là lần đầu Tả Đăng Phong nhìn thấy âm hồn treo cổ, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý trước, vẫn bị chúng nó làm hoảng sợ.

Đây là âm hồn ba cô gái trẻ, tuổi không quá hai mươi, trên người mặc phục sức màu đỏ của cô dâu, khi còn sống có lẽ họ rất đẹp, nhưng bây giờ nhìn rất khó coi, bởi vì cặp mắt của họ bị lồi rất nặng, đầu lưỡi đỏ tươi thò đến tận cằm, hai vết huyết lệ vẫn còn in dưới hốc mắt, vẻ mặt tà ác, dường như chỉ muốn nuốt người, nhưng bất hạnh là chúng không thể di chuyển, chỉ có thể đứng im tại chỗ.

-Làm sao lại khó coi vậy chứ ?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Đây là bộ dáng trước khi chết của chúng, người chết treo đều như vậy cả.

Ngọc Phật liền giải thích.

-Đám bọn nó sao lại không sợ chúng ta ?

Tả Đăng Phong lại hỏi, âm hồn bình thường khi gặp người trong đạo môn đã độ qua Thiên Kiếp sẽ rất hoảng sợ, tìm mọi cách tránh né, nhưng ba âm hồn này hình như cũng không hề hoảng sợ.

-Oán khí quá nặng làm cho thần trí không được bình thường.

Ngọc Phật quay lại nhìn Thiết Hải đang đứng ở cửa, nói :

-Đại sư, người hãy đến siêu độ cho chúng đi !

Thiết Hải nghe xong lập tức đến dưới xà ngang ngồi xếp bằng, niệm tụng niệm kinh văn, dừng nhìn bình thường hần diên diên khùng khùng, thật sự muốn làm lễ cúng bái lại cực kỳ trang nghiêm.

-Cô không hỏi chúng điều gì sao ?

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật hỏi.

-Tôi không ngờ oán khí của họ nặng như vậy, hơn nữa đầu lưỡi kéo dài như thế, làm sao trả lời chứ.

Ngọc Phật cười nói.

-Sao cô không tự mình siêu độ cho họ.

Tả Đăng Phong lại hỏi.

-Mọi người đều biết Phật Môn tu lai sinh còn Đạo Gia tu kim thể, siêu độ âm hồn sẽ làm hao tổn Phúc Lộc kiếp này của người siêu độ, nhưng với tăng lữ Phật môn thì siêu độ cúng bái không có hại gì, nhưng đối với người trong Đạo Môn thì có hại rất lớn.

Ngọc Phật liền giải thích.

Ngọc Phật vừa nói xong, thanh âm của Thiết Hải tăng lên không ít, tốc độ niệm kinh cũng tăng theo, rõ ràng là hần đã nghe được lời nói của Ngọc Phật cho nên trong lòng đang gật gù đắc ý.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, loại lễ cầu siêu này chính là do “Pháp” diễn sinh ra “Thuật”, hần biết pháp nhưng lại không hiểu thuật.

-Bây giờ đa số cúng bái lễ đều để cho người ngoài nhìn, thật sự siêu độ vong hồn rất ít, cái gọi là siêu độ chính là hóa giải toàn bộ oán khí và tội nghiệt của oan hồn khi còn sống, nhưng thần minh chắc chắn không tự nhiên mà tha thứ tội lỗi của bọn nó, trừ phi người dùng thứ gì đó của mình để đổi, chỉ có vậy mới đảm bảo thế gian cân bằng, âm dương cân đối.

Ngọc Phật nói tiếp.

-Theo lời của cô thì không chỉ có siêu độ, mà xem mệnh, suy diễn, xem nhà đều sẽ tổn hại Phúc Lộc của đạo sĩ ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Đúng, trừ bắt quỷ hàng yêu ra, thì tất cả việc cúng bái hành lễ khác đều sẽ tổn hại Phúc Lộc và tuổi thọ của đạo sĩ. Chính vì vậy mà chân chính đạo sĩ sẽ không dễ dàng giúp đỡ người khác xem mệnh định trạch, chúng ta không có quyền quyết định vận thế cao thấp của một người, cũng không thể quyết định may rủi của họ. Bởi vì chúng ta không phải Tam Thanh tổ sư, chúng ta không có quyền lực lớn đến mức có thể thay đổi kết quả cuối cùng.

Ngọc Phật nghiêm chỉnh nói.

-Ý của cô là các người có khả năng thay đổi quá trình.

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Có thể thay đổi trước sau của quá trình.

Ngọc Phật gật đầu cười nói.

Thay đổi vị trí trước sau, có nghĩa là có thể đem Phúc Lộc của một người được hưởng cuối đời đẩy lên trước, chỉ thay đổi thời gian hưởng thụ Phúc Lộc mà không tăng Phúc Lộc của họ.

-Nói vậy thì cô không phải cũng là đám giang hồ bịp bợm sao ?

Tả Đăng Phong liền cười nói.

-Không thể nói như thế, bởi vì chúng ta có năng lực làm những chuyện mà người khác nhờ vả, chẳng qua là không muốn làm thôi, còn đám bịp bợm kia căn bản là không biết cách làm.

Ngọc Phật ngẩng đầu nhìn ba đạo âm hồn kia một cái, phát hiện oán khí đã bắt đầu tiêu tán.

-Tôi vẫn khó hiểu, tại sao Đạo Gia đúng là giáo phái bản địa chân chính, nhưng ngày nay quy mô lại kém xa Phật Giáo vậy ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Lão nạp biết, tại vì bọn họ thu rất nhiều tiền...

Thiết Hải nghe xong không kìm lòng được, quay đầu lại nói.

-Rồi rồi, ông lo niệm kinh tiếp đi !

Tả Đăng Phong nhú mày nói, người điên thường rất dễ phân tán không tập trung được.

Thiết Hải nghe xong mới nhớ ra bản thân còn có nhiệm vụ, vội vàng quay đầu muốn tụng kinh tiếp, nhưng lúc này hắn đã quên mất đã niệm đến đâu, sững sờ một lát đành phải đọc lại từ đầu.

-Vấn đề này rất nhiều người đã suy đoán, nguyên nhân chân chính chỉ có người trong cuộc mới rõ, có hai nguyên nhân, thứ nhất, người trong Đạo Môn chủ tu kiếp này, cho nên chúng ta bình thường rất chăm lo tu vi của bản thân mà không giúp đỡ người khác, cho dù giúp đỡ cũng sẽ thu thù lao rất cao, bởi vì chúng ta biết mình đã bỏ ra bao nhiêu, còn mục đích của tăng lữ chính là thế nhân, vì vậy mà bọn họ luôn sẵn sàng giúp người, bình thường sẽ không thu phí, cho dù có thu cũng sẽ rất ít. Còn nguyên nhân thứ hai là người trong Đạo Môn chân chính thương rất cao ngạo, thông thường đều chọn xuất thế tu hành, còn tăng nhân chân chính lại rất hòa đồng, bọn họ thích tụ tập trong một tự viện lớn, chân nhân Đạo Gia thì luôn thích tìm một nơi bí mật tu hành, còn cao tăng Phật Gia luôn ở nơi sáng, cho nên thứ mà người đời thấy chỉ là bề ngoài mà thôi.

Ngọc Phật cười nói.

-A Di Đà Phật ! Lời này của Ngọc chân nhân sai rồi.

Thiết Hải nghe xong không nhịn được chen lời.

Thấy tình hình này Tả Đăng Phong đành phải kéo Ngọc Phật ra bên ngoài nhà gỗ, tránh quấy rầy Thiết Hải niệm kinh làm lễ.

-Ba nữ quỷ này trước khi chết đều bị xyz (tự đoán nhé)

Ngọc Phật đưa chủ đề trở lại, vừa này có Thiết Hải bên cạnh cho nên có mấy lời nàng không tiện nói.

Tả Đăng Phong nghe xong không đáp lời ngay, nơi này nằm ở phía tây sơn thôn, khoảng cách với các căn nhà khác rất xa, nằm đơn độc một mình, ngoài ra trong phòng thì trừ một chiếc giường gỗ ra thì không còn gì khác, nhưng trên giường gỗ lại có một tấm chăn màu đỏ, hơn nữa ba nữ quỷ khi còn sống đều màu phục sức màu đỏ của tân nương, nhiều manh mối trộn lại khiến việc này trở nên rất quỷ dị.

-Nơi này là xã hội Mẫu hệ, cũng chính là nữ nhân làm chủ, như vậy một người đàn ông ở đây không thể có khả năng cưới nhiều nữ nhân như vậy, cho nên căn phòng này cũng không phải là nơi để đàn ông chà đạp nữ nhân !

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

-Đúng, hơn nữa thời gian chết của ba nữ quỷ này cách nhau rất xa, âm hồn bên phải đã chết được mười mấy năm rồi, còn âm hồn ở giữa mới chết cách đây năm năm, nếu là đàn ông, ai dám làm chuyện xấu trong phòng của người chết chứ !

Ngọc Phật gật đầu bổ sung.

-Làm chuyện xấu là sao ?

Tả Đăng Phong cười xấu xa.

-Anh đúng là kẻ xấu !

Ngọc Phật cười nói, nàng cũng không cho rằng Tả Đăng Phong không có hứng thú với nữ nhân, mà nàng biết, Tả Đăng Phong đang cố gắng kìm nén để không phản bội người vợ đã chết của mình.

-Có phải là nghi thức của tôn giáo nào không ?

Tả Đăng Phong ngừng cười, nghiêm chỉnh hỏi, hẳn biết không nên chêu chọc một nữ nhân khi mình không thể cưới nàng, nhưng vẫn không nhận được muốn nói gì.

-Bình thường nghi thức tôn giáo sẽ có pháp khí hay bùa cúng, nơi này cái gì cũng không có, chắc là không phải rồi.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Dựa theo đám cỏ dại này thì có thể thấy nơi này bình thường không có ai đến, hơn nữa phòng ốc cũng không có cửa sổ, không giống nơi dành cho người ở.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ đám cỏ dại nói.

-Đúng là không giống nơi cho người ở, con đường này là đi về đâu ?

Ngọc Phật xoay người nhìn về con đường nhỏ đi vào rừng ở phía tây căn phòng.

-Đi xem thử đi !

Tả Đăng Phong liền gọi 13 tiến lên trước, Ngọc Phật theo sát phía sau.

Hai bên đường nhỏ đều là rừng cây rậm rạp, mặc dù hai người có thể nhìn đêm, nhưng lại không thích đi lại trong hoàn cảnh lảm lẩm giữa màn đêm, vì vậy sau khi đi vào rừng cây một lúc liền lướt lên trên ngọn cây, mượn lực lướt đi, đi về phía tây hai mươi dặm, hai người phát hiện con đường nhỏ thông đến Giang Biên, điểm cuối của con đường chính là một bờ cát bằng phẳng ở Giang Biên, nơi này còn một đồng sàng và máng bằng đá dùng để đãi vàng, chắc là nơi thôn dân đến đãi vàng.

Không thấy điểm nào khác thường, hai người liền trở về căn phòng cũ, vừa vào cửa đã thấy trong phòng vốn có ba nữ quỷ thì bây giờ chỉ còn lại có một, hơn nữa hồn khí đã rất yếu ớt.

-Đừng niệm nữa, để nó ở lại !

Tả Đăng Phong thấy vậy liền vội vàng ngăn cản Thiết Hải niệm kinh, lúc trước chỉ là để hắn tiêu trừ lệ khí của oan hồn, không ngờ hiệu suất công việc của hắn cao vậy, chẳng những tiêu trừ lệ khí mà còn giúp chúng siêu thoát.

-Đại sư, ông cực khổ rồi, xin ngài ra ngoài một chút.

Ngọc Phật nhìn Thiết Hải đứng bên cạnh đang kinh ngạc, nói.

Thiết Hải nghe xong liền đến nhắc rương gỗ lên đi ra ngoài, một lát sau đã vang lên tiếng uống rượu ừng ực.

-Có thể hỏi được gì không ?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Hồn khí quá nhạt, không thể nói chuyện rồi.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Bỏ đi, dù sao chuyện này cũng không liên quan đến chúng ta.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, hắn đối với việc lạ ở thôn này rất tò mò, nhưng cũng chỉ là tò mò mà thôi.

Đi ra ngoài phòng, quả nhiên là Thiết Hải đang uống rượu, Tả Đăng Phong vừa định giành lấy bình rượu trong tay hắn thì đã nghe Ngọc Phật gọi mình.

-Anh đến đây nhìn miệng vết thương này là sao vậy ?

Ngọc Phật vẫy tay với Tả Đăng Phong, nói.

-Mặc dù đã chết, nhưng cũng là phụ nữ, cô tự xem là được rồi.

Tả Đăng Phong nhú mày xoay người lại, lúc này Ngọc Phật đã đặt nữ quỷ nằm xuống đất, kiểm tra thân thể do hồn khí biến thành của nó, nữ quỷ mặc dù vô hình, nhưng qua pháp thuật phái Thần Châu vẫn có thể trở về bộ dáng trước khi chết, nhưng chỉ có thể nhìn mà không chạm vào được.

-Có thể có vết thương lớn đến vậy sao ?

Ngọc Phật quay đầu lại hỏi.

-Có ý gì ?

Tả Đăng Phong vẫn không quay đầu lại.

-Ở dưới có thể có vết thương rất lớn không ?

Giọng nói của Ngọc Phật không được tự nhiên.

Tả Đăng Phong nghe xong cảm thấy quái dị, xoay người đến bên cạnh Ngọc Phật, phát hiện Ngọc Phật đang phát ra linh khí xoắn ốc trên người nữ quỷ lên, bởi vì nữ quỷ đã trở về bộ dáng trước khi chết, cho nên có thể nhìn rõ giữa hai chân nữ quỷ có rất nhiều máu, hướng lên trên tìm nguyên nhân, Tả Đăng Phong liền nhú mày.

-Sẽ lớn như vậy sao ?

Ngọc Phật sợ hãi hỏi.

-Sao mà như vậy được, con lừa cũng không thể làm lớn như vậy được.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, vết thương ở hạ thể nữ quỷ rộng hơn bát cơm, máu thịt be bét, mặc dù chỉ là hư ảnh, cũng khiến Tả Đăng Phong cảm thấy rất buồn nôn.

-Tôi cũng cảm giác không thể như vậy, nhưng khi nàng còn sống đúng là từng bị xyz, người xem dấu tay này đi.

Ngọc Phật nghe Tả Đăng Phong nói xong liền thở phào một cái, chỉ tay vào vết thương trên đùi nữ quỷ.

-Đây không phải dấu tay, mà là vết cào của móng vuốt.

Tả Đăng Phong xem xét cẩn thận xong liền lắc đầu nói.

-Ý của anh là !

Ngọc Phật ngạc nhiên hỏi.

-Khi còn sống nó thật sự đã bị xyz qua, nhưng rất có thể đối phương không phải là người...

164. Q.3 - Chương 164: Tà Vật Của Giang Thần

-A!

Ngọc Phật nghe vậy liền nhú mảy quay đầu lại.

-Địa thế nơi này hiểm ác cực kì phong bế, hoàn cảnh này rất dễ sinh ra tà vật, trước tiên đẩy nó đi đã.

Tả Đăng Phong nói.

-Đạo là vô cực, thanh địch càn không, phá!

Ngọc Phật đứng đây vươn tay, phóng xuất linh khí dài ra xoắn nát đạo âm hồn.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, hắn đang nghĩ hình thức tà vật nó sẽ như thế nào, rất rõ ràng nơi này dùng để làm tế đàn hiến tế mà nữ tử chính là tế phẩm.

-Đại sư, về phòng nghỉ đi.

Tả Đăng Phong đang trầm ngâm còn Ngọc Phật đi tới cửa đón Thiết Hải.

Thiết Hải nghe vậy bèn cầm theo rương gỗ đi vào, 13 cũng theo sau.

Thiết Hải sau khi đi vào nhà lập tức đi đến bên cái giường gỗ xếp bằng chợp mắt nghỉ ngơi, người theo Phật giáo độ qua thiên kiếp thì bách tà bất xâm, hẳn trời sinh lại là kẻ điên nên lại càng không kiêng kỵ điều gì.

Ngọc Phật cũng mở dây thừng buộc gói chăn đệm ra để chuẩn bị chỗ nghỉ ngơi, lúc nữ nhân sửa sang lại giường là lúc họ lộ ra vẻ ôn nhu nhất.

-Ngủ đi!

Ngọc Phật chuẩn bị chăn đệm ổn rồi nói, nếu bình thường có thể cười đùa một chút nhưng lúc này vào núi rất vất vả nên giấc ngủ là cực kì quan trọng.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, nằm xuống phía bên phải chăn đệm Ngọc Phật đã trải, hai tấm đệm nằm liền nhau, cách cũng chỉ tầm hai thước thôi à.

-Chuyện này tôi phải làm cho rõ.

Tả Đăng Phong nằm xuống rồi mở miệng.

-Anh cho rằng chuyện này có quan hệ với việc chúng ta tìm kiếm địa chỉ sao?

Ngọc Phật cũng chưa buồn ngủ, nàng hỏi vậy vì nàng biết Tả Đăng Phong không phải là người có thiện tâm, nếu hắn nhúng tay vào chuyện này nhất định nó phải có liên quan đến mục đích của hắn.

-Tôi hoài nghi nhưng chưa dám khẳng định bởi vì động vật bình thường không có thói xấu này, chúng sẽ không thích phụ nữ nhưng nếu đã làm ra chuyện này chứng tỏ chúng có tu vi nhất định, nói cách khác là đã sống không ít.

Tả Đăng Phong nói.

-Chỉ có động vật độ qua thiên kiếp mới có thể hóa hình người, khi đó mới có thể sinh ác niệm với phụ nữ, Ngọc Phật tiếp lời.

-Nhưng mà loài động vật này chưa độ qua thiên kiếp.

Tả Đăng Phong khẳng định.

-Không thể chỉ đơn giản từ vật cào mà phán đoán vậy được.

Ngọc Phật hoài nghi cách nhìn nhận của Tả Đăng Phong.

-Nói thật với cô chứ cái đó của đàn ông không có lớn như vậy.

Tả Đăng Phong do dự một lát rồi nói.

Ngọc Phật nghe vậy liền đỏ ửng mặt, tuy giờ đây đã không còn là xã hội phong kiến nhưng một nam một nữ nói về bộ phận sinh dục đàn ông vẫn làm nàng đỏ mặt.

-Theo tôi biết loài rắn thiên tính dâm tà nhưng con này có móng vuốt, có phải là loài thú không?

Ngọc Phật trầm mặc một lát lại lên tiếng.

-Không phải, hẳn là loài động vật dưới nước, ngư dân vùng duyên hải chúng ta hằng năm đều có nghi thức tế lễ cung phụng Long Vương, mục đích là cầu Long Vương phù hộ cho thuận buồm xuôi gió, có đi có về, mọi người giàu có. Sông Kim Sa này cũng giống như vậy cho nên tôi hoài nghi những cô gái này là bị hiến cho động vật trong sông để cầu bình an mà cũng có thể là cầu tài.

Tả Đăng Phong nói.

-Căn cứ dấu vết bên ngoài và bố trí trong phòng, con vật kia mỗi năm cũng không đến nhiều.

Ngọc Phật nói.

-Nếu như nó đến thường xuyên thì thôn dân đã sớm chạy mất, vậy nên tôi mới hoài nghi nó có quan hệ với địa chi chúng ta tìm kiếm.

Tả Đăng Phong nhắm mắt ngưng thần.

-12 địa chi ngoại trừ bốn con thuộc tính thổ, còn lại đều bị trận pháp vây khốn không thể tùy ý rời đi như vậy, nếu loài động vật chà đạp phụ nữ này diễn sinh ra độc vật vậy thì chứng tỏ khu vực thôn xóm này bị trói buộc trong phạm vi trận pháp.

-Vì sao anh không nghi ngờ là loài thú?

Ngọc Phật hỏi.

-Heo quá lớn, chuột thì quá nhỏ.

Tả Đăng Phong nói.

-Có thể là thứ khác không phải là động vật không?

Ngọc Phật vẫn cảm thấy suy đoán của Tả Đăng Phong quá chủ quan.

-Người không ăn thịt chó sẽ không biết nó ngon thế nào, nếu nó đã chà đạp phụ nữ chứng tỏ nó đã ném qua mùi vị rồi. Động vật thì làm gì có sự nhẫn nại và sức kiềm chế, ném ngon ngọt rồi sẽ còn muốn nữa, nếu nó mà được tự do thì làm gì có chuyện mỗi năm chỉ đến một lần, điều này chứng tỏ bình thường nó bị giới hạn hoạt động.

Tả Đăng Phong hưng phấn ngồi dậy nghiêng người dựa vào vách tường, hẳn cực kì tự tin vào phán đoán của mình, bởi vì sau khi Vu Tâm Ngữ chết hẳn kìm nén cực kì vất vả, hẳn không tin một con vật lại có thể kiềm chế tốt hơn hẳn.

-Động vật đều có thời kì động dục cố định.

Ngọc Phật lắc đầu nói, nàng là người thông minh, cũng thật tâm theo Tả Đăng Phong cho nên không thuận theo ý nghĩ của hắn.

-Con này nếu như có hứng thú với con người chứng tỏ nó không phải loài vật bình thường, sao tuân theo thời kì động dục bình thường của động vật được.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật nghe vậy im lặng gật đầu, nàng bội phục lối suy nghĩ của Tả Đăng Phong nhưng mà nàng biết hắn cũng không phải là thần tiên, cũng không giỏi quan sát để nhìn ra vấn đề. Hắn hiểu rõ chân tướng bởi vì hắn không có trách nhiệm gia đình, không có áp lực ỉn tồn, không có công việc quần thân, không có việc vặt quấy nhiễu, thậm chí không có hoạt động giao tiếp xã hội bình thường, tất cả tinh lực của hắn đều tập trung vào chuyện này, hắn rất chuyên chú nhưng cũng sống cực kì cô độc.

-Tiếp theo anh tính làm gì?

Thật lâu sau Ngọc Phật mới nói tiếp.

-Sau hứng đông sẽ đi bắt người thẩm vấn.

Tả Đăng Phong cười lạnh, còn có thể làm sao nữa, chỉ có thể tra tấn bức cung lão bà nương kia thôi.

Tả Đăng Phong nói rồi Ngọc Phật cũng không hỏi thêm nữa, hắn lại nằm xuống rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau ba người dậy sớm, Tả Đăng Phong đưa 13 cùng Thiết Hải đến bờ sông chơi đùa, không thể để Thiết Hải thấy cảnh tra tấn bức cung nếu không nhất định hắn sẽ ngăn cản.

Hai người chia binh hai đường, bắt lão bà đang ăn điểm tâm cùng người đàn ông trung niên chuẩn bị rời núi về nhà, bọn họ hành động không kiêng dè gì người dân trong thôn mà thôn dân cũng không dám đến cứu viện chỉ dám đứng nhìn từ đằng xa.

Lão bà và người trung niên kia đều rất hoảng sợ khi bị bắt vào nhà gỗ, căn cứ vào hình vi lấm lét nhìn trái nhìn phải của họ thì không hẳn là họ sợ Tả Đăng Phong và Ngọc Phật.

-Nữ nhân đã chết trong phòng này là vì sao?

Tả Đăng Phong bình tĩnh nhìn lão bà kia.

Sau khi Tả Đăng Phong hỏi xong lão bà nghi ngờ nhìn người đàn ông phụ trách phiên dịch, hắn ta thấy thế lộ vẻ khó xử rồi dịch lại bằng thổ ngữ.

-Không được quanh co!

Tả Đăng Phong thấy thế cau chặt mày, tiến lên một bước nắm lấy tay trái người đàn ông, dùng lực bẻ gãy ngón trở của hắn. Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

-Câm miệng, lo mà dịch lời ta nói cho tốt đi, còn quanh co ta bẻ gãy tay ngươi.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói.

Người đàn ông thấy thế vội nín đau phiên dịch lại lời Tả Đăng Phong nói.

Lão bà nghe vậy sắc mặt nghiêm lại nói một câu gì đó.

-Bà ta không rõ ý người.

Người đàn ông vội vàng phiên dịch.

Tả Đăng Phong nghe vậy lại cười lạnh, tiến thêm một bước nắm lấy bàn tay trái bà ta, nhưng hắn không bẻ như người đàn ông mà truyền Huyền Âm chân khí đóng băng cánh tay đến tận khuỷu.

-Vẫn chưa rõ sao?

Tả Đăng Phong mỉm cười nhìn bà lão, đóng băng thì không đau đớn bằng bị đứt tay nhưng kích thích thị giác hơn nhiều.

Bà lão thấy thế ngạc nhiên há hốc miệng, sau khi kịp phản ứng lại liền bỏ nhào đến cào cấu cắn xé Tả Đăng Phong.

-Bắt thêm hai phụ nữ mũ đỏ nữa đến đây.

Tả Đăng Phong đá văng bà lão đi rồi xoay người nói với Ngọc Phậ, cảnh tượng thê thảm của hai người này đã làm thôn dân sợ hãi bỏ chạy tứ phía cho nên phải bắt thêm mấy người nữa để thẩm vấn. Mặt khác hẳn muốn Ngọc Phậ bắt người mũ đỏ bởi vì đó là trang phục của những người có địa vị tối cao.

Ngọc Phậ nghe vậy lắc mình đi ra, thủ đoạn bức cung của Ngọc Phậ nàng thấy cũng không có gì là không ổn, Tả Đăng Phong không phải là thiện nam tín nữ mà nàng cũng nổi danh là độc ác vô tình.

-Nữ nhân chết trong phòng này là do chuyện gì?

Tả Đăng Phong nhìn bà lão đang nằm há miệng thở dốc trong góc phòng.

Người đàn ông đứng một bên rùng mình, run rẩy vội vàng phiên dịch.

Bà lão kia nghe vậy âm trầm nhìn Tả Đăng Phong mà không trả lời, Tả Đăng Phong thấy thế cũng không vội vàng mà gác tay lên người trung niên kia hỏi:

-Người có biết chuyện gì xảy ra với nữ nhân kia không?

-Tôi không biết, tôi không phải người ở đây, mọi người làm gì tôi cũng không biết.

Người đàn ông nghe vậy quay đầu nhìn thoáng qua bà lão trong góc tường rồi quay lại lắc lắc đầu.

Trong lúc hai người nói chuyện, Ngọc Phậ đã dẫn theo hai người phụ nữ về, một người ột người thấp, người cao thì tầm hơn bốn mươi còn người lùn không quá ba mươi.

-Ta hỏi lần cuối cùng, nữ nhân chết trong phòng này là chuyện gì đã xảy ra, nếu không trả lời ta sẽ giết người.

Tả Đăng Phong lại nhìn về phía bà lão kia.

Bà lão không đợi Tả Đăng Phong nói xong đã cao giọng nói điều gì đó, Tả Đăng Phong cho rằng nàng nói: “Tôi nói!”, nhưng không ngờ rằng người đàn ông phiên dịch là: “Bà ta đang mắng chửi người.”

Tả Đăng Phong không nói thêm gì, chậm rãi tiến về phía trước xoay đầu bà ta hạ xuống, máu tươi văng tung tóe, cảnh tượng thê thảm làm cho người ta sợ hãi.

-Cho chúng ta ở nhà ma, ăn uống tự lo, xem ra các người đúng là không sợ ta nha.

Tả Đăng Phong hừ lạnh đi về phía hai người phụ nữ đang bị dọa sợ đến choáng váng kia.

-Các người biết người trong phòng này vì sao mà chết không?

Tả Đăng Phong cười nói, ác độc nhất không phải là trừng mắt há miệng dọa người mà là bình tĩnh tươi cười nhưng lúc nào cũng có thể ra tay giết người.

Tả Đăng Phong nói xong, hai nữ nhân kia bắt đầu nói chuyện mà chờ mãi không thấy người kia phiên dịch, Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn thì thấy hẳn ta đã bị dọa ngất rồi.

Một luồng Huyền Âm chân khí là cho hẳn tỉnh lại bắt đầu phiên dịch lời hai nữ nhân này nói. Cảnh máu tanh đã chấn trụ hai người, Tả Đăng Phong hỏi gì nhất nhất trả lời, qua một hồi Tả Đăng Phong đại khái hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

Thôn này luôn do “Thánh nữ” lãnh đạo, Thánh nữ là chỉ nữ nhân có quan hệ với “Giang thần”, sau khi phụng dưỡng Giang thần thì Giang thần sẽ lệnh cho nước sông biến mất ban gày, trong ba ngày này bọn họ có thể từ lòng sông đãi cát tìm vàng, ba ngày đãi vàng bằng các thôn khác đãi cả mấy năm. Nhưng mà Giang thần rốt cuộc là cái gì mọi người cũng không biết vỡ vì trước khi đến phụng dưỡng Giang thần thì mọi người đều phải uống rượu đến say mềm để xoa dịu đau đớn kịch liệt, sau khi tỉnh lại thì Giang thần cũng đã rời đi.

Sau khi hiểu rõ, Tả Đăng Phong đưa mắt nhìn Ngọc Phậ, động vật thông thường không có năng lực lệnh cho nước sông biến mất, đây rốt cuộc là thứ gì?

-Khi nào Giang thần lại đến?

Tả Đăng Phong lại hỏi, đêm qua hấn và Ngọc Phật đã phát hiện ở bên sông có số lượng lớn công cụ đãi vàng, điều này nói lên thôn dân đã chuẩn bị đãi vàng rồi.

-Khuya hôm nay...

165. Q.3 - Chương 165: Quái Vật Hiện Thân

- Ước chừng vài giờ nữa.

Tả Đăng Phong nói.

- Tầm nửa đêm, không sai biệt lắm, bọn họ cũng không rõ lắm.

Người đàn ông trung niên phiên dịch lại.

Người đàn ông trung niên vừa nói xong, Tả Đăng Phong lập tức quay đầu lại, hấn đồng thời phát hiện ra, ngày mai là ngày Kinh Trập (vi.wikipedia.org/wiki/Kinh_tr%E1%BA%ADp) .

Tả Đăng Phong xuất ngoại vào mừng bảy tháng giêng, sau đó năm ngày sau đến Thương Hải, tại Thương Hải đợi tới bốn ngày, rồi đi đường tới đây mất bảy ngày, nghỉ ngơi một hôm, ngày hôm qua xuất phát một ngày, hôm nay lại một ngày nữa, ngày mai vừa đúng mừng 6 tháng 3, chính là ngày Kinh Trập năm nay.

- Có phải ngày Kinh Trập hàng năm nó đều xuất hiện đúng không?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía hai nữ nhân kia hỏi.

Người đàn ông trung niên phiên dịch lại, hai người liên tục gật đầu.

- Anh đã đoán đúng, đúng là Động vật trong nước.

Ngọc Phật tán dương nhìn Tả Đăng Phong, động vật lãnh huyết đúng là xuất hiện trong ngày Kinh Trập.

- Cô trước tiên đưa người cao kều kia ra ngoài, tôi có điều muốn hỏi tên lùn này.

Tả Đăng Phong hướng Ngọc Phật nói.

Ngọc Phật nghe vậy, lập tức mang người phụ nữ cao kia ra khỏi phòng, nàng biết Đăng Phong muốn hỏi chi tiết trong quá trình sàng đệ.

- Lúc ban đêm, cô không mặc quần áo phải không?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Đúng.

Người phụ nữ lùn gật đầu, đều thông qua phiên dịch viên.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày, ngay cả Giang thần cũng cởi quần áo sao.

- Cô lúc ban đêm nằm trên giường này đúng không?

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào chiếc giường gỗ ở phòng phía tây.

- Vâng.

Nữ nhân gật đầu với hán tử phiên dịch.

- Lúc tỉnh lại vẫn thấy mình ở trên giường.

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi lại, chiếc giường này là giường gỗ thông thường thôi, nếu con quái vật kia rất nặng, vậy chiếc giường này không thể chịu tải trọng như vậy chứ.

- Không rõ nữa.

Nữ nhân thông qua hán tử phiên dịch.

- Có ý gì?

Tả Đăng Phong nhíu mày nói lại, hán tử phiên dịch đi tới, nữ nhân kia cuống cuống chạy tới bên giường.

Tả Đăng Phong thấy thế liền kéo người đàn bà lại, cẩn thận nhìn chiếc giường gỗ, phát hiện đầu giường có năm vết móng vuốt cào lên, chiếc giường gỗ dài đến hai thước rưỡi, cửa phòng rộng chừng một trượng, có thể nói, con quái vậy này cao tầm ba thước, to không thể tưởng

- Các người không ai nhìn thấy bộ dạng của nó sao?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

Hán tử phiên dịch nói lại, nữ nhân lắc đầu.

- Đi qua các người cũng không có phải ứng gì?

Tả Đăng Phong hỏi, ba người phụ nữ bị thất cổ có lẽ thấy bộ dạng của nó, bằng không sẽ không thể bị treo cổ, bởi vậy có thể thấy tên kia lớn lên không thể đẹp trai được.

- Không phản ứng gì, nửa người phía dưới đau nhức, đi lại khó khăn, năm sáu ngày sau mới có thể đi lại được bình thường.

Nữ nhân kia nói nhanh, hán tử phiên dịch cũng nhanh không kém, ở dưới tình huống sinh mệnh khó bảo toàn, bọn họ đã bất chấp thể diện.

Tả Đăng Phong nghe thấy vậy, cười khổ lắc đầu, hán thần phục sức hồi phục của nữ nhân cùng với năng lực bao dung.

- Cẩn thận suy nghĩ lại xem còn chi tiết nhỏ nào nữa không.

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Thánh nữ thị phụng qua Giang thần không thể tái giá, bằng không nam nhân đó liền chết luôn.

Nữ nhân chỉ chớp lát đã mở miệng.

- Tin đồn có vẻ là sự thật.

Tả Đăng Phong trong lòng vui vẻ, nếu đó là sự thật vậy độc thể trong thân thể những nữ nhân này có nguồn gốc từ động vật diễn sinh ra.

- Thật sự không ai dám đụng vào các nàng.

Người đàn ông trung niên nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, đưa tay ra chữa trị ngón tay bị sái cho người đàn ông, hán kinh hỉ luôn miệng cảm ơn, người trong hoàn cảnh nguy hiểm thường sinh ra nô tính, hán đã quên ngón tay này vốn bị Tả Đăng Phong bẻ gãy.

- Tôi còn biết một việc, có một thánh nữ mang thai Giang thần, bắt quá vì khó sinh mà chết.

Hán tử kia lộ ra bộ mặt Hán gian.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Tả Đăng Phong trong lòng rung mình.

- Ba năm trước.

Người đàn ông trung niên nhớ lại nói.

- Biết chôn ở đâu không?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

- Biết, tôi dẫn cậu đi.

Người đàn ông trung niên khom lưng cúi đầu, hán ở thôn này vốn không có địa vị gì, nên thường xuyên phải khom lưng khuyu gối.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền gật đầu, đi qua thi thể của bà lão kia, người đàn ông trung niên liền theo sau, còn người nữ nhân lùn kia lại không dám di động.

- Một phụ nữ mang thai của quái vật, tôi đi xem qua hài cốt xem có manh mối gì không.

Tả Đăng phong hướng về Ngọc Phật đang đợi bên ngoài nói.

- Tôi cũng cùng đi.

Ngọc Phật nói.

- Cô lưu lại đây đi, bảo bọn họ quét dọn lại phòng một chút, đúng rồi, cô tình thông dùng độc, kiểm tra xem trên người các nàng có độc hay không.

Tả Đăng Phong nói.

- Được.

Ngọc Phật gật đầu đáp ứng, nàng đã bắt đầu hiệu dụng ý của Tả Đăng Phong, ý của hắn là để buổi tối dụ con quái vật kia để giết nó.

Hắn tử kia trên đường đi vào một nhà mang theo một cái xẻng, rồi đi phía trước dẫn đường ra phía sau núi, người trong thôn sớm đã thức dậy, bọn họ không ngạc, biết loại cuộc sống giàu sang vô sỉ đã chấm dứt, thi thể của bà lão kia bị Tả Đăng Phong ném ra đường cái của thôn, biểu thị quyền lãnh đạo.

Rất nhanh người đàn ông trung niên ở phía sau núi trong rừng tìm được một ngôi mộ đất nhưng khi đào thấy quan tài thì hắn không dám đào nữa.

-Để ta đi, người ra phía sau.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói, tuy rằng hắn chán ghét người không có cốt khí nhưng sẽ không bạc đãi người nghe lời.

Người đàn ông nghe vậy lộ vẻ thụ sủng nhược kinh nhanh chóng nói cảm tạ rồi vọt sang bên cạnh.

Tả Đăng Phong nhìn xuống quan tài nằm dưới mặt đất hai thước, phóng linh khí ra bóc nắp quan tài lên, một mùi tanh hôi tỏa ra bốn phía.

Ngừng thở chờ mùi tanh hôi tán đi, Tả Đăng Phong chậm rãi đi tới bên cạnh hòng quan tài, cúi đầu xuống thì thấy một khối thối rữa không còn hình dáng hài cốt, xuất linh khí xốc quần áo đã nát vụn lên thì phát hiện ở khoang bụng hài cốt có một quyền súc vào khung xương màu lục.

Lúc trước ở khu vực Lô quốc Tả Đăng Phong cũng đã từng thấy một khối trong hài cốt của một nữ đã nhân khó sinh mà chết nhưng mà tốt xấu gì hài cốt đó cũng là của con người. Thông qua kiểm tra Tả Đăng Phong phát hiện hài cốt của đứa trẻ chưa ra đời rất dài, đầu hình tam giác, xương ngực khép kín, bên dưới có đuôi, rõ ràng là xà loại nhưng tứ chi lại là của nhân loại chắc là do kế thừa huyết thống của mẹ.

Khám nghiệm tử thi càng làm cho Tả Đăng Phong thêm nghi hoặc, chắc chắn không thể nào là rắn vì rắn không có móng vuốt.

Quay lại thôn, Thiết Hải và 13 đã quay lại rồi, 13 nằm ở sườn đông nhà gỗ tám nắng, Thiết hải thì uống rượu.

-Trong cơ thể bọn họ có độc bất quá chỉ ở nửa thân dưới.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong trở về vội ra đón và nói vậy.

-Vì sao lại có tình huống như thế?

Tả Đăng Phong nhún mày hỏi.

-Không rõ lắm, con vật kia lưu lại trong cơ thể họ thứ gì đó khiến kinh nguyệt cắt đứt, không thể loại bỏ.

Ngọc Phật nói.

-Thuộc loài động vật gì?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Một loài rắn chưa bao giờ gặp.

Ngọc Phật nghiêm túc nói.

-Không thể nào! Cô từng gặp qua rắn có móng vuốt chưa?

Tả Đăng Phong xua tay phủ định.

-Anh khám nghiệm tử thi kết quả thế nào?

Ngọc Phật cũng không tranh luận với Tả Đăng Phong.

-Cũng giống như là rắn.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu.

-Thứ kia của rắn đực có thể giữ lại trong cơ thể rắn cái rất lâu, cái này giống như bệnh trạng của bọn họ.

Ngọc Phật gián tiếp duy trì quan điểm của mình.

-Nhưng cô từng thấy rắn có móng vuốt sao?

Tả Đăng Phong lắc đầu phủ định.

-Có phải là long ?

Ngọc Phật cũng không khẳng định.

-Khả năng không lớn bởi vì giờ đến ngày kinh trập mừng hai tháng hai cũng chỉ còn vài ngày. Thôi đến tối sẽ biết, nấu cơm trước đã.

Lúc này đã giữa trưa, đêm qua và sáng nay đã không ăn gì cho nên hần thấy đói bụng.

Cơm trưa do Tả Đăng Phong tự tay làm, hần không dùng thứ gì trong thôn cả do hần thấy không được sạch sẽ.

Sau bữa cơm, Tả Đăng Phong thả một người phụ nữ và người phiên dịch, để người lớn tuổi hơn ở lại làm mồi dụ. Hần sẽ không để Ngọc Phật ở lại làm mồi, con quái vật kia không xứng.

-Nó sẽ đến sao?

Ngọc Phật đưa tay chỉ vào nhà gỗ, vào người đàn bà đã bị hần làm phép hôn mê nằm trong đó.

-Nhiều năm như vậy nó cũng đã quen chân rồi, nhất định sẽ đến thôi.

Tả Đăng Phong nhìn mặt trời đang dần xuống núi, màn đêm sắp buông xuống.

-Nếu nó đến thật anh tính làm sao?

Ngọc Phật hỏi lại, đây là vấn đề mấu chốt.

-Cô có biện pháp nào có thể truy tung nó không?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi hỏi, loài động vật này không phải là mục tiêu chủ yếu hần muốn tìm kiếm, hần mong tìm được động vật địa chi diễn sinh.

-Có! Có thể hạ cổ.

Ngọc Phật gật đầu.

-Vậy hạ cổ sau khi nó bỏ đi.

Tả Đăng Phong nói.

-Hay là hạ trước đi.

Ngọc Phật nghiêm túc nói.

-Cô có ý gì?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-Nếu hạ sau có thể nó sẽ không lập tức trở về.

Ngọc Phật trầm ngâm một lát rồi nói.

-Ý cô là người đàn bà bên trong phải xui xẻo rồi.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Cũng không phải là lần đầu tiên.

Ngọc Phật cười lạnh nói, nàng không có chút đồng cảm với người đàn bà bên trong kia chút nào.

-Hy vọng nó không kén ăn.

Tả Đăng Phong cười xấu xa, con quái vật kia thích đại cô nương giờ lại cho nó một lão bà nương, không biết nó có hài lòng không.

Ngọc Phật nghe vậy trừng mắt nhìn Tả Đăng Phong một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Mặt trời dần khuất núi, màn đêm buông xuống, Ngọc Phật đến trước cửa nhà gỗ hạ cổ độc, chỉ cần quái vật qua cửa nhất định sẽ dính.

Thiết Hải cũng biết tính toán của hai người, thề son sắt là sẽ không quấy rối, nhưng mà Tả Đăng Phong không tin hẳn nên bảo hắn và 13 lui về phía sau mười trượng còn hắn và Ngọc Phật ở phía đông nam quan sát ngôi nhà.

Lúc này trời vẫn còn rét, con trùng trong núi không nhiều lắm, màn đêm buông xuống thôn xóm hoàn toàn tĩnh mịch, nhà gỗ bị màn đêm đen tối như mực bao phủ.

Quá nửa đêm, Tả Đăng Phong nghe được một loạt tiếng bước chân nhỏ vang lên, âm thanh này giống như tiếng chân người đi dép chằng qua là nhẹ nhàng hơn nhiều.

-Đến rồi!

Tả Đăng Phong nhắc nhở Ngọc Phật, giác quan của nàng không mất tuệ bằng hắn.

Ngọc Phật nghe vậy gật gù đầu chuyển hướng nhìn về phía con đường nhỏ từ rừng ra phía tây nhà gỗ, chỉ chớp lát hai người đã phát hiện một bóng đen cao gần trượng đang tiến tới gần, hai người không ngờ là bóng đen kia lại di chuyển bằng hai chân. Như vậy có thể bỏ qua khả năng là long. Khi bóng đen đến gần hơn Tả Đăng Phong nhìn rõ mặt mũi nó ra sao, đó là một con rắn mối màu xanh lè.

166. Q.3 - Chương 166: Cự Tích Lục Giáp

Con rắn mối khổng lồ màu xanh biếc này đứng thẳng lên thì cao khoảng 3 thước, cái đuôi ở phía sau dài gấp đôi thân thể hắn, tứ chi cường tráng, dài ngắn như nhau, đều khoảng 5 thước, móng vuốt bên dưới vô cùng bén nhọn, toàn thân đầy vảy màu xanh lục, đầu hình tam giác giống như đầu rắn, trên đầu có một cái mào giống như mào gà, răng trong miệng như chiếc lược, có thể thấy được con rắn mối này mỗi khi ăn con mồi sẽ dùng răng cắn xé.

Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật thấy được nó thì cũng không nhin được mà hít một hơi, tên này quả thật là khó nhìn đi mà, chẳng thể trách mấy nữ nhân kia nhìn thấy nó đều muốn tự sát, cùng giao hợp với con rắn mối khổng lồ xấu xí này quả thật là điểm mấu chốt và cực hạn của những nữ nhân này mà.

-Oh, đây là cái gì ?

Đúng vào lúc này, Thiết Hải vọt đến bên cạnh 2 người.

-Suyt.

2 người nghe tiếng vội vàng ngăn không cho Thiết Hải lên tiếng, sợ con rắn mối khổng lồ kia sẽ nghe được.

Bất quá 2 người cũng lo lắng dư thừa rồi, con rắn mối khổng lồ kia cũng không nghe được tiếng của Thiết Hải, 2 cái chân sau của nó chạy băng băng, rất nhanh đã đến trước nhà gỗ, nó dùng 2 chân trước đẩy cửa phòng ra rồi vọt vào.

-Đây là cái gì?

Thiết Hải vội vàng hỏi, hắn chưa nhìn thấy sinh vật kỳ dị này nên hắn cảm thấy hưng phấn.

-Thần lằn.

Ngọc Phật nói.

-Ta chưa gặp qua loài thần lằn nào lớn như vậy.

Thiết Hải sợ hãi.

-Chẳng trách lúc trước ông lại muốn khảo nghiệm chính là rắn độc, loại động vật này cũng chính là do rắn diễn biến mà ra.

Tả Đăng Phong bĩu môi, giờ phút này hắn đang nghĩ nếu sau khi con rắn mối khổng lồ kia đi vào phát hiện bên trong là một bà già thì biểu hiện của nó sẽ như thế nào.

-Thủy sinh Mộc, Mộc là lục, thần lằn khổng lồ màu xanh biến phải là do địa chi thuộc hệ Thủy diễn sinh ra.

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Không biết có phải là Âm chúc địa chi mà chúng ta muốn kiếm không?

Tả Đăng Phong nhú mồm mở miệng.

-Không phải 13 từng thấy chúng sao, có thể hỏi 13.

Ngọc Phật nhắc.

-13, trước kia mày có gặp qua nó không?

Tả Đăng Phong nghe vậy, nhìn 13 ở bên cạnh.

13 nghe vậy khuôn mặt lộ vẻ nghi hoặc, không có gật đầu cũng không có lắc đầu, điều này nói lên vấn đề của Tả Đăng Phong làm nó không thể gật đầu hay lắc đầu để trả lời được, cũng có khả năng là trước kia con rắn mối khổng lồ này không có bộ dạng như thế này.

Tả Đăng Phong thấy thế không có hỏi lại bởi vì 13 do dự đã nói lên con rắn mối khổng lồ này rất có khả năng là có quan hệ với Đại chi, 13 không thể nói ra chỉ là một khâu nhỏ thôi.

-Đừng hỏi nó nữa, chỉ ít là đúng rồi.

Ngọc Phật còn lạc quan hơn Tả Đăng Phong.

-Đúng vật a.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Nữ thí chủ bên trong có gặp nguy hiểm gì không?

Thiết Hải mang lòng từ bi hỏi, hắn cũng không biết con rắn mối kia vào nhà làm gì.

-Ngồi ở đây, đừng hỏi nữa.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào cái rương gỗ.

Thiết Hải nghe vậy cũng không có ngồi xuống, giờ phút này ngay cả 13 cũng đã chạy qua xem cuộc vui, hắn chắc chắn sẽ không đi, bất quá hắn cũng không dám lên tiếng nữa.

-Tứ chi của nó gấp khúc không nghiêm trọng lắm, cái này tỏ rõ nó thời gian nó ở trong nước còn dài hơn thời gian nổi ở trên mặt đất.

Ngọc Phật suy nghĩ một chút rồi nói.

-Cổ độc có bị mất tác dụng khi ở trong nước không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Sẽ không, đây là Thiên Tầm Cổ, có thể thấm thấu vào vảy rồi đi vào huyết nhục.

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Có trí mạng không?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

-Không nhất định, nếu độc tính trong người nó có thể áp chế cổ độc thì nó sẽ không chết, nếu nó áp chế không nổi, loại cổ độc này sẽ từ từ ăn mòn huyết nhục của nó.

Ngọc Phật nói.

-Kỳ thật là nó không sai, đầu sỏ gây nên không phải nó

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

-Tại sao suy nghĩ của anh lại khác người thường như vậy, nó làm ra chuyện như vậy anh lại nói nó không sai.

Ngọc Phật có chút bất mãn.

-Con rắn mối khổng lồ này là do Địa chi diễn sinh ra, chỉ có một điều, nó không có đồng loại, nghen quá tự nhiên sẽ tìm biện pháp để phát tiết, thần trí của nó không được tỉnh táo. Nhân loại lợi dụng nó, cô nói nó nghen điên rồi tìm người phát tiết hay là những tên lợi dụng nó để kiếm tiền bạc, ai là kẻ đáng giận hơn?

Tả Đăng Phong bĩu môi hỏi lại.

-Thế giới rộng lớn, thật thật giả giả, vì sao nó không chọn động vật khác mà lại cố tình lựa chọn nhân loại.

Ngọc Phật nói ra suy nghĩ của mình.

-Bởi vì chỉ có nhân loại mới sẽ chủ động phối hợp.

Tả Đăng Phong hừ lạnh mở miệng, con rắn mối kia đích thật là có rất nhiều lựa chọn, cũng không nhất định tìm nữ nhân để phát tiết nhưng mà nữ nhân lại nghe lời nhất, đổi lại những động vật kia, tuyệt đối sẽ không vì sợ hãi mà khuất phục, giãy dụa nhất định là có, cần hấn cũng không phải là không có.

-A di đà Phật, rốt cuộc là 2 người đang nói cái gì?

Thiết Hải nhin không được nói leo.

-Nói ông cũng không hiểu.

Tả Đăng Phong nhìn đồng hồ trong tay, thời gian đã qua 20' rồi.

-Bên trong có động tĩnh gì.

Thiết Hải ngạc nhiên chỉ vào nhà gỗ, thính giác của hắn nhạy cảm nên nghe được thanh âm khác thường.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười khổ nhún mày, vấn đề này cũng không có biện pháp trả lời.

-Bây giờ tôi có một chỗ không rõ, theo lý thuyết người cùng ngoại tộc là không thể nào sinh sản đời sau, con thần lằn này làm sao khiến nữ tử thụ thai.

Ngọc Phật hỏi.

-Lai giống chỉ là một khả năng nhỏ để thụ thai mà thôi, cũng không phải là không có khả năng, nhà gỗ đã có đó lâu lắm rồi, không hỏi cũng biết loại này trao đổi đã diễn ra nhiều năm, 1 năm không được, 10 năm hoặc 100 năm cũng sẽ có mà thôi.

Tả Đăng Phong nói, Ngọc Phật cũng không có nghiên cứu qua những văn hóa hiện đại.

-Làm sao con thần lằn này biết cách hồi báo sau khi nó thỏa mãn?

Ngọc Phật trầm ngâm một lát rồi lên tiếng lần nữa.

-Có 2 khả năng, 1 là nó vô cùng thông minh, hiểu được đạo lý trao đổi, còn khả năng kia chính là nó quá ngu ngốc, trong lúc vô ý làm những chuyện như vậy chẳng qua là giúp thôn dân này, tôi cảm thấy khả năng thứ 2 lớn hơn một chút.

Tả Đăng Phong nói.

-Nói rất sơ lược.

Ngọc Phật nhíu mày.

-Ý của tôi là con rắn mối kia đến đây chỉ là để cắt cỏ hay bắt thỏ, cho dù nơi này không có thỏ thì nó cũng sẽ trở về cắt cỏ.

Tả Đăng Phong nói.

-Ta vẫn không rõ.

Thiết Hải đột nhiên xen miệng vào.

-Không rõ thì ông im lặng lại.

Tả Đăng Phong cười nói.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong cứ trêu chọc Thiết Hải hoài, kiên nhẫn giải thích cho Thiết Hải hiểu:

-Ý của anh ta nói chính là cho dù mọi người ở đây không có hiến tế cái đầu thần lằn kia thì nó cũng sẽ để nước sông khô 3 ngày.

-Oh.

Thiết Hải nghe vậy thì tươi cười nhìn Ngọc Phật.

Đang khi 3 người nói chuyện, con rắn mối khổng lồ kia đã đi ra, lúc này nó bò sát để tiến về phía trước,

-Cổ đã làm xong chưa?

Tả Đăng Phong hỏi Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy nhắm mắt bấm quyết, chốc lát sau mở mắt:

-Trong 20 dặm, tôi có thể cảm giác được nó.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, an tĩnh chờ đợi rắn mối khổng lồ đi xa rồi mới cùng Ngọc Phật và Thiết Hải đi theo sau, còn người con gái ở trong nhà kia, cũng không ai đi quản nòng, lúc trước nòng hầu hạ "Giang Thần", tiếp tục hầu hạ một lần cũng không chết được.

Con rắn mối khổng lồ này bò đến bờ sông rồi đi vào trong nước sau đó bò ngược lên dòng nước, tốc độ của nó ở trong nước còn nhanh hơn so với ở trên bờ, nước sông chảy xiết, nó bơi ngược lên giống như một mũi tên rời khỏi cây cung, 3 người Tả Đăng Phong kiếm chỗ đặt chân trên núi, từ từ bám ở đằng sau.

3h sáng, rắn mối khổng lồ đã đi về phía Bắc hơn 200 dặm, khe núi ở 2 bên rất dốc đứng, 3 người cũng vô cùng vất vả, ngay tại lúc Tả Đăng Phong chuẩn bị ngừng lại thì Ngọc Phật cũng cảm nhận được rắn mối khổng lồ kia đã dừng lại.

Phần lớn nước ở Kim Sa giang đều chảy từ trong sơn cốc đi ra, tuy rằng dòng nước chảy xiết nhưng cùng không rộng lớn, mà rắn mối khổng lồ dừng lại tại một chỗ, chỗ này rộng 5 dặm, nam bắc cũng tầm 5 dặm, là một khu vực hình tròn. Cánh bắc và phía Nam ở đây đường chảy của nước lại hẹp hơn, chỉ có khu vực này là rộng rãi, dòng nước chảy ở đây rất là bằng phẳng.

Tả Đăng Phong liếc mắt liền nhìn ra khu vực này có vấn đề. Tuy rằng hắn cũng không có cảm giác được nguy hiểm hoặc là dị thường, nhưng mà khu vực này quá tròn rồi, đất bồi từ dòng nước cũng không có khả năng tạo thành khu vực như vậy.

-Nó lặn xuống rồi, chúng ta nghỉ ngơi một chút đi.

Ngọc Phật nhìn Tả Đăng Phong.

-Tôi đi xuống xem nó làm gì.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút rồi mở miệng.

-Ánh sáng không rõ, nước sông lạnh thấu xương, con thần lần kia ở trong nước càng khó đối phó hơn.

Ngọc Phật nhíu mày lắc đầu.

-Điều cô nói tôi cũng biết.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía Thiết Hải.

-A, lão nạp không biết bơi.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong nhìn hẩn vội vàng xua tay.

-Không kêu ông xuống, mau đem rương gỗ đến đây.

Tả Đăng Phong lấy tay cởi cúc áo trên đạo bào ra.

Thiết Hải nghe vậy bỏ rương gỗ xuống, chính hắn không muốn xuống nước, cũng không muốn Tả Đăng Phong phải mạo hiểm, màu sắc của thủy vực này có màu đen nhạt, bởi vậy có thể thấy được độ nông sâu của dòng sông.

-Nước quá sâu, anh không thể xuống.

Ngọc Phật kéo Tả Đăng Phong lại.

-Con rắn mối này sẽ làm cho nước sông khô 3 ngày, cho tới bây giờ chúng ta cũng không xác định nước sông khô sẽ có lợi hay hại cho chúng ta. Nếu như bất lợi thì không có gì để nói, nhưng nếu có lợi thì trong 1 năm cũng chỉ có 3 ngày này chúng ta mới có cơ hội xuống tay, nếu bỏ lỡ chúng ta sẽ đợi thêm 1 năm nữa. Cho nên tôi phải đi xuống xem nó làm gì, không thể ngồi chờ.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Chúng ta cũng không biết hoàn cảnh nơi này, anh làm vậy là quá nguy hiểm.

Ngọc Phật cầm lấy tay Tả Đăng Phong, vẫn không thả ra.

-Không sao, tôi sẽ không làm kinh động gì đến nó, nếu nó không làm việc gì bất lợi với chúng ta thì tôi sẽ bơi lên.

Tả Đăng Phong mở rương gỗ, lấy đồ lặn chuẩn bị lặn xuống nước.

-Việc nó làm có khả năng sẽ có lợi cho chúng ta, cho dù là bất lợi thì 1 năm sau chúng ta cũng có thể quay lại, tại sao anh lại mạo hiểm như vậy?

Ngọc Phật lại ngăn cản.

-Trước mắt tôi chỉ có 2 nội đan của Âm chúc địa chi, tôi không biết sau này sẽ gặp chuyện gì, nếu 1 năm sau tôi gặp chuyện gì thì làm sao đến được đây?

Tả Đăng Phong lấy một bình khí ra.

-Vậy đợi thêm 1 năm nữa, chúng ta có rất nhiều thời gian.

Giọng Ngọc Phật to lên.

-Chẳng lẽ cô đã quên những gì Vương chân nhân nói với chúng ta sao?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về mặt lo lắng của Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy rồi đột nhiên nhíu mày, Ngân Quan từng nói rằng nếu Tả Đăng Phong mất đi Vu Tâm Ngữ sẽ gặp” ‘Đi vào tà đồ, khó sống mà đứng,’

-Hiện tại biết cái gì tôi không dám ngồi chờ chưa? Tôi không có nhiều thời gian lắm.

Tả Đăng Phong cười hắc hắc rồi vận chuyển Linh khí, lướt vào nước.

167. Q.3 - Chương 167: Đáy Sông

Bởi vì trời còn chưa sáng, cho nên khi vào nước Tả Đăng Phong cũng không thấy rõ phương hướng, ngoài những khe rãnh thạch bích ở bên dưới ra, Tả Đăng Phong cũng không nhìn thấy cái gì, chỉ có thể thông qua trực giác để cảm nhận nguy hiểm.

Làm cho Tả Đăng Phong không có nghĩ tới không bao lâu hắn đã tới đáy sông, tuy rằng hắn không biết mình đã lặn bao sâu nhưng hắn cảm giác sẽ không vượt qua 100m. Tới đáy sông cái gì cũng không thấy được, chỉ có thể dựa vào cảm giác xác định được con rắn mối không lồ nằm ở phía Nam cách hắn 2 dặm.

Địa thế đáy sông bằng phẳng, tất cả đều là cát, phía sườn đông có một chút thạch bích, sau mười mấy phút, Tả Đăng Phong mơ hồ thấy được con rắn mối khổng lồ kia đang đào khoét bùn tích từ dưới đáy sông lên.

Thấy rõ vị trí của nó cùng với cử động của nó. Tả Đăng Phong lập tức nổi lên.

-Tình huống thế nào?

Ngọc Phật thấy hắn trở về như trút được gánh nặng, 13 cũng lộ ra vẻ tương tự.

-Đáy sông đều là cát, trầm tích rất cứng rắn, nó đang ở phía Nam đào khoét đất cát.

Tả Đăng Phong nói.

-Phía bên dưới không có kiến trúc gì sao?

Ngọc Phật thao trang bị lặn giúp Tả Đăng Phong.

-Không có.

Tả Đăng Phong lắc đầu, vì quá lạnh cho nên hắn tới đông lửa mà Thiết Hải đốt để sưởi ấm cơ thể, Thiết Hải đưa cho hắn một bình rượu, Tả Đăng Phong cầm lấy rồi uống vài ngụm.

-Anh cho rằng dưới kia xảy ra chuyện gì?

Ngọc Phật đi lại sát bờ sông, hỏi.

-Tôi có cảm giác nó đào như vậy để nước thoát ra, hắn là có lợi với chúng ta.

Tả Đăng Phong vận chuyển Linh khí để làm khô quần áo.

Ngọc Phật nghe vậy không có tiếp tục truy vấn. Không lâu sau, khi quần áo đã khô Tả Đăng Phong liền nhờ Thiết Hải ra bên ngoài tìm củi đốt để nấu cơm.

-Đem tình huống bên dưới nói lại cho tôi nghe một lần, tôi không nghe rõ.

Ngọc Phật lại nói.

-Phía dưới chỗ này là một vùng thạch bích có hình tròn, tôi cảm giác rằng nó đến đây là bởi vì thứ đó. Đáy sông rất bằng phẳng, tất cả đều là cát, con rắn mối kia đào khoét ở phía Nam. Nơi đó có thể là một chỗ để cho nước chảy ra.

Tả Đăng Phong trả lời.

-Nói tiếp đi.

Ngọc Phật thúc giục.

-Tôi hoài nghi trước đây dưới đáy sông có kiến trúc. Chẳng qua là bị bùn cát che lại, nó đào là muốn để cho nước chảy mang theo đồng bùn cát này trôi đi.

Tả Đăng Phong cũng không khẳng định cho lắm.

-Có khả năng này.

Ngọc Phật gật đầu.

-Bùn cát phía dưới khẳng định che dấu cái gì. Đợi cho sau khi nước sông khô chúng ta có thể phát hiện.

Tả Đăng Phong tiếp lời.

-Anh cho rằng có Địa chi ở bên dưới không?

Ngọc Phật hỏi.

-Khả năng này rất lớn dù sao con rắn mỗi khổng lồ này cũng là do Địa chi diễn sinh ra, bắt quá tôi xuống bên đó cũng không cảm giác được sự tồn tại của nó.

Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu.

Ngọc Phật nghe vậy không có nói cái gì nữa. Bây giờ nghiên cứu thảo luận cũng không có ý nghĩa. Chỉ có kiên nhẫn chờ đợi.

-Tôi trông coi cho, cô nghỉ ngơi một lát đi.

Tả Đăng Phong đi đến bên người Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy khoát tay, bỗng nhiên chỉ vào sông:

-Nó nổi lên kia.

Tả Đăng Phong quay đầu lại thì thấy nó nổi lên, bắt quá nó chỉ dừng lại vài giây rồi lại lặn xuống.

-Đừng đứng ở đây, cẩn thận bị nó phát hiện.

Tả Đăng Phong kéo lấy tay Ngọc Phật, hành động này là vô ý, bắt quả cảm nhận được sự mềm mại của bàn tay Ngọc Phật, lòng Tả Đăng Phong liền run lên sau đó hấn vội vàng rút tay về.

Trời sáng, sau khi ăn xong điểm tâm. Thiết Hải mang theo 13 đi ra bên ngoài chơi đùa. Tả Đăng Phong và Ngọc Phật vẫn ngồi lại tại chỗ, nói chuyện với nhau.

-Anh đang cười cái gì?

Ngọc Phật hỏi.

-May mắn là gia hỏa không phải là trẻ con nếu không thì chúng ta cũng không lo nổi rồi.

Tả Đăng Phong chỉ vào 13 đang đi theo Thiết Hải.

-Phụ tính sử nhiên. Vô dĩ vi ký.

Ngọc Phật gật đầu nói. Thiết Hải mặc dù là tăng nhân nhưng phụ tính trong lòng vẫn chưa đoạn tuyệt, bởi vì phụ tính và nhân tính có liên hệ với nhau, đây cũng chính là nguyên nhân Thiết Hải thích động vật nhỏ.

-Thật không nghĩ tại sao bọn hấn lại làm hòa thượng?

Tả Đăng Phong bĩu môi cười nói.

-Anh có thích trẻ con không?

Ngọc Phật hỏi.

-Thích, không, không thích, rất là quậy.

Tả Đăng Phong cười cười.

-Anh sửa lại cách ăn nói đi.

Ngọc Phật cười nói. Ngọc Phật biết Tả Đăng Phong là người rất thích trẻ con bắt quá hấn không dám thừa nhận mà thôi.

-Không đối thì làm sao đây.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu.

-Sự tình đã qua 3 năm, anh chưa bao giờ nghĩ tới việc bắt đầu mới sao?

Ngọc Phật thở dài hỏi.

-Nếu như 6 Âm đàn vẫn không thể cứu sống nàng, tôi sẽ làm lại, đến lúc đó sẽ không có ai nói Tả Đăng Phong tôi là kẻ bạc tình bạc nghĩa.

Tả Đăng Phong bình tĩnh trả lời.

-Oh.

Ngọc Phật lộ vẻ nghi hoặc.

-Nhưng mà trở ngại chính là cửa ải bản thân này. Máu tươi tại cổ nàng phun ra, sau đó là chảy xuôi cuối cùng là tí tách, một màn kia vĩnh viễn tôi không quên được.

Tả Đăng Phong cười nói, trên thực tế là hắn muốn không nhưng hắn không dám bởi vì một khi khóc sẽ giống như dê vỡ không thể dừng lại. Hắn không muốn để Ngọc Phật thấy được một mặt yếu đuối của mình.

-Người bình thường mất đi một nửa máu thì đã không thể bước đi rồi, nàng là một nữ nhân tài ba, dựa vào nghị lực để kiên trì đến phút cuối cùng.

Ngọc Phật nhẹ giọng đáp lại.

-Không nói đến cái này, đến cuối cùng tôi nhất định sẽ cho cô một lời, thời gian là thuốc chữa thương tốt nhất, có một việc sớm hay muộn chúng ta cũng phải quên.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy, mặt lộ vẻ vui mừng, gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế mỉm cười đáp lại. Không hề nghi ngờ chút nào, Ngọc Phật đã hiểu lầm ý tứ của hắn, lời của hắn là au này sẽ đem bí quyết trường sinh trong Âm Dương Sinh tử quyết lưu lại cho nàng, mà nửa câu sau là hắn có ám chỉ cái khác, hắn không phải để mình quên Vu Tâm Ngữ, mà là có một ngày Ngọc Phật sẽ quên hắn.

Nói một hồi, Tả Đăng Phong nhắm mắt nghỉ ngơi, bốn ba một đêm cũng đã làm hắn mệt mỏi.

Giữa trưa khi tỉnh dậy, Tả Đăng Phong thấy Ngọc Phật đứng nhìn tình huống bên sông, mà Thiết Hải ở một bên đang niệm kinh ột con thỏ chết, tuy rằng hắn không ăn thịt, cũng không phải tự tay làm.

-Cậu đến đây.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong tỉnh lại, đưa con thỏ để Tả Đăng Phong làm.

-Đúng nửa giờ nó sẽ nổi lên để thở.

Ngọc Phật đi đến bên cạnh Tả Đăng Phong.

-Vậy là tốt rồi, điều này nói lên nó thật sự muốn mở giang đạo.

Tả Đăng Phong cầm lấy con thỏ.

-Tôi luôn suy nghĩ, tại sao nó làm như vậy?

Ngọc Phật nhún mày đặt câu hỏi.

-Nếu nước sông nơi nó đào bị cuốn đi, đến lúc đó toàn bộ bùn cát cũng sẽ bị cuốn đi theo, đáp án liền xuất hiện.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

Ngọc Phật nghe vậy gật gật đầu

-Dựa theo lời của những thôn dân kia, chậm nhất là khi mặt trời mọc nó sẽ đào xong.

Tả Đăng Phong đưa nội tạng thỏ cho 13.

-Anh cảm giác dưới này có cái gì?

Ngọc Phật gật đầu rồi hỏi.

-Con rắn mối khổng lồ này là do Địa chi diễn sinh ra, nó làm như vậy tự nhiên là có quan hệ với Địa chi, tôi suy đoán dưới này là nơi nhốt Địa chi.

Tả Đăng Phong nói ra suy nghĩ của mình.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, đột nhiên nghe phía Tây truyền đến tiếng nước đổ ầm ầm. 3 người nghe tiếng liền đi lên đỉnh núi, phát hiện thủy đạo bên dưới đã bị con rắn mối khổng lồ kia đào thành một hắc động sâu mấy trăm mét, sâu không thấy đất, toàn bộ nước sông đang chảy vào bên trong hắc động này.

-Thật lớn.

Thiết Hải cảm thán, nước đang chảy đột nhiên lại khô đích thật là hiếm thấy.

-Ông hãy đi xuôi dòng, nhìn xem nước sông chảy ra từ nơi nào, nếu trên đường phát hiện được con rắn mối khổng lồ kia, ông hãy trở về, không cần tìm nữa.

Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải. Trên sử sách chưa bao giờ ghi lại tình huống Kim Sa giang khô, cho nên Tả Đăng Phong phán đoán nước sông sẽ chảy vào một chỗ ngầm nào đó rồi chảy vào con sông khác, nói cách khác phía dưới nhất định sẽ có một nơi thoát ra. Hắn để Thiết Hải đi về phía Nam là bởi hắn không thấy con rắn mối khổng lồ kia, kết quả tốt nhất chính là nó không kịp thoát bị nước cuốn đi, còn một kết quả xuất nhất thì bản thân hắn còn phải nghĩ tiếp. Nếu quả thật như thế, Địa chi kia cũng không phải ẩn thân dưới lớp cát này, là ẩn thân dưới lớp đất trong thủy động.

Bất kể là tình huống nào, để rắn mối mở thủy đạo là một quyết định chính xác.

168. Q.3 - Chương 168: Thần Miếu Dưới Nước

Nước từ thượng du đổ về, chảy vào hắc động. Trước mắt 2 người có thể làm chính là ngồi chờ.

-Hố sâu 3 dặm, con thần lằn kia đi xuống, giờ phút này chắc là đang bơi ở dưới đó.

Ngọc Phật ngưng thần mở miệng.

-Cô nói là hướng đi xuống dưới sao?

Tả Đăng Phong quay đầu hỏi, khoảng cách 3 dặm trên đường bằng còn không là cái gì nếu như chênh lệch giữa mực nước sông và nước biển là 3 dặm, đi vào dưới lòng đất 3 dặm tìm Địa chi quả thật là một điều khó rồi. Bất quá nếu con rắn mối khổng lồ kia đi xuống phía dưới, vậy chứng minh trong này không có đồ vật gì rồi, nhân vật chính đang ở phía dưới khu vực bùn cát.

-Đúng.

Ngọc Phật gật đầu.

-Thật tốt quá.

Tả Đăng Phong gật đầu cười nói, yên lòng, sau đó cầm con thỏ đi nường.

Rất nhanh nước sông đã lọt vào hố, bùn cát dưới đáy sông bắt đầu lan rộng ra, phía dưới lòng sông bắt đầu xuất hiện một tòa miếu thờ vô cùng lớn.

Phía bên dưới có miếu thờ, 2 người Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật cũng không cảm thấy kỳ quái khiến cho 2 người cảm thấy ngạc nhiên chính là miếu thờ ở đây cũng không có ngậm trong nước, trên miếu thờ 3 tượng có một đạo bình chương vô hình, bùn cát lắng đọng trên đạo bình chương vô hình này, lúc này bùn cát còn chưa bị nước sông cuốn hết đi, bùn cát trôi nổi dày đến một tượng làm cho tình hình trở nên vô cùng quỷ dị.

5 dặm ở bên dưới bình chương đều là đá xanh bằng phẳng, chỉ có ở giữa là một tòa miếu thờ, cũng được xây bằng đá xanh, diện tích khoảng chừng 2 mẫu ruộng, 4 góc nhếch lên, các góc đúc mở điều hầu, mở điều hầu vốn là một trong Long chi cử tử, là kiến trúc của Hoàng gia, nơi này xuất hiện tượng đắp mở điều hầu nói lên năm đó nơi này được xây dựng bởi người trong Hoàng gia hoặc là chư hầu, hiện tại mở điều này này

có hình đầu rồng đuôi cá. Nhưng mà vào trước thời Đường, mỗ điều hâu cũng không có hình đuôi cá mà là chiều dài tứ chi, bởi vậy có thể thấy được tòa miếu thờ này được xây dựng trước đời Đường.

-Không đúng, không đúng.

Tả Đặng Phong chau mày, lắc đầu liên tục.

-Có trận pháp không phải rất bình thường sao?

Ngọc Phật hỏi.

-Trận pháp đích thật là có thể sinh ra lực lượng vô hình để ngăn cách, tôi cảm thấy kỳ quái cũng không phải là trận pháp mà là kiến trúc bên trong. Long Sinh Cửu Tử xuất hiện sớm nhất vào thời Xuân Thu, 4 góc của miếu thờ bên dưới lại có hình mỗ điều hâu, hơn nữa mỗ điều hâu có tứ chi, cái này nói lên miếu thờ này được xây vào khoảng từ thời Xuân Thu đến thời Đường, mà không phải là thời Thương Chu.

Tả Đặng Phong lắc đầu, nói.

-Ý của anh là ngôi miếu này được xây dựng muộn hơn thời Thương Chu?

Ngọc Phật hỏi.

-Ít nhất cũng muộn 500 năm, kiến trúc ở đây cũng không phải là kiến trúc Chu triều.

Tả Đặng Phong nhú mày lắc đầu.

Ngọc Phật nghe vậy không có mở miệng nữa, bởi vì tình huống trước mắt hoàn toàn khác biệt so với dự liệu của 2 người. Trận pháp ở đây cũng không phải là Khương Tử Nha bày ra mà là một người khác, nhưng bên trong cũng có vây khốn Địa chi, nói cách khác con rắn mối khổng lồ kia không có khả năng xuất hiện ở phụ cận, manh mối liền trở nên hỗn độn. Đến trước mắt có thể xác định chính là người đời sau lợi dụng Địa chi này.

-Bất kể như thế nào, bên trong nhất định có Địa chi, Địa chi sống hay chết cũng không quan trọng, quan trọng là nội đan của nó, bằng không con rắn mối kia không có khả năng ở quanh đây, càng không đào để lợi dụng dòng nước chảy mang bùn đất trôi qua ra bên ngoài.

Tả Đặng Phong lên tiếng, nội đan là thứ lên lạc căn bản giữa Địa chi và độc vật nó diễn sinh ra, nếu Địa chi mất đi nội đan, độc vật kia sẽ không tiếp thu nó.

-Trước mắt chúng ta nên làm gì đây?

Ngọc Phật gật đầu, hỏi.

-Đợi, đợi con rắn mối trở về, xem nó làm cái gì.

Tả Đặng Phong nghiêm mặt, nói.

4h chiều, Thiết Hải trở về mang theo tin tức, nước sông ở bên ngoài 300 dặm đã phun mạnh từ dưới thác nước lên, con rắn mối kia cũng bị phun lên, giờ phút này đang bò trở về.

5h chiều, con rắn mối kia trở về, lúc này trong miệng nó có ngậm một con nai, nhưng mà sau khi trở về nó cũng không tiến vào bên trong thần miếu kia, mà là đưa mắt nhìn lá chắn ở xung quanh.

-Địa chi bên trong còn sống, con rắn mối kia muốn cho Địa chi ăn, nhưng mà nó chờ cái gì đó.

Ngọc Phật đưa tay chỉ con rắn mối khổng lồ kia.

-Đợi giờ.

Tả Đặng Phong nói, trước mắt hắn đã lĩnh ngộ được ý nghĩa của trận pháp, biết trận pháp sẽ chịu ảnh hưởng của giờ giấc.

8h tối, con rắn mối kia vẫn nằm đó, 9h tối nó cũng không có chút phản ứng nào. Vừa qua 11h nó liền ngậm con nai rồi nhảy qua tấm lá chắn kia, đi vào miếu thờ.

-Shjt, lãng phí thời gian của lão tử.

Tả Đăng Phong thấy thế thế nhất thời giận tím mặt, trong cơn tức giận liền phóng Linh khí quăng một hòn đá xuống sông.

-Sao thế?

Ngọc Phật có chút không hiểu.

-Trận pháp sẽ chịu ảnh hưởng của giờ giấc, 12 Địa chi tương ứng với 12h canh giờ. Nếu vào giờ Hợi từ 9h đến 11h tối nó nhảy vào bên kia, vậy nói rõ Địa chi trong miếu chính là đầu trư kia, nhưng mà bây giờ hơn 11h, đã là giờ Tý, nói vậy ứng với con rắn mối kia Địa chi chính là con chuột, Dương Chúc Háo Tử có ích lợi gì đối với tôi cơ chứ.

Tả Đăng Phong lại ném ra một hòn đá.

-Anh xác định?

Ngọc Phật nhú mày hỏi.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt gật đầu. Trận pháp của con Háo Tử này bố trí giống như trận pháp của Tả Đăng Phong bố trí ở Thanh Thủy quan, tấm gỗ đặt ở bên quan tài Vu Tâm Ngữ có dính máu của hắn và 13, cho nên trận pháp ở Thanh Thủy quan không có hiệu quả với hắn và 13. Tình huống nơi này cũng thế, con Háo Tử kia làm mất trận vây ở trong trận pháp, thân mình nó không thể di động nhưng mà con rắn mối kia có khí tức tương thông với nó, cho nên trong giờ nào đó uy lực của trận pháp sẽ giảm bớt đi, để con rắn mối đó có thể mang thức ăn đi vào.

-Làm sao bây giờ?

Ngọc Phật hỏi.

-Đi về phía Tây tìm kiếm Thủy Chúc Âm Trư kia.

Tả Đăng Phong nói xong liền mang rương gỗ lên, chuyện ở đây cũng không có quan hệ gì với hắn.

-Không đi về phía Bắc sao?

Ngọc Phật hỏi.

-Theo sử thư ghi lại, Bộc quốc cùng Mâu quốc không ở thượng ngòi Giang Lưu, không cần đi về phía Bắc.

Tả Đăng Phong gật đầu nói

2 người thống nhất, Thiết Hải cũng không có ý kiến gì, mang theo rương gỗ đi theo.

3 người liền đi về phía Giang Lưu, Giang Lưu không hẹp, tu vi 3 người khó có thể mà qua sông, mà nơi này có trận pháp để 3 người đạp chân lên.

3 người cùng lắng không, Ngọc Phật có tu vi kém một chút, nên mượn lực ở trên tấm bình chướng, Thiết Hải cũng hạ xuống sau đó, tò mò đạp vào tấm bình chướng này mấy cái sau đó mượn lực lắng không. Trong 3 người, Tả Đăng Phong là người có tu vi cao nhất, hắn là người cuối cùng mượn lực trên tấm bình chướng, nhưng mà làm cho hắn không có nghĩ tới chính là hắn không thể nào đạp lên tấm bình chướng kia, mà là rơi vào bên trong.

Đột nhiên xảy ra biến cố này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng hoảng sợ, trong lúc nguy cấp hắn phát hiện 13 sau khi rơi vào, đã rơi ở dưới sông, giờ phút này nó đang đập đập trong nước.

Dưới tình thế cấp bách Tả Đăng Phong không kịp xem xét tả hữu, sau khi rơi xuống liền ôm lấy 13 rồi nhảy lên.

-Tôi có thể đi xuống.

Tả Đăng Phong ôm 13, tạm thời định trụ thân hình trên không trung.

Ngọc Phật cùng Thiết Hải nghe tiếng lập tức lướt trở về, đến bên người Tả Đăng Phong.

-Tôi có thể tự do đi vào trận pháp.

Tả Đăng Phong nói với 2 người.

-Vì sao chúng ta không thể?

Thiết Hải tò mò hỏi.

-Không rõ lắm, tôi đi xuống xem một chút.

Tả Đăng Phong nhanh chóng đưa 13 cho Thiết Hải, cởi áo choàng đưa cho Ngọc Phật.

-Anh thận một chút.

Ngọc Phật gật đầu nói.

-Không sao, con rắn mối này chỉ là thằng cháu khi gặp tôi ở trên đất bằng mà thôi. (Ý nói là trên đất bằng con rắn mối này không phải là đối thủ của Tả Đăng Phong.)

Tả Đăng Phong vận chuyển Linh khí, để cho người rơi xuống, nhưng mà tình huống quỷ dị lại xuất hiện, lần này hắn không thể rơi xuống bên trong trận pháp, mà là đang đứng lại ở trên trận pháp.

-Đưa áo choàng cho tôi.

Tả Đăng Phong mượn lực lướt trở lại bên cạnh 2 người, cầm áo choàng từ trong tay Ngọc Phật/

Lúc này Ngọc Phật cùng Thiết Hải cũng lảng không xuống nhưng cũng đứng lại, không thể xuống thẳng được, vấn đề là chiếc áo choàng.

Tình hình này làm 3 người nghi hoặc, nhất là Tả Đăng Phong, hắn biết cái áo choàng này chỉ là một cái áo choàng thông thường, không có bất kỳ chỗ đặc biệt nào.

Nếu áo choàng không có vấn đề, vậy sẽ là thứ gì đó trong áo choàng có liên quan đến trận pháp, nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền lục áo choàng, lấy ra trong đó một tấm miếng tử kim bài mà hắn nhặt được tại sào huyết của mãng xà.

Thử lại một lần, vấn đề nằm ở tấm kim bài này.

169. Q.3 - Chương 169: Háo Tử Vô Sĩ

-Tại sao có thể như vậy?

Ngọc Phật nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong

-Trận pháp ở đây hẳn là do Khương Tử Nha bày ra nhưng sau đó lại có người mở ra rồi xây dựng miếu thờ ở bên trong, sau khi xây xong người này đã khôi phục lại trận pháp, nên trận pháp này sẽ có 2 trận phù, tấm kim bài này chính là trận phù thứ 2 do người xây dựng miếu thờ này lưu lại.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Cẩn thận một chút.

Ngọc Phật gật đầu.

-2 người đi về bờ Tây chờ tôi.

Tả Đăng Phong nói xong, vận chuyển Linh khí tiến vào bên trong.

Sau khi rơi xuống đất, Tả Đăng Phong lập tức xông thẳng vào miếu thờ, hắn phát hiện được đại diện của miếu thờ này không có cửa, hướng chính là hướng Bắc, toàn bộ hướng Nam đều được xây bằng đá xanh, ở giữa có một vách tường hoành kim to lớn, bên cạnh vách tường này có một lỗ thủng to bằng quả trứng, dường như đang xiềng xích một con vật nhỏ gì đó, xiềng xích này dài khoảng 1 trượng, ở bên dưới có một con vật nhỏ màu u lam, con vật này nhỏ gần chừng 1 xích, mắt to sắc sảo, 2 má có râu, lông của nó màu lam, con mắt màu hồng, 4 trảo màu trắng, trong trảo có màng, giống như một con chuột.

Tình huống của nó không giống như 13, năm đó 13 bị nhốt mấy ngàn năm cũng không có gì ăn. Mà mỗi năm con này đều có cơm ăn cho nên bộ dạng của nó không có gầy yếu, lúc này nó đang nhai con nai mà con rắn mỗi kia mang đến, phía Nam trừ hải cốt của động vật ra thì không có vật gì khác.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong xem xét con Háo Tử này thì con rắn mỗi kia đã phát hiện hải cốt, lập tức xông thẳng về phía Tả Đăng Phong.

-Cút qua một bên.

Tả Đăng Phong ngưng khí vào chân phải, đợi con rắn mỗi kia tới gần liền đá nó, làm nó văng xa ra mấy trượng.

Con Háo Tử kia nghe tiếng liền ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, con mắt trừng to lên làm cho Tả Đăng Phong tò mò, cùng lúc đó con rắn mỗi kia lại đánh đến.

Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là sau khi bị đá văng ra, con rắn mỗi kia cũng không có tiếp tục nhào lên nữa mà là nằm sấp xuống, cùng lúc đó con Háo Tử kia nhìn về phía Tả Đăng Phong, làm ra một động tác giống như là đang cười.

Nó cười lộ ra 2 chiếc răng trắng, Tả Đăng Phong cảm thấy nó đáng yêu.

-Xì xào.

Háo Tử thấy Tả Đăng Phong không có ác ý gì, nó lại phát ra tiếng kêu gì đó.

-Oh, có ý tứ.

Tả Đăng Phong thấy thế, cười một tiếng. Con Háo Tử này tuy rằng đáng yêu nhưng mà nụ cười nó lộ ra lại giống như là đang nịnh nọt, mục đích là làm Tả Đăng Phong vui lòng.

Con Háo Tử thấy Tả Đăng Phong bật cười thì nó bắt đầu cười cười, đi vào vòng rồi thăm thì cái gì đó.

-Ta cứu người thoát khỏi, như thế nào?

Tả Đăng Phong hỏi Háo Tử.

-Xì xào.

Háo Tử nghe vậy càng tỏ ra vui sướng.

Tuy rằng con Háo Tử này nở ra nụ cười nịnh nọt nhưng Tả Đăng Phong cũng không chán ghét nó, nó bị nhốt ở đây đã lâu, gặp được người giống như là gặp cứu tinh, làm ra những động tác này cũng lý giải được.

-Để nó ở một bên không được vọng động, ta nhất định sẽ cứu người.

Tả Đăng Phong nói với Háo Tử.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời Háo Tử kia liền gật đầu liên tục.

Tả Đăng Phong thấy thế, bước nhanh về phía nó, Háo Tử thấy Tả Đăng Phong đến gần liền lộ vẻ khẩn trương, nhưng mà nó vẫn cười cười. Nhìn thấy bộ dạng đáng yêu của con Háo Tử này, Tả Đăng Phong lại bật cười, tuyệt đối Thiết Hải sẽ thích tên gia hỏa này.

Tả Đăng Phong quan sát một chút rồi đưa tay nâng nó lên, con rắn mỗi ở bên ngoài thấy thế liền lộ vẻ tức giận, đứng thẳng lên, Tả Đăng Phong thấy thế cũng không để nó vào mắt.

Con Háo Tử này cũng không nặng hơn 5kg, giờ phút này Tả Đăng Phong mới chú ý con Háo Tử này không có đuôi, không phải là nó bị người ta chặt đứt mà là trời sinh ra nó đã không có.

Thấy bộ dạng của nó, Tả Đăng Phong lại cảm thấy buồn cười nhưng mà Tả Đăng Phong lại rõ ràng tên gia hỏa này cũng không phải là đồ tốt gì, nó làm vậy chỉ là muốn Tả Đăng Phong cứu nó ra khỏi chỗ này, cũng không ai biết được sau khi cứu nó ra nó có tạp ngược lại hay không, cho nên Tả Đăng Phong vẫn đề phòng con vật nhỏ này.

Trên cổ nó cũng có một cái vòng giống như 13, Tả Đăng Phong cầm vào thì thấy được chữ “ Nhất Thủy Dương Mâu”, vậy nó chính là Địa chi của Mâu quốc năm đó.

Thả con Háo Tử này xuống, Tả Đăng Phong cầm lấy sợi xiềng xích này lên phát hiện sợi xích này cũng không phải làm từ kim loại mà do một loại nam thạch nào đó làm ra. Trong Ngũ Hành Thổ khắc Thủy, Tử Thổ là Thủy nên mới dùng sợi xích Thổ để khắc chế nó.

Tuy rằng xiềng xích làm bằng đá nhưng lại vô cùng chắc chắn, có thể thấy được trên cái khóa này có nhiều vết cào và cắn, điều này nói lên Háo Tử cùng con rắn mối kia cũng đã từng cắt đứt xiềng xích này nhưng cuối cùng vẫn không được.

Tả Đăng Phong đứng dậy, đánh giá bức tường hoàng kim này.

Trên tường có viết bằng chữ Khải thư, chữ Khải thư được dùng vào thời Ngụy Tấn Bắc Triều, trên này ghi lại một đoạn lịch sử mà hiếm ai biết đến.

Đoạn lịch sử này phát sinh ở 1300 năm trước, khi đó khu vực này xuất hiện, 4 bộ lạc rất lớn là Hứa, Lữ, Thân, Tề. Trong đó Hứa, Lữ cùng Tề đã từng theo Bắc Chu hộ quốc chân nhân chinh phạt Bắc Tề xây dựng nhà Tùy. Sau khi nhà Tùy được dựng nên hộ quốc chân nhân đặc đạo phi thăng, 3 bộ lạc kia được nhận phong thưởng rất lớn, từng bộ lạc đều có vô số kim ngân châu báu, ngoài ra mỗi bộ tộc còn nhận được 10 miễn tử kim bài. 3 tộc trưởng của 3 tộc được phong thành vương hầu, sau khi trở về cố thổ, 2 tộc Thân, Lữ liền liên thủ tiêu diệt Tề tộc, Thân tộc công thành triệt binh, đất đai do Lữ tộc tiếp quản.

Nhìn đến đây Tả Đăng Phong cảm thấy ngạc nhiên, khi viết sách sử người cổ đại thường hay khoác lác thêm nhưng mà văn tự trên này lại có thái quá, trong đó về Thân tộc” Tam Phục Phi Tuyết” cùng Lữ tộc” Di Thổ vạn trượng” lại có chút nói ngoa.

Dựa theo văn tự trên này ghi lại, trước kia khu vực này là ranh giới của Tề tộc, sau khi chiếm được nơi này Lữ tộc mới phát hiện ra phong thủy vô cùng tốt, liền thi triển Di Sơn Đảo Hải thuật, cố gắng cải tạo nơi này làm lăng tẩm bàn tộc, trong quá trình cải tạo đã phát hiện được Tiên cảnh dưới nước cùng với Bất tử thần vật này vì thế càng thêm tin tưởng rằng nếu chôn ở chỗ này sẽ trở nên trường sinh, cuối cùng được cao nhân chỉ điểm kiến tạo lăng tẩm ở dưới nước, để ổn định người trong tộc liền phong miễn tử kim bài cùng với Bất tử thần vật cho hậu duệ quý tộc.

Xem hết văn tự trên vách tường, Tả Đăng Phong nhíu mày trầm tư, khu vực này cách đây 3000 năm là lãnh thổ của Mâu quốc nhưng mà 1700 năm sau lại xuất hiện một đám người khác, một khu vực xuất hiện 2 nền văn minh, làm anh mới trở nên nhỏ hơn. Hành vi của hậu nhân đã che đi dấu chân của tổ tiên, làm cho hắn không đoán được những người sau này là hậu duệ của Mâu quốc hay không. Điều mà hắn có thể xác định chính là khu vực này chính là nơi mà Khương Tử Nha đã bày ra trận pháp, sau này bị người ta cải tạo lại, 3000 năm, xuất hiện tình huống này cũng không phải là ngẫu nhiên.

9 cái tên trên vách tường cũng không phải toàn là họ Lữ, trước khi đại nạn bùng xuống những người này đã tách nước sông, nắm lấy miễn tử kim bài để mở tường rồi tiến vào lăng tẩm trong này. Tả Đăng Phong cũng không có đem cái miễn tử kim bài này gắn vào tường bởi vì hắn biết đây là trận phù của trận pháp, nếu mất đi hắn cũng không ra trận được.

-Để nó ra ngoài trước.

Sau một lúc, Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ, chỉ vào con rắn mối kia, nói với con Háo Tử kia.

-Xì xào.

Háo Tử nghe vậy lại cười nhe răng.

-Để nó đi ra ngoài, ta mang người ra khỏi đây.

Tả Đăng Phong nói.

Háo Tử nghe vậy cũng không nói gì, mà còn rắn mối khổng lồ kia liền nhảy lên khỏi tấm chắn rồi đi về phía Tây bờ sông.

Huyền Âm Chân Khí trên tay trái của Tả Đăng Phong phóng vào xiềng xích, làm nát xiềng xích, sau đó nắm lấy Háo Tử rồi nhảy lên.

Tử Thử vốn là trận nhãn của trận pháp, mất đi trận nhãn trận pháp liền bị phá, nương theo một tiếng nổ ầm, tấm chắn bị mất đi, nước sông đổ vào.

Ngọc Phật cùng Thiết Hải đứng đợi ở bên ngoài, giờ phút này tỏ ra cảnh giác nhìn vào con rắn mối ở đằng xa, sau khi thấy Tả Đăng Phong xuất hiện thì liền quay đầu lại.

-Anh/cậu cầm cái gì vậy?

Ngọc Phật cùng Thiết Hải trầm miệng một lời.

-Tên gia hỏa này rất có ý tứ, Minh Tinh đại sư, tặng cho ông.

170. Q.3 - Chương 170: Trú Nhan Bí Pháp

-Đây là cái gì?

Thiết Hải cầm lấy con Háo Tử, tò mò đánh giá nó mà con Háo Tử kia cũng không biết xấu hổ, nghe rằng cười với hắn.

-Tử Thử một trong 12 Địa chi, thích không?

Tả Đăng Phong cười hỏi.

-Được a, Tả chân nhân, cảm ơn cậu.

Thiết Hải hưng phấn hoa chân múa tay vui sướng.

-Tại sao Tử Thử lại có cái dạng này?

Ngọc Phật giúp Tả Đăng Phong mang đạo bào, hỏi.

-Trong 12 Địa chi, con khỉ của cô cùng con Háo Tử này coi như là nhỏ nhất, ngoài tụi nó ra tất cả đều lớn.

Tả Đăng Phong mặc áo bào vào.

-Cái này hay, cái này hay, A Di Đà Phật, cảm ơn cậu.

Thiết Hải cười lớn.

-Tình huống phía dưới thế nào?

Ngọc Phật thu lại nụ cười, hỏi.

-Địa phương niêm phong Tử Thử này chính là trận pháp mà Khương Tử Nha bày ra cách đây 1300 năm, tòa trận pháp này bị hậu nhân ngẫu nhiên phát hiện rồi phá giải, ở bên trong kiến tạo miếu thờ, nửa phần phía trước của miếu thờ là giam cầm con Tử Thử này, nửa phần phía sau là lăng tẩm, tự miếu xây xong, trận pháp trở lại nguyên dạng ban đầu.

Tả Đăng Phong nói.

-Hạng người tài năng gì mới có thể xây được miếu thờ lớn như vậy ở dưới nước?

Ngọc Phật gật đầu, truy vấn.

-Lữ tộc một trong những dân tộc thiểu số đi theo Bắc Chu chinh chiến thiên hạ, tộc này có Đạo thuật Di Sơn Đảo Hải, 8 bộ tộc năm đó đi theo Khương Tử Nha Đông chinh đều có năng lực đặc thù nên tôi suy đoán Lữ tộc này rất có thể là hậu duệ của Mâu quốc.

Tả Đăng Phong cũng chỉ suy đoán, hắn cũng không có chứng cứ gì.

-Vậy cái thủy đạo để nước chảy ra kia là gì?

Ngọc Phật đưa tay chỉ vào thủy đạo mà con rắn mối kia đào.

-Năm đó Lữ tộc xây miếu thờ ở Kim Sa giang, tất nhiên là biết được nơi này có hàm lượng cát rất lớn, bọn hắn dùng đặc điểm này để che dấu miếu thờ ở dưới nước. Bọn hắn mở thủy đạo này là có 2 mục đích, thứ

nhất là sau khi có người chết bọn hắn khai thông thủy đạo này để nước cuốn theo bùn cát đi, để thuận tiện cho việc hạ huyết, thứ hai là mượn thủy đạo này để đào ra hoàng kim.

Tả Đăng Phong nghĩ đến bức tường hoàng kim trong kia, cho dù nhà Tùy có hào phóng đến đâu cũng không ban nhiều hoàng kim như vậy, không hỏi cũng biết, hoàng kim này là do bọn họ đào được ở đây.

-Tôi hiểu được rồi, phạm vi trong 5 dặm sẽ tích tụ một lượng nước sông nhất định, nếu mở thủy đạo thì lượng nước sông này sẽ chảy vào trong đó còn mang theo bùn cát, đợi nước sông chảy hết, nước ở thượng du trong vòng 5 dặm sẽ chảy chậm lại, thủy thể dừng lại một chút, bùn cát rất nhanh sẽ lắng xuống, 3 ngày sau có thể làm cho cái hồ sâu này tắc nghẽn.

Ngọc Phật tỉnh ngộ.

-Đúng, người làm ra thủy đạo này cũng đã tính toán, khu vực 5 dặm chính là một con số hợp lý nếu như quá lớn nước sông cũng sẽ không làm trầm tích trôi đi, nếu như quá nhỏ bùn cát cũng sẽ không đọng lại để làm tắc cái thủy đạo kia.

Tả Đăng Phong mỉm cười gật đầu.

-Đúng rồi, anh muốn xử trí con rắn mối kia thế nào?

Ngọc Phật đưa tay chỉ vào con rắn mối khổng lồ ở bên ngoài 10 trượng.

-Vật này mặc dù háo sắc nhưng trung nghĩa, tôi không giết nó, một lát sẽ bức con Háo Tử kia đưa ra nội đan, nó sẽ không đi theo chúng ta nữa.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát mở miệng, súc sinh không biết, cho dù phạm sai lầm cũng có thể được khoan dung, Tả Đăng Phong đối với con người hà khắc nhưng đối với động vật lại tỏ ra nhân từ, đánh thông minh, khoan dung ngu ngốc.

-Nghe lời anh.

Ngọc Phật gật đầu cười.

-Ở bên dưới tôi còn phát hiện ra 2 thứ.

Tả Đăng Phong suy tư một chút rồi nói.

-Phát hiện gì?

Ngọc Phật cười hỏi.

-Mấy ngày hôm trước chúng ta đứng ở Giang Biên quan sát nước sông, cô đã từng nói trước nhà Tùy, 3 nhà Xiển, Đạo cùng Tiệt giáo đều tồn tại, sau đó nhà Tùy được lập ra tam giáo liền thu nhỏ lại, mà số lượng điển tịch tu đạo cũng thiếu sót đi, cô biết là vì sao không?

Tả Đăng Phong nói.

-Vì sao?

Ngọc Phật hỏi.

-Phía dưới miếu thờ có một mặt tường, trên đó có khắc vô số văn tự, phía trên có nói trước là Tùy là thời Bắc Chu, năm đó ở Bắc Chu có một vị hộ quốc chân nhân, người này trước khi phi thăng đã diệt đi vô số người trong tam giáo, tiêu hủy đại đa số điển tịch tu đạo, kể từ đó về sau điển tịch tu đạo phi thăng đã khó càng thêm khó.

Tả Đăng Phong nói ra.

-Người này tên là gì?

Ngọc Phật nhún mày.

-Không biết, bên trên không có ghi.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Vì sao hần làm vậy?

Ngọc Phật hỏi lại.

-Không biết, bên trên cũng không có ghi.

Tả Đăng Phong vẫn là lắc đầu.

-Vậy anh còn phát hiện được cái gì?

Rơi vào đường cùng, Ngọc Phật đành chuyển chủ đề khác.

-Năm đó khu vực này được gọi là Man hoang, trong này có 4 chủng tộc, trong đó có 3 tộc đã ra ngoài trợ giúp vị hộ quốc chân nhân kia chinh chiến thiên hạ, sau khi công thành 3 tộc trưởng kia đã được phong làm công chúa và vương hầu, trong đó một vị nữ tộc trưởng có quan hệ cá nhân rất tốt với vị hộ quốc chân nhân kia, nên sau khi vị hộ quốc chân nhân kia phi thăng, liền để lại cho nàng một bộ Đạo thuật để trú nhan.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc rồi nói.

Kỳ thật là hần nói dối, vị hộ quốc chân nhân kia cũng không có lưu lại bộ Đạo thuật gì cả. Sở dĩ Tả Đăng Phong nói dối chính là hần muốn đem Âm Dương Sinh Tử quyết truyền lại cho Ngọc Phật, trước đó hần đã nghĩ đến lúc cuối cùng mới lưu lại cho Ngọc Phật nhưng mà hần phát hiện trong quá trình tìm Địa chỉ có thể xảy ra vô số nguy hiểm, vạn nhất bản thân hần gặp phải bất trắc, Âm Dương Sinh Tử quyết liền hoàn toàn thất truyền là chuyện nhỏ, không thể báo đáp tình cảm của Ngọc Phật chính là chuyện lớn, vì thế hần liền quyết định hiện tại sẽ truyền thụ lại cho nàng nhưng mà không nói ra cho nàng biết.

Ngọc Phật nghe vậy cũng không có lộ ra vẻ vui mừng mà nhú mày nhìn Tả Đăng Phong.

-Biết vì sao tôi ở bên dưới lâu như thế không? Là bởi vì tôi đọc để nhớ kỹ.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ vào đầu của mình, tuy rằng Ngọc Phật không lộ ra vẻ vui mừng nhưng mà trong lòng nàng rất khẩn trương, là nữ nhân nàng cũng thích chưng diện mà.

Tả Đăng Phong nói xong, Ngọc Phật cũng không nói cái gì, 2 người rất ăn ý cũng không nói gì thêm. Giờ phút này rong lòng Tả Đăng Phong cười khổ, hần cũng không muốn nói dối lừa Ngọc Phật bởi vì hần biết lời nói dối có thiện ý cũng là lừa gạt nhưng mà hần không có biện pháp. Ngọc Phật không phải là người ngu nhất định nàng sẽ sinh nghi, nếu nàng biết được Tả Đăng Phong truyền Âm Dương Sinh Tử quyết cho nàng, nàng tuyệt đối sẽ không tiếp nhận, bởi vì mặc kệ đứng ở góc độ nào để xem, nếu đem Đạo thuật truyền lại cho người khác không phải là đệ tử của mình, thì đây chính là việc chuẩn bị hậu sự.

-Tổng cộng có bao nhiêu chữ, làm sao anh lại nhớ nhanh như vậy?

Sau một lúc trầm mặc, Ngọc Phật là người đầu tiên mở miệng.

Ngọc Phật vừa thốt ra, Tả Đăng Phong lập tức hít sâu một hơi, so với cách nghĩ của hần, Ngọc Phật càng đắn cảm hơn, nếu muốn thuận lý thành chương tìm lý do để nói dối thì nàng sẽ sinh nghi hơn.

-700-800 chữ.

Tả Đăng Phong suy nghĩ nhanh, mặc dù Âm Dương Sinh Tử quyết có hơn 200 chữ nhưng dựa theo tu vi hiện tại của Ngọc Phật, 700-800 chữ cũng phù hợp với Ngọc Phật rồi.

-Oh.

Ngọc Phật gật đầu mở miệng

Tả Đăng Phong nghe vậy, cố ý lộ ra vẻ thất vọng.

-Sẽ không đợi tôi nói lời cảm ơn đó chứ?

Ngọc Phật thấy thế, nở ra nụ cười kiều mỵ.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhếch miệng cười, đến lúc này hần biết Ngọc Phật sẽ không hoài nghi hần nữa.

-Đừng, đừng cho ăn, con Hảo Tử này ăn cái gì cũng được, đừng ăn thức ăn của ta.

Cười cười, Tả Đăng Phong thấy được con Háo Tử kia đang ở bên cạnh Thiết Hải.

-Tại sao nó chỉ biết nói xì xào?

Thiết Hải nghe vậy nhú mồm quay đầu lại.

-Ông có thể từ từ huấn luyện nó để nó gọi ông là đại gia.

Tả Đăng Phong cười nói.

Ngọc Phật ở bên nghe vậy cũng mỉm cười.

-Đúng rồi trước tiên ta phải đặt tên cho nó.

Thiết Hải vuốt ve Tử Thử, vô cùng yêu thích con Tử Thử này.

-Gọi là Lam Bi (Da lam).

Tả Đăng Phong cười nói.

-Thật khó nghe.

Thiết Hải bĩu môi

-Cầm Mao Thử (Chuột nhưng)

Ngọc Phật nói.

-Nó cũng không phải Bạch Ngọc Đường.

Thiết Hải vẫn là bĩu môi.

-Tử Thử là kẻ đứng đầu trong 12 con giáp, gọi nó là Lão Đại đi.

Tả Đăng Phong nở nụ cười xấu xa.

-Tên rất hay.

Thiết Hải giơ ngón tay cái lên, hẳn cũng không biết Tả Đăng Phong đang đùa với hắn.

-Cậu thật ác, coi trừng bị trời phạt.

Ngọc Phật liếc Tả Đăng Phong một cái, Lão đại của Phật gia là Thích Già Ma Ni sao có thể là một con chuột.

-Đại sư Lão Đại của ông là ai?

Tả Đăng Phong cười, hỏi Thiết Hải.

Thiết Hải nghe vậy không chút do dự chỉ vào Tử Thử:

-Nó.

171. Q.3 - Chương 171: Tử Thử Địa Chi.(1)

-Tốt lắm, thu thập một chút rồi chuẩn bị đi.

Tả Đăng Phong lấy tay cầm lồng lưng “Lão Đại” rồi nói.

-Cậu muốn làm gì?

Thiết Hải cũng không buông tay.

-Khiến nó thành thật đi theo ông.

Tả Đăng Phong nhìn vẻ mặt buồn cười của Tử Thử cùng hai chiếc răng cửa đều không che giấu sự gian xảo của nó như vậy con vật này cần phải cưỡng bức nó vì nó không có phẩm chất trung thành.

-Cậu có biện pháp nào?

Thiết Hải bĩu môi hỏi.

-Thiên cơ bất khả lộ, mau buông tay ra.

Tả Đăng Phong nói, đương nhiên hắn không nói với Thiết Hải biết hắn muốn bức ra nội đan của Tử Thử.

-A di đà phật, Lão Đại là của ta, cậu không thể thiên nó.

Thiết Hải cao giọng kêu la.

-Ôngghĩ như thế nào vậy?, Tôi cam đoan sẽ không làm thương tổn nó.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu, dân quê đều có thói quen thiên súc vật và gia cầm, như vậy tương đương với thái giám của con người làm cho tính tình dụ ngoan không động dục.

Thiết Hải nghe vậy, lúc này mới buông lỏng tay ra, Tả Đăng Phong dẫn Tử Thử đi phía bên trái sườn rừng cây đồng thời hắn quan sát hành động của rắn mối khổng lồ ở hướng Bắc, c on rắn mối này thấy hắn cùng Tử Thử dời đi lập tức khấn trương di động về hướng Tây cùng Tả Đăng Phong giữ vững khoảng cách bằng nhau, ý đồ của nó rất rõ ràng, vạn nhất Tả Đăng Phong gây bất lợi cho Tử Thử, nó liền lập tức đi cứu viện.

-Ta biết ngươi có thể nghe hiểu lời ta nói, lập tức phun nội đan ra, an tâm đi theo hắn sống hết trăm năm rồi ta sẽ trả nội đan lại cho ngươi.

Tả Đăng Phong đi về phía tây chừng mười trượng rồi dừng chân quay đầu chỉ vào Thiết Hải nói.

“Cô . . . Cô”.

Tử Thử như đang cười với hắn nghe vậy lập tức lộ vẻ sợ hãi, nụ cười trên mặt lập tức đọng lại, tiếng kêu cũng run run.

-Ba người chúng ta đều là người tu hành đã độ qua thiên kiếp, đám bạn của ngươi không phải là đối thủ của chúng ta, ngươi hãy phun nội đan rồi an tâm đi theo làm bạn với lão nhân kia, ta nhất định sẽ không nuốt lời.

Tả Đăng Phong lên tiếng lần nữa, tuy hắn luôn luôn trêu đùa với Thiết Hải nhưng trong lòng vẫn tràn ngập đồng tình. Bởi vì Thiết Hải thật chính trực, tâm tính cũng rất thuần phát, chủ yếu nhất là hắn nhiều năm trôi dạt bên ngoài chùa, vẫn không ăn trộm, không trộm ăn trộm uống, trên mặt hiện rõ vết nhăn, cùng khuyết ra cái răng nanh, nếu không phải linh khí cao thâm thì hắn đã hiện ra vẻ già lụ khụ rồi.

Tử Thử kia nghe vậy lần thứ hai cũng không có phun nội đan ra mà là ngẩng đầu sững sờ giả ngu.

-Nếu không phải ta cứu ngươi thoát khỏi giam cầm thì giờ phút này ngươi vẫn khó thấy mặt trời, nếu ngươi còn chần chờ ta sẽ tự mình động thủ.

Tay phải Tả Đăng Phong đang mang theo nó thỉnh linh phát ra Huyền Âm chân khí, Tử Thử cảm thấy hàn khí lập tức biến thành cực kì khấn trương, tiếng thầm thì không ngừng cũng không phun ra nội đan của nó. Người ngu cũng biết mất đi nội đan đối với bản thân tạo thành tổn thất nghiêm trọng.

Tả Đăng Phong thấy thế vẫn chưa thu tay lại, Huyền Âm chân khí tăng thêm vài phần, trong chớp lát mặt mày Tử Thử mang sương lạnh giữa đầu dòm sắc mặt Tả Đăng Phong, thấy vẻ mặt âm lãnh của Tả Đăng Phong, cuối cùng hộc ra một quả nội đan thuộc tính thủy hình kim đậu, màu lam nhạt, trên mặt có vài sợi tơ máu. Tử Thử có nội đan dương tính thủy chúc nên trong nóng ngoài lạnh.

Tử Thử mất đi nội đan, lập tức màu lông phát sinh biến hóa, màu lam cấp tốc suy giảm mà thay vào đó là màu xám tro nhạt. Tả Đăng Phong sớm biết động vật mất đi nội đan sẽ có loại phản ứng này nên cũng không có gì ngạc nhiên, cầm lấy nội đan, lúc sau liền đem sự chú ý lên cánh Bắc rùng rùng. Con rắn mối khổng lồ cảm nhận Tử Thử mất đi nội đan xoay người chạy trốn một cách rõ ràng không có bất kì sự chần chờ nào. Tả Đăng Phong phán định nội đan là mấu chốt của sự liên hệ giữa địa chỉ và độc vật diễn sinh,

mối liên hệ này không có cảm tình gì nên vừa mất đi nội đan cũng đồng nghĩa với mất quyền khống chế độ vật.

-Sau khi hấn trăm tuổi, ta nhất định sẽ trả nội đan cho người, ta chỉ tay lên trời mà thề.

Tả Đăng Phong không hi vọng nó đối với Thiết Hải sinh lòng phần hận nên mới phát ra lời thề son sắt nên nói cho nó biết sẽ đem nội đan trả lại cho nó.

Tử Thử nghe vậy lần thứ hai phát tiếng thầm thì, tuy thật miễn cưỡng nhưng cũng mang một chút tín nhiệm. Tuy rằng đầu nó không lớn nhưng cũng sinh ra linh trí tự nhiên nghe hiểu lời Tả Đăng Phong nói cũng biết Tả Đăng Phong cũng không cần phải lừa nó.

-Này, cậu làm gì màu lông nó vậy ?

Lúc này Thiết Hải đang ở đằng xa đã phát hiện màu lông Tử Thử biến hóa kêu la rồi xông tới Tả Đăng Phong, tới gần hấn nhấc Tử Thử lên rồi hướng dưới khố mà xem.

-Tôi có làm gì nó đâu chứ.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Vậy nó như thế nào biến thành màu này rồi?

Thiết Hải cao giọng chất vấn.

-Đại sư ông thật sự đúng là chó cắn Lữ Đồng Tân, da lông màu lam của nó ẩn chứa kịch độc, nếu không tán đi độc tính thì chỉ cần 3 ngày ông liền trúng độc bỏ mình.

Ngọc Phật nghe tiếng từ đằng xa lướt qua đến hát đệm.

- A di đà Phật, lão nạp trách lầm hấn rồi.

Thiết Hải không có trách móc Ngọc Phật mắng hấn mà hấn cười cười rồi ôm Tử Thử đi xa.

-Tại sao khi cô nói dối thì mặt không đổi sắc tim không đập loạn.

Tả Đăng Phong hỏi Ngọc Phật. Bình thường Ngọc Phật không trêu đùa Thiết Hải nhưng tới thời điểm mấu chốt lại thay hấn giải quyết một phen.

-Không có biện pháp, bằng không ông ấy sẽ luôn lải nhải.

Ngọc Phật mặt giãn ra cười nói.

-Đây là nội đan của Tử Thử, ổn thỏa nhất là giao cho cô bảo quản chờ nó nghe lời liền trả lại cho nó.

Tả Đăng Phong cười đem miếng nội đan đưa cho Ngọc Phật, những lời này hấn châm chước cùng thay đổi, vốn hấn muốn nói “Để Thiết Hải trăm tuổi rồi thì cô trả lại cho nó” Nhưng là Ngọc Phật tự nhiên sẽ hỏi hấn vì sao không tự mình làm chứ.

-Cũng tốt

Ngọc Phật lấy tay tiếp nhận viên nội đan này rồi lấy ra bỏ vào một ống trúc cất vào trong ngực.

172. Q.3 - Chương 172: Cổ Hương Cửa 13

Mèo và chuột là thiên địch, tuy rằng lúc trước 13 không có xuống tay với nó, nhưng mà cũng không nói 13 có địch ý với con Tử Thử thích a dua này, đêm khuya vắng người, rốt cuộc nó cũng không nhịn được mà động thủ. Giờ phút này, 13 đã đẩy ngã con Tử Thử kia xuống đất, há mồm cắn vào cổ của nó.

-Mau buông ra.

Thiết Hải thấy thế vội vàng nắm lấy 13, dù vậy 13 vẫn không nhả ra, con Tử Thử kia bị cắn đau, kêu thảm thiết.

-Được rồi, mau buông ra.

Tđp đứng dậy ra lệnh cho 13, 13 nghe vậy mới buông tha con Tử Thử, Thiết Hải vội vàng ôm lấy kiểm tra thương thế cho Tử Thử.

Tử Thử thoát khỏi, liền nằm trong lòng Thiết Hải kêu thảm thiết, 13 thấy nó giả vờ, tức giận muốn đến cắn, tđp thấy thế vội vàng kéo nó trở lại.

-Lúc trước anh nên nghĩ đến chuyện này.

Ngọc Phật sớm đã tỉnh, mỉm cười nói.

-Tôi biết nó không thích Lão Đại nhưng không nghĩ nó lại hạ độc thủ.

Tả Đăng Phong cười nói. Hắn sẽ không trừng phạt 13 bởi vì hắn biết sở dĩ 13 cắn Lão Đại là bởi vì lúc trước Lão Đại không lễ phép với 13 nên 13 mang thù.

-Thiên vị cho 13, nhìn nó cắn đỏ đầy máu này.

Thiết Hải kiểm tra thương thế của Lão Đại.

-Là nó khiêu khích 13 trước, 13 chỉ tự vệ.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Tự vệ mà chạy đến đây a.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong không nói lý lẽ lập tức dựng râu trừng mắt.

-Được rồi, trước tiên hãy giữ nó cho tốt đã.

Tả Đăng Phong chịu thua. Dù sao cũng là 13 đuối lý. Đã làm sai trước.

-Lão Đại bị thương. Ta đi lấy thảo dược cho nó.

Thiết Hải ôm Lão Đại chạy về phía Bắc.

-Đi về phía Nam ấy, sớm trở về một chút.

Tả Đăng Phong nhắc nhở.

Thiết Hải nghe vậy quay đầu hướng nam.

-13 đều có địch ý nặng đối với 12 địa chị sao?

Ngọc Phật đi đến bên dòng suối, rửa mặt.

-Cũng không nhất định, phải xem tâm tình của nó.

Tả Đăng Phong thả 13 xuống.

-Không nên chuyện này xuất hiện, nếu không thì Thiết Hải liền mang Lão Đại rời đi.

Ngọc Phật nói ra lo lắng của nàng.

-Không sao, tôi biết vì sao 13 tức giận rồi, chuyện này dễ xử lý.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

Ngọc Phật một lòng rửa mặt chải đầu không có nói cái gì nữa

Lúc này mặt trời đã mọc, lúc Ngọc Phật rửa mặt, Tả Đăng Phong một mực nhìn nàng, bất quá hắn cũng không có chút tà niệm nào, mà là hắn đang nhớ đến một chuyện khác.

-Anh đang nhìn cái gì?

Ngọc Phật rửa mặt chải đầu xong, hỏi.

-Tôi đang suy nghĩ một chuyện, cô đứng yên đừng nhúc nhích.

Tả Đăng Phong nhú mày xua tay.

Ngọc Phất nghe vậy rất là nghi hoặc. Bất quá tuy rằng nàng không rõ dụng ý của Tả Đăng Phong nhưng mà nàng vẫn nghe lời đứng thẳng bất động. Ánh nắng ban mai chiếu vào khuôn mặt nàng, khí chất của nàng tao nhã, dung mạo hơn người, Đạo bào trên người lại càng lộ ra vẻ thoát tục, Tả Đăng Phong nhanh chóng ổn định tâm thần, lấy giấy bút từ trong lòng ra.

-Anh còn có thể vẽ Thủy Mặc sao?

Ngọc Phất tò mò hỏi.

-Hơi biết thôi.

Tả Đăng Phong cười, kỳ thật hắn cũng không vẽ tranh, giờ phút này hắn không vẽ con người của Ngọc Phất, mà là vẽ Kinh lạc trên người. Pháp môn Luyện khí của Ngọc Phất là đả thông mạch Nhâm Đốc, mà Âm Dương Sinh Tử quyết lại đi đúng 12 đường Kinh lạc, giờ phút này Tả Đăng Phong cần làm chính là đem 12 đường Kinh lạc cùng với 2 mạch Nhâm Đốc cùng với huyết vị phù hợp loại bỏ ra ngoài, sau đó mới làm tiếp quán thông.

Quá trình này kéo dài gần 2 tiếng, trong lòng này vừa loại bỏ phương pháp tu hành 2 mạch Nhâm Đốc trong Âm Dương Sinh Tử quyết, vừa lại muốn hợp Âm Dương Sinh Tử quyết với khẩu quyết hành khí. Ngọc Phất không phải là người ngu, nàng đoán ra được Tả Đăng Phong tu hành chính là Đạo pháp tu hành của Xiển Giáo.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong hợp quy xong, Thiết Hải đã trở về.

-Cậu vẽ cái gì?

Thiết Hải ôm Lão Đại xuất hiện ở phía sau Tả Đăng Phong, hỏi.

-Không có gì.

Tả Đăng Phong khép tờ giấy lại.

-Mấy cái cậu vẽ thật là khó nhìn.

Thiết Hải cười ha ha.

-Trình độ của tôi còn kém lắm.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Đại sư, có cần phải vậy không?

Ngọc Phất chỉ vào Lão Đại ở trong lòng Thiết Hải, lúc này thấy cả người Lão Đại được băng bó bằng băng trắng giống như là thương binh.

-Vết thương rất sâu a.

Thiết Hải khoa trương nói.

Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phất lại bật cười.

-Đến đây, đại sư, ta chỉ cho ông biện pháp, cam đoan sau này bọn nó sẽ không đánh nhau nữa.

Tdp nói nhỏ vào tai của Thiết Hải.

-A di đà Phật. Bộ dạng này của Lão Đại không thể xuống nước được.

Thiết Hải ngạc nhiên, Tả Đăng Phong nói với hắn chính là để Lão Đại bắt cá cho 13.

-Vậy thì ông hãy xé băng trắng trên người nó ra.

Tả Đăng Phong nói.

-Ta giúp nó bắt được không?

Thiết Hải thương lượng.

-Được, chỉ cần nó ngậm vào miệng rồi đưa qua.

Tả Đăng Phong nói.

Đúng như dự đoán của Tả Đăng Phong, khi Lão Đạo ngâm con cá mà Thiết Hải bắt đưa cho đến trước mặt 13, khuôn mặt 13 liền lộ ra vẻ hồ thẹn, tự nhiên là giải hòa tuy rằng không thể trở thành bằng hữu nhưng cũng sẽ không đấu đá với nhau nữa.

-Sớm biết vậy tôi đã mang theo Cửu Nhi rồi.

Ngọc Phật mở miệng.

-Thôi, chúng ta không phải là gánh xiếc thú.

Tả Đăng Phong lắc đầu liên tục.

-Gánh xiếc thú là cái gì?

Thiết Hải hỏi.

-Đây là đùa giỡn với con khỉ của nước ngoài.

Tả Đăng Phong khoát tay áo:

-Dọn dẹp rồi đi thôi.

Tối giữa trưa, 3 người khởi hành về hướng Bắc, xung quanh khu vực này toàn là nước sông, không có bóng người. Hiện tại Tả Đăng Phong cầu khẩn từ thời kỳ Thương Chu đến bây giờ cũng đừng có ai ở trong khu vực này bởi vì dựa theo sách sử ghi lại, Mâu quốc cùng Bộc quốc ở 2 bên Kim Sa giang, nói cách khác năm đó Bộc quốc nằm trong phạm vi phiên họp dài này, nếu sau này không có người nào đến đây thì di tích sẽ được bảo tồn đầy đủ, tìm kiếm cũng trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Hơn 8h tối, 3 người đi lên một đỉnh núi, lúc này trên đỉnh núi có gió lớn, sau khi đi lên 3 người liền đi về phía Bắc, nhưng vào lúc này đột nhiên 13 ngồi trên vai Tả Đăng Phong phát ra một tiếng kêu sắc nhọn. Ngọc Phật cùng Thiết Hải liền nhìn về phía 13, ngay cả Tả Đăng Phong cũng kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hắn nghe 13 phát ra một tiếng sắc nhọn như thế.

-13, làm sao thế?

Tả Đăng Phong nhanh chóng cảm nhận hoàn cảnh xung quanh, phát hiện không có điều dị thường nào.

13 nghe vậy cũng không có đáp lại, cũng không có phát ra tiếng kêu nữa, cả người nó run rẩy, vẻ mặt vô cùng kích động.

-Nó nhìn về hướng Tây.

Ngọc Phật nói.

-13, mày nhìn cái gì đó?

Tả Đăng Phong thả 13 xuống, phát hiện 13 nhìn không chớp mắt về phía Tây.

- 13, trước kia mày đã đi qua nơi đó.

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi. Ở bờ phía Tây của Lăng Thương giang là một dãy núi kéo dài, một tòa Tuyết sơn (Núi tuyết) cao ngất liền xuất hiện, tòa Tuyết sơn này khác với những tòa Tuyết sơn bình thường, cả tòa núi cất cao, vô cùng cao ngất, dường như muốn đâm thủng bầu trời. Chim, vượn cũng khó mà leo lên được.

13 nghe vậy liền tục gật đầu, phát ra tiếng thét chói tai. Tả Đăng Phong thấy thế liền đoán được nguyên nhân tại sao 13 lại kích động, lúc này hắn đang đứng trên núi có độ cao rất cao so với mặt nước biển. 13 ở độ cao này phát hiện phía Tây có một khu vực nào đó, lấy thị lực của 13, nó có thể nhìn thấy sự vật cụ thể ngoài trăm dặm, nói cách khác là nó nhìn trúng tòa Tuyết sơn kỳ quái này.

-Trước đây có phải là mày ở trên tòa Tuyết sơn này không?

Tả Đăng Phong chỉ tay về hướng Tây.

-Meo meo. Meo meo. Meo meo.

13 lại nhảy lên vai Tả Đăng Phong, nhìn về phía Tây.

Tả Đăng Phong thấy thế vui mừng quá đỗi. Xem ra lần này đi về phía Tây sẽ một công ba việc. Chẳng những có thể đoạt được nội đan của Song Thủy địa chi, còn có thể vạch trần được thân thể thần bí của 13.

173. Q.3 - Chương 173: Người Cá

-Chúng ta qua kia nhìn xem, nhìn xem chỗ ở trước kia của 13.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang trầm tư thì Thiết Hải lại lên tiếng.

-Mặt sông rộng hơn 5 dặm, ông bay qua sao?

Tả Đăng Phong bĩu môi nói, trong 3 người, hẳn là người có tu vi cao nhất, cũng chỉ có thể lướt ra vài trăm thước là cùng, căn bản không thể lướt qua con sông cuộn cuộn này.

-Chúng ta có thể đóng thuyền.

Thiết Hải vội vàng hiến kế.

-Hay là chúng ta đi từ thượng du đi, dù sao cũng không cần phải vội vã.

Ngọc Phật nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu, con Chúc Thủy Thuần Âm kia nằm giữa khu vực Kim Sa giang cùng Lan Thương giang, tốt nhất là đi về phía Bắc.

-13, tao mang mày về nhà mày, được không?

Tả Đăng Phong hỏi 13.

Lúc này 13 đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh, nghe vậy cũng không có gật đầu, tâm trạng của nó sa sút.

-Nó làm sao vậy?

Ngọc Phật nhận ra biến hóa của 13.

-Không sao, trước tiên chúng ta đi về phía Bắc đi, tìm được Thủy Chúc Âm Trư rồi mới đi phía Tây nhìn một chút.

Tả Đăng Phong nói, sở dĩ lúc này 13 kích động là bởi vì nó thấy được nơi sống cách đây 3000 năm của mình, mà cảm xúc của nó hạ xuống là bởi vì chuyện nó bị ném bỏ năm đó, nó cũng không lưu uý với chủ nhân cũ kia nữa, bất quá Tả Đăng Phong cũng không có nói ra những lời này, 13 có lòng tự trọng rất cao, Tả Đăng Phong không muốn đem chuyện này nói trước mặt nhiều người.

Sau đó 3 người liền rời khỏi đỉnh núi rét lạnh, đi đến chân núi Âm Lộc tìm một chỗ tránh gió để nghỉ ngơi.

-13, giết chết đám độc trùng xung quanh đi.

Đến chân núi, Tả Đăng Phong liền ra lệnh.

13 nghe vậy liền nhảy xuống vai hắn rồi lướt vào bên trong, Lão Đại cũng không chịu yếu thế, cùng nhảy vào, bất quá thân thể nó quá yếu nên khi nó đến nơi thì độc trùng đã bị 13 giết gần hết.

Sau khi 13 và Lão Đại đi giết độc trùng, Tả Đăng Phong đi tìm cành cây khô, bắt đầu nhóm lửa.

Khi hắn kiếm cây khô trở về thì Thiết Hải la lên, để Ngọc Phật chữa thương cho Lão Đại, mũi của Lão Đại bị một con rắn cắn, sau khi Ngọc Phật kiểm tra thương thế liền ra tay cứu trị.

-Dương chúc địa chi không có chút miễn dịch nào với Độc vật Dương tính à?

Tả Đăng Phong bước qua hỏi.

-Cái gì gọi là miễn dịch?

Ngọc Phật vừa chữ trị cho Lão Đại, vừa hỏi.

-Miễn dịch chính là sức kháng cự.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Cửu Nhi cũng từng trúng Độc vật Dương trúng nhưng mà cũng không có phản ứng mãnh liệt như vậy.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu.

-A di đà Phật, Lão Đại không sao chứ?

Về mặt Thiết Hải tỏ ra quan tâm, hỏi.

-Yên tâm đi, không sao.

Ngọc Phật xua tay nói.

Thiết Hải nghe vậy mới yên lòng, rồi ôm lấy Lão Đại.

-Tôi đi tìm thức ăn, 2 người nhóm lửa hòa tan tuyết trên đỉnh núi, nước sông không sạch đâu.

Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phật cùng Thiết Hải gật đầu, Tả Đăng Phong xoay người gọi 13, 13 liền cùng hắn đi vào rừng cây.

Rời khỏi tầm mắt 2 người, Tả Đăng Phong dừng lại, có một số lời không tiện nói trước mặt Ngọc Phật và Thiết Hải.

-13, nơi đó có phải là nơi ở trước kia của mày không?

Tả Đăng Phong chỉ về phía Tây.

13 gật đầu, vẻ mặt rất bình tĩnh.

-Chúng ta qua đó, đến lúc đó nếu mày muốn ở lại thì cứ ở lại, nếu không muốn thì có thể theo tao.

Tả Đăng Phong mở miệng nói, tuy rằng chủ nhân trước kia của 13 bỏ nó nhưng mà từ đầu đến cuối nơi đó vẫn là nhà của nó nếu như 13 muốn lưu lại thì Tả Đăng Phong cũng sẽ không mang nó đi.

Tả Đăng Phong nói xong, 13 cũng không có gật đầu hay lắc đầu.

-Chúng ta qua đó nhìn một chút được không?

Tả Đăng Phong hỏi câu hỏi khác.

13 nghe vậy, chần chờ một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

-Mày sẽ ở lại đó sao?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 liền không chút do dự mà lắc đầu.

-Mày muốn tiếp tục đi theo tao à?

Tả Đăng Phong vội vàng hỏi.

13 nghe vậy gật đầu liên tục.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng ôm lấy 13, hắn vô cùng cảm động và kích động, ngoài ra hắn còn có cảm giác áy náy nói không nên lời, hắn luôn hy vọng 13 có thể luôn đi theo hắn nhưng mà ở sâu trong lòng hắn, hắn lại hy vọng 13 có thể trở lại cố hương của mình.

-13, nếu mày muốn ở lại thì cứ ở lại, sau này tao sẽ đến gặp mày.

Tả Đăng Phong lặng yên thở dài. Tình cảm giữa Tả Đăng Phong và 13 há là như vậy, hẳn giao Tử Thử cho Thiết Hải, vắt hết óc truyền Âm Dương Sinh Tử quyết cho Ngọc Phật cũng chính là muốn không nợ nần nhân tình của ai cả. Thời gian trôi qua nhưng mà ước nguyện ban đầu của hắn vẫn chưa bao giờ dao động, không cứu sống được Vu Tâm Ngữ thì hắn sẽ xuống Âm phủ gặp nàng. Mà hắn cũng biết hy vọng cứu được Vu Tâm Ngữ cũng rất xa vời, nếu như thật sự có ngày đó hắn sẽ kết thúc toàn bộ nhân tình trên thế gian này, nhưng mà hắn không thể nào báo đáp lòng trung thành của 13, nếu hắn nhắm mắt xuôi tay thì 13 sẽ làm như thế nào đây.

-Meo Meo.

Tam nghe vậy lắc đầu liên tục. Ý bảo sẽ không ở lại cố hương.

Tả Đăng Phong nghe vậy lại thở dài:

-Bọn hắn là bằng hữu của tao, mày là người nhà của tao, nếu đến ngày đó thì thật sự tao mắc nợ mày rồi.

13 nghe vậy không có đáp lại, nó không rõ ý tứ của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không có giải thích. Thả 13 xuống rồi đi vào rừng cây phía Tây, đi được vài bước thì hắn cười to, hắn nghĩ đến một cách có thể làm cho 13 không chịu thiệt, đó chính là tìm ra nội đan của nó, trả lại cho nó khả năng khống chế Uy Long.

Sau khi cười xong, trong lòng Tả Đăng Phong bình tĩnh trở lại, tuy rằng hắn dự tính đến điều xấu nhất nhưng mà hắn cũng không có hướng về kết quả xấu nhất kia. Trong lòng hắn muốn Vũ Tâm Ngữ sống lại, nếu Vũ Tâm Ngữ sống lại thì mọi chuyện đều dễ giải quyết, hắn chưa bao giờ buông xuôi.

-Oa oa. Ô ô

~Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang trầm tư thì phía Tây bờ sông truyền đến tiếng khóc của trẻ nhỏ, Tả Đăng Phong nhíu mày, nghiêng tai lắng nghe.

Sau khi xác định được phương hướng nơi phát ra tiếng khóc kia, Tả Đăng Phong liền để 13 lên vai rồi bay vút qua sông.

Sau khi lên bờ, hắn phát hiện bên cạnh bờ sông có một đồng đá lớn, bên cạnh đồng đá lớn có một con Thủy mãng dài mấy trượng, lúc này nó đang nuốt con mồi, mà tiếng khóc kia chính là phát ra từ con mồi kia.

Tả Đăng Phong lao lên một chỗ trên nham thạch, sau đó nhìn thấy con mồi mà Thủy mãng kia đang nuốt lại là một đứa bé 8 tuổi.

Giờ phút này, đứa bé này nằm ngửa mặt trong đồng đá kia, Tả Đăng Phong có thể thấy rõ bộ dạng của nó, trên người của nó không mặc quần áo, người hơi gầy, đen, tóc tai rũ xuống, móng tay của nó rất dài, giờ phút này nó vừa khóc vừa lấy tay ấn đầu của Thủy mãng ra, nửa người dưới của nó đã bị Thủy mãng nuốt vào rồi.

Nơi không có người lại xuất hiện một đứa nhỏ, tình huống như thế này rất không bình thường, bởi vậy Tả Đăng Phong cũng không có lập tức ra tay cứu nó, Tả Đăng Phong liền đi sang một chỗ khác để có thể nhìn rõ hơn, rồi cuộc Tả Đăng Phong cũng phát hiện được điểm khác thường, eo của đứa bé này không giống như người thường, từ eo trở xuống giống như đuôi cá, đây chính là người cá trong truyền thuyết

174. Q.3 - Chương 174: Ngân Quan Gọi Về

-13, giao ày.

Tả Đăng Phong nói với 13.

13 nghe vậy liền từ trên vai Tả Đăng Phong nhảy xuống, sau đó nhảy lên lưng Thủy mãng, móng vuốt của nó lập tức chụp vào lưng Thủy mãng, động tác của 13 vô cùng rõ ràng, một móng vuốt liền trảo mất mấy mảnh vảy rắn trên người Thủy mãng, Thủy mãng bị đau liền há miệng ra, nhanh chóng ới nhân ngư ra. 13 cũng không cho nó cơ hội quay đầu, liền trực tiếp đâm một trao vào bụng Thủy mãng, xé bụng của Thủy mãng ra, sau đó nó tìm được trái tim của Thủy mãng rồi trảo lấy trái tim ra. Trái tim bị 13 móc ra khỏi thân thể, Thủy mãng liền ngã âm xuống.

Sau khi giết xong Thủy mãng, 13 liền nhảy lại lên vai Tả Đăng Phong, nhìn nhân ngư ở bên dưới.

Lúc này nửa thân dưới của nhân ngư đã tràn đầy máu, nó chống 2 tay bò về phía nước, vẻ mặt khẩn trương nhìn vào Tả Đăng Phong và 13.

Tả Đăng Phong mỉm cười đánh giá nó, nửa thân dưới nó cũng chưa dậy thì, nó là giống đực.

-Sau này cẩn thận một chút.

Tả Đăng Phong mở miệng, hẳn muốn xác định nhân ngư này có thể hiểu tiếng nói của con người không.

Hắn vừa nói xong, khuôn mặt nhân ngư lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vậy có thể thấy được nó căn bản nghe không hiểu tiếng người. Tả Đăng Phong thấy thế hơi cảm thấy thất vọng, lúc này nhân ngư kia đã xuống nước, Tả Đăng Phong quay đầu trở về.

Rất nhanh, Tả Đăng Phong và 13 đã săn được mấy con gà rừng.

Lúc này Thiết Hải và Ngọc Phật đã nhóm lửa, Tả Đăng Phong về liền tự lấy gà rừng ra rồi làm thịt.

Sau đó, hắn liền đem chuyện kia kể lại cho 2 người Thiết Hải và Ngọc Phật, hắn muốn để 2 người nói ra cách nhìn của bản thân.

-Trước đây trong một ngôi cổ mộ ở vùng duyên hải thì tôi từng gặp qua giao nhân, thi thể của bọn hắn được chế tạo thành một ngọn đèn chiếu sáng. Sau khi mộ thất được phong bế thì ngọn đèn này hút sạch dưỡng khí trong ngôi mộ đó, mục đích là muốn bảo tồn thi thể. Bất quá giao nhân này giống cá hơn là giống người, so với con nhân ngư mà cậu vừa gặp thì có chỗ bất đồng rất lớn, có lẽ là do khác nhau về khu vực, giữa nước biển và nước ngọt.

Ngọc Phật nhớ lại.

-A di đà Phật.

Thiết Hải liền xươg Phật. Bất kể là Phật gia Đạo gia hay là Nho gia, đều nghiêm cấm Dương nhân đi vào quần rầy Âm nhân. (Người sống vào quấy rầy người chết)

-Không phải, nhân ngư có thể sống ở nước biển, cũng có thể sống ở nước ngọt, chúng nó không có má, chúng nó dùng phổi để thở.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Anh cho rằng nhân ngư này có liên quan đến Bộc quốc mà chúng ta muốn tìm sao?

Ngọc Phật hỏi.

-Đúng, dựa theo thời gian văn tự nước ta có thể chia thành Giáp, Kim, Triện, Đãi, Thảo Giai, Hành, 7 loại văn tự. Mà chữ Giáp cốt cùng với Kim Văn đều có khuynh hướng giống với từ tượng hình, mà chữ Giáp Cốt cùng với Kim Văn của Bộc quốc tự sáng tạo ra lại giống với Bộc tự ngày hôm nay, dựa theo mặt chữ phân chia, có thể hiểu Thủy là người, cho nên tôi hoài nghi nhân ngư này chính là hậu duệ của Bộc quốc.

Tả Đăng Phong nói.

-Có phải là hậu duệ của Bộc quốc hay không thì còn khó nói, bất quá có thể xác định chúng nó còn có bầy đàn.

Ngọc Phật tiếp lời.

-Nước sông nơi này chảy xiết, không thích hợp để chúng nó sinh sản nhưng mà nhân ngư ấu niên kia xuất hiện ở nơi này liền ở rõ khu vực mà chúng hoạt động cũng không cách xa nơi này, trước hết chúng ta phải tìm được tòa thành cổ kia, sau đó mới tìm cách làm cho dòng sông này bớt chảy xiết.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Tại sao Lão Đại lại không có thành?

Thiết Hải xen vào một câu.

-Trước kia Lão Đại sống tại khu vực Mâu quốc mà chỗ Mâu quốc kia lại có con người sinh sống, cho nên thành cổ của bọn họ đã bị hậu nhân che giấu dưới dấu chân, mà vị trí trước mắt chúng ta lại toàn là nước sông, con người không thể qua được, cho nên tòa thành cổ mới có thể bảo tồn được.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Không phải là không đến, mà là không dám đến.

Thiết Hải nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền gật đầu.

-Năm đó Khương Tử Nha đông chinh, bắt đại bộ lạc đi theo, Kim Kê Lô quốc có Cự Nhân, Kim Hâu Dung quốc am hiểu dùng độc, Thủy Thử Mâu quốc có đạo thuật di sơn đảo hải, đạo thuật của Thủy Trư Bộc quốc hẳn là những nhân ngư này?

Tả Đăng Phong nhú mày.

-Anh muốn nói cái gì?

Ngọc Phật cảm thấy khó hiểu.

-Thời kỳ Thương Chu là xã hội nô dãi, có quý tộc cũng có nô lệ, những nhân ngư này chắc chắn không phải là quý tộc của Bộc quốc nhưng mà nếu như chúng là nô lệ thì giống như cũng không chỗ ích lợi gì.

Tả Đăng Phong nói.

-Anh chỉ nhìn thấy một nhân ngư ấu niên, còn chưa thấy nhân ngư trưởng thành, Khương Tử Nha đông chinh có khả năng không gặp được Trường Giang và Hoàng Hà, nếu như gặp phải Trường Giang và Hoàng Hà thì những nhân ngư này có thể phát huy ra tác dụng.

Ngọc Phật phân tích.

Nghe Ngọc Phật phân tích có lý như thế thì Tả Đăng Phong gật đầu.

Chốc lát sau, canh gà đã chín, Tả Đăng Phong liền múc cho Ngọc Phật và Thiết Hải, hẳn vẫn chưa đói bụng.

-Nè, cục gạch sau lưng cậu làm cái gì thế?

Đột nhiên Thiết Hải nhìn vào cục gạch trong chiếc rương gỗ.

-Không có rượu đâu, đừng tìm nữa.

Tả Đăng Phong phóng ra Linh khí, kéo cục gạch đó vào tay.

Ngọc Phật thấy thế định hỏi cái gì, đột nhiên lại nhú mày. Tả Đăng Phong thấy vẻ mặt nàng khác thường thì ngắc đầu, hẳn cũng không thấy cái gì mà chỉ nghe thấy tiếng “Vo..Vo”

Sau một lát, thì hẳn thấy Thanh Phù Trùng từ phía Đông bay đến, vây quanh Ngọc Phật vài vòng rồi hạ xuống vạt áo trên người nàng.

-Chuyện gì? Môn phái tìm cô sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Không phải bản phái.

Ngọc Phật cầm lấy Thanh Phù Trùng quan sát tỉ mỉ.

-Phái Mao Sơn xảy ra chuyện sao?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi lại.

-Cũng không phải, Thanh Phù Trùng này chính là năm đó tôi đưa cho Vương chân nhân.

Về mặt Ngọc Phật ngưng trọng.

-Toàn Chân phái đã xảy ra chuyện?

Tả Đăng Phong nhíu mày.

-Không rõ lắm.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Có lẽ là Toàn Chân phái đã xảy ra chuyện, nếu không thì cô hãy đi ra xem một chút đi.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút rồi mở miệng.

-Vương chân nhân làm việc trầm ổn, cho dù Toàn Chân phái gặp nạn hắn cũng sẽ không hướng chúng ta xin giúp đỡ, bởi vì bọn họ là Toàn Chân nhất mạch, Toàn Chân phái cũng có nhiều đạo quán ở bên dưới, Thánh Kinh sợ là tổ đình của Toàn chân, nếu gặp nạn thì những đạo nhân ở bên dưới sẽ đến cứu viện, không đến phiên chúng ta. Huống chi Thanh Phù Trùng này chính là tôi đưa cho Vương chân nhân, lúc 3 người chúng ta ở Nam Kinh kháng NB. Chỉ là muốn nói cho nhau vị trí của lính NB lúc đó, cũng không phải để cầu viện.

Ngọc Phật lắc đầu.

-Đỗ Thu Đình cũng có một con Thanh Phù Trùng, nếu quả thật có chuyện gì, Vương chân nhân cũng sẽ để cho Đỗ Thu Đình kêu tôi, nếu như lúc này Vương chân nhân tự mình thả Thanh Phù Trùng thì chứng tỏ Đỗ Thu Đình cũng không biết chuyện này, nói cách khác Đỗ Thu Đình không có quan hệ đến chuyện này.

Ngọc Phật lại lắc đầu.

-Đừng chậm trễ nữa, cô hãy đi ra ngoài một chuyến đi.

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng.

-Tôi không thể đi, đại sư, ông hãy đi ra ngoài một chuyến đi, mang theo Thanh Phù Trùng này đi đến Toàn Chân phái.

Ngọc Phật quay đầu lại nói với Thiết Hải.

-Trước kia lão nạp đã so tài thuật Khinh thân với lão đạo sĩ mũi trâu kia, không cần con Trùng tử này cũng biết Toàn Chân phái ở nơi này.

Thiết Hải nghe vậy gật đầu mở miệng.

-Mang theo Thanh Phù trùng đi, nói không chừng Vương chân nhân cũng không có mặt ở Toàn Chân phái.

Ngọc Phật nói.

-Được.

Thiết Hải liền ôm lấy Lão Đại.

-Chờ một chút, ông hãy mang theo 2 ông trúc này, nếu cần tôi trở về thì ông hãy mở ra 1 con, nếu cần gấp thì ông hãy mở cả 2, đến lúc đó 2 người bọn tôi sẽ trở về.

Thiết Hải nghe vậy liền cất lấy ống trúc, ôm Lão Đại đi về phía Đông

175. Q.3 - Chương 175: Diệu Pháp Phi Thăng

-Chuyện này vô cùng kỳ quái.

Nhìn bóng lưng Thiết Hải rời đi, Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, nếu như Toàn Chân phái không muốn chúng ta trở về tương trợ thì tại sao phải thả ra Thanh Phù Trùng gọi tôi trở về?

Khuôn mặt Ngọc Phật lộ ra vẻ nghi hoặc.

-Cũng không phải là việc của cô, nói cách khác nếu việc này liên quan đến Thần Châu phái của cô thì cũng không đến phiền Vương chân nhân gọi cô về.

Tả Đăng Phong có suy nghĩ.

-Không phải là có liên quan đến anh đó chứ? Vương chân nhân biết chúng ta ở cùng một chỗ, tại sao lại không liên hệ với anh.

Ngọc Phật nói.

-Có khả năng này lắm.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc rồi mở miệng.

-Đạo quan trước kia anh ở cách Thánh Kinh sơn rất xa, nơi mai táng của cô ấy ở chỗ nào?

Ngọc Phật nghĩ tới chuyện mộ phần của Vu Tâm Ngữ bị người NB phá hư.

-Thanh Thủy quan nằm ở phía Đông Bắc Thánh Kinh sơn, cách nhau không quá 100 dặm, bắt quá Thanh Thủy quan không thể bị phá hư, lúc rời đi tôi đã bày ra trận pháp, không ai có thể đi vào.

Tả Đăng Phong nói, hắn vô cùng tự tin với năng lực bày trận của mình.

-Nơi an táng của nàng?

Ngọc Phật thấp giọng hỏi.

-Nàng ở nhà, cũng rất an toàn.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật nghe vậy mặt lộ vẻ nghi hoặc, nàng không rõ ý tứ trong lời nói của Tả Đăng Phong, bắt quá nàng cũng không hỏi nhiều.

-Trong nhà của anh còn có người nào không?

Ngọc Phật do dự một chút mở miệng hỏi.

-Còn có 2 người chị.

Tả Đăng Phong nghe vậy như bị điện giật, Đăng Khi biết tên của hắn, tra ra hắn ở đâu có người thân nào cũng khó khăn gì.

-Có phải là đám lính NB...

Ngọc Phật nghiêm nghị.

-Nếu Đăng Khi là người thông minh thì hắn không nên chọn 2 người chị của tôi, nếu vậy thì hắn sẽ làm tôi tức giận mà thôi.

Tả Đăng Phong nghiêng răng nghiêng lợi.

-Tôi cũng không muốn nghĩ đến điều này nhưng mà trước đó Đăng Khi đã uy bức Đỗ Thu Đình phá trận giùm hắn, hiện tại Đỗ Thu Đình chắc chắn sẽ không đi, nếu Đăng Khi muốn tìm người phá trận thì người đó chính là anh, anh cảm thấy có phải bọn hắn bắt 2 người chị của anh là vì muốn bức anh phá trận cho hắn không?

Về mặt Ngọc Phật ngưng trọng.

-Nếu hấn làm như vậy thì hấn điên rồi, nếu hấn dám động vào 2 người chị của tôi thì lão tử sẽ sang NB chém sạch cả nhà hấn.

Tả Đăng Phong nhú mày hừ lạnh.

-Nếu không thì chúng ta quay về đi?

Ngọc Phật hỏi.

-Không về.

Tả Đăng Phong nghe vậy đột nhiên nâng tay:

-Thứ nhất, khả năng các nàng bị bắt cũng không lớn lắm, chúng ta vất vả mới đến được đây nếu tiếp tục quay đầu trở lại thì sẽ lãng phí rất nhiều thời gian. Thứ hai, hiện tại nhiệt độ không khí ở đây đang lên cao, nếu chúng ta quay về, khi trở lại nơi này sẽ toàn là trùng độc, chúng ta càng bị động hơn. Thứ ba, cho dù Đăng Khi bắt chị của tôi thì hấn cũng không dám làm gì các chị ấy.

-Làm sao anh biết Đăng Khi sẽ không làm thương tổn đến các nàng.

Ngọc Phật kinh ngạc nhìn Tả Đăng Phong.

-Bởi vì hấn sợ tôi, rất sợ.

Tả Đăng Phong cười lạnh.

-Chúng ta làm gì đây?

Ngọc Phật hỏi.

-Tiếp tục tìm.

Tả Đăng Phong không chút do dự mà trả lời.

-Khi chị của tôi chết thì tôi mới lên 9. Lúc chị còn sống, mỗi khi tôi đói thì chị đều đưa khoai lang cho tôi ăn.

Ngọc Phật uyển chuyển phê bình Tả Đăng Phong.

-Lúc mẹ của tôi ôm chết, chị của tôi cũng hơn 30 tuổi rồi, các nàng vì muốn lấy mấy đồng đại dương nên đã không báo tang cho tôi.

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn Ngọc Phật:

-Nếu các nàng xảy ra chuyện thì tôi sẽ đi cứu nhưng mà các nàng phải xếp sau Tâm Ngữ.

-Tại sao anh phải tính toán rõ ràng như thế.

Ngọc Phật lớn giọng.

-Tôi là người như vậy, nếu cô không nhìn quen thì có thể rời đi.

Tả Đăng Phong cũng lớn giọng.

-anh lắm, là tôi nghĩ nhiều, cậu đừng có tức giận, nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai tăng thêm tốc độ, cố gắng rời núi nhanh một chút.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong tức giận, ngạc nhiên thật lâu sau ôn nhu an ủi, người khác không hiểu Tả Đăng Phong, nàng lại hiểu rõ Tả Đăng Phong, nàng biết Tả Đăng Phong đã chịu nhiều chuyện đau lòng, cũng biết áp lực trong người hấn không có chỗ nào để phát tiết, hấn sắp bức điên bản thân rồi.

Tả Đăng Phong thấy Ngọc Phật nhân nhượng thì cảm thấy mình quá mức nhưng mà hấn cũng không nói xin lỗi, mà cúi đầu lấy một bọc giấy từ trong rương gỗ ra đưa cho Ngọc Phật, sau đó tìm một chỗ rồi ngồi xuống.

Sau khi mở bọc giấy ra thì khuôn mặt Ngọc Phật liền đỏ lên, trong bọc giấy vẫn là giấy đây là giấy nước ngoài mà các phu nhân hay tiểu thư ở Thượng Hải thường dùng.

Ngọc Phật đứng ngây người thật lâu, sau đó mới cất bọc giấy vào người rồi bỏ thêm củ vào đồng lửa.

-Miếu thờ dưới nước có một loại Đạo thuật trú nham, mấy ngày nay tôi luôn tìm hiểu, tôi cảm giác được có 9 thành là thật, tôi nói để cô luyện.

Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phật nghe vậy quay đầu nhìn hẩn một cái, gật gật đầu.

- Phục khảm nguyệt tiểu chu thiên, hành ly niên đại chu thiên, ru thận xuất tiên thiên chân nguyên, huyết thận xuất hậu thiên xích long, tồn hình chất hóa bản nguyên, luyện thái yin thu thất liên, thận khí quy tâm khiếu trăm long..

-Đợi một chút, không không hiểu được.

Ngọc Phật nghe đến đó liền lên tiếng.

-Phóng khí mục tiền sở hành đích nhâm đốc nhị mạch tiểu chu thiên hành tẩu đại chu thiên, thu liễm nhũ thận hòa huyết thận đích tiên thiên nguyên khí hòa hậu thiên kinh huyết, luyện huyết hóa khí tham dữ đại chu thiên vận hành, hành công quy khí tâm khiếu, trăm long tuyệt kinh...

Tả Đăng Phong giải thích, nữ tử có song thận, một là nhũ thận, hai là khí huyết, nam nhân cũng có song thận một là song yêu, hai là tinh khí.

-Chu thiên của nữ tử cũng đi đến Nhâm Đốc, một tháng một chu thiên, nếu đi đại chu thiên, như thế nam tử cũng một năm một chu thiên?

Ngọc Phật nhú mày hỏi.

-Đúng, chân nhân cũng nguyên quân tĩnh vị, dương giai tồn, đại chu thiên của nữ tử cũng có thể khá.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Luyện hóa Linh khí, ngày sau bổ sung Nguyên khí là chính đồ, làm sao có thể luyện hóa Linh khí cùng Tinh khí một lần được?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Hỗn nguyên nhân thế, chẳng phân biệt trước sau, đó mới là đại đạo.

Tả Đăng Phong giải thích.

Luyện Âm Trăm Long, chẳng phải là tuyệt hậu sao?

Ngọc Phật thấp giọng hỏi. Đạo gia có nhắc đến chuyện điều hòa Long Hổ, ý tứ chính là điều hòa Âm Dương, nhưng mà Tả Đăng Phong lại nói quá ác, không phải điều hòa, mà là trực tiếp Trăm Long Phục Hổ, cái này đã vượt qua khỏi “Hàng Xích Long Phục Bạch Hổ” chính thống rồi. Cái gọi là “Hàng Xích Long” chính là năng chặn kinh nguyệt của nữ nhân, Xích Long chính là kinh nguyệt của nữ nhân, cái gọi “Phục Bạch Hổ” chính là thu liễm lại dương tính của nam nhân, Bạch Hổ chính là dương tính của nam nhân, nhưng mà Trăm Long chính là để cho nữ nhân hoàn toàn tuyệt kinh, căn bản cũng không phải là áp chế.

-Cô lý giải sai rồi, Xích Long Bạch Hổ chính là vật thể tục, tất cả đều có thể tùy tâm thu phóng luyện hóa.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Đây không phải là Đạo thuật trú nham, đây là tiên pháp phi thăng.

Ngọc Phật nghe vậy nghiêm nghị lắc đầu, nàng tự nhiên nghe được đây là một pháp quyết không tầm thường.

-Trên vách tường này có ghi lại.

Tả Đăng Phong thuận miệng đáp lại.

-Phương pháp hành khí rất quái dị, càng lên cao càng khó, người thường căn bản không có cách tu hành, không giống như pháp môn của Đạo gia.

Ngọc Phật lại lắc đầu.

-Người này có thể là tiên nhân Tiệt giáo, truyền xuống Đạo thuật này vô cùng bá đạo, mấy ngày nay tôi một mực cân nhắc, bằng không đã sớm nói cho cô biết rồi.

Tả Đăng Phong nói dối.

-Vô cùng có khả năng.

Ngọc Phật nghiêm nghị gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế âm thầm cười trộm, hắn tiếp tục nói toàn bộ cho Ngọc Phật biết, còn khẩu quyết Sinh Tử quyết thì hắn vẫn chưa có nói, khẩu quyết Sinh Tử Quyết nghịch thiên, đến nay hắn vẫn chưa từng dùng qua.

Sau khi nghe Tả Đăng Phong nói xong, Ngọc Phật liền nhắm mắt trầm tư, thỉnh thoảng khi có vấn đề nào không hiểu thì hỏi Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng trả lời cho.

Hừng đông, Tả Đăng Phong liền dọn mọi thứ, chuẩn bị lên đường.

Tả Đăng Phong sửa sang xong rương gỗ liền xuất phát về hướng Bắc, nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Tả Đăng Phong, Ngọc Phật phát hiện Tả Đăng Phong không bình tĩnh như biểu hiện bên ngoài của hắn, hắn rất lo lắng cho chị của mình, sợ dĩ hắn muốn tiếp tục tìm kiếm là bởi vì trong lòng hắn, chuyện này luôn đứng ở trên cao, đây cũng chính là một loại bệnh cố chấp.

176. Q.3 - Chương 176: Âm Dương Thành Cổ

Đi được vài ngày, Tả Đăng Phong không ngừng kêu khổ, Tả Đăng Phong cảm thấy nơi này nằm giữa Kim Sa giang và Lan Thương Giang, là thiên đường của loài bò sát, so sánh với Dung quốc thì mảnh rừng rậm ẩm ướt có nhiều độc vật ở đây lại cao hơn vài bậc.

Chạng vạng tối vài ngày sau, 2 người cùng có phát hiện, một khu kiến trúc xuất hiện ở phía trước, bởi vì khoảng cách quá xa nên 2 người không thể thấy rõ tình huống cụ thể, nhưng mà dựa theo quy mô của kiến trúc thì bọn họ cảm thấy đó chính là đô thành Bộc quốc.

Vô cùng vui mừng, 2 người liền tăng tốc nhưng mà khi còn cách thành cổ vài dặm thì 2 người phát hiện một dị tượng, nơi này không có độc trùng, không có phi điểu, thậm chí ngay cả bọ cánh cứng cũng không có một con.

-Tại sao nơi này lại không có xà trùng?

Ngọc Phật không ngừng quan sát tình huống phía trước, thành cổ tọa lạc tại một khu vực bằng phẳng, ở phía Tây Lăng Thương giang, chung quanh không có bất kỳ chướng ngại vật gì.

-Có 2 khả năng, thứ nhất là trận pháp có tác dụng, thứ hai là chung quanh có sự tồn tại của một loại độc vật khủng bố.

Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phật nghe vật gật đầu.

-Nãy giờ tôi quan sát cũng chưa phát hiện dấu vết trận pháp, cũng không có cảm nhận được khí tức nguy hiểm nào.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, sau khi phát hiện được điều kỳ quái thì 2 người cũng không dám mạo hiểm đi vào, một khi bị nhốt ở trong này thì chắc chắn là không thể rời khỏi được.

-Làm sao đây?

Ngọc Phật hỏi.

-Để tôi suy nghĩ.

Tả Đăng Phong nhíu mày, tự hỏi. địa thế khu vực trước mắt này hoàn toàn bằng phẳng, năm đó hẳn là cày ruộng, cày ruộng xong để hoang phế một thời gian thì cỏ dại mọc rậm rạp nhưng mà ở đây một thân cây cũng không có, đây là điều không bình thường. Nếu như trước kia Thủy Chúc Âm Trư có trong cổ thành vậy thì ở nơi này nhất định sẽ mọc lên vô số mộc khí, mộc khí thịnh vượng sẽ làm cho rừng rậm rạp rậm rạp thế nhưng mà nơi này cũng không có rừng rạp, điều này thật không bình thường.

-Mộc khí nơi này uể oải, thuyết minh Linh khí Thủy Chúc không đủ, tình huống này xuất hiện có 2 nguyên nhân, thứ nhất là Chúc Thủy Âm Trư không ở nơi này, hai là Thủy Khí (hơi nước) của Chúc Thủy Âm Trư đã bị trận pháp ngăn trở.

Tả Đăng Phong trầm mặc một lúc rồi mở miệng.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu, chờ Tả Đăng Phong tiếp tục phân tích.

-Tôi cho rằng nguyên nhân thứ hai.

Tả Đăng Phong nhíu mày.

-Lý do là gì ?

Ngọc Phật hỏi.

-Trong Ngũ Hành, cây cỏ thuộc hệ Mộc, cỏ dại nơi này lớn lên tươi tốt như vậy chứng tỏ chúng nó bị ảnh hưởng bởi Linh khí nào đó nhưng mà loại ảnh hưởng này cũng không phải là do Chúc Thủy Âm Trư kia tạo ra, bởi nếu như là do Chúc Thủy Âm Trư kia tạo ra thì những cây cỏ này đã cao lớn cả rồi. Mà ở đây chỉ có cỏ dại, không có cây cối, điều này nói lên cỏ dại đã bị ảnh hưởng bởi loại độc vật chúc Mộc kia.

Tả Đăng Phong nói.

-Ý của anh là Địa chi kia ở trong trận pháp, mà độc vật mà nó diễn sinh lại để ra ngoài trận pháp?

Ngọc Phật đặt câu hỏi.

-Đúng, tình huống của nó cũng tương tự như Tử Thử, nếu Độc vật ở khu vực này, vậy tỏ rõ Địa chi cũng không ở xa khu vực này, mà tôi cảm giác được dường như khí tức của nó đã bị vây hãm ở trong trận pháp.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Trước mắt chúng ta nên làm gì?

Ngọc Phật hỏi.

-Đúng lúc là gió phương nam, đốt rụi cỏ dại nơi này, miễn để gặp mai phục.

Tả Đăng Phong nói xong liền cúi đầu đốt cỏ dại trước mặt, rất nhanh lửa liền lan tràn về phía Bắc.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong nói là làm liền không khỏi nhíu mày, xung quanh khu vực này cũng không thể xác định được đường ranh giới, một khi mối lửa này lan ra, không chỉ là khu vực này, ngay cả phía Bắc cũng chịu liên lụy, cách hành sự của Tả Đăng Phong rõ ràng là rất ngoan độc.

-Nếu thiêu sạch manh mối thì làm sao?

Ngọc Phật nhíu mày,

-3000 năm rồi, nếu manh mối sớm mất thì đã biến mất rồi, phàm những thứ lưu lại cũng sẽ không sợ lửa.

Tả Đăng Phong ngồi xuống, lấy lương khô từ trong rương gỗ ra đưa cho Ngọc Phật.

Ngọc Phật cầm lấy rương khô, 2 người ngồi trên rương gỗ nhìn lửa lớn đốt về phía Bắc.

Ăn hết lương khô, Ngọc Phật lại trầm tư, mấy ngày nay nàng một mực lĩnh ngộ Đạo thuật mà Tả Đăng Phong đưa cho, càng nghĩ càng cảm thấy mấy trăm chữ này có vô số huyền diệu, cái trí nham bí pháp căn bản chính là bí pháp phi thăng, quan trọng nhất là bí pháp này dường như được viết ra là để tạo riêng cho bản thân nàng.

Một lát sau, Tả Đăng Phong đứng lên, Ngọc Phật cũng ngẩng đầu nhìn về phía Bắc, phát hiện ngọn lửa đã lần tràn tới xa xa, dĩ nhiên là ngọn lửa sắp tắt rồi.

2 người liền chạy về phía Bắc, đợi lửa hoàn toàn tắt đi, 2 người liền thấy được một tòa thành trì kỳ quái.

Thành trì ở đây là hình tròn, bên ngoài cũng không có sông đào bảo vệ thành, tường thành được đắp bằng thanh thạch, chiều cao 3 trượng, tuy rằng nó đã trải qua vô số năm tháng nhưng mà cũng không có sụp đổ.

2 người tới dưới thành cũng không có tìm kiếm cửa thành mà lập tức lướt về phía tường thành, sau khi lên tường thành 2 người liền ngây dại, bên trong thành trì cũng là hình tròn, có phạm vi 10 dặm, phía bên phải có thạch lâu cùng phòng ốc, hẳn là để cho nhân loại. Bên trái là một hồ nước màu u lam, kiến trúc cùng hồ nước trong thành đã chiếm một nửa diện tích, hơn nữa hình dạng cũng giống như Thái Cực đồ, không ngờ đây lại là một tòa Âm Dương thành.

-Trước đây anh từng gặp những tòa thành như thế này chưa?

Ngọc Phật hỏi.

-Chưa thấy qua.

Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu.

-Phía Tây tường thành có thứ tàn khuyết.

Ngọc Phật đưa tay chỉ về phía Tây Bắc, những nơi khác trên tường thành đều tương đối đầy đủ, chỉ có phía Tây này là sụp xuống, bên tường thành này là được xây từ trong nước xây lên, sau khi sụp xuống thì nơi này có chỗ tương thông với Lan Thương giang, chỗ tương thông rộng gần 2 dặm.

Tả Đăng Phong nghe vật gật đầu, đưa mắt nhìn sang hồ nước phía bên Tây, thủy vực bên trong thành hiện lên màu lam, không hỏi cũng biết vô cùng thâm thúy, ở giữa hồ nước có một tòa tiểu đảo rộng chừng 2 dặm, trên đảo có nhiều cây cối màu xanh biếc. Độ cao của hồ nước này thấp hơn độ cao cả hồ nước gần 2 trượng, tất cả đều do đá xanh tạo nên, kéo dài thành một hình cánh cung. Toàn bộ phía bên phải thành là kiến trúc bằng đá, được bảo tồn vô cùng đầy đủ, ở phía Đông thành là một hồ nước cũng rộng chừng 2 dặm, không hỏi cũng biết nước ở hồ này tương thông với hồ nước ở phía Tây, những con đường trong thành đều một màu vô số cổ đại, chứng tỏ Âm Dương thành đã bị bỏ hoang rất lâu rồi.

-Suối đông là nơi có người ở, phía Tây có thể là nơi phong ấn Thủy Chúc Âm trư, cũng có khả năng nơi này là nơi trước đây Nhân ngư ở.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong mới mở miệng.

-Nơi này giống như không có vật sống gì cả.

Ngọc Phật gật đầu.

-Có.

Tả Đăng Phong chính sắc gật đầu.

-Ở đâu?

Ngọc Phật nhìn xung quanh, hỏi.

-Ở bên dưới thành cổ

177. Q.3 - Chương 177: Trong Phòng Có Người

-Phía dưới thành cổ?

Ngọc Phật lộ ra vẻ nghi hoặc.

-Hiện tại mới đầu xuân, cây cối trên đảo nhỏ trong hồ không nên xanh tươi như vậy, trừ phi là nó bị ngăn cách với ngoại giới, chỉ có trận pháp mới có thể ngăn cách khu vực này, nói cách khác tuy rằng tường thành của tòa thành này sụp rồi nhưng mà trận pháp vẫn còn ở đó, tự nhiên là Địa chi cũng sẽ ở trong này, nhất định là nó ở phía dưới thành cổ.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Nếu trận pháp vẫn còn ở đây thì tại sao chúng ta lại thấy được hòn đảo nhỏ kia?

Ngọc Phật hỏi.

-Trận pháp của Cự Nhân trong cổ thành ở Lô quốc cũng được diễn biến từ Thập Nhị Cô Hư pháp trận, cũng không phải tất cả trận pháp đều ẩn hình, chỗ tinh diệu của Cô Hư pháp thập nhị chương chính là khả năng bày trận thiên biến vạn hóa, không có dấu vết mà vẫn tìm kiếm.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Vậy chúng ta làm gì đây?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Trước tiên nghỉ ngơi một chút đi đã, thật sự chịu không nổi rồi.

Tả Đăng Phong xoay người đi lên, 2 ngày nay 2 người luôn nóng lòng mà chạy đi, cũng không có nghỉ ngơi.

Đi vào thành lâu, 2 người ngồi xuống, 13 thì liền nhảy lên giường, bắt đầu ngủ gật.

-Từ nơi này đến Thánh Kinh sơn cũng gần 5000 dặm, lấy thân pháp của Minh Tịnh thì ít nhất là cần 5 ngày mới trở về, Thanh Phù Trùng trở về còn mất đến 2 ngày, chúng ta có 7 ngày để xử lý chuyện nơi này, không cần lo lắng.

Ngọc Phật thấy vẻ mặt Tả Đăng Phong ngưng trọng, đoán rằng hấn lo lắng ở nhà xảy ra biến cố.

-Tôi còn muốn đi nhìn ở phía Tây, thời gian không đủ rồi.

Tả Đăng Phong thở dài.

-Đủ, hướng hồ cho dù Đằng Khi bắt được người nhà của anh thì hấn cũng không dám làm gì các nàng.

Ngọc Phật mở lời an ủi.

-Tính cách người NB giống với chúng ta, bọn hấn vì hoàn thành nhiệm vụ mà có thể liều mạng, ngày đó vì muốn hoàn thành nhiệm vụ mà Đằng Khi Anh Tử có thể bỏ qua bộ dạng của mình, có thể thấy được bọn họ điên cuồng như thế nào, người điên luôn làm những chuyện không tưởng, thôi không nói những chuyện này nữa, cô ngủ một giấc đi, tôi suy nghĩ cách phá trận.

Tả Đăng Phong cũng không xác định trận pháp nơi này có tác dụng gì nhưng mà hấn có thể xác định nơi này nhất định là có trận pháp, hơn nữa trận pháp nhất định là hoàn chỉnh.

Ngọc Phật nghe vậy không có mở miệng quấy rầy Tả Đăng Phong nữa.

Muốn phá trận điều đầu tiên phải biết trận ở nơi này là trận gì, muốn xác định nhất định phải kiểm tra manh mối còn sót lại ở dưới tòa thành cổ này, dùng cái này để xác định nguyên nhân diệt vong của Bộc quốc, nơi này cũng không bị phong bế, theo lý thuyết Bộc nhân cũng không nên bị diệt sạch, cho nên bọn họ bị diệt sạch khẳng định là có nguyên nhân. Tìm được nguyên nhân thì này có thể tìm được dấu vết mà trận pháp để lại, nói cách khác nhìn như phá trận là một chuyện đơn giản nhưng trên thực tế cần phải điều tra trước đây tòa thành này đã phát sinh chuyện gì.

Đầu tiên có thể xác định một điểm, nơi này không có phát sinh chiến tranh, nếu nơi này không phát sinh chiến tranh thì Bộc nhân bị diệt vong là một nguyên nhân khác, chỉ có thể thông qua việc tìm tòi trong thành cổ mới có thể tìm ra manh mối, nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền Thủ niết tụ khí chỉ quyết, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Màn đêm buông xuống, thành cổ yên tĩnh không tiếng động.

Lúc nửa đêm, 2 người tỉnh dậy.

-Vào thành thôi.

Ngọc Phật đã thu xếp xong đồ đạc.

-Đừng nóng, nhìn xem trong hồ này có cái gì không đã.

Tả Đăng Phong cầm rương gỗ ra, từ trong rương gỗ lấy ra 5 trái lựu đạn.

Đi tới chỗ lỗ hổng trên tường thành, Tả Đăng Phong đem 5 trái lựu đạn gói lại với nhau rồi vận chuyển Linh khí, phóng 5 trái lựu đạn vào trong hồ nước.

Lựu đạn rơi xuống nước, trong chốc lát liền phát ra tiếng nổ, vô số bọt nước bắn lên.

Bọt nước rơi xuống, hồ nước dần yên ắng trở lại, 2 người ngưng thần đợi đã lâu, cũng không nhìn thấy bất thứ nào trôi lên.

-Hồ nước này đã nằm ngoài phạm vi bảo vệ của trận pháp.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, khi lựu đạn nổ, bọt nước bắn lên xung quanh chỗ 2 người đứng, cái này nói lên hồ nước này không có điểm dị thường nào.

-Hồ nước này tương thông với bờ sông bên ngoài, một khi phóng vào cổ độc thì nó sẽ lan tràn đến sông.

Sắc mặt Ngọc Phật ngưng trọng.

-Không cần phóng cổ.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, hắn đã chuẩn bị đồ lặn.

-Vị trí hồ nước rất thấp, cũng không có biện pháp dẫn nước ra ngoài.

Ngọc Phật lắc đầu, có thể không xuống nước là lựa chọn tốt nhất, một khi xuống nước, nguy hiểm liền tăng lên gấp bội.

-Đi vào trong thành kiểm tra một chút.

Tả Đăng Phong khoát tay áo, 13 liền nhảy lên đầu vai hắn.

2 người đi về phía Đông của tòa thành, từ trên tường thành nhảy xuống, tiến vào khu vực thành cổ.

Bởi vì thời gian không dư dả nên 2 người cũng không có tìm kiếm từng phòng, lập tức đi về phía Đông Bắc. Kiến trúc Đông thành được chia làm 3 loại, một loại là nhà trệt được xây bằng đá xanh thấp bé, tập trung chủ yếu ở phía Đông Nam, chiếm diện tích 7/10, còn có nhà làm bằng đá rộng rãi, thoáng mát, loại này tập trung ở Trung bộ, chiếm 2/10, kiến trúc cao lớn nhất là Thạch lâu, nằm ở phía Đông Bắc, cũng không nhiều lắm, chỉ có vài tòa, 2 người liền đi vào vài tòa Thạch lâu này.

Tòa Thạch lâu cao nhất ở phía Đông Bắc có 3 tầng, tầng 2 cùng tầng 3 đều là kiến trúc có tính trang trí, cũng không thể ở được, tầng 1 có diện tích khoảng 2 mẫu ruộng, thạch môn cao khoảng 2 trượng, song phiến đóng chặt, dựa vào hình thức thì có thể thấy được nơi này không phải chỗ ở của chư hầu, vua thì cũng chính là chỗ để nghị sự.

-Tại sao những phòng ốc trong thành đều đóng kín cửa.

Ngọc Phật mở miệng nói.

-Không rõ lắm, sau khi vào thành thì tôi có một cảm giác xấu, tôi không cảm thấy nguy hiểm nhưng mà cảm thấy khiếp đảm khó nói bằng lời.

Tả Đăng Phong chính sắc lắc đầu.

-Tôi cũng cảm thấy như vậy nhưng mà tôi cũng không cảm thấy được có sự tồn tại của Âm vật.

Sắc mặt Ngọc Phật ngưng trọng.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhìn 13, phát hiện mắt phải của 13 cũng không đổi màu, điều này nói lên nó cũng không phát hiện được chỗ dị thường nào.

-Vào xem một chút.

Tả Đăng Phong nghĩ một chút rồi mở miệng.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu đồng ý.

Tả Đăng Phong thấy thế liền cất bước đi lên bậc thang, bậc thang ở đây có 7 bậc. Thời xưa, bội số của 9 là vì Hoàng Đế ngự dụng, bội số của 8 là vì phi tần trong hoàng gia, 7 là của chư hầu. Bậc thang nơi này có 7 bậc, điều này nói nên trước đây nơi này là chỗ ở của chư hầu, nhưng mà Bộc quốc lại là một bộ lạc đi theo Khương Tử Nha Đông chinh, sau khi Chu triều được xây lên thì bọn họ mới được phong chư hầu, 7 bậc thang ở đây gián tiếp nói lên sau này Bộc quốc được phong chư hầu, hoặc là do con cháu đời sau thay đổi.

Địa thế nơi này xa xôi, văn minh cũng không phát triển, Âm Dương Bát quái thuộc loại Dịch số, mọi người ở đây không có khả năng tinh thông những thứ này cho nên tòa thành trì này rất có khả năng là do cao nhân chỉ điểm để xây lên, hoặc là xây lại, người này có khả năng là Khương Tử Nha.

Tả Đăng Phong trầm tư đi tới trước cửa, phát hiện đại môn cao khoảng 2 trượng, mỗi cánh cửa khoảng 1 trượng, trên cửa có điêu khắc hoa văn, nhưng bây giờ đã bị năm tháng mài mòn.

Tả Đăng Phong lấy tay đẩy thạch môn nhưng thạch môn cũng không có chút sức mẻ, ngưng khí thử lại vẫn y như cũ.

-Hiện tại tôi phóng Linh khí cũng có thể làm một vật nặng ngàn cân di động, thạch môn này tuyệt đối không nặng hơn ngàn cân, có khả năng bên trong được chống đỡ rồi.

Tả Đăng Phong quay đầu nói với Ngọc Phật.

-Cùng nhau thử xem.

Ngọc Phật nghe vậy liền bước lên, 2 người hợp lực nhưng cũng vô pháp thôi động.

-Bọn hấn đề phòng cái gì?

Ngọc Phật thu hồi Linh khí, tỏ ra nghi hoặc.

-Một thứ làm bọn hấn sợ, bất quá thứ này cũng không có đến, bên ngoài cũng không có dấu vết chiến đấu.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Bọn hấn đoán rằng có thứ làm bọn hấn thương tổn tiến đến đây, anh coi đi, toàn bộ đại môn trong thành đều được đóng kín, điều này nói lên bọn hấn đã chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Ngọc Phật nói.

-Như vật rất tốt, những thứ trong kia sẽ được bảo tồn tốt.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Làm sao đây?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Đổi qua một phòng khác thử.

Tả Đăng Phong đi về hướng Nam, Ngọc Phật và 13 đi ở phía sau.

Chốc lát sau, Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật đến bên ngoài một thạch ốc, chỗ này nhỏ hơn chỗ lúc này rất nhiều, Tả Đăng Phong lấy tay đẩy Thạch môn, phát hiện bên trong cũng bị chống đỡ rồi, ngưng khí phát lực mở ra Thạch môn, Thạch môn vừa mở ra, Tả Đăng Phong liền thấy mọi thứ trong phòng, Tả Đăng Phong liền phát hiện trong phòng có người.

178. Q.3 - Chương 178: Chỗ Ngồi Thần Bí

Sau khi đẩy cửa ra, Tả Đăng Phong liền thấy được trong phòng có một nam nhân không mảnh vải che thân, cả người là một màu đen, giờ phút này nam nhân làm ra một tư thế phòng thủ đứng gần cửa phòng, cầm trong tay một thanh đồng kiếm loang lỗ, ở bên phải của nhà là một nữ nhân cùng 2 đứa nhỏ, cũng không mảnh vải che thân, màu da cũng trở thành màu đen.

Y phục của bọn hắn mặc dù đã mục nát nhưng thân thể cũng không có thối rửa, khô quắt, chỉ là biến thành màu đen, tóc của bọn hắn vẫn ở trên đầu, đồng tâm, thạch tâm cũng không có mục.

-Những người này đã chết rồi.

Sau khi kinh ngạc, Tả Đăng Phong thở ra một ngụm khí.

-Thi thể bảo tồn đầy đủ, tứ chi biến thành màu đen, là trúng độc.

Ngọc Phật bước lên, gật đầu nói.

-Tại sao lại nói vậy?

Tả Đăng Phong quay đầu hỏi.

-Kịch độc chẳng những có thể giết người, còn có thể giết chết vi khuẩn trên cơ thể người, cho nên khi trúng kịch độc cơ thể người sẽ được bảo tồn đầy đủ, cũng biến thành màu đen.

Ngọc Phật khẳng định.

-Cửa phòng đóng kín, độc tử đâu ra?

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-Truyền tử không khí, những người này hơi phát ra mùi tanh, hẳn là họ bị độc tính của một loại động vật truyền vào người.

Ngọc Phật lại trả lời.

-Rốt cuộc nơi này đã xảy ra chuyện gì?

Tả Đăng Phong lăm bầm lâu bầu.

-Xác chết có thể tiếp tục di động không?

Trầm ngâm một lúc lâu, Tả Đăng Phong hỏi.

-Để tôi thử một chút.

Ngọc Phật nói xong liền lấy ra một lá bùa màu vàng, sau đó dán vào ấn đường của xác chết, lập tức vẽ mặt lộ ra vẻ ngưng trọng.

-Trong thi thể này có tồn tại Âm khí, nếu bị một kích thích nào đó thì nó sẽ hoạt động.

Ngọc Phật nghiêm mặt nói:

-Lá bùa cùng xác chết là một Dương một Âm, nguyên lý của nó cũng giống như nguyên lý nam chân khác cực mà hút nhau. Lá bùa có thể dán vào trên trán thi thể điều này nói lên trong cơ thể bọn nó có tồn tại

Âm khí, mà chúng ta lại không cảm nhận được Âm khí, cái này nói lên những thi thể này được người nào đó thi triển Đạo thuật.

Tả Đăng Phong nghe vậy cũng không có tiếp lời, mà phóng Linh khí về phía thi thể nam nhân kia, Linh khí trúng vào, thi thể liền bay nhanh về vách tường phía Bắc, đánh lên vách tường rồi ngã nhào xuống đất.

Tả Đăng Phong thấy thể chắc lười nhú mào, những thi thể này vượt xa khỏi dự tính của hắn, nếu chúng nó thật sự bị bình tĩnh, nhất định rất khó giết chết.

-Đi ra ngoài trước.

Tả Đăng Phong quay đầu nói với Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy xoay người lui ra ngoài, 13 cũng đi theo.

Sau khi ra ngoài, Tả Đăng Phong nhú mào đứng suy nghĩ, không hề nghi ngờ gì nữa, mọi người ở đây đều bị trúng một loại kịch độc, nếu đơn thuần là thể thì sự tình cũng không phức tạp rồi, thể nhưng mà những người này chết đi lại có Âm khí tồn tại ở trong người, điều này nói lên có người thi triển Đạo thuật.

-Trước mắt cần giải đáp 3 đáp án, thứ nhất là độc vật này là gì có phải là độc vật mà Địa chi diễn sinh ra không, thứ hai nếu như độc vật này là do Địa chi diễn sinh ra thì tại sao nó phải hạ độc giết chết mọi người ở đây, thứ ba cũng là điều quan trọng nhất, rốt cuộc là người thi triển Đạo thuật là ai?

Tả Đăng Phong nói.

-Có thể là Địa chi diễn sinh ra độc vật, bởi vì độc tính của nó rất quái dị, những loại độc này tôi chưa từng gặp qua.

Ngọc Phật nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu,

-Về phần tại sao phải giết hại những cư dân này, tôi có cảm giác là nó cảm nhận được Địa chi bị uy hiếp nên ra tay bảo vệ Địa chi.

Ngọc Phật nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy lại gật đầu.

-Người tu đạo này là ai thì tôi không nghĩ ra bất quá tôi có thể khẳng định, tu vi của người này cao hơn chúng ta rất nhiều lần.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Tại sao lại nó thế?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Những thi thể này đều có Âm khí, điều này nói lên hồn phách của bọn họ đã bị phong ấn trong cơ thể, tòa thành trì này có nhiều cư dân như vậy, người này có thể giết chết bọn họ sau đó phong ấn toàn bộ toàn bộ hồn phách. Hơn nữa chuyện này lại xảy ra cách đây 3000 năm, suy nghĩ một chút liền có thể biết được người này có tu vi cao thâm như thế nào, kỳ thật lúc này tôi còn nói thiếu một chút, lấy thực lực hiện giờ của tôi cũng có thể phong ấn hồn phách của hai mươi mấy người trong vài canh giờ, mà anh coi đi, tu vi của người này hẳn là gấp trăm nghìn lần chúng ta rồi.

Về mặt Ngọc Phật càng thêm ngưng trọng.

-Người này có thể là Khương Tử Nha.

Tả Đăng Phong nghe vậy lắc đầu cười khổ.

-Nhưng tại sao Khương Tử Nha lại phong ấn toàn bộ hồn phách của người dân nơi này, rõ ràng là không phải xuất phát từ thiện ý.

Ngọc Phật lắc đầu nói.

-Nhất định là có nguyên nhân khác.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, Bộc quốc là chư hầu của Chu triều, là một trong những khai quốc công thần, thân là quốc sư của Chu triều, Khương Tử Nha hẳn là âm thầm làm suy yếu thực lực của bọn họ nhưng mà cũng không nên hạ độc thủ như vậy, huống hồ Khương Tử Nha cũng không có cách nào điều khiển độc vật này, độc vật này vốn là của Bộc quốc a.

-Nguyên nhân gì?

Ngọc Phật hỏi.

-Không biết nữa, cô đi về Thạch lâu lớn nhất đợi tôi, tôi đi lấy lựu đạn nổ tung Thạch môn.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Chốc lát sau, Tả Đăng Phong đã lấy đến hơn 10 trái lựu đạn rồi phóng vào một góc tường của tòa Thạch lâu này, sau đó liền lướt đi. Ngọc Phật cùng 13 đã né tránh ở một nơi xa.

“Rầm”

Một bên phòng đã bị nổ tung, đợt khói cát bay hết, 2 người liền đi vào, động khẩu này khoảng chừng 3 thước vuông, 2 người phát hiện nơi này là phòng nghị sự của Bộc quốc, 2 bên Đông Tây là các vệ binh cầm vũ khí trong tay, ở giữa là hơn 10 người, có già có trẻ, toàn bộ là nam nhân.

-Chẳng trách chúng ta không đẩy ra được.

Lúc Tả Đăng Phong nhìn xung quanh quan sát thì Ngọc Phật mở miệng nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy quay đầu nhìn lại, phát hiện đại môn Thạch lâu cũng không phải bị ngăn lại, mà là bị một cột đá to đến hơn 20 cm chèn vào.

Tả Đăng Phong thấy thế liền phóng ra Linh khí, đẩy chốt cửa đó đi, rồi đẩy cửa đá đi ra ngoài, nơi này quá nguy hiểm, trước tiên rời khỏi đã rồi nói sau.

Sau khi đi ra, Ngọc Phật liền đi về phía Bắc, Tả Đăng Phong cũng bước đi theo.

Vương tọa trong phòng nghị sự cũng không có đặt ở vị trí à được đặt ngang bằng, bất đồng là Vương tọa của chư hầu vương được làm bằng đồng chất, tuy rằng đã bị rỉ xanh nhưng lại không có hư tổn gì, ở chỗ ngồi là một nam nhân trẻ tuổi chừng 20 tuổi, quần áo trên người hẳn đã bị mục nát từ lâu, dựa theo chỗ ngồi thì có thể thấy được nam nhân này chính là chư hầu vương năm đó.

Loanh quanh ở trong phòng 2 người cũng không phát hiện ra manh mối hữu dụng nào, nhưng mà khi bước đến bên trái của vương tọa thì Tả Đăng Phong lại dừng bước, tỏa ý cùng vương tọa lớn ngang nhau, tuy rằng hình thức không có hoa lệ như vương tọa nhưng mà cũng không kém là bao, quan trọng là bên trái của tọa ý này có một đồng thai rất nhỏ, lớn khoảng 3 thước, cao không qua 2 thốn, thời Thương chung không có loại đồ đạc chân này, hơn nữa chỗ đặt chân này nên để ở phía trước, làm sao lại để ở bên cạnh.

-Smj đang nhìn cái gì thế?

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong chăm chú như vậy thì hỏi.

-Cái ghế này không nên xuất hiện ở đây.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Cái này không phải là chỗ ngồi của Vương hậu sao?

Ngọc Phật hỏi lại.

-Không biết, đừng nói xã hội nô đái, cho dù là xã hội của nữ nhân cũng không nên đưa lên đại điện nghị sự.

Tả Đăng Phong lại lắc đầu.

-Chỗ ngồi của chư hầu vương bên trái, nói lên địa vị còn thấp hơn chư hầu vương, có phải là Tể tướng không?

Ngọc Phật hỏi.

-Hạ Thương Chu Tần Tần Đường Tồn Minh, đây là 8 triều đại lớn nhất.

Tả Đăng Phong biết rõ lịch sử.

-Ý của anh nói là địa vị người này còn cao hơn chư hầu vương nữa?

Ngọc Phật kinh ngạc, hỏi.

-Đúng, ở thời cổ đại chư hầu vương là người có quyền tuyệt đối tại lãnh địa của mình, theo lý ở khu vực này sẽ không có người nào có vị trí cao hơn hẳn.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong lấy tay phủi phủi tấm đồng, đột nhiên Ngọc Phật lên tiếng:

-Ngó kia.

Tả Đăng Phong nghe vậy ngẩng đầu nhìn về phía Ngọc Phật, phát hiện vẻ mặt nàng ngạc nhiên nhìn vào chỗ ngồi bên cạnh vương tọa, không biết lúc nào 13 đã ngồi ở bên đó, lúc này chỗ đồng đài này.

179. Q.3 - Chương 179: Không Thể Tưởng Tượng Nổi

Sau khi ngồi xuống đồng thai 13 liền đứng lên đánh giá đồng thai.

-13, trước kia mày từng ngồi ở đây à?

Tả Đăng Phong nhìn về phía 13, hỏi.

13 nghe vậy lập tức gật đầu.

13 gật đầu một cái, Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật liền nhìn nhau, 13 gật đầu chứng tỏ trước kia nó từng đến đây, hơn nữa dựa vào chỗ đồng tọa bên cạnh vương vị thì có thể biết được người ngồi ở chỗ này chính là chủ nhân trước đây của 13.

-Nơi này không phải là chư hầu của Chu triều sao? Tại sao đối thủ của Khương Tử Nha lại đến đây?

Ngọc Phật nói.

-Đây cũng là vấn đề mà tôi nghi ngờ, trước kia 13 cùng với chủ nhân của nó từng qua Dung quốc, ở Dung quốc cũng nhận được khoản đãi, hiện tại cái mà tôi không hiểu chính là người này có quan hệ như thế nào với Khương Tử Nha?

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng, lúc trước hẳn và 13 đã từng tới cổ thành ở Dung quốc gặp được Xà mỹ nữ, 13 còn ngồi xuống nghe nó ca hát, cái này nói lên chủ nhân lúc trước của nó từng đi qua Dung quốc, còn nhận được sự hoan nghênh.

Trong lòng 2 người đều có nghi hoặc nhưng mà 2 người đều rõ ràng đối phương không thể trả lời vấn đề của mình.

-Tạm thời đừng nói đến chuyện này, nếu như tôi là Khương Tử Nha, tôi thấy chư hầu của mình chiêu đãi đối thủ của mình thì khẳng định tôi sẽ không cao hứng.

Tả Đăng Phong lắc đầu, hiện tại hẳn cần làm chính là đem những manh mối kia gộp lại để tìm ra đáp án.

-Đây là bản tính của con người, dựa theo đồng tọa này thì người này có quan hệ không bình thường với chư hầu vương Bộc quốc, hơn nữa vị chư hầu vương trẻ tuổi này dường như cũng không sợ Khương Tử Nha biết chuyện này.

Ngọc Phật trợ giúp Tả Đăng Phong tìm kiếm manh mối.

-Loại thành thị phân Âm Dương này tuyệt đối là do một cao nhân chỉ điểm, hơn nữa kiến tạo như vậy tuyệt đối cũng không phải là vì để cho đẹp mắt.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Tòa thành này có thể là do Khương Tử Nha chỉ huy kiến tạo cũng có thể là do chủ nhân của 13, bọn họ đều có năng lực như thế.

Ngọc Phật nói.

-Phong ấn hồn phách vào trong thân thể cũng không phải xuất phát từ thiện ý, người này hẳn không phải là chủ nhân của 13 trước kia, nhìn cách ngồi của 13 có thể thấy được nó thường xuyên đến chỗ này, chứ không phải là lần 1 lần 2, điều này nói lên trước kia chủ nhân của 13 từng qua nơi này nhiều lần, hơn nữa nếu chủ nhân của 13 ngồi ở nơi này liên tỏ vẻ hân thân thiện với người Bộc quốc này.

Tả Đăng Phong nói.

-Nếu không phải là hắn thì chỉ có thể là Khương Tử Nha.

Ngọc Phật nhú mày mở miệng.

-Khả năng này rất lớn.

Tả Đăng Phong mơ hồ cảm giác bắt được cái gì, lại lóe lên một cái rồi biến mất.

-Anh đoán xem thử tình huống năm đó?

Ngọc Phật mở miệng nói.

-Manh mối không đủ, đoán cũng không có ý nghĩa.

Tả Đăng Phong nhìn 13, đáng tiếc là 13 không biết nói bằng không 2 người cũng sẽ không vất vả như thế này.

-Tôi suy đoán một chút, nơi này là lãnh thổ Chu triều nhưng mà mọi người ở đây lại đi rất gần với đối thủ của Khương Tử Nha, Khương Tử Nha bởi vì đổ kỵ thành hận nên đã hạ độc cùng với phong ấn người ở nơi này, để bọn họ không chết không sống luôn luôn thừa nhận thống khổ.

Ngọc Phật chỉ vào vị chư hầu vương trẻ tuổi kia.

-Không phải, nếu như tôi là Khương Tử Nha, thuộc hạ của tôi đi gần với đối thủ của mình thì tôi nhất định mất hứng nhưng cũng không hạ độc thủ, ngoài ra theo tôi được biết Khương Tử Nha cũng không am hiểu dụng độc, Địa chi cùng với độc vật mà Địa chi diễn sinh ra ở nơi này cũng sẽ không nghe hắn.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

Ngọc Phật nghe vậy không có mở miệng nữa, cất bước ở trong phòng nghị sự chậm rãi tìm kiếm, Tả Đăng Phong lau vết bụi rồi ngồi xuống, hắn cần sự yên lặng để tìm kiếm manh mối.

-Phong cách hành sự của người Tiệt giáo như thế nào?

Đột nhiên, Tả Đăng Phong mở miệng hỏi Ngọc Phật.

-Không theo lệ thường, làm việc cực đoan.

Ngọc Phật trả lời.

-Nói chi tiết một chút.

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Bọn hắn không tuân theo quy cũ hay ước thúc gì, muốn làm gì thì làm, phản nghịch không khuất phục, Đạo thuật của Tiệt giáo rất lợi hại, học tập vô cùng bá đạo nhưng mà người trong Tiệt giáo thường xuyên rút bớt tuổi thọ của mình để tri triển một ít Đạo thuật nghịch thiên, bọn hắn rất điên cuồng, thiếu đi sự bình thản mà người Đạo gia hay có.

Ngọc Phật nghĩ một chút rồi bổ sung:

-Phong cách của bọn họ hơi giống với anh.

-Thế thì dễ nói chuyện rồi, nếu như tôi chịu ngồi ở vị trí cao hơn chư hầu vương, khi bọn hắc gặp được khó khăn thì liền bảo vệ, tuyệt đối sẽ không buông tay càng sẽ không hại bọn hắc.

Tả Đăng Phong nói, dường như hắc đã đoán được cái gì rồi.

Ngọc Phật nghe vậy nhìn vào Tả Đăng Phong, chờ Tả Đăng Phong nói tiếp.

Bất quá Tả Đăng Phong cũng không có tiếp tục nói gì, mà là cúi đầu nhìn 13:

-13, lần cuối cùng mày đến đây thì đại môn là được mở ra hay là đóng lại?

13 nghe vậy lộ ra vẻ ngạc nhiên, nó nghe không hiểu.

-Lần cuối mày đến nơi này thì cái cửa này mở hay đóng?

Tả Đăng Phong rời khỏi đồng tọa mang theo 13 đi ra trước cửa, chỉ vào Thạch môn hỏi.

13 nghe vậy cũng không có phản ứng gì.

-Có phải là đóng lại không?

Tả Đăng Phong hỏi câu khác.

13 nghe vậy gật gật đầu.

13 gật đầu làm cho Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ.

-Sao rồi?

Ngọc Phật đi đến, thấp giọng hỏi.

-Nói ra rất dài, tôi cảm thấy nơi này chính là căn nguyên mà Khương Tử Nha trở mặt với chủ nhân của 13, đây là suy đoán của tôi, cô nghe thử có đạo lý hay không? 3000 năm trước, Khương Tử Nha ở trong này tìm được Thủy Chúc Âm Trư cũng nhận ra Tuyết sơn là nơi tu hành của một đạo nhân Tiệt giáo, lúc ấy 2 người không có địch ý, Khương Tử Nha mang theo Địa chi cùng với mọi người ở nơi này đi Đông chinh Thương triều. Sau khi công thành xong Bộc quốc được phong chư hầu rồi trở về cố hương, sau khi có thân phận chư hầu tự nhiên là muốn xây dựng thêm thành trì, tòa thành này chính là đạo nhân Tiệt giáo kia trợ giúp bọn họ. Sườn Đông là Càn là lớn, là nơi ở của quý tộc, phía Tây là Khôn là nhỏ, là nơi ở cho nô lệ. Địa chi có công kiến quốc cho nên nó được bỏ vào đầm nước rộng 2 dặm ở phía Đông thành, thay thế một con mắt của Thái Cực phù, cũng được hưởng thụ sự phụng dưỡng của người Bộc quốc, tiểu đảo ở Tây trong hồ nước này cũng là một con mắt khác của Thái Cực đồ, đồng thời cũng là nơi để nhân ngư lên tắm nắng, đây chính là một kết cấu hoàn mỹ, sau khi thành trì xây xong lập tức biến thành Âm Dương hòa hợp, Thiên Cổ Bảo Địa.

Tả Đăng Phong nói đến đây thì tạm dừng.

Ngọc Phật gật đầu, Càn Không đối hưng, Âm Dương bình hòa, tuy rằng sẽ không làm mọi người ở đây đại phú đại quý nhưng sẽ làm mọi người ở đây bảo trì cân bằng, chỉ cần cân bằng có thể lâu gian. Phong thủy tốt nhất trên thế gian cũng không phải là đại phú đại quý mà người khác có thể vĩnh viễn sinh sôi, cân bằng mới là chính đạo, lâu dài mới là đại đạo.

-Nhưng mà sau khi thành trì được xây xong Khương Tử Nha lại tới, người này đến đây làm gì? Đến để nhờ Địa chi, bởi vì Tề quốc phong đảo sau đó bị Lai quốc chống cự, vì thế hắc liền nghĩ đến chiêu cũ mời Địa chi đến để ảnh hưởng khí số, nhưng mà chư hầu vương Bộc quốc sẽ không cho hắc mượn bởi vì hiện nay Địa chi đã làm một mắt trong Thái Cực đồ, một khi Địa chi rời đi, Âm Dương tòa thành liền mất cân bằng, tộc nhân liền gặp xui xẻo rồi.

-Khương Tử Nha cũng hiểu đạo lý này nhưng mà khi đó hắc bị Lôi quốc đánh đến nổi trận lôi đình, bộc hỏa công tâm, ngoài ra hắc cũng không có biện pháp mang Địa chi đi mà áp dụng cách tìm những thứ khác để thay thế Địa chi làm mất trong Âm Dương phù nhưng lại không được, điều này càng làm cho hắc tức giận, bởi vì điều này nói lên hắc không phải là đối thủ của đạo sĩ Tiệt giáo kia, trong khoảng thời gian này xảy ra chuyện gì cũng không thể đoán được. Có thể là Khương Tử Nha dùng hết lời ngon ngọt nhưng đổ

phương không đồng ý, cũng có thể là chiến sự của Tề quốc với Lai quốc trong lúc nước sôi lửa bỏng, tóm lại là đến cuối cùng hắc liên cũng rã, mạnh mẽ muốn mang Địa chi đi.

-Địa chi này cao hơn 10 thước, là một đại gia hỏa, Khương Tử Nha muốn mang nó đi tất nhiên là sẽ dẫn theo nhiều lính, bọn hắc liên hung thần ác sát đuổi mọi người vào phòng, cũng sẽ không giết bọn hắc bởi vì những cư dân này dù sao cũng có công, chỉ cần bọn hắc không ngăn cản là được, vì thế nơi này mới xuất hiện tình huống mọi người đều đóng cửa.

Tả Đăng Phong bình tĩnh phân tích.

-Tại sao người Bộc quốc lại không phản kháng.

Ngọc Phật lại hỏi.

-Thành trì này chỉ khoảng 10 dặm vuông, vô cùng nhỏ, nói là quốc gia kỳ thật cũng giống như một cái thôn, làm sao phản kháng được?

Tả Đăng Phong cười.

-Nếu đúng như lời anh nói thì tại sao đạo sĩ Tiệt giáo kia lại không ra tay ngăn cản?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Hắn đến chậm, chờ hắn đến nơi thì Khương Tử Nha đã mang Địa chi đi hơn nửa độc vật mà Địa chi diễn sinh ra lại lỡ tay giết con con độc vật kia, độc vật vừa chết, độc tính trong cơ thể liền phát ra, toàn bộ người trong thành liền chịu tai ương, đạo sĩ Tiệt giáo đi đến đây liền phát hiện tình huống này, vì thế hắn liền phong ấn những hồn phách của bọn họ lại, nghĩ cách cứu bọn họ nhưng cuối cùng lại không như ý nguyện, không thể cứu sống được, cho nên kể từ đó hắn liền kết thù với Khương Tử Nha, vì thế hắn mới đưa 13 cho Lai quốc mượn để chống lại 12 Địa chi.

Tả Đăng Phong nói.

-Có điểm khó mà tiếp nhận được.

Sau khi nghe xong, Ngọc Phật nhú mày lắc đầu.

-Sở dĩ cô cảm thấy khó tiếp nhận là bởi vì cô cho rằng cô đã biết sự tình này trước khi chuyện này phát sinh, kỳ thật cũng không nhất định, nhiều khi cũng không phải tìm kiếm đủ manh mối mới tìm được kết quả, cũng có thể năng thấy được mọi chuyện sau đó mới phát hiện ra manh mối.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Nếu nói như vậy thì tại sao đạo sĩ Tiệt giáo kia lại không công khai trở thành địch của Khương Tử Nha, lại bỏ gần cầu xa mượn Lai quốc để báo thù.

Ngọc Phật hỏi lại, nàng có cảm giác Tả Đăng Phong có lối suy nghĩ quá mức miễn tuệ, phân tích ra kết quả không thể tưởng tượng được, khiến cho người ta khó mà lý giải.

-2 nguyên nhân, thứ nhất là vô cớ xuất quân, Bộc quốc là chư hầu của Chu triều, không phải nước phụ thuộc Tiệt giáo, nguyên nhân thứ hai chính là hắc liên phải vì Bộc quốc mà hy sinh lớn như vậy.

Tả Đăng Phong mở miệng nói.

Đồng tọa: Chỗ ngồi bằng đồng.

180. Q.3 - Chương 180: Sai Sót Trong Cơ Hội Tốt

- Ý của anh là Địa chi đã bị Khương Tử Nha mang đi?

Ngọc Phật hỏi.

- Không biết, tôi xuống nước nhìn một lát.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra, hẳn biết lý luận sông rất khó tìm ra được chân tướng.

Tả Đăng Phong rời khỏi phòng nghị sự cũng không có đi về hồ nước phía Tây, mà đi tới chỗ đầm nước nhỏ ở hướng Đông Nam, dựa theo suy đoán của hẳn nơi này hẳn là nơi ẩn thân của Địa chi trước đây.

Đi tới ngoài thủy đầm, Tả Đăng Phong cởi áo choàng đưa cho Ngọc Phật, chuẩn bị xuống nước.

- Hay là đợi hừng đông đi..

Ngọc Phật cũng không cầm lấy áo choàng của Tả Đăng Phong.

- Tôi tin phán đoán của mình, dưới này là trống không.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

- Trong vòng trăm dặm cỏ mọc thành bụi, xà trùng không đến, giải thích thế nào?

Ngọc Phật nhắc nhở.

- Đó là độc vật mà Địa chi diễn sinh ra độc vật tạo thành, không quan hệ, tôi xuống đây.

Tả Đăng Phong đưa áo cho Ngọc Phật rồi xoay người nhảy vào đầm nước.

Chỗ này rộng khoảng 2 dặm, vô cùng trong suốt, nhiệt độ nơi này cao hơn nước sông một chút.

Bởi vì trong suốt nên tầm nhìn dưới nước không quá 3 trượng.

Bởi vì không mang đồ lặn nên tốc độ lặn của Tả Đăng Phong rất nhanh, người bình thường có thể nín thở 2' nhưng Tả Đăng Phong đã độ qua thiên kiếp nên có thể ở dưới nước 5-10'.

Chỗ này sâu bao nhiêu Tả Đăng Phong cũng không đoán được nhưng không bao lâu hẳn đã đến đáy đầm, đáy đầm có vô số hạt cát, dựa theo độ lớn nhỏ của những hạt cát sỏi này thì có thể thấy được những thứ này là do người sàng lọc thả vào đây để giữ ấm, trong những hạt cát sỏi kia còn có những vật trang sức nhỏ, bởi vậy có thể thấy được năm đó Địa chi kia được cho là thánh vật, được mọi người cúng bái.

Tìm ở đáy đầm một vòng, Tả Đăng Phong liền phát hiện ở phía Bắc của đáy đầm có một động khẩu hình tròn, động khẩu này không thông xuống phía dưới mà thông về phía Bắc.

Động khẩu này hiển nhiên là thông với nơi dừng lại của Địa chi, bởi vì Địa chi không phải là cá, cho nên nó không thể sống mãi trong nước, nhất định nó có nơi ẩn áp để ngủ, nghỉ ngơi.

Tả Đăng Phong liền bơi vào động khẩu, cửa động khoảng 3 thước, thông đạo còn dài hơn so với dự tính của Tả Đăng Phong, chừng hơn 100 trượng, đến cuối cùng sau khi quẹo qua một khúc khoảng 3 trượng thì Tả Đăng Phong mới trôi lên mặt nước, trước mặt hẳn là một huyệt động to bằng một gian phòng, mái vòm hình tròn cao khoảng 3 trượng, trong huyệt động rất bằng phẳng, cũng có vô số hạt cát.

Trên cát có rất nhiều dấu chân lớn, móng heo là dạng gì tự nhiên là Tả Đăng Phong biết nhưng mà trên cát cũng không phải là dấu chân heo, mà là còn có dấu chân giống với loài người, dựa theo độ lớn nhỏ thì có thể thấy được Địa chi là một động vật 4 chân.

Tuy rằng Địa chi không ở nơi này nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn muốn tìm hiểu kỹ một chút, để xác định rốt cuộc là nó loại động vật gì, bởi vậy hẳn liền cúi đầu tìm kiếm trên mặt cát. Nơi này là nơi ở của Chúc Thủy Âm Trư, nếu nó ở đây thì tự nhiên sẽ tìm được lông trên người của nó rụng xuống.

Rất nhanh Tả Đăng Phong liền phát hiện được cọng lông màu đen, dài khoảng 4 tấc, ngay tại khi Tả Đăng Phong đang nhìn kỹ thì Ngọc Phật thò đầu từ dưới nước lên.

- Làm sao cô xuống đất?

Tả Đăng Phong lấy tay lau mồ hôi trán rồi đi tới kéo Ngọc Phật lên.

- Lo lắng cho anh.

Ngọc Phật nổi trên mặt nước.

Lúc này Ngọc Phật chỉ mặc một chiếc áo trong người, áo choàng cùng với Kim Giáp hộ thân thì nàng đã cởi ra ngoài, áo trong gặp nước trong hồ nổi bật những đường cong trên người nàng, mặt ngọc dính nước, búi tóc tích thủy, vô cùng xinh đẹp.

Thấy được bộ dạng vô cùng động lòng người của Ngọc Phật thì Tả Đăng Phong liền có phản ứng của một người đàn ông, chỉ thấy thẳng em của Tả Đăng Phong đã dựng đứng lên.

- Anh thật không biết xấu hổ.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong vô cùng xấu hổ thì Ngọc Phật nở nụ cười.

- Cô mới không cần mặt, mặc như vậy xuống đây để dụ dỗ tôi sao?

Tả Đăng Phong vui đùa mà đáp lại, vừa noi hấn vừa dùng Âm khí trong Huyền Âm thủ để điều hòa Âm Dương trong người.

Ngọc Phật là người thông minh, cho nên hiểu được Tả Đăng Phong đang làm dụ dỗ cảm giác xấu hổ nhưng mà chung quy nàng không phải là nữ nhân có kiến thức rộng rãi cho nên nói xong câu đó thì nàng liền khẩn trương không thôi.

Hoàn cảnh trầm mặc, yên tĩnh, phong kín có thể làm cho người ta cảm thấy an toàn cũng là nơi để cho người ta dễ sinh ra dục niệm nhất, nơi này có độ ẩm cao, thở không thông, lượng máu lên não không nhanh, làm cho người ta có suy nghĩ chậm chạp nên bản tính của Tả Đăng Phong bộc lộ.

Ngọc Phật thấy được ánh mắt Tả Đăng Phong không ngừng nhảy lên, cho nên nàng rất hồi hộp, tuổi của nàng không còn nhỏ, nhưng mà cuối cùng nàng vẫn là con gái chứ không phải là nữ nhân, mặc dù giờ phút này nàng hy vọng nhưng mà dưới sự ngưng ngù của một cô gái, nàng vẫn là cúi đầu.

Ở thời điểm mấu chốt này, chỉ một hành động nhỏ thôi cũng sẽ tạo thành hậu quả khác nhau, động tác cúi đầu của Ngọc Phật đã phá vỡ cục diện cân bằng trước mắt, trong nháy mắt Tả Đăng Phong liền thanh tĩnh, Linh khí liền vào Đan Điền của hấn, dục niệm biến mất.

- Nếu không phải cả ngày cô mặc Kim Giáp, phỏng chừng cô cũng đã có chồng rồi.

Tả Đăng Phong mở miệng cười đùa.

Tả Đăng Phong vừa nói xong, Ngọc Phật lập tức cảm thấy mất mát và hối hận. Mặc dù Tả Đăng Phong từng abc với nữ nhân khác nhưng mà bản thân hấn làm một người cố chấp và kiên nghị để biến thành một người cực đoan đây chính là khiếm khuyết của hấn, nam nhân như vậy không nhiều lắm, cho nên Ngọc Phật mới không ngừng theo đuổi, ngay tại khi ông trời rủ lòng thương, cho nàng cơ hội thì nàng lại làm ra một hành động sai lầm.

Ngọc Phật liền dứt khoát ngẩng đầu lên nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cũng là người thông minh, biết Ngọc Phật muốn làm gì, hấn biết nếu nàng lấy lại thể chủ động thì hấn cũng khó mà chống đỡ được, vì thế liền nói:

- Kim Giáp của cô vẫn còn ở bên ngoài, coi chừng bị người ta lấy mất đó, tôi đi ra ngoài đây.

- Tại sao nơi này lại không có người khác?

Ngọc Phật ngạc nhiên đặt câu hỏi, nàng vừa nói ra thì Tả Đăng Phong đã không thấy đâu, hấn đẩy nhảy vào trong hồ nước.

181. Q.3 - Chương 181: Đảo Ở Giữa Hồ

Tả Đăng Phong biết kế tiếp chuyện gì sẽ phát sinh, cho nên hấn cấp tốc trở về thủy đàm không cho Ngọc Phật có cơ hội, lên khỏi mặt nước hấn phát hiện quần áo Ngọc Phật cùng kim giáp để lại ở bờ đầm cách đó không xa, 13 đang chờ ở phụ cận.

Trong chốc lát, Ngọc Phậ cũng nổi lên mặt nước, Tả Đắ Phong tiến đến kéo Ngọc Phậ lên.

- Làm sao bây giờ?

Ngọc Phậ nổi lên mặt nước sau đó xếp bằng vận công hong khô quần áo.

- Đi phía tây nhìn xem.

Tả Đắ Phong trầm ngâm một lát mở miệng nói.

-Địa chi nếu không ở tại nơi này, còn có dừng chân tại nơi đâu nữa?

Ngọc Phậ nghe vậy cảm thấy nghi hoặc, dấu vết để lại tỏ rõ địa chi đã không có ở nơi này rồi.

-Phía tây giữa hồ tiểu đảo cây cối xanh um, tôi nghĩ đi qua xem một chút là chuyện gì xảy ra.

Tả Đắ Phong nói.

Ngọc Phậ nghe vậy gật gật đầu, không nói gì nữa, nói chuyện sẽ phân tâm, phân tâm khí sẽ loạn.

Sau nửa nén hương, quần áo Ngọc Phậ đều đã khô ráo, mặc vào bộ kim giáp cùng đạo bào, cùng Tả Đắ Phong và 13 cùng nhau đến phía tây, lúc này nàng không có xuống nước, Bộc quốc cổ thành đã không còn địa chi rồi, độc vật cũng không còn tồn tại, không cần phải hai người cùng nhau xuống nước, khi người khác cần giúp đỡ thì đương nhiên sẽ giúp đỡ, mà lúc người khác không cần giúp đỡ thì cũng luôn giữ vẻ ân cần.

-Cẩn thận một chút, hồ nước nơi này đã cùng với nước sông tương thông, dưới nước có thể sẽ có cái gì.

Ngọc Phậ dặn dò khi Tả Đắ Phong lặn xuống.

Tả Đắ Phong nghe vậy gật đầu, liền hút khí lặn xuống, bởi vì đầm này với nước sông tương thông, cho nên độ ẩm khá thấp, cũng may tầm nhìn còn tốt, lúc trước lặn nạn nổ mạnh trong nước cũng không có tới đáy hồ.

Hồ nước rất sâu, càng xuống thì nhiệt độ càng thấp, thủy áp càng lớn, không bao lâu thì Tả Đắ Phong nổi lên.

-Tình huống phía dưới thế nào?

Ngọc Phậ hỏi khi thấy Tả Đắ Phong nhảy lên mặt nước.

-Không rõ ràng lắm, quá sâu, phải màng theo trang bị lặn xuống mới được.

Tả ĐẮNG PHONG xóc rương gỗ lên lấy ra các loại khí bình

-Được rồi , anh cẩn thận một chút, tôi đi những phòng khác tìm xem.

Ngọc Phậ nghe vậy đi lên trước trợ giúp Tả Đắ Phong mặc đồ lặn, lát sau Tả Đắ Phong lại lặn xuống.

Tới gần dưới thạch bích ở bên dưới đầm có một mặt là an toàn, chỉ cần phòng bị trước mặt nguy hiểm, bằng không sẽ phải chú ý xung quanh, tuy rằng địa chi không tìm thấy, hấn vẫn rất cẩn thận.

Càng lặn hướng xuống dưới, tầm nhìn càng thấp, Tả Đắ Phong càng cẩn thận, bởi vì hấn cảm thấy chung quanh có cái gì đang dò xét hấn, chốc lát sau, loại cảm giác này được chứng thật, một con nhân ngư từ trước mặt hấn chọt lóe lên.

Ngư nhân di động vô cùng nhanh, giây lát đã lướt qua, bất quá mặc dù đã nhìn thoáng qua, Tả Đắ Phong vẫn thấy rõ là một cái nhân ngư thành niên giống đực, cùng so sánh với con người cá khác bị thủy mãng bắt được thì thân thể của nó cường tráng hơn rất nhiều, trong tay cầm trường mâu bén nhọn.

Nhân ngư lóe lên một cái rồi biến mất làm Tả Đắ Phong rất khẩn trương, Âm Dương Sinh Tử Quyết cũng không phải là không có chỗ thiếu hụt, nó mang đến trực giác mất tuệ bởi vì tự thân tu vi linh khí của hấn làm điểm xuất phát, nói cách khác ở dưới nước dưới tình huống thực lực yếu bớt Âm Dương Sinh Tử Quyết vẫn căn cứ vào thực lực trên đất liền mà cảm ứng nguy hiểm, đây là điều không cho phép, bởi vậy Tả Đắ Phong không thể căn cứ vào trực giác mà phán định xung quanh chỗ nào có dấu điểm người cá hay không mà có thể uy hiếp hấn, và hình thành được bao nhiêu uy hiếp.

Giờ phút này Tả Đăng Phong bắt đầu hối hận, lúc trước không nên lanh chanh ném ra lựu đạn, lựu đạn nổ mạnh sẽ kinh sợ chúng nó, chúng nó khẳng định ở dưới nước lập trận sẵn sàng đón địch rồi.

Lúc quan trọng, Tả Đăng Phong tốc độ lặn chậm lại, bắt đầu tự hỏi có nên thừa nhận phiêu lưu hay không, nói cách khác hẳn không cần phải mạo hiểm lặn xuống nữa.

Dựa theo tác phong của hẳn, địa chỉ nếu không ở nơi này rồi, hẳn chắc hẳn sẽ không mạo hiểm, nhưng là hẳn không cam lòng, mất nhiều công sức đến nơi này, làm chuyện vô ích làm hẳn thất vọng, hẳn muốn đạt được một ít manh mối có giá trị.

Sau giây phút ngắn ngủi do dự, Tả Đăng Phong quyết định lặn xuống, lúc trước ở Giang Biên hẳn từng cứu 1 người cá còn nhỏ, tốt xấu coi như có ân với chúng nó, nói vậy nhân ngư nhất tộc sẽ không tùy tiện hạ thủ với hẳn, lúc trước con người cá còn là ấu niên kỳ, nó không nói được không nghĩa là người cá trưởng thành sẽ không nói được, nếu có người cá nói chuyện, liền có thể biết 3000 năm trước, nơi này phát sinh qua cái gì.

Trên đường lặn xuống, Tả Đăng Phong cảm nhận được một loại thanh âm kỳ quái, thanh âm rất thấp, tần suất rất nhanh, cùng loại với biên bức (con dơi) và cá heo phát ra sóng âm đỉnh vị, loại này thanh âm kỳ quái ngay từ đầu chỉ có vài tiếng, càng hướng xuống sóng âm càng dày đặc, điều này tỏ vẻ dưới nước cư ngụ rất nhiều người cá, hơn nữa chúng nó ở phía xa đang quan sát hẳn.

Tả Đăng Phong đeo trang bị lặn xuống nước chính là trang bị thở đơn giản, theo lặn xuống càng sâu, thủy áp càng lớn, hẳn cảm thấy không khỏe, rõ ràng nhất chính là t tiếng ông ông ruyền vào tai, tầm nhìn ngắn lại.

Ngay tại Tả Đăng Phong muốn buông tha, hẳn rốt cục gặp được đáy hồ phía trước, đáy hồ không phải bằng phẳng, mà là quái thạch san sát, khe rãnh bịt kín, dựa vào tình hình biểu lộ nơi này lúc trước chính là đáy hồ, Âm Dương thành cổ đang xây tạo mới bắt đầu chính là lợi dụng địa thế thiên nhiên nơi này để giảm bớt 1 nửa lượng công việc.

Chứng kiến đáy hồ, Tả Đăng Phong cũng nhìn thấy nhân ngư ở dưới nước, chúng nó không có giấu ở bên trong khe rãnh của quái thạch ở đáy nước, mà là chính tề ở phía trên đáy hồ, xếp thành hàng.

Tả Đăng Phong thấy một màn như vậy lập tức cấp tốc nổi lên, những người cá này nếu vô tổ chức vô kỷ luật còn dễ nói, nhưng tình hình trước mắt biểu lộ chúng nó có chế độ đẳng cấp cùng sự phục tùng nghiêm ngặt, lúc này sở dĩ chúng không phát động tấn công không phải là chúng sợ mà bởi vì chúng nó chưa nhận được mệnh lệnh.

Tả Đăng Phong cấp tốc nổi lên, nhưng mà hẳn có nhanh hơn nữa cùng không bằng tốc độ của người cá, khi hẳn vừa bắt đầu trôi lên, trong đám người cá có hơn trăm tên liền nhanh chóng hướng hẳn vọt tới, chúng nó đều cầm thủy mâu vừa dài vừa nhọn, đầu thủy mâu làm bằng đá mài, bén nhọn dị thường, sau khi tới gần liền giương lên.

Giờ khắc này, Tả Đăng Phong rốt cuộc cũng hiểu được tình cảnh rùng rợn bơi bãi cạn, hồ lạc đồng bằng là như thế nào, dưới nước là địa bàn người cá, bây giờ năng lực phòng ngự phản công hẳn chỉ có cách bức ra Huyền Âm chân khí, đóng băng hồ nước để ngăn cản thủy mâu.

Người cá tiến công có hùng có thư (có đức có cái), đầu người cá cái thì nhỏ hơn một tí, màu da trắng nõn, khuôn mặt tuấn mỹ, nhưng những điều đó điều không ảnh hưởng đến sự hùng tráng giống giống đực đều cầm lấy thủy mâu công kích hẳn.

1 cái thủy mâu còn dễ nói, 2 cái 3 cái cũng không khó đối phó, dù sao Âm Dương Sinh Tử quyết làm cho hẳn tốc độ phản ứng 9 lần, chẳng sợ dưới nước hao tổn một ít thể lực cũng không sao, nhưng là người cá số lượng cực kì đông đảo, cùng là đồng loạt động thủ, Tả Đăng Phong căn bản không có cách nhiều lần phát ra Huyền Âm chân khí ngưng kết băng chung quanh hồ nước, chỉ có thể dựa vào sự cứng cỏi của Huyền Âm hộ thủ trực tiếp che chắn, cùng lúc đó hẳn rất nhanh nổi lên, ở dưới nước thật sự hẳn đánh không lại chỉ có thể trốn.

Huyền Âm hộ thủ không sợ đao thương, nhưng là trực tiếp che chắn thủy mâu bén nhọn vẫn làm cho Tả Đăng Phong không ngừng kêu khổ, những thủy mâu này người cá mài cực kì bén nhọn. Huyền Âm hộ thủ tuy rằng có thể che kín hoàn toàn thủy mâu, nhưng cũng làm bàn tay cũng rất đau đớn, chủ yếu nhất chính

là thủy mâu này là vũ khí bình thường của người cá dùng để đi săn nên chúng nó sử dụng cực kì thành thạo, ra tay rất là xảo quyệt, nhất là người cá giống cái, về mặt sức mạnh chúng nó không bằng người cá giống đực, nhưng là tốc độ của chúng nó nhanh hơn, rất nhanh bơi tới phát động công kích, 1 kích không trúng lập tức biến ảo phương vị (vị trí) rồi lại tấn công.

Tả Đăng Phong vừa phòng ngự vừa nổi lên, rất nhanh hắn cảm giác được thủy áp yếu bớt, chỉ cần kiên trì một lát là hắn có thể rời đi hồ nước nguy hiểm này, bất quá rất nhanh hắn phát hiện hắn rất có thể không di động lên mặt nước được, bởi vì rất nhiều người cá nhanh chóng bơi lên phía trên hắn, ngăn cản hắn nổi lên, mà một nhóm khác thì quần lấy hắn ở phía dưới, liên tiếp dùng mâu đâm hướng 2 chân hắn.

Trên dưới giáp công làm Tả Đăng Phong cực kì bị động, đầu đuôi đều không lo liệu được, nhưng hắn cũng không dám rời đi thạch bích bởi vì ý đồ những người cá này là bức hấn ra khỏi thạch bích, để từ chung quanh cao thấp hai cái vị trí đồng thời tấn công, bởi vậy có thể thấy những người cá này chỉ số thông minh vẫn còn rất cao, hơn nữa căn cứ chúng nó lẫn nhau phối hợp ăn ý như vậy, tổ tiên chúng nó vô cùng có khả năng tham dự qua cuộc đông chinh của Khương Tử Nha. Đám người cá lợi hại thế này khi đánh nhau dưới nước phải nói là đánh đâu thắng đó, không ai địch nổi.

Cho dù biết rõ rời đi thạch bích sẽ càng thêm nguy hiểm, Tả Đăng Phong cũng không có lựa chọn nào khác, bởi vì không li khai thạch bích liền không thể tránh né phía trên lẫn phía dưới đâm tới thủy mâu, trong chớp nhoáng, Tả Đăng Phong nhanh chóng cân nhắc, mục đích của những người cá này là bức hấn ra khỏi thạch bích, cho nên trước mặt hắn cũng không trở ngại, lúc này rời đi thạch bích có thể nhân cơ hội nổi lên một khoảng cách, nhưng mà một khi rời đi thạch bích, hắn liền cách bờ hồ càng lúc càng xa, một khi khoảng cách kéo xa, hắn liền không thể trở về được.

Lúc quan trọng, căn bản không kịp nghĩ nhiều, biết rõ đúng là cái bẫy cũng phải chui vào, rơi vào đường cùng, Tả Đăng Phong nhanh chóng đạp chân lên thạch bích mượn lực cấp tốc lao ra, giờ khắc này trong lòng hắn mắng to đám người cá vong ân bội nghĩa, cho dù nói như thế nào thì hắn cũng cứu con của bọn chúng, hắn không hiểu được ngôn ngữ người cá, nhưng là cái con người cá sau khi được cứu sẽ kể lại chuyện phát sinh, không nghĩ đến tên này thật vong ân bội nghĩa, mượn gió bẻ măng, công kích ân nhân.

Sau khi hắn mắng người cá một hồi Tả Đăng Phong lại mắng chính mình, chính mình tâm tính bất chính, sau khi trợ giúp người cá đã nghĩ ngợi người khác sẽ cảm tạ chính mình, đây là không biểu lộ độ lượng, trợ giúp người khác thì đúng là trợ giúp người khác, đối phương tri ân cầu báo thì là có đạo đức, miệng cảm ơn cũng xem là tốt, lấy oán báo ân thì cũng không có gì là không được, dù sao người khác cũng không cầu mình ra tay hỗ trợ, nếu người khác không cầu mình ra tay, kiên quyết không động thủ cho dù người khác có cầu chính mình ra tay cũng kiên quyết không làm.

Sau khi Tả Đăng Phong mượn lực giẫm đạp trên thạch bích liền xông ra ngoài, những người cá kia thấy hắn rời đi thạch bích cũng không có lập tức xông đến công kích, mà là rớt rít bơi tới thạch bích để cắt đứt đường lui của hắn, phòng ngừa hắn bơi vòng trở lại.

Đám người cá hành động rất nghiêm chỉnh cùng tính thống nhất, điều này chứng tỏ có đầu lĩnh đang chỉ huy chúng nó, tên này liền phát ra một đạo mệnh lệnh nên phía trước chúng nó tạm thời không có bước hành động tiếp theo, Tả Đăng Phong xem thấu điểm này, hắn cũng hiểu được hắn không thể trở về được trên bờ rồi, trong lúc nguy cấp hắn đưa ra một hành động can đảm, dùng cả tay chân, thúc giục linh khí, nhanh chóng bơi về tiểu đảo phía Bắc. Lúc này hắn có thể nổi lên mặt nước, nhưng là hắn cũng không có làm như vậy, bởi vì một khi nổi lên mặt nước liền không thể quan sát tình huống dưới nước.

Sau chốc lát những người cá kia sôi nổi đuổi đến, bắt đầu công kích, Tả Đăng Phong thấy tình thế không ổn, liều mạng thúc giục linh khí bơi về phía Bắc, hắn lộn lên từ biển nên thủy tính rất tốt, hơn nữa có linh khí thúc giục, trong khoảng thời gian ngắn không có bị người cá đuổi theo, chốc lát sau hắn đến tiểu đảo phía nam, khoảng cách gần nhất mà hắn phát hiện trong tiểu đảo trong hồ là một tòa phù đảo phía trước cũng không có gì cả.

Sau khi bơi tới gần, Tả Đăng Phong tự nhiên có phát hiện mới, bất quá phát hiện mới này lại làm hắn đột nhiên đổ mồ hôi lạnh cả người, cái đảo này là như thế nào đây.

182. Q.3 - Chương 182: Một Con Ba Ba Lớn

Lúc trước Tả Đăng Phong vẫn cho rằng chỗ hình tròn tiểu đảo này cắm rễ dưới đất vẫn lồi ra trên mặt nước. Nhưng sau khi tới gần thì mới phát hiện hòn đảo này đúng là tự nổi trên mặt nước. Dưới nước không có cái gì chống đỡ. Khoảng cách gần mới phát hiện hòn đảo này cũng không phải là đảo. Mà là một cái xác ba ba to lớn.

Xác ba ba to mấy trượng Tả Đăng Phong đã từng thấy qua. Nhưng là xác ba ba đường kính 2 dặm Tả Đăng Phong vẫn thấy lần đầu. thị giác rung động thật lớn làm Tả Đăng Phong cực kì hoảng sợ. Nhưng là giờ phút này bất chấp suy nghĩ nhiều. Bởi vì theo sát phía sau là người cá vẫn đang truy sát hắn. Bất đầu ném thủy mâu trong tay. Dưới tình huống cấp bách Tả Đăng Phong nhanh chóng bơi tới phụ cận xác rùa rồi nhảy lên.

-Tao cho tụi bây đuổi theo nè.

Trên xác ba ba có chất đồng lớn hòn đá cùng bùn đất. Tả Đăng Phong sau khi đi lên lập tức vung ném binh khí ra rồi nắm lên một hòn đá ném vào đám nhân ngư kia. Cử động của Tả Đăng Phong lần này là hoàn toàn trút sự căm phẫn. Hắn cũng biết hành động này sẽ tăng mâu thuẫn của hai bên. Nhưng là hắn vẫn làm. Một đám không biết điều như vậy thì không đáng giải hòa.

Hành động lần này của Tả Đăng Phong làm đám người cá cực kì tức giận. Sôi nổi nhảy ra mặt nước ném thủy mâu về phía hắn. Tả Đăng Phong lúc này đã đã khôi phục tốc độ phản ứng vốn có. Phàm là người cá dám mạo hiểm trời lên. Hắn đều dùng tảng đá đập bể đầu. Một kích tất trúng. Một kích phải chết.

Rất nhanh chung quanh hồ nước đều toàn màu đỏ. Điều này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng cao hứng. Đây là khoái cảm báo thù. Nếu chúng nó quay đầu chạy hết. Hắn chỉ nén giận trong bụng.

Sau khi chơi chết đám người cá rốt cục chúng nó cũng không dám tự tiện nổi lên mặt nước. Tả Đăng Phong có thời gian hiện tại đang đánh giá cái mai cực lớn con ba ba mà hắn đang đứng. Mai của con ba ba cùng mai rùa không giống nhau. Mai của con ba ba có vẻ bẹp. Mà mai rùa thì hơi gồ lên. Trước hết xuất hiện trên mai rùa thông thường là có giáp văn (hoa văn) mà ba ba không có. Cái tiểu đảo này chắc hẳn là mai của một con ba ba. Hơn nữa là mai của con ba ba cái. Bởi vì mai của con ba ba cái tròn hơn so với con đực.

Mai ba ba chia làm giáp bụng cùng giáp lưng. Tiểu đảo chính là lưng giáp ba ba. Hơn nữa là lật úp xuống. Trong mai có nhiều hòn đá cùng bùn đất. Cái này tự nhiên do người Bộc quốc làm. Tác dụng chủ yếu cùng tảng đá nặng trên con thuyền không khác nhau. Chính là làm cho sức nặng mai ba ba tăng thêm. Ngấn nước rất sâu. Dùng cách này làm nó có thể cố định ở khu vực này. Sức nặng mai ba ba hơn nữa còn có hòn đá ít nhất cũng nặng mấy ngàn cân. Cho dù phiêu phù trong nước cũng sẽ không dễ dàng di động.

Trên đảo ngoại trừ hoa cỏ màu xanh còn có không ít đại thụ. Tả Đăng Phong nhảy lên một cây đại thụ gần đó rồi ngược mắt nhìn về phía xa, tìm kiếm Ngọc Phật. Phát hiện Ngọc Phật đi thăm dò xem những thứ khác còn không có trở về. Chỉ có 13 đứng ở bờ biển lo lắng nhìn hắn.

-Thôi kim Ngọc.

Tả Đăng Phong rơi vào đường cùng rồi ngưng khí hô lớn.

-Cái gì?

Xa xa truyền đến Ngọc Phật đáp lại, khoảng cách vài dặm cũng không ảnh hưởng hai người giao tiếp.

-Anh làm gì ở đằng kia thế?.

Ngọc Phật đã phát hiện Tả Đăng Phong đang ngồi xổm trên đảo.

-Người cá đuổi theo tôi đến đây. Hòn đảo nhỏ này là một xác con ba ba lớn.

Tả Đăng Phong cao giọng trả lời.

-Đừng có gấp, tôi lập tức đi tới.

Ngọc Phật nghe vậy vội vàng lướt xuống nóc nhà, chốc lát Ngọc Phật đã đến bên hồ.

-Tên gia hỏa này không biết tốt Tả Đăng Phong, cũng dám công kích tôi.

Tả Đăng Phong chỉ ở xác người cá ở xung quanh mai ba ba. Trước hết là do người cá tính tình hung hãn, cho dù bị đánh cũng không bỏ chạy.

-Đem lựu đạn ném cho tôi.

Tả Đăng Phong nói, vị trí hiện tại của Ngọc Phật là ở bờ đông. Giữa hai người khoảng cách cũng khoảng 2 dặm. một người dùng linh khí để ném, một người dùng linh khí để nắm bắt, hoàn toàn có thể làm được.

-Được.

Ngọc Phật nghe vậy đi về hướng nam, sau một lát trở về trên lưng vác một cái rương gỗ, Ngọc Phật ném từng trái lựu đạn cho Tả Đăng Phong.

-Anh hãy ném một tảng đá ra lót xuống dưới trước. Tới nửa đường tôi ném thêm một tảng nữa, anh có thể mượn lực để trở lại.

Ngọc Phật ngưng khí nói.

-Không vội, thật vất vả lắm mới lên đây được, tôi phải quan sát một chút.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Vậy anh làm nhanh lên. Dây dưa với một đám súc sinh để làm gì?

Ngọc Phật cười khổ.

-Không cho nổ chúng nó, trong lòng tôi cảm thấy không thoải mái.

Tả Đăng Phong cắn giận mở miệng

Ngọc Phật nghe vậy lắc đầu cười. Tả Đăng Phong có đôi khi lý trí một cách đáng sợ, có đôi khi lại hành động phi thường theo cảm tính. Bất quá Tả Đăng Phong hồ nháo cũng không có làm Tả Đăng Phong cảm thấy không tốt. Trên thực tế Tả Đăng Phong cũng không phải là người vô vị. Sở dĩ hắn sống một mình như vậy đều là bởi vì kiên trì chịu trách nhiệm, điều này đã bức hắn thành cái dạng này.

-Ở những phòng khác cô có phát hiện cái gì không ?

Tả Đăng Phong mở miệng hỏi.

-Không phát hiện cái gì đặc biệt. Trình độ văn minh nơi này không cao, cũng không phát hiện văn tự thời cổ đại nào.

Ngọc Phật nói.

-Cho nên chỗ này Âm dương thành cổ tuyệt đối không phải là người nước Bộc kiến tạo.

Tả Đăng Phong nói, ở cổ đại văn minh, văn minh tập trung chủ yếu ở trung nguyên. Mọi người ở đây còn chưa hoàn toàn khai hóa.

-Tiếp theo chúng ta làm gì?

Ngọc Phật gật đầu hỏi.

-Trước hết cho nổ rồi nói sau.

Tả Đăng Phong ngoắc ý bảo Ngọc Phật tiếp tục ném lựu đạn.

-Tôi hỏi anh sau khi chúng ta ly khai nơi này tiếp tục làm gì?

Ngọc Phật giải thích nói.

-Đi phía tây xem một cái, đem thân thể 13 tìm hiểu cho rõ ràng.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

Sau chốc lát, Ngọc Phật ném hơn hai trái miếng lựu đạn. Tả Đăng Phong đem lựu đạn từng cái mở chốt rồi ném vào trong hồ. Sau tiếng nổ mạnh của lựu đạn, từng chùm huyết hoa (vết máu) từ dưới nước nổi lên. Người cá sau một lúc hoảng sợ rồi cục né ra bốn phía.

Báo thù xong, Tả Đăng Phong rời khỏi, mép nước đi vào phía trong tìm tòi. Phạm vi 2 dặm cũng không rộng. Chẳng bao lâu Tả Đăng Phong phát hiện khu vực giữa đảo có một tấm bia đá cao hơn một trượng. Nền tấm bia là một con con to lớn thạch quy (rùa đá). Bởi vì niên đại xa xưa, trên đầu tấm bia đã bị phong hóa. Trên bia đá vẫn tự đã từ lâu không còn tồn tại. Đối với việc này Tả Đăng Phong chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Cái tấm bia đá này ghi chép quá trình kiến tạo tòa thành trì này, xác ba ba cùng với lai lịch người cá. Thậm chí còn có thể có bản ghi chép về sự tình của chủ nhân 13. Nhưng là thời gian trôi qua quá lâu, tấm bia đá đã bị phong hóa, manh mối đã bị cắt đứt.

Trong chốc lát, Tả Đăng Phong rời đi hòn đảo nhỏ này, theo phương pháp của Ngọc Phật về tới bên hồ.

-Có phát hiện gì không?

Ngọc Phật hỏi.

-Cây cối trên đảo xanh tươi như vậy là bởi vì nhận lấy hơi nước tắm bổ của xác con ba ba, cùng Khương Tử Nha và chủ nhân 13 không có quan hệ gì, nơi này cũng có không ít trận pháp.

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài. Có thể phát ra hơi nước cũng chưa chắc là địa chi, cái xác ba ba này thật lớn như thế, không hỏi cũng biết là khi còn sống cũng là một ngoại tộc có đạo hạnh.

-Thế còn dấu vết của Thủy chúc Âm trư?

Nnp P hỏi tới vấn đề máu chốt.

-Khương Tử Nha năm đó mang nó đi, điều đó chắc chắn là sẽ không mang nó trở về. Sau khi đối kháng với 13 thất bại, tôi nghĩ Khương Tử Nha cũng không giết chết nó, rất có thể sẽ vận dụng trận pháp đem nó giam cầm trong một khu vực. Năm đó Khương Tử Nha được phong ở Tề quốc, nên rất có thể nó trong biên giới Tề quốc.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Chuyển đi Vân Nam này tuy không thu hoạch được gì cũng không tính là vô ích.

-Đi thôi, ly khai nơi này.

NP nói, tiếp theo còn phải đi về hướng bắc tìm kiếm phương pháp vượt sông Lan Thương đuổi tới khu vực bờ Tây, thời gian cũng không dư dả gì.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gù đầu, đem đạn súng máy cùng với lựu đạn trong hòm gỗ lớn chuyển dời sang hòm gỗ nhỏ. Năm đó Bộc quốc rốt cục đã xảy ra chuyện gì, cũng chỉ có thể phỏng đoán, sự thật hay không cần phải manh mối khác để chứng thật. Việc khẩn cấp trước mắt là phải xử lý tốt chuyện tình của 13, sau đó trở về xử lý chuyện bên ngoài.

Trong thời gian Tả Đăng Phong thu dọn đồ đạc, Ngọc Phật chạy về tường thành màng về đệm chắn các vật. Đi phía tây đúng là đỉnh Tuyết sơn (Núi tuyết), nơi đó cực kì rét lạnh.

-Đi thôi.

Ngọc Phật đi tới bên Tả Đăng Phong.

-Chờ một chút.

TDP đột nhiên nghĩ tới một chuyện, xoay người đi hướng bên cạnh nhà đá. Sau chốc lát ném ra một thi thể đen như mực.

-Anh muốn làm gì?

Ngọc Phật nhíu mày hỏi.

-Xác định chúng ta đi về phía tây có nguy hiểm hay không.

TDP lấy dáp găm ra..

-Làm vậy là có ý gì ?

Ngọc Phật không rõ lời nói của Tả Đăng Phong

-Tôi muốn xem nó nội tạng có bị thối rữa không? Nếu nội tạng đã thối rữa, vậy tỏ rõ nó không cách nào sống lại, gián tiếp thuyết minh nguyên chủ nhân 13 đã chết đi là đạo pháp chưa thông thần. Nếu nội tạng của nó hoàn hảo, vậy tỏ rõ Đạo nhân Tiệt giáo là tồn tại cõi thần tiên, pháp thuật cao huyền, rất có thể bây giờ còn sống. Nếu hắc chết còn dễ chứ nếu hắc còn sống, chúng ta mà đi qua là chịu chết.

Tả Đăng Phong mở miệng.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu.

Ngọc Phật cũng không phải là người mềm yếu. Trong thời gian Tả Đăng Phong rạch bụng ra nòng cũng không có đổi vị trí tâm mất. Sau chốc lát nòng thở phào một cái, bởi vì nội tạng của thi thể cùng khí quan đã khô quắt, hư rồi. Mặt ngoài không có thối rữa là bởi vì ảnh hưởng bởi độc tính.

-Có thể kiểm tra rốt cuộc là nó bị trúng độc gì không?

Tả Đăng Phong bỏ tay ném dao găm xuống.

-Để tôi xem thử.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu tiến lên cẩn thận kiểm tra. Sau khi dùng nhiều loại phương pháp thì lông mày nhíu lại

-Làm sao vậy?

Tả Đăng Phong nghi hoặc hỏi.

-Loại độc chất này tôi chưa bao giờ nhìn thấy. Nhưng tôi lại xác định nó là thuộc động vật, hơn nữa loại động vật này thuộc tính Kim.

Ngọc Phật nghiêm mặt nói.

-Không phải là mộc tính sao?

TDP nghe vậy rất là kinh ngạc, Địa chi thuộc tính thủy sẽ diễn sinh ra độc vật thuộc tính mộc, những người này sao lại trúng độc thuộc tính Kim chứ.

-Không phải, Ngân châm biến thành vàng nói rõ độc vật này thuộc tính Kim. Tôi dùng thử độc phù Thần Châu xác nhận loại độc này là thuộc về loài chim có kích thước lớn.

Ngọc Phật gật đầu.

TDP nghe vậy không có lập tức mở miệng, mà là trầm ngâm suy nghĩ sâu sa, chốc lát sau tỉnh ngộ.

-Bản thân Chu triều đã có 4 Địa chi thuộc tính thổ, trong ngũ hành thổ sinh kim, Khương Tử Nha rất có thể khống chế một con do địa chi Thổ diễn sinh ra độc vật thuộc tính Kim. Cái độc vật này hẳn là một loài chim biết bay, Khương Tử Nha muốn dẫn đi địa chi thuộc tính Thủy. Độc vật do nó diễn sinh ra sẽ nhất định ngăn cản, song phương xảy ra chiến đấu. Trong ngũ hành Kim khắc Mộc. Bởi vậy cái con độc điều thuộc tính Kim giết chết độc vật thuộc tính Mộc. Độc vật thuộc tính Mộc vừa chết, hơi độc kéo dài trăm dặm, cỏ cây xanh tươi, nhưng là cư dân trong thành bị chết đi cũng không phải là do độc vật này tạo thành mà là cái con độc điều (chim có độc) phun độc tạo thành.

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng nói.

-Hi vọng cái con độc điều thuộc tính Lim là do địa chi thuộc tính Dương sinh ra. Bằng không phiền phức của chúng ta là rất lớn.

Ngọc Phật lắc đầu cười bất đắc dĩ.

-Đằng Khi tìm kiếm 6 địa chi thuộc tính Dương, có một điều là rất khó tìm kiếm Long. Nội đan Tử Thủ kia đã ở trong tay tôi, nếu độc điều cũng là Địa chi thuộc tính Dương sinh ra. Vậy nó thật sự rất xui xẻo.

183. Q.3 - Chương 183: Hy Vọng

-Hắn thật là xui xẻo.

Ngọc Phật cười nói.

Tả Đẳng Phong nghe vậy gật đầu, chính như Ngọc Phật nói, Đẳng Khi thật là xui xẻo, kể từ khi hắn xông vào Thanh Thủy quan hắn định sẵn là một người chết, bởi vì hắn chọc vào người không nên dây vào.

-Hi vọng nó là thuộc tính dương diễn sinh ra, nói cách khác chúng ta khó Ngọc Phật phó độc vật biết bay.

NP thu hồi vẻ tươi cười nói.

-Cái con độc vật thủ hộ thuộc tính dương là một cái độc mãng, đã bị Đỗ chân nhân giết chết, còn có 3 con địa chi thuộc tính Thổ, khả năng mà chúng ta gặp phải chúng chỉ có một phần ba.

Tả Đẳng Phong công lên rương gỗ.

-Năm đó 13 không phải cùng chúng nó tranh đấu qua sao ? Anh có thể hỏi 13 một chút.

Ngọc Phật đột nhiên nghĩ đến một chuyện.

Tả Đẳng Phong nghe vậy tỉnh ngộ, 13 là “đương sự” năm đó, nên nó biết tình huống năm đó.

-13, năm đó mày cùng 12 địa chi tranh đấu, thời điểm đó có phải là có sự tham dự của 12 độc vật không?

Tả Đẳng Phong cúi đầu nhìn về 13 đang đứng bên cạnh hắn.

13 nghi hoặc nhìn về phía TDP, không có lắc đầu cũng không có gật đầu.

-Nó làm sao vậy?

Ngọc Phật hỏi.

-Đối với con số, năng lực phân tích của 13 không tốt lắm, vượt qua 2 số thì nó bắt đầu mơ hồ, ngoài ra tôi hỏi vấn đề này cũng quá phức tạp, nó không lý giải được.

Tả Đẳng Phong lắc đầu nói, bên trong động vật, 13 có chỉ số thông minh phải nói là rất cao, nhưng chung quy nó cũng không phải con người.

-Đổi lại vấn đề khác.

Ngọc Phật mỉm cười.

-13, độc vật mà địa chi Long diễn sinh ra có biết bay hay không?

TDP nghĩ nghĩ nói.

13 lắc đầu.

Tả Đẳng Phong cùng Ngọc Phật liếc nhau song nhú mày.

-Độc vật mà địa chi Cẩu diễn sinh ra có biết bay hay không?

Tả Đẳng Phong hỏi lại.

13 lại lắc đầu.

Tả Đẳng Phong cùng Ngọc Phật thấy thế lông mày tiếp tục nhăn, hai địa chi thuộc tính Dương loại bỏ rồi.

-Thế còn của Ngưu có biết bay hay không?

Tả Đẳng Phong do dự một chút lần thứ hai đặt câu hỏi.

13 gật đầu.

2 người thấy thế nhất thời gượng cười lắc đầu, con độc điều khó chơi này là do thổ Ngưu thuộc tính Âm diễn sinh ra.

-Trư có đồng bọn mà nó diễn sinh hay không?

Tả Đăng Phong hỏi lại, hần sở dĩ dùng từ đồng bọn là bởi vì địa chi cùng độc vật đều không phải quan hệ bằng hữu mà là không chế và bị không chế.

13 lắc đầu.

-Tôi đoán không sai, Khương Tử Nha năm đó mạnh mẽ Thủy Chúc Âm Trư, độc vật quả thật bị giết chết rồi, nó không tham gia tranh đấu.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía Ngọc Phật

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế đưa mắt liếc ra hiệu cho 13 nhảy lên đầu vai hần, Tả Đăng Phong lẳng không hướng phía bắc mà đi, Ngọc Phật nhún chân mượn lực như ảnh đi theo.

-Tôi luôn có cảm giác là có vấn đề.

Sau khi lướt ra mười dặm, Tả Đăng Phong nhìn lại sau lưng thành cổ.

-Vấn đề gì?

Ngọc Phật ở giữa không trung lướt ngang hơn trượng đến gần Tả Đăng Phong rồi hỏi.

-Không biết, tóm lại tôi có cảm giác có một số chỗ chúng ta không để ý đến.

Tả Đăng Phong hạ xuống mặt đất nhất thời cũng không có lẳng không.

Ngọc Phật nghe vậy cũng không có tiếp lời, mà là hạ xuống bên hông yên tĩnh nhìn Tả Đăng Phong đang tự hỏi.

-Cô nói độc vật mà Thủy Chúc Âm Trư diễn sinh ra năm đó ngụ ở chỗ nào?

TDP trầm ngâm thật lâu sau đó nhú mày mở miệng.

-Sườn đông thành cổ là chỗ ở của nhân loại, mà chỗ ở phía Tây là chỗ ở người cá, t Thủy Chúc Âm Trư ở sườn đông thủy đàm, nó diễn sinh ra độc vật có thể cùng người cá một chỗ.

Ngọc Phật đoán.

-Vì cái gì nó không công kích những người cá kia?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi lại.

Ngọc Phật nghe qua không có trả lời, vấn đề này nàng không thể trả lời, thậm chí không thể đoán.

-Người cá ở Bộc Quốc là nô lệ địa vị thấp, ngoài ra chúng nó tại thời điểm tác chiến hoàn toàn có cơ hội chạy trốn, chúng nó vì cái gì không trốn?

Tả Đăng Phong không đợi Ngọc Phật trả lời mà đặt câu hỏi, vấn đề này hần hỏi Ngọc Phật tựa như là tự hỏi chính mình.

Ngọc Phật vẫn là không mở miệng, những người cá kia trong nước công kích kẻ địch, có tính linh hoạt cơ động, khẳng định không thể dùng dây thừng trói lại, nói cách khác chúng nó ở thời điểm chiến đấu là hoàn toàn tự do, vì cái gì chúng nó không bỏ trốn.

-Lúc trong hồ, thời điểm mà tôi bị công kích, công kích của bọn chúng rất có quy luật, cũng không phải hô nhau mà lên, điều này tỏ rõ có cái gì đang chỉ huy chúng nó, không biết là ai đang chỉ huy chúng nó.

Tả Đăng Phong lấy tay xoa trán cố gắng suy nghĩ.

Ngọc Phật nghe vậy lắc đầu gượng cười, vấn đề này làm Tả Đăng Phong cùng nàng đều không có biện pháp trả lời, cùng một chỗ với Tả Đăng Phong nàng không giống lúc trước là tự nhận mình thông minh.

“Ha ha ha ha ha”.

Sau chốc lát, Tả Đăng Phong cao giọng cười lớn.

Ngọc Phật thấy thế thật lòng mừng thay cho hắn, nàng biết Tả Đăng Phong nghĩ thông suốt, mặc dù nàng không biết Tả Đăng Phong thông suốt cái gì.

-Độc vật do địa chi diễn sinh ra đúng là thủ lĩnh người cá, ở thời điểm chiến đấu, độc vật lãnh đạo chúng nó, mặc dù là độc vật lãnh đạo người cá, nhưng là nói trắng ra là Thủy Chúc Âm Trư lãnh đạo người cá, bởi vì độc vật là do địa chi khổng chế.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Suy đoán của anh rất có đạo lý.

Ngọc Phật xảo diệu nhắc nhở Tả Đăng Phong cần chứng cứ để chứng minh suy đoán của mình.

-Cửu Dương Hầu đúng là bị vây, Kim Kê cũng bị vây, nhưng là ở nơi này, Thủy Chúc Âm Trư chẳng những không bị vây mà còn hưởng thụ đãi ngộ rất cao, người ta sẽ nuôi nấng nó, thậm chí còn đem trang sức ném vào thủy đầm, đây là một loại tín ngưỡng phát ra từ nội tâm thể hiện sự sùng bái cùng cảm tạ. Người nước Bộc vì cái gì sùng bái Thủy Chúc Âm Trư, thứ nhất địa chi thuộc tính Thủy có công với bọn họ, thứ hai là do Thủy Chúc Âm Trư có thể khống chế độc vật lãnh đạo người cá.

Tả Đăng Phong giải thích nói.

-Có đạo lý?

Ngọc Phật gật đầu lần nữa.

-Tôi hỏi cô một vấn đề, thành cổ là do người nào chỉ đạo thi công?

Tả Đăng Phong hướng dẫn Ngọc Phật tìm hiểu chân tướng.

184. Q.3 - Chương 184: Âm Trư Hiện Thân. (1)

Sau khi quyết định, rất nhanh 2 người đã đi tới thành cổ phía Nam, lặng yên nhảy lên chỗ cổng thành lâu, nơi này là một nơi rất tốt để quan sát.

-Lúc trước nó ở trong thành, có tường thành ngăn cách, vì sao mà nó biết chúng ta đến?

Ngọc Phật thấp giọng hỏi. Mùi trên người nàng cùng Tả Đăng Phong đã bị nàng dung thủ đoạn đặc thù che giấu rồi.

-Có thể cái con người cá kia để lộ tin tức, cũng có khả năng là buổi tối nó nghỉ ngơi trong nước, lúc trước chúng ta còn thả một mẻ lửa, ánh lửa ngút trời, người mù cũng biết có người tới rồi.

Tả Đăng Phong thấp giọng trả lời. Trong hồ nước có không ít người cá tuần tiễu. lại không có bóng dáng của Âm Trư.

Ngọc Phật nghe vậy không có mở miệng. Mở ra dây thừng cắt đệm chặn lại.

-Nghỉ ngơi một hồi đi, tôi canh gác cho.

Ngọc Phật đưa tay chỉ.

-Được rồi.

Tả Đăng Phong đồng ý.

Ngọc Phật gật gù đầu, quay đầu quan sát hồ nước phía Bắc.

Tả Đăng Phong nằm ngửa, tiện tay kéo 13 miễn cho nó tản bộ chung quanh làm bại lộ hành tung.

Sau chốc lát, Tả Đăng Phong đã ngủ, khi thức dậy đã là 12h đúng. Giờ giấc này chính do bản thân hắn định ra, tu vi tinh thâm có thể trước khi ngủ ám chỉ bản thân tự đánh thức chính mình.

-Cách đây hơn một giờ, người cá tiến vào sông đi kiểm đồ ăn rồi, có năm sáu chục con, không có nhìn thấy Thủy Chúc Âm Trư.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong tỉnh dậy, liền thông báo tình huống.

-Chờ một chút, nhiệt độ còn chưa tăng cao, cô ngủ một lát đi.

Tả Đăng Phong gật đầu nói. Dưới tình huống bình thường, mỗi ngày từ mười hai giờ đến hai giờ chiều là thời gian mặt trời chiếu sáng mạnh nhất. Khoảng thời gian này khả năng xuất hiện của nó là lớn nhất.

Ngọc Phật lắc đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy cũng không có mở miệng nữa, bỗng hắn nghiêng vào tường đá xuất thần sững sờ.

-Có tâm sự gì sao?

Sau chốc lát Ngọc Phật ôn nhu hỏi. Theo lý thuyết có thể tìm thấy Thủy Chúc Âm Trư Tả Đăng Phong phải cao hứng mới đúng. Nhưng là về mặt Tả Đăng Phong tỏ ra không tốt.

-Nếu lúc này tôi có thể đạt được nội đan, tôi sẽ có 3 viên Âm chúc nội đan rồi, ngàn dặm đường đã đi được non nửa, không biết chúng ta chờ đợi cái gì kết quả như thế nào?

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu.

-Trời không phụ lòng người, anh nhất định sẽ như ý nguyện.

Ngọc Phật ôn nhu ân ủi.

-Tôi biết cô nói là thật tâm, tôi cũng biết lúc nói những lời này trong lòng cô rất khó chịu.

Tả Đăng Phong lắc đầu, gượng cười.

-Anh từng nói mặc kệ kết cục như thế nào, anh đều cho tôi một công đạo, tôi chờ anh cho tôi một cái công đạo.

Ngọc Phật hơi mỉm cười.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu cười. Có một số việc Ngọc Phật không biết, trên thực tế hắn muốn cho nàng công đạo, Âm Dương Sinh Tử quyết tinh thâm huyền diệu, dốc lòng tu tập sẽ trường sinh, Ngọc Phật thiếu đúng là khẩu quyết này.

-Có mấy lời tôi không muốn nói. Bởi vì trong lòng anh tự mình hiểu lấy, chính anh rất rõ là sự lựa chọn của anh cũng không phải là con đường lý trí.

Ngọc Phật than nhẹ.

-Đường rộng đi dễ dàng, phá đường tình rất khó. Chữ Tả có nghĩa là cố chấp, mà nay linh khí tu vi và trình độ trận pháp của tôi đã đăng phong tạo cực, tên của tôi ứng đối với quỹ tích nhân sinh của chính mình.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

-Nếu anh đã xem thấu Âm Dương đại đạo, việc gì phải chấp niệm như thế!

Ngọc Phật nói hỏi, chấp niệm vốn là từ của Phật gia, Ngọc Phật chính là mượn từ chấp niệm để chỉ ý nghĩ của Tả Đăng Phong.

-Cân bằng, bình tĩnh, bình thản chính là Âm Dương đại đạo. Trong đó cân bằng là đứng đầu, 5 người các cô đều đã trải qua hết sức khổ tu, bỏ ra cố gắng gấp mấy lần thường nhân mới có tu vi như ngày hôm nay. Tôi tuy nhập đạo thời gian ngắn nhất. Tuy vậy nhưng tôi đã trải qua nhiều nguy hiểm mới có thể sánh vai cùng mọi người. Cho bao nhiêu sẽ nhận lại bấy nhiêu, Vu Tâm Ngũ đã cho tôi toàn bộ. Tôi nhất định phải đem hết thấy trả lại cho nàng. Đây cũng không phải là đồng giá trao đổi, mà là vĩnh viễn không bao giờ ruộng bỏ.

Tả Đăng Phong mở miệng nói.

-Không nói đến điều này. Chúng ta vẫn là nghĩ biện pháp chặn đường con Thủy Chúc Âm Trư đi.

Ngọc Phật chuyển đề tài.

-Tôi đang suy nghĩ dùng trận pháp gì thích hợp.

Đăng Phong lắc đầu nói, hẳn bây giờ đang cấp tốc tự hỏi làm thế nào để phong bế khu vực này. Nơi này bản thân là một tòa âm dương thành, mà nay tường thành sụp xuống, hơi nước quá nhiều, nếu muốn phong tỏa khu vực này nhất định phải dùng trận pháp thuộc tính Thổ. Trong ngũ hành Thổ chế ngự trận pháp là khó bố trí nhất, bởi vì Ngũ Hành thì Thổ chỗ nào cũng có, rất khó tại một chỗ mà tăng thuộc tính của Thổ.

-Đến rồi, mau nhìn.

Ngay tại Đăng Phong trầm ngâm, Ngọc Phật thấp giọng nhắc nhở. Đăng Phong nghe vậy vội vàng quay đầu từ cổng thành chỗ hổng xuống phía dưới mà nhìn, phát hiện một loài động vật kì quái đang trong nước bò lên trên giữa tòa tiểu đảo.

Cái động vật này thân dài hơn mười thước, rộng hơn trượng, tròn béo mập, tứ chi trắng kiền thấp bé, có một cái đuôi rất dài, chỉ nhìn một cách đơn thuần thân hình rất tương tự kì nhông. Nhưng nó mọc ra một cái đầu tương tự đầu heo, miệng lồi ra, hai tai xệ xuống, một thân dài vài tấc lông mao mọc đầy cùng heo nhà tương tự, bất đồng là lông nó mọc trên thân thể không phải đen mà là hơi hoa râm. Bởi vì khoảng cách quá xa, Đăng Phong không thể quan sát rõ ràng được hình dạng móng nó. Nhưng là không thể nghi ngờ cái động vật này chính là Thủy Chúc Âm Trư.

-là đúng nó rồi, tại sao màu lông không đúng ?

Ngọc Phật liền hỏi, lúc trước nàng tiến vào sườn đông thủy đầm ở dưới huyết động nhìn thấy được Đăng Phong đang sưng sờ nắm vài cái lông màu đen.

-Là nó đất,, ngàn năm đen, vạn năm trắng cũng không chỉ một mình hồ ly.

Đăng Phong gật đầu nói, mặc dù Địa chi này cách đây 3000 năm thi thổ tài năng, nhưng cũng không phải chỉ là nhiều đó tuổi, có thể niên đại chúng nó xuất hiện còn sớm hơn. Sinh tồn nhiều năm như vậy màu lông biến hóa cũng chẳng có gì suy nghĩ nữa.

185. Q.3 - Chương 185: Âm Trư Bất Tử

Ngọc Phật vội vàng muốn đánh hạ Thủy Chúc Âm Trư để lưu nó lại, cho nên đánh nước cờ hiểm, dùng cảm tấn công, cố gắng đạt tới một kích toàn lực, nhưng nàng không để ý tới sức sống mãnh liệt của Địa chi. Phần hộ thủ kim giáp đâm vào cổ nó cũng không làm nó mất mạng.

-Cẩn thận, tránh mau.

Tả Đăng Phong đứng ở một bên nhìn rõ ràng liền hô lớn. Móng vuốt của Thủy Chúc Âm Trư rất lớn, không thể khinh thường được.

Ngọc Phật nghe thế liền rút tay phải ra, ngay tại lúc Ngọc Phật cố gắng dùng hết sức để rút tay thì trào của Thủy Chúc Âm Trư ở phía sau đã đâm đến, nó muốn đánh văng Ngọc Phật ra.

Bị trúng một trào của Thủy Chúc Âm Trư, Ngọc Phật liền bị văng ra sau mấy trượng.

-Nó không sợ độc.

Sau khi rơi xuống đất, một tay Ngọc Phật chống đất, ngẩng đầu hô lớn.

Tả Đăng Phong nghe vậy thì nhú mày. Địa chi có sinh mệnh lực rất lớn. Tuy rằng Thủy Chúc Âm Trư này bị thương nhưng mà nó vẫn không mất mạng. Nó là Địa chi thuộc hệ Thủy, một khi vào nước, miệng vết

thương sẽ khép lại, bởi vậy phải ngăn nó lại trước khi nó vào nước nhưng mà hiện tại hắc đang lơ lửng giữa không trung, không cách nào lướt qua bên đó, mà uy lực pháp châm của Ngọc Phật cũng đã giảm đi, cũng không thể ngăn được Thủy Chúc Âm Trư kia.

Sau khi Thủy Chúc Âm Trư bị thương thì liền phát ra một tiếng bi thảm, nhân ngư nghe được tiếng kêu của nó liền bỏ qua Tả Đăng Phong, bơi về phía tiểu đảo để cứu viện, trong lúc vô hình hành động của đám nhân ngư đã tạo ra cơ hội cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong liền dung đám nhân ngư này xây thành một cầu nổi, mượn lực đẩy trên người đám nhân ngư đó, bay về phía tiểu đảo.

Đáp xuống tiểu đảo, Tả Đăng Phong liền dung toàn lực phóng ra Huyền Âm Chân khí, làm cho nhiệt độ xung quanh hạ xuống khiến Thủy Chúc Âm Trư kêu rên rút lui.

-Giao nội đan ra, ta sẽ tha chết cho ngươi.

Tả Đăng Phong thấy thế liền hét lớn lên.

Giờ phút này trên người Thủy Chúc Âm Trư chảy ra rất nhiều máu, nghe được tiếng kêu của Tả Đăng Phong cũng không có phun nội đan ra mà loạng choạng nhìn xung quanh để tìm kiếm đường chạy trốn.

-Nhổ nội đan ra, chúng ta sẽ đi ngay, nếu không thì chúng ta sẽ mổ bụng của ngươi ra, làm cho ngươi chết không toàn thây.

Giờ phút này Ngọc Phật cũng đã hồi khí lại, đứng lên ngăn chặn đường rút lui của Thủy Chúc Âm Trư..

Thủy Chúc Âm Trư nghe vậy cũng không có phun nội đan ra, bất quá đám nhân ngư trong hồ cũng không phóng thủy mâu về phía Tả Đăng Phong hay Ngọc Phật, điều này nói lên Thủy Chúc Âm Trư đang do dự.

Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật thấy thế cũng không có thúc giục nó.

Giờ phút này Tả Đăng Phong đang đánh giá Thủy Chúc Âm Trư, có thể thấy được bộ dạng của nó, đầu của nó tuy giống heo nhưng mà tứ chi có 7 phần giống cá sấu.

Diện mạo của Thủy Chúc Âm Trư vô cùng xấu xí cho nên Tả Đăng Phong không thể dựa vào bộ dáng của nó để đoán tính tình của nó. Thủy Chúc Âm Trư một mực không nhổ nội đan ra,, cái này cũng không tỏ vẻ nó không biết nên làm như thế nào mà nó không bỏ được Linh khí mà mình tích tụ mấy ngàn năm nay.

Thấy vậy, Tả Đăng Phong lấy một hộp sắt trong long ngực ra, rồi lấy từ trong đó ra 2 viên nội đan, đây là nội đan của Thổ Dương cùng Kim Kê. Hành động của Tả Đăng Phong có mục đích là muốn nói cho Thủy Chúc Âm Trư biết, cái mà Tả Đăng Phong cần chính là nội đan, chứ không cần mạng của nó.

-Nơi này còn nữa.

Ngọc Phật cũng đoán được dụng ý của Tả Đăng Phong cho nên lấy nội đan của Tử Thủ ra. Thủy Chúc Âm Trư nghe tiếng hơi nghiêng đầu lại, nó cảm nhận được nội đan trong tay của Ngọc Phật là hàng xóm của nó.

Lúc này vết thương trên người Thủy Chúc Âm Trư không ngừng chảy máu, nhưng mà nó vẫn một mực do dự, đến cuối cùng bởi vì mất nhiều máu cho nên nó ngã rầm xuống đất.

-Làm sao đây?

Ngọc Phật đi đến trước, đánh giá Thủy Chúc Âm Trư.

-Cô có bị thương không?

Tả Đăng Phong ân cần hỏi han Ngọc Phật.

-Tôi cảm giác được kinh mạch của mình không có bị hao tổn gì.

Khuôn mặt Ngọc Phật lộ ra vẻ nghi hoặc.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu, Âm Dương Sinh Tử quyết đã bắt đầu phát huy tác dụng rồi.

-Làm sao đây?

Ngọc Phật lại đưa tay chỉ vào con Thủy Chúc Âm Trư kia.

-Thật là chỉ muốn tiền không muốn mạng của nó.

Tả Đăng Phong phóng Linh khí lấy nước trong hồ xối lên người con Thủy Chúc Âm Trư kia.

Nước được xối lên người, Thủy Chúc Âm Trư lập tức tỉnh lại, nó cần nhất chính là nước, chỉ cần có nước thì mọi thương thế trên người nó sẽ khỏi hẳn.

-Mày biết nó không?

Tả Đăng Phong chỉ tay vào 13, hỏi Thủy Chúc Âm Trư.

Khi thấy được 13, vẻ mặt của Thủy Chúc Âm Trư lộ ra sự kinh ngạc.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không có tiếp tục đe dọa bởi vì hắn biết Thủy Chúc Âm Trư sẽ thỏa hiệp, quả nhiên chốc lát sau Thủy Chúc Âm Trư đã có động tác, bụng của nó bắt đầu co rúm lại, qua một lúc lâu một viên nội đan màu xanh đã bị ới ra.

-Tha ày đó, đi đi.

Tả Đăng Phong thấy thế, cúi người nhặt nội đan lên rồi nói. Thủy Chúc Âm Trư nghe thế liền bước từ từ vào hồ nước.

-Anh thật là....

Ngọc Phật thấy thế cười nói.

-Có thể bảo vệ được tính mạng đã là không tệ rồi.

Tả Đăng Phong bĩu môi.

Sau khi Thủy Chúc Âm Trư đi vào nước thì mọi vết thương trên mình nó đều lành lại, 2 người thấ thế liền lộ vẻ thất kinh.

Thủy Chúc Âm Trư đứng ở đó một lúc, đợi Tả Đăng Phong dung hợp nội đan của nó với 2 nội đan khác thì nói mới kêu rên một tiếng rồi đi xuống nước, đám nhân ngư kia cũng đi theo.

-Nó làm cái gì thế?

Ngọc Phật mở miệng trêu đùa.

-Nó trở nhà rồi khóc.

Tả Đăng Phong hưng phấn nhìn 3 nội đan dung hợp lại thành 1 nội đan.

-Dường như quan hệ giữa Thủy Chúc Âm Trư và nhân ngư cũng không phải là chủ tớ.

Ngọc Phật thay đổi chủ đề.

-Địa chi chỉ có thể khống chế độc vật, không thể khống chế cái khác. Thủy Chúc Âm Trư và nhân ngư là một loại quan hệ tự nguyện, dù sao Thủy Chúc Âm Trư này cũng đã từng cứu đám nhân ngư kia.

Tả Đăng Phong bỏ nội đan vào hộp sắt rồi cất vào lòng ngực.

-Anh có chú ý tới trên cổ nó không có cái vòng nào không?

Ngọc Phật nhắc nhở.

-Tôi sớm đã nhìn thấy, trên cổ nó có vòng mới là chuyện lạ.

Tả Đăng Phong chợt nhớ đến vấn đề rằng lúc này 2 người đang ở trên đảo, cái này là phải bơi về a.

-Vì sao lại thế?

Ngọc Phật tỏ ra nghi hoặc.

-Khương Tử Nha đã tháo cái vòng ấy đi, nếu không người khác sẽ biết thân phận của nó.

Tả Đăng Phong nói.

-Tại sao hắn lại làm như vậy?

Ngọc Phật hỏi tiếp.

-Cô thật không biết hay là giả vờ không biết đó? Nếu như nó ở nơi khác mà bị người ta phát hiện, người ta chỉ biết Bộc quốc diệt vong nhưng mà nếu có một người hiểu chuyện tra rõ, Khương Tử Nha sẽ mang tội danh trên lưng.

Tả Đăng Phong giải thích.

-Tại sao Khương Tử Nha lại không giết nó?

Ngọc Phật hỏi tiếp.

-Không giết nó còn có thể tạo thành dư âm, mặc dù có người biết được chuyện ở nơi này nhưng Khương Tử Nha cũng có thể giải thích là do độc vật trong lúc tranh đấu mà tạo thành. Nếu như hắn giết Thủy Chúc Âm Trư, thì sẽ hủy đi chứng cứ phạm tội, hắn sẽ mang trên lưng tiếng xấu.

Tả Đăng Phong nói xong liền cầm lấy tay của Ngọc Phật.

-Anh muốn làm cái gì?

Sắc mặt Ngọc Phật hơi hồng.

-Ném cô ra a.

186. Q.3 - Chương 186: 13 Tòa Tuyết Sơn

Nếu những lời này Tả Đăng Phong nói rất nghiêm túc thì cũng thôi đi, quan trọng là hắn vừa nói vừa cười. Ngọc Phật nghe vậy giận dữ rút tay lại, lườm hắn một cái.

- Không biện pháp khác, chẳng lẽ cô muốn bơi ra ngoài.

Tả Đăng Phong cười nói, hiện giờ đã tìm được nội đan thứ 3 làm cho tâm tình của hắn trở nên tốt hơn.

Ngọc Phật được hắn nhắc nhở mới nhớ đến tình cảnh bây giờ của 2 người, rơi vào đường cùng chỉ có thể chủ động vươn tay ra.

Tả Đăng Phong cười xấu xa, cầm lấy đôi tay mềm mại của Ngọc Phật, giả vờ tỏ ra lưu manh mà vuốt ve, Ngọc Phật biết hắn đùa nên bầm tay của hắn, quả nhiên là Tả Đăng Phong sợ. Sau đó hắn ngưng khí ném Ngọc Phật qua bờ bên kia.

Đưa Ngọc Phật qua bờ bên kia, Tả Đăng Phong liền đem súng máy ném qua kia, Ngọc Phật bắt lấy được. Sau đó Tả Đăng Phong liền ném một hòn đá xuống nước rồi lẳng không, nhảy lên hòn đá để mượn lực, làm hắn không ngờ tới chính là lúc sắp đến gần bờ thì Ngọc Phật cũng không ném hòn đá ra, mà cười xấu xa nhìn Tả Đăng Phong.

- Đừng giỡn, tôi không muốn xuống núi.

Tả Đăng Phong hô to.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong lộ vẻ khấn trương thì mới ném hòn đá ra, Tả Đăng Phong mượn lực đập lên hòn đá lướt qua bờ.

- Sau này không nên đùa như thế này nữa.

Sau khi đứng vững, Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật nghe vậy lại bật cười, sau đó đi về phía Đông. Tả Đăng Phong mang theo súng máy mà 13 đi theo.

- Người trong Đạo môn thường không sử dụng hỏa khí, quá ỷ lại hỏa khí không phải là chuyện gì tốt.

Ngọc Phật nói.

- Chúng ta không thể bịt tay trộm chuông, phủ định uy lực của hỏa khí được, người tu hành dựa vào hỏa khí cũng giống như hổ mọc thêm cánh.

Tả Đăng Phong nói, người tu hành sở dĩ không dùng hỏa khí là bởi vì nếu dùng hỏa khí sẽ làm cho người đó mất đi lòng tu hành trong những năm qua, cho nên bọn họ thường coi thường những viên đạn.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu, Tả Đăng Phong đã tiếp nhận qua giáo dục hiện đại nên tư tưởng cũng không cũ kỹ nữa.

Chốc lát sau, 2 người thu thập xong đồ, Tả Đăng Phong lướt về thành lâu, cầm lấy chiếc đồng hồ rồi cùng với Ngọc Phật đi về phía Bắc.

- Nếu chúng ta đi tới bờ Tây, rất có thể sẽ không trở về được.

Ngọc Phật đưa tay chỉ phía Tây của Lan Thương giang.

- Nhất định phải đi, bất kể như thế nào phải cho 13 một công đạo.

Tả Đăng Phong sờ 13 đang ngồi ở trên vai của hắn.

- Vậy chúng ta đi nhanh đi, tranh thủ đi sớm về sớm.

Ngọc Phật nói.

- Trời rét lạnh sẽ không ảnh hưởng gì đến Thanh Phù trùng đó chứ?

Tả Đăng Phong gật đầu, hỏi.

- Không đâu, anh yên tâm đi.

Ngọc Phật lắc đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu, đạp đất mượn lực, lẳng không về phía Bắc.

2 người xuất phát từ giờ Ngọ, một đường lẳng không cho nên tốc độ rất nhanh, lúc màn đêm buông xuống thì đã đi được 300 - 400 dặm.

Buổi tối 2 người tìm sơn động để nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong đốt lửa nướng cá.

- Tôi đi tắm, chốc lát nữa sẽ về.

Sau bữa cơm tối, Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phật.

- Đi sớm về sớm.

Tả Đăng Phong gật đầu, ở chỗ này có ôn tuyền nên Tả Đăng Phong cũng không lo lắng Ngọc Phật tắm nước lạnh từ sông.

- Anh đi luôn đi, mang theo 13 luôn.

Ngọc Phật suy nghĩ một chút rồi nói.

- Cũng được.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi đứng lên.

Chốc lát sau 2 người đến ôn tuyền rồi tách ra tắm rửa.

Cởi chiếc đạo bào trên người ra, Tả Đăng Phong cảm thấy vô cùng bi thương, bi thương không phải vì vết máu của Vu Tâm Ngữ còn lưu lại trên đạo bào mà hắn cảm giác được bản thân của mình dường như đã dần quên đi Vu Tâm Ngữ, trong quá trình tiếp xúc với Ngọc Phật, bóng dáng của Vu Tâm Ngữ trong tâm trí của hắn đã dần phai mờ, những ưu điểm của Ngọc Phật càng lúc càng hiện rõ hơn.

- Anh chỉ là người bình thường, người thường sẽ gặp phải những chuyện này nhưng mà anh sẽ không để bản thân phạm phải sai lầm, anh vĩnh viễn sẽ không cô phụ em.

Tả Đăng Phong tự lẩm bẩm nói.

- Anh đang nói cái gì thế?

Ồn tuyền bên kia, Ngọc Phật nghe thấy tiếng của Tả Đăng Phong thì hỏi.

- Tôi đang nói chuyện với 13. Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

Tả Đăng Phong nói xong, Ngọc Phật cũng không hỏi nữa, thay vào đó là những tiếng vọc nước, nàng muốn làm vậy để trêu chọc Tả Đăng Phong. Giờ phút này Tả Đăng Phong âm thầm chặc lưỡi nhưng mà hắn vẫn không chế được bản thân để không sinh ra những ý niệm xấu xa.

Sau khi tắm xong, Ngọc Phật, Tả Đăng Phong cùng 13 trở lại sơn động. Tả Đăng Phong thì nằm nghỉ ngơi còn Ngọc Phật ngồi đả tọa Luyện khí, gần đây thường tu hành Đạo thuật mà Tả Đăng Phong đã đọc cho nàng.

Sáng sớm ngày hôm sau, 2 người khởi hành, đến giữa trưa đã đi được thêm mấy trăm dặm, địa thế bằng phẳng, 2 người đã phát hiện được dấu vết của nhân loại, có sơn đạo cũng có những bầy thú của thợ săn.

Đến nơi này, bờ Tây đã không còn tuyết nữa, Tả Đăng Phong phát hiện từ Nam đến Bắc có tổng cộng 13 ngọn núi.

187. Q.3 - Chương 187: Bắt Ngờ Nghe Tin Về Tiên

-Anh đang nhìn cái gì thế?

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong nhìn về phía Tây thì hỏi.

-Tôi đang nhìn 13 tòa Tuyết sơn này.

Tả Đăng Phong quay đầu lại, trả lời.

-13 ngọn.

Ngọc Phật tỏ ra nghi hoặc.

-Đúng, có khả năng là nó có quan hệ tới thân phận của 13.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Đi, phía trước có thôn xóm, chúng ta tới đó hỏi thăm một chút.

Ngọc Phật chỉ về phía trước.

Tả Đăng Phong gật đầu, 2 người đứng dậy rồi lẳng không về phía Bắc.

Chốc lát sau, 2 người đến bên ngoài thôn xóm này, đây là một thôn xóm không lớn, chỉ có hơn 10 ngôi nhà, toàn bộ đều làm bằng gỗ, có người ăn mặc đồ Hán, có người ăn mặc đồ Tạng, quần áo khác nhau chứng tỏ ở đây cũng có những tộc người khác nhau.

-2 vị muốn tới 13 ngọn núi thái tử kia sao, tôi có thể dẫn đường cho.

Ngay khi 2 người đang muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi thì có một hán tử khoảng 50 tuổi, người gầy yếu, người đầy mùi rượu, mặc một thân bố y rách nát, chân đi cà thọt, hắn đây là một qua tử (người què) đi lên nói.

-Ông là người Hán.

Tả Đăng Phong nghe vậy mừng rỡ.

-Đúng, 2 vị muốn đi 13 ngọn núi thái tử kia sao?

Qua tử thấy Tả Đăng Phong tỏ ra vui mừng, vội vàng hỏi.

-13 ngọn núi thái tử mà ông nói có phải là 13 tòa Tuyết sơn ở phía Tây kia không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Đúng vậy, tôi có thể dẫn 2 người đi, 10 đồng đại dương là được.

Qua tử nâng tay lau nước mũi.

-Khu vực kia thường xuyên có người tới sao?

Tả Đăng Phong nhú mày.

-Cũng không phải thường xuyên, thỉnh thoảng sẽ có, đều là đến hái tuyết sâm, cũng có một số người tới tầm tiên phóng đạo, trên kia có tiên nhân.

Qua tử nghiêm trang nói.

-Tiên nhân? Ông xem chúng ta giống như người ngu sao?

Tả Đăng Phong nghe vậy hừ lạnh mở miệng.

-Tôi không lừa cậu, nếu tôi lừa cậu thì cậu có thể dùng súng bắn chết tôi.

Qua tử chỉ vào khẩu súng máy dưới chân Tả Đăng Phong.

-Những người đó tìm được tiên nhân rồi à?

Ngọc Phật chen lời.

-Có thể đặt chân lên ngọn núi thứ 5 mới có thể nhìn thấy tiên nhân, vận khí tốt có thể hái được tuyết sâm.

Qua tử trừng mắt mở miệng.

Từ khi Qua tử này xuất hiện, Tả Đăng Phong vẫn âm thầm đánh giá hắn, người này sinh hoạt chán nản hơn nữa lại thích rượu, loại người này thường hay nói dối để lừa tiền. Nhưng mà nhìn vào ánh mắt của người này dường như hắn không có nói dối, không có nói dối cũng không có nghĩa là hắn nói đều là thật, cũng có khả năng là hắn không biết gì mà nói đại.

-Trong thôn này có quán rượu không? Tôi mời ông uống.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói, tới hoàn cảnh lạ lẫm, tốt nhất là tìm nơi có người để hỏi tình huống một chút.

Qua tử nghe tới uống rượu, 2 mắt liền tỏa sáng, khom lưng nói cảm ơn rồi dẫn tới một quán rượu sơ sài.

Quán rượu này chỉ có 2 lão nhân gia, nhìn là biết 2 người là vợ chồng cũng là chủ quán rượu này. Trong quán này cũng không có rượu và thức ăn nhiều cho nên Tả Đăng Phong chỉ làm một ít thịt bò, mấy món rau và 3l rượu.

-Lão bản nương, hắn thiếu mọi người bao nhiêu tiền rượu?

Tả Đăng Phong hỏi bà lão mang thức ăn lên.

-4 đồng, Qua tử này là một hảo thủ dẫn đường vào núi, các vị muốn hắn là đúng rồi.

Bà lão trả lời.

-Cho bà, cái này là trả nợ cho hắn, tiền còn dư thì cứ tính vào tiền cơm.

Tả Đăng Phong lấy một miếng vàng trong ngực ra đưa cho bà lão.

Bà lão thấy thế tỏ vẻ kinh ngạc, quay đầu nhìn ông lão đang múc rượu. Ông lão thấy thế liền cầm bầu rượu ra rồi cầm lấy miếng vàng, luôn miệng nói cảm ơn. Tả Đăng Phong biết Ngọc Phật không quen ăn mì phở cho nên mới gọi cơm, Ngọc Phật thấy vậy, ánh mắt tỏ ra nhu tình nhìn vào Tả Đăng Phong.

-Tôi muốn biết chuyện về 13 ngọn núi kia, chúng tôi không cần ông dẫn đường.

Tả Đăng Phong lại lấy 2 miếng vàng trong người ra để lên bàn.

Qua tử thấy vàng liền sáng mắt lên, lập tức bỏ bầu rượu xuống, lấy thỏi vàng kia.

-Trước tiên ông hãy lấy một nửa.

Ngọc Phật thấy thế, tay trái phóng Linh khí, làm gãy nửa miếng vàng, nửa miếng còn lại ném qua cho Qua tử kia.

-Các vị muốn biết cái gì, cái gì tôi cũng biết cả.

Qua tử cầm lấy miếng vàng, bỏ vào miệng cắn thử.

-Tình huống của 13 ngọn núi kia, ông biết gì thì nói đó, nếu có một câu không đúng thì ông cũng đừng nghĩ lấy một miếng vàng nào cả.

Tả Đăng Phong nói.

-Tôi đã từng gặp tiên nhân trên 13 ngọn núi này.

Qua tử cất vàng vào trong người.

-Chuyện xảy ra khi nào?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi, chẳng lẽ chủ nhân của 13 còn sống.

-30 năm trước, tôi đi vào đó đã nhìn thấy.

Qua tử vừa nói vừa cầm bầu rượu lên uống.

-Kể hết đi, đừng nói ngập ngừng như thế.

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng.

Qua tử thấy vẻ mặt Tả Đăng Phong tỏ ra tức giận liền nhanh chóng uống vài ngụm rượu rồi kể lại mọi chuyện.

-30 năm trước, Qua tử này vẫn chưa đến 20, khi đó hắn vẫn chưa què chân, ở trong 13 ngọn núi này có Tuyết sâm. Qua tử này là một cô nhi, nhà nghèo, không tiền, có ý muốn cưới vợ sinh con, vì thế liền một mình đi vào 13 ngọn núi này để hái Tuyết sâm.

-Trong vòng 7 ngày, Qua tử đã đi được hơn 400 dặm, tiến vào ngọn núi thứ 5 này.

-Ở dưới chân núi làm hết 1 bình bạch cửu, sau đó Qua tử bắt đầu leo núi, vận khí của hắn cũng tốt, trên đường đi cũng hái được mấy đóa Tuyết liên. Sau khi hái xong, cân nhắc một chút thấy chừng này Tuyết liên cũng chưa đủ lễ hỏi cho nên hắn lại tiếp tục leo, đường lên cao càng lúc càng dốc đứng, nhiệt độ càng thấp cho nên hô hấp trở nên khó khăn, nhưng mà hắn cũng kiên trì tới cuối cùng. Rốt cuộc hắn cũng leo lên đỉnh tòa Tuyết sơn thứ 5 này, ở nơi này hắn tìm được 2 quả Tuyết sâm, điều này làm hắn mừng rỡ như điên nhưng vào lúc này đột nhiên trời nổi bão tuyết, Qua tử tìm được một sơn động rồi núp vào trong đó, ở trong sơn động này hắn gặp được tiên nhân ngồi xếp bằng.

-Trong sơn động có cái gì?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Tiên nhân có bộ dạng ra sao?

Ngọc Phật cũng hỏi.

-Trong sơn động cũng không có gì, quần áo của tiên nhân giống với quần áo của con người là một nam tiên tuổi thật lớn, trong tay có cầm một cây chổi màu trắng.

Qua tử chỉ vào phát trần trong tay Ngọc Phật.

-Ông có nói chuyện với ông ta không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Tôi nói chuyện với ông ta nhưng mà ông ta không có phản ứng, tôi thấy ông ta bất động liền đưa tay đụng vào ông tay nhưng mà không nghĩ đến cánh tay của tôi lại xuyên qua thân thể của ông ta.

Qua tử rót rượu.

-Ý của ông là ông ta chỉ là một cái bóng.

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

-Rất giống cái bóng nhưng mà ông ta không phải là cái bóng, ông ta giống như người thật, không có chút mơ hồ nào cả.

Qua tử lắc đầu.

-Sua đó thế nào?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Sau khi bão tuyết ngừng, tôi liền xuống núi, khi đó tay chân của tôi đều tê rần...

Qua tử nói đến đây, đột nhiên nước mắt tuôn rơi. Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật thấy thế liền nghi ngờ, mà bà lão thì thở dài nói tiếp. Lúc xuống núi Qua tử đã bị té gãy chân, hơn nửa tháng mới trở về được thôn xóm, sau khi trở về liền qua bên nhà gái. Không nghĩ tới chính là gia đình nhà bên kia thấy hấn tàn tật, hơn nữa thấy tiền nổi máu tham, ngay đêm đó đã mang theo Tuyết sâm, cả nhà rời khỏi đây, đợi Qua tử tỉnh lại, người đã không còn nữa rồi.

Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật lắc đầu cười khổ, thế nhân đều cho rằng mình cao thượng, ngoài miệng thì nói giúp người, cứu người nhưng trên thực tế là không có ai làm được.

188. Q.3 - Chương 188: Linh Đồng Chuyển Thế

Cười khổ qua đi, biểu hiện 2 người không giống nhau, Ngọc Phật thì thở dài, còn Tả Đăng Phong lại cười lạnh.

Ngọc Phật thấy vậy nhíu mày.

-Cô cho rằng hấn đáng thương sao?

Tả Đăng Phong cười.

-Chẳng lẽ không đúng?

Ngọc Phật nhíu mày.

-Hấn làm hấn chịu, mỗi người đều có lựa chọn, hấn lựa chọn sai lầm nên phải gánh lấy hậu quả, đây chính là Âm Dương Bình Hành trong Đạo gia, cũng là nhân quả báo ứng trong Phật gia.

Tả Đăng Phong bình tĩnh cười nói.

Ngọc Phật nghe vậy lại nhíu mày, Tả Đăng Phong nói lời này là trái với đạo làm người hơn nữa còn quá thật là vô cùng lãnh huyết nhưng mà Ngọc Phật không thể phản bác được bởi vì Tả Đăng Phong nói vô cùng chính xác, khiến cho nàng không nghĩ tới là Qua tử này cũng đồng ý cách nói của Tả Đăng Phong:

-Cậu ta nói rất đúng, tôi đáng chết, mắt tôi bị mù nên nhìn lầm người.

-Chừng nào thì ông nghĩ thông suốt?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Mấy năm nay tôi mới nghĩ thông suốt, tôi không thể trách người khác, chỉ có thể trách bản thân mình.

Qua tử lau nước mắt, nước mũi, sau đó cầm lấy bầu rượu mà uống.

-Tôi vô cùng thương thức thái độ làm người của ông, đây là những gì ông nên có để có thể sống đến tuổi già, đây cũng chính là Âm Dương Bình Hành, có nhân có quả.

Tả Đăng Phong móc mấy miếng vàng ra đưa cho Qua tử. Nguyên nhân không phải xuất phát từ đồng tình mà là khen ngợi người này hiểu rõ bản thân mình.

Qua tử thấy thế lập tức ngăn người, đây là quá nhiều tiền a, hấn không dám lấy.

-Cất đi, tôi không hy vọng ông vì đồng tiền này mà gặp tai họa.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn người đi lại ngoài đường.

Qua tử nghe vậy vội vàng cất lấy số vàng kia, sau đó đứng ngồi không yên.

Tả Đăng Phong cầm lấy một bầu rượu, rót một chén rồi uống.

-Từ khi nào suy nghĩ của anh biết thành như vậy?

Ngọc Phật nhìn Tả Đăng Phong, hành động của Tả Đăng Phong ương bướng, người thường khó lý giải được nhưng Ngọc Phật lại biết hấn.

-Từ sau khi tu hành Âm Dương Sinh Tử quyết của Đạo giáo cùng Tụ khí pháp quyết của Tiệt giáo.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói, mặc dù Âm Dương Sinh Tử quyết chỉ là Luyện khí pháp môn nhưng mà nó là Đạo thuật của Xiển giáo, Đạo thuật có Xiển giáo chú ý đến sự trầm ổn, truy cầu việc tìm ra nguồn gốc, nếu an tâm tu hành, đến cuối cùng thể xác và tinh thần sẽ có được như tiên nhân. Nhưng mà trên đường Tả Đăng Phong lại tụ tập pháp môn của Xiển giáo, Đạo thuật của Xiển giáo có đặc điểm là chú trọng cái trước mắt, học tập nhanh chóng. 2 loại pháp môn bất đồng khiến cho tâm tính của Tả Đăng Phong sinh ra ảnh hưởng, khiến cho Tả Đăng Phong có năng lực phân tích cùng hiểu rõ mọi vấn đề cực nhanh nhưng cũng thiết đi sự trầm ổn cùng hiền hòa.

-Những ngọn núi kia đã có người trèo qua chưa?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Qua tử đang run rẩy.

-Mấy năm nay luôn có người đi tìm Tuyết sâm, 12 ngọn núi đều có người trèo qua, chỉ có ngọn núi cao nhất là Caba Borg chưa có ai trèo qua.

Qua tử nhanh chóng trả lời.

-Tại sao lại có cái tên nước ngoài?

Tả Đăng Phong nghe vậy, nhíu mày hỏi.

-Caba Borg là tiếng Tạng, có nghĩa là thần hộ mệnh trong truyền thuyết của Cát Cử phái.

Qua tử giải thích.

-Cát Cử phái là môn phái nào?

Tả Đăng Phong tiếp tục hỏi.

-Là một phân chi của Phật giáo.

Ngọc Phật trả lời.

-Đúng vậy, Caba Borg là Thánh sơn của bọn họ.

Qua tử nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy, đầu óc trở nên mơ hồ, chủ nhân của 13 là đạo nhân của Tiệt giáo, làm sao có dính líu đến Lạc Ma đây.

-Bọn hấn cấm người ngoài lên núi à?

Ngọc Phật nói tiếp.

-Không không, thỉnh thoảng bọn hắn có qua tế bái, bình thường cũng không có ở đó.

Qua tử quay đầu nhìn về phía Ngọc Phật.

-Những ngọn Tuyết sơn bị người ta trèo qua cũng không có nơi nào lạ sao?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Không có, chỉ có sơn động trên tòa núi thứ 5 thôi. Trước khi tôi đi lên thì không ai lên được đó, mấy năm nay tôi cũng có dẫn người lên đó nhưng mà bọn hắn cũng không thể trèo lên được đỉnh núi.

Qua tử trả lời.

-Chung quanh 13 ngọn núi kia không có hồ nước gì sao?

Ngọc Phật hỏi.

Lời này Ngọc Phật vừa ra khỏi miệng, Tả Đăng Phong lập tức đoán được dụng ý của nàng, nàng muốn xác định độc vật mà 13 diễn sinh ra là Long có xuất hiện ở khu vực như vậy không.

-Có, ở quanh sườn núi của ngọn núi Caba Borg có hồ nước lớn, bắt quá nước trong hồ đều đóng băng, bên trên còn có tuyết đọng nữa.

Qua tử nói.

-Cách đây xa không?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Cụ thể xa hay không tôi cũng không rõ ràng lắm, tôi từng dẫn người đến đó, trước sau mất hơn 1 tháng.

Ngọc Phật nghe vậy quay đầu nhìn Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát không nói gì, rước mắt hy vọng duy nhất chính là ngọn núi Caba Borg cao nhất. Ngọn núi thứ 5 kia có thể là nơi mà đạo nhân kia ở lại tu hành, đương nhiên cũng không loại trừ nơi này cũng lưu lại hình ảnh mà đạo nhân kia tu hành.

-Ăn cơm đi.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong không lên tiếng, liền đưa tay ý bảo Qua tử kia ăn cơm đi.

Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ, cầm đũa lên ăn, vừa ăn vừa tự hỏi. Cơm nước xong, Tả Đăng Phong lại gọi cho 13 mấy cân thịt bò sống.

-Có gì cần nói thì cứ nói hết đi, chúng ta lập tức đi, ông cũng không cần đi theo.

Tả Đăng Phong nói với Qua tử.

-Tôi biết 2 người có võ công nhưng mà khí trời trên mấy ngọn núi kia thay đổi, 2 người không biết khi nào có tuyết, khi nào không tuyết, hay là tôi mang 2 người đi thôi.

Qua tử này cũng hiểu rõ đạo lý ăn lộc vua phải làm cho vua.

-1 ngày chúng ta có thể đi ngàn dặm, ông đi theo sẽ làm liên lụy đến chúng tôi.

Tả Đăng Phong khoát tay.

-2 người muốn đi đâu?

Qua tử lại hỏi.

-Ngọn núi cao nhất.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

-Ngọn Caba Borg có tuyết đọng rất dày, hiện tại nhiệt độ đang tăng, rất nguy hiểm.

Qua tử nhắc nhở.

-Không sai, ông hãy sớm rời khỏi đây, đi ra ngoài tìm đàn bà, cố gắng tìm người nối dõi.

Tả Đăng Phong cười nói.

Ngọc Phật cảm thấy bất đắc dĩ, liếc Tả Đăng Phong một cái, trách hấn ăn nói thô lỗ.

-2 người hiện tại không thể vào núi, phải đợi đến tối mai.

Qua tử lại lên tiếng.

-Vì sao?

Tả Đăng Phong nhú mày.

-Vị Phật sống của A Đề tự trong Cát Cử phái để viên tịch cách đây 5 năm, những hòa thượng trong chùa đều đi khắp nơi tìm kiếm, trước đây mấy ngày đã tìm thấy linh đồng. Mấy ngày nay đang cử hành Tọa Sàn đại điển, có vô số tín đồ đến xem lễ rồi. A Đề tự nằm ngay lối đi vào núi, mấy ngày nay cấm không cho người Hán đi vào.

Qua tử chỉ về phía Tây Bắc.

Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật nghe vậy liền nhú mày. Những hòa thượng trong miệng Qua tử này chính là Lạt Ma, khu vực mà hấn chỉ chính là đường duy nhất để đi từ Đông sang Tây, không thể đi đường vòng, nhưng mà 2 người cũng không thể lãng phí nửa ngày này được.

-Tốt nhất là 2 người đừng xông vào, Cát Cử phái có rất nhiều cao tăng, cũng có vô số tín đồ, đừng nên vào đó gây náo loạn, hiện giờ trong đó cũng khá là hỗn loạn đó.

Qua tử thấy sắc mặt 2 người không tốt, vội vàng nhắc nhở.

-Hỗn loạn, là sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Tìm được 2 Linh đồng chuyển thế, trong chùa có 2 Đại hòa thượng, mỗi người tìm được một đứa, đang tranh nhau làm Phật sống.

Qua tử đáp.

-Không phải có cách rút thăm sao? Cần gì phải nội chiến như vậy.

Tả Đăng Phong mở miệng hỏi.

-Cát Cử phái là một chi của Phật giáo, bọn họ dựa vào di chúc của Phật sống đời trước để tìm Linh đồng.

Qua tử trả lời.

-Làm sao đây?

Ngọc Phật quay đầu nhìn về phía Tả Đăng Phong.

-Anh đi đi, sớm rời khỏi nơi này.

Tả Đăng Phong cũng không trả lời Ngọc Phật mà là nói với Qua tử.

Qua tử nghe vậy muốn quỳ xuống nói cảm ơn, Tả Đăng Phong đường nhiên là không để ột người hơn 50 tuổi quỳ mình rồi, vì thế hấn liền phóng Linh khí nâng Qua tử dậy. Qua tử đứng dậy rồi khom lễ cảm ơn 2 người, sau đó liền chạy về phía Đông.

Tả Đăng Phong không có trả lời Ngọc Phật nhưng Ngọc Phật dựa vào hành động của hấn đã đoán được dụng ý của Tả Đăng Phong.

-Khi nào thì đi?

Ngọc Phật hỏi.

-Trước tiên hãy nhìn tình huống đã.

Tả Đăng Phong mang rương gỗ lên.

-Tôi cũng không biết rõ Phật giáo của người Tàng lắm, cô có biết cái gì gọi là Tọa Sàn không?

Tả Đăng Phong vừa đi về phía Bắc, vừa hỏi Ngọc Phật.

-Tọa sàn cũng là một lễ lớn giống với lễ xác định địa vị chư tăng trong Đạo gia. Dựa theo số giường mà phân ra, Ban Thiện cùng Da Lai ngồi ở tầng thứ 5, Tát Già Pháp vương ngồi ở tầng 4, phía dưới còn có ngồi 3 tầng, nói tóm lại là số tầng càng cao thì địa vị càng lớn.

Ngọc Phật nhớ lại một chút.

-Phật sống của Cát Cửu ngồi ở tầng mấy?

Tả Đăng Phong tò mò hỏi.

-Không rõ lắm, có thể là tầng 3 hoặc là nửa tầng 3.

Ngọc Phật cũng không khẳng định.

2 người vừa đi vừa nói chuyện, sau 30' 2 người cũng đã thấy được một ngôi chùa khổng lồ. Xung quanh chùa có nhiều tầng lầu và tín đồ ngồi xếp bằng. Nếu muốn qua sông, nhất định phải xuyên qua đám người này.

189. Q.3 - Chương 189: Thiên Long Hộ Thân

-Anh muốn làm như thế nào?

Ngọc Phật hỏi.

-Xông vào.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt, nói.

-Khi nào?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Hiện tại.

Tả Đăng Phong vẫy vẫy tay với 13, 13 liền nhảy lên vai hắn.

-Hay là chờ trời tối rồi vào.

Ngọc Phật suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

-2 người chúng ta mà còn cần chờ đến tối sao?

Tả Đăng Phong hừ lạnh.

-Gặp phải ngăn trở thì chúng ta tiến hay là lui ?

Ngọc Phật biết không thể thay đổi chủ ý của Tả Đăng Phong.

-Tiến, cùng lắm là mất thời gian tìm đường khác thôi.

Tả Đăng Phong đưa tay mở chốt súng.

Ngọc Phật thấy thế âm thầm nhíu mày, hành động này của Tả Đăng Phong tỏ vẻ Tả Đăng Phong ngoài dùng Đạo thuật, còn dùng cả súng, đây là thủ đoạn không quang minh chính đại chút nào.

-Cố gắng đừng bắn, một khi kết thù, sau này sẽ bị trả thù đấy.

Ngọc Phật nhắc nhở.

-Tôi không có sau này.

Tả Đăng Phong đề khí lảng không, Ngọc Phật thở dài theo sau.

Lúc 2 người nhảy lên thì đã có người phát hiện ra, một người trong số đó kinh hô, mọi người ngẩng đầu lên nhìn. Tả Đăng Phong đã đoán được tình cảnh này rồi cho nên vẫn không dừng lại, sau khi đáp xuống liền mượn lực lao về phía trước, những người ngăn cản đều bị Tả Đăng Phong dùng Linh khí đánh bay ra.

Ngọc Phật cũng không nhân từ, cho nên cũng đã hạ gục vài người.

Đám người tín đồ thấy thế liền cao giọng hét lên, nói cái gì 2 người cũng không hiểu. Cùng lúc đó, tăng lữ ở bên ngoài chùa đứng lên, bất quá bọn hắn không có chạy đến ngăn cản 2 người, mà là chạy về phía cửa chính của chùa, phòng thủ nghiêm mật chỗ này. Tả Đăng Phong thấy thế cười lạnh, hắn căn bản cũng không muốn đi vào tìm Phật sống trong kia.

Đám tín đồ này cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, thấy 2 người vừa chạm xuống đất liền liều mạng nhào tới ôm lại, vì đề phòng đám người này kéo lấy chặn đেম cho khi sau khi rơi xuống đất Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật lại nhảy lên, một chút cũng không dừng lại.

Nhảy lên được hơn 10 năm, chiếc cầu treo ở phía Nam đã còn không xa, Tả Đăng Phong đánh giá một chút, khoảng 5 6 lần vọt lên nữa là có thể đến đó. Nhưng vào lúc này lại truyền đến tiếng kêu của Ngọc Phật, Tả Đăng Phong quay đầu lại thì thấy những đồ mà Ngọc Phật mang theo đã bị đám tín đồ kia rì xuống, Ngọc Phật đang cố gắng giành lại.

-Bỏ đi, mau đi nhanh.

Tả Đăng Phong thấy thế vội vàng kéo Ngọc Phật lại.

-Bên kia rất lạnh, không đেম chặn sao được.

Ngọc Phật vội vàng phóng Linh khí ra để lấy lại đেম chặn, lúc này dây thừng đã bị cắt đứt, nàng chỉ có thể ôm lấy.

-Cao thủ đến rồi, đi nhanh.

Tả Đăng Phong vận chuyển Linh khí để giúp Ngọc Phật, lúc này có 2 tăng nhân mặc áo dài Lạt Ma từ trong chùa lướt ra, hơn nữa dựa theo thân hình của bọn họ có thể thấy được họ là những cao thủ đã độ qua Thiên Kiếp rồi.

Lúc này khoảng cách giữa 2 người với cầu treo chỉ là 2 dặm, mà 2 gã tăng nhân kia cũng cách cầu treo không quá 2 dặm. 2 người này cũng không biết mục đích của Tả Đăng Phong và Ngọc Phật, cho nên bọn họ chỉ đến ngăn đường đi của Tả Đăng Phong, cũng không có đứng trấn giữ cầu treo.

Bằng vào tốc độ lảng không Tả Đăng Phong có thể cảm nhận được tu vi của 2 người này xấp xỉ với Ngọc Phật nhưng mà vẫn còn yếu hơn hắn.

Cuối cùng, 2 bên cũng đã giáp mặt nhau. Lúc này Tả Đăng Phong mới thấy rõ đối phương, 2 tăng nhân này khá lớn tuổi, thân mặc tăng y Lạt Ma, đầu đội mũ Phật, cả người gầy gò nhưng vẻ mặt trang nghiêm.

Thấy rõ bộ dạng 2 người Tả Đăng Phong đột nhiên nhú mày, hắn hy vọng 2 người này càng hung ác càng tốt, chỉ có như vậy hắn mới có thể không biết xấu hổ mà nổ sung. Nhưng mà nhìn và vẻ mặt của 2 người này Tả Đăng Phong biết rằng bọn họ là cao tăng đắc đạo, cũng không phải là người xấu.

Tả Đăng Phong cũng không có nóng lòng động thủ, Ngọc Phật cũng sẽ không tự tiện chủ trương. Mà 2 gã tăng nhân này cũng không động thủ, chấp tay trước ngực hành lễ với Tả Đăng Phong và Ngọc Phật.

-Nhị vị đại sư, tại hạ Tả Đăng Phong lần này muốn đi vào 13 ngọn núi thái tử kia để tìm Tuyết sâm cứu người, cũng không có ác ý.

Tả Đăng Phong hơi do dự một chút rồi nói.

Đáng tiếc là 2 lão tăng kia cũng không biết Hán ngữ, nghe Tả Đăng Phong nói xong, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Tả Đăng Phong thấy thế đưa tay chỉ chùa, rồi khoát tay, lập tức chỉ về chiếc cầu treo. Hắn muốn thông qua động tác của mình để tỏ ra cho 2 người biết mình không muốn vào chùa, chỉ muốn đi qua.

2 lão tăng thấy thế liền lắc đầu, đưa tay chỉ về phía Đông, ý bảo 2 người rời đi.

Phản ứng của 2 người làm Tả Đăng Phong nhíu mày.

-Đi.

Tả Đăng Phong ra hiệu cho Tả Đăng Phong, sau đó bằng tốc độ nhanh nhất lướt về hướng Tây.

2 người vừa động, 2 lão tăng cũng có động tác, lắc thân tiến lên tiến hành ngăn cản, cùng lúc đó cao giọng nói một câu gì, đám tín lữ ở bên ngoài thấy thế liền tản ra.

-Pằng..pằng...

Tả Đăng Phong thấy thế, lập tức cầm súng bắn lên trời, muốn dọa lui 2 người.

Tiếng súng vang lên, 2 lão tăng cũng chưa lui mà hạ xuống đất chặn đường 2 người.

-Ông, mạ cáp cát lạp, cách lý hồng ba.

Sau khi rơi xuống đất, 2 lão tăng liền lập tức kể thủ ấn, đọc một câu thần chú, dị tượng liền xuất hiện, 2 hư ảnh Thiên Long đột nhiên xuất hiện từ đằng sau của 2 người. Thiên Long ngẩng đầu, râu rồng cuộn lại, khí thế bạo phát, nhanh chóng quấn quanh thân của 2 lão tăng.

Đây là lần đầu tiên Tả Đăng Phong thấy Thiên Long, trong lòng cũng có áp lực, không hề nghi ngờ, đây là dấu hiệu trước khi động thủ.

Tả Đăng Phong cùng Tả Đăng Phong thấy thế lập tức ngưng khí đề phòng. 2 người cũng biết 2 lão tăng kia cũng không dễ đối phó.

2 lão tăng kia biết Tả Đăng Phong và Ngọc Phật có tu vi cao thâm, trước mặt ngàn vạn tín đồ này nếu thua sẽ làm mất thể diện của Cát Cử phái A Để tự.

Song phương cũng không có hành động thiếu suy nghĩ, ước chừng qua mấy phút trầm mặc, 2 lão tăng mới có động tác trước, một người thấp giọng nói nhỏ gì đó, sau đó thu lại Thủ Ấn, rồi lui về sau 3 trượng.

Hành động này đã làm Tả Đăng Phong vô cùng kính nể, hành động của hần chứng tỏ bọn hần không muốn động thủ với nữ nhân, chỉ do một người xuất chiến là Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong cũng đưa ba lô và súng máy cho Ngọc Phật.

-Cẩn thận một chút.

Sau khi lui ra sau, Ngọc Phật lên tiếng nhắc nhở.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu, giờ phút này trong lòng hần cũng không thoải mái, hần cũng không nắm chắc việc Âm Dương Sinh Tử quyết của mình có thể phá được Thiên Long hộ thể của đối phương hay không.

-Nếu như tôi thua, sẽ lập tức rời khỏi đây.

Tả Đăng Phong đưa tay làm ra động tác nằm xuống, sau đó chỉ về phía Đông.

Lão tăng kia thấy thế mặt lộ vẻ ngượng ngịu, xoay người nhìn đồng bạn ở phía sau, người ở phía sau cũng lộ ra vẻ khó khăn, do dự thật lâu mới gật đầu, sau đó dùng tiếng Tạng nói câu gì, rồi đưa tay chỉ về phía Tây. Ý tứ rất rõ ràng, nếu Tả Đăng Phong thắng có thể vào núi.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nói gì nữa, nhanh chóng thúc dục Linh khí.

Mà môi của lão tăng kia cũng nhấp nháy, hư ảnh Thiên Long phát ra rõ hơn, tay phải chuyển từ trắng sang hồng, từ từ lớn lên, đến cuối cùng giống như một bàn tay gấu, một màu đỏ tươi.

-A Tây Cát Đốc.

Lão tăng hô lên.

-Huyền Âm chân khí.

Tả Đăng Phong lập tức đáp lại, cấp tốc công thẳng về phía lão tăng.

190. Q.3 - Chương 190: Viên Mạo Lão Tăng

-Ông biết nói Hán ngữ?

Tả Đăng Phong nghe vậy, nhúu mày hỏi.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy mỉm cười gật đầu, khuôn mặt nở ra nụ cười hiền hòa, rộng lượng.

-Đại sư, chúng tôi không phải đến quấy rối, xin đại sư hãy nói với 2 vị đại sư kia một tiếng, chúng tôi muốn nghỉ cách qua sông, nếu tiếp tục so đấu, tôi không cam đoan sẽ không làm tổn thương 2 người bọn họ.

Tả Đăng Phong cũng không nói cho Viên Mạo lão tăng kia biết Tụ khí chỉ quyết hần học ở đâu.

-Tuổi tác chân nhân không lớn, lại có một thân tu vi tử khí, thật là đáng quý, xin hỏi Tụ khí chỉ quyết này cậu học được ở đâu, chỉ nói vài câu đơn giản, lão nạp liền để 2 vị qua sông.

Lão tăng này nói xong, Tả Đăng Phong cũng không có tiếp lời, Đạm tử, Tử khí, Tử khí đỉnh phong, đây chính là cách phân Âm Dương của Tịch Giáo Tử Dương quan. 3 phần gọi là Âm Dương, Viên Mạo lão tăng chẳng những biết điều này còn biết tên Tụ khí chỉ quyết của hần, bởi vậy có thể thấy được lão tăng này có quan hệ sâu xa với người thanh niên đã truyền thụ cho hần Tụ khí chỉ quyết này.

-Tụ khí chỉ quyết này là do tại hạ được một tiền bối của Tịch giáo chỉ điểm.

Trầm ngâm một chút, Tả Đăng Phong nói.

-Lão nạp có chút hơi quá, xin hỏi danh hiệu của vị chân nhân kia là gì, vai vế ra sao?

Viên Mạo lão tăng nghe vậy, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, trên mặt nở nụ cười chân thành tha thiết, điều này làm cho Tả Đăng Phong tin rằng người này không phải là địch với người thanh niên kia.

Nhưng mà Tả Đăng Phong càng thêm nghi ngờ, ở đây cách nơi kia hơn 5000 dặm, hơn nữa vị Tử Dương quan kia là đạo nhân, mà lão tăng này là Lạt Ma, tại sao bọn họ có thể là bằng hữu của nhau được.

-Tôi chỉ biết người kia họ Ôn.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời.

-Ôn.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy trong ánh mắt toát ra nghi ngờ.

-Đúng, là một người trẻ tuổi anh tuấn.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Ngọc Phật, Ngọc Phật vẫn đứng tại chỗ, không có đi lên.

-Hơn 1500 năm rồi, Bát sư đệ không có khả năng còn sống.

Viên Mạo lão tăng bấm tay tính toán năm, lắc đầu.

Tuy rằng y nói rất nhỏ nhưng Tả Đăng Phong vẫn nghe được nhưng Tả Đăng Phong vẫn không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lúc trước Tử Dương quan từng hỏi Tả Đăng Phong rằng năm này cách năm Khang Hi thứ 3 bao nhiêu năm, điều này nói lên người tu đạo thường sống rất lâu, điều này đã vượt qua phạm vi của nhân loại.

-Đại sư, nếu không có vấn đề gì nữa thì chúng tôi đi trước.

Tả Đăng Phong nói.

-Ngày nay Tử Dương quan vẫn còn thái nguy(Yên bình và đồ sộ) chứ?

Viên Mạo lão tăng thu hồi suy nghĩ, hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy trầm ngâm một lát gật gật đầu, Tả Đăng Phong không muốn làm cho y thương tâm cho nên mới gật đầu, thật ra thì Tử Dương quan đã trở thành một vùng phế tích rồi.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, tạo thành chữ thập hành lễ với Tả Đăng Phong, xoay người bước đi, không đi được vài bước thì quay đầu lại.

-Hy vọng tâm của chân nhân bình hòa, sớm ngộ được đạo.

Viên Mạo lão tăng quay đầu lại nói.

-Đa tạ đại sư.

Tả Đăng Phong lên tiếng nói cảm ơn. Lời này của Viên Mạo lão tăng là xuất phát từ ý tốt, y đang nhắc nhở hắn không nên cố chấp, dựa theo thái độ của 2 vị lão tăng kia đối với người này, có thể thấy được người này là Phật sống, chắc là dựa vào gương mặt của hắn nên người này mới phát hiện được cái gì.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy gật gù đầu, xoay người đi về phía 2 lão tăng kia, thấp giọng nói với nhau vào câu, 2 lão tăng kia gật đầu, Viên Mạo lão tăng xoay người hướng hai người giơ tay lên, Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật thấy thế liền đi về phía cầu treo kia.

-Người này nhất định có quan hệ sâu xa với Tử Dương quan.

Qua cầu, Ngọc Phật nói.

-Lo việc mình đã, đừng quan tâm đến người ta.

Tả Đăng Phong cũng không muốn phân tâm vì vấn đề này.

-Anh tập luyện Tụ khí chỉ quyết là Đạo thuật của Tử Dương quan, anh không muốn biết chuyện cũ của Tử Dương quan sao?

Ngọc Phật hỏi.

-Không muốn, một thứ Tụ khí chỉ quyết này là do tôi ngồi đợi nửa canh giờ để đổi, tôi không nợ hắn.

Tả Đăng Phong nhún mày nói.

Ngọc Phật nghe vậy không có nói cái gì nữa.

Lúc này đã là tháng 3 Âm lịch, nơi này vẫn rét lạnh như cũ, cũng may là nhiệt độ cũng không quá thấp.

Rất nhanh, 2 người đã đi đến đỉnh một ngọn Tuyết sơn, ngọn Tuyết sơn này cao khoảng 10 dặm, đi lên đỉnh núi, nhiệt độ rất thấp, 2 người cảm thấy lồng ngực khó chịu, hô hấp cũng không thông, đây là phản ứng cao nguyên cũng rất bình thường.

-13, đừng gấp, rất nhanh sẽ đến nhà thôi.

Tả Đăng Phong nói với 13, từ sau khi đi vào đây về mặt của 13 lúc nào cũng tỏ ra hồi hộp.

13 nghe vậy, xoay người trở lại, nhảy lên vai Tả Đăng Phong.

-Tìm xem xung quanh có Tuyết sâm không?

Tả Đăng Phong nói với snp.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu.

Đáng tiếc là 2 người ở trên đỉnh núi cũng không tìm được bóng dáng Tuyết sâm.

Lúc chạng vạng tối, 2 người đi tìm một chỗ tránh gió để nghỉ ngơi, nơi này không tìm thấy vật gì để nhóm lửa, 2 người chỉ có thể ngồi trên chiếu, vì còn có 1 cái chiếu nên Tả Đăng Phong liền nhường cho Ngọc Phật.

Cơm trưa ăn trễ nên 2 người cũng không thấy đói, Tả Đăng Phong cầm lấy khối băng để uống.

-Anh không sợ lạnh sao?

Ngọc Phật tò mò nhìn Tả Đăng Phong cắn lấy khối băng.

-Dương khí trong người tôi vốn thịnh, toàn bộ đều nhờ Huyền Âm thủ này áp chế.

Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phất nghe vậy thở dài lắc đầu , có một số việc sau này thường hay xem nhẹ, Ngọc Phất dường như đã quên Tả Đăng Phong tu hành chính là pháp môn của nữ nhân. Âm khí trong cơ thể gần như khô kiệt, toàn bộ đều nhờ hàn khí trong Huyền Âm thủ, trung hòa Âm Dương, duy trì sinh men

Ngọc Phất khò.ng nói, Tả Đăng Phong cũng không mở miệng, giờ phút này hắn đang suy nghĩ đến chủ nhân của 13 có phải là ngay tại ngọn núi cao nhất Caba Borg này không. Nếu như là đúng, đó là một ngọn núi không có ai đi đến, nơi này chẳng những có thể vạch trần được thân thể của 13, còn biết được chủ nhân của 13 là ai, những điều này đã quán lấy đầu hắn lâu rồi. Nghĩ đến chân tướng sắp được phát hiện, tâm tình Tả Đăng Phong rất kích động nhưng mà. Sau đó hắn cảm thấy Thiết Hải đã quay về mấy ngày, nếu không có gì bất ngờ, vài ngày nữa Thanh Phù trùng sẽ bay đến, hắn không hy vọng 2 người chị của mình xảy ra chuyện gì.

Nửa đêm về sáng , gió nổi lên , nhiệt độ hạ xuống, tuy rằng Ngọc Phất vận chuyển Linh khí để chống cái rét nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn không ngồi im nhìn nàng và 13 đông lạnh, nhanh chóng dùng Huyền Âm thủ đào một mảnh băng, để Ngọc Phất nằm ở trong đó.

-Tôi cũng chỉ học từ người Eskimo mà thôi.

Tả Đăng Phong giả thích.

-Người Eskimo là ai ?

Ngọc Phất không hiểu.

-Đây là người ở Bắc Cực.

Tả Đăng Phong lại giả thích.

-Bắc Cực là ở đâu?

Ngọc Phất lại hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy, cảm thấy bất đắc dĩ, liền kể chuyện ở Bắc Cực cho nàng nghe, Ngọc Phất nghe hăng say, lúc tờ mờ sáng, 2 người mới ngủ.

Hơn 9h sáng, gió lớn ngừng thổi, 2 người đi ra.

2 người cũng không leo lên toà Tuyết Sơn này nữa mà đi về toà Tuyết sơn thứ 5, đây là toà núi mà năm đó tiên nhân đã phát hiện ra.

Chạng vạng tối, 2 người dừng lại ở chân núi rồi bắt đầu leo lên đỉnh núi, trên đường đi Tả Đăng Phong thấy được Tuyết Liên.

Đây là lần đầu tiên Tả Đăng Phong thấy được loài thực vật này, tò mò dừng lại ngắt lấy.

-Anh đang làm gì đó?

Ngọc Phất quay đầu lại hỏi.

-Đây là Tuyết Liên.

Tả Đăng Phong chỉ tay vào Tuyết Liên.

-Có ích gì?

Ngọc Phất hỏi.

-Cô chưa nghe qua sao? Đây là đồ tốt có thể trị được bất lực cho nam nhân.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, thuận tay bỏ nó vào rương gỗ.

Bỏ vào xong, Tả Đăng Phong phát hiện Ngọc Phất nhìn chằm chằm vào mình.

Tả Đăng Phong ngạc nhiên một lát rồi mở rương gỗ ra, ném Tuyết Liên đi.

191. Q.3 - Chương 191: Đã Từng Là Cổ Nhân

- Ông biết nói Hán ngữ?

Tả Đăng Phong nghe vậy, nhúu mày hỏi.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy mỉm cười gật đầu, khuôn mặt nở ra nụ cười hiền hòa, rộng lượng.

- Đại sư, chúng tôi không phải đến quấy rối, xin đại sư hãy nói với 2 vị đại sư kia một tiếng, chúng tôi muốn nghỉ cách qua sông, nếu tiếp tục so đấu, tôi không cam đoan sẽ không làm tổn thương 2 người bọn họ.

Tả Đăng Phong cũng không nói cho Viên Mạo lão tăng kia biết Tụ khí chỉ quyết hần học ở đâu.

- Tuổi tác chân nhân không lớn, lại có một thân tu vi tử khí, thật là đáng quý, xin hỏi Tụ khí chỉ quyết này cậu học được ở đâu, chỉ nói vài câu đơn giản, lão nạp liền để 2 vị qua sông.

Lão tăng này nói xong, Tả Đăng Phong cũng không có tiếp lời, Đạm tử, Tử khí, Tử khí đỉnh phong, đây chính là cách phân Âm Dương của Tiệt Giáo Tử Dương quan. 3 phần gọi là Âm Dương, Viên Mạo lão tăng chẳng những biết điều này còn biết tên Tụ khí chỉ quyết của hần, bởi vậy có thể thấy được lão tăng này có quan hệ sâu xa với người thanh niên đã truyền thụ cho hần Tụ khí chỉ quyết này.

- Tụ khí chỉ quyết này là do tại hạ được một tiền bối của Tiệt giáo chỉ điểm.

Trầm ngâm một chút, Tả Đăng Phong nói.

- Lão nạp có chút hơi quá, xin hỏi danh hiệu của vị chân nhân kia là gì, vai vế ra sao?

Viên Mạo lão tăng nghe vậy, khuôn mặt lộ vẻ vui mừng, trên mặt nở nụ cười chân thành tha thiết, điều này làm cho Tả Đăng Phong tin rằng người này không phải là địch với người thanh niên kia.

Nhưng mà Tả Đăng Phong càng thêm nghi ngờ, ở đây cách nơi kia hơn 5000 dặm, hơn nữa vị Tử Dương quan kia là đạo nhân, mà lão tăng này là Lạt Ma, tại sao bọn họ có thể là bằng hữu của nhau được.

- Tôi chỉ biết người kia họ Ôn.

Tả Đăng Phong thành thật trả lời.

- Ôn.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy trong ánh mắt toát ra nghi ngờ.

- Đúng, là một người trẻ tuổi anh tuấn.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Ngọc Phật, Ngọc Phật vẫn đứng tại chỗ, không có đi lên.

- Hơn 1500 năm rồi, Bát sư đệ không có khả năng còn sống.

Viên Mạo lão tăng bấm tay tính toán năm, lắc đầu.

Tuy rằng y nói rất nhỏ nhưng Tả Đăng Phong vẫn nghe được nhưng Tả Đăng Phong vẫn không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì lúc trước Tử Dương quan từng hỏi Tả Đăng Phong rằng năm này cách năm Khang Hi thứ 3 bao nhiêu năm, điều này nói lên người tu đạo thường sống rất lâu, điều này đã vượt qua phạm vi của nhân loại.

- Đại sư, nếu không có vấn đề gì nữa thì chúng tôi đi trước.

Tả Đăng Phong nói.

- Ngày nay Tử Dương quan vẫn còn thái nguy(Yên bình và đồ sộ) chứ?

Viên Mạo lão tăng thu hồi suy nghĩ, hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy trầm ngâm một lát gật đầu, Tả Đăng Phong không muốn làm cho y thương tâm cho nên mới gật đầu, thật ra thì Tử Dương quan đã trở thành một vùng phế tích rồi.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy mặt lộ vẻ vui mừng, tạo thành chữ thập hành lễ với Tả Đăng Phong, xoay người bước đi, không đi được vài bước thì quay đầu lại.

- Hy vọng tâm của chân nhân bình hòa, sớm ngộ được đạo.

Viên Mạo lão tăng quay đầu lại nói.

- Đa tạ đại sư.

Tả Đăng Phong lên tiếng nói cảm ơn. Lời này của Viên Mạo lão tăng là xuất phát từ ý tốt, y đang nhắc nhở hần không nên cố chấp, dựa theo thái độ của 2 vị lão tăng kia đối với người này, có thể thấy được người này là Phật sống, chắc là dựa vào gương mặt của hần nên người này mới phát hiện được cái gì.

Viên Mạo lão tăng nghe vậy gật gù đầu, xoay người đi về phía 2 lão tăng kia, thấp giọng nói với nhau vào câu, 2 lão tăng kia gật đầu, Viên Mạo lão tăng xoay người hướng hai người giơ tay lên, Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật thấy thế liền đi về phía cầu treo kia.

- Người này nhất định có quan hệ sâu xa với Tử Dương quan.

Qua cầu, Ngọc Phật nói.

- Lo việc mình đã, đừng quan tâm đến người ta.

Tả Đăng Phong cũng không muốn phân tâm vì vấn đề này.

- Anh tập luyện Tụ khí chỉ quyết là Đạo thuật của Tử Dương quan, anh không muốn biết chuyện cũ của Tử Dương quan sao?

Ngọc Phật hỏi.

- Không muốn, một thức Tụ khí chỉ quyết này là do tôi ngồi đợi nửa canh giờ để đổi, tôi không nợ hần.

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

Ngọc Phật nghe vậy không có nói cái gì nữa.

Lúc này đã là tháng 3 Âm lịch, nơi này vẫn rét lạnh như cũ, cũng may là nhiệt độ cũng không quá thấp.

Rất nhanh, 2 người đã đi đến đỉnh một ngọn Tuyết sơn, ngọn Tuyết sơn này cao khoảng 10 dặm, đi lên đỉnh núi, nhiệt độ rất thấp, 2 người cảm thấy lồng ngực khó chịu, hô hấp cũng không thông, đây là phản ứng cao nguyên cũng rất bình thường.

- 13, dừng gấp, rất nhanh sẽ đến nhà thôi.

Tả Đăng Phong nói với 13, từ sau khi đi vào đây về mặt của 13 lúc nào cũng tỏ ra hồi hộp.

13 nghe vậy, xoay người trở lại, nhảy lên vai Tả Đăng Phong.

- Tìm xem xung quanh có Tuyết sâm không?

Tả Đăng Phong nói với snp.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu.

Đáng tiếc là 2 người ở trên đỉnh núi cũng không tìm được bóng dáng Tuyết sâm.

Lúc chạng vạng tối, 2 người đi tìm một chỗ tránh gió để nghỉ ngơi, nơi này không tìm thấy vật gì để nhóm lửa, 2 người chỉ có thể ngồi trên chiếu, vì còn có 1 cái chiếu nên Tả Đăng Phong liền nhường cho Ngọc Phật.

Cơm trưa ăn trễ nên 2 người cũng không thấy đói, Tả Đăng Phong cầm lấy khối băng để uống.

- Anh không sợ lạnh sao?

Ngọc Phật tò mò nhìn Tả Đăng Phong cắn lấy khối băng.

- Dương khí trong người tôi vốn thịnh, toàn bộ đều nhờ Huyền Âm thủ này áp chế.

Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phất nghe vậy thở dài lắc đầu , có một số việc sau này thường hay xem nhẹ, Ngọc Phất dường như đã quên Tả Đăng Phong tu hành chính là pháp môn của nữ nhân. Âm khí trong cơ thể gần như khô kiệt, toàn bộ đều nhờ hàn khí trong Huyền Âm thủ, trung hòa Âm Dương, duy trì sinh men

Ngọc Phất khò.ng nói, Tả Đăng Phong cũng không mở miệng, giờ phút này hắn đang suy nghĩ đến chủ nhân của 13 có phải là ngay tại ngọn núi cao nhất Caba Borg này không. Nếu như là đúng, đó là một ngọn núi không có ai đi đến, nơi này chẳng những có thể vạch trần được thân thể của 13, còn biết được chủ nhân của 13 là ai, những điều này đã quán lấy đầu hắn lâu rồi. Nghĩ đến chân tướng sắp được phát hiện, tâm tình Tả Đăng Phong rất kích động nhưng mà. Sau đó hắn cảm thấy Thiết Hải đã quay về mấy ngày, nếu không có gì bất ngờ, vài ngày nữa Thanh Phù trùng sẽ bay đến, hắn không hy vọng 2 người chị của mình xảy ra chuyện gì.

Nửa đêm về sáng , gió nổi lên , nhiệt độ hạ xuống, tuy rằng Ngọc Phất vận chuyển Linh khí để chống cái rét nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn không ngồi im nhìn nàng và 13 đông lạnh, nhanh chóng dùng Huyền Âm thủ đào một mảnh băng, để Ngọc Phất nằm ở trong đó.

- Tôi cũng chỉ học từ người Eskimo mà thôi.

Tả Đăng Phong giả thích.

- Người Eskimo là ai ?

Ngọc Phất không hiểu.

- Đây là người ở Bắc Cực.

Tả Đăng Phong lại giả thích.

- Bắc Cực là ở đâu?

Ngọc Phất lại hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy, cảm thấy bất đắc dĩ, liền kể chuyện ở Bắc Cực cho nàng nghe, Ngọc Phất nghe hăng say, lúc tờ mờ sáng, 2 người mới ngủ.

Hơn 9h sáng, gió lớn ngừng thổi, 2 người đi ra.

2 người cũng không leo lên toà Tuyết Sơn này nữa mà đi về tòa Tuyết sơn thứ 5, đây là tòa núi mà năm đó tiên nhân đã phát hiện ra.

Chạng vạng tối, 2 người dừng lại ở chân núi rồi bắt đầu leo lên đỉnh núi, trên đường đi Tả Đăng Phong thấy được Tuyết Liên.

Đây là lần đầu tiên Tả Đăng Phong thấy được loài thực vật này, tò mò dừng lại ngắt lấy.

- Anh đang làm gì đó?

Ngọc Phất quay đầu lại hỏi.

- Đây là Tuyết Liên.

Tả Đăng Phong chỉ tay vào Tuyết Liên.

- Có ích gì?

Ngọc Phất hỏi.

- Cô chưa nghe qua sao? Đây là đồ tốt có thể trị được bất lực cho nam nhân.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, thuận tay bỏ nó vào rương gỗ.

Bỏ vào xong, Tả Đăng Phong phát hiện Ngọc Phất nhìn chằm chằm vào mình.

Tả Đăng Phong ngạc nhiên một lát rồi mở rương gỗ ra, ném Tuyết Liên đi.

192. Q.3 - Chương 192: 2 Tòa Cửu Ngũ

Tả Đăng Phong ném Tuyết Liên xuống, Ngọc Phật nở nụ cười.

- Đi thôi.

Tả Đăng Phong xoay người rời đi, Ngọc Phật gật đầu đi theo.

8h tối, 2 người mới lên tới đỉnh núi. Cả đỉnh núi ước chừng khoảng 2 dặm, tương đối bằng phẳng, sau khi 2 người lên tới đỉnh núi liền tìm kiếm sơn động xung quanh, rất nhanh 2 người đã phát hiện được một động khẩu ở phía sơn đông.

2 người lập tức đi vào sơn động, phát hiện đây là một sơn động nhỏ, bề rộng chỉ khoảng 1 trượng, cao không quá 2 thước, có dấu vết con người đào bới, ở giữa sơn động có một bãi đá không lớn, trên thạch đài có một đạo nhân già ngồi xếp bằng, nhắm mắt ngưng thần.

- Quả nhiên là hư ảnh của người tu hành.

Ngọc Phật là người đầu tiên mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, cái gọi là hư ảnh cũng không nhất định mơ hồ không rõ, dựa vào hư ảnh có thể thấy được người đạo sĩ này khoảng 70 tuổi, thân hình hơi gầy, râu quai nón bạc trắng, đạo bào trên người có màu xám, trên đạo bào có không ít chỗ vá vúi, 2 tay rũ xuống, ở Đan Điền là ra động tác ôm, mộ thành phát trần bằng tơ màu trắng dựa vào vai bên trái, một bộ dạng tiên phong đạo cốt, thể ngoại cao nhân.

- 13, người này có phải là chủ nhân cũ của mào không?

Tả Đăng Phong hỏi 13.

13 nghe vậy gật đầu, vẻ mặt của nó rất bình tĩnh, không có oán hận, cũng không có lưu luyến.

- Y luôn ở nơi này sao?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

13 nghe vậy lắc lắc đầu, xoay người chạy đến ngoài động nhìn về hướng Nam, sau một lát rồi chạy vào lại.

Tả Đăng Phong thấy thế gật đầu, động tác của 13 biểu lộ đây không phải là nơi ở cuối cùng của lão đạo này mà chỉ là địa phương y từng đi qua.

- Thân thể người này rất có thể là đã phi thăng.

Ngọc Phật nói.

- Sao lại nói thế?

Tả Đăng Phong quay đầu lại hỏi.

- Đây là tòa Tuyết sơn thứ 5, đi về phía Nam là tòa Tuyết sơn thứ 3, tòa Tuyết sơn thứ 9 chính là ngọn núi Caba Borg. Anh tinh thông dịch lý nên biết 9 chính là số Chí tôn trong Dương, mà số 5 lại nằm giữa trong đó. Số Chí tôn Dương là vô thượng tôn quý, số ở giữa biểu thị cho vô tận lâu dài, bởi vậy có thể nhận thấy được đạo nhân này một mực tu hành ở đây để dòm ngó đại đạo, cầu đúng là vô tận vĩnh sinh lâu dài. Sau khi ngộ đạo y sẽ đến ở lại tại ngọn núi Caba Borg, ngụ ý là trường sinh bất tử, vô thượng tôn quý.

Ngọc Phật suy nghĩ một chút rồi nói.

- Người đạo nhân này mặc áo dài vô cùng cũ nát, bởi vậy có thể thấy được hư ảnh của y ngồi đây thanh tu đã lâu nên mới lưu lại, người này đã phi thăng, lưu lại hư ảnh, ứng đối với vô tận lâu dài, sau khi đến ngọn núi Caba Borg thì liền phi thăng lên Thiên giới, ứng đối với vô thượng tôn quý.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu, Ngọc Phậ nói có lý, người tu đạo rất coi trọng thì địa lợi hòa tôn ti lễ nghi (khí hậu địa lợi cùng tôn ti lễ nghi). Trước khi ngộ đạo y sẽ không đến ở lại tại ngọn núi Caba Borg, bởi vì điều này sẽ thất lễ, lễ này cũng không phải là lễ của thế gian, mà là tôn ti trong Thiên Địa Càn Khôn, điểm này Đạo gia hoàn toàn khác với Phậ gia, Phậ gia chú ý chúng sinh ngang hàng, mà Đạo gia chú ý tôn ti.

- 13, trước đây mày có ở trong này không?

Ngọc Phậ cúi đầu hỏi 13, giờ phút này biểu hiện của 13 tỏ ra khá xa lạ với nơi này, vì vậy Ngọc Phậ mới hỏi câu này.

13 nghe vậy nhìn Ngọc Phậ một cái, sau đó lắc lắc đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế trong lòng có suy nghĩ, ở trong lúc tu luyện thì 13 cũng không có đi theo. Điều này nói lên vừa mới bắt đầu nó cũng không phải ở bên cạnh đạo nhân Tiệt giáo này, thời gian mà nó cùng sống với đạo nhân Tiệt giáo chắc hẳn là khi đạo nhân này tới ngọn núi Caba Borg đến lúc y phi thăng.

- Cô cảm giác người này phi thăng sẽ có tiên vị (Chức tiên) gì?

Tả Đăng Phong hỏi Ngọc Phậ.

- Khó mà nói, tóm lại người này không ở nhân gian lâu rồi, nếu người này chết thì hư ảnh cũng sẽ tàn mất.

Ngọc Phậ lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, luận về hư ảnh thì đạo nhân này này càng rõ ràng hơn với Đạt Ma tổ sư, nhưng vậy có thể phán đoán được tiên vị của người này còn cao hơn so với Đạt Ma tổ sư, bởi vì Đạt Ma tổ sư diện bích 9 năm, mà đạo nhân này lưu lại hư ảnh là hình tượng của lão đạo, cái này nói lên người này ở trong này tu hành mấy chục năm, bất quá lại xuất hiện một vấn đề nhỏ, đó chính là người này đã dòm ngó được Thiên địa đại đạo vào lúc hơn 70 tuổi, tuổi này cũng xấp xỉ với tuổi của Khương Tử Nha rồi.

- Khuya hôm nay hãy ở trong này.

Tả Đăng Phong chấp tay về phía hư ảnh, sau đó ngồi xuống ở góc tường.

Sơn động này vô cùng xảo diệu, động khẩu ở sườn đông có thể tránh được tuyết rơi, lại có thể thấy được mặt trời mọc, hơn nữa Tuyết sơn tinh khiết, Linh khí tinh thuần, là một chỗ thích hợp để tu luyện.

Trong góc của sơn động có để 1 túi dai, không hỏi cũng biết đây chính là do tên Qua tử năm đó để lại.

- Anh nhìn tôi làm gì ?

Ngọc Phậ thấy Tả Đăng Phong nhìn mình, nghi ngờ đặt câu hỏi.

- Có bao giờ cô nghĩ qua, 30 năm sau cô sẽ có bộ dạng như thế nào không?

Tả Đăng Phong bình tĩnh hỏi.

- Không có, tôi không dám nghĩ.

Ngọc Phậ chậm rãi lắc đầu.

- 30 năm sau cô sẽ vẫn như thế, cô vĩnh viễn không già.

Tả Đăng Phong mỉm cười mở miệng.

- Vậy anh có nghĩ qua bản thân mình chưa?

Ngọc Phậ mỉm cười đáp tạ Tả Đăng Phong, trên thực tế là Tả Đăng Phong có ý khác nhưng mà Ngọc Phậ lại cho rằng Tả Đăng Phong đang chúc mình.

- Hiện tại tôi có thể thấy được cảnh trước động, thậm chí cô có thể nghe được tiếng hô hấp và tiếng máu chảy trong người của cô, điều này làm cho cô và tôi có cảm giác chân thật. Nếu một ngày tôi mất đi, cố sẽ không còn gặp lại tôi, sẽ không nghe được giọng nói của tôi, lúc đó cô có còn nhớ đến tôi không?

Tả Đăng Phong cũng không có trả lời vấn đề của Ngọc Phậ.

- Có cách gì có thể làm cho anh đổi ý không?

Ngọc Phát thở dài hỏi lại, lời nói của Tả Đăng Phong làm cho nàng khó mà lý giải được.

- Trong lòng tôi vô cùng khó chịu, cũng không phải là mâu thuẫn, cô sẽ không hiểu được trong lòng tôi đang nghĩ cái gì đâu.

Tả Đăng Phong lắc đầu, bất luận là ai cũng có thời điểm mệt mỏi và yếu đuối, bất luận là ai dù có nói hết những tiếng lòng thì trước đó người đó cũng vẫn luôn để những thứ đó ở trong lòng nhưng mà chẳng biết tại sao hẳn cảm giác bản thân không thể đè ép nữa rồi.

- Lúc tôi đi theo anh vô hình đã từng bước xâm chiếm tình cảm của nàng, kỳ thật anh cũng đã yêu thích tôi nhưng mà bản thân anh không dám thừa nhận bởi vì một khi thừa nhận anh sẽ coi bản thân mình là một kẻ phản bội, đã quên đi quá khứ.

Ngọc Phát cười khổ mở miệng.

- Cô nói rất đúng, yêu và ưa thích không giống nhau, yêu là có sống có chết, thích là thưởng thức những sự vật tốt đẹp.

Tả Đăng Phong nghe vậy, nhú mào.

- Nếu như tôi rời đi trước anh, anh có còn hoài niệm đến tôi không?

Ngọc Phát cười khổ đặt câu hỏi.

- Cô đừng nói tầm bậy tầm bạ như thế, trước khi chúng ta tách ra, những gì mà cô giúp tôi, tôi vẫn luôn ghi nhớ ở trong lòng.

Tả Đăng Phong cũng chưa trả lời vấn đề của Ngọc Phát.

- Anh cần người giúp đỡ, anh rất rõ ràng, một mình anh không cách nào hoàn thành việc tìm kiếm Địa chi cả.

Ngọc Phát mở miệng.

- Tôi sẽ tìm Thiết Hải để hỗ trợ.

Tả Đăng Phong nói.

- Y là người điên, không gây phiền toái cũng tốt rồi.

Ngọc Phát nói.

Ngọc Phát nói xong, Tả Đăng Phong cũng không tranh cãi nữa bởi vì nàng nói rất đúng.

Tả Đăng Phong không có nói chuyện, Ngọc Phát cũng không có mở miệng, trầm mặc một lúc, Tả Đăng Phong mở miệng phá vỡ cục diện bế tắc:

- Tại sao Lạt Ma bên ngoài lại tôn ngọn Caba Borg của đạo nhân này làm Thần sơn.

- Tôi cũng buồn bực này giờ, thật khó lý giải tại sao Lạt Ma có dính líu đến Đạo gia.

Ngọc Phát tiếp lời, chỉ có lúc phân tích, không khí giữa 2 người mới trở nên bình thường.

- Đạo nhân này sống ở đây 3000 năm, khi đó Phật giáo còn chưa truyền vào TQ, Đạo ở trước, Phật ở sau, mặc dù có quan hệ nhưng mà cũng là Phật vượt Đạo chứ không phải là Đạo vượt Phật.

Tả Đăng Phong nhú mào nói.

- Có phải là Lạt Ma đã phát hiện ra cái gì trên đỉnh núi không?

Ngọc Phát suy nghĩ một chút rồi nói.

- Có khả năng này, người thường không thể leo lên ngọn Caba Borg nhưng mà Lạt Ma thì có thể.

Tả Đăng Phong nói tới đây, chợt tỉnh ngộ:

- Không phải có thể, mà là khẳng định, bọn hấn khẳng định lên rồi.

- Tại sao lại nói vậy?

Ngọc Phật hỏi.

- Phật giáo vốn từ Ấn Độ, chú ngữ chân ngôn cũng xuất xứ từ Ấn Độ, người Ấn Độ lấy voi làm thần, cũng không có khái niệm rồng, bọn họ gọi rồng chẳng qua là trảo cự mãng của Ma Hầu La Già mà thôi, nhưng mà lúc trước 2 lão tăng kia triệu hồi hư ảnh móng vuốt kia, đó chính là rồng của TQ.

193. Q.3 - Chương 193: Thanh Phù Bay Tới

-Ý của anh nói bọn hấn sử dụng không phải là pháp môn của Phật gia?

Ngọc Phật hỏi.

-Có khả năng này.

Tả Đăng Phong nói.

-Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra?

Ngọc Phật cảm thấy nghi ngờ.

-Trước mắt vẫn chưa biết được, đợi đến ngọn Caba Borg liền lộ chân tướng rồi.

Tả Đăng Phong mở miệng nói..

Ngọc Phật nghe vậy gật gật đầu, ngồi xếp bằng Luyện Khí, Tả Đăng Phong nghiêng người dựa vào thạch bích tay niết tụ khí chỉ quyết để vận chuyển Linh khí.

Nửa đêm đầu, 2 người tự hành khí, nửa đêm sau 2 người đều mệt nhọc, cũng không biết là Ngọc Phật ngã lên vai Tả Đăng Phong hay là Tả Đăng Phong ngã lên vai của nàng, tốt lại chỉ thấy 2 người dựa vào nhau.

Một đêm không xảy ra chuyện gì, sáng sớm ngày kế, 2 người đứng dậy, Tả Đăng Phong lại tìm tòi 1 vòng quanh sơn động, xác định không có sơ sót gì rồi mới cùng Ngọc Phật rời khỏi đây.

Đi ra khỏi sơn động cũng là lúc mặt trời mọc lên, 2 người vừa ra khỏi sơn động thì phát hiện có 2 dấu chấm nhỏ màu xanh từ phía Đông bay tới, chốc lát sau lại vang lên những tiếng “ Ong..Ong”, liền thấy 2 con Thanh Phù trùng cùng bay tới lượn vòng Ngọc Phật 3 vòng rồi rơi xuống đất, đã chết đi.

2 người thấy thế cũng không ai mở miệng.

Ngọc Phật không mở miệng bởi vì nàng biết rằng 2 Thanh Phù bay đến đây, điều này nói lên người nhà của Tả Đăng Phong rất có thể là bị Đẳng Khi bắt đi, nàng đang đợi Tả Đăng Phong làm ra quyết định.

Tả Đăng Phong cũng không có mở miệng, sau một hồi do dự, Tả Đăng Phong liền xoay người về phía Tây Nam, bay xuống núi, Ngọc Phật thấy thế liền hiểu rõ lựa chọn của hấn, vội đề khí đi theo.

Giờ phút này tâm tình của Tả Đăng Phong đã không còn bình tĩnh nữa, hấn làm ra lựa chọn như thế cũng là bất đắc dĩ. 13 đã từng cứu mạng hấn, nói trắng ra 13 là ân nhân của hấn, nội đan của 13 thiếu sót làm thực lực của nó đại giảm, giống như hổ xuống đồng bằng, du long lạc nước vậy. Mà nay ngọn núi Caba Borg chỉ còn cách 500 dặm, đó là nhà của 13, bất kể như thế cũng phải đến đó rước, cho 13 một công đạo.

Nhưng mà máu mủ tình thâm, Tả Đăng Phong là một nam nhân cực kỳ truyền thống, rất coi trọng thân tình. Khi mẹ mình ốm chết, 2 người chị lại không gọi mình về chịu tang, đây là chuyện thiên lý bất dung, nhưng mà cho dù 2 người chị của hấn có che dấu thì hấn cũng trở về 2 lần, để lại tiền cho 2 người chị của mình dùng. 2 người chị của hấn chỉ lớn hơn hấn vài tuổi, lúc nhỏ cha đi đánh cá, mẹ đi làm thuê, là 2 người chị chăm sóc, nuôi hấn. Mà nay 2 người chị của mình đang nằm trong tay giặc, lòng hấn nóng như lửa đốt,

nguyện vọng lớn nhất của hắn chính là Đăng Khi không điên, chỉ cần không điên thì sẽ không làm thương tổn các nàng.

Bởi vì tâm tình vội vàng, nên Tả Đăng Phong lướt như điên, bất quá khi lướt hơn được 100 dặm, hắn liền hơi dừng lại vì hắn thấy chớp mũi Ngọc Phật ra mồ hôi.

-Không sao, tôi chịu được.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong đi chậm, biết y lo ình, nhưng mà nàng cũng biết giờ phút này Tả Đăng Phong vô cùng lo lắng.

-Không sao, tới giữa trưa là có thể tới nơi rồi.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu.

Tới gần buổi trưa, hai người rốt cục thấy được ngọn núi Caba Borg, nó giống như một tòa Kim Tự Tháp thiên nhiên, nhưng mà so với Kim Tự Tháp phương Tây thì ngọn Caba Borg có độ dốc lớn hơn, độ cao cũng khác so với những ngọn Tuyết sơn khác, sơn thể càng thêm hiểm trở.

2 người ở dưới chân núi phát hiện được một tòa tự miếu, tự miếu này chỉ có một gian nhà, không có ai cả, bên trong để vài món pháp khí, thần đàn thờ phụng một con Thạch Long dài khoảng 3 xích, phía trước còn có bài vị nhưng mà 2 người xem cũng không hiểu tiếng Tạng.

2 người nghỉ ngơi trong này chốc lát rồi bỏ hết trang bị xuống, chỉ chuẩn bị vài thứ cần dùng rồi lên núi. Lúc này 13 vô cùng kích động, nó run run khi ngồi ở trên vai Tả Đăng Phong.

Ngọn Caba Borg cao vút ở trong mây, trên sườn núi xuất hiện những đám mây, đám mây này làm cách trở tầm nhìn của con người khiến cho 2 người không thể quan sát được tình huống tên núi. Ngoài ra loại đám mây này là do hơi nước hình thành, nói cách khác tuyết đọng trên ngọn núi này đã bị hòa tan rồi, buổi tối sẽ kết băng, như thế sẽ làm cho việc leo núi trở nên khó khăn hơn. Bởi vì mặt ngoài lớp tuyết cứng rắn nhưng có thể ở bên dưới sẽ là một lớp tuyết đọng, vạn nhất nếu lỡ chân đi vào đó sẽ gặp chuyện không may.

-Chúng ta đến chậm, băng tuyết bắt đầu hòa tan, nếu đến sớm 1 tháng thì tốt rồi.

Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phật.

-Mùa đông có Tuyết lớn cũng không phải là tốt cả.

Ngọc Phật cũng đang quan sát tình huống.

-Phía Tây không thích hợp để leo, phía Nam tuyết đọng nhiều.

Tả Đăng Phong nói.

-Vậy đi từ phía Bắc đi.

Ngọc Phật thương lượng.

-Được.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu.

Sau khi thương lượng xong, 2 người liền vòng qua phía Bắc của ngọn núi.

-Cô và tôi cách nhau 3 trượng.

Sở dĩ Tả Đăng Phong làm như vậy là lo tới đặc tính của Tuyết sơn, nếu 2 người đi cùng nhau, cùng bám vào một chỗ có khả năng làm cho tuyết trên đó rơi xuống, sẽ tạo ra một vụ lở tuyết. Khoảng cách 3 trượng sẽ làm cho 2 người có thể hỗ trợ cho nhau, bất kể là ai xảy ra chuyện gì thì người kia cũng có thể nắm đối phương lại.

-Được rồi.

Ngọc Phật gật đầu đáp ứng.

-Nơi này không giống với những ngọn Tuyết sơn trước, nơi này không có chỗ để đặt chân, dường như toàn bộ đều phải bám vào tuyết đọng, cô làm được không?

Tả Đăng Phong ân cần hỏi.

-Không sao, 2 tay tôi có Kim Giáp Hộ Thủ rồi, có thể bám vào.

Thấy Tả Đăng Phong lo lắng, trong lòng Ngọc Phật cảm thấy ấm áp.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút, cảm thấy không có vấn đề gì liền để 13 lên vai, sau đó dùng Huyền Âm thủ che tay, nhảy lên ngọn núi.

Ngọc Phật thấy thế liền đi theo.

-Tầng băng này có độ dày khoảng 1 thước, khi bám vào phải cẩn thận, tuy là dày nhưng bên trong lại có thể là tuyết đọng. Lỡ như xảy ra chấn động quá lớn, tầng băng bên ngoài có thể bị sụp đổ xuống, nếu xuất hiện tình huống này thì trực tiếp né qua một bên, làm lại từ đầu cũng được.

Tả Đăng Phong cúi đầu xuống nói.

Ngọc Phật nghe vậy, gật đầu.

-Cô lên trước đi, để tôi ở dưới cho.

Tả Đăng Phong lại nói.

Ngọc Phật liền vận Linh khí rồi đột nhiên cất cao, Tả Đăng Phong đợi nàng nhảy lên trên rồi mới dùng sức đi theo sau. Sở dĩ hắn muốn để Ngọc Phật ở bên trên là muốn bảo đảm an toàn của hắn, nói vậy cho dù tầng băng chảy xuống, Ngọc Phật cũng sẽ không có bị tổn thương, nguy hiểm do hắn nhận lấy, cũng có thể bảo vệ cho Ngọc Phật.

Bởi vì 2 người luôn cẩn thận cho nên dọc đường cũng không xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn. Sắp hết buổi trưa, rốt cuộc 2 người cũng đến dưới tầng mây, Ngọc Phật mượn lực nhảy qua, cố gắng tiến vào tầng mây nhưng mà thân thể vừa tới giữa không trung, lập tức bị tầng mây bắn ngược trở lại. Tả Đăng Phong lạnh tay, tay phải xuất ra Linh khí, kéo Ngọc Phật vào cạnh mình.

-Có trận pháp ngăn lại.

Tuy rằng Ngọc Phật hoảng sợ nhưng mà tâm thần cũng ổn định rất nhanh, ngược nhìn lên trên.

-Phản lực có lớn hơn lực nhảy của cô không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Bằng nhau.

Ngọc Phật nhún mày trả lời.

-Vậy thì không phải là trận pháp, mà là cái chắn bằng Linh khí do người tu hành bố trí.

194. Q.3 - Chương 194

- Khó giải quyết sao?

Khuôn mặt Ngọc Phật lộ ra vẻ khó xử, nàng là người trong Đạo môn tự nhiên biết rõ lá chắn bằng Linh khí khác với trận pháp. Lá chắn bằng Linh khí chỉ có thể mạnh mẽ công phá, không thể dùng trí, mà tu vi của 2 người rõ ràng không phải là đối thủ của chủ nhân 13 rồi.

- Tầng nhân A Để tự khẳng định đã lên đây, nhưng bọn họ đi lên bằng cách gì?

Tả Đăng Phong nhún mày, mở miệng.

- Có quan hệ với canh giờ hay khí tượng không?

Ngọc Phật hỏi.

- Có khả năng này, trước đó tôi luôn để mắt đến một vấn đề, nếu đám tăng nhân kia xem tòa Tuyết sơn này là Thần sơn thì đã không nên để chúng ta đi lên đây rồi. Bọn họ biết rõ chúng ta có Đạo pháp còn dám để chúng ta lên đây điều này nói lên bọn họ cũng không lo lắng chúng ta trèo lên tòa Tuyết sơn này, hoặc là nói bọn họ cho rằng chúng ta không thể đi lên được đỉnh núi.

Tả Đăng Phong suy nghĩ rồi nói.

- Làm sao đây?

Ngọc Phật hỏi.

- Đợi tôi suy nghĩ một chút.

Tả Đăng Phong lắc đầu, nói.

Dựa theo manh mối mà xem, tăng nhân A Để tự nhất định là đi lên ngọn núi Caba Borg này rồi, nhưng không thể xác định năm đó là bọn hấn tình cờ lên được hay là có cách nào lên đây. Bất quá dựa theo những điểm nhỏ của đám tăng nhân A Để tự lúc trước, có thể thấy được người lên ngọn núi này chắc hẳn là những vị tiền bối trước kia, bọn họ ngẫu nhiên lên được. Đám tăng nhân bây giờ cũng không nắm giữ phương pháp tiến vào lá chắn bằng Linh khí này.

Nguyên nhân chính là như thế bọn họ mới dám để Tả Đăng Phong và Ngọc Phật vào núi. Mà ngọn núi Caba Borg cũng không phong bế, bọn hấn cũng không bảo vệ thường xuyên vì vẫn có nhiều người tìm tuyết sâm và những người tu Đạo đến nơi này, trong cái nhìn của đám tăng nhân, không có một ai có thể trèo lên đỉnh của ngọn núi Caba Borg này.

- Đám tăng nhân sơ dĩ để chúng ta lên đây cũng không phải là do bọn hấn nắm được phương pháp đi vào.

Tả Đăng Phong đem kết quả mà mình phân tích ra nói cho Ngọc Phật.

- Ý của anh nói là chúng ta vẫn còn cơ hội.

Ngọc Phật nói.

- Đúng, bọn hấn không phải là không có sợ hãi, mà là bọn hấn cho rằng không có người nào có thể trèo lên đỉnh núi được. Nhưng mà đích thật là những vị tiền bối trong chùa của bọn hấn đã từng đi lên, chúng ta nhất định có thể đi lên, bất quá tôi lo lắng những manh mối sẽ bị bọn hấn phá hỏng cả rồi.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Tăng nhân không phải là thổ phỉ, bọn hấn sẽ không làm hại người khác, Thiết Hải là một ví dụ tốt.

Ngọc Phật nói.

- Tôi đi xác định phạm vi của lá chắn bằng Linh khí kia, cô ở đây chờ tôi, 13 giao cho cô.

Tả Đăng Phong nói xong, 13 liền nhảy sang đầu vai của Ngọc Phật.

- Cẩn thận một chút.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu leo lên băng bích.

Tả Đăng Phong gật đầu đáp lại, sau đó liền phóng Linh khí vào một tấm băng bích rồi quăng nó vào lá chắn bằng Linh khí kia để xác định phạm vi của lá chắn.

- 10 trọng, tôi đi xung quanh nhìn một chút.

Tả Đăng Phong xác định được phạm vi, liền lướt về hướng Tây.

Phía Tây không có chỗ khác thường nào, bên phía Nam cũng vậy nhưng mà băng ở chỗ này có dấu hiện hòa tan. Tả Đăng Phong leo lên chỗ này mà có chút run sợ, lỗ như sậy tay thì không đến mức ngã chết nhưng

lại phải trèo lên, ở đây Tả Đăng Phong phát hiện có vài quả Tuyết sâm, liền tùy tay hái rồi bỏ vào trong lòng.

- Sao rồi?

Trở lại chỗ cũ, Ngọc Phậ hỏi.

- Không có phát hiện.

Tả Đăng Phong vẫy vẫy tay, 13 liền nhảy lên vai của hắn.

- Vậy phải làm sao đây?

Ngọc Phậ nhíu mày.

- Lúc nhỏ tôi rất thích cũng mấy đứa bạn ra lạch bắt cá, nếu nước trong lạch thanh tịnh, chúng ta rất khó bắt được cá, nếu quấy làm cho nước đục thì sẽ dễ có thu hoạch.

Tả Đăng Phong nghiêm nghị nói.

- Ý của anh là muốn đục nước béo cò?

Ngọc Phậ không rõ ý nghĩa.

- Tôi muốn làm cho tuyết lở.

Tả Đăng Phong nhíu mày mà mở miệng, trước mặt ngọn núi này đã bị băng tuyết bap phủ, căn bản là không thể quan sát được tình huống bên trong.

- Mặt trên có còn lại tuyết đọng không?

Tả Đăng Phong đưa tay lên chỉ.

- Hẳn là không có.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Tôi cho rằng có thể làm được.

Ngọc Phậ trầm ngâm một lát gật đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, đưa tay phải ra cầm vào băng bích, Huyền Âm thủ bảo vệ cánh tay của hắn, Ngọc Phậ thấy thế cũng đem Hộ thủ giáp cầm vào băng bích, 2 người liếc nhau, khí ngưng Đan Điền, thi triển Thiên Cân Trụy làm cho sức nặng trên người tăng lên.

Tuyết đọng trên núi vốn không ổn định, 2 người làm như thế nhất thời làm cho tuyết đọng sinh ra dị động, sau một lát một tiếng ầm vang lên, tuyết lở rồi.

2 người liền để rơi xuống nhanh hơn, bọn họ làm như vậy là có 2 nguyên nhân thứ nhất nếu rơi chậm thì khi rơi xuống băng phía trên sẽ lấp 2 người bọn họ. Nguyên nhân thứ 2 chính là nhất định phải làm cho tuyết xung quanh đỉnh núi văng hết ra ngoài, giống như là lột vỏ của trái bắp vậy.

Rơi xuống chân núi, lúc này tuyết lở ở phía trên đã ầm ầm rơi xuống, 2 người liền dùng tay ra hiệu, tự mình chạy trốn.

Ngọc Phậ rơi xuống ở cánh Bắc của ngọn núi, còn Tả Đăng Phong là ở phía Tây, sau khi rơi xuống hắn liền cầm lấy chiếc rương gỗ trong tự miếu rồi tay phải cầm rương gỗ, tay trái cầm lấy 13, vội vàng chạy nhanh.

Nếu là người thường, giờ phút này đã bị tuyết lở cuốn vào rồi nhưng mà Tả Đăng Phong có thể nhảy hơn mười trượng, dù vậy mỗi một lần nhảy lên hắn đều có thể cảm nhận được phía sau truyền đến sóng khí thật lớn, lúc này hắn cũng không lo lắng cho Ngọc Phậ bởi vì hắn biết Ngọc Phậ né tránh sớm hơn hắn, hơn nữa nửa đường hắn còn lại quay trở về tự miếu để lấy đồ.

Chạy như điên hơn 10 dặm, cuối cùng tuyết lở cũng dừng lại, 2 người cũng đứng một chỗ, giờ này cả ngọn núi Caba Borg như mất đi tấm áo khoác tuyết ở bên ngoài, lộ ra diện mục. Ngọn núi này có màu đen cùng với những nham thạch màu nâu, có thể thấy được ngọn núi này có hình dạng giống như một Kim Tự Tháp.

- Tốt nhất là chúng ta hãy động thủ nhanh, miễn để đám người Lạt Ma kia làm phiền.

Ngọc Phật nói.

- Đừng vội, cách xa như vậy bọn hắc cũng không phát hiện được, lại nói lúc này bọn hắc đang nội chiến, cũng không quan tâm đến chúng ta đâu.

Khi nói chuyện, tay Tả Đăng Phong buông lỏng ra, 13 liền nhảy lên đầu vai của hắc.

Tuy rằng nói là không vội, nhưng mà Tả Đăng Phong cũng lẳng không về phía trước, hắc không sợ Lạt Ma đến làm phiền, nhưng hắc lo lắng sự tình trong nhà.

Đi tới chân núi, 2 người lập tức tăng nhanh tốc độ, chốc lát sau 2 người đã đến chỗ dưới tầng mây.

Đến đây, 2 người lại bị chặn, ngay tại khi 2 người tìm kiếm đầu mối xung quanh thì 13 đột nhiên nhảy từ trên vai Tả Đăng Phong xuống, nhanh chóng chạy về sườn Đông của ngọn núi, Tả Đăng Phong thấy thế đột nhiên nhíu mày, lập tức đi theo.

195. Q.3 - Chương 195: Trở Về Chốn Cũ

Đi, đi theo 13.

Tả Đăng Phong quay đầu lại nói với Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy, xoay người rồi đi theo.

13 chạy rất nhanh, nơi nào nó đặt chân qua đều đều lựa chọn rất là chuẩn xác, bởi vậy có thể thấy được nó từng đi lại trên ngọn núi này lúc chưa có tuyết đọng.

-13 muốn dẫn chúng ta đi đâu?

Ngọc Phật hỏi.

-Không biết.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật nghe vậy không có mở miệng nữa, cùng với Tả Đăng Phong đi theo 13.

Sau một nén nhang, 13 dừng lại, vị trí nó dừng lại chính là chỗ mà Tả Đăng Phong lúc này đã ngắt Tuyết sâm.

13 đến đây liền dừng lại, quay đầu nhìn về phía thạch bích, rồi xoay đầu nhìn trái phải để tìm cái gì đó.

-Ném thử mùi vị của nó đi.

Tả Đăng Phong nhặt vài cọng Tuyết sâm còn sót lại, đưa cho Ngọc Phật một cây, Ngọc Phật xua tay không nhận, Tả Đăng Phong liền đem bỏ nó vào rương gỗ.

-Làm sao anh thấy cái gì cũng lấy hết vậy?

Ngọc Phật cười nói.

-Quân tử ái tài thủ chi hữu đạo, tôi lại không trộm cũng không cướp.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, lúc này 13 không quay đầu loạn nữa mà là cào vào một chỗ trên thạch bích.

-13 đang làm cái gì thế?

Ngọc Phật cũng phát hiện hành động của 13.

Tả Đăng Phong nghe vậy ngồi xổm xuống, ôm 13 lên rồi đánh giá chỗ mà 13 vừa cào kia.

Khu vực mà 13 vừa cào chính là trung tâm của Tuyết sâm kia, đây cũng không phải là thạch bích mà là đất bùn, Tả Đăng Phong nhanh chóng moi hết đất bùn lên thì phát hiện được bên dưới có một lỗ thủng nhỏ, xung quanh lỗ thủng có nhiều thực vật rễ cây.

-Tôi hiểu rồi.

Tả Đăng Phong nhìn chằm chằm vào lỗ thủng kia, sau đó tỉnh ngộ:

-Lúc trước nơi này có một gốc Tuyết sâm to lớn, Tuyết sâm đã bị người ta lấy đi, chỉ còn sót lại vài gốc cây.

-Gốc Tuyết sâm này có chiều rộng hơn 1 thước sao?

Ngọc Phật hơi cảm thấy ngạc nhiên, chẳng lẽ gốc Tuyết sâm này đã hóa thành hình người rồi hay sao mà lớn như thế.

-Đây là khu vực Linh khí tụ tập nhiều nhất, có Tuyết sâm lớn như thế cũng là điều bình thường. Nhiều năm trước tăng nhân A Để tự đã phát hiện được gốc Tuyết sâm này, sau khi lấy đi gốc Tuyết sâm thì phát hiện được lỗ thủng bên dưới, rồi đi vào bên trong lá chắn.

Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

-Đúng vậy.

Ngọc Phật gật đầu.

-Tôi đi vào trước, cô và 13 đi theo tôi.

Tả Đăng Phong gật đầu, chuyển thân vào động.

Sau khi vào lỗ thủng, Tả Đăng Phong cố gắng cuộn tròn người lại rồi mượn lực tiến về phía trước.

Cũng may là lá chắn Linh khí này hơi mỏng nên hắn cũng cảm thấy hơi thoải mái, tuy rằng huyết động hơi hẹp nhưng mà không khí trong này vẫn thông được, lỗ thủng cũng không sâu lắm, ngẩng đầu lên có thể nhìn thấy phía trước cửa động là một mảnh thực vật màu xanh lục.

Tả Đăng Phong nỗ lực leo ra khỏi cửa động, tình huống đỉnh núi phía bên ngoài liền thu hết vào mắt, ngọn núi nơi này có một nửa là khu vực bằng phẳng nhưng mà khu vực bằng phẳng rất nhỏ chỉ khoảng 10 trượng, trong này có rất nhiều Tuyết sâm, Tuyết liên cũng với nhiều kì hoa dị thảo mà hắn không biết tên. Phía bên dưới núi có một hang động, động này hướng về phía Đông, cửa động cao hơn 1 trượng, nó bị nhiều loại thực vật che lấp, nếu không chú ý thì rất khó phát hiện ra cái động này.

Nơi này rất im lặng, không có bất kỳ dấu hiệu sinh mạng nào, chỉ có hoa cỏ, giống như là nơi thế ngoại đào viên vậy.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong đang ngạc nhiên nhìn xung quanh thì 13 cùng Ngọc Phật cũng từ bên trong đi ra, Ngọc Phật thấy cảnh tượng bên ngoài liền vô cùng kinh ngạc, chân đi không nghỉ, đánh giá xung quanh.

13 chạy nhanh đến phía trước, nhìn trái phải, mũi hơi run lên, giờ phút này 13 rơi lệ, vẻ mặt kích động cùng bi thương giống như một lãng tử phiêu bạt từ bên ngoài nhiều năm trở về cố hương vậy.

-Anh là một người tốt, 13 gặp anh là một điều may mắn.

Ngọc Phật cúi đầu nhìn 13, lại ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong. Những lời này của nàng là lời tâm huyết, thể nhân đức bản, cô tình phụ nghĩa, mà Tả Đăng Phong lại vì một con mèo mà đặt bản thân vào chỗ nguy hiểm để hoàn thành tâm nguyện cho nó. Điều này làm cho Ngọc Phật vô cùng khâm phục.

-Nó là người nhà của tôi, tôi đối xử với nó như vậy cũng là điều bình thường.

Tả Đăng Phong nói, khi hắn chưa có thanh danh thì bên cạnh hắn cũng không có ai, chỉ có 13 đi theo hắn.

-13, mang bọn tao đi thăm nhà mày một chút.

Ngọc Phật cười nói với 13.

13 nghe vậy ngẩng đầu liếc mắt nhìn Ngọc Phật một cái, sau đó quay đầu nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong chỉ tay về phía trước, 13 hiểu ý liền chạy về phía sơn động.

13 cũng không đi đường thẳng, cũng không có ý né những loài thực vật dưới chân, đây là đường mà 3000 năm trước 13 hay đi, nên nó khó mà thay đổi thói quen này được.

Chốc lát sau, 2 người đã đến bên ngoài sơn động. 13 đi vào trước, 2 người đi theo sau, sau khi vào động thì 2 người cảm thấy thất vọng, sơn động này cũng không lớn, đồ vật bên trong được bài trí một cách đơn giản. Cánh bắc có một bãi đá, trên này có một bàn cờ, bàn cờ là trống không, sườn đông để 2 hũ cờ, nơi này xuất hiện bàn cờ cũng không có gì kỳ quái, bàn cờ cùng với 2 hũ cờ được đặt ở đây nói lên năm đó lão đạo kia cũng đánh cờ nhưng chỉ đánh một mình, không giao đấu với ai cả, bởi vậy có thể thấy được lão đạo ở đây vô cùng tịch mịch và cô liêu.

Bãi đá phía Tây có đặt nhiều vò rượu, vò rượu cũng không giống nhau trong đó có mấy vò được làm bằng đá, những thứ đá này Tả Đăng Phong cảm thấy có chút quen mắt, đây chính là đá mà Dung quốc ở Hồ Nam dùng để xây tường thành. Điều này cũng đúng với suy đoán của Tả Đăng Phong rằng năm đó lão đạo này từng đi qua Dung quốc và được người ở đó mở tiệc chiêu đãi, có khoảng hơn 30 vò rượu ở đây. Toàn bộ vò rượu đều là trống không

Sườn đá phía Đông có một cái gối làm bằng đá hộc, không hỏi cũng biết nơi này là nơi mà lão đạo nghỉ ngơi, chiếc gối đá này cũng nói lên một vấn đề, lúc lão đạo đến đây tuy rằng có thể trường sinh bất tử nhưng tu vi vẫn chưa đăng phong tạo cực, vẫn còn cần nằm nghỉ ngơi.

Sơn động phía Tây bị người ta đào bới vào khoảng 3 thước, rộng khoảng 1 thước, bên trong có bài vị bằng đá, trên đó có 5 chữ “Thái Thượng đại đạo quân” bài vị này hướng về phía Đông, đây chính là phương vị của tổ sư Tiệt giáo, bởi vậy có thể thấy được lão đạo này là người của Tiệt giáo, ở bên dưới có đặt lư hương bằng vàng, có tro bụi ở bên trong.

Phía Nam của sơn Động là một chỗ linh địa Ngũ Hành Bất Khuyết (Không thiếu Ngũ Hành), theo lời của Ngũ Hành thì thế nhân cũng chỉ là một loại trong phạm vi Ngũ Hành Bất Khuyết. Linh địa của Ngũ Hành Bất Khuyết cũng được chia thành nhiều loại, tương phản so với Phong thủy, trong vòng trăm dặm Ngũ Hành Bất Khuyết là hạ phẩm, trong vòng 10 dặm Ngũ Hành Bất Khuyết là trung phẩm, trong vòng 1 dặm Ngũ Hành Bất Khuyết là thượng phẩm.

10 bước bên trong này là Ngũ Hành Bất Khuyết, là một nơi tuyệt hảo, trong 10 bước này có 5 vòng là tự nhiên sẵn có, ngoại là hoàng ngọc, trong ngũ hành Thổ được xưng là vua, cho nên nó ở dài. Hoàng Ngọc thôi sinh 4 vòng bạch kim, đồ kim loại màu trắng này thì Tả Đăng Phong cũng không biết được, Bạch Kim thôi sinh 3 vòng hắc thủy, đối ứng với Hắc Thủy là một Băng Tinh màu đen. Hắc Thủy thôi sinh 2 vòng Thanh Mộc, đối ứng với Thanh Mộc là Dị Mộc Ngưng Chi. Thanh Mộc thôi sinh 1 vòng Hồng Hỏa, Hồng Hỏa là một Viêm Thạch màu đỏ, độ ẩm nơi này tương đối cao.

Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc, Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, bên trong này chỉ rộng khoảng 5 bước, là một hồ đất hình tròn, bùn đất bên trong hồ đất cũng là màu vàng.

Đây là một Linh địa cho thiên nhiên tạo ra, mà sắc Ngũ Hành là màu gốc của Ngũ Hành, cái gọi là màu gốc Ngũ Hành là những bản sắc mà Ngũ Hành sở thuộc đó sinh ra, ngoài ra nơi này chỉ có hướng nội tương sinh mà phản hướng tương khắc, không thể nghi ngờ, nơi này chính là nơi ra đời của 13, trên thực thể 13 mới là chủ nhân của nơi này, sau này lão đạo kia mới tới đây.

Xem hết những thứ này, ngay tại khi Tả Đăng Phong nghĩ đến việc đã không tìm được thân phận của 13 và lão đạo kia Ngọc Phật từ bên hông nhận được một hòn đá, hòn đá này hình tròn, nhỏ như la bàn, trên có khắc chữ viết.

Tả Đăng Phong cầm lấy hòn đá này rồi xem, lúc này mới phát hiện phía bên phải cửa động có 3 hang đá nhỏ, hang đá này chỉ khoảng 1 thước vuông, 3 hang đá được chia làm thượng trung hạ 3 tầng. Hòn đá mà Ngọc Phật nhặt được chính là dưới tầng hạ.

Tả Đăng Phong cũng phát hiện trên tầng thượng có một hộp bằng kim loại, hộp này rất nhỏ, khẳng định là bên trong cũng không chứa thứ gì.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền bỏ hòn đá xuống rồi cầm lấy hộp kia

196. Q.3 - Chương 196: Lại Ngự Kim Long

Cái hộp này nhỏ bằng chén trà, trên hộp có khắc 9 đóa kim hoa, không thể nghi ngờ gì, đây chính là vật hoàng gia, kim hộp nằm ở trong tay, Tả Đẳng Phong liền cảm nhận bên trong phát ra Hỗn Nguyên Linh khí mỏng manh.

Tuy rằng hộp này để rất lâu nhưng mà sắc vàng trên hộp vẫn không phai, Tả Đẳng Phong mở nắp hộp ra, phát hiện bên trong có một tấm vải cẩm sa, thời gian đã qua 3000 năm thế nhưng mà tấm cẩm sa này vẫn không hề phai mau, ở giữa của tấm vải này có một viên nội đan nhỏ, ngũ thải lưu quang, bao gồm cả Ngũ Hành, đúng là nội đan của 13 mất đi nhiều năm nay.

Nội đan của Địa chi bình thường chỉ nhỏ như ngón út, hình như hạt đậu nhưng mà nội đan trong hộp này lại nhỏ như hạt mạch lạc, dựa vào dấu chùng xuống trong tấm vải này có thể thấy được nội đan năm đó của 13 lớn hơn những nội đan của những Địa chi bình thường, hiện tại nhỏ như vậy là bởi vì hộp này không thể ngăn cách Linh khí phát tán, 3000 năm trôi qua làm cho Linh khí từ từ tản đi.

Tả Đẳng Phong cầm kim hộp trong tay, sờ sờ một lát, một khí tức tươi mát truyền đến thân thể y, y quay đầu lại thì phát hiện Ngọc Phật đang cúi đầu đánh giá viên nội đan này.

Chốc lát sau, 2 người thu lại tầm mắt, đều lắc đầu cười khổ, nội đan của 13 đã phát tán nghiêm trọng rồi.

Tuy rằng nội đan này không bằng 1/10 lúc trước nhưng mà nó vẫn cực kỳ mượt mà, sở thuộc các loại khí tức Ngũ Hành, Kim khí tôn quý, Mộc khí nhân hòa, Thủy khí thanh linh, Hỏa khí cuồng bá, Thổ khí nặng như một tòa tu di.

Tả Đẳng Phong cầm kim hộp trong tay, như có suy nghĩ gì đó, sau một lát y liền ngồi xuống đưa hộp này trước mặt 13, mỗi người đều có lòng riêng. Tả Đẳng Phong nhìn thấy nội đan này liền sinh ra ý tưởng dùng nó để cứu Vu Tâm Ngữ, nhưng mà trong nháy mắt ý tưởng này đã bị bác bỏ, đây là đồ của 13, phải trả lại cho nó.

Quyết định này của hắn vô cùng dứt khoát, sở dĩ không phải là nội đan này là một ẩn số chưa biết có cứu được Vu Tâm Ngữ hay không, mà là hắn không thể thấy lợi quên nghĩa, lấy oán trả ơn, tuy rằng trông đầu óc nổi lên ý tưởng âm u này nhưng mà Tả Đẳng Phong cũng không cảm thấy áy náy, bởi vì mỗi con người đều có lòng riêng, trong nháy mắt có thể áp chế đã là một điều tốt rồi.

13 tỏ ra xa lạ với kim hộp kia nhưng mà nó lại không xa lạ đối với vật ở trong đó, nhưng giờ phút này ánh mắt của nó tỏ ra nghi ngờ, giống như muốn nói: Tại sao nội đan của nó lại nhỏ như thế?

-Chỉ còn lại chừng này thôi.

Tả Đẳng Phong thấy thế đỡ khóc đỡ cười, Ngọc Phật ở bên cạnh cũng mỉm cười.

13 không đạt được đáp án từ Tả Đẳng Phong, liền cúi đầu ngửi lấy nội đan, nó cảm giác được đây là nội đan của mình nhưng mà vẫn nghi ngờ tại sao nội đan của mình lại nhỏ như thế?

Ngửi xong, 13 liền nuốt nội đan này vào bụng.

Nội đan vào cơ thể, trong nháy mắt lông xám quanh cơ thể của 13 liền biến thành màu vàng óng, đây là một loại khí phách tôn quý, lông xám đổi màu đồng thời cũng dài ra mấy tấc giống như tướng quân mặc giáp trụ, thiên tử khoác long bào, lộ ra khí phách, ung dung bất phàm.

Ngũ quan của 13 cũng biến hóa rất nhỏ, lông trên lỗ tai của nó dài ra khoảng 3 tấc, lông của nó có màu chu sa đỏ sậm, màu sắc của móng vuốt của trở nên sắc bén.

Ánh mắt tuy rằng không biến hóa rõ ràng nhưng mà mi mắt hơi rũ xuống, nội tạng trầm ổn thần uẩn.

Cánh mũi vẫn màu đen, nhưng mà màu đen này lại đậm hơn.

Miệng cũng không biến hóa, nhưng là đôi răng nanh lại dài hơn, hơi lộ ra bên ngoài, hơi mang lệ khí.

Trong nháy mắt biến hóa của 13 đã hoàn thành, chỉ ngẩn ngừ trong khoảnh khắc đó Tả Đăng Phong đã biết rằng mình sắp sửa mất đi 13. Lúc này về mặt của 13 vô cùng uy nghiêm, không còn nhân tính như trước, phẳng phất như thiên tử về triều lên ngôi, trước khi mặt hoàng bào 2 người có thể làm bạn nhưng mà sau khi mặt quay về hướng nam lưng đưa về hướng bắc 2 người đã không thể làm bạn với nhau nữa rồi.

-13 thật sự là uy vũ.

Ngọc Phật thấy thế cũng cảm thán.

13 nghe vậy, ngẩng đầu nhìn Ngọc Phật rồi nhìn Tả Đăng Phong, ánh mắt của nó giờ phút này giống như một lão giả đã trải qua thế sự, bởi vậy có thể thấy được nội đan đã mang đến sự tăng trưởng cho nó không chỉ là thực lực mà còn có cả biến hóa bên ngoài. Còn ảnh hưởng đến tâm tình của nó nữa.

Sau khi nhìn 2 người, 13 chuyển thân về Ngũ Hành Linh địa phía Tây.

Ngọc Phật thấy thế quay đầu nhìn Tả Đăng Phong, trên mặt dò hỏi, nàng phát hiện 13 tỏ ra xa lạ với Tả Đăng Phong.

-Nó đi về nơi của nó, tôi cũng rất yên tâm.

Tả Đăng Phong bình tĩnh mà nói. Giờ khắc này hẳn hiểu được thiên hạ không có bữa tiệc nào không tàn, trong lòng hẳn rất tiêu điều vắng vẻ, cũng rất cô tịch. Bất kể là Ngọc Phật hay Thiết Hải cũng chỉ là bạn lâm thời mà thôi, chỉ có 13 là luôn theo hẳn, một khi 13 rời đi, hẳn sẽ trở thành người cô độc, ngay cả khi hẳn lâm bầm lẫu bầu cũng không có ai nghe nữa rồi.

Ngọc Phật nghe vậy lắc đầu than nhẹ, thái độ của 13 làm cho nàng cảm thấy nguy hiểm, phần nguy hiểm này không phải thuộc về 13, trước đó nàng luôn xem 13 là chiến hữu, 2 người hợp lực đưa Tả Đăng Phong từ Âm gian lên tới Dương gian, mà nay 13 đã trở lại cố hương, Tả Đăng Phong đã mất đi một phần quyền luyện với hồng trần, chỉ dựa vào một mình nàng, rất khó làm cho Tả Đăng Phong quay đầu lại.

-Đi thôi.

Tả Đăng Phong nhìn 13 một cái, sau đó cất bước rời đi. Sở dĩ hẳn đến đây cũng là vì 13, những thứ khác đều do 13 gián tiếp cho hẳn, mà nay thái độ của 13 đã làm hẳn mất mát nhưng mà hẳn cũng không trách 13. Bởi vì khi tìm lại được nội đan thì 13 đã không còn ngốc nghếch như trước nữa, tình cảm giữa hẳn và 13 được xây dựng trên tâm trí ngốc nghếch của 13, mà bây giờ nó đã tỉnh rồi.

-Xem hết 2 phiến đá này đi, ít nhân cũng biết được thân phận chủ nhân của 13.

Ngọc Phật lấy tay kéo Tả Đăng Phong lại, hang đá có 3 tầng, 2 tầng thượng và hạ được mở hé ra.

-Có quan hệ gì với tôi ?

Tả Đăng Phong vẫn chưa dừng bước.

-Trên bàn đá thứ 2 có khắc phương pháp hấp dẫn Long Hồn.

Ngọc Phật cố gắng để Tả Đăng Phong ở lại trong này, đợi 13 thay đổi thái độ.

-Tôi đã có Âm dương Sinh Tử Quyết.

Tả Đăng Phong vẫn chưa quay đầu lại.

Ngọc Phật nghe vậy chỉ có thể cầm lấy kia 2 phiến đá kia rồi rời khỏi sơn động.

-Bỏ lại đi, Lạ Ma cũng không lấy cái gì, cô cũng không cần lấy.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Ngọc Phật không có nghe theo lời của Tả Đăng Phong, mà là thở dài rồi sóng vai đi cùng Tả Đăng Phong, sắc mặt của Tả Đăng Phong âm trầm dọa người, nàng không biết nên trấn an như thế nào.

Tả Đăng Phong nghĩ 13 có thể gặp khó khăn khi sinh tồn ở đây không, dù sao nội đan của nó cũng không còn mấy, hẳn cũng không trách 13 ở lại đây, chỉ là hẳn cảm thấy quanh thân lạnh lẽo mà thôi.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong sắp đến cửa động kia thì Ngọc Phật kéo hẳn lại.

Tả Đăng Phong xoay người nhìn lại, phát hiện 13 đang đứng ở cửa động bên kia nhìn hắn.

-Về đi, nếu có thời gian tao sẽ đến thăm mày.

Tả Đăng Phong mỉm cười khoát tay áo với 13. Trải qua sinh ly tử biệt với Tô Vũ Hinh, hắn có thể khắc chế được tâm tình của mình, không nên những để những thứ đó lộ ra bên ngoài, lúc nói chuyện đôi mắt của hắn khẽ hồng lên hắn biết chính mình sẽ không thể nào trở lại nơi này nữa rồi.

13 nghe vậy cũng không có phản ứng gì, nhìn chăm chăm vào Tả Đăng Phong, trong ánh mắt toát ra vẻ ngưng trọng mà khổ sở, Tả Đăng Phong thấy vậy liền hơi an lòng, Cái khác hắn không cần, chỉ cần thấy 13 hơi lưu luyến với hắn một chút là đủ rồi.

Tả Đăng Phong không có làm 13 khó xử, 13 ở chỗ này là lựa chọn tốt cho nó, sớm muộn cũng có một ngày nó dựa vào Linh địa để ngưng tụ lại nội đan, tiếp tục ngự Thiên Long, chốc lát sau Tả Đăng Phong thu hồi lại ánh mắt rồi khom người đi xuống cửa động.

Nhưng vào lúc này 13 hét lên một tiếng, rồi nhảy ra ngoài 10 trượng.

13 đi tới gần Tả Đăng Phong rồi ngẩng đầu lên nhìn Tả Đăng Phong, khuôn mặt lộ ra vẻ không muốn, Tả Đăng Phong mỉm cười đáp lại, chỉ tay vào sơn động ý bảo nó trở về đi. Tả Đăng Phong không dám mở miệng bởi vì Ngọc Phật đang ở bên cạnh, hắn không muốn để Ngọc Phật thấy bộ dạng yếu đuối của mình.

13 vẫn ngó chăm chăm vào Tả Đăng Phong, qua một lúc vẻ do dự trong ánh mắt của nó dần dần biến mất, thay vào đó là vẻ vô cùng kiên nghị.

Chốc lát sau ánh mắt của 13 trở nên mê ly giống như nhân loại xuất thần sững sờ, Tả Đăng Phong thấy thể cảm thấy nghi hoặc, gọi 2 tiếng nhưng 13 không đáp lại.

-13 làm sao vậy?

Ngọc Phật thấy thể cảm thấy khó hiểu

-Không biết, trước kia chưa bao giờ xuất hiện loại tình huống này.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

2 người vừa nói với nhau được 2 câu thì liền nghe dưới vách đá bên sườn phía Đông truyền đến tiếng nổ ầm vang.

2 người nghe tiếng lập tức đi đến vách đá thăm dò, vừa nhìn xuống dưới thì liền lập tức khiếp sợ, dưới chân núi vốn là một hồ sâu đóng băng thăm thẳm nhưng giờ phút này mặt băng ở bên dưới dường như muốn phá vỡ, một đầu Cự Long từ trong hồ nổi lên, lừng lừng xoay người mà lên, sau một lát đã đến trước mắt.

Đây là một Cự Long chân chính, thân dài hơn trăm trượng, kim lân quanh thân, mắt rồng đỏ đậm, vẩy dày, vàng óng, râu rồng dựng lên, không ngừng quấy động, bụng mọc ngũ trảo, cứng cáp lợi hại.

Đột nhiên xuất hiện Kim Long làm Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật trợn mắt há hốc mồm, tuy rằng trước đó 2 người đoán được 13 có khả năng ngự Long nhưng lại không ngờ Cự Long mà nó diễn sinh ra lại là Chí Tôn Kim Long. Tả Đăng Phong càng không nghĩ đến 13 lại gọi Kim Long vào lúc này, nội đan của nó cũng không còn nhiều, lúc này muốn ngự Kim Long tất nhiên sẽ làm cho nội đan hao hết, không thể khôi phục.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong lập tức quay đầu nhìn lại thì thấy 13 đang chạy đến đây, Kim mao lúc trước của nó bây giờ trở nên vô cùng ảm đạm, cặp răng nanh cùng với lông trên tai của nó đã gần như biến mất, bộ dạng của nó vô cùng uể oải nhưng vẻ mặt lại vô cùng hưng phấn, rất nhanh đã chạy đến vách núi rồi nhìn chăm chú vào Kim Long kia.

-Tại sao lúc này 13 lại gọi Kim Long?

Ngọc Phật ngạc nhiên mà hỏi Tả Đăng Phong.

-Nó muốn chúng ta nhìn thấy thực lực chân chính của nó.

Tả Đăng Phong kéo Ngọc Phật lui về phía sau.

-Tại sao 13 lại làm như vậy?

Ngọc Phật lại hỏi.

-Bởi vì nó đã làm ra lựa chọn, đây là lần cuối cùng nó ngự Kim Long rồi.

197. Q.3 - Chương 197: Thái Tử 13

13 đứng ở trên vách núi ngưng thần, mà Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật nhanh chóng lui về sau 3 trượng, giờ phút này Kim Long đang vẩy đuôi, chuyển động thân thể.

- Ngũ Trảo Kim Long vốn là Vương giả trong loài rồng, không nghĩ đến 13 lại diễn sinh ra Ngũ Trảo Kim Long.

Ngọc Phật nhìn Kim Long, cảm khái.

- Tôi đã đoán được nhưng mà tôi không nghĩ suy đoán của mình là chính xác.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, 12 Địa chi vốn là Linh thú ứng theo chúc Khôn, có khả năng thay đổi địa khí. Trong thân của 12 địa chi có sự tồn tại của Long, có thể khắc chế Thiên Long bình thường cũng chỉ có Ngũ Trảo Kim Long, bất quá lúc 13 đi theo hắn cũng không lộ ra điểm đặc biệt nào, đuổi theo Cửu Dương Hầu nhảy lên trên mái hiên phòng, đi tiểu trên đầu cương thi, nửa đêm cắn Tử Thử, những hành động này đều là không tốt. Tả Đăng Phong rất khó tưởng tượng một con mèo như vậy lại có thể không chế Kim Long, cảm giác này giống như một người ăn mày làm bạn với thiên tử, sớm chiều ở chung với nhau nhưng không biết người này ngồi ở ngôi cửu ngũ.

Khi 2 người đang nói chuyện, đuôi của con Kim Long kia quét về phía lá chắn Linh khí vô hình kia.

Một đuôi qua, lá chắn kia sinh ra phản lực làm đuôi rồng văng ra, hành động này của Kim Long dĩ nhiên là thăm dò uy lực của lá chắn kia, sau đó nó vẫn chưa nóng lòng công kích nữa, chỉ ở giữa không trung xoay quanh, hứng lấy ánh mặt trời.

Thừa dịp này Tả Đăng Phong xem hòn đá mà lúc này Ngọc Phật đưa qua.

Trên hòn đá này có chữ viết, chữ viết cũng không nhiều cũng chỉ hơn 100 chữ, trên này ghi chép thân phận của vị đạo nhân này.

- Sao thế.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong xem hết hòn đá này thì luôn chau mày, nghi ngờ mà hỏi.

- Cô xem đi.

Tả Đăng Phong đưa hòn đá cho Ngọc Phật.

- Những chữ này tôi cũng không hiểu hết.

Ngọc Phật lắc đầu, những chữ này là nằm giữa chữ Giáp cốt và chữ tượng hình, Ngọc Phật chỉ nhận ra một nửa.

- Lão đạo kia có đạo hiệu là Tuyết Huyền chân nhân, là một ngoại tộc tu đạo, bản thể của ông ấy là một con báo tuyết, chữ trên đá này là do ông ta dùng móng vuốt khắc.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Kim Long ở vách núi, phát hiện Kim Long vẫn đang uốn éo.

- Báo tuyết.

Ngọc Phật cũng không kinh ngạc, Tiệt giáo là nơi mà nhiều ngoại tộc tu đạo đây cũng là chuyện mà người Đạo môn biết, bất quá Tiệt giáo đã tiêu vong, những người ngoại tộc tu đạo này cũng tuyệt tích.

- Tôi có cảm giác là Cổ ngữ trên này có ý nghĩ khác nhau nên cách lý giải cũng khác nhau. Từ “Ban thân” trên này chỉ là tiểu hổ và tiểu báo, nơi này cũng không có lão hổ, báo tuyết cũng không ít, Tuyết Huyền chân nhân từ khi biến thành người đến lúc phi thăng đã trải qua 12 năm, đã chứng thành Thiên Tiên vị.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Hiển nhiên là từ đó về sau vị này cũng không thể trở về nơi cũ rồi, tu đạo thành tiên đã trở thành truyền thuyết. Vậy trên này có ghi chuyện ông ta đấu pháp cùng Khương Tử Nha không?

Ngọc Phật hỏi.

- Không có, trên này đều là những lời đường hoàng.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Trên này có ghi lại những chuyện của Tuyết Huyền chân nhân trước khi phi thăng, đại khái là về cuộc đời của ông ấy, động cơ của ông ấy cũng rất đơn giản, chính là nói cho nhân thế biết trên đời này từng có một người sống như vậy.

- Nhìn cái này nữa đi.

Ngọc Phật lại đưa một hòn đá nữa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lấy rồi nhanh chóng nhìn qua một lần, sau đó nâng tay đánh nát, rồi lắc mình kéo Ngọc Phật trở lại sơn động, bỏ hòn đá thứ nhất về vị trí cũ, cùng lúc đó Ngũ Trảo Kim Long đột nhiên vẩy đuôi đánh về phía tấm lá chắn kia, nương theo một tiếng trầm muộn, gió núi ở bên ngoài đã thổi tới.

Lá chắn bị vỡ, Ngũ Trảo Kim Long lập tức bay lên, 13 nhảy lên người nó.

13 nhảy lên đầu rồng rồi lập tức nhắm 2 mắt lại, cùng lúc đó đầu Kim Long to lớn kia vốn đang hung lệ cuồng bạo bỗng biến thành dịu ngoan phục tùng, mắt rồng nhìn về phía 2 người Tả Đăng Phong và Ngọc Phật.

- Đi thôi.

Ngọc Phật thấy thế kéo Ngọc Phật đi về phía Kim Long.

- Anh muốn ngự Kim Long?

Ngọc Phật cực kỳ kinh ngạc, trước đó hai người cũng chưa thấy Giao Long, cũng đừng nói qua Thanh Long hay Kim Long, một Cự Long hung lệ uy nghiêm như thế, ai mà dám cỡi nó.

- Tôi đã mang nó 3 năm, cỡi nó 1 lần cũng được thôi.

Tả Đăng Phong kéo lấy tay Ngọc Phật rồi nhảy lên.

- 13, xuất pháp.

Lên trên Kim Long, Tả Đăng Phong cao giọng phát lệnh.

Tả Đăng Phong ra lệnh một tiếng, Kim Long lập tức nâng đầu rồng lên, nương theo một tiếng Long ngâm, Kim Long liền bay thẳng lên không.

Thời gian qua ngàn năm, lại ngự Kim Long, 13 có vẻ vô cùng hưng phấn, 13 luôn nhắm mắt không nhúc nhích, loại hưng phấn này là thông qua hành động của Kim Long, Ngũ trảo co lại, bay thẳng lên trên không trung.

Tuy rằng tốc độ cực nhanh nhưng mà chu vi thân rồng cũng không có hàn phong đập vào, đây là bởi vì trong lúc di chuyển Linh khí quanh người Kim Long phát ra để chống lại cái lạnh của bên ngoài.

Không bao lâu sau, 13 đã ngự Kim Long bay thẩu qua tầng mây, trên tầng mây nắng xuân rực rỡ, nhìn thấy cảnh vật ngàn dặm, Kim Long lại phát ra một tiếng Long ngâm, cái này để phát ra những bức tức trong 3000 năm qua.

- 13, xuống dưới tầng mây đi.

Đợi Kim Long phát tiết hết, Tả Đăng Phong mới ra lệnh.

13 nghe vậy lập tức điều khiển Kim Long vẩy đuôi lao xuống, tốc độ lao xuống rất nhanh giống như là nhảy từ trên cao xuống vậy. Cảm giác này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng hưng phấn, không nhận được mà hoan hô mà tuy rằng Ngọc Phật có Đạo thuật huyền diệu nhưng vẫn là nữ nhân, tốc độ lao xuống rất nhanh làm nàng sợ hãi, khẩn trương mà ôm lấy cánh tay của Tả Đăng Phong.

Kim Long lao thẳng xuống dưới đỉnh núi sau đó dừng lại, đuôi rồng màu vàng của nó liền quất về đỉnh núi nơi mà Tả Đăng Phong và Ngọc Phật đã đứng trước nó. Mọi thứ trên đỉnh núi đều vỡ nát ngay cả sơn động kia cũng không còn, cử động này giống như muốn nói : Lão tử sẽ không quay về đây nữa.

Sau đó, 13 liền khổng chế để Kim Long bay về hướng Đông.

- Còn không thả tay ra.

Tả Đăng Phong cười nói với Ngọc Phật.

Ngọc Phật nghe vậy này mới tỉnh ngộ, lúng túng mà buông tay ra.

- Cô không muốn biết trên hòn đá mà tôi đập nát có viết cái gì sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Lúc trước tôi chỉ liếc sơ qua, chỉ thấy trong đó có một câu khẩu quyết Ngự Long Hồn.

Ngọc Phật nói.

- Nửa phần trên ghi lại thân phận của 13. Long mạch của Hoa Hạ khởi nguyên từ núi Côn Lôn, núi Côn Lôn là long mạch chi tổ, là vương của Kim Long. Núi Côn Lôn lại được diễn sinh ra từ 12 Thái tử Long mạch trải rộng khắp Thần Châu,. Kim Long sở chúc, chủ hoàng đình long khí, quyết giang sơn sở chúc, nhưng mà 12 chi này không ngừng phát triển chi số, thái tử Long mạch thứ 13 vốn không nên xuất hiện nhưng mà nó vẫn xuất hiện, hơn nữa vừa mới xuất hiện thì nó đã bị tàn tật. Tam hồn của Kim Long không thể bám vào thân rồng mà là chịu ảnh hưởng của Ngũ Hành Linh Địa, một phân thành hai, mặt khác thành hình.

Tả Đăng Phong chỉ tay vào 13.

- 13 có thể khổng chế Kim Long là bởi vì thân thể của nó nắm giữ tam hồn của Kim Long, là Chí Tôn Kim Long, thái tử 13.

198. Q.3 - Chương 198: 12 Vương Triều

Ngọc Phật nghe vậy gật gật đầu, người trong Đạo môn đều biết Côn Lôn là Long mạch chi tổ, cũng biết rõ 12 Kim Long thái tử.

-Phàm là thần vật đều có ba hồn bảy vía, Kim Long này cũng là như thế, chẳng qua nó xuất thế liền xảy ra sai lầm cho nên mới xuất hiện hiện tượng tam hồn cùng thất phách chia lìa, tam hồn thuộc về 13, thất phách thuộc về Kim Long.

Tả Đăng Phong lên tiếng, cái gọi là độc vật diễn sinh cũng không phải là sau khi Địa chi lớn lên tiếp tục diễn sinh, mà là trong lúc Địa chi dần lớn lên, độc vật mà nó diễn sinh cũng dần tăng trưởng. 13 và Kim Long cũng là như thế. Tam hồn thất phách không có thể phân, nếu mạnh mẽ chia lìa, tam hồn sẽ là chính, thất phách là phụ, đây cũng chính là nguyên nhân mà 13 có thể khổng chế Kim Long.

-Nửa phần dưới viết cái gì?

Ngọc Phật hỏi.

-Cô biết là ai tìm thấy Kim Long không?

Tả Đăng Phong hỏi một đằng, trả lời một nẻo.

-Không phải là Tuyết Huyền chân nhân sao?

Ngọc Phật lộ vẻ nghi hoặc.

-Khương Tử Nha là đệ tử Xiển giáo, là quốc sư của Chu triều, thống nhất Thần châu. Chu triều tất nhiên tôn sùng Xiển giáo, Tuyết Huyền chân nhân làm việc dựa theo lời chỉ bảo của tổ sư Tiệt giáo, mục đích là làm lộ ra uy lực của Tiệt giáo, để cho Tiệt giáo không rơi xuống thế hạ phong.

Tả Đằng Phong cười khổ lắc đầu:

-Phía dưới có viết lại nội dung là Ngự Long thuật, nhưng mà Ngự Long thuật này cũng không phải do Tuyết Huyền chân nhân sáng chế ra, mà là Thông Thiên giáo chủ truyền thụ cho hắn, ngay cả 13 cùng Kim Long cũng do Thông Thiên giáo chủ đưa cho hắn.

-Thì ra là thế, tại sao Đạo quân lại làm như vậy?

Ngọc Phật là người trong Tiệt giáo nên biết được tổ sư của Tiệt giáo cũng là một trong Tam Thanh cho nên nàng mới xưng là Đạo quân.

-Đại soái tự nhiên không thể đi theo làm đối thủ của tiểu binh. Huống hồ một con báo tuyết cùng một con mèo lại dễ dàng trở thành bằng hữu bởi vì bọn nó đều là động vật họ mèo.

Tả Đằng Phong cười khổ.

-Lấy Ngũ Trảo Kim Long giao đấu với 12 Địa chi, đây quả thật là một động tác lớn, nhưng nếu không có người trên trời cho phép thì Tuyết Huyền chân nhân cũng sẽ không dám làm như thế.

Ngọc Phật gật đầu nói, tuy rằng nàng là người tu đạo nhưng chưa bao giờ nàng thấy qua thần tiên, thậm chí nàng chưa bao giờ thấy qua di tích mà thần tiên lưu lại. Lần đến Vân Nam này làm cho Ngọc Phật cảm giác được tiên nhân cách nàng không xa, chỉ là bọn họ không can dự vào việc phàm trần, cũng có lẽ là không can dự vào những việc ngoài sáng.

-Sở dĩ Tuyết Huyền chân nhân phi thân là bởi vì y đã làm xong chuyện mà mặt trên giao phó.

Tả Đằng Phong nói.

-Thì ra hắn lợi dụng 13, chẳng trách hắn nhẫn tâm vứt bỏ 13.

Ngọc Phật thở dài.

-Kỳ thật y cũng không xấu, ít nhất là y chỉ lấy đi nội đan của 13 mà không giết nó. Phải biết rằng sự xuất hiện của 13 vốn đã không đúng, trong Cửu châu chỉ có 12 Long mạch, 12 Long mạch này đối ứng với 12 vương triều là Đại, Hạ, Thương, Chu, Tần, Hán, Tấn, Tùy, Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh. 12 vương triều này đối ứng với 12 Long mạch, những vương triều khác đối ứng với tứ trảo của Thanh Long. Nếu 13 và Kim Long ở cùng một chỗ, không hề nghi ngờ gì nữa điều này sẽ làm xuất hiện một vương triều mới, đây là điều mà thiên địa sẽ không cho phép.

Tả Đằng Phong nghiêm nghị mở miệng.

Ngọc Phật nghe vậy gật gù đầu, 12 vương triều đối ứng với 12 Long mạch là điều mà ai cũng biết. Bất kể là “Chu Dịch” của Chu Văn Vương hay là Phong Thôi Bối Đồ của Viên Thiên Cương Lý Thuần Phong đều đoán rằng TQ sẽ có 12 vương triều, nếu hơn một cái sẽ không có hoàng đế. Sự thật đúng là như vậy, Phổ Nghi cũng là bị người ta đuổi khỏi hoàng cung.

-Tuyết Huyền chân nhân đã làm chuyện này suốt 12 năm mới xong, tất cả những gì y làm cũng khó mà khảo chứng rồi, Kỳ thật chân tướng rất đơn giản, chính là Tiệt giáo lợi dụng 13 và Kim Long để chứng minh với Xiển giáo rằng Tiệt giáo cũng không có thua gì Xiển giáo, bọn họ cũng có thể thống nhất Thần châu.

Tả Đằng Phong cúi đầu xuống nhìn, phát hiện chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà đã rời khỏi khu vực Tam giang, đang đến sườn đông của Kim Sa giang.

-Chuyện 3000 năm trước khó mà biết được chân tướng, râu ria không đáng kể không thể tìm tòi nghiên cứu.

Ngọc Phật gật đầu mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có đáp lại, tuy rằng chuyện này không có quan hệ gì với hắn, hắn vẫn không cho phép trong lòng mình có dấu chấm hỏi. Hắn hy vọng có thể tìm được đoạn chuyện cũ 3000 năm trước, cũng may là đang tìm Địa chi, cũng có thể từ trên người bọn nó mà tìm được dấu vết để biết chuyện cũ 3000 năm trước.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong không lên tiếng nữa, liền không có quấy rầy nữa hắn, thu hồi suy nghĩ nhìn xuống thành trì thôn xóm phía dưới.

-13, vừa thôi, không cần phải hao hết Linh khí, lưu lại để tự bảo vệ bản thân.

Tả Đăng Phong thấy lông trên người 13 dần đổi màu, bắt đầu rơi rụng thì mở miệng.

Lúc này 13 đang điều khiển Kim Long, cũng không có đáp lại, cũng không có giảm tốc độ, mà còn tăng tốc bay nhanh hơn.

-13, hạ xuống.

Tả Đăng Phong cao giọng nói.

Kim Long phát ra một tiếng Long ngâm trầm muộn, ý bảo đã nghe được lời của Tả Đăng Phong.

Tuy rằng đã đáp lại Tả Đăng Phong nhưng mà Kim Long vẫn không giảm tốc độ, mà càng vội vàng phóng về phía Đông.

Sau một nén nhang, Long thân rung lên, Kim Long thỉnh thoảng run lên mà bản thân 13 cũng run rẩy, dù vậy 13 cũng không có ngừng lại mà không ngừng thúc dục Kim Long.

Tả Đăng Phong thấy thế không có lên tiếng nữa, 13 làm như vậy là có mục đích gì đó.

Rốt cuộc Kim Long đã tiến vào Hồ Nam, vùng rừng tùng này rất quen mắt với Tả Đăng Phong, nhìn xung quanh thì hắn xác định nơi này chính là trạm thứ nhất mà hắn đã từng đi qua, là khu vực của cổ thành Dung quốc Hồ Nam.

-13 muốn đưa chúng ta trở lại đạo quán sao?

Ngọc Phật hỏi Tả Đăng Phong.

-Nó muốn đi báo thù.

Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, đến nơi này hắn biết rõ 13 muốn làm gì rồi.

-Báo thù cái gì?

Ngọc Phật nhíu mày.

-13 có thù oán với độc vật mà Cửu Dương Hầu kia diễn sinh ra, nó muốn mượn cơ hội này đi báo thù.

Tả Đăng Phong cười.

Chốc lát sau Kim Long đã đến chỗ hoang tàn của cổ thành Dung quốc, sau khi Kim Long hạ xuống, Ngọc Phật và Tả Đăng Phong nhảy xuống khỏi người nó. Kim Long liền bay thẳng lên hồ trời, rồi rống một tiếng lớn.

Sau đó Kim Long tiến vào hồ trời.

-13, đừng giết nó.

Tả Đăng Phong thấy thế liền hô to, độc vật nơi này là do Cửu Dương Hầu của Ngọc Phật diễn sinh ra, có thể không giết là một điều tốt.

Bây giờ Kim Long đã tiến vào hồ trời, chốc lát sau bên trong liền truyền ra tiếng Long ngâm cùng với tiếng chi chi, tiếng chi chi tràn ngập sợ hãi kèm với đó là tiếng thảm thiết, điều này nói lên 13 cũng không có giết nó mà đang hành hạ nó.

Không bao lâu sau, Kim Long rời khỏi hố trời rồi hạ xuống bên cạnh 2 người Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong thấy miệng nó không có vết máu, mà bên trong hố trời truyền đến những tiếng chi chi, điều này nói lên 13 cũng không giết nó.

Kim Long hạ xuống rồi quay đầu nhìn 2 người. Tả Đăng Phong biết Kim Long là do 13 điều khiển nhưng mà điều này cũng làm tim hắn đập nhanh hơn, Kim Long nhìn Tả Đăng Phong một cái rồi ngẩng đầu lên rống một tiếng lớn, một tiếng rống này ẩn chứa uy nghiêm cuồng bá của Kim Long, cũng ẩn chứa sự lưu luyến với 13.

Rống lên một tiếng, rất nhiều nước mắt trong mắt 13 rơi xuống, nó đứng bên người Tả Đăng Phong, tuy rằng đứng ở bên người Tả Đăng Phong nhưng giờ phút này ánh mắt của nó vẫn mờ mịt, điều này nói lên nó vẫn chưa muốn bỏ quyền khống chế Kim Long.

-13, thả nó đi đi.

Tả Đăng Phong thở dài mở miệng.

13 nghe vậy ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong một cái, sau đó nhìn vào Kim Long, do dự một lát lâu rồi nhắm 2 mắt lại.

Khi 13 vừa nhắm mắt lại, Kim Long liền được tự do, nó liền bay thẳng lên trời.

Kim Long vừa bay lên, 13 mở to mắt nhìn nó, lúc đầu khuôn mặt của 13 tỏ vẻ không muốn, sau khi Kim Long từ từ bay xa, rốt cuộc 13 cũng không kìm lòng được mà nhảy lên, lẳng không đuổi theo.

Nhưng nó chỉ nhảy lên được 20 trượng là dừng lại, đứng lơ lửng trên không, mà nhìn Kim Long bay xa, thẳng cho đến khi không còn thấy bóng dáng của Kim Long nữa thì nó mới hạ xuống đất.

199. Q.3 - Chương 199: Gây Họa Tới Thân Tộc

-Thời gian cô rời khỏi Thần Châu phải cũng không ngắn, cô hãy mau trở lại đi.

Sau một lúc, Tả Đăng Phong thu hồi lại suy nghĩ, nói với Ngọc Phật.

-Tôi không có chuyện gì, đi với anh tới Sơn Đông.

Ngọc Phật nói, nơi này cách Thần Châu phải không xa nhưng mà nàng vẫn không mời Tả Đăng Phong đến Thần Châu phải bởi vì nàng biết Tả Đăng Phong rất nhiều chuyện quan trọng trong người cần làm.

-Không cần, tự tôi xử lý là được rồi.

Giọng nói của Tả Đăng Phong rất kiên định.

Ngọc Phật nghe vậy không nói gì nữa, đưa tay vào ngực lấy cái gì nhưng phát hiện Thanh Phù trùng nàng mang theo đã hết.

-Pháp thuật trú nhan kia cô hãy chăm chỉ tập luyện, tôi đi trước đây.

Tả Đăng Phong vẫy vẫy tay với 13, 13 nhảy lên vai hắn.

Ngọc Phật thở dài gật đầu, Tả Đăng Phong mang theo 13 lẳng không về phía Tây.

Nhìn bóng lưng Tả Đăng Phong rời đi, trong lòng Ngọc Phật rất bi thương, từ biệt vào ngày hôm nay, không biết khi nào mới gặp lại. Trong lòng nàng hy vọng Tả Đăng Phong có thể thuận buồm xuôi gió mà tìm được nội đan của 6 Địa chi Ấm chúc nhưng mà trong tiềm thức nàng lại hy vọng Tả Đăng Phong gặp khó khăn, bởi vì nàng biết Tả Đăng Phong không có nhiều bằng hữu, nếu gặp khó khăn thì sẽ nhờ nàng giúp, đến lúc đó 2 người sẽ được gặp lại.

Chờ đến khi bóng dáng Tả Đăng Phong biến mất, Ngọc Phật mới mang theo tâm trạng mất mát xoay người xuôi Nam.

Tuy trong lòng Tả Đăng Phong không bình tĩnh nhưng mà hắn cũng không quay đầu lại.

2 người chia tay vào lúc chạng vạng tối, đi đường suốt một đêm. Lúc này tâm trạng của Tả Đăng Phong vô cùng phiền muộn, một phần vì an nguy của người nhà, phần còn lại là bởi vì 13, trong lúc lằng không Tả Đăng Phong vẫn luôn thầm hỏi nên làm cách gì để làm cho nội đan của 13 sớm khôi phục, tình huống bây giờ của 13 giống như một vị Hoàng đế mất đi quyền không chế đội quân của mình vậy, nếu muốn thay đổi tình huống này phải tìm cách khôi phục lại nội đan cho nó.

Biện pháp tốt nhất chính là bổ sung Linh khí cho nội đan của nó nhưng mà 13 không có pháp môn luyện khí, chỉ có thể hấp thu một cách bị động, như thế nếu muốn bổ sung Linh khí thì chỉ còn một cách duy nhất đó chính là tìm những vật có Linh khí để 13 ăn, hấp thu.

Tự hỏi một hồi, cuối cùng Tả Đăng Phong làm ra quyết định, bất kể là nội đan của Đại chi hay là kỳ hao dị thảo, chỉ cần thấy liền lấy đi đưa cho 13.

-Tao sẽ không bạc đãi mày, tao nhất định tìm cách khôi phục lại nội đan ày.

Tả Đăng Phong nói với 13, giờ phút này tâm trạng của 13 vô cùng uể oải.

-Meo meo.

13 nghe vậy lên tiếng đáp lại, khá là hưng phấn.

Tả Đăng Phong nghe vậy, cười khỏ mà lắc đầu, cho dù kế này khả thi cũng không phải là làm được trong ngày một ngày hai a.

Bất quá chỉ cần có hy vọng là tốt rồi, còn hy vọng sẽ có động lực, có động lực sẽ giúp cho bản thân cố gắng hơn.

Rạng sáng hôm sau, Tả Đăng Phong đã đến một thị trấn trong cảnh nội Hồ Nam.

Sau khi dùng cơm và nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong lại khởi hành.

Buổi chiều ngày thứ 3, Tả Đăng Phong đã đến Văn Đăng huyện. Lúc này Tả Đăng Phong đã đến Thánh Kinh sơn, vì là chiều nên trên này vẫn còn nhiều khách hành hương, người đạo nhân tiếp khách vẫn đứng phía trước đại điện, lúc này khách hành hương không nhiều lắm nên y đang ngủ gà ngủ gật.

-Làm phiền đạo trưởng bẩm cho Vương chân nhân nói rằng Tả Đăng Phong đến bái kiến.

Đi đến trước cửa đạo điện, Tả Đăng Phong liền chấp tay nói với đạo nhân tiếp khách kia.

13 không thể vào điện nên nó đã đến rừng cây phía Đông.

-Là cậu.

Đạo nhân tiếp khách nghe có tiếng nói, mở mắt ra thì thấy Tả Đăng Phong, rất rõ ràng là y vẫn còn nhớ Tả Đăng Phong.

-Là ta, đạo trưởng gần đây có tốt không?

Tả Đăng Phong hỏi, khi hắn còn chán nản thì vị đạo nhân tiếp khách này không có khinh thường hắn, điều này làm cho hắn có ấn tượng tốt với vị đạo nhân tiếp khách này.

-Vô Lượng Thiên Tôn, cảm ơn Tả chân nhân lo lắng, chân nhân chờ một chút.

Đạo nhân tiếp khách có chút khẩn trương bởi vì bây giờ Tả Đăng Phong Tàn Bào đã là người trong Ngũ Đại Thái Đẩu.

Đạo nhân tiếp khách nói xong liền vẫy một tiểu đạo đồng đến đứng chỗ của hắn.

-Tả chân nhân, mời.

Đạo nhân tiếp khách đi ra, rồi mời Tả Đăng Phong.

-Ta không phải người trong Đạo môn nên ông cứ gọi tên của ta đi.

Tả Đăng Phong đưa tay vào ngực tìm kim phiếu.

-Cảm ơn chân nhân, chân nhân hãy đi theo tôi, chưởng giáo chân nhân đã phân phó khi nào chân nhân đến thì dẫn chân nhân vào viện.

Đạo nhân tiếp khách chấp tay nói cảm ơn.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền nhú mày nhưng vẫn đi theo, suy nghĩ của hắn trước đó không sai, Ngân Quan thả Thanh Phù trùng là vì muốn gọi hắn trở về.

-Minh Tịnh của Thiếu Lâm sư có đến đây không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Bẩm chân nhân, Minh Tịnh đại sư có đến đây, bắt quá đã rời đi rồi.

Về mặt đạo nhân tiếp khách tỏ ra bất đắc dĩ, rõ ràng là Thiết Hải đã không thành thật khi còn ở đây rồi.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu không có mở miệng nữa.

Đi vào một toà đình viện u tĩnh thì 2 người đã thấy Ngân Quan mở cửa đi ra.

-Xin chào Vương chân nhân.

Tả Đăng Phong chấp tay hướng về phía Ngân Quan.

-Vô Lượng Thiên Tôn, Tả chân nhân mời.

Ngân Quan chấp tay đáp lễ.

-Tạ ơn đạo trưởng, Vương chân nhân mời.

Tả Đăng Phong nói tiếng cảm ơn với đạo nhân tiếp khách rồi đi vào trong viện.

Vào trong viện 2 người phân chủ khách ngồi xuống, Ngân Quan châm cho Tả Đăng Phong một chén trà.

-Vương chân nhân, đã xảy ra chuyện gì?

Tả Đăng Phong nâng tay bưng trà.

-Lúc trước Đăng Khi Chính Nam có đưa một lá thư đến đây, cậu hãy xem đi.

Ngân Quan đưa một lá thư cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong đặt chén trà xuống rồi cầm lấy ra thư. Mở bức thư ra thì thấy trong thư có 2 phần. Phía trên là viết cho Ngân Quan, nội dung chỉ có vài câu nói là Toàn Chân phái kết cấu với thổ phỉ chống NB, vốn là nên quét sạch nhưng mà tạm thời không thêm truy cứu, quy định trong 1 tháng với thông tri cho Tả Đăng Phong đến Tế Nam gặp Đăng Khi Chính Nam, nếu quá hạn mà Tả Đăng Phong không đến, lính NB sẽ tấn công núi.

Bên dưới là viết bằng tiếng NB, nội dung cũng giống với suy đoán của Tả Đăng Phong. Đăng Khi đã bắt người nhà của hắn, bắt quá làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ đến chính là Đăng Khi không những bắt 2 người chị của hắn mà ngay cả cô chú dì cậu... tam tộc, những người có liên quan đến hắn đều bắt hết. Trên này có hơn 70 cái tên từ già đến trẻ.

-Sự việc trọng đại, bên dưới viết chữ NB nên bản đạo cũng không biết, bắt quá bản đạo sai người tìm hiểu tin tức, nghe nói đoạn thời gian trước lính NB bắt không ít người, chắc là người nhà của cậu.

Ngân Quan nói.

-Đa tạ Vương chân nhân, việc này tôi sẽ xử lý, tôi còn có chuyện quan trọng trong người, không ở đây lâu được.

Tả Đăng Phong nhét lá thư này vào trong lòng, đứng dậy nói.

-Tả chân nhân đường xa mà đến, hãy để bản đạo tận tình địa chủ.

Ngân Quan nói.

-Không cần, đa tạ Vương chân nhân.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhìn Ngân Quan một cái, tình cảnh của Ngân Quan cũng giống như Kim Châm, đều có vương bận và trách nhiệm, mặc dù có lòng tương trợ nhưng lại không dám ra tay.

Tả Đăng Phong nói xong liền xoay người ra ngoài, Ngân Quan thở dài tiễn Tả Đăng Phong ra cửa.

200. Q.3 - Chương 200: Dữ Hồ Mưu Bì

Trên thư có ghi ngày, Tả Đăng Phong bấm tay tính, thấy thời gian cũng không vội cho nên sau khi rời khỏi Thánh Kinh sơn, Tả Đăng Phong mang theo 13 trở lại Thanh Thủy quan, hắn chỉ ở đây một lát để quét sạch bụi bậm trên mộ của Vu Tâm Ngữ rồi rời khỏi.

Tả Đăng Phong xuất phát vào giờ Hợi, sáng sớm ngày hôm sau hắn đã có mặt tại Tế Nam, giữa trưa hắn mới đi đến chỗ đóng quân của bộ đội 1875.

Tả Đăng Phong đã ở đây một thời gian cho nên cũng khá quen thuộc địa hình ở nơi này, hắn cũng không có tiến vào từ cửa chính mà là đến phố kỹ viện ở phía Tây, sau đó đi vào một gian nhà.

Lúc này trong nhà có một Diêu tỷ, thấy Tả Đăng Phong liền nghiêng đầu đánh giá hắn.

-Tại sao cô trở về rồi?

Tả Đăng Phong đi đến hỏi, Diêu tỷ này chính là người đàn bà mà trước kia Tả Đăng Phong thuê phòng ở đây, trước khi đi Tả Đăng Phong đã cho nàng thối vàng để nàng hoàn lương.

Tả Đăng Phong vừa mới mở miệng, Diêu tỷ kia liền nhìn ra hắn.

Diêu tỷ nghe vậy mặt lộ vẻ xấu hổ, ấp úng không nói gì. Tả Đăng Phong vung tay lên, đầu ngón tay chỉ về phía trước, một đạo Linh khí vô hình bắn thẳng vào đầu của nàng, Tả Đăng Phong đi ra sau 3 bước, nàng đã tắt thở, thân hình rơi xuống đất.

Cuộc đời Tả Đăng Phong hận nhất chính là lừa gạt, người này đúng là không có thuốc chữa nữa. Thường nói con hát vô nghĩa kỷ nữ vô tình, phẩm đức của các nàng đã mất đi, sau khi rời khỏi các nàng vẫn nhớ đến cuộc sống cũ, người như thế còn sống cũng không khác gì đã chết.

Tả Đăng Phong đi cũng không nhanh, sau khi quan sát cổng trại thấy trước cổng chỉ có 2 tên lính canh thì hắn liền bước tới. 2 tên lính canh thấy Tả Đăng Phong đi tới liền nâng súng lên chĩa vào hắn, lớn tiếng bảo hắn rời đi.

-Ta là Tả Đăng Phong, đến tìm Đàng Khi Chính Nam.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

2 tên lính canh vừa nghe Tả Đăng Phong nói tên ra liền tỏ vẻ hoảng sợ.

Một lát sau, một tên trong đó mới phản ứng rồi xoay người chạy vào doanh trại.

Tên còn lại thấy thế cũng chạy vào theo.

Tả Đăng Phong cũng không có đi vào, mà đứng ở trước đó đợi.

Không bao lâu trong doanh trại đã đi ra 4 người, 2 nam 2 nữ. Trong đó một sĩ quan mặc quân phục NB cầm lấy đao chính là Đàng Khi Chính Nam, bên cạnh hắn là một nữ quân nhân, người này cũng mặc quân phục. 2 người đi sau là 2 Ninja, một đen một trắng, một nam một nữ, cả 2 đều che mặt, dựa vào thân hình có thể thấy nữ nhân này là Tam Xuyên Tổ, nam nhân kia Tả Đăng Phong cũng chưa thấy qua nhưng trực giác nói cho Tả Đăng Phong biết tu vi của người này rất tinh thâm, vượt xa Tam Xuyên Tổ.

4 người đi đến trước mặt Tả Đăng Phong rồi nhìn chằm chằm vào Tả Đăng Phong.

Dựa vào ánh mắt cũng khí chất, Tả Đăng Phong có thể biết được nữ nhân đi bên cạnh Đàng Khi Chính Nam này là Đàng Khi Anh Tử.

Đặng Khi Anh Tử không hề sợ hãi mà nhìn Tả Đặng Phong, trong ánh mắt không mang theo phần cảm tình nào, chỉ có vẻ cương nghị của quân nhân.

Tầm mắt của Tả Đặng Phong chuyển dần qua Đặng Khi Chính Nam.

Mà 2 Ninja kia, Tả Đặng Phong chỉ khinh thường mà nhìn một cái.

Tả Đặng Phong cũng không mở miệng bởi vì hắn biết Đặng Khi Chính Nam sẽ nói trước.

- Ta biết ngươi sẽ đến.

Đặng Khi Chính Nam nở nụ cười, bộ dạng tỏ ra tự tin.

-Nếu như tao muốn giết mày, bọn hắn cũng không cản được.

Tả Đặng Phong đáp lại bằng tiếng TQ.

-Nếu như ngươi muốn giết ta cũng sẽ không đi vào bằng cửa chính rồi.

Đặng Khi nói bằng tiếng NB.

-Mày nên hiểu rõ hậu quả nếu chọc tao, mày sẽ không sống được, em mày cũng không sống được, tất cả bọn mày cũng không sống được.

Tả Đặng Phong hừ lạnh mở miệng.

-Ta sớm đã chọc tức ngươi.

Đặng Khi nói.

-Mày muốn tao làm gì?

Tả Đặng Phong hỏi, thân thích của hắn đều nằm trong tay đối phương, hắn không thể tỏ ra bất cần, nếu hắn không quan tâm cũng sẽ không đến, chỉ một điểm này hắn đã rơi xuống hạ phong.

-Nơi này không phải là nơi nói chuyện, mời vào bên trong nói chuyện.

Đặng Khi nghe vậy lộ vẻ mỉm cười, làm động tác đưa tay như một thân sĩ.

-Tao đã cố nén không giết mày rồi, có lời gì thì nói nhanh.

Tả Đặng Phong nhíu mày mở miệng.

-Ta muốn hợp tác với ngươi, chúng ta cung cấp manh mối, cung cấp trang bị, cùng nhau tìm kiếm những động vật này.

Đặng Khi Chính Nam trầm ngâm một lát rồi nói.

Tả Đặng Phong nghe vậy cũng không có lập tức trả lời.

Đặng Khi Chính Nam thấy Tả Đặng Phong nhíu mày không nói, cũng chưa thúc giục.

-Nếu tao không hợp tác với bọn mày, bọn mày sẽ làm gì?

Tả Đặng Phong nhíu mày hỏi, trong lòng Tả Đặng Phong hận không thể giết hết bọn hắn, làm sao có thể cùng bọn hắn hợp tác được.

-Ngươi biết ta sẽ làm gì, ta sẽ giết tất cả thân nhân của ngươi, cho dù ta không giết thân nhân của ngươi, ngươi cũng sẽ giết ta.

Đặng Khi mở miệng, lúc nói chuyện với Tả Đặng Phong, hắn cũng không tỏ ra cuồng vọng. Tuy rằng hắn đã bắt được thân nhân của Tả Đặng Phong nhưng mà hắn cũng không nắm chắc Tả Đặng Phong sẽ đi vào khuôn khổ, hắn không dám chọc giận Tả Đặng Phong.

Tả Đặng Phong nghe vậy nhíu mày, tình huống trước mắt đối với hắn cực kỳ bất lợi, trừ phi hắn thật sự bỏ qua hết người thân, nếu không hắn nhất định với đám người NB này.

Nhưng mà Tả Đăng Phong không muốn hợp tác với bọn hắn, hắn không sợ lưng đeo Hán gian nhưng mà hắn không thể giúp người đã giết vợ mình, điều này sẽ làm hắn điên mất.

-Bọn họ ở trong này rất an toàn, ta cũng không làm gì bọn họ, chúng ta cho người thời gian, sau khi quyết định hãy đến tìm ta.

Đăng Khi Chính Nam nói xong người chuẩn bị rời đi, trong tay hắn nắm giữ lợi thế, tự nhiên không nóng nảy.

-Mày muốn chết phải không?

Tả Đăng Phong mở miệng, hành động của Đăng Khi đã chọc giận hắn.

Tả Đăng Phong nói xong, Đăng Khi Chính Nam lập tức dừng bước, quay đầu nhìn về phía Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong trợn mắt nhìn, hơi đánh giá lên 4 người.

Trong lúc vô hình Tả Đăng Phong phát ra sát khí làm 2 tên Ninja kia cảm nhận được, nhanh chóng làm hành động nghênh địch.

-Người có thể bắt được ta thậm chí giết ta, nhưng mà thân nhân của người sẽ chết.

Đăng Khi từ từ đến gần Tả Đăng Phong.

-Tao sẽ không hợp tác với mày, chờ sau khi tao nhật xác người thân của tao xong, tao sẽ đến NB giết sạch người trong nhà mày.

Tả Đăng Phong mở miệng. Lời này của Tả Đăng Phong là thật, hắn tin Đăng Khi sẽ giết người thân của hắn nhưng mà hắn cũng sẽ trả thù.

Lúc này đến phiên Đăng Khi cau mày, trên thực tế Đăng Khi cũng là một loại người giống Tả Đăng Phong. Cả 2 người đều có suy nghĩ điên cuồng, Đăng Khi điên cuồng vì Thiên Hoàng của mình còn Tả Đăng Phong điên cuồng vì người yêu đã chết đi của mình.

-Tao có thể đến NB, lúc ấy tao sẽ giết hết những người có liên quan đến mày.

Tả Đăng Phong nói những lời này bằng tiếng NB.

-Người thật sự cho rằng không có người, chúng ta sẽ không có cách nào phá trận sao?.

Đăng Khi cao giọng nói.

-Điều kiện của mày nói ra không có lực hấp dẫn đối với tao.

Tả Đăng Phong hừ lạnh.

-Nói ra yêu cầu của người.

Đăng Khi Chính Nam lập tức truy vấn.

-Tao có 3 điều kiện.

201. Q.3 - Chương 201: Trong Lòng Có Quỷ(2)

Tả Đăng Phong nghe xong hơi nhíu mày liếc Đăng Khi Chính Nam, mặc dù vẻ mặt Đăng Khi Chính Nam rất bình tĩnh, nhưng Tả Đăng Phong có thể cảm giác trong lòng hắn lúc này đang rất hả hê, sở dĩ giả bộ bình tĩnh là để tránh chọc giận hắn.

-Không cần vội vàng, tao muốn hỏi bọn mày, vì sao bọn mày biết được vị trí của 12 Địa chi vậy ?

Tả Đăng Phong liền xua tay nói.

-Trong tay chúng ta có một tấm bản đồ cổ, trên đó có ghi lại vị trí đại khái của các Địa chi.

Đặng Khi Chính Nam hình như đã đoán được Tả Đặng Phong sẽ hỏi vấn đề này, cho nên trả lời rất nhanh chóng, cũng rất khôn khéo.

-Bản đồ là thời đại nào?

Tả Đặng Phong liền hỏi kỹ hơn.

-Ta cũng không rõ ràng lắm về các triều đại của người TQ, chỉ biết là bản đồ này có niên đại rất lâu.

Đặng Khi Chính Nam liền nói.

Hắn vừa nói ra thì Tả Đặng Phong đã biết là nói láo, Đặng Khi Chính Nam và em gái mình hiểu rất rõ về TQ, người nước ngoài muốn hiểu biết TQ đầu tiên chính là học tập ngôn ngữ, tiếp theo chính là lịch sử, hắn không có khả năng không biết được niên đại của tấm bản đồ đó.

-Mày cũng hiểu rõ, lúc này tao không đuổi giết mày nữa là vì đang tìm Địa chi Thuần Âm, mà mày lại tìm Địa chi Thuần Dương, mục tiêu của chúng ta không giống, nếu tao giúp bọn mày, thì sẽ làm chậm trễ việc của mình.

Tả Đặng Phong suy nghĩ một chút nói.

-Chúng ta có thể hợp tác, cùng nhau tìm kiếm, Địa chi Thuần Âm cho người còn Địa chi Thuần Dương thuộc về chúng ta.

Đặng Khi liền nói.

Đặng Khi vừa nói xong, Tả Đặng Phong liền rõ ràng, mặc dù Đặng Khi Chính Nam biết vị trí của Địa chi, nhưng hắn không biết khu vực đó là của Địa chi Thuần Âm hay Thuần Dương, nếu không hắn đã không nói tìm được thứ ai cần thì thuộc về bên đó.

-Bọn mày cần tao làm gì ?

Tả Đặng Phong liền thả rượu gỗ xuống, lấy rượu trắng từ bên trong ra, trên bàn có nước trà, Tả Đặng Phong căn bản là không đụng đến.

-Chúng ta biết người am hiểu việc phá giải trận pháp, cho nên cần người phá trận.

Đặng Khi liền nói.

Tả Đặng Phong nghe xong liền cười lạnh vài tiếng, lúc ở chân núi Mao Sơn hắn lợi dụng mấy cỗ xác chết chơi đùa Đặng Khi Chính Nam như ruồi bọ, xem ra hắn vẫn nhớ kỹ trong lòng.

-Bọn mày có thể giúp tao cái gì ?

Tả Đặng Phong liền nhấp một ngụm rượu, lúc này trong lòng hắn thực sự nhẹ nhàng, bởi vì hắn sắp thấy được lá bài tẩy của đối phương.

-Chúng ta có quân đội, có võ sĩ Ninja bách chiến bách thắng.

Đặng Khi Chính Nam chỉ tay về phía Tam Xuyên Tổ và tên nam Ninja áo trắng, nói.

-Nước Thục, và nước Vi ở Tứ Xuyên Thiểm Tây, nước Khương và nước Bành lại ở Cam Túc Tân Cương, nước Dung và nước Lô thì lại ở Hồ Nam Hồ Bắc, nước Mâu và nước Bộc lại nằm ở Vân Nam, những nơi đó bọn mày còn chưa chiếm được, vậy quân đội của bọn mày có ích gì chứ ? Hai tên gia hỏa ăn mặc như xác ướp này chính là thứ mà mày gọi là Ninja bách chiến bách thắng sao?

Tả Đặng Phong cười lạnh nói, hắn cố tình nói như vậy là để Đặng Khi biết hắn cũng biết vị trí đại khái của mười hai Địa chi.

Tả Đặng Phong nói xong, Đặng Khi Chính Nam còn chưa có phản ứng gì, Đặng Khi Anh Tử đã trợn mắt hung dữ nhìn Tả Đặng Phong, Tả Đặng Phong nói Ninja NB ăn mặc như xác ướp đó chính là xỉ nhục đối với Ninja, Đặng Khi Anh Tử cũng là một Ninja, tất nhiên nàng sẽ không vui khi nghe vậy, còn hai nam nữ Ninja kia thì không phản ứng gì, bởi vì họ nghe không hiểu tiếng TQ, Tả Đặng Phong dù có chỉ thẳng mặt bọn chúng mà chửi thì bọn chúng cũng chẳng hiểu gì.

-Trùng cái gì, không phục thì để họ đánh với tao, để tao đánh cho tất cả cùng bầm dập mặt mũi.

Tả Đăng Phong cũng không nể mặt mũi Đăng Khi Anh Tử, nữ nhân khi thổ lộ bị từ chối sẽ có hai phản ứng, một là nhất quyết không chấp nhận, còn loại thứ hai là vì yêu mà sinh hận, Đăng Khi Anh Tử chắc chắn là thuộc loại sau, nàng lúc này hận Tả Đăng Phong đến nghiêng răng nghiêng lợi, bởi vì hắn đã làm tổn thương đến tự ái của nàng.

-Tả tiên sinh, năm đó ta vô tình làm hại các người, ta cũng có trách nhiệm trong cái chết của vợ ngài, ta thật sự có lỗi rất lớn, cũng hi vọng vợ của ngài sớm ngày sống lại, ta nghĩ đây cũng là hy vọng của ngài.

Đăng Khi Chính Nam cố gắng xoa dịu địch ý của hai bên.

-Đừng nói nhảm, tao không chấp nhận lời xin lỗi của mày đâu !

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói.

-Đừng tưởng chúng ta thiếu người thì không có cách nào phá trận, chúng ta chỉ không muốn kinh động đến...

Đăng Khi Anh Tử không nhận được nói xen vào.

-Anh Tử, nam nhân đang nói chuyện không được nói leo.

Đăng Khi Chính Nam liền cắt ngang lời em gái mình.

Tả Đăng Phong giả vờ như không nghe rõ lời Đăng Khi Anh Tử nói... Thật ra hắn nghe rất rõ, trong lời nói của Đăng Khi Anh Tử đã tiết lộ bên đối phương còn có một vị cao thủ quan trọng chưa xuất hiện, hoặc là chưa đi tới TQ.

-Tả tiên sinh, chúng ta thật lòng muốn hợp tác với người, nhưng người cũng không nên coi chúng ta là đang cầu xin người, nơi này có vài tấm hình, người hãy xem qua đi.

Đăng Khi Chính Nam liền lấy vài tấm hình trong tập hồ sơ trước mặt, đưa tới trước mặt Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong liền đặt chai rượu xuống cầm vài tấm hình lên, trong hình là một con sơn dương màu xám, nhưng con sơn dương này khác với các con sơn dương khác, trên trán nó có thêm một con mắt, đây đúng là Tam Mục Quái Dương.

Con Tam Mục Quái Dương này chính là con Thổ Dương Thuần Âm mà đám người Đăng Khi đã bắt được trong động đá Long Môn ở Hà Nam, ngày đó bọn chúng bắt buộc Kim Châm phải giúp chúng phá trận, kết quả là Kim Châm âm thầm lấy đi nội đan của Thổ Dương, mà đám người Đăng Khi không hay biết gì, chỉ đem Thổ Dương trở về.

-Tả tiên sinh, sau khi chuyện thành công, ta sẽ đem con Thổ Dương này tặng cho người.

Đăng Khi tươi cười nói, Tam Mục Quái Dương là đòn sát thủ cuối cùng của hắn, ngụ ý là nếu Tả Đăng Phong không chịu hợp tác thì vĩnh viễn không thể tìm đủ sáu loài động vật Thuần Âm.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhú chặt lông mày lại, thật ra hắn rất muốn cười nhưng phải cố nhịn, nếu không đám Đăng Khi sẽ phát hiện ra khác thường, đám người Đăng Khi cũng không biết món đồ quý giá nhất của Địa chi là gì, vì vậy mới đem Tam Mục Quái Dương làm đòn sát thủ để uy hiếp hắn, vào lúc này trong đầu Tả Đăng Phong vang lên lời Kim Châm từng nói.

-Con quái dương đã bị đám Đăng Khi bắt đi, hắn có thể sẽ dùng nó để uy hiếp người, hắn không hiểu gì về nội đan, cho nên người có thể tương kế tựu kế mà đùa giỡn bọn chúng.

202. Q.3 - Chương 202: Người Lừa Ta Gạt(1)

-Mày làm thế cũng vô dụng, tao cũng có thể tìm một con Địa chi Thuần Dương, đến lúc đó thì cả hai bên đều cân bằng rồi.

Tả Đăng Phong cười lạnh nói, hắn đang cố gắng lừa dối đám người Đăng Khi, để chúng hiểu lầm đòn sát thủ có tác dụng.

-Đó chính là kết cục lưỡng bại câu thương, chúng ta không hề mong muốn như vậy.

Đăng Khi lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong im lặng không nói gì, chỉ cầm bình rượu lên vừa uống vừa suy tính làm cách nào mới có thể một lưới bắt hết đám người Đăng Khi.

Đám người Đăng Khi cũng không nói chuyện, trên bàn đàm phán, im lặng cũng là một loại vũ khí, đám người Đăng Khi đang chờ Tả Đăng Phong lên tiếng, nhưng lúc này bọn hắn cũng không nghĩ là Tả Đăng Phong đang tìm cách hại bọn chúng, mà nghĩ Tả Đăng Phong đang cân nhắc có nên hợp tác với mình không.

Phần lớn vị trí của mười hai Địa chi đều ở Tây Nam Tây Bắc của TQ, mà người NB xâm lược TQ từ phía Đông, nên đa phần khu vực của các Địa chi đều nằm ngoài vùng chiếm đóng của người Nhật. Vì vậy đám người Đăng Khi không có khả năng huy động quân đội số lượng lớn đi tìm, đây là điểm yếu của bọn hắn, lúc này Tả Đăng Phong đang suy nghĩ nên đem đám người Đăng Khi đến khu vực Địa chi nào mới có thể một lần giết chết toàn bộ, đầu tiên hắn không thể dẫn chúng đến Địa chi ở thuộc đại, bởi vì thuộc địa của nước Chu ở khắp mọi nơi, mà khu vực ở đó cũng không phải hiểm ác gì, cân nhắc mãi, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết định dẫn đám người Đăng Khi vào sa mạc La Bố, vào trong sa mạc sẽ giết chết bọn chúng.

-Tả tiên sinh, ta biết ngươi rất hận ta, nhưng chúng ta đều vì chủ của mình, rất nhiều chuyện không ta không thể tự mình làm chủ.

Đăng Khi Chính Nam tiếp tục khuyên giải, muốn giảm bớt địch ý của Tả Đăng Phong với mình.

-Điều kiện thứ nhất của tao, trong thời gian hợp tác bọn mày không được mang súng, tao rất lo lắng sẽ bị bọn mày dùng nó đối phó với tao.

Tả Đăng Phong im lặng một lát mới nói, điều kiện này mục đích thật sự là làm suy yếu thực lực của đám người Đăng Khi, đỡ cho bọn chúng để cho một đám lính NB hóa trang thành người khuân vác đi theo.

-Được !

Đăng Khi Chính Nam nghe xong liền vui mừng gật đầu đồng ý, hắn cho rằng Tả Đăng Phong chịu đưa ra điều kiện chứng tỏ đã chịu khuất phục.

-Thứ hai, nếu là hợp tác vậy những ân oán trước đó tạm thời bỏ qua, nhưng tao cần xem bản đồ của bọn mày.

Tả Đăng Phong nói tiếp, tấm bản đồ trong tay Đăng Khi Chính Nam khiến Tả Đăng Phong rất tò mò, ngoài ra hắn cũng muốn dựa vào bản đồ để phán đoán đám người Đăng Khi cuối cùng hiểu rõ bao nhiêu về mười hai Địa chi.

-Đây là bản sao của bản đồ, hoàn toàn giống với bản gốc.

Đăng Khi Chính Nam nghe xong lập tức lấy ra một mảnh giấy trong tập hồ sơ trước mắt đưa sang, Tả Đăng Phong liền nhận lấy cúi đầu xem xét.

Lúc trước hắn từng làm công việc văn hóa, biết ở nước ngoài có loại máy móc có thể sao chép tài liệu, hoàn toàn giống với bản gốc, cho nên việc hắn cần làm đầu tiên là quan sát xem bản sao văn kiện này có từng bị sửa chữa gì hay không.

Vì bản sao đều là màu đen, cho nên không cách nào xác định được tấm bản đồ gốc là dùng loại mực gì vẽ nên, nhưng có thể chắc chắn tấm bản đồ gốc làm bằng lụa, bởi vì thông qua bản sao thể thấy nhìn thấy hoa văn của tơ lụa, ngoài ra trên bản đồ còn vẽ địa hình núi non và sông ngòi, trên đó có đánh dấu mười hai vị trí, ngoài ra thì không có bất kỳ ghi chú giải thích. hay chữ viết gì nữa

Sau khi Tả Đăng Phong cẩn thận xem xét, xác định tấm bản đồ không bị xóa hay sửa chữa gì, nhưng ở góc bản đồ có dấu hiệu bị gấp lại, chứng tỏ trên tấm bản đồ gốc có chú thích, nhưng những chú thích này đã bị Đăng Khi giấu đi, mục đích của Đăng Khi Chính Nam chỉ có một, đó là không muốn hắn biết xuất xứ và niên đại của tấm bản đồ này.

Lịch sử của tơ lụa TQ bắt nguồn từ tận thời Hoàng Đế, kéo dài đến tận ngày nay, cho nên rất khó suy đoán được niên đại chính xác của tấm bản đồ này, nhưng có thể khẳng định được một điều, tấm bản đồ này chính là người Hán vẽ ra, bởi vì kỹ thuật nuôi tằm dệt vải luôn thuộc về người Hán, đa số dân tộc thiểu số đều không nắm giữ kỹ năng này, ít nhất trước nhà Thanh là như vậy, cho đến bây giờ, tơ lụa vẫn là vải dệt cao cấp nhất, chỉ có tầng lớp cao trong xã hội mới có cơ hội sử dụng, vì vậy có thể xác định, người vẽ tấm bản đồ này là một người Hán có địa vị khá cao trong xã hội, nhưng đáng tiếc là hắn không am hiểu hội họa, nếu không đã có thể dựa vào nét bút phía trên để đoán ra niên đại nét vẽ đại khái của tấm bản đồ.

-Điều kiện thứ ba của người là gì ?

Đặng Khi Anh Tử cắt ngang suy nghĩ của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn nàng một cái, rồi tiếp tục cúi đầu đánh giá tấm bản đồ trong tay, bản đồ gì cũng đều có vật để tham chiếu, vật để tham chiếu của tấm bản đồ này chính là núi non và sông ngòi, mặc dù không có chữ viết, nhưng vẫn có thể dựa vào hình dáng của núi non và sông ngòi để đoán ra vị trí đại khái.

-Điều kiện thứ ba của người là gì ?

Đặng Khi Anh Tử thấy Tả Đăng Phong không thêm đề ý tới mình, liền lớn giọng hỏi lại lần nữa.

Tả Đăng Phong đầu cũng không ngẩng lên nói ra một câu tiếng NB, câu này vừa nói xong, bốn người đối phương lập tức la hét, Tả Đăng Phong vừa nói là “Cởi sạch quần áo chạy một vòng bên ngoài”.

Tả Đăng Phong cũng không đứng dậy, mà chỉ đem bản đồ nhét vào ngực, cầm bình rượu lên tiếp tục uống.

Bốn người kia la hét xong vẫn không xông lên, bọn hắn biết Tả Đăng Phong nói vậy chẳng qua là bức mình Đặng Khi Anh Tử lăm miệng cắt ngang suy nghĩ của mình.

-Điều kiện thứ ba, ta muốn lấy Thuần Dương hộ thủ của mày.

-Tả tiên sinh, điều kiện của người khiến ta cảm giác cuộc đàm phán này không được xây dựng trên cơ sở công bằng, người vẫn chỉ cho rằng chúng ta đang phải nhờ vả mình, thái độ của người khiến ta hối hận khi thả người thân của người đi.

Đặng Khi Chính Nam không tìm được giận dữ nói.

-Đã như vậy thì coi như bỏ qua, tao đổi một điều kiện khác, 2 người hãy gỡ khăn che mặt xuống đi, tao nhìn rất khó chịu.

Tả Đăng Phong liền nhìn Tam Xuyên Tổ và tên Ninja nam kia nói.

Hai người nghe xong không hề do dự, lập tức tháo khăn che mặt xuống, bọn hắn sợ Tả Đăng Phong lại đổi yêu cầu khác, vừa bỏ đi khăn che mặt, Tam Xuyên Tổ vẫn là một khuôn mặt trái xoan, còn tên Ninja nam kia thì là một người trung niên âm trầm, tuổi khoảng 45~46, đặc điểm rõ nhất trên khuôn mặt người này chính là chiếc mũi ưng rất dài, khiến người khác vừa nhìn đã có cảm giác không phải kẻ hiền lành.

-Sáng sớm ngày mai lên đường.

Tả Đăng Phong đứng dậy nói, hắn cũng không thích đàm phán, không chỉ buồn tẻ còn rất hao tổn trí óc.

-Đi đâu ?

Đặng Khi Chính Nam vui mừng hỏi.

203. Q.3 - Chương 203: Một Người Nữ Đồng

Rời khỏi doanh trại 1875, Tả Đăng Phong phát hiện phía sau không xa có kẻ theo dõi, chính là hai tên lính NB mang thương phục.

Hai tên lính NB này tất nhiên là do Đằng Khi Chính Nam cử đến theo dõi hắn, nếu là bình thường thì Tả Đằng Phong sẽ quay lại giết chết bọn hắn. Nhưng lúc này hắn không làm vậy, Đằng Khi biết rõ năng lực của hắn, cũng biết hai tên lính này căn bản không có khả năng theo dõi hắn, vì vậy Đằng Khi không phải chỉ đơn giản cử bọn hắn đến theo dõi, mà là muốn bộc lộ cho Tả Đằng Phong biết, người NB không tin tưởng hắn, sâu hơn nữa là hy vọng Tả Đằng Phong không đỡ trò gì không cần thiết.

Tả Đằng Phong cũng không cho rằng cả hai bên có thể thật sự bỏ qua nghi kỵ, cái gọi là hợp tác đơn giản chính là quá trình người lừa ta gạt, căn bản là không có chút thành ý nào. Nhưng hắn cũng không hề nghĩ đến hành động thiếu suy nghĩ nào, ở ngã tư đường phía Nam đón 13 song liền hỏi thăm đường đến Đồ Thư Quán thành Tế Nam.

Làm hắn bất ngờ là thành Tế Nam đến bây giờ còn chưa có Đồ Thư Quán, vì vậy hắn đành hỏi thăm nhà văn hóa, hắn muốn trước khi lên đường tìm hiểu một chút vị trí đánh dấu trên bản đồ của Đằng Khi đối ứng với khu vực nào, cùng với đặc điểm đặc thù địa hình ở khu vực đó.

Nhà văn hóa trong thành, lúc này thành Tế Nam đã thuộc kiểm soát của người Nhật, NB muốn chiếm đóng Sơn Đông lâu dài, cho nên áp dụng từ văn hóa giáo dục, mạnh mẽ áp đặt giáo dục, nhà văn hóa lúc này đã gần như trở thành cơ cấu nuôi trồng quân hán gian bán nước.

Tả Đằng Phong đi vào nhà văn hóa, hai bàn tay đánh xuống đã đánh ra vị trí phòng đọc sách, sau đó liền mang theo 13 đi vào phòng đọc sách ở một góc sáng sủa của tòa nhà, phòng đọc sách có không ít sách nhưng đa số đều là sách của người Nhật. Điều này khiến Tả Đằng Phong cực kỳ giận dữ, giận dùng dùng đi ra phòng đọc sách, đem đám quan chức của nhà văn hóa giết như giết chó vậy, sự phát triển của một quốc gia đến đâu là dựa vào sự phát triển của văn hóa quyết định, người làm công tác văn hóa nếu làm hán gian, thì tác hại sẽ càng lớn.

Nhà văn hóa huyện mà Tả Đằng Phong làm năm xưa thuộc sự quản lý của nhà văn hóa tỉnh, trong những người này đa số đều là lãnh đạo của Tả Đằng Phong, nhưng không vì vậy mà hắn nường tay, từ khi nhìn thấy Hồ Thiển chống mộng lên để huyện trưởng Tôn Ái Quốc đâm vào, từ lúc đó hắn đã không còn tôn trọng lãnh đạo, đến khi Tôn Ái Quốc đẩy hắn đến Thanh Thủy quan thì hắn đã bắt đầu hận lãnh đạo.

Duy nhất người giữ cửa không chết, bởi vì hắn té ngã mà giúp Tả Đằng Phong tìm được những bộ sách bị cất giấu trong kho, những quyển sách này đa số đều bị vứt lung tung chồng chất lên nhau, Tả Đằng Phong thả người giữ cửa đi, xoay người bắt đầu tìm kiếm bộ sách mình cần.

Lúc này hai tên lính Nhật vẫn còn theo dõi hắn, nhưng chỉ là ở phía xa quan sát, kỷ luật của NB rất nghiêm minh, bọn chúng mặc dù sợ chết cũng không dám rời đi, việc này khiến Tả Đằng Phong rất cảm khái, chiến tranh kháng Nhật kéo dài 4-5 năm rồi, người Trung Quốc cuối cùng nhân số bao nhiêu ai cũng không rõ, nhưng dựa vào số lượng muối ăn tiêu thụ mà suy tính thì Trung Quốc phải có hơn bốn trăm triệu người, bốn trăm triệu người lại không thể đánh lại một NB dân số chỉ bằng một phần mười, điều này đủ để minh chứng tố chất của người dân và chính phủ có vấn đề.

Tả Đằng Phong cũng không quan tâm đến hai tên lính NB Bản kia, thực ra vừa rồi hắn đuổi giết đám quan chức nhà văn hóa cũng là để cho bọn chúng thấy, nếu Đằng Khi biết chuyện này, nhất định sẽ có ba suy nghĩ, đầu tiên, Tả Đằng Phong rất nguy hiểm, hắn thần nhiên giết người lung tung, hai, Tả Đằng Phong rất dễ xúc động, đầu óc có dấu hiệu không bình thường, ba, tâm tình Tả Đằng Phong hôm nay rất tệ.

Ba suy nghĩ này của Đằng Khi đều có lợi với Tả Đằng Phong, Đằng Khi sẽ càng e sợ hắn, thứ hai, nếu Đằng Khi xem Tả Đằng Phong là người điên, vậy thì càng tốt, đầu năm nay lưu manh dù mạnh bao nhiêu cũng không dám chọc người điên, bởi vì người điên nếu nổi giận, thì còn để ý người lưu manh đến đâu, vẫn cứ bị gạch đập bể đầu, ba, Đằng Khi nếu biết tâm tình của Tả Đằng Phong rất tệ thì sẽ cực kỳ vui mừng, vì điều này chứng tỏ hắn nhịn tức đến ói máu, Đằng Khi sẽ càng tin tưởng hắn bị uy hiếp mà tức giận, nếu hắn vui mừng hát khê, Đằng Khi sẽ lo lắng “Người này còn vui vẻ như vậy, mình có nên rút lui hay không”.

Tả Đằng Phong rất ghét chuyện tính toán từng chút một như thế này, nhưng hắn biết lòng người là hiểm ác nhất, xã hội rất phức tạp, ở đâu cũng có chuyện tính toán nhau, rất nhiều người cũng biết điều này, nhưng rất nhiều người vì chán ghét phải động não mà xem thường nguy hiểm, lựa chọn đem đầu cắm vào cát như đà điều để tự lừa mình dối người. Chính vì có suy nghĩ như vậy là rất nhiều người bị lợi dụng, bị lừa dối, rất nhiều người chết oan uổng, bị vứt bỏ, bị phụ bạc.... Những người này sau đó sẽ lau nước mắt kêu gào

bị bắt nạt, thật ra tự gây nghiệt thì tự chịu, ai bảo người lúc trước chọn lựa tự dối mình lừa người, xem thường nguy hiểm, ai bảo người lúc trước lười động não suy nghĩ.

Đừng than mệt mỏi vì phải suy nghĩ nhiều, bởi vì nếu người chịu suy nghĩ nhiều, sẽ đỡ bị người lừa dối, vì vậy sống sẽ thoải mái hơn, cân bằng, đây chính là đạo Âm Dương.

Cái gọi là đạo lý Âm Dương cũng không phải có lòng nhân từ, đối xử hòa nhã với mọi người, mà là bao hàm thiện ác, đẹp xấu, lợi và hại, tất cả đều phải cân bằng. Thái Cực Song Ngư trong Âm Dương, đại biểu cho hai mặt của sự việc, Dương Ngư lớn từng nào thì Âm Ngư to bằng đó, sẽ không hơn kém chút nào, thế giới này tốt đẹp đến từng nào thì sẽ ẩn tàng sự xấu xa đến vậy, hiểu rõ được điểm này, thì con người trên đời sẽ không có lắm thứ gọi là oan uổng.

Nhà văn hóa có rất nhiều bộ sách, chồng chất hỗn loạn, nếu người khác muốn tìm kiếm sẽ rất khó khăn, nhưng Tả Đăng Phong lại tìm được rất nhanh, bởi vì hắn từng làm qua công việc tại nhà văn hóa, biết phân biệt hình dáng từng loại sách, bộ sách hiện đại sẽ có cách làm khác với sách báo cổ đại, cả về chất liệu và màu sắc cũng sẽ khác.

Tả Đăng Phong muốn tìm sách báo về địa lý, nhưng trong quá trình tìm kiếm, hắn vô tình phát hiện một tập hồ sơ của nhà văn hóa, bên trong ghi chép danh sách chùa chiền thuộc sự quản lý của Bộ Văn Hóa.

Tập hồ sơ này rất dày, Tả Đăng Phong tiện tay lật xem, phát hiện bên trong ghi chép đều là tình huống của chùa chiền và đạo quán, bao gồm lai lịch của chùa chiền và đạo quán cùng với người chủ sự đương nhiệm, còn có cả thời gian nào chính phủ bỏ tiền vốn tiến hành tu sửa.

Xem đến đây, Tả Đăng Phong lập tức phát hiện có thể tìm được một ít ghi chép về Thanh Thủy quan trong này, bởi vì năm đó hắn bị phái đến Thanh Thủy quan, đã chứng tỏ Thanh Thủy quan nằm trong sự quản lý của Bộ Văn Hóa, nếu đã vậy, thì bên trong này chắc chắn có tư liệu ghi chép về Thanh Thủy quan.

Hồ sơ dựa vào khu vực để phân loại, Tả Đăng Phong rất nhanh đã tìm được nhóm huyện Văn Đăng, cố gắng bình tĩnh xem xét, cuối cùng đã phát hiện ba chữ Thanh Thủy quan nằm ở hàng đầu tiên bên trái.

Thời Dân Quốc vẫn giữ thói quen viết từ trên xuống, tạo thành cột, ghi chép về Thanh Thủy quan chỉ có hai cột, vài dòng ngắn ngủi ‘Thanh Thủy quan, xây dựng vào thời Thuận Trị nhà Thanh, đạo giáo Tùng Lâm, không rõ gốc gác, một đạo cô ngủ lại, đạo hiệu Thanh Trúc, một người nữ đồng, tám tuổi không có tên.

Vài dòng ngắn ngủi đã bao gồm rất nhiều tin tức, đầu tiên Tả Đăng Phong biết được Thanh Thủy quan xây dựng vào thời vua Thuận Trị, cách ngày nay khoảng ba trăm năm.

“Đạo giáo Tùng Lâm” có nghĩ là đạo quan này không thuộc về cá nhân, nếu dựa công và tư để phân chia thì đạo quan có hai loại, Tử Tôn đạo quan và Tùng Lâm đạo quan, Tử Tôn đạo quan có nghĩ là thầy trò truyền đạo với nhau, đạo quan chính là tài sản của cá nhân, quốc gia chỉ có thể ra lệnh nhưng không thể chỉ huy. Còn Tùng Lâm đạo quan có nghĩa là do nhà nước làm chủ, đạo sĩ khắp thiên hạ khi đến đây đều có thể vào nghỉ tạm, Thanh Thủy quan là của nhà nước, còn việc ngay từ đầu nó đã thuộc sở hữu của nhà nước hay là sau này thì không biết được.

“Không rõ gốc gác” cái này cần xem xét kỹ, bởi vì cái này chắc chắn không chỉ việc nó thuộc sở hữu cá nhân hay nhà nước, bởi vì câu trên đã nói nó thuộc sở hữu quốc gia rồi, vì vậy câu này chắc có nghĩa không biết Thanh Thủy quan là một phái riêng biệt hay là thuộc phái Toàn Chân, điểm này rất hợp với việc Thanh Thủy quan thờ phúc pháp tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn, bởi vì Thanh Thủy quan là đạo quan của Xiển Giáo, có thể miễn cưỡng xếp vào Đạo Giáo, nhưng phân rõ xuống nữa thì lại không thể.

“Ngủ lại”, đây là cách nói của Phật gia, nhiều người không biết đều dùng nó để chỉ việc đạo sĩ đến đạo quan không phải của mình tìm cơm ăn, từ này giống với “Ở nhờ” mà người thường hay dùng.

Quan trọng nhất chính là dòng cuối cùng, phần ghi chép này được viết vào năm thứ mười Dân Quốc, lúc đó Tả Đăng Phong chín tuổi, Vu Tâm Ngự nhỏ hơn hắn một tuổi, vì vậy nữ đồng tám tuổi trong ghi chép vừa rồi chính là Vu Tâm Ngự, khi đó nàng ở cùng một chỗ với sư phụ, Vu Tâm Ngự chính là theo họ của sư phụ, vì vậy có thể suy đoán tên của sư phụ Vu Tâm Ngự là Vu Thanh Trúc.

Lúc đó Vu Tâm Ngữ tám tuổi, năm năm sau sự phụ của nàng để lại Âm Dương Sinh Tử Quyết không chào mà đi, từ đó về sau mười năm, Vu Tâm Ngữ vẫn mãi ở lại Thanh Thủy quan.

Năm thứ mười Dân Quốc tổng thống là Tôn Trung Sơn, tập hồ sơ này được ghi chép đúng vào thời gian này, nhưng đáng tiếc là năm thứ hai Tôn Trung Sơn đã bị Trần Quýnh Minh trục xuất, cục diện chính trị hỗn loạn, cho nên không có ai đi quản lý đạo quán, cho nên Vu Tâm Ngữ ở mãi trong đạo quán mà không bị ai phát hiện hay đuổi đi.

Tả Đăng Phong vốn đến đây tìm kiếm bộ sách địa lý, kết quả lại phát hiện lai lịch Thanh Thủy quan, lúc này sắc trời đã tối muộn, Tả Đăng Phong ngồi trên ghế cầm tập hồ sơ ngồi thần thờ, “ Một người nữ đồng, tám tuổi không có tên” Mấy chữ này khiến suy nghĩ của hắn trở về Thanh Thủy quan, lúc còn nhỏ khi Vu Tâm Ngữ còn ở cùng sự phụ ở Thanh Thủy quan, lúc đó chắc nàng rất vui vẻ, có sự phụ chăm sóc, không phải lo nghĩ , nhưng năm năm sau sự phụ không chào mà đi, chỉ còn một mình nàng sống lẻ loi trên núi hoang, mười năm buồn chán, không có bạn bè, thiếu thốn quần áo và thức ăn, mười năm sau hắn đến Thanh Thủy quan, phá vỡ cuộc sống yên tĩnh mà gian khổ của nàng, ở chung một năm, nàng đã trao trái tim cho hắn, đem cả bản thân cho hắn, để rồi cuối cùng càng tính mạng cũng cho hắn.

Đã rất lâu rồi Tả Đăng Phong không khóc, lần này hắn cũng không khóc, hắn đã chết lặng vì đau thương, Hồng Trần cuộn cuộn không thể nhiều loạn ước nguyện ban đầu của hắn, vô số hồng nhan cũng không thể khiến hắn từ bỏ chấp nhất, hắn biết vì sao mình còn sống, cũng biết bản thân mình sống là để làm gì, nhưng lúc này hắn cảm thấy bao quanh mình vô tận cô độc và hắc ám, trong bóng tối hắn ôm chặt chiếc áo chào cũ nát trên người mình...

Vào lúc này Tả Đăng Phong chợt có ảo giác, hắn cảm thấy áo chào như đang ôm lấy mình.

204. Q.3 - Chương 204: Tiếng Kêu Lúc Nửa Đêm

Rất lâu sau, Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ thở dài, quay người đem tập hồ sơ cất vào rương gỗ, sau đó tiếp tục tìm kiếm bộ sách mình cần, lúc này bên ngoài nhà văn hóa vang lên tiếng ồn ào rất lớn, có tiếng khóc, có âm thanh mắng chửi, còn có âm thanh xỉ vả, không cần hỏi cũng biết là người nhà của đám quan chức nhà văn hóa nghe tin đến chết, nhưng tất cả bọn họ đều bị người Nhật và quân Ngụy ngăn cản bên ngoài, hai tên quỷ Nhật đi theo hắn cũng không phải vô dụng, vẫn còn biết cách chui đi rất tốt.

Bên ngoài mắng chửi ầm ĩ, nhưng bên trong lại rất im ắng, người Nhật sẽ không để ai đến quấy rầy hắn, nhưng Tả Đăng Phong cũng không tìm thấy bộ sách mình cần, thành Tế Nam cũng không lớn như thành Nam Kinh, cho nên sách chưa ở đây cũng không được đầy đủ.

Hơn tám giờ tối, Tả Đăng Phong gọi 13 đang ngồi trên nóc nhà xuống, dẫn theo nó từ cửa sau rời đi, thật ra là tường sau, bởi vì bây giờ Tả Đăng Phong đa số không đi bằng cửa.

Phía sau nhà văn hóa khá vắng vẻ, Tả Đăng Phong dẫn theo 13 liên tục mượn lực trên nóc nhà để lướt đi, hắn muốn thử 13 xem có thể theo kịp mình không, kết quả là 13 dẫn dễ dàng theo sau, bên dưới ánh trăng một người một mèo lướt đi rất nhanh.

Không lâu sau, Tả Đăng Phong đã tìm được cửa hàng năm đó đã cầm Dạ Minh Châu, Lão Triều Phụng vẫn còn, lúc này đang ở dưới ánh đèn gầy bàn tính, lúc nhìn thấy Tả Đăng Phong thì hơi kinh ngạc.

*Lão Triều Phụng : ở tiệm cầm đồ trung quốc thời xưa thường có 1 lão triều phụng, người này có trách nhiệm kiểm tra giám định các món hàng mà khách đem đến cầm, những lão triều phụng này rất am hiểu đồ cổ (Theo kiến thức mình nghiên cứu)

-Xin chào, ta là Tả Đăng Phong, có một chuyện cần nhờ người.

Tả Đăng Phong trực tiếp báo danh.

-Ôi Chao ! Khách quý đến nhà, mau dâng trà !

Lão Triều Phụng nghe xong lập tức đứng dậy dặn dò tiểu nhị dâng trà.

-Không cần phiền phức, người giúp ta tra xem kim phiếu tám trăm lượng do Kim Trạch Cửu Châu phát ra hôm nay có được đổi không.

Trên mặt Tả Đăng Phong lộ ra ý cười, lòng người đều có hư vinh, nếu lão Triều Phụng đáp lại hẳn một câu “Tả Đăng Phong là ai”, hẳn sẽ rất buồn bực.

-Mời ngài ngồi, ta lập tức hỏi thăm cho ngài.

Lão Triều Phụng nói xong liền nhắc điện thoại trên bàn lên, các ông chủ lớn làm buôn bán đều có thứ này, để có thể giúp nhau liên lạc tiện hơn, hơn nữa kim phiếu tám trăm lượng là một con số lớn, vì vậy mà lão Triều Phụng gọi mấy cuộc điện thoại đã có kết quả.

-Đã được đổi, ở chi nhánh Vương Trang của Kim Trạch Cửu Châu ở Tây Thành.

Lão Triều Phụng nói.

-Cám ơn người, việc này không nên nói cho người ngoài biết.

Tả Đăng Phong đứng dậy nói.

Lão Triều Phụng liệt gập đầu liên tục, khẩn trương đưa tiền đến tận cửa.

Tả Đăng Phong bây giờ không còn bị theo dõi, cho nên hắn muốn xác minh một chút xem nhưng thân nhân kia đã an toàn rồi đi hay chưa, một lát sau, Tả Đăng Phong đã tìm được chi nhánh của hiệu cầm đồ Kim Trạch Cửu Châu ở thành Tây, nơi này cũng không có lính Nhật hay ngụy quân, đa số các thân thích của hắn đã cầm tiền rời đi, lúc này vẫn còn người xếp hàng nhận tiền rời đi, chỉ còn mười mấy người ở hiệu cầm đồ.

Tả Đăng Phong không xuất hiện, mà chỉ ngồi trên nóc nhà xa xa nhìn thân thích nhận tiền rời đi, nửa tiếng sau chị hai của hắn cũng nhận tiền rời đi, thân nhân rời đi cũng không phải cùng một hướng, Tả Đăng Phong chính mắt thấy thân nhân ly tán, tâm tình càng nặng nề, người sống trên đời quan trọng nhất là thân nhân, mặc dù hắn và thân thích của mình có chút mâu thuẫn, nhưng tốt xấu vẫn là người thân, mà nay họ cũng đã bỏ đi, sau này khó mà tìm kiếm được, thân nhân đã đoạn tuyệt hoàn toàn, trong lòng Tả Đăng Phong cảm thấy thật trống rỗng.

Tả Đăng Phong cũng không chào tạm biệt với bọn họ, mà chỉ ngồi sững sờ trên nóc nhà, từ nay về sau, 13 đang ngồi chồm hổm bên cạnh sẽ là thân nhân duy nhất của hắn rồi.

Một lúc lâu sau Tả Đăng Phong mới tỉnh táo lại, cùng 13 trở xuống mua ít thịt chín, tìm được một tiệm bánh nướng áp chảo, trả tiền nhờ chủ tiệm làm giúp ít bánh, ngày mai phải lên đường nên hắn cần chuẩn bị một ít thức ăn ỉnh, thời tiết bắt đầu nóng, bánh nướng áp chảo ít nước nên có thể bảo quản được lâu.

Tả Đăng Phong lấy thịt ra nhắm rượu, mượn rượu giải sầu, thân nhân ly tán khiến hắn rất buồn, nhưng lại không dám gặp, bởi vì tên Đằng Khi đã làm hắn sợ, tên điên này chỗ nào cũng có mặt, biện pháp an toàn nhất là hoàn toàn tránh mặt không liên hệ, hai lão nhân chủ tiệm bánh áp chảo rất bận rộn, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt nhìn Tả Đăng Phong và 13 một cái, bọn hắn tò mò một người quần áo rách rưới, khổ sở như Tả Đăng Phong mà còn nuôi một con mèo mập mạp như vậy.

Tả Đăng Phong bắt 13 ăn tuyết sâm là muốn xem thử linh vật có tác dụng gì với nó hay không, lúc trước 13 sinh sống trên đỉnh Tuyết Sơn, thường xuyên ăn loại tuyết sâm này, bây giờ tuyết sâm còn tươi, cho nên khi 13 nhai nuốt sẽ phát ra tiếng giòn xốp.

Một cái bánh nướng chừng nửa kí, bốn mươi cái sẽ là hai mươi kí, sau khi trả tiền Tả Đăng Phong lại mua thêm năm con vịt hun khói, rồi chuẩn bị nước uống, bây giờ rất dễ mua được bình đựng nước bằng nhôm của quân Quốc Dân Đảng ở bất kỳ đâu, rót đầy bốn bình nước, thêm bốn bình rượu trắng, những thứ này đã được Tả Đăng Phong tính toán trước đủ để hắn sống trong một tháng mà không cần bất kỳ đồ tiếp tế nào, vài cây tuyết sâm trong rương gỗ chính là thức ăn của 13, tuyết sâm cực bổ, ăn một cây có thể trụ được nhiều ngày, đảm bảo nếu không có thức ăn thì con mèo béo này cũng không chết đói được.

Đến đây thì rương gỗ gần đầy, khâu chuẩn bị trước khi lên đường của Tả Đăng Phong đã xong, đã đến giờ Tý, ngã tư đường trở nên vắng vẻ, thỉnh thoảng sẽ nghe được tiếng chó sủa và tiếng báo canh của người phu canh.

Chỉ nghe một cái, Tả Đăng Phong liền nhú mào nghi hoặc, tiếng gõ mõ cầm canh này không phải của người thường, mặc dù trong tiếng báo canh không có kèm theo linh khí, nhưng rất vang dội, hơi rất dài, chứng tỏ người này có một chút tu vị linh khí, Tả Đăng Phong cũng đã từng nghe qua tiếng của người gõ mõ trước đây, chắc chắn không phải là người này.

Thở cổ gõ mõ cầm canh chia làm năm canh, buổi tối từ bảy đến chín giờ là giờ Tuất canh một, đây là thời gian nấu cơm, bắt đầu lên đèn, cho nên người phu canh sẽ hô “Trời hong vật khô, cẩn thận củi lửa” để nhắc nhở mọi người đề phòng hỏa hoạn.

Chín giờ đến mười một giờ là canh hai, lúc này phu canh sẽ báo là “cẩn thận cửa ngõ, đề phòng trộm cướp” Người dân khi nghe sẽ biết đến lúc nên ngủ.

Mười một giờ đến đến một giờ sáng là canh ba, lúc này người phu canh bình thường sẽ báo “ung dung thoải mái, bình an vô sự”. Lời này có hai nghĩa, thứ nhất là báo ọi người cứ yên tâm ngủ, ta sẽ canh gác ở bên ngoài cho các người. Còn nghĩa thứ hai là mặc dù đêm tối, nhưng nơi này là dương thế, quỷ quái không thể hoành hành, đây cũng là giúp cho phu canh thêm can đảm.

Từ một giờ đến ba giờ sáng là canh bốn, đây là thời gian con người ngủ sâu nhất, lúc này là thời gian phu canh thoải mái nhất, dù là chăm chỉ cũng sẽ không gào to cái gì, để khỏi quấy rầy giấc ngủ của mọi người. Thỉnh thoảng mới hô khẽ vài câu như “Người ngủ ta thức, đêm lạnh đường vắng”, ý muốn nói là công việc của hắn thật vất vả, kiểm miếng cơm cũng không phải dễ.

Từ ba đến năm giờ là canh năm, đến lúc này người cầm canh sẽ rất vui vẻ, bởi vì thời gian làm việc của hắn đã sắp hết, cho nên bây giờ sẽ liên tục gõ mõ để thể hiện sự vui vẻ, cứ bốn tiếng gõ thì hô một tiếng, tiếng hô cũng rất lớn, hô là “Ngủ sớm dậy sớm, bảo trọng thân thể” lời này rất tế nhị, thứ nhất là nhắc nhở mọi người đã đến lúc rời giường để làm việc, hai là nhắc họ sáng sớm nên rời giường không cần lưu luyến chuyện phòng the mà làm suy nhược cơ thể.

Đa số những người cầm canh cả nước đều gần giống nhau, nhưng không giống tuyệt đối, nhưng tất cả đều sẽ báo một câu “Trời hanh vật khô, cẩn thận củi lửa”, bởi vì thời cổ cuộc sống người dân rất khổ, ai lại nỡ để đèn sáng đến nửa đêm chứ, ngoài ra thì người cầm canh chỉ cầm theo cái mõ chứ rất ít cầm chiêng, thử nghĩ xem, người ta đang ngủ say hoặc hai vợ chồng đang làm chuyện xyz thì bên ngoài có người cầm chiêng gõ ầm ầm, bị mắng là đã là may, không khéo còn bị người ta nhảy ra đánh nữa.

Tả Đăng Phong hơi tò mò, liền lẳng không bay lên quan sát người phu canh từ ngã tư đi tới, phát hiện người phu canh đội một cái mũ che đi gần hết khuôn mặt, cho nên không nhìn rõ mặt của hắn, nhưng thân thể của người này rất cao phải hơn một thước bảy, thân hình gầy gò, vừa nhìn đã biết không phải là phu canh, bởi vì người phu canh ngoài việc báo giờ, còn kiêm cả việc phòng cháy và phòng trộm, nên yêu cầu phải là người cao to cường tráng, người này gầy yếu như vậy không thể là phu canh được.

Nửa đêm gà gáy, trên người có tu vị linh khí tại sao lại phải giả mạo làm phu canh chứ, bây giờ Tả Đăng Phong cũng không có việc gì quan trọng, liền đi theo phía xa để quan sát, người phu canh đi rất chậm, ngoài việc này ra thì đều không có biểu hiện khác thường gì.

Tư duy của Tả Đăng Phong hoàn toàn khác với người thường, người khác cần quan sát chắc đến bảy phần mới dám nhận định một việc, hắn thì chỉ cần năm phần là đủ, người phu canh này không cần nhìn đồng hồ, cũng không ngắm đầu nhìn trời, nhưng hắn gõ mõ báo canh rất chuẩn xác, chỉ sai lệch rất nhỏ, việc này chứng tỏ hắn là người trong Đạo Môn mà không phải người trong võ lâm, bởi vì người tu đạo rất nhạy cảm trong việc phán đoán thời gian, điều này người luyện võ không thể làm được, hơn nữa hắn hô báo rất chuẩn, người phu canh nên hô như thế nào hắn đều biết rõ, hơn nữa bắt chước rất nhuần nhuyễn, gõ mõ cũng rất chuẩn, điều này chứng tỏ hắn thường xuyên hoạt động trong đêm, điều quan trọng nữa là hắn đang cố tình che giấu tu vị linh khí của mình.

Một người tu đạo thường xuyên hoạt động trong đêm, lại cố ý che giấu tu vị linh khí giả làm người phu canh, mục đích chỉ có một, đó là bắt quỷ.

Lúc này Tả Đăng Phong đang ở thành Tây, thuộc khu vực tương đối lạc hậu so với trung tâm, người ở đây đa số đều là dân nghèo, nên quân Nhật đóng ở đây ít hơn, ít có quân Nhật tuần tra, phu canh bước đi thông thả dưới ánh trăng, chỉ chọn nơi yên tĩnh và khu vực nhà bỏ hoang làm nơi ngủ chân, vừa đi vừa nghỉ, như đang tìm kiếm gì đó.

Thành Tế Nam chính là thành thị lớn nhất của Sơn Đông, theo lý thuyết thì dù là đêm hôm khuya khoắc cũng sẽ có các con ma men hay khách buôn bán đi lại, nhưng mãi đến canh bốn Tả Đăng Phong phát hiện ở ngã tư vẫn không có người nào xuất hiện, vào canh tư, ánh trăng biến mất, âm khí bắt đầu tăng lên.

Ngay lúc Tả Đăng Phong sắp hết kiên nhẫn chuẩn bị tìm một nơi nghỉ ngơi, thì bất ngờ hắn cảm nhận được một đạo âm khí mạnh mẽ xuất hiện, tập trung cảm giác, hắn phát hiện âm khí xuất phát từ trong một tòa nhà bỏ hoang ở một góc tối. Khu nhà bỏ hoang này có ba gian, phòng chính và nhà giữa đã bị bom nổ sập trong chiến tranh mấy năm trước, chỉ còn sót lại nhà tây, tường bao và phòng vẫn còn, che chắn tầm mắt, Tả Đăng Phong tập trung nghe ngóng, từ nhà tây truyền đến tiếng nam nhân thở dốc.

-Đừng vội, để xem hắn làm gì đã !

Tả Đăng Phong nhìn 13 nói, lúc này năng lực nhận biết của 13 rất mạnh, đã có thể nhận biết âm hồn tồn tại trong khoảng cách xa hai mét.

Một lát sau, người phu canh kia mới cảm nhận được dị trạng trong căn nhà bỏ hoang kia, liền sử dụng thân pháp nhanh chóng đi về phía căn nhà bỏ hoang đó, cùng lúc đó cũng cởi quần áo và mũ trên người ra, khiến Tả Đăng Phong bất ngờ là người này mặc dù đúng là người tu đạo, nhưng cũng không phải đạo sĩ mà chính là một hòa thượng trẻ đầu, tuổi không chênh lệch bao nhiêu với hắn, trên người mặc tăng bào màu xám, trên cổ còn đeo phật châu, trên tay cầm một cái chén ăn màu vàng của các nhà sư.

Tả Đăng Phong đã từng nhìn thấy đạo sĩ bắt quỷ, nhưng chưa từng thấy hòa thượng bắt quỷ, nhưng lúc này ngoài tò mò hắn còn hơi lo lắng, căn cứ cảm nhận về âm khí trước đó, thì con quỷ bên trong kia chắc chắn không phải quỷ hồn bình thường, âm khí của nó rất nặng, hòa thượng này hiển nhiên là chưa vượt qua Thiên Kiếp, rất có thể không phải là đối thủ của nó.

205. Q.3 - Chương 205: Hòa Thượng Bắt Quỷ

Ngay lúc Tả Đăng Phong đang lo lắng, thì tên tăng nhân trẻ tuổi đã đi vào tòa nhà, đứng trên nóc gian nhà giữa hướng về phía nhà tây niệm một tiếng “A Di Đà Phật !

Vừa nghe một tiếng A Di Đà Phật này, Tả Đăng Phong liền lắc đầu cười khổ, đã là lúc nào rồi mà còn chào hỏi nửa chữ, trực tiếp đánh lén là kẻ hay nhất, hô một tiếng như vậy đối phương nhất định sẽ cẩn thận đề phòng.

Từ đây có thể nhìn thấy cửa sổ ở tòa nhà phía tây, nhưng màn cửa vẫn chưa rách hết cho nên Tả Đăng Phong không thể nhìn thấy tình hình bên trong, nhưng hắn vẫn nghe được âm thanh, hòa thượng sau khi niệm A Di Đà Phật xong, trong phòng liền vang lên tiếng âm hồn thét chói tai, lập tức một nữ quỷ áo hồng từ nhà tây lao ra, đánh thẳng về phía hòa thượng áo xám.

Rất nhiều người sợ quỷ, thật ra bộ dáng của chúng không có gì đáng sợ, cũng giống như người thường thôi, nhưng có khác biệt là trong cơ thể chúng không có dương khí, hai khí âm dương hợp lại mới thành thân thể, mà thân thể không có dương khí sẽ trở nên hư vô, không đủ chân thật, nhìn sơ có phần mờ ảo.

Mục tiêu của người tu hành Phật Môn là trở thành Thuần Dương pháp thể, cả ni cô cũng như vậy, nếu ni cô thành chính quả, âm vật sẽ khép kín lại, hai bầu ngực sẽ khô quắt lại, tất cả đặc thù nữ tính đều biết mất, ở điểm này thì đạo cô tốt hơn nhiều, bởi vì đạo gia tu luyện chính là kim đan đại đạo, chỉ cần đan điền hình thành Kim Đan là sẽ đắc đạo, nhưng hình dáng nữ nhân vẫn duy trì, bất kể là người của Phật Môn hay Đạo Môn thì dương khí trong người đều rất nặng, hồn phách tầm thường đều e sợ dương khí, bởi vì dương khí sẽ hòa tan âm khí, vì vậy mà khi âm hồn thấy người tu hành đều sẽ trốn tránh.

Nhưng nữ quỷ này chẳng những không trốn tránh, mà còn dám lao về phía hòa thượng áo xám. Điều này khiến Tả Đăng Phong rất khó hiểu, tập trung quan sát nữ quỷ này.

Bởi vì quỷ hồn chính là do âm khí ngưng kết thành, vì vậy có thể thoải mái biến hóa hình dáng, nhưng dưới tình huống bình thường chúng đều giữ nguyên hình dạng của mình khi còn sống, nữ quỷ này hình dáng bên ngoài chính là một người con gái đẹp tầm mười sáu tuổi, khuôn mặt cực kỳ ưa nhìn, quần áo chỉnh tề, hình dáng đầy đặn, trước vun sau đầy, điểm này nhất định là vì muốn câu dẫn mà biến hóa thành, bởi vì tuổi của nữ nhân này không thể có hình dáng như vậy được.

Bộ dáng lúc này tất nhiên không phải là lúc nó câu dẫn nam nhân trước đó, mà là sau khi hòa thượng làm kinh động mới mặc lên quần áo lao ra, nó có thể biến ảo ra quần áo trong nháy mắt, căn bản không cần phải tự mặc.

Ở phía dưới hạ thể của nó có dương khí yếu ớt, điều này chứng tỏ bên trong cơ thể có dương tinh nam nhân, điều này chứng tỏ nó đã giao hợp thành công, lúc này nó dùng âm khí biến ảo ra móng vuốt cùng tăng nhân đối chiến, mà người tăng nhân kia thì đem chén ăn cất vào ngực, linh khí dồn vào hai tay, dùng dương khí khắc chế nó, một nam một nữ, một người một quỷ giống y như hai tướng quân đang giao chiến trong Tam Quốc Diễn Nghĩa vậy, người đá ta đấm, người tiến ta lùi, quần thành một đoàn.

Ban đầu Tả Đăng Phong nhíu mày nhưng đến lúc sau thì hẩn nhẩn mắt lại, hẩn nhẩn mắt cũng không phải là vì phi lễ chó nhìn, Kỳ Toa so với nó còn hở hang hơn nhưng hẩn vẫn không hề động tâm, thì càng không thêm để ý đến hình dáng giả dối do âm khí biến thành này, hẩn nhẩn mắt là để suy nghĩ, trong tình huống bình thường thì quỷ hồn là không có hình dáng, vì là âm khí ngưng tụ thành hình nên không thể chưa được dương tinh nam nhân, đừng nói là sử dụng, mà chúng còn rất sợ dương tinh mới đúng, bởi vì dương khí nặng sẽ triệt tiêu âm khí của quỷ hồn, từ xưa đã có rất nhiều chuyện nữ quỷ dụ dỗ nam nhân quan hệ với mình, nhưng đó chỉ là vì ý niệm khi còn sống làm nữ quỷ làm vậy chứ làm chuyện đó với chúng chẳng có ích lợi gì, dù là nam nhân tiết tịnh đi chẳng nữa nó cũng không thể đem đi, mà dù chúng có đem đi được thì cũng chẳng có tác dụng gì.

Nhưng nữ quỷ trước mắt lại không giống vậy, nó có thể mang theo dương tinh, điều này đã chứng tỏ nó khác với các quỷ hồn khác, lúc này Tả Đăng Phong không chỉ suy nghĩ vì sao nữ quỷ có thể mang theo dương tinh, mà còn suy nghĩ thứ này có ích lợi gì với nó.

Trong khi Tả Đăng Phong còn đang nhẩn mắt suy nghĩ, một tràng phát kinh niệm lên đã cắt đứt suy nghĩ khiến hẩn phải mở mắt nhìn.

-Nam Vô A Di Đà Phật !

Hòa thượng áo xám hét lớn lục tự chân ngôn, Phật gia có rất nhiều chân ngôn và quy củ, A Di Đà Phật và Nam Vô A Di Đà Phật không giống nhau, người trước thường được dùng khi cùng người khác nói chuyện hay khi tụng kinh niệm Phật hàng ngày, mà người sau thuộc dạng chân ngôn cấp bậc thần chú, niệm lớn tiếng có nghĩa là mời Phật tổ phù hộ, có hiệu quả tăng cường phòng ngự trong lúc gặp địch nhân.

Nhưng tu vị của hòa thượng này không đủ, sau khi niệm xong chân ngôn, dương khí của bản thân cũng không tăng trưởng và ổn định, vẫn bị móng vuốt của nữ quỷ cào tới suýt bị thương.

-Úm Ma Ni Bá Mễ Hồng !

Hòa thượng áo xám thấy lục tự chân ngôn tác dụng quá nhỏ liền đổi thành lục tự chân ngôn Đại Minh Chú. Tả Đăng Phong từng ở với Thiết Hải thời gian rất lâu, mỗi khi rảnh thường xuyên nói chuyện trong Phật Môn, thái độ làm người của Thiết Hải rất hòa nhã, trừ chuyện về Tây Tựu Kinh không nói còn lại mọi chuyện khác đều nói rõ ràng, vì vậy mà Tả Đăng Phong cũng xem như hiểu một chút về Phật Môn. Lục tự chân ngôn Đại Minh Chú này là câu thần chú đơn giản, nhưng đơn giản không nhất định sẽ yếu, bởi vì tác dụng của câu thần chú này chính là “Mượn thần lực mạnh mẽ để hàng yêu phục ma”.

Sau khi niệm xong, linh khí của hòa thượng áo xám liền tăng mạnh, tốc độ xuất chiêu nhanh hơn, một lát sau nữ quỷ áo hồng đã bị đánh một chiêu vào vai trái, nữ quỷ áo hồng bị thương âm khí, mặt lộ vẻ đau đớn, sau khi né tránh ổn định được hồn khí, liền tiếp tục chiến đấu với hòa thượng áo xám.

Tả Đăng Phong và 13 lúc này chính là Lã Vọng buông cần nhìn cuộc vui, một ít hành động của nữ quỷ áo

hồng khiến Tả Đăng Phong rất khó hiểu, âm khí của nữ quỷ áo hồng rất nặng, căn bản hòa thượng áo xám không phải là đối thủ của nó, mặc dù một phần là vì hòa thượng áo xám niệm chú tạo thành, nhưng nguyên nhân lớn nhất chính là trong cơ thể nữ quỷ kia có mang theo dương tinh của nam nhân, chính vì có dương tin tồn tại mà âm khí của nó bị yếu bớt. Tả Đăng Phong khó hiểu chính là tại sao lúc này nó vẫn không đem dương tinh, thứ đang gây bất lợi cho nó thả ra, mà vẫn kiên trì đem theo, giải thích hợp lý duy nhất chính là dương tinh đó có tác dụng rất lớn với nó.

Người gõ mõ bận bắt quỷ, cho nên không còn ai gõ mõ nữa rồi, Tả Đăng Phong liếc nhìn đồng hồ trên tay một chút, phát hiện đã là canh năm, nữ quỷ bên dưới cũng phát hiện ra điểm này, vì muốn bức khỏi sự dấy dưng của hòa thượng áo xám mà bị đả lui vào trong sân, nữ quỷ then quá thành giận mà thể công càng lúc càng sắc bén, thỉnh thoảng phát ra vài tiếng hét lạnh lạnh mượn khí, qua vài hiệp, hòa thượng áo xám đã trúng chiêu, trước ngực tăng bào bị xé rách một mảng lớn, cũng giống như dương khí có thể làm tổn thương âm hồn vậy, âm hồn cũng có thể gây làm tổn thương cho dương khí.

-Bàn Nhược Ba La Mật !

Hòa Thượng áo xám bị ăn thiệt thòi cũng đã nổi giận, trong cơn tức giận, ngón trở và ngón cái tay phải chụm lại, ba ngón kia thì duỗi thẳng, làm ra pháp ấn siêu độ của Phật Môn, nhanh chóng đánh về phía nữ quỷ áo hồng. Hòa thượng vừa niệm chính là “Quan Tự Tại Bồ Tát tâm kinh” một câu độ pháp chân ngôn, những lời này là tiếng Phạn, dịch ra có nghĩa là “Tiếp chúng sinh đang phải chịu khổ hạnh, siêu độ về chốn bỉ ngạn”, thuộc dạng có thể độ hóa lương thiện, cũng có thể tiêu diệt yêu ma.

Mặc dù những lời này là trong “Bồ Tát tâm kinh” nhưng cũng không phải do Bồ Tát nói, mà thực ra “Bồ Tát tâm kinh” chính là kinh văn mà Phật tổ lưu lại, là nhờ Bồ Tát truyền xuống, ngoài ra thì dù là pháp ấn của Phật Môn hay chỉ quyết của Đạo Môn đều không phải thứ mà người thường có thể bắt chước được, bởi vì kết chỉ quyết hay pháp ấn đều cần trình độ gấp khúc của ngón tay vượt xa khả năng người thường có thể làm.

Phật Đạo không xương, văn nhân không đức, những kẻ lừa dối hay các ghi chép nhầm lẫn đã khiến cho nhiều người lẫn lộn giữa thần chú của Đạo Gia với chân ngôn của Phật Môn, lấy ví dụ như Bàn Nhược Ba La Mật, có nhiều người còn tưởng nó là chân ngôn của Đạo Gia, nếu có kẻ lừa đảo nào dám ở trước mặt Tả Đăng Phong nói như vậy, chắc chắn sẽ bị một đám rưng rưng !

Tả Đăng Phong còn đang suy tư thì pháp ấn của hòa thượng áo xám đã đánh trúng vào nữ quỷ áo hồng, nữ quỷ liền hét lớn một tiếng đập thẳng vào vách tường phía tây, té ngã xuống đất, bị thương không nhẹ.

Tả Đăng Phong chính là người ngoài cuộc, nhìn rất rõ tình huống trong sân, tình hình xảy ra khiến hắn cực kỳ khó hiểu, nếu quỷ hồn tâm thường sẽ thoải mái xuyên qua tường bao, hoặc là biến thành vô hình né tránh, nhưng nữ quỷ này lại đụng phải tường, điều này chứng tỏ âm khí đã trở thành thực chất, điều này làm xuất hiện một vấn đề, nếu nó không thể xuyên tường mà đi, vậy chắc chắn không thể xuống mộ, vậy ban ngày nó ẩn trốn ở đâu chứ ?

Còn nữa, một quỷ hồn tại sao có thể hình thể thực chất, mặc dù hình thể thực chất của nó rất mỏng manh yếu ớt, nhưng chính xác là đã có một chút vật chất chân thật, điều này hoàn toàn trái ngược tất cả quy tắc của trời đất về âm dương, tình huống này nếu để nó tiếp tục phát triển, thì rất có thể nó sẽ có được thân thể như con người vậy.

Nữ quỷ áo hồng bị thương không nhẹ, liền tức giận đem số dương tinh trong cơ thể trực xuất ra ngoài, dương tinh vừa ra hết, âm khí tăng mạnh, quỷ trào dài ra ba tấc, nhanh chóng lao tới chụp về phía cổ họng hòa thượng.

Tả Đăng Phong thấy tình huống xấu, lập tức cạy lên một miếng ngói truyền linh khí vào chuẩn bị cứu giúp hòa thượng kia. Nhưng hắn không ngờ là hòa thượng áo xám rất nhanh lấy chiếc chén từ trong ngực ra, canh tay nâng lên, trong miệng lẩm bẩm.

Tả Đăng Phong không nhìn ra điều gì khác thường của chén ăn cơm, nhưng hắn có thể cảm nhận dương khí ở khu vực nhà bếp hoang bạo tăng, nữ quỷ áo hồng vốn sắp chụp được cổ của hòa thượng, sau khi chén ăn cơm vừa xuất hiện trên mặt liền lộ vẻ đau đớn, kêu rên thống khổ, một lát sau đầu tóc đã bạc, da đỏ môi bộ dáng già nua.

Tăng nhân hay đạo nhân khi tu đạo thành công thì những dụng cụ đem theo bên người, ít hay nhiều đều lấy dính một ít linh khí của bản thân. Chén ăn cơm mà hòa thượng này sử dụng rất có thể là do sự phụ của hần truyền cho, hèn gì hần tuổi còn trẻ đã dám hành tẩu giang hồ bắt quỹ hàng yêu, thì ra là có chỗ dựa vững chắc.

Ban đầu Tả Đăng Phong muốn giúp hòa thượng này, nhưng bây giờ hần đã đổi ý, hần quyết định không giúp hòa thượng nữa mà chuyển sang giúp nữ quỷ. Nữ quỷ này mặc dù làm ác, nhưng năng lực cô động thân thể của nó khiến Tả Đăng Phong rất hứng thú, trên người nó chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó kỳ quái, cho nên mới có được năng lực này, Tả Đăng Phong muốn biết rõ nguyên nhân của việc này.

Mọi việc Tả Đăng Phong làm đều trải qua tính toán hết, chuyện này cũng không phải là đoán mò, lúc trước hần vác quan tài của Vu Tâm Ngữ cảm giác rõ là quan tài rất nhẹ, điều này chứng tỏ thân thể của nàng có khả năng không còn, nhưng nếu tìm đủ sáu địa chỉ thuần âm, nhưng nếu gặp tình huống Vu Tâm Ngữ không thể ăn nội đan, hần không xác định được sáu nội đan địa chỉ thuần âm có thể khởi tử hồi sinh hay là phục hồi xương cốt hồi hồn trở lại, cho nên hần hy vọng có thể tìm được phương pháp phục hồi thân thể cũ cho Vu Tâm Ngữ.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong dồn khí vào tay phải đem nửa thanh mái ngón ném ngoài...

206. Q.3 - Chương 206: Du Tẩu Vô Thường

Tả Đăng Phong ở phía Tây Nam của tòa nhà bỏ hoang, cách hơn nửa dặm, Tả Đăng Phong sợ mái ngói không bay đến được mục tiêu, cho nên dùng hết sức, nhưng kết quả lại làm hần phải chặc lưỡi nhún mày.

Mái ngói đã đến đích, nhưng do khoảng cách quá xa mà mất đi sự chính xác, hần định ném vào chén ăn của nhà sư, kết quả lại đập trúng hòa thượng, hơn nữa còn là ngay ót, mặc dù lúc đập trúng không mạnh, nhưng vẫn để tên hòa thượng đang chăm chú đối phó nữ quỷ phải đầu rơi máu chảy, hòa thượng chỉ kịp hét lên một tiếng đã lăn ra đất bất tỉnh.

Nữ quỷ tìm được đường sống trong chỗ chết, không thềm quan sát tình hình xung quanh mà vội vàng rời khỏi khu nhà hoang, nhắm hướng Tây Bắc lướt nhanh.

Tả Đăng Phong đợi cho nữ quỷ rời đi, mới tới khu nhà hoang kiểm tra tình trạng của hòa thượng, sau khi kiểm tra mới nhận ra hòa thượng đã chết.

13 cũng theo ở phía sau, nó liếc hòa thượng một chút rồi lại liếc Tả Đăng Phong một chút, nó có thể phân biệt người sống và người chết, nên biết Tả Đăng Phong vừa vô tình giết một người không đáng chết.

-Nhìn gì vậy, mau đi nhanh !

Tả Đăng Phong quan sát xung quanh không có người, liền dẫn theo 13 nhanh chóng đuổi theo nữ quỷ áo hồng.

Mặc dù Tả Đăng Phong sát phạt tùy tâm, nhưng đa số người hần giết đều là kẻ xấu, cho dù không xấu cũng không coi là người tốt, hần chưa từng giết một người tốt còn rất trẻ, vì vậy mà trong lòng Tả Đăng Phong rất day dứt. Nhưng chỉ một lát hần liền đem nỗi day dứt đó bỏ qua một bên, cẩn thận theo sát nữ quỷ, cách nữ quỷ chỉ một dặm.

Thành Tế Nam có dân cư, nơi có người sẽ có gà, có gà mái sẽ có gà trống, vì vậy khi bình minh vừa đến đã vang lên tiếng gà gáy, mặt trời vừa xuất hiện nơi chân trời, tiếng gà báo sáng vang lên, tốc độ của nữ quỷ áo hồng liền nhanh thêm.

Tả Đăng Phong đã chuẩn bị sẵn sàng đi vào vùng hoang vắng cùng nữ quỷ, nhưng khiến hần bất ngờ là nữ quỷ lại bay đến một căn nhà nằm giữa thôn xóm dày đặc ở ngoại ô, đến một căn phòng trong căn nhà ở phía đông thôn thì mất dạng, Tả Đăng Phong liền theo vào, phát hiện một gia đình ở đây, lúc này người

bên trong đều đã dậy, một ông già và một người trẻ tuổi đang sửa sang lại nông cụ trong sân, còn một nữ nhân trẻ đang ở trong nấu cơm trong phòng chính..

-Người là ai ?

Người trẻ tuổi ngạc nhiên hỏi.

Tả Đăng Phong liếc nhìn xung quanh tìm kiếm nơi nữ quý ẩn nấp, nữ quý áo hồng vừa vào nhà thì âm khí cũng biến mất, điều này chứng tỏ nó đã nhập vào một người nào đó, lúc này ba người ở đây đều đang bận rộn việc của mình, không có khả năng bị nhập được.

-Bên trong nhà của người còn ai không ?

Tả Đăng Phong nhìn người trẻ tuổi hỏi, người trẻ tuổi tưởng mạng thật thà phúc hậu, giống một kẻ thật thà.

-Người đến nhà chúng ta làm gì ?

Ông già tiếp tục tra hỏi.

-Ta hỏi nhà các người còn ai nữa ?

Tả Đăng Phong làm vẻ mặt hung ác hỏi, nhắc tay ném lão già và người trẻ tuổi ra ngoài sân, trong tình huống này, nhất định phải uy hiếp bọn họ, nếu không sẽ phải nhiều lời vô ích.

-Chúng ta đều là dân chúng hiền lành, trong nhà cũng không có tiền.

Người trẻ tuổi che trước lão già, xem ra họ là hai cha con.

Tả Đăng Phong nghe xong liền cất bước đi vào trong nhà, nữ nhân đang nấu cơm trong phòng lấy lọ nồi bôi lên mặt, đây là cách đối phó với đám quý Nhật Bản, xem ra nữ nhân này đã coi hấn thành kẻ xấu đến cướp sắc.

Tả Đăng Phong thấy vậy liền nhíu mày, thật đúng là tự đề cao bản thân mà, bộ dáng đã như vậy thì lau hay không có khác gì nhau chứ.

Trong lúc Tả Đăng Phong vào nhà thì hai cha con kia cũng đã chạy ra mở rộng cổng, lúc này bên ngoài đã có người đi lại, mở cổng ra bọn hấn cảm giác đã an toàn, thực ra Tả Đăng Phong không hề muốn làm hại bọn họ, nếu không thì toàn bộ người trong thôn đều không đủ cho hấn tập thể dục.

Nhà tổng cộng có bốn phòng, nấu cơm ở phòng chính, ở phía đông có hai gian phòng, còn phía tây cũng có một cái, ở cả hai nơi đều có tiếng hít thở, Tả Đăng Phong liền đi vào căn phòng phía đông, phát hiện nằm trên giường là một đứa trẻ, nữ quý không thể nào nhập lên người một đồng tử được.

Lúc Tả Đăng Phong đi vào căn phòng phía đông, nữ nhân kia đã chạy ra ngoài, cùng hai cha con cầm cuốc xẻng căng thẳng đứng trước cửa, 13 đang ở trước cửa phòng phía tây.

-Ta không muốn làm các người bị thương, người ở phòng phía tây là ai ?

Tả Đăng Phong đã xác định được nữ quý áo hồng chắc chắn đã nhập và người ở phòng phía tây.

-Mẹ của ta !

Người trẻ tuổi nghe xong liền nói.

Tả Đăng Phong nghe xong không nhịn được phì cười, nghĩ thầm “Mẹ hấn thật không tồi”

-Vì sao mẹ người còn chưa rời giường.

Tả Đăng Phong ngồi xuống ghế đầu nằm sát bếp lò sưởi ấm.

-Người tìm vợ của ta có việc gì không ?

Lão già liền đặt cái xẻng xuống dò hỏi, hấn đã nhìn ra Tả Đăng Phong không có ý hại bọn hấn.

-Vợ người gần đây có hành động kỳ quái gì hay không ?

Tả Đăng Phong liền hỏi, trời đã sáng, quý không thể chạy rồi, cho nên hấn không vội ra tay.

-Mẹ của ta có thể ra vào âm giới !

Người trẻ tuổi thật thà nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền hiểu ra, cái gọi là ra vào âm giới chính là du tẩu vô thường, chính là giúp người trong âm giới làm việc trên dương thế, nổi tiếng nhất là hai người, Ngụy Trinh thời Đường và Bao Chứng thời Tống, tương truyền cả hai người đều là đại thần của triều đình, nếu âm giới có án kiện khó giải quyết thì ban đêm sẽ thỉnh hồn phách của hai người họ đi âm giới xử án.

Trong chính sử không hề ghi chép gì về du tẩu vô thường, nhưng trong “Duyệt vi thảo đường bút ký” của Kỷ Hiểu Lam có từng ghi lại, phong cách của Kỷ Hữu Lam rất chắc chắn và cẩn thận, sẽ không đem việc mê tín đồn thồn ghi chép để lừa người, cho nên việc này có thể tin là có thật.

-Gọi mẹ của người dậy đi, ta có việc cần hỏi.

Tả Đăng Phong lấy mấy đồng Đại Dương đặt lên kệ bếp, hấn vốn muốn cho nhiều hơn, nhưng tiền của hấn đều đã xài hết.

-Là người đã cứu ta đúng không ?

Tả Đăng Phong vừa nói xong, phòng phía tây đã vang lên một âm thanh già nua.

-Chính là ta đã đánh ngã hòa thượng kia.

Tả Đăng Phong liền nói mập mờ, hấn không nói rõ là đánh chết mà chỉ nói đánh ngã.

-Các người đi lên nhà chính hết đi, ta có chuyện cần nói với ân nhân.

Thanh âm từ phòng phía tây lại vang lên.

Gia đình này chắc do nữ nhân làm chủ, nữ nhân vừa nói xong cả ba người đều đi ra nhà chính, Tả Đăng Phong không đợi đối phương lên tiếng đã đẩy cửa phòng phía tây đi vào.

Phòng phía tây cũng giống phòng các gia đình bình thường khác, ở góc tường phía bắc đặt một hộc tủ đựng đồ, giường ngủ được đặt ở góc hướng nam khô ráo, trên giường có đầy đủ chăn đệm, trên giường là một người đàn bà trung niên hơn năm mươi tuổi đang cài tóc lên, 13 không theo vào, mà như người ngồi xuống chiếc ghế mà Tả Đăng Phong vừa ngồi để sưởi ấm.

Người đàn bà trung niên này nhìn cũng giống như các phụ nữ nhà nông khác, không béo mà cũng chẳng gầy, quần áo mặc trên người cũng là quần áo bình thường của phụ nữ nhà nông. Nếu không phải trước đó đã thấy một màn kia, thì Tả Đăng Phong khó mà đem nữ quý áo hồng liên hệ cùng người phụ nữ này.

Người đàn bà nhìn thấy Tả Đăng Phong liền cực kỳ xấu hổ, giống hệt các cô gái trẻ bị bắt gặp trong lúc yêu đương vùng trộm.

-Người có thể du tẩu vô thường ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Đúng vậy !

Người đàn bà vội vàng trả lời.

Tả Đăng Phong nghe xong liền vui mừng, người có thể du tẩu vô thường rất hiếm gặp, có thể ngộ mà không thể cầu, loại thể chất này hoàn toàn khác với người thường, có thể đi lại liên tục giữa hai giới âm dương, nhưng chắc chắn người nông phụ này không cùng một đẳng cấp với Ngụy Chính, Bao Chứng, nhiều nhất cũng chỉ là một chân chạy việc giúp âm giới.

-Người từng đến âm giới !

Tả Đăng Phong hỏi lại.

-Đã đến !

Lão phụ gật đầu.

-Âm giới bộ dáng như thế nào.

Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

-Âm giới có quy củ của nó, ta thật sự không thể nói, người nhất định không được trách ta.

Lão phụ cầu xin.

-Người có biết ta là người thế nào không ?

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

-Ta không đắc tội nổi người, nhưng ta thật sự không thể nói, ta không dám nói nếu nói ra thì ta phải chết !

Lão phụ nức nở khóc.

-Vậy thì tốt, ta không hỏi nữa, người nếu có thể vào âm giới, vậy giúp ta tìm một người, người này tên Vu Tâm Ngữ, là một phụ nữ, người huyện Văn Đăng, chết vào ngày mười tháng mười ba năm trước.

Tả Đăng Phong liền nói.

-Được, lần sau đi ta nhất định sẽ hỏi giúp người.

Lão phụ do dự một chút mới gật đầu đồng ý.

-Lần sau, vì sao phải đợi lần sau ?

Tả Đăng Phong tức giận nói.

-Bình thường ta không đến âm giới được, phải có chuyện ta mới có thể đến đó.

Lão phụ vội vàng giải thích.

-Vì sao vậy ?

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi.

-Phải có chuyện mà người ở đó không giải quyết được ta mới có cơ hội đến đó.

Lão phụ liền thật thà nói.

-Chuyện gì mà người ở đó không thể tự mình làm được ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Nếu có người chết, trông vòng một canh giờ cần phải mang hồn phách đó đi, nhưng nếu bên cạnh người đó có người làm quan hay đại loại vậy, thì bọn họ không thể đến gần để câu hồn phách đi, trên người của ta có dương khí, không sợ những người đó, bọn hắn sẽ đến tìm ta để ta giúp họ câu dẫn hồn phách đem đến cho họ.

Lão phụ nói chính là giọng Tế Nam, âm mũi rất nặng.

-Hồn phách của người có thể xuất ra ngoài, vì sao không thể tự đến đó.

Tả Đăng Phong không vui hỏi.

-Hồn phách của ta chỉ có thể hoạt động ở dương gian, khi có chuyện gì thì mới đến âm giới được.

Lão phụ vội vàng giải thích, mặc dù sau khi hồn phách ly thể năng rất mạnh, nhưng trong mắt cao thủ độ qua Thiên Kiếp thì chẳng là gì, năng hiểu rất rõ, Tả Đăng Phong có thể giết năng như giết gà, hơn nữa việc năng làm lúc trước cũng thật sự không được chính đáng.

-Vì sao người phải ra ngoài dụ dỗ đàn ông!

Tả Đăng Phong nhỏ giọng hỏi.

-Ta... Ta nghĩ, nhưng ta vẫn không hề hại chết người !

Lão phụ lộ vẻ xấu hổ và cảm kích, nàng biết Tả Đăng Phong nhỏ giọng chính là giúp mình giữ mặt mũi.

-Vì sao người phải lưu lại thứ đồ vật đó của đàn ông.

Tả Đăng Phong nhú mày hỏi, có đà ông già mà không đứng đắn thì cũng có đàn bà già mà không đứng đắn, cho nên việc lão phụ này làm cũng chẳng có gì quá đặc biệt.

-Ta cảm thấy thứ đó rất tốt với mình.

Lão phụ thanh âm rất nhỏ, đáp.

-Người cũng không còn trẻ nữa, chuyện này chắc chắn người đã làm nhiều lần, không thì hòa thượng kia cũng không đến bắt người.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói, mục đích tìm kiếm nguyên nhân nữ quý có thể ngưng tụ ra thân thể của hắn xem như đã thất bại.

Lão phụ xấu hổ vô cùng, cúi đầu im lặng.

-Ban ngày người cũng có thể du tẩu vô thường chứ ?

Tả Đăng Phong liếc nhìn đồng hồ đeo tay một chút, vốn đã định sẵn ngày giờ xuất phát với Đằng Khi Chính Nam, bây giờ xem ra cần phải hoãn lại.

-Có thể, nhưng không có chuyện ta không thể đi.

Lão phụ thấy Tả Đăng Phong đổi chủ đề, liền giống như được đại xá, vội vàng nói.

-Chuyện này người khỏi lo, ta sẽ giúp người có thể đi xuống.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói, hắn đã giết quá nhiều người rồi, thêm một người cũng không là gì.

207. Q.3 - Chương 207: Tin Từ Hoàng Tuyền

-Người muốn giết ta !

Lão phụ hoảng sợ nói.

-Ta giết người làm gì, ta đi giết một người thân của quan viên, đến lúc đó quan chức đến, bọn hắn sẽ không thể đem hồn phách đi, đành phải nhờ đến người.

Tả Đăng Phong liền giải thích.

-Biện pháp này rất tốt, nhưng làm vậy sẽ làm hao tổn Âm đức của người.

Lão phụ thở dài một hơi.

-Âm đức của ta không biết đã tổn hại bao nhiêu rồi, nói đi, cần phải chú ý điều gì không.

Tả Đăng Phong liền hỏi, hắn là người tu đạo chính thống, không phải đám ông cốt bà đồng, cho nên không biết tiếp theo cần làm gì.

-Sau khi ta đi người đốt cho ta ít tiền giấy, để ta xuống đó móc nối quan hệ, ta tên là Vương Nguyệt Linh, cần phải hô tên của ta.

Lão phụ liền nói.

-Yên tâm đi, ta sẽ chuẩn bị tiền giấy để đốt cho người, sau khi người làm xong ta sẽ cho người trăm lượng vàng, nếu mang lời nhảm của Vu Tâm Ngữ về sẽ cho ngàn lượng, nhưng nếu người dám nói dối thì ta sẽ giết cả nhà người, nếu ta đã muốn giết thì chắc chắn người không thể thoát đâu.

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói.

-Ta chắc chắn sẽ cố hết sức, người đi mau đi.

Lão phụ sợ hãi nói, gật đầu liên tục.

-Sau khi giết người ta sẽ đợi ở bên ngoài, nếu người đến, liền đánh vào bình rượu bên người ta, nếu đi xuống tìm được nòng, hãy nói với nòng ta vẫn luôn tìm cách để cứu nòng.

Tả Đăng Phong im lặng một lát mới bổ sung thêm một câu :

-Nếu đến ngày mười tháng mười năm sau ta vẫn chưa cứu được nòng, lúc đó ta sẽ đến tìm nòng.

-Được, ta đi về khoảng một canh giờ, người hãy chờ ta trở lại, trong khoảng thời gian đó cố gắng đừng đụng vào ta.

Lão phụ liền dặn dò.

-Ta biết rồi.

Tả Đăng Phong liền gật đầu đi ra ngoài, 13 vừa thấy hắn đi ra liền nhảy xuống chạy theo sau.

Tả Đăng Phong từ trong sân nhảy lên, rồi đi, trước khi rời đi hắn đem lưới cày ném trả lại sân, lực đạo và vị trí đều được tính kỹ, ở ngoài mười trượng đem lưới cày ném trở lại sân so với việc ở ngoài trăm trượng dùng mái ngói ném bể chén ăn của nhà sư thì đơn giản hơn nhiều, mục đích của hắn là đe dọa gia đình này, nói cho bọn hắn biết đừng nên cố gắng chạy trốn vô ích.

Nhưng như vậy hắn vẫn chưa yên tâm, rất nhanh hắn đã đến một cánh rừng ở phía đông nam, nhảy lên một cây lớn quan sát tình hình trong gia đình đó, sau một lát xác định gia đình này không có ý đồ bỏ trốn hắn mới nhanh chóng chạy về thành Tế Nam.

Trở lại thành Tế Nam, Tả Đăng Phong rất nhanh đã tìm được hiệu cầm đồ Kim Trạch Cửu Châu hôm qua, hắn liền ra lệnh cho bọn họ gọi điện cho ông chủ Tôn Phụng Tiên, Tôn Phụng Tiên chưa từng nghĩ Tả Đăng Phong sẽ gọi cho hắn, nên khi nhận được điện thoại rất bất ngờ, nhưng sau khi nghe Tả Đăng Phong nói muốn mượn tạm một ngàn hai trăm lượng vàng thì hắn lập tức đồng ý, hơn nữa không cần Tả Đăng Phong phải trả lại. Đàn ông thông minh thật sự không phải loại hào phóng, mà cũng không phải loại keo kiệt vặt, bọn họ sẽ để thiên lý mã ăn nguyên liệu tốt nhất, còn sẽ dùng cỏ xanh cho lừa ăn, Tả Đăng Phong chắc chắn là thiên lý mã, vì vậy nên Tôn Phụng Tiên mới muốn kết giao với hắn.

Một lát sau Tả Đăng Phong đã có kim phiếu một ngàn lượng và hai trăm lượng vàng, Tả Đăng Phong cực kỳ ấn tượng với Tôn Phụng Tiên, người nòng lúc quan trọng rất sáng khoải, xứng đáng để kết giao.

Cầm được tiền, Tả Đăng Phong lập tức đến tòa thị chính tìm đối tượng để ra tay, làm việc cần nhất là tập trung, một khi tập trung cao độ, đầu óc sẽ rất nhanh, rất nhanh Tả Đăng Phong đã tìm được người thích hợp, người này vốn là quan chức của chính phủ quốc dân, bây giờ đang làm quan cho người Nhật, người như vậy chắc chắn là quan chức, hơn nữa người nhà của người này ở cách nơi này không xa, Tả Đăng Phong rất nhanh đã tìm được nhà của hắn, bí mật quan sát một lát, phát hiện người này có ba người vợ bé, ở nhà sau còn một mẹ già.

Tả Đăng Phong không do dự đi thẳng vào trong nhà, vận dụng thân pháp tốc độ nhanh nhất, trong giây lát đã dùng Huyền Âm chân khí đánh bị thương cả ba người vợ bé, vị trí hắn đánh vào chính là bụng, trong thời gian ngắn cả ba người chắc chắn không chết được, đây là chừa thời gian cho tên quan chức kia trở về.

Một lát sau Tả Đăng Phong đã phi thân ra ngoài, đừng nói là nha hoàn hay gia đình trong nhà, mà chính ba người vợ bé kia cũng chỉ thấy một bóng người mờ ảo, sau đó thì bụng đã đau như vận.

Sau khi rời khỏi gian nhà Tả Đăng Phong không chút á náy vì việc làm của mình, giết mấy nữ nhân râu ria chẳng là gì với hắn, thậm chí hắn còn tiếc là đã không giết luôn lão bà bà ở nhà sau, lão bà kia sinh ra một tên hán gian thì bị giết cũng đáng.

Chắc chắn việc Tả Đăng Phong giết hại người vô tội chính là hành động đại bất nghĩa, chính là vì mình mà hại người, nhưng ngay bản thân hắn cũng không nhận ra điều này, suy nghĩ của hắn càng ngày càng lệch, làm việc cũng càng lúc càng loạn.

Sở dĩ hấn trở thành dạng này muốn biết nguyên nhân sâu xa thì phải quay ngược về từ lúc Vu Tâm Ngữ bỏ mình, khi Vu Tâm Ngữ chết đi hấn cực kì buồn bã, nhưng đây không phải nguyên nhân quan trọng nhất, làm cho suy nghĩ của Tả Đăng Phong càng lúc càng lệch lạc, mà là ở hấn không chịu bỏ qua quá khứ làm lại từ đầu, nếu như hấn quên Vu Tâm Ngữ, thì hấn sẽ có khởi đầu mới, sẽ có một người vợ mới thậm chí là có con, có sự ấm áp của gia đình, thì đầu óc của hấn sẽ dần bình thản, nhưng chính vì hấn trọng tình, mãi khắc ghi hình bóng của Vu Tâm Ngữ trong lòng, nhất quyết không chịu quên đi tình cảm với nàng, chính vì không chịu quên đi mà càng ngày hấn càng bị đoạn quá khứ nặng nề kia kéo vào vực sâu không đáy.

Từ bỏ chính là hành động sáng suốt nhất, nhờ đó họ sẽ có được hạnh phúc, không từ bỏ chính là ngu xuẩn, sớm hay muộn cũng sẽ trở thành người điên.

Tả Đăng Phong không thấy chuyện mình làm là sai, ngay cả 13 cũng vậy, trong đầu nó chỉ có trung thành và phản bội, không có khái niệm thiện hay ác, cho nên nó không hề ngăn cản Tả Đăng Phong giết người vô tội, nó chỉ biết Tả Đăng Phong đi đâu thì nó cũng sẽ đến đó.

Thiên địa rạch ròi, phân rõ âm dương, thiện ác hữu báo hết thấy đều công bằng, bất kể là ai thì đều phải lãnh hậu quả từ việc mình làm. Tả Đăng Phong là người tu tạo, nên hấn hiểu rất rõ việc mình làm sẽ phải gánh hậu quả gì, nhưng hấn chưa từng muốn trốn tránh. Thật ra thì người làm chuyện xấu chưa phải là đáng tội nhất, mà tội nhất chính là kẻ đã dám làm chuyện xấu còn trốn tránh không dám lãnh hậu quả, Tả Đăng Phong không sợ trừng phạt, cũng không hề trốn tránh, hấn chỉ biết là nếu ăn chay niệm Phật, sửa cầu làm đường thì không thể cứu sống được Vu Tâm Ngữ.

Tả Đăng Phong sau khi tính toán ra thời gian đại khái ba nữ nhân kia sẽ chết, liền trở về bộ đội 1875, báo cho đám Đẳng Khi rằng mình có chuyện quan trọng cần làm, lùi thời gian lên đường đến ngày mai, sau khi nói xong thì trở lại thành bỏ lại đám Đẳng Khi Chính Nam đang tràn ngập khó hiểu. Sau khi trở về tòa nhà của tên quan viên kia, Tả Đăng Phong liền đứng dựa vào con sư tử đá phía bên trái cửa, hấn không cần quan sát chỉ nghe thui cũng biết tên quan chức kia đã trở về rồi, lúc này tiếng kêu rên của ba nữ nhân kia đã rất yếu ớt, người nằm trong nhà bận rộn ra vào mời thầy thuốc, không ai bận tâm đến hấn.

Tả Đăng Phong lấy rượu trắng trong rương ra làm một hơi cạn sạch, sau đó đem bình rượu dặt bên hông, đứng đợi người bên trong tắt thở, 13 đã bị hấn lệnh treo lên cây to ở xa xa, đây không phải vì hấn muốn 13 canh gác ình, mà là sợ có nó ở đây hấn phách của lão phụ kia không thể tiến vào cửa.

Tửu lượng của Tả Đăng Phong cũng khá, nhưng một hơi cạn sạch một bình rượu trắng cũng hấn cảm giác chóng mặt, lúc này mặt trời đã lên cao, trên người ấm áp, Tả Đăng Phong dựa vào sư tử đá dần ngủ gật, mặc dù là ngủ gật, nhưng hấn vẫn không hoàn toàn ngủ hấn, trong cơn mơ màng mắt hấn vẫn nhìn chăm chú vào bình rượu bên hông.

-Cạch cạch !

Không biết đã bao lâu, bình rượu chợt rớt xuống đất, Tả Đăng Phong vừa nghe thấy liền đứng thẳng dậy, nhanh chóng dùng linh khí áp đi cơn say, xung quanh cũng không có người hay động vật, bầu trời không mây hay gió thổi, điều này chứng tỏ chính là linh hồn của lão phụ đã làm rơi bình rượu, mà trong viện vang lên tiếng khóc cũng đã chứng minh điều này.

Lão phụ có thể du tẩu vô thường, mà thời gian nàng đi du thường chính là dương hồn, mà hồn phách mới chết thì dương khí còn nặng, cho nên Tả Đăng Phong không cảm giác được âm hồn tồn tại xung quanh.

Xác định dương hồn của lão phụ đã đem hồn người chết đi, Tả Đăng Phong liền gọi 13 xuống, nhanh chóng đến một tiệm bán đồ đám ma trong thành mua tiền giấy, vàng mã.

-Ngài muốn mua thứ gì ?

Chủ cửa hàng là một người trung niên hơn bốn mươi.

-Lấy hết, ngay cả nhà cũng lấy !

Tả Đăng Phong ném một nén vàng ra, bên trong cửa hàng ngoài trừ hương nến, còn có ngựa giấy trâu giấy... Tả Đăng Phong lười mang đi, nên trực tiếp đốt luôn cả nhà.

-Người làm gì vậy !

-Lăn ra ngoài, không được cứu lửa.

Tả Đăng Phong đem ông chủ đang kêu la ném ra bên ngoài.

-Vương Nguyệt Linh, đến nhận đồ đi.

Tả Đăng Phong lăm bắm tên của lão phụ, bên trong cửa hàng món gì cũng có, số lượng lại nhiều, từng này thứ đủ để lão phụ xuống Âm Tào Địa Phủ đã thông quan hệ.

Ông chủ cửa hàng cũng hàng xóm xung quanh đều xông lên muốn cứu lửa, Tả Đăng Phong đều ngăn cản hết lại, cũng ném ra từng nén vàng để bồi thường, hành động của hắn dẫn đến hậu quả nhiều người không liên quan cũng kéo đến đòi bồi thường, cuối cùng Tả Đăng Phong đem tất cả đánh chạy, vốn dĩ hắn không muốn ra tay, nhưng đám người đó thật quá đáng ghét.

Chờ cho cửa hàng quan tài hoàn toàn cháy sạch, Tả Đăng Phong mới trở lại nhà của lão phụ, mọi người ở đó, lão già và con của hắn cũng đều tập trung đủ.

Người nữ nhân trẻ đang ở trên giường đỡ hài tử, người một nhà đều lo lắng khi nhìn thấy Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong không nói gì mà đi thẳng đến nhà tây, lão phụ kia đang nằm thẳng trên giường, trên người đắp mền, Tả Đăng Phong tập trung lắng nghe, phát hiện nàng đã ngừng thở.

-Mẹ của ta đi được một giờ rồi !

Người trẻ tuổi đi qua nói, trước đây bọn họ đã từng trải qua những chuyện giống vậy, cho nên không sợ.

-Không cần phải thở sao ?

Tả Đăng Phong quay đầu lại hỏi.

-Không cần, mọi lần đều là vậy !

Người trẻ tuổi gật đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền rời khỏi phòng, ngồi xuống ghế đầu ở phòng chính, quan sát mọi động tĩnh của lão phụ.

Hơn nửa canh giờ Tả Đăng Phong như ngồi trên đồng lửa, liên tục đưa tay lên xem đồng hồ, thật vất vả mới đủ một canh giờ, vậy mà lão phụ kia vẫn chưa có động tĩnh gì.

-Bình thường mẹ ngươi đi xuống bao lâu sẽ về ?

Tả Đăng Phong nhìn người trẻ tuổi hỏi.

-Cũng sắp về rồi, sẽ nhanh thôi, ngươi đừng gấ.

Người trẻ tuổi ngẩng đầu nhìn trời, nói.

Tả Đăng Phong liền gật đầu, gia đình này không có đồng hồ, nhìn trời để đoán giờ sẽ sai lệch một chút.

Nhưng đợi thêm nửa tiếng lão phụ vẫn không có động tĩnh gì, Tả Đăng Phong bắt đầu lo lắng, lâu như vậy vẫn chưa trở về chỉ có hai nguyên nhân, thứ nhất lão phụ kia vẫn đang tìm kiếm ở dưới đó, hai là nàng đang cùng Vu Tâm Ngữ nói chuyện, tóm lại kết quả nếu không tốt thì sẽ là rất xấu.

Sau hai canh giờ, cuối cùng lão phụ cũng có động tĩnh.

208. Q.3 - Chương 208: Âm Tào Địa Phủ

Trong thời gian lão phụ đi xuống Tả Đăng Phong cực kỳ lo lắng, nhưng khi nhìn thấy lão phụ có động tĩnh, hắn lại không hề lo lắng nữa, mà lại bắt đầu khẩn trương, xen lẫn khẩn trương là thấp thỏm.

Trong lúc Tả Đăng Phong đang còn khấn trương và thấp thỏm, thì lão phụ vừa lăm bằm vừa vén chần ngồi dậy, sau khi ngồi dậy liền liếc nhìn xung quanh đã thấy Tả Đăng Phong đang ngồi ở ngoài phòng.

Vào lúc này, tâm tình của Tả Đăng Phong đã xuống thấp nhất, bởi vì ánh mắt của lão phụ không phải ánh mắt tranh câu cầu thưởng, mà ánh mắt cũng giống ánh mắt của hắn, vừa khấn trương lại vừa thấp thỏm, điều này chứng tỏ mục đích đi xuống của nàng đã không thành công.

-Thế nào ?

Tả Đăng Phong run giọng hỏi.

Sự khấn trương của lão phụ càng rõ ràng, chậm rãi lắc đầu.

-Nói thẳng đi, ta không trách người !

Tả Đăng Phong cố áp chế buồn bã trong lòng.

-Ta không tìm được nàng !

Lão phụ thận trọng nói, nàng thông qua lời nói và việc làm của Tả Đăng Phong cũng đoán được Vu Tâm Ngữ có sức nặng rất lớn trong lòng hắn, cho nên rất sợ việc này không thành có thể khiến Tả Đăng Phong tức giận.

-Người có nhận được đồ ta đốt cho không ?

Tả Đăng Phong lạnh lùng hỏi, lạnh lùng nguyên nhân một phần vì tâm tình của hắn, còn nguyên nhân khác nữa là hắn cần xác định xem lão phụ có thật sự xuống dưới tìm kiếm hay không.

-Nhận được, một đồng lớn hương nến cùng trâu ngựa, còn có mấy cỗ quan tài.

Lão phụ vội vàng nói.

Vừa nghe xong, Tả Đăng Phong hoàn toàn thất vọng, điều này đã chứng tỏ lão phụ thật sự xuống dưới đó, nàng không hề nói dối.

-Sau khi xuống dưới người làm những gì ?

Tả Đăng Phong lại hỏi, đầu năm nay người cầm tiền không làm việc có quá nhiều rồi, hắn lo lắng lão bà này cũng cầm đồ của mình mà không chịu làm.

-Ta luôn túc trực ở đó để trở họ trả lời, bọn họ nói dưới đây không có người này, ta lại cầu xin bọn hắn xem thử xem có phải đã đi đầu thai hay không, kết quả phát hiện ra người này căn bản không hề đi xuống Âm Tào.

Lão phụ liền thành thực nói.

-Sao lại xảy ra chuyện như thế ?

Tả Đăng Phong liền nhíu mày hỏi.

-Không phải tất cả hồn phách đều đi xuống Âm Tào, có một số sẽ trực tiếp tan biến, một số khác không tan biến nhưng lại không đến Âm Tào.

Lão phụ vội vàng trả lời.

-Có ý gì, nói hết một lần luôn đi, đừng dài dòng.

Tả Đăng Phong lớn tiếng nói.

-Người đừng vội, người nếu muốn nghe thì ta sẽ nói, chuyện này rất kỳ quái, quỷ hồn ở dưới đó đều được dẫn đến một cái gương, người trước khi chết đều được chuẩn bị gương sẵn ở bên dưới, dưới đó đã chuẩn bị sẵn gương cho nàng, nhưng quái lạ là nàng lại không đi xuống.

Lão phụ run rẩy nói.

-Gương là thứ gì ?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

-Ta không biết, ta chỉ là chân chạy việc thôi, đến bây giờ ta mới biết có thứ như vậy.

Lão phụ liền nói, nàng không sợ Tả Đăng Phong nhíu mày, chỉ sợ hấn lạnh lùng im lặng.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không vội vàng hỏi, mà đem những lời trước đây Kim Châm đã nói đối chứng cùng lời lão phụ vừa nói, dựa theo lời nói của Kim Châm, thì linh hồn của người thường trong bốn chín ngày sẽ tản hết, hơn nữa trước đây Ngọc Phát cũng đã từng gặp hồn phách Vu Tâm Ngữ đi theo hấn, nhưng sau một thời gian gặp lại thì Ngọc Phát phát hiện linh hồn của Vu Tâm Ngữ đã gần tản hết.

Nhưng lão phụ lại nói ở dưới Âm Tào Địa Phủ đã chuẩn bị gương cho Vu Tâm Ngữ, điều này chứng tỏ hồn phách của Vu Tâm Ngữ không thể tan biến mất, nếu đã như thế thì hồn phách của nàng đã đi đâu rồi.

Tính toán mỗi hồi, lại trở về điểm xuất phát, có thể cứu sống Vu Tâm Ngữ hay không vẫn còn là ẩn số chưa biết, nhưng lần này lão phụ đi xuống cũng không phải hoàn toàn vô ích, ít nhất Tả Đăng Phong biết được hồn phách của Vu Tâm Ngữ đáng lẽ nên ở Âm Tào Địa Phủ nhưng lại không có ở đó.

-Có chuyện gì mà ta cần biết mà ngươi chưa nói hay không ?

sau một lát, Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ hỏi.

-Bọn họ nói chuyện như thế này rất ít xảy ra, ngươi nghĩ thật kỹ xem lúc nàng chết có xảy ra chuyện gì kỳ quái hay không, nếu có, vậy thì có thể có người đã giữ hồn phách của nàng lại, không cho nàng đi xuống.

Lão phụ nói.

-Chuyện kỳ quái là chuyện gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Chính là việc quái lạ !

Lão phụ liền nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhíu mày nhớ lại, sau một lát hấn chợt nhớ đến một việc nhỏ năm đó đã xảy ra mà hấn vô tình bỏ qua, năm đó sau hấn ngất đi đã bị nước mưa làm tỉnh lại, vậy nhưng sau khi hấn tỉnh thì xung quanh lại không hề có một giọt nước đọng nào, nước mưa chỉ ở trên người hấn, hơn nữa đám thôn dân kia đến đều cầm theo đuốc, trên người của họ đều hoàn toàn khô ráo.

-Năm đó đã xảy ra một trận mưa kỳ quái, mưa chỉ rơi trên người mình ta, nếu không có trận mưa đó thì ta sợ là đã không thể tỉnh lại được.

Tả Đăng Phong nhíu mày nói.

-Trời mưa, như vậy nhất định năm đó chính Long vương đã đem hồn phách của nàng đi.

Lão phụ liền nói.

Tả Đăng Phong liền âm thầm nhíu mày, những lời này của lão phụ rõ ràng là bịa đặt, không đáng tin chút nào, nàng chỉ là một người chạy việc cho nên hiểu biết rất ít.

-Đây là một ngàn lượng vàng, ở tất cả các tiệm cầm đồ và tiền trang tư nhân ở An Huy đều có thể đổi.

Tả Đăng Phong liền lấy kim phiếu ra đưa cho lão phụ.

-A, ta không có làm tốt chuyện ngươi nhờ, làm sao có mặt mũi nhận nhiều như vậy chứ, hơn nữa ngươi cũng từng cứu mạng của ta.

Lão phụ xua tay liên tục nói, nàng không biết kim phiếu, nhưng nàng biết Tả Đăng Phong chẳng thèm lừa dối mình.

-Nhận đi !

Tả Đăng Phong ném kim phiếu xuống đầu giường, xoay người rời đi.

-Chờ chút !

Lão phụ liền gọi Tả Đăng Phong lại.

Tả Đăng Phong liền xoay người nhìn lão bà.

Lão phụ lúc này lộ vẻ do dự, cũng không lập tức nói chuyện, một lúc lâu sau mới nhỏ giọng nói :

-Người có phải tên là Tả Đăng Phong.

-Làm sao mà người biết !

Tả Đăng Phong nghi ngờ, trước đó hắn chưa từng nói tên của mình ra.

-Sau này cố gắng đừng giết người nữa, sẽ giảm thọ !

Lão phụ nhỏ giọng nói.

-Cám ơn !

Tả Đăng Phong liền cảm ơn, sau đó xoay người rời đi, chắc chắn sau khi đi xuống bà lão này đã nhìn thấy gì đó, cũng có thể là nghe được điều gì, trước đó nàng không hề có ý định nói ra, chính là một ngàn lượng vàng của Tả Đăng Phong mới đổi được một lời khuyên chân thành của nàng, ý tứ của nó Tả Đăng Phong hiểu, hắn giết quá nhiều người, đã bắt đầu bị giảm bớt tuổi thọ rồi.

Rời khỏi sân, Tả Đăng Phong cũng không hề lo lắng về vấn đề tuổi thọ của mình, điều hắn quan tâm là vì sao hồn phách của Vu Tâm Ngữ lại không có ở Âm Tào Địa Phủ, hơn nữa có việc còn cần hắn tiếp tục làm.

Sau đó Tả Đăng Phong trở về căn cứ bộ đội 1875, để đám Đăng Khi lập tức lên đường.

Thực ra đám Đăng Khi đã chuẩn bị sẵn sàng lên đường từ sớm, mặc kệ là lúc nào cũng đều có thể đi.

-Đây là nhân viên đồng hành của ta.

Đăng Khi chỉ tay về phía đám người chuẩn bị lên đường, ngoại trừ nhóm Đăng Khi Anh Tử, Tam Xuyên Tổ cùng tên ninja áo trắng thì còn có mười hai quân nhân cường tráng người Nhật, cái gọi là cường tráng cũng không phải là thân cao lực lớn, bọn họ đều rất thấp, nhưng cánh tay đều rất to.

-Ta nói không được phép đem súng theo !

Tả Đăng Phong nhú mày nói, trước mặt mười hai quân nhân Nhật Bản này đều đặt một khẩu súng cùng ba băng đạn, còn có ba khẩu lựu đạn, ngoài những thứ đó thì trước mặt mỗi người đều đặt một chiếc xẻng công binh.

-Chúng ta cần có người để đào bới, bọn họ mang theo vũ khí là để phòng thân.

Đăng Khi Chính Nam cũng mặc thường phục, vì tránh cho Tả Đăng Phong nổi giận, quần áo hắn mặc hoàn toàn khác quần áo mà năm xưa hắn mặc xông vào Thanh Thủy quan.

-Nơi chúng ta đến không cần đào bới !

Tả Đăng Phong nhú mày nói.

-Tả tiên sinh, sau khi cẩn thận tính toán, ta cảm thấy chúng ta nên tập trung từ hướng tây rồi tiến dần về trước, hay trước tiên chúng ta đến Hàm Dương Thiểm Tây được không ?

Đăng Khi Chính Nam thương lượng.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhú mày, Đăng Khi Chính Nam còn gian xảo hơn hắn tưởng, thật đúng là lâm thời thay đổi chủ ý.

-Nơi đó là khu vực khống chế của Quốc Dân Đảng, nhân viên dày dặc, quân đội đông đảo, người có biết đi vào khu vực đó đào bới mò mẫm sẽ có hậu quả gì không vậy ?

Tả Đăng Phong im lặng một lát rồi nói, địa phương Đăng Khi Chính Nam chọn lựa chính là khu vực của nhà Chu, tại bốn vùng đất ở khu vực đó đều có địa chi, toàn bộ đều bị người nhà Chu chôn theo xuống mộ, vì vậy Tả Đăng Phong mới nói đến việc đào mộ.

-Chúng ta sẽ bí mật làm việc.

Đặng Khi Chính Nam vẫn không thay đổi ý định.

-Được rồi, nghe theo người !

Tả Đặng Phong lạnh lùng nói, hắn hiểu rất rõ vì sao Đặng Khi Chính Nam bất ngờ thay đổi ý định, ở khu vực đó đã tìm được một con Thổ Dương thuần âm, còn thừa là hai thuần dương là Long và Cửu, và một đầu Ngưu thuần âm, mặc dù Đặng Khi Chính Nam không biết vị trí chính xác của mười hai địa chi, nhưng hắn lại biết tính toán, tất nhiên sẽ chọn lựa nơi có xác xuất hai phần ba sẽ có địa chi thuần dương.

Nhưng vừa này cũng không phải là Tả Đặng Phong nói chuyện giật gân để hù dọa Đặng Khi Chính Nam, trước mắt Hàm Dương chính là khu vực thuộc khống chế của Quốc Dân Đảng, nơi đó là trung tâm của Trung Nguyên, vị trí chiến lược cực kỳ quan trọng, Quốc Dân Đảng chắc chắn phái một lượng lớn quân đội canh gác vì ở phía bắc Thiểm Tây là khu vực căn cứ của Bát Lộ quân, nếu Đặng Khi Chính Nam đi rất khó có quả ngon để ăn, sơ xảy bị phát hiện, đi về phía nam sẽ bị Quốc Dân Đảng đuổi theo truy kích, nếu chạy về phía Bắc sẽ bị Bát Lộ Quân chặn đánh, những hướng khác càng không được, hai nhà đều có thể đuổi theo, Đặng Khi Chính Nam này đúng là bị điên mới chọn khu vực đó.

-Chúng ta đã điều tra kỹ càng, xác định được vị trí hai nơi gần nhau, chính là bên trong Chu Lăng cách nhau không xa, là lăng của Chu Văn Vương và Chu Vũ Vương.

Đặng Khi Chính Nam khoát tay, ý bảo những binh lính kia thu lại vũ khí và dụng cụ trước mặt.

-Hả !

Tả Đặng Phong nghe xong liền trợn mắt há mồm nhìn, hôm qua hắn mới được xem bản đồ trong tay Đặng Khi Chính Nam, còn chưa kịp xác định vị trí đối ứng, cho nên hắn không biết nơi Đặng Khi Chính Nam muốn đi chính là Chu lăng.

-Tả tiên sinh có ý kiến gì không ?

Đặng Khi Chính nam quay đầu hỏi.

-Không có, người nói đi nơi nào thì đi nơi đó, ta nếu có ý kiến gì khác thì thành ra không có thành ý rồi.

Tả Đặng Phong khoát tay nói, Đặng Khi Chính Nam thật biết tính toán, chắc chắn hắn nghĩ ở hai nơi liền nhau sẽ chôn dấu hai địa chi cùng thuộc tính, nhưng hắn không để ý đến vấn đề quan trọng nhất, đó là lăng mộ của Chu Văn Vương và Chu Vũ Vương trải qua thời gian lâu như vậy nhưng chưa từng có ghi chép gì về việc bị đào trộm, điều này chứng tỏ cơ quan bảo vệ bên trong cực kỳ chặt chẽ, Đặng Khi Chính Nam muốn lấy đồ bên trong, chắc chắn sẽ rất nguy hiểm.

Trước đó Tả Đặng Phong muốn đợi đến cuối cùng mới tìm địa chi thuộc tính Thổ, nguyên nhân vì hắn biết địa chi được chôn dấu dưới đất sẽ rất khó bị người bắt đi, còn có một nguyên nhân nữa là hắn biết tiến vào hoàng lăng tìm kiếm địa chi sẽ cực kỳ nguy hiểm, như thế rất tốt, Đặng Khi Chính Nam lại lựa chọn nơi nguy hiểm nhất để đi.

Mặc dù Đặng Khi Chính Nam lâm thời thay đổi chủ ý, Tả Đặng Phong vẫn không có sự thay đổi gì, cần chuẩn bị gì hắn đều đã chuẩn bị, đi nơi nào đều như nhau.

-Tất cả lên xe !

Đặng Khi Chính Nam thấy Tả Đặng Phong không phản đối ý kiến của mình, liền vung tay lệnh cho tất cả thuộc hạ lên xe.

Tả Đặng Phong nghe vậy liền cười lạnh, hắn nghĩ trong đầu Đặng Khi Chính Nam không nên nói “tất cả lên xe” mà nên nói là “tất cả đi chịu chết...”

209. Q.3 - Chương 209: Một Minh Xâm Nhập

Đặng Khi Chính Nam chuẩn bị ba chiếc xe, hai chiếc xe con và một chiếc xe tải, hiện giờ còn trong khu vực không chế của người Nhật, vẫn có thể cưỡi ô tô đi một đoạn.

Hai ninja một chiếc, hai anh em Đặng Khi cùng Tả Đặng Phong một chiếc, Tả Đặng Phong ban đầu định từ chối, nhưng nhìn thấy Đặng Khi Chính Nam ngồi trên ghế lái phụ, liền ngồi lên phía sau, ở sau có thể ngồi được ba người, hấn và Đặng Khi Anh Tử cộng thêm 13 thì vừa đủ.

Ô tô đi chậm rãi, Tả Đặng Phong nhú mào quan sát Đặng Khi Chính Nam, Đặng Khi Chính Nam ngồi ghế trước là một hành động cực kỳ thông minh, vừa có thể tránh tình trạng xấu hổ cho cả hai lại vừa đảm bảo an toàn của bản thân, hấn biết Tả Đặng Phong sẽ không đánh lén từ phía sau, ngoài ra hấn để Đặng Khi Anh Tử ngồi phía sau cùng Tả Đặng Phong cũng là để làm giảm bớt bầu không khí thù địch.

Nhưng còn một việc khiến Tả Đặng Phong đau đầu, thời gian tới chắc chắn là khoảng thời gian người lừa ta gạt, là quá trình lục đục với nhau, nếu chỉ là lục đục thì không sao, người phải chết vẫn sẽ là Đặng Khi Chính Nam nhưng mục tiêu Chu Lăng vẫn rất khó giải quyết, lăng mộ nhà Chu đều rất ít cơ quan, bởi vì thời đó con người còn ngu muội vụng về, không am hiểu âm hiểm xảo trá, nhưng lăng mộ của Chu Văn Vương và Chu Vũ Vương chắc chắn sẽ có cơ quan, bởi vì bọn họ là Hoàng Đế của nhà Chu, lúc Chu Vũ Vương chết Khương Tử Nha vẫn còn sống, cho nên cả hai lăng mộ của Chu Văn Vương và con hấn Chu Vũ Vương chắc chắn sẽ do Khương Tử Nha thiết kế, đi vào hoàng lăng chính là cùng Khương Tử Nha giao đấu, không giống việc so đấu trận pháp mà lần này chính là so đấu trí tuệ.

Dọc đường đi mọi người đều không nói chuyện, tám giờ tối, đến tiền vào khu vực Hà Nam, tuyến đường Đặng Khi Chính Nam chọn lựa đã được tính toán kỹ lưỡng, tất cả đều là khu vực do người Nhật chiếm đóng.

Buổi tối mọi người nghỉ ngơi tại một doanh trại của quân Nhật, Tả Đặng Phong không ngủ lại quân doanh, mà dẫn theo 13 ra bên ngoài tìm quán trọ ở lại, sáng sớm hôm sau lại trở về quân doanh tiếp tục hành trình.

Liên tục ba ngày, mọi người đều di chuyển, tới được biên giới của Hà Nam mới bỏ lại ô tô, chuyển sang xe ngựa, ngựa trang thành tiểu thương buôn lương thực để tiến vào khu vực tỉnh Thiểm Tây.

Đám người Đặng Khi Chính nam ở bên trong xe ngựa, Tả Đặng Phong và Đặng Khi Anh Tử thì ngồi trước mở đường, đây cũng là an bài của Đặng Khi Chính Nam, cả đoàn chỉ có hấn và em gái là có thể nói tiếng Trung lưu loát.

-Chúng ta nhất định sẽ đưa cho người Thổ Dương thuần âm, người đừng lo lắng !

Đặng Khi Anh Tử dùng tiếng Trung nói, mục đích chính là không muốn để những người Nhật trong xe không nghe được.

-Chỉ cần đưa cho ta hai chiếc sừng thôi !

Tả Đặng Phong im lặng một lát mới bình tĩnh nói, mục đích mà Đặng Khi Anh Tử nói những lời này chính là để hấn yên tâm hợp tác với bọn hấn, đều không phải vì tình cảm riêng tư, cho nên khi Tả Đặng Phong nói dối cũng không cảm thấy có lỗi.

Đặng Khi Anh Tử nghe xong gật đầu, không nói gì nữa, mấy ngày trước đó cả hai hầu như không hề nói chuyện với nhau.

-Vì sao các người lâm thời lại thay đổi chủ ý, cần phải đến khu vực đó trước ?

Tả Đặng Phong chột hỏi.

-Anh của ta rất quen thuộc lịch sử của các người, biết ở Trung Quốc hoàng thượng là hóa thân của Long, cho nên mới đến nơi này trước.

Đặng Khi Anh Tử suy nghĩ một lát mới trả lời.

-Anh của người thật thông minh, ta cũng cảm giác ở một trong hai hoàng lăng kia có thể có Thổ Long thuần dương mà các người cần, nhưng các người cứ như vậy mà đến quả thật rất nguy hiểm, Quan Trung từ trước đến nay luôn là vùng đất bình gia phải tranh, bây giờ do Quốc Dân Đảng khống chế, quân đội rất nhiều.

Tả Đăng Phong gật đầu nói, Hàm Dương từng là nơi được vài vị Hoàng Đế chọn để đóng đô, Tần Thủy Hoàng chính là một trong số đó, nơi có thể xuất hiện một vị hoàng đế chắc chắn là nơi có long khí tẩm bổ.

-Chúng ta có thể dễ dàng thoát thân !

Đăng Khi Anh Tử liếc mắt nhìn Tả Đăng Phong một cái.

-Đừng tưởng rằng đám các người rất lợi hại, một mình xâm nhập thật sự rất nguy hiểm.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-Không phải còn có người sao !

Đăng Khi Anh Tử liền cười nói.

-Người tưởng ta là thiên hạ vô địch sao ?

Tả Đăng Phong nhún mày nói.

-Đúng vậy !

Đăng Khi Anh Tử cười nói.

-Đừng nói là ta không phải, cho dù ta có là thiên hạ vô địch, có thể cứu các người thì ta chắc chắn sẽ không cứu.

Tả Đăng Phong thành thật nói, nên hần cười rất chân thành.

-Chiến tranh thật đáng ghê tởm.

Đăng Khi Anh Tử nhắm mắt lắc đầu nói.

Tả Đăng Phong nghe xong cười cười, không tiếp lời, không có người ghê tởm thì làm sao có chiến tranh ghê tởm chứ.

Tới địa giới tỉnh Thiểm Tây, tốc độ mọi người rất chậm, mỗi ngày đi chưa được hai trăm dặm. Đám quý Nhật này thật may mắn, thịt dê nhúng và các món ăn khác ở đây đều hợp khẩu vị của chúng.

Nhìn đám quý tha hồ hưởng thụ thức ăn Trung Quốc, trong lòng Tả Đăng Phong cực kỳ tức giận, đây là thức ăn của người Trung Quốc, đám cường đạo ngoại bang này dựa vào cái gì có thể ăn chứ, nhưng loại cảm xúc này rất nhanh đã được chính hần áp chế, vàng bạc châu báu, tranh chữ quý hiếm, than đá.. đều đang bị đám quý Nhật dùng thuyền vận chuyển liên tục về nước mình, so sánh với những thứ đó thì vài món thức ăn chẳng tính là gì.

Liên tục ngày đi đêm nghỉ, chạng vạng bảy ngày sau, mọi người đã đến được phía đông bắc Hàm Dương nơi đặt Chu lăng.

Chu lăng, tên như ý nghĩa chính là hoàng lăng của nhà Chu, trước đó nơi này từng được chính phủ quốc dân tu sửa, bên ngoài đình đài, hai bên đường dựng các bức thạch điêu, nhưng những bức thạch điêu này đều không phải của thời Chu, mà do các triều đại sau hiển tế, tế đạo rộng không quá ba trượng, dùng gạch màu xám lót đường, cổ đại chui ra từ các kẽ gạch, lộ vẻ hoang vu, ở phía bắc tế đạo có hai đồng đất hình tròn cao không quá ba mươi trượng, chu vi nam bắc cũng không quá ba mươi dặm, chiếm diện tích vài dặm, ở phía tây Chu lăng cổ đại mọc rậm rạp, dựa vào độ khô và mịn thì không phải có từ thời Chu, ngoài những thứ đó thì hai bên trái phải Chu lăng đều là đất hoang, không hề có núi cao hay sông dài gì, không có chút khí phách nào mà hoàng lăng nên có, mà ngược lại còn có vẻ điêu tàn, dường như nó đã bị thời gian cướp đi tuổi xuân vậy, hoặc giống như bị con cá bị sức nóng mặt trời cướp đi hết lượng nước trong người, gây trở cá xương, không khí trầm lặng.

Chu lăng không có thủ vệ, người nhàn rỗi có thể đi vào, lăng mộ cách thành Hàm Dương không quá mười dặm, xung quanh lăng mộ rơi vãi không ít tạp vật, chứng tỏ nơi này thỉnh thoảng có du khách đến du ngoạn,

bốn phía lăng mộ không có tường che, có thể nhìn thấy đường quốc lộ ở phía xa, nghỉ chân trước lăng, Tả Đăng Phong rất khó tưởng tượng được bên trong hoàng lăng đã ba ngàn năm này còn cất giữ thứ gì.

Đám người Đăng Khi nghỉ chân trong rừng cây phía tây lăng mộ, nơi này cây cối um tùm, xen lẫn là những cây đại thụ cao lớn, vẫn có thể xem là nơi tốt để ẩn nấp.

-Tả tiên sinh, người nói nên bắt đầu từ đâu ?

Sau khi nghỉ ngơi đủ, Đăng Khi Chính Nam gấp gáp hỏi.

-Người nói trước đi !

Tả Đăng Phong cười nhạt nói.

-Tương truyền lăng mộ của Chu Văn Vương ở phía nam, còn phía bắc là lăng của Chu Vũ Vương, ta nghĩ nên bắt đầu đào ở phía nam trước.

Đăng Khi Chính Nam suy nghĩ một lát mới nói.

-Được, cứ như vậy đi !

Tả Đăng Phong gật đầu nói, Đăng Khi Chính Nam chọn bắt đầu từ lăng mộ phía nam là vì Chu Văn Vương trên đường phạt trụ băng hà, sau đó Chu Vũ Vương thống nhất Trung Quốc đăng cơ làm hoàng đế, trong lịch sử hoàng đế được gọi là Chân Long Thiên Tử, nếu đã là con trai của long, vậy thì Long chắc chắn phải được chôn bên trong lăng mộ của Chu Văn Vương, nhưng đây chỉ là suy nghĩ của Đăng Khi Chính Nam, Tả Đăng Phong không tin như vậy, sau khi đến đây hẳn không cảm giác được hơi thở khác thường nào, cũng không cảm giác thấy khí phách của hoàng lăng, cổ ngữ có câu “hổ chết còn uy” nếu đây chính là hoàng lăng thật, vậy thì không thể nào không có khí phách của hoàng gia được.

Đăng Khi Chính Nam biết Tả Đăng Phong có địch ý với mình, nghe xong lập tức dẫn theo mười hai tên lính Nhật và hai gã ninja đi về hướng đông, rõ ràng là định đào bới suốt đêm.

Chỉ còn lại Tả Đăng Phong và Đăng Khi Anh Tử ngồi lại nơi nghỉ chân.

-Người không đến xem một chút sao ?

Tả Đăng Phong nhìn Đăng Khi Anh Tử hỏi.

-Ta không hiểu việc này, có nhìn cũng không giúp được gì !

Tả Đăng Phong nghe xong chỉ cười không nói gì, người Nhật chính là kẻ địch của hắn, tất nhiên hắn sẽ không giúp chúng, sở dĩ đi theo cùng làm việc là để giết toàn bộ bọn chúng, nhưng hắn không dám sơ xuất ra tay, đầu tiên là tên trung niên ninja áo trắng kia rất khó đối phó, Thuần Dương hộ thủ của Đăng Khi Chính Nam cũng khắc chế Huyền Âm chân khí của hắn ở một mức độ, Tam Xuyên Tổ cũng không phải dễ chơi, Đăng Khi Anh Tử cũng là một ninja. Tả Đăng Phong hiểu rất rõ, một mình hắn rất khó đối phó cùng lúc bốn người, hơn nữa còn có mười hai tay súng bên ngoài, tình hình trước mắt hắn chỉ có thể đợi sau khi tiến vào lăng mộ mới có thể tính toán tiếp.

-Người cho rằng nơi này sẽ xuất hiện địa chỉ gì ?

Đăng Khi Anh Tử hỏi.

-Người muốn nghe lời nói thật chứ ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

Đăng Khi Anh Tử liền gật đầu.

-Trong “Lễ Ký” có câu “Phàm sự dự tắc lập, bất dự tắc phế”, người hiểu ý nghĩa của chúng chứ, các người không chuẩn bị đầy đủ, chuyến đi này nhất định về tay không.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Hãy nói tiếp đi !

Đăng Khi Anh Tử biết Tả Đăng Phong vẫn còn lời chưa nói xong.

-Ta không nói, bởi vì ta nói gì chưa chắc các người đã tin, nhưng theo ý ta thì các người đến đây đã phạm rất nhiều sai lầm.

Tả Đăng Phong tiếp tục cười nói, lăng mộ nhà Chu có ba không, một không đắp mộ cao, hai mộ không bị lấp và ba là không có cây cối, nơi này mộ được đắp cao, chứng minh hai lăng mộ kia rất có thể không phải là lăng của Chu Văn Vương và Chu Vũ Vương, Tả Đăng Phong không nói là chắc chắn, bởi vì khu vực này chính xác được đánh dấu trên bản đồ của Đằng Khi Chính Nam, để chắc chắn nơi đây có phải lăng mộ của Chu Văn Vương và Chu Vũ Vương hay không còn phải đợi đám quý Nhật Bản kia đào lên xem xét mới biết rõ được.

-Người cứ nói cho ta nghe đi, ta tin tưởng người.

Đằng Khi Anh Tử cầu xin.

-Thôi được rồi, ta sẽ phân tích cho người nghe các người đã phạm những sai lầm gì, ngôi mộ Lai vương mà các người đi trước đây là đơn giản nhất, không có cơ quan phòng trộm, nhưng các người không nên vì vậy mà chủ quan, khinh thường, cho rằng các ngôi mộ cổ đại của Trung Quốc đều như vậy, người cổ đại xem trọng chết như sống vậy, bên trong lăng mộ rất có thể có cơ quan, các người đã chuẩn bị tốt để phá giải những cơ quan ấy chưa, thứ hai, lăng mộ cổ đại đều có một lối vào, nếu không tìm được đúng vị trí, cứ đào lung tung thì chỉ gặp đất đá ngô cứt mà thôi, mấy khẩu lựu đạn kia của các người cũng không thể phá đất được, thứ ba, bùn đất mà các người đào lên sẽ đổ đi đây, nơi này không phải là nơi núi hoang rừng vắng, nếu lỡ có người phát hiện chắc chắn sẽ có quân đội đến bao vây tiêu diệt, thứ tư, nếu như ở dưới thật sự có Long, vậy sau khi bắt được các người làm sao chở về, thứ năm, nơi này rất gần với núi Côn Lôn và Chung Nam Sơn, người tu đạo Trung Quốc có bảy phần đều tập trung ở đây, nếu có người trên đó phát hiện hành động của các người, với mấy món công phu mèo cào của các người thì sợ khó mà trốn thoát được.

Tả Đăng Phong kép năm ngón tay lại.

-Người xem thường võ sĩ Nhật Bản chúng ta sao ?

Đằng Khi Anh Tử hờn giận nói, lúc nói chuyện trên mặt Tả Đăng Phong đều mang vẻ khinh thường, điều này làm nàng cực kỳ khó chịu.

-Mặc dù ta rất ghét nhóm người các người, nhưng ta rất bội phục dũng khí và sự đoàn kết của các người, đây là điều mà người trong nước chúng ta bây giờ còn thiếu, nhưng trí tuệ của các người vẫn không đủ, cùng so sánh với người Trung Quốc, các người cực kỳ ngu xuẩn, đến một ngày nào đó, vì sao mà chết cũng không rõ.

Tả Đăng Phong cười khẩy nói.

-Người phải giúp đỡ và bảo đảm sự an toàn cho chúng ta, nếu có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì người vĩnh viễn cũng không chiếm được thứ mình muốn.

Đằng Khi Anh Tử tức giận nói.

-Yên tâm đi, ta nhất định sẽ cố hết sức !

Tả Đăng Phong nghe xong liền lắc đầu cười khổ, từ khi đến đây hẳn luôn có dự cảm sắp có chuyện xảy ra, hơn nữa dự cảm này tràn ngập mùi chết chóc

210. Q.3 - Chương 210: Trộm Lăng

-Quần áo của người lại rách rồi, tiếc là ta không mang theo kim chỉ, nếu không sẽ giúp người vá lại !

Đằng Khi Anh Tử nói.

-Cám ơn ! Người bao nhiêu tuổi rồi ?

Tả Đăng Phong liền nói, lúc trước nói chuyện nàng là Lâm Ngọc Linh chứ không phải Đăng Khi Anh Tử, vì vậy hẳn không biết tuổi thật của nàng.

Đăng Khi Anh Tử nghe xong không trả lời, ở Nhật Bản, tuổi của nữ nhân chỉ có người thân cận mới có thể hỏi, Tả Đăng Phong hỏi rất tùy ý, không hề nghiêm chỉnh, cho nên nàng không muốn trả lời.

-13, đi nào, theo ta đi dạo !

Tả Đăng Phong đứng dậy đeo rương gỗ lên, gọi 13 đang mài móng vuốt lên cây đại thụ, đi về phía đông.

Đăng Khi Anh Tử cũng không đi theo, nơi này để thức ăn và nước uống cho nên nàng nhất định phải ở đây canh giữ.

Tả Đăng Phong nhanh chóng đi về lăng mộ ở phía nam, lúc này trời mới vừa tối, bên trong bóng đêm Đăng Khi Chính Nam và hai vị ninja ngồi nghỉ một bên, trong mười hai tên lính lực lưỡng Nhật Bản thì cũng có tám gã ngồi nghỉ, chỉ có bốn gã đang dùng xẻng xúc đất rất nhanh, mười hai người này rất có thể là Đăng Khi Chính Nam rút ra từ bộ đội công binh cho nên hình thể hoàn toàn khác với người thường, dáng người rất thấp, hai chân lại ngắn, mông lớn eo thô, hai cánh tay to gấp người thường.

Những người này chính là người thường, không có tu vị linh khí, đều dùng sức lực bản thân để đào đất, bọn hắn để Tả Đăng Phong thấy được cái gì gọi là hiệu suất công việc, trong lúc Tả Đăng Phong và Đăng Khi Anh Tử nói chuyện bọn họ đã đào vào phía trong được hơn hai trượng, tám người ngồi nghỉ kia quần áo đều không dính bùn đất, điều này chứng tỏ hai trượng kia chỉ do bốn người này đào được.

Chính thức làm việc sẽ không hề dồng dãi, cũng không hề cố ý chứng tỏ gì cho lãnh đạo thấy, bốn người Nhật bản này không hề bày trò gì cả, chỉ chuyên tâm vào việc đào đất mở đường, động tác nhịp nhàng, mỗi một xẻng đi xuống đều chắt đầy đất, động tác nhanh nhẹn, phối hợp cực kỳ ăn ý.

Bốn người đều không hề chảy mồ hôi, điều này khiến Tả Đăng Phong cảm thấy rất khó hiểu, liên tục dùng sức làm việc trong một thời gian chắc chắn sẽ chảy mồ hôi, nghi ngờ khó hiểu, Tả Đăng Phong liền tập trung đánh giá bốn người, phát hiện nhịp tim đập của cả bốn cũng không tăng, phát hiện điểm này hẳn liền hiểu, mười hai công binh này chắc chắn đã được cải tạo của bộ đội sinh hóa, tiêm vào người loại hóa chất nào đó để tăng sức lực bản thân, hèn gì Đăng Khi không lo lắng bùn đất đào ra sẽ bị người khác phát hiện, hóa ra hẳn định tốc chiến tốc thắng, tiến công chớp nhoáng.

-Tả tiên sinh, muộn nhất thì tờ mờ sáng chúng ta có thể đào vào bên trong lăng mộ.

Đăng Khi Chính Nam nhìn Tả Đăng Phong nói.

-Với điều kiện là các người không đụng phải Kim Cương tường chặn lối.

Tả Đăng Phong cười khẩy nói.

-Nơi này sẽ không có tường trộn gạo nếp, thời Chu còn chưa xuất hiện công nghệ đó.

Đăng Khi Chính Nam lắc đầu nói.

Thứ tường trộn gạo nếp mà Đăng Khi Chính Nam nói chính là Kim Cương tường, thời cổ đại không có xi-măng, lợi dụng gạo nếp với trộn lẫn thêm các loại lông tóc và thực vật để bịt lối trong lăng mộ, độ cứng không kém xi-măng là bao, hơn nữa nó còn bền hơn cả xi-măng, xi-măng nếu bị một lực lớn từ bên ngoài công phá sẽ lập tức vỡ nát, nhưng Kim Cương tường thì không, Kim Cương tường chính là biện pháp phòng trộm mộ xuất hiện sau thời Tần, vì vậy có thể thấy được Đăng Khi Chính Nam cũng có nghiên cứu về cổ mộ và lịch sử củ Trung Quốc.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không nói gì, xoay người đi lên hướng bắc, trước mắt nói gì cũng đều là lời thừa, sự thật không lâu nữa sẽ được phơi bày.

Trong bóng tối Tả Đăng Phong bước đi trên nền gạch xanh hướng về ngôi mộ ở hướng bắc, hai ngôi mộ cách nhau chưa quá 100m, chiều cao cũng không khác biệt mấy, một con đường mòn nhỏ do đi lại nhiều mà thành trực tiếp hướng lên đỉnh của ngôi mộ, dựa theo dấu vết và độ rộng của con đường mòn thì nơi này thì không thường xuyên có người đến.

Đi đến đỉnh ngôi mộ, Tả Đăng Phong đưa mắt nhìn xung quanh, từ đây nhìn về phía Tây Nam có thể nhìn rõ đèn đuốc bên trong thành Hàm Dương, tập trung cảm giác, phát hiện xung quanh không có tiếng hít thở và bước chân, chỉ có tiếng côn trùng trong các bãi lau sậy và tiếng chim chóc bên trong rừng cây phát ra.

Mặc dù từ đây có thể nhìn thấy đèn đuốc, có thể nghe được tiếng côn trùng và chim chóc, nhưng Tả Đăng Phong vẫn cảm thấy nơi này tràn ngập mùi chết chóc, chính xác thì không phải là mùi chết chóc, vì xung quanh không có khí tức tà ác nào, nhưng hắn không thích nơi này một chút nào, sau khi đến đây hắn luôn muốn rời đi, trước đây mặc kệ là đến đâu hắn cũng chưa từng có loại cảm giác hốt hoảng này, nhưng sau khi đến đây cảm giác đó lại cực kỳ mãnh liệt. Hắn tu luyện chính là Âm Dương Sinh Tử bí quyết, độ qua Thiên Kiếp tiến vào cảnh giới Chí Tôn, chỉ bằng trực giác có thể phát hiện sự tồn tại của nguy hiểm, loại cảm giác muốn bản thân rời đi chính là từ Âm Dương Sinh Tử bí quyết phát ra, đây là chính là do bản năng đón may mắn tránh né vận rủi của con người được Âm Dương Sinh Tử bí quyết phóng đại, bản năng của hắn nhắc nhở hắn mau chóng rời khỏi nơi này.

Tả Đăng Phong tin vào trực giác, nhưng hắn có thói quen làm việc phải có căn cứ chính xác, hắn không rõ vì sao bản năng lại mách bảo mình nên rời khỏi đây, đám người Đằng Khi không có khả năng sẽ ra tay với hắn, bởi vì hắn còn giá trị lợi dụng, cũng không thể là do nguy hiểm bên dưới mộ được, bởi vì mặc dù bên dưới có nguy hiểm như thế nào cũng không thể truyền lên trên mặt đất được.

Cần nhắc một lúc, Tả Đăng Phong bất ngờ nhớ ra mình bây giờ đang đứng ở phía trên ngôi mộ, tên của hắn là Tả Đăng Phong, mà lúc này lại leo lên trên mộ người chết, cái này đúng là điềm xấu mà.

Nghĩ ra điềm này, Tả Đăng Phong liền nhanh chóng rời khỏi đỉnh ngôi mộ, nhưng sau khi rời khỏi thì cảm giác hốt hoảng vẫn không hề biến mất, bản năng vẫn nhắc nhở hắn cần nhanh chóng rời khỏi đây.

Mặc dù không biết vấn đề ở đâu, nhưng Tả Đăng Phong vẫn tự nhắc nhở mình nên cẩn thận một chút, sau khi tiến vào lăng mộ cần nhanh chóng giết chết đám người Đằng Khi, sau đó cố gắng rời khỏi đây thật nhanh.

Sau khi rời khỏi ngôi mộ, Tả Đăng Phong cũng không trở lại nơi đám người Đằng Khi đang đào bới, mà lặng lẽ đi xung quanh vùng đất này, hắn đang tìm kiếm vật dụng ứng với Ngũ Hành, chuẩn bị cho việc bố trận.

Lúc trước phần lớn vàng mượn của Tôn Phụng Tiên hắn đều đưa cho lão thần bà kia, còn lại một ít hắn đã bồi thường cho đám dân cư trong thành vì đốt nhà, bây giờ chỉ còn lại một nén vàng, vàng chính là vua trong Kim, bày trận sẽ có hiệu quả tốt nhất.

Phần thân cây bách dài nửa thước có độ lớn cỡ bằng cổ tay, bỏ hết cành lá chỉ để lại phần thân với lớp vỏ xù xì. Cây bách thường có màu xanh, thuộc họ tùng, mộc khí um tùm nên có thể dùng để bày trận!

Ở trong rừng gỗ có rượu trắng và nước uống, mặc dù rượu trắng và nước uống đều thuộc Thủy, nhưng rượu trắng còn chứa tính Thổ và tính Mộc, không thích hợp để sử dụng khi bố trận, hơn nữa trận pháp này là dùng để đối phó Đằng Khi Chính Nam và hai ninjya kia, không thể dùng loạn, chỉ có thể dùng nước, nhưng không thể đựng trong đồ bằng nhôm, vật thích hợp nhất để đựng là đồ xứ và đồ gốm, trước mắt chưa có, chỉ đợi sau khi xuống dưới tìm kiếm.

Vật tính Hỏa tốt nhất chính là đá từ nham thạch nóng chảy từ miệng núi lửa phun trào sau khi nguội tạo thành, nơi này tất nhiên không thể tìm được, cây đuốc cũng không thể cháy lâu, vì vậy Tả Đăng Phong nghĩ đến mấy cái bánh nướng bên trong rừng gỗ, nhưng thứ này dùng lửa nướng ra, bên trong có tính Hỏa, ăn nhiều đồ nướng sẽ cảm thấy nóng ruột cũng là vì bên trong chúng có chứa tính Hỏa, trước khi chúng hư hỏng hoàn toàn có thể dùng thay thế tính Hỏa trong Ngũ Hành.

Thổ là dễ tìm kiếm nhất nhưng lại khó lợi dụng nhất, cần nhắc mãi Tả Đăng Phong mới quyết định, ở phía Đông Bắc nơi này tìm thấy một con sông nhỏ, chậm rãi đi đến bờ sông mang về vài nắm cát trắng, sẽ dĩ nhiên chọn cát là bởi vì cát trong ngũ hành thuộc loại tiện lợi nhất, ở đâu cũng có thể tìm thấy, hơn nữa do phải đề phòng trộm cướp mà bất kể là ngôi mộ nào kiến trúc bên trong tuyệt đối không có hạt cát, cát chảy bịt mộ nhốt đạo tặc chỉ là do người đời không hiểu biết bịa đặt mà có, không đáng tin, Tả Đăng Phong dùng hạt cát ứng với tính Thổ trong Ngũ Hành để phân biệt với gạch đá bên trong mộ, bố trí trận pháp, phân cách Âm Dương, tạo ra tuyệt địa.

Bây giờ chỉ có thiếu một món đồ sứ hoặc đồ gốm, sau đó sẽ tùy theo tình hình phía dưới để bày trận, trận pháp Ngũ Hành là thích hợp bố trí dưới đất nhất, bởi vì bên dưới kín không gió, vật dùng để bày trận sẽ không dễ dàng bị di chuyển, nếu là trên mặt đất thì hẳn sẽ dùng phương pháp Bát Trận Đồ để bày trận. Bát Trận Đồ là trận pháp theo đường Âm Dương, là hẳn học được, còn trận pháp Ngũ Hành là do hẳn tự nghĩ ra, so sánh hai cái với nhau thì hẳn thích dùng trận pháp Ngũ Hành hơn.

Mãi cân nhắc cộng thêm việc lựa chọn vật liệu để bố trận đã tốn hơn ba tiếng, cùng lúc đó thì Tả Đăng Phong cũng kịp quan sát địa hình toàn khu lăng mộ và phùng xung quanh, phát hiện ở khu vực Đông Nam có vài ngôi nhà gỗ, bên trong không thấp đèn, dựa theo độ cao và lối xây dựng Lục Giác để xác định thì đây chắc dùng để gửi vật để Tế Tự, ngoài ra xung quanh khu lăng mộ cũng không có kiến trúc lớn nào khác, tượng thú bằng đá và bia đá hai bên tế đạo không tính trong đó, ngoại trừ hai đồng đất này, tất cả kiến trúc đều do đời sau xây thêm, cũng không có bất kỳ chứng cứ nào để chứng minh bên dưới hai đồng đất đó chôn cất hai vị vua nhà Chu.

Mười hai giờ đêm, Tả Đăng Phong dẫn theo 13 trở lại nơi nghỉ chân.

-Anh ta mời người qua chủ trì công việc.

Đăng Khi Anh Tử không nằm trên xe ngựa nghỉ ngơi, mà ngồi ở bên cạnh trông giữ đám trang bị và lương thực, nửa đêm rét lạnh, nàng ngồi trên một tấm thảm, bởi vì sợ người ngoài phát hiện nên nàng không hề nhóm lửa

Tả Đăng Phong nghe vậy liền gật đầu, xoay người hướng lăng mộ phía nam đi.

-Vất vả người !

Đăng Khi Anh Tử nói.

Tả Đăng Phong không trả lời, bước đi thẳng.

Đi tới khu vực đào bới, công tác đào bới vẫn tiếp tục, bởi vì thông đạo đã rất dài cho nên mười hai công binh chia làm hai tổ, một tổ nghỉ ngơi, một tổ khác xếp thành hàng chuyển bùn đất đào được bên trong ra bên ngoài, những công binh này thực hiện theo lệnh của Đăng Khi Chính Nam, đem bùn đất rải ra xung quanh, không để người khác phát hiện, nếu như bất ngờ xuất hiện một ụ đất cao, rất có thể bị người đi đường ở xa phát hiện ra.

-Tả tiên sinh, chúng ta không phát hiện có gao nếp tường.

Đăng Khi Chính Nam nói với Tả Đăng Phong, lúc này hai ninja đang ngồi đã tọa ở cách đó không xa, chỉ có một mình Đăng Khi Chính Nam đứng đốc công ở đây.

-Không có Kim Cương tường chứng tỏ nhỡ này rất có thể là lăng mộ thời Chu, nhưng người nên chuẩn bị tâm lý trước đi, mộ thất bên trong có thể đã bị lấp.

Tả Đăng Phong gật đầu nói.

-Vì sao người nói vậy ?

Đăng Khi Chính Nam nghi ngờ hỏi.

-Vì hỗn hợp gao nếp với tạo thành Kim Cương tường có hai tác dụng, thứ nhất là chống trộm, còn thứ hai chính là nâng đỡ phía trên của mộ thất, nếu không có Kim Cương tường chắc chắn làm trần, thì bị một lượng lớn bùn đất ở phía trên đè xún một thất có thể sẽ bị lấp.

Tả Đăng Phong liền giải thích.

-Thì ra là vậy, đa tạ Tả tiên sinh!

Đăng Khi Chính Nam liền lợi dụng cơ hội để quan hệ hai bên xích lại gần nhau hơn.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhíu mày liếc hẳn một cái, quay đầu dẫn theo 13 đến một bên ngồi xuống, các mộ thông thường nếu không có năm mộ ở trên sẽ rất sâu, còn phần mộ có năm mộ phía trên sẽ không quá sâu, bởi vì bản thân năm mộ đã có tác dụng bảo vệ.

Dựa theo tốc độ trước mắt, đến rạng sáng ngày mai có thể đào thông được đến phía trong lăng.

211. Q.3 - Chương 211: Cổ Mộ Thời Đường.

Tả Đăng Phong và 13 người ở mạn bắc của mộ, nơi này đầu gió, nếu đào thông vào lăng, bên trong có khí bẩn thì cũng không thể bay đến đây.

Một đêm không xảy ra chuyện gì, 3h sáng ngày hôm sau bùn đất đào ra đã có sự thay đổi, tất cả đều là đất sét vè tròn, bên trong không xen lẫn hòn đá hay tạp chất, điều này chứng tỏ mộ thất đã cách không xa. Tả Đăng Phong liền rời đi, đến bên cạnh suối rửa mặt xong, liền lấy ra lương khô ăn điểm tâm, xong xuôi tất cả, mới chậm rãi chờ đợi mộ thất mở ra.

Bốn giờ sáng ! Xuất hiện vấn đề ngoài ý muốn, hai người người ăn mặc kiểu nhà nông xuất hiện trước cửa nghĩa trang, nghỉ chân liếc nhìn xung quanh, sắc trời đã dần sáng rõ, nhất định bọn họ đã phát hiện ra hành động của mọi người ở đây.

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn về phía xa khiến đám người Đằng Khi Chính Nam cảm thấy khó hiểu, nhất loạt quay đầu nhìn theo, sau khi phát hiện ra hai người nông dân, Tam Xuyên Tổ quay đầu nhìn Đằng Khi Chính Nam, Đằng Khi Chính Nam lạnh lùng nhìn nàng gặt đầu, Tam Xuyên Tổ liền phi thân lên cao, thi triển thân pháp lao về phía hai người nông dân.

Tả Đăng Phong biết Tam Xuyên Tổ muốn giết người diệt khẩu, nhưng hắn cũng không ngăn cản, lúc trước Kim Chân có lòng tốt cứu người, cuối cùng không được báo đáp mà ngược lại bị những người đó đi khắp nơi tuyên truyền hắn là hán gian, mất hết danh dự.

Hai bên cách nhau hơn hai dặm, hai gã nông dân kia nhìn thấy Tam Xuyên Tổ lao về phía mình, biết là chuyện không tốt, xoay người bỏ chạy, nhưng cuối cùng bọn hắn vẫn không thể chạy thoát, Tam Xuyên Tổ rất nhanh đã đuổi kịp, gươm dao chém xuống, hai gã nông dân ngã xuống, Tam Xuyên Tổ liền thu đao quay về.

Sau khi Tam Xuyên Tổ trở về Tả Đăng Phong lạnh lùng liếc nàng một cái, nàng là người Nhật Bản, hai người bị giết kia là người Trung Quốc, mặc dù Tả Đăng Phong bản thân cũng hay lạm sát kẻ vô tội, nhưng hắn không hề muốn nhìn thấy người ngoài ra tay, mặc dù vậy một lát sau hắn đã áp chế sự tức giận của mình xuống, hắn không ra tay cứu chính là để đem toàn bộ đám người trước mắt giết hết chứ không phải thật lòng muốn hợp tác với người Nhật, làm người ở đời, đôi khi không phải chỉ đối mặt giữa sự lựa chọn đúng và sai, cũng không phải giữa thiện và ác, bởi vì những thứ đó đôi lúc lại trộn lẫn với nhau khó có thể vẹn toàn đôi bên, mặc kệ người có lựa chọn thể nào đều cũng không đúng, chỉ có thể lựa chọn giữa nặng và nhẹ, cái gì cũng có mặt lợi và hại, chỉ có thể lựa chọn cái nào có lợi nhiều hơn để chọn.

-Tốt nhất các người nên nhanh lên, bọn họ đến đây để làm cỏ !

Tả Đăng Phong nói với Đằng Khi Chính Nam, trên tay hai người nông dân đều cầm theo nông cụ, ở cửa vào khu lăng mộ có giầu vết cắt cỏ, rõ ràng những người này thuộc quản lý của chính phủ quốc dân, hai người nông dân kia có thể là được thuê để làm sạch cỏ ở khu vực lăng.

Đằng Khi Chính Nam nghe xong liền ra lệnh cho đám công binh, công binh ngoại trừ đem theo lương khô và nước uống còn đem theo thuốc chính, nghe được mệnh lệnh của Đằng Khi Chính Nam xong, mấy người đã kiệu sức liền lấy thuốc từ túi áo ra, ra một loại nước thuốc màu đỏ tịt tịt vào người mình, một lát sau sức lực lại dồi dào, tốc độ liền tăng lên.

Một giờ sau, Tả Đăng Phong bất ngờ cảm giác được một hơi thở không sạch từ bên trong đường hầm truyền ra, liền dẫn theo 13 lượt ra xa xa, sau khi rơi xuống đất, từ bên trong đường hầm mới truyền ra một câu tiếng Nhật “Đã thông”.

Đặng Khi Chính Nam nghe được vội vàng ra lệnh cho công binh rút khỏi đường hầm, quay lại ra lệnh cho bọn họ, sáu người đứng ở bên ngoài chờ lệnh, sáu người khác cầm vũ khí cảnh giới xung quanh, giết chết bất kỳ ai tiến lại gần khu vực này.

Nhưng vào lúc này, Tả Đăng Phong phát hiện ở cửa vào lăng có một đứa bé con, đứa bé chỉ tầm sáu bảy tuổi, sau khi nhìn thấy hai người nông dân bị giết kia liền sợ hãi chạy ra ngoài, bởi vì khoảng cách rất xa cho nên chỉ một mình Tả Đăng Phong nhìn thấy, tên ninja áo trắng kia có thể đã nghe được tiếng khóc nghẹn ngào do sợ hãi của đứa bé phát ra, nhưng chờ lúc hắn quay đầu lại nhìn thì đứa bé đó đã chạy ra bên ngoài, hắn không phát hiện được bóng dáng của đứa bé, nhìn xung quanh một chút mới thu hồi ánh mắt.

ở phía Đông Nam khu lăng mộ có một thôn trang, đứa bé này có thể đến để kêu cha hoặc ông nội về nhà dùng cơm, mặc dù Tả Đăng Phong đã phát hiện ra đứa bé nhưng hắn không đuổi theo giết chết, ba năm nay hắn giết người vô số, nhưng chưa từng giết hại trẻ con, lúc này hắn chỉ có thể lắc đầu thở dài, đứa bé sau khi trở về nhất định sẽ báo tin, sau đó có thể sẽ có một đám thôn dân đông đảo kéo đến. Những thôn dân này nếu kéo đến nhất định sẽ không thể trở về, nếu giết đứa bé này thì chỉ có một gia đình chết đi, nhưng nếu không giết, vậy thì sẽ có rất nhiều gia đình chịu cảnh chết chóc. Tâm địa ác độc có thể làm giảm số lượng thương vong xuống thấp nhất, nhân từ nương tay lại làm tăng số lượng người chết lên, Tả Đăng Phong hiểu được đạo lý này, nhưng hắn lại không xuống tay được, hắn rất yêu thích trẻ em, làm sao xuống tay được chứ.

Nghĩ đến em bé, Tả Đăng Phong lại nhớ đến Vu Tâm Ngũ, nếu nàng còn sống thì hắn đã làm cha từ sớm rồi, làm sao lại phải phiêu bạt chịu khổ khắp nơi cơ chứ. Tả Đăng Phong ngẩng đầu liếc nhìn Đặng Khi Chính Nam một cái, âm thầm hạ quyết tâm, lần này nhất định phải giết chết Đặng Khi Chính Nam ở đây, bất kể là xảy ra chuyện gì, mặc kệ vấn đề ngoài ý muốn nào xảy ra, nhất định phải giết, Đặng Khi Chính Nam chắc chắn phải chết.

Lúc này Đặng Khi Chính Nam đã phái ra một nửa đám công binh, thấy Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn mình, liền lộ vẻ nghi hoặc.

-Nếu như Thổ Long kia thật sự ở trong này, người chuẩn bị như thế nào để mang nó đi ?

Tả Đăng Phong lập tức tìm cơ che dấu suy nghĩ trong đầu.

-Chúng ta chỉ cần một bộ phận trên người nó là được rồi.

Đặng Khi Chính Nam liền nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, hắn không biết vì sao Đặng Khi Chính Nam lại nói như vậy, chẳng qua thân thể của mười hai địa chỉ đều ẩn tàng linh khí Âm Dương Ngũ Hành, chẳng qua hàm lượng không cao, tình huống này giống như dùng nhân sâm làm thuốc vậy, thứ tốt nhất tất nhiên là thân và rễ, nhưng dùng lá cũng được, chẳng qua hiệu quả kém hơn nhiều mà thôi.

Sau đó Tả Đăng Phong chờ cho khí độc bên trong mộ tan hết, trước đây Tả Đăng Phong chưa từng xuống một mộ cổ mộ quy mô lớn, nhưng hắn cảm giác ngôi mộ này đã từng có người đi vào nếu không khí độc cũng không ít như vậy, hắn cũng không cảm nhận được khí tức nguy hiểm nào từ bên trong, nhưng cảm giác điềm xấu vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, loại dự cảm xấu này không phải đến từ bên trong cổ mộ, mà đến từ bên ngoài.

Chỉ chờ khoảng một nén nhang khí độc bên trong đã tan hết bảy tám phần, Đặng Khi Chính Nam cũng đã đến đây, chuẩn bị cùng mọi người đi vào.

-Tam Xuyên Tổ cùng Anh Tử ở lạnh canh giữ, chúng ta đi xuống.

Đặng Khi Chính Nam ra quyết định cuối cùng.

Tam Xuyên Tổ nghe xong liền gật đầu đồng ý, trước đây quan hệ của nàng và Đặng Khi Chính Nam rất nhạt, bây giờ lại một mực chấp hành mệnh lệnh của hắn, chắc chắn đã có chuyện gì xảy ra trong việc này, nhưng cụ thể vì sao Đặng Khi Chính Nam có thể điều động Ninja thì Tả Đăng Phong không rõ.

Đặng Khi Chính Nam cũng không hài lòng với quyết định của anh mình, nhưng nàng không phản đối, miễn cưỡng gật đầu.

Đằng Khi Chính Nam an bài như vậy cũng trong dự liệu của Tả Đằng Phong, bên ngoài chắc chắn phải để cao thủ lại trấn giữ, để xử lý với tình huống ngoài ý muốn xảy ra, còn Đằng Khi Anh Tử chính là em gái ruột của Đằng Khi Chính Nam, anh trai tất nhiên sẽ không để em gái của mình cũng theo mình mạo hiểm.

-13, người ở lại đây, nhất định không được rời đi quá xa.

Tả Đằng Phong dặn dò 13, mục đích đi xuống của hắn không phải trộm mộ, mà là giết chết Đằng Khi Chính Nam, cho nên 13 không cần thiết phải đi theo, hơn nữa hắn chỉ có một mình 13 là đồng bọn, bên ngoài nhất định phải có một người tin tưởng canh giữ.

-Meo

~13 liền gật đầu phát ra tiếng kêu.

Phản ứng của 13 cũng không khiến đám Đằng Khi bị bất ngờ, bọn hắn đã sớm biết 13 cực kỳ thông minh, cũng biết 13 là một trợ thủ đắc lực của Tả Đằng Phong.

Bởi vì cửa địa đạo chỉ có thể ột người đi, cho nên Đằng Khi Chính Nam do dự không biết để ai đi đầu, người đi đầu sẽ phải chịu nguy hiểm rất lớn.

Ninja áo trắng nhìn thấy vẻ mặt do dự của Đằng Khi Chính Nam, liền liếc nhìn hắn một cái sau đó dẫn đầu tiến vào, Tả Đằng Phong liền theo sau, tiếp đó là sáu công binh, Đằng Khi Chính Nam đi cuối.

Sau khi đi vào Tả Đằng Phong cũng không lập tức quan sát tình huống, mà tập trung lắng nghe thanh âm ở phía sau, Đằng Khi Chính Nam đi cuối chắc chắn có mục đích của hắn, nhất định hắn sẽ giao cho đám người Tam Xuyên Tổ một việc quan trọng.

Đúng như dự đoán, trước khi đi vào Đằng Khi Chính Nam thấp giọng dặn dò một câu : “gọi hết người trở về, dùng súng nhắm ngay của động, nếu hắn là người đầu tiên đi ra thì lập tức giết chết, nếu như để hắn chạy mất thì lập tức trở về đem con Thổ Dương kia thiêu hủy.

Tam Xuyên Tổ và Đằng Khi Anh Tử cũng không lên tiếng trả lời, nhưng chắc chắn các nàng đều nghe được lời Đằng Khi Chính Nam nói.

-Tam Xuyên Tổ, do người làm chủ !

Đằng Khi Chính Nam lại thấp giọng bổ sung một câu.

Tả Đằng Phong nghe xong chỉ cười nhạt, mặc dù Đằng Khi Chính Nam thấp giọng nói, nhưng hắn vẫn nghe được rất rõ ràng, thật ra Đằng Khi Chính Nam cũng biết hắn có thể nghe thấy, những lời này một nửa là nói cho hắn nghe, mục đích chính là để nói cho hắn không nên làm giờ trò. Hơn nữa Đằng Khi Chính Nam bổ sung thêm một câu cuối còn có hai dụng ý, thứ nhất chính là để nó cho hắn biết mặc dù Đằng Khi Anh Tử có tình cảm với hắn cũng lực bất tòng tâm, thứ hai chính là tạo cho hắn cảm giác có lỗi với tình cảm của Đằng Khi Anh Tử, tạo điều kiện để ngày sau tiếp tục hợp tác.

Phải công nhận một điều là tâm cơ của Đằng Khi Chính Nam rất thâm trầm, nhưng hắn đã phạm vào một sai lầm trí mạng, đó là luôn tin tưởng vào con Tam Mục Quái Dương có thể khiến Tả Đằng Phong phải hợp tác với mình, nếu Quái Dương kia vẫn còn nội đan thì chính xác đủ để uy hiếp Tả Đằng Phong, nhưng lúc này với hắn Quái Dương kia đã là thứ vô dụng, sự sai lầm này của Đằng Khi Chính Nam thực sự rất nghiêm trọng, sai lầm này ảnh hưởng đến cả mạng sống của chính hắn. Vào lúc này, Tả Đằng Phong cảm thấy thật sự biết ơn Kim Châm, Kim Châm đã giúp hắn một ân tình lớn, ngoài ra thì Tả Đằng Phong cũng tin tưởng Đằng Khi Anh Tử có cảm tình với hắn, điều này hắn biết, nhưng hắn cũng biết rõ cá tính sùng kính điên cuồng với Thiên Hoàng của người Nhật, chỉ cần một lời của Thiên Hoàng thì đừng nói là một người đàn ông Trung Quốc, mà bọn họ còn có thể hy sinh chính cha mẹ ruột của mình.

Sau khi đi vào địa đạo, trong lòng Tả Đằng Phong bắt đầu mắng chửi đám quỷ Nhật Bản, bọn họ đều là một đám người thấp bé, có thể đứng thẳng để di chuyển trong địa đạo, còn hắn do vóc dáng cao hơn mà luôn phải cúi đầu để bước đi.

Địa đạo đào rất thẳng, ở bên ngoài địa đạo gần như có thể nhìn thấy chỗ lỗ hổng đào ra, không cần hỏi cũng biết mục đích thiết kế như vậy chính là trò quỷ của Đằng Khi Chính Nam, mục đích là để cho người

bên ngoài có thể thoải mái bảo vệ cửa ra vào, nếu hắn làm mấy việc xấu ở bên trong, sẽ rất khó chạy từ bên trong lảng ra ngoài, đám người Đằng Khi Chính Nam trong lúc chờ hắn đi Tề Nam cũng không hề nhàn rỗi.

Địa đạo dài khoảng chính trưng, lúc đầu rất dễ đào, càng về sau thì do phải chở bùn đất ra ngoài đổ nên phải đào mất một đêm mới xong địa đạo chín trưng, không lâu sau tên Ninja áo trắng kia đã dừng lại, đã đến được chỗ lỗ hổng.

Tả Đằng Phong từ phía bên phải hắn quan sát xung quanh, phát hiện phía dưới là một con đường lớn vào mộ, vị trí của mọi người lúc này ở ngay phía trên khu vực đường vào mộ, khoảng cách xuống dưới khoảng hai thước, đường vào mộ được xây bằng gạch, hai bên vách tường vẽ đầy bích họa, bởi vì đường vào mộ khô ráo, cho nên những bích họa vẫn còn bảo tồn đến ngày nay, mặc dù màu sắc đã rất mờ nhạt, nhưng vẫn nhìn được đại khái nội dung chúng miêu tả.

Liếc sơ mấy lần, Tả Đằng Phong đã biết nơi này chắc chắn không phải lăng mộ của Chu Vương, thứ nhất thời Chu sẽ không dùng gạch để lót đường vào mộ, thứ hai thời Chu chỉ khắc chữ lên đồ vật mà không điêu khắc, cuối cùng lăng mộ thời Chu không có cơ quan, nhưng trên đường vào mộ có không ít xương trắng rơi vãi, điều này chứng tỏ bên trong có cơ quan, vì vậy nơi này chắc chắn không phải lăng mộ thời Chu.

Dựa theo hình tượng nữ tử vừa mập vừa để lộ lựạ ngực trong các bức bích họa trên tường, thì có thể đoán ngôi mộ này chắc là thuộc Đường triều.

212. Q.3 - Chương 212: Phụng Chỉ Định Lăng

Sở dĩ Tả Đằng Phong dựa theo hình thể cùng quần áo của cô gái trên bích họa mà phán đoán ngôi mộ này thuộc Đường triều cũng có lý do, Đường triều chính là một trong những triều đại phong kiến phồn vinh nhất trong lịch sử Trung Quốc, thời đại trị vì của Trinh Quán nổi danh chính trong thời kì này, vào thời đại đó sức sản xuất phát triển tốt bậc, không có loạn trong giặc ngoài, trăm họ an cư lạc nghiệp, quốc lực cường đại, binh hùng tướng mạnh, có rất nhiều tiểu quốc ngoại bang nghe tiếng đã sợ hãi mà đến tiến cống quy phục, cuộc sống của dân chúng thời Đường rất sung túc, cho nữ tử thời đó đều rất đầy đà.

Hơi nữa thời Đường cũng rất phát triển, nữ nhân được giải thoát cho nên ăn mặc cũng ít đi, còn về thời Đường nữ nhân ăn mặc như thế nào thì không ai biết được, dù sao cũng đã trôi qua hơn nghìn năm, nhưng những bức bích họa thời đó còn lưu giữ đến ngày nay đều miêu tả nữ nhân mặc quần cộc váy mỏng, để lộ nửa ngực, có thể nói thời Đường là một trong những triều đại cởi mở nhất trong lịch sử Trung Quốc.

-Nơi này là mộ thời Đường !

Tả Đằng Phong nhìn Đằng Khi Chính Nam nói, Tả Đằng Phong rất vui vẻ khi phát hiện đây là mộ thời Đường, bởi vì mộ thời Đường bảy tám phần đều có cơ quan, dựa theo quy mô thì nơi này ít nhất cũng là mộ của vương hầu, chon nên nhất định sẽ có cơ quan, càng lý tưởng để đưa Đằng Khi Chính Nam vào chỗ chết.

-Đi vào xem xét một chút !

Thanh âm của Đằng Khi Chính Nam từ phía sau truyền đến.

-Ở dưới có cạm bẫy, để ta đi phá nó !

Ninja áo trắng nói xong liền rút hai thanh đao đeo chéo ở sau lưng ra.

-Tát Ni tiền bối, nhờ vào người vậy !

Đằng Khi Chính Nam liền nói.

Đằng Khi Chính Nam vừa nói xong, tên ninja áo trắng được gọi là Tát Ni kia từ chỗ lỗ hổng nhảy xuống con đường vào mộ, Tả Đằng Phong liền tiến lên hai bước, cúi đầu quan sát tình hình bên dưới.

Đường vào mộ ở bên dưới tròng chừng bảy thước, dài khoảng ba mươi mấy thước, Ninja áo trắng nhảy xuống khoảng giữa con đường, cánh cửa mộ ở cánh Bắc khoảng mười mấy thước. Nơi Ninja áo trắng đặt chân không hề có xương trắng, phần lớn xương trắng đều ở khu vực phía nam, ở khu vực đó có hai đường hầm không lớn, chứng tỏ những người chết bên dưới đều là từ đường vào mộ đào lối tiến vào. Đám trộm mộ đó chắc chắn đều là những chuyên gia, nhưng đôi lúc chuyên gia lại không bằng những kẻ nghiệp dư đánh bậy đánh bạ, thật vất vả mới tìm được cửa kết quả là càng chết nhanh hơn.

Trong nháy mắt khi Ninja áo trắng nhảy xuống, hai bên vách đá của đường vào mộ bắn ra vô số vô vũ đoản tiễn, những vô vũ đoản tiễn này được che giấu rất kỹ, đều là từ những khe hở trên các bức bích họa bắn ra, sau khi bắn ra cũng không làm hư hại đến các bức bích họa.

Cái gọi là vô vũ đoản tiễn, tên như ý nghĩa chính là tên ngắn không có lông vũ, lông vũ có tác dụng giúp mũi tên cân bằng trong quá trình bay, đường vào mộ ở đây chỉ rộng chừng bảy thước, khoảng cách ngắn như vậy tất nhiên là không cần đến lông vũ, không có lông vũ tốc độ bay của tên ngắn càng nhanh hơn, càng thêm bí mật. Lúc này bên trong đường vào mộ là một màu đen kịt, nếu đổi lại là người thường, tất nhiên sẽ bị những tên ngắn này bắn trúng.

Tên ninja áo trắng tất nhiên có thể nhìn thấy trong bóng đêm, sau khi rơi xuống đã vung múa song đao rất nhanh bảo vệ toàn thân, đem vô số tên ngắn bắn ra từ hai bên tường chặt đứt, tốc độ múa đao của hắn cực nhanh, vừa múa đao vừa di chuyển rất nhanh về phía trước, trong bóng đêm liên tục lóe lên ánh lửa, vô số tên ngắn không một cái lọt lưới đều bị chặt đứt, một lát sau hắn đã đến được điểm cuối của đường vào mộ.

Sau khi đến điểm cuối của đường vào mộ, song đao trong tay Ninja áo trắng vẫn xoay quanh người một lúc, sau khi xác định chắc chắn không còn tên ngắn, mới phát ra một tiếng báo hiệu nguy hiểm đã bị loại bỏ.

Tả Đằng Phong liền nhảy xuống, cúi đầu đánh giá nhưng tên ngắn bị Ninja kia chặt đứt, những tên ngắn này đều làm từ gỗ và sắt cứng cực phẩm, hơn nữa còn được phủ thêm một tầng Kim Chúc bên ngoài, chính tầng Kim Chúc này đã giúp cho những mũi tên này không bị ăn mòn hơn một ngàn năm qua. Ở phần đầu và đuôi của mũi tên đều có phần nhọn như ống tiêm, chứng tỏ trước đó chúng đều bị giữ chặt trên một cơ quan nào đó, đầu và đuôi thiết kế giống nhau chính là để cho hai đầu đều có thể bắn ra, cả hai đều có thể gây sát thương, thiết kế như ống tiêm sẽ khiến người bị trúng tên mất máu nhiều hơn.

Tả Đằng Phong bước tới vài bước quan sát các khe hở trên vách tường, phát hiện ở cả hai bên vách đều có khe hở, vị trí đều đối xứng với nhau, mũi tên từ bên vách tường bên trái bắn ra nếu không trúng mục tiêu sẽ bay vào trong khe hở bên vách phải từ đó tiếp tục được bắn ra.

Tả Đằng Phong kiểm tra vách tường nhưng vẫn di chuyển rất nhanh về phía Thạch Môn, hắn làm vậy không chỉ để cho đám Đằng Khi có chỗ đặt chân, mà còn một nguyên nhân sâu xa nữa đó là hắn nghe được âm thanh rắc rắc rất nhỏ, đây là thanh âm của cơ quan dây cung, điều này chứng tỏ vừa này tên Ninja áo trắng kia chưa hoàn toàn chém hết số tên ngắn ở hai bên vách tường, ở hai bên vách sẽ tiếp tục có tên ngắn bắn ra.

Từng công binh bên trong thông đạo bật đèn nhảy xuống, bọn hắn không có tu linh khí, bên trong bóng tối không thể nhìn thấy gì, nên phải bật đèn.

-Cẩn thận ! Cơ quan vẫn còn !

Tả Đằng Phong bất ngờ nhắc nhở. Hắn nhắc nhở cũng không phải là có ý tốt, mà sau khi ba tên quý Nhật nhảy xuống hai bên vách tường tiếng rắc rắc vang lên càng rõ, loại tiếng vang này chắc chắn tên Ninja áo trắng kia cũng có thể nghe được, thà tự hắn nói ra còn hơn để tên Ninja kia nói, làm vậy còn có thể mê hoặc Đằng Khi Chính Nam.

-Đến đây !

Tên Ninja áo trắng hét lớn về phía ba tên công binh đã nhảy xuống.

Ba tên Nhật Bản kia mặc dù đào hầm bởi động rất cao tay, nhưng rõ ràng chưa bao giờ vào một thất, không khí ngột ngạt bên trong mộ thất đã làm bọn hắn rất hồi hộp, tên Ninja áo trắng hét lớn càng làm chúng hoảng sợ, bởi vậy cũng sợ một lát mới chạy về phía Thạch Môn, khoảng cách mười mấy thước cũng không xa, Tả Đằng Phong có thể nhìn rõ ràng biểu tình hoảng sợ trên mặt chúng dần biến thành an toàn như trút

được gánh nặng rồi lại chuyển sang tuyệt vọng, bởi ở nơi cách khu vực an toàn không đến ba thước, bọn chúng đã bị vô số mũi tên từ hai bên mộ thất bắn ra bắn trung, vô số mũi tên găm từ đầu tới hai chân, không sót chỗ nào, tên Ninja áo trắng muốn cứu giúp đã muộn, chỉ có thể trơ mắt nhìn ba tên bị tên bắn trúng, nằm trên một thất run rẩy, kêu rên không ngừng.

-Ba Dát !

Ninja áo trắng liền cầm đao tiến lên, liên tục xuống đao chém chết ba người kia, trong mắt hắn kêu đau chính là hành vi rất mất mặt. Sau khi chém chết ba tên quỷ Nhật xong, Ninja áo trắng lại đi lại mấy lần trên mộ thất, liên tục múa đao, tất cả tên bắn ra từ hai bên vách tường đều bị chém rụng trên mặt đất.

Nhưng khiến hắn tức điên chính là tiếng rắc rắc từ hai bên vách vẫn không hề ngừng lại, vẫn thông thả vang lên.

-Bên trong vách tường có cơ quan rất tinh vi, mặc dù những cơ quan này bắn ra tên rất lợi hại, nhưng bản thân chúng lại rất yếu ớt, phá bỏ những cơ quan đó thì mọi việc đều giải quyết xong.

Tả Đăng Phong tiến lên vài bước, dồn khí vào cánh tay đánh mạnh vào vách tường bên phải, bởi vì lo sợ mộ thất bị sứt lún cho nên hắn không dùng hết sức, nhẹ nhàng một vỗ, thanh âm rắc rắc đã trở nên hỗn loạn, điều này chứng tỏ những cơ quan bên trong đã không còn mạch lạc như trước. Tả Đăng Phong tiếp tục đánh lên vách tường, mỗi lần đánh đều có hiệu quả, mặc dù thanh âm rắc rắc từ bên trong vẫn còn, nhưng đã không còn tên được bắn ra.

-Cảm ơn Tác Ni tiền bối !

Đăng Khi Chính Nam sau khi xuống trước tiên cảm ơn Ninja áo trắng, sau đó mới nhìn về phía Tả Đăng Phong, nói

- Cảm ơn Tả tiên sinh !

-Nơi này không phải phần mộ thời Chu, vẫn muốn tiếp tục đi vào sao ?

Tả Đăng Phong lạnh lùng hỏi, sợ dĩ hắn phá hết cơ quan hai bên vách tường cũng là để dọn sạch trước đường để bản thân rút lui.

-Nhưng tiêu chí trên bản đồ của chúng ta chỉ chính là nơi này !

Đăng Khi Chính Nam nói, hắn cũng nhìn thấy nội dung bích họa.

-Tấm bản đồ kia của người vẽ vào lúc nào Có thể do thời gian quá lâu dẫn đến sai lệch chăng ?

Tả Đăng Phong liền hỏi.

-Vào sau thời Đường !

Đăng Khi Chính Nam hơi do dự một chút mới đáp.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhíu mày, nếu Đăng Khi Chính Nam nói thật, vậy ngôi mộ của nhà Chu đã đi đâu rồi, làm sao lại thành triều Đường rồi ? Nếu là mộ của triều đường, vậy thì trên sử sách cùng dã sử không thể nào không có ghi chép hay truyền thuyết được, vì sao cho đến tận ngày nay người ta vẫn tin rằng nơi này là nơi chôn cất hai vị vua của triều Chu.

Trong lòng tràn đầy nghi hoặc, Tả Đăng Phong cúi đầu đánh giá phần gạch lát của mộ thất, những viên gạch trong này dùng công nghệ nung đốt khác với những viên gạch lát ở bên ngoài, chất liệu gỗ sử dụng bên trong cũng khác, như vậy những viên gạch ở bên trong và bên ngoài không cùng một triều đại, nếu như nơi này đúng thật là thuộc triều Đường, vậy thì bên ngoài sẽ thuộc cuối thời Minh Than, là thời kỳ cuối cùng còn diễn ra hoạt động tế tự.

Nhưng viên gạch này đều rất lớn, Tả Đăng Phong cẩn thận đếm, phát hiện tổng cộng có hai mươi một viên, mỗi viên đều có hình vuông, bề rộng và dài khoảng một thước, một thước từ sau nhà Tùy cũng không khác biệt lắm với ngày nay, đều xấp xỉ ba mươi cen-ti-mét, hai mươi một viên là khoảng bảy mét, ở thời cổ đại số lẻ đại diện cho nam nhân còn số chẵn đại diện cho nữ nhân, số chín là số lớn nhất là Chí Tôn, một thất

bình thường của Hoàng Đế một thất bên trong đều rộng chín mét, một thất rộng bảy mét tất nhiên sẽ là một cửa vương hầu, dựa theo lý luận này để xét, thì nơi này hẳn là chôn cất vương hầu của triều Đường.

Triều Đường từng đóng đô tại Trường An và Lạc Dương, Trường An thời đó chính là Tây An ngày nay, Hàm Dương mọi người đang ở chính là ở phía Tây Bắc của Tây An, hai bên cách nhau chưa đến một giờ đi đường, cho nên ở Hàm Dương xuất hiện mộ của vương hầu triều Đường cũng không có gì kỳ quái, nhưng kỳ quái chính là dựa theo bích họa tinh mỹ hai bên vách, cùng cơ quan xảo diệu thì đúng là nơi này đúng là nên dùng để chôn cất vương hầu, nhưng vì sao trong lịch sử không có ghi chép gì của vị vương hầu này, để đến tận ngày nay mọi người vẫn coi đây là vương lăng của triều Chu?

Tóm lại có hai vấn đề khiến Tả Đằng Phong khó hiểu, thứ nhất, vì sao phần mộ vương hầu triều Đường lại phải ngụy trang thành một cửa triều Chu? Vấn đề thứ hai chính là nếu nơi này đúng là một thất triều Đường, vậy thì phần mộ ở cánh bắc chưa bị đào mở ra kia chắc chắn cũng không phải mộ của nhà Chu, nơi này dùng chôn cất vương hầu, vậy ở nơi phía bắc kia người chôn bên trong sẽ là ai?

-Tả tiên sinh, người nói rất đúng, nơi này đúng là mộ của triều Đường!

Thanh âm của Đằng Khi Chính Nam từ cánh bắc truyền đến.

-Người dựa vào để để nói?

Tả Đằng Phong ngẩng đầu nhìn Đằng Khi Chính Nam hỏi, trong lúc hắn còn đang ngăn người suy nghĩ thì đám người Đằng Khi Chính Nam đã đứng trước cánh cửa đá ở cánh bắc tìm kiếm cơ quan mở ra.

-Bên trên cửa đá có khắc tên một người, nếu như ta nhớ không lầm thì người này thuộc thời Đường.

Đằng Khi Chính Nam nói.

Tả Đằng Phong nghe xong liền đi nhanh về phía cánh cửa đá cao ba thước kia, phát hiện bên phải phía trên cánh cửa có khắc mấy chữ Khải rất lớn.

-Lý Thuần Phong phụng chỉ đình Lăng!

213. Q.3 - Chương 213: Long Xà Huyền Vũ

Sau khi nhìn rõ mấy chữ trên cửa đá Tả Đằng Phong liền nhú mày, những lời này không nói rõ, Lý Thuần Phong là thuật sĩ Âm Dương cực kỳ nổi tiếng, phục vụ cho triều đình, luôn kề cận bên cạnh Đường Thái Tông Lý Thế Dân, được người đời tôn sùng hết mực, “Thôi Bối Đồ” chính là do người này cùng Viên Thiên Cương liên thủ suy diễn ra, người này tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, am hiểu suy diễn hậu sử. Hơn nữa hắn còn tinh thông thuyết phong thủy, Lý Thế Dân thường xuyên để hắn tìm kiếm nơi thích hợp để chôn cất các hoàng thân quốc thích khi họ qua đời. Bây giờ trên cửa lăng mộ viết: “Lý Thuần Phong Phụng Chỉ Đình Lăng”, ý nghĩa cực kỳ dễ hiểu, lăng mộ nơi này chính là Lý Thuần Phong nhận lệnh của Lý Thế Dân tìm kiếm một nơi để chôn cất vương hầu.

- Tả tiên sinh, xin người hãy nghĩ cánh mở cánh cửa đá này ra.

Đằng Khi Chính Nam lên tiếng cắt ngang suy nghĩ của Tả Đằng Phong.

- Không được làm vậy, bên trong chắc chắn có cơ quan cực kỳ lợi hại.

Tả Đằng Phong lắc đầu nói.

- Vì sao biết được?

Đằng Khi Chính Nam liền hỏi.

- Đùng tưởng học được chữ viết Trung Quốc, đọc mất quyển sách sử là đã hiểu rõ về Trung Quốc, người có biết Lý Thuần Phong là ai không?

Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi.

- Chính là một nhà thiên văn học ở triều Đường.

Đăng Khi Chính Nam không để ý những lời châm chọc của Tả Đăng Phong, trong mắt hắn Tả Đăng Phong chính là một con lừa để hắn thuần hóa, đá hậu chẳng sao cả, chỉ cần bị thuần hóa là được.

- Người này là một thuật sĩ của hoàng gia, chẳng những tinh thông phong thủy Ngũ Hành còn tinh thông cả Kỳ Môn Độn Giáp, trình độ của hắn ở hai phương diện này không thua kém Khương Tử Nha bao nhiêu.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu quan sát cửa đá, tìm kiếm cơ quan có thể ẩn dấu.

- Kỳ Môn Độn Giáp chính là thuật xem bói mà thôi, cũng không phải là cơ quan cạm bẫy !

Đăng Khi Chính Nam liền nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền lắc đầu thở dài, bối cảnh văn hóa khác biệt khiến người ngoại quốc khó mà học được tinh túy của văn hóa Trung Quốc, sách vở mà bọn họ đọc chỉ là thứ chết, suy nghĩ của bọn họ bị rập khuôn cứng nhắc. Mặc dù Đăng Khi biết Kỳ Môn Độn Giáp chính là thứ để thầy tướng số tính toán vận số, nhưng lại không biết đến chỗ lợi hại của nó, bề ngoài thì Kỳ Môn Độn Giáp đúng là không có tính công kích, nhưng ẩn sâu trong đó lại rất khủng bố, bởi vì Kỳ Môn Độn Giáp có thể đoán trước chuyện sẽ đến trong tương lai, nếu như thật sự có thể tính toán cao thâm, thì Lý Thuần Phong sẽ biết được hôm nay bọn họ sẽ đột nhập vào lăng mộ, vì thế chắc chắn sẽ chuẩn bị tốt cơ quan cạm bẫy để đợi họ.

- Có muốn nổ tung hay không ?

Đăng Khi Chính Nam thấy hắn lắc đầu thở dài, tưởng là hắn đã bó tay.

- Thứ các ngươi đang thấy chính là tinh túy của văn hóa Trung Quốc, những thứ nữa vời vời mà các ngươi biết hãy cất đi, ở đây thì phải nghe lời ta.

Tả Đăng Phong liền trách mắng.

Đăng Khi Chính Nam nghe xong gật đầu liên tục, quay lại phát tay lệnh cho đám công binh và Ninja áo trắng lui lại phía sau, để một mình Tả Đăng Phong tìm cách mở cửa.

Thực ra Tả Đăng Phong đã phát hiện ở bên cột cửa bên phải có khắc đồ án Âm Dương Thái Cực từ sớm, đồ án lớn khoảng nửa thước, bên ngoài bằng đá, cơ quan như thế này Tả Đăng Phong đã từng gặp ở bên ngoài mật thất ở Hà Nam Tử Dương, biết Âm Dương Thái Cực chính là chốt mở. Nhưng hắn vẫn không vội mở ra cử đá, lúc này hắn đang suy nghĩ sau khi mở cửa đá sẽ có hậu quả gì.

Dựa theo thiết kế của cổ mộ bình thường, cửa đá phải nằm ở nơi bồi táng, chính là nơi cất chứa đồ vật mà chủ nhân lăng mộ sử dụng khi còn sống, nhưng lăng mộ ở đây có tuân theo thiết kế đó hay không còn chưa biết được. Quan trọng nhất là cơ quan mở cửa đá này không được che giấu, nhìn thấy cơ quan và chữ viết bên trên cửa đá khiến Tả Đăng Phong có áp lực cực lớn, uy nghiêm và khí thế trong giới Âm Dương và Thuật Pháp là cực lớn, “Lăng mộ này vị trí và thiết kế là do Lý Thuần Phong ta làm, chốt mở nằm ngay ở góc bên phải, người có gan thì tiến tới đi”.

Do dự thật lâu, Tả Đăng Phong nhấc tay bóp dương phù ở Âm Dương Thái Cực phù, một tràng tiếng động kéo kẹt nặng nề vang lên, cửa đá chậm rãi mở ra về phía trong, ở cửa ra vào một thất đều có cửa đá chặn cửa, từ đó đóng chặt hoàn toàn đường vào mộ, nhưng nếu như phần mộ có cửa đá chặn mộ, độ dày của cửa đá chỉ khoảng năm tấc, không quá kiên cố.

Tả Đăng Phong vẫn đứng chính giữa lối vào nhìn cửa đá chậm rãi mở ra, nếu hắn đã dám mở thì hắn cũng có gan đối đầu trực tiếp với Lý Thuần Phong, hơn nữa hắn cũng biết hai bên cửa đá sẽ không có tên bắn ra, mấy thứ đó chỉ dành đối phó với đám bắt gà trộm chó, mang ra sử dụng với cao thủ thì chỉ làm trò cười cho người trong nghề.

Tả Đăng Phong không ngờ rằng sau cánh cửa đá kia không phải khu bồi táng, mà là một khu vực vuông vức kích thước vừa bằng cánh cửa đá, dài mười bước, mặt đất bằng đồng, trái phải là tường sắt, chính giữa là một con rùa đồng. Rùa đồng thân hình tròn, mai gồ lên, bốn trảo chống xuống, bụng kê mặt đất, phía trên cùng mai rùa mọc ra một cái đầu rồng dài ba thước, uốn lượn quanh cổ rồng là một con rắn dữ

tận, đến khi nhìn kỹ mới thấy rõ con rùa kia là tượng đồng Huyền Vũ, sau khi cửa đá mở ra thì mùi dầu hỏa cũng xộc vào mũi, theo sau âm thanh ầm ầm thì tượng đồng Huyền Vũ to lớn kia cũng dần tiến tới.

Bên trong căn phòng bí mật này có ba con đường hướng về ba hướng khác nhau,

Tượng đồng Huyền Vũ vừa xuất hiện, đám người Đằng Khi Chính Nam ở sau lưng liền căng thẳng, gào thét chuẩn bị chiến đấu, chỉ một mình Tả Đằng Phong vẫn đứng im, tốc độ di chuyển của con Huyền Vũ này cũng không nhanh, cơ bản là không tạo thành nguy hiểm gì.

Tượng đồng Huyền Vũ chậm rãi di chuyển đến cửa đá thì dừng lại, trong nháy mắt nó dừng lại thì đầu rắn dữ tợn trên lưng nó cũng thay đổi, chiếc lưỡi trong miệng nó bốc lên một ngọn lửa, ngọn lửa vừa xuất hiện, con đường vào mộ trong nháy mắt bừng sáng.

Trong miệng rắn xuất hiện ngọn lửa, Tả Đằng Phong lập tức tập trung Huyền Âm chân khí lên cánh tay để phòng nguy hiểm bất ngờ, nhưng chờ đợi một lúc ngọn lửa vẫn không có dấu hiệu phun ra, Tả Đằng Phong liền nhíu mày bước tới quan sát tượng đồng Huyền Vũ, phát hiện bên trong miệng nó cũng có ngọn lửa rất yếu ớt. Không cần nghi ngờ, tượng đồng Huyền Vũ là một loại cơ quan có thể phun lửa, đầu rùa và rắn đều có thể phun lửa tấn công người bên ngoài xâm nhập, nhưng không hiểu vì sao mà cơ quan lại bị chặn lại, không hoàn toàn mở ra.

Ngọn lửa bên trong miệng rắn lớn hơn không ít, dựa vào ánh sáng của nó, Tả Đằng Phong phát hiện ở đầu rùa có viết hai hàng chữ, mỗi hàng bốn chữ, “Địa sử đức tề, mạc năng tương thượng”.

Kích thước tám chữ này được trạm khắc như con dấu, mỗi chữ đều tách biệt với nhau, tám chữ này rất có thể là chìa khóa để phá giải cơ quan.

- Tả tiên sinh, làm sao bây giờ ?

Đằng Khi Chính Nam sau khi cảm thấy không có gì nguy hiểm, liền đi tới bên cạnh Tả Đằng Phong, hỏi.

- Trong tám chữ này chỉ có một là chính xác, nếu chọn sai thì đầu rắn và rùa sẽ cùng phun lửa một lúc.

Tả Đằng Phong liền nói, bây giờ còn chưa chính thức vào bên trong mộ, vẫn còn sớm làm khó dễ để đám người Đằng Khi Chính Nam.

- Tám chữ này có ý gì ?

Đằng Khi Chính Nam khó hiểu hỏi, mặc dù hắn có thể nói tốt tiếng Trung Quốc, cũng biết rõ một ít điển cố lịch sử Trung Quốc, nhưng những thứ cao thâm thì hắn lại không hiểu được, tinh lực một người cũng có hạn, am hiểu nhiều thứ sẽ dẫn tới tất cả đều không sâu.

- Đây là một câu nói của Mạnh Tử, “Địa sử” có nghĩa là phẩm đứng ngang nhau, “Mạc năng tương thượng” giải nghĩa theo mặt chữ là xem ai có thể vượt qua ai ?

Tả Đằng Phong nhíu mày giải thích, mặc dù hắn đang giải thích cho Đằng Khi nghe nhưng chính bản thân hắn cũng cảm thấy khó hiểu, những lời này không giống giọng điệu của Lý Thuần Phong, nếu đúng là Lý Thuần Phong khiêu chiến người xâm nhập thì trong lời nói sẽ không có địa bàn ngang nhau được.

Tả Đằng Phong nói xong Đằng Khi cũng không tiếp lời, bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu gì cả, đây cũng là lý do vì sao hắn tìm mọi cách để Kim Châm và Tả Đằng Phong cùng theo mình, những chuyện hao tổn trí óc sẽ do Tả Đằng Phong đảm nhận, việc của hắn chỉ là áp chế thật tốt Tả Đằng Phong mà thôi.

Tả Đằng Phong chăm chú nhìn tám chữ trên đầu rùa, trong lúc nghiền ngẫm hàm nghĩa của tám chữ này, hắn cũng nghiền ngẫm nghĩa của câu nói trên, nửa câu đầu của nó rất khách khí, “địa bàn của hai ta không khác nhau mấy, phẩm đức của hai ta cũng tương đương”. Nhưng nửa câu sau lại không hề khách khí chút nào, “Xem thử hai ta ai hơn ai ?” Đây chính là một lời khiêu chiến.

- Để ta chặt đứt đầu của nó, xem nó phun lửa như thế nào được.

Trong lúc Tả Đằng Phong nhíu mày suy nghĩ, tên Ninja áo trắng bước nhanh tới, võ sĩ đao nhanh chóng nhắm về phía đầu rắn chém xuống.

- Tiền bối Tác Ni, không nên vội vàng !

Đặng Khi Chính Nam vội vàng ngăn cản.

Tả Đặng Phong vội vàng đưa tay chụp lấy thanh đao võ sĩ của Ninja áo trắng, cùng lúc đó Huyền Âm chân khí cũng ào ào tràn ra, đem võ sĩ đao đóng băng rồi hoàn toàn gãy vụn.

- Ba Dát !

Tên Ninja áo trắng hét lên giận dữ, rút một thanh võ sĩ đao khác trên phía vai trái.

- Nếu chém đứt đầu của nó, lửa lớn sẽ lập tức phun ra, chúng ta chắc chắn sẽ chết cháy !

Tả Đặng Phong lạnh lùng nói, vừa này là hấn cổ tình hủy đi một thanh đao của tên Ninja áo trắng, tu vi của tên Ninja này không kém hấn bao nhiêu, hai tay dùng song đao có thể tạo cho hấn uy hiếp rất lớn.

Đặng Khi Chính Nam sợ hai người xảy ra nội chiến, vội vàng bước lên tách hai người ra, nhảy đến sau lưng Huyền Vũ, một lát sau ử rử nhảy về nói

- Ở trên cái đuôi cũng có lỗ thủng để phun lửa !

Tả Đặng Phong nghe vậy cũng không đáp lời, bởi vì Huyền Vũ cơ quan mặc dù uy lực cực lớn, nhưng cũng không nguy hiểm, bởi vì ngọn lửa của nó cũng không lập tức phun ra, điều này không hợp lẽ thường. Bên trong phần mộ có để lại cơ quan dùng để ra vào cũng rất khác thường, bởi vì các một thất bình thường khác đều là đóng kín hoàn toàn.

Suy tính thật lâu, Tả Đặng Phong vẫn không nghĩ ra chỗ nào có vấn đề, Đặng Khi Chính Nam trong lúc này cố gắng dùng nước trong bình để dập tắt ngọn lửa, chẳng có kết quả gì, mà ngọn lửa vẫn đang dần mạnh hơn một chút, bên ngoài thân Huyền Vũ cũng dần nóng lên, ngọn lửa đã sắp sửa phun ra.

Tả Đặng Phong vẫn không hết hoảng, bởi vì trong người hấn có Huyền Âm chân khí, vào lúc mấu chốt có thể phát ra Huyền Âm chân khí chống lại ngọn lửa, nhưng hấn cũng không muốn vừa vào cửa đã để Đặng Khi Chính Nam bị đốt chạy ra ngoài, hấn muốn dụ địch đi vào.

Muốn dụ địch đi vào phải đưa ra lựa chọn chính xác, xác suất là một phần tám, tỷ lệ sai rất lớn. Ngoại trừ có thể giải được hàm ý của câu nói này.

Mỗi người đều cảm giác khi gặp nguy hiểm bản thân thường thông minh hơn, sự thật đúng là vậy, chỉ số thông minh của từng người đều không khác nhau là bao, cái gọi là thông minh và ngu ngốc đều thể hiện vào lối suy nghĩ có linh hoạt hay không. Trong lúc nguy cấp Tả Đặng Phong bắt đầu tập trung suy nghĩ, đầu tiên hấn nghĩ đến chính là mấy chữ Lý Thuần Phong Phụng Chỉ Định lăng, sau đó liền nghĩ đến Lý Thuần Phong là phụng ý chỉ của ai, dựa theo kết cấu lăng mộ của vương hầu thời Đường, cuối cùng hấn nghĩ ra được một hàm nghĩ khác của , “Địa sử đức tề, mạc năng tương thượng” là “Địa bàn không khác biệt lắm, phẩm đức không khác biệt mấy, đến cuối ai sẽ thắng ?”, những lời này là của người thắng nói với người thất bại. Tả Đặng Phong không những đoán được lăng mộ này là lăng của ai, mà còn đoán được tòa mộ cổ ở phía bắc kia là nơi chôn của ai.

- Hèn gì lại dùng Huyền Vũ làm cơ quan.

Tả Đặng Phong cười lạnh, đưa tay ấn vào chữ trên đó.

214. Q.3 - Chương 214: Vương Lăng Tề Vương

Sau khi Tả Đặng Phong nhấn vào chữ Tề, đã chứng minh phán đoán của hấn là chính xác, chữ Tề vừa lún vào xong, ngọn lửa trong miệng Huyền Vũ Quy Xà lập tức tắt ngấm, tiếng ầm ầm lại vang lên, Huyền Vũ lui về phía sau, mặt đất tiền đồng tách ra, cơ quan Huyền Vũ liền chìm xuống bên dưới, tiền đồng hợp lại, đường đi thông suốt.

-Tả tiên sinh, đây là chuyện gì ?

Sau khi thấy nguy hiểm không còn nữa, Đằng Khi Chính Nam lập tức bước nhanh đến bên cạnh Tả Đằng Phong.

-Nơi này là lăng mộ của Tề Vương Lý Nguyên Cát triều Đường.

Tả Đằng Phong liền giải thích, năm xưa trong chính biến ở Huyền Vũ môn, Lý Nguyên Cát và thái tử Lý Kiến Thành đã bị Lý Thế Dân giết chết để cướp ngôi vua.

Đằng Khi Chính Nam nghe xong không hỏi nhiều, mà nhanh chóng đi theo thông đạo, thông đạo chỉ dài ba trượng, phía cuối lại có một cánh cửa đá.

Tả Đằng Phong không vội đi tới, nơi này là mộ của Tề Vương Lý Nguyên Cát, nếu không có gì bất ngờ thì tòa lăng mộ ở phía bắc kia chắc chắn là của thái tử Lý Kiến Thành. Lúc này điều khiến Tả Đằng Phong khó hiểu là vì sao Lý Thế Dân lại bí mật đem hai người anh em của mình chôn ở nơi này, động cơ của hắn là gì ? Phải chăng là hắn muốn chuộc lỗi hay trấn áp vong hồn của họ ? Hay là vì một lý do nào khác ?

Khi Lý Thế Dân còn là Tần vương thì Lý Thuần Phong đã theo hầu bên cạnh, người trong đạo môn nếu theo con đường làm quan thì chắc chắn không còn thoải mái, tự do nữa. Lý Thế Dân muốn hắn làm gì thì hắn phải làm thế, cho nên chắc chắn việc Lý Thuần Phong xây dựng nơi này chắc chắn không phải do ý tốt của bản thân hắn, mà phải là do ý của Lý Thế Dân.

Tả Đằng Phong để ý nguyên nhân xây dựng nơi này là vì nó sẽ quyết định nơi này hung hiểm ra sao, nếu vì lòng trắc ẩn và áy náy mà Lý Thế Dân đem hai người anh em của mình chôn cất tại đây, vậy phần mộ này sẽ không quá hung hiểm, mà còn là nơi đại cát đại lợi. Còn nếu như hắn là vì muốn trấn áp, giam cầm vong hồn hai người anh em của mình, vậy phần mộ này chắc chắn sẽ cực kỳ Âm độc, càng tiến vào sâu thì càng nguy hiểm.

Sau một lúc lâu, Tả Đằng Phong mới ngẩng đầu đi về hướng cánh cửa đá thứ hai, những manh mối đã có không đủ để giúp hắn tìm ra chân tướng sự việc, chỉ còn cách tiếp tục đi vào cánh cửa thứ hai tìm lời giải.

Cánh cửa đá thứ hai giống hệt cánh cửa thứ nhất, vị trí mở cửa vẫn là Âm Dương Thái Cực Phù nằm ở góc trên bên phải, Tả Đằng Phong do dự một lát nâng tay ấn vào cơ quan, tiếng kéo kẹt vang lên, cánh cửa chậm rãi mở ra.

Đằng sau cửa đá là một ao thủy tinh, nằm chính giữa, thủy tinh trong suốt, có thể thấy rõ ràng chất lỏng màu đen bên trong. Ở phía nam ao ở gần phía cửa đá là một bệ đồng, có hình Bạch Hổ, rộng chừng hai thước, dài ba thước, cao ba thước, trên lưng hổ có vẽ một hình bàn cờ, ở phía trên đầu hổ có đặt một mâm tròn, bên trên có đặt chín viên cầu to như trứng bồ câu, các viên này mặc dù kích cỡ bằng nhau nhưng về chất liệu và màu sắc thì hoàn toàn khác biệt.

Mới nhìn thoáng qua, Tả Đằng Phong nghĩ hình vẽ trên lưng hổ là bàn cờ, nhưng quan sát kỹ lại phát hiện không phải, bàn cờ vậy là do mười chín đường ngang dọc tạo thành, hình vẽ trước mặt chỉ đường, đây không phải bàn cờ vậy, mà là Cửu Cung đồ phổ.

Cái gọi là Cửu Cung đồ phổ là một loại phương pháp diễn sinh từ Kỳ Môn Độn Giáp mà ra, ngoài việc có thể suy diễn số mệnh thì còn có thể suy diễn vị lai, nhìn thấy Cửu Cung đồ phổ, Tả Đằng Phong lập tức trợn tròn mắt, Âm Dương Ngũ Hành Bát Quái địa chi hắn đều quen thuộc, nhưng còn Cửu Cung thì hắn lại chẳng biết một chút gì.

Đám người Đằng Khi Chính Nam đã có kinh nghiệm, để mặc Tả Đằng Phong một mình ở phía trước phá trận, chẳng ai đến gần, bọn hắn biết rõ tính tình của Tả Đằng Phong, nếu tự tiện lại gần nhất định sẽ bị hắn châm chọc.

Tả Đằng Phong lấy rượu trắng trong rương ra uống vài ngụm, sau đó cầm bình rượu tiếp tục quan sát Cửu Cung đồ phổ trên lưng Bạch Hổ, ở những chỗ dán chéo của các đường trên Cửu Cung đều có hổ lõm vào, nói như vậy chín viên cầu này có thể tự do đặt ở bất kỳ một chỗ nào trên đó. Nếu chỉ đơn giản là sắp xếp Cửu Cung đồ hình thì cũng không có gì khó : “Nhị tứ vi kiên, lục bát vi túc, tả tam hữu thất, đãi cửu lý nhất, ngũ cư trung ương”, cứ theo thứ tự như vậy mà sắp xếp, bất kỳ trên dưới, trái phải hay dán chéo đều có tổng là mười lăm. Nhưng điểm khó của Cửu Cung đồ này là những viên cầu này có chất liệu khác nhau, bên trên cũng không có con số biểu thị, nên cơ bản là không thể biết viên nào là một, viên nào là hai. Nếu

đặt sai thì kết quả sẽ là đám nước đen bên trong ao nhanh chóng tràn ra ngoài, còn về việc loại nước đen kia là thứ gì thì Tả Đăng Phong cũng không rõ, nhưng hẳn biết chắc chắn đó không phải là mực viết.

-Dù biến hóa thể nào đi nữa thì bản chất vẫn không đổi, ta còn phải sợ người khác !

Khốn cảnh trước mắt không khiến Tả Đăng Phong sinh ra thoái ý, mà ngược lại còn làm khơi dậy lòng hiếu thắng trong lòng, Cửu Cung đồ dù khó đến mấy cũng không thoát ly đạo lý Âm Dương Ngũ Hành, việc hẳn làm lúc này là tính toán sắp xếp hoàn chỉnh Cửu Cung.

Tả Đăng Phong cầm chín viên cầu lên, hơi suy nghĩ liền từ trong đó chọn ra một quả cầu màu vàng bỏ vào vị trí trung tâm của Cửu Cung đồ. Viên cầu đầu tiên là dễ đặt nhất, không cần để ý đến chất liệu, đều có thể đặt ở vị trí trung tâm. Sau khi đặt vị trí trung tâm thì Cửu Cung đồ đã có đầu mối để tính toán, tám viên cầu còn lại không thể tự tiện đặt lung tung được.

Sau khi viên cầu màu vàng đặt vào vị trí trung tâm, thì ở trên lưng hổ vị trí gần chiếc đuôi bật ra một món đồ khéo léo hình quả hồ lô, việc quá bất ngờ khiến Tả Đăng Phong giật mình lui lại vài bước, nhưng sau khi chăm chú nhìn kỹ liền phát hiện đó là một đồng hồ cát tinh vi được làm từ thủy tinh, nó khác với đồng hồ cát bình thường là ở bên trong nó chứa vàng cát chứ không phải cát thường, tốc độ rơi của cát vàng rất chậm, Tả Đăng Phong nâng tay nhìn đồng hồ, dựa theo tốc độ chảy của vàng cát đã đoán được muốn toàn bộ cát vàng bên trong đồng hồ cát chảy xuống hết cần đến mười hai canh giờ, cũng chính là thời gian một ngày.

Biết rõ tình huống cũng không khiến Tả Đăng Phong cảm thấy thoải mái, ngược lại, hẳn càng thấy áp lực hơn, Lý Thuần Phong nếu đã dám để cho đám hậu nhân mười hai canh giờ để phá trận, đã chứng tỏ Cửu Cung đồ này cực kỳ khó giải.

-Đi ra bên ngoài đào một đường xuống bên dưới mộ, làm cạn nước trong ao !

Đặng Khi Chính Nam ra lệnh cho ba người công binh. Hẳn cố tình nói lớn là để Tả Đăng Phong nghe.

-Đừng để cho thể diện mà không biết, nếu người cố cho nổ tung tường thủy tinh thì sợ rằng vĩnh viễn cũng không thể tiến vào chủ mộ.

Tả Đăng Phong liền cười khẩy nói, cơ quan nơi này mặc dù rất nguy hiểm, nhưng vẫn chưa đủ thời gian để người xâm nhập phá trận, đây là khí độ của Lý Thuần Phong, để cho người xâm nhập có cơ hội công bằng khiêu chiến, nhưng nếu người xâm nhập dùng tiểu xảo với hắn, chắc chắn hắn cũng có biện pháp đối phó tương ứng, ví dụ như chặn đứng đường vào mộ, hoặc hoàn toàn phong bế chủ mộ.

-Tả tiên sinh, xin chú ý giọng điệu của mình, chúng ta chỉ muốn giúp người mà thôi !

Giọng điệu của Tả Đăng Phong khiến Đặng Khi Chính Nam rất tức giận.

Tả Đăng Phong nghe xong cũng không buồn nói lại, hẳn xem Đặng Khi Chính Nam như người đã chết, cứ để cho hắn nói nhiều thêm vài lời đi.

-Tả tiên sinh, thời gian của chúng ta rất eo hẹp, người cho rằng cần thiết phải phá giải cơ quan nơi này sao ?

Đặng Khi Chính Nam liền lộ vẻ sốt ruột hỏi, Tả Đăng Phong lấy ra bình rượu có ý muốn tập trung suy nghĩ, mà thứ thiếu nhất của hắn lúc này chính là thời gian, nơi này cũng không phải khu vực người Nhật chiếm đóng.

-Chỉ có thể phá giải Cửu Cung đồ, nếu dùng biện pháp cứng rắn, chắc chắn Lý Thuần Phong sẽ không để người tiến vào được chủ mộ.

Tả Đăng Phong liền lắc đầu nói, sự kiện Huyền Vũ môn xảy ra vào năm 626, lúc đó Lý Thuần Phong mới 25 tuổi, chính là một chàng trai trẻ tuổi, mà người trẻ tuổi sẽ có một đặc tính chung, đó chính là cuồng vọng hiếu thắng, lòng hư vinh cực cao.

Những cơ quan trong tòa lăng mộ này đã thể hiện đầy đủ tâm tình của Lý Thuần Phong lúc đó, vô số tên ngấn bên ngoài sau khi loạn bắn, chó mèo liền chết gần hết, chỉ những người còn sót lại mới có tư cách đối mặt với những cơ quan phía sau, đây là do tâm tình của người trẻ tuổi gây ra, nếu lúc thiết kế tòa lăng mộ này hắn năm mươi tuổi, vậy chắc chắn sẽ bình tĩnh thiết kế tòa lăng mộ này không một kẻ hờ, chắc chắn

không để lại chút hi vọng sống nào để thử thách trí thông minh của kẻ xâm nhập. Tất cả những việc làm của hắn đều ẩn ý là “Ta có đủ thông minh chưa, người có thể không ?

Đằng Khi Chính Nam nghe xong liền gật đầu, hắn cũng cảm giác lời của Tả Đằng Phong có lý, ngoại trừ cơ quan phía ngoài cùng kia thì hai cơ quan phía sau đều không có gì nguy hiểm, mà ngược lại càng giống như một cuộc so đấu trí lực hơn, nếu đã như vậy, người thiết kế nơi này chắc chắn sẽ không để người dùng biện pháp cứng rắn chiếm được thứ gì tốt, nếu cứng rắn chắc chắn sẽ tạo ra hậu quả rất nghiêm trọng.

-Kiên nhẫn đi, nếu ta đoán không sai thì nơi này đã là đạo cơ quan cuối cùng rồi, chỉ cần phá giải Cửu Cung đồ thì chúng ta có thể đi qua.

Tả Đằng Phong liền nói.

-Thật sao ?

Đằng Khi Chính Nam tràn đầy hy vọng hỏi.

-Đúng vậy !

Tả Đằng Phong liền gật đầu. Nơi này tổng cộng có ba đạo cơ quan, vô số tên ngắn, tượng đồng Huyền Vũ phun lửa, cái ao độc thủy Bạch Hổ, từng đó là đã đủ rồi. Còn Thanh Long và Chu Tước chắc là ở trong tòa lăng mộ ở phía bắc kia, hơn nữa vào triều đường nơi này chắc chắn có binh lính lấy cớ trông coi Chu lăng để bảo vệ nơi này, cho nên không cần phải thiết kế quá nhiều cơ quan.

Đằng Khi Chính Nam liền gật đầu.

Nhưng vào lúc này phía bên ngoài cửa vào động khẩu truyền tới một tiếng hét lớn của một tên lính Nhật :

-Đại tá đại nhân, tiểu thư Anh Tử nhắn mọi người cần tăng thêm tốc độ !

-Xảy ra chuyện gì ?

Đằng Khi Chính Nam liền lớn tiếng hỏi lại.

-Người Trung Quốc đã phát hiện hành động của chúng ta, võ sĩ Tam Xuyên và tiểu thư Anh Tử đã giết chết bọn họ, chúng ta đang xử lý các thi thể.

Tên lính Nhật kia liền lớn giọng trả lời.

Tả Đằng Phong nghe xong liền nhú chặt mày, quả nhiên là vậy, đứa trẻ kia sau khi trở về đã kêu người trong thôn đến, quỷ Nhật Bản cũng không giống hắn bận tâm đến trẻ em, đứa trẻ hoạt bát kia chắc chắn đã nằm trong vũng máu rồi.

-Đã biết !

Đằng Khi Chính Nam liền lớn giọng trả lời.

Thanh âm của Đằng Khi Chính Nam đã giúp Tả Đằng Phong tỉnh táo lại, cho đến bây giờ bên trong lăng mộ chưa có nơi nào thích hợp để bày trận, vẫn chưa đến lúc ra tay, việc quan trọng lúc này là phá giải được Cửu Cung trận đồ, đưa đám người Đằng Khi vào trong chủ một, sau đó giết sạch bọn chúng.

Cửu Cung chỉ dùng để suy diễn vận số và vận mệnh, nói thẳng ra thì chính là toán mệnh và dự trắc, Lý Thuần Phong cũng không có quy định gì về việc phải sắp xếp ra sao, mà chỉ yêu cầu người bên ngoài đi vào dùng chín viên cầu này và Cửu Cung trận đồ tiến hành một lần suy diễn, Tả Đằng Phong suy nghĩ một lúc lâu, quyết định thử làm thầy bói một lần, suy diễn việc lành dữ.

215. Q.3 - Chương 215: Giết Chết Đằng Khi

Suy diễn Cửu Cung rất phức tạp, sai khi xác định vị trí trung tâm sau Tả Đằng Phong bắt đầu xác định các vị trí khác, bởi vì Cửu Cung có tám mươi một biến, mà chỉ có chín viên cầu, sau khi đặt một viên thì

còn chín, tám viên cầu này lần lượt làm bằng bạc, đồng, sắt, hổ phách, phỉ thúy, san hô, hỏa luyện cầu và cốt cầu. Việc Tả Đằng Phong cần làm là đem chúng sắp xếp vị trí của chúng sao cho cân bằng, đối ứng với Ngũ Hành Bát Quái, hơn nữa còn phải kết hợp tình huống bản thân ở bên trong để từ đó suy diễn ra kết quả, tình huống này cũng giống như tự bản thân ra đề lại còn phải tự tìm cách giải, yêu cầu phải vận dụng tính toán đến mức cao nhất.

Có vô số cách suy diễn Cửu Cung, mỗi cách suy diễn lại có một kết quả khác nhau, Tả Đằng Phong chọn viên cầu vàng làm trung tâm, viên cầu vàng đại diện cho bản thân hắn, cách hắn chọn là Hậu Thiên Cửu Cung, viên cầu vàng đối ứng với chủ tinh, ở trung tâm, tiếp đó là viên cầu bạc, viên cầu này đối ứng với tháng sinh ra hắn, nằm ở cung Khảm ở chính nam, tiếp đó là viên cầu đồng đối ứng với ngày, ở cung Khôn Đông Bắc, viên cầu sắt đối ứng với giờ, ở cung Chấn Chính Tây, bốn viên cầu đã xác định được vị trí. Tiếp đó là mệnh cách và nguyên quán, từ đó xác định vị trí, lấy nguyên quán làm căn cứ, thì bây giờ hắn đang ở Tây Bắc cung Tốn, vì vậy Tả Đằng Phong chọn viên cầu Hổ Phách đặt ở đây, đến lúc này, năm trong số chín viên cầu đã có vị trí của mình, chỉ còn lại bốn viên không thể tùy tiện xếp đặt được, bởi vì Phỉ Thúy sinh ra từ Thổ, San Hô lại từ Thủy, hỏa cốt cầu lại chứa tính Hỏa, cốt cầu chính là định số, nói cách khác bốn vị trí còn trống chính là đại biểu cho: Đại cát, cát, hung và đại hung, viên cốt cầu đặt ở vị trí nào sẽ có thể đoán ra việc lành dữ.

Đến bây giờ mới bắt đầu khó, không cho phép sai dù chỉ một viên, không chỉ hợp với Ngũ Hành mà còn bao hàm cả Ngũ Hành và địa chi, quan trọng nhất là những viên cầu này đã xác định rõ địa, thủy hỏa ba nguyên tố Ngũ Hành, đối ứng với Cách, Cấn và Đoái, cốt cầu ứng với Càn, đó sẽ là kết quả cuối cùng, bây giờ hắn đang ở dưới mặt đất, như vậy theo lý thuyết viên cầu Phỉ Thúy phải đặt ở cung Vị góc Tây Nam, nhưng góc Tây Nam lại ứng với Sửu và Dần, Sửu thì rất hợp, nhưng Dần lại là mộc, mộc thì lại khắc thổ, cho nên không thể đặt tại đây.

Lúc này Tả Đằng Phong bắt đầu lo lắng, bởi vì năm vị trí của Cửu Cung đã xác định được, Tây Nam trở thành nơi đại hung, nếu không thể đặt tại đây thì chứng tỏ cuối cùng viên cốt cầu có thể đặt tại đây, suy tính thật lâu, Tả Đằng Phong thả viên cầu Phỉ Thúy xuống, cầm viên cầu San Hô đặt vào cung Vị ở Chính Đông, đây là Dậu, kim sinh thủy, thủy ứng với Đoái, đặt ở đây là hoàn toàn chính xác, nhưng đây là vị trí đại cát, nếu nó đã bị chiếm mất thì đã nói lên việc lần này không thể nào đại cát được nữa.

Suy diễn Cửu Cung cần dựa vào Âm Dương, Ngũ Hành, Bát Quái và địa chi, chính là yêu cầu dịch số phải đại thành, đây chính là thử thách cực lớn với Tả Đằng Phong, trong lúc khẩn trương thời gian như chậm lại, mặc dù bình rượu vẫn còn nhưng hắn không uống nữa, bởi vì vị trí đặt của ba viên cầu yêu cầu phải bao gồm đối ứng tất cả mọi thứ, nếu tính sai, vậy thì dòng nước đen trong ao thủy tinh kia sẽ lập tức phun ra, tất cả mọi việc xem như uống phí, quan trọng nhất là đến lúc này hắn vẫn không biết bên trong Vương lăng chôn giấu con địa chi gì, chẳng may là một con địa chi thuần âm, chủ một thất lại có thể vĩnh viễn chôn vùi, sau này muốn tìm ra nó lại càng khó rồi.

Thời gian trôi qua từng chút một, Tả Đằng Phong vẫn chưa xác định được, thật lâu sau hắn mới tìm ra vị trí đặt viên cầu thứ hai, hỏa luyện cầu chứa hỏa tính, chính là cung Ly ở Chính Bắc, hơn nữa Ly chính là đối ứng với thuần dương Hỏa Mã trong mười hai địa chi, đặt ở đây hắn là đúng, sự thật chứng minh, tưởng thủy tinh vẫn nguyên vẹn, việc này giúp hắn thở phào một cái, bởi vì đây cũng chính là vị trí hung.

Bây giờ còn sót lại cung Cấn ở Tây Nam và cung Càn ở Đông nam, kết quả cuối cùng sẽ là cát hoặc đại hung.

Đến lúc này, Tả Đằng Phong đã vắt cạn óc, liên tục tính toán cân đối giữa Âm Dương, Ngũ Hành Bát Quái và địa chi khiến đầu óc hắn bắt đầu loạn, lúc này hắn thật sự khâm phục Lý Thuần Phong, bởi vì khi xây dựng nơi này Lý Thuần Phong chỉ mới 25 tuổi, so với hắn lúc này còn nhỏ hơn ba tuổi, nhưng suy nghĩ của hắn đã kín kẽ đến như vậy, phải thật sự công nhận Hậu Thiên dù cố gắng đến đâu cũng không thể bằng Tiên Thiên không trọn vẹn, bẩm sinh tư duy của Lý Thuần Phong đã khác hẳn người thường, vì vậy mới giúp hắn phân tâm học tập nhiều thứ như vậy được.

Cùng so sánh với Lý Thuần Phong về suy tính Cửu Cung khiến Tả Đằng Phong cảm thấy mặc cảm, cách mà hắn dùng là lối suy diễn thô thiển nhất, mà Lý Thuần Phong suy diễn Cửu Cung đã có thể thấy được một chút Thiên cơ, nhưng Tả Đằng Phong mặc dù nể phục Lý Thuần Phong nhưng cũng không xem nhẹ bản thân, tinh lực của một người là có hạn, nếu chuyên tâm làm tốt một việc thì chắc chắn sẽ bỏ sót việc

khác, con đường Lý Thuần Phong chọn chính là xem phong thủy và suy diễn vận mệnh, còn con đường mà hần chọn chính là tu hành đạo pháp và tìm hiểu Âm Dương, hai con đường khác nhau, cho nên khi bắt hần suy diễn Cửu Cung chẳng khác nào thấy sở đoản để đấu với sở trường của Lý Thuần Phong, nếu bây giờ Lý Thuần Phong còn sống, thì chỉ cần một tát là Lý Thuần Phong phải bay ra ngoài rồi, cơ bản là chẳng cần phải một óc suy tính.

Tiếc là Lý Thuần Phong đã chết từ lâu, Tả Đăng Phong chẳng có cách nào cho hần một tát, mà còn phải không ngừng một óc suy tính, do dự khó quyết, một là cung Cấn một là cung Vị, một cái là cát còn một cái là đại hung, Tả Đăng Phong nắm viên cầu Phỉ Thúy trong tay đưa qua đưa lại hai nơi, do dự rất lâu vẫn không thể xác định được nên đặt ở đâu, hần không dám đoán bừa, nếu đặt sai thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

-Tả tiên sinh ! Tả tiên sinh !

Ngay lúc Tả Đăng Phong đang do dự, thì thanh âm của Đằng Khi Chính Nam từ phía sau truyền tới.

-Có việc gì ?

Tả Đăng Phong liền quay lại, nhú mày hỏi, lúc này hần đang tập trung cao độ nên không thể nói chuyện, bởi vì nếu nói chuyện thì sẽ làm tắt cả phân tích trong đầu bị đảo lộn, lại phải tính toán lại từ đầu.

-Cát vàng sắp chảy hết rồi !

Đằng Khi Chính Nam liền đưa tay chỉ vào cái đồng hồ cát phải trên lưng hổ.

Tả Đăng Phong nghe xong liền kinh ngạc, xoay lại nâng tay nhìn đồng hồ một chút, lúc trước mãi suy nghĩ không để ý đến thời gian, bây giờ đã là rạng sáng ngày hôm sau rồi.

-Tả tiên sinh ! Ngài nên nhanh một chút, càng có nhiều người biết được việc ở đây, đã có người chạy đến ngăn cản !

Đằng Khi Chính Nam liền nói.

-Người nào, có phải quân đội hay không ?

Tả Đăng Phong liếc nhìn trái phải, phát hiện tên Ninja áo trắng đã không còn ở nơi này, ở đây chỉ còn lại Đằng Khi Chính Nam và ba tên công binh lùn.

-Không phải, giữa trưa ngày hôm qua có một tên đạo sĩ phát hiện việc ở đây, Tác Ni và Tam Xuyên Tổ không thể đuổi kịp hần, đã bị hần trốn thoát.

Đằng Khi Chính Nam liền nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, bây giờ tên Ninja áo trắng không có ở đây, chính là cơ hội ra tay ngàn năm có một, nhưng Tả Đăng Phong vẫn không vội ra tay, bởi vì nếu ra tay, Tác Ni và Tam Xuyên Tổ đều ở ngoài, có thể thoải mái chặn đứng hần bên trong lăng, đến lúc đó chính bản thân hần phải chôn cùng với Đằng Khi Chính Nam rồi.

Nếu muốn ra tay, vậy nhất định phải kêu tên Tác Ni kia đến, sau khi giết chết Đằng Khi Chính Nam và Tác Ni thì 13 ở bên ngoài có thể tiếp ứng cho hần, lúc này mặc dù 13 chưa phải là đối thủ của Tam Xuyên Tổ, nhưng Tam Xuyên Tổ cũng không dễ dàng giết được nó, trong lúc quan trọng 13 có thể giết chết mấy tên lính công binh cầm súng, giúp hần tranh thủ thêm thời gian.

-Gọi Tác Ni đến đây, chúng ta sắp có thể bước vào chủ một thất rồi !

Tả Đăng Phong suy nghĩ một lát liền nói với Đằng Khi Chính Nam.

Đằng Khi Chính Nam nghe xong liền vui mừng, quay người ra lệnh cho tên công binh phía sau, để hần ra ngoài kêu Tác Ni tiến vào.

Một lát sau, tên Ninja áo trắng kia đã nhảy xuống, trên chiếc áo trắng dính loang lổ vết máu, đã chứng tỏ trước đó hần từng trả qua một cuộc giết chóc.

-Nhanh lên, ta cảm giác có cao thủ đang từ hướng Nam tới đây, Tam Xuyên Tổ không phải đối thủ của người ấy, bắt đắc dĩ sẽ phải nổ súng.

Tên Ninja áo trắng nói với Đằng Khi Chính Nam.

Đằng Khi Chính Nam nghe xong liền nhìn về phía Tả Đằng Phong, trong mắt có chứa ý hỏi thúc.

Tả Đằng Phong thấy vậy liền xoay người đi đến bên cạnh tường đồng Bạch Hổ, chỉ có một nguyên nhân khiến hắn do dự mãi, đó chính là Phỉ Thúy là vua trăm ngọc, chính là quốc bảo, thời cổ đại thường dùng ngọc Phỉ Thúy để điêu khắc thành đồ vật tế trời, cho nên Phỉ Thúy rất có thể là đại biểu cho Càn, nhưng trong bát quái Càn lại đại biểu cho núi, bản thân của Phỉ Thúy chính là một loại đá núi, cho nên mặc kệ là đặt ở đâu đều có cái lý của nó.

Thật ra Tả Đằng Phong hơi thiên về việc đem viên cầu Phỉ Thúy đặt ở cung Cấn, Cấn Vị địa chi chính là sửu thổ và dần mộc, đặt Phỉ Thúy ở đây cực kỳ thích hợp, nhưng Tả Đằng Phong lại không muốn tin vào điều này, bởi vì nếu đem Phỉ Thúy đặt ở cung Cấn, thì kết quả suy diễn của Cửu Cung chính là đại hung, hơn nữa phương Đông Nam đối ứng sẽ là hội trư và thổ cầu, nói cách khác địa chi ở bên trong rất có thể sẽ là thuần dương thổ cầu.

Điềm báo đại hung, kết quả suy tính như vậy khiến Tả Đằng Phong rất sợ hãi, đại hung không giống với hung, hung thì mọi chuyện tất nhiên sẽ bất lợi, nhưng địa hung nếu làm không tốt sẽ có người phải chết, kết hợp với tình huống trong đầu hắn luôn có dự cảm không lành khiến Tả Đằng Phong bắt đầu lo lắng.

Cần nhắc thật lâu, cuối cùng Tả Đằng Phong đem viên cầu Phỉ Thủy đặt vào cung Cấn, không có gì bất thường xảy ra, Tả Đằng Phong lại đem viên cốt cầu cuối cùng đặt vào cung Vị, Cửu Cung suy diễn vận mệnh đã đủ, đồng hồ cát thủy tinh liền chìm vào bên trong lưng hổ, mặt đất ở chỗ tượng đồng Bạch Hổ liền tách ra, tượng đồng chậm rãi chìm xuống bên dưới, cùng lúc đó ao thủy tinh cũng chìm xuống theo.

Lúc này Tả Đằng Phong bắt đầu tập trung tinh thần đề phòng bất trắc, vất cạn tinh lực suy tính lại ra điềm báo đại hung khiến tâm thần hắn bất an, mà cơ quan bị phá giải cũng chứng minh kết quả suy tính của hắn là chính xác, nói như vậy hắn sẽ gặp phải nguy hiểm cực lớn, vì vậy Tả Đằng Phong quyết định, chỉ cần xác định địa chi ở bên trong này là thuần dương, sẽ lập tức ra tay giết chết Đằng Khi Chính Nam, sau đó nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Mặt trên của ao thủy tinh được bọc một lớp đồng, sau khi cái ao chìm xuống bên dưới mặt đất, đường liền thông, một căn mộ thật thật lớn xuất hiện trước mặt mọi người. Tả Đằng Phong không cần dựa vào ánh sáng của ngọn đèn vẫn nhìn rõ tình huống bên trong, mộ thật dài mười trượng, cao năm trượng, có mái vòm, phía trước mộ thật có một bức tượng vàng, bức tượng cao năm thước bảy tấc, mặc một thân áo giáp tướng soái, khuôn mặt xấu xí hung ác, trong tay cầm trường thương huyền thiết dài một trượng tám, cây trường thương này là vũ khí thật sự, bộ dạng bức tượng và cử khí giống hệt với những gì mà lịch sử đã miêu tả về Tề vương Lý Nguyên Cát, bên cạnh bức tượng còn có một bức tượng quái khuyển cổ quái ngồi chồm hổm, vừa nhìn sơ qua không để ý sẽ tưởng đây là tượng Nhị Lang thần.

Phía sau bức tượng năm bước là một chiếc giường đồng to lớn, chiều dài năm bắc của giường là một trượng, rộng sáu thước, cách mặt đất ba thước, trên giường đồng đặt một chiếc quan tài màu đen, phía dưới giường là một hố sổng rộng sáu thước, bên cạnh hố sâu có gạch đá đắp thành tường lũy, từng đợt dương khí từ bên trong hố sâu tràn ra bao bọc cả một thất, đặc mà không tán, phẳng phất có mùi kim ngọc.

Bốn phía mộ thất có vô số dụng cụ chôn theo, rõ ràng năm đó Lý Thế Dân đã an táng người em bị mình giết chết rất trọng thể.

-Nơi này không còn cơ quan rồi !

Tả Đằng Phong liếc sơ một vòng một thất, sau đó liền bước lại gần một đồng vàng bạc châu báu, đặt rương gỗ xuống sau đó mở ra bỏ một ít lương khô bên trong ra ngoài, sau đó đem một ít đồ vật bồi táng ở đây bỏ vào, việc làm của hắn có hai dụng ý, thứ nhất chính nhân cơ hội thả rương gỗ xuống để một lát sau dễ dàng hơn cho việc đánh lén, hai nữa là hắn còn thiếu Tôn Phụng Tiên 1200 lượng vàng, hắn không thích cảm giác thiếu nợ người khác.

Đặng Khi Chính Nam nghe xong liền quay đầu liếc nhìn hắn một cái, đối với hành động lúc này của Tả Đăng Phong hắn rất xem thường, sau đó liền quay lại bước về phía cổ quan tài nằm trên giường.

Sau khi Tả Đăng Phong cầm vài thứ vàng bạc châu báu xong, khuôn mặt liền lộ sát khí, hít một hơi dài, xoay người đứng dậy, lao nhanh về phía Đặng Khi Chính Nam, tất cả mọi người đều bất ngờ đứng lặng tại chỗ, đợi đến lúc mọi người phản ứng lại thì tay phải của Tả Đăng Phong sắp đâm vào ngực trái của Đặng Khi Chính Nam, Đặng Khi Chính Nam trợn tròn mắt, trong mắt toát ra vẻ ngạc nhiên và khiếp sợ.

Tả Đăng Phong lúc này đã chạm đến trái tim to chừng quả dấm của Đặng Khi Chính Nam, thậm chí còn cảm nhận được nó đang đập, lúc này trong đầu của hắn hiện lên cảnh tượng năm đó khi Đặng Khi Chính Nam tát Vu Tâm Ngữ ở Thanh Thủy quan.

-Đám đánh nữ nhân của ta !

Cơn giận bộc phát, Tả Đăng Phong cười lạnh bóp năm ngón tay lại.

216. Q.3 - Chương 216: Dưới Vương Lăng.

Tả Đăng Phong cảm nhận rõ được trái tim Đặng Khi đã bị mình bóp nát, trái tim bị thương khiến máu không thể cung cấp cho cơ thể, toàn thân Đặng Khi xụi lơ, mắt trợn tròn.

- Người...Người vĩnh viễn...

Miệng Đặng Khi khê nhúc nhích, cố gắng nói.

- Con Tam Mục Quái Dương kia ta không cần dùng, người cứ giữ đi.

Tả Đăng Phong cúi đầu né tránh một đao của tên Ninja áo trắng chém đến, rút tay phải ra sử dụng huyền âm chân khí đóng băng đầu của Đặng Khi, sau đó thay chưởng thành quyền, đánh nát đầu hắn, không đánh thì thôi, đã đánh là đánh chết hắn.

Trước ngực cùng trên cổ Đặng Khi phun máu khiến Tả Đăng Phong cảm thấy vui sướng khi báo được thù, Đặng Khi chính là kẻ đầu sỏ hại chết Vu Tâm Ngữ, mặc dù bấy giờ mở miệng đều gọi một tiếng Tả tiên sinh nhưng cũng không che giấu đi bản chất xấu xa và tàn nhẫn của hắn, trên đùi Tả Đăng Phong còn một vết sẹo sâu do đao chém, đó chính là thành quả của Đặng Khi gây cho hắn, sẹo vẫn còn thì làm sao quên được nỗi đau chứ.

Nếu một người có rất nhiều thứ, mất đi một thứ cũng không sao, nhưng ba năm trước Tả Đăng Phong đã mất việc, mẹ đã mất, hai chị cũng lừa gạt hắn, lúc ấy hắn đã mất hết mọi thứ rồi, chỉ còn lại một mình Vu Tâm Ngữ, Vu Tâm Ngữ là tất cả với hắn, hắn vốn muốn sống bên nàng cả đời, kết quả là Đặng Khi đã hủy hoại luôn thứ quý giá duy nhất của hắn, người yêu đã mất, cuộc sống an bình đã không còn nữa, lúc này mặc dù hắn rất hận Đặng Khi nhưng đối với cuộc sống vẫn chưa hoàn toàn thất vọng, hắn vẫn lưu luyến với thế gian. Nhưng con mẹ nó dám thôn dân lại bỏ rơi hắn trong lúc hắn sắp chết, lúc ấy hắn hiểu sẽ không còn ai tốt với hắn như Vu Tâm Ngữ, Vu Tâm Ngữ đối tốt với hắn, nên hắn đối tốt lại với nàng, người đời đã ruồng bỏ hắn thì sao hắn không thể ruồng bỏ họ chứ, chẳng lẽ phải quên đi Vu Tâm Ngữ để yên người đời mới đúng ?

- Tên người là gì ?

Sau khi đánh nát đầu Đặng Khi, Tả Đăng Phong xoay người đối mặt với tên Ninja áo trắng, tên Ninja thấy hắn xoay người liền chém tới một đao, Tả Đăng Phong liền né tránh, nhanh chóng đánh gục ba tên công binh đang chuẩn bị rút súng.

- Ba Két Nhã Đường !

Tên Ninja chửi lớn, lại chém tới một đao, tu vị hần không yếu, trong cơn giận đao chém tới càng nhanh, lại ẩn hàm linh khí cho nên Tả Đăng Phong không dám dùng huyền âm chân khí đón đỡ, chỉ có thể cẩn thận né tránh, tìm cơ hội phản công.

Người khi tức giận, tốc độ và sức lực đều tăng, nhưng mỗi khi tức giận thì suy nghĩ không được tỉnh táo, cho nên rất nhanh Tả Đăng Phong đã tìm được cơ hội bắt lấy thanh võ sĩ đao trong tay tên Ninja, hần không phải là đón đỡ để bắt, mà nhắm chuẩn phương hướng xuất đao của tên Ninja để chụp được sống đao.

Bắt được võ sĩ đao, Tả Đăng Phong lập tức sử dụng huyền âm chân khí đem đóng băng và chấn vỡ, tên Ninja áo trắng cảm thấy không ổn liền rút đao lui về sau, cùng lúc lui về hần không quên móc một đám ám khí hình chữ thập trong túi treo bên eo ra ném ra ngăn cản Tả Đăng Phong đuổi theo.

Ám khí chữ thập của Ninja đều có độc, Tả Đăng Phong liền né tránh, sau khi né hết ám khí thì tên Ninja kia cũng đã triển khai ngũ hành độn thuật che giấu thân hình.

Tả Đăng Phong liền lập tức chặn ở cửa ra, tập trung dùng âm dương bí quyết cảm giác chỗ ẩn thân của đối phương, hần có thể chắc chắn tên Ninja còn ở bên trong mộ thất, nhưng hơi thở của hần thay đổi liên tục, điều này chứng tỏ hần đang di chuyển liên tục. Điều này chứng tỏ tên Ninja này rất thông minh, biết nếu cứ đứng im một chỗ sẽ bị phát hiện.

Vào lúc chiến đấu, thực lực và tâm lý rất quan trọng, vào lúc này Tả Đăng Phong đang tập trung tính toán tình hình trong đầu, tên Ninja kia sau khi ẩn thân thì không tiếp tục ném ra phi tiêu nữa, điều này chứng tỏ hần sợ nếu ném ám khí sẽ lộ vị trí của mình, điều này chứng tỏ trong lòng hần đang sợ hãi, làm sao mà không sợ được khi trên đời này chỉ có duy nhất một Huyền Âm Thủ có thể phát ra khí chí âm chí hàn, mà Huyền Âm Thủ đó lại đang nằm trong tay của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong vốn định rời khỏi mộ thất nhốt hần bên trong, nhưng khi nhìn thấy rương gỗ của mình cùng với cánh tay trái của Đăng Khi liền thay đổi ý định, mà cây súng trong tay mấy tên công binh kia cũng chợt thức tỉnh hần, tu vị tên Ninja này không thấp, sở dĩ sợ hãi là vì hần có huyền âm chân khí, hần sợ cho nên mới muốn chạy trốn, nếu đã vậy cứ để hần đi, đỡ cho ép quá chột cùng rút gươm.

Vừa nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền nghiêng người đánh về phía bên trái, nơi này tên Ninja áo trắng vừa xuất hiện, Tả Đăng Phong biết lúc này hần đã trốn ở nơi khác, điều này là hần cố tình để tạo cơ hội cho tên Ninja kia chạy trốn.

Đúng như dự đoán, Tả Đăng Phong vừa đánh tới, tên Ninja áo trắng lập tức di chuyển tới phía cửa chính, Tả Đăng Phong liền tăng tốc trở lại cửa, tên Ninja vì sợ hãi mà lập tức tăng tốc bỏ trốn ra ngoài, nếu cứ để hần tự do thoải mái thì tên Ninja này chắc chắn sẽ không chịu rời đường vào mộ thất, đến lúc đó thì hần thành bị động mất rồi.

TDDP lao tới phía cửa, đã cảm thấy tên Ninja đang lui lại rất nhanh, nhưng hần vẫn không quay đầu nhìn, giả vờ không phát hiện, nhìn xung quanh mộ thất, sau khi đi ngang qua khẩu súng liền lập tức rút ngay lưỡi lê ra, dùng hết sức xoay người ném ra, lưỡi lê lập tức đâm xuyên ngực tên Ninja.

Tên Ninja bị thương, ngũ hành độn pháp lập tức mất hiệu lực, Tả Đăng Phong lập tức phóng ra huyền âm chân khí tấn công từ khoảng cách năm thước, đem tên Ninja đang trốn mắt đóng băng.

Đến bây giờ, bên trong mộ thất chỉ còn mình Tả Đăng Phong là người sống, hần không dừng nghỉ mà nhanh chóng trở lại bên trong mộ thất cởi ra Thuần Dương Hộ Thủ trên tay Đăng Khi, may là Thuần Dương Thủ rơi vào tay Đăng Khi, nếu để rơi vào tay cao thủ thì sẽ thành tạo thành khó khăn rất lớn cho hần.

Cất kỹ Thuần Dương Hộ Thủ, Tả Đăng Phong đổ hết lương khô bên trong rương gỗ ra, chọn lựa những đồ quý giá bỏ đầy rương, hần muốn thưởng lớn cho Tôn Phụng Tiên, mặc dù động cơ kết giao của Tôn Phụng Tiên không đơn giản, nhưng việc hần làm vẫn rất tốt.

Đeo rương gỗ lên lưng, Tả Đăng Phong lại thăm dò xung quanh giường đồng, không ngờ phía dưới hố sâu dùng đá xanh lót, đến giờ hần đã hiểu lăng mộ này là gì, thời kỳ Thương Chu không đắp mồ lên cao, mà là chôn sâu, lăng mộ thời Đường lại xây đắp cao, chôn nông. Giả sử tòa lăng mộ này phân biệt làm hai tầng khác biệt ở gạch lót và đá xanh lót, thì chứng tỏ tòa mộ triều Đường này thực sự chôn ở phía trên mộ nhà Chu.

Lý Thuần Phong xây mộ của Lý Nguyên Cát lên phía trên mộ nhà Chu chỉ có một lý do hợp lý để giải thích, đó chính là muốn hứng thấy linh khí từ con Thổ Cầu thuần dương, hắn không đem mộ nhà Chu rời ra bên ngoài là vì hắn không thể phá được trận pháp bên trong, hắn am hiểu chính là dịch số thôi toán và thuyết phong thủy, nhưng lại không tinh thông trận pháp, còn điều này có đúng hay không Tả Đăng Phong không muốn biết, bởi vì điều đó không cần thiết với hắn, sau này hắn còn cần đến tòa lăng mộ ở phía Bắc kia tìm hiểu, để xem nơi đó là địa chi thuần âm gì, còn lúc này hắn không còn cần thiết ở lại nơi này nữa.

Xoay người đi đến lối ra, Tả Đăng Phong tìm kiếm trên người Đằng Khi xem có tấm bản đồ cổ kia không, nhưng tìm kiếm một lát chỉ có một ít thuốc trị thương, một khẩu súng cùng với ít tiền Đại Dương. Điều này khiến Tả Đăng Phong nhũn mày, bởi thêm vài đập lên xác Đằng Khi.

Tả Đăng Phong cầm theo một xác lính Nhật đi ra bên ngoài một thất, vì biết bên trong chính là Thổ Cầu thuần dương, cho nên khi đi qua hai cửa vào hắn đều tiện thể phá hủy luôn Thái Cực Phù phía trên, để không ai có thể mở ra nữa.

Mặc dù Vương Lăng cách âm, nhưng vẫn có một con đường thông lên trên, cho nên Tả Đăng Phong vẫn không xác định được đám lính Nhật ở bên trên có biết được bên dưới có chuyện bất thường xảy ra hay không, vì vậy hắn mới mang theo một xác lính Nhật làm bia đỡ.

Tả Đăng Phong mang theo xác lính Nhật chậm rãi đi đến thông đạo, một lát sau hắn đã thấy lối ra, bây giờ hắn đang ở bên dưới, ánh sáng ít, cho nên hắn có thể nhìn rõ bên ngoài còn đám lính Nhật bên ngoài lại không nhìn rõ được bên dưới.

- Ai ?

Tên lính Nhật liền hỏi.

- Lấy xẻng cho ta.

Tả Đăng Phong liền dùng tiếng Nhật trả lời.

Đám lính phía trên chỉ nhìn thấy có vẻ là là người mình, lại nghe cần xẻng, liền không xác định thêm, một người trong số đó rời đi lấy xẻng, vẫn còn hai tên lính khác cầm súng nhắm xuống phía dưới.

Tả Đăng Phong liền biết kế này không thành, liền bắt đầu suy nghĩ tìm cách khác, thi thể trong tay hắn máu chảy khắp nơi, rất nhanh bên trên sẽ phát hiện ra khác thường, nếu bọn họ nổ súng thì cái xác còn ngăn cản được, nhưng bọn chúng còn có lựu đạn, chẳng may ném xuống một khóa, vậy thì không trốn được rồi.

- 13, giết hết người ở cửa động!

Vào lúc nguy cấp, Tả Đăng Phong đặt niềm tin vào 13, hắn tin 13 vẫn đang quanh quẩn ở khu vực này.

Những lời này Tả Đăng Phong dùng linh khí phát ra, để 13 có thể nghe thấy, nhưng như vậy thì đám lính ở trên cũng nghe được, mặc dù bọn chúng không hiểu Tả Đăng Phong kêu gì, nhưng vẫn biết bên dưới xảy ra chuyện, nên lập tức hét lớn :

- Tam Xuyên võ sĩ, có nổ súng hay không ?

Nhưng tiếng quát của chúng lại xen lẫn với tiếng rên, 13 đang ở gần đó, nghe được tiếng gọi của Tả Đăng Phong, liền nhanh chóng lao tới rạch một cái vào yết hầu một trong số các tên lính Nhật, bọn lính theo bản năng tránh khỏi lối ra động khẩu để né tránh, Tả Đăng Phong vừa thấy cơ hội đến, lập tức xoay người lao nhanh ra bên ngoài, bên trong rất thấp cho nên Tả Đăng Phong không thể mượn lực tăng tốc, tốc độ bị ảnh hưởng rất nhiều, mà bên ngoài lúc này đã truyền đến tiếng quát của Tam Xuyên Tổ cùng tiếng kêu la của bọn lính Nhật, điều này khiến Tả Đăng Phong rất lo lắng, bên ngoài có Tam Xuyên Tổ, Đằng Khi Anh Tử cùng hai tên lính cầm súng, 13 chắc chắn không phải đối thủ của bọn chúng.

Trong lúc nguy cấp, Tả Đăng Phong liền nằm xuống chống hai tay xuống đất, hai chân mượn lực, bung về phía trước hơn mười trượng, đã ở rất gần lối ra, Tả Đăng Phong liền tiếp tục một lần nữa, nhảy ra khỏi cửa động, sau khi ra ngoài Tả Đăng Phong liền tập trung quan sát tình hình xung quanh, phát hiện Đằng Khi Anh Tử đang dẫn theo hai tên lính cầm súng muốn chạy đến chặn lối ra, còn Tam Xuyên Tổ đã rút cả

hai thanh đao ra khỏi vỏ, đuổi theo liên tục chém chặt về phía 13. 13 bị tấn công cũng không chạy trốn, mà vẫn cố gắng ngăn cản đám người Đằng Khi Anh Tử chạy về phía lối ra.

Tả Đằng Phong liền giận tím mặt, lao tới đập Tam Xuyên Tổ một đập, tu vị của Tam Xuyên Tổ kém xa Tả Đằng Phong nên bị đập văng ra xa, còn Tả Đằng Phong mượn lực đó lao tới gần hai tên lính Nhật, xuất ra hai đâm đánh chết cả hai tên.

Đằng Khi Anh Tử tức giận thét lớn, hai tay cầm đao chém ngang, nòng tất nhiên đã đoán ra bên dưới xảy ra chuyện gì.

Tả Đằng Phong đưa tay phải đỡ lấy đao của nàng, quay đầu nhìn về phía 13, phát hiện nó không bị thương, thấy hấn thoát nguy rất vui mừng, đang từ cách đó không xa chạy đến chỗ hấn.

13 không có chuyện gì, lính Nhật cầm súng cũng bị hấn giết chết, Tam Xuyên Tổ ngã xuống đất cũng đã đứng dậy, Đằng Khi Anh Tử đã bị hấn chặn lại, theo lý thuyết thì nguy hiểm đã hết, nhưng Tả Đằng Phong vẫn không cảm thấy thoải mái mà ngược lại, điềm xấu trong lòng càng lúc càng mạnh, bản năng đang nhắc nhở hấn cần rời khỏi đây gấp.

Tả Đằng Phong cảm thấy khác thường, liền bẻ gãy đao của Đằng Khi Anh Tử, sau đó tập trung cảm giác tình hình xung quanh, vừa cảm giác liền ngạc nhiên sợ hãi, xung quanh Hoàng Lăng có ba cao thủ tràn đầy địch ý đang ẩn nấp, trong đó có hai người tu vị cao hơn hấn.

217. Q.3 - Chương 217: Cao Thủ 70 Tuổi.

Một cao thủ ẩn nấp phía đông nam, trong tòa nhà gỗ, cũng là người có địch ý mạnh nhất, ở bờ tường bao phía tây nam chu lăng cũng có một người, tu vị cũng thấp nhất, còn một người cuối cùng ẩn nấp ở bờ tường bảo vệ phía chính bắc, cũng là cao thủ mạnh nhất, nhưng địch ý không rõ ràng.

- Người đã làm gì anh trai ta rồi ?

Đằng Khi Anh Tử điên cuồng vút thanh đao gãy xuống đất, nắm áo Tả Đằng Phong hỏi.

- Giết !

Tả Đằng Phong đẩy Đằng Khi Anh Tử ra, nói

- Sao ? Ta giết người !

Đằng Khi Anh Tử chạy nhanh tới xác tên lính Nhật gần nhất, cầm lấy súng.

- Vì sao người phải giết ta ?

Tả Đằng Phong liền nhảy tới, dẫm lên cây súng.

- Người giết anh ta !

Đằng Khi Anh Tử nắm lấy cổ chân Tả Đằng Phong, muốn kéo ra.

- Anh người giết vợ của ta, ta giết hấn không đúng sao ?

Tả Đằng Phong vẫn không nhấc chân ra.

Đằng Khi Anh Tử liền há mồm muốn cắn vào chân hấn, Tả Đằng Phong liền không nể tình, nhấc chân đá nàng văng ra xa.

- Người từng giúp ta vá áo, ta không giết người!

Tả Đằng Phong nhặt cây súng lên, giấu vào ống tay áo, liếc nhìn 13, 13 liền hiểu ý nhảy lên vai hấn.

Tả Đằng Phong vốn định giết Tam Xuyên Tổ, nhưng ở đây có nhiều cao thủ đang ẩn nấp, Đằng Khi Anh Tử cần có cô ta giúp đỡ, nên hấn tạm thời tha cho nàng, chỉ đưa tay cảnh cáo.

Sau đó, Tả Đằng Phong liền xoay người chạy về hướng đông, xung quanh có ba cao thủ ẩn nấp, Tả Đằng Phong muốn rời khỏi nơi này một cách nhanh nhất.

Tả Đăng Phong vừa di chuyển, cao thủ ở hướng đông nam liền hiện thân ngăn cản, người này là một lão tăng nhân hơn bảy mươi tuổi, dáng người trung bình, trên mặt mang vẻ tức giận, sau khi hiện thân tốc độ cực nhanh.

Tả Đăng Phong vẫn không dừng lại, mà tăng tốc chạy về hướng đông, hắn muốn kéo dài khoảng cách với hai cao thủ còn lại, nếu cứ để tình trạng bị ba người vây kín, thì hôm nay khó mà thoát được.

Tả Đăng Phong chạy nhanh về hướng đông, Tam Xuyên Tổ và Đằng Khi Anh Tử đuổi sát phía sau, hai cao thủ chưa hiện thân ở hướng chính bắc và tây nam vẫn ẩn nấp theo sau, tình trạng vẫn là ba người duy trì thế vây kín, nhưng lúc này khoảng cách giữa họ không đều, như vậy tình trạng bao vây này cũng không phải là họ cố tình tạo ra, Tả Đăng Phong suy đoán, cảm giác ba người này cũng không phải tính toán trước mới tới, mà đều có ý đồ riêng.

Rời khỏi khu vực Chu Lăng, hướng đông chính là một bình nguyên rộng lớn, bây giờ đã không còn thứ gì để che giấu, nên hai người đang ẩn nấp kia cũng phải hiện thân, ở hướng chính bắc là một đạo nhân hơn bảy mươi tuổi, mặc một thân đạo bào màu xanh, dáng người nhỏ gầy, mặc dù râu tóc đều bạc trắng nhưng trên mặt không hề có nếp nhăn nào, trong lúc di chuyển đều không mượn lực, mà thoải mái phi hành, người này địch ý không rõ, điều này khiến Tả Đăng Phong rất bối rối, nếu người này là địch, vậy thì tình hình càng khó khăn, bởi vì đây là cao thủ có tu vi mạnh nhất trong ba người.

Ở hướng tây nam cũng là một đạo nhân hơn bảy mươi, nhưng người này mặc trên người quần áo của người thường, phía sau đeo một thanh trường kiếm, mặt mũi rất khôi ngô, có vài phần khí chất của người làm quan.

Ba cao thủ này đều hơn bảy mươi, vì vậy họ mới đủ nhẫn nại ẩn nấp xung quanh quan sát mà không vội vàng ra tay, với chút tu vi của Tam Xuyên Tổ tất nhiên không thể phát hiện ra ba người, nếu hắn ở bên ngoài, chắc chắn có thể xác định ba người đến đây lúc nào. Tiếc là hắn không ở, nên bây giờ hắn không thể xác định ba người này ai muốn làm khó dễ mình, cũng không biết mục đích của họ, cũng không xác định được là họ lần lượt đến hay cùng đến một lúc.

Trên mặt lão tăng áo vàng là giận dữ nhất, nhanh chóng đuổi sát theo Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng không tăng tốc bỏ trốn, bởi vì hắn mang đồ rất nặng, khó mà thoát được. Thêm nữa là hắn muốn làm rõ vì sao lão tăng này lại giận dữ như vậy, mặc dù hắn ở cùng với người Nhật, nhưng cũng không phải Hán gian, nên hắn không hề thẹn với lương tâm.

- Đứng lại !

Lão tăng kia ở cách Tả Đăng Phong trăm trượng, dồn khí thét lên giận dữ !

Tả Đăng Phong nghe xong liền dừng lại, quay đầu đứng chờ hắn, một lát sau lão tăng đã tới, dừng lại cách Tả Đăng Phong một trượng.

- Người muốn làm gì ?

Tả Đăng Phong liền hỏi, nếu đối phương đến nói một câu A Di Đà Phật, thì có lẽ hắn sẽ khách khí một chút, nhưng đối phương đã vô lễ trước, thì hắn cũng chẳng cần nể nang.

- Người chính là Tàn Bào ?

Lão tăng quan sát Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới, ánh mắt cuối cùng dừng lại ở 13 đang ngồi trên vai Tả Đăng Phong.

- Tả Đăng Phong chính là ta !

Tả Đăng Phong liền thừa nhận.

- Vậy thì tốt, ta hỏi ngươi, mấy hôm trước có phải ngươi đã giết chết một nhà sư trẻ ở thành Tế Nam ?

Lão tăng liền lớn tiếng quát hỏi.

Lão tăng vừa nói xong, Tả Đăng Phong liền biết hỏng rồi, trước đây một thời gian vì muốn cứu hồn phách của bà lão kia mà hắn đã ném ra một chiếc gạch ngói, trong lúc vô tình đã đánh chết một hòa thượng trẻ

đang làm phép, lão tăng trước mặt này khả năng rất lớn chính là sư phụ của tiểu hòa thượng đó. Bây giờ chính là tìm tới để báo thù cho đồ đệ.

Đúng lúc này thì ở phía sau Tả Đăng Phong vang lên tiếng súng nổ, đồng thời với tiếng súng nổ thì Tả Đăng Phong chợt thấy ở đầu vai đau nhói, quay lại nhìn, đã thấy Đằng Khi Anh Tử từ xa đuổi đến, trong tay cầm súng ngắn, tầm ngắn của súng lục rất thấp, cộng với khoảng cách xa, nên chưa thể làm thương đến gân cốt của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong quay đầu thì 13 cũng nhảy tới trước, gào chới tai phóng thẳng về phía Đằng Khi Anh Tử, Tam Xuyên Tổ liền cầm đao trước ngực, chỉ đợi 13 lao tới sẽ chém.

Tả Đăng Phong thấy thế liền lao tới đá thẳng vào ngực Tam Xuyên Tổ, mặc dù Tam Xuyên Tổ đã cố tránh nhưng vẫn không thoát, bị đập trúng vào sườn trái, hộc máu bay ngược về sau.

- Người nghe rõ đây, anh trai người giết vợ ta cho nên ta giết hần là thiên kinh địa nghĩa!

Tả Đăng Phong liền cướp lấy súng trong tay Đằng Khi Anh Tử.

Đằng Khi Anh Tử vẫn chưa tỉnh táo, gào khóc xông lên cào cấu, Tả Đăng Phong đành phải dùng chân đá nằng văng ra xa.

- Bây giờ người không thể báo thù được, mau đi nhanh đi!

Tả Đăng Phong liền nói.

- Chắc chắn người sẽ hối hận!

Đằng Khi Anh Tử cuối cùng cũng tỉnh táo lại, dịu Tam Xuyên Tổ đang bị thương, chạy về hướng đông.

Khiến Tả Đăng Phong bất ngờ là lão tăng vốn đang đứng xem lại ra tay không hề báo trước, hai tay cùng xuất, đánh thẳng vào vùng bụng và ngực của Tam Xuyên Tổ, một chiêu đã lấy đi tính mạng của nàng ta.

- Nếu còn dám nổi giáo cho giặc, lão nạp chắc chắn lấy tính mạng của người!

Lão tăng nhìn Đằng Khi Anh Tử lạnh lùng nói.

Tả Đăng Phong thấy vậy rất giận, nhưng nghĩ lại thì thấy cũng không thể giận được, lão tăng này trước đó chắc chắn đã thấy Tam Xuyên Tổ giết người, cho nên lúc này mới giết nàng để trừ hại cho dân. Nhưng có thể hần không biết Đằng Khi Anh Tử cũng là người Nhật, cho nên mới nói như vậy.

Đằng Khi Anh Tử lúc này chỉ còn có một mình, cuối cùng nàng cũng hiểu tình hình của mình, vì vậy mà nàng không nói gì mà nhanh chóng chạy về hướng đông, trong lòng nàng chỉ còn một suy nghĩ duy nhất, nhất định phải sống sót, chỉ có thể còn sống mới đem tin tức truyền về.

Mặc dù lão tăng áo vàng là người trong Phật môn, nhưng cách làm việc của hần cũng không nhân từ chút nào.

- Vì sao không trả lời câu hỏi của lão nạp, đệ tử của lão nạp có phải do người giết không ?

Lão tăng lớn giọng hỏi.

- 13, đi về miếu đồ nát ăn tuyết sâm chờ ta !

Tả Đăng Phong vẫn không trả lời, mà cúi đầu căn dặn 13. Tình huống trước mắt khó tránh phải đại chiến, 13 ở lại sẽ rất nguy hiểm.

13 nghe xong, khôn khéo chạy về hướng đông, nó biết nếu ở lại sẽ tăng thêm gánh nặng cho Tả Đăng Phong, miếu đồ nát cách trăm dặm về hướng đông, chính là nơi nghỉ chân trước đó của đám Đằng Khi và Tả Đăng Phong.

Lão tăng cũng không ngăn cản 13 rời đi, mặc dù tình hình hần nóng nảy nhưng cũng không đi làm khó một con vật.

- Ta không giết đệ tử nguoi!

Tả Đăng Phong quệt môi nói.

- Đồ đệ của lão nạp đã báo mộng về, nói chính người đã giết hần, làm sao người có thể nói dối táng tận lương tâm vậy chứ ?

Lão tăng nổi giận nói.

- Bắt gian tại giường, bắt trộm tại trận, đừng vu không, có bằng chứng thì đem ra đây!

Tả Đăng Phong cười khẩy nói, hần tin việc báo mộng lão tăng nói là thật, nhưng như vậy cũng không thể xem là bằng chứng.

- Người ! Người ! Người ! Dù sao người cũng là người có danh tiếng, sao có thể vô sỉ như vậy chứ ?

Lão tăng không ngờ Tả Đăng Phong vô sỉ chối bay chối biến, giận đến run người

- Nếu người có thể lấy ra chứng cứ, thì ta sẽ nhận là ta giết, còn không, ta sẽ không nhận, còn nếu người muốn dùng sức mạnh thì ta sẽ dùng súng bắn người!

Bây giờ Tả Đăng Phong có đến hai cây súng, một cây giấu trong tay áo còn một tay cầm trên tay.

- Đồ đệ kia của lão nạp đã được siêu độ đi Tây Thiên, làm sao có chứng cứ được ?

Lão tăng bắt đầu tập trung linh khí bảo vệ, người tu đạo cũng sợ súng, nhưng nếu ngưng tụ linh khí thì có thể tạo ra một tấm lá chắn ngăn cả đạn.

- Không có chứng cứ người muốn dùng vũ lực sao ?

Tả Đăng Phong thấy 13 đã chạy xa, ngưng thần cảm giác vị trí hai cao thủ ở hướng bắc và tây nam, phát hiện hai người cũng không đến quá gần, điều này chứng tỏ hần đã đoán đúng, ba người này không cùng một bọn.

- Tốt ! Không tính việc ai giết đồ đệ của ta nữa, người giúp đỡ bọn đạo tặc đào trộm tổ lăng, việc nổi giáo cho giặc, táng tận lương tâm như thế đáng bị diệt trừ!

Lão tăng nhanh chóng thúc giục linh khí, xung quanh ba thước gió bắt đầu thổi.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhủ mày, tăng nhân không có đời sau, đồ đệ chính là truyền nối y bát, cũng là người phụng dưỡng sư phụ khi tuổi già, giết đồ đệ của hần tương tự như giết con trai người thường, chính là đại thù, xem ra ngày hôm nay không đánh không được rồi!

Cho dù có đánh, cũng phải dùng trí, tình thế hôm nay cực kỳ hung hiểm, xung quanh còn có hai cao thủ đang quan chiến, không thể vội vàng ra đòn sát thủ, nhưng lão tăng trước mắt này tu vị cực cao, cho dù dùng toàn lực cũng khó thắng, phải làm sao đây?

Tả Đăng Phong biết mình có lỗi trước nhưng hần không thể khoanh tay chịu chết được, nghĩ vậy, hần bèn nổ súng!

Hần biết hành động của mình không được quang minh chính đại, nhưng như vậy hần mới có đường sống!

218. Q.3 - Chương 218: Súng Bắn Hòa Thượng!

Tả Đăng Phong nổ súng, nếu danh tiếng đã xấu thì hần cũng chẳng ngại xấu thêm, nếu đã mang cái danh đề tiện vô sỉ thì hần dứt khoát làm việc đề tiện, vô sỉ.

Súng lục nằm trong tay Tả Đăng Phong khác với trong tay người thường, tốc độ và phản ứng của Tả Đăng Phong rất nhanh, vị trí bắn cũng là nơi hiểm yếu nhất trên cơ thể, tốc độ bay của đạn người thường khó mà tránh được.

Lão tăng áo vàng này trước đây chắc chưa từng bị đạn bắn bao giờ, cho nên sau khi bị thương liền hơi kinh ngạc, Tả Đăng Phong liền nhân cơ hội đó xả sạch toàn bộ băng đạn, đạn bắn hết, trên người lão tăng đã có hai nơi đổ máu, một là vai trái và hai là trên khuỷu tay phải, còn lại năm viên ngấm vào ngũ quan cùng một viên vào đan điền do bị linh khí cản lại nên chưa gây ra thương tích được.

Tả Đăng Phong hiểu rõ đạo lý một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, sau khi đạn bắn trật liền lập tức vút súng, dồn khí hai tay đánh thẳng về phía đan điền của lão tăng, tính cách thật sự của một người sẽ thể hiện ở việc làm của hắn, Tả Đăng Phong cố ý vút súng là để lừa dối hai cao thủ đang ẩn nấp, để họ lầm tưởng là hắn đã không còn súng để dùng, thực ra hắn vẫn còn một khẩu giấu trong tay áo, một việc làm này đã chứng tỏ tâm tư kín đáo của Tả Đăng Phong, suy nghĩ rất sâu xa, hắn không đợi cho lão tăng kịp phản ứng đã lập tức tấn công, mà nơi hắn nhắm đến còn là đan điền khí hải, đã thể hiện rõ lòng dạ độc ác của hắn, tất cả hành động đó đều dùng bất ngờ mà lấy được hiệu quả, hoàn toàn phế bỏ một thân thần thông Phật môn của lão tăng, không hề cho hắn cơ hội kịp sử dụng pháp thuật.

- Nam mô A Di Đà Phật!

Lúc này hai tay lão tăng đang che mặt, không kịp rút về thủ, trong lúc nguy cấp hai tay liền bắt ấn niệm một câu Phật hiệu, vừa niệm xong thì hai tay của Tả Đăng Phong cũng đánh vào đan điền của hắn.

Sáu chữ Phật hiệu có tác dụng hộ thể, mặc dù Tả Đăng Phong đã đánh trúng đan điền của lão tăng nhưng linh khí của hắn vẫn không thể phá vỡ đan điền của hắn, mà vẫn đang cùng linh khí hộ thể bên ngoài của lão tăng giằng co.

Lão tăng vốn dĩ tu vị đã là ba phần Âm Dương, mặc dù không dễ dàng để thắng được Tả Đăng Phong nhưng cũng sẽ không thể thua hắn được. Nhưng hắn không ngờ Tả Đăng Phong ra tay lại tàn nhẫn như vậy, trực tiếp nhắm vào đan điền khí hải, bây giờ mặc dù đã biết nhưng cũng mất đi tiên cơ, đan điền khí hải chính là nơi chứa đựng linh khí, xung quanh không có khung xương bảo vệ, lấy đan điền đối chọi với song chưởng của Tả Đăng Phong khiến hắn rất bất lợi, hối hận vì không ra tay sớm.

Ngược lại, Tả Đăng Phong cũng không thoải mái chút nào, lão tăng này cao gấp xỉ với hắn, muốn tấn công vào đan điền thì phải cúi thấp người, giữa người với xoạc chân ra hắn đã chọn xoạc chân, lúc này hai chân đã xoạc dài, hai tay đặt ở đan điền lão tăng, tư thế như vậy rất khó cho lui về thủ thế, hơn nữa phần trên cơ thể hắn hoàn toàn trống trải trước mặt lão tăng, may là hai tay lão tăng lúc này đang phải bắt ấn không thể tấn công, nếu để hai tay hắn có cơ hội rảnh rỗi chắc chắn sẽ đánh vào đầu Tả Đăng Phong.

Lão tăng lúc này không dám bỏ bất ấn để đánh vào đầu Tả Đăng Phong, bởi vì một khi bỏ bất ấn thì linh khí hộ thể sẽ mỏng đi, đến lúc đó đan điền khí hải sẽ bị linh khí Tả Đăng Phong đánh vào, nếu khí hải bị tổn thương thì tu vị linh khí vất vả khổ tu hơn một kiếp có nguy cơ sẽ bị phế sạch.

Tả Đăng Phong cũng không dám thu hồi linh khí, bởi nếu thu hồi linh khí thì lão tăng sẽ giáng cho hắn một đòn trí mạng, vì vậy tình huống trước mắt hắn chỉ có thể phóng thích mạnh mẽ huyền âm chân khí, không cho lão tăng có cơ hội rảnh rỗi.

Cục diện trước mắt, một công và một thủ, mặc dù không phải bốn chưởng chạm nhau nhưng cũng đã trở thành cuộc so đấu về tu vị linh khí.

Lão tăng đang nghĩ gì Tả Đăng Phong không biết, lúc này hắn chỉ nhớ lại lời Kim Châm từng nói, ngũ đại Huyền Môn Thái Đầu sở dĩ danh dương giang hồ cũng không phải vì tu vị pháp thuật của họ là cao nhất, mà là do đám cao nhân chân chính khiêm tốn không thích lộ diện.

Cảm khái xong, Tả Đăng Phong lợi dụng khóe mắt đánh giá tình huống hai cao thủ đang ẩn nấp, phát hiện hai người vẫn thờ ơ quan sát, không có ý tiến lên trợ giúp, điều này khiến hắn an tâm một ít, nhưng rồi lại bắt đầu lo lắng, mục đích của ba người này đến đây đều là vì hắn, nếu không ra tay trợ giúp thì chắc chắn có ý làm ngư ông đắc lợi.

Tu vị linh khí của lão tăng áo vàng này cao hơn Tả Đăng Phong, nhưng lão đã đánh mất tiên cơ, lấy đan điền đối chọi với hai chưởng của Tả Đăng Phong, cho nên tình huống lúc này lán ngang ngửa, cứ tiếp tục giằng co như vậy, trong thời gian ngắn khó phân thắng bại, mặc dù phân ra thắng bại cũng đã hao hết linh khí, lưỡng bại câu thương, lão tăng áo vàng tuổi già trầm ổn, vững vàng không nóng nảy, nhưng Tả Đăng Phong trong lòng không yên, khó tránh khỏi sự nóng nảy, vội vàng.

Bây giờ cả hai không thể nói chuyện, bởi vì nếu nói chuyện thì linh khí sẽ có giao động, Tả Đăng Phong suy nghĩ một lát nghĩ ra một kế, vừa vận linh khí đánh vào đan điền của lão tăng, một mặt thè lưỡi trợn mắt làm mặt quỷ trên trán lão tăng.

Lúc này lão tăng đang tập trung điều khiển linh khí chống trả với linh khí mệnh mỏng tràn tới của Tả Đăng Phong, bất ngờ nhìn thấy vẻ mặt quái dị của hắn, cực kỳ khó hiểu, cứ nghĩ là hắn thi triển phép thuật quái dị gì, linh khí gia tốc vận chuyển trong đan điền, tập trung đối phó.

Nhưng chờ một lát vẫn không thấy linh khí của Tả Đăng Phong có biến đổi gì, lúc này mới biết là đang bị Tả Đăng Phong trêu chọc, mặc dù hắn đã qua tuổi bảy mươi, nhưng tính nóng vẫn không giảm, bị Tả Đăng Phong trêu chọc nhưng lúc này tình thế đang nguy cấp, hắn không dám hành động gì, chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lúc so đấu linh khí, chỉ cần hơi thở có vấn đề thì linh khí sẽ lập tức tán loạn, mặc dù Tả Đăng Phong không ngừng nhẫn nhịn làm trò nhưng hơi thở của hắn vẫn đều, nhìn thấy vẻ mặt tức giận của lão tăng, Tả Đăng Phong liền tìm được điểm yếu của lão, người này mặc dù là người trong Phật Môn, nhưng tính tình rất nóng nảy, chắc chắn là trước đây luôn được người khác kính trọng, chưa từng bị ai trêu đùa, cho nên mới như vậy, đến lúc này Tả Đăng Phong lại tò mò về thân phận của người này, không hiểu còn lừa ngốc chết con này là người như thế nào.

Mà cũng chẳng cần biết hắn là thần thánh phương nào nữa, việc quan trọng lúc này chính là trêu chọc hắn, chỉ cần hắn càng giận thì hắn sẽ có cơ hội.

Suy nghĩ xong, Tả Đăng Phong lại càng làm mặt xấu, lão tăng biết Tả Đăng Phong đang cố tình trêu chọc mình tức giận, nhưng hắn lại không dám nhắm mắt, vào lúc quan trọng như thế này nếu nhắm mắt sẽ không thể biết hành động tiếp theo của Tả Đăng Phong, cho nên hắn chỉ có thể trốn mắt nhìn, càng nhìn lại càng thêm tức.

- Lão nạp đánh chết thứ vô sỉ nhà ngươi!

Cuối cùng lão tăng không thể nhịn được nữa, tay phải tát vào má trái Tả Đăng Phong.

Mặc dù Tả Đăng Phong đang làm mặt quỷ, nhưng hắn trong lòng cũng không thoải mái gì, đây chỉ là bắt đấm dĩ, chỉ cần sống là được, còn việc làm có quang minh chính đại hay không không quan trọng, nhìn thấy lão tăng ra tay, Tả Đăng Phong lập tức tập trung linh khí phá vỡ hộ thể linh khí ở khí hải của lão tăng, đồng thời phát động huyền âm chân khí đóng băng đan điền khí hải của lão.

Trong chớp mắt, Tả Đăng Phong bị lão tăng tát văng ra xa nhưng đồng thời đan điền khí hải của lão cũng bị Tả Đăng Phong đưa vào một lượng lớn huyền âm chân khí.

Tả Đăng Phong bị tát văng ra xa, lập tức vận người đứng dậy, bây giờ lão tăng đang ngã ngửa dưới đất, sắc mặt trắng bệch, thở ra sương trắng, may mà hắn ra tay nhanh, Tả Đăng Phong không kịp phá vỡ đan điền khí hải, nhưng bên trong đan điền khí hải cũng bị một lượng lớn khí lạnh tràn vào, lúc này hắn chỉ cần vận chuyển linh khí thì sẽ có âm khí cực lạnh chạy theo kinh mạch, cả người bị đóng băng.

- Đúng là đệ tử của ngươi bị ta giết, nhưng ta không cố ý, ta xin lỗi!

Tả Đăng Phong chùi vết máu trên miệng, cúi đầu xin lỗi lão tăng, sau đó nhanh chóng chạy về hướng đông.

Huyền Âm Thủ chính là di vật của thời Thương Chu, tuyệt tích đã hơn ba ngàn năm, lão tăng chưa hề gặp, sau khi đối địch mới biết vật này âm tà bá đạo, nhưng đã muộn, lúc này lão tăng đã không thể cử động.

Mặc dù đã đánh bại lão tăng nhưng Tả Đăng Phong vẫn phải nhận may mắn, đã ra tay đánh lên trước, sau đó còn làm mặt quỷ trêu chọc rồi dùng huyền âm chân khí để làm lạnh ông lão, tất cả chuyện xấu hổ hôm nay đều đã làm hết.

Mặc dù thắng không anh hùng, Tả Đăng Phong vẫn không hối hận, bởi vì nếu chính diện giao đấu thì chắc chắn sẽ là lưỡng bại câu thương, nhưng bây giờ trong người hắn vẫn còn đến bảy phần linh khí, vẫn đáng.

Mặc dù lúc trước hắn không hiểu cảm giác nguy hiểm từ đâu đến, bây giờ đã biết đó là từ ba cao thủ này, mà giờ hắn đã đánh bại được một, tiếp theo còn có hai cuộc ác chiến, có thể bình yên thoát thân hay không vẫn còn chưa biết.

Tả Đăng Phong vừa di chuyển, hai cao thủ ở chính bắc và tây nam cũng lập tức theo sát, Tả Đăng Phong thấy thế liền kêu khổ, hắn nghĩ mãi mà vẫn không biết mình đã đắc tội nhiều cao nhân lợi hại như vậy lúc nào.

Đi hơn mười dặm, lão đạo ở phía tây nam bắt đầu tăng tốc, người này tu vị chắc là một phần âm dương, tu vị ngang ngửa với Tả Đăng Phong, nhưng thân pháp thì nhanh hơn so với hắn, thực ra Tả Đăng Phong cũng chẳng biết thân pháp gì, hoàn toàn nhờ vào việc phát động linh khí để gia tăng tốc độ.

Một lát sau, lão đạo mũi cao đó đã chặn ở phía trước đường đi của Tả Đăng Phong, người này rất đẹp trai, dưới cằm không có râu, mặt mỡ láng óng, tai to mặt lớn, chỉ nhìn là biết ngày thường cuộc sống của hắn rất sung sướng, không cần lo việc ăn uống.

Mặc dù trên người mặc quần áo của người thường, nhưng trên đầu lại đeo đạo kế của đạo gia, sau lưng lại có trường kiếm bằng gỗ đào, đạo sĩ phái Toàn Chân ăn chay, trên mặt sẽ không có nhiều mỡ như vậy, như vậy người này chắc phải là đạo sĩ của Chính Nhất Giáo.

Sau khi đoán được môn phái của đạo sĩ này, Tả Đăng Phong chợt nghĩ đến năm trước cùng thiên sư Trương Hằng của Chính Nhất Giáo giao thủ ở phía Mao Sơn một lần, còn đóng băng hai môn nhân của Chính Nhất Giáo, mãi sau đó cũng không giải băng cho bọn hắn, Chính Nhất Giáo phải tự khiến bọn họ rời đi, lão đạo này chắc chắn vì việc đó mà đến.

Tả Đăng Phong vốn cho rằng tu vị người này kém sẽ dễ đối phó, nhưng giờ hắn không còn nghĩ vậy, Chính Nhất Giáo am hiểu nhất chính là phù chú, bọn họ có thể dựa vào phù chú mà đề cao năng lực tấn công của bản thân, một đạo sĩ một phần Âm Dương của Chính Nhất Giáo có thể giao thủ ngang tay với một cao thủ ba phần Âm Dương phái khác.

Nghĩ đến đây, cả người Tả Đăng Phong chảy mồ hôi lạnh, hắn biết mình đánh không lại hai cao thủ của đạo môn này, xem ra hôm nay dữ nhiều lành ít.

219. Q.3 - Chương 219: Yêu Nhân Tà Phái.

Đạo sĩ mặt tròn đứng trước mặt Tả Đăng Phong mười bước, sắc mặt lạnh lùng.

- Chó ngoan không cản đường!

Tả Đăng Phong lạnh lùng nói, nếu biết chắc chắn phải đánh nhau thì hắn cũng chẳng khách khí.

- Thiếu niên đắc chí liên ngông cuồng, tuổi trẻ như vậy mà không biết cấp bậc lễ nghĩa!

Khẩu âm của lão đạo sĩ đặc sệt vùng Thiểm Cam.

- Xin hỏi đạo hiệu của chân nhân là gì, là tiên trưởng của phái nào ?

Tả Đăng Phong cười nói.

- Nói hay, Tất Phùng Xuân của Bạch Vân Quan Chính Nhất Giáo.

Lão đạo sĩ liền nói, Chính Nhất Giáo thường có tên riêng của mình, còn phái Toàn Chân tên sẽ do sự phụ đặt.

- Tất chân nhân, vì sao ngài lại cản đường ta.

Tả Đăng Phong liền hỏi.

- Nghe nói Huyền Âm chân khí của Tàn Bào bá đạo đệ thường, bản đạo mặc dù tuổi cao, nhưng vẫn không nhận được ngửa tay, ngày hôm nay muốn lãnh giáo mấy chiêu với Tả thiếu hiệp.

Tất Phùng Xuân lạnh lùng nói.

Lời vừa ra, Tả Đăng Phong lập tức đoán được hôm nay Tất Phùng Xuân đến chính là để báo thù cho đồng môn của mình, Bạch Vân Quan chính là một chi phái của Chính Nhất Giáo, lúc trước việc Trương Hoàng chịu nhục ở phái Mao Sơn, chắc chắn đã truyền khắp các chi phái của Chính Nhất Giáo.

- Người đặc biệt vì ta mà đến!

Tả Đăng Phong cau mày hỏi.

- Lão đạo có vài người thân ở gần đây cho nên hôm nay mới cải trang đi thăm, không ngờ đến đây lại phát hiện có người giữa thanh thiên bạch nhật tàn sát thôn dân, trộm mộ của tiền nhân, cho nên mới dừng lại quan sát, không ngờ ngẫu nhiên gặp được Tả Thiếu hiệp!

Tất Phùng Xuân lắc đầu nói, người này có thể là trưởng giáo một phái, mặc dù trong lòng tức giận nhưng lời nói vẫn rất có chừng mực.

- Chân nhân bây giờ không cần nói láo, người cứ nói thẳng đi, hôm nay có phải người đến là vì việc của Trương Hoàng không ?

- Không phải, người hiểu lầm rồi, mặc dù địa vị của thiên sự rất cao nhưng đều là người trẻ tuổi, người tuổi trẻ giao đầu, lão phu mà xen vào thì còn mặt mũi gì, hôm nay bản đạo thực sự là ghé nghề, không có ý khác.

Tất Phùng Xuân xua tay nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhú mày, tục ngữ nói người già thành tinh, lão già này có thể đã biết hẳn quan hệ rất tốt với Kim Châm, nên không muốn đắc tội với Kim Châm, dù sao Kim Châm có ảnh hưởng rất lớn ở trong Chính Nhất Giáo.

- Tất chân nhân, hôm nay ta có việc quan trọng cần làm, để hôm khác ta sẽ đến tận nơi bồi tiếp người!

Tả Đăng Phong im lặng suy nghĩ một lát, nói.

- Bản đạo nay đã già chỉ sợ không còn sống được bao lâu, chọn ngày không bằng gặp ngày, cứ là hôm nay đi, cũng để cho bản đạo khi sống biết được một chút về Huyền Âm Thủ trong truyền thuyết!

Tất Phùng Xuân vừa nói vừa nhìn vào tay phải của Tả Đăng Phong, nếu không để ý thì khó mà phát hiện ra Tả Đăng Phong đeo Huyền Âm Thủ, nhưng nếu cố ý thì vẫn có thể nhận ra, dù sao màu sắc của Huyền Âm Thủ vẫn hơi khác với màu da.

Tả Đăng Phong nghe xong liền cảm thấy có vấn đề, lão già này không giống ra mặt vì Chính Nhất Giáo mà giống như đến để cướp Huyền Âm Hộ Thủ hơn, không phải Tả Đăng Phong đa nghi, bởi vì người trên giang hồ chỉ biết sát chiêu nổi tiếng của Tả Đăng Phong chính là huyền âm chân khí, nhưng rất ít người biết là hắn dùng Huyền Âm Hộ Thủ để phát ra, Tất Phùng Xuân một lời đã nói thẳng ra tên của Huyền Âm Hộ Thủ, điều này chứng tỏ hắn biết về lai lịch của nó

- Huyền Âm Hộ Thủ liên quan đến việc sống còn của ta, không thể đưa cho người, nhưng ta còn có một Thuần Dương Hộ Thủ, cái này không có tác dụng với ta, ta có thể tặng cho người.

Tả Đăng Phong im lặng chốc lát, nói.

- Cũng được!

Tất Phùng Xuân nghe xong, tham lam gật đầu.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, dù là ai đi nữa thì cũng không đem thứ mà mình vất vả lấy được cho người khác, Tả Đăng Phong cũng vậy, lời nói vừa nãy của hắn chỉ là để thử Tất Phùng Xuân, Tả Đăng Phong đã tự dùng Huyền Âm Thủ, biết rõ sự lợi hại của nó cho nên cũng biết rõ uy lực của cái Thuần Dương Hộ Thủ, nếu tặng nó cho Tất Phùng Xuân thì với nó Tất Phùng Xuân đủ sức bá chủ giang hồ, cao thủ một phần Âm Dương đeo Thuần Dương Hộ Thủ sẽ không sợ bị dương khí bạo loạn, bởi vì linh khí trong người bọn họ đã ở trạng thái lỏng, có thể thoải mái điều tiết Âm Dương.

Tả Đăng Phong từ trong ngực lấy ra Thuần Dương Hộ Thủ, bây giờ đã là giữa trưa, giữa ánh mặt trời Thuần Dương hộ Thủ nhẹ như sợi bông, mỏng như cánh ve phản xạ ra ánh sáng huyền diệu.

- Bùm!

Vừa lấy Thuần Dương Hộ Thủ, Tả Đăng Phong cũng rút súng lục ra, bất ngờ nổ súng.

Vì muốn có được một kích tất sát, Tả Đăng Phong đem toàn bộ tám viên đạn đều bắn sạch về phía Tất Phùng Xuân, đây là một tiểu nhân hèn hạ, đối phó với dạng người này thì chẳng cần phải dùng thủ đoạn quang minh chính đại làm gì.

Nhưng Tả Đăng Phong không ngờ đến, toàn bộ viên đạn bắn ra đều trúng Tất Phùng Xuân, nhưng trên người hắn lại không hề có máu tươi chảy ra, lúc này Tả Đăng Phong liền nghĩ đến khổng thi thuật mà Ngọc Phát từng dùng, nhưng lập tức hắn bỏ qua suy đoán này, bởi vì sau lưng Tất Phùng Xuân đeo chính là kiếm gỗ đào, nếu hắn là âm vật thì chắc chắn phải sợ kiếm gỗ đào, huống chi bây giờ cũng là giữa trưa, ánh mặt trời mạnh nhất!

- Bây giờ đem toàn bộ hai Hộ Thủ đưa cho ta, bốn tọa có thể tha chế cho người!

Tất Phùng Xuân hung ác nói, trên đầu hắn cũng bị trúng đạn, lúc này vết đạn từ vết thương đang từ từ bị đẩy ra ngoài, Tả Đăng Phong thấy thế liền nhú mày, người này chắc hẳn là tu luyện loại tà thuật nào đó, thân thể đã khác hẳn với người thường.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền rút súng lục đi, chậm rãi cật Thuận Dương Hộ Thủ vào ngực, hành động này đã chứng tỏ quyết tâm của hắn, khi lâm trận đối địch có thể sử dụng tâm kế nhưng quyết không có khả năng quỳ gối cầu xin.

- Người là tu vị một phần Âm Dương, ta cũng vậy, ta còn có huyền âm chân khí, nếu thực sự đánh, chưa biết hươu chết về tay ai, đừng để khi đấu đến lưỡng bại câu thương lại bị người khác chiếm tiện nghi!

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về cao thủ ở hướng chính bắc, lão đạo gầy yếu kia vẫn đứng yên quan sát, không hề ẩn nấp.

- Bọn họ sẽ không xen vào chuyện này, tiếp chiêu!

Tất Phùng Xuân vừa nói vừa rút ra một lá bùa màu đỏ ném lên không, theo tiếng niệm chú, tấm bùa đỏ nhanh chóng biến thành một xác thối chỉ có thịt mà không có da, ở giữa không trung gào thét, đánh về phía Tả Đăng Phong.

Mặc dù biết mấy cái xác thối này là do bùa chú biến thành, nhưng hình dạng như thật, mùi xác thối phát ra khiến người nghe buồn nôn, Tả Đăng Phong liền né tránh, nhưng mấy cái xác thối vẫn bám sát theo phía sau.

- Huyền âm chân khí!

Tả Đăng Phong thấy không thể vứt bỏ được đám xác thối, liền phong huyền âm chân khí muốn đóng băng hết chúng.

Huyền âm chân khí phóng ra, mấy cái xác thối không những không bị đóng băng mà lại càng cao lớn thêm gần một thước, móng vuốt màu đen cũng dài ra thêm hơn hai tấc.

Tả Đăng Phong thấy vậy liền thu lại huyền âm chân khí, mấy cái xác thối do phù chú biến ảo này cũng thuộc âm vật, huyền âm chân khí đối với chúng chỉ có lợi chứ không hại gì.

- Ngã xuống cho ta!

Sau khi thu hồi lại huyền âm chân khí, Tả Đăng Phong lại ra tay lần nữa, lần này hắn sử dụng linh khí bình thường, xác thối liền vỡ vụn, biến thành lá bùa rơi trên mặt đất!

Đã rảnh tay, Tả Đăng Phong lập tức đánh về hướng Tất Phùng Xuân, pháp thuật phù chú của Chính Nhất Giáo muốn dùng phải có thời gian niệm chú, Tả Đăng Phong chính là muốn không cho hắn có cơ hội để thi triển pháp thuật.

So với lão tăng trước đó thì Tất Phùng Xuân càng khó đối phó hơn, bởi vì thân pháp của hắn cao hơn Tả Đăng Phong, điều này khiến Tả Đăng Phong rất khó tiếp cận được, phải dùng huyền âm chân khí đóng băng từ xa mới khiến Tất Phùng Xuân chậm lại, nhưng trong lúc tránh né Tả Đăng Phong hắn vẫn liên tục ném bùa, lá bùa lần này hắn ném ra là màu đen bên trên chữ viết dày đặc, đây cũng không phải là phép thuật chính thống của Chính Nhất Pháp, bởi vì Chính Nhất Giáo không có loại bùa màu đen, như vậy có thể biết lão đạo này mặc dù là môn nhân của Chính Nhất Giáo nhưng tu hành một loại công pháp khác, chính là một cao thủ tà phái trà trộn thành cao thủ chính phái.

Mấy lá bùa Tất Phùng Xuân ném ra vung vãi khắp nơi, khi Tả Đăng Phong còn đang nghi ngờ vì sao lão này lại giống như ném giấy vụn khắp nơi thì Tất Phùng Xuân bắt đầu niệm chú, thanh âm niệm chú của

người này hoàn toàn khác với Ngọc Phất và Kim Châm, âm thanh rất khó nghe, tựa như tiếng khóc nức nở, so với nói niệm chú thì càng giống như khóc tang hơn.

Mặc dù niệm rất khó nghe nhưng vẫn có tác dụng, sau một trận khóc tang thì đám bùa rơi vãi trên mặt cỏ bắt đầu có dị trạng, tụ tập dính liền lại với nhau, sau một lát đã hóa thành một con rắn lớn màu đen dài hơn ba trượng, thân thể to như thùng nước, toàn thân phủ lân giáp màu đen.

Sau khi thành hình, con rắn liền nâng người phóng về phía Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong thấy vậy liền dồn khí đá ra một đá, hấn mang một chiếc giày avir, khi đập trúng thân rắn thì lập tức cảm giác mặc dù do phù chú biến thành như lại giống như thật, hơn nữa có thể xuất hiện giữa trưa là thời điểm dương khí nặng nhất, chứng tỏ Tất Phùng Xuân cực kỳ am hiểu đạo phù chú, phù chú tà môn đã cực kỳ nhuần nhuyễn.

Một đá của Tả Đăng Phong không tạo được thương tổn gì cho con rắn này, sau khi bị đá trúng con rắn lại phản công, miệng rắn há lớn cắn tới.

Những chiêu số mà Tất Phùng Xuân sử dụng trước giờ Tả Đăng Phong chưa từng gặp, cho nên trong thời gian ngắn hấn chưa nghĩ được cách phá giải, nhưng mặc dù pháp thuật của Tất Phùng Xuân lợi hại những vẫn có điểm yếu, những tà vật do phù chú biến thành này không đủ linh hoạt, vẫn cần phải do tự thân điều khiển.

Sau khi phát hiện điểm này, Tả Đăng Phong lập tức thay đổi chiến thuật, bỏ con rắn qua một bên, tập trung tấn công Tất Phùng Xuân, Tất Phùng Xuân tất nhiên không muốn cùng hấn so đấu linh khí nên chỉ né tránh, lúc né tránh vẫn niệm chú, điều khiển con rắn màu đen truy sát Tả Đăng Phong.

Tất Phùng Xuân không phải né tránh loạn mà là theo một vòng tròn, Tất Phùng Xuân chạy phía trước, Tả Đăng Phong theo sát phía sau, cuối cùng là con rắn màu đen, tất cả đều chạy vòng tròn.

Tất Phùng Xuân sợ Tả Đăng Phong đuổi kịp cho nên tốc độ rất nhanh, cùng lúc đó cũng tăng tốc độ niệm chú để cho con rắn kia tăng thêm tốc độ đuổi theo Tả Đăng Phong, cho nên ba người càng chạy càng nhanh.

Hơn mười mấy vòng, Tả Đăng Phong hơi đảo mắt, nhanh chóng chuyển hướng lao nhanh về hướng đông, Tất Phùng Xuân vẫn mãi chạy chưa phát hiện ra.

220. Q.3 - Chương 220: Ngọc Thanh Vô Cực

Tả Đăng Phong chưa đi được xa thì Tất Phùng Xuân đã phát hiện, lập tức đuổi theo, sau khi hấn rời đi thì con rắn màu đen kia lập tức biến trở lại thành mấy lá bùa màu đen bay tứ tung.

Tả Đăng Phong biết rõ thân pháp của Tất Phùng Xuân hơn xa hấn, đơn giản bỏ chạy chắc chắn không thể thoát được, hơn nữa khi bỏ chạy sẽ đưa lưng lại cho đối thủ, rất dễ bị đối thủ đánh lén từ sau, chính là điều tối kỵ trong lúc chiến đấu.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong lập tức đổi kế sách, xoay người chạy nhắm lão đạo gầy yếu ở hướng bắc chạy đến, lão đạo kia không cùng bọn với Tất Phùng Xuân, Tả Đăng Phong muốn kéo hấn vào, khiến thể cực phức tạp lên.

Tất Phùng Xuân thấy Tả Đăng Phong chạy về hướng lão đạo gầy yếu ở phía bắc thì hơi ngăn người, một lát sau mới kịp phản ứng, dồn lực đuổi sát theo sau.

Tả Đăng Phong chỉ cách lão đạo gầy yếu kia không quá năm dặm, rất nhanh đã tới gần, ở khoảng cách gần thì hình dạng và trang phục của lão đạo càng rõ ràng hơn.

Vóc dáng lão đạo này không cao, tóc bạc trắng búi cao, ngũ quan hiền lành, khuôn mặt bình thản, dưới chân là một đôi giày vải đơn giản màu đen đã cũ, trên người là một đạo bào màu xám có vài mảnh vá, mặc dù đạo bào có vài chỗ vá nhưng rất sạch sẽ, khác với các đạo bào khác là hình thêu phía trước ngực của đạo bào không phải là Thái Cực Đồ, mà là Vô Cực Đồ.

Kinh Dịch có ghi, “ Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, bát quái diễn càn khôn.

Nói đơn giản thì Thái Cực chính là âm và dương tách ra, chính là con, mà Vô Cực là âm dương trộn lẫn, chính là cha, mà trước ngực áo lão đạo này chỉ có một vòng tròn, bên trong không hề có hai con cá âm và dương.

Từ khi bước chân vào giang hồ, Tả Đăng Phong chưa từng gặp loại đạo bào này, nhưng hẳn lại cảm giác rất quen, giống như là đã từng gặp ở nơi nào đó.

Trên tay lão đạo còn cầm một cây phát trần, chuôi của cần phát trần này được làm rất sơ sài, dùng thân cây là chuôi, đính tơ ở đầu, có thể do dùng đã lâu nên các sợi tơ đã rụng nhiều, chỉ còn khoảng một nửa.

Ngoài mấy thứ này thì trên người lão đạo không còn gì khác.

- Lão chân nhân, hẳn muốn cướp đồ của ta !

Tả Đăng Phong đến gần lão đạo, đưa tay chỉ về phía Tất Phùng Xuân ở phía sau.

Lão đạo gầy nghe được liền nhú mày không nói gì, một lát sau mới đưa mắt nhìn về phía Tất Phùng Xuân.

- Vô Lượng Thiên Tôn! Đạo hữu đừng nghe hắn nói bậy, người này cấu kết với giặc oa, trộm lảng tẩm của Chu Vương, giết hại thôn dân vô tội, vừa nãy còn dùng thủ đoạn bỉ ổi đánh bị thương Thiên Hoàng đại sư của Ngũ Đài Sơn, bản đạo đây chính là vì dân trừ hại!

Tất Phùng Xuân chấp tay nói.

Tả Đăng Phong nghe thế mới biết lão tăng lúc này chính là hòa thượng Ngũ Đài Sơn, Ngũ Đài Sơn là một trong các thánh địa của Phật Môn, hương khói cực thịnh, cao tăng đông đảo, đặc tội Ngũ Đài Sơn là chuyện không nhỏ.

Lão đạo gầy yếu thất Tất Phùng Xuân chấp tay làm lễ thì cũng chấp tay đáp lễ, sau đó nhìn thẳng Tất Phùng Xuân, vẫn không lên tiếng.

Tuổi tác hai người không khác nhau mấy, một người cao lớn tráng kiện còn một người lại gầy yếu, nhưng so sánh với Tất Phùng Xuân tai to mặt lớn thì lão đạo gầy yếu càng tiên phong đạo cốt hơn, mặc dù người này đã lớn tuổi nhưng linh khí nội liễm, không xuất ra ngoài, trên người không nhiễm bụi trần, qua đó có thể biết lão đạo này chắc chắn không phải người của Chính Nhất Giáo.

Trong lúc lão đạo gầy yếu xem xét Tất Phùng Xuân thì Tả Đăng Phong cũng lặng lẽ xem xét hắn, người này trên mặt mặc dù không có vẻ tức giận, nhưng mày cau chặt, chứng tỏ trong lòng đang có chuyện vướng mắc.

- Vô Cực không được xen vào chuyện người khác, đây là Ngọc Thanh tổ huấn, hai vị xin cứ tự nhiên!

Lão đạo gầy yếu xem xét Tất Phùng Xuân một lát, nói.

Tả Đăng Phong vốn muốn kéo hắn vào chuyện này, kết quả là lão đạo này lại nói không xen vào chuyện thế tục, điều này khiến Tả Đăng Phong an tâm, nếu người này không thể xen vào chuyện thế tục thì chắc chắn không thể làm khó dễ hắn, nếu đơn đả độc đấu với Tất Phùng Xuân, Tả Đăng Phong vẫn nắm chắc sáu phần thắng.

- Nếu chân nhân không thể ra tay, vậy vì sao phải đi theo tại hạ ?

Tả Đăng Phong liền muốn xác định lão đạo này có thật sự không nhúng tay hay không, nếu hắn chắc chắn sẽ khoanh tay đứng nhìn thì Tả Đăng Phong có thể yên tâm dồn sức quyết đấu với Tất Phùng Xuân.

Lão đạo gầy yếu nghe xong cũng không trả lời ngay, mà quan sát Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới, nét mặt khó hiểu, một lát sau xoay người đi về hướng tây, cách hai người hơn trăm bước thì dừng lại, điều này chứng tỏ trong lòng lão đạo có vấn đề khó hiểu gì đó, nên hắn mới cần tiếp tục quan sát.

- Người tưởng lão tử thật sự sợ người sao, tới đây, để xem trong hai ta ai sẽ chết!

Tả Đăng Phong xoay người nhìn Tất Phùng Xuân nói.

- Đối phó với kẻ đại gian đại ác như người thì phải dùng đến thủ đoạn tàn nhẫn!

Tất Phùng Xuân cười lạnh nói.

- Phóng ngựa đến đây, đừng nói nhiều!

Tả Đăng Phong liền nói, mặc dù thân pháp của Tất Phùng Xuân rất nhanh, nhưng lực công kích bản thân lại không cao, cho nên mới phải dùng đến phù chú, một khi niệm phù chú hóa thành âm vật thì cần phân tâm điều khiển, Tả Đăng Phong căn bản sẽ không đấu với âm vật của hắn, mà chỉ tập trung tấn công vào bản thân Tất Phùng Xuân, đến lúc đó sẽ lại hình thành cục diện đuổi đánh vòng tròn, cả hai đều là một nửa Âm Dương, muốn giết chết đối phương đều rất khó.

Tất Phùng Xuân nghe xong liền niệm chú tung phù, tựa như nhà quê khóc tang, vừa khóc vừa ném tiền giấy!

- Cha của người chết hay là mẹ của người vậy ?

Tả Đăng Phong liền cười, lá bùa Tất Phùng Xuân ném ra vẫn là loại màu đen, không cần hỏi cũng biết là hắn lại dùng chiêu cũ điều khiển rắn lớn.

Tất Phùng Xuân vẫn không tỏ vẻ tức giận mà tập tung niệm chú hóa ra con rắn lớn màu đen, Tả Đăng Phong thấy thế liền lắc đầu thở dài, trong lúc con rắn thành hình thì hắn lướt về hướng đông hơn trăm bước, Tất Phùng Xuân thấy vậy liền ngăn người, pháp thuật của hắn chỉ có hiệu quả ở một khu vực nhất định mà không thể đem đi khắp nơi.

- Đến, tiếp tục đến khóc tang nào!

Tả Đăng Phong liền vẫy tay nói.

Tất Phùng Xuân nghe xong cũng thật sự đi đến, lại tiếp tục niệm chú làm phép, lần này Tả Đăng Phong không trốn nữa, con rắn vừa xuất hiện thì hắn lập tức đuổi giết Tất Phùng Xuân, động cơ của hắn rất đơn giản, cho lão già này một chết!

Tất Phùng Xuân thấy phép thuật không có hiệu quả, trong lúc chạy nhanh tiếp tục ném ra lá bùa đen, hóa thành một con rắn đen thứ hai, cố gắng hai đầu vây công, hắn nhất tâm nhị dụng đã rất mệt, nhất tâm tam dụng càng không thể quan tâm hết, bị Tả Đăng Phong lợi dụng đập ột đập, liền không dám tiếp tục liều lĩnh, chuyên tâm điều khiển một con rắn đuổi theo Tả Đăng Phong.

Trong mấy năm qua Tả Đăng Phong tham gia không ít trận chiến, đây là một trong những cuộc chiến nhàm chán nhất, pháp thuật của Tất Phùng Xuân giống như ba chiêu búa của Trình Giảo Kim vậy, lật qua lật lại chỉ từng đó thứ, không có gì mới mẻ.

Giằng co rất lâu, từ giờ Ngọ đến tận giờ Mùi, rồi tiếp tục qua giờ Thân vẫn chưa định thắng bại.

Mặc dù Tả Đăng Phong chủ động đuổi đánh đối phương, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy bất an, bởi vì Tất Phùng Xuân còn chưa dùng đến chuôi kiếm gỗ đào ở sau lưng, điều này chứng tỏ hắn còn phép thuật chưa dùng đến, như vậy là vì bây giờ trời còn sáng, mà pháp thuật của hắn đều là điều khiển âm vật, nếu đợi ặt trời lặn, chắc chắn hắn sẽ dùng đến pháp thuật rất bá đạo.

Phát hiện được mưu đồ của Tất Phùng Xuân, Tả Đăng Phong liền tính toán đôi sách trong đầu, bây giờ tu vị của hắn đã là một nửa Âm Dương, có thể thông qua khí hải mà điều chỉnh hai khí âm dương trong cơ thể, nói cách khác thì hắn có thể vừa đeo Thuần Âm Hộ Thủ và Thuần Dương Hộ Thủ, từ đó phát ra thuần dương khí, mà thứ này chính là khắc tinh của âm vật.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền vui mừng, như qua một lát hắn lại buồn bực, có thể đeo Thuần Dương và Huyền Âm là một chuyện, mà có đủ linh khí sử dụng lại là một chuyện, phát ra huyền âm chân khí đã cần hao tổn linh khí gấp ba bình thường, như vậy muốn phát ra thuần dương chân khí chắc chắn cũng phải gấp ba, linh khí của bản thân hắn lúc này chắc chắn là không đủ để sử dụng.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong liền tích súc linh khí trong người, chuẩn bị lúc mặt trời lặn sẽ đối phó với Tất Phùng Xuân. Nhưng muốn dùng sát chiêu phải sử dụng chỉ quyết, mà chỉ quyết của Tiệt Giáo cần sử dụng tay trái, nếu tay trái đeo thêm Thuần Dương Hộ Thủ thì rất khó bấm quyết, đây là chỗ yếu của hắn, hơn nữa hắn lại thuận tay phải, tay trái không đủ linh hoạt, nếu cùng lúc sử dụng cả hai Thuần Dương và Thuần Âm Hộ Thủ sẽ dễ dẫn đến tình trạng tham thì thâm, xem ra chỉ có thể dùng huyền âm chân khí làm chủ lực, thuần dương chân khí làm phụ.

Mặc dù đang truy đuổi Tất Phùng Xuân, nhưng khéo mắt Tả Đăng Phong thỉnh thoảng vẫn đảo trên người lão đạo gầy yếu, người này khi thấy hắc tụ khí chỉ quyết thì vẻ mặt thay đổi cực lớn, vẻ mặt nghi ngờ không còn mà thay vào đó là vẻ thanh thần như trút được gánh nặng, nghỉ chân một lát liền chậm rãi rời đi về hướng tây.

Ngay lúc Tả Đăng Phong đang chú ý về hướng tây, Tất Phùng Xuân đã phát hiện ra hắc phân tâm, linh khí nhanh chóng tập trung về tay phải, bất ngờ đánh ngược về sau, tay phải thành trảo, móng tay dài ra ba tấc, chụp thẳng về phía cổ họng Tả Đăng Phong.

- Ngũ Quỷ Đoạt Mệnh Thủ !

Tất Phùng Xuân hét lớn!

- Âm Dương Sinh Tử Quyết!

Tả Đăng Phong liền ngừng tay chặn lại.

Hai bên khẽ chạm liền rời ra, Tất Phùng Xuân vẫn không chiếm được tiện nghi gì, một chiêu không có kết quả liền quay đầu bỏ chạy.

Nhưng đúng lúc này, lão đạo gầy yếu vốn đã rời đi bất ngờ quay trở lại, ánh mắt không còn sự nghi ngờ mà thay vào đó là vô cùng âm lạnh!

221. Q.3 - Chương 221: Thanh Lương Động Phủ.

Lão đạo vốn đã rời đi lại quay trở về, ở cách hai người khoảng mười bước, khẽ vung phát trần lên, một đoàn linh khí nhu hòa thuần dương nhanh chóng đánh về phía con rắn đen phía sau Tả Đăng Phong, linh khí thuần dương chính là khắc tinh của con rắn đen âm vật này, sau khi bị đánh trúng nó liền hóa thành lá bùa phù chú màu đen rơi xuống đất.

Tả Đăng Phong và Tất Phùng Xuân thấy vậy không khỏi kinh ngạc nhìn về phía lão đạo gầy yếu, người này tu vị là ba phần Âm Dương, giao thủ với cao thủ một phần Âm Dương thì tất nhiên dễ dàng giành được thắng lợi, nhưng nhẹ nhàng phát tay đã có thể phá vỡ được pháp thuật của đối phương thì rất khó, nhưng người này lại có thể làm được.

- Vô Lượng Thiên Tôn! Tạm thôi dừng tay.

Lão đạo gầy yếu nghiêm nghị nói.

Thật ra trong lúc hắc nói truyện thì hai người đều đã dừng lại.

- Đạo hữu, thế này là sao ?

Tất Phùng Xuân nhú mày hỏi.

- Ta hỏi người, pháp môn người sử dụng là học được từ đâu ?

Lão đạo gầy yếu không thèm để ý đến Tất Phùng Xuân, sắc mặt lạnh lùng nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe xong liền nhú mày, lúc người này dùng linh khí phá vỡ pháp thuật bùa chú của Tất Phùng Xuân, Tả Đăng Phong đã phát hiện ra linh khí của hắn có vài phần giống mình, hơn nữa trước đó hắn cũng tự xưng là môn hạ của Ngọc Thanh, mà Ngọc Thanh chính là Xiển Giáo Nguyên Thủy Thiên Tôn, tượng thần mà Thanh Thủy Quan thờ cúng cũng là Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến lúc này thì Tả Đăng Phong cũng nhớ ra đã gặp đạo bào Vô Cực ở nơi nào, tượng Nguyên Thủy Thiên Tôn ở Thanh Thủy Quan mặc cũng chính là đạo bào Vô Cực, tổng hợp các chi tiết này Tả Đăng Phong đoán lão đạo này hẳn là người của Xiển Giáo, nhưng Xiển Giáo sớm đã thất truyền, làm sao còn có môn nhân xuất hiện được chứ ?

- Mau trả lời câu hỏi của bản đạo, Âm Dương Sinh Tử Quyết người học được từ đâu ?

Lão đạo gầy yếu tăng thêm âm điệu.

- Thanh Thủy Quan ở phía đông Thánh Kinh Sơn, cách Toàn Chân Tổ Đình sáu mươi dặm.

Tả Đăng Phong liền thành thật đáp.

- Đừng nói láo, Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là bí mật bất truyền của Thanh Lương Động Phủ chúng ta, làm sao Toàn Chân Giáo có thể có được.

Lão đạo gầy yếu liền quát lên.

- Thanh Thủy Quan cũng là đạo quán của Xiển Giáo.

Đến lúc này Tả Đăng Phong mới biết đạo sĩ này là người của Thanh Lương Động Phủ.

- Thanh Lương Động Phủ là chi nhánh cuối cùng còn tồn tại của Xiển Giáo, chưa từng truyền ra ngoài, nói mau người làm sao mà học trộm được pháp môn hành khí của bốn phái!

Lão đạo gầy yếu nheo mắt, có ý muốn ra tay.

Lão đạo mặt tròn thấy hai bên sắp động thủ, âm thầm tránh về hướng đông, nhưng hấn không đi xa, mà ở một nơi không xa quan sát.

Lúc này Tả Đăng Phong bắt đầu lo lắng, nếu thật sự Âm Dương Sinh Tử Quyết đúng là pháp môn của Thanh Lương Động Phủ, vậy hấn rất có thể bị nghi là học trộm, mà trên giang hồ kỳ nhất chính là học trộm võ công của phái khác, nhẹ thì hủy bỏ tu vị, còn nặng thì giết người diệt khẩu.

- Trên thế gian này có vô số pháp môn, có lẽ chỉ là tên giống nhau, xin chân nhân đừng nghi oan người tốt!

Tả Đăng Phong lau mồ hôi nói.

- Có oan uổng hay không thử là biết, đỡ chưởng!

Lão đạo gầy hừ lạnh, sau đó dùng tay phải đánh về phía Tả Đăng Phong!

Bởi vì đối phương đã nói trước cho nên Tả Đăng Phong chỉ có thể cùng đối phương đối chưởng, bởi vì lúc này lão đạo gầy chỉ là thử chứ chưa dùng toàn lực.

Đối chưởng xong, Tả Đăng Phong liền biết sự việc nghiêm trọng, bởi vì sau khi đỡ một chưởng của lão đạo sĩ thì lực phản chấn phát tán đi mười hai kinh lạc, đây chính là pháp môn hành khí đặc biệt của Âm Dương Sinh Tử Quyết, nếu hấn đã phát hiện thì lão đạo kia tất nhiên cũng biết, như vậy vấn đề liền rất rõ ràng, Âm Dương Sinh Tử Quyết thật sự là pháp môn của Thanh Lương Động Phủ Xiển Giáo.

- Từ đâu người học được Âm Dương Sinh Tử Quyết, còn có ai biết nữa mau thành thật nói ra, bản đạo tha cho người một mạng!

Lão đạo sĩ trợn mắt nói.

- Việc này nói ra rất dài, ta vốn là công chức nhà nước, bốn năm trước vì đắc tội với cấp trên mà bị đày đến Thanh Thủy Quan, Âm Dương Sinh Tử Quyết là nằm trong bàn tay tượng thần thờ ở đây, khi ta đến nơi này đã có một cô gái ở, sư phụ của nàng tên là Vu Thanh Trúc, Vu Thanh Trúc mười năm trước đã rời khỏi Thanh Thủy Quan không biết đi về đâu.

- Cảm ơn, Thanh Chúc chính là trưởng bối trong Thanh Lương Động Phủ, từ thời nhà Tùy ngã đã Vũ Hóa Phi Thăng !

Lão đạo sĩ gầy giận dữ nói, Âm Dương Sinh Tử Quyết chính là tuyệt học trấn phái của Thanh Lương Động Phủ, nếu để lộ ra ngoài thì Thanh Lương Động Phủ còn gì danh dự nữa, như vậy sao hấn có thể không giận được.

Tả Đăng Phong nghe xong liền kinh ngạc, nhìn về mặt lão đạo sĩ thì không giống nói dối, nhưng Vu Tâm Ngữ đã từng nói sư phụ của nàng rời đi mười năm trước!

- Cuộc đời bản đạo không thích giết chóc, cũng không thích tra tấn ép hỏi, người cứ nói thật Âm Dương Sinh Tử Quyết từ đâu mà người có được, ta sẽ không giết người!

Lão đạo sĩ bình tĩnh lại, nói.

- Chân nhân khoan ra tay, ta có chứng cứ!

Tả Đăng Phong vội vàng xua tay nói, mặc dù lão đạo sĩ nhìn như bình tĩnh như linh khí đã bắt đầu vận chuyển quanh người!

Tả Đăng Phong nói xong liền thả rương gỗ xuống, lấy ra bản kê mà hắn tìm được ở nhà văn hóa thành Tế Nam, rất nhanh đã lật đến cột ghi chép về Thanh Thủy Quan đưa cho lão đạo sĩ xem.

Lão đạo sĩ cũng không lo lắng hắn nhân cơ hội đánh lén, đưa tay nhận lấy bản ghi chép, sau khi nhìn liền nhíu mày.

- Chân nhân, người nhìn là biết bản ghi chép này được viết từ nhiều năm trước, ta không hề nói dối!

Tả Đăng Phong liền giải thích.

Lão đạo sĩ nghe xong liền ngẩng đầu lạnh lùng nhìn hắn một cái rồi tiếp tục cúi đầu xem xét bản ghi trong tay, bên trong bản ghi chép này thật sự có tên Vu Thanh Hào, cũng có Thanh Thủy Quan, nữ đồng bên trong cũng hợp với lời nói của Tả Đăng Phong, nếu hắn nói dối, vậy thì không thể có vật chứng nhiều năm như thế này được, nhưng Vu Thanh Trúc thực sự là đã phi thăng từ thời nhà Tùy, làm sao có thể xuất hiện vào thời đại này chứ ?

- Ta kết làm vợ chồng với đồ đệ của VU Tâm Ngữ, sau đó nàng bị người Nhật giết hại, ta liền tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết để báo thù, nhưng vì Âm Dương Sinh Tử Quyết mà Vu Thanh Trúc để lại là đi theo con đường luyện huyết hóa khí, không thích hợp cho nam nhân tu luyện, ta vì cưỡng bức luyện mà dẫn đến âm khí trong người cạn kiệt, chỉ có thể mượn Huyền Âm Hộ Thủ để trung hòa âm dương trong cơ thể kéo dài sự sống!

- Tháo Huyền Âm Hộ Thủ ra ! (.)com

Lão đạo gầy yếu liền trả bản ghi chép lại cho Tả Đăng Phong, nói

Tả Đăng Phong nhận lấy bản ghi chép xong, tháo ra Huyền Âm Hộ Thủ, lúc này linh khí trong người hắn cũng đã được rèn luyện, tháo Huyền Âm Hộ Thủ xuống một lúc ngắn cũng không gây hậu quả gì nghiêm trọng.

Sau khi Huyền Âm Hộ Thủ được tháo ra, lão đạo sĩ gầy yếu liền neho mắt cẩn thận đánh giá, Âm Dương Sinh Tử Quyết của hắn tinh thâm hơn Tả Đăng Phong nhiều, có thể cảm nhận rõ ràng âm dương trong cơ thể Tả Đăng Phong đang mất cân bằng, vì vậy có thể chứng thực là hắn không nói dối, pháp môn mà hắn tu hành là của nữ giới, như vậy mọi chuyện đều đã được chứng minh rõ ràng!

- Chân nhân, Âm Dương Sinh Tử Quyết ta chưa từng dạy cho ai khác, sau này cũng vậy, xin người rộng lượng bỏ qua, thả ta đi!

Tả Đăng Phong cầu xin, người dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu việc này chỉ liên quan đến bản thân thì chắc chắn hắn không bao giờ cầu xin như vậy, nhưng việc này liên quan đến tu vị linh khí, mà tu vị linh khí của hắn ảnh hưởng đến Vu Tâm Ngữ, cứu sống được nàng chính là động lực để hắn tiếp tục sống, vì vậy mà hắn mới phải mở miệng cầu xin!

- Thật sự là chưa từng dạy cho ai khác!

Lão đạo sĩ cẩn thận hỏi.

- Không có!

Tả Đăng Phong nghiêm nghị đáp, Âm Dương Sinh Tử Quyết mà lúc trước hắn dạy cho Ngọc Phất cũng không hoàn chỉnh, là hắn căn cứ theo tình trạng của nàng mà sửa đổi, chủ tu hai mạch Nhâm Đốc từ đó khuếch tán ra mười hai kinh lạc, đã hoàn toàn khác biệt với Âm Dương Sinh Tử Quyết.

- Vậy thì tốt, bản đạo cũng không làm khó người, người tự tán công đi!

Lão đạo sĩ trầm ngâm một lúc lâu mới lên tiếng.

- Ta không nói dối, không phải là ta học trộm Âm Dương Sinh Tử Quyết!

Tả Đăng Phong thấy lạnh cả người.

- Ta tin tưởng người không học trộm, nhưng người lại không phải đệ tử của Thanh Lương Động Phủ chúng ta, cho nên không có quyền học nó, hơn nữa người còn làm bạn với bọn cướp nước, không phân biệt được thiện ác, phẩm hạnh không tốt, tham tại nặng lợi, không thể cho người giữ lại Âm Dương Sinh Tử Quyết được.

Lão đạo gầy yếu nghiêm nghị nói.

- Ta ở cùng với người Nhật là vì báo thù, đám người đó đều bị ta giết chết bên trong lăng mộ rồi, số vàng bạc này cũng không phải ta giữ lại cho bản thân dùng, mà vì muốn báo ân với người khác.

Ta là bị oan, sự thật không phải như người nói.

- Nếu người không tự tán công, thì bản đạo phải tự mình làm rồi!

Lão đạo gầy yếu không nghe hấn giải thích

- Chân nhân từ bi, ta còn chuyện quan trọng chưa làm xong, xin người nói lỏng cho ta mấy ngày, chậm nhất mười tháng mười năm sau ta sẽ tự mình đến Thanh Lương Động Phủ để tán công.

Tả Đăng Phong lại chấp tay cầu xin, chấp tay đã là cực hạn của hấn rồi, là đàn ông phải có khí tiết của mình, hấn không thể hạ mình quỳ xuống được.

Lão đạo gầy yếu nghe xong không lên tiếng, sắc mặt âm lạnh, chậm rãi bước về phía hấn.

- Cho dù muốn ta tự tán công, cũng cần phải do chủ trương giáo của Thanh Lương Động Phủ quyết định, người không thể tự ý làm cần được.

Tả Đăng Phong nói nhanh.

- Bản đạo Ngọc Hành Tử, giữ ngôi chủ trương giáo đã gần một giáp !

Lão đạo gầy vẫn không dừng chân.

Tả Đăng Phong nghe xong giống như rơi vào hầm băng, thật không ngờ người này chính là chủ trương giáo của Thanh Lương Động Phủ.

- Ngọc Hành chân nhân, ta sẽ không khoan tay chịu chết!

Tả Đăng Phong liền lui về sau, lúc vừa đến đây hấn đã có dự cảm xấu, cuối cùng đã ứng nghiệm.

- Pháp môn của người là cho nữ nhân luyện, không thể so sánh với bí pháp chính thống, đừng cố chó cùng giết dậu.

Ngọc Hành Tử liền nói.

Vào lúc này, Ngọc Hành Tử nói gì hấn cũng chẳng quan tâm nữa, trong đầu hấn chỉ có một suy nghĩ, niệm ra một câu pháp quyết duy nhất của Âm Dương Sinh Tử Quyết, dồn hết sức đánh đòn cuối cùng!

Câu pháp quyết này Tả Đăng Phong chưa từng dùng qua lần nào, bởi vì pháp quyết này dùng ngũ hành của bản thân để kích thích thiên địa ngũ hành, có hiệu quả nghịch thiên, chưa đến lúc cùng đường không thể dùng, mà bây giờ đúng là lúc hấn đã cùng đường.

222. Q.3 - Chương 222: Sinh Tử Pháp Quyết.

Âm Dương Sinh Tử Quyết có một thức chỉ quyết và một câu chân ngôn, cần phối hợp với nhau để sử dụng, chỉ quyết so với chỉ quyết càn môn phái khác thì khó nắm giữ hơn nhiều, ngón tay người có ba đốt, bình thường thì chỉ có thể dùng linh hoạt được hai đốt, nhưng chỉ quyết này của Âm Dương Sinh Tử Quyết cần cả ba đốt phải linh hoạt, yêu cầu đốt ngoài cùng phải gấp vuông góc, thức chỉ quyết này trước đây Tả Đăng Phong đã luyện tập nhiều lần, cho nên rất nhanh đã nắm xong pháp quyết.

Chỉ quyết vừa xong, linh khí cùng nguyên khí xung quanh bắt đầu vận chuyển, bên ngoài cơ thể rất nhanh hình thành một tấm lá chắn linh khí màu xanh mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy, tấm lá chắn bằng linh khí này chính là do chân nguyên bốn mạng ngưng tụ thành, so với tấm lá chắn linh khí bình thường thì

chắc chắn hơn nhiều, có tác dụng bảo hộ an toàn cho người thi pháp, không bị ngoại vật quấy nhiễu, cũng có thể bảo vệ an toàn cho người thi pháp không bị vật dụng ngũ hành khi thi pháp gọi về gây tổn thương.

Chỉ quyết của Tả Đăng Phong vừa thành, hơi thở của Ngọc Hành Tử liền thay đổi cực lớn, sắc vẻ cực kỳ căng thẳng, tay trái rất nhanh đã đánh ra đạo chỉ quyết giống hệt với chỉ quyết của Tả Đăng Phong, hắn biết rõ Tả Đăng Phong đã liều mạng, vì vậy không dám có chút sơ xuất nào. Sau khi chỉ quyết thành, quanh thân Ngọc Hành Tử cũng xuất hiện một tấm lá chắn bằng linh khí, khác với tấm lá chắn màu xanh của Tả Đăng Phong, tấm lá chắn của hắn là màu vàng, khoảng cách với cơ thể cũng xa hơn của Tả Đăng Phong gần ba tấc.

Tả Đăng Phong thấy thế liền kêu khổ, lá chắn của Ngọc Hành Tử màu vàng chứng tỏ ngũ hành bản thân hắn thuộc Thổ, mà bên trong còn xen lẫn kim chứng tỏ lão đạo quá trăm tuổi này vẫn là đồng tử. Mà tự thân ngũ hành của Tả Đăng Phong là Thủy, Ngọc Hành Tử chính là khắc hắn, hơn nữa nơi này là bình nguyên, nhiều đất ít nước, chưa bắt đầu đấu pháp thì kết quả đã rõ.

Tả Đăng Phong vừa nãy đã cầu xin Ngọc Hành Tử bỏ qua ỉn, nhưng hắn đã tuyệt tình từ chối, cuộc đời Tả Đăng Phong không thích cầu xin sự giúp đỡ của người khác, hôm này mặt dày cầu xin vẫn bị từ chối, điều này khiến lòng tự tôn của hắn bị tổn thương rất nặng, trong lúc vô tình trong lòng đã sinh ra oán hận rất lớn, mới có ý định ngọc đá cùng vỡ, biết rõ không đánh lại đối phương, nhưng dù cho chết hắn cũng phải cho Ngọc Hành Tử trọng thương.

Không những chỉ quyết của Âm Dương Sinh Tử Quyết khác biệt với các phái khác, mà chân ngôn khẩu quyết cũng khác biệt, khẩu quyết của Âm Dương Sinh Tử Quyết chia làm hai bộ phận, phần thượng là âm dương quyết và phần hạ là sinh tử quyết, hai bộ phận này liên quan mật thiết với nhau, cho nên so với pháp quyết bình thường thì nó dài hơn nhiều. Sau khi hài người tạo thành chỉ quyết, liền tụng niệm chân ngôn làm phép của Sinh Tử Quyết.

- Càn Khôn Nhật Nguyệt đều có nói, Âm dương chi khí tụ linh cầu , Vô Cực hóa hư vốn là thực , Ngũ Hành là thật sẽ thành hư , lấy ba hồn bảy vía làm dẫn , ra thất khiếu nguyên thần hướng thực , khuynh quanh thân thanh tịnh linh nguyên , mượn khí ngũ hành kỳ thiên, vị thần tránh , thổ địa tránh , dương người tránh , Âm người tránh , Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh như pháp lệnh !”

Chân ngôn thần chú đều là thứ để báo cho thiên địa quỷ thần, từ đó sinh ra cộng hưởng, đối tượng tế bái của Sinh Tử Quyết chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn, mục đích là để nói cho Nguyên Thủy Thiên Tôn biết mình muốn làm phép, bởi vì pháp thuật này uy lực quá lớn, cho nên mới cần sinh mạng bản thân làm dẫn.

Hoàn thành chỉ quyết, đọc xong chân ngôn, tiếp theo linh khí bản thân bắt đầu điều động thiên địa Ngũ Hành, Ngũ Hành của Tả Đăng Phong thuộc Thủy, cho nên Tả Đăng Phong có thể điều động được vật thuộc tính Thủy xung quanh, còn Ngọc Hành Tử Ngũ Hành thuộc Thổ, nên hắn điều động được tất cả đồ vật thuộc Thổ ở xung quanh, phạm vi có thể điều động tùy thuộc tu vị và số lượng linh khí của người làm phép, tu vị một nửa Âm Dương có thể điều động trong phạm vi năm dặm, còn phạm vi của ba phần Âm Dương là tám dặm.

Phạm vi năm dặm ở nơi này vật chất thuộc tính Thủy không nhiều, Tả Đăng Phong đành tập trung cảm giác mạch nước ngầm, không tiếc hao tổn bốn mạng tinh nguyên của bản thân để dẫn mạch nước ngầm lên mặt đất, bị điều động, mạch nước ngầm ào ạt dâng thẳng mặt đất trào lên, phạm vi năm dặm liên tục có các cột nước to lớn phóng lên cao, cách đó mấy trượng, Ngọc Hành Tử làm phép điều động Thổ thuộc tính, một tòa núi đất dài vài dặm đang chậm rãi hình thành phía sau lưng hắn, không ngừng cao lên.

Lúc này toàn thân Tả Đăng Phong đã tê dại, hao tổn một lượng lớn bốn mạng tinh nguyên khiến thân thể hắn cực độ suy nhược, biết rõ bản thân không phải đối thủ của Ngọc Hành Tử, nhưng hắn vẫn muốn đánh, chưa đến lúc cuối hắn quyết không từ bỏ.

Hai người cùng làm phép, cột nước phóng lên trời, đất dồn thành núi, Tất Phùng Xuân vốn đang ở bên cạnh quan sát, thấy tình huống không ổn liền nhanh chân bỏ chạy, lúc chạy trốn còn âm thầm cảm thấy may mắn, hành động của Tả Đăng Phong lúc này chính là vì bị ép quá mức mà phản lại, cũng may là bản thân Tất Phùng Xuân chưa ép hắn đến mức này.

Đấu pháp chân chính không hề giống với người thường đánh nhau, mà là dùng ý hành khí, lấy khí ngự vật. Mặc dù hai người mới chỉ tiến vào cảnh giới Thiên Cương Địa Sát, nhưng hai vật Thủy Thổ sau lưng hai người càng lúc càng nhiều, Âm Dương Sinh Tử Quyết đi theo con đường Long Hồ Kim Đan, cho nên Thủy Thổ sau lưng hai người đều tự khắc ngưng tụ thành hình hài Long Hồ, Ngọc Hành Tử là thân thể thuần dương, cho nên ngưng tụ thành một con Thổ Long rất lớn, còn trong cơ thể Tả Đẳng Phong âm thịnh mà dương suy, cho nên hần ngưng tụ thành một con Thủy Long.

Tu vị linh khí của Ngọc Hành Tử cao hơn Tả Đẳng Phong, cho nên trong lúc thi pháp hần vẫn phân ra một phần linh khí để phong ấn không cho Tả Đẳng Phong dẫn mạch nước ngầm, ngăn cản hần ngưng tụ. Chiêu rút củi dưới đáy nổi rất độc, khiến Thủy Long của Tả Đẳng Phong không thể thành hình hoàn chỉnh, có đầu mà không có đuôi.

Ngay lúc Tả Đẳng Phong đang kêu khổ không xong thì bầu trời bất ngờ mưa to như trút nước, cơn mưa to đến bất ngờ không chút dấu hiệu nào, Tả Đẳng Phong thấy vậy liền rất mừng rỡ, mưa to mặc dù không thể xoay chuyển cục diện cuộc chiến, nhưng vẫn cho hần cơ hội thi triển Âm Dương Pháp Quyết, nương theo cơn mưa to, Thủy Long của Tả Đẳng Phong rất nhanh đã ngưng tụ xong, Thủy Long thành hình, thân hình dài trăm trượng, ngẩng đầu hét lớn, long uy mạnh mẽ, Thổ Long của Ngọc Hành Tử bị kích động, cũng gầm lên đáp trả, ý chí chiến đấu sôi sục.

Tả Đẳng Phong không chút do dự, điều khiển Thủy Long đánh về hướng Thổ Long, trong Ngũ Hành thì Thổ khắc Thủy, Thủy và Thổ tranh đấu thì Thủy ở thế dưới, ba phần Âm Dương và một phần Âm Dương cũng vậy. Nhưng Thủy Long vẫn không chút sợ sệt, ý chí không lùi bước, một lòng tử chiến, Thủy Long là do Tả Đẳng Phong điều khiển, cho nên hành động của nó đại biểu cho tâm ý của Tả Đẳng Phong, thiếu thân lao đầu vào lửa kết cục rất thảm, nhưng dù biết kết cục có thảm thì vẫn không thể mất đi dũng khí.

Trong lúc Tả Đẳng Phong phát động tấn công thì Ngọc Hành Tử cũng làm ra hành động phản ứng, điều khiển Thổ Long sau lưng lao lên, trong nháy mắt hai con rồng chạm nhau, điên cuồng cắn xé, sau cú va chạm mãnh liệt thì Thổ Long ngã đầu kêu rên, thân hình không còn hoàn chỉnh, mà Thủy Long thì hoàn toàn vỡ tan, rơi vãi bốn phía.

Hai con rồng tương liên với hai người, Thủy Long vừa vỡ nát thì Tả Đẳng Phong cũng bị ảnh hưởng, trước khi nhất xiu hần chỉ kịp nhìn thấy cảnh giọt mưa rơi dưới bầu trời đêm cùng với hành ảnh Thủy Long vỡ tan thành từng bọt nước rơi vãi.

Con người khi hôn mê thì không có ý thức, cũng không có khái niệm về thời gian, dường như chỉ một lát ngắn ngủi sau, Tả Đẳng Phong nghe được tiếng mào kêu, khi mở mắt ra thì hần chứng kiến cả bầu trời sao, lập tức cảm giác được sự rét lạnh của đêm khuya, cảm giác này khiến Tả Đẳng Phong như rơi vào hầm băng, bởi nếu còn linh khí thì chắc chắn hần không thể có cảm giác rét lạnh được.

Vừa nghĩ đến đây, Tả Đẳng Phong lập tức tập trung cảm giác, đan điền khí hải là một khoảng trống không, huyết Quan Thiên và Thiên Xu cũng tê dại, Ngọc Hành Tử tha mạng cho hần, nhưng cũng đã lấy đi tu vị của hần.

Phát hiện ra điều này khiến Tả Đẳng Phong cực kỳ đau thương, nhưng hần không hề tức giận, bởi Ngọc Hành Tử từng nói, Âm Dương Sinh Tử Quyết không phải thứ thuộc về hần, nay chủ nhân thật sự thu hồi lại cũng là điều bình thường.

Tả Đẳng Phong xoay người ngồi dậy xong, phản ứng đầu tiên sau khi mất đi tu vị chính là hần không thể nhìn rõ trong bóng đêm, trong bóng đêm hần chỉ nhìn thấy được cặp mắt của 13.

Tay phân truyền đến cảm giác lạnh lẽo chứng tỏ Huyền Âm Hộ Thủ vẫn còn, đưa tay sờ lên ngực, phát hiện đồ đặc bên trong vẫn còn, hần chỉ mất đi tu vị bản thân, trên người không có vết thương nào, nên cũng không ảnh hưởng đến hành động bản thân. Sau khi đứng dậy, Tả Đẳng Phong dựa theo trí nhớ tìm được vị trí của rương gỗ, đồ đặc bên trong rương còn y nguyên, Tả Đẳng Phong liền công rương gỗ đi về hướng đông, 13 chạy theo bên cạnh, sau vài lần chứng kiến Tả Đẳng Phong vấp té, 13 liền chạy lên trước dẫn đường, nó đã mơ hồ phát hiện có gì đó xảy ra với Tả Đẳng Phong, khiến cho Tả Đẳng Phong không thể nhìn rõ trong bóng tối.

Trong lòng Tả Đẳng Phong rất bình tĩnh, hần là người tàn nhẫn, không thương hại người khác mà cũng

không thương hại chính bản thân mình, lúc còn linh khí hần đã làm rất nhiều chuyện xấu, rất ít khi giúp đỡ người khác, cho nên kết cục ngày hôm nay hần cũng không thấy oan uổng chút nào. Tất cả việc hần làm đều là vì Vu Tâm Ngữ, hần chưa hề quên, cũng không lười biếng, bản thân hần luôn luôn cố gắng, nhưng bây giờ tu vị đã không còn, lúc này trong lòng hần chỉ có duy nhất một ý niệm, đó là trở về nhà, trở về bên cạnh nữ nhân của mình.

Mất đi tu vị linh khí khiến Tả Đăng Phong đi lại rất nặng nề và khó khăn, lúc trước lướt một phát là hơn mười trượng, nhưng bây giờ chỉ có thể bước từng bước một, mà nơi này cách Thanh Thủy Quan hơn ba ngàn dặm, đường trở về dài đằng đẵng, nhưng Tả Đăng Phong không hề bi quan, mặc kệ là dài bao xa đi chẳng nữa thì nó vẫn là đường về nhà, bước từng bước thì bước từng bước.

Trong rương gỗ trên lưng có rất nhiều vàng bạc châu báu nên rất nặng, nhưng Tả Đăng Phong không thể bỏ nó lại, bởi vì hần đã có thói quen đeo rương gỗ, hơn nữa hần còn thiếu Tôn Phụng Tiên một cái nhân tình, hần không muốn phải thiếu nợ một cái nhân tình.

Bây giờ đã chạng vạng sáng, sau khi mất đi tu vị linh khí, Tả Đăng Phong mới biết bản thân kém đến mức nào, trên đường hần đã phải nghỉ mấy lần, mồ hôi đổ và thở dốc khiến hần không thể dừng lại nghỉ ngơi, trong bóng đêm hần cẩn thận tìm kiếm củi và cỏ khô để nhóm lửa chống lạnh, nhưng sau khi chất xong đồng củi mới phát hiện là không mang theo diêm, không có tu vị linh khí, hần đã không thể dùng linh khí để châm lửa được nữa.

Tăng sáng, Tả Đăng Phong đã đến một tòa thành, tìm được một hiệu đồ, đem số châu báu ra bán, hiệu cầm đồ rất nhanh đã đưa ra một cái giá cực lớn, nhưng Tả Đăng Phong chỉ lấy mấy nén vàng. Người sống thì cần phải có tiền, hần cũng không ngoại lệ, hần không cần tiền cho cuộc sống sau này, nhưng hần cần có tiền để về nhà.

223. Q.3 - Chương 223: Đường Về Nhà.

Sau khi rời khỏi tiệm cầm đồ, Tả Đăng Phong định mua một chiếc xe ngựa lên đường, nhưng hần cảm giác cả người mệt mỏi, đầu nóng sôi, lúc này hần mới nhớ ra đã hai đêm rồi chưa chợp mắt, do dự một lát liền tìm một nhà nghỉ yên tĩnh tạm thời nghỉ ngơi.

Sau khi mất đi tu vị thì Tả Đăng Phong còn kém hơn một người bình thường khỏe mạnh, đêm qua bị cảm lạnh khiến hần bị sốt cao, nằm trên giường lúc tỉnh lúc mê, liên tục vài ngày vậy, ông chủ thấy hần mấy ngày liên tục không rời phòng liền đến gõ cửa hỏi thăm, Tả Đăng Phong không muốn gặp ai cả cho nên chặn cửa không muốn cho vào.

Sáng sớm ngày thứ ba, bệnh tình của Tả Đăng Phong dần tốt lên, rời khỏi nhà nghỉ mua một chiếc xe đi về hướng đông, trên xe có đủ chăn đệm, hần gây không ít thù oán cho nên chỉ chọn đường nhỏ vắng vẻ để đi, ngày đi đêm nghỉ, chậm rãi tiến về trước.

Trong đầu 13 không có khái niệm linh khí bị phế bỏ, nhưng hần biết Tả Đăng Phong không khỏe, vì vậy ban ngày nó luôn lặng lẽ nằm trên xe, buổi tối ra ngoài đi săn, mang một ít con mồi về cho Tả Đăng Phong lót dạ.

Trước đây của Tả Đăng Phong rất cực đoan, cũng rất thô bạo, nhưng sau khi mất đi tu vị thì tâm tình hần bình hòa hơn nhiều, ân tình đã nợ cũng trả xong, hần không còn vướng bận gì, lúc này trong đầu hần lúc này chỉ còn duy nhất một suy nghĩ, đó chính là lời hứa trước đây của hần : “Mặc kệ sau này ta làm gì, đi đâu, cuối cùng cũng sẽ về lại đây, trở về bên cạnh người!”

Mặc dù Tả Đăng Phong không nợ ai, nhưng hần cảm giác mình thiếu nợ 13, sau khi trở lại Thanh Thủy Quan dứt bỏ sinh mạng của mình thì 13 phải làm sao, Vu Tâm Ngữ là toàn bộ của hần, nhưng hần lại là toàn bộ của 13, nếu hần chết vậy 13 phải làm sao đây ?

Mặc dù dọc đường đi Tả Đăng Phong rất cẩn thận, nhưng vẫn gặp phải phiền toái, còn chưa rời khỏi địa giới Thiểm Tây, ở một con đường nhỏ trong rừng hần gặp phải cướp.

- Cây này ta trồng, đường này ta mở, nếu muốn đi qua thì để lại tiền mãi lộ!

Bọn cướp có ba người, một trong số đó có thể đã từng đọc qua truyện Thủy Hử.

Bây giờ là sáng sớm, nơi này rất hẻo lánh, ba người cầm trong tay Cương Dao, vẻ mặt hung ác.

Ba người xuất hiện khiến Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ, đúng là Rồng mắc nước cạn bị tôm nhờn, hổ lạc đồng bằng bị chó khinh.

- Con lừa ngốc này, muốn giả ngu với bốn đại gia sao ?

Tên cướp có vẻ chỉ biết một câu này, nói xong lại dùng tới tiếng địa phương của Thiểm Tây.

- 13, giết bọn họ !

Tả Đăng Phong nhìn 13 nói.

13 nghe xong liền cử động, sau một lát thì trở lại xe ngựa, Tả Đăng Phong lại lắc đầu cười khổ, may mắn là có 13 nếu không thật sự là bị chó bắt nạt rồi.

Đi đường, ngủ, ăn cơm, lẩn trốn, đó là tất cả đề hình dung về sinh hoạt của Tả Đăng Phong trong mười ngày này, thế gian cái gì là nhanh nhất ? Chính là lời đồn, chuyện hắn cùng người Nhật trộm Chu Lăng đã muốn truyền khắp nơi, hắn đã thành một tên Hán gian. Thanh danh của hắn vốn đã không tốt, làm việc cực tà dị, người như vậy nếu làm Hán gian cũng không ai thấy lạ.

Nửa tháng sau, Tả Đăng Phong đến được biên giới Hà Nam, phía đông Hà Nam chính là Sơn Đông, gần đến nhà rồi.

Trời tối, Tả Đăng Phong theo thường ngẩng đầu nhìn ngoài trời, từ sau khi chuyện hắn cùng hợp tác với đám Đẳng Khi truyền ra ngoài thì hắn đã không dám vào thành nghỉ ngơi rồi, đối với hắn thì ở đâu cũng giống nhau, chỉ cần có thể còn sống trở về Thanh Thủy quan là được rồi.

Bây giờ đã mùa hè, ngoài trời có rất nhiều muỗi, bị muỗi đốt khiến Tả Đăng Phong khó mà ngủ được, đắp chăn thì nóng, không đắp thì chắc chắn là sẽ bị chích sưng người, mãi đến gần sáng hắn mới có thể chợp mắt.

- Meo ~ meo !

Tả Đăng Phong vừa mới chợp mắt thì bị tiếng kêu của 13 làm tỉnh giấc, 13 bình thường sẽ không kêu, trừ phi là có chuyện xảy ra.

Tả Đăng Phong theo tiếng kêu nhìn ra ngoài, nương theo ánh trăng, Tả Đăng Phong phát hiện cách mười bước ở hướng nam có một bóng người màu trắng xuất hiện. Mặc dù chỉ thấy được bóng người nhưng căn cứ vào con khỉ ở đầu vai Tả Đăng Phong đã biết thân phận của người đến, nhưng lúc này hắn lại không hề muốn gặp nàng.

- Người bị thương ?

Ngọc Phát bước về phía hắn, nàng đã phát hiện tình huống của Tả Đăng Phong có gì đó khác lạ, nếu không với tu vị linh khí của hắn sẽ không cần dùng xe ngựa, hơn nữa vừa rồi Tả Đăng Phong không phát hiện ra nàng đến.

- Người làm sao tìm được ta vậy ?

Tả Đăng Phong ngồi dậy hỏi.

- Cứu nhi có thể ngửi được mùi của người !

Ngọc Phát liền nói.

Tả Đăng Phong nghe xong liền gật đầu, sau đó im lặng không nói thêm gì, Ngọc Phát đưa lưng về ánh trăng nên hắn không thể nhìn thấy vẻ mặt lúc này của nàng.

- Bên ngoài lưu truyền người bị Tắt Phùng Xuân của Bạch Vân Quan đánh bị thương, có đúng không ?

Ngọc Phát lại hỏi.

- Không chết được !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Vì sao người phải hợp tác với người Nhật Bản ?

Ngọc Phát im lặng một lát rồi hỏi tiếp.

- Bọn hán bắt người thân của ta để ép buộc ta, ta liền tương kế tựu kế đem hết đám Đằng Khi Chính Nam giết chết bên trong Chu Lăng, đây là vì báo thù cho Vu Tâm Ngữ, cơ bản là không phải hợp tác với người Nhật.

Dù cho tất cả mọi người hiểu lầm hán, hán vẫn mong có người có thể hiểu được sự thật.

- Vì sao người phải giết lão tăng Thiên Hoàng của Ngũ Đài sơn ?

Ngọc Phát lại hỏi.

- Lúc ở thành Tế Nam ta vô tình giết chết đệ tử của hán, hán đuổi tới tận Hàm Dương để báo thù cho đồ đệ, nhưng ta cũng không giết hán mà chỉ đánh trọng thương hán !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Nhưng Thiên Hoàng pháp sư đúng là chết vì Huyền Âm chân khí của người !

Ngọc Phát liền nói.

- Ta không giết hán mà chỉ đóng băng đan điền khí hải không cho hán tiếp tục đuổi theo.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Vết thương do súng bắn trên người hán có phải do người làm không ?

Ngọc Phát liền hỏi tiếp.

- Đúng !

Tả Đăng Phong đành gạt đầu, việc mình làm hán sẽ không chối !

- Người có biết Thiên Hoàng pháp sư chính là cao tăng của Ngũ Đài Sơn, mà Ngũ Đài Sơn chính là đại phái Phật Môn, riêng tăng nhân độ qua Thiên Kiếp cũng có hơn mười vị, lúc này toàn bộ đã xuống núi tìm người. Người cùng Trương Thiên Sư động thủ đã đắc tội Chính Nhất Giáo, giết Thiên Hoàng pháp sư đắc tội Ngũ Đài Sơn, làm việc cho người Nhật đã đắc tội toàn bộ người yêu nước trong đạo môn, rốt cục người muốn làm gì ?

Ngọc Phát nghiêm nghị nói.

- Ta động thủ với Trương Thiên Sư là muốn giải vây cho phái Mao Sơn, Thiên Hoàng Pháp Sư cũng không phải do ta giúp, ta cũng không làm việc giúp người Nhật !

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Đúng là người giải vây cho Đỗ Thu Đình, nhưng còn Thiên Hoàng Pháp Sư bị giết không phải người làm thì là ai ? Người nói người không giúp đỡ người Nhật, vậy ta hỏi người, người có thả Đằng Khi Anh Tử rồi đi không ?

Ngọc Phát kích động nói.

- Người đến để thẩm vấn ta sao ?

Tả Đăng Phong nhún mày nói.

- Người không có cố tình thả cho Đằng Khi Anh Tử chạy chứ ?

Ngọc Phát dù sao cũng là nữ nhân, mà nữ nhân có thể vì người mình thích mà làm địch với cả thiên hạ, nhưng các nàng sẽ tuyệt đối không chấp nhận trong lòng người người mình thích có nữ nhân khác.

- Chắc chắn là do lão già Tất Phùng Xuân kia nói bậy !

Tả Đăng Phong nghe xong liền lắc đầu cười khổ, hần hiểu vì sao Ngọc Phát lại nói vậy, nhưng cân nhắc mãi hần quyết định vẫn nên nói thật.

- Nàng từng giúp ta sử áo choàng cho nên ta thả cho nàng đi !

Tả Đăng Phong nói.

- Chỉ thế thôi ? Đây không phải phong cách của người ?

Ngọc Phát không tin tưởng hỏi.

- Người muốn nghe lời nói thật sao ?

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ nói, Ngọc Phát nhận được tin liền không ngại nguy hiểm chạy đến, nữ nhân như vậy có tư cách để nghe sự thật !

- Ta biết người rất hận người Nhật, cho nên nghĩ mãi mà ta vẫn không hiểu vì sao người lại tha ột nữ nhân Nhật Bản.

Ngọc Phát nói.

- Ninja Nhật Bản có thói quen buộc ngực, năm đó lúc nàng dường thương ở Giang Tô, ta đã sờ ngực của nàng để xác định thân phận !

Tả Đăng Phong liền nói thẳng ra.

Tả Đăng Phong nói xong, Ngọc Phát chỉ im lặng, hần không nhìn thấy vẻ mặt của nàng, mà chỉ nhìn thấy cơ thể nàng đang run rẩy, điều này chứng tỏ nàng đang rất giận.

- Ta vẫn cho rằng người không giống với mọi người !

Ngọc Phát vung tay ném một bọc nhỏ vào trong xe ngựa, quay người đi về hướng nam.

Tả Đăng Phong dõi theo Ngọc Phát, mặc dù hần không còn tu vị linh khí, nhưng tư duy nhạy bén vẫn còn, hần biết Ngọc Phát chắc chắn là nghĩ hần đã cùng Đăng Khi Anh Tử làm chuyện mờ ám, bởi vì đàn ông sau khi vuốt ve nữ nhân thì sẽ không kiềm chế được, đừng nói là Ngọc Phát, mà là ai đi chăng nữa cũng sẽ nghĩ như vậy.

Có một số việc vĩnh viễn không thể nói rõ.

Tả Đăng Phong cũng không mở bọc nhỏ kia ra xem, bọc nhỏ tản ra mùi thuốc đông y, không cần xem cũng biết thuốc mà Ngọc Phát chuẩn bị cho hần, nhưng dù số thuốc này là thần dược trị thương đi chăng nữa hần cũng không dùng được, bởi vì hần không phải bị thương.

- Người hiểu lầm ta !

Thật lâu sau, Tả Đăng Phong thở dài thầm thì, hiểu lầm cũng không phải không tốt, hy vọng sau này nàng sẽ quên hần đi.

224. Q.3 - Chương 224: Hổ Lạc Đồng Bằng.

Ngọc Phát bỏ đi khiến Tả Đăng Phong rất buồn, ý định về nhà càng kiên định, sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong khởi hành sớm, hần tính toán địa khái, nếu tăng thêm tốc độ thì khoảng một tháng sẽ về tới nhà.

Loài vật trước khi chết sẽ rời đàn sống một mình, con người thì khác biệt hoàn toàn, trước khi chết đều mong muốn trở về nhà, Tả Đăng Phong cũng vậy.

Ngựa nuôi trong nhà không thể bằng ngựa hoang, ngựa nhà cần thức ăn riêng, chỉ ăn cỏ riêng thì không có sức, tiền về trước hơn mười ngày con ngựa này không được ăn thêm gì, nên càng chạy càng gầy, khoảng đường đi mỗi ngày càng ngắn, Tả Đăng Phong thấy không đành, nên liều lĩnh tiến vào một trấn nhỏ mua ít bột bắp, tiện thể mua thêm lương khô, để an toàn hần chọn lúc hai giờ chiều để vào trấn, sau giờ Ngọ là lúc con người mệt mỏi, ở ngã tư rất ít người đi lại, Tả Đăng Phong rất nhanh đã mua được bột bắp và nước

uống cho ngựa, tiếp đó mua thêm một ít lương khô ở đầu trấn, sau đó nhanh chóng rời đi không chút chậm trễ.

Dù vậy, sau khi rời khỏi trấn hán vẫn phát hiện mình bị người khác theo dõi, người theo dõi hán là đàn ông khoảng ba người tuổi, thân hình không cao, mặc một chiếc áo choàng ngắn màu xám, mặt mũi xấu xí, đáng khinh.

Chính vẻ đáng khinh này khiến Tả Đăng Phong cảm thấy căng thẳng, bởi vì hán phát hiện người này mặc dù mặc quần áo người thường nhưng chân lại mang một đôi Vân Nga mỏng, đây là giày mà chỉ đệ tử Đạo gia mới mang.

Nam tử đáng khinh hình như rất kiêng kỵ hán, chỉ dám đi theo đằng xa, Tả Đăng Phong vừa đánh xe vừa suy nghĩ, hán rất ít tiếp xúc với người ngoài, nên không biết lời đồn về mình ở bên ngoài là thế nào, nhưng chắc chắn là có rất nhiều người có hứng thú với hán, điều hán khó hiểu là vì sao những người này lại có hứng thú với mình.

Nam tử đáng khinh này không dám đến quá gần, điều này đã nói đối phương rất có thể đã biết thân phận của hán, chính vì vậy mới sợ hãi không dám đến quá gần, nhưng mặc dù sợ hãi vẫn dám đi theo, điều này chắc chắn là vì bên ngoài đồn đãi hán bị Tất Phùng Xuân đánh trọng thương, cho nên tên hán tử này mới dám đi theo.

Không thèm quan tâm vì sao tên hán tử đáng khinh này theo dõi mình nữa, ít nhất có thể khẳng định tên này không có ý tốt gì, nếu để mặc hán theo đuôi, sớm hay muộn hán cũng bị phát hiện không còn tu vị linh khí.

Do dự một lát, Tả Đăng Phong liền xuống xe ngựa đi bộ trở lại, mang theo 13 đi về tên hán tử đáng khinh, đây chính là không thành kế, Trung Quốc có câu ngạn ngữ là “Hổ chết còn uy”, tên hán tử kia thấy Tả Đăng Phong quay trở lại, lập tức bỏ chạy như điên, chỉ một lát đã không thấy bóng dáng.

Hù tên hán tử đáng khinh bỏ chạy xong, trong lòng Tả Đăng Phong cũng không thoải mái, người này trốn đi sau tất nhiên sẽ tiết lộ hành tung của hán, đến lúc đó sẽ có nhiều người hơn tìm đến, người tu đạo bình thường thì 13 có thể ngăn cản, nhưng lỡ người đến là cao thủ độ qua Thiên Kiếp, tất nhiên là hán và 13 sẽ không chống lại được, nghĩ đến đây Tả Đăng Phong nhanh chóng xóa đi dấu vết xe ngựa để lại, tạo ra vết xe giả đi về hướng bắc, làm kẻ nghi binh.

Bây giờ Tả Đăng Phong đã thành chim sợ cành cong, nên chỉ tìm đường nhỏ hẻo lánh để đi, đầu năm này chuyện bỏ đá xuống giếng không ít, hán đã đắc tội với Chính Nhất Giáo và Ngũ Đài Sơn, cũng đắc tội với người Nhật, những người này nếu gặp được hán chắc chắn sẽ ra tay, ngoài ra còn cả đám giang hồ thuật sĩ và tiểu môn tiểu phái cũng sẽ không tha cho hán, đám người này cũng chẳng có thù oán gì với hán, nhưng bên ngoài đều nghĩ bảo tàng của Chu Lăng và Huyền Âm Hộ Thủ đều ở trên người hán, nếu có thể cướp được bảo tàng thì trở nên giàu có, còn nếu cướp được Huyền Âm Hộ Thủ thì có thể phong vân một cõi, người chết vì tài chim chết vì ăn, câu nói của người xưa luôn đúng.

Trước khi lên đường Tả Đăng Phong cũng chuẩn bị không ít vật Ngũ Hành, mặc dù hán đã không còn linh khí, nhưng những lý giải về trận pháp vẫn còn, nếu gặp nguy hiểm thì vẫn có thể bố trận vây khốn kẻ địch, tranh thủ thời gian để chạy trốn.

Một đường đi về hướng đông, Tả Đăng Phong một ngày cho ngựa ăn hai lần, mỗi một lần đều dùng nước cho ngựa uống trộn với bột bắp, làm vậy để ngựa nhanh chóng khôi phục thể lực, lỡ gặp nguy hiểm thì hán có thể bỏ xe ngựa lại, cưỡi ngựa bỏ trốn.

Hơn nữa vào ban đêm cũng không dám nhóm lửa, bởi vì ánh lửa ở ngoài trời rất dễ bị phát hiện, ban ngày nơm nớp lo sợ, đối diện có người hay phía sau xuất hiện xe ngựa cũng khiến hán lo lắng, bởi vì cần cẩn thận né tránh nên một ngày chỉ đi được năm sáu mươi dặm.

Mặc dù luôn cẩn thận nhưng Tả Đăng Phong vẫn không cảm thấy xa lạ, ba năm huy hoàng cũng không khiến hán quá kiêu ngạo, con người hán ba năm trước ra sao thì bây giờ vẫn vậy, hán không có hùng tâm tráng chí gì, hán chỉ có một ước muốn duy nhất là cứu sống Vu Tâm Ngữ, nhưng nếu ước muốn này không thể thực hiện được nữa thì có đạo thuật chẳng nữa hán cũng chẳng dùng, không có thì không có, đánh

không lại thì trốn, chính vì vậy mà Tả Đăng Phong không hề than trời trách đất, chỉ bình tĩnh lẩn tránh nguy hiểm, vòng vèo tiến về hướng đông.

Giữa trưa ba ngày sau, Tả Đăng Phong uống nước bên dòng suối nhỏ trong rừng, một bầy chim bay lên ở hướng đông bắc, bình thường loài chim chỉ hoạt động vào lúc mặt trời mọc và mặt trời lặn, giữa trưa sẽ không hoạt động, vì vậy Tả Đăng Phong lập tức căng thẳng, trèo lên một cây đại thụ quan sát xung quanh, vừa nhìn liền cau chặt mày, một hòa thượng màu tăng phục màu hồng từ hướng đông bắc chạy nhanh về hướng nam, bởi vì quãng cách quá xa nên Tả Đăng Phong không thể nhìn thấy bộ dáng của hắn, nhưng căn cứ theo phương hướng hắn di chuyển thì chắc hẳn không biết được vị trí của mình, bởi vì hòa thượng kia đã cách phía đông vài dặm.

Tả Đăng Phong núp dưới tán lá cây kia quan sát hòa thượng, ở khoảng cách gần hơn, Tả Đăng Phong có thể nhìn rõ bộ dáng của hắn, người này khoảng bốn mươi tuổi, không râu tóc, mặt mũi nghiêm túc, sau lưng đeo theo một tạ nãi, dựa theo hình dáng bên ngoài thì bên trong chắc hẳn là đựng lương khô.

Nhìn thấy tay nãi này Tả Đăng Phong liền cảm giác người này vì mình mà đến, bởi vì tăng nhân bình thường đi đường đều không đem theo lương khô, mà cầm theo chén xin ăn khi nào cần thì dùng, tăng nhân áo hồng này đem theo lương khô chứng tỏ hắn đang muốn tiết kiệm thời gian, mà áo cà sa hắn mặc cũng chứng tỏ địa vị của hắn cũng khá cao, hơn nữa hắn từ hướng bắc đến, Ngũ Đài Sơn nằm ở sơn Tây, chính là phía bắc Hà Nam.

Tăng nhân áo hồng ở phía đông đường nhỏ hạ xuống, một lúc sau vẫn không thấy bay lên, điều này chứng tỏ hắn có thể đang nghĩ ngơi hoặc đang ôm cây đợi thỏ.

Tả Đăng Phong trượt từ trên cây xuống, do dự một lúc lâu, tháo còng xe khỏi con ngựa, thả nó tự do, sau đó vứt bỏ xe ngựa mà đi về hướng nam, đi được mấy bước Tả Đăng Phong lại quay trở về, đem còng xe ngựa kia chuyển về hướng bắc, đây là để đánh lừa nếu tăng nhân kia phát hiện ra xe ngựa, việc này cũng không ỉn gì, nhưng mọi người đều cho rằng Tàn Bào Tả Đăng Phong không bao giờ thêm bày trò lừa bịp, thật ra vào lúc nguy hiểm, vì mạng sống việc gì hắn cũng dám làm.

Tăng nhân áo hồng xuất hiện khiến Tả Đăng Phong nhận ra tình thế nguy hiểm đến mức nào, lúc này hắn hoàn toàn nhờ vào sự bảo hộ của 13, nhưng 13 đánh không lại người tu đạo đã độ qua Thiên Kiếp, nếu bị bọn họ bắt được, chắc chắn là phải chết, sợ là trước khi chết còn bị làm nhục nữa.

Bỏ xe ngựa, hướng đi của Tả Đăng Phong càng bí ẩn, nhưng tốc độ chậm đi không ít, vì tránh né tăng nhân Ngũ Đài Sơn, hắn đi về hướng nam, không tiếp tục đi về phía đông, bởi vì phía đông rất có thể có người đang ẩn nấp chờ hắn xuất hiện.

Bên trong rừng cây cối rậm rạp, bên dưới tán cây mọc đầy cỏ dại, 13 đi phía trước mở đường cho hắn, đuổi các loài độc vật đi, mặc dù đã được 13 mở đường nhưng Tả Đăng Phong di chuyển cũng rất khó khăn, bây giờ khí trời nóng nực, sau khi mất linh khí lại phải mặc áo bông đi dưới cái nắng mùa hạ đúng là một loại dày vò, hơn nữa trong rừng cây cối không ít bụi gai, đi qua bị móc phải, cực kỳ cực khổ.

Đi trong rừng hơn hai ngày, áo choàng trên người bị rách tơi tả, giày cũng bị hư mất, Tả Đăng Phong chỉ có thể dùng quần áo quấn vào chân để đi.

Cuối cùng sau hai ngày hắn cũng đi ra khỏi rừng cây, đến một con đường nhỏ ngoài đồng, bây giờ đã hoàng hôn, bây giờ Tả Đăng Phong liền nhắm hướng đông mà đi, lúc trước bị cầm chưa khỏi hẳn, mấy ngày cực khổ làm tái phát, vì tránh bệnh trở nên nặng hơn, Tả Đăng Phong đem câu tuyết sâm cuối cùng chia đôi 13 và 13 cùng ăn, sau đó nhân lúc trời còn chưa tối hắn tiếp tục đi.

Dọc theo đường đi thỉnh thoảng hắn nhìn thấy có cao thủ bay lên cao, những người này đều đến bắt hắn, Tả Đăng Phong không biết lúc nào thì hắn đắc tội nhiều người như vậy, Tàn Bào oai phong lẫm liệt lúc trước nay đã thành chuột chạy qua đường, vì báo thù mà muốn giết hắn, vì lợi mà muốn giết hắn, không vì báo thù mà muốn cướp đồ cũng tham gia vào, tính thích náo nhiệt ham vui đã ăn sâu vào máu người Trung Quốc, người khác làm gì bọn họ cũng làm theo, người khác đến tìm hắn thì bọn họ cũng bắt chước, vì vậy mà khu vực này trở nên rất náo nhiệt.

Đến buổi tối, Tả Đăng Phong không dám đi tiếp, bởi vì bây giờ hắn không thể nhìn trong đêm nữa, không nhìn được người khác nhưng người khác có thể thấy mình, nhìn xung quanh một lúc Tả Đăng Phong phát

hiện ở hướng tây nam có một thôn xóm nhỏ, cân nhắc mãi Tả Đăng Phong vẫn không dám qua đó nghỉ lại, chỉ có thể nghỉ ngơi ngoài trời, nửa đêm trời đổ mưa, rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong phải dẫn 13 vào một vườn tría cây gần đó, bên trong vườn có một gian phòng dùng để canh gác, lúc này táo chưa chín, nên bên trong không có ai canh gác, Tả Đăng Phong và 13 có thể ở lại.

Lúc này người Tả Đăng Phong đã ướt nhẹp, cởi áo choàng ra vắt khô nước, sau đó lấy hộp sắt trong đạo bào và Thuần Dương Hộ Thủ ra, nếu bị bắt thì quyết không để cho đám tiểu nhân vô sỉ kia chiếm được, cân nhắc một lúc, Tả Đăng Phong đem tất cả giấu vào trong hốc tường, chỉ để lại thỏi vàng cùng Huyền Âm Hộ Thủ, Huyền Âm Hộ Thủ là thứ duy nhất giúp hắn kéo dài mạng sống, không thể tháo ra.

Ngủ thẳng đến sáng, Tả Đăng Phong mới tỉnh dậy, sau khi tỉnh dậy bất ngờ hắn cảm thấy bên trong đan điền khí hải mình có linh khí tồn tại, phát hiện này khiến hắn rất kinh ngạc, lúc trước hắn đã cẩn thận kiểm tra đan điền của mình, chắc chắn đã bị phế bỏ, tại sao bây giờ bên trong lại có thể có linh khí được chứ ?

Sau khi ngạc nhiên, Tả Đăng Phong chợt phát hiện tay trái của mình đang bắt ấn chỉ quyết tụ khí, đây là lúc ngủ vô tình làm, từ sau khi bị phế tu vị hắn chưa từng làm chỉ quyết tụ khí, thật không ngờ sau khi làm chỉ quyết tụ khí, lại có thể đem linh khí giữ lại bên trong đan điền đã bị hủy.

Việc này khiến Tả Đăng Phong cực kỳ vui mừng, vội vàng dùng ý điều khiển linh khí chạy khắp cơ thể, nhưng bất ngờ là mặc dù bên trong đan điền có linh khí yếu ớt, nhưng chúng lại không chịu điều khiển của pháp môn hành khí Âm Dương Sinh Tử Quyết.

Nhiều ngày suy nghĩ thật lâu, Tả Đăng Phong liền hiểu ra, tu vị của hắn thực sự đã bị phế, nhưng đan điền cũng không phải không thể chứa đựng linh khí, chẳng qua là không thể tiếp tục đi theo con đường Kim Đan Đại Đạo, mà chỉ quyết tụ khí chính là phương pháp tu hành của Tiệt Giáo, lúc này xem xét lại thì pháp môn của Tiệt Giáo cũng không đi theo con đường Kim Đan Đại Đạo.

Suy nghĩ đến đây, trong lòng Tả Đăng Phong chợt lóe lên hy vọng, Ngọc hành Tử phế đi tu vị của hắn, chẳng qua là làm hắn không thể tiếp tục đi theo pháp môn Kim Đan Đại Đạo nữa, nhưng pháp môn của Tiệt Giáo lại mở ra một con đường riêng, bọn hắn cũng không cần Kết Đan bên trong đan điền, nghĩ ra điều này, Tả Đăng Phong liền nhanh chóng đứng dậy, xoay người ra hiệu cho 13.

- Đi theo ra !

225. Q.3 - Chương 225: Mua Nữ Nhân.

13 nghe vậy liền lập tức chạy đến, theo Tả Đăng Phong rời khỏi căn phòng nhỏ, bây giờ trời đã tạnh, tiếng côn trùng kêu râm ran xen lẫn với tiếng ếch, Tả Đăng Phong ngẩng nhìn bốn phía, ghi nhớ vật tham chiếu xong liền cất bước rời đi về hướng nam.

Chưa đi được xa hắn đã trở lại, đem hộp sắt giấu trong tường theo, mấy thứ này rất quan trọng với hắn, trong lòng hắn vẫn không thể yên tâm để chúng lại đây được, Thuần Dương Hộ Thủ thì hắn vẫn để lại nơi này.

Hắn muốn đi đến huyện Bắc Ái, Hà Nam, nơi đó có một tòa đạo quan đã hoang phế, bên trong có một căn mật thất, trong đó có một đạo nhân thần bí từng truyền thụ cho hắn chỉ quyết tụ khí, chỉ quyết tụ khí chính là phương pháp tụ tập lượng lớn linh khí, nhưng không thể điều khiển linh khí, hắn đến đó là để cầu xin đạo sĩ kia truyền dạy ình pháp môn hành khí của Tiệt Giáo, pháp môn hành khí chính phương pháp không chế linh khí cơ bản nhất, cũng không phải bí mật bất truyền gì, Tả Đăng Phong không yêu cầu quá cao xa là đạo sĩ kia đem bí thuật môn phái truyền dạy ình, mà chỉ cần pháp môn hành khí cơ bản nhất, có pháp môn hành khí cũng chỉ quyết tụ khí, thì trong thời gian ngắn hắn có thể khôi phục lại tu vị linh khí.

Trong lòng đã tính toán xong, Tả Đăng Phong liền bình tĩnh lại, nơi này cách tòa đạo quan hoang phế kia ít nhất cũng năm trăm dặm, vấn đề lúc này là làm sao hắn có thể an toàn đi đến đó.

Tả Đăng Phong luôn nghĩ trước rồi mới làm, nên vừa đi hắn vừa suy nghĩ tìm cách, bởi vì cẩn thận cho nên đến tận lúc này vẫn chưa ai biết hắn đã mất tu vị linh khí, chỉ biết hắn bị thương, nhưng bị thương đến mức nào thì không ai rõ. Đa số đám hòa thượng và đạo sĩ kia đều chưa từng gặp hắn, nếu muốn xác định thân phận của hắn chỉ có thể dựa hình tượng của hắn trên giang hồ, cho nên không thể vác rương gỗ theo,

13 cũng không được đi theo quá gần, áo choàng cũng cần phải đổi, sau khi thay đổi hết thì có thể đường đường chính chính đi trên đường mà không ai nghi ngờ.

Quyết định xong, Tả Đăng Phong liền đi về thôn xóm các đó không xa, lúc này trời mới chạng vạng, chưa có nhiều thôn dân thức dậy, Tả Đăng Phong mặc ngược áo choàng lại, rồi lập tức hướng về tòa nhà lớn nhất thôn, Hà Nam mặc dù rất nghèo, nhưng nơi nghèo cũng sẽ có địa chủ, có địa chủ thì chắc chắn có nha hoàn, Tả Đăng Phong cần một nữ nhân.

- Người tìm ai ?

Người mở cửa là một nam tử chừng bốn mươi tuổi, theo quần áo mặc trên người thì có vẻ là người hầu.

- Ta là người của thôn trang phía tây, địa thiếu gia của chúng ta mắc bệnh lao, sắp không xong rồi, cho nên lão gia muốn xung hỉ, chuyện rất gấp nên không tìm được khuê nữ, nên muốn mua một nha hoàn của các người!

Tả Đăng Phong dứt một đồng Đại Dương cho tên người hầu.

Người kia nghe xong cũng không nghi ngờ gì.

- Đợi một chút, đề ta đi báo cho lão gia đã !

Người đàn ông vui vẻ đi vào trong, lát sau, một ông già tầm sáu mươi vừa đi vừa cài cúc áo bước ra.

Tả Đăng Phong giả vờ lo lắng bồn chồn, đưa qua một thỏi vàng liền mua cả người lẫn lừa, không lâu sau Tả Đăng Phong đã dắt theo con lừa ở trên có một nha hoàn ngồi rồi khỏi thôn. Vào thời loạn vàng bạc quý giá, một nữ nhân còn không đáng giá bằng một con lừa.

Thời này phu nhân khi về nhà mẹ đẻ đều cỡi lừa, nhà ai có một con lừa đã là rất giàu có rồi, lúc này Tả Đăng Phong cũng đã đổi một cái áo choàng mới, chính là quần áo và giấy của tên người hầu kia, đêm qua trời mưa, quần áo bị ướt nên cần mua một bộ quần áo cũ để thay cũng hợp lý.

Nha hoàn ngồi phía trên con lừa tầm hai mươi tuổi, khuôn mặt xinh xắn, nhưng vì biết sẽ gả ột tên bệnh lao sắp chết nên khuôn mặt buồn rầu, Tả Đăng Phong thấy vẻ mặt của nàng liền cau mày, vợ về nhà mẹ đẻ đều là vui vẻ, làm sao lại có bộ dạng như cha chết thế này, người thông minh vừa nhìn đã biết không bình thường.

Hết cách, Tả Đăng Phong đành phải dùng thủ đoạn lưu manh, đầu tiên là khen nha hoàn lớn lên xinh đẹp để chiếm cảm tình của nàng, tiếp đó tỏ ra thương cảm với hoàn cảnh phải cưới chồng của nàng, rồi vô tình để lộ ra thỏi vàng đem theo người, biểu lộ trên người mình có tiền, tiếp đó ân cần chăm sóc tiểu nha hoàn, rồi còn khoát lác mình biết chữ, quan trọng nhất là giả vờ sờ sờ tay của tiểu nha hoàn, giả dạng một bộ bị sắc đẹp mê muội, cứ như vậy chưa đi quá mười dặm, tiểu nha hoàn đã nói :

- Đại ca, không bằng chúng ta bỏ trốn đi, ta không muốn gả cho tên bệnh quỷ sắp chết kia !

Tả Đăng Phong nghe xong giả vờ khó xử, một lát sau mới làm như khó khăn quyết định, gật gật đầu, lấy hai thỏi vàng đưa cho nàng, sau đó liền tăng tốc độ. Tiểu nha hoàn liền vui vẻ, mặc dù Tả Đăng Phong tóc bạc không ít, nhưng bộ dáng rất thư sinh, lại còn biết chữ, lại có tiền, đi theo hắn thì hơn xa việc phải theo một tên bệnh sắp chết, tâm tình vui sướng, trên mặt thỉnh thoảng tươi cười, lâu lâu lại đánh mắt đưa tình với Tả Đăng Phong, bộ dạng này thì dù là Mã vương gia ba mắt đến đây nhìn cũng tưởng hai người là vợ chồng.

Mã vương gia ba mắt : là 1 nv thần thoại ở miền nam TQ, con mắt thứ ba của ông là được Ngọc Hoàng ban cho, ông là 1 con người có ánh mắt sáng suốt, rất ít khi bị lừa. :3 sr mình tìm trên mạng chỉ được đại khái như vậy.

Đây đúng là hiệu quả mà Tả Đăng Phong muốn.

Nông phu dắt con một con lừa, phía trên con lừa có một nữ nhân tươi cười hơn hờ ngời, khung cảnh này có thể bắt gặp ở bất kỳ vùng nông thôn nào, rất bình thường, bất kỳ ai cũng không đem Tàn Bào Tả Đăng Phong liên hệ với tên nông phu đang dắt lừa.

Tiểu nha hoàn sợ Tả Đăng Phong bị chủ bắt được, nên liên tục giục Tả Đăng Phong đi nhanh, điều này thật hợp với ý hẩn.

Tiểu nha hoàn ngồi trên lưng lừa nói chuyện với hẩn, đều là chuyện lúc ở nhà địa chủ bị ức hiếp như thế nào, rồi là nhà địa chủ không có ai tốt, Tả Đăng Phong giả vờ không hiểu, hỏi thì tiểu nha hoàn ấp úng nói đã bị lão địa chủ sàm sỡ, Tả Đăng Phong liền ra vẻ rộng lượng không tính toán, tiểu nha hoàn thấy thế liền vui vẻ cười.

Tả Đăng Phong giả vờ không biết, đừng nói là bị địa chủ sàm sỡ, cho là bị con lừa làm thì hẩn cũng không quan tâm, bởi vì nữ nhân này hẩn chỉ dùng để ngụ trang, hai thỏi vàng đưa cho nàng kia chính là tiền công, đủ để nàng mua nhà ở sống hết đời.

Suốt đường đi đều có người trong giang hồ xuất hiện, vẻ mặt ai nấy đều căng thẳng, lo lắng, giống như sắp có một chuyện cực kỳ kinh khủng xảy ra. Tả Đăng Phong thấy thế chỉ cười trong lòng, nếu tu vị linh khí hẩn vẫn còn, thì đám mèo ba chân này chỉ là muỗi với hẩn, nhưng lúc này thì hẩn phải cẩn thận lời nói đến hành động, bởi vì chỉ một sơ suất nhỏ sẽ dẫn đến hậu quả rất nghiêm trọng, con lừa không thể nào chạy nhanh bằng thân pháp người tu hành.

Tả Đăng Phong đều chọn đường nhỏ để đi, 13 thì xen lẫn trong bụi cỏ hai bên đường để đi theo, giữa trưa hai người đến được Huyền Thành, ở Huyền Thành ăn tạm một chút rồi tiếp tục đi về hướng nam, nhưng lần này tiểu nha hoàn không còn cười lừa nữa, vì con lừa đã rất mệt không cho nàng cười..

Tả Đăng Phong một tay dắt lừa một tay nắm nha hoàn tiến về trước, tiểu nha hoàn rất lo sợ bị chủ nhà đuổi theo bắt lại, cho nên cũng bước nhanh theo hẩn, chạng vạng tối, hai người đã đi được hơn trăm dặm.

Trước mặt lúc này là một thôn trấn, tiểu nha hoàn muốn tiếp tục tiến về Huyền Thành phía trước mới dừng lại nghỉ, nhưng Tả Đăng Phong sợ Huyền Thành không an toàn, hơn nữa trong Huyền Thành 13 rất khó ẩn giấu thân hình, vì vậy liền kiên quyết nghỉ lại thôn trấn, tiểu nha hoàn thấy thế cũng không từ chối, tìm được nhà trọ ăn uống xong thì lên phòng đi ngủ.

Thật ra đàn ông và đàn bà có nhiều điểm giống nhau, thỉnh thoảng sẽ động tình, tiểu nha hoàn gặp được lang quân như ý, sau khi đóng cửa liền xỏ hổ cởi quần áo nằm xuống giường, Tả Đăng Phong thấy vậy giả vờ kích động, nhưng lúc đi đến bên giường thì dừng lại :

- Ta là người đọc sách, không thể làm thế này được, không lâu sau sẽ có kiệu tám người khiêng đến đón người xuất giá.

Tiểu nha hoàn nghe xong càng vui vẻ, nàng không nghe được hàm ý bên trong mà cứ nghĩ là Tả Đăng Phong sẽ dùng kiệu tám người khiêng đến rước nàng về làm vợ, thật ra ý của hẩn là sẽ có người khác cưới nàng, có hai mươi lượng vàng trong người thì ai mà chẳng muốn cưới nàng chứ.

Căn phòng chia làm hai gian trái phải, nhưng chỉ một gian có giường, Tả Đăng Phong mở cửa sổ cho 13 chui vào góc nhà, sau đó liền lên giường nằm ngủ, đã hơn hai mươi ngày hẩn ngủ ngoài trời rồi, gần như quên cái cảm giác nằm trên giường là thế nào rồi.

Gần sáng, tiểu nha hoàn động tình, rục rịch người, Tả Đăng Phong giả vờ ngủ không biết gì, không phản ứng nàng, thật ra thì tiểu nha hoàn lớn lên cũng có chút nhan sắc, nhưng Tả Đăng Phong không hề có muốn làm việc đó, hẩn sống là vì Vu Tâm Ngữ, cho nên hẩn sẽ không thể phản bội nàng.

Tiểu nha hoàn thấy Tả Đăng Phong không phản ứng gì, lại nhắm mắt đi hỏi, Tả Đăng Phong trong lúc nhắm mắt thì suy nghĩ xem bước tiếp theo nên làm gì, vấn đề đầu tiên là an toàn đến được Tử Dương, điều này thì Tả Đăng Phong cảm thấy không quá khó khăn, bởi vì hẩn đã có tiểu nha hoàn ngụ trang, nên sẽ không có ai nghi ngờ hẩn.

Lúc này điều Tả Đăng Phong lo lắng nhất chính là sau khi đến Tử Dương thì đạo sĩ thần bí kia có chịu giúp mình hay không, lần trước lúc rời đi đạo sĩ đó đã cấm hẩn không được quay lại quấy rầy, lần này không mời mà hẩn tự đến chắc chắn sẽ khiến đạo sĩ rất phản cảm, đến lúc đó có chịu truyền dạy pháp môn hành khí của Tiết Giáo cho hẩn hay không còn khó mà biết được.

Nhưng dù sao có hy vọng vẫn hơn không, hai mươi ngày trước cảm thụ được nỗi khổ không có tu vị linh khí trên người, Tả Đăng Phong vẫn rất bình tĩnh. Cho nên lúc này hẩn cũng không quá kích động bởi vì chuyện

này có thành hay không cũng chưa biết. Nếu không có tu vị linh khí thì hắn sẽ tiếp tục trở về Thanh Thủy quan, còn nếu có thể khôi phục lại tu vị, hắn sẽ tiếp tục hoàn thành công việc đang giang dở, hắn đã chuẩn bị tâm lý cho hai khả năng sẽ xảy ra.

Tờ mờ sáng, hai người bị tiếng đập cửa bên ngoài khách sạn đánh thức, Tả Đăng Phong không có tu vị linh khí, nghe không rõ người đến nói gì, chỉ có thể nhận biết có hai thanh âm của hai người. Mãi đến lúc tiểu nhị cùng đi lên lầu, ở căn phòng sát vách với Tả Đăng Phong, mới dựa vào câu nói :

- Ngâm cho chúng ta một ấm trà !

Hắn mới xác định được thân phận một trong hai người.

Người này không phải ai xa lạ mà chính là Tất Phùng Xuân của Bạch Vân Quan, kẻ trước đó cố cướp đoạt Huyền Âm Hộ Thủ của hắn.

226. Q.3 - Chương 226: Một Đường Xuôi Nam

Tất Phùng Xuân đến làm cho Tả Đăng Phong trở nên khẩn trương, người này luôn thêm nhỏ dãi Huyền Âm hộ thủ của hắn, hơn nữa một thân tu vi Nhị Phân Âm Dương, nếu hắn biết mình trốn ở chỗ này thì heo cm n ăn rồi.

Giác quan của Nhị Phân Âm Dương vô cùng nhạy bén, may cho Tả Đăng Phong chính là lúc này Tất Phùng Xuân đang nói chuyện, cũng không có lưu tâm đến tiếng hít thở ở bên này, bằng không tiếng hít thở của 13 cũng không gạt được hắn.

Tả Đăng Phong nhú mày, do dự một lát rồi đánh thức nha hoàn ở bên cạnh, lấy tay che miệng không cho nàng lên tiếng, sau đó xuống giường đi đến sát vách phòng, để nghe lén cuộc nói chuyện của Tất Phùng Xuân.

-Là người quen của tôi, không phải người đuổi theo tôi, cô ngủ đi, tôi đi nghe xem thử họ nói cái gì.

Tả Đăng Phong hướng về phía nha hoàn đang run sợ mà nói.

Lời vừa nói ra, nha hoàn liền thở phào, ngồi ở bên giường ôm gối ôm nhìn Tả Đăng Phong.

Trần an được nha hoàn, Tả Đăng Phong dán người vào vách tường để nghe, 2 người bên kia nói chuyện không lớn, tầm hơn nửa canh giờ sau đổi phương mới kết thúc cuộc nói chuyện.

-Không có chuyện gì sao?

Nha hoàn thấy Tả Đăng Phong trở lại giường thì hỏi.

-Không sao, những người này không phải là người đuổi theo chúng ta, 2 người này là người chăn nuôi gia súc.

Tả Đăng Phong xua tay nói.

Nha hoàn nghe vậy mới thả lỏng rồi thúc giục Tả Đăng Phong bắt đầu khởi hành, lúc này tiểu nhị bên dưới đang quét vệ sinh, tiếng nói chuyện cùng tiếng chuyển bàn ghế đã che lấp đi tiếng bước chân của 2 người.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát gật đầu đồng ý, đi tới mở cửa sổ để 13 rời đi, sau đó 2 người cũng bắt đầu đi xuống lầu.

Rời khỏi khách điểm, 2 người mới ăn cơm ở đầu đường. Vừa ăn cơm Tả Đăng Phong thầm hỏi bước kế tiếp nên đi như thế nào, lúc này nghe được cuộc nói chuyện của Tất Phùng Xuân với đệ tử của hắn, Tả Đăng Phong mới biết được sự việc đã trở nên nghiêm trọng hơn. Tin tức của hắn là do Tất Phùng Xuân truyền ra ngoài, Thiên Hoàng pháp sư cũng là do Tất Phùng Xuân giết, mục đích là vì Huyền Âm hộ thủ. Tất Phùng Xuân nói rằng Tả Đăng Phong đã cướp đi Huyền Âm hộ thủ, thánh vật của Thanh Vân quan, sau đó Tất Phùng Xuân mượn dùng nhân lực cùng kích động đám tăng nhân Ngũ Đài sơn vây bắt hắn. Bết bát nhất chính là Tất Phùng Xuân đã phát hiện được xe ngựa của Tả Đăng Phong để lại ở phía Bắc, dựa theo lời nói của Ngọc Hành tử lúc trước, Tất Phùng Xuân đã đoán được Linh khí trong người Tả Đăng Phong

đã bị phé, cho nên hắn cũng đã truyền tin này ra ngoài. Lúc này tình cảnh của Tả Đăng Phong còn thảm hơn cả chuột chạy qua đường, quả thật là một con heo vàng, ai cũng muốn bắt hắn mà.

Tả Đăng Phong hận thấu Tắt Phùng Xuân, Huyền Âm hộ thủ cùng Thuần Dương hộ thủ gì gì đó là chuyện của 3000 năm trước, chủ nhân của 2 thứ này là Âm Dương tử, những cái này chỉ có bị đạo sĩ thần bí trong mật thất kia biết, người ngoài không thể biết được tình huống cụ thể và chính xác. Tắt Phùng Xuân, lão già không biết xấu hổ này đã làm cho thanh danh của Tả Đăng Phong xấu trở nên xấu thêm.

Ăn xong điểm tâm, Tả Đăng Phong mang theo con lừa chở nhà hoàn đi về phía Đông Nam, lúc này trên đường có thể thấy được những đạo sĩ cùng hòa thượng mang theo đạo kiếm. Cũng may là những người này không lưu ý tới hắn, dù vậy Tả Đăng Phong vẫn tỏ ra kính hãi, còn đi hơn 400 dặm đường, dọc đường những người tu đạo bình thường có thể không chú ý đến hắn nhưng nếu gặp cao thủ thì có thể nhận ra sơ hở của hắn.

Vì tiện để cho 13 đi theo nên Tả Đăng Phong đi ở trong rừng cây, nha hoàn này cũng chưa bao giờ rời nhà xa như vậy, trong lòng rất là bất an, Tả Đăng Phong an ủi nàng. 2 người nói chuyện với nhau, Tả Đăng Phong biết được cha mẹ của nha hoàn này đã mất đi, mà nàng đã bị bán cho tên địa chủ kia, khi nàng mười mấy tuổi nàng đã bị tên địa chủ kia vui hoa dập liễu rồi, biết được tình cảnh bi thảm của nàng, Tả Đăng Phong hạ quyết tâm sẽ tìm cho nàng một chỗ ổn định, tìm cho nàng một tấm chồng để nàng có thể sống tốt.

Giữa trưa, 2 người đang đi bỗng nghe được một tiếng từ phía sau truyền tới:

-Người phía trước dừng lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy trong lòng kinh hãi, tuy rằng hắn đã mất đi tu vi, nhưng mà vẫn nghe ra người đang gọi hắn có tu vi Linh khí, hơn nữa ngôn ngữ của đối phương không tốt, tất nhiên là có ý xấu.

Khi Tả Đăng Phong đang suy tư thì phía sau xuất hiện một đạo sĩ hơn 30 tuổi, phía sau lưng có một thanh trường kiếm, lúc này trên tay hắn đang cầm một cái chân gà.

-Các người đang làm gì?

Tên đạo sĩ này đánh giá Tả Đăng Phong.

-Cùng vợ về nhà mẹ đẻ.

Tả Đăng Phong trả lời bình tĩnh, cũng nhận ra tên này có tu vi không cao.

-Về nhà mẹ đẻ, nghe khẩu âm không giống người Hà Nam?

Tên đạo sĩ hỏi.

-Tôi thường xuyên ra ngoài mua bán gia súc, khẩu âm lẫn lộn rồi.

Tả Đăng Phong nghe vậy âm thầm nhún mày.

-Một tên mua bán gia súc mà trấn định như vậy sao?

Tên đạo sĩ vút chân gà trên tay xuống đất.

-13, giết hắn.

Tả Đăng Phong bình tĩnh, người này có tu vi không cao, không phải là đối thủ của 13.

13 nghe vậy liền nhảy từ trên cây xuống, dùng tốc độ cực nhanh để cào vào cổ tên đạo sĩ kia, chỉ thấy máu tươi trên cổ hắn tràn ra ngoài, ngã xuống đất, một lát sau là tắt thở.

-Đại ca, rốt cuộc anh là ai?

Nha hoàn thấy vậy liền hoa dung thất sắc, cả người run lên, nhưng nàng cũng không có hét lên, điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy hài lòng.

-Cô yên tâm, tôi sẽ không làm tổn thương cô đâu.

Tả Đăng Phong kéo xác tên đạo sĩ kia vào bụi cỏ rồi lục lục trên người của hắn.

Nha hoàn nghe vậy khấn trương không có mở miệng nữa, mà là nhìn chăm chăm vào Tả Đăng Phong và 13. Từ trên người tên đạo sĩ kia, Tả Đăng Phong tìm được một thanh chủy thủ và 10 đồng, hấn cất chủy thủ vào người, còn tiền thì đưa cho nha hoàn.

-Tôi biết anh là ai rồi.

Nha hoàn cũng không cầm lấy tiền.

-Tôi là ai?

Tả Đăng Phong nhét tiền vào tay nàng rồi khoát tay áo, 13 thấy thế nhảy vào bụi cỏ.

-Tôi nghe Nhị ca nói, bên ngoài có 6 người có võ công lợi hại, một trong số đó có mang theo một con mèo lớn, ngoại hiệu là Tàn Bàn.

Nha hoàn chỉ vào 13 đang nhảy vào bụi cỏ.

-Cất tiền đi, sau này dùng.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ, hấn không nghĩ một nha hoàn nơi thâm sơn cùng cốc lại biết được danh tiếng của hấn.

-Đại ca, anh có phải là Tàn Bào không?

Nha hoàn cất tiền, rồi hỏi.

-Tôi là ai không quan trọng, cô chỉ biết rằng tôi không hại cô là được.

Tả Đăng Phong dắt cương đi về phía trước.

Nha hoàn nghe vậy không có tiếp tục lải nhải.

-Mấy ngày nữa tôi sẽ tìm cho cô một gia đình tốt, để tiền lại cho cô, sau này cô không cần phải lo lắng nữa.

Tả Đăng Phong nói.

Nha hoàn nghe vậy gật gật đầu.

-Đại ca, không phải là anh biết bay sao, tại sao phải đi bộ?

Một lát sau, nha hoàn không nhận được mà hỏi.

-Đó là một loại Đạo thuật giúp cho việc di chuyển trở nên nhanh hơn, không ai biết bay đâu. Hiện tại tôi đã mất đi Đạo thuật, cũng không khác gì người thường, chỉ có thể đi bộ.

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu.

-Đại ca, tại sao anh lại mất đi Đạo thuật?

Nha hoàn hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười khổ lắc đầu, không có trả lời.

-Đại ca, em chỉ biết đạo hiệu của anh, vậy tên thật của anh là gì?

Nha hoàn lại hỏi.

Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn nàng một cái, vẫn là không có trả lời.

Nha hoàn biết điều, không lên tiếng nữa.

2 người đi được không xa thì một chiếc xe tải từ phía sau chạy đến, Tả Đăng Phong ngẩng đầu qua lại thì thấy được trên thùng xe có không ít bao tải và lính NB, lúc này có mấy tên lính đang hô lên, Tả Đăng Phong có thể hiểu được, bọn hấn nói là: “Dừng xe, mau dừng xe”.

Tên lái xe nghe vậy lập tức dừng lại, mấy tên lính từ trên xe nhảy xuống, vây quanh Tả Đăng Phong, Ánh mắt của bọn hấn nhìn chăm chăm vào nha hoàn.

Tả Đăng Phong nhíu mày trầm ngâm, còn nha hoàn thấy cảnh tượng như vậy thì sợ đến mắt hồn mất vía, nàng biết được nếu lọt vào tay đám lính thì sống sẽ không bằng chết.

Đám lính NB liền nhìn vào Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong hiểu được bọn hắn là muốn giết người giết khẩu, trước sống chết Tả Đăng Phong liền cái khó ló cái khôn, một tay tát vào mặt một tên lính, cao giọng gầm:

-Baga,xi,huluo,kutuopu.

Ý của những lời này là:

-Khốn kiếp, bọn mày thuộc trung đội nào?

227. Q.3 - Chương 227

Một tát của Tả Đăng Phong làm cho đám lính NB sửng sốt, bọn hắn không nghĩ một người nông dân dốt lửa lại có thể nói tiếng NB một cách lưu loát như thế.

-Na , ni.

Tên lính bị đánh tỏ ra ngạc nhiên, hỏi.

-Ta hỏi các người là người của trung đội nào, trưởng qua là ai, uy nghiêm của Đại NB Hoàng quân đã bị các người làm ất hết rồi.

Tả Đăng Phong lại tát một cái, nói bằng tiếng NB.

-Người là ai?

Đám lính NB lại hỏi.

-Cương Điền quân, lúc trước hắn cùng với người của Lục quân bộ có đến trung đội của chúng ta.

Tên lính NB bị đánh thấp giọng nói. Lúc này Tả Đăng Phong đang nghĩ cách đối ứng, nghe được tên lính này nói thế thì nghĩ ngay đến ngày đó hắn cùng đám người Đằng Khi Chính Nam đi đến Thiểm Tây, từng nghỉ chân tại những quân doanh của đám lính NB này, rất có thể tên lính kia đã thấy hắn.

Tả Đăng Phong nghe thế liền có dũng khí, lại tát cho tên lính NB kia 1 tát:

-Ta là Liễu Điền trung tá của quân bộ, đến đây làm nhiệm vụ quan trọng, người TQ có thù hận với chúng ta, cũng là bởi vì có đám người như các người tồn tại.

-Xin hãy lấy giấy chứng nhận của ông ra.

Tên lính NB bị đánh vẫn chưa hề nề, vẫn muốn xác định thân phận của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy thế liền lấy khẩu súng của một tên lính NB bên cạnh, trực tiếp bắn chết tên lính này. Tả Đăng Phong nhìn ra chỉ có giết hắn mới có thể hù dọa đám lính còn lại.

Sau khi bắn chết tên lính kia, đám lính NB còn lại liền nhắm súng vào Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong liền cảm thấy tức giận, những tên lính NB kia thấy Tả Đăng Phong tức giận, do dự một chút cuối cùng vẫn là bỏ súng xuống.

-Mang ta đi gặp trưởng quan của các người, ta muốn răn dạy hắn.

Tả Đăng Phong ném súng, đỡ nha hoàn từ trên con lừa xuống rồi đi về chiếc xe tải kia.

Những tên lính kia tỏ ra khiếp sợ, đưa mắt nhìn nhau, tuy rằng bọn hắn cảm giác thân phận của Tả Đăng Phong khả nghi nhưng mà nghe tên lính kia nói Tả Đăng Phong lúc trước có đi qua quân bộ, điều này nói lên Tả Đăng Phong không phải là gian tế của Quốc Dân Đảng hay là của Bát Lộ quân.

-13, lên xe.

Tả Đăng Phong nhìn vào bụi cỏ rồi kêu, 13 liền nhảy vào thùng xe.

13 xuất hiện càng làm cho đám lính NB nghi ngờ nhưng mà lính NB ở Hà Nam cũng không biết Tàn Bào là ai. Chần chờ một chút, bọn hắn cũng lên xe, Tả Đăng Phong thấy thế biết bọn hắn đang dò xét mình vì thế lập tức cao giọng để đám lính mang thi thể của tên lính đã chết kia đi. Đám lính NB nghe vậy, hoàn toàn tin tưởng thân phận của Tả Đăng Phong bởi vì người NB tôn trọng tinh thần võ sĩ đạo, bất kể là chiến trường hay chỗ nào cũng sẽ không ném thi thể của đồng bạn.

Nha hoàn kia tỏ ra bối rối, Tả Đăng Phong thấy thế nhỏ giọng nói ra tình hình thực tế để nàng khỏi phải khấn trương.

Sau khi xe rời bánh, Tả Đăng Phong liền trở lại vững vàng, sở dĩ hắn dùng chiêu này là vì muốn mượn dùng lực lượng của người NB để đưa hắn đến nơi an toàn.

Tả Đăng Phong thoáng nhìn ra cửa sổ, phát hiện được phía sau xe có một bóng dáng màu trắng, tuy rằng khoảng cách xa, không thể nào thấy mặt nhưng mà Tả Đăng Phong biết được người này là Ngọc Phật.

Phát hiện này làm cho Tả Đăng Phong lắc đầu, thở dài. Thì ra ngày đó tuy rằng Ngọc Phật nhìn như là rời đi, nhưng mà nàng vẫn âm thầm bảo vệ hắn, chẳng qua hắn đã mất đi tu vi nên không phát hiện được Ngọc Phật ở xung quanh. Hành động này của Ngọc Phật làm cho Tả Đăng Phong vô cùng cảm động, nhưng mà hắn cũng biết trải qua cảnh vừa rồi, Ngọc Phật càng hiểu lầm về hắn, Ngọc Phật nhất định sẽ cho rằng hắn có quan hệ chặt chẽ với người NB.

Xe dần đi xa, rốt cuộc bóng dáng áo trắng kia cũng lướt về ngọn núi phía Tây Nam, Ngọc Phật cũng không tiếp tục đi theo hắn.

Cho dù trong lòng chưa sót nhưng Tả Đăng Phong vẫn giữa vững tinh thần để đối phó cục diện trước mắt. Lúc này hắn muốn đám lính này dẫn hắn đến gặp trưởng quan, đây chẳng qua là lấy lui làm tiến, nếu đám lính kia dẫn đến thì nhất định sẽ lộ ngay.

Tả Đăng Phong rơi vào đường cùng đành phải mở miệng răn dạy đám lính, nói rõ cho bọn hắn biết được hành động của bọn hắn xấu xa như thế nào, làm mất mặt của Thiên Hoàng ra sao. Bọn lính kia nghe vậy liền sợ hãi vì đây là một tội lớn.

Dưới tình thế cấp bách, cuối cùng bọn hắn cũng có động tác, bắt đầu mời thuốc cho Tả Đăng Phong, lời kéo làm quen với Tả Đăng Phong. Trong đầu Tả Đăng Phong cũng nhớ lại những tập tính và đặc điểm của người NB, vì thế ứng đối không chê vào đâu được.

Đám lính NB mở miệng thỉnh cầu Tả Đăng Phong không nên nói chuyện này cho trưởng quan bọn hắn biết, Tả Đăng Phong cố ý do dự một lát, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng.

Nha hoàn ở bên cạnh tỏ ra khấn trương, hành động của Tả Đăng Phong làm cho nàng như lọt vào sương mù, đến bây giờ nàng không biết rõ Tả Đăng Phong là ai, bất quá nàng biết Tả Đăng Phong sẽ không hại nàng vì thế nàng ngồi ở bên cạnh Tả Đăng Phong để kiểm cảm giác an toàn.

Trong lòng Tả Đăng Phong cũng đang lắc lự, tuy rằng hắn không quan tâm đến cái nhìn của mọi người, nhưng mà cũng không muốn mọi người cho rằng hắn là Hán gian, bởi vì làm Hán gian sẽ làm mất mặt tổ tông, nhưng mà mọi người đã coi hắn là Hán gian cũng đã đuổi bắt hắn rồi, điều này làm cho hắn vô cùng uất nghẹn.

Ngoài ra, Ngọc Phật rời đi cũng làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy đau đớn. Sự việc không hề giống như những gì Ngọc Phật suy nghĩ, nhất định lúc này Ngọc Phật cho rằng Tả Đăng Phong là Hán gian, cho dù không có coi Tả Đăng Phong là Hán gian thì nàng vẫn cho rằng Tả Đăng Phong có quan hệ mập mờ với Đẳng Khi Anh Tử, phải biết rằng Ngọc Phật không biết Đẳng Khi Anh Tử đã khôi phục lại dung mạo như trước, nàng sẽ cho rằng bởi vì dung mạo của Đẳng Khi Anh Tử giống như Vu Tâm Ngữ, cho rằng Tả Đăng Phong nảy sinh tình cảm với Đẳng Khi Anh Tử. Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong bắt đầu đi lắc đầu.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong lại nghĩ đến chuyện khác, nếu như có được sự chỉ điểm của vị đạo sĩ thần bí trong mật thất kia thì hắn sẽ có thể khôi phục lại tu vi một cách nhanh chóng. Đến lúc đó hắn sẽ mang

theo 13 đi tiếp lộ trình của mình, tiếp tục tìm những Địa chỉ Âm chúc kia, nếu như đối phương từ chối chỉ điểm thì hẳn cũng chỉ có thể trở lại Thanh Thủy quan thôi. Trong lòng Tả Đăng Phong rất thấp thỏm, bởi vì vị đạo sĩ thần bí kia là cơ hội duy nhất của hắn, trừ khi có được sự chỉ điểm, nếu không cho dù có biện pháp khôi phục tu vi thì thời gian cũng không còn kịp nữa, bởi vì từ đây đến ngày 10-10 năm sau cũng không đến một năm rưỡi nữa.

Đi được khoảng 200 dặm thì xe dừng lại, tên lính lái xe nói rằng xăng gần hết rồi. Tả Đăng Phong thấy thế liền nhú mào, quyết định mạo hiểm lần nữa, vung tay lên bảo bọn hắn chở đến một doanh trại ở Huyện thành.

Sau khi xuống xe, Tả Đăng Phong cùng 2 tên lính đi vào doanh trại, đám lính trong doanh trại nghĩ Tả Đăng Phong người đang chấp hành nhiệm vụ, lính NB vô cùng thân mật, nghe được lời thỉnh cầu của Tả Đăng Phong liền sẵn sàng khoai mang ra một thùng xăng đổ vào xe.

Xe chạy thêm được khoảng 150-160 dặm nữa thì màn đêm buông xuống, khoảng cách đến Bắc Ái huyện còn khoảng 100 dặm, ngay tại khi Tả Đăng Phong đang muốn xuống xe thì xe đã dừng lại.

Trước khi xuống xe, Tả Đăng Phong lấy một khẩu súng lục, sau đó giả vờ viết một phong thư hàm, để cho bọn hắn trở về báo cáo công tác. Lúc này mới mang nha hoàn và 13 xuống xe. Đám lính NB đang lo lắng không biết trở về nên báo cáo như thế nào, lúc này thấy Tả Đăng Phong viết phong thư hàm, bên trong khen ngợi bọn hắn, điều này làm cho bọn hắn vô cùng vui mừng.

Đi được hơn 10 dặm, 2 người đến một trấn nhỏ tên là An Dương trấn.

2 người tìm một khách điểm để nghỉ chân, ăn qua loa một chút rồi về phòng ngủ. Một đêm không xảy ra chuyện gì, sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong đi mua cho nha hoàn kia một ngôi nhà, mua đầy đủ vật dụng, có người làm việc, an bài hết mọi chuyện rồi mới rời đi. Nha hoàn kia vô cùng lưu luyến, rưng rưng mà tiễn Tả Đăng Phong đi. Trước đây nàng đều cho rằng người trong giang hồ đều là một đám xấu xa chỉ có Tàn Bào là người tốt, cho dù không có Đạo thuật thì Tàn Bào vẫn là một đại anh hùng.

Lúc này Tả Đăng Phong cũng không có đi đường nhỏ mà đi thẳng đường lớn, mặt trời vừa ngả về phía Tây thì Tả Đăng Phong đã thấy được Tử Dương quan trên tòa núi hoang kia.

228. Q.3 - Chương 228: Mật Thất Tử Dương

3 năm trước, Tả Đăng Phong từng đến nơi này, lần đó là một buổi sáng sớm vào mùa xuân, 3 năm sau hắn lại đến đây, lần này là chặng vạng lúc tối.

Đi tới ngoài mật thất, cặp mắt của 13 lại trở thành màu vàng, điều này nói lên đạo sĩ thần bí kia vẫn còn ở trong đó. Lúc này sắc trời đã tối, Tả Đăng Phong cũng không muốn đi vào quấy rầy, đành phải ngồi ở bên ngoài đợi.

Sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong đứng dậy, tìm kiếm cơ quan mở mật thất.

“Két”

Mật thất được mở ra, vị đạo nhân trẻ tuổi kia vẫn còn ở bên trong.

-Xin chào Ôn chân nhân.

Tả Đăng Phong chấp tay chào.

-Không dám.

Đạo nhân bình tĩnh trả lời.

Tả Đăng Phong thấy thế nội tâm mừng rỡ, nghe ngữ khí của đối phương, dường như đối phương cũng không trách móc hẳn đến quấy rầy, nhưng mà Tả Đăng Phong lại không biết nên mở miệng xin giúp đỡ như thế nào.

-Là ai giúp người đỡ Thiên kiếp.

Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới là đạo nhân kia lại mở miệng hỏi.

-Là nó giúp tôi tránh 1 lần, tôi nhận 1 lần.

Tả Đăng Phong chỉ vào 13.

-Là ai phé đi tu vi của người?

Đạo nhân nhìn 13, rồi hỏi tiếp.

-Khi trước tôi dùng Đạo thuật của Xiển giáo, Thanh Lương động phủ Ngọc Hành tử nói tôi học trộm Đạo thuật, vì phé liền phé đi tu vi của tôi.

Tả Đăng Phong trả lời.

-Lần này người đến đây là muốn làm gì?

Đạo nhân hỏi.

-Tôi muốn xin Ôn chân nhân truyền thụ pháp môn hành khí của bốn phái cho tôi, giúp tôi khôi phục tu vi.

Tả Đăng Phong do dự một lát rồi nói.

-Tại sao ta phải truyền thụ pháp môn hành khí cho người?

Đạo nhân cười nói.

-Ôn chân nhân từ bi, tôi còn tâm nguyện chưa làm xong, không thể mất đi tu vi được.

Tả Đăng Phong rất ít khi cầu xin người khác giúp đỡ cho nên không biết mở miệng như thế nào.

-3 năm trước kia dương thọ của người chỉ còn có một giáp, mà nay lại không còn bao nhiêu, ta thấy trong 3 năm qua người đã giết vô số người.

Đạo nhân bình tĩnh nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy trong lòng hoảng hốt, đạo nhân này nhìn qua chỉ ba mươi mấy tuổi, nhưng Đạo thuật lại vô cùng ỉnh, thoáng nhìn là có thể thấy ra dương thọ cùng với những chuyện hẳn đã trải qua.

-Những người tôi giết đa số đều là giặc Oa, làm sao thọ mệnh lại hao tổn như vậy?

Tả Đăng Phong bình tĩnh đặt câu hỏi.

-Lúc trước người tu tập pháp môn của Xiển giáo, Xiển giáo lấy tu chân phi thăng là việc chính, trong Xiển giáo giết người chính là việc hao tổn dương thọ nặng nhất, nếu người tu tập pháp môn Tiệt giáo thì cũng không mất đi nhiều dương thọ như vậy.

Đạo nhân mở miệng.

-Xin Ôn chân nhân từ bi, tôi không cần bí pháp của quý phái, chỉ cần biết pháp môn hành khí là được.

Tả Đăng Phong thở dài, lại nói.

-Người là môn nhân Xiển giáo, sau khi bị phé đi tu vi thì muốn làm môn hạ của Tiệt giáo ta, vì sao Tiệt giáo ta phải nhận?

Đạo nhân cười lạnh mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy không khỏi nhú mày, nghe giọng nói của đạo nhân này thì hình như hẳn rất có địch ý với Xiển giáo. Ở cái nhìn của vị đạo nhân này thì Tả Đăng Phong là đệ tử đã bị Xiển giáo từ bỏ, Xiển giáo không cần thì tự nhiên Tiệt giáo cũng không cần và giúp đỡ hẳn.

-Lần trước tôi đến đây đã nói với chân nhân rằng tôi không có sư phụ, tuy rằng tôi tu tập pháp môn của Xiển giáo nhưng tôi không phải là đệ tử của Xiển giáo. 3 năm trước tiện nội của tôi bị giặc Oa hại chết, 3 năm nay tôi một mực tìm Âm chúc Địa chỉ, mà nay đã tìm được 3 miếng nội đan, chỉ cần tìm thêm 3 miếng nữa là tiện nội có cơ hội khởi tử hoàn sinh. Nhưng bây giờ tôi đã mất đi tu vi, không thể tiếp tục, mong rằng Ôn chân nhân từ bi, xin hãy truyền pháp môn hành khí của bốn phái cho tôi.

Rơi vào đường cùng, Tả Đăng Phong đành phải nói ra tình hình cụ thể.

Đạo nhân nghe vậy ngẩng đầu đánh giá Tả Đăng Phong , trầm ngâm một lúc sau lắc đầu:

-Xem khí tức của ngươi, cuộc đời của ngươi đã lặn dạn vì 1 người con gái, thê tử đã chết đi 3 năm nhưng ngươi vẫn không dời tâm, ý chí vô cùng kiên cố, điều này làm Khiếu Phong tử ta vô cùng xấu hổ. Nhưng mà pháp môn hành khí của Tử Dương ta lại tương thông với Đạo thuật của bốn môn, nếu đã truyền pháp môn hành khí cho ngươi thì điều đó chẳng khác gì đã truyền Ngũ thuật, Ngự Khí thập tam quyết cho ngươi.

-Ôn chân nhân yên tâm , tôi có thể nhìn trời thề , tuyệt sẽ không đem Đạo thuật của quý phái truyền cho người ngoài. Chân nhân hành động bất tiện, nếu có việc gì cần làm, Tả mỗ cũng sẽ nguyện ý.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội vàng mở miệng.

-Người thân họ hàng đều đã mất đi, dưới cữu u cũng còn người ấy.

Ôn Khiếu Phong lắc đầu cười khổ:

-Ta không có việc gì cần ngươi làm, pháp môn hành khí của Tử Dương quan cũng không thể truyền thụ cho ngươi.

-Xin chân nhân từ bi, nếu tôi tu tập pháp môn hành khí của quý phái, tôi sẽ không lạm sát người vô tội nữa.

Tả Đăng Phong thấp giọng nói.

-Nam nhi trên đời , giết vài người tính là gì , ta không thể truyền cho ngươi pháp môn hành khí là bởi vì ta không phải là chủ giáo của Tử Dương quan, cũng không phải là đệ tử của chủ giáo, không có quyền truyền thụ bí pháp của bốn môn, 3 năm trước ta truyền thụ tụ khí chỉ quyết cho người đã là pháp môn quy rồi.

Ôn Khiếu Phong chậm rãi lắc đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy hoàn toàn uể oải , lúc trước hắn không nghĩ tới việc pháp môn hành khí tương thông với Đạo thuật của Tử Dương quan, cũng không nghĩ đến Ôn Khiếu Phong coi trọng môn quy như vậy. Hắn cũng biết Ôn Khiếu Phong không có nói dối, bởi vì quy củ của Mao Sơn phái cũng chỉ có chủ giáo mới có tư cách thụ đồ.

-Một khi đã như vậy , Tả mỗ cũng không làm khó chân nhân nữa, cáo từ, ngày sau nhất định sẽ không lại đến quấy rầy .

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong ôm quyền với Ôn Khiếu Phong rồi xoay người rời khỏi mật thất.

Ôn Khiếu Phong nhìn vào bóng lưng Tả Đăng Phong rời đi, muốn nói cái gì nhưng cuối cùng lại thôi.

Đóng mật thất lại, Tả Đăng Phong bắt đầu xuống núi. Kết cục như vậy làm cho Tả Đăng Phong vô cùng nản chí, ngả lòng.

Lúc này mặt trời đã lên cao nhưng trong lòng Tả Đăng Phong là một mảnh hắc ám, cầu Ngọc Hành tử tha hắn một lần , Ngọc Hành tử cự tuyệt , cầu Ôn Khiếu Phong truyền thụ pháp môn hành khí của Tiệt giáo, Ôn Khiếu Phong cũng cự tuyệt , luân phiên hai lần xin người khác giúp đỡ bị cự tuyệt làm cho cảm xúc của Tả Đăng Phong rơi xuống thấp. Nhưng mà hắn cũng không thẹn với lương tâm, những gì muốn làm đã cố gắng làm rồi, trời không cho người toại nguyện , không có biện pháp , đi về nhà thôi.

Lần này Tả Đăng Phong đi về phía Đông, từ nơi này đến Thanh Thủy quan cùng còn hơn 2000 dặm, đường về nhà còn dài, Tả Đăng Phong cũng không có tránh đầu sóng ngọn gió , mà là trực tiếp đi về phía Đông, là phúc thì không phải là họa , là họa thì tránh không khỏi , cứ để tự nhiên đi.

Sau khi xuống núi Tả Đăng Phong liền mua rượu để giải sầu, liên tục 3 ngày mỗi ngày Tả Đăng Phong đều uống rượu rồi đi đường, tuy rằng hắn rất uể oải nhưng người sống một đời ai cũng gặp suy sụp, ai cũng sẽ phải chịu ủy khuất, không thể gặp rủi ro liên oán trời trách đất. Dù vậy khi nghĩ đến chuyện trong 3 năm nay thì Tả Đăng Phong vẫn cảm thấy bị thương, bị Đãng Khi Chính Nam nổ súng bắn bị thương, chặt vật lắm mới chạy tránh được, không có sự phụ, lại tu tập Âm Dương Sinh Tử quyết, điều này đã làm cho hắn xem chút nữa mất mạng, thật vất vả độ qua Thiên kiếp lại bị Ngọc Hành tử phế bỏ tu vi. Hắn có bằng hữu nhưng lúc mắc nạn lại không có ai bên cạnh, chỉ có 13 là bất ly bất khí đi theo hắn.

Không có tu vi Tả Đăng Phong chỉ là người bình thường, hắn không thể thể từ Huyền Âm hộ thủ rút ra Hàn khí để trung hòa Âm Dương. Trải qua gần một tháng tích lũy, rốt cuộc cũng có phản ứng, cả người hắn không nóng, mồ hôi không ngừng, nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không có đi tìm thầy thuốc bởi vì hắn biết thầy thuốc cũng pó tay. Hắn chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất để trở về Thanh Thủy quan.

Vì muốn trở lại Thanh Thủy quan cho nhanh cho nên Tả Đăng Phong quyết định mua ngựa nhưng hắn lại phát hiện ra tiền của mình đã bị trộm hết rồi.

Nghèo còn gặp cái eo, thuyền chậm lại gặp ngược gió, không tiền cũng không có cơm ăn. Tả Đăng Phong đã xin người khác giúp đỡ 2 lần đều bị cự tuyệt, điều này đã dả kích tâm tình của hắn, cho nên hắn cũng không đi ăn mày. Cũng may là trên tay hắn có súng, khi đi trên đường nhỏ thấy được 2 người trung niên mặc áo tôn trung sơn thì hắn liền rút súng ra bắn, 2 người này không oán không cừu với hắn nhưng mà hắn cần tiền để trở lại bên người Vu Tâm Ngữ, vì tâm nguyện cuối cùng này mà điều gì Tả Đăng Phong cũng có thể làm.

Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới là trên người 2 người này có 3 thỏi vàng cùng 1 phong thư. Tả Đăng Phong mở thu ra đọc, đọc xong thì cười ha ha, người tới thật là xúi quẩy, 2 người này chính là người của Bát Lộ quân, lần này ra ngoài mua thuốc trị thương cho đồng bạn, như thế rất tốt, người trong Đạo môn, Phật môn, người NB, Bát Lộ quân, ai hắn cũng đắc tội rồi.

-Cái loại người như Quốc Dân đảng này, lão tử giết không tha.

Tả Đăng Phong cười to, mắng.

Có tiền, Tả Đăng Phong mua xe ngựa. Đi về phía Nam vài chục dặm, chạng váng tối ngày hôm sau lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, một tăng nhân mặc áo cà sa từ phía sau vọt nhanh tới, ngăn cản đường đi của hắn.

Gặp tình hình này Tả Đăng Phong không chút do dự nổ súng, không hỏi cũng biết tên tăng nhân này đã độ qua Thiên kiếp, phát súng đầu tiên trúng ngay vai trái của hắn, phát thứ 2 thì bị kẹt đạn.

Ngay lúc Tả Đăng Phong đang tháo đạn ra thì tăng nhân kia vọt tới trước mặt Tả Đăng Phong, cầm lấy súng rồi ném đi, sau đó nắm lấy cổ áo Tả Đăng Phong rồi quăng Tả Đăng Phong ra ngoài xe ngựa.

Đột nhiên ngay tại khi Tả Đăng Phong chuẩn bị rơi xuống đất thì hắn có cảm giác có người nào đó đã đỡ lấy hắn.

229. Q.3 - Chương 229: Giúp Đỡ

Tả Đăng Phong không có quay đầu lại cũng biết ai là người tiếp lấy hắn, người này chính là Thiết Hải Minh Tinh.

-Người động đây được rồi sao?

Về mặt Thiết Hải nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong.

-Mau cứu 13.

Tả Đăng Phong cũng không kịp ôn chuyện với Thiết Hải, để Thiết Hải mau tới cứu 13.

Thiết Hải nghe vậy lập tức lắc mình tới, xuất chiêu, chắn trước người 13, tăng nhân kia tiếp được một chiêu của Thiết Hải liền lui về phía sau hơn 7 bước.

-A di đà Phật , người xuất gia không nên chấp nhặt với nó.

Thiết Hải chấp tay trước ngực, mở miệng.

-Minh Tịnh đại sư, ông không nên nhúng tay vào việc này, tên gian tặc này đã sát hại ân sư, hôm nay bản tăng đến đây là lấy mạng của hắn.

-Người là người môn phái nào, sư phụ của người là ai.

- A di đà Phật , bản tăng là tăng nhân của Ngũ Đài Sơn, Thiên Hoàng pháp sư là sư phụ của bản tăng.

-A.

Thiết Hải nghe vậy trợn mắt há hốc mồm , xoay người vọt đến bên cạnh người Tả Đăng Phong:

-Người đã giết Thiên Hoàng pháp sư.

-Ta không giết hắn , là Tất Phùng Xuân của Bạch Vân quan giết, sau đó giả họa cho ta.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

-A di đà Phật , thiện tai thiện tai , Thiên Hoàng pháp sư không phải do hắn giết, người đi tìm Tất Phùng Xuân đi.

Thiết Hải nghe vậy quay đầu khoát tay áo.

-Minh Tịnh đại sư, ông là đệ tử của Phật, cũng nên biết phân biệt thiện ác.

Tăng nhân kia vội vàng nói, hắn biết được Thiết Hải muốn ra mặt cho Tả Đăng Phong.

-Hắn không nói dối , hắn nói không giết chính là không giết , người đi nhanh đi .

Thiết Hải đi đến trước người Tả Đăng Phong, hỏi:

-Người bị thương sao, tại sao Linh khí lại yếu như vậy?

-Một lời khó nói hết .

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu , câu nói cùng hành động của Thiết Hải làm Tả Đăng Phong cảm động và hổ thẹn. Cảm động là tại lúc quan trọng này Thiết Hải lại che chở cho hắn, hổ thẹn là trước kia hắn thường xuyên trêu chọc Thiết Hải.

-Oh, tại sao lông của 13 lại đổi màu rồi?

Thiết Hải thấy lông của 13 có màu vàng, lập tức ngồi xuống xem xét.

-Tả Đăng Phong, theo ta trở lại Ngũ Đài Sơn để nói rõ ràng.

Tên tăng nhân kia thấy Thiết Hải đứng nói chuyện với Tả Đăng Phong, trong cơn tức giận hắn lại lắc mình đến trước Tả Đăng Phong rồi nắm lấy Tả Đăng Phong.

-Sư phụ của người không phải do hắn giết, người mau đi tìm Tất Phùng Xuân đi, không nên dây dưa ở chỗ này.

Thiết Hải chặn lấy tăng nhân này.

-Minh Tịnh, ông muốn làm gì?

Tăng nhân trợn mắt.

-Người muốn làm gì?

Thiết Hải nhíu mày mở miệng.

-Nếu như ông tiếp tục bao che cho tên gian tặc kia, ông chính là địch của Ngũ Đài Sơn, là địch của Phật môn.

Tăng nhân lui về phía sau 2 bước, mở miệng.

-Tả Đăng Phong, Thiên Hoàng pháp sư có phải là do người giết không?

Thiết Hải đã phát hiện tính nghiêm trọng của vấn đề , xoay người hướng Tả Đăng Phong hỏi.

- Ta không giết Thiên Hoàng pháp sư.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt trả lời.

-Vậy thì tốt, đi thôi.

Thiết Hải cùng Tả Đăng Phong đi tới xe ngựa cách đó không xa, tăng nhân kia cũng không có làm gì.

-A di đà Phật.

Tăng nhân thấy thế mặt lộ vẻ tức giận , chắp tay trước ngực tụng Phật hiệu, một tiếng “A di đà Phật” này hẳn dùng Linh khí để phát ra, vô cùng vang dội, hẳn muốn dùng cách này để gọi đồng bạn của mình đến.

-A di đà Phật .

Thiết Hải nghe vậy cũng mở miệng, hẳn không biết dụng ý của tên tăng nhân này nhưng mà nghĩ đến tăng nhân này muốn thị uy với mình, cho nên câu “A di đà Phật” này Thiết Hải đã dùng Sư Tử Hống của Thiếu Lâm, nội hàm vô thượng chính khí , như lời đình kinh tai, vang vọng hơn 10 dặm.

-Ông sợ hẳn gọi không có người tới cho nên muốn giúp hẳn sao?

Tả Đăng Phong nhú mồm mở miệng, hẳn đã mất đi tu vi nên bị Sư Tử Hống của Thiết Hải làm cho nội tâm kinh hoàng , hai lỗ tai ông lên.

-Người lại không sát hại Thiên Hoàng pháp sư, bọn hẳn đến cũng không sợ.

Thiết Hải đi tới xe ngựa rồi nhặt roi ngựa đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lấy roi ngựa đi về phía trước, tên tăng nhân kia đứng ở trước không nhường đường, Thiết Hải thấy thế liền vọt đến trước mặt hẳn. Một lát sau tên tăng nhân kia đành bất đắc dĩ mà đi ra.

-Minh Tịnh đại sư, đa tạ ông.

Tả Đăng Phong vừa đánh xe ngựa vừa cảm ơn Thiết Hải.

-A di đà Phật, người bị thương khi nào?

-Tu vi của ta đã bị người khác phế bỏ.

Thiết Hải nghe vậy đột nhiên mở to hai mắt nhìn, nắm lấy mạch môn của Tả Đăng Phong kiểm tra, Linh khí vừa vào là quay trở về.

-Tại sao có thể như vậy , ai làm?

Thiết Hải buông tay hỏi.

-Ngọc Hành tử của Thanh Lương động phủ.

Tả Đăng Phong nói.

-Chưa nghe qua.

Thiết Hải nghe vậy lắc đầu liên tục.

-Đại sư, vì sao ông lại đến đây?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Không có Thanh Phù trùng ta sợ người tìm không thấy ta , cho nên từ Thánh kinh sơn trở về ta vẫn ở xung quanh Thiết Lâm tự.

Thiết Hải mở miệng nói , nơi này là địa giới Hà Nam, cách Tung Sơn và Tử Dương cũng không quá xa.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, vung roi đánh ngựa để đi nhanh hơn nhưng mà tên tăng nhân kia vẫn đi theo, điều này làm cho Tả Đăng Phong vô cùng lo lắng, nếu không cắt đuôi của tên tăng nhân này, không bao lâu đồng bạn của hắn chạy đến thì Thiết Hải cũng không bảo vệ được cho Tả Đăng Phong.

-Đại sư, ông đi xuống cuốn lấy hắn, ta rời khỏi đây trước.

Do dự một lát, Tả Đăng Phong mới nói với Thiết Hải.

-Cũng được, sau này người có tính toán gì?

Thiết Hải gật đầu.

-Đi tới Nam Kinh làm một ít chuyện , sau đó về nhà.

Tả Đăng Phong cố ý nói to.

-Được, có rảnh ta sẽ tìm ngươi.

Thiết Hải mang theo lồng sắt đi xuống.

-Đại sư, sau này ông hãy đến tìm Kim Ngọc, nàng sẽ cho ông một vật.

Tả Đăng Phong nhớ tới nội đan của Lão đại còn nằm trong tay Ngọc Phật.

-Cái gì?

Thiết Hải tò mò hỏi.

-Đến lúc đó ông sẽ biết.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

-Vậy được, ta đi ngăn hắn lại, người đi trước đi.

Thiết Hải xuống xe liền phóng về phía tên tăng nhân kia.

-Minh Tịnh đại sư, cảm ơn ông.

Tả Đăng Phong quay đầu lại, nói cảm ơn. Hôm nay Thiết Hải đã cứu hắn một mạng, đổi lại lúc bình thường Tả Đăng Phong nhất định sẽ không mở miệng nói cảm ơn nhưng mà hiện tại điều hắn có thể làm là nói một tiếng cảm ơn thôi.

Thiết Hải xoay người hướng hắn khoát tay áo , thúc giục hắn nhanh rời đi, Tả Đăng Phong thấy thế cũng không chần chờ, thúc ngựa đi về phía Đông, phía sau truyền đến tiếng cãi vã giữa Thiết Hải và tên tăng nhân kia.

Chạy hơn 20 dặm, Tả Đăng Phong lại đi đường nhỏ về phía Bắc, lúc này hắn cao giọng là muốn để tên tăng nhân kia nghe hắn, như thế bọn hắn sẽ nghĩ rằng Tả Đăng Phong xuôi Nam.

Lúc này sắc trời đã dần tối, đi lại vào buổi tối cũng không an toàn, lang sói đều sẽ xuất hiện, bất quá có 13 ở đây, đám dã thú kia đều không dám tới gần. Dương khí trong cơ thể Tả Đăng Phong quá nhiều, cảm giác như phát sốt làm cho đầu óc của hắn mông lung, cuối cùng Tả Đăng Phong không kiên trì nổi, vì thế dừng xe lại, nằm trong xe ngựa mà ngủ.

Ngủ được một lát, Tả Đăng Phong đã bị một tiếng kêu thảm làm tỉnh dậy, trợn mắt đứng nhận thì phát hiện phía Đông Bắc xuất hiện nhiều cây đuốc, cùng lúc đó còn truyền đến tiếng gào thét ầm ỉ , khoảng cách quá xa , Tả Đăng Phong không nghe được đối phương nói cái gì nhưng mà nhìn vào số đuốc Tả Đăng Phong có thể thấy được hình như bọn hắn đang vây công cái gì.

13 nhảy lên, đi về phía Đông Bắc, lúc này mắt của nó chuyển sang màu vàng, nói rõ đám người phía trước đang vây công Âm vật.

Tả Đăng Phong nghỉ ngơi một lát, nửa đêm Tả Đăng Phong liền đi tới, nhờ ánh trăng Tả Đăng Phong phát hiện được xung quanh là một thôn xóm.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong và 13 đã đi đến chỗ đám thôn dân đang vây công, khiến cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là thôn dân này cũng không vây công Âm vật gì, mà đó là một cái giếng cổ nằm ở chân núi.

230. Q.3 - Chương 230: Nữ Thi Nơi Giếng Cổ

Chung quanh giếng đầy người, những người này là thôn dân, nhân số ước chừng khoảng hai mươi mấy người, cầm trong tay dây thừng và dao. Giờ phút này bọn họ cúi đầu nhìn xuống giếng, phía Tây của chiếc giếng có một nữ thi kỳ quái, thi không có mặc quần áo, cả người biến thành màu đen, đầu bị người chém xuống ngã nhào ở cách đó không xa, bởi vì ánh lửa không rõ cho nên Tả Đăng Phong không thấy bộ dạng của nữ thi, chỉ có thể nhìn thấy tóc của nó rất dài rất loạn.

Một màn trước mắt làm cho Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, những thôn dân này mặc dù đang kêu la nhưng vẻ mặt lại không tỏ ra khẩn trương, khi nhìn xuống giếng người nào người nấy đều tỏ ra chờ đợi, dựa vào vẻ mặt của những người này dường như bọn họ cũng không e ngại vật gì đó ở dưới giếng.

-Lại đến 1 người, mau mau bắt lấy nó.

Đang lúc Tả Đăng Phong tỏ ra nghi hoặc thì thôn dân lại kêu la, nương theo tiếng quát tháo, những hán tử cầm dây thừng trong tay liền quăng xuống dưới giếng.

Những thôn dân khác lập tức vươn tay hỗ trợ, ba chân bốn cẳng kéo cái gì ở dưới giếng lên, chốc lát sau một nữ tử mặc phục sức (quần áo và trang sức) thời cung đình cổ đại đã bị kéo từ dưới giếng lên, nữ tử kia khi bị kéo lên tứ chi cứng cứng, 2 tay vươn về phía trước, nhảy lên, đây là một nữ cương thi.

Sau khi kéo nữ cương thi lên mọi người liền lấy dây thừng trói chặt nó, thôn dân cầm dao liền vung đao chặt đầu nó xuống, đầu rơi xuống, nữ cương thi lập tức ngã nhào xuống đất, mọi người liền tiến lên cởi y phục, gỡ trang sức và vật dụng trên người nó xuống.

Nhìn đến đây trong lòng Tả Đăng Phong càng thêm nghi, khi nữ thi này được kéo lên, trên người nàng có dính nước, điều này nói rõ dưới giếng có nước nhưng mà nếu dưới giếng có nước thì nữ thi này sớm đã thối hư rồi. Nhưng mà trên thực tế nữ thi này cũng không thối rửa hoặc phình to vì nước, ngay cả y phục cùng giày cũng hoàn hảo chỉnh, ngoài ra cương thi tầm thường cũng không thể phát ra tiếng nhưng mà khi nữ thi kia bị chém rớt đầu thì nữ thi kia lại kêu một tiếng thảm, có thể nói là khí tức không đoạn tuyệt.

Tả Đăng Phong ở trong bóng tối dò xét thấy những thôn dân kia cũng không sợ hãi gì nữ thi, sau khi chặt đầu xong thì còn lấy tài vật trên người. Dựa vào động tác thành thạo thì có thể xem những người này không chỉ làm một lần.

Qua một lúc nữ thi kia đã bị lột sạch, quần áo trên người cũng không còn, thân thể được phơi bày ra, gió núi thổi đến, chốc lát sau thân thể nữ thi dần dần biến thành màu đen.

-Thôn trưởng, làm tiếp không?

Một hán tử hỏi lão đầu bên cạnh.

-Tiếp tục làm thêm vài cái nữa.

Lão đầu ngẩng đầu nhìn lên trời đêm, sau đó đi tới lấy một cái gì đó từ trong một cái túi ở bên cạnh giếng rồi ném xuống giếng, Tả Đăng Phong nhìn thấy mới hiểu được thì ra đó là gạo nếp.

Người trong Đạo môn dùng gạo nếp để khắc chế cương thi, quỷ thi độc, thôn dân dùng gạo nếp là muốn kích thích cương thi ở dưới bọn chúng nổi lên mặt nước.

Lão đầu bỏ toàn bộ gạo nếp xuống giếng, sau đó mọi người ngồi ở cạnh giếng nghỉ ngơi.

Lúc nghỉ ngơi bọn họ nói chuyện với nhau, Tả Đăng Phong nghe bọn họ nói chuyện mới biết được sở dĩ bọn họ làm như vậy là muốn lấy đồ từ trên người cương thi để đổi lấy lương thực. Ngoài ra cũng có nhiều người nói đến lai lịch của cái giếng, nói rằng đã phát hiện những cương thi này tồn tại từ lâu lắm rồi.

Tả Đăng Phong quan sát một lát liền lui trở về, chuyện này tuy rằng rất quái dị, nhưng mà cũng không quan hệ gì với hắn, ngoài ra khí tức của cương thi rất có thể dẫn người tu hành đến đây.

Tở lại chỗ cũ, Tả Đăng Phong ngồi lên trên xe rồi bốc lên Tụ khí chỉ quyết, chốc lát sau liền dừng lại. Sau khi bị phế đi tu vi vẫn có thể Tụ khí chỉ quyết để tụ tập Thiên Địa Linh khí nhưng mà những Linh khí này tuy rằng vẫn nằm ở trong Khí Hải nhưng vẫn không thể sử dụng được, ngoài ra còn làm cho bụng phồng to ra.

Nửa canh giờ sau, thôn dân kia dần dần rời đi, Tả Đăng Phong cũng không quan tâm hành động của bọn họ, vẫn đang suy nghĩ tại sao bên trong chiếc giếng cổ kia lại có cương thi. Thông qua quần áo của nữ thi kia thì Tả Đăng Phong cho rằng đây là cung nữ thời kỳ Minh Thanh, rốt cuộc là Thanh triều hay Minh triều thì hắn cũng không xác định được.

Sắc trời hơi sáng, Tả Đăng Phong liền tiếp tục Đông tiến, không đi được bao xa thì hắn phát hiện phía trước xuất hiện tầng nhân, rơi vào đường cùng hắn chỉ có thể bỏ xe ngựa, mang theo 13 chui vào rừng cây.

Đi ngang qua chiếc giếng cổ, nữ thi ở gần giếng cổ đã bị dời đi, Tả Đăng Phong nhìn xuống giếng, vách tường của giếng được xây bằng đá xanh, trên đó có nhiều rêu xanh, nước giếng cũng một màu xanh đậm, hơn nữa giếng lại rất sâu.

Tả Đăng Phong nhìn thoáng qua rồi lên đường vòng hướng Bắc.

Khi đi tới chân núi ở cánh Bắc, Tả Đăng Phong phát hiện được ở sâu trong rừng cây có một tòa miếu thổ địa.

Nghỉ ngơi đây một lát rồi Tả Đăng Phong mang theo 13 rời đi.

Cánh Bắc của ngọn núi này là một con đường nhỏ, Tả Đăng Phong không dám đi đường nhỏ, chỉ có thể đi trong mấy bụi cây, giữa trưa đánh đến sườn Đông ngọn núi. Nơi này toàn cỏ tranh, rất tập rập, bên trong có nhiều loài chim xây tổ.

Đến đây, Tả Đăng Phong không dám đi tiếp, cách nơi này 10 trượng là đường cái, lúc này Tả Đăng Phong có thể thấy được bóng người xẹt qua, nếu đi từ đây về phía Đông, tất nhiên sẽ hù dọa những tổ chim trong này, làm bại lộ vị trí.

Tả Đăng Phong trầm ngâm thật lâu, đành phải tránh mặt ở đây thôi, nhưng mà cũng không nên tránh mặt lâu, bởi vì xe ngựa hắn vứt ở phía Tây, sớm hay muộn cũng sẽ có người phát hiện, đến lúc đó có thể xác định được đại khái phương vị của hắn.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ, lúc trước hắn vẫn cho rằng vị đạo sĩ thần bí trong mật thất kia sẽ truyền thụ pháp môn hành khí cho hắn, kết quả đối phương lại không có truyền thụ, lúc này hy vọng trở về cố hương để sống cũng đã trở nên xa vời.

Tả Đăng Phong ngồi ở đây nhìn xem những đàn chim mớm mồi cho con của nó, hắn có thể cảm nhận được hình ảnh ôn nhu trong đó. Người sống ở trên đời có 3 chuyện phải làm là phụng dưỡng cha mẹ, dắt tay người mình yêu, nuôi dưỡng con cái, nhưng mà 3 chuyện này đều không có duyên với hắn, hắn không thể chăm sóc cha mẹ mình thì cha mẹ mình đã mất, vợ cũng mất, cũng không có con để nối dõi, mà ngay hắn muốn chết bên người thân, người yêu của mình cũng không làm được.

Tả Đăng Phong cũng không oán trời trách đất, hắn không có tức giận ông trời đối với hắn bất công, hắn đang nghĩ lại mình đã làm sai chuyện gì, nhưng mà hắn cũng không biết được mình sai ở đây. Hiện tại điều duy nhất làm hắn vui mừng là hắn đã giết chết Đằng Khi để báo thù cho Vu Tâm Ngữ, hiện tại nếu chết cũng không tính là thiệt thòi.

Điều duy nhất mà hắn có thể làm là chờ đợi, chờ đợi kết quả, chờ đợi một kết cục, nếu ông trời cho hắn cơ hội về nhà thì hắn sẽ trở về Thanh Thủy quan. Nếu ông trời để cho hắn chết không được tử tế, hắn cũng không cảm thấy oan uổng, dù sao hắn cũng đã giết người vô tội rồi.

-13, mày trở về Thanh Thủy quan chờ tao đi.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong quay đầu nói với 13. 13 là vương bận cuối cùng của hắn, Thanh Thủy quan có trận pháp bảo hộ, chỉ có hắn và mới có thể tự do ra vào, ở đó mặc dù rất cô độc nhưng rất an toàn.

13 nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn một cái, sau đó cúi đầu ghé vào người Tả Đăng Phong. Nó cũng không hiểu được lời của Tả Đăng Phong nhưng nó biết Tả Đăng Phong không có sức tự vệ, nó sẽ không đi một mình trở về Thanh Thủy quan, nó muốn cùng Tả Đăng Phong trở về.

Tả Đăng Phong thấy thế lắc đầu cười khổ không có tiếp tục bức 13 rời đi, nếu đám người đuổi tới tự xưng là danh môn chính phái, chỉ cần bắt hắn là được, nói vậy cũng không làm khó 13.

Biết rõ không có chỗ trốn, Tả Đăng Phong mở lấy bộ đạo bào trong túi vải ra.

231. Q.3 - Chương 231: Là Ai Làm?

Đạo bào này chính là do Vũ Tâm Ngữ may cho Tả Đăng Phong, 3 năm trước nó đã cứu Tả Đăng Phong một mạng khi Đăng Khi bắn đạn vào người hắn, 3 năm nay Tả Đăng Phong vẫn luôn mặc nó, mà nay Tả Đăng Phong muốn mặc chiếc áo này để xuống âm phủ.

Lúc này là giữa trưa, mặc áo vào làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy nóng, trên người bắt đầu ra mồ hôi, hắn không thể rút hàn khí trong Huyền Âm hộ thủ ra để dung hòa Dương khí, mồ hôi trên người làm cho Tả Đăng Phong nhớ đến lúc triển miên với Vũ Tâm Ngữ. Hắn không quên lời thề, hắn làm được, hắn vất vả, rốt cuộc hắn cũng sắp được giải thoát, cũng không cần phải chịu tội nữa.

Nằm trên cát, ngửa mặt lên trời, Tả Đăng Phong cảm lấy chủ thủ, nếu thật sự bị phát hiện, hắn sẽ tự tử, tuyệt đối không chịu nhục.

13 thấy Tả Đăng Phong lấy chủ thủ ra, lấy móng tay cào cào lên thanh chủ thủ. Lúc này Tả Đăng Phong đang nằm, móng vuốt dính cát của 13 đã mê hoặc ánh mắt của Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong ngồi dậy xoa mắt, hạt cát trong tay làm cho trong đầu Tả Đăng Phong hiện ra một suy nghĩ. Sườn Đông của ngọn núi này có cỏ nằm giữa 2 ngọn núi hơn nửa địa thế lại cao, loại địa hình này sẽ không có sông, không có sông thì khu vực này không nên có cát.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong đứng lên đi về phía đám cỏ. Phát hiện dưới đám cỏ có bùn đất cùng cát, hơn nữa còn có đường ranh giới. Tuy rằng đường ranh giới này rất mờ hồ nhưng có thể khẳng định trước đây những hạt cát không ở chỗ này, mà là sau này bị người mang đến đây. Diện tích đám cỏ trước mặt rất lớn, có thể thấy được khu vực có cát bao trùm rất lớn, điều này chứng tỏ năm xưa phải tốn rất nhiều sức mới có thể mang được một số lượng lớn cát như vậy đến đây.

Liên tưởng đến giếng cổ ở phía Tây ngọn núi, miêu tả địa ở phía Bắc, trong nháy mắt Tả Đăng Phong liền đoán ra ngọn núi này chính là một Ngũ Hành trận pháp do người trong Đạo môn bày ra. Nguyên lý rất đơn giản, chính là lấy Ngũ Hành thứ tự quay chung quanh Ngũ Hành thứ nhất, dùng cái này để bảo vệ một khu vực nào đó, nguyên lý của loại trận pháp này giống với trận pháp đã vây khốn Kim Kê lúc trước. Tuy rằng nguyên lý đơn giản nhưng mà cách bố trí cũng rất khó khăn bởi vì muốn bố trí loại trận pháp này cần phải có 2 yếu tố đặc thù. Đầu tiên là phải có đầy đủ nhân lực, bởi vì phải bảo vệ một ngọn núi có diện tích quá lớn. Kế tiếp cũng là điều quan trọng nhất, chính là có vật làm bằng kim loại rất nặng để làm mất cân, Mộc Thổ Thủy Hỏa bao quanh 4 phía.

Chỗ cát này đối ứng với Thổ nhưng mà có cát cũng không đồng nghĩa với việc tồn tại Hoàng lăng hay Vương lăng, bởi vì trên phong thủy không cho phép xung quanh mộ có xuất hiện cát, cho nên mặc dù trong giếng cổ phía Tây có nữ thi, Tả Đăng Phong cũng có thể xác định trận pháp này không phải là lăng mộ.

Nghĩ đến đây trong lòng Tả Đăng Phong liền dấy lên hy vọng sống sót, trận pháp này bố trí vô cùng đơn giản bởi vậy có thể thấy được người bố trí năm đó cũng không am hiểu trận pháp, nhưng mà quy mô của

tòa trận pháp này rất lớn, nếu có thể tiến hành tu sửa liền có thể khôi phục uy lực của trận pháp có thể tránh né được sự đuổi bắt của đám người tu hành.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong liền nhanh chóng phân tích Ngũ Hành ở đây, giếng cổ phía Tây là Thổ, miếu thổ địa phía Bắc là Mộc, hồ cát nơi này là Thổ, Hỏa chắc hẳn là ở phía Nam. Hồ cát cùng miếu thổ địa không bị phá hủy, xuất hiện vấn đề có thể là giếng cổ ở phía Tây hoặc là vật Hỏa ở phía Nam.

Tuy rằng chiếc giếng cổ phía Tây bị thôn dân lấy ra không ít cương thi nhưng mà nước giếng vẫn còn, mất đi cương thi sẽ làm cho uy lực của trận pháp giảm bớt, cũng không làm trận pháp mất đi hiệu lực. Vậy vấn đề nằm ở vật Hỏa phía Nam. Phía Nam hẳn là thôn xóm, có thể thấy được thôn xóm này là được dựng sau khi trận pháp được làm, bởi vậy thôn xóm xuất hiện có khả năng phá hủy vật Hỏa trong trận pháp, làm cho trận pháp mất đi hiệu lực.

Tả Đăng Phong mang theo 13 đi về phía Nam, 3h chiều tới chân núi phía Nam, làm cho hắn không nghĩ tới là ở đây lại là một ao hồ khô cạn, rộng dài khoảng hơn 2 dặm, địa thế chỗ này rất quái dị, 3 mặt của ao đều rất dốc, chỉ riêng cánh Bắc là có địa thế gần bằng với địa thế của chân núi. Ao này đã cạn nước nhiều năm, bùn dưới đáy hồ đã bị thôn dân lấy đi trồng hoa màu, người sáng suốt vừa nhìn là biết ao này là do con người đào lên.

Tả Đăng Phong đứng đây quan sát, chốc lát sau mỉm cười, người bày trận này không thể xem là Danh gia được. Cái ao này lúc trước nhất định là có nuôi một con độc xà to lớn hoặc là một đám độc xà nhỏ. Chỗ phía Bắc là nơi để cho độc xà phơi nắng, trong Ngũ Hành độc xà thuộc Hỏa, độc tính càng mạnh thì Xà Hỏa càng nặng. Lúc trước người bày trận để cho độc xà đắm đương vật Hỏa trong trận pháp, vì vậy khốn những độc xà này mà hắn mới đào ra một cái ao ở đây nhưng mà độc xà không thể không có nước và thức ăn, vì thế hắn chỉ có thể ở nơi này dẫn nước. Nhưng như thế sẽ dẫn đến nước ở đây sẽ trùng với nước ở giếng phía Tây kia, rơi vào đường cùng người bày trận đành phải thiết kế cơ quan ở phía bên cái giếng kia để vậy khốn không ít người, những người này cũng không quan trọng là nam hay nữ, chỉ cần người là được, bởi vì chỉ có người là có Dương khí, hắn mượn nhờ Dương khí để làm giảm bớt Âm khí của Thủy, chấp vá lung tung, miễn cưỡng thành trận. Hiện tại trận pháp mất đi tác dụng cũng chính là do độc xà ở đây đi mất làm cho Ngũ Hành không còn đầy đủ.

Giờ phút này Tả Đăng Phong cũng không có ý cười nhạo người bày ra trận pháp, ngược lại Tả Đăng Phong tỏ ra kính sợ người này. Tuy rằng người này không tinh thông Ngũ Hành trận pháp nhưng mà người này hẳn là một người lợi hại trong Đạo môn, sở dĩ Tả Đăng Phong có phán đoán như vậy cũng bởi vì những nữ thi trong cái giếng cổ phía Tây kia. Những nữ thi kia trước khi chết đều rên lên một tiếng, điều này nói rõ tuy rằng chúng nó là thi biến nhưng hồn phách vẫn chưa ly thể, chỉ có như thế cơ thể mới bảo trì được Dương khí để làm giảm bớt đi Âm khí trong nước, bởi vậy có thể thấy được người bày ra trận pháp này đã nếm phóng cát hồn của những nữ thi kia vào thất khí, làm cho bọn hắn nửa sống nửa chết.

-13, đi xuống.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi bảo 13 nhảy vào cái ao đã cạn nước kia. 13 gồm cả Âm Dương Ngũ Hành, có thể đảm nhận vật trong Ngũ Hành.

13 nghe vậy tuy rằng không hiểu nhưng vẫn nhảy xuống, sau khi 13 nhảy xuống, Tả Đăng Phong quay đầu nhìn cánh Bắc ngọn núi, phát hiện ngọn núi cũng không có dị dạng gì.

-13, nhảy lên.

Tả Đăng Phong hô.

13 nghe vậy lại nhảy lên, lúc này Tả Đăng Phong phát hiện được sau khi 13 nhảy lên thì cảnh tượng lại có chút khác biệt, lúc 13 nhảy xuống thì chân núi phía Nam có mấy cây đại thụ, mà 13 nhảy lên thì mấy cây đại thụ kia biến mất.

Đến lúc này Tả Đăng Phong đã cho ra 2 kết luận. Thứ nhất là trận pháp của ngọn núi vẫn còn có thể khởi động, chỉ cần 13 đứng trong phạm vi 2 dặm là có thể, thứ hai là uy lực lớn nhất của tòa trận pháp này nằm ngay tại chỗ thạch bích kia, sau khi khởi động trận pháp thì sẽ xuất hiện 3 cây đại thụ.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi cầm lấy một tảng đá quảng về phía Bắc, sau khi tảng đá rơi xuống

cũng không xuất hiện điều khác thường gì. Nơi này có không ít độc xà, Tả Đăng Phong dùng nhánh cây quăng một con lên, độc xà rơi xuống. Điều này làm cho Tả Đăng Phong hiểu rõ, tòa trận pháp này bảo vệ khu vực thạch bích kia, nói cách khác chỉ cần 13 đứng tại mắt trận, mà hắn thì chỉ cần tránh đứng ở bên ngoài.

Phát hiện được điểm này Tả Đăng Phong bắt đầu hành động. Phương pháp ngu xuẩn nhất chính là để 13 đứng dưới chỗ hồ kia, sau đó hắn đến chỗ thạch bích kia, sở dĩ nói đây là cách ngu xuẩn là bởi vì nếu làm như thế sẽ làm cho nhiều người chú ý và tiến đến. Biện pháp tốt nhất trước mắt chính là phóng hỏa, đốt sạch chỗ này, cháy rừng sẽ không có người đến kiểm tra nhưng là phương pháp này cũng có chỗ thiếu hụt, một cháy mạnh sẽ làm cho toàn bộ người xung quanh chạy đến, làm không tốt còn có thể làm cháy đi miếu thổ địa ở phía Bắc.

Suy nghĩ một lát, Tả Đăng Phong quyết định mạo hiểm một lần. Dương khí trong cơ thể hắn càng lúc càng nặng, đầu óc bắt đầu mờ mịt, hắn biết thời gian của mình cũng không còn nhiều nữa.

-13, mày trốn ở đây, đừng để người khác phát hiện, cũng đừng rời khỏi đây.

Tả Đăng Phong đưa 13 vào đáy hồ.

13 nghe vậy gật gù đầu, bắt đầu tìm bụi cỏ để ẩn nấp.

-Nhớ kỹ, tuyệt đối không nên rời khỏi chỗ này, chờ tao trở lại.

Tả Đăng Phong dặn dò.

13 nghe vậy gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế xoay người đi về thạch bích,.

Tả Đăng Phong bắt đầu leo núi, thạch bích này nằm ở giữa sườn núi. Lúc này Tả Đăng Phong đã vô cùng suy yếu, chạng vạng tối mới bò lên sườn núi, mặt thạch bích này nằm ở chính giữa sườn núi, bất quá lúc này cũng không nhìn thấy thạch bích, chỉ có thể nhìn thấy 3 cây đại thụ, gió đêm thổi qua làm cho cành lá xao động.

Tả Đăng Phong biết 3 cây đại thụ kia vốn không tồn tại, vì thế cả gan nghiêng người chuyển người tới đường giống kia, chỗ hắn giẫm lên nhìn qua giống như không có vật gì nhưng trên thật tế là có chỗ để đặt chân.

Đến thạch bích, chỗ đặt chân rộng ra, Tả Đăng Phong thở phào.

Trên vách đá này có một Thái Cực Âm Dương phù hơn nửa lại giống với cơ quan mở mặt thất nơi Tử Dương quan kia.

232. Q.3 - Chương 232: Tử Dương Bí Pháp

Xuất hiện mặt thất giống với Tử Dương quan làm cho Tả Đăng Phong vô cùng nghi hoặc, hắn đứng ở sườn núi nhìn về phía Tây, phát hiện có thể mơ hồ thấy được ngọn núi chỗ Tử Dương quan, chẳng lẽ nơi này có liên hệ gì đó với Tử Dương quan sao?

Trần đầy nghi hoặc, Tả Đăng Phong quay người lại, bắt đầu mở cơ quan, cơ quan này cũng giống với bên Tử Dương quan, một lát sau Tả Đăng Phong đã mở được cánh cửa đá.

Cửa đá được mở ra, Tả Đăng Phong chuyển người vào, bắt đầu đánh giá tình hình ở bên trong.

Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới chính là mặt thất ở nơi này hoàn toàn giống với Tử Dương quan, ở giữa mặt thất cũng có một vị đạo sĩ.

Lúc này ánh mắt của đạo sĩ kia tỏ ra âm lãnh nhìn chằm chằm vào Tả Đăng Phong, người này chừng 40 tuổi, thân một bộ đạo bào Kim long, vóc người thấp hơn so với vị đạo sĩ bên Tử Dương quan kia, khuôn mặt gầy gò, bộ dạng rất tuấn lãng nhưng không che dấu được vẻ âm lãnh trên mặt. Tuy rằng bộ dáng của

đạo sĩ này khác vị đạo sĩ bên Tử Dương quan nhưng mặt thất nơi này giống với bên đó, điều này làm cho Tả Đăng Phong nghĩ tới đạo sĩ ở đây có quan hệ gì đó với đạo sĩ ở bên Tử Dương quan kia.

Tả Đăng Phong nhìn vị đạo sĩ kia, vị đạo sĩ kia cũng nhìn vào hắn, Tả Đăng Phong không nói chuyện, đạo sĩ cũng không nói chuyện.

-Xin chào chân nhân.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong chủ động mở miệng, xuất hiện vị đạo sĩ này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy có hy vọng, nếu người này có quen hệ với Tử Dương quan thì hắn là cũng biết pháp môn hành khí của Tử Dương quan.

-Làm sao Khiếu Phong Tử biết bốn tọa ở đây.

Giọng nói của đạo sĩ này tỏ ra vô cùng âm lãnh.

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức ngẩn người, đạo sĩ này nhắc tới đạo sĩ bên Tử Dương quan kia, điều này nói rõ 2 người có quen biết nhưng mà Tả Đăng Phong không rõ đạo sĩ kia nói gì cho nên không biết trả lời ra sao cả.

-Hắn để ngươi đến lấy tính mạng của ta sao?

Đạo sĩ cười lạnh.

Tả Đăng Phong nghe vậy càng thêm nghi hoặc, đạo sĩ này nói làm Tả Đăng Phong không hiểu mô tê gì cả nhưng mà Tả Đăng Phong không phải người ngu, dựa theo lời nói của đạo sĩ này thì dường như giữa hắn và Ôn Khiếu Phong có cừu oán.

-Làm sao ông biết ta đi tới Tử Dương quan?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi hỏi, tình huống người này không giống với Ôn Khiếu Phong, cả người hắn cứng nhắc cũng chỉ có đầu là có thể hơi chuyển động được.

-3 năm trước đây ngươi từng đi qua 1 lần, mấy ngày hôm trước ngươi lại tới, đồng hành với người có một lão miêu hơn 3000 tuổi, bốn tọa nói không sai chứ?

Đạo sĩ ngừng đầu nhìn Tả Đăng Phong.

-Pháp nhãn chân nhân sáng như đuốc.

Tả Đăng Phong nhíu mày gật đầu, áo bào của người này phủ đầy bụi hơn nửa cửa động lại đóng chặt, điều này nói lên hắn chưa bao giờ rời khỏi đây. Vậy thì tại sao hắn lại biết Tả Đăng Phong từng qua Tử Dương quan.

Tả Đăng Phong nói xong, đạo sĩ kia cũng không mở miệng, mà là nhíu mày suy nghĩ. Tả Đăng Phong thấy thế cũng không nói chuyện, tuy rằng giờ này đầu óc của hắn mơ hồ nhưng hắn cũng có thể xác định 2 chuyện. Thứ nhất là người này cũng biết pháp môn hành khí của Tử Dương quan, thứ hai là người này có cừu oán với Ôn Khiếu Phong, nghĩ là Ôn Khiếu Phong phái Tả Đăng Phong đến giết hắn.

Trầm ngâm một lúc, Tả Đăng Phong cất bước đi vào mật thất, hắn làm hành động này chủ yếu là muốn để đạo sĩ kia mở miệng.

-Khiếu Phong Tử trả cho ngươi cái gì?

Quả nhiên, Tả Đăng Phong vừa bước vào, đạo sĩ kia liền mở miệng hỏi.

-Tu vi của tôi đã bị phế, không thể nào luyện khí được nữa.

Tả Đăng Phong cũng không có trả lời vấn đề của đạo sĩ kia.

-Hắn đáp ứng truyền Đạo thuật của bốn môn cho ngươi sao?

Đạo sĩ nhíu mày.

-Đúng.

Tả Đăng Phong gật đầu. Hắn biết đây là cơ hội ngàn năm có một, người này có cừu oán với Ôn Khiếu Phong, vả lại trước mắt hắn không thể hành động. Quan trọng nhất là đối phương nghĩ Tả Đăng Phong đến giết hắn, nếu xử lý thích đáng, mới có thể biết được pháp môn hành khí của Tử Dương quan từ người này.

-Oh?

Đạo sĩ nghe vậy, ánh mắt tỏ ra nghi hoặc.

-Ôn chân nhân không phải chưởng giáo của Tử Dương quan, cũng không phải là đại đệ tử của chưởng giáo, ông ta không có quyền truyền Đạo pháp cho người ngoài, ông ta biết điều đó cho nên ông ta chỉ truyền cho ta Đạo thuật nhập môn mà thôi.

Tả Đăng Phong thấy thế liền nói.

-Hắn sẽ không tiết lộ Đạo thuật của bốn môn ra ngoài.

Đạo sĩ nghiêm mặt lắc đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy đi ngang vài bước, tay phải liền bốc lên tụ khí chỉ quyết, đạo sĩ thấy thế liền nhủ mày, vẻ mặt càng trở nên âm lãnh.

Nương theo ánh trời chiều, Tả Đăng Phong bắt đầu quan sát mật thất, muốn xác định bên trong có cơ quan không? Sau khi xác định không có Tả Đăng Phong liền bước đến gần đạo sĩ, muốn tạo áp lực cho hắn.

-Lúc trước văn bối tu tập chính là Đạo thuật của Xiển giáo, sau đó bị Ngọc Hành Tử của Thanh Lương động phủ phế đi tu vi, nhưng tâm nguyện của văn bối chưa hoàn thành, không thể để mất tu vi được, vì vậy mới bất đắc dĩ làm ra hành động như vậy, xin chân nhân chớ trách tội.

Tả Đăng Phong lại bước về phía trước.

-Thật không ngờ, hắn vì muốn giết ta mà làm trái môn quy, đem Đạo thuật của bốn môn truyền cho người ngoài.

Đạo sĩ thở dài, lắc đầu.

-Văn bối cũng từng khuyên giải Ôn chân nhân, vốn là đồng sinh, nhưng mà dường như Ôn chân nhân có thành kiến vô cùng sâu đậm với tiền bối thì phải?

Tả Đăng Phong suy nghĩ nhanh, hắn cũng không biết mâu thuẫn giữa 2 người, chỉ là biết vu vơ mà thôi.

-Haizz, kỳ thật cũng không trách hắn.

Đạo sĩ lắc đầu:

-Tại sao người của Thanh Lương động phủ phế đi tu vi của người?

Lời này vừa ra, trong lòng Tả Đăng Phong kích động, nếu đạo sĩ đã hỏi vấn đề này điều ấy nói lên trong đầu của hắn đã có ý niệm muốn truyền pháp môn hành khí cho Tả Đăng Phong rồi.

-Bẩm chân nhân, Đạo thuật mà văn bối tu tập chính là Âm Dương Sinh Tử quyết của Thanh Lương động phủ, nhưng mà do tiền bối của Thanh Lương động phủ truyền cho. Chưởng giáo hiện tại không rõ chân tướng, cho rằng văn bối học trộm, vì thế liền phế đi tu vi của văn bối.

Tả Đăng Phong khom người mở miệng.

-Âm Dương Sinh Tử quyết vốn là pháp môn để người tu chân ngộ đạo, Thượng có thể bạch nhật phi thăng, Trung có thể làm cho người ta trường sinh bất tử, Hạ cũng đủ để người luyện sống được vài chục kiếp. Người tu tập pháp môn này mà lại mất đi dương thọ, trong Thanh Lương động phủ thì người là người thứ nhất rồi.

Đạo sĩ cười lạnh.

-Tính tình của văn bối trời sinh đã cố chấp rồi, sát phạt tùy tâm, tru diệt rất nhiều giặc Oa, cũng giết không ít người tốt, lúc này mới hao tổn tuổi thọ.

Tả Đăng Phong nói.

-Người chấp nhất chuyện gì?

Đạo sĩ thuận miệng hỏi.

-Tiện nội của văn bối bị giặc Oa sát hại, văn bối muốn báo thù.

Tả Đăng Phong chỉ nói thể thôi, hắn không thích lấy lý do là Vu Tâm Ngữ ra để mọi người đồng tình với hắn.

-Oh.

Đạo sĩ cũng không lên tiếng nữa.

-Chân nhân không phải là người đại gian đại ác, văn bối có thể trở lại Tử Dương qua nói rõ cho Ôn chân nhân biết, để ông ta có thể thay đổi chú ý.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, lời này của hắn là nửa thật nửa giả, lấy lui làm tiến.

-Chậm đã, bốn tọa hỏi người, vì sao người biết ta không phải là ác nhân?

Đạo sĩ gọi lại Tả Đăng Phong.

-Tuy rằng chân nhân bị đồng môn hiểu lầm, nhưng mà chỗ tu luyện của mình vẫn luôn nhìn về phía sư môn, ngồi ở đây cũng có thể nhìn về sư môn, đây chính là trọng tình trọng nghĩa, người như vậy làm sao có thể là ác nhân được?

Tả Đăng Phong xoay người chính sắc mở miệng.

-Ha ha ha ha , lời này rất được lòng ta , chỉ một lời này ta sẽ trọng thưởng cho người, người không cần phải trở về. Bốn tọa cùng Khiếu Phong Tử là đồng môn, hắn có thể truyền thụ thì bốn tọa cũng có thể truyền thụ cho người.

Đạo sĩ cười nói.

-Đa ta chân nhân truyền thụ phương pháp hành khí.

Tả Đăng Phong nghe vậy vội vàng khom người chấp tay.

-Đạo thuật của bốn môn tương thông với pháp môn hành khí. Tập được pháp môn hành khí là tập được Tử Dương bí pháp, Quan khí Ngũ thuật cùng Ngự khí thập tam quyết.

233. Q.3 - Chương 233: Giả Truyền Đạo Thuật

-Đa tạ chân nhân từ bi.

Tả Đăng Phong khom người nói cảm ơn.

-Pháp môn của Xiển giáo đi vào thập nhị kinh lạc, Pháp môn Đạo gia lại đi vào Đại Tiểu chu thiên, đều là muốn luyện khí Kết Đan cầu Trường Sinh, pháp môn Tiệt giáo mở lối đi khác, đi Kỳ kinh bát mạch. Khí chỉ tồn tại ở Khí Hải mà không ngưng đan ở Đan Điền.

Đạo sĩ không có nói lời dư thừa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Tả Đăng Phong nghe vậy liên tục gật đầu. Khí Hải của hắn bị thương, không thể nén Linh khí thành thể lỏng hay rắn, chỉ có thể vị vậy ở trạng thái khí, ngoài ra Đan Điền, Quan Nguyên huyết cùng Thiên Xu nguyệt đã bị hao tổn. Linh khí cũng không thể rút ra từ Khí Hải, giờ phút này hắn chỉ cần để Linh khí vận chuyển từ Khí Hải đến toàn thân là được. Trước đó hắn đã đoán được sẽ đi Kỳ kinh bát mạch nhưng mà hắn không biết đi đến đâu, về đến đâu cả.

-Phát Trùng, Hành Nhâm, Nhiều Đới, Kinh Duy, Hoàn Khiêu, Phấn Độc.

Đạo sĩ nói liền 12 chữ.

Bởi vì cái gọi là chân truyền một câu bằng đọc một vạn quyển sách. Tuy đạo sĩ chỉ nói có vài chục từ nhưng lại bao hàm trật tự của Kỳ kinh bát mạch và phương pháp hành khí.

Tả Đăng Phong nghe vậy như nhật được chí bảo, lập tức dựa theo lời của đạo sĩ mà vận khí. Quả nhiên là có thể điều động được Linh khí từ Khí Hải nhưng mà trước kia Kỳ kinh bát mạch của hắn chưa được rèn luyện cho nên Linh khí vận hành khá thông thả, nhưng mà không hề nghi ngờ gì nữa đạo sĩ này đã truyền cho hắn pháp môn hành khí.

-Cách tu tập của Tử Dương quan chính là Quan khí chi pháp (Phương pháp xem khí) cùng Ngự Khí thuật. Tụ khí, Tá khí, Ẩn khí, Ngưng thần, Sưu hồn là pháp môn Quan khí. Phong hành, Trừ ma, Di sơn, Thanh hồn, Phong hồn, Khiển hồn, Cầu hồn, Huyền hình, Tử bình, Duyên lời, Ngõ địa nghịch thiên là pháp môn Ngự khí.

Đạo sĩ lại lên tiếng.

Tả Đăng Phong gật đầu cũng không có nói xen vào. Lão đạo sĩ bắt đầu nói cho Tả Đăng Phong biết pháp môn của Tử Dương quan, bắt đầu từ chạng vạng tối, mãi cho đến canh 3 mới truyền thụ xong phương pháp Tương Chỉ quyết.

-Chân nhân có gì cần sai khiến, văn bối có thể làm thay.

Đội lão đạo sĩ nói xong, Tả Đăng Phong cúi người hành lễ.

-Rời khỏi đây, không nên đến nữa.

Lão đạo sĩ lạnh lùng mở miệng.

-Tuy rằng chân nhân muốn làm tổn thương tính mạng của ta nhưng mà văn bối vẫn cảm kích chân nhân. Ngoại trận của chân nhân đã bị tổn hại, văn bối sẽ tìm Độc Xà hoặc vật hệ Hỏa để sửa lại trận pháp.

Tả Đăng Phong chấp tay mở miệng rồi xoay người đi ra ngoài. Tuy rằng lão đạo sĩ này truyền thụ pháp môn của Tử Dương quan cho Tả Đăng Phong nhưng mà đa số đều bị thay đổi, nếu Tả Đăng Phong tu luyện theo cách đó, hậu quả chính là tẩu hỏa nhập ma mà chết.

Lão đạo sĩ nghe vậy cũng không có mở miệng. Sự thất đúng như lời Tả Đăng Phong nói, thật sự là hắn muốn hại tính mạng của Tả Đăng Phong nhưng mà hắn đánh giá thấp ngộ tính của Tả Đăng Phong rồi.

Tả Đăng Phong xoay người ra mà, sau khi đóng cửa mật thất lại hắn liền đi xuống núi. Vừa đi vừa nghĩ lại những lời nói của lão đạo sĩ kia, lão đạo sĩ kia rất hiểu nhân tính của con người, biết cảnh giới gạt người cao nhất chính là nửa thật nửa giả cho nên hắn cũng không nói dối toàn bộ. Hắn chỉ truyền cho Tả Đăng Phong 2 loại khẩu quyết chân thật, một là Tụ khí chỉ quyết Tả Đăng Phong đã biết, còn loại còn lại chính là một loại Đạo thuật phi thân, Phong Hành quyết. Còn những pháp quyết cao thâm khác đã bị hắn bóp méo, sửa lại cả rồi.

Sở dĩ Tả Đăng Phong nhớ kỹ những cái này là bởi vì Tả Đăng Phong muốn sửa lại nhưng mà Tả Đăng Phong cũng không muốn lưu lại để mình dùng. Những Đạo thuật này của Tử Dương quan vô cùng tinh diệu, cho dù muốn sửa lại cũng mất từ 3 đến 5 năm mà thời gian của Tả Đăng Phong cũng không còn đủ. Hắn muốn sửa lại những cái này chính là để trả thù tên đạo sĩ trẻ tuổi trên mật thất của Tử Dương quan. Lúc trước Tả Đăng Phong đã cầu tên đạo sĩ kia để hắn truyền cho Tả Đăng Phong pháp môn hành khí nhưng mà tên đạo sĩ kia lại không muốn truyền Đạo thuật của Tử Dương quan ra ngoài, điều này làm lòng tự tôn của Tả Đăng Phong bị tổn thương. Tả Đăng Phong muốn sửa lại, sau đó truyền lại những thứ này cho người hữu duyên.

Ngay cả Âm Dương Sinh Tử quyết của Thanh Lương động phủ, Tả Đăng Phong cũng sẽ truyền lại, chẳng những truyền lại, hơn nữa hắn sẽ sửa lại để để nam giới có thể i tu hành pháp môn này. Ngọc Hành tử phế đi tu vi của Tả Đăng Phong là muốn ngăn không cho Tả Đăng Phong truyền Âm Dương Sinh Tử quyết ra bên ngoài, để trả thù Tả Đăng Phong nhất định phải tiết lộ những bí pháp của Thanh Lương động phủ ra ngoài.

-Ta ăn nói khép nép cầu các người , các người vẫn cự tuyệt ta, ta sẽ cho các người trả giá thật lớn.

Tả Đăng Phong âm thầm cười lạnh.

Âm Dương Sinh Tử quyết của Xiển giáo đã không thể sử dụng, Phương pháp Ngự khí của Tiệt giáo cũng không thể tu luyện, Tả Đăng Phong cũng không thấy buồn rầu. Ngược lại hắn tỏ ra thỏa mãn bởi vì hắn có được Phong Hành quyết, hắn từng nghe Ngọc Phật kể qua một số chuyện của các môn pháp. Biết được Phong Hành quyết của Tử Dương quan, Hồng Học Dược Ảnh của Vô Cực quan cùng Tử Vân Truy Nguyệt Tinh của Lạc Vân sơn được xưng là tam đại bí pháp kinh thân, chỉ cần có thể tu luyện Phong Hành quyết, thêm sự hỗ trợ của Huyền Âm chân khí, hắn có thể hoành hành không sợ.

Nhưng mà trước mắt hắn còn đối mặt với một vấn đề nghiêm trọng. Chính là kinh mạch của Kỳ kinh bát mạch cần được mở rộng nên Linh khí cần phải tụ tập lại, quá trình này cần ít nhất nửa tháng, Tả Đăng Phong lo lắng không biết có thể sống an toàn qua nửa tháng này không khi hắn bị nhiều kẻ tu hành truy bắt.

-A di đà Phật.

Đột nhiên vào lúc này phía dưới Tả Đăng Phong vang lên một tiếng Phật hiệu. Tả Đăng Phong nghe vậy khiếp sợ, ngẩng đầu nhìn xuống thì nhất thời lông tóc dựng lên, chỉ thấy một lão tăng mặc áo cà sa màu đỏ thẫm đứng ở bên dưới nhìn hắn, Tả Đăng Phong sợ hãi, không kịp suy nghĩ nhiều vội vàng chui vào rừng cây phía sườn Đông.

-A di đà Phật , Tả thí chủ , xin dừng bước.

Tả Đăng Phong lướt tới người Tả Đăng Phong rồi nắm lấy cánh tay trái của hắn.

-Ông là ai, muốn làm gì?

Lực tay của lão tăng rất lớn làm cho Tả Đăng Phong nhú amfy.

-A di đà Phật , lão nạp gọi là Thiên Thần, người của Ngũ Đài sơn, Tả thí chủ đã làm sư huynh của lão nạp bị thương, hơn nữa còn lấy đi tính mạng sư đệ đệ của lão nạp. Ngũ Đài sơn cần một công đạo.

Giọng nói của lão tăng tuy rằng bình thản nhưng mà trên tay lại dùng lực.

-Thiên Hồng thiên sư không phải ta giết.

Tả Đăng Phong cố gắng tránh khỏi tay lão tăng này nhưng mà ngón tay của lão tăng này nắm chặt vào xương tỳ bà của Tả Đăng Phong, vừa mới động thì mồ hôi lạnh liền chảy xuống.

-Theo lão nạp trở lại Ngũ Đài sơn.

Giọng nói của Thiên Thần trở nên nghiêm nghị.

-Ta đã không còn tu vi, ông mau buông tay.

Mồ hôi trên trán Tả Đăng Phong chảy xuống.

Nhưng mà lão tăng cũng không có để ý đến hắn, kéo hắn đi về phía Đông.

Một câu “ A di đà Phật” của lão tăng lúc này là dùng Linh khí phát ra, chốc lát sau có một đạo nhân ảnh lẳng không đến.

Người đến chính là tăng nhân hôm kia đã phát hiện ra Tả Đăng Phong, lúc này áo cà sa trên người hắn bị rách nát, mặt mũi bị bầm dập. Không hỏi cũng biết là do Thiết Hải gây ra.

Nhìn thấy người này Tả Đăng Phong thầm kêu không xong , quả nhiên sau khi đối phương rơi xuống đất liền vọt tới vùng quyền đánh vào mặt Tả Đăng Phong:

-Ta đánh chết tên gian tặc nhà ngươi.

Thiên Thần lão tăng thấy thế cũng không ngăn cản. Ăn một quyền của tên tăng nhân kia, lập tức trước mắt Tả Đăng Phong liền biến thành màu đen, máu mũi chảy ra, lúc này Thiên Thần cũng không buông hắn ra, tay trái Tả Đăng Phong không thể động đậy chỉ có thể nâng tay phải lên lau máu mũi nhưng mà chưa

kip nâng tay phải lên thì tên tăng nhân kia lại đám tiếp, Thiên Thần lo lắng Tả Đăng Phong bị hấn đánh chết cho nên ra tay ngăn lại.

-Người này chẳng những là cừ địch của Ngũ Đài sơn, hơn nữa còn cấu kết giặc Oa đào trộm Chu lăng, hãy để cho thiên hạ phán xử, sư diệt không cần răn dạy quá mức như thế.

Thiên Thần hòa thượng lấy “Răn dạy” thay cho “Ấu đả”.

-Thả ta ra.

Tả Đăng Phong hô, máu mũi tràn vào cổ họng làm Tả Đăng Phong khó chịu. Thiên Thần thấy Tả Đăng Phong không ngừng chảy máu, cũng biết hấn vô lực nên thả lỏng tay ra.

Tả Đăng Phong được tự do liền ho khan, hộc ra máu, sa đó nâng tay lau máu mũi, mượn thời cơ này nhìn về phía Nam. Nơi này không thấy được vị trí ẩn thân của 13, cũng không biết 13 đã bị bắt hay chưa.

Sở dĩ Tả Đăng Phong nhìn về phía Nam cũng không phải muốn để 13 đến cứu hấn. Hấn chỉ muốn xác định 13 có an toàn hay không, trước đó hấn đã 2 lần dặn 13 không nên rời khỏi chỗ ẩn thân.

Bị đánh làm cho đầu Tả Đăng Phong ông ông nhưng mà hấn cũng không mất lý trí, vội vàng ném thanh chủy thủ trong áo bào xuống.

-Ta không có chạy trốn.

Tả Đăng Phong bị mũi đứng lên, hấn biết biết mình trốn không thoát, điều có thể làm trước mắt chính là kéo dài thời gian để tu vi có thể khôi phục lại.

234. Q.3 - Chương 234: Nhân Tính Bản Ác

-Người muốn chạy cũng không được.

Tăng nhân trung niên lấy một sợi dây thừng ra, muốn trói 2 tay Tả Đăng Phong lại.

-Có cần thiết không?

Tả Đăng Phong quay nhìn Thiên Thần hòa thượng, Thiên Thần không chú ý đến hấn, mặc cho tăng nhân trung niên trói hấn.

-Đội máu của ta ngừng chảy rồi cột lại cũng chưa muộn.

Bây giờ Tả Đăng Phong mới thấy tăng nhân trung niên kia cầm tới chính là gân trâu.

-Lúc giết sư phụ của ta, người có nương tay không?

Tăng nhân cao giọng hô, bắt đầu trói tay của Tả Đăng Phong lại.

-Ta không có giết sư phụ của người, là Phùng Tất Xuân của Bạch Vân quan giết.

Tả Đăng Phong cũng không có phản kháng mà dùng tay phải che tay trái đang Tụ khí chỉ quyết, mặc cho tăng nhân trung niên trói lại.

Tên tăng nhân này vô cùng hận Tả Đăng Phong, vì thế buộc rất chặt, tuy rằng 2 tay đau đớn nhưng trong lòng Tả Đăng Phong vô cùng bình tĩnh, tay trái của hấn vẫn luôn Tụ khí chỉ quyết.

Sư phụ của ta trúng Huyền Âm chân khí, trên người còn trúng nhiều phát đạn, một người hơn 70 tuổi như vậy mà người cũng nhẫn tâm hạ độc thủ?

Trung niên tức giận, bắt đầu động thủ, tát vào mặt Tả Đăng Phong một cái.

-Đậu xanh con lừa gốc, lão tử không có giết sư phụ người.

Một tát này làm iệng Tả Đăng Phong đổ máu, nổi giận lôi đình.

Tăng nhân thấy Tả Đăng Phong mắng mình, lại muốn động thủ nhưng thấy có mấy đạo nhân ảnh từ xa chạy tới liền dừng tay lại.

-Vô Lượng Thiên Tôn , Thiên Thần đại sư , đây là tên Hán gian cầu kết với đám giặc cướp trộm lấy Chu lăng sao?

Có mấy đạo nhân ảnh chạy tới, cảm tức hỏi Thiên Thần.

-A di đà Phật , người này đúng là Tả Đăng Phong.

Thiên Thần hòa thượng chấp tay trước ngực, mở miệng.

-Vì một nữ nhân NB, chạy đến Thiểm Tây đào mộ tổ tông của bọn ta, người háo sắc, vô sỉ như thế thì lưu lại làm gì?

Đám người chạy đến nghe vậy liền tay nắm chân đá vào người Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong cũng không nhận ra những người này, lúc bị đánh hấn vô cùng phẫn nộ, tuy rằng hấn nói lỏng Đằng Khi Anh Tử nhưng mà hấn cũng không lưu luyến sắc đẹp của nàng.

-A di đà Phật , lão nạp hiểu rõ sự cảm phẫn của các vị đạo trưởng nhưng người này sát hại sư huynh của lão nạp , lão nạp phải hấn mang về Ngũ Đài Sơn lên tiếng hỏi tiền căn hậu quả sau đó mới xử lý, lúc này không thể gây tổn thương đến tính mạng của hấn.

Thiên Thần bước lên ngăn cản mấy tên đạo sĩ lại.

-Lời ấy của đại sư sai rồi, Tả Đăng Phong làm chuyện ác ở trong cảnh nội Thiểm Tây, tự nhiên là phải do Thiểm Tây chúng tôi xét xử, xử phạt mức cao nhất theo pháp luật.

Một đạo sĩ tầm 50 tuổi bước lên, nói.

-Tôn đạo trưởng nói rất đúng , Tả Đăng Phong cũng đã giết đệ tử của chúng ta , thỉnh đại sư đem người này giao cho chúng ta , chúng ta thẩm vấn xong rồi sẽ giao lại cho đại sư mang đi.

Một tên đạo sĩ khác phụ họa.

-Tả Đăng Phong là do sư thúc ta bắt được, dựa vào các gì mà giao cho các vị.

Tăng nhân trung niên mở miệng, mấy tên đạo sĩ này cũng chưa độ qua Thiên kiếp nên Ngũ Đài sơn cũng không để bọn họ vào mắt.

-Hành Diên, không nên lỗ mãng, việc này quan hệ trọng đại, trước tiên mang người này xuống núi, đợi Thiên Minh đến rồi tính toán sau.

Thiên Thần hòa thượng cao giọng mở miệng.

Mấy tên đạo sĩ biết tu vi của Thiên Thần, lại biết lần này có hơn 10 vị cao tăng của Ngũ Đài sơn xuôi Nam, bọn hấn biết mình không phải là đối thủ của đám tăng nhân Ngũ Đài sơn nên chỉ có thể gật đầu đồng ý.

-Theo lời của Tắt chân nhân thì người này đào được rất nhiều vàng bạc ở trong Chu lăng, được cất vào một cái rương gỗ, đây là tổ vật của Chu lăng, nên giao lại cho Thiểm Tây, đại sư có thấy qua chiếc rương gỗ kia không?

Một tên đạo sĩ nói, lời nói liền thể hiện rõ mục đích của bọn hấn, mấy tên đạo sĩ này đến đây là muốn cầu tài.

-A di đà Phật , lão nạp chưa từng nhìn thấy.

Thiên Thần hòa thượng nhún mày lắc đầu.

-Nhị sư đệ , Tam sư đệ , các người tìm kiếm xung quanh, ta cùng đại sư áp giải hấn xuống.

Tên đạo sĩ đứng đầu phân phó cho 2 đồng bạn của mình.

Bây giờ mặt mũi Tả Đăng Phong bầm dập, nghe vậy liền hừ lạnh lắc đầu. Tầng nhân trung niên vô cùng chán ghét Tả Đăng Phong, thấy hừ lạnh liền tức giận, cầm lấy dây gân trâu, kéo hần xuống núi.

Đạo sĩ kia thấy Tả Đăng Phong hừ lạnh lắc đầu cũng không khấn咒, đoán được chiếc rương kia cũng không ở chỗ này vì thế thay đổi chủ ý, mang theo toàn bộ người cùng Thiên Thần xuống núi.

Đường xuống núi gập ghềnh, lúc này Tả Đăng Phong một mực tụ tập Linh khí, cũng không có biểu hiện ra.

Tin tức Tả Đăng Phong bị bắt liền được truyền ra, người tìm kiếm hần liền theo nhau mà tới. Tờ mờ sáng đã có hơn 50-60 người đuổi đến, có tăng nhân Ngũ Đài sơn, có Tắt Phùng Xuân của Bạch Vân quan, cũng có đám đạo nhân chính phái tâm hoài quỷ thai(trong lòng có quỷ), cũng có một số người trong người ôm lòng chính nghĩa muốn bắt hần.

Bại lộ trước mặt bao nhiêu người làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy vô cùng nhục nhã, ánh mắt của mọi người nhìn hần có xem thường, có phần nộ, có cười nhạo, có tham lam, cũng có âm tàn, những ánh mắt này Tả Đăng Phong cũng có thể coi thường, khiến cho hần không thể chịu đựng được chính là có một ít tên đạo sĩ vô danh, vì muốn biểu hiện bản thân vô cùng chán ghét hần gian cho nên nhân cơ hội này đánh hần. Còn có một số tên ghê tởm hần, vì muốn chia lấy lợi ích nên đã không tiếc mà đổ tội lên đầu Tả Đăng Phong, nào là nói Tả Đăng Phong giết cha bọn hần, cưỡng gian chị em bọn hần, nói chắc như đinh đóng cột, sinh động như thật nói có da có thịt.

TQ có câu ngạn ngữ “ Tam nhân thành hổ”. Một người nói dối người khác không tin, hai người nói dối là có thể hình thành chứng cứ, ba người nói dối thì là sự thật, hơn nữa việc làm của Tả Đăng Phong vừa chính vừa tà, thanh danh cũng không tốt, dưới sự truyền bá của đám đạo sĩ kia, đám người bình dân cũng coi Tả Đăng Phong là kẻ ác không chuyện nào mà không làm.

-Làm Hần gian, đào mộ tổ tông, người vẫn lính là người TQ sao?

Một tên đạo sĩ có vẻ mặt đáng khinh, tỏ ra chính nghĩa bước lên đá vào người Tả Đăng Phong một cước.

-Lão tử giết người NB còn nhiều người.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lạnh lạnh mở miệng.

Mặc dù giờ phút này Tả Đăng Phong vô cùng chật vật nhưng mà uy lực của Tàn Bào vẫn còn đó, tên đạo sĩ kia thấy thế liền lui về sau mấy bước. Tàn Bào là ai, hần dùng một chiêu đánh bại cao thủ Đạt Mạ Viện của Thiết Lâm, Huyền Âm chân khí quỷ dị có thể đông cứng thân thể, hồn phách, lúc này Huyền Âm hộ thủ còn trên tay Tả Đăng Phong, ai có thể không sợ.

-Tắt Phùng Xuân, tuy rằng ta đã thương Thiên Hoảng pháp sư nhưng cũng không giết ông ấy, là người giết Thiên Hoảng pháp sư muốn hãm hại ta. Người muốn Huyền Âm hộ thủ của lão tử, cho dù người hại chết lão tử thì người cũng không chiếm được Huyền Âm hộ thủ đâu.

Tả Đăng Phong lớn tiếng hô.

Người có thể mắc nạn nhưng không thể làm uy danh rơi xuống. Tả Đăng Phong muốn ọi người biết sở dĩ Tắt Phùng Xuân muốn hãm hại hần là vì muốn lấy Huyền Âm hộ thủ trên tay hần. Cho dù mọi người không tin hần bị hãm hại nhưng trong lòng sẽ có ấn tượng với Huyền Âm hộ thủ, như thế Tắt Phùng Xuân sẽ không dám giết chết hần, ít nhất là trước khi hần bị định tội, Tắt Phùng Xuân sẽ không dám động thủ với hần.

Ngoài ra, Tả Đăng Phong còn biết trong số đám người này cũng có vài người đến là vì Huyền Âm hộ thủ, một số người đến là vì tài vật mà Tả Đăng Phong lấy ra từ Chu lăng, chỉ có Ngũ Đài sơn là muốn báo thù. Cho nên đám người vì Huyền Âm hộ thủ đến sẽ nhìn chăm chăm vào Huyền Âm hộ thủ trên người hần, cũng sẽ bí mật giám sát Tắt Phùng Xuân.

Tắt Phùng Xuân thấy Tả Đăng Phong hô lớn cũng tỏ ra thờ ơ, hần đã 70 tuổi, cũng không cần tranh cãi với một hậu bối. Hần giả vờ tỏ ra uy nghiêm, hần là người truyền ra tin tức giả, cũng là người báo tin cho Ngũ Đài sơn, hưởng gì tu vi của hần cũng cao thâm. Ở hần xem ra, sớm muộn gì Ngũ Đài sơn cũng đem Huyền Âm hộ thủ “Vật quý nguyên chủ”, trả lại cho hần, cho nên hần cũng không vội vã.

Sau khi bắt được Tả Đăng Phddang, đám tăng nhân Ngũ Đài sơn cùng Tất Phùng Xuân đều đồng ý áp giải tdo đến Ngũ Đài sơn để xét xử, bọn hấn đồng ý, những người khác cũng không có dị nghị gì. Nhưng mà những người này cũng không có rời đi, đám người trượng nghĩa, yêu nướcmu ốn xem thử rốt cuộc Tả Đăng Phong sẽ có kết cuộc như thế nào, mà những kẻ nham hiểm lại ôm tâm lý thử vận may, cho dù không chiếm được Huyền Âm hộ thủ, cũng sẽ có tiếng trợ giúp Tất Phùng Xuân tìm lại vật đã bị mất, Tất Phùng Xuân cũng sẽ không để bọn hấn tay không mà ra về.

Ngũ Đài sơn cách nơi này khoảng hơn 1000 dặm, dựa theo tính toán thì khoảng 10 ngày là có thể trở lại Ngũ Đài sơn.

Mọi người thương nghị xong, tìm lấy một chiếc xe ngựa. Làm cho Tả Đăng Phong có cảm giác nhục nhã chính là những người này bỏ Tả Đăng Phong vào xe tù trên ngựa, để những người đi đường chỉ chỉ trỏ trỏ vào Tả Đăng Phong. Đám tăng nhân của Ngũ Đài sơn cùng đám người Tất Phùng Xuân đều được người dân tán dương vì đã vì dân trừ hại, bắt được tên Hán gian nổi giảo cho giặc, trộm lấy mộ phần của tổ tiên.

Hà Nam là khu người NB chiếm, đám người này đi đường giống trốn khua chiêng, diễu võ dương oai, cũng không cố ý tránh quân NB, mà đám lính NB cũng không dám trêu chọc đám người này, nhóm người này đều là người tu đạo, lính NB không thể nào mà trêu chọc nổi.

Trên xe tù, Tả Đăng Phong cảm thấy vô cùng bị sỉ nhục. Lúc này Tả Đăng Phong rất cần thời gian, hơn nửa tháng nữa hấn mới có thể dựa vào Tụ khí độ quyết để khôi phục Linh khí, nhưng mà dựa theo tốc độ trước mắt thì khoảng 10 ngày nữa là hấn đã bị áp giải đến Ngũ Đài sơn, thời gian không còn nữa rồi.

235. Q.3 - Chương 235: Áp Giải

Cũng không có người nào đồng tình với Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng không cần người khác đồng tình. Hấn cho rằng mình có kết cuộc như thế này cũng không thể trách người khác, thậm chí hấn còn nghĩ sau khi khôi phục tu vi cũng không muốn trả thù đám người Ngọc Hành tử này, Tả Đăng Phong không phải không hận bọn chúng, hấn chỉ là chẳng muốn đi trả thù, thời gian của hấn còn lại rất ngắn. Trước mắt còn chưa tìm được 3 miếng nội đan Âm chúc, từ nay về sau việc tìm kiếm sẽ không có ai trợ giúp, chỉ có một mình hấn mà thôi.

Nghĩ đến trợ giúp, Tả Đăng Phong nghĩ đến 13, hấn cũng không lo lắng an toàn của 13, 13 có thể nói là xưng vương xưng bá ở vùng rừng núi đó, không có loài động vật nào dám trêu ghẹo hay chọc giận nó cả.

Trong thời gian bị áp giải, Tả Đăng Phong một mực Tụ khí chỉ quyết, qua một ngày, Tả Đăng Phong cảm giác được Âm Dương Sinh Tử quyết đã đạt đến Tam Chính chỉ cảnh, Tả Đăng Phong cũng không hài lòng, bởi vì tu vi càng lên cao thì càng khó khăn hơn. Linh khí sẽ tăng lên gấp 3, dựa theo tốc độ trước mắt thì 10 ngày cũng không để Tả Đăng Phong tích lũy đầy đủ Linh khí để độ kiếp.

Lục chạng vạng tối, mọi người nghỉ chân trong một trấn nhỏ. 2 ngày nay Tả Đăng Phong chưa được ăn uống gì, một tên lâu la đưa cho Tả Đăng Phong một bát cơm sau đó phun một cục nước miếng vào bát cơm, Tả Đăng Phong thấy vậy liền tức giận đá bát cơm đi.

-Tả Đăng Phong, bây giờ ngươi là Hán gian, cho nó ăn còn có giá hơn cho ngươi ăn.

Một tên đạo sĩ chỉ vào một con chó vàng cách đó không xa.

-Ngươi vũ nhục ta như vậy, không nghĩ tới có một ngày ta lật ngươi, ngươi sẽ có kết cục gì sao?

Tả Đăng Phong hừ lạnh.

-Ngươi cho rằng ta không biết gì sao? Tu vi của ngươi đã bị Tất chân nhân phế đi, muốn xoay ngươi à? Kiếp sau đi.

Tên đạo sĩ bĩu môi.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có nói gì nữa, nếu hắn có thể thoát khỏi, giết tên đạo sĩ này là được rồi, không cần phải nói nhiều.

Tên đạo sĩ thấy Tả Đăng Phong không mở miệng cũng không có rời đi, mà là đứng đó lăm bầm lầu bầu hỏi Tả Đăng Phong giấu cái rương gỗ ở đâu. Tả Đăng Phong nhắm mắt, cũng không mở miệng, cái rương kia là hắn dùng để trả nhân tình cho Tôn Phụng Tiên, hắn sẽ không làm liên lụy người khác.

Tên đạo sĩ thấy Tả Đăng Phong không để ý đến hắn, liền cầm lấy roi ngựa đánh Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong tức giận, mở miệng mắng một câu:

-Ồ trong bụng mẹ mày đó, đi tìm đi.

Tên đạo sĩ nghe vậy cảm thấy xấu hổ, ném roi ngựa đi, xoay người nhìn 4 phía rồi chạy đến góc tường cầm lấy một cái cốc, đâm vào Tả Đăng Phong. Giờ phút này Tả Đăng Phong đã ném được mùi vị của tù nhân, nhưng mà trừ tức giận và mắng ra thì Tả Đăng Phong cũng không làm gì được. Tuy rằng Linh khí đã khôi phục lại được một ít nhưng mà hắn không thể sử dụng được pháp khí hành môn, nói cách khác là trước khi độ kiếp, cho dù hắn có Linh khí trong người cũng không thể nào sử dụng được.

Lúc này, có một đạo nhân từ lữ điểm đi ra, quát bảo tên đạo sĩ đang đánh Tả Đăng Phong dừng lại, tên đạo sĩ này hừ lạnh một tiếng, ném cốc xuống rồi đi vào lữ điểm.

Những người này mặc dù đang ăn cơm nhưng ánh mắt vẫn không rời khỏi chiếc xe tù. Sau khi ăn cơm tới xong, mọi người lựa chọn 4 người để phụ trách trông coi Tả Đăng Phong gồm tên Hành Diên, tên đệ tử của Tất Phùng Xuân, người thứ 3 là một nữ nhân trung niên đến từ Hà Nam, người còn lại là tên đạo sĩ đã đánh Tả Đăng Phong ở tại sườn núi lúc ở Thiểm Tây kia, 4 người đại diện cho 4 phương thế lực.

Nửa đêm đầu là Hành Diên và tên đạo sĩ đến từ Thiểm Tây kia. Tả Đăng Phong muốn ra ngoài, Hành Diên tuy rằng không muốn nhưng vẫn đưa hắn đi, Tả Đăng Phong muốn nhân cơ hội rửa mặt, Hành Diên không đồng ý, đưa hắn trở về xe tù, tên đạo sĩ kia thấy Tả Đăng Phong đi chậm liền nhắc chân đá Tả Đăng Phong một cước, Tả Đăng Phong liền tức giận chỉ tay vào mặt tên đạo sĩ kia mắng:

-Người hãy chờ đó.

Tên đạo sĩ kia hừ lạnh:

-Chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.

Tả Đăng Phong cũng lười cãi với hắn, ngồi ở trong xe tù, bắt đầu Tự khí chỉ quyết.

Hành Diên cùng tên đạo sĩ này cũng không đối phó với Tả Đăng Phong nữa, 2 người cũng không nói chuyện. Vì thế Tả Đăng Phong được thanh tĩnh, chuyên tâm tự khí.

Nửa đêm sau là do đệ tử của Tất Phùng Xuân cùng với nữ nhân trung niên kia canh gác, 2 người cũng không nói gì, tới canh 5, Tả Đăng Phong thả lỏng tay ra, cả đêm không ngủ làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

-Đại tỷ, ta muốn rửa mặt.

Tả Đăng Phong nói với nữ nhân trung niên.

Làm cho Tả Đăng Phong không nghĩ tới là nữ nhân này thật sự mang cho Tả Đăng Phong một chén nước, Tả Đăng Phong cũng không quan tâm đến ánh mắt chán ghét của đối phương, từ trong túi tù vớt tay ra vốc nước để uống, sau đó bắt đầu rửa vết máu trên mặt.

Tăng sáng, mọi người tiếp tục đi, dọc đường có không ít người gia nhập vào đoàn đi. Tất Phùng Xuân thấy vậy liền âm thầm lo lắng, hắn không muốn làm chuyện này trở nên lớn lên, bởi vì có nhiều người tham gia vào sẽ ảnh hưởng đến việc hắn lấy lại Huyền Âm hộ thủ. Vì thế hắn thúc giục đám tăng nhân đi nhanh để trở về Ngũ Đài sơn sớm hơn.

Thiên Thần cũng không nghe theo điều nghị của Tất Phùng Xuân, nói cho Tất Phùng Xuân biết, phải dẫn Tả Đăng Phong điều phố thị chúng, vẫn hồi lại danh dự của Ngũ Đài sơn, để ọi người biết được kết cuộc của Hán gia. Chỉ cần xét xử xong là có thể để Huyền Âm hộ thủ “Vật quy nguyên chủ”.

Tả Đăng Phong ngồi ở trong xe tù mà cảm thấy may mắn, may mắn là bị tăng nhân của Ngũ Đài sơn bắt, nếu bị Tắt Phùng Xuân bắt thì cũng không có được vài ngày để mà tu tập Linh khí rồi. Bất quá Tả Đăng Phong cũng không có lạc quan, tuy rằng tăng nhân của Ngũ Đài sơn không sát nhân, nhưng mà sau khi hấn trả đi Huyền Âm hộ thủ thì hấn chắc chắn phải chết.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong càng thêm lo lắng, tay trái luôn Tụ khí chỉ quyết. Hấn biết sẽ không có ai đến cứu hấn, thời gian hấn xuất đạo rất ngắn, cũng không có mấy người bằng hữu. Kim Châm có thể tính là 1 người nhưng mà trước đó Kim Châm đã bị cài mủ Hấn gian lên đầu, lúc này ở Mao Sơn đóng cửa không ra, cho nên không biết được tin tức Tả Đăng Phong bị bắt. Lùi một bước mà nói cho dù Kim Châm biết cũng không hữu tâm vô lực, hấn cũng không dám lấy hơn 300 tính mạng của Mao Sơn phái ra làm tiền đặt cược, huống chi Kim Châm am hiểu bày trận bắt quỷ, cũng không am hiểu đánh nhau cùng người khác.

Cũng không hy vọng gì vào Ngọc Phật, sau hiểu lầm lần đó, nàng đã trở về Hồ Nam, lúc này đã trở lại Thần Châu phái rồi.

Thiết Hải là người điên, làm việc không có kế hoạch gì cả.

Nghĩ đi nghĩ lại, Tả Đăng Phong chỉ có thể lắc đầu cười khổ. Tính cách của hấn quý dị, làm việc ương bướng, thiếu tình cảm nhiều người, lúc này mắc nguy không ai cứu cũng là chuyện bình thường.

236. Q.3 - Chương 236: Đại Hội Xét Xử

Mọi người một đường Bắc thượng, 5 ngày sau trời đổ một cơn mưa to, lộ trình phải dừng lại 1 ngày, tới Ngũ Đài sơn đã là ngày thứ 11. Mấy ngày nay Tả Đăng Phong vẫn luôn ở trong xe tù, đãi ngộ cũng không có gì tốt, hơn nữa còn phải dầm mưa dãi nắng, hơn 10 ngày Tả Đăng Phong càng lúc càng trầm mặc, ngoài yêu cầu ra ngoài đi vệ sinh thì Tả Đăng Phong vẫn luôn trầm mặc, không nói lời nào.

Mọi người thấy thế cho rằng Tả Đăng Phong biết được ngày chết của mình đến gần nên nản lòng. Trên thực tế Tả Đăng Phong cũng không có từ bỏ hy vọng, hấn vẫn luôn tìm cách tụ tập Linh khí để có thể Độ kiếp.

11 ngày, Tả Đăng Phong cũng không có lười biếng, Linh khí trong Khí Hải của hấn dần dần tràn đầy, phải 3 ngày nữa hấn mới có thể Độ kiếp.

Khi đoàn người trở lại Ngũ Đài sơn thì bên Ngũ Đài sơn cũng đã chuẩn bị kỹ càng ọi người.

Khách nhân được mời vào phòng khách để Ngũ Đài sơn chiêu đãi, còn Tả Đăng Phong bị đưa vào nhà tù, đợi sáng ngày mai mở cuộc xét xử.

Tả Đăng Phong cũng không có ý định bỏ trốn bởi vì hấn biết mình trốn không thoát. Hấn nghĩ cách làm sao kéo dài thời gian, đầu tiên là hấn nghĩ đến giả bộ bệnh nhưng mà ý nghĩ này nhanh chóng bị hủy bỏ, bởi vì một khi hấn giả vờ bệnh thì đối phương có thể phái cao tăng đến kiểm tra hấn có bệnh hay không, hơn nữa đến lúc đó nếu đối phương phát hiện trong người Tả Đăng Phong có Linh khí thì hấn sẽ gặp nguy hiểm. Nhưng mà trừ biện pháp đó ra thì hấn cũng không còn nghĩ được biện pháp nào.

Suy nghĩ cả đêm, Tả Đăng Phong cũng không nghĩ được biện pháp nào, điều có thể làm là biện luận cùng đối phương. Nếu là xét xử công khai thì sẽ có rất nhiều người đến, Ngũ Đài sơn không thể mù quáng mà định tội hấn, Tắt Phùng Xuân nói Huyền Âm hộ thủ của Bạch Vân quan thì hấn phải đưa ra chứng cứ chứng minh.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong bắt đầu suy đoán đối phương sẽ làm khó dễ mình ở phương diện nào, cũng nghĩ bản thân sẽ trả lời như thế nào. Suy nghĩ thẳng đến canh tư, Tả Đăng Phong mới mơ mơ màng màng ngủ, trong lúc ngủ tay trái của Tả Đăng Phong vẫn luôn Tụ khí chỉ quyết.

Sáng sớm hôm sau, khi những tiếng tụng kinh vang lên thì Tả Đăng Phong tỉnh dậy, sau khi tỉnh dậy Tả Đăng Phong liền kiểm tra Linh khí ở trong này, nhưng mà kết quả làm cho Tả Đăng Phong không hài lòng, sớm nhất cũng phải đợi sau giờ Ngọ ngày mai thì Linh khí của hấn mới đủ để Độ kiếp.

7h, có tăng nhân bưng cơm đến cho Tả Đăng Phong.

8h, Tả Đăng Phong được đưa đến một lối dài được dựng lên trước Ngũ Đài sơn để làm nơi xét xử, bên dưới có hơn 1000 người đến xem cũng như đến tra hỏi Tả Đăng Phong.

Lúc này tiếng tụng kinh đã dừng lại. Tuy rằng lúc trước bị đánh nhưng Tả Đăng Phong vẫn không oán hận những tăng nhân này, dọc đường những tăng nhân này đều cung cấp nước và thức ăn cho Tả Đăng Phong. Tuy rằng ăn không đủ no, uống không đủ đã nhưng chừng đó cũng đủ kéo dài tính mạng của Tả Đăng Phong. Cho nên Tả Đăng Phong cũng không có ý trả thù đám tăng nhân Ngũ Đài sơn này.

Trên lối dài không có vật gì, Tả Đăng Phong bị đưa đến chính giữa lối dài, 12 tăng nhân Ngũ Đài sơn vây xung quanh, những người này đều độ qua Thiên kiếp, trấn thủ 4 phía, để phòng xuất hiện chuyện gì đó ngoài ý muốn.

Sau khi Tả Đăng Phong bước lên lối dài, tiếng tụng kinh lại vang lên, Tả Đăng Phong cũng không hiểu những kinh văn này nhưng nghĩ những kinh văn này có thể là loại kinh siêu độ gì đó.

Sau một nén nhang, tiếng tụng kinh dừng lại. Một lão tăng bước lên đài, nhìn vào bộ dáng trang nghiêm của người này, Tả Đăng Phong có thể đoán được người này là Thiên Quang, trụ trì của Ngũ Đài sơn.

Thiên Quang là sư huynh của Thiên Hoảng, tuổi chừng 80, người này đi lên chỉ nói 3 vấn đề. Thứ nhất là hoan nghênh mọi người đường xa đến đây, thứ hai là để đệ tử trong chùa tỏ ra bình tĩnh vì cái chết của Thiên Hoảng, người trong Phật mô sớm đã nhìn thấu sinh tử. Thứ ba là để Thiên Thần thay mặt Ngũ Đài sơn hỏi Tả Đăng Phong. Sau khi nói xong 3 vấn đề, Thiên Quang trở về bộ đoàn của mình.

Ngũ Đài sơn là chủ nhân cho nên tự nhiên là người hỏi đầu tiên. Sau khi Thiên Quang ngồi xuống, Thiên Hoảng liền đứng lên đi đến trước mặt Tả Đăng Phong.

-A di đà Phật, Ngũ Đài là Phật môn thanh tịnh, lão nạp là người xuất gia cho nên không hỏi tục sự, lão nạp chỉ hỏi chuyện có liên quan đến sư huynh Thiên Hoảng, mong Tả thí chủ thành thật trả lời.

Thiên Thần chấp tay trước ngực, mở miệng.

-Ta cũng không nhớ rõ chuyện của Thiên Hoảng, hay là để cho những môn phái khác hỏi trước đi, trong lúc này ta cũng có thể nhớ lại những chuyện đã xảy ra.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói. Nghe được ý của Thiên Thần là sau khi Ngũ Đài sơn hỏi nguyên nhân cái chết của Thiên Hoảng sẽ giao cho những người khác thẩm vấn, nếu làm như vậy xét xử sẽ kết thúc trong tức thời. Mà Tả Đăng Phong muốn kéo dài thời gian, cho nên hắn để chuyện của Thiên Hoảng lưu đến cuối cùng, trong thời gian này có người của Ngũ Đài sơn đứng đây, hắn cũng yên tâm về mình.

-A di đà Phật, chuyện có nặng nhẹ, có gì Tả thí chủ cứ đặt quan trọng đến việc trước sau?

Thiên Thần hỏi.

Hắn vừa nói xong, không đợi Tả Đăng Phong giải thích thì dưới lối dài có nhiều người đồng ý đề nghị của Tả Đăng Phong, muốn hỏi trước. Thiên Thần quay đầu lại nhìn Thiên Quang thấy Thiên Quang gật đầu thì hắn lui ra, mời những khách nhân kia lên hỏi trước.

-Tả Đăng Phong, người có nhớ những chuyện ác mà ngươi là vào 5 năm trước không?

Một nam tử trắng kiện bước lên, nói chuyện bằng giọng phương Nam, hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhin không được cười lạnh thành tiếng, 5 năm trước hắn vẫn còn làm ở sở văn hóa, cho dù muốn làm chuyện xấu cũng không có bản sự. Tên này rõ ràng là vu oan hắn mà.

Tả Đăng Phong phát hiện ý đồ của tên này nhưng cũng không nói ra. Lúc này Tả Đăng Phong đang suy nghĩ nên làm sao để kéo dài thời gian, phủ định thì không được, nếu muốn kéo dài thì chỉ đành thuận theo đối phương.

-Chuyện ta làm rất nhiều, ngươi ở nơi nào, nói ra để ta nhớ lại.

Tả Đăng Phong cười lạnh.

-Ta là người Hồ Nam.

Tráng hán cao giọng nói.

-Hồ lạn (Chơi chữ, ý chữ thằng này là đồ thối nát) nhân, không tệ, 5 năm trước ta có đi qua Hồ lạn.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Cả nhà Lý thị có phải là do người giết hay không?

Tráng hán thấy thế mặt lộ vẻ vui mừng , tiếp tục hỏi.

-Để ta suy nghĩ.

Tả Đăng Phong lại trầm mặc, qua một lúc lâu mới hỏi tráng hán kia là địa phương ở đâu, mỗi một lần hỏi đều do dự rất lâu. Ước chừng sau một canh giờ thì hắn mới nhận là mình giết cả nhà Lý thị. Trên thực tế là Tả Đăng Phong cũng không biết Lý thị là ai nhưng mà hắn chỉ có thể thừa nhận mới làm cho những người ở bên dưới không ngừng hỏi hắn.

Kế sách của Tả Đăng Phong đã thực hiện được, mọi người đều đến hỏi hắn. Mỗi lần trả lời Tả Đăng Phong đều kéo dài thời gian rồi thừa nhận, chẳng những thừa nhận còn đồng ý bồi thường cho người bị hại, nhất thời làm ọi người đều bước lên thăm vắn hắn để kiểm chén canh.

Tả Đăng Phong thừa nhận diệt môn , thừa nhận cướp bóc , thừa nhận cưỡng gian rồi giết chết , thừa nhận trộm đạo , thừa nhận lừa phỉnh. Hết một ngày Tả Đăng Phong đều thừa nhận mọi chuyện mình làm, Tả Đăng Phong rất rõ nếu hắn mở miệng thừa nhận những chuyện này rồi thì hắn sẽ trở thành kẻ thù chung của mọi người nhưng mà hắn không có biện pháp nào cả, không nói như vậy thì không thể kéo dài thời gian.

Sáng sớm ngày thứ 2, mọi người tiếp tục bước lên thăm vắn Tả Đăng Phong. Lúc này người của Ngũ Đài sơn và Tất Phùng Xuân đều đứng ngồi không yên, nếu làm như thế thì mười ngày nữa tháng nữa cũng chưa thăm vắn xong. Quan trọng hơn là những người này càng ngày càng thái quá, Tả Đăng Phong làm sao có thể chạy ngàn dặm đến Phúc Kiến để cướp đoạt 500 lượng vàng, Tả Đăng Phong làm sao có thể mang theo đồng lửa chạy đến Thiểm Bắc để hấp riêm bà già 50 tuổi.

Nhưng mà Tả Đăng Phong lại mở miệng thừa nhận những chuyện này, người gốc cũng biết là hắn đang kéo dài thời gian. Đám người của Ngũ Đài sơn hay Tả Đăng Phong mở miệng vạch trần, như thế 2 đám người này sẽ trở thành người biện hộ cho Tả Đăng Phong.

2 bên vừa xuất mã, đám người kia liền lui xuống, nữ tử trung niên từ Hà Nam kia bước lên hỏi tại sao Tả Đăng Phong cấu kết với đám người NB đào trộm Chu lăng.

-Người NB bắt hơn 70 người nhfa của ta, buộc ta mở Chu lăng, ta không có biện pháp nên mới đồng ý nhưng mà ta đã giết sạch đám người kia trong Chu lăng, không tin các người có thể đào ra mà nhìn.

Nữ tử này từng cho Tả Đăng Phong một chén nước để rửa mặt nên Tả Đăng Phong trả lời thật.

- Một khi đã như vậy , vì sao người phải thả nữ nhân NB kia đi?

Nữ tử lại hỏi.

-Nàng không đáng tội chết.

Tả Đăng Phong thở dài trả lời.

-Người có lấy được vật phẩm nào từ trong Chu lăng không?

Nữ tử lại hỏi.

-Tất cả những vật phẩm được chôn trong Chu lăng đều bị ta lấy ra hết.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc rồi gật đầu nói. Sở dĩ Tả Đăng Phong nói như vậy là bởi vì Tả Đăng Phong không xác định bên trong Chu lăng có Âm chúc địa chi hay không. Hắn không muốn có người vì thèm nhỏ dãi đồ vật trong đó mà đi vào đào mộ cổ.

237. Q.3 - Chương 237: Không Thẹn Với Lương Tâm

-Chu lăng là tổ lăng của Hoa Hạ, các triều đại đều có tế tự, người đào bới tổ lăng chính là quên đi nguồn gốc, tội không thể tha.

Nữ tử trung niên xoay người đi về sau, nàng chỉ hỏi vài câu rồi định tội Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười khổ lắc đầu, nữ tử này nói rất đúng. Chu lăng đích xác là do tế tự, quan phủ ở các triều đại quản lý nhưng mà cũng không mai táng nhị vương của Chu triều, bất quá Tả Đăng Phong cũng không nói ra điều này. Có thêm tội cũng không sao, dù gì những người này cũng không muốn tha hân.

-Vô Lượng Thiên Tôn, Huyền Âm hộ thủ là vật trấn sơn chi bảo của Bạch Vân quan, 30 năm trước đã bị mất, đây là tổ phổ của Bạch Vân quan, trong đó có ghi những vật bị mất đi, mời mọi người xem.

Tất Phùng Xuân đi đến trước lôi đài, lấy ra một quyển sách cổ màu vàng, sau khi nói xong liền đưa ọi người xem, mọi người nhìn qua rồi liên tục gật đầu.

-Tổ phổ này của ngươi là ngụy tạo, ta không tin thể nhân đều là người mù.

Tả Đăng Phong hừ lạnh.

Tả Đăng Phong vừa nói xong, lập tức có người chứng minh tổ phổ kia đã có từ nhiều năm trước. Tả Đăng Phong yêu cầu xem nhưng bị Tả Đăng Phong cự tuyệt.

-Xin mời đại sư minh giám.

Tất Phùng Xuân đưa bằng tổ phổ kia đến trước mặt Thiên Thần.

-Thật là vật của nhiều năm trước, không có dấu hiệu sửa đổi.

Thiên Thần vốn không muốn nhúng tay vào chuyện này nhưng mà ngại ánh mắt của nhiều người, chỉ liếc mắt nhìn tổ phổ kia rồi nói ra phán đoán của mình.

-Thiên Thần đại sư, trên kia có ghi Huyền Âm hộ thủ mất cách đây 30 năm không?

Tả Đăng Phong cao giọng hỏi. Huyền Âm hộ thủ là vật do 13 ném ra từ Lai vương cổ mộ, tại sao lại là vật Bạch Vân quan mất đi cách đây 30 năm được?

-Trên này có viết cách đây 30 năm, Bạch Vân quan có mất đi bảo vật trấn phái.

Thiên Thần trả lời.

-Vậy có ghi bảo vật trấn phái là Huyền Âm hộ thủ không?

Tả Đăng Phong phát hiện được lỗ hổng của đối phương.

-Thế thì không có.

Thiên Thần thành thật trả lời.

-Chư vị đại sư, các vị đạo hữu, thể nhân đều biết Đạo thuật của Bạch Vân quan luôn đi theo đường Âm hàn, Huyền Âm hộ thủ là vật được các vị trưởng giáo của Bạch Vân quan luyện ra, vì vậy mới có khí Âm hàn như thế. Huyền Âm hộ thủ là do mọi người gọi, còn Bạch Vân quan ta gọi nó là “Bảo vật trấn phái”.

Tất Phùng Xuân xoay người nói với mọi người.

Mọi người nghe Tất Phùng Xuân nói có lý, liên tục gật đầu đồng ý.

-Ngươi đây là râu ông nọ cắm cằm bà kia, cắt câu lấy nghĩa, ngươi không có chứng cứ chứng minh Huyền Âm hộ thủ là vật của Bạch Vân quan, ai biết được cách đây 30 năm, các ngươi mất đi cái gì?

Tả Đăng Phong giận dữ mở miệng.

Tả Đăng Phong vừa nói xong, mọi người liền tỏ ra xem thường và trào phúng. Không một ai tin tưởng vào một kẻ Hán gián như Tả Đăng Phong cả.

-A di đà Phật, chứng cứ này vô cùng xác thực, Tả thí chủ, người còn gì để nói không?

Thiên Thần hòa thượng nâng tay ý bảo mọi người yên lặng.

-Ngay cả một chữ Huyền Âm hộ thủ cũng không có mà coi đây là chứng cứ xác thực, Thiên Thần đại sư, người cho rằng có thể làm ta tâm phục sao?

Tả Đăng Phong cười khở lắc đầu.

-Người có thể chứng minh Huyền Âm hộ thủ không phải là Bạch Vân quan không?

Thiên Thần hòa thượng hừ lạnh đáp lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy lại cười khở, đừng nói là 13 có thể mở miệng, cho dù 13 biết nói chuyện thì cũng sẽ bị mọi người coi là đồng lõa của Tả Đăng Phong. Thế gian to lớn ai lại có thể chứng minh trong sạch ỳnh đây.

-Người đã không thể chứng minh Huyền Âm hộ thủ không phải là vật của Bạch Vân quan, người nói ta cùng tất cả mọi người nên tin người hay tin Tất chứng giáo đây?

Thiên Thần thấy Tả Đăng Phong lắc đầu không nói, biết hẳn không có chứng cứ.

-Vô Lượng Thiên Tôn, ánh mắt của các vị đại sư sáng rõ như đuốc, làm rõ sai trái, bản đạo bái phục. Vật trấn bảo của tề phái đã tìm lại được, bản đạo cũng không vội vã, đợi sau khi xét xử xong, bản đạo mới thu hồi.

Tất Phùng Xuân chờ đúng thời cơ mà mở miệng.

-A di đà Phật.

Chúng tăng nhân của Ngũ Đài sơn chấp tay hoàn lễ.

-Bạch Vân quan tuy thiếu kim ngân nhưng có nhiều vị nghĩa sĩ có công với Bạch Vân quan, bản đạo tự nhiên sẽ ...

Tất Phùng Xuân xoay về phía mọi người chấp tay nói cảm ơn.

Lời này vừa ra, mọi người liền lên tiếng nói Tất Phùng Xuân khiêm tốn rồi. Những lời này rất rõ ràng, hẳn sẽ không để ọi người tay trắng mà về.

Tất Phùng Xuân hơn hở phát phát ray rồi xoay người trở về chỗ ngồi của mình.

Đến giờ phút này rốt cuộc Tả Đăng Phong cũng đã nếm được mùi vị bị oan uổng. Trên thực tế là hắn chỉ làm sai có một việc, chính là giết nhầm đệ tử của Thiên Hoàng, trừ cái đó ra tất cả tội danh đều đúng. Có lẽ bởi vì cách xử của hắn không giống với mọi người cho nên bị mọi người cho là ngoại tộc, cũng bởi vì hắn đào lấy châu báu trong Chu lăng, hơn nữa còn mang theo Huyền Âm hộ thủ trong người nên mới bị nhiều người ganh ghét như vậy bởi cái gọi là “Thất phu vô tội hoài bích kỳ tội”. Trước đó Tả Đăng Phong vẫn cho rằng mình là một người xấu nhưng mà nay hắn mới hiểu được mình không tính là người xấu, ít nhất là những việc hắn làm đều không có lỗi với lương tâm của mình.

-Tả thí chủ, lão nạp hỏi người, Thiên Hoàng sư huynh có phải là chết trong tay người không?

Thiên Thần quay lại vấn đề chính.

Tả Đăng Phong nghe vậy quay đầu nhìn mặt trời gần xuống núi. Ngũ Đài sơn hỏi chính là lần xét xử cuối cùng rồi, Thiên Thần hỏi xong, Tất Phùng Xuân liền lấy Huyền Âm hộ thủ, không có Huyền Âm hộ thủ, cho dù không có ai giết hắn thì hắn cũng sẽ chết bởi vì mất đi Âm Dương điều hòa.

-Ta đã đứng ở đây 2 ngày rồi, mỗi ngày chỉ ăn 1 bát cơm, ta không kiên trì nổi, ta muốn nghỉ ngơi 1 ngày, sau giờ Ngọ ngày mai sẽ trả lời vấn đề của người.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

Tả Đăng Phong vừa nói xong, không nói đến mọi người, ngay cả Thiên Thần cũng từ chối.

-Ta phải nghỉ ngơi , bằng không ta sẽ không nói cái gì, Ngũ Đài sơn các người muốn cần ý mạnh hiếp yếu , vu oan giá hoạ sao?

Tả Đăng Phong hừ lạnh.

-A di đà Phật , Phật Môn từ bi vi hoải , lão nạp sẽ thanh toán cho người. Cho người nghỉ 1 đêm, nhưng mà sáng ngày mai người phải cấp cho Ngũ Đài sơn một công đạo, nhiều vị thí chủ đường xa mà đến, không thể tốn nhiều thời gian vì một mình người.

Thấy Thiên Thần do dự, Thiên Quang liền mở miệng.

-Ta biết rồi.

Tả Đăng Phong gật đầu.

Lúc này sắp tối, Tả Đăng Phong bị áp giải trở lại sơn động. Trở lại sơn động, Tả Đăng Phong uống một miếng nước rồi trở lại góc tường bắt đầu tu tập Linh khí. Một đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau Tả Đăng Phong ngưng thần, phát hiện Linh khí đã đến bình cảnh, còn chút nữa là có thể dẫn Thiên kiếp nhưng mà ít nhất cũng phải qua 12h trưa.

Nhưng mà xét xử chuyện cuối cùng này rất khó hơn 4 tiếng đồng hồ, bết bát nhất chính là Linh khí không đủ thì không thể dẫn đến Thiên kiếp.

7h, tăng nhân đưa điểm tâm đến cho Tả Đăng Phong. Điểm tâm nhiều hơn 1 chén cháo so với bình thường, Tả Đăng Phong hiểu được đây là ý gì.

Tả Đăng Phong ăn rất chậm, hơn 1 canh giờ sau mới ăn xong, mà lúc này đám tăng nhân ở bên ngoài cũng đã thúc giục Tả Đăng Phong mấy lần.

Tả Đăng Phong thả chén xuống rồi cùng mọi người đi ra bên ngoài.

-Tả thí chủ , sư huynh của lão nạp có phải là người xuống tay sát hại hay không?

Thiên Thần hòa thượng cũng không vô nghĩa , trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

-Không phải, ngày đó sau khi từ trong Chu lăng đi ra, ta thấy Thiên Hoàng đại sư đợi ở bên ngoài, hẩn đuổi theo ta chất vấn có phải ta giết đệ tử của hẩn hay không?

Tả Đăng Phong tạm dừng một lát rồi nói:

-Lúc ở Tế Nam, ta đã vô ý mà ngộ sát đệ tử của Thiên Hoàng đại sư. Thiên Hoàng đại sư muốn lấy lại công đạo cho đệ tử của mình, hẩn có tu vi Tam Phân Âm Dương, ta không phải là đối thủ của hẩn cho nên trước tiên là dùng súng bắn hẩn, sau đó mới lấy Huyền Âm chân khí đóng băng Đan Điền của hẩn.

-Giết tên bại hoại này...

-Lợi cho hẩn quá rồi , thiên đạo vạn quả mới đúng..

-Là người tu đạo mà lại dùng súng...

Dưới đài truyền đến tiếng mắng, thậm chí có người còn ném đá vào người Tả Đăng Phong. Một viên đá đập thẳng vào mặt Tả Đăng Phong, làm cho Tả Đăng Phong té ngã xuống đài.

Khuôn mặt Tả Đăng Phong sưng lên, nằm úp sát trên mặt đất để kéo dài thời gian. Chưa độ qua Thiên kiếp thì hẩn cũng không khác gì người thường, ngoài ra hẩn nằm sát đất là bởi vì hẩn biết mình còn chưa nói xong nên đám người Ngũ Đài sơn sẽ không để xuất hiện tình huống quần ấu.

Sau khi mọi người dừng lại, Tả Đăng Phong lại đứng lên, tiếp tục nói:

-Lúc ấy trừ Thiên Hoàng đại sư ra còn có Ngọc Hành tử của Thanh Lương động phủ và Tất Phùng Xuân, bọn hẩn đều có địch ý với ta. Ta đóng băng Thiên Hoàng đại sư chỉ là muốn bảo vệ bản thân, cho nên sau khi đóng băng xong ta liền chạy trốn. Sau đó đến lượt Tất Phùng Xuân hiện thân, buộc ta giao ra Huyền Âm hộ thủ. Ta cùng với hẩn đấu pháp thì Ngọc Hành tử phát hiện ta dùng Âm Dương Sinh Tử quyết của

Thanh Lương động phủ, vì thế hắn đuổi Tất Phùng Xuân rồi cùng ta đấu pháp. Lúc đấu pháp với ta Ngọc Hành tử đã phế đi tu vi của ta, lúc ta tỉnh lại đã là ban đêm, nhìn không rõ tình huống xung quanh, liền rời khỏi chỗ đó. Thiên Hoàng đại sư đích thật là bị ta đả thương nhưng vết thương không phải là chí tử.

Tả Đăng Phong từ từ kể lại mọi chuyện đã trải qua.

-A di đà Phật.

Chúng tăng nghe vậy liền tụng Phật hiệu, chúng tăng cũng không tin lời giải thích của Tả Đăng Phong. Bởi vì trên người Thiên Hoàng đại sư trừ vết đạn và Huyền Âm chân khí ra thì không còn vết thương gì khác.

Thiên Thần hỏi tỉ mỉ, Tả Đăng Phong từ từ trả lời, cũng đã trôi qua 2 canh giờ. Trong lúc này Tả Đăng Phong hy vọng Ngọc Phật hoặc là Kim Châm sẽ xuất hiện để kéo dài thời gian nhưng mà đợi Thiên Thần hỏi xong vấn đề cuối thì 2 người bọn họ cũng không có xuất hiện.

-Tả thí chủ, người còn có lời gì để nói không?

Thiên Thần hỏi câu cuối.

Tả Đăng Phong nâng tay nhìn đồng hồ, phát hiện bây giờ là 11h. Ngưng thần tập trung thì phát hiện Linh khí sắp đầy, vẫn còn thiếu chút ít, nhưng mà lúc này đã không còn cách nào kéo dài thời gian. Cố gắng trong 10 ngày lại thất bại trong gang tấc, một lần nữa đẩy lên hy vọng lại tan biến.

-Không sợ muôn người mắng mỏ, chỉ cầu không thẹn với lương tâm.

Tả Đăng Phong ngửa mặt lên trời thở dài.

Ngay tại lúc Tả Đăng Phong mất hết can đảm thì cứu binh xuất hiện. Một người cao lớn bịt mặt từ phía bên ngoài lướt vào lôi đài, người này tuy che mặt nhưng Tả Đăng Phong vẫn biết được thân phận bởi vì tuy rằng người này che mặt nhưng lại không che cái đầu trọc của mình.

238. Q.3 - Chương 238: Tử Khí Đỉnh Phong

Tả Đăng Phong không nghĩ Thiết Hải từ ngàn dặm xa xôi đến đây, Thiết Hải xuất hiện làm Tả Đăng Phong nhìn thấy một chút hy vọng sống, trong lòng Tả Đăng Phong cũng có chút chua xót, hẳn nhiều lần chọc ghẹo Thiết Hải, không nghĩ tới trong lúc sinh tử Thiết Hải lại đến cứu hắn.

Những tăng nhân thấy Thiết Hải xuất hiện liền đứng dậy nghênh địch, trong đó có một lão tăng phản ứng nhân, ngay khi Thiết Hải lướt đến bên Tả Đăng Phong thì hắn liền tung một chưởng vào Tả Đăng Phong. Thiết Hải thấy vậy liền xuất chưởng ngăn cản, 4 chưởng đụng vào nhau, lão tăng liền ngã xuống, cùng lúc đó ngạc nhiên mà thốt lên:

-Tỷ Tỷ Kinh.

Thiết Hải đánh bay lão tăng kia rồi chụp lấy Tả Đăng Phong. Nhưng vào lúc này Thiên Thần đột nhiên xuất chưởng về phía Thiết Hải, Thiết Hải thấy vậy liền vung tay đối chưởng với đối phương. 4 chưởng đụng vào nhau, cả 2 đều lui về sau 3 bước.

-A di đà Phật, Minh Tịnh đại sư, ông đây là muốn cái gì?

Thiên Thần liền biết thân phận của Thiết Hải.

Thiết Hải cũng không đáp lời, nắm lấy Tả Đăng Phong. Lúc này người bên dưới đã vây quanh, thấy Thiết Hải muốn cứu người, cũng không lưu tình, có 2 người liền xuất chưởng. Thiết Hải cũng không lui về sau, song chưởng vung lên, một tiếng trầm muộn vang lên, 2 gã tăng nhân lui về phía sau. Thiết Hải cũng hơi lui về sau, sau đó Thiết Hải liền nắm lấy bả vai của Tả Đăng Phong rồi lẳng không nhưng 2 người vừa nhảy lên được một chút thì Thiên Thần liền lướt tới, vung chưởng ép 2 người xuống đất. Cả 2 vừa chạm xuống

đất, chúng tăng Ngũ Đài sơn liền vây lấy Tả Đăng Phong, còn những người khác vây công Thiết Hải. Thiết Hải thấy không thể mang Tả Đăng Phong đi, liền lắc mình lướt tới phía Đông của lô đài rồi thở gấp.

-A di đà Phật, Minh Tịnh đại sư, đừng quấy rối, mau rời đi thôi.

Thiên Quang bước lên, chấp tay trước ngực, mở miệng. Hắn là chủ trì của Ngũ Đài sơn, tự nhiên không thể làm việc quá khích, tuy rằng Minh Tịnh là người điên nhưng mà vẫn là người của Thiếu Lâm tự, nếu như làm khó dễ Thiết Hải thì đó chính là địch của Thiếu Lâm tự.

-A di đà Phật, làm sao người nhận ra ta?

Thiết Hải nói xong liền lộ khăn che mặt xuống.

-Thiếu Lâm Tẩy Tủy Kinh, người nào không biết.

Thiên Quang mở miệng.

-Nếu nhận ra ta, ta cũng che giấu nữa, Tả Đăng Phong là bằng hữu của ta, các người không thể giết hắn.

Thiết Hải đưa tay chỉ Tả Đăng Phong.

-A di đà Phật, Minh Tịnh đại sư hiểu lầm, Phật Môn từ bi vi hoải, dù cho Tả Đăng Phong có làm hại tính mạng của Thiên Hoàng sư đệ thì Ngũ Đài sơn cũng sẽ không làm khó dễ hắn.

Thiên Quang chấp tay, nói.

-Tả Đăng Phong không có giết sư đệ của người, là tên lỗ mũi trâu kia giết, các người đang vu oan cho người tốt.

Thiết Hải vươn tay muốn tìm Tất Phùng Xuân, nhưng mà hắn cũng không nhận ra Tất Phùng Xuân, chỉ vào một tên đạo sĩ.

-A,, người con lừa ngốc ngậm máu phun người.

Tên đạo sĩ bị Thiết Hải chỉ liên mắng, sau khi mắng xong mới phát hiện lúc này hắn đang ở Ngũ Đài sơn, vì thế hắn ngưng ngừng núp vào trong đám người.

-Tả Đăng Phong, Tất Phùng Xuân là kẻ nào?

Thiết Hải thấy vậy, hỏi Tả Đăng Phong.

-Là lão tạp mao kia.

Tả Đăng Phong chỉ vào Tất Phùng Xuân ở dưới đài. Tuy rằng Thiết Hải không thể cứu được hắn nhưng lại có thể kéo dài thời gian. Tay của Tả Đăng Phong cũng tranh thủ Tụ Khí chỉ quyết.

-Vô lượng thiên tôn.

Tất Phùng Xuân ở trước mặt mọi người tự nhiên là phải giả vờ tạo ra một bộ dạng cao thâm.

-Là hắn giết.

Thiết Hải hô lớn.

Mọi người đã ở đây 2 3 ngày, sớm đã vô cùng phiền muộn. Vốn muốn kết thúc xét xử để lấy chỗ tốt, lúc này thấy Thiết Hải đến quấy rối, lại chỉ vào Tất Phùng Xuân, vì thế mọi người sôi nổi lên án Thiết Hải, Thiết Hải thấy thế nhắm mắt làm ngơ.

-A di đà Phật, Minh Tịnh đại sư, ông nói là Tất cuồng giáo là hung thủ sát hại sư đệ của lão nạp, ông có chứng cứ không?

Tính tình của Thiên Quang ôn hòa, cũng không tức giận.

-Chứng cứ không có, hắn chính là nhân chứng.

Tả Đăng Phong chỉ Tả Đăng Phong.

Lời vừa nói ra, mọi người ở bên dưới liền vỡ tổ, làm sao hung thủ lại có thể trở thành nhân chứng?

-A di đà Phật , Tả thí chủ gây tổn thương đến tính mạng của Thiên Hoảng sư đệ, ta cũng không có làm khó hấn. Chỉ mong ngày sau hấn có thể sám hối, làm nhiều việc thiện. Tất chúng giáo, Tả thí chủ giao lại cho ông rồi.

Thiên Quang liền ném củ khoai lang nóng cho Tất Phùng Xuân.

-Vô Lượng Thiên Tôn , đa tạ Thiên Quang đại sư.

Tất Phùng Xuân chấp tay nói tạ nhưng trong lòng thầm mắng Thiên Quang là lão cáo già.

-Vậy thì tốt ủa rồi.

Thiết Hải nghe vậy lập tức nhảy từ trên đài xuống, đám tăng nhân thấy thế vội bước lên ngăn cản. Thiết Hải liền hô to:

-Không nghe trụ chỉ các người nói cái gì sao? Chuyện này các người không cần quản nữa.

Người diên nói chuyện đúng là không có kiêng kỵ gì. Lời kia vừa ra, sắc mặt của Thiên Quang liền đỏ ửng, tuy rằng người nào cũng biết hấn không muốn làm việc xấu nhưng lại không ai dám nói thẳng như Thiết Hải.

-A di đà Phật , Tả thí chủ, Huyền Âm hộ thủ vốn là vật của Bạch Vân quan, mời Tả thí chủ trả lại cho Tất chúng giáo.

Thiên Thần thấy Thiên Quang bị Thiết Hải trào phúng, không nhịn được liền mở miệng.

-Tả Đăng Phong, người không sao chứ?

Thiết Hải ân cần hỏi han Tả Đăng Phong.

-Đa tạ đại sư , ta cũng không sao, ông đến đây một mình ư?

Tả Đăng Phong cảm động.

-Đúng vậy, ta vẫn luôn đi một mình.

Thiết Hải gật đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy vô cùng thất vọng , lúc trước hấn còn tưởng rằng Thiết Hải chỉ là mở đầu, không ngờ chỉ một mình hấn lẻ loi đến đây cứu viện, dù vật Tả Đăng Phong vẫn nháy mắt với Thiết Hải:

-Những bằng hữu khác khi nào mới tới?

-Không có ai cả, chỉ mình ta, ánh mắt của người làm sao thế?

Thiết Hải nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong.

-A di đà Phật , Minh Tịnh đại sư , lúc này vì có gì mà ông làm Hành Diên sư diệt tổn thương?

Thiên Thần mở miệng.

-Cái này....

Thiết Hải không phản bác được.

-A di đà Phật , thỉnh phương trượng sư bá , Thiên Thần sư thúc lấy lại công đạo cho đệ tử.

Hành Diên thấy thế liền chấp tay trước ngực, lên tiếng.

-A di đà Phật.

Thiên Quang gật đầu, hấn vốn không muốn tham gia vào chuyện này nhưng mà Hành Diên là đệ tử của Thiên Hoảng. Sư phụ hấn mất rồi, sư bá cùng sư thúc nếu không ra mặt cho hấn, tất nhiên sẽ khiến đám tăng nhân thất vọng.

-Hành Diên tạm hãy lui ra sau , để lão nạp lĩnh giáo tuyệt học Thiếu Lâm tự của Minh Tịnh đại sư.

Thiên Thần nói xong liền phất phất tay áo. Đám tăng nhân kéo Tả Đăng Phong rời đi. Thiết Hải cũng không có ngăn lại, chuẩn bị so đấu cùng Thiên Thần.

2 người kéo dài khoảng cách, bởi vì sự việc liên quan đến danh dự môn phái. Hai người vừa ra tay liền dốc hết toàn lực, sau một chiêu cả 2 đều lui lại 3 bước, chiêu thứ 2, cả 2 lui lại 9 bước. Chiêu cuối cùng, cả 2 đều học máu, cả 2 đều có thực lực ngang nhau, đều lưỡng bại câu thương.

Sau khi rơi xuống đất, Thiết Hải liền nhảy lên một cái, lau đi đi vết máu ở khóe miệng cười ha ha, rồi chỉ tay vào Thiên Thần đang ở dưới đất bò dậy nói:

-Người thua...

Chưa nói xong, Thiết Hải lại phun ra một ngụm máu. Trên thực tế cả 2 đều bị thương nghiêm trọng. Thiết Hải gượng chống đứng dậy nên làm cho thương thế nặng hơn.

-A di đà Phật, Minh Tịnh đại sư xin hãy rời đi thôi.

Thiên Quang thấy thế, chấp tay mở miệng. Hắn cũng không muốn ra so đấu với Thiết Hải, cùng so đấu với người diên nếu thua là dọa người, thắng cũng thắng không anh hùng.

-Đại sư, ông đi đi, chuyện nơi đây để ta xử lý.

Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải bất ổn.

-Ta đi rồi, bọn hắn sẽ giết người.

Thiết Hải nhìn bốn phía, lúc này sắc mặt đám người Tất Phùng Xuân tỏ ra vui mừng khi nhìn vào bọn họ.

-Mạng ta lớn, không chết được.

Tả Đăng Phong cười lạnh. Giờ này Linh khí của hắn đã đầy, lúc này muốn độ kiếp rồi. Lúc độ kiếp bên người sẽ có sấm chớp vây quanh, không ai có thể đến gần hắn.

-Là sao?

Thiết Hải không hiểu.

-Mau rời khỏi đây.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn mây đen trên bầu trời đang kéo tới. So với lần độ kiếp trước thì lúc này mây đen kéo đến rất nhanh, hơn nữa đám mây còn dày hơn so với lần trước.

Mây đen kéo lại, sấm chớp liền đánh xuống, không đợi mọi người nghĩ ra nguyên nhân. Một đạo sấm chớp đã giáng xuống Tả Đăng Phong, Thiết Hải được Tả Đăng Phong nhắc nhở nên đã nhảy ra. Còn đám tăng nhân thấy thế tưởng rằng Tả Đăng Phong gây nhiều nghiệp nên bị trời đánh.

Một đạo rồi lại một đạo, 3 đạo sấm chớp qua đi. Tả Đăng Phong biết được Nhị Phân Âm Dương còn 3 lượt thiên kiếp nữa, vừa nghĩ đến đây, sấm chớp lại đánh xuống. Tả Đăng Phong nhú mày cắn răng chịu đựng, Nhị Phân Âm Dương theo Tiết giáo là có tu vi Tử Khí. Chỉ cần có tu vi Tử Khí, những người ở đây không ai có thể ngăn được hắn.

Ngay tại khi Tả Đăng Phong nghĩ rằng độ kiếp đã xong thì đột nhiên trên bầu trời lại vang lên tiếng sấm, đạo sấm chớp thứ 7 bổ xuống. Lúc này Thiên Kiếp uy lực lớn hơn, sấm chớp bổ vào người làm cho phổi rung mạnh nhưng mà điều này cũng không quan trọng, lúc này Tả Đăng Phong tỏ ra vô cùng kích động.

Tu vi Tử Khí Độ kiếp chỉ có thể chịu 6 lần sấm chớp, nhưng vượt qua 6 lần chính là Tử Khí đỉnh phong rồi.

239. Q.3 - Chương 239: Cá Nước Mặn Xoay Người

Ngoài kích động, trong lòng Tả Đăng Phong càng tỏ ra kinh ngạc. Bởi vì lần Thiên kiếp này đến quá mức kỳ hoặc, hẳn biết mặc dù Linh khí của mình tích tụ có thể dẫn đến Thiên kiếp Tử Khí, căn bản không đủ để dẫn đến Thiên kiếp Tam Phân Âm Dương đỉnh phong.

Nhưng mà lần Thiên kiếp thứ 3 thật sự đến, hơn nữa từ lần sấm chớp đầu tiên đến lần cuối cùng còn có đi kèm theo mưa nhỏ. Người trong tu hành độ kiếp chỉ có sấm chớp, sẽ không có mưa gió đi theo. Cơn mưa này tới quả thật là dị tượng.

Độ kiếp tầm thường là phải trải qua 1 nén nhang nhưng lúc này chưa đến nửa nén nhang đã kết thúc, 9 lần sấm chớp vang lên, mây đen tan hết, ánh mặt trời lại hiện ra.

Thiên kiếp đến chỉ đánh vào Tả Đăng Phong, cũng không ảnh hưởng đến người khác. Thiên kiếp qua đi, Tả Đăng Phong cảm thấy bản thân thư thái hơn trước, Linh khí trong người sung mãn, tai mắt thanh minh, trọc khí trong cơ thể đều trở thành hư không, không cần suy nghĩ thì Linh khí cũng tự động chạy trong Kỳ kinh bát mạch, giống như là kỳ bình dừng mãi, lúc nào cũng có thể xuất chinh.

Sau khi mây đen tan đi, mọi người tỏ ra ngạc nhiên, lặng ngắt như tờ, bọn hắn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ngay tại lúc mọi người sững sờ, Tả Đăng Phong lại cúi đầu kiểm tra quan thân, lúc này cũng giống như lần trước, ngoài đạo bào ra thì những gì trên người cũng đã bị thiêu hủy.

-A di đà Phật.

Phản ứng đầu tiên chính là đám tăng nhân của Ngũ Đài sơn, Thiên Quang vừa đọc Phật hiệu, đám tăng nhân cũng đọc theo.

-Tả Đăng Phong, Thiên Hoàng không phai rớt do người giết đúng không?

Thiết Hải lướt đến bên cạnh Tả Đăng Phong, nhìn Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới, hắn không hiểu chuyện gì xảy ra, cho rằng Tả Đăng Phong bị trời phạt.

-Nếu ông không tin ta thì tại sao lại đến cứu ta?

Tả Đăng Phong cười cười.

-Đợi lát nữa nói chuyện này, hôm nay ta có thể không cứu người được rồi.

Thiết Hải trừng mắt lắc đầu.

-Ông đã cứu ta rồi?

Tả Đăng Phong lại bật cười.

-Vô Lượng Thiên Tôn, Tả Đăng Phong, người gây nhiều nghiệp chướng, ngay cả trời cao cũng không tha cho người.

Tất Phùng Xuân mở miệng, hắn không phải là người cùi bắp, hắn phát hiện mây đen đến giống như là là Độ kiếp nhưng mà mỗi khi Độ kiếp lại không có mưa nhưng lần này lại có, hơn nữa sau khi Độ kiếp, quần áo quanh thân người ấy cũng bị sấm chớp đốt hết. Mà lúc này quần áo trên người Tả Đăng Phong lại còn cho nên Tất Phùng Xuân cũng không cho rằng Tả Đăng Phong đã Độ kiếp.

Tả Đăng Phong nghe vậy ngẩng đầu nhìn hắn. Hơn 1 tháng qua, cuộc sống của Tả Đăng Phong giống như là sống trong địa ngục, chính bản thân của hắn cũng có trách nhiệm, Ngọc Hành tử phế đi tu vi của hắn gánh 3 thành trách nhiệm, còn 6 thành là thuộc về Tất Phùng Xuân.

Dù vậy, Tả Đăng Phong cũng không có nóng lòng động thủ. Tử Khí đỉnh phong làm cho số lượng dự trữ cùng tốc độ Linh khí trong người tăng lên gấp 3 lần so với Tử Khí. Nếu lấy Linh khí thúc giục Huyền Âm hộ thủ thì Huyền Âm chân khí sẽ mạnh hơn so với lúc trước. Ngoài ra bản thân của hắn còn có Phong Hành quyết nữa.

-Không có lệnh của ta, những người ở đây không được rời đi.

Trầm mặc một lúc, Tả Đăng Phong lạnh giọng nói.

Lời này vừa ra, toàn trường ồ lên, một kẻ bị phế đi tu vì lại dám nói ra lời cuồng vọng như thế cho nên mọi người chẳng thèm ngó tới, cười nhạo hần, hỏi hần có phải bị Thiên lôi đánh đến điên rồi không?

-Tả Đăng Phong, người không sao chứ?

Thiết Hải nghi hoặc nhìn hần.

-Thiên Quang đại sư, các người vu oan ta, hôm nay cần phải trả lại cho ta một công đạo. Những kẻ hỏi ta đều phải lưu lại, trước khi chân tướng mọi việc hiện ra, nếu có một ai rời đi, ta sẽ giết một hòa thượng của Ngũ Đài sơn.

Tả Đăng Phong cất bước đi về phía chúng tăng của Ngũ Đài sơn.

Lời nói cùng hành động của Tả Đăng Phong làm ọi người mắc cười, có 2 tên từ trong đám người lướt ra, muốn dùng hành động để ngăn cản Tả Đăng Phong nói ra những lời hồ ngôn loạn ngữ này.

Hư ảnh chớp động, 2 người đã bị Tả Đăng Phong nắm trong tay. Tay trái Tả Đăng Phong bẻ gãy cổ một người, người còn lại bị Tả Đăng Phong trong nháy mắt liền biến thành pho tượng đóng băng. Linh khí trong tay phải Tả Đăng Phong phóng ra, pho tượng băng kia liền vỡ tan.

-Tu vi hiện tại của ta là Tam Phân Âm Dương đỉnh phong, 9 lần sấm chớp kia chính là do ta Độ kiếp.

Tả Đăng Phong vút xác ở trong tay trái xuống, nhìn xung quanh:

-Khinh công mà ta dùng đã thất truyền từ lâu, vừa rồi ta mới chỉ dùng 5/10 tốc độ, Huyền Âm chân khí cũng chưa dốc toàn lực, bất quá các người yên tâm, người nào không làm khó ta, ta cũng sẽ không làm khó người đó.

Tả Đăng Phong nói xong, mọi người liền kinh hô. Tả Đăng Phong ghét nhất là người hô to gọi nhỏ, bất quá hần cũng không tính toán với đám người này mà đi về phía Thiên Quang:

-Đại sư, nếu như có một ai trong này rời khỏi đây, ta sẽ giết chết tăng nhân của Ngũ Đài sơn, bắt đầu từ cao thủ đã độ qua Thiên kiếp.

-A di đà Phật.

Tuy rằng Thiên Quang có kiến thức rộng rãi nhưng trong lúc nhất thời cũng không thể tiếp nhận được chuyển Tả Đăng Phong đã lật ngược thế cờ.

Lúc này, có một số người nhát gan bắt đầu rời đi. Tả Đăng Phong tai mắt thanh minh, Phong Hành quyết hiện ra, lần này mọi người cũng không nhìn thấy hư ảnh của Tả Đăng Phong, đợi cho hư ảnh Tả Đăng Phong xuất hiện trước mặt Thiên Quang thì đã có 3 pho tượng đóng băng xuất hiện ở phía trước.

-Nếu như không phải ta ngăn cản thì 3 người này đã đào tẩu, hiện giờ Ngũ Đài sơn cũng phải chết đi 3 tăng nhân.

Tả Đăng Phong cười lạnh.

-A di đà Phật , Tả Đăng Phong , không thể lạm sát.

Thiết Hải nghe vậy vội vàng bước lên ngăn cản Tả Đăng Phong.

-Đại sư yên tâm, ta có chừng mực.

Tả Đăng Phong nhìn Thiết hải.

-Tả Đăng Phong, người cho rằng mọi người ở đây sẽ khuất phục dâm uy của người sao?

Tất Phùng Xuân hô lớn, Tả Đăng Phong cường thế làm cho Tất Phùng Xuân vô cùng hoảng sợ. Hần biết người Tả Đăng Phong hạ thủ tiếp theo sẽ là hần cho nên hần lớn tiếng kích động để mọi người cùng xông lên, có như vậy mới có cơ hội bảo vệ mạng sống của mình.

-Người nào đào tẩu, ta sẽ giết người đó.

Tả Đăng Phong cười lạnh nhìn xung quanh, mọi người thấy thế cũng không có một ai nhìn thẳng vào Tả Đăng Phong.

-Thiên Quang đại sư, lúc trước đích thật là ta đã giết chết đệ tử của Thiên Hoàng đại sư nhưng mà ta không giết Thiên Hoàng đại sư. Sau khi các ông bắt ta, chẳng những hành hạ ta còn bắt ta ngồi trong xe tù dài nắng dầm mưa, mỗi ngày cũng không cho ta ăn nó. Những cái này ta cũng không tính toán với các ông nhưng mà con người nào không thể chịu nổi được cảnh vu oan, hôm nay nếu không làm rõ mọi chuyện, ai cũng không được đi. Lúc này ta vốn định giết 3 tăng nhân nhưng nể mặt của Minh Tịnh đại sư, ta tha cho các ông 1 lần, từ giờ trở đi, nếu có ai rời khỏi đây, ta sẽ bắt tăng nhân Ngũ Đài sơn trả nợ. Ông có thể lựa chọn chí công vô tư, quên mình vì người nhưng mà nếu làm như thế ông sẽ chịu cảnh diệt môn.

Tả Đăng Phong gần từng tiếng, giọng nói vô cùng kiên định.

-Ngũ Đài sơn là nơi Phật môn thanh tịnh, không thể để cho yêu nghiệt như ngươi giương oai.

Nhưng vào lúc này, Thiên Thần lách mình bước ra.

-Sư đệ, chậm đã.

Thiên Quang nắm lấy tay Thiên Thần. Người sống lâu hơn nên làm việc trầm ổn, chú ý toàn cục. Thiên Quang rất rõ ràng, mọi người ở đây không phải là đối thủ của Tả Đăng Phong. Hơn nữa cũng biết rất có thể Tả Đăng Phong bị oan uổng, lúc này không đại khai sát giới đã là áp chế bản thân lắm rồi. Nếu xử trí không đúng sẽ chọc giận Tả Đăng Phong, đến lúc đó ở đây sẽ xảy ra một màn huyết tinh.

-Trụ trì sư huynh, sự việc liên quan đến danh dự của Ngũ Đài sơn, nhất định phải nghĩ kỹ a.

Thiên Thần quay đầu lại mở miệng.

-Sự việc liên quan đến tồn vong của Ngũ Đài sơn, lão nạp nhất định phải nghĩ kỹ.

Thiên Thần bắt đầu dĩ lắc đầu, suy nghĩ của hắn cẩn thận hơn Thiên Thần. Biết xử trí không đúng cũng không phải là chuyện hao tổn thanh danh, nhưng mà sự việc lần này quá khó giải quyết. Chuyện xảy ra đột nhiên làm hắn trong thời gian ngắn không nghĩ ra đối sách. Trên thực tế là việc bắt mang Tả Đăng Phong đến đây xét xử cũng không phải là ý của hắn, là do Thiên Thần muốn mang Tả Đăng Phong về đây, vốn tưởng rằng lần này mang về một con thỏ nhưng kết quả lại mang một con cọp trở về.

-Ai za, ta đã quên Lão đại rồi, ngươi hãy ở đây chờ ta, ta đi mang Lão đại tới, ngươi đừng có đánh đám hòa thượng này.

Ngay tại lúc mọi người đang trầm mặc thì Thiết Hải lại lên tiếng, mọi người cũng không rõ, chỉ có Tả Đăng Phong là rõ ràng, vì muốn giúp Tả Đăng Phong nên Thiết Hải cất con chuột kia ở một nơi nào đó.

Thiết Hải rời đi làm cho Thiên Quang nhú mày, nếu Thiết Hải ở đây còn có thể hòa hoãn một chút, một khi Thiết Hải đã rời đi thì sự tình càng khó giải quyết.

-Đại sư, đã có 2 người rời đi.

Tả Đăng Phong đưa tay chỉ về phía Đông Nam cùng Tây Nam, có hai người đang lén lút chạy trốn.

-A di đà Phật, Tả thí chủ, việc này sai ở Ngũ Đài Sơn là do chúng ta xử lý không đúng, lão nạp xin lỗi thí chủ.

Thiên Quang trầm ngâm một lát rồi chấp tay thi lễ với Tả Đăng Phong.

Thiên Quang nói vậy chứng tỏ hắn đã nhận thua, đây là một chuyện vô cùng mất mặt với Ngũ Đài sơn. Mọi người ở đây đều không có nghĩ đến Thiên Thần sẽ làm như vậy, trong khoảng thời gian ngắn chỉ trở, ngôn hành cử chỉ đều lộ ra khinh thường cùng xem thường.

-Đại sư nói quá lời, cổ ngữ có nói sĩ khả sát bất khả nhục, lúc trước Thiên Thần đại sư cùng tăng nhân của quý tự đã bắt giam rồi áp giải ta đến đây, đây là một chuyện vô cùng nhục nhã đối với ta nhưng mà ta không trách các người bởi vì lúc trước đích thật là ta đã lỡ tay sát hại đệ tử của Thiên Hoàng đại sư nhưng mà ta không có giết Thiên Hoàng đại sư, đại sư có thể truy xét thêm, ta sai trước, quý tự sai sau, việc này coi như hòa, không ai nợ ai.

Tả Đăng Phong nói. Sở dĩ nói vậy là có 3 điều, thứ nhất là Tả Đăng Phong nể mặt của Thiết Hải, không thể để Ngũ Đài sơn kết thúc với Thiếu Lâm tự. Thứ hai là Thiên Thần xử trí quyết đoán, mở miệng nói xin lỗi hắn, Tả Đăng Phong cũng bội phục trí tuệ cùng quyết đoán của hắn. Nguyên nhân thứ ba chính là chén cháo hôm qua nhiều hơn lúc bình thường, từng hành động nhỏ như vậy, Tả Đăng Phong cũng sẽ không quên.

-A di đà Phật.

Thiên Thần nghe vậy chấp tay trước ngực, hắn không nghĩ Tả Đăng Phong sẽ đồng ý, như vậy đã lưu lại mặt mũi cho Ngũ Đài sơn rồi. Chuyện cho đến bây giờ rút ra là kết cuộc đúng nhất, người khác sẽ không cười nhạo Ngũ Đài sơn, bởi vì ngày sau Tả Đăng Phong sẽ là một sát tinh, ai thấy cũng phải sợ.

Sau đó, chúng tăng của Ngũ Đài sơn bắt đầu tản ra. Đám nhân sĩ giang hồ thấy vậy cũng muốn bỏ đi, ngay cả Tắt Phùng Xuân cũng vậy.

-Ta sẽ không truy cứu Ngũ Đài sơn nhưng mà cũng không nhắc đến việc không truy cứu các người. Các người hãy lưu lại, ta chỉ giết 28 người, nếu giải tán lập tức, ta chỉ biết lưu lại 4 người.

Tả Đăng Phong cười lạnh, ai đánh hắn, ai mắng hắn, ai vu oan hắn, ai đưa hắn nước... hắn đều nhớ rõ, đến lúc tính sổ rồi.

Lời này vừa ra, mọi người lập tức giải tán. Tả Đăng Phong đã sớm đoán được cục diện này, Phòng Hành quyết hiện ra, rất nhanh đã xuất hiện ở bên ngoài. Những người này, một người cũng chạy không thoát.

240. Q.3 - Chương 240: Thiên Hạ Vô Địch

Tả Đăng Phong trước đây chưa từng sử dụng thân pháp, tốc độ nhanh như thiểm điện của Phong Hành quyết khiến ngay cả chính hắn cũng phải chấn kinh. Nếu thôi động linh khí đến cực hạn, ngay cả bản thân hắn cũng không rõ tốc độ của mình nhanh đến mức độ nào, nhưng sau khi hắn toàn lực thi triển mọi người đều có cảm giác động tác của hắn cực kỳ chậm rãi, nhẹ nhàng thoải mái vậy khốn cả đám người.

Lúc trước Tả Đăng Phong cũng từng nghĩ tới tốc độ của Phong Hành quyết sẽ rất nhanh, nhưng hắn lại không nghĩ tới có thể nhanh tới mức như vậy, hơn nữa có tu vi tứ khí đỉnh phong làm cơ sở, hắn thi triển càng thuận lợi như cá gặp nước, hơn nữa linh trí dư thừa cũng khiến cho Huyền Âm chân khí của hắn càng thêm uy mãnh, hắn có thể không chút kiêng kỵ phát ra huyền âm khí trụ mà không cần lo lắng linh khí khô kiệt. Khí vụ dài tới năm trượng, thanh thể hải người, chỉ cần bị quét trúng ngay lập tức cả người bị phủ sương trắng, tứ chi tê liệt.

Năng lực kinh khủng khiến Tả Đăng Phong khiếp sợ đồng thời cũng làm hắn nhiệt huyết sôi trào, con người sống trên đời cần chính là cảm giác này, những người này đều là lúc trước có thể quyết định số phận hắn, hiện tại đến phiên hắn có thể quyết định số phận kẻ khác.

Huyền Âm chân khí không chỉ có thể hình thành khí trụ, Tả Đăng Phong điều khiển Huyền Âm chân khí phát ra hàn vụ như một chiếc roi lớn, chỉ cần nơi nó tiếp xúc qua mọi người đều bị đông cứng. Tuy rằng không thể một lần vây khốn mấy trăm người nhưng những người này đứng chung một chỗ, mỗi một lần hắn ra tay đều khiến cho vài chục người trúng đòn, sau một vòng toàn bộ những người chưa độ thiên kiếp đều bó tay chịu trói, vòng thứ hai trong trường chỉ còn không tới bảy người, sau vòng thứ ba chỉ còn Tắt Phùng Xuân cùng đồ đệ của hắn có thể miễn cưỡng di động, nhưng cả người đã run rẩy lập cập, tứ chi co quắp.

“Ai nha, A di đà Phật.” Tả Đăng Phong vừa thu chiêu, Thiết Hải mang theo lồng chim từ đằng xa chạy đến, cảnh tượng trước mắt khiến hắn kinh hãi thất sắc, đánh rơi cả lồng chim, nhưng hắn phản xạ nhanh chóng, lập tức đưa tay bắt lại.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn liếc qua Thiết Hải, dưới tay tụ khí khôi phục linh khí, tuy rằng hắn đã có phaantaam phân âm dương đỉnh phong nhưng cũng không thể liên tục tiêu hao linh khí. Vừa rồi hắn

phát ra hơn mười đạo huyền âm chân khí, lúc này linh khí trong khí hải đã gần như khô kiệt, cần lập tức bổ xung.

“Thật là lạnh!” Thiết Hải cầm lồng chim lui về sau mấy bước, lúc này khắp nơi đều là một đám người nằm co quắp, có vài người vẫn còn duy trì tư thế đứng thẳng, những người này tất cả đều tản ra hàn khí.

Tả Đăng Phong nghe thấy cũng không trả lời, tu vi tăng lên là một quá trình chậm rãi, nhưng hắn đạt tới tử khí đỉnh phong một cách quá bất ngờ, trong thời gian ngắn hắn còn chưa thể tiếp thu được sự thực này. Trong những người này ít nhất cũng có mười mấy cao thủ độ thiên kiếp, hắn không nghĩ tới dưới tay mình họ còn không có lực hoàn thủ, hắn càng không nghĩ tới trong thời gian ngắn bản thân có thể lợi hại tới trình độ này, thậm chí ngay cả Tất Phùng Xuân có tu vi nhị phân âm dương cũng không có bất kỳ cơ hội nào địch lại.

“Tả Đăng Phong, ngươi sẽ không giết bọn họ đấy chứ?” Thiết Hải buông lồng sắt đi đến bên cạnh đám người bị Tả Đăng Phong đóng băng nằm đó, những người này bị băng phong mức độ không giống nhau, chạm phải hàn vụ thì đã gần như đóng băng, bị hàn vụ quét sơ qua còn có thể chậm rãi cử động.

“Hả, ngươi nói gì vậy?” Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía Thiết Hải, vừa rồi chính hắn còn kinh ngạc, không nghe rõ Thiết Hải gọi.

“A di đà phật, ngươi không nên giết người lung tung như vậy.” Thiết Hải quay đầu lại nhìn hắn.

“Ta đã là thiên hạ vô địch rồi.” Tả Đăng Phong nhìn hai tay của mình lấm lắm, trong thời gian ngắn tâm tình biến đổi lúc vọt lên trời cao lúc tụt xuống đáy cốc, sự tương phản này khiến hắn bị vây trong cảm giác cực kỳ phấn khích.

“Vô địch là Huyền Âm Thủ của ngươi, nếu ngươi đem Huyền Âm Thủ tháo xuống, ngay cả ta cũng chưa chắc đánh lại.” Thiết Hải nghe vậy lập tức phản bác.

“Đúng vậy!” Tả Đăng Phong nghe vậy ngẩng đầu nhìn Thiết Hải cười cười, Thiết Hải nói lời này xuất phát từ lòng hiếu thắng, trên thực tế cho dù hắn tháo Huyền Âm Thủ xuống Thiết Hải cũng không phải là đối thủ của hắn, nhưng Tả Đăng Phong cũng không tính toán. Chẳng qua Thiết Hải nói những lời này vẫn có chút đạo lý, mang Huyền Âm Thủ cho dù Tả Đăng Phong có lợi hại nhưng vẫn là mượn sức ngoại vật.

“Những người này phải làm sao bây giờ?” Thiết Hải nghe vậy vui vẻ ra mặt.

“Ta phải tra hỏi bọn họ một chút, ngươi trước tiên trở về Mã Gia Pha chờ ta, ngươi biết Mã Gia Pha ở chỗ nào chứ?” Tả Đăng Phong muốn để Thiết Hải đi, nếu không Thiết Hải nhất định sẽ ngăn cản hắn lăm sát.

“Biết, chính là chỗ chúng ta gặp lần trước. Ồ, những hòa thượng này...” Thiết Hải quay đầu nhìn xung quanh.

“Ta sẽ không làm khó tăng nhân, ngươi cứ đi Mã Gia Pha chờ ta, ngươi có thương tích trên người, trên đường cứ chậm rãi mà đi.” Tả Đăng Phong nói.

“Ta không bị thương, ta chờ ngươi đi cùng.” Thiết Hải mơ hồ cảm giác được có chuyện gì đó không đúng.

“Không cần, ngươi đi trước đi, bằng trong tăng nhân trên Ngũ Đài Sơn sẽ đem chuyện này tính toán lên đầu ngươi, lúc đó Thiếu Lâm Tự cũng chịu tai ương liên lụy.” Tả Đăng Phong chỉ đám người nằm la liệt dưới đất.

Thiết Hải tuy rằng diên nhưng hắn vẫn rất quan tâm Thiếu Lâm Tự, nếu không lúc trước cũng không che mặt đến giải cứu, thấy Tả Đăng Phong nói vậy vội vàng cầm lồng chim đi về hướng nam.

Thiết Hải vừa đi, Tả Đăng Phong lạnh lùng nhìn về phía Tiết Phùng Xuân. Tiết Phùng Xuân lúc này vẫn có thể cử động, thấy Tả Đăng Phong đi về phía mình lập tức lộ vẻ sợ hãi, một cánh tay chống xuống chậm chậm bò về phía sau.

Tả Đăng Phong cũng không nhiều lời với hắn, giơ tay phát ra một đạo huyền âm chân khí đem thất khiếu thần phủ của hắn đóng băng lại, giơ chân đạp vỡ đầu. Báo thù chính là báo thù, không cần phải nhiều lời.

Đầu sở gây tội đã chết, Tả Đăng Phong cũng không giết những kẻ khác mà tìm kiếm trong đám người, một lát sau chọn ra bốn người. Bốn người này gồm có nữ tử trung niên từng bưng nước cho hắn rửa mặt,

cũng có tiểu đạo nhân không nở nhìn hần phôi nằng đem xe ngựa tới dưới bóng cây, còn có người trung niên dùng vải che mưa cho hần, người cuối cùng là lão đạo cô nhìn hần với ánh mắt tiếc hận, còn đưa trộm bánh mì cho hần.

Lúc trước tình thế khẩn cấp, Tả Đăng Phong không kịp nhận những người này, đem họ đóng băng một lượt, đến lúc này hần đưa họ ra, thảo Huyền Âm Thủ xuống thúc ép dương khí trong cơ thể bắt đầu giải quyết huyền âm khí trong cơ thể nữ tử trung niên.

“Bên trong Chu lăng không phải mai táng Chu Văn Vương, cũng không phải Chu Vũ Vương, ta lấy vật phẩm bồi táng ra là thực, ngày đó ta thả nữ nhân kia ra cũng là thực, nhưng ta không phải Hán gian.” Tả Đăng Phong hướng về nữ tử mặt mang hận ý nói, người này lúc trước từng thăm vấn hần, nhưng Tả Đăng Phong cũng không hận nàng.

“Người muốn thế nào?” Nữ tử trung niên hoàn toàn không sợ hãi, người tốt và người xấu kỳ thực rất dễ nhận ra, không sợ chết có bảy thành là người tốt, sợ chết có bảy thành là người xấu.

“Người chỉ ra những người nào do người mang đến, ta thả các người đi.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị nói.

Nữ tử trung niên nghe vậy cảm giác kinh ngạc, há mồm muốn nói chuyện nhưng nhìn sắc mặt lạnh lùng của Tả Đăng Phong lại đem lời muốn nói nén xuống, xoay người tìm kiếm đồng bạn của mình trong đám người.

Tả Đăng Phong liên tục chữa trị cho ba người khôi phục được hành động, tương tự cũng bảo bọn hần đem đồng bạn đến, bận rộn nửa ngày rốt cuộc đem hơn sáu mươi người hồi phục trở lại.

“Ta không phải là người tốt, nhưng ta không phải Hán gian, ta không muốn hại ai, cũng quyết không cho phép người khác hại ta.” Tả Đăng Phong hướng mọi người khoát tay nói.

Tả Đăng Phong lúc này trong mắt chúng nhân đã là tồn tại thuộc loại yêu ma, không ai dám cùng hần nói chuyện, thậm chí còn không dám nhìn hần. Mọi người nghe hần nói vậy chỉ có thể rời đi.

Nữ tử trung niên lúc trước cũng đi được một đoạn liền trở lại, Tả Đăng Phong thấy vậy lộ vẻ nghi hoặc, nhưng nghe câu nói sau cùng của nàng không khỏi nóng mặt, xoay người tìm kiếm người có vóc người xấp xỉ mình.

Lúc này, lão đạo cô cũng quay trở lại, Tả Đăng Phong nghi hoặc nhìn nàng, đối phương cũng chỉ nói một câu, sau khi nói xong liền quay đầu đi, nhưng lại khiến Tả Đăng Phong sững sờ suy nghĩ đến xuất thần, lão đạo cô nói: “Vô lượng thiên tôn, hài tử, cho dù gặp phải ủy khuất cũng không nên giết người, về nhà sớm đi thôi.”

Lão đạo cô này tuổi cùng xấp xỉ với mẫu thân hần, một câu hài tử khiến nội tâm hần đại động, hần quả thực bị ủy khuất rất lớn, cũng chịu rất nhiều oan uổng, còn thiếu chút nữa mất mạng, nhưng hần không có ai để tâm sự, phụ mẫu đều mất, vợ cũng đã mất, thân nhân tan tác, không có bằng hữu, hần quả thực là người cô độc, hần cũng muốn về nhà, nhưng hần hy vọng sau khi về nhà nhìn thấy người mình yêu tươi cười chứ không phải đối mặt với quan tài lạnh như băng.

Lão đạo cô cũng không biết một câu nói của bà đã cứu được mấy trăm người, thật lâu sau Tả Đăng Phong xoay người đi về hướng nam, hần không giết những người này, hần còn sống không phải là vì giết người.

Nhưng đi được vài bước, hần lại quay trở lại, trong những người này cũng có những kẻ từng nhục mạ hần, cũng có một ít kẻ đạo môn bại hoại, không giết đi không thể đánh tan ác khí trong lòng hần.

Tả Đăng Phong cho những kẻ này lên đường nhanh chóng, tâm lý của hần cũng không phải bị vụn vẹo, sẽ không lấy tra tấn cùng tàn sát làm niềm vui. Mấy kẻ còn lại Tả Đăng Phong cũng không chữa trị, âm hàn chi khí trong cơ thể bọn họ cũng có thể bị dương khí ngoại giới trung hòa, còn việc đám người này mười ngày sau hay mười năm sau mới hồi phục không phải là việc hần quan tâm.

Lúc này đã là hai giờ chiều, mặt trời chói chang, tu vi tử khí đỉnh phong khiến cho Tả Đăng Phong có thể điều chỉnh nhiệt độ cơ thể, hần từ từ đi bộ rời khỏi Ngũ Đài Sơn. Cảm giác chân bước từng bước trên mặt đất khiến hần cảm nhận được năng lực cực lớn ngoài việc cho hần tự tin vô cùng còn khiến cho nội tâm của hần không yên ổn. Lấy tu vi linh khí tử khí đỉnh phong làm cơ sở, Phong Hành quyết gia tăng tốc độ, Huyền Âm chân khí mạnh mẽ bá đạo, ba môn cùng tu tập khiến cho hần có được tu vi và năng lực kinh

khủng, cỗ năng lực này quá cường đại, cường đại đến mức ngay cả chính hắn cũng sợ hãi, bởi vì hắn hiểu rõ mình có thể tạo ra ảnh hưởng, hậu quả nghiêm trọng tới mức nào.

Cho dù là ai nếu có được năng lực to lớn tâm tính cũng đều nảy sinh biến hóa, hắn cũng không thể tránh khỏi vấn đề này, Tả Đăng Phong một mực tử hờn những tháng ngày sau này hắn sẽ sống thế nào, nên lấy tâm tính như thế nào đối nhân xử thế. Ngoài ra còn một vấn đề lớn, làm sao áp chế nội tâm chính mình sinh ra cuồng vọng, ám ảnh không vì có được năng lực khủng bố mà sinh ra dục vọng phá hủy.

Tả Đăng Phong đi bộ tới trấn nhỏ dưới chân núi, bình tĩnh lấy ra chút tiền còn lại mua quần áo. Nhìn hắn bề ngoài bình tĩnh nhưng trong nội tâm lại sóng lớn ngập trời. Nhìn những người bình thường hắn cảm giác giống như nhìn con kiến, ngay cả cao thủ tử khí nhị phân âm dương cũng không tiếp nổi một chiêu của hắn, những người bình thường này lại càng không tieeos nổi một kích.

Mỗi người sống trên thế giới này đều cần bị ước thúc, nếu một kẻ mất đi ước thúc, trong lòng lại có một mặt u ám có thể khiến hắn tùy ý đi phá hủy, nô dịch. Cũng may thật lâu sau Tả Đăng Phong cũng bình tĩnh trở lại, người sống một đời cần phải làm việc tốt, không thể đi tổn thương người khác, hắn thật sự rất vui vẻ vì mình có thể nghĩ được như vậy, cho dù hắn có năng lực to lớn vẫn phải lấy nguyên tắc này làm điều kiện tiên quyết.

Người không hại ta, ta không hại người, nếu không cản đường ta, ta sẽ không lạm sát.

241. Q.3 - Chương 241: Tìm Lại Rương Gõ

Mặc xong quần áo, Tả Đăng Phong mua một ít thức ăn rồi tìm đường trở về, đã qua nửa tháng, hắn thực sự rất lo lắng cho 13.

Trên đường về Tả Đăng Phong phát hiện Phong Hành quyết không những có tốc độ cực nhanh, độ cao cùng khoảng cách cũng xa khinh thân thuật của các môn phái khác, mỗi lần mượn lực có thể dừng lại trên không trung rất lâu, nếu thuận gió có thể lướt đi tới tám dặm một lần, chuyện này khiến hắn vừa vui mừng vừa chua xót. Pháp thuật Tử Dương quan quả thực bá đạo, những pháp thuật này khẳng định là do chương giáo Tử Dương quan các đời không ngừng cải tiến, khiến cho hậu nhân có thể tu luyện dễ dàng đến mức đắc tâm ứng thủ, còn bản thân hắn học ở nơi này một môn nơi kia một môn, chấp vãi lung tung, thật vất vả mới luyện thành sinh tử quyết lại bị Ngọc Hành tử phế bỏ, cho dù hiện tại học được hai chiêu pháp thuật của Tiết Giáo cũng không phải là người ta cam tâm tình nguyện truyền thụ cho.

Không thuộc đạo giáo, không phải Xiển giáo cũng không phải Tiết giáo, Tả Đăng Phong cảm giác bản thân đi một con đường riêng, không chính thống, không coi trọng môn phái, pháp thuật lợi hại là được, nếu có thể tìm được ba miếng nội đan âm chúc trước ngày mừng mười tháng mười là được.

Tả Đăng Phong một đường xuôi nam, trên đường đi cũng thuận thực Phong Hành quyết, tốc độ Phong Hành quyết ít nhất cũng gấp đôi tốc độ của hắn lúc trước, từ lúc chạng vạng tối khởi hành đến canh ba đã thấy thân ảnh của Thiết Hải. Tuy rằng Thiết Hải không chịu nhận ra bị thương nhưng trên thực tế lúc trước hắn cùng so đấu với Thiên Thần hòa hòa thượng quả thực đã bị thương, lúc này ảnh hưởng rất nhiều đến tốc độ, cũng may hắn không bị thương nặng, Tả Đăng Phong cũng không đi cùng hắn mà vòng qua hơn mười dặm ở phía đông chỗ 13 ẩn thân, nếu Tả Đăng Phong muốn tìm được 13 cùng lúc với Thiết Hải tốc độ phải giảm đi một nửa.

Đi đường hơn mười ngày, Tả Đăng Phong đã thuận thực Phong Hành quyết. Sáng ngày hôm sau Tả Đăng Phong trở lại nơi lúc trước bị bắt, từ sườn núi mượn lực rơi xuống đáy hồ 13 ẩn thân, khiến cho hắn không ngờ là 13 vẫn nằm ở đó, sau khi nhìn thấy hắn mới chui ra vui vẻ lao về phía hắn.

Tả Đăng Phong đưa tay đón lấy 13, phát hiện da nó khô quắt, hơn nữa chỗ nó núp cũng không có dấu hiệu vết di chuyển, điều này nói rõ hơn nửa tháng này 13 vẫn nằm nguyên tại chỗ chờ hắn không động đậy.

“Đi, ta mang người đi ăn.” Tả Đăng Phong đau lòng đem 13 đặt trên đầu vai, lúc trước khi đi hẩn dặn dò 13 không được rời khỏi nơi này, 13 liền nghe lời không dám di chuyển, bởi vì nó không biết đi ra ngoài sẽ tạo cho Tả Đăng Phong ảnh hưởng gì.

Tả Đăng Phong lướt về hướng đông, hẩn biết sườn núi hướng đông có tổ chim, nhưng lúc lảng không hẩn lại thay đổi chủ ý, ở giữa không trung chuyển hướng sang thôn trang phía nam. Hẩn sợ dĩ thay đổi chủ ý vì nghĩ đến mùa này chính là mùa chim mẹ nuôi con, nếu bắt chim mẹ, chim con sẽ bị đói chết.

13 ngồi trên đầu vai Tả Đăng Phong vui vẻ kêu to không ngớt, nó không biết gần đây Tả Đăng Phong gặp phải chuyện gì nhưng thấy hẩn có thể lần thứ hai lảng không, hơn nữa tốc độ tăng lên cực lớn, lúc bay đi càng thêm vững vàng.

Lúc này vừa đúng vào thời gian gà trống gáy sáng, thật đúng với câu kêu càng to chết càng mau, Tả Đăng Phong lần theo tiếng kêu tìm mua được con gà trống kia đem cho 13 xử lý. Tả Đăng Phong mặc dù trên đường cũng có mua đồ ăn nhưng lúc đi đường cũng chưa ăn, lúc này mới lấy ra lương khô, xin chủ nhà một ít nước nóng, ngồi ăn bên cạnh cửa.

Tuy rằng Tả Đăng Phong dùng một đồng đại dương mua gà trống, nhưng mấy hài tử trong nhà lại khóc lóc oán giận cha mẹ chúng không giữ lời, đã hứa sang năm mới làm thịt gà cho chúng ăn, không ngờ lại đem bán eo ăn.

Tả Đăng Phong thích trẻ nhỏ, thấy bọn trẻ khóc liền đem thịt kho hẩn mua hôm qua cho bọn trẻ, hẩn chỉ ngồi uống nước ấm gặm lương khô.

Ăn xong, Tả Đăng Phong đợi 13 ăn no rồi mới đứng lên, hỏi chủ nhà chỗ ở của thôn trưởng rồi mang theo 13 rời đi.

Thôn trưởng chính là lão đầu dẫn đường trông giống như cương thi kia, thấy Tả Đăng Phong đến nhà lão lập tức tròn tròn mắt kinh ngạc.

“Người muốn đào ao nuôi cá, ở ngay trước thôn có một cái rãnh to, không phải có thể nuôi rất tốt sao.” Thôn trưởng nói.

“Ta không nuôi cá, thời vàng này cho các người làm tiền công, trong vòng ba ngày đổ đầy một nửa ao nước cạn phía sau núi cho ta.” Tả Đăng Phong lấy ra một thỏi vàng đặt lên bàn. Lúc trước hẩn từng đáp ứng người trung niên trong thạch thất giúp hẩn một lần nữa khởi động trận pháp, hẩn sẽ không nuốt lời. Khởi động trận pháp cần một con rắn độc, nuôi thả rắn độc phải có nước, cho nên đầu tiên Tả Đăng Phong cần bố trí trước, sau đó mới đi cùng Thiết Hải, như vậy là hợp lý nhất.

“Không nuôi cá thì nuôi thứ gì?” Thôn trưởng lúc này đã cầm lấy thỏi vàng dùng móng tay cạo cạo xem thật giả.

“Người không cần quản nhiều, các người từ trên tử thi cũng lấy được vài thứ đáng giá, thời vàng này cũng đủ cho các người mua không ít lương thực rồi.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, hẩn sợ dĩ nhắc đến xác chết là vì nói cho tên thôn trưởng này hẩn cũng không dễ chọn.

“Thời gian này không dễ sống, chúng ta cũng không thể nhìn bọn trẻ đói chết.” Thôn trưởng đi theo Tả Đăng Phong lải nhải giải thích.

“Các người làm gì ta không quản, nhớ kỹ, đổ đầy một nửa ao là được, đừng quá nhiều nước, còn nữa, dùng nước sông, không được dùng nước giếng.” Tả Đăng Phong khoát tay áo, nước giếng là âm tính, không thích hợp nuôi thứ gì.

Thôn trưởng không ngừng vâng dạ, Tả Đăng Phong mang 13 đi về phía tây thôn, đi qua Huyện Thành hẩn thuận tiện tìm vào một hiệu cầm đồ, mua một chiếc điện thoại gọi cho Tôn Phụng Tiên, hẩn cũng hết tiền rồi.

Làm hẩn không ngờ là Tôn Phụng Tiên nhận điện thoại của hẩn thì vô cùng kinh ngạc, báo cho hiệu cầm đồ để hẩn tùy ý lấy tiền, sau đó liên tục hỏi thăm tình hình của hẩn. Tả Đăng Phong vừa nghe đã đoán được chuyện gì xảy ra, liền cười to nói cho Tôn Phụng Tiên biết hẩn đã đem toàn bộ những kẻ liên quan ở Ngũ Đài Sơn đánh ngã. Tôn Phụng Tiên nghe xong còn cao hứng hơn hẩn, ân cần mời hẩn lúc rảnh rồi tới

An Huy làm khách, Tả Đăng Phong cười đáp ứng, ấn tượng của hắn đối với Tôn Phụng Tiên rất tốt, Tôn Phụng Tiên nhất định chưa biết tình huống của hắn, chỉ biết hắn gặp phải khó khăn, dù vậy vẫn thoải mái cung cấp tiền bạc cho hắn, sau đó mới hỏi hắn tình hình gần đây. Tuy chỉ là thứ tự trước sau nhưng nếu thay đổi thì tình huống đã khác hẳn.

Có vài kẻ trời sinh đã là người làm ăn, Kim Trạch Cửu Châu có một ông chủ như vậy có muốn không phát triển cũng khó. Thông minh quả thực cũng mang tính di truyền, lão hổ không sinh ra giống chuột nhắt, chuột nhắt cũng không thể sinh ra lão hổ, xem ra tổ tiên Tôn Phụng Tiên không phải là kẻ tầm thường.

Vừa ngắt điện thoại, Tả Đăng Phong lập tức khinh bỉ Tôn Phụng Tiên đúng là một tên gian thương, lúc ngắt điện thoại hắn còn nghe Tôn Phụng Tiên kêu gào: “Mau đem cái bảng hiệu đó treo lên.”

Tả Đăng Phong cũng không cần nhiều tiền, cầm theo mười thỏi vàng đi, nơi hắn tới có rất nhiều vàng bạc, lấy nhiều cũng không dùng được, ngoài ra hắn và Thiết Hải đi cùng nhau cũng không tốn bao nhiêu tiền.

Xử lý xong việc này, Tả Đăng Phong lại một lần nữa đi về phía tây, tìm đến vườn cây lúc trước tránh mưa, lấy ra Thuần Dương thủ. Tay trái của hắn thường dùng để bắt quyết tụ khí, đeo Thuần Dương thủ sẽ có chút ảnh hưởng nên Thuần Dương thủ cũng không thể đeo liên tục.

Tả Đăng Phong sau khi tìm lại Thuần Dương Thủ cũng tìm lại rương gỗ, đeo rương gỗ sau lưng đã trở thành thói quen của hắn, nếu vứt rương gỗ đi cũng không thể đem tất cả các thứ vác trên lưng.

Trở lại nơi hẹn gặp Thiết Hải, Thiết Hải còn chưa tới, mãi tới giờ ngo, Thiết Hải mới đem theo lồng sắt xuất hiện ở phía bắc.

“Sau này không cho phép người cấn con chuột kia, nghe rõ chưa.” Tả Đăng Phong đầu tiên là dặn dò 13 cấn thận.

13 nghe vậy gật đầu, lúc trước nó cũng đã nhìn thấy lồng sắt, biết Háo Tử ở trong đó.

“A di đà phật, người đến từ lúc nào vậy.” Một lát sau, Thiết Hải cũng đi tới.

“Vừa mới tới, đi thôi, trước hết đi ăn đã.” Tả Đăng Phong đứng dậy mở miệng, hắn không nói thật vì không muốn tổn thương lòng tự tôn của Thiết Hải, Thiết Hải đối với hắn có ơn cứu mạng, Tả Đăng Phong tự nhiên muốn báo đáp, nhưng ở cung một kẻ điên cũng không đơn giản, lúc nào cũng phải cẩn thận không chọc giận hắn.

“Được.” Thiết Hải gật đầu đáp ứng, đi theo Tả Đăng Phong về phía nam Huyền Thành, Tả Đăng Phong cũng cố ý giảm tốc độ để cho hắn theo kịp.

“Ta muốn hỏi người một chuyện.” Thiết Hải lộ vẻ suy tư.

“Ta không giết những người đó, yên tâm đi.” Tả Đăng Phong đoán được Thiết Hải muốn hỏi gì liền trả lời.

“Được rồi, ta cũng chỉ muốn hỏi cái này. Người thực sự không giết họ sao?” Thiết Hải hỏi lại.

“Thực sự không giết.” Tả Đăng Phong gật đầu trả lời, nếu nói không giết kẻ nào thì không phải, nhưng đúng là hắn cũng không đem toàn bộ bọn họ giết chết.

Thiết Hải nghe vậy mới thả lỏng, theo Tả Đăng Phong đi đến Huyền Thành. Theo ý Tả Đăng Phong là muốn dẫn hắn đi tắm, nhưng Thiết Hải sống chết không chịu, Tả Đăng Phong đành phải dẫn hắn đi mua quần áo, Thiết Hải vẫn đang mặc áo bông mùa đông, vạt áo còn bị hắn làm rách, tự nhiên là không thể mặc nữa.

Thiết Hải đã nhiều năm không mặc áo cà sa, từ trước hắn luôn mặc tăng bào, mà tăng bào của tăng nhân kỳ thực cùng với trường bào của người thường mặc không khác nhau nhiều lắm. Mua mới tất cả quần áo cho Thiết Hải, ngay cả giấy cũng thay mới, thực ra lối suy nghĩ của kẻ điên đôi khi cũng giống với trẻ nhỏ, Thiết Hải mặc quần áo mới liền vui vẻ, Tả Đăng Phong cũng phát hiện ra điểm này.

Sau đó Tả Đăng Phong liền dẫn hắn đi ăn cơm, gọi một bàn thật lớn, lúc này là thời kỳ chiến tranh, lương thực không đủ, Thiết Hải lưu lạc bên ngoài gặp gì ăn đó, trên thực tế hắn vẫn có xu hướng ăn chay.

“Nào, đại sư dùng đi, đại sư đối với ta có ân cứu mạng, ta mời ông một chén.” Tả Đăng Phong bưng chén rượu lên chính thức cảm ơn Thiết Hải.

Thiết Hải nghe vậy cũng không khách khí, bưng chén rượu lên cùng với hắn, lập tức uống cạn, Thiết Hải thích uống rượu, từ lượng Tả Đăng Phong cũng không thấp liền cùng hắn đối ẩm, ăn nhiều uống nhiều, rất thoải mái.

Hai người ăn cơm khiến cho chương quỹ cùng hỏa kế nhìn trần trối, không ngờ không chỉ có hòa thượng uống rượu còn có mấy thỏi vàng lấp ló trong áo choàng rách, còn có mèo ngồi ghế, chuột trong lồng.

“Lên đường thôi.” Thiết Hải cũng không uống say, cảm thấy không sai biệt lắm liền dừng lại.

“Không vội, còn có một việc ta cần xử lý.” Tả Đăng Phong bưng bát cơm mở miệng lắc đầu.

“Chuyện gì vậy?” Thiết Hải tò mò hỏi.

“Ta phải tìm một con rắn độc để bày trận.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Ta biết chỗ nào có rắn, theo ta đi.” Thiết Hải đứng dậy xách lồng sắt theo.

“Có nhiều không?” Tả Đăng Phong vội vàng ăn nốt bát cơm, hiện giờ đang ở trong tỉnh Hà Nam, Thiết Hải thường hoạt động trong vùng này, hiểu rõ tình hình cũng không có gì lạ.

“Cũng không ít, đi thôi.” Thiết Hải vội vàng đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong thấy vậy vội vàng bỏ bát cơm xuống tính tiền đi ra ngoài.

242. Q.3 - Chương 242: Tùy Ý Làm Bậy.

-Đại sư, ông là là Xà (Rắn) hay là Mãng (Trăn).

Tả Đăng Phong hỏi. Xà cùng mãng nhìn như giống nhau nhưng bản chất lại khác nhau, Độc xà là tính Hỏa, còn mãng là tính Âm (Hàn).

-Độc xà.

Thiết Hải cũng không quay đầu lại.

-Ở đâu?

Tả Đăng Phong bước lên đi cùng với Thiết Hải.

-Không xa, bên dãy núi kia, không đến 100 dặm.

Thiết Hải chỉ về phía Tây.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có hỏi lại.

Hà Nam là khu do người NB chiếm, mỗi một nơi đều có lính NB đóng quân, nơi này có bệnh viện của quân đội NB, khi qua một bệnh viện thì Tả Đăng Phong dừng chân lại.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong dừng thì cũng dừng lại rồi quay đầu nhìn hắn.

-Hòa Thu lĩnh cách nơi này xa lắm không?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Hòa Thu lĩnh là một thôn trấn, hình như ở phía Tây, người hỏi cái này làm gì?

Thiết Hải nghi ngờ hỏi.

-Ông hãy đến đó đợi ta, ta đi vào giết những người này.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói.

-Không được, không được.

Thiết Hải nghe vậy lắc đầu liên tục , đưa tay chỉ những thương binh trong bệnh viện:

-Muốn giết người thì chúng ta tìm người sống, những người này đều thiếu tay thiếu chân cả.

-Ta vào lấy ít đồ, ông không thể đi theo, bằng không sẽ liên lụy đến Thiếu Lâm tự.

Tả Đăng Phong xua tay nói.

-Không sợ , ta có thể che mặt.

Thiết Hải cũng rất ghét người NB.

-Ông của ông trọc lốc như thế, làm sao đây?

Tả Đăng Phong cười nói.

-Cũng che lại.

Thiết Hải sờ vào đầu của mình.

-Ông mang theo Lão đại, ai lại không biết được.

Tả Đăng Phong chỉ vào Lão đại trong lồng sắt.

-Ông đến thành Tây đợi ta, ta sẽ đến liền, lần sau giết đám người NB sẽ do ông ra tay, ta đối phó được với đám người này.

Tả Đăng Phong tăng tốc Thiết Hải.

Thiết Hải nghe Tả Đăng Phong nói như vậy , lúc này mới bỏ qua ý định đi vào đó, mang theo Lão đại đi.

Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải đi xa rồi mới đi vào bệnh viện. Cửa bệnh viện có lính NB gác, thấy Tả Đăng Phong đi vào liền giương súng lên bảo hắn rút.

Tả Đăng Phong không có kiên nhẫn, vung quyền đánh chết mấy tên lính gác này.

Sau khi giết xong đám lính gác Tả Đăng Phong đi thẳng vào bệnh viện, trong bệnh viện có không ít lính NB đang phơi nắng, thấy Tả Đăng Phong và 13 hung thần ác sát đi vào thì bọn hắn liền né tránh. Mục đích của Tả Đăng Phong cũng không phải là giết người cho nên hắn đi thẳng vào bên trong, lầu 1 là phòng bệnh, Tả Đăng Phong kiểm tra xong liền lấy 2 tấm ra giường rồi đi lên lầu 2, lầu 2 là hiệu thuốc cùng phòng giải phẫu.

Đám y tá, bác sĩ giao lại cho 13 đối phó, Tả Đăng Phong đi đến tủ thuốc rồi đổ toàn bộ thuốc và dụng cụ giải phẫu vào trong tấm ra giường kia.

-Mo,xi,kmo,xio?

Khi ra khỏi phòng thì một tên bác sĩ hô to, ý là Tả Đăng Phong mang hết dụng cụ đi thì bọn hắn không có cách phẫu thuật cho người bệnh rồi.

Tả Đăng Phong xoay người nhìn tên bác sĩ kia, sau đó lấy một món đồ ném cho hắn rồi mang theo 13 xuống lầu. Trên lầu truyền đến một tiếng la tức, Tả Đăng Phong không nhận được mà cười to, thứ mà hắn lưu lại là 1 cây búa.

Bệnh viện có một đội cảnh vệ, lúc này đang mai phục Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong đi ra, thấy bọn chúng liền giết sạch, sau đó nghênh ngang rời khỏi bệnh viện mang theo 13 đi về phía thành Tây.

-Mấy thứ này có ích lợi gì?

Thiết Hải tò mò nhìn vào vật ở bên trong.

-Để đưa cho Bát Lộ, đi thôi, mang ta đến Hòe Thụ lĩnh.

Tả Đăng Phong nói.

-A di đà Phật.

Thiết Hải nghe vậy chấp tay trước ngực tụng Phật , xoay người dẫn đường.

Hồ Thụ lĩnh cách đây không xa, là một thôn trấn nhỏ. Tả Đăng Phong để lại 2 cái bao kia trong rừng cây, lưu Thiết Hải trông coi rồi một mình đi vào tiệm thuốc ở trong trấn.

-Ai là Lý chương quỹ?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Là tôi, tôi có thể giúp được gì cho anh?

Một nam nhân trung niên đeo kính ngẩng đầu mở miệng.

-Nhân sâm ba lượng, địa hoàng hai tiền, cam thảo một cân, đi theo ta.

Tả Đăng Phong nói xong xoay người đi ra ngoài, Lý chương quỹ thấy Tả Đăng Phong nói ra ám hiệu của đội du kích liền nói một tiếng với tiểu nhị trong quán rồi đi theo Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong mang theo hần đi tới rừng cây rồi chỉ vào 2 bao:

-Mấy thứ này cho đội du kích các ông.

Lý chương quỹ nghe vậy cúi đầu cởi bỏ gánh nặng, vừa nhìn dưới đất liền giật mình, trong bọc đều là những thứ thuốc và dụng cụ phẫu thuật mà đội du kích Bát Lộ quân cần.

-Các ông thuộc về đồng chí nào?

Lý chương quỹ nghi hoặc nhìn hần và Thiết Hải.

-Lý Nguyên Ưng cùng Dương Minh, ông biết không?

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

-Biết, là đồng chí của chúng tôi, một đoạn thời gian trước mất tích, chúng vẫn chưa tìm được bọn họ.

Lý chương quỹ ngạc nhiên mở miệng.

-Đừng tìm, bọn hần đều do ta giết, ta đoạt đi 3 miếng vàng trên người bọn họ, hiện tại trả lại cho ông.

Tả Đăng Phong lấy xong liền lấy ra 3 miếng vàng rồi ném cho Lý chương quỹ đang trợn mắt hốc mồm.

-Tại sao anh phải giết bọn hần?

Tay phải Lý chương quỹ sờ vào bên hông.

-Ta không cơm ăn, không thể chết đói.

Tả Đăng Phong xoay người rời đi.

-Anh cho là những thứ này có thể triệt tiêu tội ác của anh ư, anh giết đồng chí của chúng tôi, anh không thể đi, anh phải bị chúng tôi xét xử.

Lý chương quỹ móc súng lục ra.

-Xét xử con con mje nhà ông, ông nghĩ rằng ta đến đây chuộc tội sao? Là ta tiện đường.

Tả Đăng Phong xoay người vọt đến lấy súng trong tay hần rồi bẻ gãy khẩu súng. Lúc trước Tả Đăng Phong vừa bị xét xử, lúc này nghe đến “Xét xử” làm Tả Đăng Phong nóng máu.

-Các ông không thể xét xử ta, chỉ có nó.

Tả Đăng Phong chỉ tay vào bầu trời sau đó ném khẩu súng cho Lý chương quỹ.

Tả Đăng Phong xuất đạo hơn 3 năm, có vẻ như giết người vô số. Trên thực tế người bị hần giết đại đa số đều là người có tội, cũng có một số người gây tội phải chịu tội, chỉ có một số ít là do vô cớ mà bị giết. sở dĩ hôm nay Tả Đăng Phong làm như vậy cũng không phải là chuộc tội, cũng không phải muốn lương tâm cân bằng, Tả Đăng Phong không cần cân bằng, hần làm như vậy cũng không có nguyên nhân, thích thì làm thôi.

Xử lý xong chuyện ở đây, sắc trời đã tối , Thiết Hải mang theo hắc đến một chỗ nằm ở trong sơn cốc bên trong dãy núi, sơn cốc không lớn, bên trong có một thủy đầm.

-Làm sao ông phát hiện nơi này có Độc xà?

Tả Đăng Phong hỏi Thiết Hải.

-Lúc trước ta đi ngang qua đây thì thấy nó, nó dài chừng này, to chừng này nè.

Dựa vào động tác của Thiết Hải có thể thấy được con Độc xà này dài ít nhất 2 trượng.

-Thả Lão đại ra để nó đuổi Độc xà đến đây.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Để 13 đi đi.

Thiết Hải nghe thế, bĩu môi lắc đầu.

-Đại sư, Lão đại vốn là Thủy chúc Địa chi, thủy tính của nó otots hơn 13.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

-Không được.

Thiết Hải lắc đầu liên tục.

Tả Đăng Phong nghe vậy cũng không bắt buộc hắc nữa. Trên thực tế 13 cũng biết bơi , nhưng là nó không thích nước, quan trọng nhất là nó sẽ không lặn xuống nước.

-A di đà Phật , lão nạp có chủ ý , người dùng Huyền Âm Chân khí để bức nó ra.

Thiết Hải cười xấu xa hiển kế.

-Chỉ sợ càng lạnh nó càng không đi .

Tả Đăng Phong lắc đầu nói , đóng băng thủy đầm này thì hắc có thể làm được nhưng là độ ẩm càng thấp thì Xà sẽ càng không thích hoạt động.

-Ta đi tìm đá đập bể nó.

Thiết Hải nghe vậy vội vàng mang theo lồng sắt ly khai bờ đầm , hắc chắc chắn sẽ không cho Lão đại đi xuống hồ nước đục màu vàng này.

-Không cần tìm, ta có biện pháp.

Tả Đăng Phong xua tay lắc đầu, lấy Thuần Dương hộ thủ từ trong lồng ngực ra. Hắc chưa bao giờ sử dụng qua Thuần Dương hộ thủ , hắc muốn nhân cơ hội kiểm tra Thuần Dương hộ thủ có thể phát ra Thuần Dương nhiệt khí như thế nào.

Sau khi mang Thuần Dương hộ thủ vào, Tả Đăng Phong thúc giục Linh khí phóng vào thủy đầm, bởi vì Thuần Dương chân khí do Tả Đăng Phong phóng ra nên hắc không cảm thấy nóng, nhưng mà Thiết Hải ở một bên lại cảm thấy nóng.

Sau nửa nén hương, mặt nước bắt đầu bốc hơi, làm như thế này rất tổn Lin khí, cũng may là qua một lúc một con Độc xà từ trong thủy đầm hiện lên.

243. Q.3 - Chương 243: Mèo Và Chuột

Con Độc xà này có thân dài khoảng 6m, thô như thùng nước, quanh thân có vảy màu vàng, đầu hình tam giác, lưỡi màu đỏ tươi, sau khi nổi lên mặt nước liền vỗ đến Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thấy thế, tay phải liền phóng ra Linh khí bắt vào Độc xà, để phòng nó nhảy vào thủy đầm, sau đó vung tay lên ném con rắn về phía Thiết Hải. Thiết Hải thấy thế liền vung tay lên chưởng vào thân nó, Độc xà bị trúng chưởng, vội ngã về phía thủy đầm. Tả Đăng Phong thấy thế lại vung tay lên, ném nó về phía bụi cỏ.

Độc xà cũng không có bao nhiêu đạo hạnh, bị 2 người liên tiếp ra tay làm cho chấn động, sau khi rơi xuống đất liền hấp hối, không thể động đậy.

-A di đà Phật, chết chưa?

Thiết Hải đi đến gần, đánh giá nó.

-Nó chưa chết.

Tả Đăng Phong tháo Thuần Dương hộ thủ, nhìn thấy bụng của Độc xà còn pháp phòng, điều này nói rõ nó chỉ bị chấn động mà ngất đi thôi.

-Người muốn dùng nó để bố trí trận pháp gì?

Thiết Hải tò mò hỏi.

-Một trận pháp Ngũ Hành bình thường, Độc xà thuộc hệ Hỏa, dùng để thay thế vật Hỏa trong Ngũ Hành.

Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

-Người không đi tìm Địa chi, từ Hà Nam đi qua đi lại làm cái gì?

-Xử lý xong chuyện này rồi đi.

-Đi đâu?

-Đi Thiểm Tây.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi trả lời, Thiểm Tây có 2 cổ mộ hắc cần phải dò xét. Một chỗ là mộ của Lý Nguyên Cát, cánh bắc của mộ Lý Nguyên Cát còn có một tòa lăng mộ, chắc là của thái tử Lý Kiến Thành, hắc cần phải đến đó để xác nhận, coi thử bên trong có Âm chúc Địa chi hay không.

-Được, 2 ta đi chung được không?

Thiết Hải gật đầu, hỏi.

-Đại sư, ông rời khỏi Thiếu Lâm tự bao nhiêu năm rồi.

-8 năm.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu.

-Ông có muốn trở lại Thiếu Lâm tự không?

Tả Đăng Phong hỏi, thật sự là hắc hy vọng có một người bạn nhưng Thiết Hải có ơn cứu mạng hắc. Lúc này tu vi của hắc đã là Tam Phân Âm Dương đỉnh phong, có thể chữa bệnh điên cho Thiết Hải.

-A di đà Phật, ta không muốn trở về.

Thiết Hải nghe vậy lắc đầu liên tục.

-Nếu ông không làm ra chuyện điên rồ thì ông nhất định sẽ trở về?

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Người mới làm ra chuyện điên rồ. Nó động đậy kia, nó lớn như vậy làm sao có thể đưa trở về?

Thiết Hải chỉ vào Độc xà.

-13, đuổi nó về.

Tả Đăng Phong ra lệnh cho 13.

13 nghe vậy liền hành động, chạy đến cào cào vào thân Độc xà. Độc xà bị đau liền nhanh chóng bò về phía trước, 13 đi phía sau.

Độc xà đi phía trước, Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải đi đằng sau. Độc xà muốn quay đầu chạy trốn, Thiết Hải thấy thế thả Lão đại ra, 1 mèo 1 chuột, 1 trái 1 phải xua đuổi Độc xà đi về phía trước.

Trên đường về, Thiết Hải cảm thấy có hứng thú nên đi theo bọn nó. Tả Đăng Phong đi sau cùng, hẳn một mực thăm hỏi có nên chữa bệnh điên cho Thiết Hải không. Thiết Hải đã 70 tuổi rồi, thời gian lưu lại ngoài chùa cũng không dài. Mặc dù Thiết Hải không cho rằng bản thân bị điên nhưng mà trên thực tế hẳn là người điên, người điên nói và làm không giống người thường. Hẳn nói không cần trị liệu là lời nói của người điên, nếu chữa khỏi cho hẳn thì nhất định hẳn sẽ không nghĩ những điều này.

Giờ phút này Tả Đăng Phong nghĩ là một khi Thiết Hải khôi phục lại thần trí thì hẳn có thể bình tĩnh cùng trường hòa không? Rời khỏi Thiếu Lâm tự 8 năm, dường như hẳn đã phá toàn bộ bát giới của Phật môn, vạn nhất sau khi hẳn khôi phục lại thần trí, nhớ lại những chuyện này thì hẳn nhất định sẽ cảm thấy thống khổ. Lúc điên là thời gian vui vẻ, thanh tĩnh lại là cảm thấy thống khổ. Rốt cuộc là có nên chữa cho hẳn không? Việc này quan hệ quá lớn, Tả Đăng Phong cũng không dám quyết định thay cho Thiết Hải.

Châm chước mãi, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết định tạm thời không trị cho hẳn. Tả Đăng Phong làm như vậy cũng không phải là vì muốn lợi dụng Thiết Hải, mà Tả Đăng Phong không đành lòng để Thiết Hải đối mặt với hiện thực tàn khốc, bất quá chuyện nên đến sẽ đến, nếu như có ngày đó, hẳn sẽ chữa khỏi cho Thiết Hải, để Thiết Hải đối mặt với vận mệnh của mình.

Xuất phát lúc chạng vạng, sáng sớm đã đến nơi. Độc xà thấy thủy đầm liền nhảy vào, sau khi Độc xà vào nước, sườn núi bên trong tỏa ra hư ảnh, 3 gốc đại thụ xuất hiện.

Tả Đăng Phong chông xung quanh thủy đầm 8 thân cây tùng, dùng thủ pháp Bát trận đồ về vây khốn Độc xà và che giấu khu vực này.

-Đi thôi.

Tả Đăng Phong xoay người đi về phía Đông.

- Thế là xong à?

Thiết Hải hỏi.

-Xong rồi.

Mấy đêm nay Tả Đăng Phong chưa ngủ nên lúc này cũng hơi uể oải.

-Nó ăn cái gì?

Thiết Hải hỏi.

-Ăn cóc.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

-Bị thôn dân phát hiện đánh chết thì làm sao?

Thiết Hải chỉ về phía Nam.

-Ông có phiền hay không, dài dòng nữa là ta không dẫn ông đi Thiểm Tây nữa.

Đăng Phong rơi vào đường cùng đành phải ụy hiếp.

Thiết Hải thấy thế lập tức câm miệng.

Sau khi rời núi, Tả Đăng Phong lại trở về thôn trấn, nghỉ ngơi trong nhà trọ. Hẳn vô cùng mệt mỏi, vừa nằm lên giường là ngủ, Thiết Hải thì ngồi ở một bên niệm kinh, tụng được mấy câu rồi cũng đi ngủ.

Tả Đăng Phong bị tiếng tụng kinh của Thiết Hải làm cho tỉnh dậy, lúc này đã là 2h chiều. Hẳn đẩy cửa ra thì thấy Thiết Hải nhìn mình, phát hiện Thiết Hải cũng không mang theo rương gổ.

Tả Đăng Phong ra ngoài mua giất bút, sau khi trở về hẩn liền viết. Không lâu sau 3 tờ giấy đã đầy chữ, nội dung chính là Âm Dương Sinh Tử quyết, Ngự Khí Thập Tam quyết. 2 loại bí pháp này có nhiều thiếu sót, Tả Đăng Phong muốn nghiên cứu kỹ lưỡng để truyền lại cho hậu nhân.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong gấp 3 tờ giấy rồi bỏ vào lồng ngực. Chuyện này làm cho hẩn mệt mỏi, cũng không phải ngày 1 ngày 2 là hoàn thành. Ngày sau lúc nào rồi mới đem ra sửa chữa cũng được.

Tự rót 1 chén trà, trong lòng Tả Đăng Phong thầm nghĩ. Lúc ở Tế Nam lúc Đăng Khi Anh Tử cùng Đăng Khi Chính Nam nói chuyện với nhau, lúc đó sở dĩ mời Tả Đăng Phong ra phá trận là bởi vì không muốn kinh động đến 1 vị cao thủ ở NB, Đăng Khi Chính Nam là người do Thiên Hoàng phái đến TQ để tìm 6 nội đan Dương chúc. Đăng Khi Chính Nam vừa chết, nhất định bên NB sẽ phái người đến, đây cũng chính là nguyên nhân muốn đến Chu lăng ở Thiểm Tây. Hẩn không biết bên NB sẽ phái ai tới, cũng không biết đối phương có thực lực gì, vẫn là cố gắng tránh đi đối phương. Đây cũng không phải là do Tả Đăng Phong khiếp chiến, mà là bởi vì hẩn đã báo thù cho Vũ Tâm Ngữ rồi, không cần sống chết với người NB nữa.

Nhớ tới chuyện đi đến Thiểm Tây, Tả Đăng Phong không khỏi lắc đầu cười khổ, chân trước vừa bị người đuổi đi, sau lưng lại chạy trở về. Hiện tại khẳng định có vô số ánh mắt nhìn vào Chu lăng, không phải là lúc để chạy về, nhưng không đi không được, vạn nhất bị ai tiên hạ thủ vi cường, đến lúc đó cũng khóc không ra nước mắt a.

Ngoài ra còn có 1 chuyện làm Tả Đăng Phong lo lắng, mộ của Lý Nguyên Cát là do Lý Thuần Phong thiết kế, nếu hẩn đoán không sai thì mộ cánh bắc Lý Kiến Thành là do Viên Thiên Cương thiết kế. người này là sư phụ của Lý Thuần Phong, chẳng những am hiểu Kỳ Môn Độn Giáp, còn tinh thông Ngũ Hành yếu thuật, cơ quan trong mộ do người này khẳng định sẽ vô cùng lợi hại.

244. Q.3 - Chương 244: Tuyên Chiến Thiên Hạ

-Nghỉ ngơi đủ rồi, lúc nào thì đi?

Thiết Hải đi đến lấy bình trà lên uống.

-Ăn cơm xong rồi đi.

Tả Đăng Phong uống trà trong chén rồi đứng lên.

Tối đến, sau khi ăn cơm xong, 2 người đi mua vài thứ đơn giản rồi bắt đầu đi về phía Tây.

-Ta đi Thiểm Tây làm gì?

Vừa đi, Thiết Hải vừa hỏi.

-Đào mộ.

Do dự một chút, cuối cùng Tả Đăng Phong vẫn nói ra mục đích.

-A di đà Phật, là mộ của ai?

Thiết Hải nghe vậy liền tụng Phật hiệu.

-Vương hầu thời Đường, theo ta suy đoán thì hẩn là Ân thái tử Lý Kiến Thành, bên trong có 1 Địa chỉ nhưng cũng không biết là Địa chỉ gì.

Tả Đăng Phong đáp lại.

-A di đà Phật.

Thiết Hải lại tụng Phật hiệu, tuy rằng hẩn rất muốn đi xem nhưng trong lòng có chút băn khoăn, bởi vì đào mộ là một chuyện rất xấu, bị thể nhân xem thường.

-Đại sư , Phật tổ đã từng nói 'Ta không xuống Địa Ngục ai xuống Địa ngục ' trong lăng mộ có rất nhiều kim ngân châu báu, chúng ta có thể dùng nó để cứu tế nạn dân.

Tả Đăng Phong nói, hiện tại cả nước rất nghèo, Hà Nam lại càng nghèo, đích thật là Tả Đăng Phong có ý muốn cứu tế nạn dân.

-Lời kia không phải Phật tổ nói , là Địa Tạng vương Bồ Tát nói.

Sau khi rơi xuống đất, Thiết Hải cũng không tiếp tục đi nữa.

-Nếu không như vậy đi , ông ở nơi này chờ ta.

Tả Đăng Phong nói, bất kể như thế nào thì Thiết Hải cũng là cao tăng Thiếu Lâm, lôi kéo cao tăng Thiếu Lâm tự đi đào mộ, việc này sẽ ảnh hưởng xấu đến thanh danh của Thiết Hải cũng làm vũ nhục Thiếu Lâm tự.

-A di đà Phật, để lão nạp nghĩ lại.

Thiết Hải cau mày mặt lộ vẻ suy tư.

Tả Đăng Phong thấy thế cũng nhú mày , hắn cau mày không phải vì lời nói của Thiết Hải mà là hắn hoài nghi người điên thì có thể nghĩ được cái gì.

-Đệ tử của Phật không thể đi đào mộ.

Chốc lát sau Thiết Hải lắc đầu nói.

-Được rồi , ông trở về chờ ta, chẳng mấy chốc ta sẽ trở về.

Tả Đăng Phong lấy 2 thỏi vàng từ trong người ra đưa cho Thiết Hải.

-Ta không đi theo người đào mộ nhưng mà ta có thể đi qua nhìn một chút, người đi trước đi, từ giờ 2 chúng ta sẽ không đi chung.

Thiết Hải cầm lấy thỏi vàng rồi khoát tay áo.

Tả Đăng Phong thấy thế bật cười.

-Ta đi trước đây, ta đi Chu lăng Hàm Dương ở Thiểm Tây, chỗ này rất dễ tìm, vài ngày nữa ông hãy đến.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Được.

Thiết Hải gật đầu đáp ứng.

Tả Đăng Phong thế cũng không nói gì, bắt đầu lẳng không đi về phía Tây.

Trên đường đi, trong lòng Tả Đăng Phong vô cùng cảm khái, cảm khái xong trong lòng hắn bắt đầu tính toán. Lần trước có Đăng Khi mang theo lính NB đến đào mộ, lúc này hắn chỉ có 1 mình, sau này cần phải tìm người đào mộ, không chỉ như vậy, Chu lăng hiện giờ đã trở thành tiêu điểm chú ý của biết bao người. Có thể nói Hàm Dương trước mắt chính là vùng lốc xoáy.

Chạng vạng ngày thứ 3 thì Tả Đăng Phong đã đến nơi, lúc này Chu lăng được bảo vệ bởi bộ đội Quốc Dân Đảng, nhân số cũng không nhiều, tầm 30 người, kỷ luật rời rạc.

Tả Đăng Phong tiến vào sườn Đông, phát hiện tòa lăng mộ lúc trước đã lấp lại, tòa mộ ở cánh Bắc vẫn còn hoàn chỉnh. Sau đó, Tả Đăng Phong bắt đầu đi vòng quanh Chu lăng để đánh giá, hắn muốn xác định Chu lăng không bị đào từ bên ngoài.

Tìm kiếm suốt 20 dặm, phát hiện không có ai đào, Tả Đăng Phong mới yên lòng.

Sau đó, Tả Đăng Phong đi về phía Nam tìm một chỗ rồi nghỉ ngơi, vừa ăn cơm, uống rượu, vừa nghĩ nên làm gì đây. Trước mắt Chu lăng nhìn như gió êm sóng lặng nhưng trên thực tế Hàm Dương đã âm mưu dững động, dưới tình huống như vậy cần phải chuẩn bị đầy đủ, tuyệt đối không thể mù quáng mà làm.

Trước đó, Tả Đăng Phong đã nghĩ đến 2 kế hoạch. 1 là hợp tác cùng Quốc Dân Đảng để bọn họ phái ra quân đòi Chu Lăng, kế hoạch này rất khó thực hiện bởi vì hắn không có điều kiện để trao đổi với Quốc Dân Đảng, chỉ có thể cưỡng bức mà không thể dụ dỗ, là địch của giai cấp thống trị cũng chính là địch của người trong thiên hạ, kế hoạch này rất khó mà thực hiện.

Kế hoạch thứ 2 chính là tìm người đào Chu lăng từ đằng xa rồi lên tiến vào Chu lăng, kế hoạch này cũng có chỗ thiếu hụt, vạn nhất cửa động bị người khác phát hiện, lúc đó sẽ trở thành cục diện ba ba ở trong rọ.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết định đi con đường thứ nhất, lấy thực lực của hắn để bức bách Quốc Dân Đảng đào Chu lăng, điều kiện tiên quyết để đi đường này chính là lấy Chu lăng làm lõi đào, tuyên chiến với người tu đạo toàn thiên hạ, đến 1 người đánh 1 người, xác định bản thân là thiên hạ vô địch.

Ăn cơm xong, Tả Đăng Phong liền đi về phía Chu lăng.

-Là ai?

Binh lính tuần tra đã phát hiện hắn.

-Người thấy ta giống người nào?

Tả Đăng Phong cũng không có dừng bước.

-Áo choàng ngắn, mèo lớn, aaa...

Binh lính tuần tra hoảng sợ nhìn thấy hắn , trở lại lầu gỗ:

-Đội trưởng , Tàn Bào đến , Tàn Bào đến.

Tiếng của tên lính tuần tra đã làm kinh động đến những binh lính khác, chốc lát sau tất cả mọi người chạy ra, nhắm súng chỉ vào hắn.

-1 người nổ súng , mọi người chôn cùng.

Tả Đăng Phong vẫn tiếp tục đi vào.

-Mau để súng xuống , mau để súng xuống.

Một tên lính dường như là đội trưởng vội vàng lớn tiếng.

-Huynh đệ , không không không , đại ca , chúng ta cùng ngài không oán không cừu a.

Tên đội trưởng còn cách Tả Đăng Phong 10 bước, không ngừng thở gấp.

-Ta muốn giết các ngươi đã sớm động thủ rồi.

Tả Đăng Phong nói xong câu này liền lướt vào lầu gỗ.

-Đại ca, ngài muốn các huynh đệ làm chuyện gì , cứ việc phân phó.

Tên đội trưởng ngạc nhiên một lát rồi xoay người lại.

-Người tên là gì?

Tả Đăng Phong hỏi tên đội trưởng.

-Tiểu nhân là Chu Tam Tài.

Hắn cũng không dám đi vào nhà.

-Ai quản các ngươi?

Tả Đăng Phong chỉ vào một cái giường tương đối sạch sẽ, 13 nhảy lên đó nằm xuống phơi nắng.

-Đại đội trưởng của chúng ta gọi là...

-Tư lệnh của các ngươi tên là gì?

Tả Đăng Phong xua tay cắt đứt lời của đối phương.

-Chúng ta là đoàn, chỉ có đại đội trưởng, không có tư lệnh.

Chu Tam Tài trả lời.

-Nơi này do ai trong chính phủ quản?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

-Trụ sở riêng hành chính đốc tra Hàm Dương.

Chu Tam Tài khó khăn lắm mới nói ra cái tên này.

-Phái huynh đệ gọi tên đại đội trưởng cùng người chuyên trách của các người gọi đến đây, ta có việc thương lượng với họ, nếu không đến, ta sẽ đi giết bọn họ.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Được, để tự mình tôi đi.

Chu Tam Tài lập tức đáp ứng.

-Đợi một chút, người mang cái này về.

Tả Đăng Phong cầm lấy một khẩu súng rồi bỏ 1 cái, sau đó đưa nòng súng gậy cho Chu Tam Tài.

Chu Tam Tài run rẩy nhận lấy sau đó quay người chạy ra.

Tả Đăng Phong cũng không ngăn cản đám binh lính bên ngoài rời đi, đây chỉ là bắt đầu, chẳng mấy chốc sẽ có phản ứng dây chuyền, sự tình sẽ càng làm càng lớn, sớm muộn cũng sẽ có số lớn người trong tu hành đến can thiệp, thời điểm đại triển thân thủ sắp tới rồi.

Chốc lát sau, Tả Đăng Phong xoay người vào nhà, thoáng nhìn bên dưới:

-Đừng chạy, lưu lại 3 người.

245. Q.3 - Chương 245: Vô Uy Bất Lập

-Đại ca, anh có gì cần phân phó?

Chu Tam Tài đầy mồ hôi, thở hồng hộc hỏi.

-Mang theo 2 người nữa theo ta trở về đánh bài.

Tả Đăng Phong cười nói.

-A...

Chu Tam Tài trừng to mắt.

-A cái gì mà a, mau lên.

Tả Đăng Phong kéo Chu Tam Tài trở về.

-Đại ca, ta không đi đâu, lại nói ta còn phải chờ về báo tin nữa.

Chu Tam Tài không muốn đi theo Tả Đăng Phong.

-Người về báo tin, người..người, theo ta về.

Tả Đăng Phong chỉ vào mấy tên lính rồi nói.

-Làm sao anh biết bọn hắn biết đánh bài.

Chu Tam Tài ngạc nhiên hỏi.

-Đừng nói nhiều, đi nhanh lên, ta sẽ không giết các người.

Tả Đăng Phong cũng không có trả lời vấn đề của Chu Tam Tài.

Chu Tam Tài nào dám đắc tội với Tả Đăng Phong, mang theo 2 tên lính quèn trở về lầu gỗ, lo lắng hoảng sợ mà chơi với Tả Đăng Phong. Kỳ thật Tả Đăng Phong bắt bọn họ trở lại đánh bài cũng không phải là đơn thuần chơi đùa, nguyên nhân quan trọng là không thể để bọn hắn chạy được,

-Không cho phép nhường, ai thua sạch tiền, ta sẽ giết người đó.

Chơi được 2 bàn, Tả Đăng Phong liền nổi giận.

3 người nghe vậy liền giật mình, bắt đầu chơi thật với Tả Đăng Phong. Lúc này Tả Đăng Phong mới tìm được cảm giác chơi đùa.

Ngay từ đầu 3 người còn hồi hộp, chẳng đến khi thấy Tả Đăng Phong không hề giống như xấu thì cũng bắt đầu mở miệng nói chuyện với Tả Đăng Phong, kẻ hỏi người trả lời, cảm giác khẩn trương dần dần biến mất.

Tả Đăng Phong rất ít chơi bài, vài ván đầu thua nhưng hắn cũng không nộ mà lấy tiền ra trả.

3 người thấy Tả Đăng Phong chơi bài rất gà cho nên liền xuất hết bản lĩnh, sau vài ván Tả Đăng Phong đã thua 2 miếng vàng lá.

Trong lúc bất chợt quan hệ giữa đôi bên đã gần nhau hơn. Tả Đăng Phong biết được bọn hắn trước đây là bộ đội dưới trướng của Dương tướng quân, sau biến cố Tây An, Dương tướng quân bị lão Tưởng đuổi ra nước ngoài du lịch, bọn hắn liền đổi thượng cấp, 3 người bọn hắn cũng biết lần này Tả Đăng Phong muốn đào phía Bắc Chu lăng để tìm 1 vật.

2 tiếng sau, Tả Đăng Phong liền ngán, hắn cũng không muốn thua cho nên không nhịn được mà ăn gian, động tác của hắn cực nhanh, 3 người cũng không nhìn thấy rõ, cho nên trực tiếp ăn sạch 3 người.

-Anh ăn gian, không tính.

Đám người Chu Tam Tài kêu lên.

-Ha ha, trả lại cho các người.

Tả Đăng Phong trả tiền lại cho 3 người rồi đến 1 cái giường ở bên cạnh, nằm xuống.

-Khi nào thì bọn hắn mới đến?

Tả Đăng Phong hỏi Chu Tam Tài.

-Đoàn của chúng ta cách nơi này không xa, phỏng chừng sẽ nhanh thôi, đại ca, tính tình của Đại đội trưởng chúng ta không tốt, hắn nhất định sẽ mang theo bộ đội qua.

Chu Tam Tài thiện ý nhắc nhở Tả Đăng Phong.

-Ta biết rồi, các người đi đi.

Tả Đăng Phong gật đầu mở miệng.

-Cảm ơn đại ca.

Chu Tam Tài vội vàng cảm ơn rồi mang theo 2 tên thủ hạ mau chóng rời khỏi.

3 người đi rồi, Tả Đăng Phong nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần, đợi đám người kia tới.

1 tiếng sau, tiếng xe hơi từ phía Tây Nam truyền đến, Tả Đăng Phong liền ngồi dậy mang theo rương gỗ cùng 13 rời khỏi lầu gỗ.

Lăng không về phía xa, Tả Đăng Phong phát hiện có 7 chiếc ô tô chạy đến, trên xe đều có lính cầm súng, ít nhất 100 người, phía sau còn có 1 chiếc xe con màu đen, có thể là người của chính phủ.

Phía Nam Chu lăng có tường vây, Tả Đăng Phong chỉ vào tường, 13 hiểu ý nhảy lên tường ẩn nấp.

Xe dừng lại, một tên mập lùn mặc quân trang đi xuống, binh lính xếp hàng ở phía sau hắn, chiếc xe con kia dừng lại khá xa, trên xe cũng có 2 người.

Xe quân đội dừng lại cách Tả Đăng Phong chừng 10m, Tả Đăng Phong quan sát tên mập lùn kia, người này chừng 40 tuổi, chắc là Tiền đội trưởng mà Chu Tam Tài nói.

Người này có tướng mạo hung sát, quân uy mười phần, Tả Đăng Phong vừa nhìn thấy hấn là biết hôm nay nhất định phải động thủ rồi.

-Ngươi gác cái rắm gì nữa, mau lên làm thịt tên hỗn đản đó cho lão tử.

Tên mập lùn liền cao giọng ra lệnh cho đám binh sĩ ở phía sau.

Tả Đăng Phong nghe được 2 chữ “Hỗn đản” liền dùng Phong Hành quyết, đợi đối phương nói xong thì hấn đã đứng ở trước mặt tên mập lùn kia.

-Đậu xanh, bắn chết cho lão tử...

Mập lùn thấy thế liền kinh hãi, muốn rút súng ra.

Bất quá Tả Đăng Phong không cho hấn cơ hội nổ súng, Huyền Âm chân khí phóng ra, trong khoảnh khắc liền đóng băng hấn.

-Người là Phó đoàn trưởng.

Sau khi giết xong tên mập lùn, Tả Đăng Phong liền nhìn sang 1 tên khác.

-Tôi là Tham mưu trưởng, cậu muốn làm gì?

Thấy tên Đoàn trưởng kia chết một cách quỷ dị, hấn tự nhiên sợ hãi, nhưng mà cố gắng lộ ra vẻ không sợ.

-Ta muốn mở phi Bắc Chu lăng, các người làm cho ta.

Tả Đăng Phong lạnh giọng mở miệng.

-Đừng hòng, chúng ta là...

Tả Đăng Phong cũng không có để hấn nói hết, liền ra tay giết hấn rồi bắt 1 tên lính khác.

-Hảo hán tha mạng.

Người này trên mặt có một vết sẹo dài.

Tả Đăng Phong cũng không có trả lời mà là dẫn hấn đi về phía Nam, sau đó tay trái phóng Linh khí lật ngược chiếc xe con ở đằng sau.

-Hảo hán tha mạng, chuyện gì cũng từ từ, chuyện gì cũng từ từ.

Mặt sẹo sắc mặt trắng bệch, cả người phát run.

-Người là quan gì?

Tả Đăng Phong thả hấn ra.

-Tiểu nhân là Doanh trưởng, Trương Trạch Đống, doanh này cho tiểu nhân quản.

Mặt sẹo quay đầu lại ra lệnh cho đám binh lính kia:

-Bỏ súng xuống, toàn bộ bỏ xuống.

Những tên lính kia nghe vậy lập tức ném súng xuống đất.

-Ta đến không phải giết người, các người cũng đừng nghĩ giết ta.

Khi nói chuyện, tay phải của Tả Đăng Phong phóng Huyền Âm chân khí vào tên lính ngồi trong xe đang chuẩn bị nổ súng, làm cho tay phải của hấn đông cứng, sau đó chém rụng tay của hấn, tiếng kêu thảm liên truyền ra.

-Tiểu nhân biết, tiểu nhân biết.

Mặt sẹo ứa mồ lạnh.

-Ta muốn mở tòa lăng mộ ở phía Bắc Chu lăng, các người đào đi, sau khi đào xong, tiền bạc châu báu thuộc về các người, ta chỉ muốn 1 thứ mà thôi.

Tả Đăng Phong nói.

-Được, được, được, không vấn đề.

Mặt sẹo liên tục gật đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gù đầu, lật ngược chiếc xe con kia lại rồi từ trong xe kéo 2 tên quan viên chính phủ mặt không còn chút máu ra khỏi xe.

-Ta đồng ý , ta đồng ý.

Một tên trung niên đeo kính vừa bị lôi ra liền lập tức hô lớn.

Tả Đăng Phong cũng không có phản ứng người này mà là kéo tên tên bị chém rụng tay kia ra, sau đó ném hấn lên rồi tung chân đá hấn.

-Một người nổ súng , một tên cũng không để lại.

Tả Đăng Phong cố ý lộ ra thực lực, hấn chỉ có 1 người, nếu muốn làm đám người này sợ thì điều duy nhất có thể làm là đe dọa, khiến cho đám người này sợ hấn, bằng không rất khó khống chế cục diện.

Tả Đăng Phong vừa nói ra, đám người liền yên lặng như tờ.

-Ta sẽ không làm khó các người , sau khi chuyện thành công sẽ có trọng thưởng , nghe lời liền không có việc gì, không nghe lời liền sẽ phải bỏ ra cái giá lớn.

Tả Đăng Phong lại lên tiếng.

Qua một lát, Tả Đăng Phong xuống đất, bắt đầu phân chia nhiệm vụ.

-Đi ra ngoài mang theo máy móc cùng đồ ăn, phải về trước khi trời tối.

Tả Đăng Phong nói với tên trợ lý.

Tên trợ lý nghe vậy gật đầu, Tả Đăng Phong chuẩn bị cho hấn 1 chiếc xe, có người chuyên trách ở đây, không sợ hấn không trở về.

-Các người cũng có thượng cấp, ta cũng không làm khó các người, các người trở về báo tin, nói rằng bị ta bắt ở đây, nếu bọn hấn muốn tìm cách cứu viện thì ta sẽ giết chết.

Tả Đăng Phong nói với tên mặt sẹo.

Mặt sẹo nghe vậy mở miệng nói cảm ơn, lời này của Tả Đăng Phong nhìn như đe dọa nhưng trên thực tế là để rút quân, nếu mặt sẹo không dám phái người đến trợ giúp thì ngày sau cũng sẽ không truy cứu đám người mặt sẹo nữa.

Chốc lát sau, 2 chiếc xe ô tô rời khỏi Chu lăng, những người này nhất định sẽ mang tin tức ra ngoài, không bao lâu sẽ có người đến.

Từ giờ phút này, Tả Đăng Phong sẽ là địch của cả thiên hạ.

246. Q.3 - Chương 246: Chiến Thuật Tâm Lý

Tả Đăng Phong gọi mặt sẹo đến, kêu hấn tập hợp mọi người lại, Tả Đăng Phong muốn phát biểu.

-Bộ đội có đăng ký quên quán đứng bên trái, không có đăng ký thì đứng bên phải.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói.

Những binh sĩ này cũng không biết hành động này của Tả Đăng Phong có ý nghĩa gì, đành phải làm theo.

-Việc chúng ta làm rất nguy hiểm, ta không hy vọng ngày sau có người tìm đến người này các người, toàn bộ bên trái rời đi đi.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt mở miệng, hành động này của hắn xuất phát từ thiện ý, làm vậy là muốn loại bỏ tai họa ngầm.

Mặt sẹo nghe vậy vui mừng bởi vì hắn đứng bên trái, nghe vậy lập tức rời đi.

-Để đạn cùng lựu đạn lại, các người có thể mang vũ khí đi, nếu thượng cấp các người dám phái binh qua đây, ai ra lệnh ta sẽ giết kẻ đó.

Tả Đăng Phong trầm giọng.

Mặt sẹo luôn miệng vâng vâng dạ dạ, để đạn và lựu đạn lại rồi mang theo hai mươi mấy người đón xe rời đi, những người ở lại tỏ ra tức giận nhìn bóng lưng bọn hắn rời đi. Tả Đăng Phong mỉm cười, cái hắn muốn chính là cục diện quần long vô thủ này, quần long vô thủ, hắn chính là thủ.

-Ở đây, ai là người có chức lớn nhất.

Đội dám người mặt sẹo rời đi, Tả Đăng Phong cao giọng hỏi hơn 80 người còn lại.

-Ta là nhị liên trưởng Ngưu Đại Toàn.

Một tên lính trẻ tuổi mang vẻ mặt buồn rười rười bước lên.

-Những người này do người quản lý, phát đạn ra đi, ta có chuyện muốn nói.

Tả Đăng Phong phát tay ra lệnh.

Ngưu Đại Toàn nghe vậy gọi mấy người tới lấy đạn rồi phát xuống dưới.

-Các người có thể nghe qua danh hào của ta , hôm nay các người cũng thấy được năng lực của ta. Ta muốn đào lăng mộ phía Bắc của Chu lăng để kiếm một món đồ vật, các người chỉ cần đào mở lăng mộ, mỗi người được 100 lượng vàng, trung đội trưởng gấp đôi, đại đội trưởng gấp bốn, có số tiền kia các người có thể sống cuộc sống mà các người mong muốn.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt mở miệng.

Mọi người nghe vậy tỏ ra kinh ngạc, sau đó là xì xào bàn tán, cuối cùng là vui mừng, tỏ vẻ muốn liều, muốn đánh cược một phen.

Tả Đăng Phong thấy thế biết mục đích của mình đã đạt được, nhìn vào Ngưu Đại Toàn:

-Chuẩn bị cắt máu ăn thề, cắt cổ tay trái, đừng cắt sâu quá.

Ngưu Đại Toàn nghe vậy liền tỏ ra kính nể nhìn Tả Đăng Phong, hắn biết Tả Đăng Phong cũng không tin những người này. Cái gọi là cắt máu ăn thề cũng chính là chặt đứt con đường rút lui của bọn họ, nếu cấp trên truy xét xuống, đều đã cắt máu ăn thề rồi, như thế nào cũng không thể nói rõ ra được.

80 người đều cắt máu ăn thề, Tả Đăng Phong không tham gia, hắn không tin lời thề của người khác.

Sau đó, Tả Đăng Phong bắt đầu phân phó ọi người làm, phân 20 người mang theo súng đạn phụ trách canh gác 4 phía, những người lại không mang vũ khí, chỉ việc đào móc.

Màn đêm buông xuống, tên trợ thủ kia mang theo mấy móc và thức ăn trở về.

-Ta tiên sinh, anh hãy thả chuyên viên của chúng tôi ra đi, chúng tôi sẽ không phá vỡ cảnh đến can dự.

Tên trợ thủ bước lên cầu xin Tả Đăng Phong.

-Đi đi, ta sẽ không làm khó các người.

Tả Đăng Phong gật đầu.

Tên trợ thủ nghe vậy vội vàng nói cảm ơn rồi mang theo xe chở lấy tên chuyên viên kia đi.

Sau buổi cơm tối, đèn xe mở lên, 20 người 1 tổ, chuẩn bị đào Chu lăng.

-Mọi người ra sức thêm một chút, nhiều nhất là 5 ngày chúng ta sẽ làm xong, ta nhất định sẽ giữ lời hứa, vất vả 5 ngày, phú quý cả đời.

Tả Đăng Phong mang theo 13 đứng ở một bên mà khuyến khích.

Mọi người nghe vậy đồng thanh đáp lại, càng thêm ra sức.

-Các người chỉ cần đào mở lăng mộ, việc sau ta sẽ làm, ta sẽ không để mọi người thành pháo hôi đâu.

Tả Đăng Phong lại nói để mọi người yên tâm hơn.

-Đại ca, anh yên tâm đi, bọn em sẽ quyết tâm mà làm.

Ngưu Đại Toàn lên tiếng.

Tả Đăng Phong nghe vậy tán dương vỗ vỗ bờ vai của hắn.

1 đêm không có chuyện gì xảy ra, sáng sớm hôm sau, xa xa có một chi bộ đội đến, nhân số hơn 1000, không hỏi cũng biết bọn hắn đến thảo phạt.

-Không cần khẩn trương, mọi người không cần chiến đấu, ta đi, mọi người đào tiếp đi.

Tả Đăng Phong nói với Ngưu Đại Toàn đang tỏ ra khẩn trương.

Ngưu Đại Toàn nghe vậy gạt đầu.

-13, ở đây.

Tả Đăng Phong thả rương gỗ xuống nói với 13.

Lúc này chi bộ đội kia còn cách đây khoảng 5 dặm, Tả Đăng Phong lướt ra ngoài, trước đó hắn đã cảnh cáo rồi lúc này không cần nói nhảm nữa, sau khi hạ xuống liền vọt vào đám người mặc quần áo quân nhân mà ra tay, ra tay không chút do dự, không phải bọn chúng không tin tà sao, hôm nay sẽ làm cho bọn hắn tin.

-Lập tức rút đi, tiếp tục tiến lên 1 bước nữa thì ta sẽ giết không cần nói.

Chốc lát sau Tả Đăng Phong đã giết chết hết đám quan quân.

Lời này là Tả Đăng Phong dùng bằng Linh khí, nên vô cùng điếc ta.

Đám binh lính kia đã mất đi người dẫn đầu, cho nên không biết làm sao, chỉ biết nhìn quanh.

-Cút.

Thấy bọn lính không biết làm sao, Tả Đăng Phong phát là Huyền Âm chân khí đóng băng tên lính đứng đầu, cảnh tượng quỷ dị làm cho đám binh lính đại loạn, quay đầu bỏ chạy.

Xử lý xong, Tả Đăng Phong quay trở lại Chu lăng, đám người Ngưu Đại Toàn thấy được chuyện xảy ra bên ngoài, lúc này bội phục sát đất với Tả Đăng Phong. Đối với chuyện này Tả Đăng Phong cũng cười khổ, lúc này chỉ mới là bắt đầu, người trong Đạo môn còn chưa đến, khó khăn còn ở phía sau.

Đám người Ngưu Đại Toàn tuổi trẻ nóng tính, phao tin muốn đi theo Tả Đăng Phong tranh đấu giành thiên hạ. Tả Đăng Phong nghe vậy cười ha ha, chốc lát sau cười khổ, đừng nói hắn có bốn sự kia, cho dù có hắn cũng không làm như vậy. Cái hắn muốn không phải là vinh hoa phú quý cũng không phải là hậu cung 3000 phi tần, hắn chỉ muốn vợ của mình sống lại, đơn giản mà kiên định. Nhớ tới Vũ Tâm Ngữ, Tả Đăng Phong cảm thấy những việc mình làm đều đáng giá, hắn chỉ muốn cứu sống Vũ Tâm Ngữ, ai dám chặn đường, hắn liền giết kẻ đó.

Qua một lúc sau, Tả Đăng Phong thu hồi suy nghĩ, đi về đánh binh lính đang đào lăng mộ:

-Mau lên, trong vòng 3 ngày phải đào mở.

247. Q.3 - Chương 247: Gieo Gió Gặt Bão

Tả Đăng Phong nói xong, tên phụ trách đào bới càng thêm ra sức, Tả Đăng Phong nói với Ngưu Đại Toàn một tiếng rồi mang theo rương gỗ đi về phía tường vây ở phía Nam.

Tất cả mọi người đều cho rằng Tả Đăng Phong đi canh gác nhưng mà sau khi lên tường thì Tả Đăng Phong liền ngủ, trách nhiệm canh gác giao lại cho 13.

Ngủ không được bao lâu thì Tả Đăng Phong bừng tỉnh vì tiếng kêu của 13, Tả Đăng Phong mở mắt to nhìn về phía Tây, phát hiện có mấy người từ trong rừng cây đang nguy trang đến gần, rất có thể đây là toán bộ đội tập kích của địch.

-Giết chết bọn hần đi.

Tả Đăng Phong khoát tay áo với 13.

13 nghe thế liền nhảy ra bên ngoài.

Tả Đăng Phong tin vào năng lực của 13 cho nên sau khi 13 đi thì hần liền nhắm mắt lại, qua một lát thì 13 trở về.

Tả Đăng Phong ngủ một giấc đến trưa, trong khoảng thời gian này không có xảy ra tình huống nghiêm trọng nào.

Công việc đào bới vẫn thực hiện một cách thuận lợi, phần mộ ở phía Bắc đã được đào thành một hố sâu khoảng mười mấy thước.

-Đại ca, anh muốn vào đó tìm cái gì?

Từ khi đi theo Tả Đăng Phong, Ngưu Đại Toàn liền thay đổi cách xưng hô.

-Thứ tôi cần tìm không nhất định ở bên trong.

Tả Đăng Phong không có trả lời thẳng vấn đề. Đàng Khi đưa bản đồ, phạm vi đại khái là nằm khoảng chỗ này, cũng không nói lên bên trong có con Địa chi nào. Mà 4 Địa chi Thổ chúc chỉ còn một Âm Chúc Thổ Ngưu và Dương Chúc Thổ Long.

-Đại ca, anh hãy suy nghĩ lại về lời đề nghị của em, hiện tại lính NB đang xâm lấn nước ta, 2 Đẳng chúng ta lại không hợp, thiên hạ đã rối loạn, loạn thế xuất anh hùng, anh có một thân Đạo thuật như thế, không đi tranh thiên hạ thật sự là đáng tiếc.

Ngưu Đại Toàn lại tiếp tục khuyên nhủ Tả Đăng Phong.

-Không đối gì cậy, tôi không có hứng thú với chuyện thiên hạ, chuyện tôi làm bây giờ là vì một nữ nhân.

Tả Đăng Phong cười cười.

-2 cái này cũng không xung đột gì nhau, để giang sơn xuống, anh muốn làm gì thì làm.

Ngưu Đại Toàn lại nói.

-Mùa Thu sang năm tôi đã đi rồi, có giang sơn thì có ích gì?

Tả Đăng Phong cười.

-Vậy nữ nhân thì có ích gì?

Ngưu Đại Toàn nghe vậy tỏ ra ngạc nhiên, tuy rằng Tả Đăng Phong đang cười nhưng mà hần nhận ra được sự bi thương trong người Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe vậy lắc đầu cười khổ, vấn đề này hần đã sớm nghĩ tới rồi, cho dù cứu được vtn, tuổi thọ của hần cũng sẽ đến cuối cùng rồi, bi kịch là rõ ràng nhưng mà hần vẫn cố gắng hết sức để làm. Để cho có được một cái kết đẹp, có thể gặp nhau là tốt, 1h cũng được, nghe được vtn nói một câu cũng đã đủ rồi.

-Mau đào đi, hiện tại tin tức đã truyền ra ngoài, chẳng mấy chốc sẽ có người đến, chuyện phiền toái còn ở phía sau.

Tả Đăng Phong thu hồi lại nụ cười, trầm giọng mở miệng.

Ngưu Đại Toàn thấy sắc mặt Tả Đăng Phong biến đổi, không dám lăm miệng, đi thúc giục mọi người đào nhanh hơn.

Tả Đăng Phong mang theo 13 trở lại tường vây phía Nam, uống Bạch Cửu như có suy nghĩ gì.

2h chiều, có tầm mười mấy người mặc đạo bào xuất hiện trước tầm mắt Tả Đăng Phong, dựa theo thân pháp của những người này thì có thể thấy bên trong đại đa số đề là cao thủ độ qua Thiên kiếp.

Tả Đăng Phong thấy thế, nhảy xuống, đứng ở bên ngoài đối diện phương đến. Sau khi thấy Tả Đăng Phong, đám người kia liền tăng tốc, lát sau đã đến trước Tả Đăng Phong.

-Tả Đăng Phong, ngươi dám đến đào Chu Lăng, ngươi cho rằng Thiểm Tây Đạo môn không có gì sao?

Một lão giả mặc đạo bào màu xanh giận dữ hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười cười, cũng không trả lời.

-Ta chỉ hỏi một câu, các ngươi là đến ngăn cản ta sao?

Tả Đăng Phong mở miệng.

-Đó là tự nhiên...A...

-

Tả Đăng Phong nghe vậy không đợi đối phương nói hết liền tiến lên ra tay, chốc lát sau hơn 10 người đều ngã xuống đất, không một nhân chứng sống.

Giết người xong, Tả Đăng Phong trở lại tường vây.

-Thiêu thân lao vào lửa, đừng trách ta vô tình.

Một lát sau, Tả Đăng Phong lầm bầm hừ lạnh một tiếng.

Nhưng vào lúc này, một tiếng vang lớn từ phía Tây truyền đến, Tả Đăng Phong nghe tiếng liền nhìn về phía Tây, đợi hán lãng không đến nơi thì chỗ đào bởi đã vang lên một tiếng nổ mạnh làm ấy người thương vong.

-Đậu xanh rau má, dám lấy pháo oanh sao?

Tả Đăng Phong nổi giận mắng, đồng thời nhìn 13, 13 lập tức nhảy lên vai hán.

-Không phải sợ, đợi ta đi giết bọn họ.

Vừa lướt, Tả Đăng Phong vừa nói để mọi người yên lòng.

Xuyên qua rừng tùng phía Tây, Tả Đăng Phong liền thấy được có không ít binh lính đang nhét đạn vào pháo.

Một màn này làm cho Tả Đăng Phong tức giận, trước đó hán cho rằng đối phương không biết cách sử dụng phá, bởi vì Chu Lăng là phần mộ tổ tiên của TQ, ở hán xem ra đám binh lính sẽ ném chuột sợ võ bình nhưng mà lúc này....

Có người phát hiện Tả Đăng Phong lướt tới vì thế nổ súng, Tả Đăng Phong liền liên tục thay đổi phương vị để né tránh đạn của đối phương.

Chốc lát sau, Tả Đăng Phong đã bắt đầu ra tay giết chóc, vừa giết vừa hô lớn:

-Tại sao bọn mày không sợ tao, bây giờ sợ chưa, sợ chưa?

Có tổng cộng 6 chiếc địa pháo, đều có bánh xe, có trên 100 tên pháo binh, sau một lúc Tả Đăng Phong đã giết chết bọn chúng, chỉ để lại một tên quan quân.

Làm xong mọi chuyện, Tả Đăng Phong trở lại Chu Lăng, bởi vì bị oanh pháo nên binh lính trong Chu Lăng mất đi mười mấy người, Tả Đăng Phong thấy thế liền lấy vàng ra đưa cho những người này.

-Ta sẽ không làm khó người, nói cho ta biết, ai phái các ngươi đến đây?

Tả Đăng Phong nhìn vào tên thượng úy kia.

-Phì.

Tên thượng úy kia không trả lời Tả Đăng Phong mà phun một ngụm nước miếng vào Tả Đăng Phong.

-Không nói thì ta sẽ thiế người.

Tả Đăng Phong nghiêng người né tránh, lên tiếng hù dọa.

-Mệnh lệnh của thượng cấp.

Tên thượng úy tỏ ra sợ hãi.

-Các người cứ tiếp tục đào đi, ta đi giết bọn hần, 20' sau sẽ trở về.

Tả Đăng Phong phân phó đám người Ngưu Đại Toàn.

Tả Đăng Phong liền để 13 ở lại trấn thủ, mang theo tên thượng úy kia trở về căn cứ của bọn hần.

Đi tới doanh trại của bọn hần, Tả Đăng Phong liền ném tên thượng úy kia vào, lúc này đám quan quân trong doanh trại đang họp, nhìn thấy Tả Đăng Phong tiến đến liền nhắm súng ngay vào hần.

-Là người ra lệnh bắn pháo sao?

Tả Đăng Phong nhìn vào tên thượng tá ngồi ở phía Bắc.

Đối phương vẫn còn kinh ngạc, nghe vậy vẫn chưa trả lời, Tả Đăng Phong liền ra tay, 2 cổ Huyền Âm Chân khí phóng ra làm cho 2 bên đóng băng hết, chỉ còn lại tên thượng tá kia.

-Các người gọi điện cho cấp trên, nói cho hần biết, nếu còn dám phái binh quấy rối ta, ta sẽ trực tiếp giết hần.

Tả Đăng Phong hừ lạnh một tiếng rồi trở về Chu Lăng.

Sau khi trở lại Chu Lăng, Tả Đăng Phong liền phát hiện ở phía Nam có một đám người, những người này không có tu vi linh khí, thân mặc trường bào, có một số ít đệ tử trẻ tuổi, bọn hần vừa đi vừa cầm biểu ngữ: Trung hiếu làm gốc, nhân nghĩa làm đầu, lên án công khai hành động ác đức của Tả Đăng Phong.

Đám người kia xuất hiện làm cho Tả Đăng Phong nổi giận. Mặc dù Tả Đăng Phong xuất thân từ văn nhân nhưng mà hần lại rất ghét văn nhân, bởi vì văn nhân am hiểu nhất là càn quấy, quan trọng hơn là bọn hần dễ bị người khác kích động lừa gạt, khi bị lừa gạt bọn hần sẽ nóng máu mà xung phong lên trước, cũng không nghĩ mình chết đi thì ai sẽ nuôi sống cha mẹ mình.

Nghĩ đến đây, không đợi bọn hần đến gần, Tả Đăng Phong liền lách ra ngoài, một trận tay đấm chân đá đám đông. Cùng măng phu nói rõ lý lẽ, cùng văn nhân động thủ, đây là sách lược sáng suốt nhất.

Từ nay đến tận khuya cũng không có ai đến gây rối nữa.

11h đêm, Tả Đăng Phong tìm được nơi yên lặng để nghỉ ngơi, khiến cho hần không nghĩ tới là hần đã ngủ nhưng lại còn nằm mơ. Cho dù là ở trong mộng nhưng Tả Đăng Phong vẫn thanh tỉnh, từ lúc tu Đạo đến giờ Tả Đăng Phong vẫn chưa bao giờ nằm mơ, lúc này cũng không phải là mơ, ngay tại khi Tả Đăng Phong muốn băng vào ý chí của mình để thoát khỏi giấc mơ thì có một lão giả từ từ xa xa đi về phía hần.

248. Q.3 - Chương 248: Thổ Địa Báo Mộng

Lão giả ở phía xa xa có thân cao hơn 5 thước, mặt như trăng tròn, râu dài, trên người mặc một bộ áo quần thời Minh, đầu đội mũ vàng, chân mang giày vải, cầm trong tay một chiếc quạt tròn làm bằng gỗ, bước đi có lực, vẻ mặt ung dung.

Người này xuất hiện làm cho Tả Đăng Phong vô cùng nghi hoặc, vì thế hắn cũng không có muốn tỉnh dậy, mà là nhìn về lão giả này.

Lão giả từ từ đến gần, đứng trước mặt Tả Đăng Phong mà đánh giá hắn, Tả Đăng Phong nghi hoặc mà nhìn, cùng lúc đó khẽ nhìn vào đồng hồ trên tay để tính thử mình sẽ cần bao nhiêu thời gian để có thể thức tỉnh lại.

-Ông là ai?

Tả Đăng Phong lạnh giọng hỏi.

-Lão phu chính là thổ địa ở nơi này.

Lão dài chấp tay.

Lời này vừa ra, Tả Đăng Phong liền kinh hãi, hắn chưa bao giờ thấy qua tiên nhân, ở sâu trong nội tâm hắn vẫn luôn nghi ngờ thế gian này không có tiên. Nhưng mà hôm nay hắn đã chứng thực được, thế gian này thật sự có tiên. Tiên vị của Thổ Địa tuy rằng là thấp kém nhất nhưng mà người này vẫn là một vị tiên trưởng một phương.

-Xin chào tiên trưởng, không biết tiên trưởng đêm khuya đến đây có gì muốn chỉ giáo?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút rồi hỏi.

-Tả chân nhân ở trong địa phận mà lão phu quản lý bày ra Đạo pháp, sát hại nhiều tính mạng, cho nên lão phu mới đến đây.

Lão giả chống quải trượng, đứng thẳng người.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu, lão giả này đích thật là Thổ Địa rồi.

-Xin hỏi Tiên trưởng, trong lăng này chôn người nào?

Tả Đăng Phong đặt câu hỏi, người bên ngoài không biết Chu Lăng đã được Đường triều cải tạo lại, nếu người này là Thổ Địa, nhất định sẽ biết tình hình cụ thể.

-Càn Vị là lăng tẩm của Lý Kiến Thành, Khôn Vị là lăng tẩm của Lý Nguyên Cát, 2 mộ được xây ở phía trên Chu Lăng.

Thổ Địa cười nói.

-Bẩm tiên trưởng, Tả mỗ không muốn sát hại nhiều người nhưng mà những người này liên tục ngăn cản không cho Tả mỗ đào lên, cũng không thể trách Tả mỗ độc ác được.

Tả Đăng Phong thấp giọng.

-Tại sao tả chân nhân lại tìm những loại vật sinh ra địa khí kia?

Thổ Địa tỏ vẻ nghi hoặc. Thổ Địa tỏ vẻ nghi hoặc.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có lập tức mở miệng, loại vật sinh ra địa khí trong miệng của Thổ Địa chính là Địa chi, lúc trước hắn cùng đám người Đằng Khi đến đây có liên quan đến Địa chi cho nên hắn mới hỏi câu này.

-Tả mỗ muốn tìm 6 miệng nội đan Âm chúc để cứu thê tử của mình sống lại.

Tả Đăng Phong nói.

-Kiếm đủ 6 miệng nội đan có thể cứu người chết sống lại sao?

Thổ Địa lộ vẻ ngạc nhiên, rõ ràng là y không biết chuyện này.

-Xin hỏi tiên trưởng, phía Bắc của lăng mộ này có Địa chi gì?

Tả Đăng Phong không có trả lời vấn đề của đối phương.

-Một con Thanh Long 4 chân, diễn sinh ra Long Anh.

Thổ Địa trả lời.

Tả Đăng Phong nghe vậy đột nhiên nhú mồm, vô cùng uể oải, bởi vì Long không phải hẳn muốn tìm, hẳn tìm chính là Âm chúc Thổ Ngưu.

-Thượng thiên có đức hiếu sinh, Tả chân nhân sát phạt không chừng mực, chỉ càng tăng thêm nghiệp chướng, vẫn là nhanh chóng rời đi đi.

Thổ Địa khuyên bảo.

-Tiên trưởng đến đây là ngăn Tả mỗ sao?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Tả chân nhân nói quá lời, lão phu vốn chỉ là một người nhỏ bé, không thể nhúng tay vào việc Dương gian, hôm nay báo mộng cho Tả chân nhân là bởi vì không đành lòng thấy muôn dân gặp nạn, lại càng không muốn nhìn Tả chân nhân đi vào con đường không thể quay đầu lại.

Thổ Địa lắc đầu xua tay.

-Tiên trưởng có biết việc trong tương lai không?

Tả Đăng Phong nhú mồm hỏi.

-Chuyện trước kia thì hiểu một ít, chuyện tương lai thì không thể.

Thổ Địa lại lắc đầu.

-Tiên trưởng có thể mang Tả mỗ vào lăng để xem không? Nếu trong lăng thật sự là Thanh Long, Tả mỗ sẽ liền rời khỏi đây.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút

-Tu vi của Tả chân nhân đã là đỉnh phong rồi, thân thể đã là Bán Tiên, hồn phách xuất khiếu chỉ là chuyện nhỏ, vì sao phải làm lão phu khó xử như thế?

Thổ Địa lắc đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy cảm thấy nghi hoặc. Thổ Địa nói người đạt tới tu vi đỉnh phong sẽ có thể để cho hồn phách xuất khiếu, nhưng mà hẳn không biết phương pháp này bởi vì hẳn không môn không phái, không ai nói cho hẳn biết chuyện này càng không ai chỉ bảo hẳn chuyện này.

-Xin hỏi tiên trưởng trong lăng này có bao nhiêu đạo cơ quan?

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi hỏi.

-Việc này thứ cho lão phu không dám lẩm mồm, mong rằng Tả chân nhân mang tấm lòng nhân hậu, đừng làm hại đến nhân mạng.

Thổ Địa lắc đầu, nói.

-Việc này Tả mỗ tự có chừng mực, đa tạ tiên trưởng dạy bảo, cung tiễn.

Tả Đăng Phong ngưng thần rồi thoát khỏi giấc mộng.

Bản ý của Thổ Địa là muốn để Tả Đăng Phong không nên giết chóc nữa nhưng mà thực tế đã làm phản tác dụng. Sau khi xác định được tiên nhân tồn tại, Tả Đăng Phong càng thêm kiên định việc tìm 6 nội đan Âm chúc, nếu thần tiên có thật thì truyền thuyết về việc 6 nội đan kia có thể cứu Vũ Tâm Ngưu cũng có thể là thật.

Ngoài ra Tả Đăng Phong còn cảm nhận được năng lực sẽ mang đến những đãi ngộ đặc thù. Nếu hẳn không có năng lực như bây giờ thì Thổ Địa cũng sẽ không đến báo mộng cho hẳn, hiện giờ bởi vì Thổ Địa kiêng kỵ hẳn cho nên mới không dám làm gì hẳn, chỉ đến báo mộng cho hẳn mà thôi, người có năng lực sẽ được người khác tôn trọng.

Qua một lúc sau, Tả Đăng Phong liền mang theo 13 lượt xuống tường, những binh sĩ này vẫn đang đào bới nhưng mà tiến trình đã chậm lại. Tả Đăng Phong thấy thế liền ọi người nghỉ ngơi, đám người Ngưu Đại mời Tả Đăng Phong uống rượu nhưng Tả Đăng Phong lại từ chối.

Nghỉ ngơi một lúc, mọi người lại bắt đầu đào bới, Tả Đăng Phong cũng không tin tưởng lời nói của Thổ Địa, nhất định nhìn thấy tận mắt mới được.

Giữa trưa ngày hôm sau, Tả Đăng Phong đang ngồi nghỉ ngơi thấy thấy một chiếc xe jeep chạy tới, Tả Đăng Phong không đợi xe jeep đến gần thì thấy người ở trong xe, thầm nghĩ tại sao nàng lại đến đây?

Xe jeep dừng lại, Kỷ Toa một thân quân phục đi xuống, nàng thấy Tả Đăng Phong trước đầu tường, sau khi xuống xe thì nàng mỉm cười, ngoắc ngoắc tay với Tả Đăng Phong.

-Cô đến đây làm gì?

Tả Đăng Phong nhảy xuống đến trước mặt Kỷ Toa, rồi hỏi.

-Nhớ anh.

Kỷ Toa mỉm cười.

-Cô nhớ cái gì của tôi?

Tả Đăng Phong cười khinh bỉ.

-Anh cứ nói đi?

Kỷ Toa nhìn vào tờ trym của Tả Đăng Phong.

-Ăn nói đằng hoàng đi, cô đến đây làm gì?

Tả Đăng Phong nhú mày mở miệng,

-Đến khuyên anh, để cho anh đừng giết lão đại đầu trọc của chúng tôi.

Kỷ Toa cười tươi như hoa.

Kỷ Toa vừa nói xong, Tả Đăng Phong liền biết nguyên nhân, thượng cấp sai nàng đến đây để xử lý chuyện này.

-Nói ý nghĩ của các cô đi.

Tả Đăng Phong cười lạnh.

-Cái gì mà ý nghĩ của bọn tôi, anh có biết rằng tôi phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể thuyết phục cấp trên đồng ý kế hoạch này của tôi không?

Kỷ Toa làm nũng với Tả Đăng Phong.

-Ngay cả khi cô cố đồ cũng không làm thôi có cảm giác, cô làm nũng cũng không có tác dụng gì đây, mau nói kế hoạch của cô đi.

Tả Đăng Phong cười cười.

-Anh làm như vậy đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến uy tính của chính phủ chúng ta, kế hoạch của tôi là chúng tôi giúp anh đào Chu lăng, anh cầm lấy vật mình cần tìm rồi rời khỏi nơi này.

249. Q.3 - Chương 249: Cuộc Đời Thăng Trầm

-Giúp tôi đào Chu lăng, tại sao chính phủ các cô tốt với tôi như thế?

Tả Đăng Phong cười nói.

-Ai bảo chúng ta quen biết đã lâu cơ chứ.

Kỷ Toa liếc mắt đưa tiền.

-Ờng, tôi không nhận nổi, cho dù các cô không giúp thì tôi vẫn có thể làm được. Cô đến đây muốn giúp tôi là bởi vì chính phủ các cô sợ tôi giết lãnh đạo của mấy cô a.

Tả Đăng Phong lạnh giọng mở miệng.

-Anh có thể giết chết tướng quân NB, nếu muốn giết quan lớn của chúng tôi cũng không có gì là khó, mặt trên lo lắng cũng là điều bình thường.

Kỷ Toa nghe vậy cũng không tức giận, mà cười cười nói ra lời thật.

-Các cô giúp tôi đào Chu lăng, không sợ dân chúng tức giận sao?

Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi.

-Không sợ, dân chúng tính là cái gì, còn không phải là người nắm quyền định đoạt sao? 13 năm trước, Tôn Điện Anh cũng đào Thanh Đông lăng kia kìa.

Kỷ Toa cười.

-Được rồi, cô hãy đi an bài mọi chuyện đi.

Tả Đăng Phong gật đầu.

-Ok, bất quá có 1 điều kiện.

Kỷ Toa lên tiếng thương lượng.

-Điều kiện gì?

Tả Đăng Phong nhún mày.

-Chuyện này tăng cao cũng không biết, sao khi đào Chu lăng ra, tôi muốn ½ giá trị đồ dùng bên trong.

Kỷ Toa mở miệng.

-Chính phủ quốc dân các cô đòi tiền như thế thì có ích lợi gì?

Nghe thế, Tả Đăng Phong liền cười lạnh.

-Chúng tôi không phải là người ngoài với nhau, tôi sẽ chia cho họ. Anh biết năm đó Tôn Điện Anh vì sao thoát tội không? Bởi vì y đưa Cần Long Thất Tinh bảo kiếm Ủy viên trưởng, kiếm Cần Khôn đưa cho Hà Ứng Khâm là bộ trưởng bộ quân sự và chính trị, trăn châu Cần Long đưa cho cục trưởng của chúng tôi, Phỉ Thúy đưa cho Tổng Tử Văn phó viện trưởng chính viện... đây chính là quy cũ.

Kỷ Toa lắc đầu.

-Theo tôi được biết thì Hà Ứng Khâm, Tổng Tử Văn đều là người yêu nước kháng NB, cô không thể dội nước bẩn cho họ được.

Tả Đăng Phong nghe vậy cực kỳ chấn động.

-Tôi nói là thật, yêu nước thì không thể làm việc xấu, kháng NB không thể nhận hối lộ sao?

Kỷ Toa lại cười.

-Ha ha ha ha ha

Tả Đăng Phong nghe vậy ngửa mặt lên trời cười to, cười rất ngông cuồng, cười rất bất đắc dĩ.

-Anh cười cái gì?

Đợi Tả Đăng Phong cười xong, Kỷ Toa mới hỏi.

-Tôi cười thế gian không có công bằng, không có đúng sai, ai có quyền thì người đó đúng, dân chúng vĩnh viễn sai. Quốc dân đảng các cô làm như vậy sớm muộn cũng sẽ banh chề, thiên hạ sớm muộn gì cũng là của Bát Lộ các cô.

Tả Đăng Phong cười lạnh, trước đó mặc dù Tả Đăng Phong giết người nhưng mà trong lòng hắn vẫn cho rằng giết người là không đúng, bây giờ hiểu được giết ai cũng không quan trọng, quan trọng là ai giết, có đủ năng lực hay không? Giết người chẳng những không phạm pháp, còn có thể được chính phủ quốc dân bao dung thậm chí là giúp đỡ.

-Anh đừng trộn Bát Lộ quân vào đó, anh cho rằng Bát Lộ quân cao thượng như vậy ư? Bọn hắn cũng kích động một đám dân nghèo để tạo phản mà thôi. “Đánh kẻ giàu phân chia ruộng đất” nói trắng ra là xui khiến một đám dân ngu ku đen đến cướp tài sản của những gia đình giàu có, cũng Sấm vương Lý Tự Thành không có gì khác nhau, đều lợi dụng tâm lý của người khác cả.

Kỷ Toa mở miệng phản bác.

-Tôi không cần biết ai đúng ai sai, tôi cũng không muốn tranh luận với cô, bây giờ cô muốn an bài như thế nào?

Tả Đăng Phong xua tay lắc đầu.

-Dùng danh nghĩa diễn tập, phong tỏa khu vực xung quanh, cấm mọi người đến đây, người của anh tiếp tục đào, không nên để người bên ngoài tham gia vào.

Kỷ Toa nói ra kế hoạch của mình.

-Ta vốn đã đào rồi, hình như các cô cũng không có tác dụng gì cả?

Tả Đăng Phong nhú mày.

-Ít nhất là chúng tôi không có đem pháo đến đây oanh tạc các anh.

Kỷ Toa mỉm cười.

Tả Đăng Phong nghe vậy, ánh mắt khiêu khích nhìn Kỷ Toa. Cuộc đời hắn ghét nhất là bị người ta uy hiếp, mà Kỷ Toa nói chính là uy hiếp hắn. Sau một lúc lâu, Tả Đăng Phong xoay người đi vào trong.

-Cứ làm theo kế hoạch đi, tôi sẽ không trở về.

Kỷ Toa báo cho cấp dưới một tiếng rồi đi theo Tả Đăng Phong vào trong.

-Tại sao cô phải xịt nước hoa?

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn Kỷ Toa.

-Khó ngửi lắm sao?

Kỷ Toa cười hỏi.

-Nam nhân ngửi mùi này sẽ liên tưởng tới cái mùi gì ở trên ấy ấy.

Tả Đăng Phong cười nói.

-Anh muốn nhìn lúc nào cũng được, anh biết rằng tôi không bao giờ để phòng anh không?

Kỷ Toa biết Tả Đăng Phong không có tà niệm gì với mình cho nên mới nói như thế.

Tả Đăng Phong nghe vậy không nói gì nữa, nếu nói nữa người đổ mặt chắc chắn là hắn.

-Tại sao anh phải đào Chu lăng, anh muốn tìm cái gì?

Vừa đi, Kỷ Toa vừa hỏi.

-Tìm rồng.

Tả Đăng Phong đáp.

-Rồng?

Kỷ Toa nghe vậy, tỏ ra nghi hoặc.

Tả Đăng Phong thấy thế khoát tay áo, không tiếp tục đề tài này nữa, có một số chuyện hắc không muốn nhiều người biết.

2 người bước đi về phía đang đào, mọi người nhìn thấy Kỷ Toa liền kinh ngạc, nhất là Kỷ Toa xinh đẹp làm cho người khác phải mở to mắt, hơn nữa nàng trẻ tuổi như vậy còn là thượng tá, ngoài ra mọi người cũng không rõ tại sao Tả Đăng Phong lại có quan hệ với quan quân trẻ tuổi này.

Kỷ Toa thấy mọi người, lập tức mở miệng nói, nói rõ hành động lần này là do cấp trên phê chuẩn, trước mắt có binh lính canh gác cho nên sẽ không có ai tới gây rối, mọi người tiếp tục đào, nếu hoàn thành sớm sẽ được cấp trên thưởng.

Mọi người nghe vậy rất hưng phấn, sôi nổi nhìn về phía Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong thấy vậy mỉm cười mở miệng:

-Lời nói trước kia vẫn có hữu dụng.

Mọi người nghe vậy liền vui mừng.

Lúc này là giữa trưa, mặt trời lên cao, mọi người đào một lúc rồi nghỉ. Tả Đăng Phong vốn định mang Kỷ Toa đến lầu gỗ để nghỉ ngơi, nhưng nhận thấy ánh mắt khác thường của mọi người liền nghĩ đến cô nam quả nữ ngồi ở chung 1 phòng không tốt lắm. Vì thế liền mang theo Kỷ Toa ra bên rừng cây, nhưng vừa quay đầu lại thì lại thấy ánh mắt của mọi người lại càng tà ác hơn, rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong đành phải gọi 13, 2 người 1 mèo đi vào rừng cây để nghỉ ngơi.

Sau khi vào rừng, 13 liền nhảy lên cây, chỉ để lại Tả Đăng Phong và Kỷ Toa, không khí có chút mập mờ.

-Cô ở đâu đến đây?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Tôi đang ở Hồ Nam làm nhiệm vụ, cấp trên biết chuyện này liền phái tôi đến đây.

Kỷ Toa nói thẳng.

-Oh.

Nghe được câu trả lời của Kỷ Toa, Tả Đăng Phong cũng không hỏi gì nữa.

-Tại sao nữ đạo sĩ kia phải rời khỏi anh?

Kỷ Toa hỏi.

-Đây là chuyện của tôi, không cần phiền toái người khác.

Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời.

-Giận rồi sao?

Kỷ Toa cười cười.

-Không có.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Nàng kia sẽ lập gia đình.

Kỷ Toa nói.

-Có ý gì?

Tả Đăng Phong nghe vậy, rất là kinh ngạc.

-Anh không biết à?

Kỷ Toa cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

-Tôi biết cái gì?

Tả Đăng Phong nhú mày.

-Cô ấy sẽ lập gia đình a.

Kỷ Toa mở miệng.

-Lấy ai? Đỗ Thu Đình Sao?

Tả Đăng Phong tiếp tục hỏi.

-Bây giờ còn chưa biết, có thể là hần cũng có thể là tên Thiên sư của Chính Nhất giáo.

Kỷ Toa nói.

-Tên Thiên sư ấy từng theo đuổi Kim Ngọc sao, sao tôi không biết?

Tả Đăng Phong ngạc nhiên.

-Hần và Đỗ Thu Đình là tình địch nhiều năm nay, tại sao tin tức của anh lại cùi bắp như thế?

Kỷ Toa nhú mày.

Tả Đăng Phong nghe vậy, không có trả lời. Phần lớn hần đều ở bên ngoài, cũng không quen ai, hần chỉ biết Đỗ Thu Đình thích Kim Ngọc nhưng mà không biết Trương Hoàng theo đuổi Kim Ngọc. Chuyện này Kim Ngọc chưa nói qua.

-Chuyện trước kia anh không biết gì sao?

Kỷ Toa hỏi.

-Tôi xuất đạo chưa được bao lâu? Lại nói tôi cũng không phải là người hay đi lại trên giang hồ.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

-Chuyện xảy ra khi nào?

Tả Đăng Phong hỏi.

-Được một khoảng thời gian rồi, Trương Hoàng đi tới Hồ Nam nhưng luôn bị Đỗ Thu Đình ngăn cản. Chuyện cụ thể tôi cũng không biết, tôi cũng chỉ nghe nói.

Kỷ Toa kể ra những gì mình biết.

-Trai lớn lấy vợ , gái lớn gả chồng , lập gia đình là chuyện tốt.

Tả Đăng Phong gật đầu, bởi vì hần cũng không biết thời gian cụ thể cho nên cũng không thể xác định chuyện này xảy ra trước hay sau khi hần bị bắt. Nếu như là sau, Kim Châm cùng Ngọc Phật không đến cứu hần cũng có thể chấp nhận được.

Kỷ Toa nghe vậy không nói gì nữa mà Tả Đăng Phong cũng không mở miệng. trong lòng hần vẫn coi Ngọc Phật là một người bạn của mình, nàng muốn lấy chồng có thể là muốn xóa bỏ hiểu lầm giữa quan hệ của 2 người. Bất kể như thế nào hần vẫn hy vọng Ngọc Phật có thể có một chỗ để nương thân, sau khi chuyện ở đây kết thúc, hần sẽ đi Hồ Nam một chuyến nhìn xem có thể thúc đẩy chuyện của Ngọc Phật và Kim Châm hay không.

Ý nghĩ này của Tả Đăng Phong làm cho hần có cảm giác mình rất cao thượng, nhưng mà trong lúc đó hần cũng cảm giác được chính mình thật sự là rất....rất cô độc....

250. Q.4 - Chương 250: Đào Thông Vương Lăng.

- Anh đang suy nghĩ cái gì thế?

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong nhú mày xuất thần, nhin không được nói hỏi.

- Tôi đang nghĩ làm thế nào để phá giải cơ quan trong mộ.

Tả Đăng Phong trả lời.

- Thanh Đông lăng là nổ tung ra, nếu như anh cần thì tôi có thể phái người đưa thuốc nổ cho anh.

Kỷ Toa bàn bạc.

- Thanh Đông lăng bên trong không có cơ quan, bên này có, hơn nữa lại do Viên Thiên Cương thiết kế, cô nghe qua cái tên Viên Thiên Cương này chưa?

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên hỏi.

- Hình như là một vị Huyền học đại sư.

Kỷ Toa trả lời ngay.

- Đúng, người này nghiên cứu Kỳ Môn Độn Giáp cùng Ngũ Hành yếu thuật rất sâu, dùng học cứu thiên nhân để hình dung hắc cũng không đủ, cơ quan trong lăng mộ là do hắc bày ra, nếu nư cố gắng mở ra sẽ tạo thành hậu quả khó lường.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

- Không đúng a, Viên Thiên Cương là người Đường triều, nơi này mai táng Chu Văn Vương cùng Chu Vũ Vương, lăng mộ này làm sao do Viên Thiên Cương thiết kế được?

Kỷ Toa nhú mày.

- Cô có chỗ không biết, bên trong 2 tòa lăng mộ này đều là mộ trong mộ, ở phía Nam chính là nơi mai táng của Tề vương Lý Nguyên Cát, phía này là của Thái tử Lý Kiến Thành.

Tả Đăng Phong giải thích.

- 2 vị huynh đệ của Lý Thế Dân sao?

Kỷ Toa hỏi.

- Đúng, biến cố Huyền Vũ môn, bọn họ bị Lý Thế Dân giết chết, 2 tòa lăng mộ này là do Viên Thiên Cương cùng Lý Thuần Phong thiết kế, vì sao phải đặt ở nơi này thì trước mắt tôi cũng không biết, bởi vì lần trước đến đây tôi không có thời gian tìm hiểu kỹ.

Tả Đăng Phong gật đầu.

- Anh có nắm chắc việc mở ra không?

Kỷ Toa hỏi.

- Khăng định là khó giải quyết nhưng mà tôi có thể mở nó ra.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt mở miệng.

Kỷ Toa nghe vậy gật đầu, dừng một chút rồi hỏi tiếp:

- Trước khi tôi đến đây, từng xem qua tình báo, nói là trước kia anh từng lấy vật bồi táng của ngôi mộ ở phía Nam kia ra.

- Yên tâm đi, bên trong có nhiều vật bồi táng, không ít hơn bên Thanh Đông lăng kia đâu.

Tả Đăng Phong liếc nhìn Kỷ Toa một cái, bình tĩnh mở miệng.

- Theo tôi được biết, Đường Thái Tông chủ trương giản tiện việc mai táng, bên trong sẽ có bảo vật à?

Kỷ Toa vẫn còn lo lắng.

- Có, cô sẽ không trắng tay mà về đâu.

Tả Đăng Phong gật đầu.

- Tôi cũng không thêm đồ vật ở trong đó, anh cũng không nên hiểu lầm.

Kỷ Toa thấy ánh mắt Tả Đăng Phong xem thường mình, theo bản năng giải thích.

- Tôi biết cô không có hứng thú với tiền tài, cái mà cô cần là quyền lực.

Tả Đăng Phong cười nói, mỗi người đều có cái mình thích. Tả Đăng Phong thích nhất là Vũ Tâm Ngữ, còn Kỷ Toa thích nhất là quyền lực.

Ngay tại khi 2 người đang nói chuyện với nhau, phía Đông của bãi đào liền truyền đến tiếng quát tháo của binh lính:

- Ông là ai?

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức đứng dậy đi ra ngoài, chưa đi ra khỏi rừng cây thì đã nghe bên ngoài truyền đến một câu:

- A di đà Phật, lão nạp đi ngang qua đây, ta không có chút quan hệ gì với Tả Đăng Phong cả.

Lời này vừa ra, lập tức có tiếng súng lên cò, Tả Đăng Phong vội vàng hô lớn ngăn lại rồi lướt nhanh ra ngoài.

- Đi xuống đi, tôi còn tưởng rằng ông chạy mất rồi.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Thiết Hải đứng trên ô tô, một câu "Ta không có chút quan hệ gì với Tả Đăng Phong cả" thiếu chút nữa làm cho binh lính nổ súng rồi.

- Ta đến đây không phải để đào mộ, ta chỉ đến nhìn xem.

Thiết Hải nhảy xuống, nói với mọi người.

- Được rồi, ông ấy nói đúng, mọi người tiếp tục đi.

Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải đi về phía sườn Tây.

- Oh, tại sao là nàng?

Thiết Hải thấy Kỷ Toa ở bên trong rừng cây liền sững sờ.

- Nàng đến giúp tôi.

Tả Đăng Phong nhìn vào rương gỗ trên lưng Thiết Hải, Lão Đại bật cười nhe răng với hắn. Thấy Lão Đại, trong lòng Tả Đăng Phong có tính toán, nội đan Lão Đại vẫn còn trong tay Ngọc Phật, đợi xử lý chuyện ở đây xong, hắn có thể nương theo lý do lấy nội đan cho Lão Đại, mang theo Thiết Hải xuôi nam, tìm cơ hội giúp Kim Châm.

- A di đà Phật, thế đạo thật sự thay đổi rồi.

Thiết Hải chấp tay trước ngực nói, điều này làm cho đám lính đang đào mộ kinh ngạc.

- Xin chào đại sư.

Kỷ Toa biết Thiết Hải là bằng hữu của td, bởi vậy cũng lễ phép chào hỏi với hắn.

- A di đà Phật.

Thiết Hải đáp lại, rồi đi về phía trước, hắn vô cùng không thích Kỷ Toa, ở hắn xem ra phẩm hạnh của Kỷ Toa rất không đúng đắn, không biết vô sỉ.

- Đại sư, ông đi vào lầu gỗ nghỉ ngơi, nơi đó không có ai, đợi khi nào mở lăng mộ ra tôi sẽ gọi ông đến quan sát.

Tả Đăng Phong lấy đồ ăn cùng rượu ra đưa cho Thiết Hải.

- Được, ta đi qua đó, không có chút quan hệ nào với cậu cả.

Thiết Hải cầm lấy rồi đi về phía Nam.

- Tại sao ông ấy lại nghe lời anh như thế?

Kỷ Toa hỏi.

- Bởi vì tôi tốt với ông ấy.

Tuy rằng Thiết Hải diên diên khùng khùng nhưng mà ngày sau đi đến khu không người vẫn cần phải có người này làm bạn, bằng không ngay cả người nói chuyện cũng không có rồi.

- Con vật ở trong rừng ông ta là con gì thế?

Kỷ Toa tò mò nhìn vào con vật bên trong rừng gỗ.

- Con chuột.

Tả Đăng Phong cười nói.

Sau đó, 2 người trở lại rừng cây nghỉ ngơi. Lúc chạng vạng tới phía Tây Nam truyền đến tiếng súng, ngay từ đầu chỉ có từng tiếng súng vang lên, sau đó là một tràng tiếng súng rồi, rồi lập tức ngừng lại. Tuy Tả Đăng Phong không có tận mắt thấy nhưng hắn cũng biết bên ngoài xảy ra chuyện gì, tiếng súng lúc đầu là cảnh cáo, sau đó chính là giết người, không hỏi cũng biết đám người tu hành đã bị lính của Kỷ Toa ngăn cản, bắn chết.

- Bây giờ anh còn cho rằng chúng tôi không có tác dụng gì không?

Kỷ Toa cười cười.

- Các cô rất hữu dụng nhưng mà điều đó làm cho thanh danh của tôi ngày càng tệ hơn.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ.

- Thanh danh của anh vốn đã không tốt rồi.

Kỷ Toa cũng không có an ủi Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghe vậy nở nụ cười, gật đầu với Kỷ Toa, hắn thích nhất là lời thật, chẳng sợ lời khó nghe.

Màn đêm buông xuống, 13 đi kiếm đồ ăn, Tả Đăng Phong cầm lương khô đưa cho Kỷ Toa, Kỷ Toa phải bồi hấn uống rượu, Tả Đăng Phong cũng không có từ chối, 2 người vừa uống rượu vừa nói chuyện.

Uống xong 1 vò rượu, Kỷ Toa liền dựa vào đại thụ mà ngủ. Tả Đăng Phong thấy vậy liền trở lại lều gỗ lấy cho Kỷ Toa một tấm thảm. Khi trở về, thấy Thiết Hải đang nhắm mắt niệm kinh, Tả Đăng Phong cũng không nói cho hắn biết chuyện nửa đêm nay sẽ đào thông lăng mộ. Nếu giao đấu với Viên Thiên Cương cũng chỉ có thể dựa vào bản thân, người ngoài căn bản là không thể giúp được gì cho hắn.

Trở lại nơi đào, thông đạo đã được đào hơn 8/10.

Tả Đăng Phong đi xung quanh một lát, đợi thông đạo đào thông. Canh 2 vừa qua, rốt cuộc cũng đã đào thông, nhưng cũng không truyền đến tiếng hoan hô mà là những tiếng kêu thảm.

251. Q.4 - Chương 251: Kim Long Trong Mộ.

Tả Đăng Phong nghe tiếng liền chạy tới, một màn trước mắt làm hắn thất kinh. Chỉ thấy một đầu Kim Long xấu xí dữ tợn đã thò ra nhìn xung quanh 4 phía, những binh lính kia làm gì thấy qua loài sinh vật kỳ dị này, vì thế thét lớn rồi chạy ra ngoài.

Tả Đăng Phong thấy vậy liền quát lên một tiếng “Câm miệng” sau đó phát ra Huyền Âm chân khí đánh về Kim Long đang đứng trong lỗ hổng đang được đào, lúc trước hắn đã gặp qua Ngũ Trảo Kim Long, cũng

không giống với Kim Long trước mắt cho nên Tả Đăng Phong biết vật này cũng không phải là Kim Long thật.

Huyền Âm chân khí phóng vào, con Kim Long kia cũng không bị bất kỳ tổn thương nào, phía trên vảy cũng không có đóng băng. Điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy khác thường bởi vì Càn Khôn nhất mạch đều trước phân Âm Dương, sau diễn Ngũ Hành, lại có bát quái. Huyền Âm chân khí của Tả Đăng Phong thuộc phạm trù Âm Dương, càng thêm bá đạo hơn so với Ngũ Hành chỉ khí, mặc kệ là vật gì do Âm Dương nhị khí tạo thành, cái gì cũng không thể coi thường Huyền Âm chân khí.

Đang lúc Tả Đăng Phong nghi hoặc thì con Kim Long bò ra, lớp vảy màu vàng óng, ngũ trảo dưới bụng. Điểm duy nhất khác Kim Long bình thường chính là cái đầu. Đầu Kim Long bình thường thì hơi bẹp nhưng con Kim Long trước mắt lại có đầu hơi lồi ra.

- Đại ca, mau tránh ra.

Đúng lúc này, đám người Ngưu Đại Toàn cầm súng máy tới.

Tả Đăng Phong nghe vậy lui ra sau, tiếng súng vang lên nhưng những viên đạn lại bắn xuyên qua Kim Long, có thể thấy thân thể của Kim Long cũng không phải là thật thể (vật thật).

- Không cần nổ súng để ta.

Tả Đăng Phong lại hô lớn rồi phát ra Huyền Âm chân khí, Huyền Âm chân khí cũng không có xuyên qua thân thể của Kim Long, cũng không ngăn Kim Long lại được.

Viên đạn có thể bắn xuyên qua nó nhưng Huyền Âm chân khí lại không được. Nếu Kim Long này là hư ảnh thì sẽ không xuất hiện tình trạng như thế, ngoài ra khi Kim Long di chuyển thì Long trảo của nó cào xuống đất đều để lại dấu móng tay, cái này nói lên Kim Long cũng không phải là hư ảnh đơn thuần.

Kim Long này nhỏ hơn so với Kim Long bình thường, thân dài tầm chừng 10 thước. Từ trong hiện ra liền đánh về phía Tả Đăng Phong, Kim Long chưa tới nhưng gió tang đã tới trước, Tả Đăng Phong nhíu mày né ra, một kích của Kim Long vỗ hụt, sau đó nó liền đánh về phía binh lính đang chạy trốn.

Thấy thế Tả Đăng Phong quay lại ra tay trợ giúp, lúc này hắn cũng không phóng ra Huyền Âm chân khí mà là ngự khí vào 2 tay, trực tiếp công kích vào Long thân, một chiêu này có hiệu lực rồi, Kim Long liền bị chấn ngã xuống đất, trực tiếp quay cuồng.

Một kích thành công, chân mày Tả Đăng Phong nhíu lại, khi tay của Tả Đăng Phong đụng vào Long thân thì hắn cảm nhận được bàn tay trơn nhẵn, cái này cũng giống như Linh khí hộ thể của người tu hành hay lá chắn của những trận pháp.

- Trời, là rồng a.

Lúc này đột nhiên Thiết Hải rơi xuống bên cạnh Tả Đăng Phong.

- Minh Tịnh đại sư, giao nó cho ông, ta đi xuống xem một chút.

Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải, tuy rằng Kim Long này nhìn như thật thể nhưng cũng không phải là thật thể, hẳn là một ảo ảnh do cơ quan trong mộ tạo ra, đạo cơ quan này hẳn là do Viên Thiên Cương thiết kế.

- A di đà Phật, người đã quên hai ta bây giờ không đi chung đường rồi sao?

Thiết Hải lắc đầu.

Tả Đăng Phong thấy thế lại nhíu mày, tên hòa thượng điên này thật sự là không biết suy nghĩ mà. Tả Đăng Phong cũng không có nói gì nữa, lại tiếp tục tấn công vào Kim Long, lúc này đây Kim Long không dám PK với Tả Đăng Phong mà là quay sang đánh binh lính nhưng mà tốc độ của nó cũng không nhanh bằng Tả Đăng Phong, bị Tả Đăng Phong đuổi theo đánh trúng, lại ngã xuống đất thêm lần nữa.

Tuy rằng Kim Long ngã xuống đất nhưng điều này cũng không nói lên nó bị thương, sau đó nó xoay người, lại đuổi theo đám binh lính.

Đám binh lính ở phía Bắc bây giờ đã thay đổi hòng súng, bắt đầu bắn về phía Kim Long. Tả Đăng Phong sợ trúng đạn cho nên nhảy lui về phía sau.

Những viên đạn kia vẫn bắn xuyên qua Kim Long, cũng không Kim Long được, mắt thấy tình thế nguy cấp, đám người lại ném lưu đạn ra, lưu đạn cũng không ảnh hưởng gì đến Kim Long, ngược lại làm cho Tả Đăng Phong và Thiết Hải phải chạy tránh.

Không có cách nào ngăn Kim Long, chỉ một lát sau nó đã đến bên cạnh xe ô tô, vung đuôi ném mấy chiếc xe ra, những tiếng kêu rên lại vang lên.

Tả Đăng Phong không đành lòng, vội vàng xuất chiêu ngăn cản, Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong ra tay vẫn không chế ngự được Kim Long thì ngứa nghề, rốt cuộc không nhịn được nữa mà động thủ.

Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải đã lên trận vì thế liền lắc mình trở ra, giờ phút này hắn muốn xác định có phải Kim Long là do cơ quan trong lăng mộ tạo thành hay không? Vì thế hắn muốn đi vào lăng mộ.

- Người chạy sao?

Thiết Hải thấy thế vội vàng hô lớn.

Tả Đăng Phong nghe vậy vẫn không trả lời, nhanh chóng vọt tới hố hổng trong lăng mộ nhưng mà trong mộ lại truyền ra trọc khí (Khí bẩn) làm cho hắn dừng lại.

Tả Đăng Phong rơi vào đường cùng đành phải lắc mình mà quay về, cùng Thiết Hải một tả một hữu công kích Kim Long.

- Người đã trở về rồi sao?

Thiết Hải bắt mình sở dĩ, nghi ngờ đặt câu hỏi.

- Bên trong có vi khuẩn, hiện tại không thể đi vào.

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng.

- Vi khuẩn là gì?

Thiết Hải lại ra tay ném

- Là quái vật.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

Tả Đăng Phong đang muốn nói chuyện thì thấy Kỳ Toa đã xuất hiện ở bên ngoài, đang tỏ ra kinh ngạc nhìn một màn trước mắt.

Tả Đăng Phong cũng thấy 13 đang từ trong rừng vẩy vọt tới, sau khi vọt tới nó liền lẳng không nhảy lên, lợi trào ra khỏi vó, móng trái vung thẳng vào đầu Kim Long.

Trúng 1 trào của 13, Kim Long liền biến mất, Tả Đăng Phong mất tinh, thấy được dưới móng vuốt của 13 có một thứ gì đó, rất nhanh đã văng ra xa 10 thước, nương theo tiếng leng keng, nó đã rơi xuống đất.

Tả Đăng Phong phóng linh khí ra nắm lấy vật đó, phát hiện là một Khai Nguyên Thông Bảo, cái này cũng không giống với Khai Nguyên Thông Bảo thời Đường triều, nó không làm bằng đồng mà được làm bằng vàng, làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy nghi hoặc nhất chính là trên này có ghi 4 chữ “ Đào xuống 4 thước”.

- Tại sao con rồng kia lại biến thành đồng tiền?

Tả Đăng Phong nhíu mày thì Thiết Hải lắc mình tới giật đồng tiền trong tay Tả Đăng Phong mà hỏi.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có mở miệng, mà là cau mày nhắm mắt trầm ngâm, Khai Nguyên Thông Bảo làm bằng vàng này là thứ đồ vật giành cho lớp xã hội thượng lưu, nếu là đồ giành cho xã hội thượng lưu thì trên đó khắc chữ cũng là điều bình thường nhưng mà cũng không nên khắc 4 chữ “ Đào xuống 4 thước”, bởi vì 4 chữ này nghe không mang theo điềm lành rồi.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong cúi đầu xuống nhìn, nhìn thấy vẻ mặt đắc ý đang đợi khích lệ của 13, Tả Đăng Phong thấy thế sờ sờ đầu 13, sau đó vung tay ý bảo đám người Ngưu Đại Toàn đang tỏ ra run rẩy.

- Đi lấy xẻng cùng cuốc, đào ở đây.

Đội đám người Ngự Đại Toàn đến gần, Tả Đăng Phong ra lệnh.

- Xảy ra chuyện gì?

Kỷ Toa đến hỏi.

- Cô xem đi.

Tả Đăng Phong cầm lấy đồng tiền từ trên tay Thiết Hải ra rồi đưa cho Kỷ Toa.

- Tôi không thấy rõ lắm.

Kỷ Toa trả lại.

Tả Đăng Phong mới nhớ lúc này là nửa đêm, ánh sáng không rõ, Kỷ Toa không có tu vi cho nên khó thấy rõ trong đêm tối.

- Kim Long lúc này là do đồng tiền này biến thành, trên đồng tiền có khắc 4 chữ “Đào xuống 4 thước”

Tả Đăng Phong giải thích.

Kỷ Toa nghe vậy cũng không tiếp thu được ý của Tả Đăng Phong, ngay cả Thiết Hải cũng mơ hồ, Tả Đăng Phong lại lên tiếng giải thích:

- Viên Thiên Cương là một đời huyền học đại sư, tinh thông nhất đúng là Kỳ Môn Độn Giáp đoán trước thuật, ta hoài nghi ngàn năm trước hắn dự đoán được chúng ta sẽ đến đây nên mới để lại cái này.

- Hắn làm sao biết đồng tiền sẽ rơi xuống vị trí này.

Kỷ Toa cúi đầu nhìn dưới chân.

- Cô không phải là người trong Đạo môn cho nên không hiểu được những điều kỳ diệu trong này.

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng tuy là ngoài miệng nói thế nhưng mà trong lòng hắn cũng không hy vọng sự thật là như thế. Nếu phía dưới thật có chôn vật gì, vậy nói lên Kỳ Môn Độn Giáp của Viên Thiên Cương đã đạt đến cảnh giới Khuy Thiên.

- Lỡ dưới này có cảm bẫy thì sao?

Kỷ Toa lại hỏi.

- Hắn là không phải.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói.

Trong lúc 2 người nói chuyện thì Ngự Đại Toàn đã lấy công cụ đào móc tới, Thiết Hải thấy mọi người muốn đào thì vội vàng né tránh, tạo thành khoảng cách phân rõ giới hạn.

Tả Đăng Phong chỉ vị trí cụ thể rồi mang theo 13 cùng Kỷ Toa lui ra sau, Ngự Đại Toàn ra lệnh một tiếng, đèn xe mở lên, mọi người bắt đầu làm.

252. Q.4 - Chương 252: Ăn Ý Cả Ngàn Năm.

Đào được một lát, Tả Đăng Phong đã nghe được tiếng hô của Ngự Đại Toàn:

- Đại ca, bên dưới có phiến đá.

Tả Đăng Phong nghe vậy bước đến cúi đầu nhìn xuống, chỉ thấy bên dưới có một phiến đá, mặt ngoài có nhiều dấu vết do nhân công tạc thành, nói rõ phiến đá này cũng không phải do tự nhiên tạo thành mà có bàn tay của con người.

- Mở rộng ra.

Sau khi lui lại Tả Đăng Phong ra lệnh cho Ngự Đại Toàn.

Ngưu Đại Toàn vâng một tiếng rồi tiếp tục đào móc, chốc lát sau đã đào được đến bên cạnh phiến đá, chỉ thấy phiến đá có chiều dài 2 thước, rộng 5 thước, sau khi đào đến bên cạnh phiến đá thì mọi người không dám đào tiếp, một mà Kim Long xuất hiện lúc này đã làm bọn họ sợ vỡ mật.

- Tránh ra.

Tả Đăng Phong bảo mọi người rời đi rồi nói với Kỷ Toa:

- Lùi ra sau.

Tả Đăng Phong nói xong, mọi người đều lùi đến chỗ an toàn, chỉ riêng 13 đứng ở bên cạnh Tả Đăng Phong. 13 gan lớn cho nên nó cũng không sợ. Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi phóng Linh khí, nhấc phiến đá lên. Phía dưới phiến đá là một cái động nhỏ, bên trong có vô số kim nguyên bảo chất chồng lên nhau.

- Oh, thật nhiều vàng, A di đà Phật.

Thiết Hải cảm thấy hiếu kỳ cho nên đến gần xem.

Thiết Hải vừa kêu lên những binh lính kia lập tức nghe được, liền vây đến, cảnh tượng trước mắt làm cho bọn họ hoan hô.

- Phản rồi phải không? Lui ra sau.

Ngưu Đại Toàn móc túi lục bắn chỉ thiên 1 cái, mọi người nghe vậy im miệng lui về sau.

Tả Đăng Phong phóng Linh khí nhặt 1 viên kim nguyên bảo lên, phát hiện nó nặng 3-4 kh, 1knb này tương đương khoảng 100 lượng vàng.

Kn timer tay làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy nặng nề, trong lòng của hắn lại càng nặng nề hơn, hắn không tin Viên Thiên Cương có thể tính toán rồi chuẩn bị kỹ như thế, trầm ngâm một lúc hắn ra lệnh cho Ngưu Đại Toàn:

- Phát tiền cho các anh em.

Mọi người nghe vậy lập tức sôi trào, Ngưu Đại Toàn bắt đầu phát knb, những binh lính được nhận knb liền liên tục nói cảm ơn, không ai không có lòng tham.

Sau khi phát xong, Ngưu Đại Toàn ôm đống knb ngạc nhiên mà nhìn Tả Đăng Phong:

- Không sai biệt lắm, có 15kg.

Giờ phút này Tả Đăng Phong ứa mồ hôi, trên thực tế lúc phân chia thì Tả Đăng Phong đã ứa mồ hôi rồi. Viên Thiên Cương chẳng những đoán được hắn sẽ nói cái gì, còn đoán được nhân số, dựa theo số người mà chuẩn bị vàng để chia ọi người.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong phóng Linh khí cầm lấy hộp ngọc ở bên dưới lên, mở hộp ngọc ra Tả Đăng Phong phát hiện bên trong có một bộ trang sức làm bằng vàng vô cùng tinh xảo.

- Thật đẹp.

Kỷ Toa thấy bộ trang sức này thì không khỏi hô lên.

Tả Đăng Phong xoay người nhìn nàng, đóng nắp lại rồi đưa cho nàng, mấy thứ này Viên Thiên Cương vốn là chuẩn bị cho nàng.

Kỷ Toa cầm lấy, ánh mắt nhìn Tả Đăng Phong liền trở nên cảm động. Tả Đăng Phong thấy vậy không khỏi cười khổ, trang sức thật sự là khắc tinh của nữ nhân, đừng nói là Kỷ Toa cho dù là Dao Trì thánh nữ khi thấy bộ trang sức này cũng phải động lòng a.

- Anh không giữ lại cho nữ nhân mà mình thích sao?

Vô cùng cảm động cho nên Kỷ Toa ăn nói có chút lộn xộn.

- Đối với nữ nhân tôi yêu mến mà nói thì tôi chính là lễ vật tốt nhất, cầm đi, cái này là Viên Thiên Cương chuẩn bị cho cô.

Tả Đăng Phong thuôn miệng nói.

- A di đà Phật, hẩn chuẩn bị cho ta cái gì a?

Thiết Hải thấy bên dưới trống không thì hỏi. Hẩn cũng không phải tham tài mà là xuất phát việc không gặp được đối thủ cho nên cảm thấy mất mát.

- Ông cùng tôi không đi chung đường cho nên cái gì cũng không có rồi.

Tả Đăng Phong bĩu môi.

Thiết Hải nghe vậy á khẩu không trả lời được.

- Đi thôi, trên đường chú ý an toàn.

Qua một lúc lâu, Tả Đăng Phong đi tới nói với đám người Ngưu Đại Toàn.

- Đại ca, anh không vào sao? Bọn em canh gác cho anh.

Ngưu Đại Toàn quay đầu lại chỉ chỗ đang đào, người này rất nghĩa khí a.

- Không vào, đứng rồi, trước khi đi thì hãy lấp lại cái lỗ này.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

Ngưu Đại Toàn nghe vậy chỉ huy mọi người lấp lại lỗ trống kia.

- Anh thật sự không vào sao?

Kỷ Toa cảm thấy nghi ngờ.

- Không vào, bên trong không có thứ tôi muốn tìm.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói. Viên Thiên Cương lấy Khai Nguyên Thông Bảo làm Kim Long bằng huyền ảnh ý là muốn nói cho Tả Đăng Phong biết Địa chỉ bên trong mộ là Long chứ không phải Ngưu, nếu không biết được điểm này thì Tả Đăng Phong cũng không phải là Tả Đăng Phong rồi.

- Anh không cảm thấy đáng tiếc sao?

Kỷ Toa thận trọng hỏi.

- Viên Thiên Cương học cứu thiên nhân, trước tiên đã dự liệu được những khâu nhỏ xuất hiện trong ngày hôm nay cho nên mới ở chỗ này lưu lại vàng và bảo vật cho chúng ta. Quan trọng nhất là ông ấy biểu lộ ra bên trong lăng mộ không có vật mà tôi muốn, người kính ta một thước, ta kính người một trường. Huống hồ bên trong có rất nhiều cơ quan, tôi muốn phá trận cũng sẽ rất khó khăn, tốt nhất là không nên đi mạo hiểm.

Tả Đăng Phong nghiêm mặt lắc đầu.

- Tuy rằng ông ấy tính được tình huống của ngày hôm nay nhưng lại không có biện pháp khắc chế anh, ông ấy chuẩn bị lễ vật nói rõ ông ấy sợ anh 3 phần, nếu như anh muốn vào lăng thì ông ấy ngăn không được anh.

Kỷ Toa nói.

Tả Đăng Phong quay đầu lại gật đầu cười nhìn vào Kỷ Toa, lúc này Kỷ Toa nói rất đúng. Trong lòng Tả Đăng Phong cũng nghĩ như vậy. Điều này làm cho Tả Đăng Phong cảm giác gặp được tri âm, mặc dù người tri âm này lúc nào cũng muốn làm tốt nhiệm vụ của mình, bất quá lúc này Tả Đăng Phong cũng không còn cảm thấy Kỷ Toa ghê tởm như lúc ban đầu nữa.

- Đáng tiếc là không sinh cùng thời, bằng không có thể làm bằng hữu với nhau rồi.

Tả Đăng Phong cảm thán. Tuy rằng Viên Thiên Cương chỉ để lại 4 chữ “Đào xuống 4 thước” nhưng lại dùng hành động thực tế để tôn trọng Tả Đăng Phong. Điều này tạo thành ấn ý giữa các cường giả với nhau, Viên Thiên Cương không hổ là sư phụ của Lý Thuần Phong, cảnh giới còn cao hơn so với Lý Thuần Phong.

- A di đà Phật, người thực không vào sao?

Lúc này Thiết Hải thấy mọi người đang lấp đất lại thì vội vàng hỏi.

- Ta không vào cũng biết bên trong có cái gì.

Tả Đẳng Phong xua tay.

- Ta không tin.

Thiết Hải lắc đầu liên tục.

- Không tin thì ông vào đi, bên trong nhất định có một con thạch điêu (Chim làm bằng đá) to lớn.

Tả Đẳng Phong cười cười.

- Vậy ta vào xem.

Thiết Hải không phục, muốn đi vào.

- Ngừng thử.

Tả Đẳng Phong dặn dò.

- Làm sao anh biết bên trong có cái gì?

Mặc dù là hỏi nhưng trên mặt Kỷ Toa lại lộ ra vẻ kính nể, nàng tin tưởng Tả Đẳng Phong sẽ không nói lung tung.

- Lúc trước tôi từng đi qua phía Nam của lăng mộ Lý Nguyên Cát, bên trong có Huyền Vũ, Bạch Hổ. Cho nên trong mộ của Lý Kiến Thành hẳn là phải có Chu Tước cùng Thanh Long. An bài như vậy cũng không phải là tùy ý, bởi vì trước khi bị giết Lý Kiến Thành đã là Đông cung thái tử. Mà trong Ngũ Hành phương vị của Thanh Long là Đông, Chu Tước là Hỏa, Thanh Long chúc Mộc, Mộc sinh Hỏa, đây là điềm lành. Bên trong lăng mộ Lý Nguyên Cát có Huyền Vũ là Thủy, Bạch Hổ là Kim, Kim sinh thủy cũng là điềm lành. Địa vị của Lý Nguyên Cát cao hơn Lý Kiến Thành một bậc cho nên hẳn dùng hướng Tây Bắc mà Lý Kiến Thành dùng hướng Đông Nam.

Tả Đẳng Phong giải thích.

Kỷ Toa nghe vậy liên tục gật đầu, tuy rằng nàng không phải người trong Đạo môn nhưng nàng cũng biết được tứ thánh Ngũ Hành.

Tả Đẳng Phong lo lắng cho Thiết Hải nên đi về phía lăng mộ, 13 cùng Kỷ Toa đi sau, còn chưa đến thì đã thấy Thiết Hải trở lại, vẻ mặt hưng phấn.

- Người đã đoán sai, ha ha .

Thiết Hải đi tới cười ha ha.

- Không có khả năng.

Tả Đẳng Phong nhíu mày lắc đầu.

- Ở trong đó đích thật là có quái điêu, bất quá không phải đá mà là đồng.

Thiết Hải đưa tay chỉ.

Tả Đẳng Phong nghe vậy không khỏi mỉm cười. Chu Tước là không sai rồi, còn làm bằng vật liệu gì cũng không quan trọng, hẳn cũng không tranh luận gì với Thiết Hải.

Những binh sĩ này trên người đều mang vàng, đều muốn rời khỏi đây, dưới sự điều khiển của kim tiền công tác lấp lại đã hoàn thành, lúc này mặt trời cũng vừa nhô lên.

253. Q.4 - Chương 253: Đi Tới Hồ Nam.

- Cô đi đi, để những người ở đây đi được, những người này có công với tôi, tôi không muốn bọn hắn bị diệt khẩu.

Tả Đăng Phong nhìn chân trời, nói với Kỷ Toa.

- Sau này anh có tính toán gì không?

Kỷ Toa thấy Tả Đăng Phong đã nâng thùng gỗ lên.

- Đến Hồ Nam.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát rồi nói, tuy rằng thời gian của hắn cũng không dư dả nhưng có một số việc nhất định phải làm, tuy rằng hắn không nợ Kim Châm nhưng mà giữa bằng hữu không phải dùng cái gì để trao đổi.

- Tôi cũng về Hồ Nam, chúng ta cùng đường, cùng nhau đi đi.

Kỷ Toa tỏ ra vui mừng.

- Tốc độ của chúng tôi rất nhanh, cô không theo kịp đâu.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

- Tôi ngồi máy bay đến đó.

Kỷ Toa cười cười.

- Máy bay.

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức hứng trí, từ lúc chào đời đến giờ hắn còn chưa ngồi máy bay lần nào.

- Máy bay?

Thiết Hải nghe vậy hai mắt sáng lên.

- Không có quan hệ đến ông, chúng ta không cùng đường.

Tả Đăng Phong giả bộ mang thù.

- A di đà Phật, làm người không thể vong ân bội nghĩa, lão nạp lúc trước đã cứu tánh mạng của người.

Thiết Hải làm sao chịu buông tha cơ hội ngồi máy bay này.

- Nói giỡn thôi, sao ta lại không mang theo ông được?

Tả Đăng Phong mắt thấy Thiết Hải tức giận, vội vàng giải thích.

Tả Đăng Phong sau khi nói xong rồi đi về phía đám người Ngưu Đại Toàn để nói lời từ biệt với đám bọn họ.

- Đợi đến giữa trưa lại đi, bằng không bên ngoài có canh gác, các anh đi không được đâu.

Tả Đăng Phong nhắc nhở.

Ngưu Đại toàn bộ nghe vậy liên tục gật đầu.

Sau khi nói từ biệt với mọi người, 3 người rời khỏi Chu lăng, trước đó Tả Đăng Phong không nghĩ đến chính là loại cục diện này, cũng không nghĩ đến cao thủ Đạo môn chân chính cũng không đến gây hấn, bất quá như vậy cũng tốt, hắn giết người đã đủ nhiều rồi.

Kỷ Toa cùng Tả Đăng Phong sóng vai ở phía trước, Thiết Hải không thích Kỷ Toa, ở phía sau.

Rời khỏi Chu lăng, Kỷ Toa hạ lệnh để cho bộ đội bên trong được đi, cùng nói chuyện với quan quân địa phương sau đó đón xe từ Hàm Dương đi sân bay Tây An.

Thiết Hải không thích ngồi chung với Kỷ Toa cho nên sau khi xe chuyển bánh, ông ta dùng thân pháp bám theo xe.

- Tôi không hiểu nổi vì sao lại có người bật cao, nhảy xa đến như vậy.

Xuyên qua cửa xe, Kỷ Toa nhìn thấy Thiết Hải ở phía ngoài.

- Nói nhảy là không chính xác, chính xác là lướt đi.

Tả Đăng Phong cười nói.

- Sao các anh làm được?

- Bất kể là thần thông của Phật môn, Đạo pháp của Đạo gia hay các loại võ công khác thì cũng đều lấy tu luyện Linh khí là điều kiện tiên quyết, cái gọi là Linh khí chính là những khí tức có lợi đối với thân thể trong tự nhiên, thông qua các pháp môn bất đồng đem các loại khí tức này thu thập vào người, thông qua tự thân máu huyết luyện hóa, cuối cùng để cho thân thể có thể sử dụng những Linh khí này. Sau khi Linh khí tụ tập đến một mức nhất định sẽ dẫn độ Thiên kiếp, độ kiếp cũng giống như cá chép vượt long môn, đều có thể phóng Linh khí ra ngoài, giống như giống Thiết Hải sử dụng pháp thuật khinh thân hay là tại lúc nhảy Linh khí chấn xuống mặt đất, làm cho thân thể có thể nhảy lên được.

Tả Đăng Phong giải thích cặn kẽ cho Kỷ Toa hiểu.

- Thiên kiếp là gì?

Kỷ Toa tò mò.

- Bất kể là nhân loại tu hành hay là ngoại tộc, tu vi đạt tới trình độ nhất định đều phải trải qua Thiên Lôi rửa tội, nếu như có thể tiếp nhận được Thiên Lôi, Thiên Lôi sẽ làm cho Linh khí của người độ kiếp trở nên tinh thuần hơn, tu vi của người độ kiếp cũng được tăng lên. Nếu không chịu nổi Thiên Lôi, kết quả là có 2, thứ nhất là bị Thiên lôi đánh chết, hai là bị trọng thương, bất quá cái đầu tiên lớn hơn, chiếm 9/10. Độ kiếp có thể còn sống chỉ chiếm 1/10.

Tả Đăng Phong nói.

- Động vật cũng có thể tu hành?

Kỷ Toa cảm thấy hứng thú.

- Có thể, nhưng là khó khăn so với nhân loại. Nhân loại có tay có chân, có thể nắm quyết, nhưng là động vật không thể, nhân loại có sự phụ cùng sự môn có thể tích lũy kinh nghiệm để tu hành. Động vật không có, ngoài ra đại đa số động vật đều có tuổi thọ ngắn hơn còn người, thời gian chúng nó tu hành cũng rất có hạn. Kỳ thật thật nói tu hành cũng không quá chuẩn xác, bọn nó tu hành không phải là hành vi có mục đích, chẳng qua dưới cơ duyên xảo hợp tụ tập được một lượng Linh khí nhất định, những Linh khí này biến bọn chúng trở nên thông minh so với đồng loại, chúng nó cảm nhận được tự thân biến hóa, vì thế sẽ giữ vững những hành vi hoặc là hành động hữu ích đối với bản thân, năm tháng lâu ngày mới có linh tính.

Tả Đăng Phong thỏa mãn lòng hiếu kỳ của Kỷ Toa.

- Động vật gì thì dễ thành tinh?

- Xà, Quy, Thử, những động vật này đều sống lâu, cái này cũng phải xem cơ duyên, trong giới tự nhiên có vài chỗ Linh khí tràn đầy, nếu những động vật này xây tổ hoặc là sống ở đó thì trong lúc vô hình sẽ có ích đối với bọn chúng. Cái này cũng giống như một quả cầu tuyết từ trên cao rơi xuống thấp vậy, bắt đầu là nhỏ dần dần lớn lên.

- Tôi biết, đúng rồi, hồ ly và chồn có phải rất dễ dàng thành tinh không?

- Hồ ly rất thông minh, thật sự bọn nó dễ dàng thành tinh, chồn cũng thông minh, nhưng mà còn nông cạn hơn so với hồ ly. Nếu như nói hồ ly là một tiểu thư khuê các thì chồn chính là một người đàn bà chanh chua. Đặc điểm lớn nhất của chồn là tu vi của nó chưa ra gì liền nhảy ra khoe khoang, chúng nó đều thích làm chuyện xấu, thường thấy nhất chính là nhập thân vào con người nhưng mà đôi khi tu vi không đủ, sau khi nhập thân vào con người xong thì bọn chúng không có biện pháp nào trở về bản thể, sau đó chết đi, nó cũng chỉ có thể luôn bám vào trên người của người đó rồi.

- Có đạo lý.

- Có đạo lý, cô biết cái gì mà nói là có đạo lý?

- Trong chuyện thần thoại xưa hồ ly đều là biến thành mỹ nữ đi hấp dẫn người, tôi chưa từng nghe qua chuyện chồn làm như vậy cho nên chồn nông cạn hơn hồ ly là có đạo lý rồi.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu cười.

- Nếu gặp những động vật đó, anh sẽ xử lý như thế nào?

Kỷ Toa lại hỏi.

- Tôi có Tử khí hộ thể những thứ này gặp tôi đều phải chạy xa, cho nên tôi gặp rất ít, gặp cũng chỉ giáo huấn rồi bỏ qua, dù sao bọn chúng tu hành cũng không dễ dàng.

Tả Đăng Phong vung tay mà nói.

- Anh đối với động vật vẫn khoan dung hơn so với người nhỉ?

- Động vật không có cản đường của tôi, động vật không hại tôi, động vật cũng không có bỏ tôi khi tôi sắp chết, tại sao tôi phải hà khắc với chúng nó?

Tả Đăng Phong sờ vào lưng của 13.

- Anh gặp qua ma quỷ chưa?

Kỷ Toa rất thông minh, mắt thấy tâm tình của Tả Đăng Phong chuyển xấu thì vội vàng nói sang vấn đề khác.

- Rồi, chỉ là một số vật có khí tức Âm tính rồi, bình thường là không sợ người.

Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

- Tả Đăng Phong, tôi có một ý tưởng, không phải là anh đang tìm cái gì đó sao, chúng tôi có thể cử quân đội giúp anh, toàn lực ủng hộ anh.

Kỷ Toa thấy không khí đã hòa hợp, liền đưa ra đề nghị.

- Điều kiện chính là ta làm việc cho các cô đúng không?

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Kỷ Toa.

- Cũng không phải là lúc nào cũng có nhiệm vụ, thỉnh thoảng có một số việc mới cần anh xử lý, bình thường anh vẫn tự do.

Kỷ Toa cũng không giấu diếm.

- Những nơi mà tôi đi đều rất xa xôi, các cô không thể giúp được tôi, lời này đừng ở đây, đừng nên nói nữa.

Tả Đăng Phong lắc đầu, thời gian của hắn không còn nhiều, làm sao lại lãng phí được.

Kỷ Toa nghe vậy cũng không nói gì, qua một lúc lâu bảo lái xe dừng lại, mời Tả Đăng Phong dùng cơm. Một ngày nay Tả Đăng Phong vẫn luôn không có ăn một bữa cơm đằng hoàng cho nên cũng không từ chối.

Dùng cơm xong, cả 3 người lại đến sân bay. Lúc này Kỷ Toa đi máy bay quân dụng đến nhưng mà cấp bậc của nàng không đủ, ngồi không phải là chuyên cơ, máy bay bay vào buổi tối, ngoài ra lúc về cần phải mang theo Tả Đăng Phong và Thiết Hải đến sân bay làm thủ tục, mà phía sân bay đối mặt với một mèo và một chuột của Tả Đăng Phong và Thiết Hải cũng không biết nên làm thế nào, thậm chí là khó xử lý.

Rơi vào đường cùng, Kỷ Toa đành gọi điện ặt trên. Tính tình Thiết Hải ôn hòa, ngồi đợi máy bay cũng không nói gì, Tả Đăng Phong vì cấp mặt mũi cho kt

- Ta là Tả Đăng Phong, lập tức chuẩn bị một chuyên cơ đến Hồ Nam, bằng không ta giết sạch các người.

Tả Đăng Phong mở miệng.

Câu nói của Tả Đăng Phong làm ọi người kinh ngạc, Kỷ Toa nhú mày. Hành động của Tả Đăng Phong trong mắt mọi người chính là cậy tài khinh người, không coi ai ra gì, thậm chí cuồng vọng mà nông cạn, nhưng mà lời đe dọa của hắn đã có hiệu lực, sân bay lập tức an bài, sau nửa giờ đã đăng ký cho 3 người.

- Tại sao lại đem sự tình làm cứng đến như vậy?

Sau khi ngồi xuống, Kỷ Toa hỏi.

- Thời gian của tôi rất gấp.

Tả Đăng Phong đáp, hẳn làm việc gì cũng có nguyên nhân, chuyện này cũng không ngoại lệ, hẳn muốn mau chóng đến Hồ Nam bởi vì hẳn biết Đỗ Thu Đình đánh không lại Trương Hoảng Chính.

254. Q.4 - Chương 254: Gặp Nạn Trên Không Trung.

Kỷ Toa nghe vậy nhìn Tả Đăng Phong một cái, không nói gì thêm.

Máy bay bắt đầu cất cánh, vì muốn giải trừ tâm tình khẩn trương nên Tả Đăng Phong hỏi Kỷ Toa:

- Bao giờ thì mới tới Hồ Nam.

- Tầm 3 tiếng.

Kỷ Toa trả lời.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật gật đầu.

- Anh đi Hồ Nam làm gì?

Kỷ Toa vẫn không kiềm chế được tính tò mò trong lòng.

- Giúp Đỗ Thu Đình cưới Ngọc Phật.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nói, giờ phút này trong lòng Tả Đăng Phong có cảm giác thất lạc, dù sao Ngọc Phật cũng có ý với hẳn, bất quá ý chí của hẳn rất kiên định, đối với chính mình cũng rất tàn nhẫn, hẳn không cho phép bản thân phản bội Vũ Tâm Ngữ, nhưng mà hẳn cũng hi vọng Ngọc Phật có một chỗ tốt, Trương Hoảng Chính khẳng định là không phải rồi.

- Tại sao anh phải giúp hẳn?

Kỷ Toa lại hỏi.

- Đỗ Thu Đình từng từng giúp tôi, Ngọc Phật cũng từng giúp tôi.

Tả Đăng Phong nói xong nhắm hai mắt lại, giờ phút này trong lòng của hẳn cũng không bình tĩnh, hẳn bị Thiên Thần bắt được một đường áp giải bắc thượng, tốn thời gian mười một ngày. Dựa theo lẽ thường hẳn là Kim Châm cùng Ngọc Phật phải nhận tin tức rồi, nhưng mà 2 người cũng không xuất hiện, đổi là người nào trong lòng cũng có khúc mắc. Đối với chuyện này Tả Đăng Phong cho rằng ban đầu 2 người không nhận được tin tức, sau đó nhận được tin tức nhưng mà có chỗ cố kỵ nào đó cho nên không đến cứu viện.

Kỷ Toa là một nữ nhân thức thời, mắt thấy Tả Đăng Phong nhắm mắt cho nên cũng không hỏi nhiều nữa.

Qua một lát, Tả Đăng Phong thở dài. Mỗi người đều muốn kéo dài huyết mạch của mình, muốn vậy phải có thể tử, Tả Đăng Phong từng vô số lần ảo tưởng con của mình với Vũ Tâm Ngữ sẽ có có dạng gì, nhưng mà hẳn rất rõ cái đó chỉ là ảo tưởng mà thôi, cuộc đời của hẳn rất khó mà lưu lại con nối dõi rồi.

- Nếu tánh mạng của cô chỉ còn 1 năm 2 tháng thì cô sẽ làm gì?

Tả Đăng Phong hỏi Kỷ Toa, trong lòng trầm trọng.

kinh ngạc, nàng không rõ vì sao Tả Đăng Phong lại đột nhiên hỏi ra vấn đề thương cảm như vậy:

- Tôi sẽ trở về làm bạn với cha mẹ.

- Nếu cha mẹ của cô mất rồi.

Tả Đăng Phong lại hỏi.

Lời ấy của Tả Đăng Phong càng làm Kỷ Toa kinh ngạc bởi vì nàng nghe được Tả Đăng Phong cũng không phải đặt câu hỏi lung tung mà có ý gì đó, rất có khả năng chính là bản thân của Tả Đăng Phong.

- Tôi sẽ ở chung một chỗ với người mình yêu.

Kỷ Toa ôn nhu mở miệng.

- Nếu người trong lòng của cô đã không còn trên thế gian này nữa?

Tả Đăng Phong thở dài.

- Bằng hữu thân thích luôn có, dù sao tôi cũng không đợi một mình.

Kỷ Toa lắc đầu.

- Nếu toàn bộ bằng hữu thân thích của cô đi cả rồi?

Tả Đăng Phong cười khổ.

Kỷ Toa nghe vậy không có trả lời, giờ phút này nàng rất cuộc mình bạch vì sao Tả Đăng Phong lại làm những việc cường ngạnh như thế, một người nếu biết sinh mệnh của mình chấm dứt khi nào thì đây là một chuyện vô cùng đau khổ. Có thể cố nén không đánh mất lý trí đã là cực kỳ khó khăn, càng đừng nói cùng lúc đó còn muốn đi làm một chuyện gian khổ nữa.

Giờ phút này nội tâm của Kỷ Toa rung động rồi, trước đó nàng cho rằng nam nhân đều là động vật suy nghĩ nửa thân dưới, giao phối cùng phát tiết chính là tính chung của bọn hắn. Nhưng mà sự xuất hiện của Tả Đăng Phong đã âm nàng mình bạch có một số nam nhân không giống như tưởng tượng của nàng, ở bên cạnh Tả Đăng Phong nàng đã biết được một người nam nhân ưu tú, đảm đương đồng thời nàng cũng hiểu được người nam nhân này đáng thương.

Nàng biết Tả Đăng Phong khinh thường nàng, nguyên nhân chính là như thế nàng mới càng thêm đồng tình Tả Đăng Phong, một người nam nhân nói chuyện với một nữ nhân mà hắn xem thường điều này nói lên nam nhân này rất cô độc, đến một người nói chuyện với hắn cũng không có nữa.

Qua một lúc lâu, Kỷ Toa thở dài, Tả Đăng Phong nghe được, không có mở miệng.

Tả Đăng Phong nhắm mắt chớp mắt trong chốc lát, 1 tiếng sau hắn cảm giác thân thể của mình hơi nghiêng ra, tiếng động cơ cũng không bình thường, tình huống quỷ dị làm hắn mở mắt.

- Né dòng khí lưu nên chúng ta bay lên trên.

Trong khoang điều khiển truyền ra giọng nói của phi công.

Kỷ Toa nghe vậy ngồi về chỗ ngồi, Tả Đăng Phong cảm thấy khó hiểu nhưng mà rất nhanh hắn liền phát hiện tình huống không đúng, lúc này phi công đã bay thẳng lên cao, cơ hồ là một đường thẳng tắp rồi.

- Các anh làm gì?

Kỷ Toa am hiểu hơn Tả Đăng Phong, cảm giác tình huống khác thường, liền đứng lên hỏi 2 gã phi công nhưng mà đối phương trả lời bằng mấy viên đạn.

- Nếu bay thẳng lên trên, sẽ xuất hiện hậu quả gì?

Tả Đăng Phong cúi đầu hỏi Kỷ Toa.

- Chúng ta sẽ mất đi dưỡng khí.

ỷ Toa móc súng lục ra chuẩn bị phản kích.

- Tôi đi khổng chế bọn chúng.

Tả Đăng Phong thấy tình thế nguy cấp, muốn vào ép 2 tên phi công thì lúc này thấy Thiết Hải lao nhanh vào đó, rất nhanh đã đánh gục 2 tên phi công.

- An toàn.

Thiết Hải hô.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày tiến lên kiểm tra thương thế của 2 tên phi công, phát hiện Thiết Hải ra tay quá nặng, phi công đã bị hắn đánh chết.

- Cô biết lái máy bay không?

Tả Đăng Phong hỏi Kỷ Toa đang đi tới.

- Không biết.

Kỷ Toa nghe vậy ngạc nhiên lắc đầu.

Thiết Hải thấy thế biết mình gây họa, vội trở về chỗ ngồi của mình.

- Mau nghĩ biện pháp.

Tả Đăng Phong nói, không biết nguyên nhân gì lúc này máy bay lại đang lao xuống.

Kỷ Toa nghe vậy bước lên nắm lấy cần điều khiển lắc vài cái, cuối cùng bất đắc dĩ bỏ qua.

- Đều do anh...lúc trước anh cường ngạnh làm cái gì?

Kỷ Toa hoa dung thất sắc, trách Tả Đăng Phong lúc trước không nên giương oai trước sân bay.

- Cô cho là bọn họ làm như vậy bởi vì hành động của tôi lúc ở sân bay sao?

- Làm sao đây?

Trán Kỷ Toa đỏ đầy mồ hôi.

- Yên tâm đi, có tôi đây, cô không chết được.

Tả Đăng Phong trở lại chỗ ngồi mở rương ra rồi để 13 vào, sau đó cài lại rồi công nó lên.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong làm vậy cũng bắt chước làm theo.

Sau khi công rương lên, Tả Đăng Phong liền xé da của chiếc ghế ngồi ra, rồi cột Kỷ Toa vào người của mình.

- Anh muốn làm gì?

Sắc mặt Kỷ Toa tái mét.

- Đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong mang theo nàng đi đến cửa khoang.

- Rất cao, chúng ta sẽ ngã chết.

Kỷ Toa vội hô.

- Cô nên tin tưởng tôi.

Tả Đăng Phong mở miệng, Kỷ Toa thấy sắc mặt hắn khó coi, không dám nói nữa, 2 tay ôm chặt lấy hắn.

- Đại sư, khi ta mở cửa ra thì ông hãy nhảy ra, vận chuyển Linh khí rơi xuống là được, không có nguy hiểm gì cả.

Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải đến cửa khoang.

- A di đà Phật.

Thiết Hải nhếch miệng gật đầu.

Lúc này trán của Tả Đăng Phong cũng đỏ đầy mồ hôi, sau đó hắn phóng Linh khí trực tiếp đánh tung cửa khoang ra.

Cửa khoang văng ra, Thiết Hải liền bị văng ra ngoài, gió mạnh bên ngoài làm cho Tả Đăng Phong không thấy được gì cả.

Máy bay của bọn hắn rơi xuống đất trước, sau khi rơi xuống đã xảy ra một vụ nổ mạnh, chốc lát sau 2 người mới an toàn rơi xuống đất, thở dài nhưng trút được gánh nặng.

Sau khi rơi xuống, Thiết Hải ré lớn:

- Lão nạp không bao giờ đi máy bay nữa.

Tả Đăng Phong nghe vậy cũng không có mở miệng đáp lại, thậm chí không có động thủ cởi tấm vải trên người mà là nhìn xung quanh. Trước mặt 3 người là một nghĩa trang bên cạnh rừng tùng, chỉ thấy những ngôi mộ này đã bị người ta đào cả lên.

255. Q.4 - Chương 255: Để Lại Ảnh Chụp.

Lúc này Kỷ Toa sợ ngây người, vẫn đang ôm thật chặt Tả Đăng Phong, mà Tả Đăng Phong cũng chú ý xung quanh nên cũng không có đẩy nàng ra.

- Mau thả 13 ra, đừng để nó nghẹn chết.

Thiết Hải đi qua nói.

Tả Đăng Phong nghe vậy đẩy Kỷ Toa ra rồi mở rương gỗ thả 13 ra, sau đó đứng lên đánh giá hoàn cảnh xung quanh. Chỉ thấy bãi tha ma này nằm bên cạnh rừng rậm, xung quanh nấm mồ đều có cỏ dại, trong bụi cỏ dại mơ hồ có thể thấy được không ít ngôi mộ, chỉ thấy những ngôi mộ này có dấu vết bị phá huỷ.

- Cô không có chuyện gì đó chứ?

Chốc lát sau Tả Đăng Phong thu hồi lại tầm mắt, nhìn Kỷ Toa, giờ phút này chỉ thấy sắc mặt Kỷ Toa trắng bệch, cả người run rẩy.

- Không sao, cảm ơn anh.

Kỷ Toa mờ mịt gật đầu.

Tả Đăng Phong thấy nàng chính là hoảng sợ quá độ cũng không có bị thương, liền đi đến một ngôi mộ bị đào mở mà đánh giá, đây là một ngôi mộ hiện đại, chỉ thấy quan tài ở bên trong đã bị người ta đào lên, bên trong chỉ còn lại chân gối và một số đồ dùng chôn cùng, thi thể đã không còn thấy đâu nữa.

- A di đà Phật, người nào tạo ác nghiệt nặng như vậy?

Giọng nói của Thiết Hải vang lên.

Tả Đăng Phong nghe vậy liền xoay người đi về phía Thiết Hải, phát hiện Thiết Hải đang nhìn một ngôi mộ khác, ngôi mộ này cũng bị đào mở, thi thể thối rữa nằm cách đó không xa, 2 chân của thi thể đã thối rữa, 2 tay của thi thể nằm trong bụi cỏ cách đó 5 bước. Bởi vì mùa hè nên độ ẩm tương đối cao, thi thể đã bắt đầu nảy sinh giòi bọ, cả bãi tha ma tràn ngập tanh tưởi.

- Rốt cuộc là có thù hận sâu như thế nào mới đào những ngôi mộ này lên? A di đà Phật, a di đà Phật.

Thiết Hải không ngừng niệm Phật hiệu.

Tả Đăng Phong nhú mày đi xung quanh đánh giá, trải qua quan sát thì hắn phát hiện được một hiện tượng kỳ quái. Những thi thể nằm trong những ngôi mộ gần đây đều không thấy, mà những thi thể nằm ở trong những ngôi mộ cách xa đây một chút thì mặc dù thi thể đã rời khỏi mộ nhưng cũng không rời quá xa, còn những ngôi mộ nằm ở đằng xa kia vẫn chưa bị đào mở nhưng mà có điều kỳ quái là những ngôi mộ này có dấu vết bung ra.

Chốc lát sau Tả Đăng Phong thu hồi tầm mắt nhảy lên, từ trên không bắt đầu đánh giá địa hình ở nơi này. Phát hiện chính Đông cách đây 10 dặm có một ngọn núi không cao, mà phía Tây cách đây 10 dặm cũng có một ngọn núi như vậy, ngoài 20 dặm ở cánh Bắc là một ngọn núi mọc đầy cây cối, chính Nam không xa là một dòng sông, loại địa thế này giống như là một chiếc Long Y. Trong phong thủy học thuộc loại Âm Trạch Tuyền Chỉ tốt nhất, bởi vậy có thể thấy được lúc trước bãi tha ma này được thầy phong thủy đến xem qua.

Đáng tiếc là thầy phong thủy này học nghệ không tinh, tuy rằng hiểu được mặt quay về hướng Nam lưng đưa về hướng Bắc, dựa vào đạo lý Bàng Thủy, nhưng lại không để ý đến hướng đi của dòng sông. Phong thủy tốt nhất chính là mặt sau phải có núi, phía trước phải có sông nhưng con sông này lại chảy từ Tây sang Đông, phía Tây của TQ là ngọn núi Côn Lôn được gọi là Long Mạch chi tổ, Long khí từ Tây sang Đông theo con sông lan tràn, thuận long khí là may mắn, phản xung long khí là hung địa. Nhìn qua thì bãi

tha ma này có phong thủy không tệ nhưng trên thực tế lại là một nơi đại hung, nơi đại hung có Âm khí rất nặng, thi thể chôn ở chỗ này không dễ dàng thối rửa, rất dễ dàng nảy sinh cương thi, yêu vật.

- Ta biết chuyện gì xảy ra ở đây, đi thôi, rời khỏi nơi này.

Sau khi đáp xuống đất, Tả Đăng Phong mở miệng nói với 2 người.

- Xảy ra chuyện gì?

Thiết Hải nghi ngờ hỏi.

- Những ngôi mộ này không phải bị người ta đào mở mà là bị thi thể ở bên trong đẩy ra, những thi thể hoàn chỉnh đã rời khỏi đây. Tuy rằng những thi thể thối rửa đã bò từ bên trong ra nhưng bởi vì tứ chi thối rửa nên không có khả năng mở được, niên đại đã quá xa, ngũ tạng da thịt thối hư, không đủ sức để từ dưới đất chui lên.

Tả Đăng Phong giải thích.

- A di đà Phật, đất nước sắp diệt vong, tất có yêu nghiệt.

Thiết Hải lộ vẻ từ bi.

- Yêu cái gì mà yêu những thi thể trong này đều là bị người trong Đạo môn dùng Đạo thuật từ trong phần mộ dẫn đến.

Tả Đăng Phong xua tay.

- Người nào làm?

Thiết Hải tò mò.

- Không biết.

Đăng Phong lắc đầu nói, vừa đến Hồ Nam liền phát hiện chuyện như vậy, đều không phải là điềm lành.

- Mau rời khỏi đây.

Kỷ Toa đi đến trước mặt Tả Đăng Phong rồi nói.

- Cô chuẩn bị đi đâu?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Trường Sa.

Kỷ Toa mở miệng trả lời.

- Lúc nãy bọn hắc ở trên máy bay động thủ rõ ràng là muốn chôn cùng với cô, cô còn muốn bán mạng cho bọn chúng sao?

Tả Đăng Phong nhún mày mở miệng.

- Tôi biết rồi, ta rời khỏi nơi này trước đi.

Kỷ Toa lắc đầu.

Tả Đăng Phong nghe vậy ôm lấy Kỷ Toa rồi lẳng không đi về phía Nam, 13 và Thiết Hải đi bên cạnh.

Đi về phía Nam hơn 30 dặm, đã phát hiện thành trấn, 3 người hạ xuống ở ngoài thành rồi đi bộ vào.

- Chúng ta phải chia tay, nơi này có quân đội Quốc Dân Đảng, cô an toàn rồi.

Tả Đăng Phong chào tạm biệt Kỷ Toa, lúc này khoảng 5h chiều, 3 người nghỉ chân trong một quán trà.

- Anh muốn đi đâu?

Kỷ Toa hỏi.

- Tôi muốn đi phía Tây, Trường Sa ở Đông Nam.

Tả Đăng Phong cũng không nói chỗ cụ thể.

- Sau này tôi còn có thể nhìn thấy anh không?

Kỷ Toa thấp giọng hỏi. Trước đó nàng đối với Tả Đăng Phong chính là xuất phát từ lợi dụng nhưng hiện tại nàng không nghĩ đến vấn đề này bởi vì Tả Đăng Phong là ân nhân cứu mạng của nàng.

Thiết Hải ngồi bên cạnh uống trà, nghe 2 người nói đến chuyện nam nữ thì vội vàng cầm lấy chén trà rồi chạy ra ngoài.

- Bình thường là không thể.

Tả Đăng Phong cười cười.

- Tôi có một thỉnh cầu, anh nhất định phải đáp ứng.

Kỷ Toa lộ ra vẻ khẩn cầu.

- Cái gì?

Tả Đăng Phong nhú mày.

- Tôi muốn chụp chung với anh một tấm ảnh.

Kỷ Toa chỉ vào quán chụp ảnh phía bên đường.

- Tuổi cô không còn nhỏ, tìm người gả đi, không thể cả đời làm đặc vụ được.

Tả Đăng Phong chuyển đề tài, trong lòng hắn không muốn chụp ảnh chung với Kỷ Toa. Bởi vì vì Vu Tâm Ngữ cũng không có lưu lại ảnh chụp, Vu Tâm Ngữ không có, hắn sẽ không để cho nữ nhân khác có.

- Tôi nghe lời anh, bất quá anh phải đáp ứng chụp cùng tôi một tấm ảnh, tôi sẽ nhớ kỹ anh.

Kỷ Toa gần như là cầu xin.

- Tôi chưa từng chụp với ai, cô cũng không phải ngoại lệ.

Tả Đăng Phong cười cười, đứng lên công lấy rượu gỗ, Thiết Hải thấy thế cũng từ bên cạnh đến gần.

- Đợi tôi.

Kỷ Toa đưa hộp ngọc cho Tả Đăng Phong rồi chạy nhanh vào tiệm chụp ảnh bên đường.

Tả Đăng Phong rất rõ ràng Kỷ Toa đem hộp ngọc đưa cho hắn là vì tạm thời lưu hắn lại, nhưng mà hắn cũng không có thể bỏ lại hộp ngọc, chỉ có thể đứng ở quán trà mà chờ, chốc lát sau, Kỷ Toa dắt một thanh niên trẻ tuổi cầm máy ảnh đi ra, sau đó nàng chạy đến bên người Tả Đăng Phong rồi hô “ Chụp đi”, người kia liền chụp lại.

- Đừng làm rộn, thời gian của không đang gấp, tôi đi đây.

Tả Đăng Phong đưa hộp ngọc lại cho Kỷ Toa, rồi vẫy vẫy tay với Thiết Hải, 2 người nhanh chóng xuyên qua ngã tư đường, biến mất ở đầu đường.

Sau khi 2 người rời khỏi, Kỷ Toa đi tới lấy ảnh chụp. Trong hình một nam nhân trẻ tuổi với vẻ mặt bất cần, trên lưng có đeo một cái rượu gỗ đứng bên cạnh quán trà, một nữ nhân xinh đẹp mặc quần trang đứng bên trái hắn, còn có một con mèo lớn, phía sau là một lão tăng nhân.

Sau khi cầm lấy ảnh chụp, Kỷ Toa khóc, người trẻ tuổi trong tấm ảnh này thừa nhận một áp lực rất lớn, nhú mày nói lên hắn rất kiên trì cùng khăng khăng một mực, rượu gỗ trên vai nói lên hắn ở bên ngoài không có một chỗ cố định. Con mèo kia là người nhà của hắn còn hòa thượng điên kia là bạn của hắn, tất cả những điều này làm Kỷ Toa bi thương, nàng hối hận về những chuyện mà mình làm trước đây, những chuyện đó đã khiến nàng mất đi tư cách an ủi người nam nhân trẻ tuổi vừa đáng thương vừa đáng kính này.

Nhưng mà cuối cùng Kỷ Toa cười rồi rời khỏi đây, may mắn là nàng đã có tấm ảnh chụp cùng với Tả Đăng Phong. Bởi vì trước Tả Đăng Phong chưa bao giờ chụp ảnh, tấm ảnh trong tay nàng là duy nhất, thậm chí nàng còn muốn cảm ơn 2 tên phi công kia, nàng rất rõ ràng nếu không xảy ra tai nạn kia thì Tả Đăng

Phong sẽ không ôm lấy nàng, nếu không có tai nạn kia thì nàng cũng không minh bạch một điều rằng nàng chỉ là một con cờ trong tay quân đội, lúc nào bọn họ cũng có thể vứt bỏ nàng.

Kỷ Toa cũng không có đi Trường Sa, nàng đi về phía Bắc bởi vì nàng là người phương Bắc.

Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải đi về phía Tây hơn 100 dặm thì gặp một đạo sĩ, người này là đạo sĩ của Chính Nhất, bởi vậy Tả Đăng Phong ngăn hãm lại.

- Người có biết chuyện của Trương Hoàng Chính cùng Đỗ Thu Đình không?

- Người là ai?

Người đạo sĩ kia tuổi cũng không lớn, Tả Đăng Phong hỏi không lễ phép, hãm trả lời cũng không lễ phép.

- Tàn Bào Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong báo tên ra.

Lời này vừa ra, tên đạo sĩ kia liền mở to 2 mắt nhìn, toàn thân bắt đầu run rẩy, 2 hàm răng đập vào nhau.

Một màn này làm cho Tả Đăng Phong cảm thấy là lạ, nếu tên đạo sĩ này lúc trước biết danh tiếng của hãm, thì nên biết rương gỗ sau lưng của hãm cùng 13 là dấu hiệu chứng minh thân phận của Tả Đăng Phong. Nhưng dựa vào biểu hiện của đối phương, biểu hiện xem ra hãm không biết điều này, hãm là thật không biết hay giả vờ làm như không biết đây?

- Trương Thiên Sư cùng Đỗ Thu Đình đã đi Thần Châu phái.

Đạo sĩ kia mở miệng.

- Chuyện xảy ra khi nào?

Tả Đăng Phong nhíu mày đặt câu hỏi?

- Tôi không rõ lắm.

Đạo sĩ lắc đầu liên tục.

Tả Đăng Phong nghe vậy khoát tay áo, đạo sĩ nhanh chóng chạy đi.

Tả Đăng Phong lập tức mang 13 đi về phía Tây, Thiết Hải theo sau.

Lướt không được bao xa, Tả Đăng Phong dừng lại bên rừng tùng, nương theo những cây đại thụ, quay đầu lại nhìn tên đạo sĩ kia.

- Vì sao không đi?

Thiết Hải nghi ngờ.

- Ông không cảm thấy tên đạo sĩ kia sợ ta sao?

Tả Đăng Phong nhíu mày mở miệng.

- Người tạo nhiều sát nghiệt như vậy, ai không sợ người?

Thiết Hải bĩu môi.

- Người này có chút tu vi, cho dù sợ cũng không phải sợ thành bộ dạng như thế, hãm diễn trò có chút thái quá.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

- Diễn cái gì?

Thiết Hải không hiểu.

- Ông và 13 đứng đây đợi ta, ta đi xem tên đạo sĩ kia vào thành làm cái gì?

Tả Đăng Phong thả rương gỗ xuống rồi lướt đi theo sau tên đạo sĩ kia.

256. Q.4 - Chương 256: Tam Chiết Quyển Nhiều.

Chương Tam chiết quyển nhiều.

Lúc này sắc trời mờng lung, nường theo bóng đêm, Tả Đăng Phong theo dõi tên đạo sĩ kia.

Sau khi vào thôn trấn, đạo sĩ kia ngẩng đầu xung quanh tìm cái gì đó, chốc lát sau hắn đi vào một tiệm cầm đồ, Tả Đăng Phong lắc mình tới, đứng ở ngoài cửa lớn ngừng thần lắng nghe.

Sau khi vào cửa đạo sĩ kia muốn mượn điện thoại. Chủ cửa hiệu cầm đồ liền đáp ứng, đạo sĩ gọi điện, câu đầu tiên chính là “ Sư huynh, đệ đã gặp được hắn.” Sau đó là mấy tiếng “ Tốt, tốt, tốt”.

Tả Đăng Phong rất rõ ràng “ Hắn “ trong miệng đạo sĩ kia là ai, sau khi nhìn xung quanh, hát hiện ở đây có ít người đi qua lại , vì thế quyết định bắt đi người này tra tấn bức cung.

Chốc lát sau, tên đạo sĩ kia đi ra, Tả Đăng Phong liền bước lên bắt lấy cánh tay trái của hắn, chân khí rót vào huyết Vân Môn trên vai của hắn làm hắn khó thở, không thể phát ra tiếng.

Mang theo đạo sĩ kia rời khỏi thôn trấn, Tả Đăng Phong yên lặng vào rừng sau đó giải huyết cho hắn.

- Tính tình ta không tốt cũng không có tính nhẫn nại, giết hay thả ngươi cũng chỉ trong một ý nghĩ.

Tả Đăng Phong cười cười, có đôi khi trực tiếp ép hỏi sẽ có một chút hạn chế. Uy hiếp là biện pháp tốt nhất, người ở trong lúc sinh mệnh bị uy hiếp sẽ nghĩ tất cả biện pháp để giữ mạng.

- Chân nhân tha mạng a, tôi không muốn chết.

Tên đạo sĩ quỳ xuống.

- Nói đi, nói những gì ngươi biết.

Tả Đăng Phong gật đầu.

- Tôi là đạo nhân trong Phúc Nguyên quan, phụng mệnh du dương ở khu vực này, nếu gặp phải ngài thì báo cho ngài biết chuyện Trương Thiên Sư cùng Đỗ Thu Đình đều đã đi Thần Châu phái.

Đạo sĩ vội vàng mở miệng.

Hắn vừa nói xong, Tả Đăng Phong lập tức cảm thấy sự tình phức tạp hơn nhiều so với tưởng tượng của hắn. Lúc trước Kỷ Toa nói là Kim Châm đang cùng Trương Hoằng Chính giằng co ở Hồ Nam, nhưng mà tên đạo sĩ này lại nói rõ những người này hình như hướng về hắn mà đến.

- Ngươi đã ở đây bao lâu?

Tả Đăng Phong hỏi.

- Xế chiều hôm nay mới đến.

Đạo sĩ vội vàng trả lời.

Tả Đăng Phong nghe vậy rồi đột nhiên nhú mày, những lời này không nằm ngoài suy đoán của hắn, chỉ riêng chuyện nói đến đây vào ngày hôm nay cũng đã làm hắn giật mình rồi, bởi vì buổi trưa hôm nay hắn mới rời khỏi Thiểm Tây, nói cách khác là người bên Thiểm Tây báo tin cho bên Hồ Nam này.

- Là ai lệnh cho người làm như vậy?

Tả Đăng Phong lại hỏi.

- Chương giáo của chúng tôi.

Lời này của hắn chẳng khác gì bán rẻ chương giáo của mình.

- Đi thôi, khuya hôm nay ta không có gặp được ngươi mà ngươi cũng không bán đứng chương giáo của ngươi.

Tả Đăng Phong khoát tay áp.

- Vâng, vâng, cảm ơn, cảm ơn.

Đạo sĩ chạy trốn chết.

Sau khi tên đạo sĩ rời đi, Tả Đăng Phong bắt đầu tự hỏi lại mọi chuyện, hắn đem những manh mối rải rác hợp lại một cổ. Dựa theo lời của tên đạo sĩ thì việc này không thoát khỏi liên quan đến Long Hồ sơn Chính Nhất giáo, bởi vì Tả Đăng Phong không nhận ra cái gì gọi là Phúc Nguyên quan, cũng không đắc tội với bọn hắn, Phúc Nguyên quan truyền lại tin tức chính là do Long Hồ sơn sai khiến.

Sau khi xác định Long Hồ sơn là chủ sự sau màn, tiếp đến cần phải suy nghĩ mục đích của Long Hồ sơn, Tất Phùng Xuân của Bạch Vân quan là một phần của Long Hồ sơn. Tả Đăng Phong giết chết Tất Phùng Xuân ở Ngũ Đài sơn, khẳng định chuyện này đã lan truyền ra ngoài, Long Hồ sơn không có khả năng không nhận được tin tức, năm trước ở Mao Sơn hắn từng đắc tội qua đám người Trương Hoàng Chính, lần này lại giết chuông giáo của một phái, Long Hồ sơn khẳng định sẽ đối phó hắn.

Tiếp đến lại có một vấn đề là tại sao đám người Long Hồ sơn kia mai phục ở Hồ Nam mà không đi Chu lăng ở Thiểm Tây tìm hắn, Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát cho rằng có 2 khả năng. Thứ nhất là Long Hồ sơn ở Giang Tây, Long Hồ sơn ở Giang Tây, Giang Tây cùng Hồ Nam giáp giới, ở Hồ Nam mai phục tương đương với việc tác chiến tại nhà, nếu đi Thiểm Tây xa như vậy, có hơn 3000 dặm, chạy nhanh một đường sẽ gây bất lợi cho bọn hắn, ngoài ra phạm vi thế lực của Chính Nhất giáo chủ yếu là ở Giang Nam. Bên Giang Bắc rất yếu kém, Bắc thượng có thể thất bại tan tác mà trở về.

Còn có một khả năng khác chính là Chính Nhất giáo cũng không đối phó với hắn mà chỉ là cắt cỏ mang cỏ đi theo. Nói cách khác tập môn nhân Chính Nhất giáo ở Hồ Nam là đối phó với Kim Châm, khả năng này lớn, bởi vì môn nhân Chính Nhất giáo biết hắn sẽ đến Hồ Nam, bởi vậy mới vội vàng bắt đầu chuẩn bị.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong bắt đầu nhớ lại ở đâu lộ ra tiếng gió, căn thân nghị kỹ thì hắn nhớ lại ở Chu lăng lúc hắn nói chuyện với Kỷ Toa thì những binh lính kia cách hắn cũng không xa, những người này rời đi rất có thể bị người trong Đạo môn bắt được rồi thẩm vấn. Sau khi biết được tin tức bọn hắn liền gọi điện thông báo cho bên Hồ Nam này biết.

Nghĩ thông suốt điểm này, trong lòng Tả Đăng Phong sáng suốt rất nhiều, nhưng là còn có một vấn đề nữa. Đầu tiên là mỗi đường đều có người trong Đạo môn, cho dù 10 đường có một đạo sĩ thì Hồ Nam cũng không nhiều đường như vậy, vậy có bao nhiêu đạo sĩ đến đây để truyền tin tức, điều này làm cho Tả Đăng Phong suy nghĩ cả nửa nén hương, rất nhanh hắn đã hiểu nguyên nhân, lúc trước hắn ngồi máy bay đến Trường Sa, Trường Sa ở phía Đông Hồ Nam mà Thần Châu phái ở Tây Bắc Hồ Nam. Nếu hắn bình an đến Trường Sa thì nhất định sẽ một đường đến Thần Châu phái, Chính Nhất giáo chỉ cần bố trí vào chục người trên con đường này là đủ rồi.

Chính Nhất giáo ra những đạo nhân này truyền tin tức lại, mục đích rất rõ ràng chính dẫn hắn đến Thần Châu phái nhưng mà hành động này có chút giống như vẽ rắn thêm chân bởi vì hắn đến Hồ Nam nhất định sẽ đi Thần Châu phái, căn bản cũng không cần những người này truyền lại tin tức. Nhưng mà mục đích của Chính Nhất giáo khi phái những đạo sĩ này ra chính là phòng ngừa hắn đứng lại giữa đường, muốn thúc giục hắn đến nhanh.

- Đạo sĩ kia đi đâu rồi?

Thiết Hải thấy hắn về thì hỏi.

- Làm việc xong rồi đi, không có quan hệ với ta.

Tả Đăng Phong mang rượu gõ lên.

- Người sao cả ngày nghi thần nghi quỷ?

Thiết Hải ở lại rừng cây gần 1 tiếng, bị muỗi cắn nên nổi giận.

Tả Đăng Phong nghe vậy cười cười không có nói, nếu không phải đa nghi, hắn đã chui vào trong bấy rồi.

- Hôm nay muộn rồi, đi ăn cơm nghỉ ngơi rồi đi tiếp.

Tả Đăng Phong nói.

Thiết Hải cũng không phản đối cùng Tả Đăng Phong đến thôn trấn tìm một quán cơm rồi ăn.

Cơm nước xong, 2 người thuê một gian phòng để nghỉ, Thiết Hải thì ngồi niệm kinh được một lát rồi ngủ, Tả Đăng Phong nằm ở trên giường lẩn lộn khó ngủ, hắn lo lắng an toàn của Kim Chân, người này có trách nhiệm rất cao chắc chắn hắn sẽ không mang theo mọi người của Mao Sơn đi mạo hiểm, có thể hắn sẽ một mình đến Hồ Nam, hơn nữa hắn đã đến Hồ Nam được vài ngày, hắn đang làm gì, ở đâu, có an toàn hay không?

Tuy hắn suy nghĩ mọi chuyện một cách logic nhưng mà Tả Đăng Phong vẫn cảm thấy có chút không được tự nhiên nhưng ở chỗ nào thì hắn cũng không rõ ràng.

Có chuyện trong lòng nên Tả Đăng Phong khó mà ngủ được.

Hắn cố gắng tìm kiếm chỗ nào không được tự nhiên, công phu không phụ lòng người, thật lâu sau rốt cuộc hắn cũng nghĩ ra, máy bay rơi ở Bắc bộ của Hà Nam, cách Thần Châu phải khoảng 700-800 dặm, khoảng cách gần như thế, rất nhanh hắn sẽ đi đến Thần Châu phải, Chính Nhất giáo phải người ra thúc giục hắn chẳng khác nào là vẽ rắn thêm chân.

Dựa vào suy nghĩ của người thường mà suy đoán thì mục đích của Long Hồ sơn chính là bày ra cạm bẫy để cho người ta chậm trễ vào ngày, không lọt vào bẫy, đồng nhất có lối suy nghĩ thực lưu loát, nhưng có chút nông cạn. Trương Hoàng Chính tuy rằng cuồng ngạo nhưng cũng không phải đồ dốt, suy nghĩ của hắn cũng không chỉ có như vậy, có thể là Trương Hoàng Chính cố ý nói dối hắn để kéo dài thời gian của hắn, nếu là thật như vậy thì mục đích của đối phương chính là muốn làm một chuyện gì đó trước khi Tả Đăng Phong đến Thần Châu phải.

- Dậy, dậy mau.

Nghĩ đến đây Tả Đăng Phong đánh thức Thiết Hải.

- Có việc gì?

Thiết Hải mơ mơ màng màng.

Tả Đăng Phong nghe vậy không có nói tiếp, nhanh chóng thu thập xong mọi thứ rồi nhảy ra ngoài, Thiết Hải chỉ phải đi theo.

Lúc này đây trong lòng Tả Đăng Phong rất trầm trọng, hắn không sợ cạm bẫy của đối phương cũng không lo lắng an toàn của Kim Chân. Tâm tình của hắn trầm trọng là bởi vì kế sách tam chiến quyền nhiều của Trương Hoàng Chính, sách lược này chỉ có hiệu quả với người đa nghi nhưng mà Trương Hoàng Chính không biết tính nết của hắn, biết hắn có tập tính đa nghi chỉ có thể là Ngọc Phật người đã sớm chiều ở chung nhiều ngày với hắn.

257. Q.4 - Chương 257: Thần Châu Nhất Phải.

- Tả Đăng Phong, chúng ta đi đâu đây?

Thiết Hải vừa ngáp vừa hỏi.

- Đi Thần Châu phải.

Tả Đăng Phong nói.

- Trước kia ngươi đã từng tới Thần Châu phải rồi sao?

Thiết Hải thuận miệng hỏi.

- Chưa đi nhưng ta biết vị trí.

Tả Đăng Phong đáp.

- Không đi qua làm sao ngươi biết ở đâu?

Thiết Hải lộ vẻ nghi hoặc.

- Đừng nói nữa, đi nhanh đi.

Tả Đăng Phong cũng lười giải thích.

Rạng sáng 2 người đã đến gần Thần Châu phải, chỉ thấy đường lên Thần Châu phải có nhiều dấu vết, có hố sâu, bụi cỏ bên đường có rất nhiều nấm mồ, những nấm mồ này rất thấp chứng tỏ được vùi lấp một cách vội vàng.

Sau khi rơi xuống đất Tả Đăng Phong cẩn thận quan sát phát hiện 2 bên đường có nhiều mảnh quần áo, những quần áo này có màu vàng và hồng, ngoài ra trên những cây bụi bên đường còn có những miếng thịt nát nhưng chung quanh không có máu, chứng tỏ lúc trước tại nơi này đã diễn ra Đấu pháp.

- Có người từng đánh một trận ở đây.

Thiết Hải nhìn xung quanh rồi nói.

- Đúng, đi thôi.

Tả Đăng Phong gật đầu rồi lắc không.

Sau đó, trên đường đi 2 người cũng phát hiện mấy chỗ Đấu pháp ắt quá Tả Đăng Phong cũng không xuống kiểm tra, một đường đi về phía Tây, chưa qu giờ Thìn 2 người đã đến chân núi Thần Châu phải.

Thần Châu phải nằm ở khu Tương Tây, thời cổ thuộc khu vực hoang dã, Thần Châu phải là một chi nhánh nhỏ của Chính Nhất giáo, bởi vì nằm ở nơi xa xôi nên hành hương rất thưa thớt, Thần Châu phải quy mô cũng không lớn, đường lên núi cũng không lớn.

Đã đến đây thì phải tôn trọng Thần Châu phải vì thế 2 người cũng không lằng lằng mà đi lên núi từ sơn đạo. Thần Châu phải nằm ở Mẫu Tử phong, Tử phong thấp hơn nằm ở trước, Đạo quan nằm ở Mẫu phong, 2 người đi lên Tử phong thì phát hiện trước Đạo quan có tụ tập một đám người.

- Có muốn trộm đến gần nhìn xem tình huống không?

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong cau mày, cho là hấn sinh lòng khiếp ý. truyện cập nhật nhanh nhất tại chấm com

- Để suy nghĩ đã.

Tả Đăng Phong xua tay, tuy rằng khoảng cách rất xa nhưng mà hấn vẫn thấy người đứng đầu ở phía Tây là Trương Hoàng Chính mà người đứng đầu ở sườn Đông là Kim Châm. Giờ phút này làm hấn nghi ngờ chính là người trong Mao Sơn biết Đạo thuật cũng chỉ có 50-60 người, từ đâu mà Kim Châm tìm đến nhiều người như thế, ngoài ra Tả Đăng Phong còn có một bản khoản chính là Kim Châm cũng không có để hấn đến hỗ trợ, hấn vì lòng nhiệt tình mà đến, vạn nhất Kim Châm cũng không cần chính mình hỗ trợ, tránh không được vẽ rắn thêm chân.

- Nghĩ kỹ đi.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong đứng thẳng không nói, lần thứ hai thúc giục.

- Đừng có gấp.

Tả Đăng Phong lắc đầu nói, nhìn qua bộ dạng và quần áo của 2 bên thì có thể nhận thấy được tình huống trước mắt hình như thành nội chiến giữa phương Nam và phương Bắc mà Kim Châm đại biểu cho phía Bắc.

Trầm ngâm một lúc, Tả Đăng Phong vẫn không thể có chủ ý, làm cho hấn không thể quyết đoán có rất nhiều nhân tố. Quan hệ giữa hấn và Kim Châm chỉ là quan hệ cá nhân, nếu lúc này xuất hiện sẽ làm Kim Châm khó xử, trước kia hấn đã đắc tội đám người Trương Hoàng Chính nhưng ở Ngũ Đài sơn hấn đã giết chết Tất Phùng Xuân chủ đạo của Bạch Vân quan, Tất Phùng Xuân là người phương Bắc, có trời mới biết những người phía sau Kim Châm có quan hệ tốt với Tất Phùng Xuân hay không?

- Đại sư, ông hãy gọi Đỗ Thu Đình đến đây, không cần nói tên của ta.

Tả Đăng Phong nói với Thiết hải, hấn không biết tính huống trước mắt, cách xử lý thỏa đáng chính là gọi Kim Châm qua đây hỏi rõ mọi chuyện.

Thiết Hải nghe vậy gật đầu đáp ứng, nhanh chóng chạy về phía đạo quan Thần Châu phải.

Tả Đăng Phong luôn để ý đến Thiết Hải, Thiết Hải đến thẳng tới Kim Châm, bởi vì khoảng cách quá xa, Tả Đăng Phong nghe không được hắn đang nói cái gì, cũng không thấy rõ vẻ mặt của Kim Châm, chốc lát sau Thiết Hải quay đầu lại, lúc này hắn cũng không chạy mà nhảy mấy cái đã đến trước Tả Đăng Phong.

- A di đà Phật, hắn không đến.

Thiết Hải lắc đầu nói.

- Hắn nói cái gì?

Tả Đăng Phong nhìn về phía trước, giờ phút này mọi người đang nhìn sang đây, hành tung của hắn đã bị bại lộ.

- Hắn nói, người với hắn chỉ là quan hệ cá nhân, không tiện gặp lại.

Thiết Hải lại lắc đầu.

- Ta đã nói đừng nói tên của ta rồi mà.

Tả Đăng Phong nghe vậy lập tức biết là Thiết Hải nói lỡ miệng.

- Lão nạp chỉ nói ngoại hiệu của người thôi.

Gương mặt Thiết Hải tỏ ra vô tội.

- Nói Tàn Bào khác Tả Đăng Phong ở chỗ nào?

Tả Đăng Phong nghe vậy dở khóc dở cười.

- Ta chỉ đi tìm Địa chi, ở đây làm gì?

Thiết Hải lắc đầu.

- Lúc ông qua đó thì bọn hắn nói gì?

Tả Đăng Phong nâng tay ý bảo Thiết Hải bình tĩnh chờ nóng.

- Bọn hắn không nói chuyện.

Thiết Hải ngạc nhiên lắc đầu.

- Ta đi qua nhìn một chút, biết rõ ràng chân tướng sự tình ta lại đi.

Tả Đăng Phong nói xong liền lẳng không lướt về ngọn núi cánh Bắc, 2 ngọn núi cách nhau 8 dặm, 13 thấy hắn rồi đi liền trảo đập hư không, đi sát ở đằng sau.

Khi thấy hắn xuất hiện đám người Chính Nhất giáo bắt đầu xôn xao, cho đến khi thấy hắn lướt 3 dặm vẫn chưa hạ xuống thì từ từ ngừng xôn xao, sau 5 dặm thì biến thành lẳng ngắt như tờ, sau 8 dặm thì trợn mắt há hốc mồm, một màn này của Tả Đăng Phong đã trấn trụ bọn hắn.

Hành động của Tả Đăng Phong trong mắt của mọi người chính là khoe khoang nhưng trong lòng của Tả Đăng Phong hành động này chỉ là muốn tránh việc giết người, nếu không thì triển thần pháp thì mọi người có thể xuống tay với hắn, đến lúc đó hắn chỉ có thể dựa vào việc giết người để kinh dọa đối phương.

- Xin chào Đồ chuông giáo.

Sau khi chạm đất, Tả Đăng Phong chấp tay hướng về phía Kim Châm. Giờ phút này trên mặt Kim Châm phong trần, mắt ẩn ử rũ, rõ ràng là đã rời nhà lâu rồi.

- Vô Lượng Thiên Tôn, Tả thiếu hiệp khách khí.

Kim Châm chấp tay hoàn lễ, cùng lúc đó ánh mắt hắn tỏ ra áy náy nhìn Tả Đăng Phong, hắn hiểu dụng ý của Tả Đăng Phong nhưng mà hắn thật sự là bất đắc dĩ.

- Người, tên gian tặc giết người của Chính Nhất giáo ta lại còn dám hiện thân sao?

Trương Hoàng Chính rời ghế đứng lên cao giọng mắng.

- Tất Phùng Xuân thêm nhỏ dải Huyền Âm hộ thủ của ta, ta giết hẳn có cái gì không đúng sao?

Tả Đăng Phong xoay người nhìn về phía Trương Hoằng Chính, Trương Hoằng Chính tuy rằng quần áo hoa lệ, nhưng ánh mắt hiện ra tơ máu, điều này cũng nói lên hẳn đã rất lâu chưa nghỉ ngơi.

- Cuồng đồ lớn mật, Bạch Vân Quan chủ mặc dù có chỗ thất đức cũng không tới phiên người là ngoại nhân xuống tay, người thật sự cho rằng bằng vào Đạo thuật đường ngang ngõ tắt kia có thể thiên hạ vô địch sao?

Một nữ đạo sĩ bên cạnh Trương Hoằng Chính mở miệng, Tất Phùng Xuân thêm nhỏ dải Huyền Âm hộ thủ của Tả Đăng Phong nên bị Tả Đăng Phong giết, chuyện này đã truyền ra, bọn hắn không thừa nhận cũng không được.

- Người cảm miệng cho ta, bằng không ta tiếp tục đông lạnh người một lần nữa.

Tả Đăng Phong cười nói, hẳn nhận ra người này, lúc trước ở Mao Sơn phái từng bị hắn đóng băng một lần.

Lão đạo cô nghe vậy cơ hồ trừng phát nổ nhãn cầu, lại cũng không dám tiếp tục nhiều chuyện.

- Đồ chuông giáo, vì sao ông ở đây?

Đạo xong lão đạo cô, Tả Đăng Phong xoay người hỏi Kim Châm, lời này của hắn có 2 dụng ý thứ nhất nói ọi người biết hẳn đến đây không phải được Kim Châm mời, thứ hai là muốn xác định mục đích chuyến đi này của Kim Châm.

- Việc của Chính Nhất giáo vốn không nên nói cho người ngoài nhưng mà Trương Hoằng Chính khinh người quá đáng, trước kêu ta làm ô danh đất nước, sau tước đi sư vị của ta, mà này còn lừa dối làm ra việc dơ tiện với người của Thiên Quân, bản đạo cùng Thôi chân nhân có giao tình, có lẽ nào mà ngồi yên không đến.

Kim Châm đồng ý.

Tả Đăng Phong nghe vậy không nhịn được cười, xét đến cùng vẫn là muốn đến đạo lão bà.

- Đồ Thu Đình, bốn thiên sư chưa có nội thất (ý nói là chưa có vợ), đưa lễ có gì là không thể. Người đắm mình trong trụ lạc, sa vào móng vuốt của bọn người NB, trước cấu kết với giặc ngoài, nay bởi vì ham muốn cá nhân của bản thân mà phân tách Chính Nhất giáo môn, người không cảm thấy có lỗi với các vị Thiên Quân sao?

Trương Hoằng Chính cũng không phải đèn cạn dầu, nghe vậy lập tức phản kích.

2 người này nói chuyện làm cho Tả Đăng Phong minh bạch được nguyên do trong đó, Ngọc Phật cũng không có đáp ứng gả cho người nào, chẳng qua là Trương Hoằng Chính đến đặt sính lễ, Kim Châm vừa nhìn chuyện này không tốt chạy đến ngăn cản.

- Xin hỏi Thiên sư, ông chưa để tang 3 năm mà muốn tái giá, hành động này có phải là thất đức không?

Bên trọng trận doanh của Kim Châm có người nói.

- Lâm Chính đạo, người không cần chỉ gà mắng chó, người nào không biết Đồ Thu Đình cũng để ta thê tử, góa vợ.

Người mở miệng cho Trương Hoằng Chính là lão đạo cô kia.

Lời này của 2 người cũng không phải nhằm vào Tả Đăng Phong, nhưng mà hắn càng nghe càng khó chịu, Ngọc Phật hóa hoa khuê nữ này thật sự là xui xẻo, người thích nàng cùng yêu mến nàng đều góa vợ cả.

258. Q.4 - Chương 258: 13 Gây Rối.

Lúc 2 người nói chuyện với nhau, Tả Đăng Phong tranh thủ nhìn những đạo nhân xung quanh, tuy rằng bọn họ đầy đủ quần áo nhưng mặt lộ vẻ mệt mỏi, hô hấp dồn dập, cái này nói lên Linh khí đã tiêu hao quá độ.

Chính Nhất Giáo am hiểu phù chú cho nên ít có người độ qua Thiên kiếp, về mặt mệt mỏi của bọn họ nói lên lúc trước bọn họ từng thi triển Đạo thuật.

Đến lúc này Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, Chính Nhất giáo tuy rằng xảy ra nội chiến nhưng cũng không có chém giết, bọn họ chỉ không chế thì thể chém giết với nhau.

Tả Đăng Phong nguyên tưởng rằng tình cảnh ở bãi tha ma lúc hắc rơi máy bay xuống chỉ là đúng dịp, bây giờ rất có thể bãi tha ma từ Giang Tây đến Hồ Nam đều gặp tai ương rồi.

Cái gọi là nội chiến cũng không thể động thủ chém giết, bởi vì bọn hắc còn chưa đến mức đó, hiển nhiên là Tả Đăng Phong rất khó giúp được cái gì rồi.

- Đồ chúng giáo, ta có chuyện quan trọng trong người, đi trước một bước, chúng ta hữu duyên gặp lại.

Tả Đăng Phong chấp tay mở miệng, sợ dĩ hắc đến Hồ Nam là lo lắng Kim Châm bị hại, hiện tại phát hiện Kim Châm không phải một thân một mình, không cần thiết ở lại.

- Bần đạo một mình xuôi Nam, đến đây đây gần 1 tháng, ngày ấy các vị bằng hữu đến đây mang theo tin tức, mới biết được Tả thiếu hiệp thay đổi lớn.

Kim Châm chấp tay mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy nở nụ cười, lúc này có rất nhiều người nên Kim Châm không tiện nói ra, những lời này đủ rồi, ít nhất Tả Đăng Phong biết Kim Châm cũng không phải biết mà không cứu, một thân một mình rất khó lấy được tin tức, nhất là lúc chưa quen với cuộc sống nơi đất khác. Đợi khi Kim Châm nhận được tin tức thì tu vi của hắc đã là Tử Khí đỉnh phong rồi. Ngoài ra, dựa theo thời gian Trương Hoàng Chính biết được tin tức Ngọc Phật trở lại Thần Châu phải thì lập tức đến đây, Kim Châm nghe được tiếng gió liền đến ngăn cản.

- Chư vị đạo trưởng, sau này còn gặp lại.

Sau đó, Tả Đăng Phong chấp tay hoàn lễ với mọi người.

Mọi người hoàn lễ lại.

Sau khi chào tạm biệt mọi người, Tả Đăng Phong gật đầu với Kim Châm rồi lặng lẽ rời đi.

Lúc này tâm tình của Tả Đăng Phong không tốt, bởi vì ánh mắt của Kim Châm ngoài ăn ý và cảm kích ra còn có một tia sợ hãi không thể nhận ra, Kim Châm chính là người dạy cho hắc biết Âm Dương Ngũ Hành, cũng là một trong những bằng hữu của hắc, Tả Đăng Phong không hy vọng bằng hữu của mình lại sợ chính mình.

- Đi thôi.

Đáp xuống chỗ cũ, Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải.

Thiết Hải nghe vậy mang rương gỗ lên lưng, 2 người chuẩn bị rời đi thì Thiết Hải la lên:

- A, mèo của người đâu?

Tả Đăng Phong nghe vậy nhìn chung quanh, phát hiện không thấy 13.

Xung quanh không thấy bóng dáng của 13, Tả Đăng Phong nhìn vào quảng trường phía bắc, 13 cũng không có ở đây.

- Ở trên nóc nhà đang đuổi theo con khỉ.

Thiết Hải đưa tay chỉ.

Tả Đăng Phong nhìn sang thì thấy lúc này 13 đang ở trên nóc nhà, nhưng mà nó không phải đuổi theo con khỉ mà là đánh nó, con khỉ kia chính là Cửu Dương Hầu của Ngọc Phật.

13 là đứa mang thù, lúc trước trong quán rượu ở chân núi Hà Nam Cửu Dương Hầu từng trêu chọc nó, lần đó 13 đuổi theo nó cả đêm nhưng cũng không bắt được nó. Từ đó về sau không có cơ hội báo thù, rốt cuộc lần này cũng có cơ hội, 13 không phải là 13 của 2 năm trước, Cửu Dương Hầu không phải là đối thủ của nó, bị 13 đánh ngã xuống đất, lông khỉ bay loạn.

Tả Đăng Phong thấy thế không suy nghĩ nhiều, vội vàng lướt qua, hần hiểu rất rõ 13, biết 13 sẽ cắn chết Cửu Dương Hầu.

Mọi người Chính Nhất giáo thấy Tả Đăng Phong lướt đến cũng không cảm thấy ngoài ý muốn bởi vì bọn họ đã nghe được trong đạo quan truyền đến tiếng mèo và khỉ, tình thế nguy cấp Tả Đăng Phong bất chấp cấp bậc lễ nghĩa, lập tức lướt vào đạo quan, hô lớn bảo 13 dừng lại.

13 nghe vậy liền nói lỏng Cửu Dương Hầu ra nhưng vào lúc này một đạo thân ảnh màu trắng từ đạo quan bay vút lên nóc nhà, Cửu Dương Hầu lập tức nhào vào trong lòng Ngọc Phật, không ngừng thét lên, hoảng sợ không ít.

- Là tôi không quản tốt nó, Cửu Dương Hầu không sao chứ?

Tả Đăng Phong nắm 13 lên, đánh vào người nó, hần biết 13 sẽ không bị thương, hành động này để cho Ngọc Phật nhìn thôi

- Chuyện của anh, em mới vừa nghe qua, em không biết khi đấy anh mất đi tu vi, bằng không em sẽ không rời khỏi anh. Nếu anh xảy ra chuyện gì thì em vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho chính mình.

Ngọc Phật cúi đầu kiểm tra thương thế của Cửu Dương Hầu, móng vuốt của 13 rất sắc bén, lông của Cửu Dương Hầu mất đi không ít, trên người cũng có vết máu nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Lời của Ngọc Phật vừa thốt ra, Tả Đăng Phong lập tức biết nguy rồi. Ngọc Phật không giống với những nữ nhân khác, không có chút gượng ép nào, vừa thấy mặt chẳng những không có truy cứu sự việc lúc trước, còn chủ động nhận lỗi nữa.

- Cô gầy đi rồi.

Trong lòng Tả Đăng Phong đang suy nghĩ, miệng thốt lên một câu, lời kia vừa ra hần liền hối hận, Ngọc Phật là gầy thật nhưng mà hần nói thế giống như là vô cùng quan tâm nàng vậy.

- Anh cũng gầy.

Ngọc Phật ôn nhu mở miệng.

Tả Đăng Phong nghe vậy cảm thấy khóc không ra nước mắt, hần đến đây giúp Kim Châm cưới lão bà, chứ không phải là đến đoạt lão bà từ Kim Châm.

- Là sư huynh âm thầm kích động, Trương Hoảng Chính tưởng ai cũng mê mình, em cũng chưa nghĩ đến việc lập gia đình, bất quá em không nghĩ anh sẽ đến.

Trên mặt Ngọc Phật tràn đầy hạnh phúc cùng cảm động.

Mỗi một câu của Ngọc Phật đều làm cho đầu óc Tả Đăng Phong phát mộng, ở Ngọc Phật xem ra là hần nghe được tin tức Ngọc Phật lập gia đình nên muốn đến hoành đao đoạt ái, Ngọc Phật cho rằng hần đến đây để thổ lộ với nàng.

- Tôi đến giúp Đỗ Thu Đình, cô đừng hiểu lầm.

Đăng Phong nhanh chóng làm ra phản ứng.

- Em biết anh giận em, em cũng không nên không tin anh, cũng không nên rời khỏi anh lúc anh cần em.

Ngọc Phật tự trách, rơi lệ.

Lúc này Tả Đăng Phong đổ mồ hôi, giờ phút này 2 người đang đứng trên nóc nhà, người bên ngoài có thể thấy rõ ràng, cho dù không nghe được 2 người nói chuyện nhưng lại có thể thấy rõ động tác, chuyện này nếu xử lý không tốt sẽ trở thành hoành đao đoạt ái thật rồi.

- Mày tên súc sinh này, làm sao hạ thủ nặng như thế nếu Cửu Dương Hầu của Thôi chân nhân có chuyện gì thì tao sẽ lột da mày.

Tả Đăng Phong cái khó ló cái khôn hô lớn lên rồi đánh 13 một cái, cái đánh này là để người ngoài nhìn, để bọn họ nghĩ rằng Ngọc Phật rơi lệ vì Cửu Dương Hầu bị thương.

Giờ phút này 13 bị Tả Đăng Phong nắm, cũng không kêu to, bởi vì Tả Đăng Phong căn bản là không đánh nó, chỉ giơ lên rồi hạ xuống mà thôi.

- Được rồi, đừng trách 13, Cửu nhi cũng không sao, chúng ta đi xuống nói chuyện đi.

Ngọc Phật mời khách.

Tả Đăng Phong nghe vậy càng bối rối, hẳn không nghĩ chuyện sẽ trở thành như vậy, nếu hẳn cùng Ngọc Phật đi xuống thì 2 tên gia hỏa bên ngoài không làm thịt hẳn mới lạ.

- Không thể tha cho nó.

Rơi vào đường cùng Tả Đăng Phong đành lấy 13 ra làm tấm mộc.

- Anh nhất định phải tin tưởng em, chuyện này không phải ý của em, chương giáo sư huynh quan tâm sẽ bị loạn, tự tiện chủ trương, em cũng từng oán giận huynh ấy nhưng bây giờ xem ra phải cảm ơn huynh ấy rồi.

Ngọc Phật lộ vẻ ngượng ngùng.

Tả Đăng Phong nghe vậy lắc đầu cười khổ.

- Anh không tin em?

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong lắc đầu, nhất thời mặt lộ vẻ bi thương.

- Tôi chưa bao giờ hoài nghi cô cả.

Tả Đăng Phong lại đánh 13 một cái, cái đánh này là thật, lần này 13 hại hẳn thật thảm rồi.

- Chúng ta đi xuống đi.

Ngọc Phật nhìn xuống dưới.

- Tôi không đi xuống.

Tả Đăng Phong liên tục lắc đầu, nếu lúc này đi xuống thì cho dù hẳn nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch.

- Em biết anh chịu ủy khuất lớn, những người từng bắt anh, áp giải anh đi điều phố, chúng ta sẽ không tha cho kẻ nào cả. Đi xuống đi, em có lời muốn nói với anh.

Tay phải Ngọc Phật kéo lấy hẳn.

Tả Đăng Phong thấy thế lại muốn vung tay lên đánh 13, 13 thấy hẳn muốn đánh thì giãy lên, quay đầu chạy mất.

13 vừa chạy, tấm mộc đã không còn, Tả Đăng Phong hoàn toàn trợn tròn mắt.

259. Q.4 - Chương 259: Nụ Hôn.

- Tôi đi bắt nó,.

Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phật một câu rồi đuổi theo 13.

- Ngọc chân nhân, sau này gặp lại.

Sau khi bắt được 13, trước mặt mọi người trừ chạy ra thì không còn biện pháp nào khác.

- Tả Đăng Phong, đợi chút.

Phía sau truyền đến tiếng gọi của Ngọc Phật.

Tả Đăng Phong không quay đầu lại cũng biết Ngọc Phật đuổi đến, giờ phút này sự tình đã hồng бет, giọng nói của Ngọc Phật tràn đầy nhu tình cùng vội vàng, người ngốc cũng nhìn ra Ngọc Phật có cảm tình với hẳn.

- Mày đã gây họa cho tao rồi đó.

Tả Đăng Phong cũng không dừng lại, để 13 lên đầu vai tăng tốc lẳng không về phía Nam.

Tả Đăng Phong lướt một hơi hơn 100 dặm, Ngọc Phật đã đuổi không kịp hắn nhưng Tả Đăng Phong dừng lại vì hắn đã bỏ lại Thiết Hải.

Bất đắc dĩ, Tả Đăng Phong đành phải trở lại, thế nhưng mà khi lướt được vài chục dặm thì hắn đã thấy Ngọc Phật ở trước mặt, ngay lúc Tả Đăng Phong đang tỏ ra ngạc nhiên thì Ngọc Phật đã lao tới rồi ôm lấy hắn.

- Anh chạy rồi còn quay lại làm gì?

Ngọc Phật ôm lấy hắn, 2 người đối mặt với nhau, Ngọc Phật vừa mở miệng thì Tả Đăng Phong có thể ngửi được hơi thở như lan trong miệng của nàng, đây là dấu hiệu của xử nữ a.

- Tôi quay lại là bởi vì Minh Tịnh đại sư vẫn còn...

Tả Đăng Phong chưa nói hết lời thì đã bị miệng của Ngọc Phật chặn lấy, động tác của Ngọc Phật rất nhanh, Tả Đăng Phong không ngờ sau khi ôm nàng lại làm ra động tác này.

Đây là cảm giác rất lâu rồi mà Tả Đăng Phong chưa trải qua, mềm mại mà tươi mát, như tình mà nóng bỏng, giờ phút này đầu óc Tả Đăng Phong trống rỗng, cảm giác duy nhất chính là tuyệt vời, đây là cảm giác mà hắn hoài niệm cùng rất cần.

Dương khí trong cơ thể Tả Đăng Phong vốn đã quá thịnh, sau khi bị kích thích liền có phản ứng, phản ứng vô cùng mãnh liệt, mãnh liệt đến nỗi Ngọc Phật có thể cảm nhận được dù còn cách lớp quần áo.

Cảm nhận được phản ứng của Tả Đăng Phong, Ngọc Phật càng hôn Tả Đăng Phong một cách say đắm.

Ngọc Phật có thể cảm nhận được phản ứng sinh lý của Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng có thể phát hiện được biến hóa trên cơ thể nàng, giờ phút này Tả Đăng Phong có thể cảm nhận được thân thể của nàng kích động, run lên.

- Em muốn tôi chết ngạt à.

Qua một lát, Tả Đăng Phong nghiêng đầu qua một bên, thở phì phò, cùng lúc đó Hàn khí từ Huyền Âm hộ thủ truyền ra, trung hòa Dương khí trong người của hắn.

- Lúc đấy em không nên hôn dỗi mà xuôi Nam, em đã bỏ qua cơ hội đồng sinh cộng tử với anh rồi.

Sắc mặt Ngọc Phật hồng hồng, nhanh chóng nhìn xung quanh.

- Không thể trách em, chuyện lúc đó tôi đã làm em sinh nghi, tôi cũng quá mức cường thế, kỳ thật tôi hẳn là nói cho em biết tu vi của tôi đã bị người ta phế đi.

Dương khí trong cơ thể Tả Đăng Phong vô cùng bạo ngược, trong thời gian hắn Hàn khí không cách nào áp chế Dương khí trong cơ thể của hắn.

- Nơi này không có ai đến, hôm nay em sẽ trao thân cho anh.

Ngọc Phật lấy tay cởi áo của Tả Đăng Phong ra.

- Tôi cũng rất muốn nhưng không thể.

Tả Đăng Phong nắm lấy bàn tay của Ngọc Phật.

- Cái này không phụ thuộc vào anh, nhất định anh phải bước qua đạo khảm này, bằng không anh vĩnh viễn sống trong quá khứ.

Ngọc Phật giải thích.

- Ngay từ đầu em hôn tôi thì tôi đã mê loạn rồi nhưng mà rất nhanh tôi đã khôi phục lý trí nhưng tôi vẫn không đẩy em ra.

Tả Đăng Phong nắm lấy tay nàng ngăn cản động tác của nàng.

- Hôm nay anh nói cái gì cũng không được.

Ngọc Phật bịt ngực sữa phập phồng, hô hấp dồn dập.

- Em có biết vì sao tôi không đẩy em ra không?

Tả Đăng Phong cố gắng đen Hàn khí truyền vào người nàng để làm cho dự vọng của nàng lắng xuống như Ngọc Phật vận Linh khí ngăn không cho Hàn khí nhập vào cơ thể.

- Không biết.

Ngọc Phật lại rút tay lại, lúc này nàng không có mở cúc áo của Tả Đăng Phong ra mà làm động tác to gan hơn, nàng muốn Tả Đăng Phong thấy quyết tâm của mình.

- Mau buông tay.

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn thấy tay phải của Ngọc Phật đang sờ vào tiểujj của mình.

- Vì sao anh phải ủy khuất chính mình, anh kiên trì có ý nghĩa gì, nếu trên trời nàng có linh thiên cũng không hy vọng thấy anh như thế này, đúng không?

Ngọc Phật vẫn chưa buông tay, nàng cảm nhận rõ Tả Đăng Phong có phản ứng mãnh liệt.

- Tôi đã gia được 4 năm, thêm 1 năm nữa sẽ hoàn toàn giải thoát, em hy vọng tôi chết không nhắm mắt sao?

- Nếu như anh tự sát, em sẽ cùng chết với anh.

Ngọc Phật buông tay ra, khóc rống lên, giờ phút này nàng cảm thấy hối hận vì những chuyện trước kia bản thân nàng đã làm.

- Chẳng lẽ em không biết Tử khí đỉnh phong có thể tăng tuổi thọ, nếu như tôi không giết người lương thiện nào nữa thì hẳn là bản thân tôi có thể sống đến ngày 10 tháng 10 năm sau.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười nói.

Ngọc Phật nghe vậy hoảng sợ kinh hãi, vội vã ngẩng đầu nhìn về 2 hàng lông mi của Tả Đăng Phong, phát hiện lông mi của Tả Đăng Phong bắt đầu trắng bệch, nếu lông mi trắng nói rõ tuổi thọ đã đến cuối cùng rồi.

- Kỳ thật lần này tôi tới là vì muốn giúp Đỗ Thu Đình cưới em.

Tả Đăng Phong cố gắng áp chế dự niệm.

- Anh cam lòng sao?

Ngọc Phật rơi nước mắt, đặt câu hỏi.

- Không bỏ được bởi vì tôi cũng thích em.

” Tả Đăng Phong thản nhiên thừa nhận.

- Rất cuộc anh cũng thừa nhận rồi sao?

Ngọc Phật vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

- Tôi thừa nhận, tôi vẫn muốn xử lý mọi chuyện cần thiết, sau sau đó tâm vô vướng bận tiêu sái, bây giờ nhìn dường như rất khó làm được điều này.

Tả Đăng Phong gật đầu.

- Bất hiếu nằm trong 3 tội, em nguyện ý vì anh mà lưu lại người nối dõi.

Ngọc Phật kiên nghị nhìn vào Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong có thể nói ra những lời kia, nàng đã thỏa mãn lắm rồi. Nữ nhân yêu một nam nhân điên cuồng chính là vì muốn sinh con cho hắn, Ngọc Phật cũng có suy nghĩ này, nếu chẳng may ngày sau Tả Đăng Phong rời đi, nàng có thể từ trên người đứa con mà nhìn thấy bóng dáng của cha nó.

-

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu.

- Anh có năng lực nuôi nấng một mình sao?

Ngọc Phật lấy tay cài cúc áo cho Tả Đăng Phong.

- Không cần phân lòng.

Tả Đăng Phong nói cười, hẳn thân nhiên thừa nhận thích Ngọc Phật nhưng mà hẳn rất rõ ràng, yêu và thích khác nhau. Tuy rằng hẳn bị động bị Ngọc Phật hôn nhưng mà hẳn cũng không phản bội Vu Tâm Ngữ bị phản bội, hẳn hiểu Vu Tâm Ngữ, nếu ngày sau gặp lại, Vu Tâm Ngữ cũng sẽ không tức giận.

Ngọc Phật còn muốn nói điều gì, Tả Đăng Phong bỗng nhiên nhú mày nghiêng tai, hẳn nghe được tiếng xé gió.

- Thiết Hải đến rồi, 5 dặm về phía nam.

Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phật nghe vậy lập tức vận hành Linh khí khôi phục sắc mặt, để tránh bị Thiết Hải phát hiện dị thường.

- Đại sư, chúng ta ở đây.

Tả Đăng Phong nhảy lên, hô.

Thiết Hải nghe vậy, lập tức bay vút tới, nhìn thấy Ngọc Phật cũng không cảm giác ngoài ý muốn, thái độ của hẳn quang minh, sẽ không nghĩ nhiều.

- Đạo sĩ của Chính Nhất giáo có rời đi không?

Tả Đăng Phong vội vàng hỏi.

- Không có.

Thiết Hải ngạc nhiên trả lời.

Tả Đăng Phong nghe vậy thờ phào, mọi người không có rời đi đã nói lên bọn hẳn cũng không xác định quan hệ giữa hẳn và Ngọc Phật.

- Đại sư, ông đi đến ngọn núi phía Bắc đợi ta, ta có chuyện muốn nói với Ngọc chân nhân, rất nhanh sẽ đến.

Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải.

Thiết Hải nghe vậy gật đầu đáp ứng.

- Em đi với anh.

Ngọc Phật thấy Tả Đăng Phong để Thiết Hải đến ngọn núi phía Bắc, biết hẳn sẽ lập tức rời đi.

- Lúc trước tôi dạy cho em Đạo thuật trú nham, thật ra đó chính là Âm Dương Sinh Tử quyết của Xiển giáo, em hãy dốc lòng tu hành, có hy vọng bạch nhật phi thăng, còn có một khẩu quyết, em hãy nhớ kỹ.

Tả Đăng Phong lại đếm khẩu quyết của Âm Dương Sinh Tử quyết ra đọc lại 2 lần.

Ngọc Phật biết mình không được đi cùng với Tả Đăng Phong, nội tâm bi thương, không nói nên lời.

- Đỗ Thu Đình là bằng hữu của tôi, em hãy nể mặt hẳn 3 phần.

Tả Đăng Phong nói, hẳn biết Ngọc Phật sẽ không lấy Kim Châm nhưng cũng không có làm Kim Châm khó sống, bởi vì tâm lý của nam nhân rất kỳ quái, ai không chiếm được thì sẽ rất khó chịu.

- Em muốn gặp lại anh một lần.

Ngọc Phật giơ tay lau nước mắt, nàng hiểu người nam nhân trước mắt này, biết lúc trước hôn môi Tả Đăng Phong cũng không đẩy nàng ra là vì muốn cho nàng một công đạo, hẳn làm vậy đã là đến mức cực hạn rồi.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhú mày, thật lâu sau mới nở nụ cười:

- Mùa thu sang năm tôi sẽ cố gắng đến đây một chuyến.

260. Q.4 - Chương 260: Nhìn Trộm Tiên Dung.

Ngọc Phật nghe vậy gật đầu, nàng biết nếu Tả Đăng Phong còn sống thì hẳn nhất định sẽ trở về gặp nàng.

- Tôi đi đây.

Tả Đăng Phong chào tạm biệt Ngọc Phật rồi nhìn xung quanh tìm 13.

- Anh còn tìm 3 Địa chi nữa, Minh Tinh không phải là người giúp đỡ tốt nhất.

Cho dù là sắp chia tay, Ngọc Phật vẫn chưa có bỏ qua ý niệm muốn đi theo Tả Đăng Phong, nàng hiểu Tả Đăng Phong biết lòng hẳn mềm, nàng muốn đi cùng Tả Đăng Phong, nàng không muốn nhìn thấy bên cạnh Tả Đăng Phong chỉ có một người khùng điên đi cùng.

Tả Đăng Phong nghe vậy nhìn Ngọc Phật từ trên xuống dưới, sau đó lắc đầu:

- Nếu em đi theo tôi sẽ làm tôi phân tâm.

- Em sẽ không có vượt qua cấp bậc lễ nghĩa.

Ngọc Phật trả lời.

- Cái này không có liên quan đến em, vấn đề là tôi lúc nào cũng suy nghĩ về em.

Tả Đăng Phong lắc đầu.

Ngọc Phật nghe vậy nhú mào, chốc lát sau trên mặt bắt đầu phỉếm hồng, bước đến gần Tả Đăng Phong thì thầm:

- Nếu làm mất đi chuyện thần bí này thì anh không cần suy nghĩ nữa.

- Biện pháp này được, đến, thử xem.

Tả Đăng Phong nghe vậy gật đầu cười xấu xa.

Mặc dù Ngọc Phật là người nghĩ ra kế nhưng mà nếu thật sự thực hiện thì nàng cũng cảm thấy thẹn thùng, vì thế nàng nhìn xung quanh, vẻ mặt không yên.

- Tôi quan sát rồi, không có ai cả.

Tả Đăng Phong lại nở nụ cười xấu xa.

Ngọc Phật nghe vậy lấy dũng khí khê gỡ áo tơ của mình.

- Nói thật với em rằng tôi chỉ muốn nhìn một chút, căn bản không muốn mang em theo.

Tả Đăng Phong hài lòng nở nụ cười xấu xa.

- Em biết anh sẽ không mang em đi, em chỉ muốn anh nhớ kỹ em mà thôi.

Hành động lúc trước của Ngọc Phật đã là hạ quyết tâm rất lớn, lúc này nàng vẫn còn khấn trương, run run.

- Nhớ kỹ rồi, tôi đi đây.

Tả Đăng Phong cười cười khoát tay áo rồi lẳng không, 13 cũng đi theo, sau khi lướt được vài dặm Tả Đăng Phong quay đầu lại thấy Ngọc Phật đuổi theo, nàng vẫy vẫy tay, Ngọc Phật phất tay đáp lại rồi xoay người đi nhanh.

Sau khi cùng Thiết Hải hội họp, cả 2 người đi liền về hướng Tây Bắc. Trong đầu không khỏi nghĩ đến một màn hương diễm lúc này.

“Phốc”

- Nghĩ cái gì đó, hồ lớn như vậy mà người không nhìn thấy sao?

Thiết Hải đuổi theo, kéo Tả Đăng Phong lên.

- Đang suy nghĩ chúng ta nên đi đâu?

Tả Đăng Phong vội vàng thay đổi chủ đề, cũng không nói thật với tên hòa thượng điên này.

Thiết Hải nghe vậy cũng không hỏi nhiều.

Sau đó Tả Đăng Phong cũng không dám nghĩ nhiều nữa, lúc này tâm tình của hắn rất tốt, trên thực tế hắn rất là thưởng thức tâm tính của Ngọc Phật nhưng nếu để hắn lựa chọn thì hắn vẫn lựa chọn Vu Tâm Ngũ, Vu Tâm Ngũ ôn nhu thiện lương, ở chung với nàng thì sẽ càng thêm đơn giản tùy ý mà ở cùng một chỗ với Ngọc Phật sẽ có áp lực.

- Người cười cái gì?

Thiết Hải vẻ mặt nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, sau khi Tả Đăng Phong cùng Ngọc Phật chia tay thì hắn luôn tỏ ra quái dị, điều này làm Thiết Hải buồn bực.

- Thôi Kim Ngọc, nữ nhân này nên làm thần tiên, ông nói đi.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn về phía Thiết Hải.

- A di đà Phật, lão nạp là người trong Phật môn, không thể nói lung tung.

Thiết Hải tạo thành chữ thập đáp lại.

Tả Đăng Phong nghe vậy lại cười, nếu Ngọc Phật thật sự tu hành Âm Dương Sinh Tử quyết thành công thì nàng sẽ thành tiên vị, vừa nghĩ tới mới có thể nhìn chưa được chân diện mục của tiên nữ thì Tả Đăng Phong không nhịn được mà bật cười.

Thiết Hải thấy thế bĩu môi nhú mày, ở hắn xem ra Tả Đăng Phong còn điên nặng hơn hắn.

Qua một lát, Tả Đăng Phong bắt đầu nghĩ nên đi đâu, trước mắt còn 3 Âm chúc Địa chi lần lượt là Âm tính Thổ Ngưu, Âm tính Mộc Thỏ và Âm tính Hỏa xà, địa đồ mà Đăng Khi lưu lại cũng chỉ có chỉ hướng đi, không có tên ghi cụ thể, cần đối ứng với bản đồ mới có thể phân biệt được khu vực cụ thể.

Suy nghĩ mãi, cuối cùng Tả Đăng Phong quyết đi Trùng Khánh, Trùng Khánh cách Hồ Nam khá gần, là đại bản doanh của Quốc Dân Đảng, ở đây có thể tìm được bản đồ và tư liệu, ngoài ra trong lòng Tả Đăng Phong còn nín một ngụm hỏa khí, 2 tên phi công kia là bị sai khiến, bất kể là ai chỉ cần chọc đến hắn thì hắn liền trả thù.

2 người trực tiếp đi về hướng Tây Bắc, lúc này là mùa hạ, ít có người lui sâu vào trong rừng, chỉ có động vật mà thôi, trên đường đi Tả Đăng Phong luôn chú ý tìm kiếm những động vật có tu vi, đây là cơ hội khó có được, hắn muốn bổ sung Linh khí nội đan cho 13.

Trong núi ẩm ướt oi bức, đến buổi tối hai người tìm được một chỗ để nghỉ ngơi.

Sau khi ăn xong, Tả Đăng Phong lấy tờ giấy mà mình đã viết Tử Dương Đạo thuật trước đây ra xem, để bắt đầu chỉnh sửa lại.

Đây là một quá trình phân tích tỉ mỉ cần phải giữ được lòng yên tĩnh nhưng mà trong rừng lại phát ra những tiếng chim kêu và những tiếng của các loại động vật khác, thỉnh thoảng cắt đứt suy nghĩ của hắn.

- 13, giết sạch mọi thứ xung quanh.

Tả Đăng Phong buồn bực ra lệnh cho 13, 13 nghe vậy lập tức chấp hành mệnh lệnh của hắn, nhưng mà rất nhanh Tả Đăng Phong gọi nó trở lại, nghĩ đến cảnh 13 xuất động sẽ xuất hiện cảnh gà bay chó chạy, tiến động sẽ còn lớn hơn trước.

Trước nửa đêm, Tả Đăng Phong sửa xong một chiêu Đạo thuật nên vui vẻ mà ngủ.

Sáng sớm hôm sau, 2 người khởi hành, đi không được bao xa thì Tả Đăng Phong dừng lại bởi vì hắn phát hiện một chỗ Tứ Thủy sinh Kim Cực Âm chi địa.

Cái gọi là Tứ Thủy sinh Kim chính là một khu vực bốn phía xung quanh không có liên kết với người nước, Thủy là Âm tính, tứ phía tất cả đều là Thủy sẽ tạo thành khu vực trung tâm có Âm khí rất nặng, sau khi Âm Dương Sinh Tử quyết bị phế thì trực giác nhạy bén của hắn đã không còn, không thể phát hiện được điều gì dị thường xung quanh, chỉ có thể căn cứ vào Địa thế để đoán khu vực đó có động vật Âm tính hay

không. Trong giới tự nhiên Cát địa cùng Hung địa cũng không nhiều, bất kể là Cát địa hay Hung địa đều là tư nguyên của một loại tu hành, đều bị một loại động vật nào đó chiếm cứ và lợi dụng.

Xung quanh đây là một ngọn núi không nhỏ, thủy đầm xung quanh cũng cách nhau một khoảng nhất định, sau khi trầm ngâm thật lâu Tả Đăng Phong quyết định xuống đây điều tra khu vực này.

261. Q.4 - Chương 261: Sông Ngầm Dưới Mặt Đất

“Tả Đăng Phong, cậu ở đây nhìn cái gì?” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn nhìn dưới đất, thì quay lại.

“Trong ngọn núi này rất có thể có một con quái vật.” Tả Đăng Phong chỉ xuống đất.

“A Di Đà Phật, quái vật gì?” Thiết Hải tò mò.

“Không biết, đi xuống dưới xem.” Tả Đăng Phong vận chuyển linh khí hạ xuống sườn đông ngọn núi, Thiết Hải đi theo.

Chỗ hai người hạ xuống không có người ở, không có chỗ để đặt chân. Họ hạ xuống ngay một gò đá nhô lên, chung quanh là các loại cây lá to, bên dưới đây là cỏ dại, chông gai, nếu không biết lảng không, thì nửa bước cũng khó đi.

Ao nước ở sườn đông này rộng chừng trăm bước, sâu không thấy đáy, nhưng nước hồ thanh tịnh, chứng tỏ bên dưới không có động vật thủy sinh nào kỳ quái, nếu không nước hồ sẽ rất đục.

Thiết Hải thả Lão Đại ra, nó chạy ngay xuống nước. Lão Đại là động vật thủy sinh, rất sợ nóng, thích được thường xuyên tắm rửa.

Tả Đăng Phong chăm chú nhìn theo Lão Đại, Lão Đại có một thói quen, chính là thích bắt cá, còn thích ngậm cá đi khoe khoang, nhưng ở đây nó lặn xuống mấy lần mà chẳng bắt được con nào, chứng tỏ ở đây không có cá.

Ngọn núi này khác với những ngọn núi chung quanh, núi chung quanh tương liên liền nhau, còn nó chỉ có một mình, bốn phía đều là ao nước, Tả Đăng Phong cảm giác có điều không đúng, trong này không hề có tiếng thú kêu chim hót, ngọn núi to như vậy nhưng bốn phía một mảnh tĩnh mịch.

Lão Đại chơi đùa trong nước chỉ chốc lát rồi bỏ chạy trở về, thăm thì với Tả Đăng Phong hai tiếng rồi nhảy vào thùng gỗ của Thiết Hải.

“Lão Đại còn rất biết lễ phép với người nha.” Thiết Hải tự đắc nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cười cười không nói, Lão Đại cười với hắn là vì nó nhớ nội đan của nó, đây chỉ là nịnh nọt, chẳng phải xuất phát từ lễ phép.

“Đi thôi, tìm quái vật đi.” Thiết Hải công thùng gỗ lên, nói với Tả Đăng Phong .

“Tôi tìm Tây Nam, ông tìm Đông Bắc.” Tả Đăng Phong gật đầu, lẳng không lao đi.

Hai người độ quá Thiên kiếp có thể lẳng không muốn sưu tầm một ngọn núi căn bản là chẳng mất bao nhiêu thời gian, một lát sau hai người đã gặp nhau ở hướng tây bắc, không thu hoạch được gì.

“A Di Đà Phật, có thấy gì không, tôi chẳng thấy gì cả.” Thiết Hải tìm không được gì, thấy rất không vui.

” Trong Ngũ Hành kim khắc mộc, bốn cái ao quanh đây có rất nhiều kim khí, lẽ ra trên núi không thể có nhiều cây cối như vậy.” Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu.

Thiết Hải ngạc nhiên gật đầu, ông gật đầu ý là đồng ý, chứ không có ý tham gia phân tích.

“Kim khí hẳn là dưới mặt đất, không lan tới gần mặt đất.” Tả Đăng Phong chợt nghĩ ra, vọt sang hướng bắc, cắm bốn phía Đông Nam Tây Bắc tám cái cọc gỗ, tạo thành bát trện đồ, không cần đối ứng âm dương Ngũ Hành.

Đây là một trện pháp đơn giản, để khi phóng hỏa đốt cây, trện pháp sẽ ngăn cản hỏa thể lan tràn.

Bố trí trận pháp xong, Tả Đăng Phong đeo bao tay Thuần Dương, bắt đầu đốt cỏ. Cây trong núi vốn rất tươi tốt, nên lửa cháy rất chậm, nhưng khi lan tới lớp cỏ dại bị ngọn lửa hong khô xung quanh, thế lửa bắt đầu mở rộng.

“Sao cậu lại phóng hỏa.” Thiết Hải rất không muốn đuổi theo Tả Đăng Phong để hỏi, nhưng ông không kềm được tính hiếu kỳ.

“Vì hai mục đích, một là hỏa khắc kim, tôi muốn lửa to để bức con vật mang thuộc tính kim chui ra, hai là để dẹp bớt chướng ngại, trên này cỏ dại gai góc quá nhiều, có lẽ đã che mất cửa động đi thông xuống mặt đất.” Tả Đăng Phong giải thích, lửa cháy theo hướng nam sang bắc, hai người đang ở phía nam.

Đốt hơn một giờ, vô số cỏ cây thành tro, Tả Đăng Phong lại đi tìm, tới gần đỉnh núi mặt bắc quả nhiên phát hiện một cửa động, rộng chừng năm thước, nghiêng đi xuống dưới.

“Ông ở lại đây, tôi xuống dưới xem một chút.” Tả Đăng Phong bỏ thùng gỗ xuống, nói với Thiết Hải.

Thiết Hải gật đầu, cửa động quá chật, hai người không đi chung được, nếu đi một trước một sau, lỡ có xuất hiện vấn đề, người đi trước không có đường mà chạy.

Một nơi lạ lẫm, vào một huyệt động chật hẹp và một việc cực kỳ mạo hiểm, nhưng Tả Đăng Phong không do dự nhảy xuống, tài ật lớn là một phần, phần khác là vì hắn có cảm giác trong động không có nguy hiểm, một là vì cửa động không có dấu vết động vật ra vào, hai là trong động không có mùi tanh.

Cửa động hẹp, ánh sáng mặt trời không thể chiếu vào, không thể nhờ ánh mặt trời để xem vật, nhưng Tả Đăng Phong cũng không cần, sơn động không phải thẳng từ trên xuống dưới, mà là nghiêng nghiêng, độ dốc này làm động vật rất dễ ra vào.

Đi hơn mười thước, sơn động xuất hiện ngã rẽ, trong động đen kịt, người sinh ra tâm lý sợ hãi ban đêm là vì họ không nhìn thấy rõ trong đêm tối, không biết được tình huống chung quanh, nhưng nếu vẫn nhìn thấy như ban ngày thì chẳng ai sợ nữa.

Xuống chừng mười trượng, Tả Đăng Phong nhìn thấy trong một cái khe trên vách có một miếng vảy màu vàng, to cỡ chung rượu, lúc đầu hắn tưởng vảy rắn, nhưng nhìn kỹ thì thấy vảy rắn không được mượt mà như vậy, đây chắc là một loài bò sát bốn chân cùng loại với thằn lằn, ngay cái khe có cái vảy còn có nửa mũi kiếm gãy, chứng tỏ nơi này đã từng có người tới, mũi kiếm sét gỉ nghiêm trọng, chứng tỏ thời gian đã qua rất lâu.

Sơn động sâu hơn Tả Đăng Phong dự tính, đi mãi không xác định nổi sâu tới bao nhiêu, nhưng cuối cùng cũng tới đáy. Trước mắt Tả Đăng Phong là một khu vực rộng cả một trăm vuông, phía dưới có một con sông ngầm, rộng năm trượng, dòng chảy êm ả, nước rất trong.

Ai cũng biết đi xuống càng sâu, thì nhiệt độ càng cao, vì càng tới gần trung tâm quả đất, nhưng có mạch nước ngầm nên mát mẻ, vừa trung hòa sự oi bức dưới đất vừa mang tới dưỡng khí tươi mát, rất thoải mái.

Mạch nước ngầm này quả là rộng, ở thượng du hơi hẹp hơn, nước chảy êm ả, bùn cát trầm tích không nhiều, ở bờ nam có một bãi cát nhỏ, nói là bãi cát nhưng thực ra không chỉ có cát, mà còn xen lẫn những viên đá đủ màu sắc. Trong đó, đá màu vàng thì hắn biết, hồng lục bảo thạch hắn cũng nhận ra, một số tinh thể màu trắng giống kim cương, nhưng nó còn quá thô, nên hắn không biết có phải là kim cương hay không.

Giữa bãi cát có một bộ xương động vật, phần lớn chôn dưới lớp cát, chỉ còn thò lên một phần nhỏ thân thể và cái đầu. Nhìn cái đầu, Tả Đăng Phong xác định phán đoán của mình là chính xác, quả thực là một con thằn lằn cực lớn, khác với độc tích do Lão Đại diện sinh ở chỗ nó di chuyển không phải bằng hai chi, mà chạm đất bằng cả bốn chân.

Tả Đăng Phong tới gần bộ hài cốt, ngồi xổm xuống xem xét. Đa số động vật, nội đều ở trong đầu, cái đầu lâu này còn đầy đủ, cho thấy rất có khả năng vẫn còn nội đan.

Tả Đăng Phong nắm lấy cái đầu lâu to cỡ chậu rửa mặt nghiêng qua, vì không bị mặt trời chà đạp, cái đầu còn rất cứng rắn, Tả Đăng Phong vận sức, tách xương sọ ra làm đôi, một viên nội đan màu vàng cỡ quả hạnh rơi xuống đất.

Tả Đăng Phong cực kỳ vui mừng, tuy qua thời gian quá lâu, linh khí của nội đan đã bị mất rất nhiều, nhưng vẫn còn khá phong phú, lấy được nội đan mà không phải đại khai sát giới lột da cạo cốt thì thực là sung sướng.

Đa số nội đan có màu giống màu cơ thể của con vật khi còn sống. Nội đan vàng cộng với cái vảy cũng màu vàng cho thấy con thần lằn này khi còn sống có màu vàng, nhưng linh khí bên trong nội đan không phụ thuộc vào kích thước của nội đan, nội đan mười hai địa chỉ rất nhỏ, nhưng linh khí gấp mấy chục lần, thậm chí gấp mấy trăm lần nội đan động vật bình thường.

Cất kỹ nội đan, Tả Đăng Phong bới bới lớp cát thu lượm bảo thạch, hẳn là người hào phóng, không quan tâm tiền tài, nhưng hiện giờ trong người không còn một đồng nào. Một lát sau, hẳn nhặt đủ, đứng dậy định rời đi, thì một chỗ hõm trên nham bích ở mé bắc làm hắn chú ý.

Tả Đăng Phong đề khí lướt tới, lẳng không đánh giá nham bích này. Trên mặt nham bích có khoét ba cái hố hình tròn to cỡ bình bát (chén ăn của hòa thượng). Quanh hố có dấu hiệu bị đào khoét, cho thấy đã từng có người tới đây đào ba vật hình tròn bên trong hố.

Những cái hố này đều cách mặt nước hơn ba thước, chỉ có người tu đạo độ quá Thiên kiếp mới có thể tới đây lấy vật. Tả Đăng Phong nghi hoặc quan sát một lát, không tìm ra manh mối nào về vật từng bị đào đi, chỉ biết chúng hẳn là bằng kim loại.

Một lát sau, Tả Đăng Phong xoay người rời đi, mấy chuyện này không liên quan tới hắn, chẳng cần phải theo đuổi.

“A Di Đà Phật, cậu lại đi đào mộ người ta hả?” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong vác về một bao bảo thạch hồng hồng lục lục, lập tức nhú mày.

“Dưới đó không có phần mộ, mà là một con sông ngầm, mấy thứ này là do con sông trầm tích mà có, trong phần mộ làm gì có cái gì sáng như vậy.” Tả Đăng Phong cất bọc bảo thạch vào thùng gỗ.

“Ở dưới đó thế nào?” Thiết Hải như trút được gánh nặng, ông đi theo Tả Đăng Phong chỉ vì muốn chơi đùa, nếu Tả Đăng Phong là đi đào phần mộ thì ông sẽ không đi theo nữa.

“Một con rắn bốn chân đã bị giết chết.” Tả Đăng Phong móc viên nội đan đưa tới miệng Thập Tam.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cười nhìn nó, quanh đây không có sinh vật sống cho thấy nội đan này là kịch độc, nhưng Thập Tam không sợ độc, ngửi ngửi rồi há miệng nuốt luôn.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong công thùng gỗ lên, nói với Thiết Hải.

“Cậu cho Thập Tam ăn cái gì?” Thiết Hải tò mò.

“Nội đan thần lằn, để giúp nó tích lũy linh khí.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp, tiêu hóa nội đan cần phải mất thời gian, Thập Tam trong thời gian ngắn sẽ không biến hóa nhiều “Thông minh thì nghe lời, sau này tập sẽ giúp mày tìm nội đan.” Thiết Hải vuốt đầu Lão Đại, “Ai nha, không được đâu, lão nạp không thể sát sinh.”

“Tình liệu thì phải dứt cho thiên lý mã, con lừa ăn sẽ lãng phí.” Tả Đăng Phong đặt Thập Tam lên vai, đề khí bay đi.

Thiết Hải căn bản nghe không hiểu ý Tả Đăng Phong muốn nói gì, nhưng cũng công Lão Đại đi theo.

Bay qua mấy ngọn núi, Tả Đăng Phong nhìn thấy phế tích thành cổ Dung Quốc ở mé đông bắc, hắn đột nhiên nghĩ ra thứ bị người ta đào trong huyết động dưới mặt đất là cái gì. . .

262. Q.4 - Chương 262: Hồ Ly Thành Tinh

Mười hai địa chỉ đều có năng lực ảnh hưởng tới địa khí, nơi này cách Dung Quốc thành cổ rất gần, cửu dương kim hầu ba ngàn năm nay luôn ở trên ngọn cô phong giữa hồ trời phía Tây Bắc Dung Quốc thành cổ, vì hồ trời cách trở, đa số kim khí do kim hầu đều bị thấm xuống dưới, dưới cô phong có sông ngầm, dòng nước mang theo kim khí, kim khí theo nước chảy tới chỗ dừng, tích lũy tại đó. Vật trong ba cái lỗ thủng tròn kia hẳn là kim loại do kim khí ngưng tụ mà thành, người đào chúng hẳn là tổ tiên Thần Châu Phái, có lẽ đã dùng chúng để tạo thành ba bộ kim giáp.

Bởi vì tìm được đồ tốt, nên trên đường đi Tả Đăng Phong cứ vừa đi vừa ngừng, cực lực tìm thêm nội đan cho Thập Tam, kết quả gây nên sát sanh không ít, Thiết Hải dù là người trong Phật môn, nhưng cũng tham gia.

Trong bát giới của Phật Môn, sát giới là đứng đầu, trên lý thuyết họ không thể sát sinh, nhưng Phật Môn lại có quy định hàng yêu trừ ma, mục đích hàng yêu trừ ma là để tạo phúc thương sinh, bản thân là việc công đức, nhưng hay cái là Phật Môn không nói rõ thế nào thế bị coi là yêu ma, tiêu chuẩn này chỉ có cao tăng mới biết. Thiết Hải phân định tiêu chuẩn yêu ma rất đơn giản, tướng mạo hung ác chính là yêu ma, cứ nghĩ mà xem, động vật có đạo hạnh có được mấy con nhìn đẹp mắt, nên trở thành cứ gặp con nào là giết con đó.

Cái gì là Thiên Lý, cái gì là chính nghĩa, vốn không có Thiên Lý, không có chính nghĩa, Thiên Lý chính là quy tắc do cường giả chế định ra, còn cái gọi là chính nghĩa chẳng qua tiêu chuẩn phân chia thị phi của cường giả, có năng lực thì mặc kệ là làm cái gì cũng được, còn không đủ năng lực thì chỉ có thể để mặc người chặt mổ. Phật Môn là tốt, Đạo Môn cũng được, tuy bản chất là tốt, nhưng cũng có chỗ chưa hoàn thiện, Tả Đăng Phong không theo Đạo Môn lại càng không thuộc Phật Môn, nên hẳn xem xét mọi việc rất chuẩn xác, phán đoán khách quan, hẳn không mù quáng cho rằng Đạo Môn hoàn mỹ không tỳ vết, cũng không nghĩ Phật Môn sai, bên nào cũng có chỗ thiếu hụt, cũng có chỗ sở trường.

Nhưng dù làm gì, chỉ cần chuyên tâm thì sẽ có thu hoạch, một khi đã bắt đầu giết chóc thì rất khó dừng lại, hai người đều là tuyệt đỉnh cao thủ, muốn giết dị thú để lấy nội đan đều dễ như trở bàn tay, Dịch Cân Kinh của Thiết Hải uy mãnh bá đạo, một chiêu đánh ra xuyên qua những lớp da vảy cứng, đập thẳng vào phế phủ, Huyền Âm chân khí của Tả Đăng Phong dĩ nhiên càng lộ hỏa thuần thanh, cộng thêm linh khí dồi dào của tu vi tử khí diên phong, không ra tay thì thôi, vừa ra tay là cả hồn của bị đông cứng, không cần phải ra tay lần thứ hai.

Thiết Hải là người điên, tiêu chuẩn phán đoán đúng sai của ông rất lộn xộn, ông tin tưởng Tả Đăng Phong, trên căn bản là Tả Đăng Phong nói gì thì ông làm cái đó, mà bản thân Tả Đăng Phong lại là người cố chấp cực đoan, gọi là nửa người điên cũng còn không đủ, một tên cao thủ gần điên mang theo một cao thủ đã điên tùy tiện làm bậy trong rừng rậm man hoang, hoành hành không gì cố kỵ.

Điển cố ‘Bào đĩnh mổ bò’(*) nói rất đúng, quen tay thì hay việc, hai người tìm nội đan dần dần mò ra được phương pháp, trong giới đương nhiên động vật có đạo hạnh phần lớn tập trung ở những nơi có linh khí tương đối tràn đầy, Tả Đăng Phong am hiểu quan sát địa thế, cát hay hung hẳn cũng đều nhìn ra được, nên chỉ cần xác định phạm vi đại khái, nhào xuống dưới cẩn thận tìm, bảy tám phần mười là đều có thu hoạch.

Hơn nữa những con vật có đạo hạnh còn có một tập tính, là thích giữ những thứ có ích cho nó, gọi là linh vật. Những thứ này thường là những loại cây cỏ có chứa linh khí quý hiếm, ví dụ như nhân sâm linh chi, Hà Thủ Ô, địa hoàng thiên ma v.v., những cây này mọc càng lâu, trong rễ càng tồn trữ nhiều linh khí, ăn chúng vào có thể bổ sung linh khí.

Cương quyết quyết từ trên cao nhìn xuống quan sát địa thế, dựa vào địa thế tìm động vật có đạo hạnh, nếu chúng có thủ hộ linh vật, chúng sẽ ở luôn tại đó không muốn rời đi, nếu thấy chúng bỏ chạy, vậy có nghĩa quanh đó không có linh vật, nắm được bí quyết này, hai người thu hoạch rất phong phú, Tả Đăng Phong cũng không bạc đãi Thiết Hải, đưa hết đồng linh vật cho ông, nhưng dặn ông không được cho Lão Đại ăn, vì Lão Đại không còn nội đan trong người, ăn vào không có hiệu quả.

Tả Đăng Phong tuy bén nhọn cay nghiệt, nhưng làm người sáng khoái, ra tay hào phóng, chỉ trong một thời gian ngắn Thiết Hải đã trở nên vô cùng khâm phục hẳn, nói gì nghe nấy, còn Tả Đăng Phong vì cảm động

và nhớ ơn cái ơn cứu mạng của Thiết Hải nên luôn dùng lễ đối đãi, miệng lúc nào cũng gọi đại sư, không để ông đi vào nơi nguy hiểm, mỗi khi giết chóc đều tự mình ra tay, không để Thiết Hải làm.

Rốt cuộc Thiết Hải không chịu được, ồn ào đòi đi ra ngoài, ông không chịu được không phải vì thời tiết vừa nóng vừa ẩm ướt, hay địa thế hiểm ác, nhiều xà trùng, mà vì Tả Đăng Phong lần này đi không mang muối, ăn đồ ăn không muối ai mà chịu được.

Tả Đăng Phong đồng ý, Thập Tam đã nuốt ít nhất hơn mười viên nội đan, thượng vàng hạ cám cái gì cũng có, muốn luyện hóa hết cũng phải mất ít nhất một tháng, nhưng mười mấy ngày nay màu lông Thập Tam đã hơi có biến hóa, trước chỉ có một chút đầu lông là vàng óng ánh, bây giờ sắc vàng đã nhuộm khoảng một hào theo chiều dài cọng lông từ đầu xuống gốc, tuy hiệu quả không rõ ràng, nhưng tốt xấu cũng có hi vọng.

Hai người nhiều ngày đi lung tung, bây giờ không biết được mình đang ở đâu, nhưng cứ đi về hướng tây bắc thì chắc chắn là chính xác, hiện giờ đã chạng vạng tối, mặt trời chiều ngã về tây, gió đêm bắt đầu thổi, chính là thời điểm tốt để đi đường.

Giờ Dậu xuất phát, đến giờ mậu hai người dừng lại, nhìn thấy bên dưới có một cái sân nhà nhỏ ở mé đông một ngọn núi, xung quanh là rừng trúc, bao quát phía dưới một tòa không lớn sân, một dòng suối róc rách chảy qua.

“A Di Đà Phật, sao ở đây lại có người ở nhỉ.” Thiết Hải ngạc nhiên, nơi này ở trong núi sâu, trước không tới thôn sau không tới điểm, không thông với sơn đạo bên ngoài, quả thực không thể có người ở.

“Đi xuống xem một chút.” Tả Đăng Phong hạ xuống sân. Tiểu viện không có tường viện, chỉ là một hàng rào trúc cao nửa thân người, sân bên ngoài có lối đi nhỏ bằng đá vắt ngang qua con suối, phía bắc sân chính là ba gian nhà cỏ, sân nhỏ mé tây bên cạnh là chỗ căng dây phơi quần áo, đang phơi mấy món quần áo cũ nát.

“Miêu ~” Thập Tam nhảy xuống khỏi vai Tả Đăng Phong, quay đầu nhìn hấn.

“Con mắt Thập Tam lại đổi màu kìa!” Thiết Hải hạ xuống cạnh Tả Đăng Phong, ông dùng chữ “Lại” là vì trước đó mắt phải Thập Tam đã chuyển màu vàng rất nhiều lần, chính là một trong những tiêu chuẩn giúp hai người phán đoán trong khu vực có che dấu âm vật hay không.

“Thú vị.” Tả Đăng Phong gật đầu cười, dù mắt Thập Tam không chuyển vàng, hấn cũng biết kẻ ở trong nhà cỏ này không phải con người, một là vì nơi này không thông ngoại giới, hai là vì trong nội viện không có rau dưa, ba là trên nhà cỏ không có ống khói.

“Mùi gì vậy.” Thiết Hải nhăn mũi quay sang hai bên ngửi ngửi.

“Người không phải sợ, chúng tôi không định hại người.” Tả Đăng Phong cách hàng rào hô lớn vào trong nhà. Nhà cỏ có cửa sổ bằng trúc, qua khe cửa sổ, Tả Đăng Phong nhìn thấy trong nhà có bóng người loáng thoáng.

“Cậu có ngửi thấy không, mùi gì vậy? ” Thiết Hải cau mặt.

” Mùi trên người hồ ly.” Tả Đăng Phong đáp. Lúc vừa tới, hấn đã ngửi thấy mùi thơm nhàn nhạt, giống xạ hương, thơm thấm vào ruột gan, loại mùi này rất dụ dỗ con người, một vài người cũng có thể phát ra loại mùi này, trên người Càn Long Hương phi, Lý Long Cơ Dương quý phi đều có loại mùi này, loại mùi này có thể làm cho đàn ông nổi dục tính, Càn Long và Hương phi không tiếc khởi binh chinh phạt, Lý Long Cơ càng kỳ quái hơn, cả luân lý cũng vứt, đoạt con dâu Dương Ngọc Hoàn về làm vợ mình, loại mùi này nếu quá nhạt sẽ không có tác dụng, nếu nặng sẽ trở thành hôi nách, không nhạt không nặng mới mang tính dụ dỗ.

“A Di Đà Phật, xem lão nạp đi hàng phục nó.” Thiết Hải lập tức muốn tiến lên trừ yêu.

“Đại sư, cứ yên tâm không cần vội, nó không phải là người xấu.” Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải, chỉ vào đồng quần áo phơi trong sân, “Quần áo rách nát như vậy, chứng tỏ đã lâu nó không rời núi, nếu đã luôn ở trong núi, thì nó cũng không gây ra chuyện xấu gì được.”

“Vậy để lại tính mạng cho nó.” Thiết Hải gật đầu.

“Tôi muốn xem thử nó trông như thế nào, tôi còn muốn biết làm sao nó biến được thành người.” Tả Đăng Phong đẩy cửa trúc, đi vào sân nhỏ.

“Đi ra đi, tôi sẽ không làm hại gì người, người nên biết nếu tôi muốn giết người, thì người muốn chạy cũng không thoát đâu.” Tả Đăng Phong đứng giữa sân nhỏ, nói.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải cũng niệm theo.

“Chân nhân vạn phúc, đại sư vạn phúc.” Trong phòng vang lên tiếng con gái, thanh âm rất êm ái, đọc nhẩm từng chữ rất rõ ràng.

Tả Đăng Phong nghe thấy thì rất cao hứng, hẳn chưa bao giờ được nghe tiếng nói của con vật biến thành người nào. Hồi ở trong kim tháp gặp kim kê nhưng nó chỉ là dùng ảo thuật, bây giờ nghe được hồ ly trong phòng có thể nói ra tiếng người, không khỏi tăng thêm lòng hiếu kỳ.

“Thập Tam, mày đi ra ngoài chờ.” Tả Đăng Phong nói với Thập Tam, có Thập Tam ở đây, hồ ly trong phòng chắc là rất sợ.

Thập Tam quay đầu chạy ra ngoài, Thiết Hải cũng bỏ thùng gỗ của mình ra ngoài, dặn tới dặn lui Thập Tam không được ăn hiếp Lão Đại.

“Người là hồ ly à?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không dối gạt chân nhân, thiếp thân thật là ngoại tộc trưởng thành, nhưng chưa bao giờ làm chuyện ác, xin chân nhân giơ cao đánh khẽ, tha mạng cho thiếp thân.” hồ ly nói.

“Tao nói rồi tao sẽ không làm hại mày, mau ra đây.” Tả Đăng Phong giục.

Trong nhà im lặng, một lúc lâu sau, cửa trúc mới mở, một người phục nữ trung niên mặc bộ y cũ nát, nét mặt khiếp đảm chào Tả Đăng Phong và Thiết Hải.

“Không cần đa lễ.” Tả Đăng Phong khẽ cười, cô gái này không hề giống hồ nữ xinh đẹp trong truyền thuyết hay dã sử, mà ngược lại, trên người nó còn bảo lưu một ít đặc thù của hồ ly, trên người còn chút lông tơ màu vàng, hai chân không thẳng, mà hơi uốn lượn, hai tay không khác người thường, gương mặt coi như thanh tú, tóc không dùng trâm búi trên đỉnh đầu, và khá mỏng so với con người, hơi có màu vàng nhạt, Bồ Y trên người rất cũ nát, những chỗ rách hư lại không được vá, nên nhìn xuyên qua có thể thấy cơ thể làn da hơi vàng, đặc thù nữ tính cũng không rõ ràng.

” Mời Chân nhân tới hàn xá tạm nghỉ, xin mời đại sư.” cô gái Trung niên khẩn trương nghiêng người lui sang một bên, mời hai người vào nhà.

Tả Đăng Phong gật đầu đi đầu, Thiết Hải mặt mũi tươi rói đi theo, đi theo Tả Đăng Phong, lòng hiếu kỳ của ông có thể được tha hồ thỏa mãn, trải qua đủ việc kỳ lạ cổ quái, người bình thường chẳng bao giờ gặp được.

Trong nhà cỏ rất vắng vẻ, phía tây phòng có một ít trái cây vỏ cứng và rễ cây, mé đông phòng có một cái giường trúc thô, giữa nhà có một cái bàn trúc, một cái ghế đơn, cả gian phòng cực kỳ đơn sơ.

Tả Đăng Phong dừng ánh mắt trên bàn trúc. Trên bàn có một sổ sách vở, giấy đã muốn mục, và vài bó thẻ tre, trong đó có một bó thẻ tre có màu sắc và độ dài giống hệt những thẻ tre mà sư phụ Vu Thanh Trúc của Vu Tâm Ngữ lưu lại...

263. Q.4 - Chương 263: Hồ Ly Lông Vàng

“Hàn xá鄙陋, ghế ngồi không được đầy đủ, không có đồ ăn nước uống đãi khách. . .” Hồ ly đi theo đằng sau, xấu hổ.

“Ngồi xuống đi, chúng tôi ngồi một lát là đi, không cần phải phiền.” Tả Đăng Phong buông thùng gỗ, ngồi lên nắp thùng, Thiết Hải cũng làm theo, nhưng rồi cau mặt, thùng của ông không có nắp!

“Ngồi xuống nói chuyện, hai người chúng tôi là người tu hành, không đến để hại người.” Tả Đăng Phong nói với hồ ly, lật nghiêng cái thùng gỗ của Thiết Hải cho ông ngồi lên.

Hồ ly khấn trương ngồi xuống ghế, nó cũng biết lễ nghi, ngồi ở bên cạnh.

“Người tên là gì?” Tả Đăng Phong chờ nó ngồi xong mới hỏi. Vì đối phương là một con hồ ly, Tả Đăng Phong không dùng tôn xưng, nhưng để tôn trọng nó, nên hắn không thò tay chụp lấy sách cổ và thẻ tre trên bàn dù rất muốn.

“Hồi (trả lời) chân nhân, thiếp thân là hoàng hồ biến thành, không tên họ, không tông tộc.” hồ ly đứng dậy trả lời.

“Thực không dám dấu diếm, hai người chúng tôi chưa bao giờ thấy ngoại tộc trưởng thành, lần này quấy rầy chỉ là vì tò mò mà thôi, không có ý gì đâu, người không cần sợ hãi.” Tả Đăng Phong đưa tay ý bảo đối phương ngồi xuống.

Hồ ly yên tâm hơn một chút, chậm rãi ngồi xuống, động vật đều có bản năng đoán ra năng lực của đối phương, nó biết Tả Đăng Phong tu vi tinh thâm, sát khí rất nặng, nên luôn dành 120% chú ý đến hắn.

“Người bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Hồi chân nhân, thiếp thân xấu hổ, đã thụ tám trăm linh năm nhật nguyệt.” hồ ly trả lời ngay.

Tả Đăng Phong gật đầu, chữ ‘thụ’ ý nói là ước chừng, đại khái, động vật trước khi có thần trí thì không nhớ rõ được mình đã sống bao nhiêu năm.

“Biến hóa hình người lúc nào?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Ba trăm năm trước.” hồ ly trả lời nhanh chóng, giờ nó đã biết chắc hai người không phải tới giết hoặc bắt nó, nhưng nó vẫn không dám đắc tội hai người.

Tả Đăng Phong gật đầu, con hồ ly này vậy là bắt đầu có thần trí từ thời Tống Triều, nhưng mãi đến thời Thanh triều mới biến được thành người, động vật tu hành khó khăn hơn con người nhiều lắm.

“Tôi muốn nhìn bản tướng của người một chút có được không?” Tả Đăng Phong hỏi, thật vất vả mới gặp được hồ ly tinh trong truyền thuyết, hắn muốn biết rốt cuộc hồ ly biến thành người như thế nào, từ trước tới nay có ba bộ dã sử viết về hồ ly, một là Kỳ Hiểu Lam ((duyệt ẩn thảo đường bút ký)), hai là Bồ Tùng Linh ((liêu trai chí dị)), ba là Duy Bảo ((sưu thần ký)), nhưng dù là bộ nào thì cũng không có ghi chép chi tiết quá trình hồ ly biến thành người, nên bây giờ Tả Đăng Phong muốn bổ sung thêm chuyện đó.

Tả Đăng Phong biết yêu cầu này của mình rất quá đáng, bảo ngoại tộc hiện ra nguyên hình khác gì bảo con người cởi sạch quần áo, nên hắn mới bổ thêm ba chữ ‘có được không’.

Hồ ly có vẻ khó xử, nhưng dù không muốn cũng không dám do dự, đứng dậy, nói “Xin thứ cho thiếp thân vô lễ”, vung tay một cái, hiện ra nguyên hình. Là một con hồ ly già lông vàng, thân dài gần năm thước, to hơn hồ ly bình thường gấp mấy lần, bộ râu bạc trắng, mắt to xênh xếch, hình dạng đủ làm người thường sợ hãi.

“Ai nha, A Di Đà Phật.” Thiết Hải chưa chuẩn bị tinh thần, kinh hãi đứng dậy lùi lại mấy bước, may mà ông có tu vi cao, chứ nếu là người thường, chắc đã sợ đái ra quần.

Tả Đăng Phong chăm chú nhìn, hồ ly hiện nguyên hình không phải từ từ biến hóa, đầu người biến thành đầu hồ ly, tay chân thành bốn chân, mà chỉ trong chớp mắt là biến hoàn toàn, hắn căn bản không nhìn ra mảnh khoe.

“Không phải hoảng.” Tả Đăng Phong nhún mày.

“A Di Đà Phật, lão nạp không sợ.” Thiết Hải lắc đầu chối, nhưng không biết những lời này của Tả Đăng Phong vốn không phải là nói với ông.

Tả Đăng Phong cách không nâng hồ ly lên, rồi thả xuống, nhắm suy đoán, con hồ ly này hẳn là nặng cỡ bảy mươi cân.

“Đã mạo phạm, xin trở lại hình người.” Tả Đăng Phong chấp tay hành lễ kiểu đạo gia. Đạo sĩ chấp tay có ba quy cách, quy cách thấp nhất là dùng để chào người thường, tay trái là ôm lấy tay phải, quy cách trung đẳng là để chào đạo sĩ khác, tay trái dựng thẳng trước ngực, hơi cúi đầu, quy cách cao nhất là để chào trưởng bối, hai tay ôm quyền xoay người cúi đầu.

Hồ ly lúc bị Tả Đăng Phong nâng lên thì hoảng sợ đến mức lông mao dựng đứng, nhưng ngay lập tức Tả Đăng Phong đã thả nó xuống, nó như trút được gánh nặng, cúi đầu ngậm quần áo rơi dưới đất chạy vào trong phòng. Tả Đăng Phong và Thiết Hải cùng quay đầu đi, một lát sau cô gái mặc quần áo xong trở lại, nó chỉ mặc một bộ y phục, nên mặc nhanh chóng.

Tả Đăng Phong cười khổ, hẳn vẫn chưa nhìn ra bí quyết, còn định bảo nó biến thành cái khác, nhưng thấy tình hình thế này nên đành thôi.

“Khoan đừng ngồi.” Tả Đăng Phong giơ tay cản, rồi lại cách không nâng hồ ly lên, lần này sức nặng đã thay đổi, sau khi biến thành hình người nó chỉ nặng khoảng hai mươi cân.

Hồ ly nhận ra này giờ Tả Đăng Phong chỉ là do tò mò, muốn nghiên cứu, nên không sợ nữa, để hẳn muốn làm gì thì làm.

“Muốn trở về chân thân thì làm thế nào?” Tả Đăng Phong chỉ vào ghế, ý bảo hồ ly ngồi xuống.

“Ngưng thần suy nghĩ, chỉ cần ngồi, đương nhiên biến thân.” Hồ ly ngồi xuống, dáng ngồi nghiêng nghiêng, nhưng Tả Đăng Phong biết nó ngồi như vậy không phải vì lễ nghi, mà vì bên trong bộ quần áo rách nát kia là hoàn toàn trống không.

Tả Đăng Phong nhíu mày, hồ ly trả lời theo kiểu ‘Tôi muốn biến là biến’, trả lời như vậy không làm Tả Đăng Phong thỏa mãn, vì hồ ly biến thành người chẳng những hình thể thay đổi, mà ngay cả sức nặng cũng thay đổi, chuyện này không phù hợp với khoa học phương tây, đã không thể dùng khoa học Tây Phương để lý giải, thì chỉ có thể theo góc độ truyền thống mà truy tìm.

“Lão nạp đi ra ngoài chờ người.” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong trầm ngâm suy nghĩ, thì đứng dậy đi ra ngoài, ông muốn đi ra là vì có ba nguyên nhân. Một là ông đã được nhìn thấy hồ ly biến thành người, hai là hồ ly mặc quần áo quá tồi tả, có cũng như không, lộ hết cả thịt, nguyên nhân thứ ba quan trọng nhất, là ông để Lão Đại ở ngoài, Lão Đại ở cùng một chỗ với Thập Tam làm ông rất lo lắng, tuy Tả Đăng Phong đã răn Thập Tam, nhưng Thập Tam dù sao lần trước đã từng xấu tính, ai dám cam đoan nó sẽ không chứng nào tật vậy.

“Lúc người biến hóa có thúc đẩy linh khí hay không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Linh khí là cái gì?” hồ ly không hiểu.

“Là loại khí vô hình chạy trong đường kinh lạc trong cơ thể.” Tả Đăng Phong giải thích, con hồ ly này không có tộc đàn, là cái đơn nhẩy, nó thành tinh không phải vì tu hành linh khí, mà là sống lâu ngày mà thành tinh, nên nó không hiểu cái gì gọi là linh khí.

“Đường kinh lạc là gì?” hồ ly lại hỏi.

Tả Đăng Phong bắt đầu dĩ lặc đầu, hẳn là tới để tìm đáp án, không phải tới để làm thầy giáo.

“Người không cần phải hoảng, lại nào, hiện ra nguyên hình.” Tả Đăng Phong nắm lấy cổ tay của đối phương, giúp hồ ly bớt khẩn trương.

Hồ ly lại bắt đầu khẩn trương, vì Tả Đăng Phong nắm ngay mạch môn của nó. Mạch môn bị tóm thì không thể nào đào thoát, nó đành lại phải hiện ra nguyên hình.

Ngay lúc hồ ly hiện ra nguyên hình, Tả Đăng Phong cảm nhận được linh khí bên trong người nó chuyển động kịch liệt, giống như kinh đào vỡ bờ, rất cuồng bạo, kinh lạc con người không thể nào chịu được.

“Biến thành nhân thân.” Tả Đăng Phong nhắm mắt.

Hồ ly lại biến lại hình người, lúc này trong lòng Tả Đăng Phong đã tìm ra đáp án. Động vật biến hóa chính là dùng linh khí thay đổi cốt cách và hình thể, quá trình này rất đau đớn, may mà mức độ cảm nhận đau đớn của chúng yếu hơn con người rất nhiều, nên mới chịu được cơn đau khủng khiếp khi biến hóa.

Hơn nữa sức nặng khi biến hóa cũng là do linh khí tạo thành, linh khí tuy vô hình, nhưng lại có thực chất, khi biến hóa làm người, linh khí khuếch trương theo hình thể làm thể trọng gia tăng, trên thực tế một số động vật có đạo hạnh chẳng những có thể biến thành người, mà còn có thể biến thành những loài vật khác, nhưng chúng thích biến thành người có lẽ vì hình người giúp chúng thuận tiện tu hành, và vì chúng nghĩ con người là lợi hại nhất.

“Lúc biến hóa có thấy đau đớn hay không?” Tả Đăng Phong buông tay .

“Có, nhưng có thể chịu được.” Hồ ly cầm lấy quần áo che người.

Tả Đăng Phong thấy nó có vẻ thẹn, liền khoát tay, ý bảo nó đi vào phòng mặc đồ. Hồ ly đứng lên bỏ đi, Tả Đăng Phong tiện tay cầm lấy mấy cuốn sách trên bàn. Những cuốn sách này đều vô cùng cũ kỹ, hư hỏng nhiều trang, góc đóng sách nhiều chỗ đứt gãy, giấy đã bị giòn, nếu không phải trong núi ẩm ướt, chắc đã sớm nát vụn.

Có ba quyển sách, một quyển ((nữ giới)), một quyển ((hiếu kinh)), và một quyển ((gia huấn)), đều là sách cổ nhân thường, đơn giản là khuyên đàn bà tam tòng tứ đức, khuyên đàn ông phục tòng cha mẹ, Tả Đăng Phong không thích loại sách này, nên trả lại lên bàn, cầm mấy bó thẻ tre. Thẻ tre có ba bó, hai bó được cột bình thường đều là minh văn, dùng để ca ngợi người chết, giống như văn phúng điếu, thẻ tre đã bị ẩm, chữ viết bằng mực chu sa đã bắt đầu mờ hồ.

“Mấy thẻ tre này lấy từ đâu ra.” Tả Đăng Phong hỏi hồ ly đang đi ra, con hồ ly này chắc chắn đã tới chỗ người ở, nếu không nó không thể nói được tiếng người, càng không thể đọc hiểu được chữ viết.

“Thiếp thân nhặt được trong chỗ ở cũ, lúc đến đây ở cầm chúng theo.” Hồ ly trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, những phần mộ thời cổ đại đều được xây rộng rãi, hồ ly rất thích vào trong đó ở, mở sách và thẻ tre, thậm chí có lẽ cả mộ quần áo nó mặc trên người, chắc cũng đều là lấy từ trong mộ ra.

Hồ ly nói xong lại đi vào phòng, Tả Đăng Phong cầm lấy bó thẻ tre có kết cấu giống thẻ tre ghi Âm Dương Sinh Tử Quyết ở Thanh Thủy quan, bó thẻ tre này đã bị hồ ly đọc qua, thứ tự bị đảo ngược hẳn lại, Tả Đăng Phong trải rộng ra xem, thấy bên trong chỉ ghi lại một ít tên thảo dược, một ít phương thuốc trị bệnh thông thường, không có gì đặc biệt.

“Chân nhân, mời dùng.” Hồ ly bưng ra ít trái cây để trước mặt Tả Đăng Phong.

“Bó thẻ tre này lấy ở đâu?” Tả Đăng Phong gật đầu, nghiêm mặt hỏi, nội dung thẻ tre tuy không có gì lạ, nhưng chữ viết này hẳn rất quen thuộc, đây chính là bút tích của Vu Thanh Trúc, sư phụ Vu Tâm Ngũ. . .

264. Q.4 - Chương 264: Xương Trắng Dưới Hoa

“Trong một cổ mộ cách đây hơn trăm dặm về phía tây.” Hồ ly nhìn thoáng qua thẻ tre trong tay Tả Đăng Phong, chỉ tay về hướng tây.

“Dẫn tôi tới đó.” Tả Đăng Phong đứng dậy.

Hồ ly thấy Tả Đăng Phong thần sắc nghiêm túc, tim lại đập thon thót, nơm nớp theo hẳn ra cửa.

“Không cần tiễn, trở về đi.” Thiết Hải thấy hai người ra khỏi phòng, lập tức khoát tay với hồ ly.

Tả Đăng Phong một tay bắt lấy Thập Tam, tay kia túm lấy hồ ly, đạp lên không, bay về phía tây.

“Cậu mang nó theo làm gì?” Thiết Hải đuổi theo, nhìn hồ ly đang hoảng sợ.

“Tìm một ngôi cổ mộ.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, hắn là đang dùng tay trái để nắm hồ ly, Thập Tam đã ngồi trên vai phải hắn.

“A, lại đào mộ hả?” Thiết Hải giật mình.

“Cái gì gọi là lại, làm như tôi đào nhiều lần rồi vậy.” Tả Đăng Phong nhíu mày, bó thể tre kia chắc chắn là do Vu Thanh Trúc tự tay viết, Vu Thanh Trúc là sư phụ Vu Tâm Ngữ, trên người bà có rất nhiều điểm đáng ngờ, theo lời Vu Tâm Ngữ khi còn sống kể lại, người sư phụ này không cần ăn uống. Bà ta là loại người gì mà không cần ăn uống, mười năm trước tại sao phải để lại Vu Tâm Ngữ còn bé nhỏ ra đi không từ già, những chuyện này vẫn luôn là một sự mờ mờ với Tả Đăng Phong, giờ đã có manh mối đương nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

Hồ ly tuy có thể biến thành hình người nhưng lại chưa độ quá Thiên kiếp, nên không thể Ngự Khí lãng không, nên Tả Đăng Phong đành phải nắm lấy nó, để nó chỉ đường. Lộ trình trăm dặm chỉ mất thời gian uống một tách trà, hai người hạ xuống một lòng chảo nằm giữa bốn ngọn núi.

Gọi là lòng chảo nhưng không phải lòng chảo theo nghĩa rộng, vì nó không phải địa thế vây hãm, mà chỉ là vì so với những ngọn núi chung quanh, thì nó thấp hơn, và bằng phẳng, từ nam tới bắc dài khoảng mười dặm, những chỗ thu hẹp thì khoảng năm sáu dặm, khắp nơi hoa ngênh xuân nở, cùng với những bụi cỏ quần quýt với nhau, phủ khắp khu vực.

Hoa ngênh xuân ở đâu trong nước cũng có thể nhìn thấy, có một số người còn trồng nó trên phần mộ của người thân, vì khi nó lớn, sẽ giống như một cái ô che phủ lấy mộ phần, bảo vệ mộ phần không bị mưa ướt, hơn nữa khi nó nở hoa lại rất thơm, mang lại may mắn.

“A Di Đà Phật, lão nạp ở ngoài chờ người.” Thiết Hải vừa mới hạ xuống đã lập tức chạy mất, vì ở đây mùi hương hôi nách rất nặng, không cần nghĩ cũng biết bên dưới những bụi ngênh xuân hoa là rất nhiều hồ ly, hồ ly trong giới đương nhiên có rất nhiều thiên địch, cạp báo, sài lang, ngay cả gấu cũng thích ăn thịt chúng, nơi này ngênh xuân hoa mọc rậm rạp, rất thích hợp để bảo vệ cho chúng.

“Đại sư, đi sang phía đông.” Tả Đăng Phong buông hồ ly nói với Thiết Hải, vì Thiết Hải đang chạy sang ngọn núi phía tây.

Thiết Hải nghe vậy quay đầu chuyển sang hướng đông, Tả Đăng Phong lại vỗ Thập Tam, chỉ chỉ cái cây to cách đó không xa, Thập Tam hiểu ý, chạy lên trên đó.

“Đi báo cho đồng bọn, trong vòng nửa canh giờ phải rời đi hết, nếu không chết cháy thì đừng trách.” Tả Đăng Phong nói với hồ ly.

Hồ ly lập tức nghe lời, hiện ra nguyên hình chui vào bụi hoa, Tả Đăng Phong nghiêng người lướt lên cây đại thụ để thông khí, mùi hôi nách ở đây nặng quá, nhưng Tả Đăng Phong không chạy theo Thiết Hải đi né, hắn còn phải ở lại đây chờ hồ ly.

Tả Đăng Phong ngồi trên chạc cây đánh giá xung quanh, tập trung suy nghĩ. Nơi này ở phía tây bắc Hồ Nam, cách Sơn Đông Thanh Thủy quan gần bốn nghìn dặm, sao thể tre của Vu Thanh Trúc viết lại xuất hiện ở đây.

Thêm nữa, tuy thể tre này có hình thức màu sắc giống hệt thể tre ở Thanh Thủy quan, nhưng nó còn xưa cũ hơn rất nhiều, đã có dấu hiệu bị xố hóa, cong cong vẹo vẹo, tuy hắn không đoán ra được niên đại của nó, nhưng đại khái ít nhất cũng phải hơn một ngàn năm lịch sử, chẳng lẽ Vu Thanh Trúc sống hơn một ngàn tuổi?

Điểm nào cũng không phù hợp lẽ thường, trong lòng Tả Đăng Phong càng thêm thắc mắc, nhưng hắn cũng không sốt ruột, vì chỉ cần tìm ra cổ mộ chứa thể tre này, là sẽ biết đáp án.

Ngoài nghi hoặc, Tả Đăng Phong còn cảm thấy ám áp, Vu Thanh Trúc là sư phụ Vu Tâm Ngữ, chỉ cần có quan hệ tới Vu Tâm Ngữ là hắn đều có cảm giác thân thiết, đúng tiêu chuẩn yêu ai yêu cả đường đi.

Những bụi hoa bên dưới xao động, người có tiếng người thú có tiếng thú, hồ ly lông vàng đã buông lời cảnh cáo, đám hồ ly lập tức dọn nhà.

Hồ ly ở đây đều là cáo vàng bình thường, thân hình không to, giống hồ ly mùa xuân để con, mùa hè chăm con nhỏ, nên một đám hồ ly cả đực lẫn cái ngậm theo một đám hồ ly nhỏ chạy ra. Hồ ly sinh sản nhiều, một lần cả bảy tám đứa, hai con bố mẹ phải ngậm chạy tới chạy lui nhiều lần mới hết, Tả Đăng Phong thấy vậy càng không sốt ruột, mà chờ hồ ly đi hết sạch, mới đeo bao tay Thuần Dương bắt đầu phóng lửa.

Bị lửa đốt, mùi hôi nách càng thêm gay mũi, Tả Đăng Phong phải lùi cả trăm trượng để né mùi, sau nửa giờ, hắc mới dùng Huyền Âm chân khí dập lửa. Hắc chưa bao giờ lấy Huyền Âm chân khí đi dập lửa, đây mới là lần đầu tiên, nhưng hiệu quả rất tốt, không có sự phụ, tiền bối hướng dẫn hay trợ giúp, cái nào hắc cũng phải tự mình tìm tòi từ chút một, nhưng đến giờ kỹ thuật đạt được phải nói là rất tốt.

Hoa cỏ bị đốt trụi, lộ ra một mảnh đất trống, trên đất trống có rất nhiều hố, là cửa động ra vào của hồ ly, nhưng không có một ngôi mộ hay mộ bia nào.

“Chân nhân xin chờ một chút, dung thiếp thân đi tìm.” Hồ ly xoay người định đi.

“Chờ một chút, không cần vội.” Tả Đăng Phong kéo nó lại.

Hồ ly không hiểu, nghi hoặc nhìn hắc, nhưng Tả Đăng Phong chỉ đưa mắt nhìn chung quanh, không nói.

Nửa canh giờ sau, đất trống không còn tàn khói bay lên nữa, Tả Đăng Phong mới ra hiệu cho hồ ly đi trước dẫn đường, lửa cháy vừa xong, trên tro sẽ còn lại đống tàn, hồ ly không đi giày, Tả Đăng Phong sợ nó bị phỏng chân. Tuy hắc giết người vô số, nhưng không bao giờ ức hiếp kẻ lương thiện.

Hồ ly đi trước, Tả Đăng Phong đi sau, Thiết Hải không tới, vừa nghe nói muốn đào mộ là ông bỏ chạy rõ xa.

Lửa đã đốt trụi những vật che đậy, trên mặt đất xuất hiện một ít thi cốt rải rác, xương đều đạ bị xộp giòn, vừa chạm vào là vỡ vụn. Vì mới đốt lửa Tả Đăng Phong cũng không biết chúng giòn tới vậy là do bị nắng gió chà đạp quá nhiều năm hay do lửa thiêu, nhưng khả năng đầu rõ ràng nhiều hơn, vì ở đây có xương nhưng không có mộ, chứng tỏ mộ qua quá nhiều năm đã bị đất bụi san bằng.

Khu vực xương rải rác rất rộng, đa số là xương đùi và xương đầu, vì xương hai chỗ này cứng nhất, thời gian bảo tồn được lâu hơn, và theo số lượng xương ở đây, thì nơi này đã mai táng rất nhiều người.

Xương cốt vung vãi thế này thì chỉ có một khả năng, chính là do hồ ly đào ra. Hồ ly là động vật ăn tạp, tuy chúng không ăn xác chết nhưng lại có một sở thích kỳ quái, là khoái ăn giòi bọ trên xác chết.

Không có vật tham chiếu, muốn tìm lại cổ mộ rất khó khăn, hồ ly đi được một quãng thì hiện ra nguyên hình, mỗi huyết động nào chui lọt nó đều chui vào, có khi chui vào chỗ này lại chui ra ở chỗ khác, chứng tỏ huyết động bên dưới mặt đất đã bị hồ ly đào thông, nên làm thất lạc thêm manh mối. Tuy nhiên, bầy hồ ly này ở đây đã lâu, chính vì vậy, khả năng mộ phần ở đây bị người đào trộm là cực nhỏ.

Chỉ cần con người không tới, manh mối sẽ vẫn còn, vì hồ ly không hứng thú với những thứ được chôn theo thi thể.

Cuối cùng, hồ ly lông vàng cũng tìm ra cổ mộ, run thân trở lại hình người, chỉ vào một chỗ: “Chính là chỗ này.”

“Có biết đây là mộ triều đại nào không?” Tả Đăng Phong ném quần áo cho nó.

“Thiếp thân không biết.” Hồ ly mặc quần áo trả lời, trong đầu nó không hề có khái niệm cái gì là triều đại.

“Có biết trong đó mai táng ai không?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Thiếp thân không biết.” Hồ ly lại lắc đầu.

Tả Đăng Phong không hỏi nữa, hắc đang nghĩ có nên đào mở cái mộ này hay không. Vấn đề là không biết cổ mộ này có liên quan gì tới Vu Thanh Trúc hay không, nếu người được chôn là Vu Thanh Trúc hoặc bạn của bà, thì đào phần móc mộ là đại bất kính.

“Lấy đi thể tre từ hồi nào?” Tả Đăng Phong quay sang nhìn hồ ly.

“Tuế nguyệt quá lâu, ký không nhớ rõ, ít nhất có trăm năm.” Hồ ly đáp.

“Quần áo phơi trong sân, và đang mặc trên người, là lấy từ đây phải không?” Tả Đăng Phong lại hỏi, trang phục hồ ly đang mặc có đặc điểm của thời Minh Thanh, nên Tả Đăng Phong mới hỏi vậy.

“Không phải, cách đây chừng bốn trăm dặm có mộ người, quần áo này là lấy từ mộ đó, chỉ có thể tre là lấy ở trong mộ này.” Hồ ly trả lời.

Tả Đăng Phong nhíu mày, trong ba bó thẻ tre có một bó là phương thuốc Vu Thanh Trúc lưu lại, hai cái còn lại đều dùng loại chữ tiểu triện, chữ tiểu triện là văn tự mới xuất hiện thời Tần triều, sau này mới bị tiếng Hán thay thế, như vậy những thẻ tre này là được viết từ thời Tần Hán, hơn nữa nội dung trong hai bó thẻ trúc đều là ca ngợi hai thầy trò đã từ vì nhân dân cầu phúc như thế nào, trị bệnh ọi người như thế nào, hàng phục yêu ma như thế nào, ca ngợi cứ như thần thánh, nhưng Tả Đăng Phong không tin, vì người Trung Quốc có thói quen khoác lác từ xưa tới giờ, không phải hiện tại mới có.

“Ở khu này có bao nhiêu phần mộ?” Tả Đăng Phong khoát tay một vòng.

“Đông tây mỗi bên có một hàng năm cái, nam bắc tổng cộng có sáu hàng và ba cái lẻ, tổng cộng ba mươi ba cái.” Hồ ly nghĩ nghĩ rồi trả lời.

“Làm phiền về vị trí ra giùm.” Tả Đăng Phong nói với hồ ly, nó gật đầu rồi đi, bắt đầu từ hướng tây bắc, xác định vị trí từng ngôi mộ.

Tả Đăng Phong cúi đầu khu vực đã mất hết mộ dưới chân, rồi cất bước đi sang hướng tây bắc, hắn đã quyết định đào phần móc mộ, hơn nữa còn phải đào lên hết, triệt để tìm cho ra thân phận của Vu Thanh Trúc.

265. Q.4 - Chương 265: Vũ Sư Chân Thân

Hồ ly hiện ra nguyên hình, chui xuống dưới đất quan sát phần mộ, rồi chui lên, dùng móng vuốt cào lên đất, mô tả đại khái phạm vi phần mộ, vì mặt đất bị phủ một lớp tro tàn, khi vết cào rất dễ thấy.

Tả Đăng Phong dựng thẳng ngón tay, biến chỉ thành đao cách không chém thẳng xuống đất, trở tay hất bùn đất ra ngoài, linh khí tuy vô hình nhưng có thể nắm giữ sự vật hữu hình, tu vi Tả Đăng Phong hiện giờ đã có thể thoải mái nắm vật nặng ngàn cân, đây là hắn học được từ thuật Dời Sơn Quyết của Tiệt Giáo Tử Dương quan, tuy khẩu quyết trung niên kia đạo nhân truyền thụ là sai, nhưng lại nhắc cho Tả Đăng Phong biết linh khí phóng ra ngoài có thể ngưng tụ thành bất kỳ hình dạng gì, biến thành trảo dời lật, đẩy chuyển kéo túm, không gì không thể.

Ngôi mộ đầu tiên bị mở. Trong mộ không còn thi thể, chỉ còn khung đá hình mộ thất, dài rộng đều cỡ hai trượng, bên trong đã thành ổ hồ ly, không còn sót lại bất kỳ cái gì, trừ trong góc sót vài món đồ bằng đồng xanh nhỏ, vì thời gian quá lâu đã mọc rêu, Tả Đăng Phong cầm lên, định cạo lớp rêu ra, không ngờ mới chỉ niết mạnh một cái, món đồ đã nát vụn, không thể phục hồi được.

Tả Đăng Phong làm tương tự mở ngôi mộ thứ hai, thứ ba, nhưng liên tiếp đào mấy chục ngôi mộ đều không có manh mối nào giá trị, chỉ có thể căn cứ vào xương cốt và một ít dụng cụ sinh hoạt được chôn theo còn sót lại đoán ra những người được mai táng có lẽ đàn bà, và không phải được chôn cùng một thời điểm với nhau. Mộ ở Tây Bắc phương có lẽ là hạ táng thời gian sớm nhất, phía đông nam là những mộ hạ táng sau cùng.

Cuối cùng ở ngôi mộ thứ ba, khu vực chính giữa, Tả Đăng Phong rốt cục có phát hiện, bốn bên vách và đáy mộ không bị sụp, tuy bên ngoài bị hồ ly đào ra rất nhiều hố, nhưng bên trong mộ vẫn còn vẹn nguyên, lớp nóc bị bóc ra, mọi vật bên trong đều hiện trước mắt.

Lớp gỗ của quan tài tuy đã biến thành màu đen nhưng lại chưa hư hỏng, hai bên quan tài để rất nhiều món đồ màu đen, kích thước khác nhau, Tả Đăng Phong cẩn thận quan sát, phát hiện những món đồ này đều rất xốp, bốp nhẹ là nát vụn, giống như một loại than củi gì đó, than củi có đặc tính hút nước, giúp mộ thất khô ráo, nên quan tài gỗ mới còn giữ được trong khí hậu ẩm ướt bên dưới mặt đất này.

Tả Đăng Phong nín thở, nắm lấy nắp quan dờ ra. Bên trong là một thi thể chưa hư thối hết, mà đang trong quá trình hư thối và mất nước, da thịt đã khô quắt, nhưng cốt cách, ngũ quan và mái tóc rất dài đủ để nhận ra chủ nhân là một bà lão.

Người này đã bị hạ táng nhiều năm, da thịt không còn. Tả Đăng Phong nhảy vào trong hố nhìn thi thể, thi thể mặc một bộ trường bào, vì thời gian quá lâu không còn nhìn ra được màu áo, cánh tay trái cầm một cây trượng bằng trúc, đầu trúc có gắn một viên linh thạch tròn, cạnh tay phải để một ít đồ trang sức phụ nữ và bình thuốc v.v., tất cả cho thấy người này khi còn sống là một vu sư.

Thời cổ đại, vu sư thường do phụ nữ đảm nhiệm, là một loại lãnh tụ tinh thần của Bộ Lạc, gánh vác việc trừ ma hàng yêu, trị bệnh cứu người, xem bói khuy thiên, chỉ đạo việc đồng áng, họ rất thần bí, rất nhân từ, đa số đều là chủ yếu làm đại phụ trị bệnh cứu người.

Đến lúc này, Tả Đăng Phong đã hiểu đây là một nghĩa trang chuyên mai táng vu sư, mai táng các vu sư qua các thời kỳ của một bộ lạc hoặc một chủng tộc.

Ngôi mộ này mộ tuy còn bảo tồn đầy đủ, nhưng lại không có nhiều manh mối có giá trị, nên còn phải tiếp tục đào.

Tả Đăng Phong nhắc người định lên mặt đất, thì chợt nhìn thấy đầu của thi thể gói trên một cái gối đầu bằng gỗ, thời cổ đại, đồ gối đầu còn có một tác dụng khác, là làm nơi cất giữ. Những thứ như khế ước mua bán nhà, kim ngân châu báu, v.v.. thường đều được cất trong gối đầu, ban ngày gối đầu bị khóa, tối mới lấy ra để gối dưới đầu, như thế ngủ cả một đêm cũng không lo bị ăn trộm, đây là một tập tục ở đâu cũng dùng, dù ở trong quân đội cũng vậy, Hồ Phù hành quân lớn như thế cũng để trong gối đầu, tam quốc gian hùng Tào Tháo cũng có thói quen này.

Tả Đăng Phong cách không nâng đầu thi thể lên. Những thi thể này nhiều năm không bị ai động tới, Tả Đăng Phong miệng nói Vô Lượng Thiên Tôn, cách không lấy cái gối, nhìn kỹ phía dưới quả nhiên phát hiện giữa cái gối có khớp nối, Tả Đăng Phong thăm hô may mắn, vì thời cổ đại cũng có một thời gian dài không ai dùng gối đầu để cất đồ nữa, nguyên nhân rất đơn giản, bọn trộm đã biết, nên chuyển sang chuyên trộm gối đầu.

Cái gối dài nửa thước, rộng một nải, có khắc hoa văn, Tả Đăng Phong mở nắp, bên trong là một quyển sách màu xám trắng. Tả Đăng Phong cầm lên, ngoài bìa sách ghi “Độ vãi Thuốc và kim châm cứu”, thời cổ đại “Thuốc và kim châm cứu” là nói về các loại dược liệu trị bệnh, “Độ” nghĩa là chính mình đo lường được, tự mình làm ra, “Vãi” nghĩa là thành quả, dịch ý nghĩa ra, nghĩa là “Những thành quả nghiêm cứu của tôi về y dược”, chính là một quyển sách thuốc.

Trung Quốc bắt đầu có kỹ thuật chế tạo giấy từ thời Hán, đến thời Tùy kỹ thuật này đã rất thành thực, những trang giấy trong quyển sách này khá nhẵn nhụi, nhưng đang bị giòn hóa, có thể nhìn thấy được bằng mắt thường. Sách này được cất kín trong thời gian quá dài, không thích ứng được với không khí bên ngoài, nên đọc không được bao lâu thì đã mục vụn hoàn toàn.

Vì vậy, Tả Đăng Phong đọc vội nhanh chóng. Đa số nội dung đều là ghi phương thuốc và các tâm đắc trong nghề y của chủ nhân ngôi mộ, cũng có một ít bực bội, về việc các vu sư đời trước dùng phương thuốc sai, những nội dung này Tả Đăng Phong không có hứng thú, nên hất lật nhanh chóng để tìm tên của Vu Thanh Trúc.

Những trang giấy đua nhau mục nát thành bột, Tả Đăng Phong cơ hồ như đang chạy đua với thời gian, nhanh tay lật, mắt liếc nhìn, đầu óc phân tích cực nhanh, may mà Tả Đăng Phong chỉ muốn tìm ba chữ Vu Thanh Trúc.

Đến khi Tả Đăng Phong đọc đến hai trang cuối, chỉ nhìn thoáng chữ viết rồi ném đi, nhắm mắt lại.

Nhưng ném rồi mới nhớ ra trong một trang có ghi bốn chữ Thanh Lương động phủ, nhưng bây giờ giấy đã mục mất rồi, nên đành phải cố mà nhớ lại..

Mất một hồi, Tả Đăng Phong cũng nhớ ra nội dung kia “Quá vu Bình Ế, bái đi Thanh Lương động phủ, di thư thuốc ba cuốn, thiếu một không được đầy đủ.”

Những lời này tuy không tới hai mươi chữ, nhưng lại ẩn chứa rất nhiều tin tức, “Quá vu” chính là chỉ vụ sư đời thứ nhất, những câu này ý nghĩa là ” Vụ sư đời thứ nhất Bình Ế, đến Thanh Lương động phủ cầu đạo, lưu lại ba bó thẻ tre ghi lại các phương thuốc, nhưng bó đầu tiên bị thiếu.”

Xem ra chỉ có Thanh Lương động phủ chính là manh mối thứ nhất, nhưng câu cuối cùng ‘Di sách thuốc ba cuốn, thiếu một không được đầy đủ’ là manh mối thứ hai, chữ ‘thư’ trong lời cổ nhân không nhất định là giấy, mà chỉ có ý nói vật để ghi lại chữ viết, “Thư thuốc ba cuốn” có lẽ là ba bó thẻ tre, vì thời vụ sư đời thứ nhất, chưa thể nào có giấy.

Chủ nhân ngôi mộ ghi rằng ba bộ thẻ tre bị mất bộ đầu tiên, nhưng thật ra là không bị mất, mà là bị đem theo vào phần mộ, vì phần mộ có bó thẻ tre bị hồ ly mang ra chính là nằm bên trái ngôi mộ này.

Bó thẻ tre do hồ ly lông vàng mang ra chính là bút tích của Vu Thanh Trúc, mà Vu Thanh Trúc lại là tiền bối của Thanh Lương động phủ, như vậy Vu Thanh Trúc vốn tên thật không phải là Vu Thanh Trúc, bà thậm chí không mang họ Vu, vu chỉ là chức nghiệp bà đảm nhiệm, Thanh Trúc là đạo hiệu của bà khi tu hành ở Thanh Lương động phủ, tên tục của bà hẳn chính là Bình Ế.

Người ta không biết Vu Thanh Trúc là ai, nhưng ai cũng biết Bình Ế, vì Bình Ế là nữ vũ sư của Thiên Đình, cùng nam tiên Xích Tùng Tử chấp chương công việc làm mưa, đứng hàng thiên tiên, Người trong đạo môn không ai không biết.

Tả Đăng Phong vô cùng kinh ngạc, người ngây ra như gà gỗ, chương giáo Thanh Lương động phủ Ngọc Hành Tử ngày phế tu vì hẳn từng nói Vu Thanh Trúc đã đắc đạo phi thăng vào thời Tùy, cộng với manh mối hiện giờ, đều chứng thật một vấn đề: sư phụ Vu Thanh Trúc của Vu Tâm Ngữ chính là tiên nhân chương quản làm mưa.

Tư duy của Tả Đăng Phong bị đình trệ trong chốc lát. Hắn chưa bao giờ ngờ một cô gái số khổ ăn mặc không đủ trong một đạo quan cũ nát lại có sư phụ là thần tiên, kết quả này làm Tả Đăng Phong rất khó tiếp nhận, nhưng Vu Tâm Ngữ quả thực từng nói sư phụ của cô không cần ăn uống không cần ngủ, bản ghi chép của phủ Tế Nam cũng ghi cái tên là Vu Thanh Trúc, các manh mối khớp lại với nhau, đưa đến một đáp án rất rõ ràng, sư phụ Vu Tâm Ngữ chính là vũ sư Bình Ế.

Dù Tả Đăng Phong có tin điều này hay không, thì cũng có một thực tế là hồi hẳn nhờ bà già xuống Địa phủ tìm Vu Tâm Ngữ, bà đã nói hồn phách của cô không có Địa phủ, rõ ràng là có người đã mang hồn phách của Vu Tâm Ngữ đi trước khi tiến vào Địa phủ, người có khả năng này chỉ có thể là sư phụ của cô.

Lại còn hồi hẳn bị Đăng Khi Chính Nam bắn trọng thương lẽ ra phải chết, một cơn mưa kỳ quái đã xuất hiện, chỉ đổ xuống một mình hắn, làm hắn tỉnh lại, lần thứ hai tiếp nhận thiên kiếp, vốn chỉ bị thiên lôi độ kiếp tu vì hai phân âm dương, nhưng lại xuất hiện ba đạo kiếp thiên lôi thứ ba kèm theo giọt mưa, làm hắn vượt cấp bay thẳng lên tử khí điên phong, ba đạo thiên lôi này rất có khả năng là Vu Thanh Trúc thêm vào tặng cho.

“Nếu người đã có năng lực, sao lại không cứu đồ đệ của người?” Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn trời, lúc này sắc trời đã sáng rõ, ánh sáng mặt trời chiếu khắp không gian, vạn dặm không mây.

Tả Đăng Phong biết mình sẽ không được trả lời, nhưng hẳn hiểu rất rõ, năm đó Vu Thanh Trúc phải vội vã rời khỏi Vu Tâm Ngữ rất có thể là bị phái đi chấp hành một nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, vì tiên nhân của Thiên Đình vốn không thể tùy tiện hạ phạm, vũ sư hạ phạm chắc chắn là có mang theo nhiệm vụ, nhiệm vụ đã tới, bà không đi không được.

“Thì ra là vậy.” Tả Đăng Phong mỉm cười.

Xung quanh Tả Đăng Phong không có người khác, nên không ai biết hắn đang nói gì, mà cho dù là có, thì cũng chẳng thể nào hiểu nổi hắn nói vậy là có ý gì, chỉ có một mình hắn hiểu, Âm Dương Sinh Tử Quyết là tu chân đạo thuật, nếu dốc lòng tu luyện có thể sẽ lấy được Trường Sinh, hẳn từ trong tay tượng gỗ lấy được Âm Dương Sinh Tử Quyết nguyên bản chính là có hi vọng phi thăng, nhưng hắn không dốc lòng tu hành, mà lại vì cứu sống Vu Tâm Ngữ, đi khắp nơi đại khai sát giới, đại đạo bản ngã, Thiên Lý không dung, Âm Dương Sinh Tử Quyết bị phế không phải là ngẫu nhiên, đó là ông trời trách hắn sát nghiệt quá nặng nên xui khiến người tới trừng phạt hắn, cắt đứt con đường phi thăng hắn.

Một hồi sau, Tả Đăng Phong lại ngẩng đầu nhìn trời, gào lên “Lão tử không hối hận. . .”

266. Q.4 - Chương 266: Đi Giết Đầu Trọc

“A Di Đà Phật, đào phần móc mộ làm đại thương âm đức, sẽ có ngày cậu phải hối hận!” Tả Đăng Phong gào to làm Thiết Hải chạy tới “Tôi không hối hận không phải là chuyện đào phần móc mộ, tính, ông giúp tôi trả lại cái gối này đi.” Tả Đăng Phong kín đáo đưa cái gối đầu cho Thiết Hải, đáp án hần cần đã tìm được, không cần phải ở lại đây nữa, kiếp sống nhân sinh đã định, nhưng hần vẫn còn chưa đi hết con đường.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.” Thiết Hải nhìn thoáng thi thể trong quan tài, niệm Phật hiệu, đi theo Tả Đăng Phong vừa có mặt tốt vừa có mặt xấu.

“Khoan đã, dừng lại được rồi.” Tả Đăng Phong vọt tới chỗ hồ ly lông vàng đang vẽ phần mộ, hồ ly gạt đầu, chạy đi chỗ khác hóa thành hình người mặc quần áo vào.

“Làm phiền thời gian dài như vậy, cây Hà Thủ Ô này tặng cho người, đừng từ chối.” Tả Đăng Phong lấy từ thùng gỗ của Thiết Hải một cây Hà Thủ Ô đã thành hình đưa cho hồ ly, cây Hà Thủ Ô này đã thành hình người, là hần đào được trên vách núi, rất có hiệu quả đại bổ linh khí.

“Thiếp thân tuyệt đối không dám.” Hồ ly biết vật này quý trọng, vội khoát tay không dám nhận.

“Trở về đi, trên đường cẩn thận một chút.” Tả Đăng Phong đưa Hà Thủ Ô cho hồ ly.

Hồ ly thấy hần thần sắc nghiêm túc, không dám từ chối nữa, vội cảm ơn, chào hần rồi đi.

“Đó là để dành cho Lão Đại, sao cậu lại cho hồ ly tinh?” Thiết Hải thấy hồ ly đi rồi, mới oán hận nhìn Tả Đăng Phong, sao lại cứ thế mang linh vật đi cho người khác.

“Người ta giúp đỡ tôi mà.” Tả Đăng Phong đáp.

“Đó là cho Lão Đại.” Thiết Hải khẳng khái, ông rất thương Lão Đại, coi nó như con vậy.

“Mấy thứ đó có gì đặc biệt đâu, sau này kiếm mấy món thượng phẩm cho Lão Đại.” Tả Đăng Phong xoay người bỏ đi.

Những thi cốt vung vãi trên đất đều được hần ném vào trong hố, lấp lại, nhưng thi cốt này chẳng phân biệt được ai với ai, nên có bỏ chung vào với nhau là được, Thiết Hải đọc kinh văn siêu độ, hai người rời đi về hướng Trùng Khánh.

Hồ ly lông vàng nói không sai, cách hơn bốn trăm dặm về hướng Tây Bắc có người ở, hỏi qua thì đúng là địa giới Trùng Khánh.

Nam Kinh bị Nhật quỷ tử chiếm, Quốc Dân đảng bỏ chạy tới Trùng Khánh, nơi này là đại bản doanh của Quốc Dân đảng, quân đóng rất nhiều, cư dân cũng nhiều, người chạy nạn tới Trùng Khánh đều từ các tỉnh ở vùng hạ lưu, như Chiết Giang, An Huy, Giang Tô, Thượng Hải. Người chạy nạn đa số đều là người nhà quê, sống bằng nghề nông, Trùng Khánh lại là thành phố núi, dư núi thiếu đất, nên những người này ở đây rất nghèo khổ, xương gò má lồi ra, gò má khô quắt, đã ở trạng thái nửa đói đã rất lâu.

Nhưng trong nội thành Trùng Khánh thì lại hoàn toàn khác, phồn hoa không thua gì Đại Thượng Hải, lầu cao san sát, xe hơi xuyên phố, cửa hàng đẹp đẽ sang trọng, biển hiệu chói mắt.

Tả Đăng Phong chỉ biết Kim trạch Cửu Châu, nên lúc chạng vạng tối tới nội thành lập tức đi tìm chi nhánh của Kim trạch Cửu Châu chi nhánh, lấy ít bảo thạch trong thùng ra bán. Hần là khách quen, tuy ông chủ tiệm ở đây chưa hề gặp hần, nhưng Thập Tam và thùng gỗ là biểu trưng hần, nên hần vừa vào cửa đã nhận ra ngay, dâng trà đóng cửa, cho toàn thể nhân viên ra tiền hành kiểm kê, đổi nước trà và điểm tâm không biết mấy lần, khoảng ba giờ sau mới tính ra được giá trị đại khái, gấp ba lần đồ lần trước lấy từ Vương Lăng.

Cổ đại có câu, “Thiên tử yêu ngọc, chư hầu hỉ kim, đại phu trữ mã, dân chúng giấu bố”, giai tầng khác nhau, sở thích con người cũng khác biệt. Thực ra, châu ngọc bảo thạch có giá trị cao hơn hoàng kim rất nhiều, Tả Đăng Phong lấy ra toàn là bảo thạch tròn trịa hoàn mỹ, vì được nước ngầm cọ rửa mài tròn, bảo thạch tròn có giá trị cao nhất, hơn nữa bảo thạch không bị lộ ngoài nắng, ánh sáng màu sắc càng thêm trong suốt, càng thêm thuần túy, cộng với những viên đá trắng Tả Đăng Phong hoài nghi là kim cương giờ đã được chứng thực đúng là kim cương, nên một đợt hàng này của Tả Đăng Phong trị giá hơn mười vạn lượng hoàng kim, đây là giá cả thời kỳ chiến tranh, chứ nếu là thời bình giá phải cao gấp bội, nhiều tiền như vậy kim trạch Cửu Châu không có đủ, Tả Đăng Phong cũng không định lấy tiền, đành phải gọi điện thoại cho Tôn Phụng Tiên, thống nhất làm một cái thủ ấn (dấu bàn tay), chỉ cần đưa ra, có thể lấy tiền ở bất cứ địa phương nào, muốn lấy bao nhiêu thì lấy.

“Ông lấy dấu tay đi!” Tả Đăng Phong chỉ hộp mực đóng dấu, nói với Thiết Hải.

“Làm gì?” Thiết Hải ngạc nhiên, ông không nghe câu chuyện qua điện thoại của Tôn Phụng Tiên và Tả Đăng Phong.

“Từ nay về sau, tới bất cứ tiệm cầm đồ nào của người An Huy, ông cũng có thể đi vào lấy tiền.” Tả Đăng Phong nắm bàn tay phải của Thiết Hải, ấn vào hộp mực, để lại thủ ấn.

“A Di Đà Phật, lão nạp là người xuất gia, sao có thể lấy tiền tài của người được.” Thiết Hải vội chùi bàn tay lên tăng y.

“Là tiền của chúng ta mà, đâu phải của người khác.” Tả Đăng Phong chỉ đám châu ngọc trên bàn v.v...

“Người xuất gia không thể có tài vật.” Thiết Hải vẫn lắc đầu.

“Đó là tiền của tôi, cho ông để dùng.” Tả Đăng Phong tặng âm điệu.

Thiết Hải thấy hấn tức giận, mới gật đầu.

Tả Đăng Phong thở dài, hấn không còn sống bao lâu, lấy nhiều tiền để làm gì, hấn làm vậy chủ yếu là vì Thiết Hải, Thiết Hải tuy tuổi già, nhưng tu vi tinh thâm, nếu không gì bất ngờ thì còn dư sức sống được vài chục năm nữa, nhưng thời buổi bây giờ rối loạn, hoá duyên không dễ dàng, Tả Đăng Phong sợ ông sống khó khăn, nên để lại tài sản cho ông.

“Tôi rất cuộc có nên trị bệnh cho ông hay không?” Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Thiết Hải.

“Cậu đi trị thì có, tôi chẳng bệnh gì hết, trị trị cái gì.” Thiết Hải nghiêng người né qua một bên, ông biết Tả Đăng Phong hiện giờ tu vi cao hơn ông nhiều.

“Cho tôi hai một ngàn lượng kim phiếu và một trăm lượng hoàng kim, đổi tờ nhỏ năm lượng.” Tả Đăng Phong nói với chủ tiệm, hấn tiêu tiền không tiết chế, động cái là tặng người vàng thỏi, trong khi nhiều khi tặng cục vàng nhỏ là đủ rồi, không cần cho cục vàng bự.

Quan hệ của Tả Đăng Phong và Tôn Phụng Tiên chủ tiệm đã sớm biết, ông theo Tôn Phụng Tiên đã lâu, Tả Đăng Phong nói gì ông dám không nghe, nhưng bây giờ đã hết ngày, hóa đơn, kim phiếu, con dấu ... đều đã cất kho khóa hết cả rồi.

“Ba bữa nữa tôi tới lấy.” Tả Đăng Phong cầm thỏi vàng, nói với chủ tiệm.

“Tả chân nhân ngày mai tới đi, ngày mai là có rồi ạ.” Chủ tiệm đáp.

“Ông chủ của ông có cái gì đó định chuyển cho tôi, ba ngày nữa mới chuyển tới đây, lúc đó tôi tới lấy luôn một thể.” Tả Đăng Phong thuận miệng, trong điện thoại Tôn Phụng Tiên nói muốn đưa một ít lễ vật cho hấn, hơn nữa nói hấn nhất định sẽ thích, Tả Đăng Phong tò mò mới đồng ý.

Chủ tiệm gật đầu, Tả Đăng Phong gọi Thiết Hải rời đi.

“Ông chủ ông ta định đưa gì cho cậu?” Thiết Hải tò mò, dưới con mắt của ông, chủ tiệm cầm đồ nào cũng đều là gian thương keo kiệt, cái áo giá mười đồng chỉ trả năm đồng, muốn chuộc về hả? ít nhất phải trả sáu đồng.

“Không biết, chắc là mấy thứ ly kỳ cổ quái.” Tả Đăng Phong đáp, Kim trạch Cửu Châu quy mô rất lớn, chi nhánh rất nhiều, cần cái gì cũng có, kỳ trân dị bảo nhất định đều đưa về tổng bộ, hẳn biết đồ Tôn Phụng Tiên đưa tới chắc chắn không tầm thường, nhưng cụ thể là cái gì thì hẳn chẳng buồn suy đoán.

“Là cái gì mà ly kỳ cổ quái?” Thiết Hải vội hỏi.

“Tôi đâu có biết, chắc là đồ của đạo môn, vì mấy thứ khác tôi không có dùng.” Tả Đăng Phong thuận miệng, Tôn Phụng Tiên là người làm ăn, đương nhiên biết tặng lễ thì phải hợp ý, nếu tống cho hẳn một rương hoàng kim, thì hẳn không còn là Tôn Phụng Tiên.

“Ông chờ một chút.” Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải, xoay người qua lại hiệu cầm đồ, ông chủ tiệm đang gọi điện thoại.

“Nói với Tôn Phụng Tiên giúp tôi một tiếng, có món đồ gì của Phật Môn thì thuận tiện lấy giúp tôi mấy món.” Tả Đăng Phong nói với chủ tiệm, rồi quay người đi ngay. Đầu năm nay có tiểu công tử phá sản, thì cũng có tiểu hòa thượng bại miếu, trong tiệm cầm đồ thì nhất định là gì cũng có.

“Đi, đi ăn cơm!” Tả Đăng Phong và Thiết Hải đi xuôi theo phố tìm tiệm cơm.

Có tiền từ chỗ nào cũng đều có cơm ăn, cửa to cửa nhỏ nào cũng vào được, đồ ăn của Trùng Khánh chuyên cay, cay đến độc, cay đến tê dại, cay đến mỗi nhừ, dù là món ăn gì thì cũng đều cay, đệ tử Phật Môn có thể ăn cay, Thiết Hải không vấn đề gì, nhưng Tả Đăng Phong lại không thích ăn cay, một là bản thân không thích, hai là trong ột có nhiều dương khí, không tốt cho hẳn.

Cơm nước xong hai người ra đầu đường thuê phòng trọ, một đêm không ngủ, cả hai người đều mệt mỏi.

Nhưng ngay lúc ấy, trong thành vang lên tiếng kêng báo, tiếng kêng to và dài, là cảnh báo phòng không, người đi đường lập tức chạy tứ tán đi trốn, Tả Đăng Phong lôi Thiết Hải chạy vào mái hiên một nhà lầu để núp.

“Chú ơi, ở đây thường bị máy bay quỷ tử tới oanh tạc ạ?” Tả Đăng Phong hỏi ông cụ bán đồ ăn khuya ở ngay dưới mái hiên.

“Thường xuyên. Nhưng chúng thường không bay được tới nội thành.” Ông cụ kiến thức rộng rãi, không hề bối rối.

Lão nhân vừa dứt lời, xa xa đã vang lên tiếng pháo, lúc này là buổi tối, có thể nhìn thấy những luồng đạn pháo đỏ rực liên tiếp bắn lên bầu trời, những luồng đạn giao vào nhau, tạo thành một tấm lưới hỏa lực dày đặc, họ bắn không hề nhắm vào máy bay, mà là phủ lưới luôn một khu vực, chỉ cần máy bay bay trúng vào khu vực này thì sẽ phải rớt, chính là chiêu gài bẫy chờ chờ thỏ đúng tiêu chuẩn.

Trùng Khánh là thủ đô tạm thời kỳ chiến tranh, quỷ tử luôn muốn tấn công nó, nên Tả Đăng Phong nghĩ không nên ở lại đây lâu, nhưng ông cụ lại bảo máy bay quỷ tử không thể bay được vào tới nội thành, thật là khó nghĩ.

“Chú ơi, nếu máy bay quỷ tử bay vào tới thì thường oanh tạc chỗ nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chúng đều nói là muốn phá Hoàng Sơn, nhưng chúng bay không tới.” ông cụ đáp, không kích lúc nào cũng làm người đi đường chạy tán loạn, nên ông rất không thích.

“Hoàng Sơn là chỗ nào?” Tả Đăng Phong đi tới mua một chén mì cay.

“Cậu là người hạ giang hã, Hoàng Sơn là thủ phủ của thủ đô này, là chỗ ở của Tổng Thống.” ông cụ trả lời, người hạ giang là từ để gọi người nhà quê.

“Không cần thối, Hoàng Sơn ở đâu, có cần sang sông không?” Tả Đăng Phong khoát tay ý bảo ông cụ không cần thối tiền lẻ.

“Cám ơn cám ơn, không cần sang sông, đi về hướng nam, khoảng hai trăm dặm.” Lão nhân chỉ.

“Đại sư, đi.” Tả Đăng Phong vẫy tay nói với Thiết Hải, hẳn là người có cừu tất báo, từ Tây An bay về Hồ Nam thiếu chút nữa bị hai phi công hại chết, thù này phải báo.

“Đi đâu?” Thiết Hải đi tới.

“Đi giết đầu trọc. . .”

267. Q.4 - Chương 267: Nhị Lang Chân Quân

“A, .”

“A, .”

Thiết Hải ‘A’ một tiếng, ông cụ cũng ‘A’ một tiếng. Thiết Hải kinh ngạc là vì ông cũng là đầu trọc, ông không biết Tả Đăng Phong muốn giết đầu trọc nào, còn ông cụ bán đồ ăn khuya thì kinh ngạc là vì Tả Đăng Phong vừa mới hỏi chỗ phủ Tổng Thống, ông biết hẳn muốn giết đầu trọc nào.

“Đêm hôm khuya khoắt cậu muốn giết ai?” Thiết Hải nghi hoặc nhìn theo ông cụ đang bỏ chạy, trốn trách nhiệm.

” Lão Đại Quốc Dân đảng, tên trọc họ Tưởng.” Tả Đăng Phong cười lạnh, tu vi cao thâm mang tới năng lực siêu mạnh làm hẳn sinh ra ý nghĩ muốn làm gì thì làm.

“A Di Đà Phật, việc này tuyệt đối không được nha, ngã phật cao tăng đã hạ kệ ngữ, không phải Bồ Tát không thể hàng linh quy, cậu không thể đi gây tai họa.” Thiết Hải hoảng sợ.

“Nghĩa là gì?” Tả Đăng Phong nhú mày, vì mục đích tu hành khác nhau, Phật môn khổ tu có sự tiên đoán kiếp trước kiếp sau cao xa hơn hẳn Đạo gia.

“Bồ Tát giả, nam sinh nữ tướng, linh quy giả. . . Không thể nói được.” Thiết Hải nói một nửa lại rụt trở về.

“Toàn vớ vẩn linh tinh, đi mau.” Tả Đăng Phong xoay người.

“Người đó không thể giết, giết sẽ gây tai họa, cậu không được giết.” Thiết Hải lắc đầu.

“Ừ, ừ, ông nói cũng đúng, tôi nghe lời ông.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu.

“Có thể chứ, chúng ta tìm chỗ ngủ đi.” Thiết Hải không ngờ Tả Đăng Phong lại nghe lời khuyên của mình, làm một kẻ lúc nào cũng khư khư cố chấp như Tả Đăng Phong thay đổi chủ ý làm Thiết Hải rất cao hứng.

“Ừ, đi tìm chỗ ngủ. ” Tả Đăng Phong gật đầu, quay đầu đi về hướng bắc. Tả Đăng Phong tìm một nhà trọ cao cấp để ngủ, mặc kệ hình tượng quái dị, mặc kệ quần áo tả tơi, chỉ cần có tiền thì nhà trọ nào cũng hoan nghênh.

Lần này, Tả Đăng Phong phá lệ muốn hai gian phòng cửa đối diện nhau. Thiết Hải ở bắc hẳn ở nam, vào phòng, Tả Đăng Phong lập tức nằm xuống ngủ, trước khi ngủ mãnh liệt nhắc mình ba giờ phải dậy, khi tỉnh lại đúng là ba giờ sáng.

“Thập Tam, đi theo tao.” Tả Đăng Phong mặc quần áo xong, Thập Tam cũng đã tỉnh, đang nằm nhìn hẳn.

Thập Tam nhảy xuống khỏi giường, duỗi lưng, chạy ra cửa chờ Tả Đăng Phong mở cửa.

“Qua đây.” Tả Đăng Phong vẫy tay, ý bảo không đi cửa chính. Tu vi hẳn tuy cao, nhưng đi làm chuyện nguy hiểm vẫn phải mang theo Thập Tam, có Thập Tam canh gác bên ngoài hẳn mới thấy an tâm.

Tả Đăng Phong mở cửa sổ mang theo Thập Tam phiêu phiêu hạ xuống đất, đi bộ một quãng mới thì triển cương quyết quyết vọt về hướng tây nam, thính lực Thiết Hải rất nhạy cảm, khinh thân gần quá ông sẽ nghe thấy tiếng xé gió.

Tả Đăng Phong đi không mang theo thùng gỗ, dù Thiết Hải phát hiện ông cũng biết hẳn nhất định sẽ trở về.

Vừa bay Tả Đăng Phong vừa định ra kế hoạch nhanh chóng. Hẳn tới phủ Tổng Thống không chỉ vì báo thù, mà còn muốn gặp nhân vật số một của Quốc Dân đảng, lòng hiếu kỳ còn to hơn ý định muốn giết người.

Tả Đăng Phong chưa bao giờ tới Trùng Khánh, nên không biết đường, chỉ căn cứ theo lời hướng dẫn của ông cụ bán đồ ăn khuya để xác định vị trí đại khái. Đi được hai trăm dặm, Tả Đăng Phong lảng không cúi

đầu nhìn quanh, lúc này đã tới vùng ngoại thành, xung quanh đều là núi, hẳn chẳng thấy tòa nhà nào cả. Sắc trời còn chưa sáng, chung quanh không có dấu người, muối hỏi cũng không có người để hỏi.

Tả Đăng Phong nghĩ đối phương là nhân vật quan trọng, chung quanh chắc chắn có quân đội bảo vệ, nên mở rộng phạm vi đi tìm. Một lúc sau, hẳn tìm thấy một tòa nhà không cao lắm, nhưng khá đồ sộ, xung quanh luôn có nhiều lính gác tới lui canh gác.

Tòa nhà này gồm tiểu lâu hai tầng và ba tầng, xây dựng theo phong cách Châu Âu, không giống biệt thự bình thường, vì nếu là thương nhân phú hào không thể có quân nhân gác, nên Tả Đăng Phong biết mình đã tìm đúng chỗ.

Nếu chỉ đơn thuần tới giết người, phương pháp tốt nhất là tốc chiến tốc thắng tấn công chớp nhoáng, nhưng Tả Đăng Phong không định giết đầu trọc, hẳn chỉ định hù dọa đối phương một chút. Vì một là đầu trọc bây giờ còn đang kháng Nhật, hai là vì Thiết Hải nói đầu trọc không thể giết, hẳn không còn nhiều thọ mệnh, không muốn vì giết đầu trọc mà làm mình cũng chết ngay theo.

Tả Đăng Phong hạ xuống từ xa, đi bộ tới, Thập Tam theo thường lệ núp trong bụi cỏ đi theo.

“Khẩu lệnh.” lính canh gác đã nhìn thấy hẳn.

“Tôi không biết khẩu lệnh.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp.

Đối phương lập tức đề cao cảnh giác, mấy ánh đèn pin chiếu thẳng vào hẳn.

“Nơi này là vùng cấm, đi nhanh đi.” Lính gác thấy Tả Đăng Phong quần áo tả tơi mà lại không đeo vũ khí thì không làm khó hẳn, khoát tay ý bảo hẳn mau rời đi.

“Các anh có nghe thấy tên Tàn Bào Tả Đăng Phong chưa?” Tả Đăng Phong nói to hơn một chút. Hẳn chẳng còn phải lo cho người nhà, nên không cần giấu diếm tính danh, hơn nữa hẳn cũng không muốn làm những người này bị thương, hù được khỏi giết là hay nhất.

Lính gác lập tức lên đạn, lính xung quanh chạy tới, nhưng không ai la to, mà tận lực giảm tiếng động, họ sợ làm ảnh hưởng tới người quan trọng đang nghỉ trong tiểu lâu.

“Anh là ai?” một thượng úy hỏi.

“Tôi là Tả Đăng Phong, tôi muốn gặp Tổng Thống, tôi không định làm ông ta bị thương, cũng không định làm các người bị thương.” Tả Đăng Phong đáp, họ đã sợ làm ồn thì cũng không dám tùy tiện nổ súng.

“Đi mau, nếu không chúng tôi nổ súng.” thượng úy kia làm theo đúng tiêu chuẩn.

“Trương đại đội trưởng, sao lại vô lễ như vậy với Tả chân nhân.” Nhưng một người trẻ tuổi cỡ Tả Đăng Phong, gương mặt tuấn lãng, dáng người vừ phải, đeo kính mắt viền vàng, mặc rất tùy ý, vừa cột dây áo vừa đi tới.

“Quấy rầy Cao cục trưởng nghỉ ngơi.” Thượng úy quay đầu chào.

“Kính ngưỡng đại danh Tả chân nhân đã lâu, hôm nay có duyên nhìn thấy, thật sự là tam sinh hữu hạnh a.” Người tuổi trẻ khoát tay với thượng úy, đi tới ôm quyền chào Tả Đăng Phong.

“Đạo hữu khách khí.” Tả Đăng Phong chấp tay hoàn lễ, người trẻ tuổi này tuy ôm quyền lễ, nhưng hai ngón cái giao nhau, đây là tư thế chào cấp thấp của Đạo Môn, nên Tả Đăng Phong biết hẳn là Người trong đạo môn.

“Tả chân nhân thật là pháp nhân như đức a, các người lui ra đi, chuyện ở đây để tôi xử lý.” Người tuổi trẻ nói với đám lính gác. Đám lính gác có vẻ sợ hẳn, lập tức tản đi.

“Cao cục trưởng tuổi còn trẻ mà đã địa vị cao, đủ thấy Cao cục trưởng có chỗ hơn người.” Tả Đăng Phong nói, Âm Dương Sinh Tử Quyết đã bị phê, không nhận ra được tu vi đối phương, nhưng hẳn biết đối phương là cao thủ, thứ nhất, người này biết danh hào hẳn nhưng vẫn thản nhiên, chứng tỏ hẳn không sợ hãi, thứ hai, những lính gác nói rất nhỏ, tiểu lâu cách đó cả trăm trượng không thể nào nghe thấy, nhưng người này chẳng những nghe thấy, còn nhận ra hẳn tới.

“Khách khí, khách khí, không biết Tả chân nhân hôm nay tới có gì chỉ giáo.” Người kia lúc nào cũng mang vẻ cười nhàn nhạt, cái kính mắt viền vàng tạo nên bộ dáng rất phong độ và trí thức.

“Tôi muốn gặp Tổng Thống.” Tả Đăng Phong thẳng thắn.

“Ủy viên vì nước mỗi ngày đi vạn dặm, lao động vì nhân dân, sợ rằng không có thời gian tiếp kiến Tả chân nhân.” Người kia mỉm cười, nhưng dáng bất mãn, vì Tả Đăng Phong quá cuồng vọng.

“Nếu cho tôi gặp Tổng Thống, tôi sẽ không xông vào.” Tả Đăng Phong cũng cười, dù đối phương cũng có thể đạo pháp cao thâm, nhưng Tả Đăng Phong cũng không xem vào mắt, vì tu vi hiện giờ hắn đã là mức cực hạn con người có thể đạt tới, dù có linh khí tu vi và tốc độ tương đương hắn cũng không ngại, vì hắn còn có Huyền Âm chân khí, Huyền Âm chân khí dù là tà đạo, nhưng chưa ai đỡ được, hắn bây giờ là danh xứng với thực Tả Đăng Phong.

“Ý của ngài là nếu không cho ngài gặp, ngài sẽ xông vào.” Người kia trợn mắt nhìn Tả Đăng Phong.

“Ừ.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt gật đầu, hắn biết mình tự phụ làm rất nhiều người chán ghét, nhưng hắn căn bản là không quan tâm, vì để có được một thân tu vi hôm nay, hắn đã phải cực kỳ gian nan, giờ sống chẳng còn bao lâu, một người biết mình sắp chết mà không điên thì đã khó rồi, còn đòi hỏi gì người đó lúc nào cũng an phận, lại càng không cần phải quan tâm cái nhìn của người khác.

“Mời.” Người kia chìa tay, tuy tư thế và ngữ khí là mời khách, nhưng trong mắt đầy tức giận chứng tỏ hắn sẽ ra tay ngăn trở.

“Tôi là tu vi ba phân âm dương, nếu quả thật phải ra tay, anh ngăn không nổi tôi đâu.” Tả Đăng Phong không bước tới, mà cấp tốc lùi lại trăm trượng, phẩy tay đóng băng một cây đại thụ gần đó, hắn vốn không muốn đả thương ai, nhưng hắn biết đối phương không nghĩ hắn lợi hại.

Quả nhiên, người kia khiếp sợ nhìn cây tùng phủ đầy sương, thật lâu sau chậm rãi lắc đầu, “Tôi quả thật không cần nổi anh.”

“Tôi không có ác ý, chỉ muốn gặp Tổng Thống, làm phiền huynh đệ đi thông báo giùm một tiếng.” Tả Đăng Phong thấy đủ thì dừng.

“Ủy viên có hình đăng trên báo mà, , hơn nữa. . .”

“Tôi là muốn nhìn thấy bản thân ông ta, nếu không thế này, tôi ở dưới lầu chờ, anh bảo ông ta cứ ở trên lầu, mở cửa sổ ra là được.” Tả Đăng Phong cắt đứt lời của đối phương.

“Được rồi, mời Tả chân nhân đi theo tôi.” Người kia do dự một lát rồi đồng ý. Hắn có tu vi hai phân âm dương, là cận vệ riêng của đầu trọc, nếu hắn còn không cần nổi Tả Đăng Phong, thì đám lính gác kia càng không thể.

Hai người tới dưới lầu, người kia đi vào tòa tiểu lầu ba tầng, một lát sau, một căn phòng trên lầu hai bật đèn, Tả Đăng Phong ngưng thần lắng nghe, thấy người kia quả nhiên đang thông báo, nói là có người tu hành đạt đến bán tiên ngưỡng mộ muốn gặp ngài ủy viên.

Một lát sau, cửa sổ bị đẩy ra, một người đàn ông hơn năm mươi tuổi đứng bên cửa sổ, Tả Đăng Phong nhún chân bay lên, chấp tay khê chào, đối phương ung dung gật đầu đáp lại.

Mười mấy giây đồng hồ sau, Tả Đăng Phong vận linh khí đi về hướng đông, đầu trọc khác với trong ảnh , không giống rùa đen, mà ngược lại, cực kỳ uy nghiêm, rất chính khí.

Tả Đăng Phong tại trước mắt bao người lẳng không mà đi, Thập Tam thấy hắn rời đi cũng lẳng không đi theo, một người một con mèo lẳng không đi về hướng đông nhìn rất có vài phần tiên khí, thế nên nhiều người bên dưới ồn ào hô to “Nhị Lang chân quân hiển linh.”

Tả Đăng Phong nghe tiếng không khỏi nhú mày, cúi đầu nhìn Thập Tam, “Mày cũng giống một con chó nhí.”

268. Q.4 - Chương 268: Tam Quốc Cổ Đại

Thập Tam không đáp lại, nhảy lên vai hắn, mọi người nhìn thấy một màn này nên không hô Nhị Lang chân quân hiển linh nữa, vì họ biết Nhị Lang chân quân tuyệt đối không khiêng Khiếu Thiên khuyến trên vai.

Trở lại nhà trọ, Thiết Hải vẫn còn đang ở trong phòng “Niệm kinh”, nửa đêm về trước là niệm kinh thật, nhưng nửa đêm về sáng là ngáy khò khò.

Tả Đằng Phong nằm xuống tiếp tục ngủ, đến khi Thiết Hải gõ cửa hắn mới thức dậy.

Ăn xong điểm tâm, Tả Đằng Phong đi tìm Đồ Thư Quán của Trùng Khánh, không ngờ thư quán ở đây lưu trữ rất đầy đủ, vì Quốc Dân đảng khi từ Nam Kinh rút lui về Trùng Khánh mang theo rất nhiều sách vở có giá trị, đa số thuộc về văn hóa, thị dân bình thường không có quyền mượn đọc, Tả Đằng Phong móc vàng thỏi cổ gấu hối lộ người quản lý, nhưng con một sách lại nghĩa chính ngôn từ cực tuyệt, Tả Đằng Phong đành phải đánh người kia bỏ chạy, lại tiếp tục đuổi gà đuổi chó những người khác, chiếm luôn Đồ Thư Quán.

Nhân viên Đồ Thư Quán chạy trước, sau đó lại đánh chạy cảnh sát, sau cảnh sát thì không ai dám tới nữa, nhưng đầu đường Trùng Khánh lại bắt đầu truyền tin rằng ‘Tàn bạo và Thiết Hải chiếm đoạt Đồ Thư Quán để tìm tàng bảo đồ.’

Đừng nói không có tàng bảo đồ, dù có Tả Đằng Phong cũng không hứng thú, hắn chỉ thích tấm bản đồ quốc gia dài ba thước của thư quán. Tấm bản đồ này được vẽ vào năm một ngàn chín trăm ba mươi lăm, nghĩa là năm năm trước, vị trí địa lý, sông núi mạch lạc, sông đi hướng nào đều được đánh dấu rất rõ ràng, Tả Đằng Phong như nhật được chí bảo, móc ngay tấm bản đồ của Đảng Khi Chính Nam để so sánh đối chiếu, tìm một hồi, cũng xác định được ba chỗ có khả năng có âm địa chi.

Hai nước chư hầu “Thục” và “Ấn” nằm liền nhau, ở phía bắc Tứ Xuyên và Thiểm Tây, trên bản đồ đánh dấu hai địa điểm, một ở ngay trung tâm Tây An, chỗ còn lại ở Chung Nam sơn.

“Khương” và “Bành” thì ở Cam Túc Tân Cương, khu vực này trước đây là thảo nguyên mệnh mông, nhưng giờ đã thành sa mạc, cả hai điểm đánh dấu trên bản đồ Đảng Khi đều nằm ở La Bố Bạc.

Trong mười hai địa chi, Tử Thử, Thìn Long, Vị Dương, Thân Hầu, Dậu Kê, Mậu Cẩu, Hợi Trư, bảy địa chi này Tả Đằng Phong đã biết chỗ và đã đi, bây giờ còn còn lại Sửu Ngưu, Dần Hổ, Mão Thỏ, Tị Xà, Ngọ Mã, trong đó Dần Hổ và Mão Thỏ tất cả đều là chúc mộc, Tị Xà và Ngọ Mã là chúc hỏa, hai đôi địa chi này ở “Thục, Ấn” và “Khương, Bành”, còn lại một mình Sửu Ngưu là ở một mình, ở phía nam Trùng Khánh, cần thận xem xét đường đi, Tả Đằng Phong rút ra được một kết quả làm hắn phải khiếp sợ, vì điểm đánh dấu nằm ở ngay gần phủ Tổng Thống thứ hai.

“Không ổn rồi.” kết quả này làm Tả Đằng Phong cực kỳ buồn bực, vì bốn địa chi thổ đều ở Chu Triều, chư hầu Chu quốc trước khi kiến quốc chính thức thì đều ở trong vùng Thiểm Tây, lịch đại chư hầu Chu quốc đều phát triển về hướng đông, đến khi Chu Triều chính thức thành lập, thì đã dời đến khu biên cảnh của Chu Triều, gần ra tới khu vực man hoang, tại sao âm chúc thổ ngưu lại ở chỗ này.

Tả Đằng Phong đương nhiên không có câu trả lời, vì Thập Tam và lão đại đều không biết nói, Thiết Hải thì không để ý, trong lúc Tả Đằng Phong đối chiếu bản đồ, thì cũng tìm cho ông một quyển kinh Phật đọc giải buồn, Thiết Hải như nhật được chí bảo, vì kinh văn này ông chưa bao giờ nhìn thấy, kết quả đọc gần nửa mới phát hiện ra nó là kinh văn Mật Tông bình thường, mà ông lại là Thiền tông, căn bản không cùng một con đường.

Tả Đằng Phong trầm tư, cuối cùng thiêu hủy tấm bản đồ của Đảng Khi Chính Nam đồ, tìm cả nửa ngày, rốt cuộc tìm ra vấn đề trong một quyển sách sử bản địa ((Hoa dương quốc chí? Ba chí)). Sách ghi rằng, trước khi Chu Triều thành lập, khu Trùng Khánh này là nơi ở của dân tộc “Ba”, Tây Chu khởi binh phạt Trụ, Ba tộc có tham dự, sau khi Chu Triều thành lập, Ba tộc được phong làm chư hầu, tên là Ba quốc.

Nhưng Chu Triều căn phải luôn đề phòng Ba quốc, vì nó ở ngay biên giới, vị trí chiến lược đặc thù, cộng với ở cách triều đình quá xa, khó quản lý, nên Chu Triều sau khi phong Ba quốc làm chư hầu thì cũng phải tới một người dòng họ Cơ để cai trị Ba quốc.

Sáng kiến này đương nhiên bị người Ba quốc phản đối, Chu Triều mới đặt cho vị họ Cơ một cái tên mười phần máu chó ‘Cơ Sí Kê’ (nghĩa là Cơ chân gà), đồng thời cho dẫn Thần vật đi theo, để ổn định quân tâm, ổn định biên thùy.

Thần vật Cơ “Chân gà” mang theo là cái gì thì sử sách Ba chí không ghi lại, nhưng mười phần hết bảy tám chính là âm chúc thổ ngữ, cho nên âm chúc thổ ngữ mới có thể ở ngay gần phủ Tổng Thống.

Lúc đi tìm phủ Tổng Thống ở Hoàng Sơn, hần cũng đã đi khắp quanh đó, nhưng không thấy âm chúc thổ ngữ, nhất là khu vực này gần nơi Tổng Thống ở, xung quanh đều có vết chân, âm chúc thổ ngữ không thể sống ở một khu vực như vậy.

Nhưng cũng có một khả năng nữa, là nó ở dưới mặt đất, vì ba con thổ địa chi còn lại đều ở dưới mặt đất, thổ dương ở trong phần mộ Lạc Dương, thổ long và thổ cầu ở trong phần mộ Chu Lăng, rất có khả năng thổ ngữ cũng bị chôn trong lăng mộ.

Tả Đăng Phong bắt đầu tìm chỗ “Chân gà” dừng lại, nhưng sách sử bản địa lại không viết gì về việc này, chỉ dă kích việc cầm quyền hần, cho thấy vị vương do chính quốc phái tới này không được dân bản xứ hoan nghênh, tới mức người này khi chết được chôn ở đâu cũng chẳng sách nào nói tới. Nhưng người ta thường nói, khi sống không lưu đức, khi chết sẽ sợ người ta đào phần mòm mộ, nên chôn ở một chỗ không ai biết lại là lựa chọn tốt nhất.

Đầu trục là Lão Đại hiện giờ của Trung Quốc, ngay cả cận vệ cũng là Người trong đạo môn, chứng tỏ bên cạnh có rất nhiều nhân tài, trong đó khẳng định có người hiểu phong thủy, phủ Tổng Thống ở Hoàng Sơn nằm giữa bốn ngọn núi, là nơi bảo địa, nhưng bốn núi vây quanh một núi lại là địa thế thích hợp để chôn người chết, nói cách khác, phủ Tổng Thống rất có khả năng là bị đám quân sư quạu mo kia lừa dối xây dề ngay bên trên phần mộ cổ nhân.

Tả Đăng Phong thực dở khóc dở cười, những người đương quyền trong lịch sử cơ hồ đều là ứng tinh mà sinh, hần chỉ là một kẻ mệnh thảo dân khăng định không thể dău lại mệnh Tổng Thống, nhưng tình hình này lại buộc hần phải đối đầu với Tổng Thống, bắt ông ta dọn nhà, nếu ông ta không chịu thì hần phải làm sao?

Tả Đăng Phong bắt đầu lục tung Đồ Thư Quán tìm sách viết về lịch sử kiến quốc của Chu Triều, về việc phân bổ nhân lực của họ Cơ, nhưng trên sách sử lại không ghi lại việc các vương chư hầu sau khi chết được đưa về bản thổ, mà đều là được phong tới địa phương nào thì chôn ở địa phương đó, như vậy khả năng “Chân gà” bị chôn bên dưới phủ Tổng Thống càng lớn.

Chiếm lĩnh Đồ Thư Quán đến đêm, thì có người làm công của tiệm cơm “Mười dặm hương” tới đưa cơm, nói rõ là Cao cục trưởng sai đưa tới. Tả Đăng Phong biết Cao cục trưởng chính là người trẻ tuổi đeo kính gọng vàng ở phủ Tổng Thống, nhưng Thiết Hải không biết, thấy có người tới đưa cơm tới thì rất sinh nghi, sợ đồ ăn có độc. Tả Đăng Phong chẳng chút do dự bắt đầu uống rượu, hần đa nghi thật, nhưng hần không hoài nghi, đa nghi là do thận trọng tạo thành, hoài nghi là do bản tính tạo thành.

“Cậu đánh đuổi nhiều người như vậy, không sợ có người trả thù à?” Thiết Hải nhíu mày, Tả Đăng Phong chiếm lĩnh Đồ Thư Quán đã dă thương hơn mười người, nên Thiết Hải mới nói vậy.

“Đại sư, ông là người trong Phật môn, sao lại hoài nghi bản tính lương thiện của thể nhân như thế?” Tả Đăng Phong cố ý chế nhạo.

“A Di Đà Phật, loạn thế nhiều yêu nghiệt, không phải ai cũng có lòng từ bi.” Thiết Hải lắc đầu, ông một mình bên ngoài mấy năm không ít lần bị người ta tính toán, rất nhiều người xấu ngụy trang thành người bị hại cầu ông lấy lại “Công đạo”, Thiết Hải dễ tin người, nên làm theo, nhưng làm cái gì thì đều nhớ rõ.

“Tôi đã từng giúp người này làm vài việc, nên anh ta đưa cơm cho tôi, yên tâm ăn đi.” Tả Đăng Phong ném một vỏ Hoa Diêu cho Thiết Hải, họ Cao cho người đưa cơm hần là có hai nguyên nhân, một là cảm ơn Tả Đăng Phong đã để mặt mũi cho anh ta ở phủ Tổng Thống, phải biết một người cận vệ mà không bảo vệ được chủ nhân là một việc rất dọa người, mà Tả Đăng Phong không chút coi thường, còn chấp tay làm lễ, khiến Cao cục trưởng rất cảm kích, nguyên nhân thứ hai là đưa cho hần rượu tốt thức ăn ngon, để từ nay về sau Tả Đăng Phong có làm gì cũng vẫn chứa mặt mũi cho anh ta, đây là thông tục ‘ác quyền không đánh khuôn mặt tươi cười’, người thông minh thật sự không chỉ dùng lời lẽ nói nhảm, mà mỗi cử chỉ hành vi đều uyển chuyển đem ý muốn của mình biểu đạt trong đó.

“Vị thí chủ này đối xử với cậu không tệ nha, trạng nguyên hồng cũng cho đưa tới.” Thiết Hải nhận vò rượu, đẩy nắp ra, hít sâu một hơi trạng nguyên hồng và nữ nhi hồng đều là rượu Hoa Điêu, con nít khi mới sinh, bố mẹ sẽ chôn mấy vò rượu Hoa Điêu, chờ đến khi con kết hôn sẽ lấy ra thết đãi thân bằng quyến thuộc, trạng nguyên hồng ít nhất được chôn mười lăm năm, nữ nhi hồng phải chôn trên mười ba năm, vì thường nằm trong đất, nên tính nóng của rượu đã bị âm khí dưới lòng đất trung hoà, nên mùi rượu đặc hơn, miên nhu dịu ngọt.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ, Cao cục trưởng thật đúng là rất cao tay, biết hai người thích rượu, nên mới cho đưa rượu ngon tới, nhưng đã ăn uống đồ của người ta, thì từ nay không thể làm người ta khó xử.

Hai ngày liền, Tả Đăng Phong và Thiết Hải ở trong Đồ Thư Quán, Tả Đăng Phong dùng hai ngày này nghiên cứu rất cẩn thận lịch sử và địa lý của Trùng Khánh, phát hiện Trùng Khánh là địa hình đá vôi, địa hình đá vôi là một dạng địa hình do khoa học phương tây mấy năm trước mang tới, đặc điểm là lớp nham thạch dưới mặt đất, đa số bị nước thấm thấu hòa tan, tạo thành những cái động với kích thước không đều, và có khả năng liên thông với nhau.

Tả Đăng Phong nhú mày, “Chân gà” tốt nhất đừng bị chôn trong động đá vôi, nếu không sẽ rất phiền toái, phải biết những cái động này có hoàn cảnh sinh thái khác biệt rất lớn với bên ngoài, hơn nữa trong động đá vôi còn có sinh vật sống gần nguồn nước, trời mới biết trong động đá vôi có quái vật gì hay không.

Sáng sớm ngày thứ tư Tả Đăng Phong cùng Thiết Hải rời khỏi Đồ Thư Quán, hẳn không vội tới Tổng Thống phủ, mà đến hiệu cầm đồ Kim trạch Cửu Châu, xem Tôn Phụng Tiên có đem cái gì tới chưa. . .

269. Q.4 - Chương 269: Pháp Khí Phật Môn

Hai người tới Kim trạch Cửu Châu, Tôn Phụng Tiên đang ngồi trong chính sảnh ngồi uống trà, thấy hai người tới vội đứng dậy đón chào.

“Sao cậu lại tới?” Tả Đăng Phong nhìn thấy Tôn Phụng Tiên rất ngoài ý muốn, vì An Huy tới Trùng Khánh hơn hai ngàn dặm, Tôn Phụng Tiên là một ông chủ được nuông chiều từ bé, không ngờ trong vòng 3 ngày lại chạy một quãng đường xa như vậy.

“Nhiều ngày không gặp, nên thừa cơ hội này tới thăm Tả đại ca.” Tôn Phụng Tiên chấp tay cười, hai người tuy gặp mặt không nhiều lần, nhưng số lần liên hệ không ít, vì vậy Tôn Phụng Tiên gọi Tả Đăng Phong là đại ca.

“Không ngờ cậu lại có lòng như vậy, vị này là Thiếu Lâm cao tăng Minh Tịnh Đại Sư, tục gọi là Thiết Hải.” Tả Đăng Phong giới thiệu với Tôn Phụng Tiên, Tôn Phụng Tiên vội chào Thiết Hải, Thiết Hải chào lại.

“Sinh ý dạo này tốt không?” Tả Đăng Phong gật đầu cười, hỏi trước hấn tu vi đã mất, nhưng Tôn Phụng Tiên vẫn sáng suốt đưa tiền cho hấn, làm Tả Đăng Phong có ấn tượng rất tốt.

“Có bản vẽ của đại ca trấn trạch, ngay cả người Nhật cũng không dám làm khó chúng tôi, đại ca mời, đại sư mời.” Tôn Phụng Tiên chìa tay mời hai người vào.

Tả Đăng Phong gật đầu, đi theo Tôn Phụng Tiên vào phòng khách riêng, phòng khách riêng thông ra hậu viện, là chỗ tiếp khách quý và để người trong tiệm uống trà bàn việc, ngay giữa sảnh có một cái thùng gỗ, nhìn thùng gỗ Tả Đăng Phong bất giác nhớ tới lồng giam mình bị nhốt, vì thùng gỗ này to không kém, chỉ khác chăng là nó được phong kín hoàn toàn.

“Dâng trà.” Tôn Phụng Tiên mời hai người ngồi vào chỗ, xoay người ra lệnh.

Trước khi hai người tới, trong tiệm đã chuẩn bị sẵn, chỉ trong tích tắc, nước trà điểm tâm, hoa quả đã để đầy mặt bàn, trong đĩa của Thập Tam là nước suối lấy từ trong núi cách đó cả trăm dặm, trong phòng khách bốn góc đều có chậu đồng chứa băng để làm mát, để chiêu đãi Tả Đăng Phong, Tôn Phụng Tiên có thể nói là đã dùng hết tâm tư, lo lắng cực kỳ chu đáo.

Tả Đăng Phong bưng trà lên nhấp một ngụm, Tôn Phụng Tiên hiểu ý, móc từ trong ngực một cái chìa khóa, đi tới mở tủ gỗ, trong tủ gỗ có một tủ đồng, mở tủ đồng, bên trong là một số hộp to nhỏ.

“Tôi biết đại ca là Người trong đạo môn, những vật này là pháp khí gần đây tôi sưu tập được, tuy pháp khí thánh khiết lẽ ra không nên dính hơi tiền, nhưng mở pháp khí này giá trị thực quá xa xỉ, huynh đệ tôi gom góp được chúng cũng phải tốn không ít công phu.” Tôn Phụng Tiên ra hiệu, hai người làm thuê lập tức lấy hết mấy cái hộp trong tủ đồng để lên bàn.

Tả Đăng Phong nhướng mày nhìn Tôn Phụng Tiên, kiểu ăn nói kể công này hẳn rất không thích, nhưng hẳn không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi.

“Đại sư, đây là Tả chân nhân sai tôi chuẩn bị cho đại sư, mời xem qua.” Tôn Phụng Tiên chỉ mấy cái hộp nói với Thiết Hải, người này đầu óc nhạy bén linh hoạt, biết nên nói gì, nên nói rõ với Thiết Hải những vật này là Tả Đăng Phong ra lệnh cho hắn chuẩn bị.

“A Di Đà Phật, cậu chuẩn bị gì cho lão nạp?” Thiết Hải ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong.

“Tôi không biết, đi, lại tự xem đi.” Tả Đăng Phong cười, đặt chén trà xuống rồi ghé đứng dậy, đi tới xem.

“Đại ca, những vật này đều là quang minh mà lấy, không có trộm cướp gì hết.” Tôn Phụng Tiên mở một cái hộp gỗ hồng một thước vuông, lấy ra một chiếc áo cà sa ba màu hồng hoàng lục đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lấy, lập tức cau mày, áo cà sa thường chỉ nặng hai ba cân, mà cái áo này nặng ít nhất hơn mười cân, cả áo cà sa có bảy phần màu vàng, hai phần màu hồng, một phần màu lục, trang nghiêm, thần bí.

“Áo cà sa này dùng lông Khổng Tước (lông công), chắc là đồ của hoàng gia hay gì đó.” Tả Đăng Phong đưa áo cà sa cho Thiết Hải, Thiết Hải cầm lấy hiểu kỳ ngẫm nghĩ.

“Đại ca quả thực tinh mắt, đây là áo cà sa Khang Hi ban cho Hành Si, nhưng Hành Si vì quá cầu nệ nên không nhận, màu vàng là tằm ti hoang, màu hồng là tử kim tuyến Triều Tiên, màu lục là lông công Tây Vực, thần dị là ở chỗ không dính phạm trần, không sợ mưa tuyết.” Tôn Phụng Tiên nói.

“Tốn bao nhiêu tiền?” Tả Đăng Phong hỏi, tằm hoang vì không có ai chăm, nên lớn chậm, rất khó tích đủ dinh dưỡng biến thành nhộng, khi thời tiết chuyển sang lạnh, chúng bắt đầu phải nhả tơ kết kén, nếu không sẽ bị đông chết, vì không đủ dinh dưỡng nên tằm nhả ra có màu vàng, vì đó là vì nó phải phun ra tất cả tinh hoa trong người, nên nhả xong kén thì tằm cũng chết, để lại cái kén tằm, vừa mịn vừa bền, không cần nhuộm màu cũng không bao giờ bám bụi, Triều Tiên vào thời Thanh triều bắt đầu tiến cống, vàng tiến cống luôn có màu hồng, được triều đình dùng trong hoàng gia mà thôi. So với hai thứ này, lông Khổng Tước là thứ khó có nhất, vì chỉ có lông đuôi của Khổng Tước mới đủ để kéo thành tơ, một sợi lông đuôi nhiều nhất kéo ra được sợi tơ dài ba tấc, áo cà sa này dùng nhiều lông đuôi Khổng Tước như vậy, sợ là phải hơn một ngàn con công bị biến thành đuôi già, vì trong lông công có chứa ít dầu, nên áo cà sa này không dính nước.

“Áo cà sa này không tốn tiền, là do đồng nghiệp trong thương hội tặng cho đại ca.” Tôn Phụng Tiên cười.

“Ừ, thay tôi cảm ơn ông ấy.” Tả Đăng Phong gật đầu, trước đó Tôn Phụng Tiên không chuẩn bị gì cho Thiết Hải, ba hôm trước được hắn nhờ, mới vội vàng hỏi các đồng nghiệp xin giúp đỡ.

“A Di Đà Phật, cái áo cà sa này là cho lão nạp?” Thiết Hải xen vào hỏi.

“Ừ, cứ coi như ông là cha của hoàng thượng đi.” Tả Đăng Phong cười, áo cà sa này là Khang Hi đưa cho cha mình, hoàng đế Thuận Trị, giá trị không thể nào đánh giá.

“A Di Đà Phật, lão nạp xấu hổ, đa tạ thí chủ.” Thiết Hải cảm ơn Tôn Phụng Tiên, ông rất thích cái áo cà sa này, không phải thích vì giá trị của nó, mà vì hàm nghĩa của nó. Phật giáo có vị Khổng Tước Minh Vương, vị Pháp Vương này là người am hiểu chi nghiệp, nên tăng nhân Phật Môn biết nếu dùng áo cà sa có lông đuôi Khổng Tước sẽ đồng nghĩa có thể tiêu trừ nghiệp.

“Đại sư, những thứ này là do Tả chân nhân bảo tôi chuẩn bị cho ông.” Tôn Phụng Tiên vội đứng sang một bên.

Thiết Hải quay đầu nhìn Tả Đăng Phong , nhưng không cảm ơn hẳn. Tăng nhân là người, nên cũng có bạn, ông đã xem Tả Đăng Phong là bạn, bạn với bạn thì đương nhiên không cần khách khí.

“Đôi hài hòa thượng này là đi cùng với áo cà sa.” Tôn Phụng Tiên mở một cái hộp gỗ khác, lấy ra một đôi giày hòa thượng, đôi giày này khác với những đôi giày hòa thượng thường mang. Giày của nó khá cao, nguyên vùng nổi giữa đế và mũi giày có phần phụ, nếu chân lớn hơn giày, có thể nhích thẳng mũi chân tới, biến nó thành một phần của đế giày luôn. Bộ phận này được chế tạo cực kỳ ý nghĩa, thể hiện lòng hiếu thảo của Khang Hi đối với phụ thân, nhưng có lẽ Thiết Hải không cần dùng đến phần phụ đó, vì hoàng đế Thanh triều đều là người Mãn, dáng người ai cũng cao lớn, chiều cao xuất xất với nhau.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải vui vẻ nhận đôi giày, ngũ đại giai không chính là cảnh giới của Phật, tăng nhân không với tới được.

“Cái kim bát (bát ăn xin của hòa thượng) này dùng vàng Tây Hán chế tạo, nặng năm cân hai lượng, thời gian vội không kịp đóng gói, ủy khuất đại sư.” Tôn Phụng Tiên xấu hổ.

“A Di Đà Phật, đa tạ thí chủ.” Lão hòa thượng không khách khí, nhận luôn.

“Ê, cái lần trước tôi cho ông đâu?” Tả Đăng Phong cười hỏi, hồi trước ở trong kim tháp của kim kê, Thiết Hải đã từng lấy đi một cái kim bát.

Thiết Hải nhìn trời, cố nhớ lại xem cái kim bát đó mất ở đâu.

“Cây thiền trượng chín vòng này là của thời Đường gì đó, bị thiếu mất ba cái vòng, tôi đã cho người làm suốt đêm bổ sung ba cái Ngọc Hoàn, vàng khảm ngọc, có bị đập vào cũng không vỡ.” Tôn Phụng Tiên mở thùng gỗ lớn và dài nhất.

“Đại sư, thứ này hình như ông chẳng cần dùng.” Tả Đăng Phong cầm cây thiền trượng vung vẩy mấy cái. Thiền trượng Phật Môn có năm tác dụng, một là làm pháp khí để giảng Phật đạo, Thiết Hải là người điên, chẳng ai dám mời ông giảng đạo; tác dụng thứ hai là hộ thân, Thiết Hải một thân linh khí tu vi, ai làm khó được ông; tác dụng thứ ba là khi ra nơi thôn dã, thì dùng để dũa thảo kinh xà, Thiết Hải ở dưới đất thì ít ở trên trời thì nhiều; thứ tư là để chống đỡ đi lại khi về già, Thiết Hải tu vi cao thâm, tới chết cũng không cần phải quải trượng; tác dụng thứ năm là khi đi hoá duyên, những vòng đồng chạm vào nhau phát ra tiếng vang, nhắc nhở chủ nhà đi bố thí, Thiết Hải đi theo hẩn căn bản là không cần phải xin cơm, mà dù có phải đi xin cơm, bưng một cái chén vàng sáng loáng, người ta còn không cho cơm mà cướp luôn cái chén mới là lạ.

Thiết Hải vẫn chưa nhớ ra cái kim bát rốt ở đâu, nên không nghe thấy câu nói của Tả Đăng Phong .

“Đại ca, đây là thứ tốt.” Tôn Phụng Tiên thừa nước đục thả câu cầm lấy một cái hộp đá, trong đồng đồ đặc dành cho Thiết Hải chỉ có cái hộp này là bằng đá thôi.

“Cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Thủy tinh Phật châu.” Tôn Phụng Tiên mở hộp, đổ ra.

Tả Đăng Phong cúi đầu xuống nhìn, những viên thủy tinh Phật châu đều to cỡ trứng chim câu, trong suốt sáng long lanh, trơn nhẵn không tỳ vết, trên châu có hà thủy tinh không rãnh, đây là tiêu chuẩn để xác định đồ thật với đồ giả.

“Bao nhiêu viên?” Tả Đăng Phong nói , Phật châu có ba bảy loại, tốt nhất là Bồ Đề Phật châu, tiếp theo là thủy tinh Phật châu, tương truyền đeo thủy tinh Phật châu có thể đem công đức mở rộng đến mức độ tuyệt đối.

“Một trăm lẻ tám viên, còn có hai viên dự bị.” Tôn Phụng Tiên đáp.

“Cám ơn, cậu thật là mất nhiều công sức.” Tả Đăng Phong cảm ơn Tôn Phụng Tiên, mài thủy tinh không dễ, làm ra kích thước bằng nhau đã là cực khó, quý nhất là một lòng tâm ý của Tôn Phụng Tiên, số lượng Phật châu của Phật Môn không giống nhau, Thiền tông hòa thượng là một trăm lẻ tám, Mật Tông là một trăm mười, Tôn Phụng Tiên rõ ràng đã đọc qua kinh điển Phật giáo.

“Thời gian vội, không gom góp đủ mười tám kiện, huynh đệ rất hổ thẹn.” Tôn Phụng Tiên nói, sự có mười tám kiện pháp vật, Tôn Phụng Tiên chỉ gom góp được có vài món, nhưng gom được trong thời gian ngắn ngủn như vậy, đã rất không tồi.

“Nói vậy là khách sáo rồi.” Tả Đằng Phong cười.

Tôn Phụng Tiên đi tới phía bên kia bàn, “Đại ca, tôi nhìn xem huynh đệ chuẩn bị cái gì cho anh này. . .”

270. Q.4 - Chương 270: Không Ngang Hàng

Tả Đằng Phong xoay người đi tới bên bàn, Tôn Phụng Tiên đã mở nhiều hộp gỗ, Tả Đằng Phong nhìn xuống, thấy có đạo bào, đạo giày, đạo quan, phát trần, món nào cũng có dấu vết thời gian, kiểu dáng xưa cũ, nhưng đều còn mới, nói cách khác là chúng chưa bao giờ được dùng qua từ khi chế tạo thành.

“Tả đại ca, đoán xem trong này là cái gì?” Tôn Phụng Tiên chỉ một cái hộp gỗ.

“Không phải đạo thì là kiếm.” Tả Đằng Phong cười, nhìn kích thước hộp gỗ thì chắc chắn bên trong phải là một thanh binh khí.

“Đúng vậy, một thanh cổ kiếm.” Tôn Phụng Tiên mở hộp gỗ.

Bên trong hộp là một thanh trường kiếm không vỏ, kiếm dài năm thước, dày bốn xích, rộng ba tấc, hình thức cổ kính, cầm rất nặng tay, chính là dạng trọng kiếm thời cổ đại.

“Thanh kiếm này có lai lịch thế nào?” Tả Đằng Phong ngắm nghía thanh kiếm, cổ kiếm làm bằng đồng, lưỡi không hề sắc.

“Thanh kiếm này là tổ tiên Tôn gia chúng tôi truyền lại, ông nội tôi đã từng tìm danh gia xem qua, ông ta chỉ nói vật này vô giá, phải giữ cho kỹ, không nói gì về lai lịch của nó.” Tôn Phụng Tiên lắc đầu.

Tả Đằng Phong gạt đầu, vận chuyển linh khí rót vào thân kiếm, linh khí vừa vào, trên thân kiếm có long ảnh lưu động, thanh kiếm khẽ kêu, như Giao Long lại thấy ánh mặt trời.

“Thật là một thanh kiếm tốt, tiếc là không biết lai lịch.” Tả Đằng Phong không cần chém thử, vì hắn biết đây là một thanh thần binh, đáng tiếc hai cái cổ triện trên thân kiếm đã mờ hồ không còn nhìn rõ, không thể xác định được thân phận của nó.

“Miêu ~” đột nhiên Thập Tam kêu một tiếng.

“Mày từng thấy thứ này?” Tả Đằng Phong cúi đầu nhìn Thập Tam đang chạy tới bên người.

Thập Tam gạt đầu, nhảy lên bàn, giơ một chân chụp vào cái cổ triện trên thân kiếm.

Tả Đằng Phong nâng lên trường kiếm lên tỉ mỉ xem lại, nhưng nhìn mãi mà nhìn không ra manh mối, Thập Tam không bao giờ làm động tác nào dư thừa, chắc chắn nó phải có thâm ý gì đó.

Tả Đằng Phong phóng linh khí ẩn vào cổ triện, không có gì xảy ra, nhưng Thập Tam lại kêu, và gạt đầu, cho thấy động tác này hẳn là chính xác.

Tả Đằng Phong cách không thông thả tăng lực, phát ra ba thành linh khí ẩn vào cổ triện, chuôi kiếm bắn ra một đoạn chuôi kiếm khác dài chừng hai thốn, Tả Đằng Phong mới biết kiếm đây là một thanh tử mẫu kiếm, bèn rút thanh tử kiếm ra, nhưng chỉ rút ba tấc liền đẩy tử kiếm trở lại vào trong mẫu kiếm.

“Sao chỉ có chuôi kiếm mà không có thân kiếm?” Tôn Phụng Tiên tò mò.

“Có thân kiếm, chỉ có điều cậu không nhìn thấy, những vật này tôi nhận, cậu giúp tôi đưa tới Mao Sơn phái giao cho Mao Sơn trưởng giáo Đỗ Thu Đình.” Tả Đằng Phong nói.

“Nha.” Tôn Phụng Tiên uể oải, tưởng Tả Đằng Phong bắt mãi với những món quà của mình nên mới chuyển tặng cho người khác.

“Tôn huynh đệ, đừng hiểu lầm. Tâm ý của cậu tôi hiểu, nhưng tôi không dùng được những vật này, áo choàng trên người tôi là do người vợ đã mất của tôi may, tôi không muốn thay. Nếu tôi nhìn không lầm, thanh kiếm này hẳn là thanh Thừa Ảnh, một trong thập đại danh kiếm thời cổ đại, thanh tử kiếm trong bụng nó tên là Hàm Quang, cả hai thanh đều là thần binh, nhưng tôi không cần, cậu hẳn đã nghe nói tôi có Huyền Âm chân khí, bất kỳ vật gì ở trong nhiệt độ thấp sẽ đều bị giòn, nói một cách cuồng vọng, Huyền Âm chân khí của tôi đã là vô địch.” Tả Đăng Phong nói.

“Thật sự muốn tặng cho Đỗ chương giáo?” Tôn Phụng Tiên hỏi lại, Tả Đăng Phong nói ra lai lịch của cổ kiếm cho thấy đã nhận nhân tình của hắn, nhưng hắn không hối hận vẫn muốn tặng cho Tả Đăng Phong, nhưng xem ra Tả Đăng Phong đã quá tự tin vào bản thân mình.

“Đưa cho anh ấy đi, coi như một chút đền bù tổn thất của tôi cho anh ấy.” Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu, việc hắn không thích nhất là tranh giành đàn bà với huynh đệ, nhưng trong lúc vô tình đã làm ra điều ấy, nói xui không chừng cả đời này Kim Châm đều phải độc thân.

“Được, tôi sẽ tự đưa qua.” Tôn Phụng Tiên vui vẻ, Lục Đại Huyền Môn Thái Đấu hẳn đã biết Tàn Bào, Thiết Hải, lần này đi Mao Sơn lại có thể kết giao Kim Châm, điều này rất có lợi cho việc buôn bán của hắn, nhân tình là một thứ tài phú vô hình nhưng rất lớn.

“Những vật này đưa tới Thiếu Lâm tự, bảo họ giữ hộ, Minh Tịnh Đại Sư mang theo không tiện.” Tả Đăng Phong chỉ đóng đồ dành tặng Thiết Hải. Người xuất gia không hảo tiền tài, nhưng không bao gồm pháp khí và áo cà sa, Thiết Hải rất thích những món đồ Tôn Phụng Tiên tặng, đối với tăng lữ Phật Môn không dùng từ tặng, dùng từ bố thí thì phù hợp hơn.

Thiết Hải đang ngắm nghía mớ thủy tinh Phật châu, gật đầu đồng ý với đề nghị của Tả Đăng Phong, trả hết đồ vào trong thùng gỗ, trừ chuỗi Phật châu thì đeo lên cổ.

Tôn Phụng Tiên đương nhiên không ý kiến gì, hắn còn muốn dùng ngay cơ hội này đi cúng tiền nhang đèn, thiết lập quan hệ với Thiếu Lâm tự, Thiếu Lâm tục gia đệ tử trải rộng khắp thiên hạ, sau này gặp mặt cũng dễ ăn nói.

“Đại sư, ông với hai người này sắp xếp đồ này đi, tôi đi viết một phong thư.” Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải, quay người đi ra, Tôn Phụng Tiên hiểu ý, đi theo.

“Các người làm ăn có thương hội đúng không?” Tả Đăng Phong hỏi Tôn Phụng Tiên hỏi.

“Đúng. Tiểu đệ được đại ca che chở, hiện đang là hội trưởng của thương hội, sao đại ca lại hỏi chuyện này?” Tôn Phụng Tiên đáp.

“Tìm một người chụp cho Minh Tịnh Đại Sư một tấm hình, thông báo với các nơi của thương hội, nếu sau này Minh Tịnh Đại Sư có đến tiệm cầm đồ hay ngân hàng thuộc thương hội, thì chẳng cần chờ ông ấy đề nghị, đưa cho ông ấy một trăm lượng hoàng kim.” Tả Đăng Phong nói. Thiết Hải tuy điên, nhưng lòng tự trọng lại cao, nếu bảo ông tới nói chắc chắn ông sẽ thấy không tự nhiên, nên Tả Đăng Phong mới làm như vậy.

“Chuyện này tôi nhất định sẽ thu xếp ổn thỏa, Tả đại ca, anh có chuyện gì phải không?” Tôn Phụng Tiên giỏi nhìn mặt mà nói chuyện.

“Không có gì, tôi còn chút tục sự phải xử lý, làm xong tôi sẽ tìm một chỗ an tĩnh tĩnh tu, không đi lại trên giang hồ nữa.” Tả Đăng Phong không định nói sự thật cho Tôn Phụng Tiên.

“Đại ca yên tâm, sau này dù có thế nào, chỉ cần Minh Tịnh Đại Sư tới cửa hàng thuộc thương hội, nhất định sẽ được giao tiền.” Tôn Phụng Tiên nghiêm mặt gật đầu.

“Cho tôi ít giấy bút.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Tôn Phụng Tiên mang giấy bút lại, Tả Đăng Phong cầm bút ngắm nghĩ nên viết thế nào cho Kim Châm. Nói thì khó nói, không nói lại thiếu cấp bậc lễ nghĩa, cuối cùng viết một tờ giấy nhắn, chỉ nói cách dùng Thừa Ảnh kiếm, bảo hắn nhận lấy, rồi đưa cho Tôn Phụng Tiên làm bỏ vào phong bì dán kín lại.

Tôn Phụng Tiên sai người tới tiệm ảnh, gọi người tới chụp hình cho Thiết Hải, hắn còn muốn chụp ảnh chung với Tả Đăng Phong, nhưng bị Tả Đăng Phong từ chối.

Xoay tới xoay lui thì đã tới trưa, Tôn Phụng Tiên mời khách, hai người không tiện từ chối, ăn xong, Tả Đăng Phong cảm ơn rồi cáo từ.

“Đại sư, tôi có một vấn đề không hiểu, ông giải thích giùm.” Hai người đi về hướng tây nam.

“A Di Đà Phật, trừ điển cổ Phật gia, những chuyện khác tôi không biết đâu.” Thiết Hải không thích ra vẻ ta đây.

“Là chuyện của Phật Môn.” Tả Đăng Phong nói.

“Nói đi.” Thiết Hải tự tin, ông chỉ mất khả năng tư duy có trật tự, nhưng trí nhớ thì còn nguyên, theo Phật nhiều năm, rất tinh thông giáo lý pháp môn.

” Phật Môn có một bộ kinh thư, ghi chép các chủng loại và đẳng cấp Phật châu, bộ kinh thư đó tên là gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“((man thù phòng lợi chú giấu trung tá lượng lần tràng hạt công đức kinh)), do Nghĩa Tịnh đại sư dịch thời Chu Vũ.” Thiết Hải đáp.

“Phật châu phân theo chất liệu thì có bao nhiêu cấp bậc?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Chín cấp bậc, cảm thiết châu tụng kinh được tăng gấp năm lần công đức, đồng châu được mười lần, trân châu gấp trăm lần, hoạn tử nghìn lần, hạt sen vạn lần, đà la thường trăm vạn lần, đà la đen trăm tỉ lần, thủy tinh ngàn tỉ lần, Bồ Đề tử vô số lần.” Thiết Hải vượt ve Phật châu trước ngực, trả lời trôi chảy, ông rất rành rẽ chuyện của Phật Môn.

” Phật châu có phải là đẳng cấp càng cao thì càng mắc không?” Tả Đăng Phong lại hỏi, chín loại Phật châu Thiết Hải liệt kê có mấy loại hẳn không biết là vật gì, hẳn biết tiếng Nhật nhưng không biết tiếng Phạn.

“Đó là đương nhiên, nhưng thế này là tốt lắm rồi, Bồ Đề tử chỉ có Ngũ Đài Sơn mới có, người ngoài không có đâu.” Thiết Hải tưởng Tả Đăng Phong muốn đi lấy loại Phật châu tốt nhất cho ông.

“Hay lắm. Đại sư, ông hãy nghe cho kỹ, vấn đề là, xuyên Phật châu ông đang đeo có giá trị ít nhất ngàn lượng hoàng kim, tăng lữ hay cư sĩ bình thường căn bản là mua không nổi, vì chúng ta có tiền, ông niệm một lần kinh văn tạo ra công đức gấp nghìn lần vạn lần người khác, như vậy có phải có vấn đề không, có phải là người có tiền thì thành Phật dễ hơn không?” Tả Đăng Phong cười.

Thiết Hải không ngờ Tả Đăng Phong lại hỏi vậy, định phản bác, nhưng lại phát hiện Tả Đăng Phong lập luận rất hợp lý, chính là dựa trên kinh thư điển tịch của Phật gia.

“Còn nữa, ông vừa rồi nói Bồ Đề tử chỉ Ngũ Đài Sơn mới có, tăng nhân bên ngoài căn bản không thể có được, đã như vậy, thì hòa thượng Ngũ Đài Sơn cầm Bồ Đề Phật châu thì dễ thành Phật hơn các người đứng không, nếu vậy ông làm hòa thượng của Thiếu Lâm tự có phải là xui xẻo không?” Tả Đăng Phong tiếp tục tấn công.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải chấp tay niệm Phật.

“Vì Ngũ Đài Sơn là đàn tràng của Văn Thù Bồ Tát, là nơi ông vua bỏ con chạy tới xuất gia à? Tăng nhân Ngũ Đài Sơn sinh sống sung sướng hơn các người, ông nhìn xem ông mặc quần áo thế nào, người ta mặc quần áo thế nào, cùng là hòa thượng, nhưng chênh lệch cách biệt một trời một vực nha.” Tả Đăng Phong đả kích không ngừng.

Thiết Hải bị Tả Đăng Phong hỏi tới mức đầu óc lù lù bùng, nghe tới câu cuối cùng thì mới hiểu ra, “Lão nạp biết rồi, cậu bị hòa thượng Ngũ Đài Sơn bắt, nên cậu ghét họ.”

Tả Đăng Phong cười cười không phản bác, thực ra Thiết Hải nói không đúng vào trọng điểm, nhưng hẳn không muốn Thiết Hải sinh ra nghi ngờ về Phật Môn, nếu không trong lòng ông sẽ không yên, thực ra Phật cũng tốt, đạo cũng được, có thể tin, nhưng không nên quá tin mù quáng.

Hai người đã rời khỏi thành thị, tới vùng ngoại thành, Thiết Hải giữa trưa ăn nhiều, nên chạy vào rừng cây đại tiện. Tả Đăng Phong thông thả đi trước, vừa đi vừa nhìn quanh tìm chỗ mua dưa ăn giải nhiệt.

Không lâu sau, Thiết Hải từ phía sau chạy tới.

“Đại sư, chùi mông sạch chưa đấy?” Tả Đăng Phong cười, Thiết Hải này đi ngoài thật là quá nhanh.

Thiết Hải nhếch miệng cười, không đáp, bước nhanh tới sánh vai Tả Đăng Phong.

“Ông đưa Lão Đại cho ai vậy?” Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải không đeo thùng gỗ, liền quay đầu lại xem Lão Đại ở đâu, ngay lúc Tả Đăng Phong đang ngó nghiêng, Thiết Hải rút ra một con dao từ trong tay áo đâm thẳng vào ngực trái của hắn.

Con dao cực kỳ sắc bén, một nhát xuyên thẳng qua quần áo, đâm vào da thịt. . .

271. Q.4 - Chương 271: Hoa Cúc Nhật

Giữa trưa là thời điểm người ta lười biếng nhất, khu này thuộc Quốc Dân đảng quản lý, ăn no thì phải đi, Thiết Hải đi xong thì tiếp tục đi theo, mọi chuyện đều hợp lý, nên Tả Đăng Phong không hề cảnh giác, hắn không bao giờ ngờ Thiết Hải lại ra tay với mình. Suy nghĩ đầu tiên của hắn là Thiết Hải ra tay là vì tranh luận về Phật châu, nhưng Thiết Hải vốn là người rộng lượng làm sao có thể vì một ít tranh cãi mà hạ sát thủ được, ngực trái đau đớn làm hắn biết Thiết Hải đã thực sự ra tay, hơn nữa còn là ra sát thủ.

Biến cố đột ngột làm Tả Đăng Phong suy nghĩ rất chậm chạp, hắn nghĩ có lẽ là tại đầu óc Thiết Hải có vấn đề, nhưng Thiết Hải đã từng cứu mạng hắn, dù Thiết Hải có làm hại hắn, hắn cũng không thể ra tay với Thiết Hải.

Con người ngay khi sống chết sẽ luôn phản ứng theo đúng bản chất thiện ác của mình, Tả Đăng Phong không định phát Huyền Âm chân khí phản kích Thiết Hải, nhưng trong nháy mắt, hắn biết đó là quyết định sai trí mạng, vì hắn cảm nhận được con dao trong tay Thiết Hải đang bắt đầu vận xoắn trong người hắn.

Người nếu bị dao đâm trúng ngực trái, chỉ cần không đâm trúng trái tim thì vẫn còn khả năng sống sót, nhưng một khi dao đâm vào xoáy vặn, miệng vết thương sẽ bị mở rộng, chảy nhiều máu, dù trái tim không bị đâm trúng, thì khả năng sống cũng khó mà còn.

Đến lúc này Tả Đăng Phong biết người này tuyệt đối không phải Thiết Hải, vì Thiết Hải bị điên, không có tâm kế xoay tròn con dao, quan trọng nhất là Thiết Hải chưa bao giờ mang dao, nhưng hắn hiểu ra thì đã quá muộn, bây giờ có muốn phản kích hay bắt ra cũng đều chậm.

Thập Tam với Tả Đăng Phong cực kỳ trung thành, thấy hắn bị tập kích lập tức phản ứng, kêu to một tiếng, vọt tới đánh ngay, tốc độ cực nhanh, tiếng kêu vừa vang tới tai Tả Đăng Phong, móng vuốt đã quét tới cổ họng địch nhân.

Đối phương không dự trù được Thập Tam can thiệp, nên khi Thập Tam từ bên trái Tả Đăng Phong nhào tới, đối phương tay phải chặt giữ chủy thủ, tay trái vung lên ngăn cản, hắn không lùi lại, mà nghiêng đầu, dụng ý rất rõ ràng, hắn vừa muốn tránh thế công của Thập Tam vừa muốn tiếp tục xoay tròn con dao để lấy mạng Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong đương nhiên không bỏ qua cơ hội, hắn có hai lựa chọn, một là lùi lại, hai là tấn công. Tả Đăng Phong không chút do dự lựa chọn cái sau, vì nếu lùi, con dao sẽ rút ra khỏi vết thương, máu sẽ tuôn ra không còn, chỉ có dùng linh khí đánh văng đối phương, buộc hắn vô ý thức buông con dao ra, con dao mới cắm lại trong vết thương.

Khoảng cách tương đối gần, chuyện xảy ra đột ngột, Tả Đăng Phong căn bản không kịp xuất toàn lực, một chưởng đánh ra chỉ dùng có năm thành linh khí, đánh trúng ngực đối phương mới nhận ra đối phương là đàn bà, và là một ninja, vì trước ngực dùng băng quấn, chứ không phải dùng yếm như người trong nước.

Nhưng Tả Đăng Phong không ngại đối phương lại chịu đựng một chưởng này, hơn nữa trúng chưởng xong là lập tức rút dao ra lùi lại, không cho hắn cơ hội phát ra Huyền Âm chân khí.

Con dao bị rút ra, Tả Đăng Phong lập tức cảm nhận được cơn đau kịch liệt, máu tươi ào ra, hô hấp khó khăn, chứng tỏ, một dao kia đã đâm trúng vào phổi hắn, Tả Đăng Phong lập tức phong bế huyết đạo thiên trì, kỳ môn, thần trang để cầm máu, nhưng máu không cầm mà còn phun ra nhanh hơn, Tả Đăng Phong lúc này mới nhớ tới chỗ bị thương là ở gần tim, ba huyết vị bị phong bế ngăn cản máu tươi chảy về, nên làm máu trong tim càng phun ra nhanh hơn.

Thập Tam đã vọt theo truy kích đối phương, Tả Đăng Phong đành để mặc máu chảy, vọt theo cùng Thập Tam tấn công.

Đối phương đã bỏ ảo thuật Đông Doanh trở về khuôn mặt thật, người này không mặc trang phục ninja, mà mặc váy nhẹ màu tím, tuổi chừng ba mươi, cao khoảng năm thước, tóc đen tới eo, khuôn mặt xinh đẹp, khóe môi nhếch lên nụ cười thần nhiên.

Đối phương thấy Tả Đăng Phong vọt tới, lập tức biến mất, Tả Đăng Phong đã bị phé Âm Dương Sinh Tử Quyết, không cảm nhận được vị trí của đối phương, nên túm lấy Thập Tam vọt tới chỗ rừng cây của Thiết Hải. Tới gần, hắn nghe thấy rừng cây trong truyền tới tiếng đánh nhau, chứng tỏ đối phương không chỉ có một người.

Hắn có thương tích, lại đánh mất tiên cơ, nên chỉ còn cách bỏ chạy rồi tính tiếp, ở lại liều mạng không phải là cách, vì căn cứ đối phương có thể nhận công kích tới năm thành linh khí hắn lông tóc không tổn hao gì, chứng tỏ người phụ nữ kia có tu vi không thua gì hắn, ninja cỡ này chắc chính là người có tu vi cao nhất Nhật theo lời của Đăng Khi Chính Nam, Tả Đăng Phong đoán được người này có tu vi điên phong, chỉ là không nghĩ người này lại là một người phụ nữ trẻ.

Tả Đăng Phong vừa mới lướt đi đã nghe thấy tiếng xé gió, phép nhãn thuật của Nhật tuy có thể ẩn tàng thân hình nhưng không giấu được tiếng xé gió, theo âm thanh này cho thấy, thân pháp người kia dùng kếm Cương Quyết Quyết.

“Ồ lại!” ninja nữ xuất hiện, lần này cô không dùng võ sĩ đao, mà dùng hữu chưởng phát ra linh khí để ngăn chặn.

Hai chữ ngắn ngủn bằng tiếng Nhật, thanh âm lười biếng mà vũ mị, không giống kiểu nói chuyện liều mạng thường thấy, mà giống như đang nói chuyện phiếm, giọng nói không nùng nịu thành thực mà rất trong trẻo, chứng tỏ người này không quá ba mươi tuổi.

Tả Đăng Phong ném Thập Tam vào rừng cây hướng đông nam, một là để Thập Tam có chỗ ẩn thân, hai là để nó trợ giúp Thiết Hải, lúc này mới thấy Thiết Hải ở trong rừng cây nhảy lên, nhưng mỗi lần nhảy lên đều bị ám khí bốn phía ép trở xuống, chứng tỏ ông bị nhiều người vây công, nhưng đối phương đã dùng ám khí cho thấy không phải tuyệt đỉnh cao thủ, Thiết Hải hẳn là không nguy hiểm gì, vì theo cách ném ám khí kia, thì đối phương chỉ muốn ngăn cản, giữ chân ông mà thôi.

Tả Đăng Phong xoay người nghênh chiến. Lần này hắn dùng cả mười thành linh khí, hắn có thương tích, không thể đánh lâu, nên phải dùng hết toàn lực, cố gắng một kích chế địch.

Đối phương tuy chủ động xuất chưởng, nhưng không phát ra linh khí, chứng tỏ cô chỉ muốn thủ, Tả Đăng Phong lập tức phóng Huyền Âm chân khí.

Một tiếng khí bạo nặng nề, hai người cùng lùi lại, Tả Đăng Phong vừa vui vừa buồn, vui là một chưởng này hắn đã đem Huyền Âm chân khí công vào trong người đối phương, buồn là đối chưởng làm linh khí cuộn trào trong người, làm vết thương ở ngực tăng thêm, máu tươi lại ào ào phun ra.

Nữ ninja nhẹ nhàng theo gió lùi ra sau, đây là cách tốt nhất để giảm bớt tổn thương do linh khí của đối phương, Tả Đăng Phong cúi đầu xem xét thương thế của mình, vốn đối phương định đâm thẳng vào tim, nhưng vì hắn xoay người, nên bị lệch nửa tấc, miệng vết thương ở bên dưới trái tim, vết thương thế này cần rất nhiều bông băng bó, nhưng bây giờ biết kiếm đâu ra.

Nếu là bình thường hắn nhất định sẽ xông tới bồi thêm một chưởng, nhưng lúc này trán hắn đầy mồ hôi, hít thở khó khăn, nếu làm vậy sẽ làm cho thương tích nặng thêm.

“Đại sư, đừng ham chiến.” Tả Đăng Phong hô lớn, tình hình trước mắt rất bất lợi, chỉ có thể đào tẩu, tuyệt không thể ham chiến.

“Trong này có người Nhật.” tiếng Thiết Hải trong rừng cây truyền tới.

Điều Thiết Hải nghi vấn cũng là điều Tả Đăng Phong nghi vấn, khu vực này nằm trong tổng bộ của Quốc Dân đảng, phòng thủ chặt chẽ, đám người này từ quần áo đến hình dạng, cử chỉ đều dễ dàng nhìn ra là người Người Nhật, sao họ lại tới được đây?

Tả Đăng Phong hạ xuống mặt đất, nữ ninja cũng đã ngừng lùi, Tả Đăng Phong ấn chặt vết thương, ngẩng đầu nhìn nữ ninja. Quần áo và tóc của cô đã bị Huyền Âm chân khí đông lạnh, cả lông mi cũng vậy, nhưng cô không bị triệt để đóng băng, rơi xuống đất vẫn vịn eo, tứ chi vẫn cử động được.

Tả Đăng Phong nhíu mày, Huyền Âm chân khí là âm hàn khí, có thể đóng băng vạn vật, tuy hắn bị thương làm linh khí yếu bớt, nhưng người thường vẫn không thể nào chịu được, chỉ có phụ nữ có thân thể âm tính khiết mới chịu nổi, như vậy ninja tuổi không nhỏ này vẫn là một hoàng hoa.

Nữ ninja vừa vận động tay chân vừa mỉm cười với Tả Đăng Phong, không phải cười chiến thắng, mà là cười rất tự nhiên, cô rơi xuống đất nhưng không vội xông tới công kích, cô đang kéo dài thời gian, cô biết rõ chỉ cần kéo đủ thời gian, Tả Đăng Phong sẽ không còn máu mà chảy.

Tả Đăng Phong rất tức giận, nhưng hắn biết cục diện dưới mắt bất lợi, nữ ninja đã sai người vây quanh Thiết Hải để kiềm chế hắn, để hắn không thể bỏ lại Thiết Hải một mình chạy trốn, nếu không bị thương, Tả Đăng Phong có bảy thành nắm chắc đánh bại người này, nhưng bây giờ hắn không có tới nửa phần thắng.

Nữ ninja này chắc chắn là do Đăng Khi Anh Tử mời tới, hôm đó không giết Đăng Khi Anh Tử trăm thảo trừ căn để hôm nay nguy cấp, nhưng Tả Đăng Phong lại không hối hận, đầu óc hắn cực kỳ tỉnh táo, ý chí kiên định, hắn làm việc gì cũng có nguyên nhân, một khi làm tuyệt không hối hận.

Tả Đăng Phong chỉ hoang mang không biết vì sao người Nhật lại biết rõ hành tung hắn như vậy, tại sao lại có thể thoải mái bố trí mai phục hắn trong địa bàn của Quốc Dân đảng, nếu không có nội ứng, họ tuyệt đối không thể nào làm được.

Nhưng những vấn đề này đợi trở về rồi tính, bây giờ quan trọng nhất là phải chạy thoát, mất máu quá nhiều làm hắn tuôn mồ hôi như mưa, phổi bị thương làm hắn sự khó thở, nếu cứ như vậy không lâu nữa hắn sẽ phải ngã xuống.

272. Q.4 - Chương 272: Viên Phi Thiên Đại

Nữ ninja vui vẻ nhìn Tả Đăng Phong, vết thương hắn không cầm máu được, cô căn bản không cần mạo hiểm tấn công, chỉ cần yên tĩnh chờ đợi, thông thả đánh bại Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gấp rút suy nghĩ cách bỏ chạy. Cách đầu tiên là Tiệt Giáo Ngự Khí quyết, nhưng phần lớn Ngự Khí quyết hắn chưa kịp tu chỉnh, không dùng được, mà dù có dùng được, nơi này khô ráo không nước, lấy nước đâu để làm phép, kế tiếp hắn ngờ trận pháp, nhưng mọi chuyện đột ngột quá, kiểm không kịp vật ngũ hành, mà bố trí đơn sơ lại không cần nổi ninja Nhật vốn tinh thông Âm Dương Ngũ Hành.

“Cô là ai?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn muốn thông qua phát âm của mình để phán đoán mức độ tổn thương của phổi.

“Viên Phi Thiên Đại.” nữ ninja trả lời, cô đương nhiên biết Tả Đăng Phong nói được Tiếng Nhật, nên không ngạc nhiên.

Tả Đăng Phong im lặng. Phát âm tiếng Nhật và tiếng Hán có khác biệt, Tiếng Nhật nghĩa khác ít, âm không nhiều, cô này họ kép Viên Phi, tên Thiên Đại, gia tộc Viên Phi là một trong mười đại phái ninja của Nhật, nổi danh hơn cả gia tộc Ẩn Sương và Vọng Nguyệt, là gia tộc ninja lợi hại nhất.

“Ninja các người giỏi đánh lén nhỉ.” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn vết thương.

“Tôi rất hổ thẹn, nhưng giao thủ chính diện tôi không nắm chắc chiến thắng được anh.” Viên Phi Thiên Đại hơi cúi đầu.

“Cô là ninja lợi hại nhất của Nhật à?” Tả Đăng Phong vẫn đang nhìn vết thương, máu tươi không chảy ra nữa, mà đã đặc lại, nhưng miệng vết thương lớn quá, máu vẫn rỉ rả ra ngoài.

Viên Phi Thiên Đại chỉ mỉm cười, không trả lời, từ lúc xuất hiện tới giờ, lúc nào cô cũng tươi tỉnh, loại nụ cười đầy tính lừa gạt và nguy hiểm.

“Con người của tôi có tính thù dai, nếu lần này cô không giết tôi chết, tôi sẽ tới Nhật giết hết Thiên hoàng, ninja, và cả bình dân.” Tả Đăng Phong lặng lẽ dùng Huyền Âm chân khí để đóng băng miệng vết thương, giảm lượng máu chảy ra ngoài.

Viên Phi Thiên Đại lắc đầu, cô không dám chắc chắn giết được Tả Đăng Phong, nhưng nếu để hắn chạy thoát, một cao thủ Trung Quốc biết tiếng Nhật quả thực sẽ trở thành một uy hiếp cực lớn với dân tộc cô.

“Cô nghĩ tôi có mấy thành sống sót?” Tả Đăng Phong thông thả đeo bao tay Thuần Dương vào.

“Hai thành.” Viên Phi Thiên Đại đáp.

“Tốt lắm, vậy tôi dùng hai thành hi vọng này để đổi lấy một câu thật của cô, chỉ cần cô nói thật, tôi sẽ không tới Nhật trả thù các người.” Tả Đăng Phong vừa nói vừa tính toán thời gian mình còn lại.

Viên Phi Thiên Đại gật đầu, cao thủ chân chính không bao giờ coi thường đối phương cho đến khi hắn chết.

“Tôi muốn biết làm sao các người tìm được tôi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Người Trung Quốc các người không đoàn kết.” Viên Phi Thiên Đại đáp.

Tả Đăng Phong kinh ngạc, ý đối phương nói rất rõ ràng, có người Trung Quốc tiết lộ hành tung hắn cho họ, đó có thể là bất kỳ người Trung Quốc nào, nhưng có thể giúp các cô thuận lợi đi tới Trùng Khánh, chỉ có một người, xác thực mà nói là một tổ chức, chính là Quốc Dân đảng.

“Ra tay đi.” Tả Đăng Phong cột chặt áo khoác, nói với Viên Phi Thiên Đại, hắn tuy đã đeo bao tay Thuần Dương nhưng cũng không nắm chắc lắm.

Viên Phi Thiên Đại nhẹ nhàng khoát tay, ý bảo Tả Đăng Phong có thể ra chiêu.

Tả Đăng Phong không chút do dự, tiến lên phát ra Thuần Dương chân khí, Viên Phi Thiên Đại không giao thủ chính diện, không phải cô không có khả năng, mà vì cô nghĩ nó không cần thiết, nên thấy Tả Đăng Phong đánh tới lập tức nhún người tránh né.

Tả Đăng Phong thấy cô tránh, lập tức xoay người bay vào trong rừng cây, không phải để gặp Thiết Hải, mà là có ý định khác.

Viên Phi Thiên Đại đương nhiên không cho phép Tả Đăng Phong chui vào rừng cây, nên lập tức đuổi theo, thân pháp của cô kém hơn Tả Đăng Phong, dù có ẩn thân hay không thì tốc độ cũng không nhanh hơn, nên để ngăn cản Tả Đăng Phong, Viên Phi Thiên Đại phóng ra ám khí, một loại dục độc châm không có đuôi, tốc độ phi hành nhanh chóng.

Tuy mất đi trực giác, nhưng cảm quan bản thân Tả Đăng Phong rất nhạy cảm, nghe tiếng gió lập tức lướt ngang tránh thoát.

Cao thủ quyết đấu, nhanh như thiểm điện, Viên Phi Thiên Đại thừa dịp Tả Đăng Phong lướt ngang đã xông tới, võ sĩ đao tuốt ra, chém thẳng vào ngang ngực Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong hai tay đeo hai cái bao tay Thiên Tâm, lập tức dùng tay trái chụp thẳng vào võ sĩ đao, đây là một cơ hội tốt chế địch, vì đối phương không biết sức mạnh của bao tay Thiên Tâm.

Tả Đăng Phong vốn định dùng tay trái bắt lấy binh khí, tay phải phát ra đại Huyền Âm chân khí đóng băng đối phương, dù sao thân thể thuần âm cũng không thể hoàn toàn miễn dịch với Huyền Âm chân khí, nhưng ý định này không thành công, vì hắn quên mất vết thương trên ngực, tay trái vừa nâng lên, ngực đã đau kịch liệt, làm tốc độ hắn chậm lại, Viên Phi Thiên kịp thu hồi võ sĩ đao, lùi lại tránh thoát.

Tả Đăng Phong tiếp tục phóng vào rừng cây, Viên Phi Thiên Đại đuổi theo không bỏ, Tả Đăng Phong vừa phản kích vừa đi.

Viên Phi Thiên Đại ngăn cản Tả Đăng Phong vì lo hắn đã thương các ninja khác chứ không phải lo hắn chạy thoát, vì cô vốn đã tìm phục từ trong rừng cây, hiểu rõ địa thế trong rừng cây hơn Tả Đăng Phong.

Do vậy, Viên Phi Thiên Đại không đem hết toàn lực ngăn trở Tả Đăng Phong, vì dù Tả Đăng Phong không thoát được, cô cũng không cần thiết phải mạo hiểm liều chết ngăn trở, cô là tuyệt đỉnh cao thủ, biết tuyệt đỉnh cao thủ lúc rơi vào đường cùng, thì một kích liều mạng sau chót khủng bố tới mức nào.

Tả Đăng Phong bắn Thuần Dương chân khí về phía Viên Phi Thiên Đại, Viên Phi Thiên Đại nhẹ nhàng tránh khỏi, thuần âm thân thể, là thể nước lửa với Thuần Dương chân khí, cô không muốn so đấu linh khí với Tả Đăng Phong, cô muốn đạt được lợi ích lớn nhất với tổn thất nhỏ nhất.

Tuy Viên Phi Thiên Đại đã tránh ra, nhưng Tả Đăng Phong không thu hồi linh khí, mà là nhìn như thu tay lại không kịp đánh thẳng vào cây đại thụ bên cạnh đó, Viên Phi Thiên Đại thấy Tả Đăng Phong thu tay lại không kịp lập tức nhân cơ hội tiến lên công kích, Tả Đăng Phong lại đánh thêm một đòn, Viên Phi Thiên Đại tiếp tục né tránh, Tả Đăng Phong theo phương thức cũ, đánh ngã thêm một cây đại thụ.

Tả Đăng Phong cứ như vậy hạ một số cây to, chồng chất vào một chỗ, thấy đã đủ, Tả Đăng Phong dùng Thuần Dương linh khí đốt chúng lên.

Lúc này Viên Phi Thiên Đại đã phát giác ra ý đồ muốn dẫn lửa của Tả Đăng Phong, tuy cô không hiểu ý ý hẩn, nhưng đoán ra chắc chắn hẩn làm thế là để có lợi cho hẩn, nên xông tới định dập lửa. Tả Đăng Phong đã bắt đầu hoa mắt, này giờ toàn là cố gắng để chống đỡ, hẩn đốt lửa là để bày trận, nếu đã không thể bày trận tự bảo vệ mình, thì chỉ có thể bày trận để vây hãm địch.

Hẩn xuất chiêu đẩy lùi Viên Phi Thiên Đại, chờ ngọn lửa đã cháy lớn, mới xoay người chạy qua chỗ Thiết Hải. Thiết Hải bị bốn người vây công, hai đen hai trắng, hai nữ hai nam, ai cũng che mặt, ai cũng là cao thủ, nhưng Dịch Cân Kinh của Thiết Hải là Thuần Dương mạnh nhất, cộng thêm linh khí tinh thuần, lấy một địch bốn không hề khó khăn, trên đất còn nằm hai ninja đã chết, bốn ninja vừa tấn công vừa thỉnh thoảng nhìn quanh, như đề phòng, vì Lão Đại không có ở trong thùng gỗ trên lưng Thiết Hải, bốn ninja này hẩn là đề phòng Lão Đại và Thập Tam, hai chúng nó không phải là đối thủ thực sự, nhưng chúng thường nuốt độc trùng, hàm răng con nào cũng có kịch độc.

“Ai nha, cậu mau tới đây!” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong vọt tới, lập tức hô lớn, ông bị vây công đã lâu, đã bắt đầu rơi vào thế hạ phong.

Nhưng nói xong, Thiết Hải mới nhìn thấy sắc mặt Tả Đăng Phong tái nhợt, cả người đầy máu, mới biết hẩn đã bị thương.

Vết thương trên ngực hẩn đã lại bị tung ra, máu tuôn ào ạt, hẩn mất máu quá nhiều bắt đầu đứng không vững, tựa lưng vào cây, điểm chỉ cầm máu, tuy máu đã tạm ngừng chảy nhưng không thể kéo dài, tối đa chỉ một nén nhang nữa, Tả Đăng Phong sẽ phải ngã.

Hiện giờ trời không gió, Tả Đăng Phong hít sâu một hơi lao về hướng đông bắc, nếu muốn bày hỏa trận, ít nhất phải đốt bốn đồng lửa ở bốn phía, hẩn phải làm xong trước khi ngã xuống.

Tả Đăng Phong nhanh chóng hạ cây, đốt lửa, đốt xong chạy qua chỗ khác.

Viên Phi Thiên Đại qua Đẳng Khi Anh Tử biết một ít về Tả Đăng Phong, nhận ra hẩn đang bày trận, lập tức tận lực nhào tới ngăn cản, giữ không cho hẩn đốt lửa ở hướng chính nam, nhưng cô đã nhầm, vì Tả Đăng Phong đốt một đồng lửa ở hướng chính nam là để lừa cô, vì hỏa trận không phải châm ở bốn hướng Đông Nam Tây Bắc, mà là đốt theo hình tam giác, chỗ thứ tư là ở hướng tây nam.

Đến đồng lửa cuối cùng, Tả Đăng Phong đã gần như dầu hết đèn tắt, bước chân lảo đảo, ánh mắt nhòe đi, nhưng hẩn không thể châm lửa, vì Viên Phi Thiên Đại vẫn còn đang ở bên ngoài trận pháp, hẩn phải tìm cách đẩy cô ta vào trong trận.

“Đại sư, Thập Tam, liều mạng với họ.” Tả Đăng Phong nổi giận gầm lên một tiếng lao lên hướng bắc, đây là kế dụ địch tiêu chuẩn, buộc Viên Phi Thiên Đại chạy tới cứu viện.

Quả nhiên, Viên Phi Thiên Đại lập tức rời khỏi chỗ mình thủ hộ, chạy tới cứu, Tả Đăng Phong vì muốn dụ cô vào trong trận, nên ra tay tấn công một ninja.

Viên Phi Thiên Đại quyết định vây Ngụy cứu Triệu, xông tới kích Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong chính là đang chờ điều này, lập tức dồn hết toàn lực phóng ra Thuần Dương chân khí, Viên Phi Thiên Đại quả nhiên lướt sang bên né tránh, Tả Đăng Phong xoay sang đốt đồng lửa cuối cùng.

Lửa nhóm lên, trận pháp đã thành, trong khoảnh khắc cảnh vật chung quanh thay đổi, những cây đại thụ biến mất, biến thành một biển lửa rực trời. Lửa đương nhiên không phải đều là thật, nhưng người bị nhốt

trong trận lại cảm thấy nóng, hơi nóng này không phải là thật, mà là do thị giác chuyển hình ảnh biển lửa vào não, làm não sinh ra ảo giác.

Tả Đăng Phong đốt lửa xong lập tức nhắm mắt lại, hắn vừa rồi hô lớn là để gọi Thập Tam, để xác định vị trí của nó, lúc này hắn đã ghi nhớ vị trí nó, nên chạy tới, một tay nắm Thiết Hải một tay nắm Thập Tam, hắn biết mất trận ở đâu, hắn muốn đem Thiết Hải và Thập Tam ra ngoài.

Vừa định đi, bên trái vang lên tiếng thầm thì, Tả Đăng Phong tới không kịp bèn nâng chân đá Lão Đại văng ra ngoài, rồi lôi Thiết Hải và Thập Tam từ trong mắt trận vọt ra.

Rời khỏi trận pháp, cảnh vật trở lại bình thường, những ninja bên trong trận nắm chặt tay, ngồi chồm hổm phòng thủ, chỉ có Viên Phi Thiên Đại thần sắc không thay đổi, nhắm mắt nghiêng tai cảm nhận.

“Tả Đăng Phong, cậu có sao không?” Thiết Hải nắm chặt lấy cánh tay Tả Đăng Phong.

“Đi mau, trận pháp này không kéo dài được bao lâu.” Tả Đăng Phong cố gắng không chế không để mình ngất.

“Chờ lão nạp giết bọn Nhật này đã.” Thiết Hải giận dữ định quay lại, ông bị họ vây công, đang đầy bụng bực tức.

“Đi mau, họ ở trong trận, ông đánh không tới họ.” Tả Đăng Phong vội kéo Thiết Hải, chạy về hướng tây nam, Thập Tam và Lão Đại chạy theo.

“Cậu bị thương, tôi đưa cậu vô bệnh viện.” Thiết Hải đỡ Tả Đăng Phong, ông nhìn ra hướng đi của Tả Đăng Phong không phải vào thị trấn.

“Không thể đi, tôi không chết được.” Tả Đăng Phong đã sắp mơ hồ, nhưng vẫn cố gắng, nguy hiểm chưa hết, tuyệt đối không thể ngất đi.

“Làm sao cô ta đã thương cậu được? ” Thiết Hải ôm lấy Lão Đại.

“Cô ta biến thành bộ dáng của ông đánh lên tôi.” Không được Thiết Hải nâng Tả Đăng Phong suýt ngã.

“A.” Thiết Hải vội ném Lão Đại vào thùng gỗ, đỡ Tả Đăng Phong.

“Đừng, cô ta đánh không lại tôi, nếu chính diện ra tay tôi sẽ đánh bại cô ta.” Tả Đăng Phong cắn chặt hàm răng, cố gắng mà chạy, hai người một hơi lướt hơn hai mươi mấy dặm, ngay lúc Tả Đăng Phong định ngã xuống, Thiết Hải quay đầu lại, hét lên một tiếng kinh hoàng.

“Chạy mau, cô ta đuổi tới. . .”

273. Q.4 - Chương 273: Cứu Tử Nhất Sinh

Tả Đăng Phong vội quay đầu lại, quả nhiên, Viên Phi Thiên Đại đã phá trận ra, mang theo bốn người cấp tốc đuổi tới, hai cái xác đã bị cô ném vào trong lửa hủy thi diệt tích.

Khoảng cách hai mươi dặm chỉ nhún chân mấy lần là tới.

“Chạy mau a.” Thiết Hải vội vã.

“Đừng lãng không, nếu không họ sẽ phát hiện ra chúng ta, chạy qua hướng tây.” Cả người Tả Đăng Phong đã ướt đẫm, vừa máu vừa mồ hôi, hắn chỉ còn dựa vào ý chí để mà chèo chống không ngã.

Thiết Hải vịn Tả Đăng Phong chạy về phía rừng cây phía tây, Tả Đăng Phong mất máu quá nhiều, không còn đi vững, nhưng vì sống chết hắn phải cố lết đi, không để mình bất tỉnh.

Hai người chạy tới chân núi, cách đó không xa có một sơn động, bên ngoài đầy cỏ dại, rất khó thấy.

“Đi vào đó trốn.” Thiết Hải vịn Tả Đăng Phong đi về hướng sơn động.

“Đừng vào, đổi chỗ khác đi.” Đi tới cửa động, Tả Đăng Phong gian nan nói.

Thiết Hải rất không hiểu, nhưng không hỏi, vì Tả Đăng Phong đã bắt đầu ho ra máu, nói một câu máu lại tràn ra khóe miệng.

Hai người chạy vòng theo chân núi, một lát sau, gặp một sơn động rộng rãi.

“Đi vào, đi theo hướng gió thổi, ngậm nhân sâm vào nước cho...” Tả Đăng Phong chưa nói xong đã hôn mê bất tỉnh, hẳn có thể kiên trì tới bây giờ đã rất không dễ, sau này có bị Viên Phi Thiên Đại tìm được hay không thì phải thuận theo ý trời.

Thiết Hải ôm lấy Tả Đăng Phong, nhưng không lập tức tiến vào sơn động, vì bên ngoài sơn động không có vật gì che chắn, đứng từ xa có thể nhìn thấy rõ, rõ ràng không thể bằng cái sơn động kín đáo kia, nhưng Tả Đăng Phong đã dặn, Thiết Hải tuy do dự nhưng vẫn nâng Tả Đăng Phong đi vào sơn động này, cửa vào sơn động rất rộng, vừa vào động xuất hiện hai lối rẽ, Thiết Hải theo lời dặn của Tả Đăng Phong đi vào lối có gió nhẹ thổi ra.

Trong sơn động hơi tối và ẩm ướt, trên nóc thỉnh thoảng có giọt nước nhỏ xuống, đi được mấy chục thước lại xuất hiện đường rẽ, lần này xuất hiện tới ba đường rẽ, trong đó hai cái có gió nhẹ thổi ra, Thiết Hải nhìn quanh, Tả Đăng Phong chỉ nói chọn đường có gió thổi, không nói nếu cả hai đều có gió thì chọn cái nào.

“Ừ, đều có gió thì làm sao?” Thiết Hải lay lay Tả Đăng Phong, nhưng Tả Đăng Phong không tỉnh.

Nghĩ nghĩ một hồi, Thiết Hải chọn lối ngay giữa, đường đi xuất hiện măng đá, thông đạo bắt đầu gập ghềnh, Thiết Hải ôm Tả Đăng Phong nghiêng ngả đi qua, một lát sau lại có đường rẽ xuất hiện, Thiết Hải lại loạng, đi một hồi thì hoàn toàn lạc đường, đành phải dừng lại ở một đầm nước.

Tả Đăng Phong sợ dĩ chọn cái động này mà không phải cái động kín đáo kia là vì sơn động kia không có gió nhẹ thổi ra, cho thấy nó là tử lộ, trốn trong đó vạn nhất bị phát hiện sẽ trở thành cục diện bắt ba ba trong hồ, còn ở đây có gió nhẹ, chứng tỏ sơn động này có không gian lớn, có đường sống để ẩn thân, Thiết Hải không biết những điều này, chỉ theo lời Tả Đăng Phong mà làm.

Thiết Hải hạ thùng gỗ của Tả Đăng Phong, lấy bình nước, xuống đầm nước lấy nửa bình, lấy một gốc nhân sâm trong thùng gỗ của mình nhét vào bình nước.

Thiết Hải hai tay ôm bình nước, vận linh khí để tăng nhiệt độ, người tu hành có thể dùng linh khí để sinh ra nhiệt độ cao, Thiết Hải muốn biến cái bình nước thành ấm sắc thuốc.

Một lát sau, Thiết Hải bỏ bình nước xuống, dùng linh khí đun nước rất hao tổn linh khí, làm này giờ mà nước trong bình vẫn chưa nóng.

Thiết Hải tháo bao tay Thuần Dương ra khỏi bàn tay Tả Đăng Phong, ông biết tác dụng của bao tay này, mang bao tay Thuần Dương quả nhiên đun nóng nước rất dễ, ông nắm mũi Tả Đăng Phong, đổ nước nhân sâm vào miệng, rồi cởi áo kiểm tra vết thương hẳn.

Khi thấy miệng vết thương vì đông máu quá nhiều mà đội cả áo lên, Thiết Hải vô cùng bội phục Tả Đăng Phong, người bình thường chảy nhiều máu như vậy thì chết từ sớm, mà Tả Đăng Phong lại kiên trì được hơn nửa canh giờ bày trận mới đào tẩu, hẳn phải có ý chí và dực vọng muốn sống mạnh mẽ tới cỡ nào mới giúp hẳn kiên trì được đến như thế.

Một vết thương luôn có miệng vết thương, chỉ cần băng bó miệng vết thương là đủ, nhưng Thiết Hải không quan tâm nhiều như vậy, ông xé nát tầng bào của mình, băng hết cả ngực Tả Đăng Phong, băng xong Thiết Hải để Tả Đăng Phong tựa vào vách đá, để miệng vết thương luôn khép kín.

Thiết Hải không cần kiểm tra hơi thở của Tả Đăng Phong, vì ông luôn nghe thấy tiếng hẳn thông thả hít thở, cho thấy tuy Tả Đăng Phong bị thương rất nặng nhưng không nguy hiểm tính mạng.

Làm xong mấy việc này, Thiết Hải mới bắt đầu kiểm tra thương thế của mình, đám ninja vây công ông không phải ngồi không, may là mục đích của họ chỉ là ngăn cản ông, nếu không ông rất khó toàn thân trở ra, thế nên dưới móng ông đã trúng một tiêu, trên lưng bị đánh một đao, nhưng đều chỉ là bị thương ngoài da, không quan trọng.

“Thập Tam mày giỏi lắm!” Thiết Hải vươn ngón tay cái nói Thập Tam đang ngồi chồm hổm đối diện Tả Đăng Phong, Thập Tam núp trong bụi cỏ, thỉnh thoảng chộp đúng thời cơ nhào ra đánh lên ninja, làm cho Thiết Hải phải lau mắt mà nhìn.

Thập Tam quay đầu nhìn Thiết Hải, rồi lại quay sang nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong.

Thiết Hải quay sang kiểm tra Lão Đại, một chân của nó bị thương, ông trách đám ninja xối xả, lúc hỗn chiến, Lão Đại bắt được Thập Tam công kích một nữ ninja, đáng tiếc nó không có được bản lĩnh của Thập Tam, nên bị đối phương đập ột cái coi như có lòng trung thành hộ chủ, cũng có công lao.

Thiết Hải là tăng lữ Phật Môn, tuy phá giới, nhưng không mắng chửi người, nói tới nói lui cũng chỉ có mấy câu, nhưng ông không biết Lão Đại bị thương không phải vì nữ ninja kia, mà bị Tả Đăng Phong xuất trận về đá ột cái.

Cứu Tả Đăng Phong, khen ngợi Thập Tam, trấn an Lão Đại, Thiết Hải bắt đầu hiểu kỳ nghiên cứu bao tay Thuần Dương, ông tu luyện Dịch Cân Kinh chính là theo con đường Thuần Dương, nên dùng bao tay Thuần Dương phát ra Thuần Dương chân khí bá đạo hơn Tả Đăng Phong rất nhiều.

Có một số việc là cực kỳ trùng hợp. Tả Đăng Phong trước khi hôn mê sắp xếp mọi việc, lựa chọn đường chạy trốn, bảo Thiết Hải làm chén nước nhân sâm để cứu mạng, những chuyện nhìn như xử lý không chút sơ hở này không ngờ lại ẩn chứa một tai hoạ ngầm, đó là khi hân trọng thương đã quên tháo bao tay Thuần Dương.

Hắn âm dương Sinh Tử Quyết tuy bị phế, nhưng sự mất cân bằng âm dương trong cơ thể lại chưa được cải thiện, nếu đồng thời đeo cả hai cái bao tay, lúc hôn mê sẽ không thể điều hòa âm dương trong người, mà làm cho dương khí thịnh, dương khí thịnh mà còn ăn nhân sâm vốn có dương tính cực nặng, sẽ xuất hiện hư nhiệt, Thiết Hải trong lúc vô tình tháo mất bao tay Thuần Dương, không ngờ lại là cứu Tả Đăng Phong một mạng.

Lúc đầu Thiết Hải còn lo đám ninjatìm tới, nhưng hơn nửa canh giờ không thấy động tĩnh, Thiết Hải rốt cục cũng thả lỏng trong lòng, bắt đầu ngồi xếp bằng nghỉ ngơi.

Một giấc tỉnh lại, Tả Đăng Phong vẫn còn hôn mê, Thiết Hải lấy từ thùng gỗ của Tả Đăng Phong đồ ăn cho Lão Đại và Thập Tam, Lão Đại ăn, còn Thập Tam không ăn, chỉ ngồi nhìn chằm chằm Tả Đăng Phong.

Thiết Hải hiểu y lý, biết nhân sâm đại bổ khí huyết, nên bào chế đúng cách làm thêm một bát nữa cho Tả Đăng Phong, uống được ba lần Tả Đăng Phong tuy vẫn không tỉnh, nhưng khí tức đã khá lên không ít.

Vì ở trong sơn động, Thiết Hải không tính toán được thời gian, cũng không biết đám ninja bên ngoài đã đi chưa, nhưng ông không định đi ra ngoài, ở trong này vừa yên tĩnh lại an toàn, là nơi dưỡng thương tốt nhất.

Chỉ có một điều làm Thiết Hải bất mãn là nước trong động uống vào bị tiêu chảy, phải đun sôi lên mới uống được.

Sáng sớm ngày thứ ba Tả Đăng Phong tỉnh, mở to mắt nhìn thấy Thập Tam ở đối diện trước tiên, trong lòng hân yên tâm.

“Di, cậu tỉnh rồi.” Thiết Hải nghe thấy Thập Tam kêu, quay đầu lại phát hiện Tả Đăng Phong đã mở mắt ra.

“Qua bao lâu rồi?” Tả Đăng Phong hỏi, ngực trái đau đớn làm hắn không thể nói chuyện lớn tiếng.

“Chắc một hai ba ngày, cậu có đói bụng không?” Thiết Hải bỏ bình nước trong tay, mấy hôm nay ông bổ nhân sâm vào bình, nhưng bỏ vô rồi lại không lấy ra được, ông đang tìm cách lấy chúng ra.

“Không.” Tả Đăng Phong thông thả thở một hơi, lưu được núi xanh sợ gì không củi đốt, chỉ cần còn sống, những chuyện khác đều dễ giải quyết.

“Thập Tam mấy ngày nay luôn ngồi đó nhìn cậu, thật là một con mèo ngoan.” Thiết Hải nhìn Thập Tam đang chạy tới bên Tả Đăng Phong, tán dương.

“Nó là người nhà của tôi mà.” Tả Đăng Phong sờ đầu Thập Tam.

“Cậu có cần đi nhà xí không?” Thiết Hải hỏi.

“Không đi.” Tả Đăng Phong tuy tỉnh lại, nhưng rất mệt, mắt nhiều máu đầu phải chỉ một hai ngày mà bổ sung đủ.

“Uống nước không?” Thiết Hải lại hỏi.

“Không uống.” Tả Đăng Phong lắc đầu, Thiết Hải ân cần làm hẩn rất nghi hoặc.

“Lão nạp mấy bữa nay dùng bao tay Thuần Dương của cậu để đun thuốc, rất tiện.” Thiết Hải vẩy vẩy tay trái.

Tả Đăng Phong gật đầu, nhắm mắt lại.

“Thật sự là dùng rất tốt.” Thiết Hải lại bổ sung một câu.

Tả Đăng Phong mở mắt, lần này xem như đã hiểu, Thiết Hải muốn cái bao tay Thuần Dương này.

“Trả lại cho cậu.” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong nhìn mình, ngưng ngừng tháo bao tay Thuần Dương ra đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không tặng bao tay Thuần Dương cho Thiết Hải, vì sợ bao tay Thuần Dương phát ra dương khí không biết có làm tăng thêm bệnh điên của Thiết Hải hay không, cẩn thận nghĩ nghĩ chắc là không có, nếu Thiết Hải đã thích, tặng cho ông cũng không sao, huống hồ sau này ông theo hẩn bốn ba khắp nơi, có bao tay Thuần Dương cũng an toàn thêm một ít.

“Đại sư đã từng cứu mạng tôi, bao tay Thuần Dương này tôi tặng cho ông.” Tả Đăng Phong khẽ cười.

Khuôn mặt già nua của Thiết Hải tươi rói, mấy hôm nay ông luôn tính toán làm sao để lấy được cái bao tay thú vị này, không ngờ Tả Đăng Phong lại hào phóng cứ như vậy tặng ình, vui sướng chấp tay trước ngực, “A Di Đà Phật, nếu cậu bị người bắt đi, lão nạp nhất định sẽ đi cứu cậu...” .

274. Q.4 - Chương 274: Lại Thấy Ánh Mặt Trời

Đại sư, ông đang nguyên rửa tôi hả?” Tả Đăng Phong cười.

“Không, không, cậu nhìn chỗ cậu nằm đi, khô ráo đúng không, đều là lão nạp dùng cái bao tay này dẹp hết ẩm ướt cho cậu.” Thiết Hải lắc đầu .

Tả Đăng Phong quay sang nhìn quanh, trong động quả nhiên cực kỳ khô ráo, đủ thấy mấy hôm nay Thiết Hải quả thực bận rộn với bao tay Thuần Dương.

“Đại sư, thất phu vô tội hoài bích có tội, ông đừng bao giờ khoe trước mặt người khác.” Tả Đăng Phong dặn, chuyện Tất Phùng Xuân làm tới giờ hẩn vẫn còn sợ hãi, Thuần Dương, Huyền Âm hai cái bao tay có khả năng tăng cao hiệu năng công kích, ai biết mà không đỏ mắt.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải liên tục gật đầu.

Tả Đăng Phong vẫn không yên lòng, vốn định dặn thêm vài câu nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, một là Thiết Hải tuổi có thể làm ông nội hẩn, nói quá nhiều sợ ông mất mặt mũi, hai là Thiết Hải sau này chắc chắn lúc nào cũng ở cùng với hẩn, hẩn sẽ không để ông xảy ra chuyện gì.

Pháp môn Tả Đăng Phong tu luyện là luyện huyết hóa khí, nên mất máu làm hẩn rất mệt, được một lúc lại ngủ.

Mấy ngày sau đó, hai người luôn ở trong động, người tu hành khi bị thương tốc độ khôi phục nhanh hơn người bình thường một ít, được hiệu nhân sâm hoang thực là mạnh, Tả Đăng Phong bắt quyết tụ tập đầy đủ linh khí liền vận chuyển linh khí làm tiêu tan huyết ứ trong phổi, cô đọng linh khí khôi phục tu vi.

Lúc Tả Đăng Phong có thể đứng dậy đi, Thiết Hải vội nghĩ muốn đi ra ngoài, Tả Đăng Phong thấy đồ ăn vẫn còn nên không đồng ý cho Thiết Hải ra ngoài, vì hắn sợ đối phương vẫn còn ở quanh đây, nhất định phải chờ vết thương hoàn toàn hồi phục mới có thể ra đi.

“Cậu khỏe lên nhiều rồi mà, cho tôi ra ngoài đi, Lão Đại hai ngày nay không ăn cái gì rồi.” Thiết Hải thuyết phục Tả Đăng Phong.

“Nó hai năm không ăn cái gì cũng đâu có đói chết.” Tả Đăng Phong lắc đầu, địa chi có thể thời gian dài không cần ăn uống, nhưng nếu mỗi ngày cho ăn, chúng cũng vẫn ăn được.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong ngữ khí kiên định, thì không nói gì nữa, vừa mới cầm bao tay Thuần Dương của người ta mà đối địch với người ta thì không tốt lắm.

Tả Đăng Phong nhìn tờ giấy trong tay, hắn không thể lãng phí thời gian, vừa vặn thừa dịp dưỡng thương tu chỉnh Tử Dương quan pháp thuật, hơn tu vi nữa hắn không định ra ngoài vì sợ gặp lại Viên Phi Thiên Đại, nữ ninja này có diên phong, thực lực không kém hắn bao nhiêu, không khôi phục tới trạng thái tốt nhất rất khó đánh bại cô.

Thiết Hải nhìn thấy vách đá là sợ, ông sợ diện tích, sợ cái không gian bí kín này, để giải sầu, bèn dẫn Lão Đại trong mê cung hang động đi loạn khắp nơi, nhưng lần nào cũng dẫn theo Lão Đại, nếu lạc đường, Lão Đại sẽ dẫn ông quay về, nhưng sau mấy lần lạc đường Thiết Hải không đi nữa, ngồi xếp bằng niệm kinh.

Tử Dương quan Ngự Khí quyết và quan khí thuật vô cùng tinh diệu, muốn tu chỉnh phải hoàn toàn tập trung vào nó, xung quanh phải cực kỳ yên tĩnh, nên tiếng Thiết Hải tụng kinh làm Tả Đăng Phong rất đau đầu, nhưng trong sơn động chỉ có khu vực này là khô ráo, Tả Đăng Phong không thể đưa đuôi ông đi chỗ khác, nên đành phải thôi, nhàn hạ rồi lại chuyển sang suy nghĩ chuyện khác, là tại sao Quốc Dân đảng lại dung túng Viên Phi Thiên Đại chạy tới khu vực của mình giương oai, nhưng vấn đề này rất khó nghĩ ra đáp án, vì manh mối quá ít.

Chán quá, Tả Đăng Phong bắt đầu quan sát sơn động, vì sau này còn phải đi tìm âm chức thổ ngục, nghiên cứu sơn động cũng không phải chuyện xấu.

Động rộng rãi là do nước ngầm thường xuyên cọ rửa mà hình thành, địa hình rất kỳ lạ, dưới nền là chồng chất măng đá, trên nóc treo đầy măng nhũ, màu xám trắng, kích thước lối đi thì rộng hẹp bất định, dưới chân rất trơn ướt, trong động tối đen không ánh sáng, nếu không có năng lực nhìn vật trong đêm, thì muốn đi lại trong này là không thể.

Trong động thỉnh thoảng có đầm nước xuất hiện, trong đầm nước cũng có chút cá nhỏ kỳ quái, đám cá này mắt đã thoái hóa, toàn thân trắng bạch, ngoài ra trong động còn có bò cạp và ít rắn, có chỗ có một ít dơi, ban đêm chúng ở trong động, ban ngày bay ra ngoài kiếm ăn.

Tả Đăng Phong dừng lại trước một cái ao nước rộng chừng ba trượng, vì phía trước không còn đường.

Một lát sau, Tả Đăng Phong thở dài, ao nước này có một mặt hơi nghiêng, hắn là còn có thông đạo, nếu muốn đi sang bên đó thì phải lặn xuống nước, đây là tình huống hắn không thích nhất, vì hắn không biết phải nín thở bao lâu mới tới bờ bên kia.

Ngoài ra còn một vấn đề làm hắn sầu, là trong đầm nước này có người cá, tốc độ di chuyển cực nhanh. Người cá dài không quá ba tấc, đầu không to lắm, nhưng ai cũng biết chúng là động vật săn mồi trong nước cao cấp nhất, trời mới biết hoàn cảnh bí kín sẽ tạo ra loại động vật biến thái gì.

Tình huống nơi này nghiêm trọng hơn thành cổ của kim kê, vì sự ngăn cách không phải là tuyệt đối, thời gian trôi qua, khiến động vật trong động và động vật bên ngoài trở nên khác hẳn nhau, đám quái vật trong thành cổ Lô quốc còn có bảy phần giống người, còn trong động này mà có động vật, chỉ sợ một phần giống người cũng không.

Tả Đăng Phong thở dài, biện pháp hay nhất là đuổi Lão Đại đầu trọc đi, rồi xộc thẳng xuống dưới đất tìm kiếm, nhưng cách này không làm được, vì hắn không dám chọc đầu trọc, không phải hắn sợ quân đội, mà là sợ chọc vào đầu trọc sẽ làm mất luôn số tuổi thọ ít ỏi còn lại của mình.

Hơn nữa nơi này là tổng bộ Quốc Dân đảng, đa phần quân đội, đều vô pháp mô thiên. Ai cũng muốn giữ mặt mũi, nếu ở Thiểm Tây đào mộ Quốc Dân đảng có thể giả cam vờ điếc, nhưng nếu chạy tới Trùng Khánh, chỗ phủ Tổng Thống đào mộ, chính là đi tiểu trên đầu, Quốc Dân đảng nhiều máy bay đại pháo, lấy đại một cái hân cũng ăn không tiêu.

“Ha ha, cậu mà cũng bị lạc đường.” tiếng cười của Thiết Hải cắt ngang suy nghĩ của Tả Đăng Phong, hân ngẩng đầu mới nhận ra đã quay trở về chỗ hai đặt chân.

Tả Đăng Phong hơi ngạc nhiên, dừng lại một lát mới hiểu được Thiết Hải là có ý gì, trước đó mỗi lần Thiết Hải ra ngoài đều là nhờ Lão Đại dẫn về, lần này Thập Tam chạy trước Tả Đăng Phong, Thiết Hải tưởng hân bị lạc, Thập Tam dẫn đường cho hân, nên mới có câu nói vừa rồi.

“Thu dọn đồ, chúng ta ra ngoài.” Tả Đăng Phong chẳng cần giải thích, hân cùng hòa thượng diên biết nhau ba năm, lúc đầu mang theo Thiết Hải là vì muốn mượn tu vi của ông, nhưng qua chuyện Ngũ Đài Sơn và chuyện lần này, Tả Đăng Phong đã thay đổi quan điểm, hân đã coi Thiết Hải trở thành bạn, đối với một người bạn diên, Tả Đăng Phong luôn luôn tha thứ.

Thiết Hải lập tức công thùng gỗ lên, ông đã sớm muốn đi ra ngoài.

“Đại sư, đám ninja áo tím có thể biến thành bộ dáng người khác, cả quần áo cũng thay đổi được, ông phải cẩn thận.” Tả Đăng Phong dặn.

“Làm sao nhận ra được?” Thiết Hải nhú mày, nhẫn thuật ninja và võ học Trung Quốc khác nhau, nữ ninja biến hóa hình thể không phải giống như Chưởng Nhân Pháp, cô ta như thế nào làm được, hai người không hiểu.

“Cô ta không thể thay đổi thanh âm, từ nay khi gặp nhau, chúng ta phải nói một câu gì đó trước.” Tả Đăng Phong đáp.

Thiết Hải gật đầu, mang theo Lão Đại đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong và Thập Tam đi theo sau, nhìn Thiết Hải và Lão Đại, Tả Đăng Phong không khỏi lắc đầu cười khổ, trước giờ hân luôn nghĩ Lão Đại là phế vật, nhưng bây giờ hân đã nghĩ khác, nếu quả thật phải đi vào động, gặp phải ao nước thì chỉ còn cách dựa vào con chuột này đi xuống dưới dò đường, hơn nữa Lão Đại ở dưới nước rất uy mãnh, lần này đi tiên phong không phải nó thì còn ai.

“Vết thương của cậu sao rồi?” Thiết Hải vừa đi vừa hỏi.

“Linh khí đã khôi phục hoàn toàn, vết thương đã lành bảy tám phần.” Tả Đăng Phong đáp.

“Lành nhanh như vậy?” Thiết Hải hơi khó hiểu, người thường nếu bị dao đâm ít nhất phải mất một tháng mới có thể phục hồi như cũ, người tu hành đương nhiên nhanh hơn một chút, nhưng không nhanh được nhiều như vậy.

Tả Đăng Phong thở dài gật đầu, chuyện gì cũng vậy, chỉ cần chịu đựng cân não thì sẽ đều có thu hoạch, lúc dưỡng thương hân đã đem dương khí còn dư trong người chuyển tới vết thương, dương khí tạo nên nhiệt độ cao, làm miệng vết thương khép lại nhanh hơn, cũng may giờ đang là mùa hè, chứ nếu là mùa đông thì hân cũng phải mất một tháng.

“Hồi phục nhanh như vậy, còn thở dài cái gì!” Thiết Hải nghiêng người tránh một nhũ thạch, mong ông bị dính một phi tiêu, tới giờ vẫn chưa hết hân.

“Cây muốn tĩnh mà gió chẳng muốn ngừng, con muốn báo hiếu mà mẹ không còn.” Tả Đăng Phong lại thở dài, khi mẹ hân còn sống, một tháng hân chỉ có bốn đồng đại dương, người nhà sống chật vật khó khăn, nếu bây giờ mẹ hân còn sống, hân nhất định sẽ đưa ẹ hân một cuộc sống sung sướng nhất.

Thiết Hải không hiểu câu nói của Tả Đăng Phong là ý gì, đầu óc của ông không bận tâm chỗ đó, ông chỉ muốn mau rời khỏi nơi này, lần này ông đã học thông minh, biết đi theo đường phân của dơi để đi ra ngoài.

“Đợi chút.” Tả Đăng Phong nhìn thấy ánh sáng, túm áo Thiết Hải.

“Bọn chúng chưa đi?” Thiết Hải quay đầu hỏi.

“Có thể.” Tả Đăng Phong gật đầu, hắn giữ Thiết Hải là để hai người có thời gian cho con mắt thích ứng với ánh sáng, nhưng cũng rất có khả năng đám ninja kia chưa rời đi.

“Cũng bảy tám ngày rồi, sao chúng còn chưa đi?” Thiết Hải khó chịu.

“Đánh rắn không chết tất có hậu hoạn, đạo lý này họ cũng biết. Huống hồ họ biết chúng ta trốn đâu đó trong này, nên rất có thể ở ngoài giếng lưới chờ thả, chờ chúng ta đói quá chịu không nổi phải chui ra, là chặn giết chúng ta.” Tả Đăng Phong đáp.

“A Di Đà Phật, Người Nhật thật xấu.” Thiết Hải giận dữ.

Hai người đi ra cửa động, lúc này bên ngoài đang là giữa trưa, nhìn thấy cảnh vật bên ngoài làm Tả Đăng Phong chỉ muốn đề khí thét to một hơi để thả sự đè nén trong lòng.

Nhưng hắn đã nghe thấy tiếng hít thở nhẹ nhàng trong bụi cỏ mé động.

“Chúng chưa đi thật, giờ phải làm sao?” Thiết Hải hỏi nhỏ, hai người vẫn chưa bị lộ thân hình.

“Chưa đi thì tốt, báo thù đi thôi.” Tả Đăng Phong cười lạnh khê sờ ngực trái, cất bước đi ra.

“Lão nạp cũng nghĩ như vậy.” Thiết Hải gãi gãi móng, đi theo...

275. Q.4 - Chương 275: Vụ Ẩn Vọng Nguyệt

Hai người vừa mới ra cửa động, mười thanh phi tiêu chữ thập đã từ bụi cỏ mé động bắn tới, ninja nổi danh về nghị lực và ẩn nhẫn, mai phục và bí mật là điểm mạnh của họ.

Vì đã có chuẩn bị tâm lý, Tả Đăng Phong không chút bối rối, khê phẩy tay bắn ngược đám phi tiêu trở về, đồng thời vọt tới bụi cỏ.

Tên ninja vừa dùng võ sĩ đao hất bay đám phi tiêu, thì Tả Đăng Phong đã vọt tới trước mặt hắn, tay phải Ngưng Khí đánh ra, hất văng ninja trắng bay ra ngoài.

Cùng lúc bên trái truyền tới một tiếng kêu thê lương, Tả Đăng Phong nghe tiếng vội xoay người, thấy ninja trắng bên trái đang lăn lộn, Thiết Hải đang nâng người một bên, kinh ngạc nhìn bàn tay trái đang đeo bao tay Thuần Dương của mình.

“Qua lao cung là Thuần Dương chân khí, không qua lao cung là bình thường linh khí.” Tả Đăng Phong hướng dẫn, Thiết Hải rõ ràng chưa nắm vững bí quyết dùng bao tay Thuần Dương.

“A Di Đà Phật, để i không còn làm ác.” Thiết Hải gật đầu, xông tới, khiến tên ninja kia im bật dưới bàn tay.

Động tác của Thiết Hải làm Tả Đăng Phong thầm gật đầu, Thiết Hải không phải loại tăng nhân cổ hủ ngu thiện, mười mấy năm trước ông vì đại khai sát giới mà bị phạt diện bích, đã không còn tính nhân hòa như các cao tăng khác, nhưng đó mới chính là thứ Tả Đăng Phong cần.

“Thật sự là dùng được.” Thiết Hải vui mừng đánh giá bao tay Thuần Dương, nhìn quanh tìm đối thủ.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong đề khí khinh thân lướt về phía đông.

“Sao chỉ có hai tên?” Thiết Hải phi theo.

“Chút xíu nữa chúng sẽ xuất hiện thôi.” Tả Đăng Phong vừa lướt vừa lắc lư, giả vờ vẫn còn thương tích. Viên Phi Thiên Đại chắc chắn nấp ở gần đây, còn chưa xuất hiện hẳn là vì sợ xuất hiện sớm quá sẽ dọa hai người lại chạy trở vào trong động.

Tả Đăng Phong tiên đoán không sai, hai người rời khỏi sơn động đủ xa, Viên Phi Thiên Đại lập tức cùng hai ninja áo đen xuất hiện sau lưng họ.

“Chúng tôi.” Thiết Hải nghe thấy tiếng xé gió, quay đầu lại nhìn thoáng qua.

“Không cần phải quay lại, tiếp tục đi, dẫn chúng tôi chỗ trống trải, đoạn đường lui của chúng tôi rồi ra tay.” Tả Đăng Phong lạnh lùng, bây giờ thế cục đã nghịch chuyển, hắn còn sợ ba người Viên Phi Thiên Đại rơi xuống hạ phong sẽ bỏ chạy, trốn vào trong sơn động.

Thiết Hải gật đầu, đi theo Tả Đăng Phong, một lúc đã thấy trước mặt có một rừng cây, phía bắc rừng cây có một con đường nhỏ, đường nhỏ dẫn tới tới một ruộng lúa nhỏ, lúa mạch đã chín nhưng chưa được thu hoạch, vừa đủ phù hợp cho Thập Tam và Lão Đại ẩn thân, ngoài này lại không có vật để che đậy cho người ẩn thân, đúng là nơi tốt để ra tay.

Tả Đăng Phong hạ xuống, xoay người chờ đợi, nhưng hắn cau mày, Viên Phi Thiên Đại đã thay đổi diện mạo, hoàn toàn giống hệt hai ninja đen, không biết người nào mới là Viên Phi Thiên Đại.

“Tên nào là tên lợi hại?” Thiết Hải cực kỳ ngạc nhiên.

“Ra tay thì biết.” Tả Đăng Phong vọt tới công kích trước.

Song phương cách nhau khoảng trăm bước, Tả Đăng Phong nhảy lên, một ninja áo đen lập tức phóng phi tiêu ngăn chặn, phi tiêu vừa phát xong là trở tay rút võ sĩ đao sau lưng, động tác ba người giống hệt nhau, chỉ nhìn thân hình rất khó phán đoán ai mới là Viên Phi Thiên Đại.

Lần này Tả Đăng Phong không dùng linh khí đẩy phi tiêu bay ngược lại nữa, mà là cất cao năm thước tránh thoát phi tiêu, rồi từ trên cao đánh xuống.

Nữ ninja và nam ninja có thói quen xuất đao khác nhau, nam ninja thường bỏ nghiêng từ trên xuống dưới, nữ ninja lại chém ngược từ dưới chém lên, ba nữ ninja này cũng vậy, để đao xuôi ngay đùi phải vào thế, chỉ đợi Tả Đăng Phong tới gần là vung đao tấn công.

Tả Đăng Phong nhìn thẳng vào tên ninja chính giữa, nhưng chướng tới nơi hắn lại lướt ngang sang phải ba thước, mục tiêu của hắn là ninja bên phải. Người này khi ném ra phi tiêu còn che giấu thực lực, lưỡi võ sĩ đao trong tay cô xoay vào bên trong, chính là để tiên cho cô xuất đao sang bên phải.

Tả Đăng Phong dùng toàn lực, Huyền Âm chân khí toàn lực phát ra, Viên Phi Thiên Đại đánh lén làm hắn chịu nhiều đau khổ, nhất định phải báo thù cho hắn giận, hơn nữa thương thế chưa khỏi hẳn, không thể chịu hao tổn lâu, tốt nhất là tốc chiến tốc thắng.

Ninja bên phải không ngờ Tả Đăng Phong đến phút cuối đổi mục tiêu công kích sang mình, trong lúc vội vàng để lộ khuôn mặt thật, song chướng đều giờ ra, đón đỡ một chưởng của Tả Đăng Phong.

Một tiếng va chạm nặng nề, Viên Phi Thiên Đại ngã xuống, hai người còn lại lập tức vung đao ngăn cản Tả Đăng Phong không cho hắn truy kích, Tả Đăng Phong cũng đã dùng hết linh khí, phải hạ xuống đất để mượn lực.

Cùng lúc đó, Thiết Hải đã kịp xông tới nghênh chiến hai ninja, Tả Đăng Phong khi rơi xuống đất lập tức ngẩng đầu quan sát tình hình của Viên Phi Thiên Đại tình huống, nhưng ngẩng đầu lên mới thấy Viên Phi Thiên Đại đã biến mất.

Tả Đăng Phong không nhân cơ hội qua giúp Thiết Hải, mà nghiêng tai lắng nghe động tĩnh chung quanh, Viên Phi Thiên Đại khẳng định bị Huyền Âm chân khí đánh bị thương, buộc phải ẩn thân, pháp thuật ẩn thân tuy thần kỳ, nhưng đối với người tu đạo tử khí điên phong trong thì chỉ cần lắng nghe vẫn có thể phát hiện ra.

Tả Đăng Phong nghe thấy tiếng xé gió, nhưng tiếng xé gió không phải ở gần hắn, mà ở phía xa, hướng Đông Nam và chính bắc.

Tả Đăng Phong ngạc nhiên nhíu mày, Đông Nam và chính bắc mỗi hướng đều có một ninja đang nhanh chóng chạy tới đây, này hai ninja không phải bộ hạ của Viên Phi Thiên Đại, vì cả hai đều không che mặt, hướng đông nam là một phụ nữ, hướng chính bắc là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi.

Lúc này Thiết Hải đã đánh vắng hai ninja áo đen, ông chưa điều khiển được Thuần Dương chân khí, nên bị phóng cháy lan ra ruộng lúa, ngọn lửa ầm ầm cháy về hướng nam, Thiết Hải vội đem thùng gỗ của hai

người dời tới.

“Lại thêm hai tên.” Thiết Hải thấy viện binh đối phương đã tới.

“Cẩn thận, cô ta đang ở quanh đây.” Tả Đăng Phong gật đầu, ruộng lúa bị đốt, tiếng nổ lách tách làm hắn không nghe được âm thanh di chuyển của Viên Phi Thiên Đại.

“Cậu không thấy hả, có người tới.” Thiết Hải nâng lên âm điệu.

“Người tới thêm thì sao, giết là được.” Tả Đăng Phong khoát tay ý bảo Thiết Hải không cần phải to tiếng.

“Đi.” tại Tả Đăng Phong nghiêng đầu cố gắng lắng nghe, đột nhiên Thiết Hải kinh hô, Tả Đăng Phong quay sang, nhìn thấy Thiết Hải đang đứng.

“Đại sư, dùng Thuần Dương chân khí.” Tả Đăng Phong vội hô lớn, trong hai Thiết Hải nhất định có một người là Viên Phi Thiên Đại biến thành, nhưng Viên Phi Thiên Đại dù có thể tạo ra bao tay Thuần Dương nhưng không thể phát ra Thuần Dương chân khí.

Hai người lập tức xuất chiêu tấn công đối phương, song chiêu đụng vào nhau, cả hai đều thối lui ba bước.

“Đại sư, nói chuyện.” Tả Đăng Phong vọt tới hô.

“Nói gì?” Thiết Hải ngạc nhiên quay sang hỏi.

Tả Đăng Phong lập tức công kích Viên Phi Thiên Đại, Viên Phi Thiên Đại cực giỏi về độn pháp Ngũ Hành, lập tức bắt quyết biến mất.

Tả Đăng Phong mượn thời cơ này xoay người nhìn hai ninja phía xa, thấy họ đã còn cách không tới ba dặm.

“Bùm.” Tả Đăng Phong còn đang nhìn, Thiết Hải đã lướt ngang năm thước đánh một chiêu vào hư không, thân hình Viên Phi Thiên Đại lóe lên rồi biến mất.

Tả Đăng Phong gật đầu, Thiết Hải có trực giác của cao thủ, có bao tay Thuần Dương ông không cần e ngại Viên Phi Thiên Đại.

Hai ninja tới gần, hạ xuống gần ruộng lúa bị cháy, cách mười trượng nhìn Tả Đăng Phong và Thiết Hải, Viên Phi Thiên Đại cả người sương lạnh xuất hiện, chào hai người theo cấp bậc ngang hàng.

Tả Đăng Phong hiểu Tiếng Nhật, nghe thấy Viên Phi Thiên Đại gọi người đàn ông Vũ Ẩn, người phụ nữ là Vọng Nguyệt, tên sau là “Tang” .

Chỉ cần nghe như thế, Tả Đăng Phong đã biết gia tộc hai người này và gia tộc Viên Phi chính là ba đại gia tộc ninja của Nhật, Tả Đăng Phong còn nhận ra quan hệ của ba người không thân thiết, vì người Nhật khi xưng hô bằng họ nghĩa là xa lạ với nhau, nếu quen thuộc đã xưng hô bằng tên.

Người đàn ông họ Vũ Ẩn mặc áo xanh, giống áo của người Trung Quốc, chỉ khác là ở ngực trái có ba gạch vàng, vạch ở giữa chia làm đôi, trước đó Tả Đăng Phong cũng thấy trên ngực áo trái của Viên Phi Thiên Đại có ba gạch vàng, nhưng hắn không để ý, giờ mới hiểu được đây là tiêu chí gia tộc, Vũ Ẩn gia tộc lấy ký hiệu “Ly” trong bát quái, thiên về hỏa, Viên Phi gia tộc là “Cần”, người phụ nữ còn lại ba vạch vàng trên áo đều là một phần thành hai, chính là đại biểu của “Khôn”.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.” Thiết Hải niệm A Di Đà Phật, Tả Đăng Phong khẽ nghiêng đầu nhìn bằng khóe mắt, thấy Lão Đại cả người đầy bụi đất từ phía nam chạy tới, lông trên thân bị đốt trụi không ít, có kỳ chủ tất có kỳ phó, nhưng chỉ có con chuột xuất hiện, không thấy Thập Tam, chứng tỏ nó biết trốn ở nơi mặt bắc ngược gió, lửa cháy không tới.

“Sao mày không đào cái hang mà chui vào!” Thiết Hải đau lòng tắc lưỡi, ông biết chuột biết đào hang, nhưng quên mất Lão Đại là chuột nước, chân có màng không đào hang được.

Viên Phi Thiên Đại đang nói chuyện với Vũ Ẩn và Vọng Nguyệt, Vũ Ẩn thần sắc âm lạnh mà nghiêm túc, thỉnh thoảng gật đầu tỏ vẻ lễ phép, còn người phụ nữ xinh đẹp mà thân hình mập lù khó coi Vọng Nguyệt lại thoải mái ngắm nghía đánh giá Tả Đăng Phong.

Thiết Hải trấn an Lão Đại, xong đứng cạnh Tả Đăng Phong chờ ra tay.

“Mụ béo kia giao cho ông.” Tả Đăng Phong nói nhỏ với Thiết Hải.

“A Di Đà Phật, lão nạp chọn người nam kia.” Thiết Hải nhìn Vọng Nguyệt, lắc đầu.

“Tôi sợ mụ già mập đó.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hẳn thật sự sợ Vọng Nguyệt, không phải vì sợ đánh không lại, mà vì mụ cứ vút mị nhân cho hắn. . .

276. Q.4 - Chương 276: Đánh Ninja Tàn Bạo

“Cả cậu cũng sợ, sao bảo lão nạp đánh?” Thiết Hải hỏi.

“Muốn đánh với mụ ta phải có định lực, định lực của tôi không đủ.” Tả Đăng Phong lắc đầu, mụ mập Vọng Nguyệt rất có khả năng biết mị thuật gì đó, lần đầu lúc mụ vút mị nhân cho Tả Đăng Phong hắn rất buồn nôn, nhưng những cái sau đó, hắn lại càng lúc càng thấy dễ coi, sự thay đổi này rất khác thường.

Thiết Hải gật đầu, ông không muốn đánh nhau với Vọng Nguyệt vì đối phương là đàn bà, chứ đối phương đẹp xấu thì với ông chẳng có gì khác nhau.

“Ra tay!” Tả Đăng Phong thấy Thiết Hải gật đầu, lập xông tới.

Hắn xông tới làm ba người hơi ngạc nhiên, họ không ngờ Tả Đăng Phong nói ra tay là ra tay, nên vội rút võ sĩ đao chống đỡ.

Thiết Hải tưởng Tả Đăng Phong sẽ nói mấy câu ra vẻ rồi mới đánh, ai ngờ hắn đánh là đánh không chút báo trước, nên mất mấy giây mới kịp phản ứng, xông tới chặn đầu Vọng Nguyệt.

Tả Đăng Phong chủ động công kích một là để biểu thị hắn khinh thường họ, nếu đơn đả độc đấu Viên Phi và Vụ Ân đều không phải là đối thủ của hắn, nên hắn mới một hơi đánh cả hai người, hai là hắn không muốn để cho đối phương mặt mũi gì hết, vì hai bên căn bản không phải là công bằng tỷ thí, Viên Phi Thiên Đại hành vi quá mức tiện, đám ninja này không xứng làm đối thủ của hắn, nói chuyện với họ khác gì cho họ mặt mũi, Tả Đăng Phong không muốn cho họ mặt mũi, để họ khỏi tưởng hắn dễ xơi.

” Thiên hoàng của bọn mày là thằng điên, bọn mày trong mắt tao chỉ là bọn chuột nhắt giấu đầu giấu đuôi.” Tả Đăng Phong vừa ra tay vừa mắng.

Viên Phi và Vụ Ân không ngờ Tả Đăng Phong ăn nói như vậy, không khỏi giận dữ, võ sĩ đao tăng tốc chém ngang chém dọc, toàn nhằm vào chỗ hiểm.

“Bọn mày ở trong cái đảo nhỏ xíu của mình thì còn lợi hại, chứ đi tới Trung thổ, cỡ như bọn mày chỗ nào chẳng có, bọn mày chỉ là kiến hôi mà thôi.” Thường khi đánh nhau Tả Đăng Phong không bao giờ nói nhảm, nhưng hôm nay hắn nói, hơn nữa nói rất khó nghe, mục đích chỉ có một, chính là làm nhục những người ninja luôn tự nhẽ là rất cao này, để bọn họ giận dữ vì bị tổn thương lòng tự tôn.

Viên Phi và Vụ Ân không có khả năng phối hợp tác chiến với nhau, nên Tả Đăng Phong có thể lợi dụng điều này lấy một địch hai, cao thủ tốc độ đều nhanh chóng, nhưng nhanh này chỉ là so với người chậm hơn, chứ nếu ba người tu vi tương tự, thì không thấy đối phương nhanh chút nào. Nhưng cương quyết quyết của Tả Đăng Phong lại thực sự nhanh hơn thân pháp của Viên Phi và Vụ Ân ba phần, nên hắn chiếm hết tiên cơ, đáng tiếc phần nhanh hơn này không đủ giúp hắn đánh chết đối phương, chỉ có thể chiếm tiên cơ làm cho đối phương phải luôn bị động phòng thủ.

Nhưng như vậy là đủ rồi, Tả Đăng Phong không sợ mấy thanh võ sĩ đao sắc bén của hai người, có bao tay Huyền Âm bảo vệ, hắn thoải mái tay không tóm lấy lưỡi đao, hai người dùng võ sĩ đao dù thế nào cũng không thành thạo bằng Tả Đăng Phong dùng tay không, nên Tả Đăng Phong lấy một địch hai vẫn chiếm thế thượng phong.

Ninja Nhật cực kỳ coi trọng võ sĩ đao của mình, tuyệt đối không cho phép Tả Đăng Phong bắt được đao của mình, nên cả hai rất đau khổ, vì khi họ xuất đao đều có dùng linh khí, xuất đao nếu chém trúng mục tiêu thì thoải mái, mọi thứ đều trôi chảy, nếu chém không trúng cũng có thể lợi dụng dư âm xuất đao để xoay chiều công kích, nhưng bao tay Huyền Âm của Tả Đăng Phong lại buộc họ phải thu hồi đao khi chiêu thức chưa đánh xong, nếu không sẽ rất có khả năng bị Tả Đăng Phong bắt được, cứ thế đánh không được lui không xong, cả hai người đều bị bó tay bó chân, không ngừng kêu khổ.

“Võ họ thiên hạ chỉ cần nhanh là phá được tất cả, bọn mày quá chậm, sự phụ của bọn mày thực là vô năng.” Tả Đăng Phong vừa đánh vừa nhục mạ sự phụ đối phương, nếu hai người hợp công hẳn sẽ không dám chủ quan, nhưng hẳn vẫn giả bộ ra vẻ tiểu nhân đắc chí, cần rõ đi nhục nhã đối phương, hẳn muốn họ nổi giận, chứ không cần họ bội phục hẳn.

Viên Phi và Vụ Ân ngoài võ sĩ đao đều có mang theo ám khí, nhưng không dùng được, một là không có cơ hội, hai là có khả năng làm bị thương chiến hữu của mình, tức nhất là Tả Đăng Phong này lại biết Tiếng Nhật, hai người nếu dùng Tiếng Nhật thảo luận với nhau sẽ bị hắn nghe được, hơn nữa hai người ở Nhật đều là bá chủ một phương, trước nay chưa bao giờ phải liên thủ đối địch, nên phối hợp cực không trôi chảy.

“Viên Phi quân mời lui ra, để tôi đánh hắn.” Vụ Ân giận quá rốt cục nói với Viên Phi Thiên Đại, người Nhật khi nói với phụ nữ thường dùng từ “Quân”.

Viên Phi Thiên Đại đã bị Huyền Âm chân khí đã thương, đến giờ vẫn cả người lạnh buốt không làm gì được, nghe vậy vội lách mình lùi ra sau, vì Vụ Ân muốn thi triển pháp thuật thì phải có đủ không gian.

Kẻ ngu cũng biết Vụ Ân bảo Viên Phi Thiên Đại tránh chỗ là để thi triển pháp thuật, cũng chỉ có kẻ ngu mới cho hắn cơ hội, nên khi Viên Phi Thiên Đại lùi, thì Tả Đăng Phong cũng ngay lập tức áp sát Vụ Ân, tay phải chụp thẳng vào võ sĩ đao đang dựng thẳng trước ngực.

Vụ Ân thấy Tả Đăng Phong chụp đao, vội xoay ngang đao để công kích ngược lại, nhưng không ngờ Tả Đăng Phong chỉ là hư chiêu, để bức Vụ Ân hoành đao ngang ra, Vụ Ân phòng thủ trọng điểm vùng ngực trái, vì hắn cố kỵ cánh tay phải của Tả Đăng Phong, nên khi hoành đao trước ngực lộ ra lỗ hổng, Tả Đăng Phong nắm ngay thời cơ, tay trái tát cho Vụ Ân một bạt tai.

“Ha ha ha ha, mày bảo cô ta lui ra, mày thật cho là mình rất lợi hại phải không?” Tả Đăng Phong một kích đắc thủ thì cười to, ngực Vụ Ân lộ ra sơ hở hẳn có hai lựa chọn, một là dùng tay trái công kích ngực hắn, hai là ra tay bạt tai, Tả Đăng Phong không chút do dự lựa chọn cái sau, vì ngực ninja thường có miếng hộ tâm, hơn nữa Trung Quốc có câu ngàn ngữ đánh người nặng nhất là làm bẽ mặt, bạt tai chính là chiêu làm nhục nặng nhất, Tả Đăng Phong đã muốn làm nhục họ, đây là một thủ đoạn chiến thuật lợi hại, từ lúc mười mấy tuổi hắn đã biết giao thiệp Gia Cát Lượng tức chết Chu Du.

Vụ Ân vốn tên là Vụ Ân Phong Lô, là ninja lợi hại nhất của Vụ Ân gia tộc, đã hơn năm mươi tuổi, ở Nhật rất được mọi người tôn trọng, ngay cả hoàng gia cũng phải mười phần đối lễ, không ngờ tới Trung Quốc lại phải chịu nhục lớn như vậy, máu dồn lên mặt, nhưng ông ta không phải mao đầu tiểu tử, biết không một cao thủ tu vi cao thâm nào lại nông cạn và cuồng vọng như Tả Đăng Phong đang biểu hiện, nên biết ngay Tả Đăng Phong là đang cố ý chọc giận mình.

Vụ Ân lập tức lùi lại, Tả Đăng Phong không đuổi theo, vì hắn qua khóe mắt đã thấy Thiết Hải đang chiến đấu dưới cơ Vọng Nguyệt.

“Đại sư, ông nhắm mắt lại làm gì?” Tả Đăng Phong gọi, Thiết Hải bị hạ phong là vì ông luôn nhắm mắt, hoàn toàn chiến đấu bằng việc nghe tiếng gió mà thôi.

“A Di Đà Phật, cái bà Đông Doanh này vô sỉ không biết thẹn.” Thiết Hải hô lớn đáp lại.

Tả Đăng Phong cau mày, hẳn không thấy Vọng Nguyệt có điều gì dị thường, nhưng Thiết Hải nói vậy, rất có thể Vọng Nguyệt đã dùng mị thuật.

Vụ Ân Phong Lô thừa lúc Tả Đăng Phong phân tâm, liền bấm chỉ quyết, miệng lẩm nhẩm, trên người hắn bắt đầu xuất hiện ngọn lửa, nhanh chóng lan ra toàn thân, Vụ Ân Phong Lô biến thành một quả cầu lửa,

rít gió đánh tới Tả Đăng Phong.

Bất kỳ môn phái nào cũng đều có tuyệt kỹ của mình, Vụ Ân gia tộc thiên về hỏa trong Ngũ Hành, pháp thuật họ thi triển có quan hệ tới huyết mạch của gia tộc, hỏa diễm này và hỏa diễm do trận pháp tạo thành ảo giác là không giống nhau, nhưng cũng không phải là lừa thật, vì Tả Đăng Phong có thể thấy rõ ràng Vụ Ân Phong Lôi bên trong hỏa cầu quần áo không bị đốt cháy.

Tả Đăng Phong từng ở trong mộ của vụ sư Ba quốc dùng Huyền Âm chân khí dập lửa, biết Huyền Âm chân khí có thể khắc chế pháp thuật về hỏa, nên hắn không vội, đợi đối phương tới gần mới ra tay .

Viên Phi Thiên Đại đã từng bị nhục về tay Tả Đăng Phong, Vụ Ân và Vọng Nguyệt thì chưa, nên không biết, có vẻ khinh thị tài năng của cô. Vốn ba người không có quan hệ tốt, không định chiếu cố cho nhau, nhưng khi Tả Đăng Phong đánh Vụ Ân Phong Lôi, Viên Phi Thiên Đại lại thổ huyết cáo chết, không chút ngần ngại, vội cao giọng nhắc nhở Vụ Ân Phong Lôi, “Chú ý hàn khí của hắn.”

Vì thôi phát Huyền Âm chân khí cần tốn nhiều linh khí hơn bình thường, nên Tả Đăng Phong từ nãy tới giờ không hề dùng Huyền Âm chân khí, Vụ Ân Phong Lôi không biết Huyền Âm chân khí lợi hại tới mức nào, nên không biết là không nghe thấy lời cảnh báo của Viên Phi Thiên Đại hay vì không dừng lại được, mà chẳng những không chậm lại còn tăng thêm tốc độ công kích Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong chờ quả cầu lửa tới gần mới phát ra Huyền Âm chân khí, Tả Đăng Phong Ngũ Hành thuộc thủy, thủy thuận âm, Huyền Âm chân khí do hắn phát ra vô cùng âm hàn, dập tắt ngay ngọn lửa trên người Vụ Ân Phong Lôi, Tả Đăng Phong giờ chân đá ột phát.

Tả Đăng Phong vốn định đá Vụ Ân Phong Lôi bay đi thôi, không ngờ một cước xuất ra, Vụ Ân Phong Lôi lại bị đá thành hai nửa, nửa người trên bị đá văng ra ngoài, nửa người dưới vẫn đứng ngay tại chỗ.

Tả Đăng Phong ngẩn người, cúi đầu xuống nhìn, một vong hồn bốc lên, hắn nhìn thấy một thanh đoản đao sắc bén chém ngược từ dưới lên cầm hắn, và thứ cầm thanh đoản đao lại chính là “Chi dưới” của Vụ Ân Phong Lôi.

Người khi gặp phải tình huống nguy hiểm tính mạng sẽ có hai kiểu phản ứng, một là tốc độ phản ứng nhanh hơn, hai là tốc độ phản ứng giảm xuống, nhanh hơn hay chậm đi là dựa vào bản tính của người đó là kiên cường hay nhu nhược, chứ không liên quan tới bản năng hay đáng về bề ngoài hung ác và ôn hòa, nó ẩn sâu trong máu, chỉ có trong thời khắc mấu chốt mới hiện ra mà thôi.

Lúc này, suy nghĩ trong đầu Tả Đăng Phong không phải là tại sao “Chi dưới” của Vụ Ân Phong Lôi ” cử động được, hay né tránh như thế nào, mà hắn nghĩ là làm sao giết chết con quái vật đang đánh lén hắn, suy nghĩ chính xác dẫn đến hành động chính xác, hai tay hắn vung lên, hất văng quái vật cầm đoản đao ra ngoài.

Xử lý xong rồi Tả Đăng Phong mới chảy mồ hôi lạnh nhìn kỹ quái vật, mới thấy đó là một người lùn đầu nhỏ xíu, phần thân trên của Vụ Ân Phong Lôi phát ra linh khí kéo tới, cùng người lùn hợp lại làm một.

Đến lúc này Tả Đăng Phong đã hiểu Vụ Ân Phong Lôi nhật ra là do hai người lùn hợp lại, cũng hiểu vì sao hắn lại mặc áo dài, chính là để che dấu người lùn bên dưới, Viên Phi và Vọng Nguyệt thấy điều này cũng không kinh ngạc, chứng tỏ họ biết đặc tính này của gia tộc Vụ Ân.

Tả Đăng Phong còn đang ngấm ngấm Vụ Ân Phong Lôi, Thiết Hải đã từ xa kêu to, chạy tới, “A Di Đà Phật, cô kia quá không biết xấu hổ, lão nạp định lực không đủ, cậu sang đánh cô ta đi . .”

277. Q.4 - Chương 277: Đạp Mông Cô Ta

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn lại, thấy Vọng Nguyệt đã chạy tới hội họp với Viên Phi và Vụ Ân, đang nường mảy nhìn hẩn và Thiết Hải, tuy thở hơi gấp, nhưng quần áo vẫn còn đầy đủ, vậy không phải thoát y lộ thịt.

“Viên Phi Thiên Đại là bại tướng dưới tay của tôi, Vụ Ân Phong Lôi không phải đối thủ của tôi, bà cô à, bà còn muốn ra tay hả?” Tả Đăng Phong hừ lạnh.

“Tả Đăng Phong, cậu quang quác gì đấy?” Thiết Hải đương nhiên nghe không hiểu Tiếng Nhật.

“Tôi đang châm chọc họ, ông lùi lại năm trượng để tôi lược trận.” Tả Đăng Phong đáp .

“Tả Đăng Quân thật có tài hoa, tuổi trẻ tuấn mỹ, Minh Mỹ rất kính ngưỡng.” Vọng Nguyệt mập mạp then thùng.

Tả Đăng Phong không khỏi rùng mình một cái, một lão bà nặng hơn hai trăm cân mông eo chẳng phân biệt được lại then thùng, thật đủ độc chết một đám người.

“Vọng Nguyệt Minh Mỹ, bà bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong không uốn nắn cách xưng hô sai lầm tự xưng tên của mình của đối phương, vì nhờ vậy, hẩn mới biết mụ mập này tên là Vọng Nguyệt Minh Mỹ.

“Tuổi Minh Mỹ chỉ có chủ nhân của Minh Mỹ mới được biết.” Vọng Nguyệt Minh Mỹ cúi đầu giả vờ xấu hổ.

Tả Đăng Phong lập tức nổi da gà khắp người, phụ nữ Nhật gọi người đàn ông của mình là chủ, cách xưng hô này làm Tả Đăng Phong cực kỳ chán ghét, Nhật thật là một dân tộc biến thái.

“Tôi cho bà một cơ hội khiêu chiến, tới đây.” Tả Đăng Phong nói, Vọng Nguyệt Minh Mỹ có thể làm cho Thiết Hải hô to đồ không biết ngượng, Tả Đăng Phong rất ngạc nhiên rốt cuộc đó là năng lực gì.

Vọng Nguyệt Minh Mỹ uốn éo cái mông đi ra, nhìn cách bà ta đi Tả Đăng Phong xác định người này thật sự biết mị thuật, vì bà ta có thể điều khiển cái mông khủng khiếp của mình bước đi rất thướt tha.

Vọng Nguyệt Minh Mỹ đi rất nhẹ nhàng, tay giấu trong áo, khi bà ta tới gần, Tả Đăng Phong ngửi thấy mùi thơm trên người bà ta. Ninja Nhật vì để che dấu hành tung nên không dùng nước hoa và hương liệu, nhưng Vọng Nguyệt Minh Mỹ lại có mùi thơm, Tả Đăng Phong rất mãn cảm với mùi này, vì hẩn đã từng ngửi thấy nó trên người Vu Tâm Ngữ sau khi cùng cô quan hệ.

Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, Vọng Nguyệt Minh Mỹ là người nổi bật của Vọng Nguyệt gia tộc, bà ta không thể chỉ biết dùng loại mị thuật đơn giản này, nhưng ngay lúc này, Vọng Nguyệt Minh Mỹ ra chiêu, thanh võ sĩ đao đi rất quang minh, không chút tàn nhẫn, Tả Đăng Phong tuy cực kỳ chán ghét bà ta, nhưng mùi trên người bà ta làm Tả Đăng Phong nhớ tới Vu Tâm Ngữ, nhưng hẩn quyết không hạ thủ lưu tình, hẩn muốn nhìn xem Vọng Nguyệt Minh Mỹ còn chiêu gì nữa.

Tả Đăng Phong chọn thủ, Vọng Nguyệt Minh Mỹ tấn công nhưng tiết tấu không nhanh, khi bà ta cử động, Tả Đăng Phong phát hiện mũi bà ta giống giống mũi Vu Tâm Ngữ, càng lúc càng thấy giống. Một lát sau, Tả Đăng Phong nhận thấy vòng eo của Vọng Nguyệt Minh Mỹ không hề mập mạp, Vọng Nguyệt Minh Mỹ càng vận động, Tả Đăng Phong càng cảm giác Vọng Nguyệt Minh Mỹ không hề xấu, đánh được mười hiệp Vọng Nguyệt Minh Mỹ trong mắt Tả Đăng Phong trở thành một vưu vật bốc lửa đầy hấp dẫn, cả người không có quần áo, ngực mông lác lư đầy khiêu khích, hẩn biết tất cả đều là giả, nhưng hẩn rất ngạc nhiên không biết Vọng Nguyệt Minh Mỹ làm sao làm được điều này, vì bị cảm giác này điều khiển, Tả Đăng Phong không ra tay độc ác, mà cứ từ từ vừa đánh vừa nghiên cứu cách giải quyết.

Đàn ông tính cách khác nhau , dẫn tới kiểu phụ nữ yêu thích của khác nhau. Vọng Nguyệt Minh Mỹ dùng mị thuật biến mình thành một cô gái trẻ trung nhưng thành thực, đây là kiểu phụ nữ Tả Đăng Phong thích nhất, vì Vu Tâm Ngữ chính là loại này.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong nhận thấy con mắt của bà ta giống mắt của Vu Tâm Ngữ, phát hiện này làm hẩn hiểu được nguyên lý thi pháp của Vọng Nguyệt Minh Mỹ, người này chắc lẽ biết cách thôi miên và thuật độc tâm, cái cơ thể mập ú kia chính là công cụ thôi miên của bà ta, Vọng Nguyệt Minh Mỹ lợi dụng tính hiếu kỳ của đàn ông, và tính xấu người đàn ông nào cũng có “Không phải tôi kém chế không được, mà là

tôi không muốn kèm chế”, trên thực tế đa số đàn ông là không kèm chế được bản thân, nắm được tay thì muốn hôn môi, hôn được môi lại muốn lên sờ soạng, sờ soạng được rồi là muốn chiếm đoạt, cứ từng bước từng bước một mà sa chân. Vọng Nguyệt Minh Mỹ chính là dùng nguyên lý này, thông thả tăng nhiệt độ, đến cuối đối phương sẽ bị hãm sâu vào, không thể kèm chế được nữa.

“Không được tự nhiên, thu hồi thủ đoạn hạ lưu của bà lại đi.” Hiểu rõ rồi, Tả Đăng Phong ra tay, xác thực phải nói là ra chân, vì hần giờ chân lên đá thẳng vào mông Vọng Nguyệt Minh Mỹ một cước.

Tả Đăng Phong vốn tưởng sẽ đập vào thịt béo, nhưng gan bàn chân lại truyền tới cảm giác chạm phải vật lồi, Tả Đăng Phong hiểu ngay có vấn đề, lập tức nghiêng người xoay tròn làm chân phải chệch đi, nhưng mép bàn chân phải cũng vẫn bị lợi khí quẹt làm bị thương.

“Tả Đăng Phong cẩn thận.” Thiết Hải phản ứng không nhanh, nên khi Tả Đăng Phong xoay người ông mới kịp nhắc nhở.

Xoay người rồi vẫn thấy trước mặt là cô gái trẻ xinh đẹp không quần áo, biết mình vẫn còn trong ảo giác, Tả Đăng Phong lập tức dùng tay trái chống đỡ, tay phải phát ra Huyền Âm chân khí quét thẳng vào Vọng Nguyệt Minh Mỹ, Vọng Nguyệt Minh Mỹ phải hiện nguyên hình lùi lại, Tả Đăng Phong nhìn thoáng vết cắt trên chân phải, giờ chân, tổng cho bà ta một đập.

Vọng Nguyệt Minh Mỹ tuy bị đập bay ra ngoài nhưng không bị thương, giữa không trung xoay người rơi xuống đất, thực ra bà ta hoàn toàn có thể xuất chiêu đỡ cước kia của Tả Đăng Phong, nhưng bà ta sợ Tả Đăng Phong phát ra thêm Huyền Âm chân khí, sẽ làm bà ta bị thương nặng hơn, bà ta cố tình để cho Tả Đăng Phong đập trúng bay ra, để hần nguôi giận, để hần không đuổi theo.

“Đa tạ Tả Đăng Quân hạ thủ lưu tình.” Vọng Nguyệt Minh Mỹ cảm ơn Tả Đăng Phong, bà ta am hiểu nhất là thuật độc tâm và mị thuật, nhưng cả hai đều không có tác dụng với Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong tu vi cao cường, ý chí kiên định, đây là loại người khó dò xét nhất, ghê gớm nhất là tâm lý của Tả Đăng Phong khác với đàn ông bình thường, Vọng Nguyệt Minh Mỹ chỉ mới dò xét một chút đã cực kỳ khiếp sợ, vì trong lòng hần không có tạp niệm và dục niệm như bao người đàn ông khác, mà chỉ có giá rét và hắc ám.

“Đại sư, giết họ!” Tả Đăng Phong lạnh lùng, chuyển linh khí ép hết máu tụ ở bàn chân phải ra ngoài, thanh đoản đao Vọng Nguyệt Minh Mỹ đâm hần có độc, bà ta giả vờ cảm ơn là để kéo dài thời gian.

Thiết Hải xông tới, Tả Đăng Phong ép máu độc ra xong cũng nhào tới, hai người đánh với ba người, cục diện trở thành quần áo.

Tả Đăng Phong dùng hết toàn lực, hần muốn cả ba người này đều phải chết, không chỉ vì báo thù cho bản thân, mà nếu để ba người còn sống và liên thủ với nhau, thì sẽ không có đối thủ, thời gian hần còn lại không còn bao nhiêu, không thể luôn theo truy giết ba người họ.

Vừa đánh Tả Đăng Phong vừa mắng thầm, không phải mắng người Nhật ti tiện, mà là mắng người Trung Quốc. Pháp thuật của Nhật là từ Trung Quốc truyền tới, nói trắng ra chỉ là một cành nhánh, không có được gốc rễ, theo lý thuyết không phải là đối thủ của pháp thuật Trung Quốc, nhưng người Trung Quốc có tâm lý giấu riêng ình, như mèo giấu nghề khi dạy cho cạp, những pháp thuật cao thâm do lão tổ tổng lưu lại đều bị từng đời chưởng giáo giữ lại mang theo vào quan tài, truyền tới bây giờ thực chẳng còn bao nhiêu.

Tả Đăng Phong lấy một địch hai hơi chiếm thượng phong, Thiết Hải độc đấu một người là chuyện không khó, nhưng đối phương đều bộ là cao thủ, muốn giết chết họ tuyệt không phải chuyện dễ, Tả Đăng Phong có điên phong tu vi, Thiết Hải yếu hơn, chỉ có tử khí tu vi, tu vi ninja Nhật không thể dùng tiêu chuẩn linh khí của Trung Quốc để tính toán, vì nhãn thuật họ sử dụng là được truyền từ Trung Quốc vào thời Tùy, trải qua nhiều năm họ tự cải biến đã hoàn toàn biến dạng, nếu tính thẳng ra, trong ba người này, Viên Phi Thiên Đại có linh khí tu vi cao nhất, hần là tiếp cận tử khí điên phong, Vụ Ân Phong Lôi và Vọng Nguyệt Minh Mỹ tu vi thấp hơn một ít, chỉ cỡ Thiết Hải.

Nhưng người đầu pháp không phải đơn thuần so đấu linh khí, còn cần pháp thuật cụ thể làm phụ bật, nhãn thuật Nhật Bản khác với đạo thuật của Trung Quốc và võ học của Phật Môn, cách thức vận dụng rất quái dị, giống như chơi cờ vua, người trong nước đi theo quy tắc chính thống, còn ninja Nhật lại cho quân đi thoải mái, không theo đường lối cố định, nên khi người Trung Quốc đánh theo khuôn phép cũ, họ chiếm được không ít tiện nghi.

Nếu là quần ẩu thì không cố định địch nhân, gặp trúng ai thì đánh người đó, nhưng Tả Đăng Phong chuyên tâm trọng điểm công kích Vụ Ẩn Phong Lôi và Vọng Nguyệt Minh Mỹ, vì Vụ Ẩn Phong Lôi là hai người lùn, khi ra tay phải chú ý thường xuyên có đoản đao từ phía dưới háng đâm ra, rất khó phòng bị, còn Vọng Nguyệt Minh Mỹ bản thân thực lực không yếu, tâm kế lại thâm sâu, đầu óc và tay đều cùng vận động, Thiết Hải làm người trung hậu, đánh nhau với họ sẽ bị thua thiệt.

Năm người đánh nhau là đánh động, kéo ra rất nhiều thôn dân, tùm năm tùm ba, tổng cộng khoảng mấy trăm, những người này có cầm cuốc cầm xẻng, có cầm đao cầm súng bắn chim, không tới gần mà từ xa ném giáo nổ súng vào họ, Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, người bình thường nhìn thấy cao thủ đấu pháp nhất định sẽ chạy cho xa, đám người này sao lại chạy tới chịu chết.

Nhưng một lát sau Tả Đăng Phong đã hiểu, những người này đều là dân chúng nghèo khổ, chỗ mọi người đấu pháp ngay trên đất trồng trọt của họ, Thiết Hải vô ý đốt hết ruộng lúa, đó là lương thực, là cuộc sống của họ.

Người nào không sợ chết? chính là người không có cơm ăn thì không sợ chết, người nào gan lớn? người chỉ có hai bàn tay trắng chính là người gan lớn.

278. Q.4 - Chương 278: Bí Văn Kinh Thiên

So với súng ống của bộ đội, người tu đạo sợ súng bắn chim hơn, vì loại súng này được rèn từ sắt, tuy uy lực không lớn, nhưng phạm vi công kích rất rộng, một phát là bao trùm một mảng lớn, rất khó né tránh.

Ba ninja Nhật đánh nhau với Tả Đăng Phong và Thiết Hải đã là cố hết sức, nhìn thấy thôn dân tuôn ra, lập tức bỏ chạy về hướng nam.

“Đánh không lại muốn chạy sao!” Thiết Hải định đuổi theo.

“Đừng đuổi theo.” Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải, hãn nguyên khí chưa phục hồi hoàn toàn, đánh đấm liên tục làm vết thương trên ngực lại bắt đầu đau.

Thiết Hải không cam lòng, nhưng Tả Đăng Phong không để cho ông đuổi theo một mình, vì ông đánh không lại ba ninja đó.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong gọi Thập Tam.

“A Di Đà Phật, cứ vậy đi sao?” Thiết Hải nhìn những thôn dân.

“Không đi chờ bị súng bắn à?” Tả Đăng Phong nhìn chung quanh, tìm hướng mà chạy.

“Đốt lúa của họ, không có thu hoạch, làm sao họ sống?” Thiết Hải chìa tay, nói với Tả Đăng Phong, “Cậu bố thí cho tôi ít tiền, để tôi bồi thường cho họ.”

Tả Đăng Phong móc ra mấy thỏi vàng đưa cho Thiết Hải, những thôn dân kia quần áo thô lậu mặt ồm giờ xương, cho thấy thời gian qua sống rất khó khăn, lúa mạch là lương thực chín vào mùa hè, mất đi rồi họ có lẽ không thể chống đỡ tới mùa thu.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải cầm mấy thỏi vàng chạy về phía thôn dân, nhưng bị họ nổ súng đẩy trở về.

“Đứng đây chờ tôi.” Thiết Hải chạy trở về nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, chuyện Thiết Hải muốn làm hãn bình thường không phản đối.

Các thôn dân vây tới, Thiết Hải lập tức tiến lên nói xin lỗi, bồi thường tổn thất, vốn Thiết Hải nghĩ sẽ xử lý xong nhanh, không ngờ lại mất hơn nửa canh giờ.

“A Di Đà Phật, sao lại như thế?” Thiết Hải vừa đi vừa than thở, ruộng lúa kia chỉ chưa tới trăm mẫu, sản lượng lúa thời điểm này cực thấp, tính ra nhiều nhất chỉ khoảng hai vạn cân, thời kỳ chiến tranh giá hàng

cao, một đồng đại dương có thể mua mười sáu cân bắp hay 30 cân lúa mạch, một thỏi vàng tương đương ba trăm đồng đại dương, trên thực tế bồi thường hai thỏi vàng là đủ rồi, nhưng những thôn dân kia lại quá tham lam, cầm súng lăm lăm đòi hai người bồi thường năm thỏi vàng, dù không tính toán Thiết Hải cũng biết mình bị lừa.

“Đại sư, tôi đã quen rồi, chỉ có ông là chưa nhìn thấu thôi.” Tả Đăng Phong cười, dù thôn dân mọi cách làm khó dễ thậm chí là xô đẩy, Tả Đăng Phong cũng không tức giận, hắn đã nhìn thấu bản tính con người, không giống Thiết Hải cho rằng người nào cũng đều là thiện lương, hắn bây giờ không lấy việc người ta có cảm kích mình hay không để làm tiêu chuẩn làm việc, hắn chỉ làm chuyện hắn muốn làm, người ta cảm kích thì tốt, lấy oán trả ơn cũng được, hắn không quan tâm.

“A Di Đà Phật, chúng ta bây giờ đi đâu?” Thiết Hải thở dài.

“Trở về thành ăn cơm, nghỉ ngơi vài ngày rồi nói.” Tả Đăng Phong nói, mấy ngày nay hắn và Thiết Hải đều không ăn gì ra hồn, nên rất đói.

“Đám người Nhật kia đi đâu?” Thiết Hải hỏi, nhìn về hướng nam.

“Tôi không biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu, bọn Viên Phi Thiên Đại tới Trung Quốc chắc là vì chuyện tìm địa chỉ cho Thiên hoàng, giờ chắc chúng đi làm chuyện đó.

Thiết Hải không hỏi nữa, hai người đi mua dưa hấu giải nhiệt, lúc chạng vạng tối trở lại trong thành tìm tiệm cơm ăn cơm uống rượu, ăn đồ ăn ngon, uống rượu ngon, Thiết Hải thoải mái cắn miếng to, Tả Đăng Phong ăn nhạt như nước ốc, một người nếu biết mình sắp chết, ăn cái gì cũng không có cảm giác ngon.

Ăn xong hai người tìm một nhà trọ nghỉ ngơi, đây là nhà trọ do người nước ngoài mở, hai người ở tầng cao nhất, tầng năm.

“Cậu nghĩ gì đấy?” Thiết Hải mua một cái lược chải móng lông cháy nham nhỡ cho Lão Đại.

“Suy nghĩ xem tiếp theo làm cái gì.” Tả Đăng Phong ngồi trong sô pha nhú mào, hắn đang nghĩ làm sao đi vào được lăng mộ dưới mặt đất của vương Ba quốc. Biện pháp chỉ có hai cái, một là ra tay với phủ Tổng Thống, đuổi Tổng Thống đi rồi xuống phía dưới đào, hai là từ bên ngoài tiến vào, cái động dưới mặt đất chiếm khu vực rộng như vậy, cách thứ nhất quá khó khăn, cách thứ hai lại quá nguy hiểm, nên Tả Đăng Phong vẫn mãi do dự.

“Có người tới.” Thiết Hải hát cảm ra ngoài phòng.

Tả Đăng Phong gạt đầu, hai người nghe thấy tiếng bước chân đi tới phòng mình, rồi tiếng đập cửa.

Tiếng bước chân cho thấy tới chỉ có một người, người này tiếng bước lép bẹp, cho thấy hắn đi giày da, gõ cửa mà không nói chuyện cho thấy hắn không phải nhân viên phục vụ.

Tả Đăng Phong cách không mở cửa phòng, ngoài cửa có một người đàn ông đội mũ dạ mặc tây phục, khi hắn ngẩng đầu, Tả Đăng Phong nhận ra là người quen, đồng nghiệp của Kỷ Toa, Cổ Chính Trầm.

“Tả chân nhân, chào ông, chào đại sư.” Cổ Chính Trầm đi vào, trở tay đóng cửa.

“Mời ngồi.” Tả Đăng Phong chỉ vào sô pha đối diện, Thiết Hải mang Lão Đại vào phòng tắm, tắm cho nó.

“Cổ tiên sinh làm sao biết tôi ở nơi này?” Tả Đăng Phong chờ đối phương ngồi xuống mới hỏi, Cổ Chính Trầm vào nhà đóng cửa cho thấy hắn không có ác ý, nói cách khác không có mang theo người.

“Tin tức quân đội quả thực linh thông, Tả chân nhân khí sắc thật rất tốt.” Cổ Chính Trầm khách sáo đáp lời.

“Cổ tiên sinh tìm tôi có chuyện gì?” Tả Đăng Phong nhú mào, hắn không thích hư ngôn khách sáo, hắn có vết thương trên người, mất máu rất nhiều, sắc mặt rất yếu ớt, làm sao lại bảo khí sắc rất tốt!

“Tôi tới là muốn hỏi một chút, Tả chân nhân có biết Kỷ trưởng phòng của chúng tôi ở đâu không?” Cổ Chính Trầm ngân nga rồi hỏi.

Tả Đăng Phong nhú mào, Kỷ trưởng phòng chắc chắn là Kỷ Toa, nhưng ở Hồ Nam, hân và Thiết Hải đã chia tay Kỷ Toa mỗi người đi một ngã, cô đi đâu làm sao hân biết, nhưng nghe thế này thì rõ là cô không trở về quân đội.

“Có ý gì, tôi chưa hiểu.” Tả Đăng Phong đáp.

“Kỷ trưởng phòng dẫn chúng tôi đến Hồ Nam chấp hành nhiệm vụ, sau đó nhận được lệnh tới Thiểm Tây xử lý công việc có liên quan tới Tả chân nhân, khi quay về máy bay gặp rủi ro, từ lúc đó chúng tôi bị mất liên lạc.” Cổ Chính Trầm giải thích.

“Lúc ấy chúng tôi quả thực đều ở trên phi cơ, nhưng giữa đường chúng tôi đã hạ xuống ở Phú Dương, rồi chia tay, tôi theo đường tắt đi Tương Tây, chuyện sau đó thì tôi không biết.” Tả Đăng Phong nói, Kỷ Toa bán mạng cho quân đội, nhưng tới cuối lại bị người ta không chút lưu tình biến thành vật bồi táng, cô tỉnh ngộ, mượn cơ hội rời khỏi quân đội rất có khả năng, nên Tả Đăng Phong không thể nói thật cho Cổ Chính Trầm.

“Tả chân nhân, tôi lần này đến đây là dùng thân phận cá nhân tới bái phỏng ngài, tôi không có ý gì khác, tôi chỉ muốn biết Kỷ trưởng phòng có còn sống hay không mà thôi, xin ngài nói cho tôi biết.” Cổ Chính Trầm đứng dậy, máy bay không giống xe hơi, đang bay đâu thể tùy tiện mở cửa khoang, nên Cổ Chính Trầm biết Tả Đăng Phong không nói thật với hân.

Tả Đăng Phong không trả lời, hồi hân ở Tế Nam, còn chưa độ quá Thiên kiếp đã biết Cổ Chính Trầm, khi đó Cổ Chính Trầm đã đi theo Kỷ Toa, ở Thượng Hải hai người lại chạm mặt, Cổ Chính Trầm vô ý để lộ sự ghen tỵ, chứng tỏ anh ta đã phát sinh quan hệ với Kỷ Toa, Tả Đăng Phong đã từng xem Kỷ Toa “Quý phi ra tắm”, cũng là một người đàn bà của Cổ Chính Trầm, Tả Đăng Phong cảm thấy không được tự nhiên.

“Kỷ Toa là người ở nơi nào?” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát hỏi.

“Cô ấy là người Sơn Đông, cụ thể ở đâu thì tôi cũng không biết.” Cổ Chính Trầm trả lời.

“Có lẽ cô ấy còn sống.” Tả Đăng Phong cho Cổ Chính Trầm một câu trả lời không chắc chắn. Hân làm vậy là vì cảm thông với Cổ Chính Trầm, Cổ Chính Trầm có lẽ có tình cảm thật sự với Kỷ Toa, nhưng Kỷ Toa chỉ lợi dụng hân, nên khi bỏ đi cô mới không liên lạc với hân.

“Cám ơn Tả chân nhân.” Cổ Chính Trầm vui vẻ, cúi đầu cảm ơn Tả Đăng Phong.

“Cậu muốn làm gì?” Tả Đăng Phong hỏi. Dáng vẻ Cổ Chính Trầm cho thấy anh ta chẳng biết gì về tình hình của Kỷ Toa.

“Nếu Tả chân nhân đồng ý, tôi định rời khỏi quân đội đi tìm cô ấy, hình như cô ấy không còn người thân.” Cổ Chính Trầm trả lời rất cẩn thận, hỏi, hân không biết Tả Đăng Phong và Kỷ Toa chẳng hề có quan hệ gì, nên mới sợ hãi.

“Ừ, đi đi, cô ấy còn sống, nhưng không còn muốn bán mạng cho quân đội nữa, cậu đừng lại đoán mò, tôi với cô ấy không có gì hết.” Tả Đăng Phong gật đầu, hân thích những người đàn ông trọng tình.

“Cám ơn Tả chân nhân, cảm ơn, cảm ơn.” Cổ Chính Trầm kích động liên tục cảm ơn, Tả Đăng Phong hiện giờ trong lòng hân giống như thần, Tả Đăng Phong giải thích làm hân rất thụ sủng nhược kinh.

“Đừng khách khí, tới, tôi kính cậu một ly, coi như tạm biệt.” Tả Đăng Phong rót hai chén rượu, đưa cho Cổ Chính Trầm một ly.

Cổ Chính Trầm kích động tiếp nhận, uống một hơi cạn sạch.

“Tả chân nhân, Trùng Khánh không phải nơi ở lâu, ngài nên sớm rời đi.” Cổ Chính Trầm đặt chén rượu xuống nói với Tả Đăng Phong.

“Nha.” Tả Đăng Phong khẽ nhú mào, Cổ Chính Trầm ý ở ngoài lời.

“Tôi không định làm việc cho quân đội nữa, cũng nói thật với ngài, hồi trước quân đội chính là được lệnh giám thị hành tung của ngài, rồi tiết lộ cho người Nhật, chuyện này không phải tôi phụ trách, nên tình hình cụ thể tôi không biết nhiều lắm.” Cổ Chính Trầm nói.

“Quốc Dân đảng lại đi làm việc cho người Nhật.” Tả Đăng Phong bình phẩm. Hắn đối xử tốt với Cổ Chính Trầm đối lại được Cổ Chính Trầm mật báo, nghiệm chứng mỗi nghi ngờ của hắn, Quốc Dân đảng quả thực cầu kết với người Nhật.

“Từ cuối năm trước, Quốc Dân đảng phái uỷ viên Tổng Tử Lương bí mật tiếp xúc với người Nhật, muốn đạt được hiệp nghị ngừng bắn, chúng tôi sẽ thừa nhận chính phủ ngụy Mãn và chính quyền Uông Ngụy, đổi lại, người Nhật ngừng chiến, hơn nữa còn cho phép quân Nhật trú quân ở Hoa Bắc để liên thủ tiêu diệt **, vì vậy, quân đội mới lén lút truyền tin cho người Nhật.” Cổ Chính Trầm khẩn trương nên hơi nói lắp.

“A, nói vậy, uỷ viên của các người là quân bán nước.” Tả Đăng Phong cảm thấy khó tin.

“Đúng là như vậy, với tên gọi ”cùng công tác“, an toàn của Tổng Tử Lương chính là do đội áo lam chúng tôi phụ trách, nếu không tôi cũng không được biết tới cơ mật đẳng cấp cao như vậy.” Cổ Chính Trầm nghiêm mặt.

Tả Đăng Phong gật đầu, trước giờ hắn vẫn tưởng chỉ có đội du kích là những kẻ lợi dụng sự thiếu hiểu biết, kích động người nghèo tạo phản, lại không ngờ Quốc Dân đảng lại còn cắt đất cầu hoà quân bán nước.

279. Q.4 - Chương 279: Thâm Nhập Xuống Đất

“Có một số việc không thể nói bậy được.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lát lắc đầu.

“Tả chân nhân, việc này tôi không hư cấu và khuếch đại, ngài nên bảo trọng, tôi cáo từ trước.” Cổ Chính Trầm ôm quyền đứng dậy.

“Kỷ Toa có thể là người Yên Thai.” Tả Đăng Phong nhớ lại những từ địa phương Kỷ Toa từng dùng, nhắc nhở Cổ Chính Trầm.

“Đa tạ Tả chân nhân.” Cổ Chính Trầm xoay người rời đi.

“Chỗ này không thể ở lâu, chúng ta đi thôi.” Thiết Hải đã nghe được câu chuyện giữa Tả Đăng Phong và Cổ Chính Trầm.

“Tìm được âm chúc thổ ngư tôi mới đi được.” Tả Đăng Phong ngồi lại xuống sô pha bưng chén rượu lên.

“Lúc nào đi?” Thiết Hải để Lão Đại lên giường.

“Thu thập xong thì đi.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

Thiết Hải gật đầu, ngồi xếp bằng vào ghế niệm kinh.

“Đại sư, âm chúc thổ ngư ở ngay bên dưới biệt thự Tổng Thống, trước mắt chúng ta có hai lựa chọn, một là đuổi Tổng Thống đi, tìm người xuống phía dưới đào móc, hai là từ dưới đất đào đường đi vào, ông thấy cách nào khả thi hơn?” Tả Đăng Phong hỏi, những người suy nghĩ quá nhiều thường bị mấy cảnh nhánh làm quấy nhiễu mà xem nhẹ đầu mối chính, nên Tả Đăng Phong muốn nghe ý kiến của Thiết Hải.

“Cậu đừng gây thêm họa, chúng ta đào thông đạo dưới đất đi thôi.” Thiết Hải đáp.

“Đi dưới đất rất nguy hiểm.” Tả Đăng Phong nói.

“Nguy hiểm gì?” Thiết Hải mờ mịt.

“Không biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hắn không biết trước được dưới đó sẽ có quái vật gì, thậm chí có quái vật hay không hắn cũng không biết.

“Nếu nguy hiểm vậy thì đi tìm hiểu, làm sao cho an toàn hơn, chứ không được chọc tới linh quy hạ phạm.” Thiết Hải lắc đầu.

“Nghe lời ông, tôi đi ra ngoài một chuyến.” Tả Đăng Phong gật đầu đứng dậy, Thập Tam nhảy xuống khỏi giường.

Thiết Hải không hỏi Tả Đằng Phong đi làm gì, ngồi xếp bằng niệm kinh, Tả Đằng Phong mang theo Thập Tam từ trên cửa sổ nhảy xuống.

Tả Đằng Phong đến Đồ Thư Quán của Trùng Khánh, lần này biết chỗ dễ làm, nửa đêm không người, Tả Đằng Phong tìm địa đồ, hẳn muốn thuộc địa thế chỗ biệt thự Tổng Thống.

Đọc địa đồ xong, Tả Đằng Phong lại tới Hoàng Sơn, so sánh với địa đồ lựa chọn đường đi, quanh Hoàng Sơn có rất nhiều hang động, nhưng sâu không thấy đáy có ba chỗ, chính bắc có một chỗ, cách Tổng Thống biệt thự hơn mười dặm, đây là chỗ gần nhất, nhưng nhìn theo sơn thế, thì động này không thông tới phủ Tổng Thống.

Cái thứ hai ở hướng Đông Bắc, cách Tổng Thống phủ hai mươi mấy dặm, nhưng động này thẳng đứng xuống phía dưới chứ không nghiêng, nên nó cũng không đi thông.

Cái cuối cùng ở hướng chính tây, cách Tổng Thống phủ gần năm mươi dặm, khoảng cách tuy khá xa, lại là ở trên một dãy núi, nhìn hướng đi rất có khả năng xuyên tới dưới phủ Tổng Thống.

Tả Đằng Phong đoán vậy là vì phủ Tổng Thống trước khi xây dựng nhất định có tìm thầy phong thủy để xem phong thủy, đầu trục nếu là linh quy hạ phạm, chỗ ông ta ở nhất định không thể thiếu mạch nước ngầm, theo góc độ phong thủy học, mạch nước ngầm chảy từ tây sang đông chính là dạng tốt nhất, thủy mạch thường đi theo dãy núi, Cổ Ngữ có nói “Sơn cao bao nhiêu thủy cao bấy nhiêu” chính là nói loại tình huống này.

Lo Thiết Hải ở khách sạn chỉ có một mình, Tả Đằng Phong chỉ quan sát đơn giản rồi quay về, Thiết Hải đã bắt đầu ngủ gật, Tả Đằng Phong tựa vào đầu giường lật xem sách địa lý lấy từ Đồ Thư Quán.

Mấy ngày liền, Tả Đằng Phong chỉ làm công tác chuẩn bị, đầu tiên là thực phẩm, nếu trên mặt đất quãng đường năm mươi dặm không là gì, nhưng vào trong động, đi được năm mươi dặm là cực kỳ khó khăn, Tả Đằng Phong chuẩn bị đồ ăn và nước uống cho nửa tháng, Thiết Hải công một nửa hẳn công một nửa; hai cái túi cấp cứu chứa thuốc chích tăng lực và giảm đau. Tối hôm đó, Tả Đằng Phong đột nhập một quân doanh của Quốc Dân đảng, lấy hai mươi trái lựu đạn, một khẩu súng, một hòm đạn, hẳn làm một cách quang minh chính đại, hẳn muốn nói cho Cao cục trưởng biết, hẳn không chấp nhận nhân tình của ông ta, còn vì sao không chấp nhận, thì Cao cục trưởng tự hiểu.

Đêm khuya ngày thứ tư, hai người tới cái động ở phía tây Hoàng Sơn, cửa sơn động rất rộng, chung quanh đây là cỏ dại, cửa động khá thấp, Thập Tam và Lão Đại mở đường, Tả Đằng Phong và Thiết Hải đi theo sau.

Trong động cực kỳ ẩm ướt, trên nóc luôn có nước nhỏ giọt xuống, cóc, nhái, côn trùng nhan nhản khắp nơi.

Tả Đằng Phong trước giờ chưa hề đi vào, giờ vào rồi mới biết động này có lối đi thông sang mé tây.

“Cười cái gì?” Thiết Hải hỏi.

“Động này có hai lối rẽ, một cái hướng đông, một cái đi tây.” Tả Đằng Phong cười.

“Đâu phải, chỉ có một cái thôi mà.” Thiết Hải nhìn vào lối đi bên cạnh.

“Lối rẽ sang hướng đông đã bị người ta dùng trận pháp che mắt.” Tả Đằng Phong đáp, lúc mới vào đây hẳn đã thấy có chỗ không đúng, trong động có ít lá cây bị gió thổi tới, chồng chất dưới đất hướng nam, chỗ này không ổn, vì nếu chỉ có một con đường, gió mùa đông từ hướng bắc thổi tới phải quét lá cây sang mé bên phải, chứ không thể chồng chất ở phía nam.

“Chúng ta tìm đúng chỗ rồi hả?” Thiết Hải hỏi.

“Ừ.” Tả Đằng Phong gật đầu, lối sang hướng đông bị bố trí trận pháp giấu mắt, cho thấy có người không muốn người khác đi vào đường đó.

Tả Đằng Phong nhìn chung quanh tìm dấu hiệu khả nghi, trong đầu suy nghĩ một trận pháp dấu đường đi thì cần những yêu cầu gì, một lát sau hẳn đã tìm ra manh mối. Trên nóc động mé tây bắc có giấu một con dao, cắm ngấp vào trong đá, chỉ chừa chuôi dao ở bên ngoài, trong động ánh sáng không rõ, vị trí con dao lại cao, nếu không tìm cẩn thận, rất khó nhìn thấy.

Tả Đăng Phong cách không rút con dao ra, con dao vừa rời khỏi vách đá, lối đi bị che dấu hiện ra.

“Hừ.” Tả Đăng Phong nhìn thoáng qua con dao, tiện tay ném nó sang một bên.

“Đừng.” Thiết Hải chạy tới nhặt con dao, ngắm nghía.

“Con dao này là mới xuất hiện mấy năm nay, dùng dao bày trận, chắc là làm theo Tổng Thống phủ xem ra lối đi kia có khả năng thông tới phủ Tổng Thống, nên mới bố trí trận pháp đơn giản, ngăn người ngoài đi vào.” Tả Đăng Phong phân tích. Con dao này bằng thép, chưa bị gỉ sét mấy, cho thấy nó cắm ở đây chưa lâu, nó chỉ là một phần của trận pháp, còn những cái khác nữa, nhưng trận pháp đã phá, Tả Đăng Phong chẳng muốn đi tìm.

“Vậy cho thấy mình tìm đúng chỗ rồi, sao cậu còn cau có thế kia?” Thiết Hải ném con dao đi, tặng lữ Phật Môn không thích âu sầu.

“Nó chỉ cho thấy thầy phong thủy cũng suy nghĩ giống tôi thôi. Cái tôi muốn thấy là trận pháp từ ba ngàn năm trước để lại, nếu có trận pháp ấy, thì mới đủ chứng minh bên trong có mộ của Ba vương cơ, và nếu đúng vậy, thì con đường này là đường thẳng, tôi sẽ không bị đi một chuyến không công, nhưng bây giờ thì chẳng có gì đảm bảo điều đó.” Tả Đăng Phong giải thích.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải tạo thành chữ thập niệm Phật.

Tả Đăng Phong biết Thiết Hải không hiểu, nên kiên nhẫn giải thích, “Cái động này có khả năng đi thông xuống bên dưới phủ Tổng Thống, nhưng có đi thông lắng mộ cơ hay không thì tôi không biết, cái tôi lo là nếu năm đó người ta đào cả một vùng rộng hạ táng, nếu quả thật là như vậy, dù có xuống tới đó cũng chưa chắc tìm được lắng mộ cơ, nếu vậy, khác gì tôi đi công không.”

“Nha.” Thiết Hải rất cục cựa cũng hiểu.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong thở dài đi vào đường rẽ sang hướng đông, Thập Tam và Lão Đại đã chạy vào đó trước.

Đi một quãng ngắn, hai người đã nhìn thấy dấu vết sinh hoạt của con người. Trên nền rơi vãi ít sành sứ vỡ, một ít nhánh và rễ cây, cho thấy mấy năm trước từng có người ở đây.

“Đại sư, ông có biết bơi không?” Tả Đăng Phong hỏi, lúc tìm thủy chúc âm trư, Thiết Hải từng nói mình không biết bơi.

“Nước không sâu thì xuống được.” Thiết Hải lắc đầu.

Tả Đăng Phong bĩu môi cười, không nói gì nữa, hần nghĩ mấy bữa nay chính là để vết thương trên ngực lành hẳn, để có thể xuống dưới nước.

Đi thêm một lát, dấu vết của con người dần biến mất, trong động xuất hiện những con vật trắng toát, nhện, nhện nước, cóc, rắn, vì không ra ngoài ánh sáng, nên chúng dần bị bạch tạng, màu da giống hệt măng đá chung quanh, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhận ra được.

Thập Tam và Lão Đại một đường sát phạt mở đường cho hai người, tới mức cơ hồ không còn lưu lại con vật nào sống sót, giúp hai người tiến bước nhanh chóng. Nhưng Tả Đăng Phong cũng không nhàn rỗi, phàm gặp phải măng đá, nhũ thạch cản đường, hần phá vỡ ngay, để mở đường lùi khi cần thiết.

Hần tính toán không sai, cái động này kéo dài qua hướng đông, trước mắt hai người đã là bên dưới ngọn núi, hai bên đều là sơn thể, trong hoàn cảnh này giữ được đường đi thẳng là rất khó.

Trong động đá vôi không phải chỗ nào cũng ẩm ướt, những chỗ địa thế tương đối cao thì đương nhiên khô ráo, nhưng những chỗ ấy thường bỏ đầy độc trùng, số lượng rất nhiều, Thập Tam và Lão Đại giết không kịp, mà đám vật độc cảm nhận được khí tức nguy hiểm của Thập Tam và Lão Đại, là lập tức chạy thực mạng vào chỗ sâu, Thập Tam và Lão Đại một đường đuổi giết, như Mãnh Hổ trực lang.

Đi được mười dặm, tình huống bất đầu xuất hiện, Tả Đăng Phong nhú mày, trước mặt đã không còn đường.

“Tới rồi hả?” Thiết Hải ngạc nhiên.

“Chưa tới cuối, nhưng thông đạo đã bị người ta ngăn chặn. . .”

280. Q.4 - Chương 280: Cổ Miếu Trong Động Đá Vôi

Ai chặn?” Thiết Hải nhìn quanh.

“Người tu hành.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị. Khu vực này măng đá và nhũ thạch đều có dấu vết bị phá hư, hơn nữa những cái bị phá hư lại liền kề nhau, cho thấy chúng không phải là tự nhiên mà bị người ta sắp chồng vào giữa thông đạo để bít đường, thạch nhũ và măng đá bản thân rất cứng rắn, có thể phá hư chúng chỉ có người tu hành.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải không trả lời Tả Đăng, ông đang nhìn Thập Tam và Lão Đại giết chóc, máu thịt tung tóe.

Dù là người hay động vật đều có tâm lý không cam lòng rút lại phía sau, Thập Tam và Lão Đại chính là đang cảm thấy như vậy, hai con đang thi đua giết chóc, không con nào chịu thua kém con nào, giết xong con này lập tức nhào tới con khác, kỳ thật Tả Đăng Phong không chắc đám động vật đó có độc hay không, nhưng nếu không biết thì cứ quy hết là có.

Tả Đăng Phong biết Thiết Hải không thể phân tích vấn đề, nên nói xong liền đem tầm mắt chuyển dời tới thông đạo, cuối thông đạo quả thực thạch bích không còn nguyên vẹn, mà bị chồng chất măng đá và chung nhũ, và những tảng đá có hình thù khác.

Đám đá chồng chất tới đỉnh, những giọt nước từ trên đỉnh chảy xuống, trong động đá vôi trong thủy đều có chứa chất vôi, chất vôi này đem đông đá chồng chất kia dính lại với nhau, như dùng xi măng trát, kín không kẽ hở, vô cùng chắc chắn.

“Sao họ lại muốn bít thông đạo?” Thiết Hải thu hồi tầm mắt xoay người hỏi.

“Để phòng ngừa đồ vật ở bên trong chạy ra ngoài.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

Thiết Hải gật đầu, bước tới đề phòng, ý là để bảo vệ Lão Đại và Thập Tam.

“Bức tường đá kia rất chắc chắn, đồ vật bên trong không ra được, mà dù có chạy ra được cũng không có gì nguy hiểm.” Tả Đăng Phong nói .

Thiết Hải quay đầu nhìn Tả Đăng Phong, nghi hoặc nhưng không nói gì.

Tuy Thiết Hải không nói, nhưng vẻ mặt cho thấy ông không hiểu Tả Đăng Phong dựa vào cái gì mà nói thứ đồ bên trong không nguy hiểm, Tả Đăng Phong mỉm cười giải thích, “Đổng đá đó bị chất từ nhiều năm trước, lúc mới chất chúng chưa chắc chắn, nếu động vật trong đó thực sự nguy hiểm, nó đã chạy ra mất rồi.”

“Thông đạo bị chặn hồi nào?” Thiết Hải nhìn đổng đá.

“Không biết, chắc cũng được trăm năm.” Tả Đăng Phong suy đoán, phương bắc ít có động đá vôi, hẳn cơ hồ chưa hề gặp phải địa thế này, nên hẳn không đoán ra được thời gian chính xác.

Thiết Hải gật đầu, Thập Tam và Lão Đại đã giết sạch động vật trong thông đạo độc trùng, chạy tới bên cạnh chủ nhân.

Trước giờ Thiết Hải luôn coi Lão Đại là thú cưng, không ngờ nó lại uy phong như thế, nên ra sức khen ngợi và khích lệ, Lão Đại rất khoái, híp mắt thắm thì không thôi.

Thập Tam không buồn tranh công, Tả Đăng Phong không cần phải khen ngợi nó, Thập Tam bản tính cao ngạo, không quen từng chút việc vặt mà cũng được khen ngợi.

Tả Đăng Phong đi tới quan sát bức tường đá, nhận thấy chúng đã hoàn toàn được kết dính với nhau. Hẳn đưa tay cố đẩy, nhưng thạch bích không hề suy chuyển. Tả Đăng Phong đổi cách, nắm lấy một măng đá kéo mạnh, nhưng chúng cực kỳ chắc chắn.

Phát hiện này làm Tả Đăng Phong thầm vui mừng, vì thạch bích ngưng kết càng chắc chắn thì chứng tỏ măng đá và chung nhũ thạch bị chồng chất ở đây có niên đại càng lâu, nếu là bị chồng chất ở đây ba ngàn năm trước thì động đá vôi này có khả năng rất lớn thông tới lăng mộ Ba vương cơ .

Tả Đăng Phong vận đủ linh khí song chưởng đều xuất, bụi đá văng khắp nơi, nhưng tổng thể vẫn vẹn nguyên như cũ.

“Để tôi tới.” Thiết Hải kéo tay áo.

“Vách tường này chắc phải dày chín xích, không, hẳn là cả một trượng.” Tả Đăng Phong thông qua linh khí phản chấn đoán được độ dày thạch bích.

“A Di Đà Phật, nếu hai chúng ta hợp lực mở không ra, chỉ còn cách dùng lựu đạn cho nổ thôi.” Thiết Hải ngay cả thử cũng không dám thử, thạch bích dày một trượng ông làm sao phá nổi.

Tả Đăng Phong im lặng nhưng trong lòng không đồng ý, vì lựu đạn chỉ có hai mươi trái, không phải lúc cấp thiết hẳn sẽ không lãng phí, hơn nữa khối nham thạch này có tính kết dính giống như mả được xây bằng gạo nếp vậy, dùng lựu đạn oanh tạc không có hiệu quả.

“Đại sư, dùng bao tay Thuần Dương đun nóng khu này lên.” Tả Đăng Phong chỉ vào ngay giữa khu thạch bích, nói với Thiết Hải .

Thiết Hải lập tức ra tay, ông không hiểu nguyên do, nhưng cũng không cần hỏi, vì ông biết Tả Đăng Phong làm chuyện gì cũng có nguyên nhân, với lại bình thường Tả Đăng Phong lúc nào cũng suy nghĩ, nhíu mặt nhăn mày, ông không muốn làm hắn thêm phiền.

Thuần Dương chân khí bắn tới, thạch bích lập tức tỏa hơi nước mù mịt, làm Thiết Hải rất có cảm giác thành công, vì mớ hơi nước ấy là do ông làm ra. Một lát sau, nham thạch đã bị hơi khô, hơi nước biến mất, nham thạch bị nhiệt độ cao thiêu đốt mặt ngoài hội làm những vụn đá văng ra, những vụn đá này cái nào cũng nóng rực, tuy nhiệt độ cao là Thiết Hải làm ra, nhưng ông cũng không chịu nổi sức nóng, nên lập lá chắn linh khí để hộ thân.

“Đun nóng toàn bộ khu vực này đi.” Tả Đăng Phong nói .

“Cậu rốt cuộc muốn làm gì?” Thiết Hải không nhịn được hỏi.

“Đông lạnh cái khối này để nó tự vỡ.” Tả Đăng Phong đáp.

Thiết Hải vốn đã mơ hồ, nghe Tả Đăng Phong giải thích lại càng thêm mơ hồ, mỗi lần suy nghĩ ông chỉ hiểu được một bước ngoặc, còn Tả Đăng Phong mỗi lần đều nghĩ tới hai ba cái bước ngoặc, lấy chuyện trước mắt làm thí dụ, ông căn bản không hiểu đã muốn đóng băng thạch bích, vậy tại sao còn phải hun nóng nó?

Tả Đăng Phong chăm chú nhìn Thiết Hải hành động, trong lòng tính toán sức nóng có truyền vào tới bên trong thạch bích hay không.

“A Di Đà Phật, còn phải bao lâu?” Một lúc sau, Thiết Hải đã cảm thấy linh trong người hơi hỗn loạn, sử dụng bao tay Thuần Dương và Huyền Âm tiêu hao linh khí gấp đôi bình thường.

“Tiếp tục.” Tả Đăng Phong đáp. Hẳn biết làm vậy rất hao tổn linh khí của Thiết Hải, nhưng phải hun nóng đến một mức nhất định mới đủ làm cho nó đột ngột bị lạnh mà vỡ ra.

Thiết Hải đành phải tiếp tục. Lần này giúp Thiết Hải hiểu Thuần Dương chân khí không phải là tự nhiên mà có, bao tay Thuần Dương chỉ là vật dẫn, Thuần Dương chân khí chính là do linh khí của bản thân thông qua vật dẫn mà biến thành.

“Chắc được rồi chứ?” Thiết Hải lại quay đầu lại, chỉ trong thời gian nửa nén hương ông đã hao tổn năm thành linh khí.

“Kiên trì thêm chút nữa.” Tả Đăng Phong lắc đầu , hẳn không biết nóng đến mức nào mới đạt hiệu quả, hẳn chỉ biết nhiệt độ càng cao khả năng thành công càng lớn, bây giờ Thiết Hải đã tiêu hao quá nhiều linh khí, nếu một lần mà không thành công, tới lúc đó linh khí càng phải hao tổn nhiều hơn.

Thiết Hải bất đắc dĩ, lại phải đưa tay ra. Lúc này bề mặt thạch bích đã nóng rực, không còn đá vụn toác ra.

“Đại sư, lui ra sau mười trượng.” Tả Đăng Phong thấy đã đủ, nói với Thiết Hải.

Thiết Hải trút được gánh nặng, vội lùi ra sau, Tả Đăng Phong đã sớm tụ thế, Thiết Hải vừa lùi, lập tức phát ra Huyền Âm chân khí.

Bề mặt thạch bích nhiệt độ cực cao, Huyền Âm chân khí vừa chạm tới, sự chênh lệch đột ngột và quá lớn làm xuất hiện hơi nước, nham thạch bắt đầu rã róc vỡ, hơi nước không ngừng tuôn trào.

Tả Đăng Phong vừa phát Huyền Âm chân khí vừa lắng nghe tiếng nứt vỡ của nham thạch, chỉ cần âm thanh nứt vỡ vẫn còn, thì Huyền Âm chân khí vẫn tiếp tục phát ra.

Một lát sau, âm thanh vỡ vụn dừng lại, Tả Đăng Phong thu hồi Huyền Âm chân khí lùi về sau.

“Lão nạp hiểu rồi, cậu định làm vỡ thạch bích.” Thiết Hải giờ mới hiểu ra.

“Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Sao cậu không đông lạnh trước, rồi lão nạp đun nóng sau.” Thiết Hải thắc mắc.

Tả Đăng Phong sững sốt, Thiết Hải nói đúng, nóng trước lạnh sau hay lạnh trước nóng sau thì cũng đâu có gì khác biệt, vậy mà hắn lại không hề nghĩ ra, trong đầu hắn lúc đó chỉ nghĩ tới mấy chữ “nóng thì nở ra lạnh thì co lại” nên mới bỏ hơi nóng vào, chứ không cố ý làm cho Thiết Hải phải tổn hao sức lực.

“Loại vật chất kết cấu như vậy thì phải đun nóng trước.” Tả Đăng Phong đáp, hắn phải dùng từ khoa học hiện đại để lừa gạt Thiết Hải.

Thiết Hải chỉ là một hòa thượng luyện võ niệm kinh đâu biết gì về khoa học, nên bị gạt, gạt đầu không nói gì nữa.

“Đại sư, đám đá kia bị giòn hết rồi, nghỉ ngơi một tí tôi xử lý tiếp.” Tả Đăng Phong nói.

“Ồ.” Thiết Hải gật đầu.

Tả Đăng Phong mở thùng gỗ lấy chai rượu đưa cho Thiết Hải, ngồi trên thùng gỗ nghỉ tạm, Thiết Hải cũng bắt chước ngồi lên thùng gỗ, mở chai rượu uống. Để tiện cho Thiết Hải mang đồ, trước khi đi, Tả Đăng Phong đã cho làm thêm cái nắp thùng gỗ cho lão.

“Đại sư, chuẩn bị tâm lý thật tốt nha, đồ vật bên trong coi chừng khác bên ngoài nhiều lắm đó.” Tả Đăng Phong dặn Thiết Hải, thạch bích bị xây ở đây nhất định là có nguyên nhân, khả năng lớn nhất là làm đường ranh giới.

Thiết Hải chỉ ở một tiếng, ông đi theo Tả Đăng Phong, gặp phải chuyện không bình thường cũng đã quen.

Nghỉ ngơi một lúc, hai người tới bên thạch bích. Trên thạch bích, vết rách như mạng nhện, Tả Đăng Phong chỉ đẩy một cái, khối thạch bích đã vỡ ra.

Sau thạch bích có một tòa miếu nhỏ. . .

281. Q.4 - Chương 281: Kiểm Tra Xác Rắn

Ngôi miếu được xây bằng đá xám, cao năm thước, rộng ba thước, bên trong có một bức tượng thổ địa bằng gỗ, vì thời gian đã quá lâu, cộng với không gian trong động ẩm ướt, tượng gỗ đã bị biến dạng, hình dáng thổ địa không còn nhìn ra.

Miếu thổ địa chiếm một nửa thông đạo, hướng đông vẫn là thông đạo gập ghềnh, cảnh vật không khác gì so với bên ngoài.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải chấp tay với ngôi miếu, miếu thổ địa không phải của Đạo gia, xác thực mà nói chúng thuộc về Nho gia, ai gặp cũng có thể chào hỏi.

Thiết Hải tính hiếu kỳ rất nặng, nhưng biết phân nặng nhẹ, biết lúc nào nên lúc nào không, thậm chí có đôi khi ông còn không nhìn thấy vấn đề, lấy nơi này làm thí dụ, miếu thổ địa xuất hiện ở đây là một điều vô cùng kỳ quặc, nhưng ông lại chẳng cảm thấy gì không đúng.

Thiết Hải có thể sơ ý, nhưng Tả Đằng Phong thì không, hẩn ngẩng nhìn miếu thổ địa, trên khung cửa miếu có dấu vết khắc chữ, trong động đá vôi dù có nhện thì cũng không giăng lưới, nhờ không bị mạng nhện che, Tả Đằng Phong dễ dàng đọc được hai câu thơ đối ở hai bên khung cửa “Vô tăng phong táo địa, thiếu đăng nguyệt chiếu minh” (TB: tạm dịch là ‘Không có hòa thượng quét rác, thiếu ánh trăng chiếu sáng.’)

Đây chỉ là một cặp thơ đối thường thấy ở miếu thổ địa, nhưng nó đủ cho thấy miếu thổ địa này không phải xây dựng vào ba ngàn năm trước, mà là sau này mới có, niên đại không thể trước thời Minh Thanh, vì loại viết văn thơ đối ngẫu này mới chỉ xuất hiện từ thời kì đó, hơn nữa miếu thổ địa chỉ có người Hán mới cung phụng, cho thấy năm đó người xây dựng miếu thổ địa là người Hán.

“Đi thôi.” Thiết Hải giục, Thập Tam và Lão Đại đã dẫn đầu chạy trước mở đường.

Tả Đằng Phong gật đầu, bước đi, miếu thổ địa này nhất định là do cư dân ở trong này năm đó xây dựng, với dụng ý đơn giản là trấn tà, bảo vệ bình an.

Người Trung Quốc có thói quen nước tới chân mới nhảy, rất không chịu tư duy nghĩ trước, trừ phi gặp phải chuyện, nếu không trước đó nhất định không chịu nghĩ trước mà chu đáo phòng ngừa, tòa miếu thổ địa được xây dựng ở đây chắc là vì họ đã gặp phải chuyện gì đó, có lẽ là trong động có quái vật khiến họ sợ hãi.

“Đại sư, nhanh lên đi, trong này rất có thể có Cự Mãng.” Tả Đằng Phong nói với Thiết Hải.

“Ở đâu?” Thiết Hải nhìn quanh.

“Còn chưa thấy.” Tả Đằng Phong lắc đầu.

“Vậy sao cậu biết?” Thiết Hải thắc mắc.

“Đoán.” Tả Đằng Phong thuận miệng đáp lại.

“Tôi cũng đoán vậy.” Thiết Hải gật đầu, suy đoán của ông là suy đoán chân chính, không có bất kỳ căn cứ nào, còn Tả Đằng Phong suy đoán là dựa trên phân tích sự vật. Tòa miếu thổ địa được xây sâu dưới mặt đất, cách cửa động cả mười dặm, cho thấy độc vật trong này đã từng chạy ra gây tai họa cho người, nên người ở bên ngoài mới mời Người trong đạo môn tới giết nó, chạy xa như vậy tới đây xây miếu thổ địa trấn áp, thông đạo mười dặm phía trước có rất nhiều chỗ rất hẹp, những con vật cao hay to đều không thể đi qua, còn những con vật nhỏ thì lại không thể gây tai họa dọa người, nên chỉ có những con vật to mà không có tứ chi mới có thể thuận lợi ra vào huyết động, mà thân to không có tứ chi thì chỉ có giống rắn mà thôi.

Ở góc rẽ truyền tới tiếng kêu của Thập Tam và Lão Đại, tiếng kêu báo hiệu không có gì dị thường, hai người đi tới, qua góc rẽ, trước mắt là một khu vực rộng rãi sáng sủa.

Trong động đá vôi thông đạo rộng hẹp không đều, có chỗ rộng cũng không có gì kỳ quái. Chỗ này rộng khoảng hai dặm, tây cao đông thấp, sườn đông một nửa là ngâm trong nước, sườn tây nổi ra tới thông đạo, địa thế tương đối cao, và khá bằng phẳng, không có măng đá lồi lên mặt đất, hai người nhìn thấy hài cốt của một con vật rất lớn, Thập Tam và Lão Đại phát ra tiếng kêu chính là vì bộ hài cốt này.

“A Di Đà Phật, quả nhiên là rắn.” Thiết Hải nói trước, bộ xương này dài tới ba trượng, thời gian chết đã lâu, da thịt đã hư thối không còn, nhưng nhìn bộ xương cũng đủ biết chắc chắn nó là loài rắn.

Tả Đằng Phong gật đầu, đi sang khu vực có nước. Hẩn sợ nhất chính là loại địa thể hình móng ngựa như thế này, nhưng lần nào cũng gặp, lần nào gặp hẩn cũng đều vô cùng trầm trọng, một là phải đi ở dưới nước, hai là ba ngàn năm trước đội ngũ đưa ma không thể nào mang quan tài đi dưới nước như vậy, nên ba vương cơ không phải hạ táng theo đường này, như vậy, không biết con đường này có đi thông tới lăng mộ Ba Vương hay không.

Ao nước chiếm cứ một nửa diện tích động đá vôi, rộng chừng một dặm, mặt nước rất trong, thấy cả đáy, thấy trong nước không có quái vật ẩn núp, Tả Đăng Phong mới quay lại xem xét bộ xương.

Đầu và thân rắn rời ra, chứng tỏ nó bị người ta chém đầu mà chết, thi hài có nhiều chỗ uốn lượn, đầu tới gần ao nước, đuôi lại rút xa đằng sau, cho thấy năm đó nó muốn chạy xuống hồ nước nhưng lại bị người ta đuổi theo giết chết.

Đầu rắn cách thân nó không xa, cái đầu rất bự, hai hàm đều có răng nọc, chứng tỏ nó không phải rắn, mà là rắn.

Có điều đầu con rắn độc này không giống đầu rắn độc bình thường, vì trên đỉnh đầu xương nhô lên, hốc mắt lại nhỏ hơn mắt rắn độc thường, cho thấy thị giác của nó đã bị thoái hóa, những cái còn lại thì không có gì khác biệt.

Dù vậy Tả Đăng Phong vẫn lo, vì loài quá trình thoái hóa của bò sát diễn ra rất thông thả, bộ dáng của chúng thường không thay đổi, nhưng con rắn độc này đã bị thay đổi, tuy biến hóa không lớn, nhưng đủ để cho thấy hoàn cảnh sống trong này và bên ngoài hoàn toàn khác nhau.

“Phải xuống nước không?” Thiết Hải lo lắng hỏi.

“Đừng có gấp, để tôi nhìn kỹ xem.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hắn đã quen xem xét và phỏng đoán trước khi hành động, tuyệt không để mình phải giật mình khi nhìn thấy thứ gì đó kỳ quái bên trong.

Tả Đăng Phong cẩn thận đánh giá bộ xương. Hắn tìm thấy hai điểm kỳ quái, một là lồng ngực của nó rất nhỏ, cho thấy hồi còn sống nó luôn bị thiếu ăn, hai là chỗ xương ở gần chót đuôi lại có một ít xương cùng rất nhỏ, có hai cách giải thích, một là nó trời sinh như vậy, hai là cái đuôi của nó có công năng tái sinh.

Tả Đăng Phong đập lên bộ xương, thông qua độ xộp giòn để phán đoán đại khái thời gian nó tử vong, nhưng không ngờ bộ xương lại cực kỳ cứng rắn, Tả Đăng Phong ngồi xuống, cách không bẻ gãy một cái xương sườn, phát hiện xương rắn không hề rỗng, mà là đặc, cho thấy nó quanh năm sinh hoạt bên trong động đá vôi, trong nước của động đá vôi thủy có nhiều chất vôi, làm cho xương của nó cứng cáp.

“Thập Tam, tới đây.” Tả Đăng Phong vẫy tay, Thập Tam chạy tới, Thiết Hải tò mò xách Lão Đại đi theo.

“Bẻ gãy nó.” Tả Đăng Phong đưa cọng xương cho Thập Tam.

Thập Tam thò vuốt quét một cái, cọng xương gãy đôi.

“Lão Đại, bẻ nó.” Tả Đăng Phong đưa khúc xương gãy cho Lão Đại.

Tục ngữ nói vật già thành tinh, Lão Đại tuy tướng mạo buồn cười, nhưng lại là một trong mười hai địa chi, chẳng những nghe hiểu được tiếng người, mà thực lực bản thân cũng cường hãn, tát một cái, bẻ gãy cọng xương.

Tả Đăng Phong thấy vậy rất yên tâm, Thập Tam và lão đại là tiên phong, chúng có thể xử lý được độc xà ở đây hay không có quan hệ trực tiếp đến việc thành bại của chuyến đi này.

“Xuống nước, xem một cái từ chỗ này tới đối diện có xa lắm không.” Tả Đăng Phong chỉ vào ao nước nói với Lão Đại.

“Trong này nguy hiểm như vậy, sao cậu bảo nó xuống nước.” Thiết Hải không chịu.

“Đại sư, ông đừng xem thường Lão Đại, nó là địa chi về thủy, ở trong nước nó là bá chủ.” Tả Đăng Phong khoát tay.

Thiết Hải còn định phản đối, nhưng Lão Đại đã chạy tới mép nước, chui xuống, Thiết Hải vội chạy tới mép nước, lo lắng cúi người nhìn theo.

Tả Đăng Phong cũng đi tới mép nước, nhưng hắn không nhìn xuống nước, mà thông thả mở xương sọ con rắn. Bên trong phần xương nhô lên ở đầu rắn là trống không, Tả Đăng Phong nghĩ cả nửa ngày tài mới hiểu có lẽ đây là xoang mũi, có thể chứa lượng dưỡng khí nhất định, giúp con rắn có thể ẩn núp trong nước với thời gian dài hơn.

Một lúc sau, Lão Đại trở về, lên bờ kêu to, kể công với Thiết Hải, cũng là khoe khoang với Thập Tam, Thập Tam chỉ nhìn một cái, rồi quay đi chỗ khác.

“Đại sư, từ đây sang bờ bên kia không xa lắm, dùng giấy dầu gói kỹ quần áo lại, lặn xuống đi qua.” Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải.

Thiết Hải biết không thoát được cửa ải này, nên cởi áo, gói lại.

“Áo choàng của cậu có bông, dính nước sẽ bị nặng thêm.” Thiết Hải nhắc nhở Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, nhắc cái đầu rắn lên ngắm nghía, muốn xem kích thước bộ não của nó. Kích thước não rất quan trọng, thể hiện mức độ thông minh của con vật, bộ não này nhỏ, cho thấy con rắn này rất dần.

Theo lý thuyết phát hiện đối thủ rất dần, Tả Đăng Phong phải thấy vui mới đúng, nhưng hẳn lại không vui, mà còn lo lắng, đối thủ thông minh khi bị đả kích sẽ lẩn tránh, con này dần quá nếu không biết cả sợ là gì thì sẽ rất phiền toái.

Tả Đăng Phong thở dài ném đầu rắn đi, cởi áo choàng, gói ghém rồi xuống nước, trong hoàn cảnh này càng do dự thì sẽ càng sợ hãi.

Nước hồ mát lạnh, nước trong, tầm nhìn rất tốt, hai người nín thở lặn xuống, Lão Đại xung trận đi trước, Thập Tam tuy như mèo nhưng không phải là mèo, ở trong nước vẫn rất linh hoạt, nhưng vất vả hơn Lão Đại, bàn chân của nó không có màng, chỉ riêng tốc độ đã rơi xuống hạ phong.

Lặn xuống mấy mét, xuất hiện thủy đạo, thủy đạo không dài, nhưng bề ngang không tới hai trượng, hai người nhanh chóng bơi qua, nổi lên mới thấy cửa động bên trên rất nhỏ, chỉ rộng có một thước, Lão Đại dẫn đầu chui ra ngoài, Thập Tam tiếp theo, Tả Đăng Phong lên thứ ba, Thiết Hải cuối cùng.

Trời lên mặt nước, trước mắt lại xuất hiện một thông đạo hẹp dài gấp gheñh, trong thông đạo có một ít bò sát kích cỡ nhỏ, nhưng tướng mạo cực kỳ quái dị, bị Thập Tam và Lão Đại truy đuổi nhanh nhẹn trốn mất.

“Gi thế?” Thiết Hải trời lên, thấy Tả Đăng Phong mặt sắc khó coi bèn hỏi.

“Động vật trong này di động nhanh chóng, tướng mạo lại quái dị, tôi chẳng nhận ra được con nào.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Cả rùa đen cũng không biết?” Thiết Hải chỉ một con rùa đen đang chậm rãi bò.

“Con đó thì tôi biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu cười khổ.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, truyền tới tiếng kêu của Thập Tam và Lão Đại, tiếng kêu vội vàng mà phần nộ, rõ ràng chúng đã gặp kinh địch. . .

282. Q.4 - Chương 282: Tiến Vào Địa Ngục

Tả Đăng Phong đỡ Thiết Hải vọt tới, Thiết Hải đã hao tổn linh khí quá nhiều, Tả Đăng Phong không muốn ông lại bị lãng phí linh khí.

Chỗ Thập Tam và Lão Đại phát ra âm thanh là ở góc rẽ, Tả Đăng Phong lóe lên vọt tới, phát hiện Lão Đại và Thập Tam đang vây công một sinh vật kỳ quái, con vật này hình tròn, không đầu không não, quanh thân đầy xương nhọn sắc bén, dài cả tấc, nhìn như con nhím, nhưng chắc chắn không phải nhím, vì nhím khi cuộn mình là không thể di động, nhưng quái vật này lại có thể chạy nhanh chóng, vòng quanh công kích Thập Tam và Lão Đại, Thập Tam và Lão Đại nhất định là ăn thiệt thòi, nhưng chúng không lùi bước, mà chia làm hai bên giáp công tìm cơ hội, nhưng gặp phải một gia hỏa cả thân là gai, chúng căn bản là vô kế khả thi.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải lập tức muốn ra tay, ông không đành để Lão Đại vất vả, Thập Tam bị truy đuổi còn trèo được lên thạch bích, Lão Đại đâu có leo được lên tường.

“Để tôi.” Tả Đăng Phong giữ tay Thiết Hải, phát ra Huyền Âm chân khí, hần chỉ phát ra ba thành, để con vật như nhím kia mở người ra, cho hần xem nó rốt cuộc là cái giống gì, nếu đánh cả mười thành, nó biến thành tượng băng, thì không còn nghiên cứu được.

Hàn khí bắn tới, con vật tốc độ chậm hần xuống, nhưng nó không mở người ra, làm Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, chẳng lẽ thứ này nguyên vốn là quả cầu gai như thế.

“Chưa từng thấy con nhím nào to như thế.” Thiết Hải hứng thú đánh giá quả cầu gai.

“Con nhím khi cuộn mình thì không thể chạy trốn.” Tả Đăng Phong tăng thêm hai thành hàn khí, con quái vật tốc độ càng giảm nữa, nhưng vẫn không có dấu hiệu mở ra.

“Càng lạnh nó sẽ co càng chặt, để lão nạp hàng phục nó.” Thiết Hải vung tay phóng Thuần Dương chân khí.

Hơi nóng bắn tới, con vật kêu lên yếu ớt, gai xương rũ xuống, Thiết Hải đã ngừng Thuần Dương chân khí, Thập Tam định xông tới đánh gục nó, nhưng cảm nhận được sức nóng nên dừng lại, Lão Đại lại không để ý, tát một cái, bị sức nóng của gai xương làm bị phỏng, thét lên lui ra sau.

Quái vật không chịu nổi vừa lạnh rồi nóng lẫn qua lẫn lại, nên nửa chết nửa sống xụi lơ, như quả bóng cao su quắt xuống.

Tả Đăng Phong bước tới ngắm nghía. Không ngờ con vật này toàn thân là gai, cả dưới bụng cũng có, trên lưng có một cái lỗ nhỏ cỡ chung rượu, trên đầu cũng có một cái.

“Cái nào là miệng của nó?” Thiết Hải hiếu kỳ chạy tới xem, muốn biết là miệng hay hậu môn thì phải xem hàm răng, mà con quái này lại không có răng.

“Chắc là cái ở phía trên.” Tả Đăng Phong đáp. Hần cũng không có nhìn ra, nhưng chắc chắn hậu môn thì không thể ở trên lưng được.

“Không có mắt làm sao nó nhìn được nhỉ? ” Thiết Hải lại thắc mắc.

“Trong này không có ánh sáng, có mắt cũng không có tác dụng, tôi chỉ thắc mắc là nó ăn cái gì.” Tả Đăng Phong cách không xoay xoay con vật. Động vật đều có cơ quan săn mồi, nhưng con này không có, dù cho là có thể dùng gai xương đâm chết con mồi, trong miệng của nó không có răng, nó nhai nuốt như thế nào?

“Tôi biết rồi, tôi biết rồi.” Thiết Hải la to.

“Biết cái gì?” Tả Đăng Phong chưa bao giờ cho rằng Thiết Hải biết phân tích.

“Có người nuôi nó.” Thiết Hải khoái chí.

“Ở đây làm gì có người, ông mặc đồ lại trước đi.” Tả Đăng Phong không khỏi phì cười, nhưng cười xong lại cảm thấy Thiết Hải nói có lý, cái gọi là có người nuôi ở đây hẳn là có những động vật khác nuôi quả cầu này, khả năng này không phải không thể xảy ra, dù trong triều đại nào cũng đều có những sinh vật không có kỹ năng sinh tồn, giúp người khác đánh nhau mà sống, quả cầu gai này có lẽ đảm nhận công việc này, cung cấp sự bảo vệ cho động vật khác, đổi lại, đối phương sẽ nuôi nó.

Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong không đồng tình với mình, lăm bằm cố gắng giải thích, nhưng suy nghĩ của ông rời rạc, biểu đạt không thuyết phục, Tả Đăng Phong dù vật cũng gật gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

“Thập Tam, Lão Đại, mở đường.” Tả Đăng Phong mặc xong quần áo, phát ra Huyền Âm chân khí triệt để đông chết con quái vật.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải không đành lòng, ý ông rất rõ, thứ này đã đối với họ không còn uy hiếp, không cần thiết phải đuổi tận giết tuyệt, nó mà chết, những động vật sống dựa vào nó cũng sẽ chết.

“Tôi phải cam đoan đường lui thông suốt, nếu có nguy hiểm chúng ta còn có thể nhanh chóng rút về.” Tả Đăng Phong đáp, đuổi theo Thập Tam và Lão Đại.

Thập Tam được Tả Đăng Phong chỉ vẽ, dọc đường gặp phải con gì cũng giết sạch, lần này, Thiết Hải không còn lòng từ bi gì nữa, vì đám động vật kia con nào cũng to, trong động không có ánh sáng, nên không có cây cỏ, động vật ở đây đều là ăn thịt, răng nanh nhọn hoắt, mùi tanh tưởi không chịu nổi.

Thông thường động vật trong hang động có năm loại, một là cóc, cóc ở đây rất to và xấu xí, phương thức kiếm ăn không phải vồ, mà là ngồi yên chờ thỏ đúng tiêu chuẩn, phun ra nước miếng tanh tươi có tính hủ thối, xử lý sạch đám động vật nhỏ đi tới gần nó.

Loại thứ hai là chuột, xác thực nói là họ hàng xa của chuột, vì đầu chúng giống đầu chuột, nhưng không có lông, da màu hồng, mắt đã thoái hóa, mũi nhọn hoắt, lỗ tai rất lớn, chân trước có màng, cái đuôi bẹp, tốc độ nhanh chóng, ăn côn trùng và thực vật nhỏ, chúng là sinh vật liên hạ tầng, rất nhiều động vật đều có thể vồ chúng.

Loại thứ ba là bọ cánh cứng, to cỡ đế giày, có hai càng, mười chân, đồ ăn chủ yếu là chuột và côn trùng, vỏ giáp rất cứng, không có cánh, khi bị công kích thì phát ra mùi rất khó ngửi.

Còn có một loại trông như cá cóc, tốc độ thông thả, màu hồng, Lão Đại không dám chọc vào, nhưng Thập Tam không sợ, cho thấy con vật này có kịch độc, hơn nữa độc tính là dương tính.

Số lượng nhiều nhất là một loại động vật chạy bằng hai chân, có ba phần giống như chim bảy phần như thằn lằn, trong miệng có răng, lỗ mũi rất lớn, mắt trắng dã, không hỏi cũng biết chúng sống bằng khúu giác, nuôi sống quả cầu gai chắc là loại vật này.

Trừ những động vật này, những loại khác không nhiều, cho thấy kết cấu sinh thái trong này đơn giản, nhưng hai người mãi vẫn không nhìn thấy rắn. Tình huống này làm Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, nguyên nhân tạo thành loại tình huống này có hai cái, một là kết quả tốt nhất, rắn đã chết hết rồi, hai là kết quả xấu nhất, chính là họ chưa đi tới khu vực của chúng.

Địa thế động đá vôi phức tạp, không phải chỉ có một đường đi, mà luôn có lối rẽ, nhưng Tả Đăng Phong luôn tìm được con đường chính xác, không phải nhờ trí nhớ, mà là nhờ tính toán, trước khi xuống đây hắn đã vẽ hướng núi, đo lường tính toán khoảng cách, mỗi lần quẹo hắn đều vẽ lên địa đồ, tính toán khoảng cách đã đi, nên hắn có thể tính ra đại khái vị trí hiện tại của hai người.

Hai người chỉ có thể đi bộ, nên tốc độ rất chậm, qua tính toán, lúc này đã đi được khoảng chừng năm dặm, được một phần ba lộ trình, Tả Đăng Phong đưa tay xem đồng hồ, phát hiện đã đi được mười mấy giờ, lúc này trên mặt đất chắc là khoảng mười giờ.

Tới một khu vực rộng rãi, Tả Đăng Phong dùng Huyền Âm chân khí đóng băng ra một chỗ để nghỉ chân, Thập Tam và Lão Đại canh gác, hắn và Thiết Hải nghỉ tạm, Thiết Hải bị đè nén muốn đi trở ra, hắn đưa địa đồ cho Thiết Hải, chỉ ra vị trí hai người, đồng thời cũng nói cho ông biết bây giờ là khoảng mười giờ sáng, bên ngoài mặt trời đã lên cao, nhiệt độ rất nóng, người ở trên đất đều phải chảy mồ hôi, mình ở dưới mặt đất mát mẻ sung sướng, để giảm bớt áp lực ở trong nơi tối tăm bị bít kín, cùng với những sinh vật quỷ dị cho Thiết Hải.

Tả Đăng Phong nói ra những lời này cũng là để tự lên dây cót cho chính mình, vào một nơi không hề biết gì, bây giờ còn chưa đi tới chỗ nguy hiểm nhất đã có cảm giác đang xuống địa ngục, lát nữa không biết có gặp phải cái gì khủng bố và con người khó mà tiếp nhận nổi hay không.

Trong hoàn cảnh này Tả Đăng Phong không còn tâm tình muốn ăn cơm, nhưng hắn bắt mình phải ăn. Con người khi ăn no sẽ có một loại cảm giác thỏa mãn, đây là thứ hắn đang thiếu thốn nhất, vừa ăn Tả Đăng Phong vừa nói chuyện phiếm với Thiết Hải, Thiết Hải biết rất nhiều chuyện, nhưng ông không quen biểu đạt, thậm chí còn có cái bị quên, chuyện ông nhớ rõ nhất là chiến tích năm đó một mình giết sạch nguyên một doanh của Thạch Hữu, nhưng mỗi khi nói tới đây Tả Đăng Phong lập tức tìm cách chuyển đề tài, nếu không Thiết Hải sẽ lại nhớ lại thời gian mình diện bích.

“A Di Đà Phật, nếu Thôi Kim Ngọc có ở đây thì tốt rồi.” Thiết Hải thành linh buột ra một câu.

“Sao lại nói vậy?” Tả Đăng Phong giật mình, hắn rất thích được ở cùng Ngọc Phát, Ngọc Phát chẳng những có thể làm hắn cảm thấy bình thản còn có thể giúp hắn phân tích vấn đề, hỗ trợ bày mưu tính kế, nhưng Tả Đăng Phong không dám để cho Ngọc Phát đi theo.

“Lão nạp nói thật lòng, Thôi Kim Ngọc có thể giải quyết khó khăn, giúp cậu bớt sầu.” Thiết Hải nói .

“Làm sao ông biết chị ấy giúp được tôi bớt sầu?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Lúc hai người ở chung, cậu cười nhiều hơn hẳn.” Thiết Hải uống một ngụm rượu.

“Ồ chung với ông tôi cũng cười nhiều mà.” Tả Đăng Phong nhíu mày, Ngọc Phát và Thiết Hải đều là người ngoài cuộc, cả hai đều có khả năng quan sát tinh tế.

“Ít hơn nhiều, chẳng những ít hơn, mà còn cười giả tạo.” Thiết Hải nghiêm túc.

Tả Đăng Phong xấu hổ, hẳn không ngờ Thiết Hải lại nhìn ra, đối xử với một người ngu thì dễ, nhưng đối xử với một người điên không dễ, vì người điên có đôi khi còn thông minh hơn người bình thường.

“Nếu không cậu cưới Thôi Kim Ngọc đi, cô ấy là đạo cô tự tu, có thể lập gia đình.” Thiết Hải nói rất chân thành.

“Ông là hòa thượng hay bà mối, sao ông không tìm một ni cô cưới đi.” Tả Đăng Phong bật cười.

“Lão nạp là người xuất gia, người xuất gia . . .” Thiết Hải đột nhiên ngậm miệng lại.

” người xuất gia cũng có người đẹp như Ngọc Phát vậy.” Tả Đăng Phong chặn ngang ngay.

“A Di Đà Phật, hồng nhan xương trắng, trong mắt lão nạp chỉ có thiện ác không đẹp xấu.” Thiết Hải chấp tay, Tả Đăng Phong đoán không đúng, ông vốn định nói người xuất gia không thể lập gia đình.

Tả Đăng Phong không nói nữa, trong lòng hẳn buồn khổ không giải tỏa được, áp lực trong lòng cũng không trút được đi đâu. Sắp tới hẳn sẽ có hai cửa ải đại nạn, một là trước khi chấm dứt dương thọ phải tìm được đủ sáu viên âm chúc nội đan, hai là luôn phải giữ đầu óc thanh tỉnh, không được để mình quá dề nên mà trở thành điên cuồng.

“Nếu da mặt cậu mỏng, lão nạp đi nói giúp cậu.” Thiết Hải lại nói, ông là tăng lữ Phật Môn, căn bản không nên có loại suy nghĩ này, và càng không nên nói ra, nhưng ông là một ông già, Tả Đăng Phong nhỏ hơn ông cả mấy chục tuổi, ông luôn cảm thấy Tả Đăng Phong làm không đúng, nhưng lại không biết hẳn sai ở chỗ nào.

“Đa tạ ý tốt của đại sư, ông cũng biết tôi từng có vợ, cô ấy là vì cứu tôi mà chết, tôi không thể làm điều có lỗi với cô ấy, không thể khiến cô ấy ở dưới cửu tuyền mà trái tim đau đớn.” Tả Đăng Phong lắc đầu cười, chung thủy thật sự đâu cần phải nghiêng răng nghiêng lợi, hay lời thề son sắt, những thứ ấy chỉ cho thấy ý chí không kiên, tâm thần bất định.

“A Di Đà Phật, cậu làm vậy là không đúng.” Thiết Hải lắc đầu .

“Sao lại không đúng?” Tả Đăng Phong không chịu.

“A Di Đà Phật, Bồ Tát có nói, tất cả đều là nhân duyên, vô duyên thì cũng không thể cưỡng cầu, duyên đã mất rồi là không còn nữa, cậu làm vậy, là rất điên rồ.” Thiết Hải nheo một hồi cũng nặn ra được một câu mà ông cho rằng thỏa đáng nhất.

“Lời này là Bồ Tát nào nói?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Thiên Thân Bồ Tát, trong ((Vãng Sinh Luận)).” Thiết Hải đáp.

“Đại sư, ông đang xuyên tạc kinh Phật đó à?” Tả Đăng Phong cười, Vãng Sinh Luận hẳn là kinh văn để khuyên giải tăng lữ Phật Môn xem nhẹ những cực khổ của thế gian, Thiết Hải rõ ràng là cắt câu lấy nghĩa.

Thiết Hải nhìn hẳn một hồi, thở dài, “Cậu cứ khẳng khẳng như vậy, quả thực vô duyên với Phật Môn.”

Tả Đăng Phong không phản bác, hẳn gặt đầu, giả bộ hổ thẹn, hẳn không dám làm quá với Thiết Hải, sợ ông bỏ cuộc giữa chừng.

Hai người nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc rồi tiếp tục lên đường, càng đi Tả Đăng Phong càng lo lắng, vì thông đạo càng lúc càng hẹp, không còn đứng thẳng lưng mà đi được nữa, cả xoay người cũng gặp khó khăn.

“Thập Tam, đi nhìn xem phía trước có đường không.” Tả Đăng Phong dừng lại nói với Thập Tam, địa thế trước mắt giống cổ loa, càng đi càng hẹp.

Thập Tam chạy đi, Tả Đăng Phong nhìn theo, Thập Tam chạy được một quãng thì dừng lại, quay đầu nhìn quanh, rồi cúi xuống đất thăm dò, cho thấy ở đó có không gian rất lớn.

Nhưng Thập Tam đột nhiên vội vàng lùi lại, một bóng đen rất to lóe lên. . .

283. Q.4 - Chương 283: Giữa Đường Phải Quay Về

Một tiếng bùm rất to vang lên, căn cứ hình dáng của bóng đen và âm thanh truyền tới, thứ vừa đánh trúng thạch bích chắc chắn là một cái đuôi rắn cực bự.

Thập Tam tránh thoát công kích, quay lại nhìn Tả Đăng Phong, nét mặt tức giận, ý tứ rất rõ ràng, nó muốn xông tới giết chết đối phương.

Tả Đăng Phong gạt đầu với Thập Tam, con rắn lớn vừa công kích Thập Tam rõ ràng đã phát hiện ra họ, cái đuôi kia chính là định chui vào thông đạo để công kích họ, hai người đang phải co rút trong thông đạo chật hẹp, nếu bị Cự Xà chui vào thông đạo, hai người sẽ cực kỳ bị động, Thập Tam đi ra lại vô tình làm trì hoãn việc tiến vào thông đạo của cự xà.

Thập Tam kêu lên một tiếng, bỏ tới, Lão Đại cũng phóng ra theo, nhưng chạy tới cửa động thì chơi với, cho thấy bên ngoài cửa động là một thâm cốc hoặc vách núi.

“Lão Đại, dừng!” Tả Đăng Phong thả thùng gỗ xuống, đạp chân mượn lực, phóng tới cửa động.

“Đại sư, ông đừng làm theo!” Tả Đăng Phong hô lớn, cửa động rất hẹp, hắn xông ra đã khó, Thiết Hải đáng người khô ngo, chắc chắn rất khó xông ra.

“Bùm!” Tả Đăng Phong vừa dứt lời, cái đầu trọc của Thiết Hải đã thò ra, tiếp theo là tiếng Thiết Hải ai nha, Tả Đăng Phong hiểu mình cảnh báo đã trễ, Thiết Hải đã bị mắc kẹt.

Tả Đăng Phong nhìn xuống. Hắn vốn đã chuẩn bị tâm lý, nên cảnh bầy rắn lúc nhúc bên dưới không làm hắn kinh ngạc cho lắm. Trước mặt là một vực sâu, nam bắc không thấy biên giới, rộng chừng ba dặm, thạch bích hai bên toàn quái thạch lởm chởm, nhấp nhô không đều, Thập Tam đang ở trên một mỏm đá đánh nhau với Cự Xà, con Cự Xà này khác với bộ xương cự xà mà họ từng nhìn thấy.

“Mau kéo tôi ra.” Thiết Hải vùng vẫy bả vai, nói với Tả Đăng Phong, hai tay ông bị mắc kẹt, không dùng sức được.

Tả Đăng Phong lôi Thiết Hải ra, tiếp tục cúi đầu quan sát. Vực sâu có hình chữ bát (), thạch bích hai bên khá dốc, măng đá lởm chởm, đám Cự Xà chính là chiếm cứ hai bên dốc, phía dưới mười trượng là ao nước, nước khá thanh tịnh, chắc không phải là nước chết.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải khiếp sợ, hai bên thạch bích quá nhiều Cự Xà, trong đầm nước phía dưới cũng có, đám độc xà xoắn xuýt với nhau, uốn lượn vặn vẹo, trông rất kinh hãi.

Lúc này, con Cự Xà kia đã bị Thập Tam giết chết, xụi lơ rơi xuống cái hồ phía dưới, Thập Tam bỏ chạy trở về.

Đa số Cự Xà bên dưới đều có màu trắng, dài hơn ba trượng, thân thô như thùng nước, nhằng nhịt lúc nhúc chỗ nào cũng có, tính ra ít nhất đại khái cũng phải hơn một ngàn con.

“Đại sư, có hai tin tốt và hai tin xấu, ông muốn nghe cái nào trước?” Tả Đăng Phong tựa vào mỏm đá nói, dưới thông đạo bốn xích có một chỗ bằng phẳng, đủ cho hai người dừng chân.

“Nghe tin tốt trước.” Thiết Hải vẫy tay với Lão Đại, ý bảo nó không cần phải rời khỏi thông đạo.

“Trong này tuy độc xà rất nhiều, nhưng trong này đồ ăn không đủ, cho thấy đám rắn này trước đây không phải sống ở đây, số lượng độc xà nhiều như vậy chắc chắn phải chiếm một không gian sống rất lớn, như vậy có nghĩa trong động đá vôi này có rất ít những loại quái vật khác.” Tả Đăng Phong nói, đám độc xà bên dưới đã nhận ra hai người tới, nhưng chúng không tấn công.

“Tin tốt thứ hai.” Thiết Hải gạt đầu.

“Thập Tam có thể giết loại độc xà này, cho thấy chúng tuy số lượng rất nhiều, nhưng không đủ tạo thành uy hiếp cho chúng ta.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tin xấu là gì?” Thiết Hải đã thấy bớt sợ.

“Tin xấu thứ nhất là trên thạch bích hai bên không có thông đạo, như vậy thông đạo hẳn là ở dưới nước.” Tả Đăng Phong cau mặt.

“Sớm biết như vậy hỏi tin xấu trước, tin xấu thứ hai là gì?” Thiết Hải rất không thích xuống nước.

“Tin xấu thứ hai là độc xà rất nhiều. Theo tôi được biết trong giới tự nhiên, động vật gần tầng chót số lượng thường không quá nhiều, nên tôi nghĩ đám Cự Xà này không phải là kẻ săn mồi sau cùng.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Thiết Hải nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong biết ông không hiểu được những từ ngữ khoa học phương tây, nên giải thích thêm, “Ý của tôi là trong động đá vôi rất có thể sinh tồn một loại động vật lợi hại hơn đám Cự Xà.”

“Nếu không còn cách nào khác, thì bắt đầu đi.” Thiết Hải xoa tay chuẩn bị.

“Đại sư, ông đừng có hạ thủ lưu tình, nếu không giết hết chúng, chúng sẽ vào trong nước ngăn chặn chúng ta.” Tả Đăng Phong dặn.

“Yên tâm đi, lão nạp tự biết đúng mực.” Thiết Hải trịnh trọng gật đầu.

Tả Đăng Phong không nói thêm gì nữa, để Thập Tam ở lại hỗ trợ Thiết Hải, lướt nhanh sang bờ bên kia, thân hình còn chưa hạ xuống đã phát ra linh khí công kích đám độc xà trên thạch bích xung quanh, Thiết Hải thấy hẳn ra tay, cũng bắt đầu ra tay.

Độc xà tốc độ có nhanh cỡ nào cũng không nhanh bằng hai người, đối phó với chúng chẳng khó hơn giao thủ với người luyện võ bình thường, hai người đều là cao thủ độ quá Thiên kiếp, chỉ cần phóng linh khí bình thường là đã đủ đưa chúng vào chỗ chết, cần bản không cần dùng Thuần Dương và Huyền Âm chân khí.

Trên thân rắn có ba vị trí trí mạng, một là đầu, hai là chỗ “Ba tắc”, ba tắc chính là chỗ cổ của xà, ba là chỗ “Bảy tắc”, chính là chỗ trái tim, Tả Đăng Phong có nhờ ba chỗ đó mà đánh, một chiêu là giết một mạng.

Hắn phân tích không sai, đám độc xà này ngu xuẩn mà hung ác, thấy uy hiếp lập tức ngóc đầu lên để tấn công, giúp Tả Đăng Phong ra tay càng thêm thuận tiện, bay tới bay lui, hai tay đều đánh, không chút khó khăn, tràng diện hoàn toàn là nghiêng về một bên, thực lực tương đương thì còn song phương bác đấu, chứ còn thực lực cách xa nhau thì chính là cường giả đơn phương giết hại.

Đám độc xà tướng mạo cũng xấu xí, lại ngu xuẩn hung tàn, nên Tả Đăng Phong ra tay mà không hề cảm thấy có điều gì không ổn, nhưng rồi hắn đã nhìn thấy một điều làm hắn mềm lòng, Cự Xà ở đây đa số đều bị mất đuôi, không phải bị đồng loại cắn đứt, mà bị chính chúng nuốt chửng, cho thấy chúng sống cực kỳ gian nan, thường bị đói ăn quá mức, nhưng chúng lại không hề ăn thịt đám đồng loại yếu hơn bên cạnh, dù trong bụng đói khát cũng không đồng loại tương tàn, điều này làm Tả Đăng Phong rất rung động, động vật dù xấu cũng có một mặt tốt, chúng chỉ sống ở trong này, không đi ra ngoài thương tổn người khác, huống hồ thông đạo thông ra ngoài đã bị đám cầu gai ngăn chặn, chúng rất khó chạy được ra ngoài.

Tả Đăng Phong vô cùng đồng cảm. Trước đây, hắn vốn là phần tử trí thức, được học theo tư tưởng Nho gia, dù không được như Phật Môn ‘Quét rác cũng còn không giết con kiến hôi, yêu quý đến cả con bướm bướm’, không chủ động đi thương tổn người khác, nhưng cái chết của Vu Tâm Ngữ đã làm thay đổi quan điểm sống của hắn, thể nhân lạnh lùng làm trong lòng hắn đau đớn, đạo pháp cao thâm làm hắn sinh ra ý nghĩ muốn hủy diệt tất cả, nhưng sâu trong nội tâm vẫn còn cái gốc lương thiện làm hắn luôn ước thúc bản thân không đi thương tổn người khác, nhưng muốn vậy cũng phải có một điều kiện tiên quyết, chính là người khác không ngăn cản hắn làm chuyện muốn làm.

“Tao chẳng còn sống được bao nhiêu ngày nữa, tội mày không nên cản đường của tao.” Vừa điên cuồng giết chóc, Tả Đăng Phong vừa kêu to, nhân sinh trên đời không như ý, con người sở dĩ có thể dũng cảm đối mặt với khó khăn là vì trong lòng còn có điều tốt đẹp muốn hướng tới trong cuộc sống, giờ đã không còn hi vọng, hắn không nhìn thấy được đường sáng.

Thiết Hải nghe được, quay đầu nhìn hắn, lắc đầu thở dài, chấp tay niệm Phật, niệm xong lại tiếp tục bỏ nhào tới Cự Xà.

Thiết Hải niệm Phật làm Tả Đăng Phong xoay người quay đầu lại, hắn sợ Thiết Hải nửa đường bỏ cuộc, dù sao người diên làm việc gì cũng đều tùy hứng, nhưng Thiết Hải tuy niệm A Di Đà Phật lại không chút lưu tình với đám Cự Xà, làm Tả Đăng Phong thở phào.

Mỗi lần đánh bay Cự Xà, lực phản chấn sinh ra làm Tả Đăng Phong cực kỳ hưng phấn, đây là sự va chạm giữa lực lượng và lực lượng, đánh bay Cự Xà mấy trăm cân mà nhẹ nhàng, Tả Đăng Phong rất yêu thích cảm giác thoải mái này, ngăn ngủi nhưng rất sung sướng.

Nhưng rồi tâm tình Tả Đăng Phong thay đổi, vì hắn nhìn thấy hạ thể của rắn đực lộ khí quan, còn bụng rắn cái sưng đỏ, cho thấy độc xà tụ tập ở đây là để giao phối, phát hiện này làm Tả Đăng Phong cảm thấy nặng nề. Hắn thấy khó chịu, tình yêu là trung tính, thân tình là vĩ đại, thế mà cái đám độc xà xấu xí này lại hỗn tạp, tạp giao lộn xộn với nhau, chúng làm ô uế tình yêu và tình thân, giết, tất cả đều đáng chết.

Giết chóc hơn nửa canh giờ, cuối cùng cả đống cóc ngổn ngang xác rắn, thậm chí làm bít cả ao nước. Tả Đăng Phong ném đồng xác rắn dưới nước đi, để tìm thông đạo, nhưng nước hồ đã bị máu rắn nhuộm đỏ, mùi máu tanh nồng đặc như Địa Ngục Huyết Trì, trong thời gian ngắn căn bản không thể xuống nước được.

“Mẹ nó, lãng phí thời gian của lão tử!” Tả Đăng Phong giận dữ giơ chân quét bay một mảng đá cực to ở bờ ao nước.

“Tả Đăng Phong, mau dừng tay.” Thiết Hải vội chạy tới kéo tay Tả Đăng Phong, ông nhận ra đầu óc Tả Đăng Phong đã bắt đầu trở nên thất thường, nếu không đã không dùng chân không đá vào cái mảng đá to cả ba thước.

Tả Đăng Phong giận dữ quay đầu sang, cơn giận trong lòng vẫn chưa tiêu tán, nhưng vì Thiết Hải có ân cứu mạng hắn, nên hắn cố ép cơn giận xuống.

“Lão nạp bị cắn phải, giờ làm thế nào?” Thiết Hải chỉ vào cánh tay phải của mình.

Tả Đăng Phong kinh hãi, nhìn cánh tay phải của Thiết Hải, quả nhiên nhìn thấy hai vết máu.

“Độc tính rất mạnh, dùng nội công bức không ra.” Thiết Hải nhẹ nhàng, thần sắc cực kỳ thống khổ.

“Đại sư, ông cố gắng bảo vệ tâm mạch, tôi mang ông ra ngoài.” Tả Đăng Phong vội nói, độc vật trong này và bên ngoài khác nhau, Tả Đăng Phong không biết cách giải.

Thiết Hải gật đầu, Tả Đăng Phong không dám chần chừ, mang Thiết Hải theo đường cũ trở về...

284. Q.4 - Chương 284: Kê Cửa Người Diên

Chỗ Thiết Hải bị cắn là cánh tay, không ảnh hưởng tới tốc độ di chuyển, khi rời khỏi thông đạo dưới nước, hai người tăng tốc độ, vì Tả Đăng Phong khi vào đã diệt sạch đường đi, nên giờ đi trở ra nhanh chóng, không tới một giờ đã lên tới mặt đất.

“Đại sư, ông thấy thế nào?” Tả Đăng Phong ân cần hỏi.

“Rất không tốt, cậu mau đi tìm thuốc cho lão nạp giải độc.” Thiết Hải hít thật sâu một hơi không khí mát mẻ thanh tân.

Tả Đăng Phong nhú mày, độc của đám rắn trong động đá vôi khác bình thường, hắn không biết độc tính, làm sao tìm ra thuốc giải.

“Đại sư, ông cảm giác trong người như thế nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Máu bị trúng độc, bồn chồn hoảng hốt.” Thiết Hải ngồi phệt xuống cửa động.

Tả Đăng Phong nhúu mày càng chặt, Thiết Hải mô tả đúng tình trạng ban đầu khi trúng độc, dưới tình huống bình thường người độ quá Thiên kiếp luôn có chút năng lực miễn dịch đối độc vật, không ngờ độc của đám rắn này mạnh đến thế.

“Đại sư, cho tôi xem vết thương.” Tả Đăng Phong chụp cánh tay Thiết Hải, kéo tay áo lên, thấy miệng vết thương vẫn còn đang ứa máu, miệng vết thương không lớn, nhưng máu chảy ra nhanh chóng, khác hẳn với vết thương sưng đỏ của rắn độc bình thường.

“Mau đi đi, lão nạp chóng đỡ không được bao lâu đâu.” Thiết Hải rút cánh tay về.

” Bệnh viện Trùng Khánh nhất định có huyết thanh, đại sư, nhanh đứng dậy, tôi đưa ông đi bệnh viện.” Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải.

“Lão nạp không tin bệnh viện của bọn tây dương, không cần thuốc của họ, cậu mau đi tìm thảo dược cứu tôi.” Thiết Hải đứng dậy không nổi.

Tả Đăng Phong càng thêm lo lắng, Thiết Hải nói có lý, dù bệnh viện có huyết thanh, cũng chưa chắc giải được độc rắn trong động đá vôi, huống hồ Quốc Dân đảng không ưa hắn, lỡ bỏ đá xuống giếng thì càng phiền toái, hắn lại không quen thuộc Trùng Khánh, biết đi đâu tìm thảo dược cho Thiết Hải.

“Đại sư, chỗ này cách Thần Châu Phái chỉ hơn một ngàn dặm, tôi lập tức lên đường, trễ nhất trưa mai sẽ về, ông ráng chờ tôi.” Tả Đăng Phong trong lúc vội vàng nhớ tới Ngọc Phát, Ngọc Phát là thánh thủ dùng độc, hơn nữa lại cách đây không xa.

“Ừ, cậu mau đi đi.” Thiết Hải gật đầu.

“Ông ở đây chờ tôi, nếu gặp phải người Nhật thì trốn vào trong động đá vôi, tôi sẽ mau chóng trở về.” Tả Đăng Phong lo lắng dặn.

“Mau đi đi, lão nạp mệt lắm rồi.” Thiết Hải phất tay.

Tả Đăng Phong nói với Thập Tam một câu, đề khí khinh thân, cực tốc chạy đi.

Thiết Hải lắng nghe Tả Đăng Phong rời đi xa, vỗ mông đứng lên, mở thùng lấy thịt lấy rượu ra ăn uống.

Thập Tam rất không hiểu, rõ ràng lúc này Thiết Hải đi đứng loạng choạng, hữu khí vô lực, sao Tả Đăng Phong vừa đi ông lại khỏe khoắn đi uống rượu rồi.

“A Di Đà Phật, lão nạp lừa hắn đó. Đàn ông còn trẻ thì phải có phụ nữ tuổi trẻ tương bồi, nếu không cứ cố chấp sẽ bị nhập ma, mà thôi, có nói con mèo mập mày cũng không hiểu.” Thiết Hải nhếch miệng cười với Thập Tam.

Nhưng Thiết Hải đã đánh giá thấp Thập Tam, Thập Tam tuy không hiểu Thiết Hải tại sao phải làm như vậy, nhưng hiểu được ông đã lừa Tả Đăng Phong, nên nó nhảy ngay lên đỉnh núi, nhưng Tả Đăng Phong đã đi xa, Thập Tam đành phải quay về, tựa vào cái thùng gỗ của Tả Đăng Phong tức giận nhìn Thiết Hải.

Vết thương trên tay Thiết Hải là do ông dùng móng tay quẹt vào làm bị thương, ông căn bản không hề bị độc xà cắn trúng, mà dù có bị rắn độc cắn thì Dịch Cân Kinh vẫn có thể vận khí trừ độc. Ông gạt Tả Đăng Phong là vì muốn làm cho hắn đi tìm Ngọc Phát, cảnh Tả Đăng Phong giết rắn làm Thiết Hải kinh hãi, độc xà trong động không dưới ngàn con, một mình Tả Đăng Phong giết hơn bảy thành, điên cuồng giết chóc tạo nên nghiêm trọng lệ khí, loại lệ khí này cần phải xả ra, hoặc phải giải trừ, nếu không Tả Đăng Phong sẽ bị thực sự nhập ma thành cuồng thì rất nguy hiểm, Thiết Hải không muốn thấy Tả Đăng Phong nhập vào ma đạo, một là vì ông thích bản tính của Tả Đăng Phong, biết hắn bản tính không xấu, hai là ông biết năng lực của Tả Đăng Phong, người như vậy nếu nhập ma, thế gian không có ai trị được hắn, sinh linh dân chúng sẽ thật sự phải gặp tai ương.

Bản tính Thiết Hải vốn không thông minh, hành động cũng thô thiển, có rất nhiều sơ hở, nhưng Tả Đăng Phong vốn chẳng bao giờ nghĩ Thiết Hải trung hậu như vậy lại lừa gạt hắn, nên bỏ qua rất nhiều chi tiết khả nghi, hắn vận Cương Quyết Quyết đến mức tận cùng, đuổi gió rẽ mây, nhanh như điện chớp, cấp tốc đi Thần Châu Phái, Thiết Hải đối với hắn có ân cứu mạng, lại vẫn luôn đi theo trợ giúp hắn, nếu Thiết Hải có chuyện không hay xảy ra, hắn sẽ không bao giờ tha thứ ỉn.

Tả Đăng Phong chọn đường thẳng mà đi, Cương Quyết Quyết khi toàn lực thi triển thì tốc độ cực kì khủng bố, một cái nhún chân lướt hơn mười dặm, hai chân dậm xuống, dưới mặt đất hiện hai lỗ sâu, linh khí phản chấn bắn lên được tụ vào hai tay, chấn xuống tiếp tục mượn lực vọt lên không trung.

Tốc độ Cương quyết quyết mang lại làm Tả Đăng Phong rất cảm khái, nếu tu chân ngộ đạo, thì Âm Dương Sinh Tử Quyết tốt hơn, nhưng nếu để đi chinh chiến sát phạt thì pháp thuật Tử Dương quan thực dụng hơn hẳn, hai loại pháp thuật hành khí pháp môn hoàn toàn khác biệt, được này thì mất cái kia, không thể cùng kiêm.

Hắn bắt đầu đi lúc chạng vạng tối, đến khoảng chín giờ Tả Đăng Phong đã đến ngọn núi có bốn ao nước thủy sinh kim xung quanh, tuy vội nhưng hắn vẫn tạt xuống chỗ sông ngầm dưới đất mang ra một bao bảo thạch, khiến bảo thạch trong sông ngầm hoàn toàn tuyệt tích.

Những lễ vật này không phải đưa cho Ngọc Phát, mà để đưa cho Thần Châu Phái, quan điểm của Tả Đăng Phong là tặng quà cho người khác là một loại lễ nghĩa, chứ không phải có việc cầu cạnh nên mới làm thế.

Nửa đêm giờ tỵ, Tả Đăng Phong bắt đầu bồn chồn, vì đã sắp tới Thần Châu Phái, hắn đã từng hạ quyết tâm không muốn sinh ra dây dưa với Ngọc Phát, giờ lại chạy tới, dù là vì Thiết Hải, nhưng trong lòng cũng không được tự nhiên.

Ba canh giờ điên cuồng lướt ngàn dặm, làm cho Tả Đăng Phong thấm mệt, giết đám cự xà trong động đá vôi đã làm hắn hao tổn nhiều linh khí, giờ lại gắng gượng chạy hết tốc lực tới Thần Châu Phái làm hắn thở hổn hển, mồ hôi rơi như mưa.

Tả Đăng Phong không biết Ngọc Phát ở chỗ nào, hắn cũng không được leo tường mà vào, hắn chọn dùng phương pháp chính thống nhất bái sơn, gõ cửa báo danh, “Vô Lượng Thiên Tôn, Tả Đăng Phong bái kiến Thần Châu Phái chuông giáo Trần chân nhân.”

Hắn dù là tới tìm Ngọc Phát, nhưng theo cấp bậc lễ nghĩa thì phải gặp chuông giáo Thần Châu Phái trước, nếu không là vô lễ, trong đạo quan nhanh chóng sáng lên ánh nến, một lát sau, cửa đạo quan mở rộng, một đạo nhân trung niên mặc áo tím dẫn đầu đi ra, Ngọc Phát mặc áo trắng, tóc tai còn hơi lộn xộn, đi theo đằng sau.

“Vô Lượng Thiên Tôn, xin chào Trần chuông giáo, chào Ngọc Chân Nhân.” Tả Đăng Phong hành lễ, Ngọc Phát mặt mũi hớn hở, vui vẻ vô cùng, cô ở ngay mé tây bên cạnh, nên nghe thấy tiếng của Tả Đăng Phong còn sớm hơn chuông giáo ở trong Thiên Điện.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Tả chân nhân hạ giá tới thăm, thật vẻ vang cho Thần Châu Phái, mời đi vào dâng trà.” Thần Châu chuông giáo mời khách.

“Đa tạ.” Tả Đăng Phong cảm ơn, nghiêng người vào cửa.

Trần chuông giáo đi bên trái Tả Đăng Phong, Ngọc Phát đi bên phải, Ngọc Phát kéo tay áo Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong nhìn thẳng không chớp mắt, nhưng trong lòng không ngừng kêu khổ, Ngọc Phát thực không chút bận tâm tới mặt mũi, chẳng buồn che giấu tình cảm đối với hắn.

Đi vào đại điện, đạo đồng đã đốt đèn, Tả Đăng Phong chấp tay chào tượng Đạo Đức Thiên Tôn, ba người ngồi xuống, Ngọc Phát không ngồi bên cạnh chuông giáo, mà ngồi bên cạnh Tả Đăng Phong, hành động đã quá rõ ràng, nhưng Trần chuông giáo không nói gì, ông cũng hết cách với sư muội của mình.

“Lần trước tới đi quá vội, không kịp chào Trần chuông giáo, lễ nghĩa thiếu sót, đã là không đúng, thế mà nghiệt súc không đức, nhảy lên đỉnh ngọc ngai kim của quý quan, dẫm thương vật yêu của Ngọc Chân Nhân, ít tục vật này xin gửi Thần Châu Phái để sửa chữa phòng xá, Trần chuông giáo xin dừng vì lễ mỏng mà cự tuyệt.” Tả Đăng Phong để túi bảo thạch lên bàn, lần trước hắn tới đi không chào hỏi người ta, còn đứng trên nóc nhà người ta, đó là cực kỳ vô cùng thất lễ.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Tả chân nhân nói quá lời, thịnh tình của chân nhân, bản đạo xấu hổ nhận vậy.” Trần chuông giáo vội đứng dậy tạ lễ, vốn ông có ấn tượng không tốt về Tả Đăng Phong, nhưng hành động hôm nay đã làm ông thay đổi cái nhìn, không phải vì hắn mang tới lễ vật, mà vì hắn đã dùng cấp bậc lễ nghĩa tới bái sơn, xin lỗi chuyện lần trước, nhiều đó đã đủ để cho ông mặt mũi.

“Thực không dám đầu diếm, bần đạo lần này tới là muốn mời Trần chân nhân đi giúp cứu chữa Minh Tịnh Đại Sư bị độc xà cắn phải, nhưng chân nhân chức cao nhiều việc, không dám làm phiền hạc giá chân nhân, nên rất mong Ngọc Chân Nhân từ bi ra tay giúp.” Tả Đăng Phong nói với Trần chương giáo, hẳn là dùng thân phận đạo nhân tới chào hỏi đối phương, nên phải tự xưng là bần đạo.

“Sư huynh, anh đi ngủ đi, anh ấy là tới tìm tôi.” Ngọc Phát không để hai người nói chuyện thêm, đứng dậy kéo kéo Tả Đăng Phong đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong đành thủ thế xin lỗi Trần chương giáo, người kia mỉm cười gật đầu ý bảo không sao, đưa mắt nhìn hai người rời đi, mới mở cái bọc ra. Không phải là ông tham tài, mà vì lo lắng về lễ nghĩa, phải biết đối phương tặng lễ vật giá trị thế nào để còn đáp lễ, nhưng mở túi ra rồi mới biết lễ vật quá nặng không thể nào đáp lại được, nhưng ông cũng chẳng lo, coi như Tả Đăng Phong đưa đây làm sinh lễ.

“Chị kéo tôi đi đâu đấy?” Tả Đăng Phong hỏi nhỏ.

“Đương nhiên là tới phòng tôi, mấy hôm nay cậu có nhớ tôi không?” Ngọc Phát cười, lý trí của cô hiện giờ đã chẳng còn, cô chẳng cần giấu diếm gì hết, hành động cực kỳ lớn mật.

“Không được.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Lừa mình dối người, còn dám nói dối là không.” Ngọc Phát nguyền rủa.

“Tôi không nói dối.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

” Dịch Cân Kinh của Minh Tịnh Đại Sư đã đến mức Hóa Cảnh, độc xà thường không làm ông ấy bị thương được, cậu nhớ tôi, cứ nói thẳng là được.” Ngọc Phát vui vẻ.

“Ông ấy là bị một loại độc xà quái dị cắn phải, đang rất nguy cấp, chị mau đi cùng tôi đi.” Tả Đăng Phong dừng lại, lúc này đã tới cửa phòng Ngọc Phát.

“Đi vào rồi nói.” Ngọc Phát dùng cả hai tay kéo Tả Đăng Phong vào phòng, đóng cửa phòng lại.

“Nha, chị thổi tắt đèn làm gì. . .”

285. Q.4 - Chương 285: Động Phòng Giữa Ban Ngày

“Tôi cứ nghĩ cậu không bao giờ tới nữa.” Ngọc Phát ôm lấy Tả Đăng Phong, vùi đầu vào sườn mặt hắn.

“Chị đột nhiên lên đi, bên ngoài có người thấy đấy.” Tả Đăng Phong nhú mày, hẳn nhú mày nhưng hẳn không khiếp sợ, hẳn không sợ Ngọc Phát ra tay, chỉ sợ Ngọc Phát nói chuyện, Ngọc Phát cao xem xem hắn, nếu muốn hôn môi chỉ cần quay ngang qua thôi, không cần phải nhón chân hay cúi xuống gì cả.

“Không.” Ngọc Phát lắc đầu nguầy nguậy.

Tóc phụ nữ mềm hơn tóc đàn ông, Ngọc Phát quay đầu làm những sợi tóc mai quăn quít lên mặt Tả Đăng Phong, làm hắn cảm thấy rất ấm áp, nhưng cũng rất nguy hiểm, nên đưa tay ra cầm lấy ngọn nến trên bàn, đốt lên.

“Tôi từ Trùng Khánh tới, trong sáu giờ chạy hơn một ngàn dặm, cho tôi miếng nước uống được không.” Tả Đăng Phong hơi nâng cao âm điệu để cho người ngoài phòng nghe thấy.

Ngọc Phát đổ một bát trà cho Tả Đăng Phong, cô thấy xấu hổ, dù sao đây cũng còn đang ở trong đạo quan nhà mình, lại kéo một người đàn ông vào phòng, thổi tắt đèn, thật sự là điên cuồng quá mức.

Phòng của Ngọc Phát đi theo hướng nam bắc, cuối góc bắc là giường trúc, ngoài có lụa mỏng che giường, ở giữa là một tấm bình phong bằng trúc, mặt nam bên trái là bục trúc để đá tọa luyện khí và một cái tủ, bên phải là bàn trúc. Vật dụng trong cả gian phòng hầu như đều làm bằng trúc, tươi mát và cao thượng, lịch sự tao nhã mà đơn giản, ở phương nam trúc trồng rất nhiều, Ngọc Phát cũng toàn để độc vật ở trong ống trúc.

“Ừ, trà ngon lắm, chị chuẩn bị nhanh lên, Minh Tịnh bị trúng độc thật đấy.” Tả Đăng Phong nâng chung trà lên nhấp một miếng.

“Năm đó ông ta cướp cửu nhi của tôi, lúc tôi đuổi theo đã từng hạ cổ độc, ông ta đều giải được hết, căn bản ông ta đâu có rắn độc.” Ngọc Phát đưa tay gom lại tóc.

“Ừ. Nhưng mà độc của độc xà trong động đá vôi dưới mặt đất thì không giống với độc xà bên ngoài. ” Tả Đăng Phong nghiêm mặt.

“Rắn độc to nhỏ đều như nhau, khác biệt gì nhiều.” Ngọc Phát nghi hoặc.

“Nhanh thu thập đi, sớm chạy về xem, để ông ấy ở đó tôi lo lắm.” Tả Đăng Phong uống hết trà trong chén, cúi đầu kiểm tra giày, thi triển Cương Quyết Quyết phải đập mạnh để mượn lực, nên ảnh hưởng tới giày khá nghiêm trọng.

Ngọc Phát gạt đầu, đi vào trong bình phong, cởi áo ra, mặc hộ thân kim giáp vào, cả quá trình không hề cầm kỵ có Tả Đăng Phong, phụ nữ một khi đã quyết định, thì sẽ hoàn toàn cởi mở, thoải mái còn hơn cả đàn ông.

Tả Đăng Phong ngồi nghiêm chỉnh nhìn thẳng không chớp mắt, nhưng khóe mắt vẫn đủ thấy rõ thân thể và động tác của Ngọc Phát, bên ngoài nội y là hộ thân kim giáp, bên ngoài kim giáp là một đạo bào trắng, trong đạo bào có rất nhiều túi, nhưng đa số ngăn túi hiện giờ đều trống không.

“Quần áo để thay đổi tắm giặt không cần mang theo đâu.” Tả Đăng Phong nhú mày , Ngọc Phát lấy thêm quần áo để thay cho thấy cô không định đi rồi trở lại.

Ngọc Phát tức giận nhìn hấn một cái, cúi đầu tiếp tục chuẩn bị bọc đồ của mình, một lát sau, đi ra cái tủ, mở tủ, chọn mấy món đồ để tác pháp.

“Sao cây phát trần này chị không dùng?.” Tả Đăng Phong đi theo dòm, thấy trong ngăn tủ trên cùng có một cây phát trần màu xanh, phủ đầy bụi.

“Phát trần mang ý đoạn hồng trần, tôi đoạn không được hồng trần, hơn nữa tôi có kim giáp dùng đủ rồi, phát trần chẳng có mấy tác dụng, chỉ những lúc cần làm lễ tiết mới dùng thôi.” Ngọc Phát nhét đầy đồ vào trong túi áo, cài dây áo, dây áo của đạo bào có khoảng hở, để Ngọc Phát dễ thò tay vào rút đồ.

“Đúng rồi, cách đây sáu bảy trăm dặm về hướng Tây Bắc có một chỗ bốn hồ nước bao quanh một ngọn núi, ở chân núi có một thông đạo thông xuống dưới, ở dưới có một con sông ngầm, hộ thân kim giáp của Thần Châu Phải chị dùng kim loại rất có thể là lấy ở trong đó đấy.” Tả Đăng Phong nói .

“Kim giáp dùng kim loại gì, từ đâu thì trong điển tịch của chúng tôi không có ghi chú, tôi chỉ biết là có liên quan tới cửu nhi mà thôi.” Ngọc Phát cột bao đồ, xách lên.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra cửa, căn phòng này vừa là chỗ Thôi Kim Ngọc tu hành vừa là khuê phòng của cô, hương thơm rất tươi mát muốn thấm vào ruột gan, Tả Đăng Phong rất yêu thích mùi hương này, nên hấn vội vã muốn rời đi.

“Hay cậu nghỉ một chút đi, ăn cái gì đó rồi hẵng đi.” Ngọc Phát nói , Tả Đăng Phong quá hà khắc với bản thân, làm Ngọc Phát rất đau lòng.

“Minh Tịnh Đại Sư đang trong nguy cấp, tôi không nghỉ ngơi được.” Tả Đăng Phong đẩy cửa.

Ngọc Phát gạt đầu, đi ra theo.

“Đúng rồi, mang theo nội đan Lão Đại, thời gian qua nó biểu hiện không tệ, cũng coi như trung thành với Minh Tịnh.” Tả Đăng Phong đột nhiên nhớ ra.

“Đã mang theo.” Ngọc Phát gạt đầu.

Đột nhiên con khỉ cửu dương từ rừng cây bên cạnh chạy về, định nhảy tới chỗ Ngọc Phát, nhưng nhìn thấy Tả Đăng Phong thì lập tức khựng lại, khẩn trương nhìn quanh, nó đã bị Thập Tam làm cho sợ, nên nhìn thấy Tả Đăng Phong lại sợ có Thập Tam ở gần đó.

Ngọc Phát phải trấn an nó, cùng Tả Đăng Phong đi ra, cô không thể mang con khỉ theo, vì nó quá khó bảo, mang theo sẽ chỉ dẫn tới phiền toái.

“Cậu đánh nhau với ai à? ” Ngọc Phát chỉ vết máu đỏ sẫm trên áo choàng của Tả Đăng Phong. “Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Máu của ai?” Ngọc Phát hỏi.

” Thần Châu Phái chị phải cẩn thận, con khỉ dữ d ương không chừng sẽ gây ra tai hoạ.” Tả Đăng Phong không trả lời thẳng vấn đề, đàn ông thích tỏ ra nhu nhược trước mặt phụ nữ để được an ủi, nhưng Tả Đăng Phong không thích như vậy.

“Sao lại nói thế?” Ngọc Phát quay đầu lại nhìn theo con khỉ đang chạy trên nóc nhà.

“Đăng Khi Chính Nam bị tôi giết, bên Nhật lại phái tới Viên Phi, Vụ Ẩn, Vọng Nguyệt ba cao thủ ninja tới làm thay cho hắn. Ba ninja này tu vi đều không thấp, chúng nhất định phải tìm cho được sáu con địa chi dương, ai cũng biết con khỉ dữ d ương ở Thần Châu Phái, tôi sợ đám ninja kia sẽ tới đây.” Tả Đăng Phong đáp.

“Để tôi đi báo cho trưởng giáo sư huynh để đề phòng.” Ngọc Phát lo lắng.

“Viên Phi Thiên Đại có thể biến ảo thành người khác, nhưng không thể nói chuyện, Vụ Ẩn Phong Lôi biết dùng pháp thuật về lửa, là do hai người lùn đứng lên nhau mà thành, Vọng Nguyệt Minh Mỹ có thuật đọc tâm và mị thuật, đều phải chú ý đề phòng.” Tả Đăng Phong dặn.

Ngọc Phát gật đầu, nhét gói đồ trong tay cho Tả Đăng Phong, xoay người đi.

Tả Đăng Phong dạo chơi ra dạo quan, không lâu sau Ngọc Phát quay lại, hai người đi thẳng về phía tây bắc.

“Cậu có bị thương không?” Ngọc Phát hỏi, áo choàng của Tả Đăng Phong rách nát không chịu nổi, cộng với những vết máu lấm lem, nếu không nhìn kỹ sẽ không nhìn ra, nhưng Ngọc Phát lại nhìn thấy, cô đã sơ ý một lần, tuyệt không cho phép mình sơ ý lần thứ hai.

“Đi lại trên giang hồ, ai có thể lông tóc không tổn hao gì.” Tả Đăng Phong hời hợt.

“Cởi đồ ra.” Ngọc Phát lướt ngang, kéo Tả Đăng Phong theo, tuy đạo bào của Tả Đăng Phong rách khắp nơi, nhưng Ngọc Phát vẫn nhìn ra áo chỗ trái tim của hắn bị đánh bẹp.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn Ngọc Phát , hơi chút do dự, rồi đưa tay cởi bỏ áo choàng lộ ra miệng vết thương.

“Cách tim nửa tấc, hiểm lại càng hiểm, nhất định là Viên Phi Thiên Đại trong lời cậu kể đã thương cậu.” Ngọc Phát giúp Tả Đăng Phong thắt lại dây áo.

“Sao chị biết?” Tả Đăng Phong rơi xuống đất mượn lực lướt tiếp.

“Vì không ai có thể từ chính diện đã thương cậu, trừ phi đối phương dùng ảo thuật lừa gạt cậu.” Ngọc Phát đuổi kịp theo ngay, tốc độ lần này không nhanh bằng lúc hắn đi.

Tả Đăng Phong giơ ngón cái với Ngọc Phát, ý bảo cô phân tích chính xác.

“Cô ta biến thành ai để mê hoặc cậu? ” Ngọc Phát cười đầy ẩn ý .

“Chị đoán coi.” Tả Đăng Phong cười xấu xa.

“Em gái họ Vu.” Ngọc Phát đáp, cô lớn hơn Tả Đăng Phong một tuổi, Tả Đăng Phong lại lớn hơn Vu Tâm Ngữ một tuổi, nên cô gọi Vu Tâm Ngữ là em gái.

“Không đúng.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Tôi.” Ngọc Phát nói.

“Không đúng.” Tả Đăng Phong cười to, Ngọc Phát rất tự nhiên, rất hào phóng, quan trọng nhất là cô rất biết bản thân mình là ai, không hề ảo tưởng.

“Rốt cuộc là con gái nhà ai hả?” Ngọc Phát chọc chọc vào vết thương của Tả Đăng Phong.

“Cô ta biến thành Minh Tịnh Đại Sư, chị nghĩ bậy cái gì thế.” Tả Đăng Phong cười.

“Ra thế.” Ngọc Phát nhướn miệng cười, kéo tay Tả Đăng Phong.

“Trời sắp mưa, tìm chỗ trú đi.” Tả Đăng Phong nói, mùa hè phương nam nhiều mưa, trắng xóa mịt mờ, không hỏi cũng biết phía trước trời đang mưa.

Ngọc Phát gạt đầu, hai người hạ xuống, tìm một sơn động tránh mưa, vừa vào sơn động, mưa cũng ào ào rơi xuống.

Trong động rất khô ráo, bên trong có đệm cỏ, còn có hai bó củi khô, là nơi thợ săn địa phương thường nghỉ chân.

Tả Đăng Phong nhóm lửa, dùng Huyền Âm chân khí quét qua đệm cỏ, để dẹp đám côn trùng lở trồn ở trong đó, xong mới ngồi lên, nhìn Ngọc Phát chăm chăm.

“Cậu nghỉ một lát đi, hết mưa tôi gọi cậu.” Ngọc Phát quay đầu nhìn ra ngoài động.

“Bên trong có **, ngoài có mưa to tầm tã, cô nam quả nữ, là do ông trời ban thưởng cho động phòng, ôm hương nghe mưa gió chính là hôm nay, dắt tay nhau lên đỉnh Vu Sơn chính là lúc này.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

“A.” Ngọc Phát nhú mồm nhìn hấn.

“Chị từng nói nguyện ý lưu lại giọt máu cho tôi, sao bây giờ có cơ hội lại muốn đổi ý?” Tả Đăng Phong nhú mồm.

“Tôi chưa từng đổi ý, chỉ là...”

“Đừng chỉ là, tôi không muốn nghe.” Tả Đăng Phong nhắm mắt lại.

“Cậu hiểu lầm rồi, kỳ thật...”

“Đừng nói nữa, tôi không muốn nghe.” Tả Đăng Phong cố nén niềm vui trong lòng.

“Cậu có thể để tôi nói xong hay không?”

“Không thể.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Ngọc Phát rất tức giận, xoay người đi ra ngoài.

“Chị không thể trúng mưa.” Tả Đăng Phong thấy cô nổi giận thật, vội bắn người chạy ra giữ cô lại.

“Tôi muốn giết cậu.” Ngọc Phát vừa nghe lập tức hiểu Tả Đăng Phong là cố ý trêu chọc cô, hấn là người chu đáo như vậy làm sao không nhìn ra cô đang có nguyệt sự.

“Tôi đã cho chị cơ hội, sau này không được trách tôi.” Tả Đăng Phong cười lớn tránh né, Ngọc Phát tức giận đuổi theo.

Mưa miền núi mau tới mau tạnh, đồng lửa chưa cháy hết mưa đã ngừng, Tả Đăng Phong chạy ra trước, Ngọc Phát thân pháp không bằng hấn, nên chạy ra sau.

Đến mười giờ sáng, hai người đã về tới ngọn núi có động đá vôi, tới cửa động thì thấy Thiết Hải một tay cầm chai rượu, tay kia cầm thịt bò đang vừa ăn vừa uống.

Hai người cực kỳ kinh ngạc, Thiết Hải còn khiếp sợ hơn, ông không ngờ Tả Đăng Phong trở về nhanh như vậy, nên bị bắt ngay tại trận.

“Đại sư, ông bị rắn độc cắn bị thương?” Ngọc Phát hỏi.

“Ai nha, lão nạp độc đã vào máu, cả người hoảng hốt...”

286. Q.4 - Chương 286: Khó Lòng Giải Bày

Thiết Hải lấy tay xoa ngực, mặt đầy vẻ thống khổ, nhưng Tả Đăng Phong đã cảm giác không đúng, trên đất đầy xương và chai rượu cho thấy từ lúc hấn đi, Thiết Hải luôn mồm ăn uống, hơn nữa mặt sắc ông lại rất bình thường, khí tức vững vàng, đâu có chỗ nào giống thân trúng kịch độc.

Ngọc Phát nhìn Thiết Hải, rồi quay sang nhìn Tả Đăng Phong, chỉ cười, không nói gì.

Tả Đăng Phong hiểu rõ nụ cười của Ngọc Phát là có ý gì, Ngọc Phát nhất định nghĩ lầm hấn là vì nhớ cô nên cùng Thiết Hải diễn một vở tuồng, để thuận lý thành chương đưa cô tới bên cạnh.

“Chị khám cho Minh Tịnh Đại Sư xem.” Tả Đăng Phong nhú mày nhìn Thiết Hải nằm trên mặt đất, tay vẫn còn cầm bình rượu, không ốm mà rên.

“Đại sư xác thực có trúng độc rắn, nhưng rượu có thể giải độc, thịt bò tính ôn có thể tăng thêm dược tính, hiện giờ đã khỏi hấn rồi.” Ngọc Phát cười.

“A Di Đà Phật, Ngọc Chân Nhân nói có lý, lão nạp quả thực cảm thấy đỡ hơn nhiều.” Thiết Hải đang lăn lông lốc lập tức bò dậy.

Tả Đăng Phong lắc đầu, rượu sao có thể giải độc, Ngọc Phát nói vậy đơn giản là để kê cái bậc thang cho Thiết Hải leo xuống, nhưng hấn không thể đi theo, vì sự việc không phải giống như Ngọc Phát nghĩ.

“Đại sư, ông để Ngọc Chân Nhân nhìn vết thương cho.” Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ nhìn Thiết Hải.

“Đã hầu như khỏi hấn rồi, không cần làm phiền Ngọc Chân Nhân.” Thiết Hải lắc đầu.

Thiết Hải vừa nói xong, Tả Đăng Phong hiểu ngay chuyện này do hòa thượng điên dựng lên, lập tức chớp lấy cánh tay ông, cẩn thận vạch tay áo ra xem. Hai vết máu đã kết vảy, hơn nữa khoảng cách giữa hai vết máu hơn cả tấc, đám cứt xà kia khe hở giữa hai răng nọc cách nhau ít nhất phải cả thước, sao có thể tạo thành vết thương khoảng cách nhỏ như vậy.

“Đại sư, ông lại dám gạt tôi.” Tả Đăng Phong dờ khóc dờ cười nhìn Thiết Hải, trên đời hấn ghét nhất là bị người khác lừa, nhưng hấn không thể nổi giận với Thiết Hải, vì hấn biết Thiết Hải là xuất phát từ ý tốt, nhất là ông còn là ân nhân cứu mạng hấn.

“Được rồi, tâm ý của cậu tôi hiểu rồi.” Ngọc Phát cười mím môi tiếp lời.

“Biết cái gì a, chuyện không phải giống chị nghĩ đâu, chuyện này nhất định phải làm cho rõ ràng, đại sư, sao ông lại gạt tôi, đi tới đi lui gần ba nghìn dặm đó.” Tả Đăng Phong trong lòng đầy tức giận, nhưng lại xen lẫn cảm kích Thiết Hải, Thiết Hải thần chí không rõ, một người điên lại có thể vì hấn suy nghĩ như thế, Tả Đăng Phong đương nhiên cảm động.

“Tôi đâu có bảo cậu đi tìm Ngọc Chân Nhân, là tự cậu đi mà.” Thiết Hải thấy sự tình không ổn, quảng lại một câu, cầm chai rượu đi ra.

Tả Đăng Phong giận muốn nhảy dựng, nhưng Thiết Hải nói đúng sự thật, là hấn chủ động chạy đi tìm Ngọc Phát tới giải độc cho Thiết Hải, Thiết Hải căn bản không yêu cầu hấn đi Thần Châu Phái.

“Tôi có nhảy vào Hoàng Hà cũng rửa không sạch, bị một hòa thượng điên hại thảm rồi.” Tả Đăng Phong ngồi phịch xuống chửi thề, đây là lần đầu tiên hấn mới biết người điên cũng có tâm kế, nhìn đồng xương dưới đất, thực không biết Thiết Hải có giả điên luôn hay không, nhưng nghĩ lại ông không có động cơ phải giả điên, giải thích duy nhất là Thiết Hải thuộc về loại bệnh tâm thần phân liệt, có khi nào đó ông có thể tỉnh táo.

“Tôi là con gái mà còn có thể dày mặt theo đuổi cậu, cậu là tu mi nam tử, sao da mặt lại mỏng như thế.” Ngọc Phát cười, cô vẫn cho rằng Tả Đăng Phong đang sợ mất mặt.

“Sự tình thật sự không phải như chị nghĩ, mấy hôm trước hòa thượng điên này đã dụ dỗ làm mối cho chúng ta, nhưng tôi không đồng ý, ông ấy chẳng nói gì, xế chiều hôm qua, ở dưới mặt đất hơn mười dặm ông ấy bảo ông bị rắn độc cắn, tôi đâu có biết là ông ấy nói dối, làm sao tôi ngờ được ông ấy lại có thể nói dối chuyện lớn như thế.” Tả Đăng Phong cố gắng phủ định, chuyện này nhìn như không có chuyện gì to tát,

nhưng hậu quả lại thực sự rất nghiêm trọng, chưa nói gì khác, nếu Ngọc Phát chỉ là được mời tới giải độc, thì sau này dù cô muốn làm gì cũng phải giữ chút cổ kị, nhưng nếu Ngọc Phát cho là hấn vì nhớ thương nên tới tìm cô, để ý định trở thành người yêu, thì trong lúc vô hình đã định ra danh phận, Ngọc Phát làm việc sẽ không còn cổ kị, thế thì giờ nào khắc nào hấn cũng sẽ bị mỹ nhân dẫn lửa này hấp dẫn.

Ngọc Phát chỉ cười, cô đương nhiên không tin Thiết Hải có thể làm được loại chuyện này, theo cô thấy Tả Đăng Phong mới chính là người khởi xướng, một kẻ chủ mưu đã bị lộ mặt.

“Đáng tiếc Thập Tam không biết nói chuyện, nếu không nó có thể làm chứng cho tôi, tôi là bị lão già kia lừa gạt đi Hồ Nam.” Tả Đăng Phong chỉ vào Thập Tam.

“Hình như ông ấy đâu có bảo cậu đi tìm tôi.” Ngọc Phát thản nhiên.

“Thôi đi, thôi đi, có giải thích cũng không rõ ràng được, sự tình đã như vậy, chị nghĩ vậy thì vậy đi, nhưng chị không thể bắt buộc được tôi.” Tả Đăng Phong ngắt đầu lăm liệt.

“Tu vi của cậu cao hơn tôi, tôi làm sao bắt buộc được cậu.” tâm tình Ngọc Phát rất tốt, đáng vẻ bất đắc dĩ của Tả Đăng Phong trong mắt cô chỉ là chút tính trẻ con bị lộ ra ngoài mà thôi.

“Nói như vậy không được, dù sao chị cũng không được dụ dỗ tôi.” Tả Đăng Phong cười khổ.

“Nếu cậu không có lòng, làm sao tôi dụ được cậu.” Ngọc Phát nghiêng đầu.

“Thôi được rồi, được rồi, không nói nữa, tôi mệt rồi, chị cũng mệt, nghỉ một lát đi.” Tả Đăng Phong chẳng muốn nói gì nữa, việc đã tới nước này muốn trách chỉ có thể trách bản thân mình quá tin người, ai mà ngờ Thiết Hải lại biết nói dối.

“Đại sư, nội đan của Lão Đại đây này, ông trả lại cho nó đi.” Ngọc Phát vẫy tay với Thiết Hải đang trốn rõ ra xa, chưa bao giờ cô thấy Thiết Hải thuận mắt như bây giờ.

“A Di Đà Phật, tôi thay mặt nó tạ ơn Ngọc Chân Nhân.” Thiết Hải vèo một tiếng vọt tới, làm gì có tí nào bộ dáng bị trúng độc.

“Đó là tôi bảo chị ấy mang tới.” Tả Đăng Phong hừ lạnh.

“Tôi biết cậu sẽ không nuốt lời.” Thiết Hải gật đầu với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong tái mặt, Thiết Hải nói vậy ý nói hấn đã từng hứa sẽ trả nội đan lại cho Lão Đại, nhưng lúc đó chỉ là hứa đại để dụ Thiết Hải mà thôi, bây giờ thực tế lại khác biệt hoàn toàn, dù có thế nào cũng nói không thể rõ.

“Tôi không ngờ cậu lại tới tìm tôi, tôi chỉ có vui chứ không khinh thị, cậu vẫn là người trọng tình nhất Tả Đăng Phong, cậu không phản bội em gái họ Vu, mà là tôi dụ dỗ cậu.” Ngọc Phát khéo hiểu lòng người, nhẹ nhàng an ủi.

“Chuyện này không trách được chị, muốn trách chỉ có thể trách tôi ý chí không kiên định.” Tả Đăng Phong thở dài, Ngọc Phát là một cô gái đáng quý, làm một người đàn ông có lương tâm đương nhiên hấn phải đáp lại, nhưng lời kia vừa thốt ra Tả Đăng Phong biết mọi chuyện không còn cách nào sửa chữa được nữa, đáp lại và thẳng thắn về bản chất không khác gì nhau, Tả Đăng Phong chỉ còn biết thở dài.

“Cậu là người có ý chí kiên định nhất mà tôi từng thấy, chúng ta mau đi tìm đủ âm chức nội đan, mọi chuyện sau này cậu không cần phải nghĩ gì thêm nữa.” Ngọc Phát nói rất dịu dàng.

“Ha ha ha ha, lam, lam.” tiếng hoan hô của Thiết Hải cắt đứt cuộc nói chuyện của hai người, hai người quay đầu nhìn qua, thấy sau khi Lão Đại nuốt lại nội đan, sắc lông xám đã trở lại thành màu lam, lấp lánh dưới ánh nắng vô cùng chói mắt.

“Lần này cho ăn được rồi, nếu ăn được tao ày ăn hết.” Thiết Hải ôm Lão Đại chạy tới thùng gỗ của mình, trong thùng là các linh vật hai người tìm được trong rừng, Thiết Hải lôi ra linh vật cho Lão Đại ăn, Lão Đại sau khi lấy lại được nội đan thì càng thêm thân với Thiết Hải, nó vốn rất thông minh, biết Thiết Hải thật lòng đối tốt với nó.

Tả Đăng Phong cau mày, lắc đầu nhìn Lão Đại.

“Cường bức uy hiếp không bao giờ là kế lâu dài, dùng thật lòng mới là thượng sách, nó không bỏ trốn đâu.” Ngọc Phát tưởng lầm Tả Đăng Phong lo Lão Đại tìm được nội đan rồi sẽ bỏ trốn.

“Không phải tôi lo chuyện đó. Thất phu vô tội hoài bích có tội, bộ dáng của Lão Đại hiện giờ quá rõ ràng, quá gay gắt, đám ninja kia sớm muộn gì cũng sẽ đánh chủ ý lên nó.” Tả Đăng Phong lắc đầu, vàng, hồng, lam là ba màu căn bản trong tự nhiên, tất cả những màu sắc khác đều là từ ba màu này pha trộn mà thành, ba màu này lại cực kỳ dễ thấy, Lão Đại toàn thân đều là màu lam, cách mười dặm cũng còn nhìn thấy nó.

“Ba ninja đó so với Tam Xuyên Tổ mà tôi đã từng giao thủ thì có khác gì không?” Ngọc Phát hỏi.

“Họ đều có tu vi cao hơn Tam Xuyên Tổ, chị có kim giáp hộ thể, lại thêm dùng phù chú, nếu ra tay với Vụ Ẩn Phong Lôi và Vọng Nguyệt Minh Mỹ thì có ba thành phần thắng, nhưng nếu gặp phải Viên Phi Thiên Đại, chỉ sợ cả tự bảo vệ bản thân cũng còn không được. Thân pháp của cô ta gần bằng Cường Quyết Quyết của tôi, chị phải cố gắng hết sức may ra mới đề phòng nổi.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc rồi đáp.

Ngọc Phát ngưng trọng, cô lo cho an nguy của Thần Châu Phái.

“Tôi đã đưa bao tay Thuần Dương cho Minh Tịnh Đại Sư, nếu sau này gặp phải ba ninja đó, ba người chúng ta phải giết chết họ, nếu không sẽ luôn bị treo mấy thanh kiếm sắc lờ lững trên đầu, không biết chừng nào thì chém xuống.” Tả Đăng Phong nói thêm.

Ngọc Phát gật đầu, Người Nhật đã bắt đầu tiến quân về hướng tây nam và Tây Bắc, quân Nhật đánh tới đâu, chùa chiền đạo quan ở đó đều bị phá hủy.

“Đại sư, trở về thành a, nghỉ ngơi vài ngày rồi đi.” Tả Đăng Phong đứng dậy nói với Thiết Hải, Ngọc Phát đang có nguyệt sự, lúc này xuống nước sẽ dễ bị lạnh.

Thiết Hải đương nhiên không có ý kiến, ba người rời khỏi động đá vôi trở về thị trấn.

Lần này Tả Đăng Phong không vào nội thành, mà chỉ nghỉ ở một trấn nhỏ ngoài ngoại ô.

Ở đây tiệm cơm và khách sạn ở chung một chỗ, Tả Đăng Phong đặt hai gian phòng liền nhau, sắp xếp cho Thập Tam và Lão Đại xong, ba người mới ngồi xuống ăn cơm, cơm nước xong Thiết Hải lấy một gian, ngồi đả tọa niệm kinh, Tả Đăng Phong và Ngọc Phát ở trong phòng còn lại, kể kỹ mọi chuyện cho cô nghe.

Mấy ngày sau đó, ba người không hề lộ diện để đảm bảo an toàn, vì động đá vôi chỉ có một lối ra vào, nếu bị địch nhân phát hiện ra hành tung, sẽ cho nổ sập lối vào ba người sẽ thành cá trong chậu.

Ban ngày, Tả Đăng Phong đều ở chung phòng với Ngọc Phát, cùng nghiên cứu âm dương Sinh Tử Quyết, để tìm ra một pháp môn phù hợp cho nam giới tu luyện, đến tối, Tả Đăng Phong sẽ trở lại phòng với Thiết Hải nghỉ ngơi, Ngọc Phát cũng không giữ hân.

Mỗi tối trước khi rời phòng, Tả Đăng Phong đều hỏi Ngọc Phát “Hết chưa?”, làm Ngọc Phát ngượng ngùng, lắc đầu ý bảo nguyệt sự vẫn còn.

Đến tối ngày thứ ba, Tả Đăng Phong lại hỏi câu này, tim Ngọc Phát nhộn nhạo, khẽ gật đầu.

“Thu dọn đồ đi, lập tức xuất phát...”

287. Q.4 - Chương 287: Cổ Thuyền Dưới Mặt Đất

“Đi đâu?” Ngọc Phát ngạc nhiên hỏi.

“Đi động đá vôi, trong động đá vôi có nhiều ao nước, hơn nữa lại khá lạnh, chị có nguyệt sự không thể xuống nước, nên tôi mới kéo dài ba ngày.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt nói.

Ngọc Phát nhướn miệng cười, bắt đầu dọn dẹp đồ đạc, mấy hôm trước hôm nào Tả Đăng Phong cũng hỏi cô hết chưa, làm cô nghĩ lầm Tả Đăng Phong không kìm lòng được, giờ mới hiểu Tả Đăng Phong không có

cái ý nghĩ này, nhưng Ngọc Phất không vì vậy mà buồn, mà ngược lại cô càng thêm cảm động, tuy Tả Đăng Phong không nói gì, nhưng hắn dùng hành động thực tế biểu lộ sự quan tâm dành cho cô, ba ngày đối với người thường thì chẳng là gì, nhưng đối với Tả Đăng Phong mà nói lại cực kỳ quý giá, vì thời gian của hắn còn lại không nhiều lắm, vì vậy, Ngọc Phất mới lặng lẽ rơi lệ.

“Lần trước tôi với Minh Tịnh Đại Sư dưới động đá vôi đã giết rất nhiều Cự Xà, giờ qua mất ba bốn ngày, sợ xảy ra hoàn cảnh xấu.” Tả Đăng Phong thấy Ngọc Phất khóc, tưởng cô buồn, nên vội giải thích.

“Tôi chỉ là cảm động vì cậu quan tâm tôi thôi, tôi tưởng cậu bỏ chạy luôn rồi chứ.” Ngọc Phất mỉm cười.

Tả Đăng Phong ngưỡng xoay người đi ra, Ngọc Phất tới làm tâm hồn đang bình thản của hắn lại dậy sóng không yên.

“Đại sư, dọn dẹp đi, chúng ta lên đường.” Tả Đăng Phong vào phòng nói với Thiết Hải.

“Lão nạp đầu có gì mà thu dọn, nhưng lương khô không còn nhiều lắm, rượu cũng hết rồi.” Thiết Hải chỉ vào thùng gỗ.

“Ừ, đi ra ngoài lại mua thêm một ít.” Tả Đăng Phong ngồi xuống bàn, cầm ấm trà, mắt vừa lúc nhìn qua Lão Đại, Lão Đại từ lúc nuốt nội đan vô hình lại toát ra vài phần uy nghiêm đặc biệt của địa chi, nhưng nó vẫn rất nghe lời, lâu lâu lại thăm thì với Thiết Hải, làm Tả Đăng Phong cũng thấy yên tâm, thực ra hắn trả lại nội đan cho Lão Đại là vì hai nguyên nhân, một là Lão Đại đã thông qua kiểm tra, xứng đáng tin cậy, hai là chuyến đi này phải nhiều lần xuống nước, lão đại là địa chi về nước, để làm tiên phong mở đường, nội đan trở về vị trí cũ có thể tăng cường sức chiến đấu rất lớn cho nó.

“Đại sư, Lão Đại gần đây ngủ thế nào?” Tả Đăng Phong nâng chung trà lên, miệng hỏi.

“Vẫn như trước.” Thiết Hải đáp.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, hắn hỏi vậy để kiểm tra lòng trung thành của Lão Đại, Lão Đại và Thập Tam, đều có khả năng diễn sinh ra độc vật, Lão Đại diễn sinh độc vật là một con rắn mối khổng lồ, Thập Tam diễn sinh độc vật là một con Kim Long, nội đan trở về vị trí cũ đồng nghĩa với việc chúng có thể liên lạc với độc vật do chúng diễn sinh ra, mỗi khi liên lạc địa chi đều nhắm mắt tập trung, nếu Lão Đại có ngoại tâm, sẽ nhắm mắt bất động trong thời gian dài, nên Tả Đăng Phong mới hỏi như vậy.

Thập Tam cũng nhận ra Lão Đại có thay đổi lớn, nhưng nó chẳng hề bận tâm, vì dù Lão Đại có nội đan cũng không phải đối thủ của nó, hơn nữa nó biết Tả Đăng Phong vẫn luôn tìm cách giúp nó ngưng tụ lại nội đan, lại ngự Kim Long chỉ là vấn đề thời gian dài hay ngắn thôi.

Một lát sau, Ngọc Phất tới cửa phòng hai người gọi, ba người rời phòng xuống lầu ăn cơm, bổ sung lương khô, rượu, nước uống rồi đến động đá vôi.

Khoảng tám giờ tối, ba giờ tới cửa động, Tả Đăng Phong sửa lại trận pháp, che thông đạo đi.

Thập Tam và Lão Đại theo thường lệ chạy trước, ba người theo sau, đến chín giờ, ba người tới chỗ ao nước đầu tiên, Tả Đăng Phong và Thiết Hải theo cách cũ cởi áo lặn qua, Ngọc Phất là phụ nữ, nên để nguyên quần áo xuống nước.

Thiết Hải có bao tay Thuần Dương muốn khoe với Ngọc Phất, nên vừa thấy Ngọc Phất cả người ướt đẫm, lập tức phát Thuần Dương linh khí giúp cô hong khô.

“Đa tạ đại sư.” Ngọc Phất cảm ơn.

“Đừng làm tổn thời gian, còn phải xuống nước.” Tả Đăng Phong vội cản, Thiết Hải dùng bao tay Thuần Dương chưa được bao lâu, khả năng không chế chưa thuần thục, khả năng bị nướng chín cao hơn là hong khô.

Sau một nén nhang ba người tới sơn cốc, nhiệt độ cơ bản là ổn định, nên xác rắn ngòn ngòn bên dưới vẫn chưa hư thối, cả sơn cốc không khí trầm lắng, tối đen, không chút sinh khí.

“Độc xà chết rồi thì không đoán ra được độc tính, nhưng tôi nghĩ độc tính của chúng không lợi hại lắm.” Ngọc Phất kiểm tra một xác rắn.

“Sao chị nói thế?” Tả Đăng Phong cúi đầu quan sát, phát hiện nước hồ đã khá trong trở lại.

“Răng nọc của rắn độc thường là rỗng, hình như ống kim chích của phượng tây, để dễ bơm nọc độc vào trong cơ thể của con mồi, những con rắn này khoảng trống trong răng nọc rất lớn, nếu nọc độc có độc tính mạnh thì cần bản không cần phải chỗ lớn như vậy, vì chỉ cần một chút là có thể giết chết địch thủ rồi.” Ngọc Phát đáp

Tả Đăng Phong gạt đầu, có Ngọc Phát đi theo áp lực của hắn nhỏ đi rất nhiều, vì có một số việc Ngọc Phát sẽ phân tích giúp hắn.

“Đi xuống xem một chút.” Tả Đăng Phong nhảy xuống, hai người nhảy theo.

Ao nước dưới sơn cốc dài hơn hai mươi thước, rộng mấy trượng, máu rắn đã tan hết, nước hồ lại khá trong, chung quanh không có dấu vết của động vật nào khác.

“Lão Đại, đi xuống đi.” Tả Đăng Phong nói với Lão Đại.

Lão Đại lập tức nhảy vào ao nước, nhanh chóng lặn xuống, Tả Đăng Phong chăm chú nhìn theo, thấy nó xuống cỡ hai trượng thì rẽ sang hướng đông, rồi biến mất.

Thiết Hải bồn chồn lần Phật châu, thần sắc cực kỳ khẩn trương, lo cho an toàn của Lão Đại.

“Đại sư, không cần lo lắng, không con gì gây thương tích được cho nó đâu.” Tả Đăng Phong trấn an.

“A Di Đà Phật, Lão Đại nhỏ quá, lỡ gặp phải địch thủ sẽ bị thiệt thòi.” Thiết Hải lắc đầu.

“Lão đại là địa chi quản về nước, đâu phải loại chuột vô dụng chỉ biết đào động trộm lương.” Tả Đăng Phong rất tin tưởng Lão Đại.

Thiết Hải không nói gì, chỉ lần châu niệm Phật, Tả Đăng Phong cũng không nói nữa, chỉ thi thoảng đưa tay xem đồng hồ, kiểm tra thời gian Lão Đại xuống nước.

Ba phút, năm phút, rồi mười phút Lão Đại vẫn chưa trở về, trong sơn cốc yên tĩnh không tiếng động, chỉ có ba người thông thả hít thở, qua tiếng hít thở cũng có thể nhìn ra tư vi sâu cạn của từng người, trong ba người Tả Đăng Phong hô hấp tần suất chậm nhất, Ngọc Phát và Thiết Hải bằng nhau, cho thấy Ngọc Phát nghiên cứu tập Âm Dương Sinh Tử Quyết đã thành.

“A Di Đà Phật, lão nạp xuống dưới nhìn một chút.” Thiết Hải rốt cục không kiềm được muốn xuống nước.

“Tôi có kỹ năng bơi tốt nhất, để tôi đi.” Tả Đăng Phong cởi đạo bào đưa cho Ngọc Phát, xoay người tiến vào ao nước, Thập Tam muốn xuống theo, nhưng Tả Đăng Phong khoát tay, ý bảo nó không cần đi theo.

“Nửa nén hương sau chúng tôi sẽ xuống nước.” Ngọc Phát dặn ngay trước khi Tả Đăng Phong lặn xuống.

Tả Đăng Phong gạt đầu, hít sâu một hơi, lặn xuống.

Bề vách ao nước trơn láng, hình và bề cá, bốn phía đều là nham thạch màu xám trắng, tầm nhìn dưới nước rất tốt, lặn xuống hai trượng thì thông đạo ngoặt sang hướng đông, thông đạo này rộng chừng hai thước, có hình trụ, kéo dài mấy chục trượng, Tả Đăng Phong phát hiện trong làn nước phía trước có mảng máu, họ thấy Lão Đại đang đánh nhau.

Nước máu trôi nổi ở gần thông đạo, nếu nó tràn vào thông đạo sẽ làm không nhìn thấy gì nữa, nên Tả Đăng Phong vội bơi nhanh tới, kịp quan sát nhanh tình hình trước khi nước máu tràn ngập thông đạo, rồi xoay người lặn xuống quay về.

“Tình hình thế nào?” Ngọc Phát phủ áo choàng cho Tả Đăng Phong.

“Lặn xuống hai trượng thì ngoặt sang hướng đông, thủy đạo dài chừng vài chục trượng, chiều rộng thủy đạo chừng hai thước, dài ba mươi mấy mét, cuối thông đạo là một thủy vực rất lớn, Lão Đại đang ở trong đó đánh nhau với mấy con vật rất lớn.” Tả Đăng Phong mô tả ngắn gọn.

“Lão nạp tới đó giúp nó.” Thiết Hải vội muốn xuống nước.

“Không cần, tốc độ Lão Đại nhanh chóng, đám vật kia không bắt kịp nó.” Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải lại.

“Chúng trông thế nào? ” Ngọc Phát hỏi.

“Có điểm giống trâu, nhưng to hơn trâu nhiều, thân trên có lông màu đen, đầu rất lớn, không thể thông qua thủy đạo để tới đây.” Tả Đăng Phong đáp.

“Lão đại thực không nguy hiểm chứ?” Thiết Hải nghe hình dáng đối phương lại trở nên luống cuống.

“Đại sư, ông không thấy phiền à?” Tả Đăng Phong nhún mày.

“Để tôi xuống.” Ngọc Phát nói với Tả Đăng Phong.

“Có làm tổn hao tuổi thọ không?” Tả Đăng Phong hỏi, nét mặt Ngọc Phát cho thấy cô muốn phóng xà cổ, hồi ở thành cổ kim kê cô đã từng làm chuyện này, độc tính cực kỳ bá đạo, trăm thảo trừ căn đúng tiêu chuẩn.

“Không biết.” Ngọc Phát lồi trong đạo bào ra hai ống trúc.

“Độc tính thuần âm hay thuần dương?” Tả Đăng Phong lại hỏi, Lão Đại dù là địa chi quản về nước, nhưng không thể miễn dịch với độc tính thuần dương.

“Âm tính, yên tâm.” Ngọc Phát nói mở ống trúc đổ bột phấn vào trong nước, để phòng ngừa còn gặp tình huống tương tự, cô không đổ hết xà cổ ra, mà còn giữ lại một phần.

Xà cổ vào nước, mọi người chỉ cần chờ đợi.

Thiết Hải luôn muốn nói lại thôi, một lát sau, rốt cục nhện không được vẫn nói, “Lão Đại làm sao thở?”

“Động vật lông dài đều phải hô hấp để thở, chúng thở được thì Lão Đại cũng thở được.” Tả Đăng Phong đáp.

Xà cổ cần thời gian một nén nhang mới bắt đầu phát huy hiệu quả, một nén nhang sau mặt nước xuất hiện ba động, cho thấy xà cổ đã bắt đầu phát huy hiệu dụng, không lâu sau, Lão Đại trôi lên mặt nước nhảy lên bờ, Thiết Hải thấy nó bình yên vô sự mới thả lỏng trong lòng.

Ngọc Phát chăm chú nhìn xuống mặt nước, chỉ cần mặt nước còn có ba động thì đồng nghĩa quái vật vẫn còn chưa chết hết, nửa giờ sau mặt nước mới bình tĩnh, đợi thêm một nén nhang Ngọc Phát xác định xà cổ trong nước đã chết đuối, mới thu hồi tầm mắt gạt đầu với Tả Đăng Phong.

Ba người lập tức xuống nước, nhanh chóng đi tới thủy vực, tuy xà cổ đã cắn nuốt hết máu tươi trong nước, nhưng nước ao vẫn đục ngầu, ba người xuyên qua thủy đạo trôi lên, Tả Đăng Phong nhìn thấy một thứ mà hẳn không tài nào tưởng tượng ra được.

Thuyền, một con thuyền bằng gỗ cực lớn. . .

288. Q.4 - Chương 288: Quả Trứng Khổng Lồ

Ba người đang ở trong một hồ nước hình tròn, đông rộng tây hẹp, dài tới năm dặm, trong hồ nước nổi một con thuyền màu đen, dài hơn mười thước, mặt nước ở trên mạn thuyền cao sáu xích, thuyền rộng năm thước, thuyền hình dài nhỏ, không cột buồm, không buồm.

Trong động đá vôi, nước có tính hủ thực chạm với nham thạch, nên phía trên mặt nước xuất hiện những bệ đá, ba người theo bệ đá đi lên.

“Cẩn thận.” Vừa leo lên bệ đá, Tả Đăng Phong lập tức cảnh báo, vì trong vách đá hai có không ít động quật, kích thước động quật lớn nhỏ không đều, tổng cộng hơn mười cái, hang đá không sâu, có thể nhìn thấy rõ bên trong động quật có những con quái vật to tướng lông đen đang nằm sắp.

“A Di Đà Phật, diệt cỏ tận gốc.” Thiết Hải lập tức muốn ra tay.

“Đại sư, khoan ra tay, hình như chúng đang ngủ.” Ngọc Phát vội cản Thiết Hải.

“Ngủ mà mở to mắt?” Thiết Hải chỉ vào những con mắt quái vật đang mở to.

“Mắt của bọn chúng đã sớm thoái hóa, căn bản không nhìn thấy gì cả.” Tả Đăng Phong nói, đám quái vật này hình thể giống như trâu, đầu lại có vài phần như lang, đang nằm sấp, tứ chi cuộn lại, đầu kẻ sát đất, xác thực như là đang ngủ, ba người tự trong nước đi lên không làm chúng tỉnh giấc.

“Chị biết loại động vật này?” Tả Đăng Phong hỏi Ngọc Phát.

“Không biết, nhưng trong ((Sơn Hải kinh)) có ghi một loại tương tự. . .”

“Chị nghĩ sao chúng phải ở lại đây?” Tả Đăng Phong nghe tới đó khoát tay cắt ngang lời Ngọc Phát , ((Sơn Hải kinh)) là thứ do cổ nhân không có kiến thức hư cấu ra, không thể dùng làm căn cứ tham khảo.

“Nơi này đường phải đi qua cửa thông đạo, chúng thủ ở đây chắc là để vồ đám rắn độc kia.” Ngọc Phát nhìn quanh, quan sát địa hình.

“Có lẽ vậy.” Tả Đăng Phong gật đầu, có rất nhiều loại cá có tập tính trở về nơi sinh ra, đám độc xà trong sơn cốc có khả năng cũng có tập tính này, chúng bình thường sinh sống phân tán, tới mùa giao phối sẽ tập trung lại sơn cốc, đám quái vật này chính là chờ ở đây, chờ đám độc xà đi qua, chúng lặn ra ngủ có thể là vì nơi này thực vật thiếu thốn, chúng muốn bảo tồn thể lực, chờ sang năm đám độc xà kia quay trở về.

“Hai người cứ trò chuyện, lão nạp lên cái thuyền đó nhìn xem.” Thiết Hải chỉ chiếc thuyền gỗ.

“Đừng đi một mình, chờ chúng tôi cùng đi.” Tả Đăng Phong khoát tay cản lại.

“Giờ làm gì?” Ngọc Phát chỉ đám quái vật trong động.

“Giết.” Tả Đăng Phong đáp. Độc xà đã bị hấn và Thiết Hải giết hết, ngày này sang năm không còn có độc xà đi về, đám quái vật này không có đồ ăn, trước sau gì cũng bị chết đói.

Ngọc Phát và Thiết Hải hỗ trợ Tả Đăng Phong, giết hết đám quái vật trong động, ăn no rồi chết trong mộng dù sao cũng tốt hơn nhiều so với sống sót mà dần chết đói.

Giết xong, Tả Đăng Phong dời mắt qua chiếc thuyền gỗ. Nơi này là động đá vôi dưới mặt đất, căn bản không thể xuất hiện thuyền gỗ, chiếc thuyền bập bênh trong nước trông cực kỳ quý dị, nhưng Tả Đăng Phong lại nhìn thấy niềm hy vọng, vì thuyền gỗ xuất hiện chứng tỏ nơi này từng có người đi qua.

“Tôi đi xem.” Tả Đăng Phong thả người lướt về hướng chiếc thuyền gỗ trong hồ.

Sợ thuyền gỗ mục, Tả Đăng Phong hạ xuống rất nhẹ, nhưng hấn nhận ra lớp gỗ ván thuyền không hề bị mục, mà vẫn còn cực kỳ chắc chắn, trên thuyền không có boong tàu, buồng nhỏ phía dưới tàu không có nước vào.

“Trống không.” Tả Đăng Phong vẫy tay nói với hai người.

“Lão nạp sang bờ bên kia chờ hai người.” Thiết Hải mang theo Lão Đại lướt xẹt qua thuyền gỗ, không dừng lại.

“Chị nghĩ thuyền gỗ này có từ hồi nào?” Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phát vừa lướt tới, căn cứ cách kiến tạo thân tàu thì chiếc thuyền này hẳn là có trước thời Tùy, vì sau thời Tùy, thuyền gỗ lớn đều có boong tàu.

“Boong thuyền này chắc làm bằng gỗ thiết lê, gỗ thiết lê thời gian càng lâu thì màu càng đen, xem màu sắc này thì chắc đã phải qua ngàn năm lịch sử.” Ngọc Phát ngồi xuống, quan sát hoa văn trên gỗ.

Tả Đăng Phong gật đầu, Ngọc Phát tuy không xác định được niên đại của thuyền gỗ nhưng nhận ra vật liệu gỗ con thuyền sử dụng. Gỗ thiết lê cực kỳ cứng rắn, chỉ có một vài nơi ở phương nam mới có, thường do hoàng gia quản lý, vì chúng quá cứng, ít bị hủ thực, là tài liệu chế tạo thuyền tốt nhất, nghe nói Trịnh Hòa từng làm tàu chiến bằng gỗ thiết lê cho đội thuyền dùng để đối chiến phương tây.

“Cậu xem đây là cái gì?” Ngọc Phát chỉ vào chỗ mép nối giữa đáy thuyền và mép thuyền.

Tả Đăng Phong cúi người xuống xem, thấy chỗ nối của thuyền có vài chỗ khác với thuyền bình thường, nó không trơn nhẵn, mà có viên gỗ trôi lên thân tàu. Có tổng cộng hai viên gỗ, trái phải mỗi bên một cái, nằm ở ngang thân thuyền, cao hơn đáy thuyền khoảng ba tấc, viên gỗ khá to, nhưng để người ngồi thì quá chật.

“Thuyền đánh cá không có vật như vậy.” Tả Đăng Phong xem xét hồi lâu, chậm rãi lắc đầu.

“Có phải là chỗ cho người trên thuyền vịn vào để ổn định thân không? ” Ngọc Phát hỏi.

“Nếu để vịn nắm thì có vẻ quá thô, tôi nghĩ không phải để vịn, mà để giúp cho người ta đứng thẳng vững vàng. Chân trước đạp vào dưới viên gỗ, chân kia lùi trụ phía sau, như vậy người trên thuyền có thể đứng vững.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ.

“Đúng, đây là một chiến hạm cổ đại, binh lính có thể đứng trên thuyền dùng cung mâu đồng giáo tấn công quân địch.” Ngọc Phát gật đầu.

“Chiến thuyền này chắc là từ phương đông xuôi dòng tới đây, mục đích là để hạ đám quái vật này, nhưng họ đã không hoàn thành nhiệm vụ.” Tả Đăng Phong nói .

” Địa thế Trung Quốc là tây cao đông thấp, nước ngầm cũng hướng chảy về hướng đông, sao ở đây lại chảy ngược dòng?” Ngọc Phát đứng lên.

“Trong này không phải mạch nước ngầm, chỉ là nước của động đá vôi tạo ra, mạch nước ngầm bình thường sẽ không khô cạn, đi thôi.” Tả Đăng Phong nhẹ nhàng mượn lực lao sang bờ bên kia.

Bờ bên kia có năm huyết động liền nhau, xếp thành một hàng, Tả Đăng Phong không chút do dự chọn lối đi ngay chính giữa, vì chỉ có thông đạo này mới đủ to để thuyền gỗ thông qua.

Thập Tam và Lão Đại theo thường lệ đi trước mở đường, ba người theo sau, Tả Đăng Phong lấy bản đồ, tính toán lộ trình còn lại.

“Còn xa lắm không?” Thiết Hải hỏi.

“Không tới ba mươi dặm, chiếc chiến thuyền kia là từ nơi này xuống dưới, theo lý thuyết lộ tuyến hẳn là dễ đi.” Tả Đăng Phong cất bản đồ.

Hắn suy tính không sai, thông đạo rộng rãi và bằng phẳng, trên mặt đất có rất nhiều nham thạch vôi ngưng kết thành hình hoa văn cuộn sóng, giẫm lên đi rất thuận tiện.

Trong động ít có bò sát, chỉ có một ít thì đã bị Lão Đại và Thập Tam xử lý, cái gọi là hung hiểm chỉ là tương đối, ba người đều là cao thủ, đều có thể một mình đảm đương một phía, lại có hai con địa chi mở đường, tạo thành một tổ hợp hoành hành không chút cố kỵ, hơn nữa trong động đá vôi có nhiều chỗ thạch nhũ và măng đá có dấu vết bị chặt gọt di, cho thấy ba người đi đúng đường.

Một hơi đi hơn hai mươi mấy dặm, Tả Đăng Phong nghe thấy tiếng nước chảy yếu ớt.

” Là sông ngầm dưới mặt đất.” Tả Đăng Phong cảm thấy hưng phấn, tìm được sông ngầm, nghĩa là lăng mộ Ba vương Cơ không còn xa.

Ba người bước nhanh hơn, một lát sau, ba người đi ra thông đạo, trước mắt là một không gian rất to, rộng chừng trăm mẫu, cao tới hơn mười trượng, một dòng sông ngầm theo thạch bích chảy ra, dựa vào mặt bắc thạch bích chảy về hướng đông, mặt nam địa thế tương đối cao, rải rác rất nhiều mảnh gỗ và đồ vật bằng đá, nhưng vì niên đại đã lâu, các công cụ đã mất đi hình dáng ban đầu, chỉ nhìn ra được đây là một nơi chế tạo các món đồ bằng gỗ và đá.

“Đồ vật để xây dựng lăng mộ có lẽ được làm ở chỗ này, theo bờ sông đi về hướng đông, sẽ tìm được lăng mộ Ba vương.” Tả Đăng Phong bước đi, nơi này rất ẩm ướt, những món đồ gỗ vừa chạm vào đã mủn ra, ở đây còn sót lại rất nhiều tượng thú bằng đá để trấn mộ nhưng điêu khắc bị lỗi nên bị bỏ, tượng lớn nhất chắc phải cả hơn vạn cân, cho thấy năm đó số người tham dự kiến tạo lăng mộ không ít.

“Tả Đăng Phong, tới đây xem.” Tiếng Ngọc Phát từ phía sau truyền tới.

Tả Đăng Phong xoay người đi tqua, thấy cô đang quan sát một đồng xà cốt trắng bạch, bộ xương không còn đầy đủ, các khớp xương đã tán loạn, Tả Đăng Phong cầm một thanh xương, chỉ hơi ấn tay nó đã tan thành phần, hẳn cau mày, xà cốt độc xà vốn có rất nhiều chất vôi, tính chất cực kỳ cứng rắn, dù chết đi ngàn năm cũng không thể xóp gòn đến mức này, hơn nữa bộ xương trước mặt không phải là đầy đủ, mà đã bị khuyết thiếu và lộn xộn, cho thấy con rắn này đã bị con gì đó nuốt chửng, sau đó do tiêu hóa không được bị nhổ ra.

“Đại sư, đừng đi lộn xộn, trở về.” đột nhiên Ngọc Phát hô.

“Gi?” Thiết Hải xoay người đi trở về.

“Trong này có một con gì đó có thể nuốt chứng cự xà, hình thể của nó rất định rất lớn.” Ngọc Phát nói , độc xà trong động đá vôi con nào thân cũng dài hơn mười thước, mà con này có thể nuốt chứng chúng, như vậy nó nhất định phải to hơn rất nhiều.

“Tiêu hóa không được thì nhổ ra, tập tính này chỉ có giống rắn mới có phải không? ” Tả Đăng Phong quay đầu hỏi Ngọc Phát, thông đạo hoàn toàn thông suốt, nhưng trong này không có một con cự xà nào cả, không bài trừ khả năng Cự Xà đã bị hai người giết sạch, nhưng còn có khả năng lớn hơn là bọn chúng không dám đi vào đây.

“Ừ.” Ngọc Phát gật đầu.

“Một con vật khổng lồ loại rắn, rất có khả năng là độc vật do âm chú thổ ngữu diễn sinh ra.” Tả Đăng Phong nói .

“Ba người chúng ta hợp lực đối phó hẳn là không thành vấn đề.” Ngọc Phát gật đầu .

Tả Đăng Phong gật đầu, trong Ngũ Hành thổ sinh kim, thổ ngữu diễn sinh ra độc vật chắc chắn là kim tính, có lẽ rất lì lợm, nhưng nó không thể chịu được nhiệt độ cực thấp hoặc cực cao.

“Kiểm tra khu vực này trước đã.” Tả Đăng Phong nói, kiểm tra di tích kỹ rất có thể đạt được rất nhiều manh mối quan trọng.

“Thầm thì, thầm thì.” Lão Đại đột nhiên giơ hai chân trước kêu to, Tả Đăng Phong ở gần nó nhất, lập tức chạy qua, hẩn há hốc mồm.

Thiết Hải theo tới, hít vào một hơi, “Quả trứng to thế. . .”

289. Q.4 - Chương 289: Độc Vật Hiện Thân

Quả trứng này dài năm thước rộng ba thước, có hình trứng, sắc vàng óng ánh, chung quanh có rất nhiều mảnh gỗ vụn, bên trên chúng và cát đá xung quanh có dấu bị đè nén xuống rất rõ, cho thấy đã từng có một con vật cực lớn đi quanh qua.

“Ồ, chưa giao phối mà sinh ra trứng rắn.” Ngọc Phát nghe tiếng đi qua, quan sát quả trứng một lát, nói .

Tả Đăng Phong gật đầu, xem ra quả trứng này đã bị vứt bỏ lâu rồi, địa chỉ diễn sinh ra độc vật không đồng loại, dù có đẻ trứng cũng không thể ấp trứng nở thành công, ấp trứng rắn cần phải có ánh nắng mặt trời, trong này không có điều kiện đó, nhưng có thể thông qua quả trứng này đủ thấy con vật giống rắn do thổ ngữu sinh ra có hình thể vô cùng lớn.

“Trong lúc này không gian rất lớn, thuận tiện cho chúng ta xê dịch, hay chúng ta dụ nó ra đây đi.” Ngọc Phát nói .

“Thân pháp của tôi nhanh nhất, tôi đi dẫn.” Tả Đăng Phong gật đầu, Ngọc Phát nói có lý, nếu vào trong thông đạo hẹp, con vật kia không cần đầu đuôi phân thân, chỉ cần ngăn chặn lối ra là một người đã đủ giữ quan ải vạn người không qua lọt.

“Không cần đưa thân vào nguy hiểm, khứu giác và thính giác của loài rắn rất linh mẫn, chúng có thể phát giác mặt đất chấn động, chúng ta ném thấy đồng thú đá này, làm ặt đất chấn động mạnh là được.” Ngọc Phát lắc đầu .

“Biện pháp này hay lắm.” Thiết Hải đồng ý, xoay người ngấm nghĩa tìm bức tượng thú phù hợp.

Tả Đăng Phong cũng cảm thấy đề nghị của Ngọc Phát là hợp lý nhất, nơi này gần cửa thông đạo của động đá vôi, tiến có thể công thối có thể thủ.

Vì sợ chấn động nhỏ quá không đủ dẫn ra độc vật, ba người chọn một con ngựa đá to cả ba bốn ngàn cân, hợp lực ném lên không trung, rồi thu linh khí về để mặc cho nó tự do rơi xuống, thạch mã rơi xuống đất chấn động ầm ầm, ba người lại làm thêm lần nữa.

Luân phiên hơn mười lần, Tả Đăng Phong dừng lại, chấn động mạnh thể chắc chắn độc vật đã cảm nhận được, giờ chỉ còn chờ nó xuất hiện.

Một lát sau, trong thủy đạo truyền tới tiếng vang, thanh âm dồn dập liên tục, Tả Đăng Phong nhắm mắt ngưng thần lắng nghe, thường rắn khi di chuyển sẽ tạo nên tiếng vang ngắt quãng, nhưng lần này lại liên tục, cho thấy con vật hình rắn này có lớp vảy cực kỳ cứng rắn, hơn nữa tốc độ di động của nó nhanh chóng.

“Không giống rắn lắm, thân thể của nó kết cấu rất cứng, tốc độ nhanh chóng, tính khí táo bạo, tính công kích rất mạnh.” Ngọc Phát cũng nhắm mắt, nghe âm thanh đoán vật.

“Dừng nghe nữa, tới rồi kìa.” Thiết Hải mơ hồ nhìn thấy con quái vật khổng lồ bên trong thông đạo tối đen.

“Đại sư, cùng lúc ra tay, tốc chiến tốc thắng.” Tả Đăng Phong đề khí ngưng thần, chuẩn bị sẵn sàng.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, trong thông đạo phóng ra một con quái vật khổng lồ toàn thân vàng óng ánh, dù ba người đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn thấy sồn tóc gáy, con độc vật dài tới ba mươi mấy mét, chiều rộng hai trượng, bảy phần như xà, ba phần như con rắn, thân thể hơi bẹp, hai bên thân và dọc lưng mọc những chiếc sừng dài hơn một thước, những chỗ không có sừng thì dày đặc giáp phiến, đầu to như sọt phơi thực phẩm của nhà nông, trên đầu có một cái sừng, cho thấy nó thiên về loài giao, hàm răng hơn ngàn, răng nọc không mọc dài ngắn phân biệt, mà mọc đều tràn ra cả hai bên, hai mắt đỏ hồng to như chuông đồng, ánh mắt tức giận, cho thấy mắt nó không bị mù.

Độc vật nhìn thấy ba người lập tức tấn công, tuy nó giống rắn, nhưng vẫn có tập tính quét đuôi của giống rắn, cái đuôi quét qua, đuôi này không hề mềm mại và trơn tru như của rắn, mà ở gần chót đuôi có một cái móc đâm dài tới năm thước, lỗ bị đâm trúng chỉ có nước xuyên người.

“Đánh chỗ nào trước?” Thiết Hải đứng ở bên trái, là người nhảy sang né trước tiên.

“Để tôi.” Ngọc Phát lên tiếng, Tả Đăng Phong lập tức lùi ra sau.

Ngọc Phát không trốn tránh, mà giơ cả hai tay ra, chìa phần kim giáp che tay chính diện đón nhận cú móc, Tả Đăng Phong hiểu dụng ý của Ngọc Phát, biết cô muốn bẻ gãy phần móc nhọn kia.

So với con độc vật, Ngọc Phát cực kỳ nhỏ yếu, bị cái đuôi đập bay ra ngoài, Tả Đăng Phong căn cứ tốc độ bay của cô, biết cô thể nào cũng bị đập vào vách đá nên nhào tới, đỡ lấy Ngọc Phát trước khi cô chạm vào vách.

“Cái đuôi nó quá to, phần kim giáp chống đỡ lại quá nhỏ, không giữ nó lại được.” Ngọc Phát vội nói.

Thập Tam và Lão Đại đã xông tới, nhưng độc vật không nhìn thẳng vào chúng, độc vật hình thể quá lớn, mấy người Tả Đăng Phong trong mắt nó là đã cực kỳ nhỏ bé, Thập Tam và Lão Đại lại càng giống con kiến hôi, nên nó không buồn để ý.

“Ba mặt giáp công, khiến nó không thể phân thân.” Tả Đăng Phong nhún chân lướt tới đầu độc vật, Thiết Hải bên trái, Ngọc Phát bên phải.

“Đánh chỗ nào?” Thiết Hải hô lớn, hai bên thân và lưng của độc vật đều có gai dài nhọn, thân thể lại đẹp, cơ hồ chẳng có chỗ nào để ra tay.

Lúc Thiết Hải kêu, Tả Đăng Phong đã tấn công vào đầu độc vật, trước mắt chỉ thấy mỗi phần đầu là có thể tấn công được. Tả Đăng Phong đề khí vào tay phải, chỉ đợi tới gần đầu độc vật sẽ phát ra Huyền Âm chân khí đóng băng đầu nó.

Nhưng chưa tới gần đầu độc vật, cái móc ở đuôi đã đâm tới, Tả Đăng Phong lập tức hạ xuống né tránh, nhưng như thế đòn công kích đã đương nhiên thất bại.

Cái đuôi tiếp tục quét sang phải, Ngọc Phát cấp tốc ngửa ra sau, dùng thể Thiết Bản Kiều tránh thoát, Thiết Hải đang ở bên trái nắm ngay cơ hội xông tới, đập một chưởng vào sườn độc vật, nhưng ông không kịp phát ra Thuần Dương chân khí đã phải thu tay lại, chỗ sườn ông công kích có gai nhọn, độc vật chỉ cần hơi đẩy sườn là những chiếc gai đã đâm tới, Thiết Hải đành phải thu tay.

“Chú ý cái đuôi của nó, tiếp tục tấn công.” Tả Đăng Phong vội lên tiếng báo động, cái đuôi của con độc vật này tốc độ di động cực nhanh, mà lại không theo quỹ tích nào, không thể bắt được, một chút sơ sẩy sẽ bị nó đâm trúng.

Hai người đồng thanh đáp ứng, đều là trước tự bảo vệ mình, sau mới tấn công địch, chỉ có Tả Đăng Phong là chính diện tấn công, độc vật hình thể lớn như thế, cần phải tiếp cận thật sát thì phát ra Huyền Âm chân khí mới có hiệu quả, nhưng hình như độc vật đoán ra ý đồ của Tả Đăng Phong, quyết không cho hắn cơ hội tới gần, không phải vung đuôi thì quét cái sừng trên đầu, lần nào cũng buộc Tả Đăng Phong phải nửa đường thu tay lại.

Trên thân độc vật có ba hàng gai nhọn, xen giữa là lớp giáp phiến vàng cực kỳ cứng rắn, quanh người chẳng có chỗ nào mềm, nên nó hoàn toàn chỉ chuyên ở thể tấn công, không cần phải phòng thủ, chỉ mỗi cái gai nhọn dưới đuôi đã đủ bức ba người rơi vào thế hạ phong.

“Ai bảo cậu vội vàng tặng bảo kiếm cho người ta, nếu không thì bây giờ đâu có vất vả.” Thiết Hải phát ra Thuần Dương chân khí công kích bụng của độc vật, nhưng khoảng cách quá xa, không gây ra vết thương chính thức nào.

“Bảo kiếm gì?” Ngọc Phát nhanh tay rút bùa trong ngực áo.

“Có người đem Thừa Ảnh kiếm tặng cho hần, còn có bộ đồ đạo sĩ cổ đại gì đó, hần đem tặng hết cho Đỗ Thu Đình.” Phần lớn áp lực là do Tả Đăng Phong gánh, Thiết Hải có thể thông dong nói chuyện.

“Đại sư, mau gọi Lão Đại về đi.” Tả Đăng Phong lảng không nhìn thấy Thập Tam và Lão Đại đã trèo lên lưng độc vật, Thập Tam đang chạy về phía đầu độc vật, Lão Đại thì dừng ở phần đuôi, hai cái chân trước nhỏ nhắn đang nhanh nhẹn cào vào lớp bồi giáp, trông cứ như chuột đang đào động.

Thiết Hải chạy lên cố gắng kéo Lão Đại về, nhưng thì đã trễ, độc vật đã đã nhận ra Lão Đại trên lưng của mình cào loạn, thân rắn uốn lên hất văng Lão Đại bay ra ngoài, Lão Đại không biết lảng không, nên bị đánh văng ra sẽ tông vào thạch bích, Thiết Hải trở lại cứu không kịp, Lão Đại bị đập vào thạch bích, dù thạch bích khá trơn nhẵn, nhưng cũng đủ làm nó thất điên bát đảo, đầu choáng mắt hoa, lảo đảo liễng xiễng, Thiết Hải lập tức ôm lấy nó chạy qua một bên xem xét vết thương.

“Sao cậu lại đưa Thừa Ảnh kiếm cho Đỗ Thu Đình?” Ngọc Phát cao giọng, cô là Người trong đạo môn, đương nhiên biết Thừa Ảnh là một thanh thần binh trong thập đại danh kiếm thời cổ đại, lưỡi kiếm sắc không gì sánh được, Tả Đăng Phong cũng đã tương trợ Đỗ Thu Đình nhiều lần rồi, đâu cần phải ...tặng cho người ta lễ vật nặng như vậy.

“Tôi có nó cũng không dùng được.” Tả Đăng Phong lượn quanh, tìm thời cơ và vị trí thuận lợi.

Ngọc Phát nhíu mày, Tả Đăng Phong còn ba viên âm chúc nội đan chưa tìm được, sao lại không cần thần binh lợi khí, nhưng một lát sau, Ngọc Phát đã lại vui vẻ, trước giờ Tả Đăng Phong vẫn muốn tác hợp cô với Kim Châm, giờ chắc chắn là không còn nghĩ vậy nữa, hần tặng Kim Châm bảo kiếm quý hiếm thể gian khó có đã đủ mang ý tứ đền bù tổn thất cho đối phương rồi.

“Minh hỏa chiêu hồn phù dẫn đường, chính nhất khôn đạo tế thiên thư, tạm mượn Cửu U phân cốt hỏa, tấn lay động trọc khí hiện chính đồ, Thái Thượng Lão Quân lập tức tuân làm.” Ngọc Phát niệm chú ngữ vung phù tác pháp, hơn mười lá bùa màu vàng và mấy miếng cốt phù quái dị huyền hóa thành một con Hỏa Kỳ Lân to lớn, thân cao hai trượng, thánh uy rầm rộ, thành hình ngẩng đầu rồng giận.

“Thần binh hỏa lập tức tuân làm, đi!” Kỳ Lân vừa thành hình, Ngọc Phát lập tức thúc dục Hỏa Kỳ Lân công kích độc vật, nhưng không ngờ Hỏa Kỳ Lân lại không công kích, chỉ đứng nguyên tại chỗ rồng lên, dù cô có thúc dục cỡ nào cũng vậy.

Độc vật cũng đã phát hiện ra, vung đuôi quét tới, biến Hỏa Kỳ Lân trở về nguyên hình lá bùa, địa chi là thuận theo địa khí mà sinh, độc vật do chúng diễn sinh ra có nhiệm vụ bảo vệ địa chi, dù là độc vật, nhưng

không bị thiên địa thần minh coi là tà vật.

Tả Đăng Phong nhân cơ hội cách không đem Thập Tam từ trên lưng độc vật bắt xuống, thực lực của Thập Tam và Lão Đại không đủ chống lại độc vật do địa chi khác diễn sinh ra, nói trắng ra là chúng là người chỉ huy chứ không phải chiến sĩ.

Tả Đăng Phong mang Thập Tam tới thông đạo của động đá vôi ném nó vào đó, Thiết Hải cũng vừa để Lão Đại trong đó, lao ra.

Độc vật không để cho ba người thời gian thở dốc, nhanh chóng nhào tới, ngóc lên nửa người, Ngọc Phát vội cao giọng cảnh báo, “Chú ý, nó muốn phun khói độc.”

“A, còn biết phun độc!” Thiết Hải rất kinh ngạc, ông đi theo Tả Đăng Phong đã gặp mấy loại độc vật do địa chi diễn sinh, nhưng con này mới là con lợi hại nhất.

290. Q.4 - Chương 290: Mỏ Bụng Lấy Trứng

Đa số độc xà đều có bản lĩnh phun nọc độc, con độc vật này cũng biết, nó tấn công đã lâu không có kết quả nên rất giận dữ, ngẩng đầu phun ra một luồng nước màu vàng nhạt, cơ thể nó lớn, nọc nó phun ra như cơn mưa nhỏ bao trùm cả mấy trượng vuông, Tả Đăng Phong và Thiết Hải vội chạy đi tránh, nọc này có tính hủy thực cực mạnh, dính lên mặt đá là bốc khói trắng lên ngay.

Ngọc Phát thừa dịp này vọt tới bên trái đuôi độc vật, kim giáp trên bàn tay chém thẳng vào cái móc câu, nhưng lại không chém rụng được cái đuôi, làm con vật quay phắt lại phun độc thẳng vào cô.

“Độc xà phun nọc độc sẽ bị tiêu hao thể lực nhanh chóng.” Ngọc Phát vừa tránh vừa hô to.

Tả Đăng Phong hiểu dụng ý của Ngọc Phát, cô muốn làm tiêu hao thể lực của độc vật, nhưng thứ này hình thể lớn như vậy, đợi đến khi nó mệt mỗi gục xuống chắc ba người đã gục xuống từ trước rồi.

“Di, cậu có thứ này sao không sớm lấy ra?” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong móc súng ngắn thì kinh ngạc.

“Chưa chắc có tác dụng.” Tả Đăng Phong kéo chốt, lướt tới trước mặt độc vật, nhè ngay lúc con vật ngửa cổ chuẩn bị phun nọc, nổ liên mấy phát vào mắt nó.

Đa số động vật họ rắn đều không có mí mắt, con mắt là chỗ yếu nhất của chúng, Tả Đăng Phong nhắm ngay vào mắt là chính xác, nhưng hắn bắn súng không chuẩn, nên chẳng có phát nào bắn trúng mục tiêu.

“Cẩn thận!” “Lùi lại!” Thiết Hải và Ngọc Phát đồng thời cùng báo động, Tả Đăng Phong hiểu ngay lúc mình nổ súng, thì cái đuôi cũng đánh tới, nên không kịp nhìn hướng, vội vả ngửa người lui ra sau, cái móc đuôi quét qua sát ngực, bắn tóe một chùm sợi bông của cái áo choàng rách rưới.

Tả Đăng Phong vã mồ hôi lạnh, hắn cảm thấy tử vong cách mình không còn xa xôi, áo choàng của hắn vốn đã rách nát không chịu nổi, giờ lại bị quét mạnh nên hoàn toàn rách bươm, cả mảng lớn sợi bông lả lả ra ngoài.

“**.” Tả Đăng Phong mắng to một tiếng, thi triển cương quyết quyết bức tới mức tận cùng, đuổi theo cái đuôi, rồi ôm lấy nó. Ở phần đuôi có một khúc nhỏ không có gai xương, hắn bắt ngay lấy khu vực này, chót đuôi và cái móc không đâm ngược lại được, Tả Đăng Phong dùng cánh tay trái ôm lấy đuôi rắn, tay phải phát ra Huyền Âm chân khí, điên cuồng đóng băng nửa phần đuôi có cái móc đâm.

“Tả Đăng Phong, dừng liền lĩnh.” Ngọc Phát vội lướt tới đánh vào đầu độc vật, để phân tán sự chú ý của nó.

Hai người hành động đều cực kỳ hung hiểm, nhưng Tả Đăng Phong không phải bị lửa giận làm cho văng đầu não, độc vật cảm nhận được Lão Đại cào đuôi nó nên vẩy mạnh, đây chỉ là động tác theo thói quen, lần này cũng có lẽ sẽ như vậy, Tả Đăng Phong nghĩ nó sẽ không quay đầu lại há miệng tấn công, mà sẽ vẩy

đuôi quăng hẳn vào thạch bích, nên hẳn liều mạng, dù có bị ném đi thì cũng nhất định phải chặt đứt cái đuôi của nó.

Độc vật đã nhận ra Tả Đăng Phong ôm cái đuôi của nó, cũng cảm nhận được hàn khí thấm vào bên trong giáp phiến, giận dữ quát cao đuôi, rồi đập mạnh xuống đất.

Tả Đăng Phong thở phào, trên mặt đất có cát v.v., nên rơi xuống đất sẽ bị thương ít hơn là tông vào thạch bích. Tả Đăng Phong chia linh khí ra làm hai, một để bảo vệ cánh tay trái, một để bảo vệ ngực trái, Huyền Âm chân khí trong tay phải điên cuồng tuôn nhanh, cố gắng trong thời gian ngắn nhất đóng băng đuôi rắn.

“Bùm.” Tả Đăng Phong bị nện mạnh xuống đất, cánh tay trái tê rần, luồng linh khí bảo vệ ngực cũng bị vỡ ra, nhưng hắn đã kịp chuẩn bị trước, nên khi rớt xuống, tay trái vẫn kẹp chặt đuôi rắn, tay phải vẫn phóng Huyền Âm chân khí không ngừng.

Thập Tam ở trong động đá vôi nhìn thấy Tả Đăng Phong nguy hiểm lập tức chạy ra, nhưng Tả Đăng Phong vội quát nó trở về.

Tả Đăng Phong chỉ sợ độc vật quét lê đuôi trên đất, vì làm vậy cánh tay trái của hắn sẽ bị trọng thương, nhưng may thay, độc vật không làm như vậy, mà nó lại nhấc đuôi lên, Tả Đăng Phong biết mình đã thắng, nhưng không giữ được cái đuôi nữa.

Độc vật nâng đuôi lên là để quét sang bên trái chỗ Thiết Hải, không hỏi cũng biết là Thiết Hải đang công kích nó, nhưng nó vừa định quét đuôi sang trái, Ngọc Phát ngay trước mặt lại tấn công nó, làm nó rất bức mình.

“Nha.” Tả Đăng Phong thấy thời cơ đã tới, rống lên một tiếng, tay phải đập mạnh xuống, tiếng răng rắc vang lên, cái đuôi rắn gãy rời, phần gãy đã bị đông thành băng, không hề có máu chảy ra.

Nện đứt đuôi rắn xong, Tả Đăng Phong lập tức buông tay hạ xuống mặt đất, nhún chân mượn lực lướt lên lưng rắn, hai chân xoạc ra né mấy cái gai lưng, Huyền Âm chân khí lại phun ra, đóng băng giáp phiến trên lưng nó.

Thiết Hải và Ngọc Phát lập tức gia tăng thể công phân tán sự chú ý của độc vật, cơ thể bị đóng băng làm cảm giác đau không xuất hiện, tứ chi chết lặng, nên độc vật không nổi điên vì mất đuôi, mà trở nên mờ mịt trong thoáng chốc.

Khi Tả Đăng Phong đóng băng giáp phiến, độc vật lại bị mờ mịt trong thời gian ngắn, rồi mới phản ứng kịp, cái đuôi vung quét tới, nhưng lần này Tả Đăng Phong không né tránh, mà vẫn điên cuồng phóng Huyền Âm chân khí.

“Mau tránh ra.” Thiết Hải vội hô lớn.

Tả Đăng Phong nghe thấy tiếng Thiết Hải nhưng vẫn không né tránh, hắn không có chỗ để trốn, nếu rùn người xuống, gai xương sẽ ở ngay dưới háng, nếu lách ngang, thì toàn bộ công sức đều trở thành công cốc, vì thân hình độc vật luôn vận vẹo, rất khó tấn công lại được vị trí hiện giờ.

Khóe mắt Tả Đăng Phong nhìn thấy cái đuôi to quét tới, bản năng bảo hắn phải lập tức tránh ra, nhưng tư duy tỉnh táo lại nói cho hắn biết không cần khẩn trương, vì cái móc đâm ở đuôi chính là thứ vũ khí độc vật am hiểu nhất, nó đã dùng thứ đó mấy ngàn năm, giờ đột nhiên mất đi nó hẳn chưa quen, vẫn nghĩ rằng vẫn còn cái móc đó.

Quả nhiên, cái đuôi đảo qua chỗ Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong tiếp tục công việc đục thủng lớp giáp, trở tay rút hai quả lựu đạn từ trong thùng gỗ nhét vào.

“Mau lùi lại.” Tả Đăng Phong vọt lên cao, hét to cảnh báo Thiết Hải và Ngọc Phát.

Hai người lập tức lùi nhanh, độc vật đuổi theo, nhưng chưa được bao lâu lựu đạn trên lưng nó nổ tung, sức nổ mạnh làm thân rắn nổ thành hai đoạn, chỉ còn dính lại chút da với nhau.

Vì lựu đạn nổ bên trong thân độc vật, bên ngoài có lớp lân giáp cứng bọc, nên huyết nhục và mảnh sắt trong lựu đạn văng không xa, độc vật kêu lên tuyệt vọng. Tả Đăng Phong xông tới, đóng băng đầu nó.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải chấp tay niệm Phật.

“Đừng a, tôi không giết nó, nó sẽ giết chúng ta.” Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải, rồi quay sang thông đạo, “Thập Tam, trong cơ thể nó có nội đan, lấy ra đi.”

“A Di Đà Phật, nếu chúng ta không tới đây, nó sẽ không công kích chúng ta.” Thiết Hải nói.

“Độc tích do Lão Đại diễn sinh làm như nhuộm nhiều phụ nữ như vậy nhưng tôi không giết nó, vì sao ông biết không, vì Lão Đại thức thời, không cản đường của tôi, nếu nó cản đường tôi, quyết cùng tôi đối nghịch, tôi đã không ngần ngại nói lý với nó như vậy, ông trời không cho tôi thời gian để suốt ngày đi giảng lý lẽ.” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn ngực đạo bào đã bị xé tan hoang.

“Lão nạp không trách cậu, cậu khi phát hỏa thì không nói lý.” Thiết Hải nhún mày.

“Tôi đâu có nổi giận đâu.” Tả Đăng Phong hít sâu một hơi, cố ổn định tâm tình.

” Chướng ngại lớn nhất đã quét dọn, nghỉ một lát rồi đi tiếp.” Ngọc Phát đi tới, phương pháp Tả Đăng Phong chọn đều là dùng hiểm cầu thắng, cô rất giận dữ, nên ngôn từ không khỏi khó chịu.

Trải qua ác đấu, ba người đều mệt mỏi, tìm một chỗ khô mát ngồi xuống nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong lấy lương khô nước và rượu phân cho hai người, Ngọc Phát cầm nước trong, Thiết Hải chỉ cần rượu đế, Tả Đăng Phong không thấy đói, nên chỉ uống ít nước rồi đã tọa, bắt quyết tụ khí.

Ngọc Phát có mang theo đồ may vá, nên bảo Tả Đăng Phong cởi đạo bào để cô vá lại, đạo bào này Tả Đăng Phong mặc đã gần bốn năm, trời nóng hay lạnh cũng không thay đổi, nên vải đã mòn, không thể vá được, Ngọc Phát phải kiên nhẫn tìm những chỗ còn dùng được để châm kim, cố gắng giữ cho áo choàng giữ nguyên hình dạng.

“Thôi Kim Ngọc, không ngờ cô cũng biết may vá nha.” Thiết Hải hăng hái nhìn Ngọc Phát, thời gian Tả Đăng Phong xuất đạo quá ngắn, Ngọc Phát trên giang hồ đã làm những chuyện gì hẳn không rõ lắm, nhưng Thiết Hải biết hết, Ngọc Phát nổi danh lãnh ngạo, ra tay ác độc, Thiết Hải không ngờ cô cũng biết may vá.

Ngọc Phát ngẩng đầu nhìn Thiết Hải, chỉ cười, không trả lời.

“Giúp lão nạp vá chút chỗ rách đi.” Thiết Hải nửa thật nửa giả trên ghẹo, Ngọc Phát tới nơi đây tất cả đều coi ông giả trò quỷ, làm cho Thiết Hải rất có cảm giác thành tựu.

“Tìm ni cô vá cho.” Ngọc Phát biết Thiết Hải đang chọc ghẹo cô.

“A Di Đà Phật, thôi vậy.” Thiết Hải vội cầm miệng.

“Lão Đại, tới đây.” Thiết Hải thấy Lão Đại ngồi xổm bên cạnh thi thể độc vật nhìn Thập Tam mở ngực moi bụng tìm nội đan, bèn gọi nó.

Lão Đại nghe thấy, quay đầu sang nhìn rồi quay đi, tiếp tục coi moi nội đan. Nó là địa chi về thủy, trong Ngũ Hành kim sinh thủy, nội đan độc vật tính kim này rất có lợi cho nó, nên nó cũng thêm muốn.

“Theo lão nạp, mày sẽ được ăn chay, tới đây, ày này.” Thiết Hải lấy trong thùng một cái bánh phục linh, nói với Lão Đại.

“Ông không ăn chay, sao bắt nó ăn.” Tả Đăng Phong phì cười, phát tay nói với Thập Tam, “Trở về đi, nội đan này tặng cho Lão Đại.”

Thập Tam nghe tiếng lập tức quay đầu quay về, khí độ của nó địa chi không thể nào bằng được, có đôi khi hào phóng cũng là một loại khí phách.

“A Di Đà Phật, đa tạ đa tạ.” Thiết Hải cũng không khách khí.

Lão Đại quay sang thăm thì hai tiếng với Thập Tam rồi chui vào trong thi thể độc vật, một lúc lâu sau cắp ra một quả nội đan màu vàng, to cỡ trứng ngỗng, có hình tròn, Lão Đại miệng nhỏ răng cửa lớn, cắn bản là nuốt không nổi, vất vả cả nửa ngày vẫn không cách nào xử lý được, cuối cùng đành để cho Thập Tam nuốt.

Ba người đứng dậy, theo thủy đạo đi về hướng đông, lẳng mộ Ba Vương và âm chúc thổ ngu hắc là cách đây không xa...

291. Q.4 - Chương 291: Lục Tung

Sông ngầm dưới mặt đất đi về hướng đông,

Phía bên phải hà đạo là bãi sông rộng, trên bãi có rất nhiều đá cuội, đá cuội đã được nén chặt, đặt chân không hề bị lún.

Hà đạo rộng lớn, có thể lướt đi, ba người gia tăng tốc độ, một lát sau, trên thạch bích phía bên phải xuất hiện những bậc thang đi lên, nhưng đã bị phá hủy, người thường không thể nào đi tiếp được.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện gần đỉnh thạch bích có một khu vực xanh xanh, trong động đá vôi ít có rêu xanh, nhìn kỹ mới nhận ra đó là một cái cửa bằng đồng.

“Đây hẳn là cửa vào lăng mộ Ba vương.” Tả Đăng Phong chỉ.

Ngọc Phát gật đầu, ném một cục đá vào cửa, thanh âm vang lên không nặng, cho thấy cửa đồng không dày.

“Sao vậy?” Ngọc Phát thấy Tả Đăng Phong chau mày, thì không hiểu.

“Mỗi độc vật do địa chi sinh ra đều có chức năng nuôi ăn địa chi, nếu địa chi bị nhốt trong lăng mộ, thì con quái vật kia đã phải phá mở cánh cửa này.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Ý cậu là địa chi không có ở trong lăng mộ.” Ngọc Phát gật đầu.

“Tôi không chắc.” Tả Đăng Phong móc địa đồ ra cẩn thận so sánh, theo lộ tuyến và khoảng cách, thì nơi này chính là ở bên dưới phủ Tổng Thống.

“A Di Đà Phật, lão nạp lên trước dò đường.” Thiết Hải xưng phong.

“Không cần vội, chúng ta đi tiếp sang hướng đông.” Tả Đăng Phong lắc đầu, cất bước đi trước.

“Sao đi hướng đông?” Thiết Hải chưa hiểu kịp.

“Độc vật hình thể cực lớn, không thể đi vào trong động đá vôi vô độc xà, vậy bình thường nó ăn cái gì, cho tới bây giờ chúng ta chưa hề nhìn thấy nguồn thức ăn của nó.” Tả Đăng Phong giải thích.

Thiết Hải không nói gì, đi nhanh theo hai người.

Đi thêm vài dặm, một cái hồ to xuất hiện, mặt hồ rộng cả mấy chục mẫu, trong hồ có rất nhiều cá và rùa, tốc độ di chuyển không nhanh, con độc vật kia hoàn toàn có thể dùng chúng làm thức ăn.

Tới nơi này, mạch nước ngầm hẹp đi, tiếp tục chảy về hướng đông.

“Năm đó toàn bộ công tượng kiến tạo lăng mộ đều bị giết ở đây.” Tả Đăng Phong chỉ vào đồng xương cốt còn sót lại bên hồ, thời gian đã lâu, đa số xương cốt đã mục, nhưng thông qua cái sọ hình tròn cũng đủ để nhận ra đây là xương người.

“Vào trong mộ đi.” Ngọc Phát nói, cô biết Tả Đăng Phong muốn tìm nguồn thức ăn của độc vật là vì muốn tìm âm chúc thổ ngư, nhưng hiện giờ không thấy tăm hơi thổ ngư, chỉ còn cách đi vào trong lăng mộ.

“Ở đây năm đó bị giết rất nhiều người, có thể chiêu xuất hồn phách của họ hỏi thăm không?” Tả Đăng Phong hỏi Ngọc Phát.

“Không, thời gian quá lâu.” Ngọc Phát lắc đầu.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong thở dài quay lại đường cũ.

Ba người trở lại chỗ thạch bích bên dưới cửa đồng.

Tả Đăng Phong không chần chờ, lướt lên thạch bích, xuất chiêu đánh mở cửa đồng. Cánh cửa dày hơn một tấc, xác thực mà nói thì không phải cửa bằng đồng, vì hai bên không có bản lề, chỉ là dùng một đồng tiền cực bự để bít lỗ hổng mà thôi.

Đồng tiền rớt xuống, Tả Đăng Phong vọt sang bên. Lăng mộ bị phong bế đã lâu, không khí bên trong tất nhiên không sạch sẽ, tuy trong động không gió, nhưng sông ngầm dưới mặt đất có thể đem trọc khí trong lăng mộ mang sang phương đông.

Một lát sau, ba người mới đi vào. Bên trong có thêm đá, thêm rất rộng, ba người có thể song song, đi được mười xích, một phiến đá xuất hiện chặn đường.

Tả Đăng Phong lấy tay gõ phiến đá, phát hiện phiến đá không dày, bèn phát linh khí nắm lấy, cảm giác cũng không quá nặng.

Tả Đăng Phong nhướng mày, chấn vỡ phiến đá, rồi lập tức nhảy lên.

Trước mắt là một mộ thất rộng rãi, diện tích khoảng năm mẫu, chủ mộ thất và khu chôn táng không tách biệt, giữa mộ thất có hai hàng thạch thú trấn mộ, trái phải tất cả bảy con, ở giữa hai hàng thú trấn mộ là một lối đi rộng khoảng hai trượng, bên trái chôn một ít đồ vật, bên phải là hơn mười cái thạch quan (quan tài bằng đá), cuối lối đi có một bệ đá, trên mặt để một quan tài bằng đồng xanh, cả mộ thất không hề có chút cảm giác xa hoa, còn có vẻ hơi keo kiệt, vì bảy cái đỉnh đồng đã biểu lộ chủ nhân lăng mộ là thân phận chư hầu, là một chư hầu thì cách làm mộ thất thế này không thể gọi là cao sang, đồ vật chôn táng cũng không phong phú.

“Trong này không có.” Tả Đăng Phong nhìn khắp bốn phía chậm rãi lắc đầu, Thập Tam đã từng mô tả kích cỡ âm chúc thổ ngữ, chỉ cỡ con trâu bình thường, nhìn đồ trong lăng mộ là biết ngay, địa chỉ không hề có mặt ở đây.

“Có thể có nội đan của địa chủ trong này hay không.” Ngọc Phát quay đầu chung quanh.

“Có thể, tìm xem xem, nội đan địa chủ chỉ cỡ hạt đậu nành, thổ chúc nội đan hẳn là màu xám.” Tả Đăng Phong đi theo lối đi tới quan tài đồng xanh, có lẽ không thể gọi nó là đồng quan, vì ngoại quan bọc bên ngoài quan tài phải gọi là quách, thứ chứa đựng thi thể mới được gọi là quan.

“Đại sư, mau tới hỗ trợ.” Ngọc Phát cúi đầu gọi Thiết Hải.

“A Di Đà Phật, lão nạp ở dưới này coi chừng giùm hai người, Lão Đại, mày lên tìm giúp cậu ấy.” Thiết Hải không muốn đi vào phần mộ.

“Đừng, ngàn vạn đừng, hai người đừng có lên đây.” Tả Đăng Phong vội kêu to, đức hạnh của Lão Đại hẳn quá rõ, lỡ mà tìm được nội đan thổ ngữ, chắc chắn nó sẽ nuốt riêng.

Tả Đăng Phong nói xong đi sang hướng bắc, trong lăng mộ Chu Triều có rất ít cơ quan, hơn nữa trong cơ quan lăng mộ bình thường được bố trí trong không gian nhỏ hẹp, mà không gian ở đây lại rất lớn, căn bản không có điều kiện để bố trí cơ quan, quan trọng nhất là chỗ này cách mặt đất ít nhất phải vài dặm, chỉ cần phong kín mặt thông đạo, thì không ai có thể đi vào được, nên chủ nhân ngôi mộ không cần thiết phải sắp đặt cơ quan.

Bệ đá đặt quan tài cách mặt đất ba thước, mỗi xích một tầng, làm đồng quan trở thành nơi cao nhất trong cả mộ thất, Tả Đăng Phong xóc nắp quan, bên trong là một quan tài gỗ màu ố vàng, chỗ trống giữa không quan và đồng quách để một ít kim ngọc v.v., Tả Đăng Phong cách không dời cả quan tài gỗ ra ngoài..

Quan tài tuy nhìn còn nguyên vẹn, nhưng dù sao cũng đã qua ba ngàn năm, nên vừa bị dời ra khỏi đồng quách lập tức mủn vụn ra, lộ cả thi cốt ra ngoài.

Trong lớp chăn đệm lót quan tài đã sớm biến thành màu đen, thi thể mặc quần áo đã bị hư thối hầu như không còn, chỉ còn lại khung xương, căn cứ khung xương thì người này thân hình rất cao lớn, khôi ngô.

Tả Đăng Phong không phải tới khảo cổ, không phải tới trộm mộ, nên chẳng chút quan tâm tới kim quan trên đầu thi thể và vàng ngọc trong quách, hẳn chỉ muốn tìm một vật hình tròn màu xám.

Trong lúc Tả Đăng Phong đang dùng linh khí lật tới lật lui thi cốt để tìm, Ngọc Phát cũng theo tới hỗ trợ kiểm tra, vì nội đan rất nhỏ, nên tất cả mọi thứ đều phải kiểm tra.

“Mau vớt đi.” Tả Đăng Phong thoáng nhìn thấy Ngọc Phát cầm một cây gỗ đen xoay qua xoay lại ngẫm ngẫm, vội nói.

“Trong ruột nó rỗng, nhờ giấu cái gì thì sao.” Ngọc Phát ghé mắt sát vào nhìn.

“Đó là một cái không đế, mau ném đi.” Tả Đăng Phong nhủ thầm.

“Không để là cái gì?” Ngọc Phát lật ngược đít lên xem bên trong có giấu cái gì không.

“Tây Môn Khánh dùng là ngân đế, chị phải biết chứ, thứ này chẳng khác gì thứ đó.” Tả Đăng Phong bắt đầu nói.

Ngọc Phát sững người, rồi ném thanh gỗ đi, kỳ thật cô không biết ngân đế là cái gì, nhưng cô biết Tây Môn Khánh là ai.

“Tôi chưa từng nhìn thấy.” Ngọc Phát xấu hổ đỏ bừng mặt.

“Tôi cũng chưa từng nhìn thấy, nhưng tôi có thể đoán được.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

Ngọc Phát vội vàng quay đi, hướng về phía những thạch quan ở bên phải.

Tả Đăng Phong tiếp tục tìm, cuối cùng xác định nội đan âm chúc thổ ngư không có ở trong quan tài cơ, nên đi sang bên trái. Ở đó có một số nhạc khí và dụng cụ sinh hoạt chôn táng, trong ít hũ bình gốm có một ít hạt giống đã biến thành màu đen, những vật này Tả Đăng Phong không động tới, vì trong đó không có khả năng có giấu nội đan, không có thì không cần phải phá hư, để lại cho các nhà lịch sử học và khảo cổ học nghiên cứu.

Ba quốc vốn là một nơi nghèo, chư hầu vương địa phương nghèo thì không có nhiều thứ tốt, nhưng vẫn còn có cái dùng được. Trong đồng đồ chôn táng có rất nhiều vò và đồ uống rượu, trong đó một vò rượu nhỏ bên trong còn nửa vò rượu, Tả Đăng Phong đẩy niêm phong ra ngoài, rượu có màu xanh lục, mùi hương nồng cả mũi.

“Đại sư, đi theo tôi, mới không uống một đời người.” Tả Đăng Phong đi tới chỗ lỗ hổng ném vò rượu cho Thiết Hải, rượu còn trong vò rất ít, Tả Đăng Phong không nhận được đã uống một hớp.

“A Di Đà Phật, lời ấy nghe được.” Thiết Hải cao hứng bưng bưng nhận vò rượu, chỉ cần là người thì nhất định sẽ có yêu thích cái gì đó.

Tả Đăng Phong đi sang bên phải, Ngọc Phát đã xóc lên năm sáu cổ thạch quan, trong các thạch quan đều là thi cốt phụ nữ, chắc chắn là phụ nữ của cơ.

“Nội đan không có ở đây.” Ngọc Phát lắc đầu.

“Độc vật do địa chi diễn sinh ra ở đây, thì nội đan phải cách nơi này không xa.” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Thập Tam khứu giác rất linh mãnh, hay để cho đi tìm.” Ngọc Phát chỉ Thập Tam đang đi dạo.

“Thập Tam, tìm giùm tao nội đan của con trâu đó đi.” Tả Đăng Phong ngoắc gọi Thập Tam.

“Miêu ~” không ngờ Thập Tam lại lắc đầu.

“Thập Tam có ý gì?” Ngọc Phát ngơ ngác.

“Ý nó là thổ ngư không có ở đây, không thể nào, độc vật do nó diễn sinh ở trong này mà.” Tả Đăng Phong nhíu mày, Thập Tam chắc chắn không phải lắc đầu chối mệnh lệnh, chỉ có thể là ý nói thổ ngư không có ở đây mà thôi.

“Con rết hình quái xà kia có lẽ không phải độc vật do thổ ngư diễn sinh ra.” Ngọc Phát trầm ngâm.

“Sao lại nói thế?” Tả Đăng Phong nhìn cô.

“Cậu còn nhớ chuyện ở thành cổ Bộc Quốc hay không?” Ngọc Phát nhìn hắn.

Mùa đông năm ngoái, hắn với cô tới Mâu Quốc và Bộc Quốc ở Tam Giang, Lão Đại là địa chủ của Mâu Quốc, còn địa chủ của Bộc Quốc là một con thủy trư. Tất cả cư dân trong thành cổ Bộc Quốc đều bị dính độc của độc vật do địa chi diễn sinh ra mà chết, truy cứu căn nguyên thì là do Khương Tử Nha muốn mượn địa chủ của Bộc Quốc đi đối kháng Thập Tam, nhưng bị Bộc Quốc cự tuyệt, Khương Tử Nha bực mình quyết định dùng sức mạnh, độc vật do thủy trư diễn sinh ra mặt đối kháng, bị một loài chim bay mang thuộc tính kim bỏ độc giết hết tất cả cư dân của đất nước, nói cách khác độc vật do âm chúc thổ ngư độc vật diễn sinh hẳn phải là một loài chim bay chứ không phải một con rết.

Hơn nữa khi Khương Tử Nha đi đối kháng Thập Tam, Cơ đã mang theo âm chúc thổ ngưu chạy tới Ba quốc, Khương Tử Nha cười con chim do thổ ngưu diễn sinh chứng tỏ sau đó ông ta đã lại tới nơi đây mượn âm chúc thổ ngưu trong tay Cơ .

“Có thể nào do ở dưới mặt đất hoài nên cánh bị thoái hóa hay không?” Tả Đăng Phong không thể nghĩ Khương Tử Nha thuộc loại người mượn đồ không trả.

“Nói thật với cậu, ngay từ đầu tôi đã nghĩ độc vật này không phải do địa chi diễn sinh, nhưng vì nó mang tính kim, nên tôi không dám chắc chắn nó có phải là một loại quái vật mang hình rắn trong truyền thuyết từng nói tới hay không.” Ngọc Phát đáp.

“Quái vật gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Câu xà (rắn hình cái móc).”

292. Q.4 - Chương 292: Giả Thần Giả Quỷ

Tả Đăng Phong nhú mày, Câu Xà hẳn có biết, là một loại độc vật thời kỳ viễn cổ, hình thể và hình dạng xác thực tương tự con độc vật họ vừa giết chết.

“Nhưng lúc chị dùng phù chú công kích nó, nó đã miễn dịch với phù chú.” Tả Đăng Phong nói, trong ((Sơn Hải kinh)) từng có ghi chép về Câu Xà, Tả Đăng Phong đã từng đọc qua ((Sơn Hải kinh)), thấy nó vớ vẫn nên không hề tin nó.

“Thần Châu Phái là một nhánh của Chính Nhất Giáo, pháp thuật đi theo đạo âm dương long hổ, tu vi của tôi bây giờ biến ảo long hổ chưa đủ, biến ảo Kỳ Lân càng miễn cưỡng.” Ngọc Phát đáp.

“Thập Tam, con quái vật mới giết có phải là bạn của thổ ngưu không?” Tả Đăng Phong vẫn không muốn thừa nhận sự thật hắc đang lãng phí thời giờ.

Thập Tam gật đầu.

“Sao mày không nói sớm.” Tả Đăng Phong dở khóc dở cười.

Thập Tam đương nhiên không trả lời hẳn, nó đâu có biết Tả Đăng Phong tưởng lầm Câu Xà là độc vật do thổ ngưu diễn sinh ra.

“Tả Đăng Phong, lão nạp để lại cho cậu một nửa.” Thiết Hải từ phía dưới lay lay vò rượu.

“Ông uống hết đi.” Tả Đăng Phong đáp to.

“Bây giờ làm gì?” Ngọc Phát hỏi nhỏ , Tả Đăng Phong thần sắc bất thiện, cho thấy tâm tình hẳn cực kỳ không tốt.

“Tất cả những gì đáng giá lấy đi hết.” Tả Đăng Phong đáp. Thứ hẳn cần thì không tìm được, nên muốn lấy đi vật bồi táng đáng giá chỉ để cân bằng nội tâm, đi một chuyến vất vả lại công cốc làm hẳn rất tức giận.

Ngọc Phát bắt đầu thu thập đồ vàng và ngọc trong mộ, Tả Đăng Phong nhìn quanh rồi cản cô lại, Cơ nghèo kiết xác, mấy thứ trong này thật không vừa mắt hẳn.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra, trên góc đông bắc của lăng mộ có thông đạo, nhưng bên trên nhất định đã bị vô số mồ mả che lấp, không cần phải thử.

Ba người theo đường cũ đi ra, rời khỏi động đá vôi trời đã xế chiều, nhiệt độ khá nóng.

“Về âm chúc thổ ngưu, cậu còn manh mối gì không?” Ngọc Phát hỏi.

“Hẳn là ở trong mộ của Khương Tử Nha, Khương Tử Nha được phong ở Tề quốc, lăng mộ đương nhiên sẽ ở Tề quốc, vậy là lão gia của tôi ở Sơn Đông, chỗ lăng mộ hẳn là không khó tìm.” Tả Đăng Phong đáp.

“Vậy chúng ta lập tức trở về Sơn Đông.” Ngọc Phát nói.

“Tôi tạm thời còn chưa muốn đụng chạm tới Khương Tử Nha, việc này làm sau đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu , tuy Khương Tử Nha không phải tiên nhân, nhưng người này tinh thông Thập Nhị Cô Hư Pháp và Kỳ Môn

Độn Giáp, lăng mộ của ông ta nhất định là kỳ trận chồng chất, đi đào phần mộ đó rất khó khăn, hơn nữa Sơn Đông bây giờ là khu vực chiếm đóng của Nhật, bây giờ tới đó sẽ bị người Nhật chú ý, họ hiện đang có tam đại ninja, không sợ xông tới đánh cùng hãn một trận.

“Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?” Ngọc Phát hỏi.

“Trước mắt còn bốn chỗ có thể tìm, phân ở hai nơi, một là nước Thục và Ân ở trong cảnh nội Thiểm Tây, hai là nước Khương và Bành ở La Bố Bạc, giờ đang là mùa hè, đi sa mạc không ổn, tôi nghĩ nên đi Tây An.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi đáp.

“Vậy thì đi Tây An.” Ngọc Phát gật đầu.

Ba người đi lên hướng bắc. Vì không cần vội, nên họ đi không nhanh, trèo đèo lội suối, vượt núi băng sông, đến sáng sớm ngày thứ ba đã tới Tây An.

Tả Đăng Phong đã thuộc lòng bản đồ, so ra hiện tại, thì có một chỗ đánh dấu giờ nằm ngay giữa trung tâm thành phố Tây An, ngay nơi phồn hoa náo nhiệt.

“Cậu chắc chắn là ở đây?” Ngọc Phát chỉ một tòa nhà năm tầng. Ba người đang đứng ở một ngã tư đường, bốn phía xung quanh đều là nhà cao tầng, cửa hàng san sát, người đi người tới.

“Ừ, là trong chỗ này.” Tả Đăng Phong đáp. Vị trí này còn làm đau đầu hơn cả Chu Lăng. Chu Lăng tách biệt với nơi người ở, còn ở đây lại ngay ở khu náo nhiệt, ra tay ở đây khác gì tát lên mặt chính phủ quốc dân, người ta nhất định sẽ ngăn cản.

“Làm sao bây giờ?” Ngọc Phát hỏi, ba người ngồi trong một quán ăn ven đường ăn sáng, nhưng chỉ có một mình Thiết Hải ăn.

“Tiến thẳng vào.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt đáp.

“Có cách nào nhu hòa hơn không?” Ngọc Phát nhìn quanh, giờ đang là sáng sớm, người đi đường chưa nhiều, nhưng đến trưa hoặc tối ở đây nhất định sẽ rất đông, xông thẳng vào chính là hạ sách.

“Cứng trước mềm sau.” Tả Đăng Phong đáp. Chuyện gì cũng vậy, cứ phải phủ đầu, biểu hiện ra thực lực thì mới được người khác tôn trọng, chứ ngay từ đầu lễ phép sẽ luôn bị người ta coi mình là quả hồng mềm.

“Hay tìm người lãnh đạo quân đội ở đây thương lượng, để họ dời dân chúng ở đây đi.” Ngọc Phát vẫn cảm thấy cách làm của Tả Đăng Phong quá tùy tiện và cực đoan.

“Họ làm việc hiệu suất thấp lắm.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Dù chúng ta có đuổi được dân ở khu vực này đi, thì cũng không có ai dám tới giúp chúng ta đào bới, tốt nhất vẫn là thông qua chính phủ quốc dân.” Ngọc Phát nói. Chỗ Tả Đăng Phong chỉ chiếm phạm vi cả vài dặm, bên trong có rất nhiều nhà cửa, hơn nữa lại ở ngay giữa thành thị, đào bới ở khu vực này sẽ tạo nên hậu quả rất nghiêm trọng, rất khó giải quyết.

“Tôi không tin họ, không muốn làm việc với họ.” Tả Đăng Phong dứt khoát lắc đầu.

“Vậy cách của cậu là gì?” Ngọc Phát bắt đầu dĩ thử dài.

“Đuổi đi, nghe lời thì trả tiền đền bù, không nghe lời thì giết sạch.” Tả Đăng Phong lạnh lùng, hãn đã lấy được rất nhiều kim phiếu từ kim trạch Cửu Châu, dư sức đền bù tổn thất cho các chủ nhà ở khu vực này.

“Ở đây chưa chắc đã có âm địa chi, không đáng phải đại khai sát giới.” Ngọc Phát lắc đầu.

“Nếu ở đây không có âm địa chi, chúng ta sẽ đi Chung Nam sơn, đó là chỗ người tu đạo tập trung đông nhất, tôi cũng không muốn chọc tới họ.” Tả Đăng Phong nhíu mày, Chung Nam sơn được người đời gọi là tiên đô, đa số người tu đạo Trung Quốc đều tập trung ở đó, còn nhiều hơn cả người tu hành ở núi Côn Luân, ba người đi chưa chắc đã thuận lợi.

“Giờ làm gì trước?” Ngọc Phát nhìn hãn.

“Tôi đã nói rồi, đuổi hết họ đi.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tôi có một cách, cậu nghe thử được không?” Ngọc Phát ghé sát tai Tả Đăng Phong thì thầm một hơi.

“Ừ, cách này hay.” Tả Đăng Phong quay đầu cười, cách của Ngọc Phát là biến cả khu vực này thành Quỷ Vực, dọa ọi người sợ mà bỏ chạy hết, lúc đó ba người mới ra mặt, bảo rằng dưới mặt đất có giấu yêu vật, cần phải đào lên để “Khu ma hàng yêu” .

“Hai người làm cái gì đấy? ” Thiết Hải nghi hoặc nhìn hai người.

“Không có gì, đi thôi, tìm chỗ nghỉ đã.” Tả Đăng Phong đứng dậy trả tiền cơm, chuyện kiểu này không thể để cho Thiết Hải biết.

Ba người rời khỏi nội thành, đi khoảng ba mươi dặm tới một trấn nhỏ yên tĩnh, trong thôn có một nhà trọ, Tả Đăng Phong sắp xếp Thiết Hải ở Tiền viện, hắn và Ngọc Phát xuống hậu viện.

“Nói cụ thể kế hoạch của chị.” Tả Đăng Phong đóng cửa phòng nói với Ngọc Phát nói.

“Chuyện này nghe thì đơn giản, nhưng thực hiện thì rất khó. Quỷ Hồn và thi thể không khó tìm, nhưng thường nếu Quỷ Hồn và thi thể cùng xuất hiện ở một khu vực rất dễ khiến người bản xứ hoài nghi, nên chúng ta cần phải tìm được một khu vực nào có liên quan tới Quỷ Hồn và thi thể, để chuyện ma quái không xảy ra kỳ quặc và đột ngột.” Ngọc Phát nói .

“Cái này cứ giao cho tôi, tôi tìm một ít người tội ác tày trời giết chết là được.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Còn nữa, nếu số lượng Quỷ Hồn và thi thể quá ít sẽ không đủ làm người ta sợ hãi, số lượng quá nhiều thì sẽ chạy loạn lung tung, tôi không khống chế hết được.” Ngọc Phát vẫn còn băn khoăn.

“Chuyện này cũng giao cho tôi, tôi có thể bày trận vây lại một khu vực cho âm vật.” Tả Đăng Phong bĩu môi.

“Vậy không thành vấn đề.” Ngọc Phát gật đầu.

“Nếu có Người trong đạo môn và người trong Phật môn tới hàng ma phục yêu thì sao?” Tả Đăng Phong hỏi lại Ngọc Phát.

“Tôi rất tin vào pháp thuật của Chính Nhất Phái.” Ngọc Phát cười.

“Chị muốn người chết hay quỷ hồn, cái nào hiệu quả tốt hơn?” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Cái nào cũng được.” Ngọc Phát đáp.

“Số lượng?” Tả Đăng Phong hỏi vặn tắt.

“Càng nhiều càng tốt.” Ngọc Phát trả lời.

“Được, chị nghỉ trước đi, tôi đi ra ngoài chuẩn bị.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra.

“Tôi cũng phải chuẩn bị đồ để tác pháp.” Ngọc Phát cũng theo ra.

Hai người nói với Thiết Hải một tiếng rồi rời khỏi nhà trọ. Đồ vật hai người cần chuẩn bị không giống nhau, nên Ngọc Phát đi vào trong trấn, Tả Đăng Phong đi vào rừng cây, hắn muốn bày trận vây âm vật, thì phải có ba khúc rễ cây hộc mọc trên mộ phần. Hộc là mộc quỷ, tính âm, mọc ở nơi mộ địa càng âm, không thấy ánh sáng mặt trời là chí âm, dùng nó bày trận, âm vật chỉ có vào không ra được.

Sau hai giờ, Tả Đăng Phong tìm được chín cây hộc khác nhau, lấy được chín khúc rễ cây, sau đó chạy về nội thành cắm xung quanh, thực ra ba khúc là đủ rồi, sáu khúc còn lại là để dự bị, chỉ cần sót lại được ba khúc, là trận pháp vẫn còn tác dụng.

Làm xong Tả Đăng Phong đi dạo loanh quanh, không công thùng gỗ trên lưng, không mang Thập Tam bên người, nên không ai để ý kẻ ăn mặc rách rưới tả tơi như tên khát cái.

Trở lại nhà trọ, Ngọc Phát đã trở về từ trước, đang ở trong phòng gọt trúc.

“Mấy thứ này để làm gì?” Tả Đăng Phong ngồi xuống, chỉ đồng đồ trúc đã gọt, hỏi.

“Để tác pháp, dùng gậy trúc để tác pháp là tốt nhất, nếu dùng đồ kim loại, thi thể sẽ trở nên cần dương khí, cho tới chừng nào cần chết người mới chịu dùng.” Ngọc Phát đáp.

“Còn dùng gậy trúc thì sao?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Dùng gậy trúc tác pháp thi thể cũng vẫn cần người, nhưng không cần chết, hơn nữa bản thân thi thể không tạo ra thi độc.” Ngọc Phát đáp.

“Cái này hay thật.” Tả Đăng Phong gật đầu cười.

“Cậu chuẩn bị sao rồi?” Ngọc Phát hỏi.

“Trận pháp tôi đã bố trí xong, ít nhất có thể chống đỡ mười ngày nửa tháng.” Tả Đăng Phong đáp, chỉ cần dời rễ cây hộc đi, âm khí sẽ dần tiêu tán.

“Tìm được ngục giam chưa?” Ngọc Phát buông dao, cầm chén trà Tả Đăng Phong đưa tới.

“Tìm ngục giam làm gì?” Tả Đăng Phong ngạc nhiên.

“Chỉ có tử tù mới tội ác tày trời, cậu không tới ngục giam thì tìm ở đâu ra người đáng chết?” Ngọc Phát nhú mày.

“Tử tù tìm khó lắm, tôi tìm một loại người khác.” Tả Đăng Phong cười xấu xa.

“Loại nào?” Ngọc Phát nghi hoặc.

“Ai chẳng biết trong vạn ác, dâm đứng đầu, một chỗ thể này có tới ba kỹ viện, khuya hôm nay tôi đến đó thăm. . .”

293. Q.4 - Chương 293: Nơi Dơ Bẩn

Cổ ngữ có nói: vạn ác dâm cầm đầu, trăm thiện hiếu đứng trước, theo kinh điển Đạo gia ((Nam Hoa chân kinh)), trong tất cả tội ác trên thế gian dâm tà là trọng tội đệ nhất, hậu quả nó gây ra còn cao hơn cả sát sanh giết người, Diêu tử và đám đàn ông đi chơi gái đều thuộc loại đại ác dơ bẩn, không nên sống.

“Cậu muốn đi giết kỹ nữ?” Ngọc Phát nhú mày.

“Không, Diêu tử, khách làng chơi, người dẫn khách, tú bà, đều phải giết, ba cái kỹ viện ít nhất có khoảng một trăm người, hẳn là đủ.” Tả Đăng Phong cười nhạt.

Ngọc Phát gật đầu đồng ý, loại người này tồn tại nhiều loạn Càn Khôn, điên đảo luân thường, rồi bỏ trung trinh, tính nết ô uế, giết được.

“Chừng nào chị chuẩn bị xong? ” Tả Đăng Phong đưa tay nhìn đồng hồ.

“Khoảng nửa canh giờ nữa.” Ngọc Phát ngẩng đầu nhìn ra ngoài phòng, cô có thói quen nhìn mặt trời xác định canh giờ của Đạo gia.

“Chị làm xong thì đi Tiền viện tìm tôi.” Tả Đăng Phong uống hết chén trà rồi ghé đi ra.

Trở lại Tiền viện, Thiết Hải đang ngồi xếp bằng niệm kinh, Lão Đại nằm sấp bên giường gặm cắn cột gỗ, Thập Tam nằm trên một cái giường khác, trông coi thùng gỗ của Tả Đăng Phong.

Thiết Hải nhắm mắt niệm kinh, Tả Đăng Phong đẩy cửa vào ông cũng không mở mắt, ở chung lâu, ông nghe ra tiếng bước chân của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không quấy rầy Thiết Hải, nằm phịch xuống giường nhắm mắt nghĩ trước tiến trình buổi tối, xong xuôi hết mới lấy ra một tờ giấy, chính là tờ hắc ghi lại những trận pháp do bản thân nghĩ ra. Hắc ghi đã hiểu rõ đạo âm dương, đồ để bố trí trận pháp tiện tay là tìm được, nhưng người khác không có được loại năng lực này, nên hắc muốn ghi chép lại những đồ vật cần có để bố trí từng loại trận pháp để cho người đời sau nghiên cứu.

Người sống trên đời đều muốn để lại cho đời cái gì đó. Đa số người ta lưu lại huyết mạch con nôi dòng, nhưng chuyện này với hắc cực kỳ xa xôi, hắc không chối mình thích Thôi Kim Ngọc, có Thôi Kim Ngọc ở bên cạnh hắc rất thoải mái, nhưng hắc chưa bao giờ nghĩ đến chuyện có con với cô. Thời điểm hắc phải chết đã có sẵn, Ngọc Phát chỉ có thể làm bạn với hắc đi đến cuối đoạn đường nhân sinh, chứ không thay đổi được thời điểm hắc chết.

Đã không để lại được con nối dòng, Tả Đăng Phong sẽ để lại những vật khác, là con người đều có lòng hư vinh, hẳn cũng không ngoại lệ, hẳn muốn để lại những trận pháp do hẳn tự nghĩ ra, để cho hậu nhân biết trên đời này đã từng có một người tên là Tả Đăng Phong Nhân Đạo pháp đều thông huyền, không thua gì thiên nhân, kể cả tu chính Âm Dương Sinh Tử Quyết và Ngự Khí pháp môn cũng xuất phát từ động cơ này. Ai cũng muốn có cảm giác mình tồn tại, chỉ có những kẻ vô năng mới khắc tên mình lên những nơi danh thắng cổ tích để nói cho người khác biết hẳn đã từng tới nơi đó, giống như chó đi tiểu. Cách biểu hiện này rất nông cạn, những người có trí sẽ để lại kết tinh trí tuệ, tuy vẫn không thoát khỏi được cái tâm thích hư vinh, nhưng cách biểu hiện thâm thúy và có ý nghĩa.

Vừa viết xong, ngoài cửa đã truyền tới tiếng đập cửa của Ngọc Phát.

“Đại sư, ra đi ăn cơm.” Tả Đăng Phong đưa tay nhìn nhìn đồng hồ, chưa tới bốn giờ chiều.

Thiết Hải không trả lời, tăng lữ Phật Môn và đạo nhân Đạo Môn đều không bỏ dở nửa chừng khi đang tụng kinh văn.

Tả Đăng Phong không để ý, cúi đầu dặn dò Thập Tam, xoay người đi ra cửa phòng, một lát sau, Thiết Hải đọc kinh xong, đi theo ra.

Thời đại nào cũng có người giàu và người nghèo, người giàu thì ăn ba bữa ngủ hai lần, tức là sáng trưa chiều ba bữa cơm, ngủ trưa và ngủ tối, người nghèo chỉ có hai bữa một ngủ, chín giờ sáng một bữa, bốn giờ chiều một bữa, buổi tối ngủ, người nghèo không có điều kiện để ngủ trưa.

Hiện giờ chưa tới giờ cơm, những nhà hàng xa hoa giờ mới đang chuẩn bị làm cơm tối, chỉ có những nhà hàng bình dân mới bắt đầu buôn bán, ba người ra đầu đường tìm một quán ăn nhỏ ăn cơm.

Tả Đăng Phong thường ăn chay. Hẳn từ nhỏ sinh sống đã nghèo khó, có ba thành thệ để ăn là thấy đủ rồi, nhiều hơn lại không quen, Ngọc Phát cũng giống hẳn, chỉ có Thiết Hải chay mặn đều không kiêng kị, gặp cái gì ăn cái nấy.

Lúc ăn cơm Tả Đăng Phong và Thiết Hải uống khá nhiều rượu, ăn xong thì tới tiệm tạp hóa mua ít loại trái cây có vỏ cứng.

“Đại sư, đem mấy cái này về cho Lão Đại.” Tả Đăng Phong đưa mớ quả cứng cho Thiết Hải, Lão Đại tuy là động vật thủy sinh, nhưng vẫn có hai cái răng cửa to dài của loài động vật gặm nhấm, đưa mớ trái cây này cho nó, để nó khỏi gặm mấy cây cột trong phòng.

“A Di Đà Phật, còn hai người đi đâu?” Thiết Hải chấp tay cảm ơn, nhận quả, đầu năm nay lương thực không đủ ăn, mấy thứ trái cây này đều thuộc hàng xa xỉ phẩm, Tả Đăng Phong mua chúng tốn không ít tiền.

“Chuyện của người trẻ tuổi ông nghe nhiều làm gì.” Tả Đăng Phong cười.

“VẬY LÃO NẠP ĐI VỀ TRƯỚC.” Thiết Hải xoay người đi ngay.

“Đại sư, coi chừng Lão Đại với Thập Tam, đừng để cho chúng đánh nhau.” Tả Đăng Phong dặn với theo.

Thiết Hải lập tức tăng tốc độ, Tả Đăng Phong để Thập Tam ở lại trong phòng là để kiểm chế Thiết Hải, Thiết Hải lúc nào cũng sợ mỗi khi Lão Đại và Thập Tam ở cùng một chỗ, nên làm như vậy sẽ làm cho ông khỏi chạy loạn khắp nơi.

Thiết Hải đi rồi, Tả Đăng Phong và Ngọc Phát xoay người đi, vì thời gian còn sớm, hai người đi rất thong thả.

“Gần đây tôi đọc rất nhiều điển tịch, truyền thuyết về sáu âm âm bất tử, lục dương dương Trường Sinh xuất hiện sớm nhất từ thời Chu Triều, trong ((Văn Thiên lục)).” Ngọc Phát nói, mắt vẫn nhìn thẳng.

“Nha.” Tả Đăng Phong không hề dừng bước.

“Sáu viên âm chúc nội đan có thể làm cho cô gái Trường Sinh Duyên Niên, nhưng không có khả năng làm thệ xương hồi hồn, sáu viên dương chúc nội đan có thể kéo dài thọ mệnh cho đàn ông, nếu chúng ta tìm được sáu viên dương chúc nội đan, cậu có thể...” Ngọc Phát nhẹ giọng nói.

“Tôi hiểu ý chị, nhưng thời gian không còn kịp nữa.” Tả Đăng Phong lắc đầu cắt ngang lời Ngọc Phát .

“Kịp chứ, có tôi và Minh Tịnh Đại Sư giúp, nhất định sẽ kịp.” Ngọc Phát dừng bước quay sang nhìn hần.

“Ha ha ha ha ha.” Tả Đăng Phong cười, không dừng bước.

“Cậu cười cái gì?” Ngọc Phát đuổi theo.

“Tôi không định kéo dài tuổi thọ ình.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tại sao?” Hai người đã rẽ sang đường nhỏ, rất ít người đi lại và xe cộ.

“Những chuyện tôi đã làm, đều không thể nào biện bạch được. Dù người ta có làm gì, dù họ là người tốt hay người xấu, tôi vốn cũng không có quyền quyết định sinh tử của họ, nhưng tôi đã làm vậy, nên tôi phải trả giá, kết cục của tôi là chuyện đương nhiên, tôi không hối hận những chuyện mình đã làm, cũng không định trốn tránh sự trừng phạt.” Tả Đăng Phong cười.

Ngọc Phát sửng sốt, không phải vì những lời lẽ của Tả Đăng Phong, mà vì nụ cười của hần, cô tịch mà tiêu điều, bình tĩnh mà thần nhiên.

“Tôi hi vọng chị có thể theo giúp tôi đi tới cuối cùng, có chị bên cạnh, tôi cảm thấy rất bình thản, nếu không tôi sợ mình không khắc chế được bản thân, sẽ trở nên thô bạo và tùy tiện, phá hủy đi tất cả.” Tả Đăng Phong vuốt nhẹ tóc Ngọc Phát.

“Tôi có tác dụng lớn vậy sao.” Ngọc Phát cười đau xót.

“Ừ.”

“Tôi đi mua trái dưa hấu, chờ tôi một chút.” Ngọc Phát xoay người sang chỗ ruộng dưa, không phải cô khát nước, cô chỉ lấy cớ để rời đi, cô không muốn Tả Đăng Phong nhìn thấy cô khóc.

Đến 7h tối, hai người tới trung tâm thành thị, nỗi buồn trong lòng lúc ban chiều đã không còn từ lúc Ngọc Phát mang dưa hấu về.

Đèn sáng rực rỡ, sáng trưng, gà bay chó chạy, tiếng người âm ỉ.

“Trận pháp của cậu ngăn cách khu vực này với bên ngoài?” Ngọc Phát nhíu mày đánh giá khu vực trận pháp của Tả Đăng Phong. Động vật đều có năng lực cảm ứng từ trường, Tả Đăng Phong bài trí trận pháp làm cắt đứt liên lạc từ trường với bên ngoài, các loại động vật cảm nhận được, nên trở nên bất an, kêu sủa om sòm, chạy loạn lung tung, nhưng mỗi khi chạy tới biên giới trận pháp lại tự động quay trở vào.

“Nếu tôi muốn, tôi còn điều chỉnh được cả không khí và từ trường nữa cơ.” Tả Đăng Phong gạt đầu, hiệu quả cao làm hần hơi tức.

“Đừng có khoe khoang, đi, vào xem.” Ngọc Phát phì một tiếng, đi vào trong trận, trận pháp Tả Đăng Phong bố trí không có ảnh hưởng gì tới con người.

Đám động vật láo nháo làm cư dân rất nghi hoặc nhưng không ảnh hưởng gì tới cuộc sống của họ, cửa hàng vẫn cứ buôn bán, người đi đường vẫn cứ nối liền không dứt.

Hai người tới một kỹ viện ba tầng, có cái tên rất dễ nghe, Phong Nguyệt Lâu, khách làng chơi bên trong không nhiều lắm, Tả Đăng Phong cũng chẳng vội, đi mua hạt dưa cùng Ngọc Phát vừa ăn vừa ngắm nghía nơi gió trăng kia.

“Người tu hành không nên tới nơi dơ bẩn như thế này.” Ngọc Phát nhíu mày nhìn đám phụ nữ ăn mặc hở hang đối diện.

“Người tu hành cũng đâu có đi đào phần mót mọt.” Tả Đăng Phong bĩu môi cười, hần chẳng bao giờ quan tâm tới hình tượng Người trong đạo môn, càng không tuân thủ bất kỳ quy củ nào của Người trong đạo môn.

“Thực không biết ngược.” Ngọc Phát giận dữ nhìn đám đàn bà áo xanh áo đỏ, trời đang là mùa hè, nên các Diêu tử ăn mặc càng mỏng, càng hở, thân hình uốn éo, mông ngực lắc lư, phóng dăng ôm lấy khách, có điều thân hình các cô không đẹp, eo vừa to vừa thô, là bởi vì thường ngày các cô không hề làm việc tay chân.

“Tôi tại Tế Nam phủ đã từng cứu một Diêu tử, cho cho ta đủ tiền để cô ta hoàn lương, nhưng cô ta không chịu hoàn lương.” Tả Đăng Phong vừa cắn hạt dưa vừa thuận miệng kể.

“Cậu giết cô ta rồi chứ gì? ” Ngọc Phát lạnh giọng .

“Ừ, giết rồi.” Tả Đăng Phong đưa gói hạt dưa cho Ngọc Phát, nhưng Ngọc Phát khoát tay không lấy.

“Tôi không tin những người này thật sự vì sinh kế bắt buộc, trong mắt họ chẳng có lấy nửa phần miễn cưỡng và không muốn.” Ngọc Phát lắc đầu .

“Muốn trung trinh thì điều kiện tiên quyết là phải đơn thuần, những người đàn bà này kinh nghiệm đàn ông quá nhiều, trí nhớ quá tạp, nội tâm hỗn loạn, không còn cứu được.” Tả Đăng Phong tán đồng.

Ngọc Phát gật đầu.

“Người cũng đủ rồi, chị ở đây chờ tôi.” Tả Đăng Phong nhét gói hạt dưa vào tay Ngọc Phát.

“Tôi đi với cậu.” Ngọc Phát nói .

“Mấy cảnh trong đó sẽ làm chị buồn nôn, có đôi khi kiến thức rộng rãi không phải là chuyện tốt đâu.” Tả Đăng Phong bước thẳng về phía trước.

294. Q.4 - Chương 294: Làm Trò Hề

Đứng ở cửa Phong Nguyệt Lâu có khá nhiều Diêu tử, đa số chỉ chừng hai bốn hai lăm tuổi, người lớn nhất cũng chỉ 27-28, nhưng họ lão luyện hơn hẳn những cô gái cùng tuổi, khéo mắt đã có những nếp nhăn nhỏ, dù đánh phấn son dày cộm cũng không che đi được, họ không xinh đẹp, nhưng các cô bạo dạn, con gái đàn ông hoàng không dám ăn mặc lộ liễu như các cô, không dám có những cử chỉ khêu gợi, phóng túng như các cô.

Tả Đăng Phong đi thẳng tới cửa, các Diêu tử đều khinh bỉ hắn, nhưng không ai cản đường hắn, cũng không nói khó nghe, những người đàn bà quen với gió trăng đều có kiến thức rộng rãi, không vô duyên vô cớ đắc tội với người khác.

“Cút ngay, mắt chó mày mù hử, đây không phải là chỗ mày được tới!” Thế nhưng hai người đàn ông vạm vỡ ngay sau cửa đã cản đường hắn, những chỗ thế này đều có người bảo vệ, để phòng ngừa khách làng chơi say rượu làm ồn ào và ăn quịt.

Tả Đăng Phong nhướn mày nhìn họ, nhưng hắn không ra tay, mà móc trong ngực một tờ một ngàn lượng kim phiếu đưa ột trong hai người.

“Ê, có tiền, tôi coi coi, thật hay giả.” Người kia trở tay kéo một người dẫn khách lại, đưa tờ kim phiếu đưa cho hắn, những người dẫn khách đều tuổi không lớn, nhưng đã quen khom lưng, không đứng thẳng lên được.

“Đại gia xin mời.” Người dẫn khách nhìn vào kim phiếu, mắt sáng lên, một ngàn lượng hoàng kim là khái niệm gì, tương đương ba vạn đồng bạc trắng đó.

“Kêu hết các cô nương không tiếp khách tới đây, đóng cửa lại, tôi chọn nhiều.” Tả Đăng Phong cất bước đi vào.

“Tài thần lâm môn!” Người dẫn khách hét to.

Họ dùng ám hiệu với nhau. Tiếng hô vừa xong, các Diêu tử trên lầu một đã phần phật xuất hiện hết trên lan can, hai người giữ cửa đóng cửa lại.

“Có tiền, mày đi đi, để chỗ này cho tao.” Tú bà cỡ bốn mươi cầm tờ kim phiếu trong tay người dẫn khách trả lại cho Tả Đăng Phong.

“Quý khách thực là lạ mắt, chắc là lần đầu tới đây đúng không.” Tú bà bắt chuyện làm quen, những người này đều không phải người ngu, mà còn thông minh hơn những người buôn bán nhỏ bình thường, tú bà ngấm từ Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới, xem hắn có mang theo súng hay không.

“Mới từ trong núi ra, gọi hết các cô nương ra đây, tôi chọn nhiều.” Tả Đăng Phong gật đầu cười.

Tú bà tử thấy Tả Đăng Phong nét mặt vui vẻ dáng người đơn bạc, nên cũng buông lỏng cảnh giác, gọi to các Diêu tử không tiếp khách tới lầu một chờ chọn lựa.

Phong Nguyên Lâu có cấu trúc dạng sân vườn, từ lầu một có thể nhìn thấy rõ lầu hai và lầu ba, lầu một là chỗ để ăn uống, lầu hai lầu ba mới là nơi tiếp khách, Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên nhìn, thấy có năm phòng đã đóng cửa.

Một lát sau, tất cả các Diêu tử không tiếp khách đều xuống lầu một chào Tả Đăng Phong, các cô không như ông võ tổ nhào tới dính lên người hắn, mà chỉ chào hắn vắn phức.

Diêu tử sắp thành ba hàng, hai mươi mấy người, nhan sắc khác nhau, nhưng chỉ bình thường, có người bình tĩnh, có người giả bộ ngượng ngùng, làm như mình còn thanh khiết, có người xoa ngực uốn mông, tạo bộ dáng phong tao, cũng có người ra vẻ thanh cao lãnh ngạo, mắt chỉ nhìn ngang không thèm liếc ai.

“Đã hết chưa? Còn ai nữa không?” Tả Đăng Phong móc một thỏi vàng nhỏ đưa cho tú bà.

“Cậu không vừa mắt ai sao?” Tú bà nhận ngay lấy vàng, nhân cơ hội sờ lên tay hắn, tú bà tử đều là xuất thân từ Diêu tử, nên khi cần cũng tự mình ra trận.

“Có chứ, cô, cô, cô.” Tả Đăng Phong tiện tay chỉ ba Diêu tử.

Ba người được chọn cười ngọt ngào, những người còn lại ghen tỵ chuẩn bị rời đi.

“Có ba thỏi vàng này, cho các cô đấy.” Tả Đăng Phong rút ba thỏi vàng xoay xoay trong bàn tay trái.

Các Diêu tử lập tức vây quanh tới, cả tú bà cũng tham gia.

Cảm giác bị một đám đàn bà vây vào giữa rất quái dị, những đàn bà này ai cũng bôi phấn son dày cộm, người sực nức mùi hương, phấn son không có khả năng phân biệt, dù ai bôi lên người thì cũng tỏa mùi thơm, đàn ông đều thích những loại mùi này.

Tả Đăng Phong xuất thủ, hắn không sờ không bắt, mà tay phải quay một vòng, phát ra Huyền Âm chân khí, các Diêu tử đều quây xung quanh hắn, rất thuận tiện cho hắn ra tay, Huyền Âm chân khí về một vòng, Tả Đăng Phong đóng băng cả hai người giữ cửa còn đang kinh ngạc, vì sợ thi thể quá cứng ngắc, hắn chỉ phát ra ba thành Huyền Âm chân khí, những người này đều không có linh khí tu vi, nên ba thành linh khí cũng không chịu nổi.

“Kiếp sau nên làm một người đàn ông đường đường chính chính.” Tả Đăng Phong vọt tới đập cho người dẫn khách đang định hét lên một quyền.

Các Diêu tử bị đóng băng ngã xuống đất, Tả Đăng Phong đi lên lầu hai, giờ này bên ngoài người xe ồn ào ầm ĩ, trong kỹ viện lại không có tiếng vang, nên những người trong phòng đều không biết gì.

Khê vận linh khí đẩy cửa gian phòng thứ nhất, cảnh trước mắt làm Tả Đăng Phong cau mặt, trong phòng một ông già sáu bảy mươi tuổi, chỉ mặc áo khoác ngoài, ra vẻ đang đọc sách, cầm một quyển sách ột Diêu tử trẻ măng đọc bài, Diêu tử không mặc quần, ngồi trên dương vật của ông già.

“Cậu là ai hả?” Tả Đăng Phong xuất hiện làm ông già hốt hoảng, nhưng cô kỹ nữ thì đã quen, nên thản nhiên.

“Khổng phu tử.” Tả Đăng Phong đi vào, đông cứng ông già, đàn ông càng lớn tuổi càng thích đàn bà nhỏ tuổi, công phá đàn bà càng trẻ thì họ càng thỏa mãn tâm lý chiếm hữu, tuổi càng ngày càng lớn, thời gian còn lại không nhiều, chiếm được một người là có lời một người.

Tả Đăng Phong không đông cứng tiểu Diêu tử, mà hứng thú quan sát phản ứng của cô, nếu tiểu Diêu tử hạ giọng cầu xin, hắn sẽ để cho cô sống, đáng tiếc cô lại hít sâu, há miệng định hét, Tả Đăng Phong ghét nhất là loại đàn bà bệnh tâm thần suốt ngày la hét, nên lập tức đóng băng cô.

Tả Đăng Phong ném hai người xuống tầng dưới, hắn ném cô gái trước, ném ông già sau, thoáng nhìn dương vật hơn một tấc bị đông cứng của ông ta, Tả Đăng Phong nhin không được bật cười, lão già kia cả đời chắc chưa bao giờ được cứng như vậy.

Tả Đăng Phong sang căn phòng thứ hai, đẩy cửa, cảnh trong phòng làm hắn cực kỳ kinh ngạc, lập tức đóng băng cả hai, ném xuống dưới, có một số việc hắn không thể nào chấp nhận được.

Tả Đăng Phong không còn muốn vào căn phòng thứ ba, giống như lời hắn đã từng nói với Ngọc Phát, có đôi khi kiến thức rộng rãi lại không phải chuyện tốt, mấy trò hề này hắn không bao giờ quên được, dù muốn quên cũng không có cách quên.

Nhưng phải giết hết người trong kỹ viện mới có thể không để lộ thanh âm, nên Tả Đăng Phong đành phải đi vào gian phòng thứ ba. Lần này hắn không buồn nhìn, nhắm mắt lại vọt tới bên giường phát ra Huyền Âm chân khí, mở mắt mới thấy trên giường không có ai, quay đầu lại mới thấy hai người kia đang ngồi bên bàn, Tả Đăng Phong cũng lười chẳng buồn xem hai người ngồi bên bàn làm gì, tung một cước đá chết.

Trong căn phòng thứ tư hai người đang ngồi uống rượu, nhưng thứ làm cho Tả Đăng Phong kích thích, là cái tên kia uống bằng chai, không phải chén.

“Con mẹ nó mày không sợ bẩn hả! ” Tả Đăng Phong xông tới tát cho đối phương một cái, hắn tuy không dùng Huyền Âm chân khí nhưng dùng linh khí, một cái tát đánh vẹo đầu đối phương đi, người đàn bà kia hét lên một tiếng chạy ra, Tả Đăng Phong đuổi theo, đập một phát chết tươi. Con người ai cũng có hai mặt thiện ác, một cô gái tốt dù có bị đàn ông dùng để tìm vui cũng có thể làm khơi lên tình cảm thực sự, nhưng một người đàn bà chỉ muốn khơi gợi sự thèm thuồng của đàn ông thì hoàn toàn khác, đến lúc này Tả Đăng Phong đã triệt để hiểu vì sao cổ nhân lại nói “Vạn ác đả cầm đầu”, đó là vì tưng dục quá độ sẽ làm lòng người dần dần vạn vẹo, nhân tính dần bị tiêu vong.

Người đàn bà hét lên làm cho người trong phòng cuối cùng cảnh giác, một người đàn ông cao lớn thô kệch mặc quần cộc chạy ra, Tả Đăng Phong nghiêng người lướt lên lầu ba đánh ngã, xoay người nhìn lại gian phòng, thấy giữa phòng có một người đàn bà tóc dài xoa vai, đánh son vẽ lông mày, nhưng nhìn kỹ lại, mới nhận ra đó là đàn ông.

Tả Đăng Phong toàn thân nổi da gà lập tức trở lại, giật cửa ra vào đập cho tên kia một phát chết tươi, cái xác này hắn không ném xuống lầu, sợ Ngọc Phát ghê tởm.

Làm xong, Tả Đăng Phong chạy ra khỏi kỹ viện.

“Xong rồi, tới phiên chị.” Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phát .

“Sao mặt cậu khó coi thế?” Ngọc Phát ngẩng ngửa.

“Ba mươi đủ chưa, đủ rồi tôi không giết nữa.” Tả Đăng Phong lắc đầu , hắn nhấn nài đã tới cực hạn, giết hai kỹ viện nữa chắc hắn nôn ra hết chén mì mới ăn lúc chiều.

“Vậy là đủ rồi.” Ngọc Phát đưa túi hạt dưa cho Tả Đăng Phong, lướt vào kỹ viện, đóng cửa lại.

Tả Đăng Phong ném túi hạt dưa đi, ngẩng đầu nhìn lên trời cao, hít sâu một hơi. Trời ênh mờ, trăng sáng sao dày, không khí tinh khiết, Tả Đăng Phong cố ép mình phải bình tĩnh, không để cho tâm tình quá xấu.

Nửa nén hương sau Ngọc Phát quay về, sắc mặt rất khó xem.

Tả Đăng Phong thấy Ngọc Phát trở về, ngẩng đầu nhìn sang kỹ viện, Diêu tử và khách làng chơi đều xuất hiện ở cửa, hai tay thả xuống sát người, thần sắc mờ mịt, tóc tai rối tung , nhẩy tới trước.

“Chúng có cần người không?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn chỉ muốn hù dọa người chứ không phải giết người, dọa chạy là được, cần chết người không phải mục đích của hắn.

“Chắc chắn là có, nhưng chúng không có thi độc, không chủ động truy đuổi người ta.” Ngọc Phát gật đầu.

“Vậy đi thôi, tìm một chỗ trốn chờ xem cuộc vui...”

295. Q.4 - Chương 295: Lập Đàn Tác Pháp

Những người của Phong Nguyệt Lâu nhảy cẫ tung ra cửa, hai người nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Hai người lướt lên mái nhà một tòa lầu cao, nhìn những thi thể đang nhảy tới trước, lúc này những kia thi thể đã lôi kéo nhiều người đi đường vây xem, nhưng tạm thời vẫn chưa xảy ra rối loạn.

“Sao tư thể di chuyển của chúng giống cương thi thể?” Tả Đăng Phong hỏi, những thi thể kia tứ chi cứng ngắc, hai tay xuôi theo thân, khi nhảy hai đầu gối không bị gập cong.

“Vì chúng là cương thi.” Ngọc Phát đáp.

” Pháp thuật Thần Châu Phái quả thực có chỗ hơn người.” Tả Đăng Phong gật đầu, thường cương thi chỉ thành hình khi người lúc sắp chết có thật nhiều oán khí, khi chết lại bị chôn ở nơi có âm khí cực nặng, qua nhiều năm bị âm khí tiêm nhiễm mới có thể trở thành cương thi, mà Ngọc Phát lại có thể ở trong thời gian ngắn biến những người mới chết này thành cương thi, khiến Tả Đăng Phong vô cùng bội phục, thuật có chuyên tấn công, hẳn tuy tập luyện là đạo pháp, nhưng một mặt nào đó hẳn lại giống một võ lâm cao thủ tuyệt đỉnh hơn, đối với những thứ chân ngôn chỉ quyết, và pháp thuật thao túng huyền thông hẳn đều không làm được, không phải hẳn ngộ tính không tốt, mà vì hẳn không có đủ thời gian.

” Huyền Âm chân khí của cậu cung cấp đầy đủ âm khí cho chúng, nên chúng mới thành được cương thi.” Ngọc Phát đáp .

“Chúng muốn đi đâu?” Tả Đăng Phong thắc mắc. Đám cương thi di chuyển làm người ta thấy kỳ lạ, xúm tới xem, tuy chúng không chủ động công kích người, nhưng nếu bị ngăn trở sẽ không khách khí, vung tay quét ngang, thậm chí há miệng cắn người.

“Hồn phách của chúng không còn trong người, hành động đều bằng bản năng, ở đâu có dương khí chúng sẽ tới đó.” Ngọc Phát đáp.

“Hồn phách của chúng ở đâu?” Tả Đăng Phong nhìn cô, Huyền Âm chân khí có thể bằng hồn đông phách, người bị Huyền Âm chân khí đông lạnh chết hồn phách không rời khỏi cơ thể, trừ phi thi thể bị hư hao.

“Bị tôi làm phép ở lại trong phòng, đến giờ tỵ mới ra được.”

“Sao phải sắp xếp như vậy?”

“Đóng băng hồn phách ở trong người là hành động nghịch thiên, sẽ bị hao dương thọ, dương thọ của cậu bị hao tổn nghiêm trọng như vậy rất có thể bởi vì cậu lạm dụng Huyền Âm chân khí, hơn nữa những cương thi này cũng sẽ không đi được xa, một tí nữa sẽ có người tới ngăn lại, chúng sẽ bị tiêu diệt, âm hồn luôn lưu luyến thi thể, nếu phát hiện thi thể bị hủy hoại, sẽ tăng nặng oán khí, người vừa mới chết hồn phách còn Hồn Độn, sẽ oán hận những người phá hư thi thể của chúng.” Ngọc Phát giải thích.

Tả Đăng Phong gật đầu, Ngọc Phát tác pháp chia ra hai đường, cương thi chỉ là tiền phong, âm hồn mới là chủ lực, trừ phi có người tu hành tới, nếu không không ai có thể giết chết âm hồn, vì chúng đã chết rồi.

Không khí khủng bố bắt đầu xuất hiện, người đi đường bắt đầu bỏ chạy tứ tán, một người tru lên mười người kinh hoảng, chỉ trong nửa nén hương cả con đường đã trở thành Địa Ngục nhân gian, cương thi công kích thanh niên và đàn ông trước, vì dương khí của họ là mạnh nhất, trong lúc chúng đuổi theo đám đàn ông, phụ nữ và trẻ em nhân cơ hội bỏ chạy, nên những người bị cắn hoặc cào trúng trên đường đều là đàn ông.

Khi những người này bị thương đổ máu dương khí trở nên yếu đi, dương khí vừa yếu, cương thi lập tức vút bỏ họ đi công kích những người còn đầy dương khí, khiến trên đường tuy không có người chết, nhưng đầy người bị thương.

Lúc này cương thi đã phân tán, hai người không thể quan sát chúng đi đâu, chỉ có thể nghe thấy bốn phía khắp nơi đều có tiếng kêu rên, Tả Đăng Phong và Ngọc Phát đều cau mày, cư dân trong khu vực bị công kích chọn cách đóng cửa, nhưng những cánh cửa kia không cản nổi cương thi, nên nhiều người bị thương nặng, có người bị chết, tới mức Tả Đăng Phong chỉ mong quân cảnh tới tiêu diệt chúng, dù sao mục đích của hai người chỉ là dọa cho dân chúng bỏ đi chứ không phải giết họ.

Sau nửa giờ, quân cảnh cũng tới, cầm súng bắn, đám cương thi ba mươi mấy người nhảy vào công kích, dù có bị bắn trúng cũng không chết, quân cảnh lại không mang theo vũ khí gì lợi hại hơn, nên bị cương thi đuổi chạy tán loạn.

Sau khi quân cảnh bó tay, bộ đội xuất hiện. Quân đội có lựu đạn, cương thi dù có lợi hại cũng không chịu nổi, bộ đội bao vây cả khu vực, lùng sục khắp các ngõ ngách, mọi căn nhà tìm kiếm, tiếng súng và tiếng nổ mạnh nổ vang xen lẫn những tiếng kêu thảm thiết, cho thấy có một số dân thường bị ngộ thương.

Những tiếng nổ giảm dần, chỉ còn tiếng súng thì thoảng, Ngọc Phát lấy ra một nắm nhánh trúc, phất tay đốt tờ phù gắn trên ống trúc, đa số nhánh trúc biến thành màu đen, chỉ còn lại hai cây là màu vàng lục.

“Vẫn còn dư lại một nam một nữ.” Ngọc Phát nói .

“Sắp mười một giờ rồi.” Tả Đăng Phong đưa tay nhìn đồng hồ, mười một giờ chính là giờ tỵ, tới lúc đó âm hồn trong Phong Nguyệt lâu sẽ bắt đầu phiêu tán.

“Thần Ngưng Khí tụ, Thiên Nhân Thông linh.” Ngọc Phát lại lấy ra một quả cầu, khê chà lên hai mắt Tả Đăng Phong.

Thần Châu Phái dùng phù chú làm chủ, lá bùa làm phụ, quả cầu này có tác dụng khiến đôi mắt mở thiên nhãn, nó vừa quét qua, Tả Đăng Phong lập tức nhìn thấy Quỷ Hồn màu xám, vẫn còn giữ nguyên hình dạng như khi ở trong Phong Nguyệt lâu, chỉ là cơ thể mỏng đi rất nhiều.

Nhìn thấy Quỷ Hồn, Tả Đăng Phong cũng không kinh ngạc, vì dù là Tiệt Giáo quan khí pháp thuật hay Xiển Giáo Âm Dương Sinh Tử Quyết đều có khả năng quan sát và cảm thụ âm hồn, chỉ có điều hắn không tu luyện về mặt này mà thôi.

“Người đã chết xin hãy an nghỉ, mọi hậu quả tôi xin chịu.” Tả Đăng Phong khê nói, Thiên Nhân vừa mở, hắn nhìn thấy xung quanh có rất nhiều âm hồn mới chết, đều là do dân thường bị cương thi cắn cào mà chết.

Ngọc Phát quay đầu nhìn Tả Đăng Phong , Tả Đăng Phong nói ra câu này ý muốn nói với thượng thiên và địa phủ rằng hắn sẽ một mình gánh chịu mọi trừng phạt. Mọi chuyện trên thế gian đều có nhân quả, có nguyên nhân ắt có quả thiên địa đánh xuống, nhưng không vì có quả mà nghĩa là mình ác. Người ta nói nếu bị người khác chọc giận, người mà giết hắn thì đó là do đối phương tự tìm, người khác không chọc giận người mà người giết người khác thì mới chính là nghịch thiên, phản nghịch thiên đạo thì phải gánh chịu hậu quả nhất định, nặng hay nhẹ sẽ do thượng thiên quyết định, con người chỉ đoán được đại khái mà thôi.

“Thiên ý khó dò, kệ nó đi.” Ngọc Phát trấn an.

“Tôi là lo liên lụy đến chị, chứ giết thêm nhiều người thì cũng có sao.” Tả Đăng Phong hừ lạnh, Ngọc Phát ý nói là có đôi khi giết chóc cũng không nhất định tạo thành hậu quả xấu, vì có một số ít người nguyên dương thọ cũng đã đến cuối cùng, ông trời để lại chỉ là để cân đối âm dương, nên lúc này kẻ giết chóc lại trở thành người có công.

Lúc này tiếng súng đã hoàn toàn chấm dứt, quân đội lùng sục trên đường, hai nhánh trúc màu vàng lục cũng đã biến thành màu đen, cho thấy cương thi đã chết sạch.

Giờ tỵ đã tới, giam cầm của Ngọc Phát ở Phong Nguyệt lâu biến mất, âm hồn đổ ra ngoài, phiêu lãng khắp nơi, chúng không còn thần thức, chỉ biết đi tìm thân thể của mình.

Dù âm hồn có tức giận người thường cũng không nhìn thấy chúng, nhưng Tả Đăng Phong và Ngọc Phát lại thấy rất rõ, ánh mắt của chúng cực kỳ mờ mịt, ngơ ngác nhìn quanh.

Những âm hồn tản đi khắp nơi, đột nhiên vang lên một tiếng hét to “Có quỷ!”

Tiếng hét cho thấy âm hồn đã tìm thấy thi thể của mình, thấy thi thể bị tàn phá, nên giận dữ, bắt đầu tấn công người.

“Tìm chỗ yên tĩnh, tôi muốn đăng đàn tác pháp trợ chúng giúp một tay.” Ngọc Phát quay đầu nói với Tả Đăng Phong .

Tả Đăng Phong gật đầu, đi về hướng nam.

Đi được một lúc, hai người tìm được một đám tự miếu thờ, cái gọi là đám tự không phải ý nói ngôi miếu thờ phụng là đám tà thần mình, đám tự là ý chỉ thần quỷ không thuộc Phật Đạo nho tam gia, miếu thờ này nằm ngoài ô, không có người trông coi, ngoài cửa đầy cỏ dại, tường viện mọc meo, gần như hoang phế.

“Chuyển cái bàn ra đây.” Ngọc Phát nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong là Người trong đạo môn, đối với chùa chiền Phật Môn còn có ba phần kính ý, đối với loại miếu thờ hoang dã đương nhiên không chút đồ kỵ, đi vào đại điện xách cái bàn thờ ra, tác pháp cần chân đạp đất, đầu giáp trời, không phải đăng đàn ở trong phòng.

Đồ để tác pháp Ngọc Phát đều có đem theo, chỉ thiếu cái bàn, nên có bàn rồi, Ngọc Phát nhanh chóng lấy đồ nghề ra.

Đạo sĩ khi chính thức tác pháp phải mặc đạo bào, tay cầm phát trần, nhưng Ngọc Phát không mang theo cái nào cả, ngay cả đồ tác pháp cũng đều nhỏ nhắn linh động, cái lư hương bé bằng cái chung, nến chỉ cao hơn tấc, cờ Ngũ Hành chỉ to cỡ hai ngón tay, hai mươi tám lá bài cũng chỉ bằng ngón cái, pháp linh, chu sa, phù bút cũng đều như vậy, duy chỉ có Ngọc Thạch pháp ấn là mang kích cỡ bình thường, to hai tấc năm phần.

Ngọc Phát bắt đầu lựa chọn đồ để tác pháp. Đạo sĩ tác pháp bình thường đều là cầu phúc hàng yêu, không phải trợ trụ làm ác, nên Ngọc Phát phải chọn lựa đồ dùng lần này cho phù hợp, ví dụ như những loại pháp khí xua đuổi tà ma nhất định là không thể dùng.

Cây nến Ngọc Phát sử dụng rất nhỏ, trong miếu có cây nến rất to, nhưng đã cháy một nửa, dùng nó để tác pháp là bất kính với thần minh.

Ngọc Phát nhanh chóng dọn xong pháp đàn, bỏ chút lân phần vào nến làm ngọn lửa cháy bùng, mục đích để tăng cao dương khí, ý muốn báo tác pháp bắt đầu.

Tả Đăng Phong không biết trình tự tác pháp, nên im lặng đứng một bên xem, nhưng nhìn chỉ một chút hấn đã phì cười, trình tự tác pháp của Ngọc Phát không sai, chỉ là thanh kiếm gỗ trong tay cô quá nhỏ, nhìn rất buồn cười.

Ngọc Phát nghe thấy tiếng cười nhưng mặc kệ, tiếp tục bước theo cửu cung, xách bút viết chấm mực chu sa viết bùa, đóng pháp ấn, đốt cháy. Lá bùa cháy xong, lửa trên hai ngọn nến phục sáng.

“Cậu mới cười cái gì?” Ngọc Phát đặt kiếm lên bàn theo hướng nam bắc, rút một khối bài áp lên chuỗi kiếm, ý báo tác pháp chấm dứt.

“Dụng cụ của chị nhỏ tí cứ như đồ chơi con nít, mà cũng mời thần tác pháp được.” Tả Đăng Phong cười.

“Cúng bái hành lễ chân chính ít nhất cần ba người cùng hợp tác, riêng pháp khí hơn bảy mươi món, làm sao tôi mang nhiều như vậy được.” Ngọc Phát rời khỏi pháp đàn đi tới chỗ hấn.

Ngọc Phát vừa mới cất bước, hai ngọn nến trên bàn đột nhiên yếu bớt, Ngọc Phát quay phắt lại, thần sắc ngưng trọng.

“Sao vậy?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Có cao nhân nhúng tay, đang hóa giải âm hồn lệ khí.” Ngọc Phát trở lại bàn xách bút viết phù chú, nhắm mắt bắt quyết, bất đắc dĩ nói, “Cậu mau đi gọi Minh Tịnh Đại Sư, đừng để ông ấy phá bình...”

296. Q.4 - Chương 296: Tìm Cách Khác

” Minh Tịnh Đại Sư?” Tả Đăng Phong cau mặt.

“Ừ, mau đi ngăn ông ấy lại.” Ngọc Phát nhìn hai ngọn nến trên bàn. Ngọn lửa càng lúc càng yếu ớt, nhưng cô không tác pháp chống lại, vì đối phương là người một nhà.

“Tôi mà xuất hiện là ông ấy biết ngay chúng ta gỡ trò quỷ.” Tả Đăng Phong nhíu mày nói, hấn không thể cản Thiết Hải, vì dưới mắt Thiết Hải những âm hồn kia đều là chết u oan, người chết đã lâu mà ông còn siêu độ được, huống chi những vong hồn lại vừa được Ngọc Phát làm phép tăng thêm âm khí này.

“Nếu không cản lại, những âm hồn kia sẽ nhanh chóng bị ông ấy siêu độ, lệ khí tiêu tán mất.” Ngọc Phát .

“Thôi, trở về, nghĩ cách khác.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Ngọc Phát gạt đầu, niệm chú ngữ chấm dứt tác pháp, thu hồi đồ vật tác pháp trên pháp đàn, cùng Tả Đăng Phong trở về nhà trọ.

Quả nhiên, Thiết Hải không có ở trong phòng, cả Lão Đại cũng không, chỉ có Thập Tam đang bảo vệ thùng gỗ của Tả Đăng Phong.

“Chị nghỉ sớm đi, tôi đợi ông ấy về.” Tả Đăng Phong nói với Ngọc Phát.

Ngọc Phát gạt đầu, xoay người đi về hướng hậu viện, vào phòng mình.

Tả Đăng Phong nằm nghiêng trên giường nghĩ tiếp theo phải làm gì, những âm hồn nhất định đã bị Thiết Hải siêu độ, nên phải tìm cách khác để dọa cư dân.

Đến sáng sớm, Thiết Hải và Lão Đại trở về.

“Đại sư, ông đi đâu thế?” Tả Đăng Phong biết còn cố hỏi.

“Lão nạp tối hôm qua đang niệm kinh, chợt phát hiện hơn ba mươi dặm hướng chính bắc có âm hồn quỷ phá, âm khí phóng lên trời, nên lão nạp tới siêu độ chúng đi.” Thiết Hải mặt mũi hưng phấn.

“Âm hồn từ đâu tới?” Tả Đăng Phong mỉm cười.

“Ai mà biết, chết cũng rất kỳ, đều là những người phạm phải tam giới, âm khí rất nặng, nếu là người khác là không siêu độ được.” Thiết Hải tự đắc, tam giới trong miệng ông là chỉ giới thứ ba trong bát giới.

“Chà, ông lập công to vậy, người địa phương không mời ông ăn chút cơm bố thí à?” Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, khó khăn lắm mới nghĩ ra một cách, ai ngờ lại bị Thiết Hải vô tình phá hỏng.

“Có, nhưng lão nạp không đói lắm, nên xin miễn.” Thiết Hải xếp bằng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, nhắm mắt suy nghĩ, Thiết Hải làm như vậy cũng không phải xấu, ít nhất dân bản xứ cũng thấy mang ơn ông, vậy phải tìm ra một thứ mà Thiết Hải hàng phục không được, khi ấy đương nhiên sẽ trở về nhờ hấn và Ngọc Phát xin giúp đỡ, như thế hai người lộ diện càng thêm thuận lý thành chương.

Nhắm mắt mới nghỉ được một lát, bên ngoài đã vang tiếng gà gáy, Tả Đăng Phong và Thập Tam ra phòng, đi cuống hậu viện, cửa phòng Ngọc Phát khép, Tả Đăng Phong gõ cửa đi vào, thấy Ngọc Phát đang rửa mặt.

Không khí sáng sớm rất tươi mát, trong phòng rất sạch sẽ, phòng ngủ của phụ nữ lúc nào cũng có mùi thơm cơ thể nhàn nhạt, cùng với sắc trời phương đông ứng hồng làm Tả Đăng Phong cảm thấy rất thoải mái, những lo toan trong lòng cũng giảm bớt rất nhiều.

“Trên bàn có trà.” Ngọc Phát vẫn khom người rửa mặt, chỉ ý bảo Tả Đăng Phong ngồi xuống đợi cô.

Ngọc Phát lúc này không mặc đạo bào, khi cúi đầu rửa mặt vạt áo trước rủ xuống, Tả Đăng Phong vô ý nhìn thấy ít xuân quang, chút xuân quang không làm hấn sinh ra dục niệm, mà làm hấn sinh ra một cảm giác ấm áp, muốn sống lâu hơn, thuần khiết mà thần thánh.

Nước trà trong phòng Tả Đăng Phong sớm đã bị Thiết Hải uống cạn sạch, nên ngồi xuống rót ỉnh chén trà, nước trà ấm nóng, vào làm dạ dày ấm áp, cái bàn ở ngay giữa phòng, Tả Đăng Phong có thể nhìn thấy những đường cong của đang đứng đưa của Ngọc Phát. Trong đầu hấn lập tức nghĩ, nam nữ khác nhau chẳng bao nhiêu, sao lại hấp dẫn lẫn nhau đến thế.

“Tiếp theo làm gì?” Ngọc Phát nhìn qua gương trên chậu rửa mặt, thấy được Tả Đăng Phong đang ngấm nhìn cô.

“Minh Tịnh Đại Sư đã lộ diện, thì biến ông ấy thành công cụ luôn. Chúng ta tìm một âm hồn mà ông ấy không thể hàng phục được, nhất định ông ấy sẽ quay về nhờ chúng ta giúp đỡ, tới lúc đó chúng ta có thể quang minh chính đại xuất hiện.” Tả Đăng Phong cúi mắt xuống.

“Biện pháp này cũng được, nhưng cao tăng Phật Môn am hiểu nhất là siêu độ âm hồn, Quỷ Hồn thì không được, phải tìm âm vật.” Ngọc Phát đứng thẳng người lau mặt, cô dùng khăn mặt tự mang theo.

“Cương thi bình thường không làm khó được ông ấy.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Vậy thì tìm cái không tầm thường.” Ngọc Phát thuận miệng .

“Vậy phải nhờ vận may.” Tả Đăng Phong nhú mày, hẳn biết nhìn âm dương địa thế, có thể căn cứ địa thế tìm ra cương thi âm, Ngọc Phát cũng biết đạo này, nên hai người tìm cương thi không khó, nhưng muốn tìm được một cương thi mà Thiết Hải không đối phó được thì thật sự có một chút khó khăn.

“Vận may cũng phải tìm thì mới thấy, đúng rồi, cậu cảm thấy nơi này có mấy phần có âm chúc địa chi ?” Ngọc Phát tháo búi tóc chải đầu.

“Hơn một nửa, trong bản đồ của Đăng Khi Chính Nam có đánh dấu rất rõ vị trí của các địa chi, chỉ không ghi là địa chi nào mà thôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu .

“Địa đồ đâu, đưa tôi xem một chút.” Ngọc Phát nói .

“Hắn chỉ đưa cho tôi bản sao, đã bị tôi đốt rồi, đây là bản do tôi căn cứ địa đồ mà đánh dấu lại.” Tả Đăng Phong rút ra một tấm bản đồ, tấm bản đồ này là hắn tìm được trong Đồ Thư Quán ở Trùng Khánh, vẽ năm năm trước.

“Những chỗ bị bôi là những chỗ tôi đã đi rồi, chỗ khoanh vòng tròn là chỗ của dương chúc địa chi vị trí, còn bốn chỗ chưa đi, không biết là âm hay dương.” Tả Đăng Phong mở bản đồ, vừa nói vừa chỉ, “Bản đồ Đăng Khi Chính Nam cung không hoàn toàn chuẩn xác, ít nhất chỗ đánh dấu của thổ ngư là sai.”

“Tấm bản đồ này quá lớn, mang theo trên người không tiện.” Ngọc Phát cúi đầu quan sát.

“Tôi đã sớm nhớ kỹ vị trí, tấm bản đồ này không dùng tới cũng được.” Tả Đăng Phong đáp.

“Chờ chút, để tôi ghi nhớ đã.” Ngọc Phát vẫn nhìn bản đồ chăm chú.

“Tôi đang nghĩ không biết nên đi tìm cương thi hay là đi Chung Nam sơn.” Tả Đăng Phong nói.

“Ý là sao?” Ngọc Phát chưa hiểu ý hắn.

“Chúng tôi có thể đi Chung Nam sơn quan sát chỗ đánh dấu trên bản đồ, nếu nơi đó có âm chúc địa chi , chúng tôi không cần phải ở chỗ này lãng phí thời gian, dù sao tìm cương thi lợi hại không phải chuyện dễ, tôi không muốn làm cho lắm lại vô công.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Nha.” Ngọc Phát biết Tả Đăng Phong vẫn còn nửa câu sau.

“Chung Nam sơn là chỗ thế nào chị biết rồi, được xưng là tiên đô, hơn bảy thành Người trong đạo môn trong cả nước đều tu hành ở đó, chúng ta tới đó rất có thể sẽ phát sinh xung đột, nếu âm chúc địa chi có ở đó thì thôi, nhưng nếu là dương chúc địa chi, thì đã vô công còn đắc tội người khác.” Tả Đăng Phong nhú mày .

“Ý của tôi là làm từng bước, khách quan mà nói tuy ở đây phiền toái, nhưng tính nguy hiểm ít, huống hồ chúng ta đã ra tay, không thể đi nửa đường dừng lại chuyển làm cái khác.” Ngọc Phát cầm chén trà Tả Đăng Phong rót cho.

“Giờ chỉ còn hai loại địa chi hỏa và mộc, hỏa chúc địa chi rất có thể ở khu La Bố Bạc, vì chỗ đó xưa kia là đồng cỏ và thảo nguyên tươi tốt, chỉ có hỏa chúc địa chi tồn tại mới có thể làm địa hình như vậy dần biến thành sa mạc, nói cách khác mộc chúc địa chi đang ở chỗ này hoặc Chung Nam sơn.” Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phát gật đầu, không trả lời ngay, nội dung hai người nói với nhau phức tạp và kín đáo, cần phải có thời gian để suy nghĩ và tiêu hóa.

“Mộc chúc địa chi sẽ làm chung quanh tràn đầy cây cối, Chung Nam sơn phù hợp điều kiện này.” Thật lâu sau, Ngọc Phát gật đầu.

“Ừ. Ồ, may quá, không cần đi Chung Nam sơn.” đột nhiên Tả Đăng Phong chợt hiểu ra, “Mộc chúc địa chi phân hai loại âm dương, dương tính địa chi phát ra là dương khí, người tu đạo Trung Quốc dùng truy cầu Thuần Dương làm mục tiêu, họ tụ tập tại Chung Nam sơn là vì trong đó có dương chúc địa chi, nhưng chắc họ không biết là ở đó có dương chúc địa chi, chỉ biết là chỗ đó có ích cho họ tu luyện. Nếu ở đó là dương chúc địa chi, thì ở đây nhất định là âm chúc địa chi, cũng vì vậy nên chỗ này mới có âm khí dày đặc, làm ột khu vực nhỏ nhỏ mà có tới ba kỹ viện, trên trăm Diêu tử.”

“Có lý.” Ngọc Phát liên tục gật đầu, Tả Đăng Phong phân tích rất chính xác, người tu đạo luôn truy cầu Thuần Dương, vì vậy họ không tu ở những nơi âm tính không tinh khiết.

Ngọc Phát búi tóc lên, mặc quần áo vào, Tả Đăng Phong uống trà chờ, chuẩn bị xong, hai người rời khỏi phòng.

“Đại sư, Ngọc Chân Nhân nghe nói chuyện tối hôm qua, muốn tới chỗ ông siêu độ hồn phách nhìn một cái, ông dẫn đường cho chúng tôi đi.” Tả Đăng Phong đi vào tiền viện nói với Thiết Hải đang ngủ gật.

“A Di Đà Phật, tôi không đi, các người tự đi đi, để cho tôi ít tiền tôi đi ăn sáng.” Thiết Hải lắc đầu.

“Vậy ông tự đi ăn, chúng tôi ra bên ngoài ăn.” Tả Đăng Phong để lại tiền, rồi đóng cửa phòng.

“Ban ngày chúng ta không nên xuất hiện ở đó.” Ngọc Phát nói.

“Tôi vốn không định đi vào trong đó, chỉ là lấy lui làm tiền để ông ấy không đi theo thôi.” Tả Đăng Phong cười.

“Lỡ ông ấy đi dẫn đường thật thì sao?” Ngọc Phát không hiểu cách suy nghĩ của Tả Đăng Phong.

“Đêm qua ông ấy vừa làm chuyện tốt, nếu hôm nay trở lại đi chỗ đó thành ra khoe khoang và tranh công, giả vờ thâm trầm và an phận là bệnh chung của con người, ra vẻ coi thường mọi thứ mới là cao nhân, Minh Tịnh Đại Sư cũng không thoát khỏi loại tâm lý này, nên ông ấy mới không chịu dẫn đường, chúng ta chủ động đòi tới đó xem, ông ấy mới không nghi ngờ hướng chúng ta đi, càng không hoài nghi chuyện ngày hôm qua là của chúng ta làm.” Tả Đăng Phong mỉm cười, hẳn không hành tẩu giang hồ thời gian dài như Ngọc Phát, nhưng hẳn trải qua thay đổi nhanh chóng, nên hẳn rõ bản tính con người hơn Ngọc Phát.

Ngọc Phát nhíu mày nhìn Tả Đăng Phong, cô tán thành những phân tích của Tả Đăng Phong, nhưng không ủng hộ cách làm của hắn.

“Nếu ông ấy biết chuyện hôm qua là do chúng ta làm, nhất định sẽ nổi giận, có một số việc không để ông ấy biết vẫn hay hơn.” Tả Đăng Phong thở dài.

“Ừ, tôi hiểu khổ tâm của cậu.” Ngọc Phát gật đầu, “Đi thôi, tìm âm vật đi, Minh Tịnh Đại Sư Phật hiệu tinh sâu, cương thi muốn ông ấy không hàng phục được thì ít nhất phải có ngàn năm đạo hạnh mới được, cương thi như vậy rất không dễ tìm.”

297. Q.4 - Chương 297: Lùng Sục

“Cương thi tầm thường không khó tìm, nhưng muốn có hơn ngàn năm đạo hạnh thì vô cùng hiếm thấy, mù mờ chắc chắn không tìm được.” Tả Đăng Phong suy nghĩ. Nơi này âm khí dày đặc, muốn tìm cương thi không khó, nhưng tìm cương thi lợi hại rất khó, giống như đi tìm người xấu, người xấu có rất nhiều, nhưng người rất xấu thì lại không nhiều.

“Cương thi ngoài ngàn năm tuy khó tìm, nhưng không phải không thể tìm ra.” Ngọc Phát gật đầu.

“Chị có cách gì?” Tả Đăng Phong quay đầu hỏi.

“Cương thi là âm vật, chúng trốn dưới đất để hấp thu âm khí, âm khí bị nó hấp thu, thì dương khí trong địa khí sẽ dư ra, làm cho nơi đó trở nên khô hạn, chúng ta chỉ cần tìm một chỗ vốn không nên khô hạn mà lại thường xuyên khô hạn thì có thể tìm được thôi.” Ngọc Phát đứng ở đầu đường rẽ, nhìn quanh.

“Chị nói đó là Hạn Bạt, hai chúng ta chống đỡ nổi không?” Tả Đăng Phong nhíu mày, cương thi thành tinh sẽ trở thành Hạn Bạt, Hạn Bạt bạo ngược hơn hẳn cương thi, Tả Đăng Phong không phải sợ không tìm được Hạn Bạt, mà sợ tìm được nhưng không đánh thắng nổi người ta.

“Cương thi phân làm chín cấp bậc, Hạn Bạt chỉ ở thứ bảy, trên nó còn có ngân mao tê, Kim Mao tê, cao thủ tu vi tử khí bình thường đối phó Hạn Bạt thì khó khăn, nhưng cậu đã là tu vi ba phân âm dương điền phong, cách tiên nhân chỉ còn một bước ngắn, đối phó nó thì đâu có gì khó.” Ngọc Phát nghiêm mặt.

“Đi, vậy đi tìm Hạn Bạt.” Tả Đăng Phong chọn đường rẽ lên hướng bắc.

“Đi đâu tìm?” Ngọc Phát nghi hoặc đi theo.

“Đi Đồ Thư Quán, đọc địa phương huyện chí, đó là tài liệu rất có giá trị tham khảo.” Tả Đăng Phong giải thích. Số lượng cổ nhân còn lại tới giờ không nhiều lắm, nhưng khu vực sinh sống lại khá tập trung, ở Thiểm Tây Tây An trước giờ vẫn có người ở, khả năng xuất hiện cương thi rất cao, vì dù sao cương thi cũng là do con người biến thành.

Ngọc Phát gật đầu, đi sang bên phải Tả Đăng Phong, Trung Quốc dù ở triều đại nào, đàn bà cũng đi bên tay phải đàn ông, sau hần nửa người, đây là cổ luật, nếu sóng vai đồng hành là sai quy tắc, hiện giờ đã là thời kì dân quốc, quy củ xưa cũ đó đương nhiên đã bị huỷ bỏ, nhưng mỗi lần đi cùng Tả Đăng Phong, Ngọc Phát đều đi bên phải, sau hần nửa người, để bày tỏ sự tôn trọng đối với hần.

Tới chỗ không người Tả Đăng Phong đề khí khinh thân tăng tốc độ, đến chỗ có rừng cây, Tả Đăng Phong thả Thập Tam ra, để nó tự đi kiếm ăn chơi đùa, hai người nhanh chóng tiến vào thành Tây An.

Lúc này trời còn sớm, trên đường phố người đi đường không nhiều lắm, hai người lặng yên quan sát, thấy không khí chung quanh rất yên tĩnh, người đi lại thưa thớt, các cửa hàng đang bắt đầu mở cửa buôn bán, Phong Nguyệt Lâu đã bị dán lên giấy niêm phong, chuyện đêm qua dù có gây chút sự cố, nhưng không ảnh hưởng tới cuộc sống của cư dân, ít nhất họ không hề có ý dọn nhà.

Sợ bị người đi đường nghi ngờ, hai người không dừng lại lâu, mà nhanh chóng xuyên qua phố, tìm Đồ Thư Quán của thành phố Tây An. Tả Đăng Phong có thói quen chiếm Đồ Thư Quán, nhưng lần này hần không làm vậy, mà chỉ hỏi lộ nhân viên công tác, để vào đọc tư liệu.

“Đại ca, sư thái, tôi ở ngay ngoài cửa, hai người cần gì thì cứ gọi.” Một thỏi vàng chẳng những được cho vào mà còn được cho hai chén trà.

“Được rồi, cậu cứ đi đi.” Tả Đăng Phong khoát tay đuổi người kia đi.

“Sư thái, đừng nóng giận!” Tả Đăng Phong ghẹo Ngọc Phát. Ngọc Phát là đạo cô, gọi cô là đạo trưởng, chân nhân đều được, nhưng gọi sư thái thì không được.

“Nhiều sách như vậy, cho cậu gây cổ mà đọc.” Ngọc Phát làm lơ đi vào, cầm chén trà ngửi ngửi, cô là cao thủ dụng độc, kiểm tra độc không cần dùng ngân châm.

Tây An tên cũ là Trường An, từ xưa có rất nhiều triều đại đặt thủ đô ở nơi này, để trọng trấn Tây Bắc, vì lịch sử đã lâu, sách vở trong này rất nhiều, nhưng đa số đều đã được chỉnh lí biên soạn lại vào thời đầu dân quốc, chỉ còn một số rất ít sách cổ nguyên bản của thời Minh Thanh.

Tả Đăng Phong phân công nhiệm vụ, hần phụ trách lật xem sách cổ thời Minh Thanh, Ngọc Phát kiểm tra đồng sách đã được dân quốc chỉnh lí biên soạn, Đồ Thư Quán ít thể tre, Tả Đăng Phong cũng không đụng vào chúng, vì niên đại của chúng quá lâu, tin tức quá mức xa vời.

Lúc này đang là thời kì chiến loạn, rất hiếm có người tới Đồ Thư Quán, nên trong này cực kỳ yên lặng, nhân viên trông coi thỉnh thoảng mới vào rót thêm nước trà, làm công cho nhà nước, một thỏi vàng nhỏ cũng hơn lương của cậu ta cả một năm, nên hầu hạ khá là chu đáo.

Phàm những người khéo giao tiếp thì lại không thuộc dạng hiếu học, cậu nhân viên này cũng vậy, rõ ràng là người rất biết làm việc, nhưng học thức lại không uyên bác dù làm việc cho thư quán, mỗi lần vào đều gọi Ngọc Phát là sư thái, đến mức Tả Đăng Phong không chịu nổi đành bảo cậu ta thôi không cần vào nữa, nếu không cứ hô thể mãi, sư thái Ngọc Phát sẽ đánh hần.

Cái gọi là huyện chí không phải là lịch sử của một huyện thành, thời cổ đại huyện là một khái niệm rất mơ hồ, cái gọi là huyện chí là chỉ những chuyện đã từng xảy ra trong một khu vực, hai người chỉ chăm chú tìm những nơi bị khô hạn, và những chuyện kỳ quái từng xảy ra quanh đó.

Huyện chí chỉ ghi lại những chuyện lớn, có đôi khi một năm phát sinh một hai chuyện, có đôi khi nhiều năm lại chẳng xảy ra chuyện gì, Tả Đăng Phong phiên dịch sách cổ, ghi chép lại mấy chục manh mối khả nghi, rồi xoay qua hỗ trợ Ngọc Phát lật xem sách sử đã được chỉnh sửa. Trên huyện chí ghi lại khá nhiều chuyện kỳ lạ quý hiếm và cổ quái, nhưng đa số đã được xử lý xong, ví dụ như năm Thanh triều Càn Long thứ ba, đạo nhân ở Chung Nam sơn cách ngoại thành năm mươi dặm về hướng đông đã hàng phục một con xà tinh

biết biến thành hình người, nhất là sau khi thuốc nổ xuất hiện, rất nhiều yêu vật đã bị người ta cho nổ chết, tu hành ngàn năm cũng không chịu nổi một thùng thuốc nổ.

Hai người đọc từ giờ thìn tới tận giờ ngọ, tìm ra rất nhiều manh mối, nhưng căn cứ huyện chí ghi lại, hai người phải bỏ đi rất nhiều manh mối, vì huyện chí chỉ ghi lại một ít dị tượng, hai người căn cứ dị tượng có thể đoán được vật quấy phá là vật gì. Ví dụ ba trăm dặm hướng chính bắc có một trấn nhỏ tên là Kim Sa ghềnh, vào những năm cuối thời Minh có tiên nữ liên tục xuất hiện suốt mười năm, chỉ đến vào ban đêm, canh ba mới tới, gà gáy là đi, chuyên quan hệ với các thanh sinh, để lại rất nhiều vàng bạc châu báu. Hai người đọc là biết ngay đây là một con ba ba, lên bờ thu thập dương tinh của đàn ông. Thời cổ nam giới trẻ tuổi dùng chữ “Sinh” làm hiệu, ví dụ như Vĩ Ương sinh, nam giới trung niên dùng “Tử” làm hiệu, ví dụ như Hoa Dương Tử, ông già thì thường tự xưng là “Đạo nhân”, ‘thanh sinh’ thời cổ đại để chỉ những thanh niên chưa kết hôn, hay còn gọi là đồng nam. Những manh mối kiểu này hai người thẳng thừng bỏ qua, một là vì ba ba không hại chết người, hai là có bắt nó thì cũng chẳng dùng được, thứ họ muốn tìm là cương thi.

Cuối cùng hai người tìm được một chỗ có khả năng có cương thi, ở huyện Chu Đáo, phía tây nam thành phố Tây An, thuộc khu hành chính thứ chín. Bắt đầu từ thời Đường, huyện Chu Đáo liên tục xuất hiện hạn hán, lúc đầu là 240 năm mới có một cái tiểu hạn, sau đó tần suất gia tăng một trăm hai mươi năm bị một lần, sau nữa sáu mươi năm một lần, tình hình hạn hán càng lúc càng nghiêm trọng, tới cuối thời Thanh triều đã là mười hai năm một hạn, năm nay lại vừa lúc là đại hạn, như vậy tần suất và trình tự cương thi trở thành Hạn Bạt là tương tự, hơn nữa Khai Nguyên là niên hiệu của Lý Long Cơ, cách nay hơn một ngàn hai trăm năm, nếu ở đó có Hạn Bạt, thì vừa vặn ở ngay trong phạm vi hai người có thể khống chế, nếu tìm cương thi hơn ba nghìn năm chưa chắc hai người đã bắt được.

“Huyện Chu Đáo cách nơi này không tới hai trăm dặm, đi.” Ngọc Phát cất sách vào giá.

“Về nhà trọ trước, ăn cơm tối đã.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hai người ra cửa từ sáng sớm tới giờ chưa hề ăn cơm, hơn nữa Thập Tam còn đang ở ngoài, Thiết Hải ở một mình trong nhà trọ, Tả Đăng Phong không yên tâm.

Ngọc Phát gật đầu, hai người đẩy cửa ra, nhân viên trông coi thư quán vẫn còn ở ngay ngoài cửa trông coi, nhìn thấy hai người đi, lập tức vui vẻ tạm biệt, Tả Đăng Phong tiện tay lại cho thêm một thỏi vàng.

Người kia rất vui luôn mồm cảm ơn, nhưng câu nói cuối cùng của Tả Đăng Phong trước khi khuất bóng khỏi cửa làm nụ cười của cậu ta cứng đờ, “Chúng tôi chưa bao giờ tới đây, nếu tiết lộ một chữ, thì cậu không còn mạng để giữ tiền đâu.”

Tả Đăng Phong nói mà không hề quay đầu lại, thực là một hành vi rất tuấn tú như lãnh khốc, Ngọc Phát mỉm cười, nghĩ là hấn cố ý làm thế.

“Cậu ta vào rót nước đã nhìn thấy chúng ta lật sách, nếu lẩm miệng, người khác sẽ đoán ra động cơ chúng ta tìm đọc huyện chí, nên phải làm cho cậu ta câm miệng.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Cách câm miệng tốt nhất là giết người diệt khẩu.” Ngọc Phát nói, cô chỉ nói sự thật, không phải hàm ý giết người.

“Cậu ta luôn cười với tôi, tôi không giết những người như thế.” Tả Đăng Phong lạnh nhạt. Tuy người này cười rất giả tạo, nhưng dù sao cũng vẫn là cười.

Đồ Thư Quán tại ngoại thành phía đông, hai người đi một vòng về đường nhỏ phía nam, Thập Tam đã sớm ăn no nằm trên cây to chán muốn chết chờ, thấy hai người trở về lập tức nhảy xuống đi theo sau lưng Tả Đăng Phong.

“Ban ngày không thể mang mày đi ngoài đường, tối nay ày tha hồ mở mắt.” Tả Đăng Phong đặt Thập Tam lên đầu vai, Thập Tam dù sao cũng chỉ là động vật, tư duy đơn giản, trong đầu nó Tả Đăng Phong là chủ nhân nó, Tả Đăng Phong đi với Ngọc Phát bỏ nó một mình nên nó rất không vui.

“Miêu.” Thập Tam gật đầu, vẻ không vui biến mất sạch.

Trở lại nhà trọ, Thiết Hải đang xem Lão Đại gặm quả hạch đào, trên mặt bàn vẫn còn đồng đại dương, cho thấy ông chưa hề ra ngoài.

“Đại sư, tôi và Ngọc Chân Nhân có việc muốn làm, mấy ngày nữa chúng tôi phải ra ngoài, xin lỗi ông.” Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải.

“A Di Đà Phật, hai người có việc cứ đi làm, không cần bận tâm tới tôi.” Thiết Hải nhìn nhìn Tả Đăng Phong lại nhìn nhìn Ngọc Phát, rồi cười, tuy hai người không có vẻ hẹn hò nam nữ, nhưng sắc mặt của Tả Đăng Phong dễ coi hơn rất nhiều, hồi trước lúc nào cũng cau mày như bị người ta thiếu tiền, thay đổi thể này làm Thiết Hải rất có cảm giác thành tựu, vì chính là ông có công bày trò dẫn Ngọc Phát tới đây.

Ba người ra ngoài ăn cơm, lúc ăn cơm Tả Đăng Phong ngỏ lời Thiết Hải, cảm ơn ông giúp đưa Ngọc Phát tới, hẳn làm vậy vì nhìn mặt Thiết Hải hẳn đoán ra được điều ông đang nghĩ. Đã cảm ơn thì phải uống rượu, vốn Tả Đăng Phong định chúc Thiết Hải say, nhưng nhớ ra ông chỉ có một mình trong nhà trọ, sợ ông không an toàn, nên không làm nữa.

Ăn cơm xong, ba người trở về nhà trọ.

Lúc này chưa tới tám giờ, sắc trời chưa thẫm, Tả Đăng Phong cũng không vội vã, hẳn ngồi trên giường bất quyết tụ khí, nói chuyện phiếm với Thiết Hải, đến canh hai, Ngọc Phát gõ cửa, nói có việc cần nói với Tả Đăng Phong, thanh âm nhẹ nhàng thẹn thùng, Thiết Hải bị lừa, giục Tả Đăng Phong mau đi.

Tả Đăng Phong lập tức mở cửa, Thập Tam chạy trước ra ngoài, Tả Đăng Phong theo ra.

Trùng hợp hôm nay cũng là đêm trăng tròn, trăng sáng mà quanh quẽ, hai người lặng lẽ bước đi, tới chỗ không người nhanh chóng cất cao, lao về hướng tây...

298. Q.4 - Chương 298: Cổ Miếu Giữa Núi

Ánh nắng mặt trời làm cho người ta hi vọng, sôi nổi, tinh thần phấn chấn, còn ánh trăng làm cho người cảm giác u tĩnh, xa xưa, bình thản, hiện giờ đang là cuối mùa hè đầu mùa thu, ánh trăng rất sáng, thư thái tinh thần.

Tốc độ lẳng không của Thập Tam không kém Ngọc Phát bao nhiêu, Tả Đăng Phong cho nó ăn nhiều nội đan đã bắt đầu phát huy công dụng, màu lông của Thập Tam đã trở thành ố vàng, tuy vẫn còn khoảng cách chênh lệch với màu vàng tôn quý óng ánh, nhưng đã nhìn thấy được bằng mắt khá là rõ ràng.

Từ xưa tới nay tài tử giai nhân khi hẹn hò đều chọn dưới ánh trăng, vì ánh trăng nhu hòa làm cho người càng thêm cảm tính, Ngọc Phát đầu búi đạo kệ, áo trắng bông bênh, tay áo phe phẩy, tư thái thong dong, dưới ánh trăng càng thêm ưu nhã kiều mỹ.

“Sao cậu lại đưa Thừa Ảnh Kiếm và đồ của Đạo gia cho Đỗ Thu Đình?” Ngọc Phát hỏi.

Tả Đăng Phong nhú mày, Ngọc Phát hỏi trông như tùy ý, nhưng thực tế lại mang ý tứ rất sâu, nếu hẳn trả lời thật, sẽ phải đối mặt với vấn đề tình cảm.

“Tôi đã có bao tay Huyền Âm, đây là binh khí tôi dùng tiện tay nhất, áo choàng này tôi sẽ mặc cho đến phút cuối cùng, lấy mấy thứ đồ đó cũng đâu có dùng.” Tả Đăng Phong đáp.

Ngọc Phát gật đầu, không nói gì nữa.

Lộ trình chưa tới trăm dặm đối với hai người không coi vào đâu, sau nửa canh giờ hai người đã tới, huyện Chu Đáo ít đất ruộng, núi rừng chiếm hơn nửa diện tích, thuộc khu vực vắng vẻ nghèo khó.

Hiện giờ tiểu mạch đã thu hoạch, chỉ còn một ít chỗ trống bắp đang chờ thu hoạch, hai người hạ xuống cẩn thận quan sát, thấy cây cối ở đây không hề có dấu hiệu thiếu nước, mà ngược lại, sinh trưởng vô cùng tươi tốt.

“Ở đây đâu có giống bị đại hạn.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Có. Cậu nhìn cây trên núi kia kìa.” Ngọc Phát chỉ về hướng tây.

Tả Đăng Phong xoay người nhìn qua, thấy vùng núi hướng tây nam, đa số cây cỏ đã khô héo, những phiến lá lớn quăn queo cuộn lại, bình thường lá cây vào ban ngày, khi bị ánh nắng quá nóng sẽ hơi quăn lại, đến

tối ẩm ướt sẽ lại mở ra, bây giờ đang là nửa đêm, mà những phiến lá vẫn cuộn lại, chứng tỏ chúng đã thiếu nước rất lâu rồi.

“Chuyện gì thế nhỉ?” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Giếng, ở đây có giếng.” Ngọc Phát quay sang phía đông, cách hơn mười trượng có một giếng nước.

Tả Đăng Phong lập tức lướt tới, cúi đầu xuống xem. Giếng nước rộng ba thước, cách mặt đất không tới năm thước, nước giếng đầy ắp, những mảnh ruộng xung quanh không khô héo đúng là vì có nước giếng ở nơi này đổ vào.

“Nếu khu vực này Hạn Bạt, sẽ làm mạch nước ngầm hạ xuống, không thể có giếng cạn như vậy.” Ngọc Phát nói.

Tả Đăng Phong ngắm nghía lớp đá xây giếng. Những tảng đá dày đặc rêu xanh, chứng tỏ cái giếng này đã được dùng rất nhiều năm.

“Đi quanh xem.” Tả Đăng Phong nói xong đề khí cất lên cao, nhìn chung quanh, phát hiện hướng bắc cách đó không xa có một giếng nước nữa.

Tả Đăng Phong lướt tới xem, giếng này cũng xây cạn như giếng trước. chỉ khác chăng là chung quanh giếng có nhiều nước vung vãi, cho thấy trong ngày có người đã múc nước ở đây đi tưới cây.

“Sao vậy?” Ngọc Phát tới theo, thấy Tả Đăng Phong cau mày, thì hỏi.

“Hướng núi ở đây tây nam cao Đông Bắc thấp, theo lý thuyết nước ngầm phải chảy về hướng đông, nhưng những giếng nước này lại xếp theo hướng nam bắc, có nghĩa mạch nước ngầm chảy theo hướng nam bắc, chuyện này không phù hợp lẽ thường.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Tình huống này tuy hiếm thấy, nhưng không phải không có.” Ngọc Phát lắc đầu.

Tả Đăng Phong không đáp, tiếp tục đi lên hướng bắc, tìm thấy giếng nước thứ ba.

“Những giếng nước này đều được đào nằm ở chỗ giao giữa những mảnh ruộng.” Tả Đăng Phong nhíu mày nói.

“Như vậy thuận tiện cho nhà nông dễ tưới tắm, có cái gì không đúng sao?” Ngọc Phát hỏi, cô là người phương nam, sống ở vùng núi, không biết kết cấu đồng ruộng của phương bắc.

“Vị trí giếng nước không có gì dị thường, nhưng vị trí ruộng đồng thì hình như không đúng. Những mảnh ruộng quanh giếng nước không theo quy tắc, chứng tỏ giếng nước có trước, ruộng có sau. Quan trọng nhất là những vị trí đặt giếng này lẽ ra không thể có mạch nước tồn tại.” Tả Đăng Phong nhắm mắt lắc đầu, tập trung suy nghĩ.

Ngọc Phát gật đầu, Người trong đạo môn tinh thông âm dương bát quái, dĩ nhiên hiểu thuật phong thủy, khu vực này quả thực không thể có mạch nước ngầm, nên nước ngầm xuất hiện ở đây là vô cùng kỳ quái.

“Loại tình huống này chỉ có một giải thích, chính là có Người trong đạo môn tác pháp làm thay đổi mạch nước ngầm.” Tả Đăng Phong mở mắt ra.

“Muốn sửa mạch nước ngầm, phải có tu vi và pháp thuật từ tử khí trở lên, người làm điều này chắc chắn đã phát hiện có Hạn Bạt tồn tại, nếu vậy sao ông ta không diệt luôn Hạn Bạt, mà lại chọn cách đèn bù này?” Ngọc Phát cau mày, những manh mối trước mắt thoát nhìn cực kỳ mâu thuẫn, bình thường Người trong đạo môn nếu gặp phải tình huống tương tự đều chọn biện pháp rút củi dưới đáy nồi, diệt trừ Hạn Bạt, tuyệt đối không tốn thời gian cố sức sửa chữa mạch nước ngầm, chuyện này so với hàng phục Hạn Bạt khó hơn cả trăm lần.

“Đi xem tiếp xem.” Tả Đăng Phong nghĩ không ra nguyên do, nên tiếp tục lướt lên phía bắc.

Những giếng nước bố trí không đều. Có nơi nằm ngay gần nhau, có nơi hai giếng cách nhau cả hai dặm, có nơi hơn mười dặm cũng không có lấy một cái. Những giếng nước cũng không bố trí theo đường thẳng, mà giao thoa với nhau như mạng nhện, tuy đều nằm trên mạch nước ngầm, nhưng giếng nào cũng sâu hơn bình thường.

Suốt một canh giờ, hai người dò theo các miệng giếng, nhưng đến cuối, Tả Đăng Phong vẫn không tìm ra được quy luật, nhưng hẳn xác định được hai chuyện, thứ nhất, những chỗ không có giếng nước, cây cối đều bị thiếu nước lâu ngày, chứng tỏ trong huyện Chu Đáo quả thực có Hạn Bạt tồn tại, thứ hai, có Người trong đạo môn tác pháp thay đổi hướng đi của mạch nước ngầm, giúp khu vực này tuy khô hạn nhưng không ảnh hưởng tới sự sinh trưởng của cây nông nghiệp và sinh hoạt của cư dân.

“Người này có phải là ăn no rồi việc không?” Tả Đăng Phong nghĩ mãi không ra đâm ra bực bội, Người trong đạo môn trắng trợn sửa đổi mạch nước ngầm, rõ ràng là hành vi nghịch thiên, dù không nghịch thiên thì cũng là ngỗ ngược, vì mạch nước ngầm là không được tùy tiện sửa chữa, nếu không sẽ gây ra ảnh hưởng tới địa khí của khu phía đông, giữ nước ở phía bên này, sẽ làm nước ngầm ở mé phía đông ít đi, ảnh hưởng tới cư dân sống ở đó, đây chính là vi phạm luật trời.

“Chỉ có một giải thích hợp lý, chính là người này đang cố gắng che dấu Hạn Bạt.” Ngọc Phát nghiêm mặt nói.

“Có khả năng này.” Tả Đăng Phong gật đầu, Hạn Bạt thuộc về yêu vật, Người trong đạo môn thường nếu gặp sẽ lập tức ra tay hàng phục, dù không diệt trừ cũng sẽ không tìm cách bảo vệ, nhưng căn cứ tình huống trước mắt thì Người trong đạo môn kia quả thực đang bảo vệ cho Hạn Bạt, vì ông ta đã cố gắng giảm thiểu tác động xấu của Hạn Bạt xuống mức thấp nhất, cư dân không bị ảnh hưởng tất sẽ không ai đi xen vào việc của người khác, đây chính là cách để bảo vệ cho Hạn Bạt.

“Tôi đang nghĩ tới một chuyện nữa.” Ngọc Phát nhú mày.

“Cái gì?” Tả Đăng Phong đưa tay xem đồng hồ, đã tới canh bốn.

“Người thường không có năng lực thực hiện một công trình to lớn như thế này, nếu Hạn Bạt có tiên nhân che chở, chúng tôi sẽ gặp phiền phức lớn.” Ngọc Phát nghiêm túc.

“Không có tiên nhân bao che thì thôi, càng có tiên nhân bao che tôi càng muốn giết chết nó.” Tả Đăng Phong cười lạnh, lúc Vu Tâm Ngữ mất hẳn đã ngẩng lên trời khẩn cầu, nhưng không có tiên nhân nào giúp đỡ hẳn, tiên nhân không nhúng tay vào việc thế gian thì thôi, nếu có tiên nhân can thiệp vào việc thế gian, hẳn sẽ cảm thấy vô cùng bất công.

“Cậu đừng tức giận, tôi chỉ là suy đoán thôi.” Ngọc Phát hiểu suy nghĩ trong lòng Tả Đăng Phong.

“Nếu tôi còn Âm Dương Sinh Tử Quyết, tôi sẽ phát giác ra âm khí tồn tại, không cần phải chạy loạn khắp nơi giống như bây giờ.” Tả Đăng Phong giận dữ hừ lạnh.

“Chúng ta có thể dựa vào thể núi đi tìm, nơi cực âm chi địa. . .”

“Không cần, tôi nghĩ, khu vực Hạn Bạt gây ảnh hưởng có hình tròn, chỉ cần tìm ra biên giới những giếng nước, có thể tính ra khu vực chính giữa sẽ là chỗ có Hạn Bạt.” Tả Đăng Phong cắt ngang lời Ngọc Phát.

“Cách này rất hay.” Ngọc Phát mỉm cười gật đầu.

Tả Đăng Phong lập tức để Thập Tam lên đầu vai, lao về hướng đông, nội đan của Thập Tam chưa hoàn toàn khôi phục, Tả Đăng Phong không muốn nó lãng phí linh khí.

Tương truyền Hạn Bạt có thể một bước di chuyển ngàn dặm, nhưng ‘ngàn’ này chỉ là một hình dung từ, ý là nhiều, rộng, chứ không phải con số chuẩn xác, hai người đi về phía đông hai trăm dặm thì tìm thấy giếng nước cuối cùng, giếng này không có đá xây, mà chỉ là một đầm nước trong.

“Trời đã sáng, quay về đã, để Minh Tịnh Đại Sư khởi sinh nghi.” Ngọc Phát kéo tay Tả Đăng Phong.

“Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu, vòng vèo xuôi nam.

Trở về nhà trọ, hai người nhẹ nhàng lướt vào sân nhỏ, cửa phòng ngủ là cửa gỗ, khi mở luôn gây ra tiếng vang, Ngọc Phát mở cửa, Tả Đăng Phong dậm chân đi vào tiền viện, vờ như Ngọc Phát mở cửa tiền hán ra ngoài.

Trở về phòng, Thiết Hải mở mắt nhìn hẳn một cái, rồi nhắm mắt lại, ông không niệm kinh, để Tả Đăng Phong có thể nghỉ ngơi thật tốt.

Tả Đăng Phong nằm xuống giường nhắm mắt nghỉ ngơi, sáng sớm ba người xuống ăn sáng, xong hai người lại mang theo Thập Tam ra ngoài.

“Hôm nay nhất định phải bắt được Hạng Bạt, thời gian mà dài, tôi sợ Minh Tịnh Đại Sư sẽ sinh nghi.” Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn nhà trọ.

“Đêm qua đã xác định được phạm vi đại khái, hôm nay chỉ cần tìm khu vực chính giữa, chắc hẳn không thành vấn đề.” Ngọc Phát gật đầu.

Tới chỗ không người, hai người lập tức lảng không gia tốc, đêm qua đi hướng đông hai trăm dặm, hôm nay chỉ cần hơi chếch xuống đầu phía nam để tìm, như vậy có thể thông qua hai đầu mút để xác định điểm trung tâm.

Một canh giờ sau, hai người tìm được chỗ cần tìm, một tòa miếu thờ trong núi, diện tích chỉ cỡ Thanh Thủy quan, rất nhỏ, rất cũ kỹ, ở trong rừng sâu.

Nếu nơi này là một miếu thờ hoang phế hai người tuyệt đối không sinh nghi, nhưng từ xa đã nhìn thấy rõ ràng trong miếu có người ở, cương thi làm sao có thể giấu ở trong miếu. . .

299. Q.4 - Chương 299: Quỷ Vương Chung Quỷ

“Quan” là nơi đạo sĩ ở, “Tự” là nơi hòa thượng ở, còn “Miếu” là nơi thờ những thần minh khác, không phải Tam Thanh cũng không phải Phật tổ, người coi miếu thường là do cư sĩ đảm đương, cổ miếu ở trong núi sâu này có người coi miếu, hiện đang quét lá rụng trong sân, và không phải đàn ông, mà là một cô gái.

Người ta thường nói: chuyện ra khác thường là vì sao, nơi này là chỗ thâm sơn, chung quanh không người, thôn trang gần nhất cũng phải hơn mười dặm, những cô gái bình thường không có khả năng ở đây, hơn nữa những chỗ khác trong núi, lá cây tuy cuộn lại nhưng không rơi xuống, trong khi cây cối xung quanh miếu nhỏ đã sắp rụng sạch.

“Miếu ~” Tả Đăng Phong còn đang ngẩn ngía, Thập Tam đã phát ra tiếng kêu, Tả Đăng Phong quay sang, thấy mắt phải Thập Tam đổi màu, chứng tỏ cô gái trong miếu là do âm vật biến thành.

“Cô gái đó rất có thể là Hạng Bạt biến thành.” Tả Đăng Phong nói nhỏ, hai người đang ở phía nam của ngôi miếu, cách miếu khoảng ba dặm.

“Bảy tám phần mười.” Ngọc Phát đồng tình. Cô thực không hiểu tại sao Hạng Bạt lại biến thành con gái để sống ở đây.

“Hạng Bạt không sợ mặt trời à?” Tả Đăng Phong hỏi, Mao Sơn phái am hiểu điều khiển âm hồn, còn Thần Châu Phái là hành gia về khống chế âm vật.

“Vật cực tất phản, phủ cực thái lai.” Ngọc Phát gật đầu, gián tiếp trả lời câu hỏi của Tả Đăng Phong.

“Đi qua xem một chút không?” Tả Đăng Phong hỏi ý Ngọc Phát, trong lòng hẳn đang có rất nhiều nghi vấn, đáp án đã ở ngay trước mắt, hẳn bức thiết muốn có lời giải.

“Vật này cực kỳ hiếm thấy, tôi chưa bao giờ giao thủ với Hạng Bạt, chúng ta phải cẩn thận.” Ngọc Phát gật đầu.

“Thập Tam, mày canh chừng.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ bên cạnh miếu nhỏ, Thập Tam hiểu ý Tả Đăng Phong là muốn nó chặn cửa đường lui âm vật, nên lập tức phóng đi.

“Thập Tam hình như đã tính trước.” Ngọc Phát nhìn Thập Tam lao đi.

“Lúc nào nó cũng vậy, tôi chưa thấy nó sợ cái gì bao giờ.” Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu, Ngọc Phát nếu nhìn vào thần sắc của Thập Tam mà phán đoán năng lực của Hạng Bạt là rất không chính xác, vì Thập Tam thuộc loại chẳng biết sợ cái gì cả.

Hai người tiến sát tới miếu nhỏ, đến càng gần nhìn thấy càng kỹ. Kiến trúc và kết cấu của miếu nhỏ rất giống Thanh Thủy quan, chỉ khác là nó không có tây phòng. Niên đại của miếu nhỏ rõ ràng xưa cũ hơn Thanh Thủy quan, vì tường ngoài của nó dùng gạch dài tới hơn ba mươi centimet, dày năm sáu centimet,

gốm hóa rất nghiêm trọng, đây là đặc điểm của gạch thời Đường triều, gạch của thời sau này đa số đều nhỏ hơn, độ nung cũng non hơn, bắt mắt nhất là những viên gạch này còn lộ ra một chút sắc lam, đây là công nghệ ba màu thời Đường triều, bấy nhiêu đặc điểm đủ chứng tỏ miếu nhỏ được xây từ thời Đường triều.

Trong điều kiện bình thường, kiến trúc thời Đường không thể còn bảo tồn tới ngày nay, nhưng do có Hạn Bạt tồn tại làm cho nơi này cực kỳ khô ráo, hơn nữa không có ai tới phá phách, nên miếu nhỏ mới còn.

Một lát sau, hai người tới cửa miếu, trước cửa có hai con đường nhỏ, một cái đi xuống bờ sông, một cái đi vào trong núi, đường rất nhỏ, cho thấy bình thường chỉ có một mình nó đi mà thôi.

Cô gái trong miếu đã nhìn thấy hai người, đứng ngay ở bên trong cửa miếu nhìn hai người dò xét, cánh cửa gỗ đã cũ nát vô cùng nghiêm trọng, ván cửa có khe hở, nó đánh giá hai người, hai người cũng cách cái cửa đánh giá nó.

Cô gái có khuôn mặt chỉ chừng hai lăm hai sáu, mặc quần áo nông phụ bình thường, màu xám, tà rộng, quần màu lam, eo cao, bó chân, cách ăn mặc rất thô, nhưng gương mặt lại xinh đẹp tuyệt trần, tóc dài, mi cong, mắt to, mũi cao, khuôn mặt trái xoan giống Ngọc Phát, nhưng Ngọc Phát là vẻ cao ngạo, còn cô gái mang vẻ âm lãnh quái gở.

“Hai vị đạo trưởng có chuyện gì?” cô gái hỏi.

“Trong lòng có nghi hoặc, tới để xin lời giải đáp.” Tả Đăng Phong trả lời, cô gái gọi hai người là đạo trưởng vì căn cứ vào trang phục hai người đang mặc, nhưng nó rõ ràng là không phát giác ra của tu vi hai người, nếu không nó phải gọi hai người là chân nhân.

“Có chuyện gì mời nói.” Cô gái nói .

“Hai người chúng tôi biết bốn tướng của cô, mở cửa ra đi, chúng tôi không định làm khó cô.” Ngọc Phát thấy cô gái không có ý mở cửa, thì bực mình.

“Đạo trưởng mời.” Cô gái kia không kinh ngạc, nhẹ nhàng đưa tay mở cửa.

Hai người cất bước đi vào sân nhỏ.

Tòa miếu thờ cũ kỹ hơn cả Thanh Thủy quan, những vật dụng, kiến trúc bên trong đều đã rạn nứt, gạch đá đã loang lổ, nhưng trong tiểu viện rất sạch sẽ, có thể thấy cô gái này rất thường xuyên quét dọn.

Hai người đi thẳng tới chánh điện, mặt bắc chánh điện đặt một pho thần tượng, thần tượng vểnh lên gờ kiếm, mặc áo lam, râu dài, trợn mắt, mũi lân, miệng hổ, chính là một pho tượng của Quỷ Vương Chung Quỳ.

“Từ khi nào cô chịu được ánh nắng mặt trời?” Tả Đăng Phong nhìn vào trong một cái, rồi xoay người hỏi cô gái đứng cách đó không xa.

“Hồi bẩm đạo trưởng, tôi là từ năm Kiến Long.” Cô gái trả lời, tuy tự xưng là tôi, ngữ khí lại không khiếm tốn, nhưng không hề cuồng ngạo, ngữ khí rất lạnh, không ấm áp như hơi thở của con người, căn bản vì nó không hề có hơi thở.

Tả Đăng Phong gật đầu, ‘tôi là’ là cách xưng hô của phụ nữ thời Tống Triều, còn thời Đường triều sẽ xưng là ‘thiếp thân’.

“Cô chết vào năm nào?” Ngọc Phát lập tức hỏi, không bình tĩnh như Tả Đăng Phong, Ngọc Phát có chứa địch ý, tuy đối phương huyền hóa thành con gái, nhưng nó là cương thi thành tinh, Ngọc Phát không thể thuận mắt nhìn nó làm người.

“Năm Vũ Đức thứ sáu.” Cô gái lập tức trả lời.

Vũ Đức là niên hiệu của Lí Uyên, sau niên đại Kiến Long của Triệu Khuông Dận ba trăm năm, nói cách khác cô gái này chết ba trăm năm, âm khí ngưng kết, thi thể không rửa, có thể rời khỏi chỗ âm u để hấp thu ánh trăng.

“Cô chôn ở đâu?” Tả Đăng Phong tiếp miệng hỏi.

“Ồ đây.” Cô gái trả lời, lúc nói chuyện hai tay của cô luôn nắm vào nhau để trước đan điền, tư thế không kiêu ngạo không siểm nịnh.

“Nơi này là hành cung thánh quân, sao lại chứa được âm thân sống nhờ?” Tả Đăng Phong nhíu mày, ai cũng biết Chung Quỷ là tiên nhân, dựa theo phẩm cấp ông ta thuộc về cấp bậc Địa Tiên, không tính là cao, nhưng người này quyền lực rất lớn, dạ hành tứ phương, hàng yêu tróc quỷ, có thể quản lý âm vật không bị quy chết, khổng chế thiên binh không quy thiên đình lệ thuộc, có quyền không khác gì một tán tiên.

Cô gái chớp mắt nhìn Tả Đăng Phong, không trả lời.

“Cô đã bị chôn tới hơn một nghìn năm, sao tồn tại được tới giờ?” Ngọc Phát nhíu mày, Hạng Bạt có thể quang minh chính đại sinh tồn thì thực là kỳ quặc.

“Tôi chưa bao giờ sát sanh hại người, các vị tiên trưởng đạo chơi ngẫu nhiên gặp, đều không ai làm khó dễ tôi cả.” Cô gái quay đầu nhìn Ngọc Phát.

“Nói thật đi, nếu có nửa chữ giả dối, bổn tọa hôm nay sẽ thu cô.” Ngọc Phát hừ lạnh, Hạng Bạt biến thành cô gái rõ ràng đang nói láo, cộng với thái độ không kiêu ngạo không siểm nịnh làm cho Ngọc Phát rất cảm tức, chỉ là một âm vật gặp Người trong đạo môn mà không hề nể nang chút nào.

“Đạo trưởng từ bi, mong đừng làm khó tôi.” Cô gái hơi khom người, nhưng dù hành lễ, ngôn từ lại vẫn rất cứng cỏi.

“Vị này là Chính Nhất Giáo Thần Châu Phái Thôi chân nhân, cô ấy muốn hàng cô không phải là việc khó.” Tả Đăng Phong vừa nói vừa tranh thủ lướt vào đông phòng nhìn thoáng qua, thấy trong đó có một cỗ quan tài đỏ, lớp sơn son đã loang lổ, ngoài ra còn có một cái bàn và hai cái đôn, cái bàn đã gãy một chân, được lấy một khúc cây chống thay.

Nói xong, Tả Đăng Phong đã về lại chỗ cũ, hắn làm vậy có hai ý, một là để cho Hạng Bạt thấy thân pháp cực nhanh của hắn, nó không thể nào chạy thoát được, hai là nói cho nó biết, Ngọc Phát chính là khắc tinh của nó.

Cô gái khẽ nhíu mày, vô ý thức lui lại nửa bước, ánh mắt có ý cảnh giác.

“Tôi nhập đạo không lâu, đối với cổ hương của các Đạo gia tiên trưởng không rành, chị có biết cổ hương của thánh quân Chung Quỷ ở đâu không?” Tả Đăng Phong mỉm cười hỏi Ngọc Phát.

Ngọc Phát nhíu mày, Tả Đăng Phong rõ là đang nói mát, ai mà chẳng biết quê của Chung Quỷ là ở huyện Hộ, Chung Nam sơn. Huyện Hộ và huyện Chu Đáo nằm liền nhau cách đây không xa, Hạng Bạt biến ảo thành cô gái có thể ở lại huyện Chu Đáo, nằm trong Chung Quỷ hành cung chắc chắn là có duyên cớ, hơn nữa mạch nước ngầm của huyện Chu Đáo vì sao bị sửa đổi, làm cho lượng nước ngầm ở hạ du bị giảm bớt, mà huyện Hộ chính là nằm ở hạ du, hơn nữa, Hạng Bạt sinh sống ở đây đã hơn một nghìn năm mà không có một Người trong đạo môn nào tới tìm phiền toái, những điều này đều tuyệt đối không phải là trùng hợp, giải thích hợp lý chỉ có một, chính là Hạng Bạt biến ảo thành cô gái và Quỷ Vương Chung Quỷ có quan hệ, hơn nữa quan hệ rất sâu.

Câu hỏi của Tả Đăng Phong làm Ngọc Phát nhíu mày, nhưng Hạng Bạt thì lại lộ vẻ như trút được gánh nặng, dáng vẻ của nó đã nghiệm chứng suy đoán của Tả Đăng Phong, Người trong đạo môn không tới làm khó nó rõ ràng là vì Chung Quỷ.

“Cô với thánh quân Chung Quỷ có quan hệ như thế nào?” Tả Đăng Phong mỉm cười hỏi cô gái.

“Sâu xa.” Cô gái trả lời.

“Không đúng nha. Ông ấy vì để giảm bớt ảnh hưởng của cô, đã sửa toàn bộ mạch nước ngầm mấy trăm dặm quanh đây, công trình này rất lớn, chỉ là sâu xa thì đâu cần ông ấy phải làm như vậy.” Tả Đăng Phong mỉm cười, tâm tình của hắn hiện rất tốt, cực kỳ tốt, vì việc này đạt được thu hoạch vượt qua dự tính của hắn, cô gái do Hạng Bạt biến ảo và Chung Quỷ có quan hệ rất lớn, hắn đã bắt được thóp của tiên nhân lấy việc công làm việc tư.

Cô gái nhíu mày, không trả lời.

Ngọc Phát quay đầu nhìn Tả Đăng Phong, trên mặt mang ý hỏi thăm, hỏi hẩn xử lý củ khoai lang phỏng tay trước mặt như thế nào.

Tả Đăng Phong gạt đầu với Ngọc Phát, quay sang cô gái, nụ cười chuyển sang lạnh lẽo, “Gọi Chung Quỳ tới đây, nếu không tôi sẽ cho cô chết thêm lần nữa. . .”

300. Q.4 - Chương 300: Mời Thần Xuất Hiện

Tả Đăng Phong nói xong, Ngọc Phát và Hạng Bạt đều ngạc nhiên, Ngọc Phát kinh ngạc còn hơn Hạng Bạt, vì cô biết Tả Đăng Phong đe dọa không giống cô, Hạng Bạt nếu không gọi Chung Quỳ tới, Tả Đăng Phong sẽ thật sự giết nó.

Cô gái ngạc nhiên không trả lời, chỉ chăm chú nhìn Tả Đăng Phong, người này tuy là cương thi thành tinh, nhưng vẫn còn trí tuệ, biết im lặng chính là cách phòng vệ tốt nhất.

Tả Đăng Phong thấy nó không phản ứng, thì nổi giận, mắt hiện sát khí.

“Chúng tôi không làm gì quá đáng đâu, chỉ muốn mời thánh quân hiện thân gặp mặt, chúng tôi ra bên ngoài chờ.” Ngọc Phát thấy Tả Đăng Phong nổi sát ý, lập tức lựa lời hòa hoãn.

“Không có âm dương nhị khí lại có thể nói ra tiếng, cương thi tính âm lại có thể xuất hiện ban ngày, Chung Quỳ đối với mi thật đúng là rất tốt.” Tả Đăng Phong hừ lạnh, xoay người đi ra hướng cửa sân, Ngọc Phát đi theo.

“Cậu thật định giết nó sao?” Ngọc Phát nhìn qua khe cửa, thấy Hạng Bạt đi vào chánh điện.

“Nếu Chung Quỳ không xuất hiện, tôi sẽ giết nó.” Tả Đăng Phong hít sâu cố gắng điều chỉnh bản thân, hừ, làm tiên nhân thì có thể làm việc riêng làm rồi kỉ cương, thể gian quả thực không công bằng.

“Sao cậu lại muốn gặp Chung Quỳ, đó là tiên nhân đắc đạo đã lâu, chúng ta không phải là đối thủ của người ta.” Ngọc Phát nhíu mày, từ khi biết được Hạng Bạt và Chung Quỳ có liên quan Ngọc Phát đã thay đổi thái độ, cô lo cho Tả Đăng Phong, cô biết Chung Quỳ lợi hại đến mức nào, dù hai người tu vi có là vô địch, thì đấu với người ta vẫn là châu chấu đá xe, lấy trứng chọi đá.

“Tôi muốn ông ấy tìm giúp tôi hồn phách Vu Tâm Ngữ ở đâu.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt, hồn của Vu Tâm Ngữ đi đâu vẫn luôn là tâm bệnh của Tả Đăng Phong, đã từng mời người xuống âm phủ tìm, mới hay hồn của Vu Tâm Ngữ không hề xuống âm tào địa phủ.

“Vậy thì nói muốn nhờ có lẽ còn có ba phần hi vọng, cưỡng ép người ta coi chừng bị giết luôn diệt khẩu.” Ngọc Phát thăm thì, cô không hề thấy ghen, phụ nữ đàn bà thông minh không ghen với người chết.

“Cơ hội như vậy sau này làm gì còn gặp được, tôi không thể bỏ lỡ, dù có thể nào cũng phải biết hồn của cô ấy đã đi đâu.” Tả Đăng Phong dứt khoát lắc đầu, người phàm hầu như không hề có cơ hội tiếp xúc với tiên nhân, cơ hội như vậy một khi bỏ qua, sẽ không bao giờ có lại được nữa, nên dù nguy hiểm tới mức nào hần cũng muốn thử một lần.

“Tương truyền Chung Quỳ ghét ác như cừu, hung lệ mạnh bạo, uy hiếp ông ấy không phải hành vi sáng suốt.” Ngọc Phát lắc đầu .

“Chị mang Thập Tam về nhà trọ trước, việc này nếu kết thúc tốt đẹp, tôi sẽ về tìm chị, nếu đến hừng đông ngày mai tôi còn chưa về, làm phiền chị đưa Thập Tam tới Sơn Đông giúp tôi, để nó tự quyết định nơi muốn tới.” Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phát.

“Nếu ông ấy không sợ uy hiếp, cậu định ứng phó như thế nào?” Ngọc Phát hỏi.

“Cố hết sức giết chết Hạng Bạt.” Tả Đăng Phong đáp.

“Đó là hạ sách, lưỡng bại câu thương, huống hồ ông ấy nhất định sẽ ngăn cản cậu.” Ngọc Phát lắc đầu .

“Chị đưa Thập Tam về trước đi, tôi sẽ xử lý tùy theo hoàn cảnh.” Tả Đăng Phong nhắm mắt thở dài, Vu Tâm Ngữ đi đã hơn ba năm, ba năm nay, hần bôn ba bốn phía tìm con đường cứu cô hoàn dương, chỉ có làm mình bận rộn mới làm hần đỡ nhớ tới cô, Chung Quỳ là một vị thần tiên, năng lực của ông ta chắc

chấn mạnh mẽ, nếu ông ấy chịu giúp, nhất định hắn sẽ biết điều hắn muốn biết. Xa vời hơn, thậm chí còn có thể nói chuyện được với hồn của Vu Tâm Ngữ, chỉ nghĩ đến đó Tả Đăng Phong đã xúc động.

“Ứng phó tùy theo hoàn cảnh không phải là phong cách của cậu.” Ngọc Phát lắc đầu, cái gọi là xử sự tùy theo hoàn cảnh chính là không có kế hoạch.

“Tôi đã nghiên cứu pháp thuật Tiệt Giáo Tử Dương quan, phỏng đoán ra một loại phương pháp tán công tự bạo cực tốc, với tu vi của tôi hiện giờ, nếu tán công tự bạo, có thể san thành bình địa một phương viên trăm dặm.” Tả Đăng Phong mỉm cười, tử khí điên phong là cảnh giới cao nhất phạm nhân tu hành có thể đạt tới, cách Địa Tiên chỉ có một bước ngắn, nếu tán công tự bạo sẽ sinh ra khí lãng khổng lồ, gây nên vô số thương vong, người chết, sẽ làm cho Thiên Đình phải chú ý, Chung Quỷ cũng không thể nào che giấu được.

“Có đáng mạo hiểm đến như vậy không?” Ngọc Phát nhíu mày, phương pháp này quá nguy hiểm, như quả thật có hiệu quả.

“Chúng ta đang đi đường vòng, và bây giờ trước mắt chúng ta đang hiện ra một con đường tắt.” Tả Đăng Phong nghiêm túc.

“Chỉ có thể làm như vậy, trên người cậu còn bao nhiêu kim phiếu?” Ngọc Phát hỏi.

“Chị muốn cái gì?” Tả Đăng Phong móc một tờ kim phiếu ngàn lượng đưa cho Ngọc Phát.

“Số người trong phương viên trăm dặm càng nhiều, chúng ta càng chiếm ưu thế, Chung Quỷ càng không dám vọng động, tôi đi đổi kim phiếu thành đồng đại dương, vung vãi các nơi, dẫn người ta tới.” Ngọc Phát giải thích.

“Ý kiến hay, tìm thêm Minh Tịnh Đại Sư hỗ trợ, ném xong hai người hãy trở về nhà trọ.” Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý, một ngàn lượng hoàng kim là ba vạn đồng đại dương, một đồng đại dương nặng chừng năm tiền, ba vạn đồng là hơn một ngàn năm trăm cân, Ngọc Phát vác theo không tiện, để Minh Tịnh Đại Sư hỗ trợ là thích hợp nhất, một là để cho ông có việc làm, hai là để giải thích hai người làm gì mấy ngày nay, ba là để Minh Tịnh thay đổi cái nhìn về hai người, khỏi cho luôn bị cảm giác đi theo hai người không phải đào mộ thì là giết người.

“Ừ, cậu phải hết sức cẩn thận.” Ngọc Phát nắm tay Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, nắm chặt bàn tay lại, rồi thả ra.

Ngọc Phát rời đi, Tả Đăng Phong mới nhớ ra cô không dẫn theo Thập Tam, vốn định nhắc, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi, vì hắn đoán ra dụng ý của Ngọc Phát, không phải cô quên, mà là cô muốn nó ở lại để hắn phải bận tâm, không liều mạng ngọc thạch câu phần.

Tả Đăng Phong đẩy cửa đi vào miếu nhỏ, đến thẳng chánh điện, Hạng Bạt đang ngồi trên bồ đoàn, nhắm mắt tĩnh tọa.

Trong chánh điện rất trống trải, trừ thần tượng Chung Quỷ chỉ có một cái bàn thờ, trên có lư hương và hai cái bát sứ, trong một bát sứ có mấy cái bánh, bát kia đựng mấy miếng táo.

Mấy miếng táo làm Tả Đăng Phong nhớ tới lần đầu gặp Vu Tâm Ngữ, lúc đó hắn cho cô hai cái bánh bao, sáng sớm hôm sau Vu Tâm Ngữ đáp lễ lại cho hắn mấy miếng táo, người ấy đã mất đi mấy năm, cảnh ấy hiện rõ mồn một trong đầu, không thể nào quên được.

Cô gái không nói chuyện, Tả Đăng Phong cũng không nói, trong miếu rất yên tĩnh, thời gian chậm rãi trôi qua, buổi trưa đã tới.

Hiện giờ tuy đã gần tới đầu thu, nhưng giữa trưa nhiệt độ vẫn còn rất cao, Tả Đăng Phong đành phải rút hàn khí trong bao tay Huyền Âm ra để duy trì nhiệt độ cơ thể, Hạng Bạt tuy đã thành tinh, bản chất lại là âm vật, ánh nắng bên ngoài và nhiệt độ cao làm sắc mặt nó trắng bệch, Tả Đăng Phong ngăn ngừa, rồi ra tay, phát ra Huyền Âm chân khí hạ thấp nhiệt độ trong chánh điện xuống.

Cô gái cảm nhận được, mở mắt nhìn Tả Đăng Phong, nhưng vẫn không nói gì, Tả Đăng Phong giả bộ không biết, nhắm mắt dưỡng thần, hắn làm vậy chỉ là vì bản năng đàn ông nên chiều cổ đàn bà mà thôi, chẳng phải muốn xin lỗi hay lấy lòng gì cả.

Buổi trưa, giờ Mùi, giờ Thân, giờ Dậu, mặt trời xuống núi, sắc trời bắt đầu ảm đạm.

“Các người tới để làm gì? ” Hạng Bạt lên tiếng trước.

“Vốn là định tới để thu phục cô, nhưng bây giờ lại muốn gặp thánh quân một chút, có việc cầu nhờ ông ấy.” Tả Đăng Phong đáp. Hắn vẫn luôn muốn hỏi quan hệ giữa Hạng Bạt và Chung Quỳ, nhưng cuối cùng hắn nhịn được, có một số việc biết càng ít càng tốt.

“Ông ấy tuần tra các nơi, không thường tới nơi này.” Cô gái bình tĩnh nói, Tả Đăng Phong cả ngày không nói chuyện, cho thấy ý chí hắn rất kiên định, người như vậy thật là đáng sợ.

“Tiên nhân thần thông tứ phương, chỉ cần cô dâng hương gọi, ông ấy sẽ xuất hiện thôi.” Tả Đăng Phong nhìn lư hương trên bàn, trong lư toàn là cát, không có tro nhang, nhưng bên ngoài lư hương lại có để mấy cây nhang, cho thấy mấy cây nhang này có cách dùng khác.

Hạng Bạt im lặng, đi tới bàn, cầm một cây nhang cắm vào lư, đốt lên, nó dùng ngón tay để đốt nhang, nguyên lý thực hiện cũng giống như người tu hành áp súc linh khí để làm tăng nhiệt độ.

Cô gái đốt hương xong trở về bỏ đoàn ngồi xuống, nhắm mắt lại không để ý tới Tả Đăng Phong nữa. Hạng Bạt thật sự chưa từng sát sanh giết người, từ đầu tới cuối không hề có ý ra tay, hoàn toàn không phải nó không đủ sức để đánh.

Tả Đăng Phong hồi hộp, Hạng Bạt đã đốt nhang, nhưng không nói gì, chứng tỏ nó với Chung Quỳ quan hệ rất mật thiết, tới mức chẳng cần nói gì, chỉ cần đốt nhang, là người kia biết mà tới.

Tả Đăng Phong nhìn cây nhang, hồi hộp còn cao, hắn có thái độ không tốt với Hạng Bạt, nếu Chung Quỳ biết, chắc chắn sẽ nổi giận, chuyện này là rất bình thường, nếu có ai xấu tính với Vu Tâm Ngũ, hắn cũng sẽ nổi giận.

Sắc trời càng lúc càng tối, hướng tây nam đã có ánh lửa, những ánh lửa di động nhưng phân tán, chứng tỏ Ngọc Phất và Thiết Hải đã dụ dỗ được nhiều người ở gần tới tìm tiền, cách làm này tuy không quang minh, nhưng không thể không làm, hơn nữa, kẻ quyết định sự sống chết của họ không phải Ngọc Phất và Thiết Hải, không phải Tả Đăng Phong, mà là Quý Vương Chung Quỳ.

Lư hương tỏa khói xanh mù mịt, chung quanh yên tĩnh không tiếng động, tạo nên một áp lực tâm lý rất lớn. Nhang cháy được ba phần, mũi Tả Đăng Phong đã đổ mồ hôi, nhưng ngoài cửa vẫn chưa hề vang lên tiếng đập cửa.

Tả Đăng Phong ngồi ngay cạnh cửa chánh điện, đối diện cửa ra vào miếu nhỏ, một lúc lâu sau tiếng đập cửa vang lên, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn ra cửa chính, trên cửa miếu có khe hở rất lớn, có thể nhìn qua khe thấy tình huống bên ngoài, nhưng bên ngoài cửa cái gì cũng không có.

“Ông ấy tới.” Cô gái đứng dậy, đi ra cửa...

301. Q.4 - Chương 301: Tú Sĩ Áo Xanh

Cô gái đi ra cửa chính, Tả Đăng Phong lập tức đứng dậy nhìn. Ngoài cửa vẫn chẳng có ai, nhưng ngay khi cô gái mở cửa, một tú sĩ áo xanh trẻ tuổi xuất hiện ngoài cửa.

Tú sĩ xuất hiện rất đột ngột nhưng kịp thời, giống như đang đứng chờ sẵn vậy, lại giống như ngay trong chớp mắt cửa mở là xuất hiện, nhưng là thế nào thì chứng tỏ người này tuyệt không phải người thường.

Người này mặc áo xanh, tuổi chừng hai sáu hai bảy, rất cao, người hơi gầy, hình dạng anh tuấn, khí chất nho nhã, tràn đầy phong độ người trí thức, chẳng có chút nào vẻ hung thần ác sát thần tượng Chung Quỳ.

Nhưng Tả Đăng Phong vẫn biết người này chính là Chung Quỳ, vì Hạng Bạt mở cửa xong là xoay người đi trở vào, nét mặt không hề ngạc nhiên, chỉ là Tả Đăng Phong có cảm giác quan hệ giữa Hạng Bạt và tú sĩ hình như không được tốt lắm, vì hai người chẳng nói với nhau câu nào.

“Mời huynh đài đây nói chuyện.” tú sĩ đứng ngoài cửa nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong bèn đi ra, vì Hạng Bạt không hề mách tội gì hắn, nên ngôn từ tú sĩ rất bình tĩnh, nét mặt vậy bình thản, chẳng hề có chút địch ý.

Tả Đăng Phong vừa tới, trước mặt đột nhiên xuất hiện một bệ đá và hai cái thạch đôn, tú sĩ ngồi xuống trước, chỉ cái đôn kia mời Tả Đăng Phong ngồi.

“Tả Đăng Phong xin chào thánh quân.” Tả Đăng Phong chấp tay chào.

“Chỉ là cô hồn dã quỷ, không thể nhận cái tôn xưng thánh quân, Chung mỗ còn muốn cảm ơn huynh đài đã hạ thủ lưu tình.” tú sĩ chấp tay trả lễ.

Tả Đăng Phong hơi ngớ người. Dù đối phương khiêm tốn nhận mình là cô hồn dã quỷ, nhưng rõ ràng đã thừa nhận mình chính là Quỷ Vương Chung Quỷ, dung mạo tú sĩ khác biệt quá nhiều với thần tượng Tả Đăng Phong không thể tưởng tượng được một Chung Quỷ chuyên tịch tà bắt quỷ lại là một tú sĩ trẻ tuổi, càng không thể ngờ ông tôi khiêm tốn như vậy.

“Lúc đầu vì không biết quý thích cư trú nơi này, nên lời nói có điều đắc tội, xin thánh quân chớ nên trách tội.” Tả Đăng Phong khiêm nhường. Đối phương đã không ác ý, hắn đành phải điều chỉnh sách lược, hắn vốn ăn nói vô lễ, nhưng không hề đụng tới một ngón tay Hạng Bạt, nên mới có câu ‘Lời nói có điều đắc tội’, hắn không biết quan hệ giữa Hạng Bạt và Chung Quỷ, nên dùng từ quý thích để xưng hô.

“Huynh đài mời ngồi, Chung mỗ còn có nhiệm vụ phải làm, không thể ở lâu, ngồi một lúc là phải đi rồi.” Chung Quỷ chỉ tay ý bảo Tả Đăng Phong ngồi xuống.

Tả Đăng Phong gật đầu, ngồi xuống thạch đôn.

“Dung mạo Thánh quân và Pháp Tượng khác nhau xa quá, thực là thần kỳ.” Tả Đăng Phong nói.

“Nghe nhầm đồn bậy, thổi phồng linh tinh, Chung mỗ chỉ là một kẻ thư sinh, làm sao trông như hung thần vậy được.” Chung Quỷ khẽ cười, người này tuy quyền cao chức trọng nhưng lại không kiêu ngạo coi thường người, nói chuyện rất thoải mái.

“Thánh quân hình như không phải tu chân mà phi thăng?” Tả Đăng Phong hỏi dò, Chung Quỷ gọi hắn là huynh đài, tự xưng mình là Chung mỗ, đó không phải cách xưng hô Người trong đạo môn.

“Tu chân phi thăng được chứng chính là tiên ban, trung hiếu nhân nghĩa được nhập chính là bài vị, Chung mỗ khi còn sống chỉ đọc thánh hiền chi thư, không hề có Hoàng lão chi học, làm sao tu chân phi thăng cho được.” Chung Quỷ ngẩng đầu nhìn trời đêm.

“Thánh quân pháp lực cao thâm, có thể lên trời xuống đất, Tả mỗ nay có một chuyện muốn nhờ, tiện nội ngày mười tháng mười bốn năm trước bị uống mạng, họ Vu tên là Tâm Ngữ, là người Đãng Châu, kính mong thánh quân xem giúp âm hồn cô ấy hiện đang ở đâu.” Tả Đăng Phong thấy đối phương ngẩng đầu nhìn trời, biết ông tôi còn việc quan trọng phải làm, nên đi thẳng vào vấn đề.

Chung Quỷ khẽ nhướn mày nhìn Tả Đăng Phong, rồi rút một món đồ. Vật này nhìn giống sổ hoặc sách, Tả Đăng Phong nhìn không nó như thế nào, chỉ căn cứ động tác Chung Quỷ mà đoán ông đang lật trang.

“Không ở âm phủ, không đầu thai.” Một lát sau Chung Quỷ nghi hoặc ngẩng đầu lên.

“Thánh quân có biết cô ấy đi đâu không?” Tả Đăng Phong vội hỏi, Chung Quỷ trả lời giống hệt người hắn từng nhờ xuống âm phủ tìm.

“Đợi một lát.” Chung Quỷ nhắm mắt lại.

Tả Đăng Phong vô cùng hồi hộp, hắn biết Chung Quỷ đang giúp hắn tìm nơi hồn Vu Tâm Ngữ rơi xuống, dù tốt hay xấu, Chung Quỷ nhất định sẽ cho đáp án.

Trọn vẹn nửa khắc đồng hồ, Chung Quỷ mở mắt, ánh mắt khiếp sợ, nhìn Tả Đăng Phong, thật lâu không nói.

“Tiện nội chính là do vũ sư Bình Ế tay dẫn đi có phải không?” giọng Tả Đăng Phong run run.

Chung Quỷ lắc đầu.

“Xin thánh quân giải thích giúp.” Tả Đăng Phong trở nên luống cuống, vũ sư Bình Ế chính là phẩm cấp thiên tiên, hẳn đã tưởng bà đưa Vu Tâm Ngữ đi, không ngờ lại không phải như vậy.

“Việc này quan hệ trọng đại, bên trong có rất nhiều bí mật, huynh đài không thể được biết, nên Chung Quỳ không thể nói được.” Chung Quỳ vẫn lắc đầu.

“Xin thánh quân cho biết hồn cô ấy đang ở đâu.” Tả Đăng Phong đứng dậy chấp tay, dùng tới lễ cao nhất.

Chung Quỳ lại lắc đầu, vẻ mặt rất kiên quyết.

“Nếu đã như vậy Tả mỗ cũng không dám làm khó thánh quân, chỉ cầu thánh quân cho biết một câu, tôi với tiện nội sau này có còn được gặp lại nhau hay không?” Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Chung Quỳ.

Chung Quỳ nhìn chiếc đạo bào lam lũ trên người Tả Đăng Phong, thở dài, “Chung mỗ không thể tiết lộ, nếu không sẽ làm thay đổi tâm chí và việc làm huynh đài, nhưng huynh đài hãy yên tâm, hồn vợ huynh đài rất mạnh khỏe, không hề chịu khổ.”

“Vạn tạ thánh quân, Tả mỗ xin cáo từ.” Tả Đăng Phong cúi đầu cảm ơn Chung Quỳ.

“Làm việc hãy bằng bản tâm, không cần cố kị quá nhiều.” Chung Quỳ đứng dậy đưa tiễn.

Tả Đăng Phong chấp tay chào lần nữa, rồi lẳng không lướt về hướng đông nam, Chung Quỳ đã nói tới mức tối đa có thể, hẳn không thể cố làm khó đối phương, Chung Quỳ tuy không nói rõ, nhưng đã ẩn ý có hi vọng, nhất là câu cuối và làm việc không cần cố kị quá nhiều, thâm ý trong câu nói này rất đáng phải suy nghĩ.

“Vong hồn vợ cậu tôi rất cuộc là bị ai đưa đi?” Tả Đăng Phong đi rồi, Hạng Bạt đi tới hỏi.

“Côn Luân sơn tử khí phúc địa tuần thú Trần chân nhân, phẩm cấp thiên tiên.” Chung Quỳ đáp.

“Sao ông tôi lại nhúng tay vào việc này?” Cô gái nhìn theo bóng Tả Đăng Phong đang vùn vụt lướt nhanh, bên cạnh là một con mèo lớn.

“Vũ sư Bình Ế ngàn năm trước đã từng làm tam đệ tử Trần chân nhân mất mạng, Trần chân nhân chính là tiên trưởng Tiệt Giáo, bản tính cực kỳ bao che khuyết điểm, ghi thù trong lòng, mới mượn cơ hội này làm khó xử vũ sư.” Chung Quỳ biết gì nói nấy, ông không thể nói cho Tả Đăng Phong biết vì điều này sẽ làm Tả Đăng Phong sinh thành kiến.

“Họ sau này còn được gặp nhau không?” Cô gái hỏi.

“Không biết. Người này trước đây tu luyện pháp thuật Xiển Giáo, vốn cũng đã có tiên chi, nhưng hẳn bị khốn vì tình, bỏ gốc lấy ngọn, nên bị Xiển Giáo vứt bỏ, hiện giờ đang tu luyện pháp môn Tiệt Giáo, đạo nhân bình thường khi tấn chức tử khí điên phong thì hồn được về phúc địa, nhưng chủ kinh lạc hẳn bị tổn hại, mệnh hồn không thể nào xuất khiếu, chuyện sau này tôi không thể nào đoán được, chỉ trông vào vận mệnh hẳn mà thôi. . .”

Đi về phía nam hơn mười dặm, Tả Đăng Phong nhìn thấy Ngọc Phát, Ngọc Phát trước sau không hề đi xa, đứng trên một ngọn núi nhìn sang.

“Chung Quỳ có xuất hiện không?” Ngọc Phát hỏi, khoảng cách quá xa, cô không nhìn thấy tình hình cụ thể.

Tả Đăng Phong gật đầu.

“Thế nào?”

“Kết quả không tính là quá xấu, tiếp tục làm chuyện chúng tôi thôi.” Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phát gật đầu, một câu “Chuyện chúng ta” làm cô vui vẻ, cho thấy Tả Đăng Phong không hề coi cô là người ngoài, tới mức Chung Quỳ nói gì với Tả Đăng Phong cô cũng không buồn hỏi.

“Chung Quỳ là một tú sĩ trẻ tuổi, không xấu như người tôi vẫn tưởng.” Tả Đăng Phong giảm tốc độ, sóng vai và Ngọc Phát.

“Cũng không gì lạ, người đọc sách làm sao có thể hung thần ác sát, đúng rồi, quan hệ giữa Hạng Bạt với ông tôi là thế nào?” Ngọc Phát hỏi.

“Ông ấy dùng lễ dối đãi, tôi không thể không biết xấu hổ hỏi chuyện riêng người ta, nhưng xem hình như là tình nhân.” Tả Đăng Phong đoán. Chung Quỳ dù gì cũng là một tiên nhân thực thụ, đối với hắn khách khí như vậy chính là để hắn không làm khó dễ Hạng Bạt, đây chẳng phải là tốt bụng gì, Chung Quỳ cũng chẳng vô duyên vô cớ đi giúp hắn.

“Bây giờ làm gì?” Ngọc Phát hỏi.

“Về khách sạn trước.” Tả Đăng Phong đáp.

Trong núi hiện giờ chỗ nào cũng có ánh đuốc, chắc chắn đây là những nơi Ngọc Phát và Thiết Hải ném tiền.

Sau nửa canh giờ hai người trở về nhà trọ, Ngọc Phát không về phòng mình, mà theo Tả Đăng Phong vào Tiên viện.

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải thấy hai người trở về, thì đứng dậy chấp tay niệm Phật, ông không biết Tả Đăng Phong và Ngọc Phát rải tiền là vì thâm ý riêng, cứ tưởng hai người phát thiện tâm làm việc tốt.

“Đại sư, lại muốn làm phiền ông, đi tặng tiền cho người nghèo.” Ngọc Phát nói trước. Cô đi theo là để ngừa Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải số tiền không khớp với cô.

“A Di Đà Phật, lão nạp chính cũng có ý đó, tới nửa đêm chúng tôi lại đi.” Thiết Hải cảm theo rất nhiều túi đựng tiền.

Tả Đăng Phong đẩy cửa đi ra, đi về phía phòng Ngọc Phát, hắn mệt muốn chết, cần phải nghỉ ngơi, Thiết Hải đếm tiền, Lão Đại lại rằng rắc găm cột, ầm ĩ làm hắn đau đầu.

Ngọc Phát giật mình, vì phòng cô chỉ có một giường lớn, trước giờ Tả Đăng Phong vẫn kiên trì.

Nghi hoặc thì nghi hoặc, nhưng Ngọc Phát vẫn nhìn được vẻ mệt mỏi của Tả Đăng Phong, cô lập tức ngoài đặt mua cơm tối cho hắn, tối khi mua về, Thiết Hải đã ngoài rồi, nghe tiếng hít thở trong phòng, thì Tả Đăng Phong đã ngủ.

Ngọc Phát trầm ngâm rồi không vào nhà, mà lao về hướng nam. Không thể dùng Hạng Bạt, thì cần kíp phải tìm một vật khác thay thế, để dọa cư dân ở đây rồi đi...

302. Q.4 - Chương 302: Thoải Mái Làm Bậy

“Chị đi đâu đấy?” Tả Đăng Phong nghe tiếng Ngọc Phát lảng không xé gió, lập tức bưng tỉnh theo ra.

“Hạng Bạt kia không thể dùng, thì phải tìm vật khác thay thế, việc này không thể kéo dài được nữa.” Ngọc Phát đưa túi đồ ăn trong tay cho Tả Đăng Phong.

“Đi về trước đi, tôi đã tính toán hết rồi.” Tả Đăng Phong xoay người quay về.

Ngọc Phát nghi hoặc, nhưng cũng đi theo Tả Đăng Phong trở về nhà trọ, Tả Đăng Phong suốt một ngày chưa ăn cơm, mở túi đồ ăn thấy có thịt nướng, đây là món ăn hắn thích nhất, rất thơm.

“Tôi với Minh Tịnh Đại Sư từng gặp một con hồ ly tinh ở trong khu rừng phía bắc, nhưng đã thả cho nó đi.” Tả Đăng Phong vừa nhai vừa nói.

“Minh Tịnh Đại Sư cũng gặp à, có thích hợp không?” Ngọc Phát rót một chén trà cho Tả Đăng Phong.

“Hết cách rồi, phải nhờ nó thôi. Vật chọn lựa thích hợp nhất chính chính là vật biết lợi hại nhất, nhưng yêu vật như vậy rất khó tìm, nếu bắt đại nếu làm chết rất nhiều người.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

” Chung Quỳ đã nói gì với cậu?” Ngọc Phát nghi hoặc, Tả Đăng Phong không phải loại thiện nam tín nữ, sao bây giờ lại đột nhiên đổi tính.

“Tôi không quan tâm người chết nhiều hay ít, nhưng phải xem họ chết có đáng giá hay không, chưa nói nếu đưa độc vật tới, đám cư dân cũng có những người không ngu, nhất định sẽ đoán có Người trong đạo môn đang âm thầm giở trò quỷ.” Tả Đăng Phong khoát tay.

“Từ đây tới Hồ Nam không gần.” Ngọc Phát nói.

Cô muốn nhắc Tả Đăng Phong, từ Tây An tới Hồ Nam ở phía bắc hơn hai ngàn dặm, đi tới đi lui sẽ làm lãng phí rất nhiều thời gian.

“Hết cách rồi, chỉ còn cách đi một chuyến, tôi ăn xong sẽ đi ngay, tối mai là về tới.” Tả Đăng Phong đáp.

“Quá cực khổ, để tôi nghĩ cách khác.” Ngọc Phát không đồng ý, đi tới đi lui gần năm nghìn dặm, dù Tả Đăng Phong đi cực nhanh, nhưng cũng vẫn quá vất vả.

“Cũng được, đi, ngoài đi dạo.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi đồng ý đề nghị của Ngọc Phát.

Ăn cơm xong, hai người rời khỏi khách sạn. Hai người từng đọc huyện chí, trong huyện chí ghi lại một ít sự kiện quá dị, nên hai người không phải đi tìm lung tung, mà dựa vào huyện chí ghi lại để đi tìm.

Động vật dễ thành tinh chỉ có mấy loại, rắn, nhím, sói và hồ ly, nhưng đang là nửa đêm, hai người không tìm được con nào cả.

Tới rạng sáng, hai người về tới nhà trọ.

“Mẹ nó, tôi không muốn giấu đầu giấu đuôi nữa.” Tả Đăng Phong không đi vào phòng, vừa tới sân lại xoay người định đi ra.

“Người muốn làm gì.” Ngọc Phát nhíu mày hỏi.

“Tôi không nhiều thời gian dây dưa với họ.” Tả Đăng Phong lao thẳng về hướng bắc.

Ngọc Phát thấy vậy cũng không kịp che dấu thân hình, khinh thân chạy theo.

Tả Đăng Phong lướt nhanh chóng, Ngọc Phát bị tụt lại sau, hiện giờ đang sáng sớm, người tôi đang bắt đầu mở cửa chuẩn bị buôn bán.

“Tôi là Tàn Bào Tả Đăng Phong, tất cả dân cư trên con đường này lập tức dời đi, một canh giờ sau phải đi hết, nếu không tôi sẽ bắn.” Tả Đăng Phong đứng ngay giữa đường, vận khí nói vang vang.

Lời nói của hắn chẳng có chút hiệu quả nào, người tôi vẫn tiếp tục đi tới đi lui, cửa hàng vẫn tiếp tục mở cửa buôn bán, chỉ có một ít người đi đường nghiêng mắt nhìn hắn, nhưng trong mắt chẳng hề sợ hãi, mà là giễu cợt, coi hắn là người điên.

Có một chiếc xe hơi chạy tới chỗ hắn, tốc độ chẳng giảm chút nào.

“Ầm ỉ, lão tử đau đầu.” Tả Đăng Phong không tránh đường, mà tiến tới, vung linh khí đánh văng chiếc xe sang bên.

Chiếc xe tông sầm vào một nhà hàng, lập tức tiếng người ầm ỉ.

“Biến, tất cả rút hết cho ta!” Tả Đăng Phong tiếp tục hét vang tất cả những sạp, tiệm bày bên ngoài đường.

Người đi đường lập tức tản né tránh, các căn nhà đóng sập cửa lại.

“Nếu không chịu đi, chết cháy ráng chịu!” Tả Đăng Phong muốn họ rời đi, nhưng họ lại trốn vào trong nhà, có người còn bắt đầu xách dao, xách gậy sẵn sàng tự vệ.

Tả Đăng Phong hô xong, vung tay đốt một cửa hàng vải. Hiện đang thổi gió từ phía nam, hắn muốn tốc chiến tốc thắng, đuổi hết người đi trong thời gian ngắn nhất.

“Cậu làm gì thế!” Chủ tiệm vải chạy tới ngăn cản.

“Ta sẽ bồi thường cho ông gấp đôi.” Tả Đăng Phong bực mình.

“Người đi như cậu lấy cái gì mà bồi thường?” Chủ tiệm nhìn Tả Đăng Phong, người làm việc vẫn tiếp tục xông vào đám cháy.

“Rượu mời không uống muốn uống rượu phạt.” Tả Đăng Phong vung cả hai tay, ném chủ tiệm lẫn người làm ngoài.

Hai người hét văng ngã nhào đất, mọi người lập tức tránh đi, không dám vây xem nữa.

Gió thổi qua, ngọn lửa lan nhanh chóng, khi Ngọc Phát tới, nhìn thấy nhưng không cản, vì cô biết Tả Đăng Phong đang giận dữ, cô biết tính hắn, đối với một người không còn sống được bao lâu, ai lãng phí thời gian của hắn chính là địch nhân lớn nhất.

Thành phố nào cũng có quân cảnh duy trì trị an, nên chỉ một chốc sau, rất nhiều quân cảnh đã chạy tới, Tả Đăng Phong chẳng chút ngần ngại, đại khai sát giới.

“Không sợ chết thì tao ày chết.” Tả Đăng Phong vận thân pháp, xuyên qua đám người, tất cả những ai định móc súng đều bị giết chết, làm quân cảnh hoảng hốt chạy tứ tán.

“Ai dám ngăn cản tao, tao giết hết.” Tả Đăng Phong lảng không lơ lửng, cúi người hô lớn.

“Mau dừng tay!” Một đạo nhân trung niên từ phía nam bay tới, vừa bay vừa hô lớn.

“Ông định ngăn cản tôi?” Tả Đăng Phong nhướn mày.

“Đúng vậy. Mày là đồ bại hoại, tập luyện pháp thuật... A...” đạo nhân nói chưa xong, đã bị Tả Đăng Phong đánh bay, đừng nói mới chỉ có đậm tử linh khí, có là tử khí điên phong tuyệt đỉnh cao thủ tới cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

“Ta là Tàn Bào Tả Đăng Phong, đừng có chọc ta.” Tả Đăng Phong rống lên, hắn lơ lửng giữa không trung, mắt trừng lên, nét mặt dữ tợn, chẳng khác gì Ma vương.

Lửa lan cực nhanh, người đi đường đã hoàn toàn biến mất, lửa cháy tới làm những ngôi nhà đang đóng chặt cửa phải mở cửa để chạy trốn, hốt hoảng tới mức không kịp thu thập tài vật.

“Ai bảo không nghe lời ta, tại sao lại không nghe, chịu rồi đi sớm thì đâu có tổn thất lớn như vậy.” Tả Đăng Phong trả lời chất vấn hai bên đường.

Ba chiếc xe tải chữa cháy chạy tới, Tả Đăng Phong không cản ngay, mà chờ chúng tới gần mới tay.

“Ai dám tưới nước dập lửa ở hướng này, thì đây là kết cục.” Tả Đăng Phong vung quyền đánh xuống nắp xe.

Người phụ trách dập lửa run lên vì sợ, vội xoay hướng vòi chữa cháy sang phía bên kia. Tả Đăng Phong làm việc, ai nhìn cũng tưởng hắn làm bữa bãi, thay đổi thất thường, nhưng thực sự hắn làm gì cũng có nguyên tắc rõ ràng, chỉ cần không ảnh hưởng tới hắn, hắn sẽ không động tới.

“Nghỉ chút đi, uống miếng nước.” Ngọc Phát cầm ấm trà, lướt tới.

“Không thể trách tôi, ai bảo họ không tin tôi.” Tả Đăng Phong giận dữ chỉ xuống dưới.

“Họ không biết cậu.” Ngọc Phát đưa ấm trà cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong đang trong trạng thái điên cuồng, nhưng Ngọc Phát xuất hiện lại làm cơn giận trong lòng hắn hạ xuống nhanh chóng, hắn đưa tay nhận lấy ấm trà.

Nhưng ngã ba bên cạnh lại chạy tới mấy chiếc quân xa, xe nào cũng trang bị súng lớn, đạn đã lên nòng, là quân đội Quốc Dân đảng.

“Con mẹ nó chứ, không sợ chết lại tới.” Tả Đăng Phong trả lại ấm trà cho Ngọc Phát, lao tới.

Tả Đăng Phong đối với dân chúng bình dân còn chút cố kỵ, chứ với quân đội, hắn chẳng lưu tình chút nào, vì những người này có thể uy hiếp được tánh mạng hắn, một cao thủ tuyệt đỉnh tử khí điên phong đối phó một đám quân nhân bình thường thì chẳng có gì phải lo lắng, chỉ một lát sau, thấy ngã khắp nơi, không máu, không tiếng kêu thảm thiết, nhưng họ đều đã chết, không cơ hội nổ súng.

“Giờ biết sợ chưa?” Tả Đăng Phong đề khí rống lên.

“Nghỉ chút đi.” Ngọc Phát vẫn luôn ở một bên lược trận, thấy hắn dừng lại, lại tiến lên kéo hắn lại.

“Tên của tôi chưa đủ ảnh hưởng, nói họ cũng không sợ tôi.” Tả Đăng Phong hừ một tiếng.

“Cậu xuất đạo chưa lâu, tới đây, uống nước đi.” Ngọc Phát lại đưa ấm trà.

“Từ giờ trở đi tôi sẽ làm cho họ phải sợ, để mỗi khi nghe tới tên tôi đều phải run rẩy.” Tả Đăng Phong cầm ấm trà uống, lửa đã cháy to, khói đặc cuộn cuộn, ánh lửa bốc lên tận trời, cư dân và người đi đường đều đã chạy hết.

“Có cần phải làm cho tất cả mọi người sợ mình hay không?” Ngọc Phát mỉm cười dịu dàng.

“Có chứ, để tiết kiệm thời gian cho tôi tới mức tốt nhất.” Tả Đăng Phong uống một hơi cạn sạch ấm trà.

“Cậu đuổi hết người đi rồi, bây giờ ai giúp chúng tôi đào móc?” Ngọc Phát hỏi.

“Tôi chưa biết. Chỉ là muốn làm thế nào thì làm như vậy, như thế trong lòng mới thoải mái, giấu đầu giấu đuôi không phải tác phong của tôi, đây mới là chuyện tôi muốn làm.” Tả Đăng Phong chỉ màn lửa rừng rực.

“Đạo nhân kia từ đâu tới?” Ngọc Phát chỉ đạo nhân trung niên uể oải bên đường.

“Không hỏi, tôi mặc kệ ông ta từ đâu tới, cản đường tôi là không được.” Tả Đăng Phong hừ lạnh, lúc trước bị Ngũ Đài Sơn và Tất Phùng Xuân áp giải lên phía bắc, hắn đã rất buồn bực, tới giờ vẫn thấy ghen trong cổ họng.

“Đi thôi, tới khuya lại tới.” Ngọc Phát nói, sắp tới chắc chắn sẽ có người tới ngăn cản, cô không muốn Tả Đăng Phong gây thù quá nhiều.

“Không được, tôi phải chiếm lĩnh khu vực này, ai tới tôi giết người đó, nếu không sau này đào móc lại sẽ có người tới quấy rầy.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Cậu là thổ phỉ à, còn đòi chiếm lĩnh!” Ngọc Phát không nhịn được phì cười, trước giờ Tả Đăng Phong lúc nào cũng trầm ổn, mưu lược đầy mình, hôm nay lại khác thường thế này, bảy phần cuồng vọng ba phần tùy hứng, như một đứa trẻ con đang hồn dỗi, Ngọc Phát cũng hết cách với hắn.

Lúc này trên đường phố đã không một ai, chỉ có tiếng lửa cháy và khói đen cuộn cuộn, đột nhiên Tả Đăng Phong nghiêng tai.

“Hướng đông nam có người tới, số lượng không ít, là người tu hành...”

303. Q.4 - Chương 303: Thời Vận Tới

“Bao nhiêu?” Ngọc Phát hỏi.

“Ba, không đúng, bốn người, vẫn còn, bảy tám người.” Tả Đăng Phong lắng nghe tiếng xé gió, cất cao nhìn về phía Đông Nam, rất nhiều đạo nhân đang bay tới, lớp trước lớp sau, nam nữ đều có, không dưới trăm người.

“Rất có thể là đạo nhân Chung Nam sơn, sao tới nhanh như vậy.” Ngọc Phát lướt tới bên cạnh Tả Đăng Phong.

“Mặc kệ họ, tới đứng lúc lăm.” Tả Đăng Phong ném ấm trà đi.

“Cậu định làm gì?” Ngọc Phát hỏi, đối phương đông người, đang nhanh chóng tới đây.

“Giết hết.” Tả Đăng Phong cười.

” Người tu hành Chung Nam sơn là từ khắp nơi trong cả nước tới, nếu cậu giết họ, cậu sẽ là kẻ địch với người tu hành khắp thiên hạ.” Ngọc Phát hít sâu một hơi, Tả Đăng Phong đang cười, nhưng nụ cười của hắn vô cùng tàn nhẫn.

“Chị sang một bên để tôi xử lý, đừng làm tôi vướng bận.” Tả Đăng Phong thu hồi nụ cười.

“Làm việc gì cũng phải có lý do, có đáng không?” Ngọc Phát không chịu đi.

“Tôi không giết họ, họ sẽ cản đường tôi, đi mau.” Tả Đăng Phong lại bắt đầu nổi giận.

Ngọc Phát do dự, rồi rút vào chỗ khuất. Cô lo cho Tả Đăng Phong, nhưng cô cũng biết nếu cô còn ở lại chiến trường, cô sẽ làm hấn bị phân tâm.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phát đầy khen ngợi, cô làm hấn rất hài lòng, nếu Ngọc Phát đòi ở lại cùng chiến đấu, sẽ làm hấn phân tâm nghiêm trọng, khi gặp phải nguy hiểm, nam giới đều bảo nữ giới rời đi, người phụ nữ thông minh sẽ đi ngay, chứ không phải la lối khóc lóc ‘Tôi muốn ở cùng một chỗ với anh’ sẽ làm liên lụy người dân ông.

Ngọc Phát vừa núp vào, đạo nhân đã tới nơi. Khoảng trăm người này mặc đạo bào rất lộn xộn, tuổi cũng không giống nhau, tu vi càng cao có thấp có, bốn người đi đầu, cách hai dặm có thêm hai mươi người, đợt thứ ba cách hơn năm dặm, khoảng cách này vô tình để lộ tu vi của họ.

Bốn người tử khí diên phong, hai mươi người tử khí tu vi, hơn tám mươi người đạm tử linh khí, trận chiến này đương nhiên cực kỳ hung hiểm Tả Đăng Phong hít sâu, vận khí vào hai tay, chuẩn bị sẵn sàng.

“Đã tới rồi, sao không dập lửa! ” Bốn người cực nhanh lướt tới, một người trong bọn kêu to hỏi Tả Đăng Phong, xong cùng với ba người kia nhào về phía đám cháy.

Tả Đăng Phong sửng sốt, thì những người này vội vã đuổi tới là để dập lửa, chứ không phải tới vì hấn.

Tả Đăng Phong rất buồn bực, Chung Nam sơn rất lớn, người tu hành rải khắp các nơi, những người này rõ ràng không phải tới từ cùng một chỗ, nhưng đều tới để dập lửa, vấn đề là làm sao họ biết ở đây có hỏa hoạn?

Đợt đạo nhân thứ hai đã tới, cũng nhìn thấy Tả Đăng Phong đứng trên nóc nhà, nhưng chẳng ai có chút địch ý nào, mà đều xẹt qua hấn gia nhập vào hàng ngũ dập lửa.

Tả Đăng Phong vốn đã chuẩn bị sẵn sàng, nên ngó chẳng biết làm sao, đạo sĩ và hòa thượng đều là người xuất gia, người xuất gia vốn không hỏi tục sự, vậy tại sao mấy người ở Chung Nam sơn này ai cũng hứng thú với việc dập lửa vậy, cả đám đám đầu đầy mồ hôi, thở hồng hộc, cho thấy hồi nãy là điều liều mạng hết sức chạy tới.

“Đạo hữu, mau giúp một tay!” nhóm thứ ba đuổi tới, một đạo nhân trẻ trong bọn thấy Tả Đăng Phong đứng đấy, thì hô to.

Tả Đăng Phong giờ mới hiểu thì bởi vì hấn mặc đạo bào. Những người này vốn chẳng phải của cùng một nơi, nên nghĩ hấn cũng giống mình, có điều Tả Đăng Phong không định tay giúp đỡ, vì lửa này là do hấn đốt.

“Nơi này không nên có hỏa hoạn, rõ ràng là có người bày trận ngăn cách khí tức ở đây, mau tìm mắt trận, mau tìm mắt trận.” Lão đạo trong số bốn người chạy tới trước nhất hô lớn.

Những đạo nhân và đạo cô ở đây đều là người tu hành, nên đương nhiên biết bày trận là gì, ai nấy vội tản đi tìm, chỉ để lại một ít người ngăn cản, không cho lửa lan thêm.

Ngọc Phát núp cũng không bí mật lắm, mọi người tản đi tìm, cô không thể núp được nữa, nhưng sự xuất hiện của cô cũng không làm ai chú ý, vì cô cũng mặc đạo bào.

“Chuyện này là sao?” Ngọc Phát lướt tới hỏi nhỏ.

“Tôi cũng chẳng hiểu nữa.” Tả Đăng Phong lắc đầu, cả trăm đạo sĩ và đạo cô lung sục kiếm tìm, tràng diện vô cùng hỗn loạn.

“Sao mấy người này vội vã muốn dập lửa vậy? ” Ngọc Phát nghi hoặc nhìn các đạo nhân, có người mặc đạo bào đen, có người đạo bào xanh, có người đạo bào vàng, có người còn mặc áo ngắn, cho thấy họ tụ lại với nhau rất vội vã.

“Có lẽ vì lửa sẽ gây ảnh hưởng tới Chung Nam sơn.” Tả Đăng Phong suy đoán, hồi nãy lão đạo có nói ở đây không nên xuất hiện hỏa hoạn, chắc chắn không phải nói lung tung.

“Rất có thể có liên quan tới địa chi, nơi này là âm chúc địa chi, mà Chung Nam sơn vì dương chúc địa chi, nếu địa chi ở đây có dị động, sẽ gây nên ảnh hưởng tới Chung Nam sơn.” Ngọc Phát gật đầu.

“Nguy rồi, hình như tôi đã gây họa, phía dưới này hẳn là âm tính mộc chúc địa chi, âm tính lẽ không thể xảy hỏa hoạn, chính là tôi lúc trước bày trận ngăn cách âm khí ở đây, âm khí bên ngoài không vào bổ sung được, nên mới cháy nghiêm trọng như vậy.” Tả Đăng Phong thành linh nghĩ ra.

“Hậu quả là cái gì?” Ngọc Phát kéo Tả Đăng Phong nhảy xuống đất.

“Tôi không biết âm tính mộc chúc địa chi ở dưới mặt đất bao sâu, không biết nó là bị nhốt hay là tự do sống ở dưới đó, tôi bày trận vây khốn âm khí ở đây, làm nó cũng bị phong bế theo, bây giờ lửa cháy lớn, nếu không may sẽ biến nó thành gà bọc đất nướng.” Tả Đăng Phong nhếch miệng, cổ ngữ có nói luôn phải nghĩ trước làm sau, suốt đêm qua đi tìm không kết quả, cộng với mấy ngày gần đây lãng phí thời gian làm hẳn phiền muộn, nên bị kích động, sáng nay chưa kịp suy nghĩ thấu đáo, đã tay phóng hỏa, gây nên hậu quả khó mà đoán trước.

Ngọc Phát nhíu mày, gà bọc đất là gà được bọc trong đất bùn, vùi trong lửa, một khi lửa cháy, hơi nóng truyền xuống đất, hậu quả này quả thực khó liệu.

“Nếu địa chi tử vong, nội đan có còn dùng được không?” Ngọc Phát hỏi.

“Khó nói, tôi phải đi phá trận pháp đây, để âm khí chung quanh ulla vào, nếu không lẽ nướng chết nó thật.” Tả Đăng Phong nghiêng người định đi.

“Khoan đã.” Ngọc Phát kéo Tả Đăng Phong, “Mộc chúc địa chi hẳn là Mão Thổ, thổ vốn biết đào hang.”

“Ý chị là con thổ không bị vây ở đây? ” Tả Đăng Phong hiểu ngay ý Ngọc Phát.

“Ừ. Chúng ta bỏ sót mất một việc, chính là mộc chúc địa chi không phải của Chu quốc, còn ở đây là địa giới Chu Triều, thổ không thể xuất hiện ở đây, mà phải ở hướng tây nam.” Ngọc Phát nói.

“Có lẽ sau này nó tự chạy tới đây.” Tả Đăng Phong nghi hoặc, tuy bản đồ của Đằng Khi Chính Nam chỉ Mão Thổ ở chỗ này, nhưng nơi này lại không phải nguyên quán của nó.

“Không biết, nhưng nếu con âm chúc mộc thổ này là tự do, thì cơn hỏa hoạn này có thể bức nó phải chạy khỏi nơi ẩn trốn.” Ngọc Phát nói.

“Vậy thì chờ xem.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ, gật đầu.

Lúc này thế lửa đã rất lớn, vì mọi người cùng nhào vào, nên Tả Đăng Phong không thể ngăn cản hết được, lại càng cảm thấy không cần phải ngăn cản, gây hấn với họ vì họ không hề có ý định tay với hắn.

Tất cả mọi người đều lo cứu hỏa, Tả Đăng Phong và Ngọc Phát không làm gì đương nhiên sẽ làm người khác chú ý, nên hai người cũng về xách nước tạt tạt, kẻ phóng hỏa lại trở thành cứu hỏa.

Vừa cứu hỏa, Tả Đăng Phong vừa quan sát tình huống chung quanh, đám đạo nhân và đạo cô đều đang tìm vật dùng để bố trí trận pháp, nhưng Tả Đăng Phong bày trận chỉ dùng có mấy cái rễ cây, nên họ không thể nào tìm được.

Chỉ cần trận pháp không bị phá, con thổ âm chúc sẽ không chạy thoát được khỏi đây, Tả Đăng Phong vừa cứu hỏa vừa để mắt chỗ biên giới trận pháp, con thổ là âm tính, nó sẽ không khỏi phạm vi của trận pháp.

Đạo nhân trung niên tới đây đầu tiên đã được mọi người kéo chỗ an toàn, tuy ông không chết, nhưng vẫn hôn mê, điều này làm Tả Đăng Phong yên tâm, nếu người này tỉnh dậy, hẳn sẽ bị lôi đuôi.

Tả Đăng Phong lo nhất là con thổ ở dưới đất bị nung chín, nếu vậy, sẽ ảnh hưởng tới hiệu lực của nội đan, nhưng có lẽ khả năng này không lớn, vì mộc chúc địa chi là Thục quốc và Ấn quốc có được, dựa theo vị trí địa lý thì Ấn quốc nằm trong phạm vi Chung Nam sơn, còn Thục quốc lại ở phía tây nam, tới gần Tứ Xuyên, theo lý thuyết địa chi của Thục quốc không thể xuất hiện ở nơi này, phải biết rằng bản thân Chu Triều có bốn thổ chúc địa chi, thêm một mộc chúc địa chi cũng chẳng có tác dụng gì, nên không cần phải cướp địa chi của Ấn quốc, từ góc độ này phân tích, con thổ chính là tự mình chạy tới, nếu đã tự mình chạy tới, có nghĩa là nó tự do, nếu bị hung nóng, nhất định sẽ nghĩ cách bỏ chạy.

Lúc này Tả Đăng Phong rất may mắn, vì trận pháp lúc trước hắn bày để vây âm hồn, giờ lại vô tình vây luôn con thổ, bất kể nó là tự do hay bị nhốt, thì nó vẫn phải ở trong này.

“Cây hòe âm căn, phương vị bố trí rất có khả năng là phản Ngũ Hành hoặc phản Cửu Cung, mau tìm.” Rốt cục cũng có người sáng suốt phát hiện một đoạn rễ cây hòe, hô to lên để nhắc mọi người.

Những người này ai cũng biết mối quan hệ Cửu Cung và Ngũ Hành, nhanh chóng tính những vị trí khác, những đoạn rễ cây liên tiếp bị tìm và tiêu hủy, trận pháp đã sắp bị phá vỡ, một khi âm khí bên ngoài tràn vào, sẽ giúp âm chúc địa chi trong trận tìm được âm khí bổ sung, ngọn lửa sẽ mau chóng bị dập tắt.

“Mau nhìn.” Nhưng ngay lúc này, Ngọc Phát lướt tới, kéo Tả Đăng Phong dời sang phía đông mấy trượng, chỉ vào một chỗ chưa bị lửa lan tới.

Một ông lão đang cố gắng băng qua đường để né lửa, nhưng mỗi khi đi tới cách con đường năm thước thì lại tự động quay ngược trở về.

Trận pháp là do Tả Đăng Phong bố trí, phạm vi trận pháp hẳn rõ ràng nhất, chỗ ông lão kia quẹo vào chính là biên giới trận pháp.

Tả Đăng Phong cẩn thận ngắm nghía ông lão, người này mặc quần áo dài màu tím, cổ đeo ngọc bội, hồ lô đeo bên hông không phải bằng thực vật, mà bằng ngọc bích xanh lục, nhưng cái làm Tả Đăng Phong hưng phấn nhất chính là cái miệng sứt của ông lão.

“Phải nó không?” Ngọc Phát chỉ nghi ngờ, không dám xác định.

“Không thể tưởng được Tả Đăng Phong tôi lại có vận khí tốt như vậy, gặp lại ở rừng cây phía nam thành.” Tả Đăng Phong nói nhanh, lướt tới tóm lấy ông lão.

Sau đó lập tức đề khí khinh thân, cấp tốc rời đi...

304. Q.4 - Chương 304: Bốn Viên Nội Đan

Lúc này tất cả mọi người đều đang lo cứu hỏa và nghĩ cách phá trận, nên không ai để ý tới Tả Đăng Phong cử động, chỉ có mấy người ở gần nhìn thấy hắn mang một ông lão đi, nhưng ai cũng tưởng Tả Đăng Phong là đang cứu người.

Tả Đăng Phong xách ông lão chạy sang hướng đông, rồi vòng vèo xuống phía nam, hắn nắm rất chặt, sợ ông lão chạy mất, mà phải dùng từ nó thì đúng hơn, vì lúc này Tả Đăng Phong đã có thể chắc chắn thứ hắn đang xách trong tay chính là âm chúc mộc thổ, trận pháp chỗ đám cháy là do hắn làm ra, khi xách con thổ xong khỏi trận pháp, hắn cảm thấy lực cản rất rõ ràng, chứng tỏ nó là âm vật.

Con thổ bị Tả Đăng Phong chộp trong tay rất không yên phận, liên tục vận vẹo tìm đường trốn, nhưng nó không dám nói tiếng nào, chỉ giãy dụa mà không dám kêu la, làm Tả Đăng Phong càng thêm chắc chắn nó chính là âm chúc mộc thổ.

“Còn chọn rộn, còn cù nữa, lão tử ninh như móng vuốt, người đẩy.” Tả Đăng Phong cúi đầu.

Lão già này nãy giờ cứ giơ tay cù nách Tả Đăng Phong, bị Tả Đăng Phong hù mới chịu thôi.

Tả Đăng Phong cả người căng thẳng, vì con thổ này có liên quan tới việc hồi sinh Vu Tâm Ngữ, rất quan trọng đối với hắn.

Tả Đăng Phong chạy trước, Ngọc Phát theo sau, chạy về hướng tây nam, hắn phải tìm một chỗ yên tĩnh để bứt con thổ nhả nội đan, chỗ càng vắng vẻ càng tốt.

“Phải nó không?” Ngọc Phát đuổi theo Tả Đăng Phong, nhìn thần sắc của hắn, cô đoán Tả Đăng Phong đã xác định được thân phận của “Người” này.

“Ừ.” Giọng Tả Đăng Phong run rẩy, mấy viên nội đan trước lấy viên nào cũng đều vạn phần hung hiểm, bây giờ lại không cần tốn nhiều sức mà bắt được âm chúc mộc thổ, điều này làm hắn vô cùng kích động, không cần đào ba thước đất, không cần khổ cực tâm tư, chỉ cần lượm trúng.

Ngọc Phát vui mừng, không hỏi thêm, toàn lực thúc dục linh khí bay vút theo Tả Đăng Phong.

Vào rừng cây, Tả Đăng Phong không dừng lại tới, mà tiếp tục đi về phía tây, trong rừng cây cỏ dại rậm rạp, đầy gai nhọn, lở mà con thỏ hiện nguyên hình chạy trốn mất thì không xong.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong mới dừng tại một sơn cốc, chỗ này vốn là một con sông, nhưng bây giờ nước sông đã gần như khô cạn, lòng sông lộ đầy đá cuội, trong vòng trăm mét chung quanh không hề có vật gì có thể ẩn nấp, che chắn.

Người tu hành mỗi một lần lên xuống đều có chuẩn bị tâm lý, nên không bao giờ bị chóng mặt, nhưng con thỏ là bị động xách đi, xóc nảy nhiều lần, sau lại bị Tả Đăng Phong quay quay hai cái, nên vừa được thả ra, đã đặt mông co quắp ngồi trên mặt đất.

“Nghe cho kỹ, tao biết mày là ai lập tức nhổ nội đan ra, tao tha ày khỏi chết.” Tả Đăng Phong cao giọng quát.

Con thỏ đã mơ mơ màng màng, ngẩng đầu vô thần nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong lúc này chưa nhìn kỹ, giờ mới có cơ hội xem rõ. Âm chúc mộc thỏ biến thành ông già rất giống người bình thường, nhưng nhìn kỹ thì vẫn có thể nhìn khuôn mặt nó còn mang đặc điểm của loài thỏ. Miệng sứt thì khỏi nói, đầu mũi nhỏ, mắt to, tai dài, nếu không biết thân phận thật của nó, thì sẽ không nhận ra, vì người sứt môi thì ở đâu cũng có, được coi là một loại bệnh, mũi tròn mũi nhỏ cũng là bình thường, mắt to đầu có gì là xấu, tai dài lại hay tướng tốt, nhưng nếu không biết thì thôi, nếu đã biết thân phận thật của nó rồi, thì càng nhìn càng thấy nó giống một con thỏ.

“Tao biết mày là âm chúc mộc thỏ, đừng có nghĩ đến chuyện chạy trốn, mau nội đan đây.” Tả Đăng Phong thấy nó không nhúc nhích, thì lại quát to.

Ông lão bị Tả Đăng Phong quát làm giật mình, ánh mắt càng thêm mê mang.

“Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt hả.” Tả Đăng Phong chụp vào tóc ông lão.

“Hình như nó bị say.” Ngọc Phát vội cản Tả Đăng Phong, cô không giống Tả Đăng Phong và Thiết Hải thích uống rượu, nên rất miễn cảm với mùi rượu, trong miệng ông lão này toàn là mùi rượu.

“Thì lại hay tửu quỷ.” Tả Đăng Phong nhú mồm nhìn hòng ông lão, cái bình hồ lô bằng ngọc khi Tả Đăng Phong ném ông lão thì đã bị vỡ, bên trong toàn là rượu.

“Xem quần áo nó mặc giống như một tài chủ, trốn ở nơi sầm uất này chắc là để trâm mê hưởng lạc, ham ăn ham uống.” Ngọc Phát nói, lúc trước hai người nghĩ mãi mà không hiểu tại sao con thỏ lại chạy tới Tây An, bây giờ xem không phải là bị người ta bắt tới, mà là tự nó chạy tới để hưởng thụ.

“Dù có uống rượu thì vẫn nghe hiểu được lời tôi nói, là nó giả say.” Tả Đăng Phong túm ông lão lôi tới bờ sông, nhấn đầu nó xuống nước.

Ông lão giãy dụa kịch liệt, nếu là người khi bị người ta nhấn nước, sẽ đưa tay lên trên đẩy người kia ra, còn nó lại quơ loạn tay chân hướng xuống dưới nước, đây là hành vi của loài thỏ, dù nó có năng lực biến ảo thành hình người, nhưng bản năng giống loài thì không sửa được.

Ngọc Phát vốn định cản, nhưng do dự rồi lại không, con âm chúc mộc thỏ này đã có thể ở trong thành thị sinh sống, ăn mặc sang trọng no đủ, chứng tỏ nó rất thông minh, thông minh và gian trá vốn không phân biệt được, nên biện pháp tốt nhất chính là phải thẳng tay.

Tả Đăng Phong ấn đầu nó xuống nước một lúc lâu mới nhấc lên, để nó cảm nhận được cái chết chỉ còn cách nó không xa, nếu không nó sẽ rất ngang ngạnh.

Ông lão vừa thở được, vội đưa tay hiệu cho Tả Đăng Phong, miệng lúng búng, thì tuy nó có thể biến ảo hình người nhưng lại không thể nói chuyện.

“Nhổ nội đan ra.” Tả Đăng Phong lạnh lùng.

Ông lão chỉ chỉ bụng mình, khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt ngưng thần, như đang tập trung để nhả nội đan.

“Buông nó đi, chúng ta chờ nó một tí.” Ngọc Phát đưa tay ý bảo Tả Đăng Phong đừng túm tóc nó nữa.

“Chút tâm cơ này mà dám đem với tao sao.” Tả Đăng Phong chẳng những không thả, mà còn lần nữa lôi nó bờ sông, địa chi đều có độc vật do nó diễn sinh ra, con thỏ vào trong thành thị ăn uống say sưa đương nhiên không thể để cho độc vật đi theo, bây giờ nhắm mắt chắc chắn là muốn triệu hoán độc vật.

Ông lão thấy Tả Đăng Phong biết được kế sách của nó, vội quỳ xuống, cuống quýt dập đầu.

“Không nội đan này cũng không chết được, mau giao nội đan đây.” Tả Đăng Phong khẽ cung Huyền Âm chân khí, làm nhiệt độ chung quanh hơi hạ xuống.

Ông lão càng sợ, chống đầu xuống đất, hai tay che miệng, một lát sau đưa một hạt châu màu lục cho Tả Đăng Phong.

“Mẹ nó, mày định lừa ai hả?! ” Tả Đăng Phong hất văng hạt châu. Nội đan của địa chi có kích cỡ đều bằng nhau, là cỡ hạt đậu nhỏ, con thỏ này tính gian không bỏ, định đưa một viên ngọc để lừa dối vượt qua kiểm tra.

“Tao vốn không định lấy mạng mày, đây là mày ép tao phải mổ bụng lấy trứng.” Tả Đăng Phong đẩy ngã ông lão, định phát Huyền Âm chân khí, cường chế lấy nội đan.

Nhưng ông lão đã xoay tròn, hiện nguyên hình, là một con thỏ cao chừng nửa thước, mắt đỏ lông xanh, tai dài mắt to, linh lung khéo léo, kích thước to cỡ con khỉ cừu dương của Ngọc Phát.

Con thỏ hiện nguyên hình xong, bụng nó co dần lại, một lát sau một viên nội đan màu lục từ trong miệng rơi xuống đất.

Tả Đăng Phong vội phóng linh khí cách không chụp lấy, móc hộp sắt ra, cất nội đan vào, viên nội đan nhanh chóng dung nhập với ba miếng còn lại, Tả Đăng Phong đợi cho chúng dung hợp xong, mới đóng nắp lại, cất vào người.

“Con thỏ đâu?” Tả Đăng Phong cất hộp sắt xong mới phát hiện trên mặt đất chỉ còn lại một đồng quần áo, con thỏ lông xanh đã biến mất.

“Ở đằng kia.” Ngọc Phát chỉ, Tả Đăng Phong quay sang, thấy con thỏ đang chạy ngang qua con suối cạn, hướng về phía bụi cỏ, màu lông xanh đã biến mất, mà chuyển thành màu xám.

“Thất phu vô tội, hoài bích có tội.” Ngọc Phát nói.

“Chị nghĩ tôi đang làm việc hại người ích ta có phải không?” Tả Đăng Phong nhú mồm, hần lấy được nội đan rồi, nên không đuổi theo con thỏ nữa.

“Không phải, thế gian vạn vật, nhược phải thua cường, đây là thiên đạo.” Ngọc Phát lắc đầu trả lời.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phát, muốn xác định xem cô có nói thật lòng mình hay không.

“Nhìn cái gì, tôi không phải có ý an ủi gì cậu đâu, là tự trong lòng cậu cảm thấy không ổn mà thôi.” Ngọc Phát cười, tuy Tả Đăng Phong cướp nội đan của âm chúc mộc thỏ nội đan, nhưng không làm thương tổn tánh mạng nó, vậy đã rất tốt rồi, thế gian giết chóc chỗ nào cũng có, không kẻ yếu thì không cường giả sinh tồn.

“Quả thật tôi cảm thấy không tốt lắm.” Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài, vì bản chất hắn vốn không hề muốn làm thương tổn một ai.

“Cậu phải thấy vui mới đúng chứ, viên nội đan này là ông trời tặng cho cậu đó.” Ngọc Phát cười.

“Đây là tôi vận khí tốt, liên quan gì tới ông trời.” Tả Đăng Phong nhướng mày.

“Sáu viên nội đan cậu đã lấy được bốn cái, cậu định cảm ơn tôi với Minh Tịnh Đại Sư thế nào đây?” Ngọc Phát vội chuyển đề tài, Tả Đăng Phong nhỏ hơn cô một tuổi, nên cô rất bao dung với hắn.

“Hậu lễ trọng nha.” Tả Đăng Phong đổi giận làm vui, ba viên nội đan nghĩa là mới chỉ được một nửa số lượng cần thiên, nhưng bốn viên thì đã được hơn phân nửa, hơn nữa được viên này lại đây tính ngẫu nhiên, làm tâm tình Tả Đăng Phong rất tốt.

“Hậu lễ gì?” Ngọc Phát cười.

Tả Đăng Phong vừa định trả lời, đã nghe từ hướng đông bắc có tiếng lẳng không xé gió truyền tới, số người không ít.

“Họ đuổi tới.” Ngọc Phát cũng đã nghe thấy, tuy âm thanh yếu hơn.

“Chắc chắn đã có người nói cho họ biết là tôi phóng hỏa.” Tả Đăng Phong nhú mày, nghĩ cách ứng phó.

“Nội đan đã tới tay, đâu cần phải sống chết với họ.” Ngọc Phát nói.

“Đúng, nhưng tôi không thể chạy, vì nếu chạy họ sẽ cho rằng tôi sợ họ, sau này xuất hiện những chuyện tương tự Người trong đạo môn sẽ lại mặt cản đường tôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Vậy cậu định thế nào?” Ngọc Phát hỏi.

“Đánh họ một trận, để cho họ biết tôi không dễ chọc. . .”

305. Q.4 - Chương 305: Yêu Ma Quỷ Quái

“Để tôi tránh đi, khỏi làm liên lụy cậu” Ngọc Phát nói.

“Không cần, chị lên tảng đá kia ngồi chơi, xem tôi đánh.” Tả Đăng Phong chỉ hòn đá xanh trên bờ sông.

Ngọc Phát gật đầu, bước đi.

Đối phương đã tới, đầu tiên là một lão đạo và một lão đạo cô, sau đó là hai mươi mấy đạo nhân đủ loại.

“Vô Lượng Thiên Tôn.” lão đạo tuổi khoảng bảy mươi, mặc áo rộng, cầm phát trần, kiểu dáng trang phục cho thấy lão là tôn sư một phái, và vừa vội đuổi tới đây sau khi đi thuyết pháp.

“Vô Lượng Thiên Tôn.” Tả Đăng Phong chấp tay đáp lễ, đánh giá lão đạo và đạo cô, người này tuổi chừng năm mươi cao thấp, tướng mạo bình thường, , trong mắt có tức giận, thần sắc âm lãnh.

Tả Đăng Phong chỉ nhìn hai người này, vì chỉ có họ là có tu vi tử khí điên phong, những người còn lại chỉ là sĩ tốt.

“Xin hỏi tiểu đạo trưởng là môn hạ môn phái nào?” Lão đạo không gây chuyện ngay, mà hỏi môn phái của Tả Đăng Phong.

“Tàn bào Tả Đăng Phong.” Tả Đăng Phong mỉm cười đáp lại.

Lão đạo hơi cảm thấy ngoài ý muốn, vì ông hỏi môn phái của Tả Đăng Phong, mà Tả Đăng Phong lại đi trả lời danh hào và tên của mình.

“Hứa chân nhân, người này là cao thủ mới nổi danh tương đương ngũ đại Huyền Môn Thái Đấu, không môn phái.” một đạo nhân trung niên đứng sau lưng lão đạo nhỏ giọng giải thích.

“Chỉ là một đám yêu ma quỷ quái, dám nhận xằng là Huyền Môn Thái Đấu.” đạo cô hừ lạnh lên tiếng, ngữ khí khinh thường.

“Tiểu đạo trưởng, trận hỏa hoạn kia là do cậu gây nên phải không?” Lão đạo hỏi.

“, bà nói ai là yêu ma quỷ quái?” Tả Đăng Phong không trả lời lão đạo, mà chĩa mũi dùi vào đạo cô, hẳn vốn không cho Ngọc Phát né tránh, vì chính là lo Ngọc Phát tự thẹn tu vi không đủ, làm vướng chân hấn, giờ lão đạo cô này lại cay nghiệt đem mấy người Kim Châm Ngân Quan đánh đồng với tiểu quỷ yêu nghiệt, sẽ làm Ngọc Phát thêm phần tự thẹn.

“Người mắng ai?” Lão đạo cô lập tức đỏ bừng mặt, thực mũi của bà cũng không to lắm, chỉ là hơi to một tí so với phụ nữ bình thường mà thôi, nhưng bà vẫn luôn coi đó là điểm yếu của mình

“Chẳng những lỗ tai của bà không dùng được, đầu óc cũng phản ứng chậm độn, thật không biết làm sao bà lại tu luyện được tới ba phân âm dương.” Tả Đăng Phong cười nhạt.

“Trẻ con chưa ráo máu đầu, không biết trời cao đất rộng.” đạo cô vừa nói vừa cất bước tiến lên.

“Ngọc Bình chân nhân bớt giận, đợi hỏi rõ nguyên do rồi mới tính.” Hứa lão đạo nghiêng người nửa bước, cản đạo cô. Tuy Tả Đăng Phong tuổi không lớn lắm, nhưng biết bà là ba phân âm dương còn dám mĩa mai, đương nhiên là hấn yên tâm đã có chỗ dựa vững chắc.

hừ một tiếng, dừng lại.

“Tiểu đạo trưởng, trận hỏa hoạn kia có phải do cậu làm không?” Hứa lão đạo chuyển sang Tả Đăng Phong.

“Ông ăn sáng bằng cái gì?” Tả Đăng Phong cười hỏi ngược lại.

Câu trả lời làm lão đạo càng thêm hồ đồ, câu trước Tả Đăng Phong tuy đáp không đúng vào trọng tâm câu hỏi, nhưng tốt xấu cũng còn dính được tí rìa cạnh, còn câu này hoàn toàn chẳng ăn nhập gì tới vấn đề ông hỏi, ông thầm nghĩ không biết đầu óc của Tả Đăng Phong có vấn đề gì không.

“Hứa chân nhân là tu vi ba phân âm dương tử khí điên phong, hẳn hiểu được đạo lý âm dương hòa hợp, mặt trời lặn thì mặt trăng mới mọc lên, tôi với ông không quen biết, sao tôi lại phải trả lời câu hỏi của ông, muốn tôi trả lời, cũng được, chúng ta trao đổi, ông muốn biết hỏa hoạn đó có phải do tôi đốt hay không, còn tôi muốn biết sáng nay ông ăn điểm tâm bằng cái gì.” Tả Đăng Phong cười.

Chung Nam sơn đại khái phân thành bốn khu vực Đông Tây Nam Bắc, mỗi khu đều có rất nhiều người tu hành, có người của Chung Nam sơn, cũng có người bên ngoài vào mượn chỗ để tu luyện, và mỗi khu vực đều có một người chủ sự riêng. Hứa lão đạo này chính là động chủ Triều Dương động của Chung Nam sơn, tu vi tinh thâm, là người đứng đầu Nam Sơn, địa vị cao cả, chưa bao giờ bị châm chọc khiêu khích như thế này, nên dù ông tu vi tinh thâm, Luyện Khí thành công, nhưng cũng không nhịn được lòng tức giận.

“Vô Lượng Thiên Tôn, bản đạo có biết thuật tích cốc, bảy ngày mới cần ăn một lần, hôm nay chưa hề ăn uống.” Hứa lão đạo nhú mày một hồi lâu, mới chấp tay.

“Vậy cơn hỏa hoạn kia chính là do tôi đốt.” Tả Đăng Phong cũng cho đối phương một đáp án dứt khoát.

“Trận pháp cũng là do cậu lập?” Hứa lão hỏi, vốn ông đã được nghe cư dân kể lại lửa là do một người mặc ‘áo choàng rách rưới, đầu tóc rối bù’ đốt, nên giờ hỏi lại chỉ là muốn nghe Tả Đăng Phong chính miệng thừa nhận mà thôi.

“Hỏa hoạn kia thì liên quan gì tới các người?” Tả Đăng Phong hỏi lại.

“Làm nhiễu loạn vận số của Chung Nam sơn.” Mũi lão đạo phập phồng.

“Trận pháp đó là tôi bố trí.” Tả Đăng Phong gật đầu cười.

“Sao cậu lại bày trận phóng hỏa?” Hứa lão đạo lại hỏi.

“Tôi không câu hỏi, nên sẽ không trả lời câu hỏi của ông.” Tả Đăng Phong lắc đầu đáp. Câu trả lời của lão đạo đã chứng minh suy đoán của hấn, hỏa hoạn ở ngay giữa thành sẽ ảnh hưởng tới địa khí Chung Nam sơn.

“Chúng ta đi thôi.” Tả Đăng Phong vẫy tay gọi Ngọc Phát.

“Đứng lại, người giết người phóng hỏa, tội không thể tha thứ, hôm nay ngươi không được đi đâu hết.” lão đạo cô chắc đã tới thời kì hết kinh nguyệt, nên tính tình cực kỳ nóng nảy.

“Các người dựa vào cái gì đòi quản tôi, bà là quan gia hay là đương sự?” Tả Đăng Phong biết đối phương sẽ không để ỉnh rời đi, thân nhiên xoay người nhìn cô.

“Kẻ đại ác, ai cũng có quyền giết.” đạo cô giận dữ hừ lạnh.

“Danh không chính tất ngôn không thuận, vô cớ xuất binh chính là vô đạo, tôi quả thật có làm chuyện không đúng, nhưng các người vốn dĩ không quyền quản lý tôi, nếu các người nhúng tay, chính là dùng vũ lực khi dễ tôi.” Tả Đăng Phong nhướng mày.

“Khi dễ ngươi thì sao? Xem chiêu.” đạo cô bị Tả Đăng Phong chọc giận, kêu to một tiếng, rút trường kiếm bên hông đâm tới.

“Phách, phách.” Tả Đăng Phong ra tay sau mà tới trước, tay phải vung cho đối phương hai cái cái tát, “Cho bà khi dễ tôi, cho bà khi dễ tôi này, phách, phách.”

Bốn bàn tay đánh xuống, làm cho đạo cô hồ đồ, bà ta đoán ra Tả Đăng Phong có một chút tu vi, nhưng không ngờ Tả Đăng Phong lại có tu vi không thua kém gì mình, càng không ngờ thân pháp của hắn lại quỷ dị như thế.

Bốn cái tát chẳng những làm cho đạo cô hồ đồ, mà cả đám người vây xem cũng sửng sốt. Ngọc Bình đạo cô là một trong bốn vị chủ sự của Chung Nam sơn, tu vi tinh thâm, rất uy nghiêm, nhưng hôm nay vừa ra tay lại bị người ta tát, thực là không thể tưởng tượng được.

“Hai ba mươi người định khi dễ một mình tôi sao?” Tả Đăng Phong hô lớn, hắn biết khi đạo cô tỉnh lại sẽ xông tới phản kích, nên trước khi bà kịp hoàn hồn, la to trước.

Lúc này người buồn rầu nhất chính là Hứa lão nói, Tả Đăng Phong sắp xếp chọc giận Ngọc Bình đạo cô, làm bà buột miệng nói muốn khi dễ hắn, một việc vốn là chính nghĩa lại trở thành khi dễ người, hơn nữa hay ý số đông đi khi dễ.

“Bốn tọa hôm nay không lấy mạng người thì không làm người!” đạo cô rít cục nổi điên, hét to, đánh tới Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhoáng một cái, hư ảnh và người thật liên tiếp hiện ra, làm mọi người hoa cả mắt, hắn vung Huyền Âm chân khí, chỉ một chiêu đánh thẳng vào ngực đạo cô, làm bà văng ngược ra, rơi xuống đất.

Chiến sự chỉ trong chớp mắt là chấm dứt, các đạo nhân đều khiếp sợ, trợn mắt há hốc mồm, không chỉ họ, ngay cả Tả Đăng Phong cũng không ngờ thân pháp của hắn lại nhanh tới mức đó, hắn đã vô tình sử dụng Tử Dương quan Ngự Khí huyền hình quyết, đây là pháp môn do hắn suy nghĩ tu chỉnh gần đây, hôm nay vô ý thi triển, không ngờ lại làm tốc độ tăng lên hơn gấp đôi.

“Trước khi nói chuyện thì phải động não, đừng có tự làm mình mất mặt.” Tả Đăng Phong phì cười, tuy hắn đã thi triển được Ngự Khí huyền hình quyết, nhưng đốc mạch lại có một luồng khí bị kẹt, chứng tỏ Ngự Khí huyền hình quyết của hắn là chưa chính xác hoàn toàn.

“Cậu tu luyện pháp thuật Tiết Giáo?” Hứa lão đạo ra hiệu ột nữ đạo nhân tới xem vết thương của Ngọc Bình đạo cô.

“Nói hươu nói vượn, tôi tập luyện chính là bí pháp Xiển Giáo Âm Dương Sinh Tử Quyết, thế nào, Hứa chân nhân, ông cũng muốn ăn hiếp tôi sao?” Tả Đăng Phong nhướn mày hỏi.

Hứa lão đạo chau mày, không trả lời, xoay người nhìn Ngọc Bình đạo cô đang cố gắng đứng dậy. Mũi đạo cô trắng bệch, mi mắt phủ sương lạnh, dưới ánh sáng mặt trời nhìn thấy rõ quanh người có một lớp hàn khí.

“Vô Lượng Thiên Tôn, cậu tuy tuổi còn trẻ, nhưng lại có dị thuật, tay mang lợi khí, bản đạo không cần được cậu, cậu đi đi.” Một lúc sau, Hứa lão đạo mặt không lộ vẻ gì nói, người có tuổi luôn cẩn thận chu toàn, cảnh tượng thê thảm của Ngọc Bình đạo cô cho thấy tu vi của Tả Đăng Phong cao hơn họ, hôm nay chắc chắn không thể giữ được Tả Đăng Phong, nên biện pháp ổn thỏa nhất chính là để cho hắn rời đi, nếu không chính là tự rước lấy nhục.

Tả Đăng Phong cảm thấy rất bội phục lão đạo, không phải bội phục tu vi của lão, mà bội phục sự khéo léo của ông. Hứa lão đạo tuy nói quá rằng hắn có dị thuật và lợi khí, nhưng không phải để tìm cớ để cho ông ra tay, mà còn quang minh chính đại thừa nhận tài nghệ của ông không bằng người, đánh không lại người ta thì khẳng khái nhận thua, cho thấy ông có khí độ.

“Ngũ đại Huyền Môn Thái Đấu không phải yêu ma quỷ quái, hành tẩu giang hồ không nhất định đều là những người nông cạn, kẻ ẩn cư sơn dã không thấy được mới chính là thể ngoại cao nhân.” Tả Đăng Phong hừ lạnh, xoay người đi về phía Ngọc Phát.

Ngọc Phát mỉm cười, Tả Đăng Phong ứng phó rất tốt, có dũng có mưu.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong nói.

Ngọc Phát gật đầu, theo Tả Đăng Phong lẳng không mà đi.

“Khoan đã, cái này giải bằng cách nào?” tiếng Hứa lão đạo vang lên từ bên dưới.

Tả Đăng Phong cúi đầu xuống nhìn, thấy Hứa lão đạo chỉ vào đạo cô đang run rẩy.

“Cối hết đồ ra, nhận dương khí buổi trưa bốn mươi chín ngày.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi cười xấu xa, nói xong, xoay người đi thẳng hướng đông.

“Sao cậu lại nói dối là tu luyện Âm Dương Sinh Tử Quyết?” Ngọc Phát hỏi.

“Chị bảo nếu họ lan truyền ra ngoài, hậu quả là cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi lại.

“Cậu muốn báo thù!” Ngọc Phát đột nhiên hiểu ra. Nếu việc này lan truyền ra ngoài, Thanh Lương động phủ sẽ nghĩ Tả Đăng Phong chưa hủy hết Âm Dương Sinh Tử Quyết, sẽ tới tìm hấn.

“Đúng, hôm đó tôi đã cầu khẩn mọi cách, Ngọc Hành Tử vẫn tiếp tục phế tu vi của tôi, cơn tức này tôi không muốn mang vào trong quan tài. . .”

306. Q.4 - Chương 306: Bày Tiệc Ăn Mừng

Ngọc Phát nhú mồm, hồi trước Tả Đăng Phong đã từng nói không muốn tìm Ngọc Hành Tử báo thù, giờ lại muốn báo thù rửa nhục, cho thấy tâm tình của hấn đang có thay đổi, thời gian càng ít đi, lệ khí trong lòng hấn càng nặng, tâm tình càng lúc càng mất ổn định.

“Chị không phải lo, dù võ học hay đạo thuật Phật chỉ có nhanh là không phá được, Ngọc Hành Tử bây giờ không phải là đối thủ của tôi.” Tả Đăng Phong thấy Ngọc Phát nhú mồm, tưởng cô lo cho hấn.

Ngọc Phát khẽ mỉm cười, không nói gì.

Hai người về tới nhà trọ, vừa tới nơi đã thấy trước nhà trọ ầm ĩ tiếng người, trong đó có tiếng của Thiết Hải.

“Có chuyện rồi.” Tả Đăng Phong lập tức tăng tốc.

Trước cửa nhà trọ tụ tập không ít người, Tả Đăng Phong thở phào, xuyên qua đám người đi vào sân nhỏ, nhìn thấy gian phòng hấn ở đã đổ sụp, Thiết Hải đang nói chuyện với chủ nhà, Thập Tam đầy bụi đất ngồi chồm hổm một góc cạnh thùng thùng gỗ của hấn, Lão Đại trốn trong thùng gỗ sau lưng Thiết Hải, chỉ thò đầu ra.

“Ai nha, hai người về rồi, phòng sụp rồi, mau đền tiền cho người ta đi.” Thiết Hải nhìn thấy Tả Đăng Phong và Ngọc Phát trở về, rất vui mừng.

“Sao phòng lại sụp?” Ngọc Phát hỏi.

“Ta không biết, tóm lại là sụp, mau đưa tiền a, tôi đưa cho.” Thiết Hải chìa tay trước mặt Tả Đăng Phong.

“Đủ chưa?” Tả Đăng Phong móc một thỏi vàng nhỏ, nhìn ông chủ nhà đang quắc mắt nhìn trừng trừng.

“Xà ngang hai gian phía nam cũng bị chấn lệch đi, số tiền này chẳng thừa bao nhiêu.” Chủ nhà nhận lấy thỏi vàng.

“Không cần thôi.” Tả Đăng Phong đi tới vượt đầu Thập Tam, công thùng gỗ lên, vẫy tay gọi Ngọc Phát và Thiết Hải, “Lấy đồ đi, chúng ta đi thôi.”

Ba người rời khỏi nhà trọ.

“Đại sư, sao phòng lại sụp, có người tới gây chuyện à? ” Ngọc Phát hỏi.

“Không, phòng xây không vững, tự sụp thôi.” Thiết Hải đảo tròn mắt.

“Là cây cột trụ của phòng bị gãy chứ gì! ” Tả Đăng Phong cười, Lão Đại có thói quen gặm cây cột phòng, nên Tả Đăng Phong mới mua quả vò cứng cho nó gặm, xem ra nó vẫn thích gặm cột gỗ hơn.

“Chúng ta đi đâu?” Thiết Hải vội đổi đề tài.

“Bây tiệc ăn mừng.” Tả Đăng Phong cười, lấy được nội đan âm chúc một thỏ, lại dọa được người của Chung Nam sơn làm Tả Đăng Phong rất vui vẻ.

“Ăn mừng cái gì?” Thiết Hải không hiểu.

Tả Đăng Phong cười không trả lời, Thiết Hải lại quay sang hỏi Ngọc Phát, Ngọc Phát vẫn tắt kể lại, những chuyện giết người phóng hỏa thì bỏ đi hết.

Nhà hàng Tụ Tiên Lâu, nhà hàng tốt nhất Tây An, cũng là nhà hàng tốt nhất Thiểm Tây, có tám người đầu bếp, ai cũng là đầu bếp nổi danh, có một thực đơn được cả tám người nấu cho ăn, gọi là cỗ Mãn Hán Toàn Tịch.

Giờ cũng đúng là tới giờ cơm, Tụ Tiên Lâu có từ thời Minh, gồm có ba tầng, cực kỳ rộng rãi, rường cột chạm trổ, tỏa ra mùi hương cổ xưa, trước cửa ra vào rất nhiều xe có rèm che, chứng tỏ người vào đây ăn toàn là người phú quý.

“Bạn không định tới đây ăn đấy chứ? ” Thiết Hải chỉ cái biển vàng của Tụ Tiên Lâu, ông xông nam xáo bắc gần mười năm, chưa bao giờ được ăn trong tiệm cơm quý phái như vậy.

“Chẳng những tôi tới đây ăn, còn muốn ăn Mãn Hán Toàn Tịch cơ.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Xa xỉ quá.” Ngọc Phát nhú mày, cô biết tính Tả Đăng Phong, biết hắn nói được thì làm được.

“Tôi có muốn xa xỉ cũng đâu được bao lâu.” Tả Đăng Phong đi thẳng về phía Tụ Tiên Lâu.

Ngọc Phát thở dài sau đi theo, cô hiểu một người đàn ông bị sinh ly tử biệt, sống đau khổ mà sống lại không lâu đau khổ tới mức nào.

“Xin chào hai vị chân nhân, chào đại sư, xin hỏi ba vị có đặt chỗ trước chưa?” Hai cô gái trẻ đón khách ở cửa, mặc sườn xám, một xanh một lam giao nhau rất tao nhã, cô nào cũng cao ráo mảnh mai, vô cùng xinh đẹp.

“Chưa.” Tả Đăng Phong đáp. Tụ Tiên Lâu tiếp khách thật tốt, không khinh người như những chỗ nhà giàu khác.

“Vậy xin chờ một chút, để tôi đi mời quản lý.” Một cô nhanh tay xốc màn cửa đi vào trong, quản lý nhà hàng xuất hiện từ thời chiến quốc, ‘quản’ nghĩa là thường xuyên, thường trú, còn ‘lý’ ý là quản lý, chưởng quản, phụ trách.

“Không tỳ vết không thành châu, những hạt châu này trong suốt mà không có tì vết nhiều, tuy không to nhưng lại đều là trân châu thật, Tụ Tiên Lâu này rất có bối cảnh.” Ngọc Phát đánh giá bức rèm che cửa vào, trời đang mùa hè, trên rèm che các quán ăn thường có ruồi bọ, nên chẳng ai dùng trân châu thật để làm màn cửa.

“Xem thái độ họ thế nào đã.” Tả Đăng Phong nói, Ngọc Phát nói vậy là ý nhắc hắn đừng gây chuyện, nhưng có gây chuyện hay không thì còn phải coi thái độ của đối phương.

Một lát sau, một người đàn ông mặc áo dài mùa hè đi ra theo cô gái đón khách, tuổi chừng sáu mươi, dáng người cao gầy, khá là nho nhã.

“Ba vị đại giá quang lâm, thật vẻ vang cho Tụ Tiên Lâu, xin mời, xin mời.” người kia vừa nhìn thấy ba người lập tức vái chào, xác thực mà nói là nhìn ba người rồi mới vái chào, những người này con mắt rất tinh, chỉ cần thoáng nhìn là biết đối phương là cao nhân hay là bọn chuột nhắt.

Ngọc Phát nén một câu chữ thề, may là người này xử lý thỏa đáng, không hề thất lễ, nếu không Tụ Tiên Lâu đã bị Tả Đăng Phong biến thành cây đuốc.

“Khách khí.” Tả Đăng Phong gật đầu bước tới, hai cô gái đứng hai bên vén rèm che, vị trí của các cô chẳng khác gì nha hoàn thời xưa, chuyên làm nhiệm vụ vén rèm, nếu theo đúng quy củ này, thì Sa Ngộ Tĩnh trong truyền thuyết chính là một nha hoàn nam của Thiên Đình.

Tả Đăng Phong đi trước, Thập Tam đi theo, sau đó tới Ngọc Phát và Thiết Hải.

Nhà hàng bình thường thì qua khỏi cửa là tới chỗ ăn cơm, nhưng nơi này thì khác, đằng sau cửa là một khu trống, sát tường có đặt mấy cái bàn bát tiên và bàn đánh cờ, trên tường treo rất nhiều tranh chữ, Tả Đăng Phong không hứng thú cũng chẳng nghiên cứu về tranh chữ, nên nhìn chẳng biết là của ai, nhưng xem ra chắc chắn là của đại hành gia về hội họa, giữa đại sảnh có một cái hồ cá âm dương rất lớn, bên trên mỗi bên âm dương đều có một cái vạc đồng cực bự, vạc đồng bên âm đang tỏa khí lạnh mịt mù, không hỏi cũng biết bên trong đó là những khối băng để giải nóng hạ nhiệt, vạc đồng bên dương hẳn là để than sưởi ấm khi mùa đông.

Vì chênh lệch nhiệt độ, hơi lạnh trên vạc đồng ngưng kết thành giọt nước, theo thành vạc nhỏ xuống cái ao bên dưới, trong ao có mấy con cá đuôi hồng đang bơi.

“Đây là bố cục phong thủy do cao nhân bố trí, vừa để điều chỉnh nhiệt độ vừa để chiêu tài trấn trạch, thanh tâm khu sát.” Tả Đăng Phong nhìn hai cái vạc đồng.

“Trên vạc đồng có khắc phù văn, hẳn là do người trong đạo môn chỉ dẫn khi đúc tạo.” Ngọc Phát gật đầu, người trong nước dù có rất nhiều tính xấu, nhưng nếu bàn về tâm trí, thì chẳng hề thua kém bất kỳ nước nào. Từ đại phát minh trên thế giới đều của người Trung Quốc, chế tạo ra giấy có thể viết điển tịch lưu lại văn minh cho đời sau, thuốc nổ có thể làm pháo giương buồm bình định Cửu Châu, đáng tiếc người Trung Quốc không biết tính toán, không biết lợi dụng ưu thế đi xâm lược nước khác, nếu không đâu tới phiên mấy tên lùn xùn ở mấy cái đảo nhỏ tí kia tới Trung Quốc giương oai.

Thiết Hải tùy tiện gật đầu, làm tăng lữ Phật Môn căn bản là chẳng biết gì về phong thủy, đây là do giáo lý và lịch sử sâu xa của Phật giáo gây ra, Phật giáo khởi nguyên từ Ấn Độ, không giống Đạo gia kết hợp truyền thống văn hóa và phong thủy để định vị.

“Chân nhân pháp nhãn tinh tường, chỗ này thanh tịnh, xin mời ba vị ngồi, xem thực đơn.” Người quản lý dẫn ba người tới một bàn đằng sau bụi trúc.

“Không cần xem, gọi hết đầu bếp đi, làm một cỗ Mãn Hán Toàn Tịch.” Tả Đăng Phong không ngồi, đứng ngắm nghía tranh chữ trên tường, cổ nhân nghiên cứu về văn hóa thường chỉ ở bốn phương diện, là âm luật, cờ thuật, hành văn, và hội họa.

Âm luật có thể đào lên tình cảm sâu đậm, có thể làm lòng người tĩnh như nước, Tả Đăng Phong không muốn lòng yên tĩnh như nước, nên hẳn không nghiên cứu âm luật.

Cờ thuật có thể giúp bình tâm suy nghĩ sâu xa, tha hồ tung hoành, Tả Đăng Phong rất thích, nhưng hẳn không có thời gian đánh cờ.

Hành văn giúp con người thả hồn giương mình chí khắp thiên hạ, Tả Đăng Phong thấy cũng hay, nhưng hẳn bản tính âm u, không thích kết giao, càng không ưa đăng đàn, ồn ào tuyên truyền giảng giải.

Vẽ vờ có thể thuật chuyện, giữ lại cảnh đẹp cho đời sau, khi xách bút là trong lòng đã có hình ảnh, hạ bút xuống là phải cẩn thận tinh tế, không được sơ sót, Tả Đăng Phong cũng rất thích, tiếc là hẳn chẳng còn thời gian, nếu không nhất định sẽ cẩn thận nghiên cứu tập luyện, tĩnh tâm mà theo.

Cầm kỳ thư họa giúp thanh tâm sáng chí, không chút tục trần, nhưng nhạc cao ít người họa, tri âm khó kiếm.

Thời cổ, phụ nữ mà ngáp trước mặt người khác bị coi là bất nhã, đàn ông mà hát hò bị coi là thiếu chí khí, ca hát đàn địch đều bị xem là hạ lưu, nhưng cầm kỳ thư họa lại được tôn kính, đáng tiếc hiện giờ đã sa sút, chẳng còn được mấy người tĩnh tâm nghiên tập, dù có cũng phần lớn đều là học được một ít lông lá bề ngoài, học đòi văn vẻ mà thôi, chứ không nhìn thấy được sự tinh diệu bên trong.

Tả Đăng Phong sững sờ ngắm bức thư họa, Ngọc Phát kéo tay, Tả Đăng Phong mới giật mình, nhận ra ba người đều đang nhìn hẳn.

“Ông mới nói cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi người quản lý.

“Mãn Hán Toàn Tịch có một trăm lễ tám món ăn, chỉ riêng chuẩn bị nguyên liệu cũng đã mất nửa tháng, bây giờ kêu gấp, thì không đủ, hai vị chân nhân và đại sư là nhân sĩ nơi nào, để tôi nhờ đầu bếp chế biến món đặc sản ở quê hương các vị, để thể hiện lòng tôn kính ba vị cao nhân.” quản lý thấy ba người đều có

thực học, nhất là Tả Đằng Phong có dáng vẻ rất giống hình ảnh “tên diên mặc áo choàng rách rưới” phóng hỏa đông thành, nên ông ta không dám đắc tội.

“Ha ha ha ha, cái gì cao nhân không cao nhân, không cần tăng bốc như vậy, gọi đầu bếp làm bữa cho tôi đi, một ngàn lượng hoàng kim cho ông để mua nguyên liệu nấu ăn, làm xong tôi cho thêm một ngàn lượng, nếu dám lừa gạt, tôi đốt luôn Tự Tiên Lâu này của ông.” Tả Đằng Phong lấy một tờ kim phiếu đưa cho quản lý.

Người quản lý sợ run người, biết chắc trăm phần trăm đây chính là tên diên phóng hỏa đông thành, xem ra đốt nhà là thói quen của người này, nếu đắc tội, hắn sẽ đốt nơi này thật.

“Ba vị xin chờ chút, tôi lập tức đi chuẩn bị.” người quản lý vội vã xoa người rồi đi.

“Chúng tôi không ăn không, tiền này ông cứ cầm, nhanh đi nấu cơm đi, chúng tôi đói bụng.” Thiết Hải cầm kim phiếu trong tay Tả Đằng Phong kín đáo đưa cho người quản lý.

“Đại sư xin chờ một chút, tôi cho người mang cơm ra ngay, không biết đại sư muốn ăn cơm gì?” Người quản lý nhận kim phiếu, hỏi Thiết Hải, ông ta nhận ra Thiết Hải là người dễ nói chuyện nhất trong ba người, vội túm lấy ông.

“A Di Đà Phật, người xuất gia không kén.” Thiết Hải quen thói hoá duyên.

“Đúng, ông ấy không kén chọn gì đâu, cho ông ấy hai cái bánh bao.” Tả Đằng Phong không chút biểu cảm nhìn Thiết Hải, làm người xấu cứ để cho hắn, Thiết Hải làm người tốt.

“Vâng, vâng, có ngay.” Người quản lý cầm kim phiếu quay đầu rồi đi.

“Tả Đằng Phong, ông ta thật mang cho tôi hai cái bánh bao thôi sao?”

307. Q.4 - Chương 307: Mãn Hán Toàn Tịch

“Không đâu, ông ta biết Tả Đằng Phong nói giỡn mà.” Ngọc Phát cười.

“Chưa chắc a, xem ông ta bị Tả Đằng Phong dọa run như cây sậy rồi kia.” Thiết Hải lắc đầu.

Ba người nói chuyện, nhân viên mang lên nước trà, ba người ngồi uống trà, Ngọc Phát nâng chung trà lên ngửi qua rồi nhấp một miếng, “Lư sơn vân vụ!” .

Tả Đằng Phong tuy không hiểu gì về trà, nhưng một số loại đại danh trà thì hắn cũng có biết danh, lư sơn vân vụ là một trong số danh trà, mùi thơm làm sáng khoái tinh thần, uống vào thấm đến tận ruột gan.

Uống hết chung trà, người quản lý quay lại, dẫn họ tới một gian phòng trang nhã, ở trên tầng cao nhất, từ trên cao nhìn xuống, tâm mắt khoáng đạt, một cái bàn dài hơn trượng bằng gỗ lim đặt ngay giữa phòng.

“Tự Tiên Lâu mỗi ngày chỉ có một vị đầu bếp thay phiên làm việc, tôi đã sai người đi triệu tập bảy vị còn lại, xin Tả chân nhân, Thôi chân nhân, Minh Tịnh Đại Sư ngồi tạm, sau nửa giờ nữa sẽ bắt đầu mang món ăn lên, vì gấp gáp quá, sẽ không thể mang lên theo đúng trình tự, nhưng số món ăn tuyệt đối sẽ không thiếu. Người quản lý nói với ba người. “Ông đi có mười phút mà làm được nhiều việc thật.” Tả Đằng Phong cười, người quản lý chỉ rời đi một lúc, đã biết rõ thân phận ba người.

“Không dám, không dám, ba vị xin chờ một chút, tranh hoặc chữ viết lập tức sẽ được treo lên, nhạc sĩ sẽ tới ngay.” Người quản lý định rút lui khỏi phòng.

“Ăn một bữa cơm không cần phiền phức nhiều như vậy, treo tranh đánh nhạc gì đó, không cần đâu.” Tả Đằng Phong khoát tay.

“Vâng, vâng.” Người quản lý gật đầu, rời khỏi.

Không lâu sau, một cô gái trẻ mặc sườn xám bưng một bầu rượu và ba chén trà nhỏ vào, sau đó là những cô gái phục vụ, cứ hai cô đứng sau lưng một người, nhiệm vụ của các cô là bưng trà rót nước, mang thức ăn lên, Tả Đằng Phong và Ngọc Phát còn đỡ, Thiết Hải bị hai mỹ nữ đứng sau lưng làm ông không được tự nhiên, Tả Đằng Phong vội bảo các cô đi, chỉ để lại hai người để chuyển thức ăn và hai người châm trà.

Một lát sau, lại có ba người phục vụ bưng vào ba cái chậu đồng để xuống bên chân ba người.

“A Di Đà Phật, chậu này dùng để làm gì?” Thiết Hải hỏi.

“Chắc là để bỏ xương.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tả chân nhân, không phải đâu ạ, cái này là để đựng nước súc miệng, trước khi ăn mỗi món ăn đều cần phải súc miệng.” người quản lý đi tới, đứng ở đầu cầu thang.

Tả Đăng Phong khê ho hai tiếng, người quản lý nói đúng, hơn một trăm món ăn ăn xong mỗi món đều phải súc miệng, nước súc miệng kia cần phải phun ra, nếu không chỉ cần uống hơn một trăm ngụm nước cũng đã đủ no, chẳng cần phải ăn.

“Bắt đầu dọn bữa, Quân sơn ngân châm.” Người quản lý hét to.

Lập tức có người châm một chén trà, đây là trà phẩm mở màn cho Mãn Hán Toàn Tịch.

Sau đó là bốn loại trái cây, bốn loại mứt, bốn món thịt nguội, bốn món ăn nhỏ, đều là những món ăn thông thường, mỗi đĩa đều nhỏ xíu, mỗi đĩa chỉ đựng một ít.

Người quản lý đứng tại đầu bậc thang báo tên món ăn, mười sáu món ăn được đưa lên, ba người căn bản không động chiếc đĩa, vì mứt, tỏi ngâm, các loại dưa muối gì đó hoàn toàn khác hẳn với tưởng tượng của ba người về món ăn trong Mãn Hán Toàn Tịch.

“Món bánh nhân hỗn hợp.” Người quản lý lại báo một cái tên, một cô gái bưng lên một đĩa bánh.

“Ồ, quả nhiên là bánh bao.” Thiết Hải nhìn đĩa bánh, rồi quay sang nhìn Tả Đăng Phong đang cau mặt, rõ là rất không vui.

“Chương quỹ, Mãn Hán Toàn Tịch là ăn mấy thứ này hả? ” Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn người quản lý.

“Tả chân nhân xin chờ một chút, chế biến món chính phải cần chút thời gian.” Người quản lý cười làm lành.

“Món bánh nướng nhân thịt.” Người quản lý lại báo tên một món, người phục vụ bưng lên ba cái bánh nướng.

“Thí chủ, tính nết hẳn không tốt lắm đâu.” Lần này liền Thiết Hải nhìn cũng không buồn nhìn, mà chỉ vào Tả Đăng Phong nói với người quản lý.

Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, bản thân Thiết Hải không hài lòng, lại đem cái mũ xấu nó cấm lên đầu hắn, lôi hắn ra làm ông kẹ dọa người.

“Đại sư, Mãn Hán Toàn Tịch quả thực cũng có mấy món này, ba vị Huyền Môn Thái Đấu đại giá quang lâm, tiểu điểm không dám lừa gạt.” Người quản lý vội giải thích.

“Đói bụng thì hoàng đế cũng phải ăn.” Thiết Hải đem qua bận rộn cái đêm, sáng nay lại chưa kịp ăn cơm, đã sớm đói bụng, nên lăm bằm cầm lấy cái bánh nướng cắn một miếng.

“Hai người cũng cắn thử một miếng đi.” Thiết Hải đốt được một môi lửa, rất hài lòng.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phát nhìn nhau cười, cùng khoát tay lắc đầu, thức ăn ngon đều ở phía sau, ai lại đi ăn bánh nướng.

Cái bánh nướng chỉ to cỡ chung rượu, tổng cộng có ba cái, Thiết Hải như gió cuốn một lèo tiêu diệt hết cả ba cái.

Món ăn tiếp theo người quản lý phẩy tay đuổi đi, lần này bưng lên chính là bánh ngô Từ Hi, món này mà mang lên, coi chừng sẽ bị đánh, rất nguy hiểm.

“Món đậu hũ Minh Châu!” người quản lý rốt cục cũng chờ được một món ăn nóng.

Món ăn bưng lên, Tả Đăng Phong ném một miếng, món này hình như không bỏ gia vị, đậu hũ hình tròn, mùi vị thanh tao, rất là dễ ăn.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phát lướt một cái là hết chén, Thiết Hải lại không ăn, hòa thượng đối với đậu hũ rất thiên vị, chén đậu hũ Minh Châu được ông để ngay ngắn trước mặt.

“Đại sư, món này phải ăn khi nóng mới ngon, để nguội sẽ không ngon nữa.” Người quản lý có lòng tốt nhắc nhở.

Thiết Hải gật đầu, nhưng vẫn không ăn.

“Món nấm tùng dầu khỉ.” Người quản lý lại báo, vì dầu bếp vẫn chưa tới đủ, nên mấy món này đều là những món ăn quen thuộc dễ làm.

Lần này Ngọc Phát và Tả Đăng Phong đều động đũa, nấm dầu khỉ là đặc sản vùng núi, sản lượng rất ít, hương vị cực ngon.

“Tả chân nhân, nấm dầu khỉ mọc thành đôi âm dương, phải ăn cùng một lúc mới thấy được hết mỹ vị của nó.” Người quản lý lại hướng dẫn.

Tả Đăng Phong gật đầu.

Những món ăn tiếp theo đó, người quản lý ở bên cạnh không ngừng hướng dẫn chỉ đạo, cuối cùng Tả Đăng Phong thấy phiền, đuổi đi, người này cứ đứng bên cạnh lải nhải, ba người không thể nào ăn được.

Nhưng rồi Tả Đăng Phong lại phải cho kêu ông ta quay lại ngay, vì không có ông giải thích, ba người không biết mình đang ăn cái gì.

Đồ chay tương đối dễ chế biến, nên những món đầu toàn là món chay, ba người ăn liên tục món này sang món khác, một hồi thì vị giác bị đờ, đành phải súc miệng mỗi lần ăn xong một món.

Vì biết Mãn Hán Toàn Tịch có hơn một trăm món ăn, Tả Đăng Phong và Ngọc Phát món nào cũng chỉ ăn một chút cho có, Thiết Hải không chịu được lãng phí, món nào cũng phải ăn không ít mới chịu cho người ta bưng đi, nên khi tới món mặn thì ông đã no căng.

“Mãn Hán Toàn Tịch phân ra ăn làm ba ngày sáu bữa, khi ăn chỉ cần nếm vị là được, nếu không sẽ không ăn được tới món cuối cùng.” Người quản lý nói.

Tả Đăng Phong và Ngọc Phát gật đầu, ăn uống tốt nhất là phải xong trong vòng nửa giờ, ăn lâu hơn sẽ dần bị mất mát khẩu vị, có điều Mãn Hán Toàn Tịch mỗi món đều có khẩu vị khác nhau, cực kỳ đa dạng, luôn có món hợp khẩu vị hai người, nên hai người không chú ý, chỉ sau một lúc đã no tới bảy phần.

Tốc độ làm những món chiên xào nấu không cách biệt nhau bao nhiêu, nên món ăn đưa lên rất nhanh, đủ loại, trâu, sơn dương, nai, thỏ, gà áp, tôm, sấm, bảo quyết, đưa lên ùn ùn. Tả Đăng Phong và Ngọc Phát ngồi cạnh nhau, hai người dùng chung một chậu đồng để đựng nước súc miệng, hai cái chậu còn lại biến thành chậu đồ ăn cho Thập Tam và Lão Đại.

Những món cuối toàn là món hầm và nướng, nên đến lúc này, món ăn đưa lên không phải thịt thì là súp, song ba người đã sớm no rồi, Thập Tam và Lão Đại từ lâu đã rời khỏi chậu đồng, nhưng Mãn Hán Toàn Tịch nha, một ngàn lượng hoàng kim đó, dù thế nào cũng phải ăn đến món cuối.

Đến tám giờ, ba người thật sự ăn không nổi nữa, trông thấy thỏ và vịt nướng vàng hươm thơm nước dầu mà muốn nôn mửa, mở miệng hỏi, mới hay còn tới hai mươi mấy món nữa chưa dọn lên, vì những món này quá trình nấu gồm nhiều giai đoạn, có món nguyên liệu chưa có đủ, đang được đưa tới.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong đứng dậy nói.

“Lẽ ra phải đi từ sớm rồi.” Ngọc Phát cười.

“Khoan khoan, chờ một chút, mang một ít theo, sau này muốn ăn cũng không có.” Thiết Hải nghiêng người chưa chịu đứng dậy.

“Trời mùa hè đồ ăn có lưu trữ lắm, đừng lấy theo.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Có cậu ở đây, làm sao hư được.” Thiết Hải chỉ tay phải Tả Đăng Phong, ý Huyền Âm chân khí của hắn.

Tả Đăng Phong bất đắc dĩ lắc đầu, lại chờ giây lát, heo sữa quay được dọn lên, Thiết Hải lấy giấy và dây, gói xách theo.

Người quản lý Tụ Tiên Lâu đã sớm mệt chịu hết nổi, thấy ba người rời đi, lập tức vui vẻ hẳn ra đưa tiễn ba người, hai mươi mấy món còn lại đều là món có nguyên liệu hiếm có, nấu nướng cũng cực kỳ khó khăn, nếu ba người thực muốn chờ tới cuối, Tụ Tiên Lâu sẽ phải gặp rắc rối, vì thời gian quá gấp gáp, nguyên liệu nấu ăn chuẩn bị không đủ.

Trừ Ngọc Phát ăn ít, Tả Đăng Phong và Thiết Hải, cả Thập Tam và lão đại đều ăn quá no, rời khỏi Tụ Tiên Lâu, ba người tìm một khách sạn cao cấp nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong theo thường lệ đặt hai phòng, tất cả đều là tầng cao nhất, cửa đối diện với nhau.

“Tả Đăng Phong, tôi có chuyện muốn nói với cậu.” Ngọc Phát gọi.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phát, xoay người theo cô vào phòng.

“Chuyện gì?” Tả Đăng Phong ngồi xuống sofa.

“Cậu định làm gì tiếp theo?” Ngọc Phát cởi đạo bào, bắt đầu gỡ kim giáp hộ thân.

“Trước mắt chỉ còn có hai địa chỉ âm chúc, một hỏa xà, một thổ ngư, hỏa xà chắc chắn ở La Bố Bạc, thổ ngư ở nơi biên giới, tôi không muốn đụng tới lăng mộ của Khương Tử Nha, nên tôi sẽ đi La Bố Bạc.” Tả Đăng Phong đáp.

“La Bố Bạc là sa mạc, không có người ở.” Ngọc Phát ngẫm nghĩ.

“Ta biết.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Mấy ngày nữa là sinh nhật tổ sư khai phái Thần Châu Phái tôi, và ngày giỗ của cha mẹ và chị gái của tôi cũng sắp tới, tôi phải trở về một chuyến.” Ngọc Phát tiếp tục gỡ kim giáp.

“Ừ, chị cứ yên tâm trở về, tôi và Minh Tịnh Đại Sư đi La Bố Bạc trước, chị để lại Thanh Phù Trùng, tới lúc đó chúng tôi sẽ liên lạc lại với chị.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Ừ.” Ngọc Phát lấy một ống trúc đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhận ống trúc, rút một tờ phù của Ngọc Phát, gấp lại, nhắm mắt vận khí vào, “Tờ phù này có chứa linh khí tử khí điên phong của tôi, nếu gặp phải khó khăn, đốt nó lên, tôi sẽ biết được.”

“Ừ.” Ngọc Phát nhướn miệng cười, nhận lấy tờ phù.

“Chờng nào chị đi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Sáng mai.” Ngọc Phát bắt đầu cởi áo lót trong.

“Sáng mai tôi tiễn chị đi, tôi đi về trước.” Tả Đăng Phong vội nhắc người lên.

Không ngờ Ngọc Phát nhanh chóng chặn đường, đôi mắt nóng rực nhìn thẳng vào mắt hắn, “Nếu cậu hay đàn ông, đêm nay ở lại đây.”

308. Q.4 - Chương 308: Người Ấy Rời Đi

Thái độ Ngọc Phát rất kiên quyết, ánh mắt rất kiên định, chứng tỏ cô đã hạ quyết tâm.

Tả Đăng Phong không kinh ngạc, mà ngược lại rất bình tĩnh, vì hắn đã biết sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện này, hắn cười, xoay người ngồi trở lại sofa.

Ngọc Phát thấy Tả Đăng Phong không đi, thì thở phào, phụ nữ luôn lòng tự trọng, nếu Tả Đăng Phong cương quyết muốn đi, cô sẽ rất xấu hổ.

Trong phòng không bật đèn, nhưng hai người có thể nhìn rõ vật trong đêm, nên có đèn hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì. Nét mặt Ngọc Phát bầy phần khấn trương ba phần ngưng, Tả Đăng Phong lại vô cùng bình tĩnh.

“Tôi biết cậu đang nghĩ gì đó nha.” Ngọc Phát ngồi xuống giường, cách Tả Đăng Phong không tới ba thước.

“Nói thử xem.” Tả Đăng Phong nhướn mày.

“Cậu kiên trì đã được bốn năm, nếu chúng ta xảy ra việc, tim cậu sẽ loạn, cậu sẽ tự chối bỏ bản thân, kiên trì bốn năm sẽ trở thành công cốc.” Ngọc Phát cúi đầu.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Ngọc Phát, Ngọc Phát nói rất chính xác, hẳn thật sự là nghĩ như vậy.

“Ta sẽ không cô phụ một người đã chết vì tôi, cũng không muốn cô phụ một người thật lòng với tôi, dù chúng ta không xảy ra việc đó, tôi cũng vẫn có cảm giác làm chị thiệt thòi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Cậu chịu ở lại là tôi đã thỏa mãn rồi, tôi sẽ không làm cậu khó xử.” Ngọc Phát mỉm cười.

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài, dù hai người có làm chuyện đó hay không, trong lòng Ngọc Phát cũng vĩnh viễn không bao giờ có chỗ cho người đàn ông nào khác, hẳn vì cứu vãn một bi kịch lại không ngờ tạo nên một bi kịch khác.

“Bất kể sáu viên âm đan có hiệu quả hay không, cậu cũng đã làm hết sức rồi. Chuyện cậu làm chẳng có mấy người đàn ông làm được, nếu cô ấy có thể trở lại bên cạnh cậu, chúng ta sẽ là bạn tốt, nếu không thể, thời gian còn lại hãy để tôi ở bên cạnh cậu có được không?” Ngọc Phát ôn nhu hỏi.

“Vu Tâm Ngữ hi vọng tôi sống tốt, dù tôi có trèo cành bẻ hoa cô ấy cũng sẽ không trách tôi, là tự tôi đặt giới hạn ình, nếu tìm đủ sáu viên âm đan mà vẫn không cứu được cô ấy, thời gian còn lại sẽ thuộc về chị.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt, hẳn không muốn bạc đãi bất kỳ một người nào tốt với mình, đã không cô phụ Vu Tâm Ngữ, thì cũng không thể cô phụ Thôi Kim Ngọc.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, Ngọc Phát đã nhào vào trong ngực hắn, ôm chặt lấy hắn, nghẹn ngào nức nở, ba năm tình nguyện rốt cục cũng đã đổi được một câu hứa hẹn của Tả Đăng Phong.

Mỹ nhân trong ngực, lê hoa đái vũ, hoa mai di động, kiều diễm bao nhiêu.

“Tôi không phải Liễu Hạ Huệ, chị ở trong ngực tôi, tôi rất khó chịu.” Một lát sau Tả Đăng Phong nói, nửa đùa nửa thật.

Ngọc Phát lập tức nín khóc mỉm cười.

“Người phụ nữ ngồi trong ngực Liễu Hạ Huệ nhất định là rất khó coi, nếu không thì làm gì có người đàn ông nào mà chịu được.” Tả Đăng Phong lại lần nữa cười.

“Cậu chịu được.” Ngọc Phát không buông tay, cũng không đứng lên.

“Chị đánh giá tôi cao quá. Tôi cũng không chịu được, là bao tay Huyền Âm giúp tôi hạ hỏa, nếu chị còn không đứng dậy, tôi sẽ đóng băng chị đấy.” Tả Đăng Phong cố gắng đẩy Ngọc Phát, âm dương bù nhau là đại đạo thiên lý, Tả Đăng Phong cảm nhận được rất rõ sự mềm mại của cô.

“Hừ.” Ngọc Phát hờn dỗi hừ một tiếng nhưng vẫn không đứng dậy. Người phụ nữ ngày thường cao quý lạnh lùng, giờ như biến thành một cô bé con, rất là lợi hại.

“Hôm nay tôi ăn nhiều, còn không dậy tôi nôn ra chị đó.” Tả Đăng Phong lại đẩy, nhưng trên người phụ nữ, chỗ có thể đẩy được không nhiều, cao quá thấp quá đều không được, cù cù bên hông, rốt cục Ngọc Phát phì cười đứng dậy.

Ngọc Phát vừa đứng dậy, áp lực trên người Tả Đăng Phong biến mất, nhưng hắn lại cảm thấy mất mát.

“Tôi đi tắm.” Ngọc Phát đi về phía phòng tắm.

Tả Đăng Phong nhú mày, ban nãy nói đằng hoàng lắm mà, sao bây giờ lại thay đổi thế này.

May mà Ngọc Phát chỉ là đơn thuần tắm rửa, phụ nữ ai cũng yêu sạch sẽ, trời hè nóng nực, thích tắm rửa là chuyện tất nhiên.

Ngọc Phát tắm Tả Đăng Phong không hề nhìn lên, vì hắn không còn tự tin như hồi trước, hẳn ngồi im trên ghế suy nghĩ nếu Vu Tâm Ngữ nhìn thấy chuyện này, cô sẽ vui hay buồn? Một hồi lâu sau, Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu, nếu muốn làm được cả hai sao mà khó khăn, chú ý cái này lại sơ hở cái kia, hẳn chỉ có thể cố gắng hết sức, cố không thẹn với lương tâm.

“Cậu muốn tắm không?” Ngọc Phát trần truồng rời khỏi phòng tắm, đi ra lấy quần áo mặc vào. Tả Đăng Phong vốn đã từng nhìn thấy cơ thể cô, nên bây giờ cô chẳng còn cố kỵ, hành động này chứng tỏ quyết tâm không phải hấn thì không lấy của Ngọc Phát.

“Không tắm, tôi không bị ra mồ hôi.” Tả Đăng Phong đứng dậy đi ra ngắm nghía tử rượu.

“Đúng rồi, quan hệ của cậu với Đỗ Thu Đình là thế nào?” Ngọc Phát hỏi.

“Vốn là rất tốt, nhưng từ lúc có chị lấn vào, thì bị thay đổi.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

“Cậu giúp anh ấy đuổi bọn Trương Hoàng Chính, hóa giải cơn nguy cho Mao Sơn phái, tặng anh ấy quá trời hoàng kim giúp duy trì môn phái, lại còn tặng cả thần binh lợi khí, tình cảm như thế là quá tốt mà.” Ngọc Phát nói.

“Sao cái gì chị cũng biết thế?” Tả Đăng Phong cầm một chai rượu ra ghế sofa, đi ngang qua phòng ngủ, thấy Ngọc Phát đang lau tóc, quần áo còn chưa mặc xong, hấn ngồi xuống sofa, không quay lại tử rượu nữa.

“Lúc chúng ta ở Thập Tam thái tử phong, Toàn Chân giáo bị Đằng Khi Chính Nam uy hiếp, phát Thanh Phù Trùng gọi cậu về, cậu có hận Vương Chân Nhân hay không?” Ngọc Phát chuyển đề tài.

“Người có gia đình ai cũng có điều cố kỵ, không trách ông ấy được, chị nghĩ gì mà hỏi thế.” Tả Đăng Phong mở nắp chai rượu uống một ngụm.

“Tùy tiện hỏi thôi, cậu với Minh Tịnh Đại Sư đi La Bố Bạc có nắm chắc không?” Ngọc Phát hỏi.

“Tôi sợ nhất chính là đi sa mạc, ở chỗ đó không có vật tham chiếu, trên bản đồ dù có đánh dấu địa điểm nhưng cũng không có đầu mối để tìm, nhiệt độ lại cao, đi rất vất vả, nhất là ở đó toàn là cát, không có đất để dẫm chân mượn lực, khinh thân chắc chắn sẽ bị ảnh hưởng.” Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Ngọc Phát.

“Cậu định chừng nào đi?” Ngọc Phát mặc áo lót.

“Ngày mai, đã lập thu, thời tiết đang lạnh dần, tìm con địa chỉ này mất rất nhiều thời gian, nhưng chỉ cần tìm ra, thì lấy được nội đan hấn là không khó.” Tả Đăng Phong đáp.

“Bình này là đựng thuốc giải độc, luyện chế không dễ, tổng cộng chỉ có bốn viên thôi, cho cậu hai viên phòng thân.” Ngọc Phát lấy một cái bình nhỏ, đổ ra hai viên thuốc màu đỏ bỏ vào trong một ống trúc, ném cho Tả Đăng Phong.

“Chừng nào chị về tới?” Tả Đăng Phong nhét ống trúc vào người.

“Chưa biết, tôi sẽ làm nhanh hết sức, cậu không bỏ được tôi đâu.” Ngọc Phát mỉm cười.

“Đi nhanh đi, đỡ cho tôi khỏi phải suốt ngày suy nghĩ linh tinh, đi đường cẩn thận.” Tả Đăng Phong cũng không dấu giếm tình cảm của bản thân, hiện giờ Ngọc Phát chỉ mặc áo lót, cơ thể mềm mại, đầy đặn mượt mà hiện hết cả ra, đàn ông nào mà chẳng bị hấp dẫn, hấn rất muốn xông tới sát phạt, nhưng hấn biết rõ hậu quả của việc ấy, chính là sau này tâm trạng sẽ luôn phải sống trong lộn xộn và mâu thuẫn.

“Cậu có giận vì tôi chiếm mất chỗ của em gái họ Vu trong lòng cậu không?” Ngọc Phát nghiêng người tựa vào đầu giường.

“Nếu không có chị, chắc tôi đã bị điên rồi, hiện giờ không còn ai khống chế được tôi nữa, tôi muốn làm gì thì làm, một cao thủ không bị khống chế thật là đáng sợ.” Tả Đăng Phong lại uống một ngụm.

“Cậu chưa trả lời câu hỏi của tôi.” Ngọc Phát lắc đầu.

“Chị đã làm lòng tôi rối loạn, nhưng tôi không giận chị, thời gian còn lại của tôi càng ngày càng ít, tôi luôn muốn lợi dụng năng lực của mình để đi phá phách, chôn vùi những điều tốt đẹp đi, chính là chị và Minh Tịnh Đại Sư làm tôi cảm nhận được mình không bị thế giới này vứt bỏ, tôi vẫn còn có bạn bè, tôi không thể đi làm chuyện xấu.” Tả Đăng Phong nói rất chậm rãi.

Ngọc Phát nhìn Tả Đăng Phong, ánh mắt rất dịu dàng và bình thản.

“Tình huống của tôi thế nào cậu đã biết, còn cậu, tôi chưa từng nghe cậu nói trong nhà có còn người thân nào hay không.” Ngọc Phất rất dịu dàng, yêu một người, sẽ muốn biết cả quá khứ hẳn.

“Người nhà tôi đã cho đi tản khắp nơi rồi, nếu không người Nhật sẽ làm hại họ, người thân duy nhất hiện giờ tôi có chính là Thập Tam.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Cậu còn tôi nữa.” Ngọc Phất nói.

Tả Đăng Phong gật đầu cười, đứng lên đi ra cửa, “Không còn sớm nữa, chị nghỉ đi.”

Ngọc Phất không giữ lại, đứng dậy đưa hân ra ngoài.

Vừa qua canh bốn, Ngọc Phất tới gõ cửa cáo biệt, Tả Đăng Phong đứng dậy đưa tiễn, Thập Tam theo đi.

Sắc trời chưa sáng rõ, hai người đi bộ đến đầu đường, Tả Đăng Phong không nói chuyện, Ngọc Phất cũng không, mãi đến khi rời khỏi thành phố, Ngọc Phất mới xoay người ôm lấy Tả Đăng Phong.

“Đi đường cẩn thận.” Tả Đăng Phong vỗ nhẹ lưng cô.

“Tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Ngọc Phất buông tay nhìn hẳn.

Tả Đăng Phong mỉm cười gật đầu, Ngọc Phất mỉm cười đáp lại, khinh thân vọt lên, lao về hướng nam.

Ngọc Phất đi rồi, Tả Đăng Phong trong lòng trống rỗng, buồn vô cớ như mất cái gì đó.

Trở lại khách sạn, Thiết Hải đã dậy rồi, đang rửa mặt.

“Thôi Kim Ngọc đi đâu đấy?” Thiết Hải hỏi.

“Sắp tới sinh nhật tổ sư khai phái Thần Châu Phái, và chút chuyện riêng của chị ấy nữa.” Tả Đăng Phong kiểm tra thùng gỗ, trong thùng cơ bản chẳng còn gì.

“Có trở lại không?” Thiết Hải hỏi.

“Làm xong chuyện sẽ trở lại.” Tả Đăng Phong đáp.

“Giờ chúng ta làm gì?” Buồng vệ sinh có khăn mặt, nhưng Thiết Hải quen lấy tay áo lau mặt.

“Đại sư, ông tới sa mạc bao giờ chưa?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chưa, chúng ta đi sa mạc hả? ” Thiết Hải vô cùng hứng thú.

“Ừ. Năm đó đi theo Khương Tử Nha đông chinh có tám Bộ Lạc, trong đó Khương tộc và Bành tộc chính là ở khu vực La Bố Bạc hiện giờ, nơi đó là bây giờ là sa mạc.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Hay quá, đi đi.” Thiết Hải hưng phấn công thùng gỗ lên.

Tả Đăng Phong hơi cau mày, Thiết Hải không biết sa mạc, nhưng lại muốn tới, thực là đáng lo.

Một lát sau, hai người dọn đồ, rời khỏi khách sạn, đi lên hướng bắc, đi La Bố Bạc...

309. Q.4 - Chương 309: Biên Thùy Tây Bắc

Hai người đang ở trong cảnh nội Thiểm Tây, cần phải đi ngang qua Cam Túc mới tới được La Bố Bạc bên trong cảnh nội Tân Cương.

Thời cổ đại, Cam Túc là cánh cửa biên giới tây bắc của Trung Quốc, Tây Bắc nếu có chiến sự, thường sẽ dùng nơi này làm điểm phát binh, cung cấp lương thảo, Khang Hi phong hoàng tử thứ mười bốn Dận Trình làm Phủ Viễn Đại tướng quân, xuất binh bình định phản loạn Mông Cổ Chuẩn Cát Nhĩ, hoàng tử Dận Trình sau đó đề cử gia nô Niên Canh Nhiêu làm tổng đốc Thiểm Cam, phụ trách cung cấp lương thảo ình, sau khi Khang Hi băng hà, Niên Canh Nhiêu giảm bớt lương thảo, kiểm chế thập tứ hoàng tử dẫn binh đánh về kinh thành, giải trừ hậu hoạn đăng cơ cho Ung Chính.

Với đặc thù địa lý và vị trí chiến lược, trong cảnh nội Cam Túc hiện nay có thể nhìn thấy đầy dẫy phong hỏa đài và doanh trại quân đội của thời cổ đại, nhưng nơi này lại rất nghèo, một là vì khí hậu quá khô nóng,

hai là vì nơi này thường xuyên có chiến tranh, quân phiệt cát cứ, thổ phỉ nổi lên bốn phía, nơi thường xuyên có chiến tranh thì dân chúng không thể nào sống tốt được.

Trước khi rời khỏi Thiểm Tây, Tả Đăng Phong đến một chi nhánh của thương hội, lấy ba ngàn lượng hoàng kim, đa số là kim phiếu, phần còn lại là vàng thỏi và đồng đại dương, thùng gỗ của hai người đều trống không, cần phải mua đồ chuẩn bị bỏ vào.

Địa thế Cam Túc dài mảnh, hai bên hẹp, kéo dài theo hướng nam bắc. Hai người đi thẳng về hướng tây bắc, vì không vội vã, nên khi ở khu vực không có người hai người sẽ khinh thân, còn có người ở thì cả hai sẽ đi bộ.

Năm ngày sau, hai người tới Tây Bắc Cam Túc, nơi này còn cách Gia Dự quan và quận Tửu Tuyền rất gần, ngay bên kia đã chính là biên cảnh Ngọc Môn quan và đồn Hoàng Mạc.

Trình độ phát triển văn minh và kinh tế có ó quan hệ trực tiếp với nhau, nơi này thuộc về thâm sơn cùng cốc, dân chúng sinh sống rất khổ sở, cơm ăn không đủ no nên người ta chẳng buồn bận tâm cái gì mới là hợp quy tắc văn hóa, lại càng không lưu trữ điển tịch, nên Tả Đăng Phong không tìm được huyện chí và địa đồ, đành phải hỏi thăm rồi đi.

Quận Tửu Tuyền là tên cũ, bây giờ đã đổi tên, Tả Đăng Phong đến đó bổ sung đồ ăn và nước uống, đồ ăn thì chủ yếu là thịt nướng ít muối, thịt kho, hơn hai mươi cân gạo, và cực nhiều túi da đựng nước trong.

Bổ sung thực phẩm xong, hai người chạy tới Ngọc Môn quan, vì đồn hoàng ở hướng nam, nên hai người không ghé qua xem, họ tới đây là để tìm địa chỉ, chứ không phải đi xem bích hoạ.

Các đại thi nhân thời Đường đã từng làm thơ về quang cảnh Ngọc Môn quan: “Hoàng Hà xa thượng bạch vân gian/ một mảnh cô thành vạn nhận sơn/ Khương dịch không cần oán dương liễu/ xuân phong không độ Ngọc Môn quan.”

Nơi này ở đầu nguồn Hoàng Hà, nối liền với Kỳ Liên sơn, cái gọi là ‘cô thành’ chính là chỉ tòa thành quân sự ở biên giới, Khương dịch là một loại nhạc khí của Khương tộc, bài thơ này thể hiện sự hoang vu của Ngọc Môn quan, cũng cho biết hai người muốn tìm hiểu về Khương tộc và Bành tộc thì có thể tìm ở ngay khi khu vực này.

Ngay kề Ngọc Môn quan có một trấn nhỏ biên thù. Trấn thật sự nhỏ, nhà cửa đều bằng đất, không gạch không ngói, nhưng nhân số không ít, vì nơi này là điểm cuối con đường tơ lụa và là điểm tiếp tế, trừ cư dân bản địa thì người ngoài ở đây cũng rất đông, rất nhiều lạc đà, và bất ngờ chính là, ở đây cũng không thiếu người ngoại quốc.

Hai người đến trấn là lúc chạng vạng tối, Tả Đăng Phong dạo qua một vòng, thấy ở đây có bốn loại cửa hàng.

Loại thứ nhất là cửa hàng bán vũ khí, đao kiếm, chế tạo binh khí, có cả một ít súng ống kiểu cũ thượng vàng hạ cám.

Loại thứ hai là tiệm cơm, ngoài cửa treo đầy thịt dê bò, khách muốn ăn chỗ nào thì cắt ngay chỗ ấy.

Loại thứ ba là nhà thổ. Ở đây có một nhà thổ rất lớn, trong đó có những cô gái trong nước nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng lại có sống mũi cao, mắt xanh lam của người nước ngoài.

Loại thứ tư là những chỗ cho thuê lạc đà và ngựa, cho thuê cả người làm hướng đạo.

Loại cửa hàng ở nơi nào chính là do nhu cầu sinh hoạt của cư dân ở nơi đó quyết định, nơi này ở xa chính phủ, đao thương cần phải có để phòng thân, tiệm cơm là nhất thiết, vì là người thì phải ăn cơm, nhà thổ to rộng chứng tỏ áp lực sống ở đây rất lớn, cần phải có nơi phát tiết, nhà trọ là để cho khách qua đường dừng nghỉ trước khi đi về phía tây tiến vào sa mạc hoặc xuôi nam tiến vào cao quật.

Hai người ăn mặc và mang theo mèo chuột tuy quái dị, nhưng lại chẳng mấy ai chú ý, vì nơi này đã quen nhìn thấy đủ loại khách qua đường cổ quái.

Ở đây, cả dân địa phương lẫn khách qua đường đều mang theo đao súng, có người mặc đồ như thợ săn, cả cánh tay để trần, ánh mắt nhìn người khác như hung thần, chỉ cần một lời không hợp, hay một ánh mắt

không thiện ý, sẽ đều có thể làm họ rút dao ra tử chiến.

Ở đây thường có gió to, vì trên mặt đường có không ít cát vàng, cát vàng ban ngày bị mặt trời chiếu vào, đến tối tỏa nhiệt nóng hực làm cho tim người ta đập nhanh, tính tình trở nên dễ bực bội, cáu kỉnh, cả trấn nhỏ đều ở trong không khí bực bội, cực kỳ nguy hiểm.

Tuy vậy, trên đường lại không ai lớn tiếng hay gây ra tiếng động lớn, điểm này làm Tả Đăng Phong rất hài lòng, người trong nước thích nhất là tụ tập bàn tán om xòm, nhưng ở đây lại không có loại thói quen này, thực là hiếm có, có lẽ là vì ai ở đây cũng đều biết rõ mình đang tìm cái gì, muốn cái gì, nên chẳng ai bận tâm đến những chuyện không liên quan, không có lợi ỉnh, chỉ có những kẻ rảnh rỗi chẳng có việc gì làm, thiếu kiến thức mới lớn tiếng ồn ào, sợ người khác không biết mình nông cạn và lộn xộn.

Đạo qua một vòng, Tả Đăng Phong và Thiết Hải đi vào một tiệm cơm, Tả Đăng Phong vừa mới khen ngợi trong lòng nơi này người không ồn ào, thì vào tiệm cơm đã lập tức phải cau mày, vì mười cái bàn lớn trong quán ăn rất ẩm ỉ, không ít người uống nhiều quá đang khoa tay múa chân la hét múa may, người thích uống say có thể chia làm hai loại, một là thích cảm giác tự đại khi say, hai là để giải sầu trong lòng, mà bất kể là loại nào, chỉ cần uống quá nhiều thì đều sẽ trở nên thất thố, tổng thể mà nói rượu là một thứ hướng người ta về phía ác, từ xưa người ta đã gọi tửu sắc tài vận là tứ đại cực ác.

“Ăn cái gì?” Một người phụ nữ trung niên cao lớn thô kệch đi tới, nhan sắc đã khó coi, ngữ khí lại khó nghe.

“Có rau không?” Tả Đăng Phong hỏi, Thiết Hải từ Tụ Tiên Lâu cầm theo một con heo nướng, nặng hơn mười cân, mấy ngày nay hai người đã toàn ăn thịt.

“Không.” Người phụ nữ đẩy vế khinh bỉ, không biết vì quần áo của Tả Đăng Phong hơi tả hay vì nghĩ lầm hắn đang giả vờ nhã nhặn.

“Có mì không?” Tả Đăng Phong nhìn quanh, thấy bàn nào cũng toàn là thịt.

“Không, chỉ có mấy thứ ở ngay cửa kia thôi.” Người phụ nữ sắp mất kiên nhẫn.

“Vậy cho hai cân thịt dê a, và một vò rượu.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Tự tìm một cái bàn chờ.” Người phụ nữ quét Tả Đăng Phong một vòng, xoay người bỏ đi.

Tả Đăng Phong rất muốn chửi thề, người này thực là quá đáng, hắn là ăn cơm trả tiền, đâu phải tới xin bố thí, mắc cớ gì phải bị người ta coi thường? nhưng khi người phụ nữ quay người đi, hắn lại thấy hết giận, vì hắn nhìn thấy trên quần áo của bà đầy dầu tay, nhất là ở đùi và mông. Nếu người này mà đẹp chắc chắn sẽ không thoát được độc thủ, nếu thái độ tốt thêm một ít, chắc mông đùi của bà đã bị đám thực khách vô lương kia bóp nát rồi.

Thế nên Tả Đăng Phong chẳng những không tức giận, mà còn bĩu môi cười, Phật Môn bảo chúng sinh ngang hàng, còn Đạo gia cho rằng người phân sang hèn, giờ xem ra Đạo gia hiểu về thực tế hơn Phật Môn, một cô gái như vậy mà còn có người không chê, có thể thấy cuộc sống của đám đàn ông tầng dưới chót xã hội này thực là không hề kén ăn.

“A Di Đà Phật, dân phong nơi này thực là quá thiếu dạy bảo.” Thiết Hải đi theo Tả Đăng Phong vào một bàn trong góc.

“Nơi này phong bế mà độc lập, nên tính tình con người ở đây bộc tuệch và thô lỗ.” Tả Đăng Phong ngồi xuống nhũu mày, bàn bẩn, ghế cũng bẩn, may mà nơi này rất khô ráo, nếu ẩm ướt thì sẽ rất dễ sinh ra dịch bệnh.

“A Di Đà Phật, đêm nay chúng ta ở đâu?” Thiết Hải hỏi, ông đã cùng Tả Đăng Phong đi quanh trấn một vòng, không thấy có nhà trọ hay khách sạn nào.

“Có tiền thì ở nhà thổ, không tiền thì tới ở chung với Lạc Đà.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Chúng ta tìm nhà nông nghỉ đi, cho người ta ít tiền.” Thiết Hải lo lắng, càng lên Tây Bắc cát càng nhiều, hai người đã từng nghỉ ngơi ngoài trời, nửa đêm gió thổi, khổ không thể tả.

“Ở đây làm gì có nhà nông, tí nữa tôi đưa ông tới nhà thổ.” Tả Đăng Phong cười.

“A Di Đà Phật, đừng đùa với lão nạp.” Thiết Hải vội lắc đầu nguầy nguậy.

“Tôi đâu có đùa, ông là cao tăng Phật Môn, chẳng lẽ không tin vào định lực của mình hay sao.” Tả Đăng Phong khoái chí, hẳn thật sự là muốn tới nhà thổ, ở đó giường ngủ nhất định là rất thoải mái, hơn nữa hẳn cũng tò mò muốn xem mấy cô gái tóc vàng mắt xanh.

“Sắc đẹp đều là xương trắng, phụ nữ đều là khô lâu, chỉ cần trong lòng có Phật, Địa Ngục lão nạp cũng dám đi.” Thiết Hải không phục.

Người phụ nữ đã mang tới đĩa thịt dê, tay trái xách một vò rượu, bỏ phịch xuống bàn, chống nạnh trừng mắt nhìn hai người.

Tả Đăng Phong lúc đầu không hiểu, sau mới nghĩ ra nơi này phải trả tiền trước khi ăn.

“Không cần thôi.” Tả Đăng Phong mỉm cười, móc một thỏi vàng nhỏ ra trả.

Người phụ nữ kinh ngạc, nơi này tuy có khách hào phóng, nhưng không ai hào phóng như Tả Đăng Phong, nên hơi ngần ngại rồi mới nhận thỏi vàng quay đầu đi.

Thiết Hải đã quen phong cách của Tả Đăng Phong, trên đường đi câu nói Tả Đăng Phong dùng với người ngoài nhiều nhất chính là câu ‘Không cần thôi’, song Thiết Hải cũng không yêu cầu Tả Đăng Phong tiết kiệm, vì ông bố thí cho người nghèo còn nhiều hơn cả Tả Đăng Phong, đi theo Tả Đăng Phong, Thiết Hải đã trở thành thí chủ.

Một quán ăn nếu thường ngày chỉ chuyên bán có mấy món ăn, thì hương vị chắc chắn sẽ vô cùng ngon, thịt dê nấu vừa tới, vừa non vừa mềm lại rất thơm, rượu thì vừa nồng vừa cay, uống vào cổ nóng rực, Tả Đăng Phong uống một ngụm phải cau mày, nhưng đàn ông ai cũng thích sự khiêu chiến này, nên hẳn làm liền hai hộp, vô cùng thống khoái.

Người phụ nữ quay lại, mang cho hai chén mì sợi, và một bọc giấy nhỏ, Tả Đăng Phong mở bọc giấy, thấy bên trong là một ít cà chua mới hái.

“Cám ơn đại tỷ.” Tả Đăng Phong vội cảm ơn, tiền có thể đổi được rất nhiều thứ, nhưng tiền cộng với nụ cười với đổi được sự thật tình tương đối.

Người phụ nữ nở nụ cười lần đầu tiên, xoay người rời đi.

Tả Đăng Phong cầm dưa xúc mì chuẩn bị ăn, nhưng ngay lúc đó, một người tính tiền chuẩn bị rời đi đã nói một câu làm hắn chú ý.

yikimasyo là một câu tiếng Nhật, nghĩa là ‘Đi thôi,

310. Q.4 - Chương 310: Trấn Nhỏ Vắng Vẻ

Tả Đăng Phong quay đầu sang nhìn, bàn đó có bảy tám người, mặc quần áo của người bản xứ, chỉ có hai người mặc đồ trung thổ, tuổi sần sần như nhau, chừng bốn mươi, vóc dáng không cao, một người trong đó hói đầu, chính là người vừa nói câu tiếng Nhật kia.

“Gói ghém lại, đi nhanh đi.” Hói đầu biết mình lỡ miệng, vội đổi sang tiếng Trung, để người xung quanh khỏi sinh nghi, Trung Quốc quá lớn, tiếng địa phương không chỗ nào giống chỗ nào.

Cả bàn nhanh chóng rời ghế đứng lên, Tả Đăng Phong trầm ngâm, bỏ chén xuống, bước tới chặn đường.

“Tiên sinh, xin nhường đường.” người trung niên đeo kính đứng cạnh đầu hói nói với Tả Đăng Phong .

Tả Đăng Phong lạnh lùng nhìn họ, hai người này không giống người có tu vi, mà nhìn giống như học giả.

Những người dẫn đường do hai người kia thuê lập tức dời tay tới chuôi đao, những người này dùng đao đã quen, chẳng khác gì dùng đũa ăn cơm.

Thiết Hải định qua hỗ trợ, nhưng nhੌm mੌng lên rồi lại ngồi xuống, đừng nói bảy tám người, cả tiệm cơm có nhào vào cũng không phải đối thủ của Tả Đăng Phong.

“Các người là người Nhật, tới Trung Quốc chúng tôi làm gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Tiên sinh, cậu hiểu lầm rồi, chúng tôi không phải người Nhật Bản.” Hói đầu vội khoát tay.

“Ông không lừa được tôi đâu, ông là người Nhật.” Tả Đăng Phong nhướn mày quát.

“Tránh đường, nếu không đừng trách chúng tôi không khách khí.” Một người dẫn đường rút yêu đao gần giọng với Tả Đăng Phong, những người này vừa là người dẫn đường, vừa kiêm thêm chức bảo tiêu.

“Mày không khách khí thì làm gì?” Tả Đăng Phong nhướn mày.

“Mã Tam, cắt đao đi.” Người phụ nữ bưng đồ ăn đi tới.

“Hoa đại tỷ, cái tên khất cái này không có mắt muốn cướp tiền người ta.” Tráng hán cắt yêu đao.

“Tiểu huynh đệ, về ăn cơm đi, đừng xen vào việc của người khác.” người phụ nữ trung niên kéo tay Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong do dự, nhìn hai người Nhật sắp đi khỏi.

“Đừng nhìn nữa, mấy người Nhật đó là đi đôn hoàng xem bích họa.” Người phụ nữ lấy khăn lau bàn, nhỏ giọng nói.

“Không ai quản sao?” Tả Đăng Phong nhúu mày, nghe ý của bà, thì người Nhật tới đây không phải chỉ mới một hai lần.

“Chỉ cần có tiền, ai mà quản.” người phụ nữ nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, trong Đôn Hoàng có rất nhiều tượng và bích họa về Phật, chúng đều là di tích thời cổ đại, bị người Nhật đánh cắp xác thực rất đáng tiếc, nhưng những kẻ biết người Nhật tới ăn trộm văn vật cổ đại mà còn trợ lực làm điều ác, dẫn đường cho chúng còn ghê tởm hơn, nhưng thôi, mấy chuyện này chẳng liên quan gì tới hắn, hắn không quản được.

Tả Đăng Phong ngồi xuống, nhưng Thiết Hải lại ngồi không yên, ông biết đôn hoàng là nơi nào, đó là Phật gia thánh tích, người phụ nữ trung niên đi rồi ông cũng và nhanh hai ba miếng, ăn xong tô mì rồi rời khỏi tiệm cơm, Tả Đăng Phong biết ông đi đâu, nên ngồi đó uống rượu chờ ông về.

Nửa giờ sau, Thiết Hải trở về, nếu ông giết người chắc chắn không cần phải mất nhiều thời gian như vậy, không hỏi cũng biết là đợi ọi người rời khỏi trấn mới ra tay.

“Đúng là bọn quỷ Nhật, lúc sắp chết cứ bô bô.” Thiết Hải trở lại chỗ ngồi.

Tả Đăng Phong ngồi gọt cà chua, đưa cho Thiết Hải, Thiết Hải cầm lấy, cắn một miếng, nước cà chua tóe ra khắp người.

Lúc này đã qua giờ, khách trong quán còn lại không nhiều, người phụ nữ trung niên đang ở quầy nói chuyện với một người đàn ông, Tả Đăng Phong thính tai, nghe ra bà đang cần nhân ông kia, nghe cách nói hai người hẳn là hai vợ chồng.

“Đại tỷ, chị tới đây một tí, tôi có chuyện muốn hỏi.” Tả Đăng Phong vẫy tay.

Hoa đại tỷ rời quầy đi qua.

“Đại tỷ, nơi này ai giỏi về thông tin nhất?” Tả Đăng Phong lấy một thỏi vàng bọc luôn dưới găm bàn nhét vào tay bà.

“Tiểu huynh đệ, cậu định làm gì?” Hoa đại tỷ cúi đầu nhìn thoáng qua, vẻ mặt khiếp sợ, đặt mông ngồi xuống ngay bên cạnh Tả Đăng Phong.

“Chị thấy tôi giống đang làm gì?” Tả Đăng Phong cười, Hoa đại tỷ nói chuyện mùi hôi miệng rất nặng, rõ ràng người nơi này ít súc miệng đánh răng.

“Cậu không đeo đao, nên cậu không phải đao khách, cậu không mang hàng, khẳng định không phải tới để buôn bán, tôi đoán cậu tới làm để tìm cái gì đó.” Hoa đại tỷ nghĩ nghĩ nói.

“Đúng vậy, tôi muốn tới La Bố Bạc tìm một thứ, ở đây ai rành La Bố Bạc?” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Cậu tới trễ rồi. Thành cổ Lô Lan và Mĩ Lan đã bị người ta đào lấy hết rồi, trong ấy chỉ còn ít cọc gỗ và thây khô thối, chỉ có người ngoại quốc thích tới, cậu tới đó làm gì?” Hoa đại tỷ lắc đầu.

“Tôi không có hứng thú với đồng đồ nát của thành cổ Lô Lan, cái tôi muốn là tìm một con độc xà cực bự.” Tả Đăng Phong lắc đầu, nếu muốn dò xét tin tức thì không thể giấu đầu lộ đuôi.

“Độc xà ở sa mạc rất nhiều, con cậu muốn tìm nhìn thế nào?” Hoa đại tỷ hỏi, ba trăm đồng đại dương bằng bà vất vả mấy năm, là một khoản tiền lớn thật sự.

“Một con độc xà dài khoảng mười trượng.” Tả Đăng Phong nói, ở Hỉ Thần khách điểm Thập Tam đã từng mô tả chiều dài của hỏa xà, Tả Đăng Phong đại khái tính ra, con độc xà kia hẳn là khoảng hơn ba mươi thước.

“Mười trượng là bao nhiêu?” Hoa đại tỷ không tính kịp.

“30 thước.” Thiết Hải giải thích.

“Làm gì có con rắn nào lớn như vậy, chưa bao giờ nghe thấy.” Hoa đại tỷ lắc đầu, nhìn hai người như nhìn hai người điên.

Tả Đăng Phong lắc đầu, hỏa xà là con có hình thể lớn nhất trong mười hai địa chi, lúc Thập Tam mô tả cái đầu của nó, hẳn cũng phải giật nảy mình, độc xà mười trượng, còn gọi là rắn hay sao, phải gọi là rồng mới đúng.

“Nơi này không có ai từng nghe qua à?” Tả Đăng Phong không cam lòng.

“Không biết, để ngày mai tôi giúp cậu hỏi thăm.” Hoa đại tỷ xoay người nhìn về phía cửa vào, lại có một khách tới.

Tả Đăng Phong gật đầu, ý bảo bà cứ đi lo cho khách. Hoa đại tỷ giấu thỏi vàng vào tay áo, đi ra đón khách.

“A Di Đà Phật, đi nhà thổ thôi.” Thiết Hải ngáp một cái, người tu hành bình thường không ngáp, trừ phi mệt mỏi thật sự.

Ý Thiết Hải là tìm chỗ ngủ, nhưng người ngoài nghe thấy lại không nghĩ vậy, nếu trước đó ông không buông một câu A Di Đà Phật thì chẳng ai nghĩ gì, đằng này đã niệm một câu A Di Đà Phật, ngay sau đấy lại phang một câu vào kỹ viện, nên thực khách trong quán ai cũng phải quay sang nhìn.

“Đi.” Tả Đăng Phong đi ra trước, Thiết Hải đi theo.

Hai người vừa ra khỏi cửa, một cô gái nhỏ gầy chạy lướt qua người Tả Đăng Phong.

“Tuổi còn nhỏ mà sao không lo học cho giỏi.” Tả Đăng Phong mỉm cười nắm lấy bàn tay đang thò vào túi áo mình. Xương của nam và nữ khác nhau, xương phụ nữ mảnh dẻ, mềm mại, nên Tả Đăng Phong biết ngay là con gái.

“Đại gia xin tha cho tôi đi, tôi không dám nữa.” tiểu trộm cắp vội xin tha.

Tả Đăng Phong nhìn cô, cô bé không cao, chỉ cỡ một mét năm, tóc rất ngắn, mặt mũi dơ bẩn, chắc chừng mười ba mười bốn tuổi.

“ Bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong buông tay hỏi.

“Mười tám, đại gia muốn đi đâu, tôi dẫn đường cho, rẻ hơn những người khác nhiều.” cô bé nói.

“Không được nói dối, nhóc bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong dụ dằng, cô bé này chạm ngay tới dây thần kinh ôn nhu nhất của hắn, vì cô làm hắn nhớ tới lần đầu gặp Vu Tâm Ngừ.

“Mười ba.” Cô bé sợ sệt trả lời.

Thập Tam bước tới, ngửi ngửi người cô, Thập Tam hình thể to bự, làm cô bé sợ, trả lời xong là xoay người bỏ chạy ngay.

“Nhóc còn người thân không?” Tả Đăng Phong lắc người chặn ngay trước mặt cô.

“Đại gia, ông tha cho tôi đi, tôi không dám nữa.” cô bé hoảng sợ, cô căn bản không thấy rõ Tả Đăng Phong làm sao lại xuất hiện trước mặt cô.

“Chú không làm gì nhóc đâu, trả lời chú đi, nhóc còn người thân không? ” Tả Đăng Phong cố nói thật chậm và nhẹ nhàng.

“Còn cha tôi, nhưng chân ông bị gãy rồi, không làm người dẫn đường được nữa, tôi không còn cách nào khác.” Cô bé do dự rồi đáp.

“Số tiền cho nhóc, cầm cho chắc nhé, về nhà đi.” Tả Đăng Phong móc một thỏi vàng nhét vào tay cô bé.

“Cám ơn, cám ơn đại gia.” Cô bé nắm chặt thỏi vàng, chạy mất.

Tả Đăng Phong nhìn theo cô bé, cô rất gầy, gầy đến mức làm người ta đau lòng, lần đầu tiên gặp Vu Tâm Ngữ cô cũng gầy như vậy.

“Đi thôi, đi kỹ viện.” Thiết Hải cắt đứt suy nghĩ của Tả Đăng Phong.

“Không đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, giờ đi kỹ viện lại làm hấn thấy ghê tởm.

“Vậy tôi ngủ ở đâu?” Thiết Hải nhìn quanh, trần này không nhỏ, nhưng kiến trúc thừa và nhỏ, không có nhà trọ.

“Đi, đi kỹ viện.” Tả Đăng Phong thở dài. Hấn phải đi kỹ viện, để cảm thụ cái sự ghê tởm ấy, vì hấn phải gạt bỏ chướng ngại tâm lý ỉn. Cổ ngữ có nói, non xanh nước biếc có mỹ nữ, vùng khỉ ho cò gáy chỉ có điều dân, dân trong trần thành bất chính, hầu như tất cả đều là điều dân, hấn chuẩn bị bày trận vây cả trần này, ép buộc người ta phải nói ra chỗ ở của hỏa xà, những người này chỉ có khi sinh mạng bị uy hiếp thì mới cố gắng suy nghĩ, nói ra hết những điều mình biết.

“A Di Đà Phật, cậu lại muốn tới kỹ viện giết người sao?” Thiết Hải thấy sắc mặt Tả Đăng Phong bất thiện, nhú mày hỏi.

“Giết ai đâu, đi xem thôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, cất bước đi.

Tả Đăng Phong tuy giả bộ không để ý, nhưng trong lòng lại bắt đầu nghi ngờ, lời nói của Thiết Hải trong lúc vô tình đã làm lộ ra rằng ông biết chỗ kỹ viện nơi con mồi thổ trồn là do hấn và Ngọc Phát tàn sát, nhưng lại giả bộ như không biết, xem ra lão hòa thượng này thật không đơn giản, nhớ tới chuyện Thiết Hải giả bộ trúng độc gạt hấn đi tìm Ngọc Phát, trong lòng Tả Đăng Phong lại càng thêm nghi ngờ.

“Đại sư, mặt ông xanh xanh, có phải lại trúng độc không?” Tả Đăng Phong nhanh chóng nắm lấy tay trái Thiết Hải, linh khí mau vào mau ra, trong nháy mắt hấn đã kiểm tra được Dịch Cân Kinh của Thiết Hải vẫn còn đang bị tắc, kinh lạc không thông tâm trí sẽ không tỉnh táo, người này không phải giả điên.

“Cậu lại thử tôi chứ gì, Dịch Cân Kinh của tôi đã luyện tới cảnh giới cao nhất, đã sớm đâu có sợ gì độc vật.” Thiết Hải gạt tay Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cười, người này làm gian tặc không được, người gì chưa đánh đã khai, nhưng như thế lại cho thấy ông vẫn còn điên, có lẽ là ngẫu nhiên thỉnh thoảng mới thanh tỉnh.

Một lát sau, hai người tới cửa kỹ viện, chủ kỹ viện rất biết buôn bán, cố ý sai mấy cô gái dị tộc đứng ngay cửa để mời chào, mấy cô gái này không giống con gái Trung Quốc, mà lại giống người phương tây, thật không hiểu sao lại lưu lạc tới tận nơi này.

Tả Đăng Phong còn đang nghiêng đầu ngắm nghía, cô gái kia đã cười ngoác hấn, “Hello...”

311. Q.4 - Chương 311: Con Gái Nước Ngoài

“Cô ấy nói cái gì?” Thiết Hải tò mò hỏi.

“Cô ấy đang chào chúng ta.” Tả Đăng Phong đã làm ở phòng văn hóa, biết hello nghĩa là chào. Trước giờ hấn chỉ nhìn thấy gái Tây trên báo, đây là lần đầu nhìn thấy người thật.

Đứng ở cửa có ba cô gái tây, hai người tuổi chừng hơn hai mươi, một người lớn hơn nhiều, chừng bốn mươi, người chào Tả Đăng Phong chính là người đứng tuổi. Ba cô gái này ai cũng cao lớn, trên dưới lồi lõm, cơ thể cực kỳ đầy đặn, đầy nữ tính, mũi ai cũng rất lớn, nếu Ngọc Bình chân nhân thấy các cô chắc chắn sẽ cảm thấy tự tin hơn. Trong ba người, có một người là mắt đen tóc đen, hai người còn lại đều là tóc vàng mắt xanh, ba người đều mặc trang phục của phương tây, nhưng quần áo các cô đều đã cũ, cho thấy các cô đã lưu lạc ở đây đã lâu.

“Cô có biết nói tiếng Trung Quốc không?” Tả Đăng Phong nhìn cô lớn tuổi nhất.

“Biết ca hát, biết khiêu vũ nữa.” cô kia lập tức đi qua lôi kéo Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong vội nghiêng người tránh ra, trên người cô gái này rất hôi, hình như người ở vùng này rất ít tắm rửa.

“Cô ấy nói tiếng Hán không giỏi lắm.” cô gái tây tóc đen nói đỡ.

“Ở đây còn người nước ngoài nào không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không, chỉ có ba người chúng tôi.” Cô gái tóc đen trả lời, so với hai cô kia, cô này có vẻ bình tĩnh hơn hẳn.

Ngay lúc ấy, từ bên trong kỹ viện đi ra một người vạm vỡ, nhìn Tả Đăng Phong và Thiết Hải từ trên xuống dưới, người này bộ dáng hung ác, thần sắc bất thiện, rõ ràng là một tay anh chị giang hồ.

“Tối nay tôi bao hết ba người này, bao nhiêu tiền?” Tả Đăng Phong nhướng mày nhìn đối phương.

“Hai mươi đại dương” người vạm vỡ đáp, vừa há miệng, mùi hôi miệng đã ào ào bay ra.

Trên người Tả Đăng Phong mang theo không ít vàng thỏi, nhưng thỏi nhỏ đã tiêu hết, chỉ còn lại mười hai thỏi lớn. Tả Đăng Phong rút ra một thỏi, bấm tay một cái ngắt nó ra làm hai đoạn, đoạn hai đoạn tám, rồi ném đoạn nhỏ cho người vạm vỡ. Hẳn hào phóng cũng tùy người, có người được người hào phóng sẽ cảm kích đối phương, nhưng cũng có người xem người hào phóng với mình là kẻ ngu xuẩn.

Vàng vốn mềm dẻo, uốn nắn nó không khó, nhưng ngắt đứt nó thì người bình thường không thể nào làm được, người kia cầm khúc vàng ước lượng, ngẩng lên nhìn Tả Đăng Phong, xoay người đi vào trong, “Đi theo tôi.”

“A Di Đà Phật, đã nói là chỉ tới để ngủ, cậu định làm gì đây?” Thiết Hải hỏi.

“Được thêm kiến thức thôi.” Tả Đăng Phong bĩu môi cười.

“A Di Đà Phật, lão nạp không vào đâu.” Thiết Hải xoay người định chạy, chỗ này bốn phía đều là phòng ở, ở giữa là một cái sân nhỏ trống trải, giữa sân chỉ có một giếng nước, tiếng ròn rọc kéo nước và âm thanh ô ứ trong những gian phòng làm Thiết Hải như nghe phải ma ám.

“Hong nhan đều là bạch cốt, phụ nữ đều là Khô Lâu, chỉ cần trong lòng có phật, Địa Ngục cũng dám đi mà!” Tả Đăng Phong kéo Thiết Hải.

“A Di Đà Phật” Thiết Hải chấp tay niệm Phật, Tả Đăng Phong lặp lại chính lời của ông, làm ông không trốn được.

Ba người băng qua sân, những phòng xung quanh vọng ra đủ thứ âm thanh dơ bẩn kỳ dị, có tiếng đàn ông cười, tiếng phụ nữ thét lên, làm Tả Đăng Phong phải lắc đầu, tiếng cười kia đầy sáng khoái không chút lo lắng, theo kiểu sáng nay có rượu sáng nay say, tiếng phụ nữ thét lên tuy phóng đãng mê người, nhưng bên dưới lại ẩn chứa sự tuyệt vọng, những người này tuy còn sống, nhưng sống mà không còn ý nghĩa, lòng của họ đã chết, chỉ giao phối theo bản năng, dùng loại kích thích cấp thấp nhất để làm mình có được cảm giác mình còn sống.

“Ở phòng này, tối trưa mai” người vạm vỡ chỉ một căn phòng, gian phòng này rất lớn, không có cửa sổ, chỉ có một cánh cửa gỗ.

Ba cô gái đi vào trước, Tả Đăng Phong và Thiết Hải đi theo sau.

Trong phòng rất trống, ở cửa có mấy cái chậu rửa mặt bằng gỗ, ở góc phòng có một cái giường lớn, một góc để hai bộ chăn đệm, góc khác nếu một bộ nữa, trong phòng có mùi của ba cô gái phương tây, cho thấy đây là phòng của các cô.

Nơi này không có bàn, không có ghế, không có cả bình trà, thô sơ tới cực điểm, vì không có cửa sổ, nên phòng bị đóng kín cửa, bên trong rất bí, rất nóng.

Thiết Hải vừa vào phòng đã chạy tới một góc ngồi xuống, Lão Đại chạy theo, Thập Tam ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong chỉ chỉ, Thập Tam chạy lên giường nằm xuống.

“Các người là người nước nào?” Tả Đăng Phong ngồi xuống giường.

“Chúng tôi là bị cưỡng đạo bán tới đây.” cô gái tóc đen không trả lời thẳng câu hỏi của Tả Đăng Phong.

“Các người tới Trung Quốc làm gì?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Tôi thích văn hóa Trung Quốc, nên tới để nghiên cứu.” cô gái tóc đen nghĩ nghĩ đáp.

Tả Đăng Phong gật đầu, từ khi quân liên minh tám nước tiến vào Bắc Kinh, đa số bảo vật của Trung Quốc đã bị cướp đi, theo quân viễn chinh tẩu đi khắp thế giới, những món đồ tinh mỹ đó chẳng những giá trị liên thành, mà còn ẩn chứa giá trị văn hóa cực cao, đủ khiến người nước ngoài đổ mắt, nảy sinh sự tò mò về văn hóa Trung Quốc, cô gái này hẳn là tới để tìm tòi, còn hai cô tóc vàng kia chắc là bạn gái hoặc là người nhà của những người tới đây thám hiểm.

“Không phải cô nói biết nhảy à, nhảy tôi xem.” Tả Đăng Phong nói với cô gái lớn tuổi nhất.

Người kia sững ra, rồi bắt đầu vận eo, khiêu vũ, Tả Đăng Phong nhìn cô tóc vàng còn lại, cô kia cũng nhảy theo.

“Bây giờ cô còn thích văn hóa Trung Quốc nữa không?” Tả Đăng Phong quan sát hai cô nhảy, vừa hỏi cô tóc đen.

“Còn, nhưng tôi không thích người Trung Quốc các người” cô gái tóc đen không chút che giấu địch ý với người Trung Quốc.

“Người Trung Quốc chúng tôi cũng không thích các người!” Tả Đăng Phong lạnh lùng.

“Ở nước tôi, đàn ông không coi thường phụ nữ, nhưng đàn ông các người chỉ biết khi dễ phụ nữ chúng tôi.” Cô gái tóc đen nói tiếng Hoa khá tốt, phát âm trôi chảy, nói rất rõ ràng.

Tả Đăng Phong lập tức muốn phản đối, nhưng nghĩ tới nghĩ lui lại không phản đối được. Loại người thích xâm phạm phụ nữ nhất là bọn quý tử Nhật Bản, người phương tây thì không như vậy.

“Cô là người nước nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

Cô gái thấy hắn trở nên lạnh lùng, nên do dự rồi lắc đầu không trả lời.

“Cô không nói, tôi hỏi họ cũng được.” Tả Đăng Phong hất mắt vào hai cô gái tóc vàng. Động tác khiêu vũ của các cô rất lạ, vũ đạo của Trung Quốc ôn hòa nhẹ nhàng, dời bước xoay eo, xoay người rất là uyển chuyển, hòa hợp với giai điệu, làm cho người ta bình tâm tĩnh chí, còn vũ đạo phương tây khác hẳn, uốn éo mô phỏng như muốn rớt quần, run bụng lắc ngực, cuồng dã mạnh bạo, rõ ràng không phải là u tĩnh đẹp đẽ, mà để làm kích thích dã tính của đàn ông. Nếu phân theo hiệu quả, vũ đạo của Trung Quốc mang ý nghĩa ‘Ta là hoa lệ mong manh sợ mưa gió, lang quân xin hãy ôn nhu.’ còn phong cách phương tây lại gọn gàng dứt khoát, cho thấy “Lão nương đã chuẩn bị xong rồi, mau tới đây!”

“Nói theo kiểu các người thì tôi là người Mỹ, còn hai người kia là người Anh.” cô gái tóc đen đáp.

“Các người đều đã từng xâm lược đất nước chúng tôi, nhưng mà người Mỹ là giúp chúng tôi đánh người Nhật Bản, nên tí nữa tôi sẽ đưa các người rời khỏi đây.” Tả Đăng Phong thuận miệng nói, cảnh bác sĩ Mỹ chậm chạp cứu Đặng Khi Anh Tử chợt hiện ra trong đầu hắn.

Cô gái tóc đen lắc đầu cười, đã từng có người nói với cô như vậy, nhưng chẳng ai thực hiện.

“Cô không tin tôi làm được?” Tả Đăng Phong nhướn mày.

“Tôi tin chứ, chỉ không tin anh sẽ cứu tôi thôi. ” cô gái tóc đen bình tĩnh nói.

“Sao cô lại tin tôi làm được? ” Tả Đăng Phong hứng thú hỏi.

“Anh dùng ngón tay gãy kim loại, hơn nữa, trời nóng thế này, mà anh mặc dày như vậy mà một giọt mồ hôi cũng không có, nên chắc chắn anh là một cao thủ võ công.” cô gái tóc đen quan sát rất tinh tế.

“Vậy vì sao cô lại không tin tôi sẽ cứu cô? ” Tả Đăng Phong gật đầu, hân thích người thông minh, người cùng phẩm chất dù quốc tịch khác nhau, nhưng vẫn là đồng loại.

“Vì tôi không phải là người anh muốn, anh với chúng tôi vốn chỉ là hiếu kỳ với người nước ngoài mà thôi, sẽ không chà đạp chúng tôi.” cô gái đáp.

“Sao cô biết tôi sẽ không chà đạp các cô? ” Tả Đăng Phong rất bội phục tư duy của cô gái này.

“Ánh mắt của anh, rất khủng bố, anh sẽ không chà đạp chúng tôi, cũng sẽ không giúp chúng tôi.”

“Từ khủng bố chỉ dùng để hình dung hoàn cảnh, hình dung con mắt thì phải dùng từ âm lãnh, hơn nữa cô nghĩ chỉ có những người đàn ông bị các cô mê hoặc thì mới mạo hiểm vì các cô hay sao, yên tâm đi, tí nữa tôi sẽ đưa các cô đi” Tả Đăng Phong cười.

“Nếu thoát được, sau này tôi sẽ trả công cho anh. ” cô gái nói nhỏ, cô tin lời Tả Đăng Phong, nhưng trong lòng cô lại thấy không yên, vì cô không có gì để cảm ơn Tả Đăng Phong.

“Tôi không cần tiền” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Trời nóng quá, tôi đi tắm.” cô gái tóc đen đứng lên, mắt cô nhìn xuống ,ý muốn hầu hạ Tả Đăng Phong,

“Tắm thì không cần, cởi hết đồ ra là được.” Tả Đăng Phong cười nhạt, nói với hai cô gái đang nhảy múa, “Không cần nhảy nữa, cởi đồ ra đi!”

312. Q.4 - Chương 312: Vây Khốn Ngàn Người

”A Di Đà Phật. Trong góc vang lên tiếng niệm Phật của Thiết Hải.

Tả Đăng Phong giả bộ không nghe thấy.

Hai cô gái tóc vàng đã quen, nhanh chóng đi tới trước mặt Tả Đăng Phong cởi đồ ra, không chút nhần nhó.

“A Di Đà Phật, không biết Thôi Kim Ngọc về tới nhà chưa?” Thiết Hải nhắm mắt, không dám nhìn thẳng.

“Đại sư, ông đừng A Di Đà Phật nữa, tôi chỉ muốn xem phụ nữ nước ngoài với phụ nữ Trung Quốc có cái gì khác nhau hay không thôi, không có làm gì đâu.” Tả Đăng Phong nói.

“A Di Đà Phật, cậu thật sự là ma chướng.” Thiết Hải xoay người quay mặt vào tường, mặc kệ Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong ngắm nghía hai cô gái, ánh mắt không chút dung tục, chỉ đơn thuần là quan sát và so sánh, phụ nữ nước ngoài cao, khung xương rộng, chân thẳng và thô, mông rất tròn đầy, nói chung nhìn thô hơn con gái Trung, bàn chân lớn, tóc nhiều, lỗ chân lông nhìn thấy rất rõ, lông mu lan rộng, nhưng không dài. Cơ thể các cô rất nặng, mạch máu ở cổ đập nhanh và mạnh, cho thấy trái tim các cô rất có lực.

Cô gái tóc đen hình thể cũng tương đương hai cô kia, nhưng cô còn trẻ, ngực không bị sệ, cặp mông vểnh lên.

“Mặc đồ vào đi.” Nhìn một lúc, Tả Đăng Phong phát tay. Phụ nữ nước ngoài quá thô, không tinh tế bằng, thật ra thì các cô ở nước nào cơ thể cũng chẳng có gì khác nhau, thu hoạch lớn nhất của Tả Đăng Phong chính là giải quyết được một thắc mắc cho hắn, thì ra phụ nữ tóc màu gì, thì lông mu cũng mang màu đó, chứ không phải ai cũng là màu đen.

“Anh thật sự thả cho tôi đi??” Cô gái tóc đen nhanh chóng mặc quần áo vào.

“Ừ, giờ thì đi đi.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Cô gái tóc đen vui mừng, không ngừng cảm ơn Tả Đăng Phong, hai cô gái tóc vàng ngơ ngác nhìn Tả Đăng Phong.

“Đại sư, giúp tôi đưa họ đi đi.” Tả Đăng Phong công thùng gỗ lên, người đáng cứu thì đều đã cứu.

Thiết Hải xoay đầu lại, không vui nhìn Tả Đăng Phong, theo ông, Tả Đăng Phong hồ đồ quá mức.

“Vị này chính là cao tăng Thiếu Lâm tự, các người về nước rồi hãy nói với người nhà và bạn bè, tăng nhân Thiếu Lâm tự là những người từ bi nhất, võ công của họ cũng là võ công lợi hại nhất Trung Quốc.” Tả Đăng Phong cười.

“Cảm ơn anh.” Ba người cùng cảm ơn Thiết Hải.

Thiết Hải biết Tả Đăng Phong làm vậy là để ông không thể từ chối, nên đành phải công thùng gỗ lên lưng.

“Để tôi mang cho, ông mang hai người kia đi.” Tả Đăng Phong nói với Thiết Hải.

“A? Sao lão nạp mang hai người đó đi được?” Thiết Hải cau mặt nhìn hai cô gái người đầy mồ hôi.

“Mỗi tay một người, Phật Môn của ông không phải nói cứu người một mạng còn hơn xây bảy tháp phù đồ sao, cứu tới hai người chính là xây tới mười bốn cái tháp lặn đó, công đức vô lượng a.” Tả Đăng Phong cười mở cửa phòng nhìn ra, tuy bốn phía đều có âm thanh, nhưng tối đen như mực.

“A Di Đà Phật, đi thôi.” Thiết Hải phát tay với hai cô gái tóc vàng. Hai người vốn chẳng có gì để thu dọn, nên lập tức đi ra cửa phòng, Thiết Hải ném Lão Đại vào thùng gỗ, mỗi tay ôm lấy một người, ông vốn cao lớn, ôm hai cô gái mà chẳng tốn sức chút nào, chỉ hơi nhún gối, đã nhảy vèo qua tường viện cao hơn một trượng.

Tả Đăng Phong rút ra giường, quần cô tóc đen lại, lướt qua tường.

Phụ nữ nước ngoài khi bị sợ thì đều không kêu to, điểm này làm Tả Đăng Phong rất hài lòng.

Tả Đăng Phong nhảy ra, Thiết Hải đã ôm hai cô gái chạy trước về phía bắc, Tả Đăng Phong theo sát phía sau, trấn nhỏ ban đêm đường phố rất ít người đi lại, hai người nhanh chóng ra khỏi trấn, sau đó ngoặt hướng chính đông, một hơi lướt đi hơn mười dặm.

“Được rồi, các người an toàn rồi, cứ đi thẳng về phía đông đi.” Tả Đăng Phong đặt cô gái xuống.

“Trời tối như vậy, không chừng chưa tới sáng đã bị làm mồi cho sói rồi.” Thiết Hải ngửi ngửi tay áo, người nước ngoài mùi thật là nặng.

“Nếu không như vậy đi, đại sư, ông làm người tốt thì làm cho trót, đưa họ tới Hồ Đông đi.” Tả Đăng Phong nói, Hồ Đông cách đây hơn năm trăm dặm về hướng đông nam, và không hỗn loạn như ở đây.

Thiết Hải lại cau mày liếc Tả Đăng Phong, tuy ông không nói chuyện, nhưng ý tứ rất rõ ràng, chuyện là do Tả Đăng Phong bày ra, sao lại bảo ông đi chui đất cho hắn.

“Thôi vậy, để họ tự sinh tự diệt đi.” Tả Đăng Phong lấy lui làm tiến. Thiết Hải trong xương là từ bi, chắc chắn sẽ không nhìn ba cô gái cao lớn thô kệch ‘yếu đuối’ này lưu lạc hoang mạc.

“Mấy người này xách đầu có nhẹ, đi bộ thì chậm, tới Hồ Đông cũng phải mất năm sáu ngày.” Thiết Hải làu bàu.

Dù làu bàu, nhưng ông vẫn đi, hai cô gái tóc vàng với vốn tiếng Hán không lưu loát cảm ơn Tả Đăng Phong, rồi chạy theo Thiết Hải.

“Cảm ơn anh, anh tên là gì?” Cô gái tóc đen cảm động nhìn Tả Đăng Phong.

“Trong thùng gỗ của hòa thượng đó có thức ăn và nước uống, cái cho các người dùng khi đi đường.” Tả Đăng Phong lấy ra phần còn lại của thỏi vàng ban tối đưa cho cô gái tóc đen.

“Nói cho tôi biết anh tên gì, tôi phải nhớ kỹ anh, tôi phải báo đáp lại cho anh.” Cô gái tóc đen hai tay run rẩy nhận thỏi vàng.

“Không cần báo đáp tôi, đừng dùng cách báo đáp của phụ nữ báo đáp ông ấy, không thôi dọa ông ấy chạy mất thì không có ai bảo vệ các người.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ Thiết Hải.

“Tôi sẽ nhớ kỹ anh.” Cô gái tóc đen thấy mấy người Thiết Hải khuất bóng trong bóng đêm, vội chạy theo.

Tả Đăng Phong nhìn theo bốn người rời đi, thần sắc dần chuyển sang lạnh lẽo, hắn làm gì cũng có nguyên nhân, kể cả cứu ba cô gái này cũng là có thâm ý, chính là để điều Thiết Hải đi, sau đó phong bế trấn nhỏ, nếu Thiết Hải ở bên cạnh hắn, sẽ ngăn cản hắn giết người.

Bốn người nhanh chóng biến mất trong bóng đêm, Tả Đăng Phong ngồi xuống một gốc cây, suy nghĩ nên bày trận nào. Thập Tam đi loanh quanh, đề phòng có độc vật tới hại Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong không sợ độc vật, nhưng khi dính độc vẫn sẽ bị đau nhức.

Tả Đăng Phong rất giỏi về bày trận, nhưng hắn không quyết định được, vì vậy một khu vực lớn thế này, hơn một ngàn miệng ăn, cần phải có một đại trận, đây là một khảo nghiệm rất lớn. Hắn muốn trận phải thỏa mãn ba việc, một là người bị vây bên trong không bị sinh ra ảo giác. Hai là người ngoài trận có thể đi vào, nhưng người ở bên trong không thể đi ra. Ba là không bị cát làm ảnh hưởng, nơi này cát rất nhiều, cát là thứ tiết địa khí, những chỗ có cát rất khó bày trận.

Tư duy của mỗi người khác nhau, có người suy nghĩ rất hẹp, tư duy chỉ có thể đi thẳng tắp. Tư duy của Tả Đăng Phong là phát tán theo chiều rộng, nên chuyện khó giải quyết cách mấy hắn cũng chỉ nghĩ một hồi là tìm ra cách giải quyết, vậy khốn âm hồn thì dùng rễ cây hộc mang âm tính, vậy vậy khốn người sống thì chỉ cần dùng cây dương thụ hân đang ngồi là được, nơi này bốn phía đều có dương thụ, có không ít cây đã khô héo, phơi nắng nhiều ngày. Cây dương vốn sinh ở vùng đất cát, dùng chúng bày trận chẳng những đối ứng mộc khắc thổ, còn bảo đảm được người sống bên trong trận không bị âm khí ảnh hưởng.

Tả Đăng Phong nhanh chóng lướt trở về trấn nhỏ, quan sát số lượng và vị trí giếng nước trong trấn, nếu lấy cây dương để bày trận, thì phải đối ứng với nhiều hơi nước. Vì cây dương dù sao cũng là dương tính, dương tính quá nhiều sẽ làm con người nóng nảy, nóng nảy quá mức sẽ làm tinh thần trở nên thất thường, nên phải có hơi nước là âm tính để trung hoà qua dương khí, nếu số giếng nước ở đây nhiều, lúc bày trận có thể dùng cây lớn, nếu số lượng giếng ít, thì chỉ dùng cây nhỏ để bày.

Tả Đăng Phong kiểm tra kỹ lưỡng xong mới bắt đầu đi bố trí, quanh thôn có rất nhiều cây khô, Tả Đăng Phong chỉ cần dọn chúng lại, đặt ở những vị trí cố định.

Mãi đến canh ba Tả Đăng Phong mới bày xong, trận pháp đi chính là theo bát trận đồ của Chư Cát Lượng, sinh, thương, hưu, đỗ, cảnh, tử, kinh, mở, trong đó hai cửa thương đỗ mang tính mộc, cửa thương ở hướng chính đông, là hung, cửa đỗ ở hướng Đông Nam, là bình, để hai cửa cho người ngoài đi vào, vì hai hướng đi vào trấn chính là ở hai phương vị này.

Bố trí trận pháp xong, trong trấn vang lên tiếng lạc đà kêu, chẳng những lạc đà, mà ngựa, súc vật đi theo đều kêu to, tiếng kêu cao vút, chứng tỏ trận pháp xảy ra vấn đề, dương khí quá nặng.

Động vật thất khiếu không được đầy đủ, không suy nghĩ được giống con người, nhưng ông trời không bạc đãi chúng, bù lại cho chúng trực giác nhạy cảm, nếu có nguy hiểm, chúng sẽ phát hiện ra trước con người.

Tả Đăng Phong nghĩ một lúc mới hiểu ra vấn đề, tuy cây dương đều đã được chuyển đi, nhưng dưới cát vẫn còn chôn một ít, làm nhiễu loạn trận pháp.

Tả Đăng Phong lập tức dời cây dương ở cửa tử hướng tây nam đi mấy trượng, giảm uy lực của trận pháp xuống, quả nhiên, động vật trong trấn lập tức yên tĩnh trở lại.

Tả Đăng Phong rút giấy bút ghi chép lại yếu quyết bày trận. Dù đạo pháp hay võ học thì cũng đều lấy con người làm gốc, lấy việc cường hóa năng lực bản thân làm cơ sở, đến một trình độ nhất định mới mượn nhờ linh khí bên ngoài để tăng cường uy lực bản thân. Nhưng trận pháp ngay từ đầu đã là lợi dụng vạn vật trong trời đất, dù không giống pháp thuật, nhưng uy lực cực kỳ khủng bố, nếu hiểu rõ được trận pháp đến mức tối cao, có thể dùng trận pháp thay đổi tất cả sự vật, trở thành chúa tể của thế giới.

Nhưng lý giải trận pháp càng sâu, lại hiểu được đạo lý hòa hợp âm dương, càng hiểu được hậu quả của trận pháp đối với bản thân, nên các cao thủ trận pháp thật sự không ai dám tùy tiện làm bậy.

Tả Đăng Phong đi vào trấn, bên trong trấn còn nhiều cây dương tươi, người trong trấn nếu muốn ra ngoài chỉ cần bẻ một cành dương là được.

Lúc này trời đã sắp sáng, có đội lạc đà đã chuẩn bị lên đường, nhưng ra tới cửa trấn thì bị kẹt, rõ ràng nhìn thấy con đường ngay trước mặt, nhưng không cách nào đi tới được.

Sắc trời dần dần sáng rõ, người trong trấn muốn đi ra ngoài ngày càng nhiều, nhưng đến khi phát hiện không đi được, trấn nhỏ bắt đầu hỗn loạn...

313. Q.4 - Chương 313: Trấn Nhỏ Đại Loạn

Tả Đăng Phong cười nhạt, xoay người trở lại tiệm cơm ở đầu trấn tối qua, tiệm cơm đã mở cửa, Hoa đại tỷ đang cùng với người làm treo thịt lên giá gỗ trước cửa.

“Sao cậu còn dám quay lại?” Hoa đại tỷ lôi Tả Đăng Phong vào trong tiệm cơm.

“Sao vậy?” Tả Đăng Phong nghiêng người, né máu động vật trên tay Hoa đại tỷ.

“Có phải tối qua cậu tới kỹ viện do Phùng Tứ Gia mở không?” Hoa đại tỷ lại kéo,

“Ừ, tối qua tôi có đi kỹ viện.” Tả Đăng Phong chủ động đi vào tiệm cơm, hẳn không biết Phùng Tứ Gia gì, chắc là ông chủ của kỹ viện.

“Mấy đứa con gái nước ngoài đêm qua đã chạy mất, Phùng Tứ Gia đang cho người sục tìm cậu với hòa thượng khắp nơi đó, chạy mau đi.” Hoa đại tỷ lo lắng.

“Cám ơn.” Tả Đăng Phong sờ ngực, vàng thỏi xài hết rồi, trong ngực chỉ còn kim phiếu, tờ nhỏ nhất là một trăm lượng, Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ, rút một đũa cho Hoa đại tỷ, thực ra tin tức của Hoa đại tỷ không có giá trị, nhưng Tả Đăng Phong thấy người làm chuyện tốt thì nên được thưởng, nếu không sẽ làm họ chết tâm.

“Bây giờ là lúc nào rồi, chạy mau a.” Hoa đại tỷ không nhận kim phiếu của Tả Đăng Phong đưa.

“Không có đảm lượng thì đâu dám lên Lương Sơn, chị khỏi phải lo cho tôi, ờ, Phùng Tứ Gia gì đó là ai vậy?” Tả Đăng Phong nhét kim phiếu vào người Hoa đại tỷ, kéo ghế ngồi xuống.

“Đứng đầu mã phi, nơi này chính là do ông ta định đoạt.” Hoa đại tỷ mở kim phiếu nhìn thoáng qua, giật mình, một trăm lượng bạc đã là một khoản tiền lớn, một trăm lượng hoàng kim sống cả nửa đời sau cũng đủ.

“Ừ, đại tỷ, chị làm cho tôi ít mì đi, tôi đói bụng.” Tả Đăng Phong thả thùng gỗ xuống. Đêm qua đã phải chạy tới chạy lui làm việc cả đêm.

Hoa đại tỷ thấy Tả Đăng Phong cố ý không đi, đành phải làm theo lời hắn, kiến thức của bà rộng rãi, hiểu rõ một đạo lý, chính là những người có tiền đều không có ai ngu ngốc, đã không ngu ngốc, thì Tả Đăng Phong đương nhiên biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, hắn đã biết vậy mà còn không đi, chứng tỏ hắn đã có chỗ dựa, nên hắn không sợ hãi.

“Bọn chúng nhiều người lắm, có cả súng nữa đó.” Hoa đại tỷ đi được mấy bước, xoay người trở lại.

“Có pháo tôi cũng còn không sợ, mau đi đi, có rau của gì nhớ cho tôi một ít, đừng để thịt không.” Tả Đăng Phong khoát tay cười.

Hoa đại tỷ đành lắc đầu đi vào trong nấu mì.

“Ông chủ, đầu trấn người ta đang xôn xao, tôi đi xem một tí xem có chuyện gì nhé.” Tay người làm treo thịt xong nói với ông chủ tiệm.

“Tao cấm mày à?” Ông chủ quán tiếp tục đảo vò rượu, chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Người làm kia cũng chính là đầu bếp, bĩu môi một cái với ông chủ tiệm, rồi đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong lắc đầu, nhìn vẻ mặt là biết tên đầu bếp kia là thuộc loại trời ơi, ông chủ này không thể quản được.

Ở cửa vào có để một chậu gỗ, trong chậu có nước sạch, Tả Đăng Phong đi qua rửa mặt, hẳn là người tu hành, thần khí tràn đầy, ít khi mệt nhọc, rửa mặt xong là sáng khoái tinh thần trở lại.

Thập Tam thấy Tả Đăng Phong rửa mặt, cũng ngồi trên ghế rửa mặt, kiểu rửa y như mèo. Tả Đăng Phong rửa mặt xong đi tới kiểm tra màu lông của nó. Viên nội đan của câu xà quả thực có hiệu quả, lớp lông bên ngoài của Thập Tam đã bắt đầu ó vàng, tai nhọn cũng đã có lông mao nhỏ dài, nhưng lông đổi màu cũng chỉ có một chút bề ngoài, lông bên trong vẫn là màu xám, Tả Đăng Phong thâm lắng đầu, muốn triệt để khôi phục nội đan cho Thập Tam, phải ít nhất mười viên nội đan câu xà cỡ này, trong khi Câu Xà là loại động vật có thể gặp nhưng không thể cầu, gặp được một con đã là đại vận khí, đi đâu mà tìm được nữa.

Một lát sau, Hoa đại tỷ bưng mì sợi lên, chén lớn, trên mặt có rau cỏ, trong còn có hai cái trứng chần nước sôi, trứng gà là thứ hiếm có của vùng tây bắc, chứng tỏ Hoa đại tỷ rất có tâm.

Sau đó hHa đại tỷ lại bưng tới đĩa muối, xách cho Thập Tam một chùm đồ lòng, nhưng Thập Tam không thèm, bây giờ nó đâu còn giống ngày xưa, thèm đi ăn nội tạng. Bây giờ nó đã tự đi săn, tự sống rất giỏi rồi, đi theo Tả Đăng Phong không phải vì đồ ăn, mà là vì thói quen, thói quen này đã ăn sâu vào trong xương nó, không có nguyên nhân, chỉ là đi theo mà thôi.

Tả Đăng Phong súc miệng ăn cơm, một chén mì sợi ăn xong rất nhanh, hẳn bụng chén nước định súc miệng, bên ngoài đã vang tiếng vó ngựa, tiếng vó ngựa phi rất nhanh, xông thẳng tới tiệm cơm.

Tả Đăng Phong nhếch mép cười lạnh, đeo thùng gỗ lên, đi ra cửa, không thể ra tay trong tiệm cơm của Hoa đại tỷ vì bà không phải là người xấu.

Tả Đăng Phong mới ra tới cửa, mấy con ngựa cao to đã chạy tới, trên lưng có mấy người đàn ông lực lưỡng, nhưng lạ là chúng không dừng ở tiệm cơm, mà nhanh chóng chạy vèo qua, phóng thẳng về hướng tây nam.

Ngựa phi nhanh qua, cát đất bay lên, Tả Đăng Phong nhú mày trở vào trong tiệm.

“Không ổn rồi, có quỷ, người trong trấn không ai ra ngoài được.” tay đầu bếp ra đầu trấn xem nào nhiệt đầu đầy mồ hôi chạy trở về.

“Mấy người vừa đi qua là đi đâu đấy?” Tả Đăng Phong kéo hẳn lại.

“Là người của Phùng Tứ Gia, đang chạy ra đầu trấn.” Đầu bếp trả lời vội, rồi quay sang vợ chồng Hoa đại tỷ khoa tay múa chân mô tả chuyện lạ ở đầu trấn.

Tên đầu bếp chẳng có chút sợ hãi, mà ngược lại rất hưng phấn, con người có một loại tâm lý, nếu chỉ có một mình hẳn bị vây khốn, hẳn sẽ rất sợ, nhưng nếu cùng bị vây có nhiều người, thì lại chẳng có mấy ai thấy lo.

Tả Đăng Phong lập tức thay đổi chủ ý, miễn sao trước khi Thiết Hải trở lại hẳn kịp xử lý mọi chuyện là được, cứ kéo thêm mấy ngày đi, ọi người sốt ruột chơi.

Nghĩ vậy, Tả Đăng Phong lại kiểm chỗ ngồi xuống.

“Tiểu huynh đệ, trên trấn có việc lạ, mọi người đang lo, nên chắc Phùng Tứ Gia không rảnh đi tìm cậu đâu.” Hoa đại tỷ đưa nước trà cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không nói gì, cầm ấm trà rót một chén, nước trà ó vàng, xem xét chính là Trần trà, uống vào khá chất, so với quân sơn ngân châm mới uống cách đây mấy ngày thì thực là cách biệt một trời một vực, nhưng đây là chốn biên thủy, có trà để uống là tốt lắm rồi.

Nhấp một miếng nước trà, Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn thẳng Hoa đại tỷ.

“Tiểu huynh đệ, tôi đi tìm một cô gái trẻ cho cậu.” mặt già của Hoa đại tỷ thoáng hồng.

Tả Đăng Phong lắc đầu cười, Hoa đại tỷ hiểu lầm ý hẳn, hẳn nhìn bà là để xem bà có giấu điểm ý gì sau lời nói hay không.

“Nếu tôi là chị, tôi sẽ lập tức dự trữ rươi thịt, sau này thế nào cũng phát tài.” Tả Đăng Phong bĩu môi cười.

Hoa đại tỷ kiến thức rộng rãi, nghe vậy lập tức gật đầu, xoay người treo bảng hôm nay không bán hàng.

“Tiểu huynh đệ, đường ra trấn chừng nào mới đi được?” Hoa đại tỷ hỏi nhỏ, qua dáng vẻ và ngữ khí của Tả Đăng Phong, bà đã nhìn ra chuyện trấn bị đóng cửa chắc chắn có liên quan tới hắn.

“Còn xem tâm tình của tôi và tình thế phát triển thế nào đã.” Tả Đăng Phong nhắm mắt, ngả người ra sau dựa vào tường.

Hoa đại tỷ biết hắn không muốn nói, nên cũng không hỏi nữa, đứng dậy đi dọn đồng thịt đã treo. Đầu bếp không hiểu nguyên nhân, vừa dọn vừa lăm bầm, thịt mà không bán coi chừng bị hư thối hết.

Tả Đăng Phong bị tên kia cứ làu bàu làm bực mình, bèn đứng dậy đi ra, ý bảo hai người để hết thịt lên bàn, vùng tay phải phóng Huyền Âm chân khí, đóng băng hết thịt lại.

Làm xong, Tả Đăng Phong mặc kệ ba người còn đang trợn tròn mắt, quay về chỗ cũ tiếp tục nhắm mắt nghỉ ngơi, lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Hắn chẳng buồn che dấu hành tung và thực lực là vì hắn thấy chuyện ấy không cần thiết, dù bọn Hoa đại tỷ có để lộ ra ngoài hay không, thì cũng không ảnh hưởng đến kế hoạch của hắn.

Một truyền mười, mười truyền một trăm, người trong trấn lập tức đều biết cả trấn đã bị phong tỏa, ai cũng nghĩ cách cố gắng rời đi, nhưng ai thử cũng đều không hiệu quả, mọi người bắt đầu thấy sợ, không khí khủng bố bị đè nén bắt đầu nhanh chóng lan tràn, cả trấn lâm vào bối rối.

Tả Đăng Phong cũng không vội vã, vẫn ngồi trong tiệm cơm yên lặng chờ, đến tối, cả trấn trở về yên tĩnh, Tả Đăng Phong bảo Hoa đại tỷ không cần sắp xếp chỗ ở, hắn ngồi nguyên chỗ nghiêng người nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, người trong trấn vẫn không ra ngoài được, lúc này họ mới thật sự sợ hãi, trong trấn bắt đầu xuất hiện hiện tượng tranh mua thực phẩm để dự trữ, vì họ không biết đến lúc nào mới ra ngoài được, đồ ăn dự trữ càng nhiều, thời gian sống sót càng dài.

Không còn ai muốn bán đồ ăn hay thực phẩm gì nữa, dù có được trả giá cao bao nhiêu, thế nên xảy ra ép mua ép bán thậm chí cướp bóc, Hoa đại tỷ đóng chặt cửa, ba người trốn trong quán cơm run sợ nghe bên ngoài toàn âm thanh gào rú và gầm thét.

“Tiểu huynh đệ, còn tiếp tục sẽ làm chết người đó.” Hoa đại tỷ cẩn thận dè dặt nói với Tả Đăng Phong, trong trấn đã bắt đầu có dấu hiệu đại loạn rồi.

“Để sau hãy nói.” Tả Đăng Phong nhướn mày nhìn Hoa đại tỷ.

Hoa đại tỷ không dám tiếp tục nhiều chuyện, nép người trốn vào một bên.

Đến ba giờ chiều, có người gõ cửa tiệm, tiếng gõ rất gấp và loạn, kèm theo tiếng người quát tháo.

“Là người của Phùng Tứ Gia.” Hoa đại tỷ nhú mày.

“Mở cửa đi.” Tả Đăng Phong thấy thời cơ đã chín.

Hoa đại tỷ đi ra mở cửa, nhiều người vạm vỡ nhanh chóng xông vào.

“Hoa đại tỷ, đem hết những thứ có thể ăn được ra đây, Phùng Tứ Gia muốn thống nhất phân phối.” một người cầm súng ngắn người đầy mồ hôi nói ngay.

“Ồ gia, tiểu điểm cái gì ăn được đều bán hết rồi, làm gì còn nữa.” Hoa đại tỷ vội đáp.

“Ai nha, chính là thằng này, là kẻ giúp ba con đàn bà nước ngoài trốn này đúng không?” đại hán được gọi Hồ gia chính là người đêm hôm đó đứng ngay cửa kỹ viện lấy tiền ra vào, lập tức nhận ra Tả Đăng Phong.

“Ba người đó là tôi đưa đi đấy, về nói với Phùng Tứ, trấn bị phong bế chính là do tôi làm, bảo ông ta tới đây gặp tôi.” Tả Đăng Phong bình thản.

“** , thì ra là mày giở trò quỷ, các huynh đệ. . .”

“Kiếp sau nói chuyện sạch sẽ tí đi.” Tả Đăng Phong không đợi hắn nói xong, khí lạnh đã bung ra, đóng băng tên đại hán vừa nói năng lỗ măng.

Cả đám đi theo đều choáng váng, cả việc cầm súng nhắm vào hắn cũng quên bẵng.

Tả Đăng Phong không ra tay với họ, quay người trở về chỗ ngồi, “Đưa hắn về, bảo Phùng Tứ tới đây. . .”

314. Q.4 - Chương 314: Đạo Xử Thế

Số người tới với tráng hán tổng cộng có ba người, mắt thấy đầu lĩnh bị Tả Đăng Phong biến thành tượng băng, thì không còn dũng khí gì nổ súng, vội vàng túm lấy bức tượng băng tông cửa chạy ra,

“Các người ra phía sau tránh đi. .” Tả Đăng Phong nhìn đám Hoa đại tể, thấy bà đang run như cây sậy, một người đang sờ sờ bị đông chết trong tích tắc, ai nhìn thấy cũng phải choáng váng, Hoa đại tể là đồ nhất, còn ông chủ tiệm đã sợ đến mức ngất xỉu, tay đầu bếp thì đá trong quần.

Tả Đăng Phong dời mắt đi, trong đầu nghĩ sẽ tiếp đãi Phùng Tứ như thế nào để tên kia phải kinh sợ. Giết hết mã phi không phải là việc khó, nhưng hắn không muốn làm như vậy, vì ở đây có hơn ngàn người, chắc chắn phải có người biết manh mối,

Thôn trấn không lớn, không lâu sau, xa xa đã vang lên tiếng vó ngựa, căn cứ tiếng vó ngựa cho thấy số người đang tới không ít.

Tả Đăng Phong nghiêng tai lắng nghe, thấy tiếng vó ngựa chạy tới cách chừng trăm mét thì dừng lại, những người này vừa tới, trên đường phố lập tức yên tĩnh không còn tiếng động, chỉ còn tiếng xuống ngựa, sau đó là tiếng bước chân của ba người.

Ba người này một người bước đi khá nhẹ, hai người còn lại nặng nề hơn, chứng tỏ họ rất béo, Tả Đăng Phong nhướng mày nhìn ra cửa, chờ ba người tới.

Một lát sau cửa vào xuất hiện ba người, Tả Đăng Phong nghe không sai, trong đó hai người là tráng hán cao lớn, người này i có huyết thống dòng tộc Duy tộc và Mãn tộc, dáng người đều rất khôi ngô, hai người tráng hán đều cao hơn hai thước, nặng hơn hai trăm cân, ở giữa họ là một người đàn ông nhỏ gầy, chừng năm mươi tuổi, đầu hói, quần áo ngắn nắp, ánh mắt giảo hoạt và gian trá, cổ ngữ có nói, người có đầu óc cai trị người có sức lực, dù trong thời đại nào, ở nơi nào, thì người đứng đầu luôn là người thông minh.

“Hai người các người ở bên ngoài chờ.” Người đàn ông nhỏ gầy móc súng đưa ột trong hai tráng hán, rồi đi tới tiệm cơm.

“Tả chân nhân đường xa tới đây, Phùng Tứ không từ xa tiếp đón, tội đáng chết vạn lần.” Phùng Tứ vừa vào cửa lập tức cúi đầu chào Tả Đăng Phong .

Tả Đăng Phong nở nụ cười, không phải vì Phùng Tứ đoán ra lai lịch của hắn, trong thiên hạ người có thể trong nháy mắt đóng băng kẻ khác chỉ có một mình hắn, hắn cười là vì đối phương đã biết hắn thì đương nhiên sẽ không dám động thủ.

“Phùng Tứ Gia khách khí, tục ngữ nói cường long không áp địa đầu xà, tôi lần này tới không phải muốn làm khó xử Phùng Tứ Gia, mà chỉ muốn vào sa mạc tìm một vật, nhờ Phùng Tứ Gia triệu tập tất cả người trong trấn, cho tôi hỏi một chút.” Tả Đăng Phong đáp, hắn gọi đối phương là Phùng Tứ Gia chính là để cho đối phương mặt mũi, hắn đã bảo, cường long không áp địa đầu xà, chính là xác định cho tên kia biết, tao là long, còn mày chỉ là xà.

“Tả chân nhân hạc giá tới đây, một chút lòng thành nho nhỏ không thành kính ý, chỉ cần Tả chân nhân không ghét bỏ, Phùng tôi lập tức đi triệu tập dân chúng ngay.” Phùng Tứ lấy một tờ ngân phiếu đi tới đặt trước mặt Tả Đăng Phong .

Từ lúc đối phương tới, Tả Đăng Phong luôn trong trạng thái cảnh giác, dựa theo lẽ thường, nếu đối phương đã biết danh hào của hắn thì đương nhiên là đã biết sự lợi hại của hắn, căn bản sẽ không dám động thủ, nhưng có một số người luôn không làm theo lẽ thường, không cẩn thận vẫn sẽ bị lật thuyền trong mương.

Nhưng Phùng Tứ không dám làm gì, chỉ dâng lên ngân phiếu rồi theo đường cũ lui trở về, hai tay rũ xuống, rất là quy củ.

Tả Đăng Phong cầm tấm ngân phiếu, thấy đây là loại ngân phiếu thông dụng của vùng Thiểm Cam, giá trị ba ngàn đồng đại dương, cái nơi nghèo nàn chim không thêm ỉa này, ba ngàn đồng đại dương đã là rất nhiều.

“Từ từ, Thánh Nhân có nói: có lẽ phải trả. Đây là Tả mỗ đáp lễ cho ông.” Tả Đăng Phong hơi do dự, móc một tờ kim phiếu, dùng linh khí cho nó bay thong thả tới chỗ Phùng Tứ, danh gia ai cũng biết cách không dời vật càng chậm là càng khó, tốc độ càng chậm, vận dụng linh khí càng khó, Tả Đăng Phong lộ chiêu thức ấy chính là nói cho đối phương biết tu vi của mình đã đạt tới đẳng phong tạo cực.

Phùng Tứ thấy kim phiếu bay tới chỗ mình, thì nghi hoặc, kim phiếu và ngân phiếu dùng chất liệu không giống nhau, giấy làm kim phiếu có trộn lẫn lụa, nên dày hơn ngân phiếu, điều Phùng Tứ không hiểu chính là tại sao Tả Đăng Phong lại cho hắn tiền,

Phùng Tứ cầm lấy kim phiếu, nhìn số lượng, kinh ngạc vô cùng, một ngàn lượng hoàng kim, gấp mười lần ngân phiếu của mình.

“Phùng Tứ Gia đã biết danh hào của bốn tọa, thì phải biết tính tình của tôi, làm việc với tôi, làm tốt tôi đều có trọng thưởng, làm không đạt, tôi sẽ không chút lưu tình.” Tả Đăng Phong cười, đây là lần đầu tiên trong đời hắn tự xưng bốn tọa, ngụ ý không phải tự đại, mà muốn thể hiện khí độ.

“Tạ Tả chân nhân đã thưởng, Phùng tôi chắc chắn sẽ làm tốt việc Tả chân nhân giao phó. ” Phùng Tứ lay dài, chùi mồ hôi lạnh trên trán, thối lui khỏi tiệm cơm,

Phùng Tứ cầm kim phiếu đi ra tiệm cơm, một trong hai cái trắng hán tinh mắt, nhìn thấy con số trên kim phiếu, buột miệng thốt “Má ơi, nhiều tiền quá vậy!”

Phùng Tứ liếc hắn , vội vã rời khỏi nơi này, “Mày kêu cái gì, còn mạng thì đây mới là tiền, không còn mạng thì mẹ nó đây chỉ là giấy, nhanh lên, lập tức tập hợp hết người trong trấn tới chỗ sân chuông cho tao, không được để thiếu ai hết.”

Tả Đăng Phong thấy đối phương rời đi, cười bưng chén trà lên, muốn nhờ không bằng cưỡng bức, cưỡng bức không bằng lợi dụ, lợi dụ không bằng cưỡng bức cộng thêm lợi dụ, uy bức lợi dụ hai bút cùng vẽ, mọi việc đều thuận lợi, tiền đối với hắn mà nói không có ý nghĩa, cho đối phương một ngàn lượng hoàng kim, chẳng những có thể khiến đối phương hết lòng làm việc ỉn, còn có thể thoải mái nhàn nhã uống trà chờ, không cần phải nhọc mình cực thân, cũng chẳng phải thời khắc đề phòng đạn từ xó nào bắn tới.

Phùng Tứ là vua nơi này, ông ta muốn làm gì thì làm cái đó, lại có thêm một đám thủ hạ, chỉ cần ra một mệnh lệnh, lập tức chó chạy gà kêu, chỉ không tới nửa canh giờ tất cả mọi người trong trấn đều đã bị lừa tới cái sân rộng gác chuông ở hướng tây bắc.

Tiền có thể thông thần, những lời này là thật đúng, Phùng Tứ tụ tập người xong, sai người mang kiệu tới mời Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, khê mượn lực lắng không lướt tới chỗ gác chuông, Thập Tam lướt theo sau lưng .

Một màn này khiến tất cả người trong trấn há hốc, Tả Đăng Phong chính là muốn họ coi hắn là tiên nhân, vì người phàm không ai dám ra tay với thần tiên, chỉ cần trấn trụ họ, thì có bảo họ thử họ cũng không có dũng khí, họ càng sợ thì hắn càng an toàn.

Trên quảng trường đông nghịt người là người, đa số đều đứng, chỉ có một ít người bệnh nặng thì nằm, mọi người thấy Tả Đăng Phong lắng không tới, trầm miệng một lời đều kinh hô,

Sân gác chuông này kỳ thực là một cái đài cao ba trượng bằng gỗ, trên đỉnh treo một cái chuông đồng, Tả Đăng Phong lướt lên hát văng cái chuông, dọn ra một mảnh đất trống.

Tả Đăng Phong làm vậy khiến mọi người lại kinh hô, hắn rút cuộc hiểu vì sao nhiều người lại thích làm hoàng đế, duy ngã độc tôn, được người người kính ngưỡng, cảm giác thực là sướng khoái.

“Trấn này đã bị tôi dùng pháp thuật vây khốn, chỉ cần có người có thể trả lời câu hỏi của tôi, tôi sẽ lập tức thu hồi pháp thuật, trả tự do cho các người.” Tả Đăng Phong quét mắt một vòng, nghiêm mặt.

Mọi người lại xôn xao.

“Tôi muốn tới La Bồ Bạc tìm một con độc xà cực lớn, dài ít nhất ba mươi mề, có ai từng nhìn thấy con nào như vậy thì hãy nói ra, nếu lời nói là thật, tôi sẽ đáp tạ trăm lượng hoàng kim, và Phùng Tứ Gia có thể cam đoan người cung cấp manh mối được an toàn.” Tả Đăng Phong nói.

Dưới gác chuông, Phùng Tứ vẻ mặt khuôn mặt u sầu, nhưng nghe thấy Tả Đăng Phong nói như vậy, thì trong nháy mắt đã lại có tinh thần, vì lời này của Tả Đăng Phong đã để cho ông ta đủ mặt mũi.

“Tả chân nhân nói mọi người nghe thấy cả rồi, có ai biết con rắn kia ở đâu thì mau nói ra, tôi cam đoan không ai dám động tới một cọng lông tơ của người đó, nhưng nếu ai dám nói dối, đừng trách Tứ gia tôi không nói tình cảm.” Phùng Tứ hét to.

Tả Đăng Phong thở dài, trách không được Trung Quốc lại có nhiều Hán gian bán mạng cho người Nhật Bản, người trong nước nô tính quá nặng, lúc nào cũng muốn có người quản mình mới chịu được.

Hai người dứt lời, trong sân ồn lên như chợ vỡ.

“Tùng người nhớ lại, không cần phải ồn ào xông xáo.” Tả Đăng Phong Ngự Khí lên tiếng.

Trong sân lập tức lặng ngắt như tờ.

Tả Đăng Phong đứng thẳng, nhìn quanh chờ đợi, chờ một hồi, bên dưới vẫn im lặng.

“Mọi người cứ từ từ nhớ lại, ba tháng sau bốn tọa sẽ quay lại.” Tả Đăng Phong nhún chân rời đi, Thập Tam đi theo.

Mọi người thấy hẩn đi, lập tức luống cuống, đừng nói ba tháng, chỉ cần một tháng cái trấn nhỏ không nguồn tiếp tế này phải tự giết lẫn nhau, ăn thịt người để mà no bụng.

“Tả chân nhân, xin dừng bước, ngài nghỉ một lát, để tôi tới hỏi.” Phùng Tứ vội hô lớn.

Tả Đăng Phong lơ lửng giữa không trung, vẻ trầm tư, một lát sau mới quay lại gác chuông.

“Điều cmn điếc hết rồi a, ai biết con rắn kia ở đâu thì mau nói ra, nếu không mọi người sẽ bị vây chết ở chỗ này hết.” Phùng Tứ rút súng bắn chỉ thiên.

“Tứ gia, tôi biết.” Rốt cục có một người lên tiếng.

“Mau lặn tới đây cho lão tử.” Phùng Tứ vội vẫy người kia.

Người kia vội lách qua đám người, tới bên dưới gác chuông, người này tuổi chừng bốn mươi, mặt mũi đoan chính, râu ria rậm rạp, nhưng ánh mắt phiêu hốt, Tả Đăng Phong nhìn thấy hẩn có vẻ chột dạ, mười phần hết bảy tám là đang nói xạo.

“Mày nhìn thấy ở đâu?” Phùng Tứ hỏi.

“Ngay bên hồ La Bồ Bạc.” người kia chỉ về phía tây, hồ La Bồ Bạc hiện giờ đang cạn nước, nhưng chưa khô cạn,

“Thân dài bao nhiêu, có màu gì, hình dáng ra sao?” Tả Đăng Phong cúi đầu xuống nhìn.

“Khoảng hai mươi thước, màu vàng, trên đầu có hai cái sừng.” người kia không dám ngẩng đầu,

“Trong nhà ông còn ai không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Hẩn ta sống độc thân, làm gì có người nhà.” Phùng Tứ trả lời thay.

Tả Đăng Phong gật đầu, tay phải khê vẫy, hàn khí vẩy ra, đóng băng người kia, người chung quanh vội kinh hoảng lui về phía sau.

“Nói sai thì không sao, nhưng cố ý nói dối thì không được.” Tả Đăng Phong cười nhạt. Hẩn biết người kia nói xạo là vì đây là hỏa xà, nó phải có màu đỏ, còn dài hơn mười thước kia là bịa đặt theo lời mô tả ba mươi mấy mề ban nãy của hẩn.

Tả Đăng Phong nói xong, cổ thi thể kia cũng ngã nhào xuống đất, mọi người hoảng hốt, mặt không còn chút máu, có người ngắt xiu.

Tả Đăng Phong lại chờ một hồi, không ai bước ra nữa, Tả Đăng Phong bắt đầu lo lắng, người ở trấn này là quen thuộc La Bồ Bạc nhất, nếu họ còn không biết âm chúc hỏa xà ở đâu, thì hẳn, một kẻ nhà quê chưa bao giờ tới sa mạc làm sao mà tìm.

Đột nhiên, một người què từ trong đám người đi ra.

“Tôi từng nhìn thấy một con quái vật, không biết có phải là con được nói tới hay không. . .”

315. Q.4 - Chương 315: Bốn Mạnh Mỗi

Người sống ở vùng đại mạc biên thủy đều thuộc loại phong sương, ai nhìn cũng già hơn tuổi thật, cộng với quần áo rách nát, mặt mũi đen đúa, nên không thể xác định được tuổi thật của người què, chỉ có thể đoán đại khái người này chừng bốn mươi năm mươi tuổi .

Tả Đăng Phong nhìn người què đầy hảo cảm, vì hẳn có hảo cảm với những người tóc tai lộn xộn, râu ria lởm xõm, vì nhìn những người đó hẳn lại như thấy bộ dáng của mình.

“Này què, mày thật biết con rắn kia ở chỗ nào à? ” Phùng Tứ nhú mày nhìn người què.

“Tôi đã từng nhìn thấy một con quái vật, nhưng lúc đó trời tối quá, tôi không thấy rõ bộ dáng nó.” Người què quay đầu lại nhìn về phía đám người, Tả Đăng Phong nhìn theo thấy ông ta nhìn một cô bé, chính là tên tiểu trộm mấy hôm trước đụng phải hắn.

“Không thấy rõ mà mày muốn lãnh tiền thưởng hả, muốn đi theo thằng kia không? ” Phùng Tứ chỉ cái xác trên đất,

“Quái vật kia có thể nuốt chửng Lạc Đà.” Người què không chút sợ hãi, vẫn nhìn cô bé, có lẽ cô bé là con gái ông ta.

“Đứng qua một bên, đợi tí nữa rồi nói.” Tả Đăng Phong đưa tay cắt ngang. Nếu người này không nói dối, thì đó chính là thứ hắn đang tìm, vì lạc đà bình thường cao tầm hai thước, dù có gập hết bốn chân lại cuộn mình nằm sấp xuống thì cũng vẫn còn phải hơn một thước, có thể nuốt chửng nó được thì quái vật kia nhất định phải có hình thể cực kỳ to lớn.

“Còn có ai biết trong sa mạc có chuyện gì kỳ quặc hay không, phải là chuyện lớn, lông gà vỏ tỏi thì đừng có nói.” Tả Đăng Phong lại quét mắt một vòng.

“Cự Xà thì tôi chưa thấy, nhưng tôi đã thấy một con bò cạp to lắm, còn to hơn cả lạc đà nữa.” Một ông lão chống gậy bước ra, người ở miền biên giới thường dùng súc vật để hình dung kích thước của động vật khác.

“Đứng sang một bên, tí nữa rồi nói.” Tả Đăng Phong gật đầu, âm chúc hỏa xà là chính chủ, nó còn phải có một con độc vật, con kia là con gì thì Tả Đăng Phong còn chưa hề hỏi Thập Tam.

“Tôi cũng từng thấy một con mã xà, dài gấp mấy lần chỗ này.” Lần này là một người đàn ông trung niên.

“Ông cũng đứng qua một bên.” Tả Đăng Phong gật đầu ,

“Trong sa mạc có một con quái vật giống người.” Một giọng nữ vang lên.

Tả Đăng Phong theo tiếng nhìn qua, thấy một cô gái tuổi chừng ba mươi, người rất cao, mặc áo da dê áo, lưng đeo một cây đao dài, hông treo một vòng phi đao đuôi gấu tua đỏ, nhan sắc không tệ, nhưng trên mặt từ mi mắt trái có một vết sẹo đao cắt kéo dài sang má phải.

Dù cô gái này nói chuyện cứ như không có não, nhưng như vậy không chứng tỏ là cô không biết nhiều hơn, mà chỉ là cô không muốn nói quá nhiều trước mặt nhiều người.

Tả Đăng Phong gật đầu, chỉ sang một bên, cô gái lập tức tách ra khỏi đám người.

Sau đó không còn ai nói gì nữa, đến tối, Tả Đăng Phong khoát tay cho phép đám người Phùng Tứ và bốn người kia về tiệm cơm.

Hoa đại tỷ nhanh chóng nhóm lửa, làm cơm.

Bốn người này đều hành nghề dẫn đường, ở nơi này, dẫn đường cũng có nghĩa là bảo tiêu, phụ trách bảo vệ thương đội, những người thám hiểm, đào bảo an toàn, họ quanh năm đều vào trong sa mạc, nên không thể tránh khỏi có lúc gặp phải chuyện gì đó khác thường.

“Không cần vội, cứ bình tĩnh nói tỉ mỉ những gì các người biết ra đi.” Tả Đăng Phong bưng chén trà, ba người kia chen chúc ngồi vào một bàn, chỉ có cô gái mặt có vết sẹo là ngồi bên phải Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nói xong, bốn người nhìn nhau, không ai nói trước,

“Ông nói trước đi.” Tả Đăng Phong chỉ người lớn tuổi nhất.

“Ba mươi năm trước tôi bảo vệ một thương đội đi về phía tây, buổi tối nghỉ chân ở một rừng cây chết, đến nửa đêm tôi nghe thấy tiếng kêu của lạc đà hơi lạ, nên đi ra xem, thì thấy một con bò cạp đen cực lớn đang lôi một con lạc đà đi về phía bắc, con bò cạp kia rất lớn, lôi con lạc đà mà đi rất nhanh.” Ông già kể lại.

“Con bò cạp đó trông như thế nào, cố nhớ lại xem.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Đêm hôm đó có trăng sáng, cũng không tối lắm, nên bò cạp đó chắc là màu đen, hai cái càng của nó rất to và gồ ghề, mắt to như mắt trâu, màu lam, bò cạp sa mạc bình thường đuôi đều ngoắc về phía trước, còn nó thì không, không biết đuôi của nó có bị cái gì hay không.” Ông lão hồi hộp nói một lèo, xong ho khan mấy tiếng.

“Con lạc đà nó lôi đi có kêu không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Có, nhưng kêu không lớn.” ông lão đáp.

Tả Đăng Phong gật đầu, lạc đà kêu yếu ớt bởi vì con bò cạp kia có độc.

“Những người đi cùng ông còn có ai thấy không?” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi hỏi,

“Còn Tiểu Mao, nhưng mười năm trước nó đi hộ tống một thương đội tới giờ vẫn chưa trở về, những gì tôi nói đều là sự thật.” ông lão sợ Tả Đăng Phong hiểu lầm, vội nói nhanh.

“Ông gù nói thật đó, rừng cây chết đó rất tà dị, mỗi lần đi ngang qua nó, chúng tôi đều là đi vòng qua.” Cô gái mặt sẹo xen vào.

Hoa đại tỷ đã bắt đầu mang thức ăn lên, Tả Đăng Phong chỉ chỉ đùi dê trong mâm, rồi chỉ cô bé đang đứng ngoài cửa, Hoa đại tỷ hiểu ý, cầm cái đùi dê ra đưa cho cô,

“Cám ơn, cám ơn.” Người què thấy Tả Đăng Phong cho con gái mình ăn, vội lên tiếng cảm ơn.

“Các người ai biết vẽ?” Tả Đăng Phong khoát tay với người què, hỏi.

“Mụ đàn ông này vẽ giỏi lắm.” Người què chỉ cô gái mặt sẹo.

Tả Đăng Phong gật đầu, rút giấy bút đưa cho cô gái, “Vẽ sơ đồ La Bố Bạc đại khái ra cho tôi, và vị trí của rừng cây đó.”

Cô gái một tay vẫn cầm đùi dê gặm, tay kia nhận giấy bút, vẽ rất nhanh.

“Ông còn biết gì không?” Tả Đăng Phong hỏi ông già.

Ông già lắc đầu.

Tả Đăng Phong mỉm cười gật đầu, chỉ chén đĩa, ý bảo ông ăn.

“Ông thấy mã xà ở đâu?” Tả Đăng Phong quay sang nhìn người đàn ông trung niên, mã xà là tên tục của thằn lằn, nghĩa là một con thằn lằn rất lớn.

“Ở Biển Chết.” người kia vội trả lời, người này tuy cao lớn thô kệch, nhưng lá gan không lớn, nói chuyện run rẩy.

“Biển Chết ở đâu?” Tả Đăng Phong hỏi cô gái mặt sẹo, địa danh nào của La Bố Bạc cũng có chữ chết.

“Rừng cây chết ở hướng bắc, biển Chết ở phía nam, nằm trên đường đến Thập Lý Mộc, tí nữa tôi vẽ tới anh sẽ biết.” đùi dê trên tay cô loạn xạ choạng.

“Nói tiếp.” Tả Đăng Phong xồng nói với người trung niên.

“Bình thường chúng tôi không tới Biển Chết, hôm đó khi treo tây trời nổi gió lớn, lão bản vội thúc lạc đà đi tránh, không ngờ bị lạc phương hướng đi tới biển Chết, ở đó chúng tôi có thấy một con mã xà cực lớn, đã chết, chuyện này lão Vương Tám cũng biết, lúc đó ông ấy vẫn còn đi việc, không tin ông cứ hỏi ông ấy.” người đàn ông chỉ ông chủ tiệm cơm.

“Treo tây nhi nghĩa là gì?” Tả Đăng Phong nhíu mày hỏi,

“Nghĩa là trời tối.” Cô gái mặt sẹo giải thích,

“Đi việc là gì?” Tả Đăng Phong lại hỏi,

“Vậy mà cũng hỏi, chính là đi theo phụ việc cho đội lạc đà.” Cô gái mặt sẹo thuận miệng trả lời,

“Sau này đừng có dùng thổ ngữ, tôi không hiểu được. Con thần lẫn ông thấy đó có gì khác với thần lẫn bình thường? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Quá lớn. Dài cả năm sáu thước, còn có cả răng nanh, chân dài hơn hẳn mã xà bình thường, nó mà muốn đuổi người cũng không thành vấn đề.” Người kia đáp.

“Còn gì nữa không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không.”

Tả Đăng Phong gật đầu, thần lẫn dài năm sáu thước muốn nói kỳ quái thì cũng được, vì thần lẫn thường không thể bị tới như vậy, nhưng thường thần lẫn không có răng, mà con này lại có răng dài thì quả là kỳ quặc.

“Ừ, rừng cây chết người gù nói là ở chỗ này, biển Chết theo lời Tiểu Phao Tử là ở đây.” Cô gái mặt sẹo đã vẽ xong bản đồ, đưa cho Tả Đăng Phong. Bản đồ rất đơn giản, lấy hồ La Bố Bạc làm tâm, rừng cây chết có bờ cạp là ở phía tây, biển Chết là ở phía nam, Cô gái mặt sẹo dùng một vòng tròn để đại biểu cho khu vực La Bố Bạc, thành cổ Lâu Lan ở hướng tây nam của vòng tròn.

“Mỗi người một tờ.” Tả Đăng Phong rút một tờ kim phiếu và tờ ngân phiếu Phùng Tứ đưa. Hắn đã hứa ai cung cấp được manh mối sẽ cho trăm lượng hoàng kim, tuy manh mối hai người kia cung cấp chưa hẳn hữu dụng, nhưng đã hứa thì phải làm được.

Hai người nhìn nhau, không ai dám lấy, Tả Đăng Phong khê nhướn mày, hai người vội vươn tay ra nhận.

“Đi đi, sang mai các người có thể rời khỏi đây được rồi.” Tả Đăng Phong phát tay.

Hai người vội cất tiền, cảm ơn rồi đi.

“Ăn đi đã, có gì tí nữa nói.” Tả Đăng Phong nói với người què, bụng tô mì do Hoa đại tỷ cố ý làm cho hắn lên.

Người què quay đầu sang nhìn cô bé còn đứng ngoài cửa, Tả Đăng Phong vẫy tay, gọi cô bé vào cùng ăn cơm.

“Nói có một tí thông tin vô dụng mà cũng được cho nhiều tiền như vậy, không phải hai người chúng tôi thiệt thòi hay sao!” Cô gái mặt sẹo bĩu môi nói,

“Không, tôi sẽ cho các người nhiều hơn.” Tả Đăng Phong cười, Cô gái này nếu không bị hủy dung, thì có thể coi là mỹ nữ, nhưng tính cách của cô lại rất giống đàn ông, phóng khoáng, tùy tiện, và rất khí thế.

Cô gái khê cười, Tả Đăng Phong ngạc nhiên nhíu mày, thật không hiểu tính nết cô ra làm sao.

Một chén mì mài Tả Đăng Phong ăn tới nửa giờ, mục đích là để cho người què và con gái ăn no.

Sau khi ăn xong, hai người bắt đầu kể lại. Người què kể, con quái vật kia là từ ở dưới cát đột ngột chui lên, trời tối quá nên ông ta không thấy rõ nó có phải là xà hay không, nhưng có lẽ là không sai, địa điểm ở ngay gần rừng cây chết, và con khỉ không lông giống như quái nhân mà cô gái mặt sẹo nhìn thấy cũng ở gần rừng cây chết đó.

Manh mỗi bốn người cung cấp, có ba cái đã chỉ thẳng vào rừng cây chết, Tả Đăng Phong cau mày, vì khu vực đó hoàn toàn là sa mạc mênh mông...

316. Q.4 - Chương 316: Tiến Về Phía Tây

Kết quả này hoàn toàn vượt quá dự kiến của Tả Đăng Phong. Vì dựa theo lẽ thường con người và động vật đều sinh hoạt ở những nơi có nước. Ở giữa sa mạc lại nhiều gió thiếu nước, căn bản là không thích hợp cho con người và động vật sinh sống, nhưng manh mối nào cũng chỉ thẳng vào khu vực bất thường đó.

“Tiền này hai người chia nhau.” Tả Đăng Phong móc một tờ kim phiếu năm trăm lượng đưa cho người què.

“Nhiều quá. Tiền này tôi không thể nhận.” Người què thoáng nhìn con số trên kim phiếu.

“Anh muốn tới rừng chết đó à? ” Cô gái mặt sẹo nhìn con số trên kim phiếu xong ngẩng đầu lên nhìn Tả Đăng Phong .

“Ừ.” Tả Đăng Phong đứng dậy công thùng gõ lên.

“Tôi biết anh rất lợi hại. Nhưng ngay cả địa hình cơ bản của La Bố Bạc anh còn không biết, mà lại mù quáng xông vào, như vậy khác gì đi chịu chết.” Cô gái mặt sẹo kéo tay áo Tả Đăng Phong.

“Tôi đi phá trận pháp, thả cho các người tự do. Các người đi về đi.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài. Hắn biết, muốn đi vào La Bố Bạc thì nhất định phải chuẩn bị thật chu đáo.

Tả Đăng Phong và Thập Tam đi ra ngoài trấn, đi chuyển mấy cây dương, lớp màng giam cầm vô hình quanh trấn lập tức biến mất, một đội lạc đà đang ở ngay đó lập tức phát hiện ra đã được tự do, hoan hô âm ỉ, và lập tức rời khỏi trấn ngay trong đêm.

Không chỉ thương đội đi ngang qua, mà cư dân trong trấn cũng kéo nhau chạy ra. Họ đã sinh lòng sợ hãi khi sống trong trấn, sợ Tả Đăng Phong lập lại chiêu cũ lại vậy khôn họ.

Tả Đăng Phong ngồi trên một gốc cây dương, phân tích manh mối bốn người cung cấp. Hồ La Bố Bạc hiện giờ chẳng còn mấy nước. Đại bộ phận đều là sa mạc. Nhưng trước đây nơi này là đồng cỏ và nguồn nước tốt tươi, hồ nước có ở khắp mọi nơi. Hoàn cảnh nơi này thay đổi to lớn như thế cuối cùng là vì sao.

Chỉ có một giải thích hợp lý chính là âm dương nơi này đã bị mất cân đối. Âm chúc hỏa xà đã không còn bị khống chế, thả sức nóng tàn sát bữa bãi làm cho phần lớn diện tích sông và hồ nước khô cạn, làm cho sa mạc xuất hiện. Nói cách khác chính là âm chúc hỏa xà đang sống tự do, nó có thể đi tới bất cứ đâu trong sa mạc, thích đi đâu thì đi đó. Ba năm trước nó xuất hiện ở rừng cây chết, nhưng bây giờ thì không nhất định vẫn còn ở đó, nhưng dù gì thì cũng phải tới đó xem, lấy chỗ đó làm điểm cơ sở để đi tìm.

Tả Đăng Phong còn đang suy nghĩ, một người đã tới gần, chính là cô gái mặt sẹo.

“Chừng nào anh vào sa mạc?” Cô ngồi xuống bên cạnh Tả Đăng Phong. Người khác đều sợ Tả Đăng Phong, nhưng cô thì không. Vì cô biết Tả Đăng Phong chỉ là một Người trong đạo môn có biết dị thuật, chứ không phải thần tiên gì cả.

“Chưa biết, còn để xem tình hình.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tôi dẫn đường cho anh. Người dẫn đường nơi này không ai dám đi rừng cây chết. Nếu không có người dẫn đường, anh không tìm thấy chỗ đó đâu.” Cô gái mặt sẹo ợ một cái.

“Sao cô lại muốn giúp tôi?” Tả Đăng Phong tiện miệng hỏi. Hắn có thể ép buộc người khác giúp, nhưng dù gì cũng không thể bằng người ta cam tâm tình nguyện.

“Vì nhiều tiền quá, tôi cảm mà muốn phồng tay. Giúp anh một chút, trong lòng cũng thấy thoải mái hơn.” Cô gái mặt sẹo nhếch miệng cười.

“Có biết tôi muốn vào sa mạc làm gì không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Đương nhiên. Còn phải hỏi sao. Tìm con rắn nuốt lạc đà kia chứ gì.” Cô gái mặt sẹo lơ đãng.

“Biết nguy hiểm mà còn muốn đi?” Tả Đăng Phong nhú mày, người thường thấy vậy là chạy cho xa, mà cô gái này lại còn làm ngược lại.

“Sao suy nghĩ như đàn bà vậy? Rốt cuộc anh có cần hay không? Không cần thì tôi đi.” Cô gái nhắc người lên phúi mông, phi đao bên hông va chạm lạnh canh.

“Cô đi tìm giúp tôi một đội lạc đà, phải là loại lạc đà tốt nhất.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói. Trong sa mạc khinh thân rất khó thi triển, nếu muốn tìm trong thời gian dài, thì phải có đội lạc đà. Tốc độ của lạc đà tuy thông thả, nhưng lại rất tiết kiệm thực phẩm và nước, giúp hắn với Thiết Hải một thời gian dài không cần tiếp tế. Nếu không có chúng, hai người chẳng mang theo được bao nhiêu nước và lương khô, sẽ phải có tiếp tế thường xuyên.

“Chờng nào khởi hành?” Cô gái mặt sẹo hỏi.

“Chuẩn bị xong thì khởi hành.” Tả Đăng Phong đáp. Thiết Hải đi mấy ngày rồi, cũng đã sắp trở về.

“Anh định ở lại La Bố Bạc bao lâu?” Cô gái hỏi.

“Còn phải xem mấy mất ngày thì tới rừng cây chết.” Tả Đăng Phong đáp.

“Khoảng bảy ngày.” Cô gái đáp.

“Nếu thuận lợi thì nửa tháng là có thể trở về. Nếu không thuận lợi thì sẽ không còn mạng.” Tả Đăng Phong đáp.

“Hiểu. Mai tôi sẽ đi tìm đội lạc đà.” Cô gái mặt sẹo xoay người rời đi.

Ban đêm không gió. Tả Đăng Phong cũng không trở lại tiệm cơm nghỉ ngơi mà cùng Thập Tam nghỉ ở bên ngoài trấn.

Chuyện Tả Đăng Phong muốn tìm một đội lạc đà lan ra ngay trong đêm. Cư dân trong trấn không ngốc, đoán ra ngay Tả Đăng Phong muốn đi vào sa mạc. Như vậy có nghĩa nguy hiểm của trấn đã được giải trừ nên ai nấy an tâm quay trở về thôn trấn. Đến sáng sớm lúc Tả Đăng Phong đi vào trấn, thì trật tự trong trấn đã khôi phục được bảy tám. Nhưng Cô gái mặt sẹo đi gom đội lạc đà thì lại không thuận lợi. Vì người trong trấn biết Tả Đăng Phong muốn đi rừng cây chết tìm Cự Xà. Không ai dám tới gần khu vực đó, nên dù cô đã trả nhiều tiền nhưng không đội lạc đà nào dám đi. Tiền có nhiều thì cũng phải còn mạng mới dùng được.

Cuối cùng cô cũng gom được một đội. Lạc Đà là thuê tới. Người què nguyện ý đảm nhiệm nhiệm vụ chăm sóc Lạc Đà.

“Ông có con gái, không cần phải đi theo chúng tôi mạo hiểm.” Tả Đăng Phong lắc đầu. Đi vào sa mạc đều là cưới Lạc Đà, không ảnh hưởng tới tốc độ của người què dù ông ta què, nhưng việc này hung hiểm. Tả Đăng Phong không muốn làm ông phải mạo hiểm.

“Tôi nhận nhiều tiền như vậy, nếu không làm gì thì sẽ bán khoản. Tôi sẽ chăm sóc Lạc Đà. Tôi bắn súng rất giỏi, tiếc là hiện không có súng, nếu không anh có thể thử.” Người què nghiêm mặt nói.

“Chúng ta đi thì con gái ông làm sao?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Hoa đại tỷ sẽ chăm sóc con bé.” Người què đáp.

“Vậy cũng được.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi gật đầu.

“Lạc Đà trước khi lên đường đều phải được ăn uống. Phải chuẩn bị thức ăn nước uống. Mất hai ngày.” Người què nói.

“Ừ. Ông đi cho chúng ăn uống đi, tôi đi lo cho ông một cây súng tốt. Cô đi chuẩn bị thức ăn nước uống.” Tả Đăng Phong nói với hai người.

Trên trấn có bán súng ống. Đủ loại. Nhưng đa số đều đã hư hỏng. Dạn cũng không khớp. Tả Đăng Phong nhìn không thuận mắt. Phải đi tìm Phùng Tứ. Hang ổ của Phùng Tứ ở trong kỹ viện. Lúc Tả Đăng Phong tìm thấy, hắn ta đang trái ôm phải ấp.

Tả Đăng Phong nói thẳng ý muốn. Phùng Tứ lập tức làm theo, đưa cho Tả Đăng Phong một khẩu trường thương do đội thám hiểm của nước ngoài sử dụng cùng với một trăm viên đạn. Súng này có thể bắn liên tục, không cần phải cứ bắn xong một phát lại phải kéo chốt.

Phùng Tứ rất kính sợ Tả Đăng Phong, nên làm xong cực lực mời Tả Đăng Phong ở lại ăn cơm trưa. Tuy hẳn ta đưa cho Tả Đăng Phong súng trường, nhưng từ đầu tới cuối không hề cho người cùng đi vào sa mạc nên làm Tả Đăng Phong không hài lòng. Tuy vậy, cũng phải miễn cưỡng ở lại ăn trưa.

Tục ngữ có nói vô sự mà ân cần thì không phải gian xảo tức là đạo chích. Phùng Tứ chính là như thế. Trong bữa ăn, lại áp a áp úng nói vòng nói vo, ý chính là muốn Tả Đăng Phong truyền ột ít pháp thuật.

Tả Đăng Phong do dự. Nói có một bộ hành khí pháp môn, cũng chỉ cho Phùng Tứ tư thế tu luyện và huyết vị hành khí. Bộ pháp môn này rất đơn giản. Chỉ có sáu huyết vị. Phùng Tứ là thường dân, nhưng có năng lực linh hội tốt, nên chỉ tới đêm là đã tinh thông. Nhắm mắt tu hành xong, tinh thần sảng khoái, sức lực tăng mạnh, nên càng kính trọng Tả Đăng Phong như thiên nhân, luôn mồm cảm tạ.

Chuyện Tả Đăng Phong truyền cho Phùng Tứ pháp thuật nhanh chóng bị Phùng Tứ lan truyền cho cả trấn biết. Hẳn làm vậy cốt để khoe khoang mình đặc thù. Nhưng không biết pháp môn hành khí Tả Đăng Phong truyền thụ cho lại có vấn đề.

Buổi tối, giờ hội. Nhiều người tụ tập tại tiệm cơm Hoa đại tỷ ăn cơm. Người què cũng vậy. Ông không nói nhiều, cũng không hỏi nhiều. Chỉ có Cô gái mặt sẹo không nhận được hỏi tại sao Tả Đăng Phong lại truyền thụ pháp thuật cho tên yêu tinh hại người Phùng Tứ kia.

“Bộ pháp thuật đó có chỗ thiếu hụt.” Tả Đăng Phong bình tĩnh trả lời. Cô gái mặt sẹo và người què đều là cam tâm tình nguyện giúp hẳn làm việc. Đối với người như vậy Tả Đăng Phong luôn đối đãi như người nhà.

“Tôi nghe nói Phùng Tứ luyện xong thì có thể nâng bể cá hơn hai trăm cân bể cá. Tôi và anh què giúp anh làm việc, anh cũng phải dạy chúng tôi cái gì chứ, giống như dạy Phùng Tứ ấy.” Cô gái mặt sẹo nhú mày nói.

“Các người cũng muốn trở thành thái giám?” Tả Đăng Phong cười. Phùng Tứ dù là người xấu, nhưng luôn tươi cười với hẳn, nên Tả Đăng Phong không giết hẳn ta. Nhưng Phùng Tứ nhân phẩm không tốt, tâm tư bất chính, nên phải bị trừng phạt. Một người đàn ông mở kỹ viện mà lại biến thành thái giám thì còn khổ hơn là bị giết.

“Ý anh là sao?” Cô gái mặt sẹo không hiểu.

“Đó là phép luyện tinh hóa khí, nhưng không thể đưa về đan điền. Nhiều nhất ba tháng hẳn sẽ bị phế.” Tả Đăng Phong thuận miệng giải thích. Bất kể là Phật Môn hay Đạo Môn thì đều có pháp môn luyện tinh hóa khí. Tinh khí một khi bị luyện hóa nhất định phải đưa về đan điền. Nếu linh khí không đưa về đan điền, sẽ không thể quay trở ra ngoại thận hình thành vòng tuần hoàn, kết quả sẽ là có đi không về, thận khí khi bị khô kiệt sau này sẽ vĩnh viễn không ngóc đầu lên được.

Cô gái mặt sẹo tập luyện là võ thuật, nên không hiểu ý muốn nói của Tả Đăng Phong, cô chỉ hiểu chỗ Phùng Tứ Gia sẽ biến thành thái giám, hả hê cười ha ha.

Vào sa mạc phải có lương khô, chính là bánh bột ngô. Đây là món dễ mang theo nhất. Hoa đại tỷ và hai ông chồng của mình luôn tay luôn chân bắt kể ngày đêm. Đến tối hôm sau thì lương khô đã được chuẩn bị thỏa đáng. Lạc Đà cũng đã ăn uống no nê. Người què và Cô gái mặt sẹo chuyển nước và thực phẩm lên lưng lạc đà. Mọi thứ đã sẵn sàng, chỉ còn chờ Thiết Hải trở về.

Vừa thấy mặt, Thiết Hải đã oán hận Tả Đăng Phong bắt ông đi làm một việc khổ sai, ai đời lại bắt ông mang theo mấy cô gái đi suốt mấy ngày, nhưng ông cũng không nói nặng hay nói to, chỉ lẩm bầm lẩm bầm. Trên đường đi gió êm sóng lặng. Không xuất hiện bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn.

Tả Đăng Phong cảm thấy lo lắng, nhẫn nại nghe Thiết Hải lải nhải xong thì chia một nửa lương khô của mình cho ông, rồi kéo ông lên đường. Bốn người suốt đêm đi vào La Bố Bạc. . .

317. Q.4 - Chương 317: Biển Tử Vong

Thiết Hải lần đầu cười Lạc Đà, cảm thấy rất mới lạ, luôn hắc hắc cười trộm, nhưng khoái nhất là Tả Đăng Phong kéo lạc đà đi ở phía trước. Trời tối trắng mờ, chung quanh rất tối, Lạc Đà không thấy rõ đường, nên không chịu đi, chỉ có ông và Tả Đăng Phong nhìn được rõ vật trong đêm, mà ông thì vừa đi xa về, nên việc lôi lạc đà đương nhiên phải rơi xuống đầu Tả Đăng Phong.

Hướng tây của trần nhỏ là một mảnh sa mạc gập ghềnh, Tả Đăng Phong kéo lạc đà đi trước, người què và Cô gái mặt sẹo tiếp theo, Thiết Hải đi cuối.

Đi trong đêm là chủ ý của Tả Đăng Phong, vì trời tuy đang là lập thu, nhưng nhiệt độ trong sa mạc vẫn đang rất cao, theo lời cô gái mặt sẹo thì nhiệt độ của cát ban ngày có thể luộc được trứng gà, đi buổi tối thì sẽ mát mẻ hơn một ít.

Dọc đường đi có không ít những kiến trúc cổ bị bỏ hoang, đều là nơi đóng quân của binh sĩ thời cổ đại, họ đã sớm không biết chôn xương đâu, chỉ còn lại những tàn tích đổ nát thê lương.

Thời cổ đại, đi vào đây không phải chỉ có một con đường, từ Sơn Hải Quan đi sang hướng tây có tới ba đường đi, một là lên hướng bắc, qua Thổ Lỗ Phiên, hai là đi xuyên qua Lâu Lan thành cổ, ba là đi thông qua đất của người Khương ở hướng tây nam. Con đường mọi người đang đi chính là con đường thứ hai, ở phía nam La Bố Bạc.

La Bố Bạc được gọi là biển tử vong, ý nói nơi này cực kỳ nguy hiểm, chưa vào La Bố Bạc Tả Đăng Phong đã cảm nhận được nguy hiểm. Đi vào ban ngày vừa bị phơi nắng, mà dưới lớp cát có thể nhìn thấy rất nhiều bò cạp, và những con rắn mang màu da y như màu cát đang trốn dưới ấy, nhưng thường ban ngày một số động vật sẽ ẩn đi, đây chính là nguyên nhân mọi người thường đi vào ban ngày. Chỉ có điều những vấn đề này lại chẳng là gì với Tả Đăng Phong, có Thập Tam đi trước mở đường, độc vật đều đã từ xa mà trốn.

Lúc đầu phải lôi kéo lạc đà mới chịu đi, sau chúng phát hiện ra đi theo Tả Đăng Phong không gặp chút nào nguy hiểm, nên sau đó rất thoải mái nện bước mà đi.

Đi buổi tối quả thật thoải mái hơn ban ngày nhiều, không bị ánh nắng mặt trời thiêu đốt, Lạc Đà đi cũng nhanh hơn. Tả Đăng Phong nhân cơ hội nói chuyện với Cô gái mặt sẹo, cố gắng hiểu biết về La Bố Bạc càng nhiều càng tốt. Nói suốt một đêm, Tả Đăng Phong biết La Bố Bạc là một cái hồ nước mặn, nước trong hồ không uống được, nhưng trong sa mạc còn có nhiều chỗ khác có hồ nước ngọt, số lượng không nhiều, diện tích cũng lớn nhỏ không đều, có cái chỉ cỡ mấy bước chân, nước không nhiều, những hồ lớn thì cỡ vài mẫu, xung quanh đều có mọc chút ít cây cỏ.

Những hồ nước hiếm hoi này chính là nơi cung cấp đường sống cho những người lạc đường trong sa mạc, mà cũng là thứ dụ dỗ họ đi về phía tử vong, vì trong sa mạc, hồ nước là cực kỳ hiếm thấy, động vật chung quanh đều sẽ đi tới uống nước, nên chúng thường sẽ bị một vài loại sinh vật chiếm cứ, trong đó không thiếu độc xà kịch độc, nếu người đi đường nhắm mắt nhắm mũi nhào tới uống nước, sẽ bị chúng cắn phải, trúng độc mà chết.

Khi đi qua sa mạc, điều đáng sợ nhất chính là bão cát. Sa mạc trống trải, bão cát thoải mái cuộn xoáy, bay lượn, nếu sức gió quá lớn, thời gian quá dài, thì có thể làm cho địa thế của sa mạc thay đổi, làm cho người ta không tìm lại được vật tham chiếu để nhìn đường. Đây chính là lúc cần tới những người dẫn đường ra tay, dựa vào kinh nghiệm phong phú và vật tham chiếu từ xa để định vị, phân biệt phương hướng, dẫn đội thoát khỏi khốn cảnh. Chuyện lạc đà biết nhận ra đường đi chính là tin vịt, chúng bị nhân loại thuần hóa đã đánh mất bản năng tìm ra đường đi và tìm ra nguồn nước, con người bảo chúng đi đâu, chúng sẽ đi đến đó.

Tuy trong sa mạc thường có gió, nhưng bão cát thì không nhiều, thường chỉ là gió nhẹ, nên địa hình ít khi thay đổi. Nhưng một khi có gió lớn, tình hình sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Ngoài ra trong sa mạc còn xuất hiện hiện tượng quỷ thành kỳ quái, chính là ở một khu vực nào đó tự nhiên xuất hiện một tòa thành trì kỳ quái, thành trì là tòa thành của thời cổ đại, quy mô to gấp ba lần trần nhỏ, ngoài có quách thành và tường thành, không nhìn thấy được cảnh vật bên trong, và bên trong cũng không có thanh âm truyền ra. Khác với ảo ảnh, quỷ thành thường xuất hiện vào buổi tối tồn tại trong một thời

gian dài bất định, địa điểm xuất hiện cũng bất định, đã từng có người đi vào quỷ thành, nhưng chẳng thấy ai đi ra. Truyền thuyết quỷ thành là cô gái mặt sẹo nghe được, chỉ biết là có chuyện ấy, chứ không biết rõ cụ thể.

“Vết sẹo dao trên mặt cô là sao vậy?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không phải sẹo do dao, mà là bị con quái vật kia cào bị thương ba năm trước.” Cô gái mặt sẹo lắc đầu, lúc ở trong trấn cô đã kể cho Tả Đăng Phong nghe chuyện con quái vật kia. Lần đó, cô đang hộ tống thương đội thì gặp phải gió lớn, sau khi gió ngừng thổi cô không còn tìm thấy vật tham chiếu, không định hướng được, nên dẫn thương đội đi trệch lộ tuyến ban đầu, càng đi càng lệch, cuối cùng đến rừng cây chết, gặp phải con quái vật kia. Con quái vật đó nhìn khá giống người, khuôn mặt như người, thân trên không có lông, nhưng tứ chi chạm đất, tốc độ di động rất nhanh, khi thấy thương đội lập tức xông tới công kích. Cô gái mặt sẹo lập tức bước lên ngăn cản, quái vật khôngbuồn đêm xỉa thanh đao của cô, tiếp tục đánh tới, kết quả lưỡng bại câu thương, quái vật bị thương chui xuống dưới đất, còn mặt cô thì bị một vết sẹo.

“Nếu là vết cào thì thường không thể chỉ có để lại một đường.” Tả Đăng Phong nhìn cô.

“Chân nó chỉ có ba cái móng vuốt, cái ở giữa dài hơn hẳn hai cái kia.” Cô biết Tả Đăng Phong đang nhìn vết sẹo của cô, nhưng cô chỉ cười nhạt.

“Tên thật của cô là gì?” Tả Đăng Phong tiện miệng hỏi, trong trấn ai cũng gọi cô là cái mụ đàn ông, nên Tả Đăng Phong không biết tên thật của cô.

“Diệp Phi Hồng, còn anh?” Diệp Phi Hồng trả lời.

“Hắn là cô đã nghe tên tôi rồi mới phải.” Tả Đăng Phong nhướn mày.

“Anh không khí khái tí nào. Ồ, sao ngoại hiệu của anh lại gọi là Tàn Bào?” Diệp Phi Hồng bĩu môi. Tả Đăng Phong nói không sai, thật sự cô đã nghe người trong trấn nói về tên và ngoại hiệu của hắn.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn thẳng, không trả lời.

“Anh làm sao thế hả, tôi nói chuyện với anh suốt hai canh giờ, hỏi có một câu mà anh cũng khó thế à?” Diệp Phi Hồng không chịu.

“Áo khoác của tôi hơi bẩn quá, nên họ mới đặt tên như vậy cho tôi, đừng có hỏi ‘Tại sao anh không đổi cái áo choàng mới’, tôi không trả lời đâu.” Tả Đăng Phong nói luôn một tràng.

“Anh nói đúng, thực tôi muốn hỏi đấy, anh nói đi, dù sao cũng đang nhàn rồi mà, còn nữa, sao pháp thuật của anh lợi hại như vậy, có thể dạy cho tôi một chút hay không?” Diệp Phi Hồng cười.

“Cô có biết vì sao tới giờ mà chưa ai rước cô không? ”

“Vì đàn ông chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong.” Diệp Phi Hồng phì cười.

“Vì cô nói nhảm nhiều quá.” Tả Đăng Phong nhướn mày, người trong trấn ai cũng sợ hắn, chỉ có Diệp Phi Hồng là không.

“Hừ.” Diệp Phi Hồng hừ một tiếng, cầm túi nước uống một ngụm, người kiếm ăn trong sa mạc có thói quen uống nước rất kỳ quái, chính là mỗi lần chỉ uống một ngụm.

Cát giải nhiệt rất nhanh, tới nửa đêm về sáng nhiệt độ trong sa mạc hạ hẳn xuống, như đã tới cuối thu vậy, Tả Đăng Phong chợt nghĩ, nếu lần sau hắn vào sa mạc, hắn sẽ đợi tới mùa đông mới đi, ban ngày vừa thoải mái hơn, mà đến tối nước cũng có thể đóng thành băng.

Sa mạc không phải chỉ có cát vàng, ven đường thỉnh thoảng cũng có ít bụi cỏ dại, cây cối nơi này có một đặc điểm, là lá cây rất nhỏ, để giảm bớt lượng hơi nước phát ra.

Trong sa mạc cũng tồn tại một số loại động vật có kích thước lớn, xa xa truyền tới tiếng sói tru cho thấy nơi này có sói, ngoài bụi cỏ có chuột đất đang kiếm ăn, và trên một bức tường bỏ hoang có một con cú mèo đang cạc cạc kêu to.

“Tả huynh đệ, cậu nghỉ một lát đi, để tôi dẫn Lạc Đà cho.” Tới nửa đêm về sáng, trăng lưỡi liềm lộ ra, người què nói với Tả Đăng Phong.

“Không cần, nhiệm vụ của anh là chăm sóc lạc đà, ừ phải, anh tên là gì?” Tả Đăng Phong hỏi. Trong trần mọi người đều gọi nhau bằng ngoại hiệu, mục đàn ông, lão què, Tiểu Phao tử, ngay cả Phùng Tứ cũng không phải là tên thật..

“Tôi tên là Thù Hổ.” Người què trả lời.

“Lạc Đà không ăn không uống có thể đi trong sa mạc mấy ngày?” Tả Đăng Phong gật đầu hỏi.

“Lạc Đà không ăn cỏ có thể sống hơn một tháng, không uống nước nửa tháng thì cũng không chết, nhưng bảo chúng chạy thì không được, lạc đà của các thương đội phải chở đồ nặng tới bốn trăm cân, có thể bảy ngày không uống nước, nhưng nếu kéo dài như vậy nó sẽ không còn sức. Nhưng Lạc Đà của tôi chỉ chở đồ ăn và nước uống, phụ trọng không lớn, lại là đi vào buổi tối, không bị đổ mồ hôi, nếu cứ đi như thế này, thì kiên trì nửa tháng cũng không vấn đề gì.” Thù Hổ đáp.

“Lạc Đà cũng đổ mồ hôi?” tiếng Thiết Hải từ phía sau vọng lên. Bốn người thuê tất cả mười bảy con Lạc Đà, đứng một hàng dài tới vài chục dặm.

“Có chứ, trời quá nóng thì nó cũng bị đổ mồ hôi.” Nhiệt độ quá thấp, Thù Hổ phải mặc thêm một cái áo lông dê.

Thiết Hải được trả lời thì không hỏi nữa, nhắm mắt ngồi ngủ, lạc đà đi thong thả, bước chân vững vàng, nên ông có thể ngồi trên lưng nó mà ngủ.

“Cứ nhìn vào cái bướu của lạc đà, nếu nó còn đầy, thì lạc đà còn no.” Thù Hổ nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu.

Thời tiết mát mẻ, Lạc Đà đi tới thoải mái, một giờ đi được ba bốn mươi dặm, tốc độ như vậy Tả Đăng Phong đã rất thoải mái, càng đi về phía tây, sa mạc hóa càng nghiêm trọng, cát càng ngày càng dày, kiến trúc hoang cổ càng ngày càng ít, Tả Đăng Phong cả đêm không nghỉ ngơi, ngày tiếp theo khi mặt trời lên, họ đã đi tới nơi giao giới giữa sa mạc và sa mạc, trên thực tế sa mạc và sa mạc không có đường giao giới cụ thể, nhưng ở đây có một tòa thành quân sự bỏ hoang làm mốc, nếu đi qua sẽ không còn cái thành nào nữa. Vì vậy, mọi người đều coi đây là đường ranh giới, và gọi nơi này là biển tử vong, Quỷ Môn quan. . .

318. Q.4 - Chương 318: Ẩn Chứa Nguy Hiểm

“Đó chính là Quỷ Môn quan, nghỉ ngơi một chút đi.” Diệp Phi Hồng chỉ tòa thành hoang ở hướng bắc.

“Bây giờ còn chưa nóng lắm, tôi định đi thêm một đoạn nữa, tới trưa trời nóng chúng ta sẽ tìm chỗ nghỉ.” Tả Đăng Phong nói, rời khỏi Tây An đã hơn nửa tháng, hẳn đã có chút lo lắng,

“Cũng được.” Diệp Phi Hồng và Thù Hổ đều đồng ý. Thù Hổ trước đây cũng từng là người dẫn đường trong sa mạc, cũng quen thuộc nơi này.

“Vậy đi tiếp đi.” Tả Đăng Phong nắm Lạc Đà bước đi.

“Trời sáng rồi, không cần lo đâu, nó tự đi được.” Diệp Phi Hồng chỉ vào con lạc đà thứ ba.

Tả Đăng Phong ném dây cương cho Thù Hổ, lùi lại mấy bước để xem xét chung quanh, rồi để khí khinh thân bay lên cao để nhìn khái quát. Hướng tây là sa mạc mênh mông, chỉ có cồn cát phập phồng.

Một lát sau Tả Đăng Phong trở xuống mặt đất, cỡi con Lạc Đà thứ ba, Thập Tam cũng nhảy lên theo.

Thù Hổ run dây cương, đầu còng cất bước về phía trước, Lạc Đà đằng sau chậm rãi đi theo.

“Tả Đăng Phong, chúng ta đi đâu?” Thiết Hải từ dưới bước nhanh tới, ông bị Tả Đăng Phong xếp đi cuối cùng là để phòng ngừa có sói đói truy cắn chân sau Lạc Đà.

“Đi sâu trong sa mạc, tới rừng chết, tìm con âm chúc hỏa xà.” Tả Đăng Phong cúi đầu xuống nhìn, để phòng ngừa Lạc Đà tẩu tán, mười bảy con Lạc Đà được cột vào nhau, có bốn con chở người, những con còn lại đều chở đồ, Thiết Hải đang đi bộ bên cạnh.

“Con hỏa xà ở trong rừng chết?” Thiết Hải hỏi,

“Không chắc, đi mới biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu, âm chúc hỏa xà có còn ở rừng chết không thì hẳn không chắc, chỉ là có khả năng lớn hơn những chỗ khác mà thôi.

Thiết Hải vốn đi giày cỏ thấp, nên đi mới có mấy bước đã bị rớt cát vào trong giày, phải rút giày đổ cát ra, rồi vận linh khí lướt, sa mạc không có chỗ mượn lực, giẫm chân lên thì đi được, nhưng mỗi bước chân đều phải hạ lút xuống, đặt chân mượn lực thì chỉ thi triển thân pháp được có ba thành.

Trong sa mạc rất yên tĩnh, chỉ có tiếng Lạc Đà bước đi trên cát. Tả Đăng Phong không phải người hay nói, nên ngồi im suy nghĩ tới tình huống và cách để giải quyết nếu có xảy ra, Thù Hổ cũng không phải loại người nói nhiều, nhưng mục đàn ông Diệp Phi Hồng lại rất thích nói. Trong sa mạc không bên bờ, áp lực vô hình rất lớn, có người để nói chuyện có thể giúp hóa giải áp lực vô hình đó.

Diệp Phi Hồng cứ quần lấy Tả Đăng Phong hỏi lung tung này kia, cô đã biết Tả Đăng Phong không âm lãnh thô bạo như hắn thể hiện bên ngoài, nên cô chẳng hề sợ hắn.

Tả Đăng Phong không muốn người khác biết trong lòng hắn nghĩ gì, bị Diệp Phi Hồng hỏi hoài phiền phức nên quyết định đổi chỗ cho Thiết Hải, chuyển xuống cuối đội để áp trận, nhưng hành động này lại không sáng suốt, vì Thiết Hải rất khoái nói chuyện với người khác, nên kể hết chuyện của Tả Đăng Phong cho Diệp Phi Hồng nghe, cuối cùng Diệp Phi Hồng và Thù Hổ đều biết Tả Đăng Phong vì một cô gái đã chết mà mạo hiểm bôn ba hơn bốn năm, nên rất kính nể hắn, chuyện như vậy đàn ông bình thường đâu có ai làm được, Diệp Phi Hồng dù là một mục đàn ông, nhưng dù sao cô cũng là phụ nữ, nên ánh mắt nhìn Tả Đăng Phong hoàn toàn trở nên mát mẻ bình thường. Một người đàn ông trọng tình như thế đủ để khiến tất cả phụ nữ phải động tâm, dù quần áo hắn tả tơi, dù hắn lôi thôi lếch thếch.

Tả Đăng Phong cau mặt, nhưng không trách được hay ngăn cản Thiết Hải, Thiết Hải lớn tuổi hơn hắn nhiều, lại có ân cứu mạng, dù thế nào cũng phải giữ mặt mũi cho ông trước mặt người khác.

“Chú ý, có hố ngầm.” Thù Hổ ngồi trên lưng con lạc đà đi đầu, đột ngột hô to.

Tả Đăng Phong vội tới trước xem, con lạc đà đi đầu đã rơi vào một hố cát, Thù Hổ bước tới, hố cát nhìn như bằng phẳng bình thường, nhưng bên dưới lại là trống không, nếu có vật nặng giẫm lên, sẽ bị rơi xuống.

Tả Đăng Phong và Thiết Hải lần đầu thấy loại tình huống này, tư duy bị ngừng trệ cho tích tắc, hai người còn đang đờ ra, Diệp Phi Hồng đã phản ứng, trở tay rút trường đao chém đứt sợi dây thừng cột con lạc đà đó với bầy.

Thiết Hải ở gần hơn, nên lập tức lôi Thù Hổ ra khỏi khu vực nguy hiểm, Tả Đăng Phong mượn lực lướt tới gần, con lạc đà đang rơi, nó cảm nhận được hơi thở tử vong, gào lên thê thảm.

Tả Đăng Phong đã từng lôi con lạc đà này đi một đêm, lúc đầu nó không tin hắn, không nghe lời hắn, nhưng sau đó luôn đi theo hắn đi, cho thấy nó tin tưởng hắn, Tả Đăng Phong theo không cô phụ người tín nhiệm mình, dù đó chỉ là một con vật không biết nói.,

“Từ khí đi pháp, Ngự Khí dời núi. Đi!” Tả Đăng Phong ngồi xuống, cánh tay dương ra, một luồng linh khí phóng ra tóm ngay lấy con lạc đà, hắn gầm lên một tiếng, kéo phẳng con lạc đà lên.

Thù Hổ đã dẫn đội lạc đà tới khu vực an toàn, con Lạc Đà kia sợ hãi quá độ, sau khi được cứu toàn thân run rẩy, một lúc sau vẫn chưa đứng lên được.

“Oa, anh thật là lợi hại.” Diệp Phi Hồng há hốc mồm, đến khi tỉnh hồn lập tức vỗ vai Tả Đăng Phong.

“Đừng đụng tới cậu ấy!” Thiết Hải vội can hành động của Diệp Phi Hồng, vì ông nhìn thấy Tả Đăng Phong mặt đỏ tới mang tai, mũi thở nhanh và run, đây là hậu quả của việc hành khí quá vội.

Thiết Hải nhìn không sai, Tả Đăng Phong đích thực đang bị rối loạn khí tức do hành khí quá vội. Vì quá nguy cấp, trong đầu hắn chỉ nghĩ cách không dời vật bình thường thì không đủ để giữ lại con lạc đà nặng cả ngàn cân đang rơi nhanh, nên đã vô ý thức thi triển thân pháp quyết Ngự Khí dời núi của Tiệt Giáo Tử Dương quan, pháp quyết này hắn còn chưa kịp tu chính triệt để, giờ lại vội vàng sử dụng làm cho linh khí trong cơ thể thoát khỏi những đường kinh lạc vận hành, xông lên tam dương khô, làm dao động mệnh hỏa.

Tả Đăng Phong rất quen thuộc hệ thống kinh lạc, nên mau chóng tìm ra được chỗ xảy ra sự cố, gom hết linh khí dẫn vào ngọc chằm, chuyển về đại chuy, đi qua mệnh môn, trở về đan điền, một lát sau, linh khí đã trở về hệ thống, thần thức đã lại được thanh minh.

Con lạc đà kia đã được Thù Hổ cột lại vào đội, ba người đang chăm chú lo lắng nhìn hấn.

“A Di Đà Phật, pháp môn tà phái hại người rất nặng.” Thiết Hải thấy sắc mặt Tả Đăng Phong trở lại bình thường, biết hấn đã không còn đáng ngại.

“Đây không phải pháp thuật tà phái, chỉ là pháp môn tôi đang có chưa được chính xác mà thôi.” Tả Đăng Phong rút giấy bút, viết nhanh lại những lĩnh hội về pháp quyết Ngự Khí dời núi, vừa rồi hấn cứ như Thần Nông ném cỏ, cả người đau nhức chứng tỏ huyết vị do đạo sĩ nói với hấn đã bị sai, có lẽ huyết đúng phải là xông mạch, thì pháp quyết này mới là hoàn thiện.

“Hố cát thế này có thường xuất hiện không?” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn hố cát đã được cát phủ lên như cũ.

“Không. Xui xẻo mới gặp phải. Mấy thứ cạm bẫy này nhìn từ bên ngoài thì không thể nào nhận ra được.” Diệp Phi Hồng giải thích với Tả Đăng Phong, ý muốn giải vây cho Thù Hổ.

“Dùng người thì không nghi ngờ người, nghi người thì không dùng người, tôi tin tưởng hai người, tôi sẽ bảo vệ hai người.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt.

“Chúng tôi thật sự đã theo đúng người.” Thù Hổ và Diệp Phi Hồng đều cảm kích, Tả Đăng Phong cách không cứu lạc đà khỏi hố cát họ đều nhìn thấy, hai người đều kính nể Tả Đăng Phong đến tột đỉnh, một phần là bội phục tu vi của hấn, phần lớn hơn là bội phục nhân phẩm của hấn, dù là súc vật hấn còn không bỏ, thì đồng bạn của hấn hấn sẽ càng không bỏ.

Bốn người lại lên đường, con lạc đà kia vẫn đảm nhiệm đi đầu, đây là chủ ý của Thù Hổ, con lạc đà này đại nạn không chết, đã có cảm thụ về hố cát, sau này gặp phải tình huống tương tự nó có thể cảm giác ra được mà tránh đi.

Mặt trời lên sau nhiệt độ bắt đầu lên cao, giữa trưa nhiệt độ quá cao làm mắt người nhìn thấy sóng nhiệt, nóng không chịu nổi, trong bốn người chỉ có Tả Đăng Phong không đổ mồ hôi, cả Thiết Hải cũng toát mồ hôi đầm đìa, cả Lạc Đà cũng không thoát.

“Tìm một bóng mát cõn cát nghỉ ngơi.” Tả Đăng Phong nói, Diệp Phi Hồng từng bảo, cát giữa trưa có thể luộc chín trứng gà, vậy thì ít nhất cũng phải năm sáu chục độ.

Sa mạc luôn có cồn cát cao, phía sau sẽ có khu vực râm mát, Thù Hổ và Diệp Phi Hồng dẫn đàn lạc đà tới đó để né nắng.

Bốn người từ lúc rời khỏi trấn nhỏ chưa hề ăn uống, nên vội lấy nước và lương khô ra dùng. Thiết Hải đưa túi nước nóng hực tới trước mặt Tả Đăng Phong, tuy ông không nói gì, nhưng nụ cười xấu xa trên mặt đã biểu lộ ý đồ của ông.

Tả Đăng Phong vẫy tay gọi hai người kia lại, cầm lấy túi nước của họ, phát Huyền Âm chân khí hạ nhiệt độ túi nước xuống.

“Tôi đi vào sa mạc đã ba bốn chục lần, lần này là thoải mái nhất.” Diệp Phi Hồng cười, lúc nóng muốn chết mà lại được uống nước lạnh, thực là hưởng thụ lớn lao.

“Còn phải đi mấy ngày nữa mới tới?” Tả Đăng Phong chuyển đề tài,

“Còn phải mất năm sáu ngày, chúng ta sẽ tới nhanh thôi, anh đừng có gấp.” Diệp Phi Hồng khoát tay.

Tả Đăng Phong nhìn quanh, lạc đà đều nằm sắp nhai lại nghỉ ngơi, lão đại là thủy chủ địa chỉ, vào sa mạc thì rất mệt mỏi, nằm ghé vào bên người Thiết Hải, Thập Tam đang nghiêng đầu dò xét một con sa tích nhỏ xa xa, thời tiết nóng bức cát muốn phỏng người, nên con sa tích cứ thay phiên nâng chân lên để hạ nhiệt độ,

Động tác của sa tích cứ như đang khiêu vũ, Thập Tam nhìn rất hứng thú, nhưng một con rắn từ dưới cát nhảy lên cắn con thần lằn, Thập Tam rất tức giận, vọt tới bẻ gãy ngang thân con độc xà, rồi vội nhảy trở về, cát quá nóng, đệm thịt dưới chân Thập Tam không chịu nổi nhiệt độ cao,

Chỗ bóng râm này cũng chỉ mát hơn chỗ ngoài kia một chút, cũng phải ít nhất ba bốn mươi độ, Thiết Hải quần lấy Tả Đăng Phong bảo Tả Đăng Phong biến túi nước của ông thành quả cầu băng để ông ôm át, Tả Đăng Phong nhượng mảy nhìn ông, vừa làm xong, lập tức phải làm thêm hai cái nữa, Thù Hổ và Diệp Phi Hồng tuy mới đi theo hẩn thời gian ngắn, nhưng cũng không thể nặng bên này nhẹ bên kia.

319. Q.4 - Chương 319: Ngọc Phát Đi Đâu

“Cám ơn.” Thù Hổ và Diệp Phi Hồng nhận túi đá, cảm ơn Tả Đăng Phong .

Tả Đăng Phong khẽ phẩy tay. Huyền Âm chân khí là dựa vào linh khí, trong sa mạc có linh khí tồn tại, chỉ cần linh khí không dứt, Huyền Âm chân khí sẽ không khô kiệt,

Nghỉ xong, lúc chạng vạng tối mọi người lại thu thập lên đường, Thù Hổ và Diệp Phi Hồng chỉ đường cho Tả Đăng Phong để hẩn khỏi đi trệch, đột nhiên hai người nhú mảy.

“Khuya hôm nay sẽ có phong bạo, tốt nhất là không nên đi.” Diệp Phi Hồng nhìn bầu trời chiều lắc đầu,

“Sau đó thì sao? ” Tả Đăng Phong nhượng mảy hỏi.

“Không biết, màu đám mây không đúng.” Diệp Phi Hồng đáp.

“Đi thôi, gió thổi rồi tính.” Tả Đăng Phong nắm Lạc Đà đi thẳng về phía trước,

Diệp Phi Hồng và Thù Hổ thấy hẩn đã quyết, thì không nói thêm gì nữa, chỗ này cũng không phải khu vực an toàn, nếu gió lớn tới sẽ không có chỗ tránh.

“Các người trước kia gặp phải gió lớn thì xử lý thế nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Quây lạc đà lại thành vòng tròn, người trốn bên trong.” Diệp Phi Hồng đáp,

“Hôm nay có đám mây hồng dọa người, sợ là sẽ có gió lớn.” Thù Hổ bổ sung, ông đã lớn tuổi, tính tình trầm ổn hơn.

“Có tôi ở đây, các người không cần lo lắng.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nhìn hai người , nắm Lạc Đà tiếp tục đi.

Hai người không biết Tả Đăng Phong đối phó thế nào, nhưng cũng không hỏi, chỉ thấp thỏm trong lòng.

Diệp Phi Hồng và Thù Hổ phán đoán chính xác, chưa tới giờ hội, gió lớn đã tới, gió thổi rất mạnh, cát bay mù mịt.

Người tu đạo độ quá Thiên kiếp có thể phóng linh khí trong người ra ngoài, tạo thành một lớp khiên chắn vô hình, độ lớn và độ chắc chắn của màn chắn linh khí tùy thuộc vào tu vi của người phóng. Tả Đăng Phong đã là ba phần âm dương tử khí điền phong, lá chắn linh khí có thể bảo vệ một khu vực rất lớn, đủ phủ cả đội lạc đà cũng không vấn đề gì.

Cả bốn người đều thâm kinh hãi trong lòng. Diệp Phi Hồng và Thù Hổ thì kinh hãi tu vi kinh người của Tả Đăng Phong, còn Tả Đăng Phong và Thiết Hải lại kinh hãi uy lực khủng bố của phong bạo sa mạc. Một cơn cát ấy trượng chỉ trong chớp mắt đã bị tiêu diệt, cát chồng lên lớp lá chắn linh khí càng lúc càng nhiều, chưa tới nửa canh giờ sẽ phủ kín lá chắn, không thể nhìn thấy gì nữa, chỉ nghe được tiếng gió gào thét.

Diệp Phi Hồng đối với tu vi và pháp thuật của Tả Đăng Phong thì vừa kinh sợ vừa tán thưởng, Tả Đăng Phong biết cô muốn làm cái gì, nên không trả lời, chỉ có Thiết Hải không cam lòng, lăm bằm bảo lá chắn linh khí này làm sao mà bằng kim cương hộ thể thần công của Phật gia nhà ông. Diệp Phi Hồng lập tức nhào tới đòi bái ông làm thầy, Thiết Hải đương nhiên từ chối, một nam một nữ, một già một trẻ, cứ lủi rủ, ầm ầm ỉ ỉ làm Tả Đăng Phong vô cùng phiền.

Gió thổi càng mạnh, càng liên tục thì thời gian duy trì càng ngắn, một canh giờ sau gió lớn đã ngừng, Tả Đăng Phong đánh bay lớp cát bên ngoài lá chắn, cảnh vật bên ngoài hiện ra. Cồn cát đã biến mất, cồn cát mới xuất hiện, con đường nhỏ Diệp Phi Hồng chỉ đã biến mất.

Tả Đăng Phong và Thiết Hải có thể nhìn ban đêm, nhưng Diệp Phi Hồng và Thù Hồ thì không, không có họ chỉ đường, Tả Đăng Phong không dám vọng động, đành phải chờ tới hừng đông.

Trời ửng sáng, Thù Hồ đã xua đàn lạc đà đi, giữa trưa trời nóng tìm chỗ mát, sáng sớm và tối đêm thì đi, đến đêm, Tả Đăng Phong sẽ dẫn đội lạc đà đi theo lộ tuyến hai người đã chỉ. Cứ như vậy, năm ngày sau, mọi người tới một tòa thành bỏ hoang. Tòa thành này to cỡ tiểu trấn, tường thành do bùn đất đắp thành, vị trí rất tránh gió, cát bên trong không nhiều. Trong thành có một ít kiến trúc đồ sộ, mang phong cách của người trung thổ và bản địa, cho thấy người ở nơi này lúc trước là cư dân La Bố Bạc, chứ không phải quân đội của triều đình.

“Cách tám mươi dặm về hướng bắc chính là rừng chết.” Diệp Phi Hồng chỉ về hướng bắc.

“Cô chắc chắn?” Tả Đăng Phong nhìn cô.

“Phải. Loại thành này quanh đây chỉ có hai cái, nhưng chỉ có trong thành cổ mới có giếng nước, không sai được.” Diệp Phi Hồng chỉ cái giếng cách đó không xa, Thù Hồ đang ở bên giếng nước cho lạc đà uống nước.

“Hai người ở đây, đừng có đi lung tung, đêm nay chúng tôi sẽ tới rừng chết nhìn xem.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói, tác dụng chủ yếu của đội lạc đà là tiếp tế, đi rừng chết không cần mang chúng theo.

“Mấy hôm nay anh không có ngủ đằng hoàng, để sáng mai hăng đi.” Diệp Phi Hồng nói, lúc này màn đêm đã buông xuống.

“A Di Đà Phật, đêm tối và giữa trưa đối với chúng tôi mà nói không có gì khác nhau.” Thiết Hải xen vào.

“Trong rừng chết đều là cây dương chết khô, diện tích rất lớn, lớn tới cỡ nào thì không ai biết, vì không ai đi vào.” Diệp Phi Hồng liếc Thiết Hải.

“Cây dương ở đó chết đứng hay chết nằm?” Tả Đăng Phong hỏi, người địa phương đều nói cây hồ dương có thể sống một ngàn năm không chết, sau khi chết một ngàn năm không ngã, sau một ngàn năm không nát, nên Tả Đăng Phong mới hỏi vậy để phán đoán thời gian rừng dương chết khô.

“Đứng. Độ dày thưa không đồng đều.” Diệp Phi Hồng nghĩ nghĩ đáp.

Tả Đăng Phong nhíu mày, La Bố Bạc trước đây là đồng cỏ xanh tươi, thời điểm bắt đầu sa mạc hóa là hai ngàn năm trước, vào thời Hán triều, nơi này chính là ở ngay trung tâm của sa mạc, theo lý thuyết thời gian hồ dương thụ tử vong hẳn là phải hai ngàn năm, vậy thì ngàn năm trước cây chết đã phải ngã xuống rồi chứ, sao vẫn còn đứng được?

“Cô mới nói gần đây còn có một thành cổ nữa, cô vẽ đại khái vị trí của cái thành đó cho tôi.” Tả Đăng Phong đưa giấy bút cho Diệp Phi Hồng. Thành thời cổ không bao giờ được xây tùy tiện, ít nhất phải thỏa mãn hai điều kiện một là tránh gió, hai là dựa vào nguồn nước. Cư dân La Bố Bạc trước đây ở đây bắt cá trồng tảo, có thể thông qua phân tích tình huống phân bố thành trì của họ để đo lường địa hình đại khái của nơi này năm đó.

Diệp Phi Hồng vẽ ra, rồi gọi Thù Hồ, hai người cùng xác định vị trí.

Diệp Phi Hồng vẽ rất đơn giản. Trong khu này có tổng cộng ba cái di tích thành cổ, vị trí không theo quy tắc, nhưng Tả Đăng Phong chỉ cần nhìn liền nhận ra ngay vị trí của chúng tương thông với thuật lý Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng Kỳ Môn Độn Giáp bản thân là dùng để dự đoán, không phải trận pháp, ba tòa thành trì nơi này cùng loại với Kỳ Môn Độn Giáp cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ có một giải thích hợp lý chính là vị trí phân bố của thành không phải theo Kỳ Môn Độn Giáp, mà là theo một thứ có nguyên lý giống với Kỳ Môn Độn Giáp, Thập Nhị Cô Hư Trận Pháp,

Thập Nhị Cô Hư Pháp chỉ có Khương Tử Nha mới biết cách bố trí, nếu suy luận thành lập, thì các tòa thành ở đây có liên quan tới Khương Tử Nha, điều này không vượt qua dự kiến của Tả Đăng Phong, vì dù là Bành quốc hay Khương quốc thì cũng có thủ đô cách Chu Triều khá gần, và đều là quốc gia có địa chi,

Khương Tử Nha đương nhiên biết họ. Chỉ là Khương Tử Nha chỉ đạo người ở nơi này xây thành theo Thập Nhị Cô Hư Pháp là vì động cơ gì thì hắn không biết.

“Không phải cậu có bản đồ bự à, mở ra mà so, xem cái rừng cây đó có phải hang ổ của con rắn không.” Tả Đăng Phong còn đang suy nghĩ, Thiết Hải đã qua tới.

Tả Đăng Phong sờ lên ngực, mới nhớ ra bức bản đồ đã bị Ngọc Phát cầm đi, lúc trước hai người ở trấn nhỏ gần Tây An thương lượng phải làm thế nào để dụ cư dân trong thành Tây An dời đi, Ngọc Phát đã cầm bức bản đồ của hắn, và chưa trả lại cho hắn.

Tả Đăng Phong không muốn nghĩ, nhưng Ngọc Phát rời đi đã hơn hai mươi ngày mà không có động tĩnh gì, cảm giác hình như có điều không đúng,

“Đại sư, ông lập tức theo Thù Hồ trở về, rời khỏi sa mạc lập tức phóng thanh phù trùng, đi tìm Thôi Kim Ngọc.” Tả Đăng Phong móc ống trúc đựng Thanh Phù Trùng đưa cho Thiết Hải,

“A, là ý gì?” Thiết Hải nhìn Tả Đăng Phong, ông phải đi trong sa mạc sáu bảy ngày mới tới nơi này, cái móng ngồi còn chưa ấm chỗ làm sao chịu trở về,

“Thôi Kim Ngọc cầm bản đồ của tôi đi dương chúc địa chỉ, cô ấy với Vương Chân Nhân, Đỗ Chân Nhân cũng chưa phải là đối thủ của ba ninja kia, ông mau tới giúp họ.” Tả Đăng Phong nói nhanh. Ngọc Phát trước khi đi đã nhắc tới giao tình của Kim Chân Ngân Quan và hắn, lúc ấy hắn không nghĩ ra, không ngờ Ngọc Phát lại rất có khả năng mời họ cùng đi tìm dương chúc địa chỉ, mục đích đương nhiên là để kéo dài thọ mệnh gần hết của hắn.

“A Di Đà Phật, lão nạp làm không được đâu, cậu tự đi làm đi.” Thiết Hải chấp tay niệm Phật, cười hắc hắc, ông từng giả vờ trúng độc lừa Tả Đăng Phong chạy tới Hồ Nam, ông nghĩ Tả Đăng Phong cũng đang giả vờ y như thế để lừa gạt ông.

“Tôi không giận với ông đâu, mau đi giúp họ đi.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt.

“Cô ấy cầm bản đồ của cậu hồi nào? ” Thiết Hải cười nhơn nhơn.

“Ở Tây An, lúc ấy chúng ta ở Tiền viện, Thôi Kim Ngọc ở hậu viện.” Tả Đăng Phong đáp.

“Chỗ có cái sân nhỏ, và căn phòng bị Lão Đại găm cột làm sập.” Thiết Hải làm tặc chưa được ba ngày không đánh đã khai, rốt cục thừa nhận phòng ở là vì thế mà sập,

“Ừ. Trước lúc đi, cô ấy còn hỏi quan hệ của tôi với Vương Chân Nhân và Đỗ Chân Nhân, cô ấy vốn không phải là trở về tế người thân, cũng chẳng tham gia nghi thức kỷ niệm ngày sinh của tổ sư gia gì cả, cô ấy là đi tìm dương chúc địa chỉ, ông mau đi đi, đi ngay đi.” Tả Đăng Phong sốt ruột vội thúc giục, hắn luôn cho là mình rất cẩn thận, bây giờ mới hay là không phải. Lời nói và hành động của Ngọc Phát rất không bình thường, thế mà lúc ấy hắn lại cho rằng vì Ngọc Phát nghĩ tu vi của mình không đủ, trong lòng không thoải mái nên mới trở về giải sầu, giờ mới nghĩ ra thì ra không phải như vậy.

“A Di Đà Phật, cậu đừng có lừa tôi nha.” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong lo lắng, đã tin hắn bảy thành,

“Tôi không lừa ông đâu, ông đi nhanh đi.” Tả Đăng Phong nhét ống trúc vào tay Thiết Hải .

“Không đúng nha, nếu Thôi Kim Ngọc xảy ra chuyện, cậu phải chạy tới cứu cô ấy chứ, cậu không đi chứng tỏ cô ấy không sao cả.” Thiết Hải ra vẻ đã khám phá ra gian kế của Tả Đăng Phong .

“Cô ấy không thả Thanh Phù Trùng chứng tỏ cô ấy tạm thời chưa gặp phải nguy hiểm, nếu cô ấy gặp nguy hiểm, thì sẽ không tới kịp nữa, ba tên ninja kia rất lợi hại, mấy người Thôi Kim Ngọc nếu muốn bắt dương chúc địa chỉ, nhất định sẽ xung đột với họ, ông mau đi đi, đừng lèo nhèo nữa.” Tả Đăng Phong lo lắng giục.

“Tôi đi từ xa mới tới, cậu cho tôi ngó con hỏa xà kia một cái rồi đi được không.” Thiết Hải chỉ về hướng bắc.

“Đại sư, coi như tôi van xin ông, ông đi nhanh đi.” Tả Đăng Phong xoay người nhìn Thù Hồ, “Mang năm con Lạc Đà, theo đại sư trở về.”

Thiết Hải không phải không biết nặng nhẹ, do dự một chút rồi nhét ống trúc vào trong ngực,

Thù Hổ vội cho lạc đà ăn uống, Thiết Hải nắm dây cương rời đi, Tả Đăng Phong nhìn theo, trong lòng rất lo lắng, cầu mong mấy người Ngọc Phát đừng xảy chuyện, nếu không cả đời hắn không thể nào yên ổn.

Tả Đăng Phong còn chưa nghĩ xong, Thiết Hải lại dẫn theo Thù Hổ chạy trở về, không chờ Tả Đăng Phong đã thả Thù Hổ ra, túm lấy Diệp Phi Hồng đang uống nước, xoay người chạy đi.

“Đại sư, ông làm cái gì vậy?” Tả Đăng Phong ngơ ngác.

“Người này có ý với cậu, để lại bên cạnh cậu tôi thấy lo, để người què lại cho cậu. . .”

320. Q.4 - Chương 320: Mật Thất Trong Thành Cổ

Tả Đăng Phong dở khóc dở cười, Thiết Hải dù là người trong Phật môn, nhưng lúc nào cũng muốn tác hợp hắn với Ngọc Phát, Diệp Phi Hồng tuy bộ dáng dọa người nhưng dù sao cũng là phụ nữ, Thiết Hải làm vậy là muốn diệt trừ tình địch tiềm ẩn cho Ngọc Phát .

“Đại sư, còn hai con lạc đà này, ông xách đi luôn đi.” Tả Đăng Phong hô to. Diệp Phi Hồng trên mặt có vết đao chém, làn da tối đen, cơ thể ẩn hiện, đầu rất ngắn, giống đàn ông hơn phụ nữ, Tả Đăng Phong chẳng hề có một tí tà niệm nào với cô, giữ cô lại chỉ vì cô linh hoạt mà thôi.

Thiết Hải căn bản không nghe ra ý muốn nói của Tả Đăng Phong, không quay đầu lại, xách Diệp Phi Hồng chạy vội về hướng đông.

Thù Hổ thì không sao, nhưng Diệp Phi Hồng bị Thiết Hải túm cổ áo thì rất tức giận, đưa tay xuống hông rút một ngọn phi đao cù cù tay phải Thiết Hải, Thiết Hải không ngờ cô ra tay, nên vô ý thức thả cô ra, Diệp Phi Hồng rơi xuống đất trở tay rút trường đao, hoành đao trước ngực phòng Thiết Hải lại túm cổ mình.

“Đại sư, tôi hành động bất tiện, để lại sẽ hỏng việc, hay để tôi đi với ông.” Thù Hổ khập khiễng đi tới,

“Thù đại ca, sau khi trở về mang theo con gái rời khỏi chỗ đó đi, vào trung nguyên mà sống, mạc biên thủy không phải nơi để sống.” Tả Đăng Phong dặn Thù Hổ.

Thù Hổ nhìn Tả Đăng Phong cảm kích gật đầu, Diệp Phi Hồng nghe Tả Đăng Phong có ý giữ cô lại, thì cất đao đi, chạy về phía Tả Đăng Phong .

“A Di Đà Phật.” Thiết Hải lo lắng nhìn Tả Đăng Phong,

“Đi nhanh đi, tôi sẽ xử lý nhanh chuyện ở đây, rồi chạy về giúp các người.” Tả Đăng Phong gật đầu ,

“Cậu cố làm cho nhanh, nếu không xảy ra chuyện , chúng tôi sẽ không gặp được cậu.” Thiết Hải đứng nguyên tại chỗ chờ Thù Hổ,

“Ừ, trên đường cẩn thận.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, hắn đã đưa cho Ngọc Phát một lá bùa có chứa linh khí của hắn, nếu thực có chuyện, Ngọc Phát có thể đốt cháy lá bùa để báo cho hắn biết.

Thiết Hải đành mang Thù Hổ rời đi, để lại phần lớn thực phẩm, cả khẩu súng trường.

“Tìm chỗ an toàn sắp xếp Lạc Đà, tôi đi chung quanh nhìn một chút. ” Tả Đăng Phong nói với Diệp Phi Hồng, xoay người rời đi. Thiết Hải và Thù Hổ vừa đi, hắn cũng bỏ đi ý nghĩ tới rừng chết. Không có Thiết Hải trợ giúp, làm việc phải cẩn thận hơn.

Diệp Phi Hồng gật đầu, xua mấy con Lạc Đà còn lại vào trong thành tìm nơi tránh gió.

Tả Đăng Phong đến đâu cũng chu đáo kiểm tra phân tích tình huống chung quanh, nơi này cũng không ngoại lệ, nhưng thành cổ này hoang phế đã lâu, lại thường có gió lớn thổi tới, trừ một ít tường còn chưa sụp thì chẳng còn manh mối gì giá trị, ngoài một giếng nước. Những đội lạc đà đi qua đây thiếu nước uống thì đều tới nơi này để bẻ cỏ sung, nhiều năm qua, hư hỏng ở đây càng thêm nghiêm trọng, chỉ còn nhìn thấy những thứ linh tinh những đội lạc đà bỏ lại.

“Anh đang tìm cái gì?” Diệp Phi Hồng sắp xếp đàn Lạc Đà xong, xách đuốc đi tới.

“Manh mối.” Tả Đăng Phong ngồi xuống dò xét cát dưới chân.

“Tìm manh mối thì phải tới rừng chết, nơi này làm gì có đầu mối gì.” Diệp Phi Hồng chép miệng.

“Ta muốn xác định thời điểm tòa cổ thành này hoang phế, nếu có thể tôi còn muốn biết nguyên nhân nó hoang phế.” Tả Đăng Phong giải thích, tòa cổ thành này là Khương Tử Nha dựa theo Thập Nhị Cô Hư Pháp bố trí, năm đó trừ dành cho người ở thì chắc chắn phải còn tác dụng gì đó cho ông ta, khả năng lớn nhất chính là dùng nó để vây khốn con âm chúc hỏa xà.

“Nghiên cứu cái này thì ra được cái gì?” Diệp Phi Hồng vẫn chưa hiểu dụng ý của Tả Đăng Phong .

“Những tòa cổ thành này được xây theo trận pháp, trận pháp này nhiều năm trước chính là để dùng vây con rắn kia, nhưng sau này xảy ra vấn đề, con rắn chạy thoát ra ngoài, bản thân con rắn mang tính hỏa cực mạnh, nên làm cả khu vực xanh tươi của La Bố Bạc dần biến thành sa mạc, tôi đang muốn tìm ra nguyên nhân con rắn chạy thoát, và thời điểm nó chạy thoát.” Tả Đăng Phong nhắm mắt.

Diệp Phi Hồng không hỏi nữa, cô không phải là người thông minh, tuy những điều Tả Đăng Phong nói có vẻ đơn giản, nhưng bên trong lại mang theo tính logic quá mạnh, cô nghe không hiểu gì.

Hành động tiếp theo của Tả Đăng Phong làm cô càng thêm nghi hoặc. Hắn gạt cát, bóp một khối bùn, xem xét thành phần, cấu tạo của đất, rồi lại lần theo những bức tường đất còn sót lại tìm được mấy gian nhà khá lớn, thi triển Chuyển Sơn Quyết dời cả một gian nhà và một đồng đất cát, tìm ra một cái mật thất ở dưới đất.

“Làm sao anh biết chỗ này có mật thất?” Diệp Phi Hồng kinh ngạc nhìn Tả Đăng Phong, thành cổ này các đội lạc đà đã đi qua đi lại vô số lần, nhưng chưa từng có ai lại biết được ở đây mật thất, mà Tả Đăng Phong chỉ mới tới lần đầu đã tìm ra.

“Cấu tạo và tính chất đất của nơi này có để đào mật động, nhưng là tiền đề đầu tiên. Thứ hai là qua các vách tường còn sót lại thì đủ thấy nhà cửa phòng ốc ở đây đều khá lớn, cho thấy người ở nơi này năm đó có địa vị tương đối cao, thường người có địa vị cao đều xây mật thất để giấu của quý giá, cũng như làm chỗ trốn khi gặp phải nguy hiểm.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Nhưng sao anh lại biết tìm ngay ở chỗ này? ” Diệp Phi Hồng gật gù, Tả Đăng Phong phân tích vô cùng có lý, từ xưa tới nay người nghèo mệnh tiện, người nhà nghèo chẳng có ai lại đi đào xây mật thất.

“Vì mật tường đất ở đây có lỗ thủng, cho thấy năm đó nơi này là một cánh cửa sau. Có cửa sau thì phải có mật thất cùng phối hợp sử dụng mới tạo được hiệu quả, nếu kẻ thù bên ngoài xâm nhập, mà chủ nhân biến mất, nhất định sẽ đoán ra nơi đây có mật thất, tập trung đi tìm, nên nếu có một cái cửa sau, trong lúc kẻ thù chưa đoán ra có mật thất thì chủ nhân giả vờ theo cửa sau chạy mất, như vậy sẽ không ai đi tìm mật thất nữa, như thế chủ nhân sẽ an toàn.” Tả Đăng Phong lại kiên nhẫn giải thích.

Diệp Phi Hồng tuy tính cách hào phóng, nhưng cũng không đến nỗi ngu ngốc, ở trần nhỏ cô đã thuộc loại thông minh, nhưng đi theo Tả Đăng Phong thì cô thấy mình chẳng khác gì một tên ngốc tử.

“Tìm được mật thất thì làm được cái gì, anh đâu phải tới để tìm bảo tàng!”

Tả Đăng Phong nhướng mày nhìn cô, bóc lên một khối đất, cục đất này không phải một chỉnh thể, lớp trên mặt là bùn đất bị phơi khô, phía dưới là một tấm ván gỗ hồ dương chưa được gọt chế, dài năm thước, rộng ba thước, tấm ván vừa bay đi, phía dưới xuất hiện một lối vào.

Tả Đăng Phong hơi co mũi lại ngửi mùi vị bên dưới, xác định bên trong không có độc vật chiếm giữ mới nghiêng người đi xuống địa đạo, địa đạo có hơn mười bậc thang, cách mặt đất chừng hai thước, mật thất có hình vuông, rộng ba thước, dài ba thước, chính giữa mật thất có một cây dương làm trụ chống, để mật thất không bị sụp.

Trong mật thất có người, đã chết khô, trên bậc thang đầu tiên để ra khỏi thông đạo có hai xác chết nữ, ở góc tây bắc của mật thất có ba cỗ thi thể, rải rác trên nền mật thất là một ít tài sản và dụng cụ sinh hoạt.

“Ở đó có vàng đấy, cô lấy hết đi.” Tả Đăng Phong nhìn quanh mật thất một vòng rồi quay người đi ra.

“Anh không tìm manh mối?” Diệp Phi Hồng kéo Tả Đăng Phong,

“Manh mối tôi muốn tìm đã tìm ra rồi.” Tả Đăng Phong chỉ ba cổ thi thể trong góc, “Trong mật thất tổng cộng có năm người, ba cô gái, và hai đứa bé. Đứa bé kia sau lưng cắm một mũi tên, cho thấy nơi này đã từng xảy ra chiến tranh, người trong nhà trốn vào đây để tị nạn, sau khi chiến tranh chấm dứt, không có ai tới đón họ ra, cửa mật thất lại quá nặng, các cô đẩy ra không được, cuối cùng chết khát ở đây.”

“Còn gì nữa không?” Diệp Phi Hồng nhận ra mình thật sự không theo kịp tư duy của Tả Đăng Phong .

“Trên mặt đất có mấy miếng vàng hình móng ngựa, đó là tiền của thời tiền Hán, cho thấy họ chết vào hai ngàn năm trước, thi thể đã bị hư thối một phần, cho thấy khi họ chết nơi này vẫn chưa trở thành sa mạc, kết luận cuối cùng là: hai ngàn năm trước nơi này phát sinh chiến tranh, làm cho thành này hoang phế, sau khi thành bị hoang phế, thì trận pháp cũng mất đi hiệu lực, Cự Xà rời khỏi nơi nó sống, làm cho La Bố Bạc bị khô hạn.” Tả Đăng Phong nói.

“Người chết chính là diêm xấu, chúng ta đi thôi.” Diệp Phi Hồng dập đuốc, trong mật thất chìm vào bóng tối.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra, đóng nắp mật thất lại, lại phủ cát đất lên như cũ.

Sau đó hai người trở lại chỗ Lạc Đà, mấy con Lạc Đà đang nhai lại nghỉ ngơi, Thập Tam lần mò trong góc thành tìm bò cạp.

Diệp Phi Hồng trở nên mơ hồ, cô không biết cuối cùng Tả Đăng Phong đang nghĩ cái gì, nhưng cô xấu hổ không dám hỏi nữa.

Tả Đăng Phong dựa vào tường tĩnh tọa, nhắm mắt.

Nửa đêm về sáng trời bắt đầu chuyển mát, Diệp Phi Hồng ngủ một giấc tỉnh lại, thấy Tả Đăng Phong đang ngẩng đầu nhìn mặt trăng hình bán nguyệt nơi chân trời mà xuất thần.

“Trời sáng rồi, chúng ta đi rừng chết.” Diệp Phi Hồng nói,

“Tầm lòng của cô thật là hiếm có, nhưng tôi đang do dự không biết có nên vào đó nữa hay không.” Tả Đăng Phong cúi đầu, hần coi trọng tầm lòng muốn giúp hần của cô.

“Tại sao?” Diệp Phi Hồng lại không hiểu.

“Con âm chúc hỏa xà đã thoát khỏi giam cầm, nếu giết nó không chết, nó sẽ bỏ chạy. Sa mạc lớn như vậy, đi tìm nó rất khó khăn, mấy tòa cổ thành này là mười hai Cô Hư Trận Pháp Khương Tử Nha lưu lại, năm đó mang tác dụng chính là giam cầm hỏa xà ở lại đây, tôi đang nghĩ không biết có nên chữa trị lại trận pháp, vậy nó trở lại, rồi bắt ba ba trong hồ hay không.” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Biện pháp này hay quá.” Diệp Phi Hồng liên tục gật đầu.

“Nhưng tôi không biết gì về Thập Nhị Cô Hư Pháp, không biết làm thế nào để tòa thành này có thể trở thành một phần của trận pháp, là dựa vào nhân khí hay là thủy mạch, nếu đã không biết, thì không thể nào khôi phục trận được.” Tả Đăng Phong lắc đầu, âm chúc hỏa xà không giống vật thường, trận pháp bình thường không thể trói được nó, mà nơi này lại còn là đại mạc, không có vật để bày trận .

“Vậy bây giờ làm gì?” Diệp Phi Hồng bắt đầu hỏi,

“Đành mạo hiểm đánh cược một lần.” Tả Đăng Phong chậm rãi đáp, nếu đã không thể vậy khôn âm chúc hỏa xà, thì chỉ còn cách giết nó.

321. Q.4 - Chương 321: Dẫn Xà Xuất Động

Anh có chắc một chiêu giết chết nó không?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Không, con vật kia quá lớn, không có dễ chết như vậy, vấn đề là tôi không phải sợ nó đánh nhau với tôi, mà sợ nó chạy trốn.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Trời sắp sáng rồi, tôi đi với anh.” Diệp Phi Hồng đứng dậy.

“Cô ở lại trông coi Lạc Đà và lương khô, tôi với Thập Tam đi.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ Thập Tam đang đuổi người le lười.

“Cũng được, ở đây thỉnh thoảng cũng có mã phi xuất hiện, tôi ở lại trông coi Lạc Đà.” Diệp Phi Hồng từng nhìn thấy Thập Tam lẳng không có đi theo Tả Đăng Phong, biết nó không có phải mèo thường, hơn nữa dưới bàn chân Thập Tam có đệm thịt, có thể di chuyển nhanh chóng trên cát.

“Cô biết bắn súng không?” Tả Đăng Phong đưa súng trường và dây đạn cho cô.

“Biết.” Diệp Phi Hồng kéo cò súng.

“Có chuyện gì cô cứ nổ súng, chứ đừng gọi, cách hơn tám mươi dặm tôi cũng nghe được tiếng súng, khoảng chừng bốn mươi phút chạy về tới nơi.” Tả Đăng Phong vừa nhẩm tính vừa nói. Nếu dùng toàn lực, bình thường một giờ hần lướt được hơn ba trăm dặm đường thẳng, trong sa mạc chỉ còn được ba thành, nên đi tám mươi dặm thì phải mất khoảng bốn mươi phút.

“Ừ.” Diệp Phi Hồng gật đầu.

“Đừng có đi lung tung, ở yên đây chờ tôi, nếu thấy phải tình thế nguy cấp, cứ bỏ hết mọi thứ, bảo vệ tính mạng mình trước.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị. Đội lạc đà chỉ có tác dụng mang đồ tiếp tế, nếu đồ tiếp tế có chuyện, hần bị lâm vào bị động, nhưng Diệp Phi Hồng quan trọng hơn, ở trong sa mạc mà mất người dẫn đường, thì chẳng biết có còn sống được mà ra khỏi sa mạc hay không.

“Yên tâm đi, tôi chờ anh trở về.” Diệp Phi Hồng gật đầu.

Tả Đăng Phong đi ra giếng múc nước rửa mặt, rồi và Thập Tam rời khỏi thành cổ.

“Đi thẳng về hướng bắc, cứ đi được mười dặm thì rẽ sang trái nửa dặm.” Diệp Phi Hồng đi theo, dặn.

“Sao lại phải sang trái nửa dặm?”

“Người đi trong sa mạc luôn nghĩ là mình đang đi thẳng nhưng thực tế là luôn có xu hướng đi lệch sang bên phải.” Diệp Phi Hồng giải thích.

Tả Đăng Phong gật đầu, đề khí khinh thân lao đi hướng bắc, Thập Tam chạy nhanh mượn lực, lẳng không vọt lên, như hình với bóng.

Địa thế trong sa mạc không có bằng phẳng, cồn cát khắp nơi, trùng trùng điệp điệp, lên xuống mấy lần, Tả Đăng Phong đã không còn nhìn thấy thành cổ mình vừa rời khỏi. Con người muốn xác định phương hướng thì phải dựa vào vật tham chiếu, trong sa mạc chiều hướng của các cồn cát đều không theo quy tắc, nhìn nhiều bị sinh ra ảo giác, ai định dùng cồn cát để xác định phương hướng là cực kỳ sai lầm, Tả Đăng Phong vừa đi vừa nhẩm mắt, để không bị ảnh hưởng của phương hướng các cồn cát làm hần lệch hướng.

Hiện giờ đang là sáng sớm, mặt trời còn chưa lên, Tả Đăng Phong có thể mơ hồ nghe thấy tiếng côn trùng chung quanh và tiếng rần rổi di động sần sật, những âm thanh cho thấy trong sa mạc không phải không có sự sống, gọi là biển tử vong chỉ là đối với con người mà thôi.

Tả Đăng Phong rất lo, hần lo cho an toàn của mấy người Ngọc Phát, ba Ninja Nhật kia đến Trung Quốc là để tìm sáu viên dương chúc nội đan, Ngọc Phát làm vậy chẳng khác gì đoạt thức ăn trước miệng hổ, nhất định xảy ra xung đột với họ, nếu thật sự đánh nhau, ai thắng ai bại quả thực khó mà biết, may hần và Thiết Hải đã từng giao đấu với họ, biết pháp thuật và thủ đoạn của họ, chỉ cần Thiết Hải tìm được mấy người Ngọc Phát kịp thời, Kim Châm Ngân Quan Thiết Hải Ngọc Phát bốn người đánh với ba Ninja Nhật, phần thắng chắc chắn cao hơn.

Nhưng trong chuyện này lại liên lụy đến một vấn đề rất khó giải quyết, Toàn Chân phái và Mao Sơn phái đạo quan đều nằm trong khu chiếm đóng của Nhật, Kim Châm Ngân Quan nếu sợ ném chuột võ bình không có xuất thủ tương trợ, vậy thì Ngọc Phát rất nguy hiểm, khả năng này không có phải không có thể xảy ra, nếu đứng ở góc độ cá nhân, hai người họ chắc chắn ra tay giúp đỡ, nhưng họ đều là chương giáo một phái, có trách nhiệm môn đồ và liệt tổ liệt tông, nếu vì quan hệ cá nhân mà làm hỏng cơ nghiệp tổ tông, thì phải suy nghĩ cho kĩ.

Còn Thiết Hải, Thiếu Lâm tự ở Hà Nam, mà Hà Nam cũng thuộc khu Nhật chiếm, hồi trước để cho ông ra tay là hấn hồ đồ. Ông vốn không phải là mục tiêu của bọn người Viên Phi Thiên Đại, nếu ông nhảy ra cản người Nhật đi tìm sáu viên dương chúc nội đan cho Thiên Hoàng của họ, vậy không chỉ là làm địch với ninja, mà còn là địch của tất cả người Nhật, mang tới tai họa cho Thiếu Lâm tự.

“Ai, thật là phiền.” Tả Đăng Phong thở dài, Ngọc Phát tìm sáu viên dương chúc nội đan là để kéo dài tuổi thọ cho hấn, Ngọc Phát biết làm việc này là rất nguy hiểm, nhưng cô quyết không trơ mắt nhìn người cô yêu thương đi đến cuối đời, hành động này của Ngọc Phát là rất cao thượng, nhưng như vậy, chẳng những cô đặt mình vào nguy hiểm, mà còn làm liên lụy tới bạn bè.

Tả Đăng Phong không muốn Ngọc Phát vì mình mà làm liên lụy những người khác, nhưng hấn biết tính Ngọc Phát, nếu không có ai giúp cô, cô tự mình ra tay, chẳng khác gì thiêu thân lao đầu vào lửa, có đôi khi óc thông minh cũng không có thể đền bù được cho việc thiếu hụt năng lực, ba nhẫn giả kia là ba người lợi hại nhất của Nhật, Ngọc Phát đánh nhau với họ, tuyệt đối là dữ nhiều lành ít.

Nếu là người khác, lập tức chạy ra ngăn cản Ngọc Phát, nhưng Tả Đăng Phong không làm như vậy, vì hấn biết mình không cản được Ngọc Phát, nên cách hay nhất là nhanh chóng xử lý cho xong chuyện ở đây, rồi lập tức chạy về Trung Nguyên, chỉ cần có hấn tọa trấn, ba Ninja Nhật kia chẳng hơn gì cứt chó.

Tả Đăng Phong dám can đảm ở lại đây mà không về ngay là vì hấn chưa nhận được Ngọc Phát cầu cứu, hơn nữa trong tay Ngọc Phát có bản đồ vẽ vị trí địa chi. Người Nhật đi tìm Dàn Hồ, thì cô có thể chuyển sang tìm Thìn Long, không cần phải đối mặt với nhau, xung đột trực tiếp.

Tám mươi dặm đường đối với Tả Đăng Phong là không xa, chỉ sau nửa giờ hấn đã nhìn thấy rừng chết xa xa. Trên mặt cát bắt đầu xuất hiện xương trắng, cái tên rừng chết thật là chuẩn xác, những mảnh cây dương lớn chết dựng đứng, cây dương rất cao, cây nào cũng phải hơn ba trượng, mọc sát vào nhau, nhìn từ xa giống hệt một bức tường thành cao lớn, vì còn xa, nên Tả Đăng Phong không có nhìn thấy được phạm vi và tình hình bên trong rừng cây.

Tả Đăng Phong dừng lại, kiểm tra xương cốt trên cát. Mớ xương này lớn nhỏ không đều, hình dạng cũng khác nhau, đa số là xương Lạc Đà, và một ít xương nhỏ không biết là con gì. Tả Đăng Phong chỉ kiểm tra những cái xương lớn, cố gắng dựa vào màu sắc của xương để đoán nguyên nhân Lạc Đà tử vong, nếu bị rắn nuốt rồi nhổ xương ra, thì xương phải trắng, trên bề mặt không có còn sót lại tơ thịt, nhưng hấn phải chịu thất bại, vì xương ở đây cái nào cũng sạch bong và xốp giòn, như vậy không thể loại trừ nguyên nhân Lạc Đà sau khi chết bị đám bò cạp, côn trùng v.v.. ăn hết thịt da hoặc da thịt đã bị hủ thực qua thời gian, nắng gió.

Tả Đăng Phong nhíu mày đứng lên, đi lòng vòng bên ngoài rừng chết. Hấn muốn xác định phạm vi và địa thế chung quanh khu rừng, cơ hội chỉ có một lần, nên phải làm cho chu đáo, cẩn thận.

Rừng chết có hình tròn vờn quanh, nơi này địa thế khá thấp, tương đối tránh gió, những cây dương cao đã chặn bão cát, cát bị chúng chặn lại dồn dưới chân chúng, làm cho chúng càng đứng vững.

Vờn quanh một vòng, Tả Đăng Phong mất gần bốn giờ, hấn đã đi tổng cộng gần bốn trăm dặm, dùng công thức toán học tính toán, thì đường kính rừng dương này là khoảng một trăm dặm.

Lúc này đã đến giữa trưa, cả sa mạc nóng hực, Tả Đăng Phong tìm một chỗ mát ngồi nghỉ. Trong thùng gỗ của hấn đầy đồ ăn, là hấn mua ở Ngọc Môn quan, hấn vẫn chưa từng động tới, nhiệm vụ của đội lạc đà là cấp dưỡng, đồ trong thùng là đồ dự bị của hấn, để phòng làm đường lui.

Thập Tam chẳng thèm nhìn miếng thịt Tả Đăng Phong đưa cho, mà cào cào túi nước, ý bảo muốn uống nước, Tả Đăng Phong dùng Huyền Âm Chân Khí hạ nhiệt độ túi nước, rồi mới đổ ra cho nó giải khát, Thập Tam uống no bụng xong mới cẩn lấy lương khô thông thả ăn.

Đi một vòng quanh rừng chết, Tả Đăng Phong phát hiện được rất nhiều xương người. Xương này phân bố lung tung, lúc đầu hấn tưởng là người dẫn đường và sủng nhân của các đội lạc đà, nhưng sau khi kiểm tra kỹ những cái đầu lâu thì tìm thấy điểm kỳ quái. Hàm răng của những cái đầu này đều bị mài mòn rất nghiêm trọng, chỉ có răng nanh là dài hơn răng người thường, đầu cũng nhỏ hơn đầu con người, rất có thể là quái nhân vừa giống người vừa giống khỉ mà Diệp Phi Hồng đã từng thấy phải.

Cự Xà, bò cạp bự, quái nhân đều là được phát hiện ở khu vực này, nói cách khác trong rừng chết có ít nhất ba giống loài tồn tại, nhưng rừng chết phạm vi chỉ có trăm dặm, diện tích có vẻ không có nhỏ, nhưng trên thực tế lại không thể nào đủ để hình thành đầy đủ hệ thống sinh thái, nên khả năng lớn nhất là dưới mặt đất cũng có không gian sống, và là rất lớn.

Nếu là trước kia, thấy chuyện tương tự hẳn nhất định phóng ột mũi lửa, bất kể là cái gì cũng bị bức chui ra. Nhưng lần này hẳn không dám vọng động, vì hẳn không biết phóng hỏa gây ra chuyện gì. Âm chúc hỏa xà nhất định là không có sợ lửa, giết không chết nó thì nó chạy mất, hình thể nó lại lớn, di động trong sa mạc cực nhanh, trong khi tốc độ của hẳn trong sa mạc lại cực chậm, không thể nào đuổi theo nó kịp.

Ngẫm nghĩ tới lui, Tả Đăng Phong lựa chọn giải pháp ổn thỏa nhất nhưng cũng nguy hiểm nhất, là giả làm người thường đi bộ vào rừng chết, dùng mình làm mồi, dẫn xà xuất động.

322. Q.4 - Chương 322: Dẫn Thân Mạo Hiểm

Loài rắn đều có bản chất tấn công cực nhanh, Tả Đăng Phong làm thế này là hiểm lại càng hiểm, nhưng không còn cách nào khác.

Ăn xong là một giờ chiều, đây là thời điểm nóng nhất trong ngày, con người bị nóng, tốc độ phản ứng chậm đi, mà loài rắn thì lại là thời điểm hoạt động nhanh nhẹn nhất, nên Tả Đăng Phong không có vào rừng, hẳn chờ trời tối.

Có Thập Tam canh gác, hẳn có thể bấm chỉ quyết tụ khí an tâm chìm vào giấc ngủ, sáu giờ chiều, Tả Đăng Phong tỉnh dậy, ngủ đầy đủ làm hẳn rất sáng khoái sung mãn, đồ ăn ban trưa đã tiêu hóa hơn phân nửa. Hẳn bước vào rừng.

Trời đã vào thu, sáu giờ chiều, mặt trời đã bắt đầu ngã về tây, mặt rắn rất kém, trời vừa tối thì chúng đã là người mù, đây cũng là một nguyên nhân Tả Đăng Phong lựa chọn buổi tối mới tiến vào rừng, nguyên nhân còn lại là Thập Tam đã từng thấy âm chúc hỏa xà, âm chúc hỏa xà cũng biết Thập Tam, đi vào ban đêm nó không thấy rõ Thập Tam, cộng thêm khí tức của Thập Tam bây giờ đã kém xa ba ngàn năm trước, nên âm chúc hỏa xà càng chắc chắn không nhận ra Thập Tam, vậy không kiêng kị mà từ xa bỏ chạy mất.

Tả Đăng Phong tới gần rừng chết, trên đường đi thỉnh thoảng lại thấy xương, người thường thấy vậy chắc sơn tóc gáy, nhưng Tả Đăng Phong lại thấy an tâm, vì xương cốt càng nhiều, thì khả năng chính chủ đang ở trong rừng chết càng lớn.

Đến sát rừng chết, xương trắng không ngờ lại giảm đi, thật là lạ, vì người hay vật đều có thói quen đánh dấu lãnh thổ, người cắm cây làm cột mốc, động vật chất xương của con mồi để thông báo biên giới của mình, cảnh cáo người ngoài không được tới gần lãnh địa của chúng.

Đến sát rừng, Tả Đăng Phong dừng lại, hồ dương ở đây vì thiếu nước đã toàn bộ chết héo, nhưng hình dạng vẫn còn. Cây lớn cây nhỏ đan xen vào nhau, con đường vào rừng không rộng lắm, nhưng cũng đủ chứng tỏ rừng dương này là sinh trưởng trước khi hỏa xà tới đây, vì hỏa xà tới mang theo khô hạn tới, làm cho chúng chết héo, và như thế cũng có nghĩa nơi này xưa nay rất ít khi có người lui tới.

Mất đi Âm Dương Sinh Tử Quyết, nhạy cảm trực giác cũng không còn, Tả Đăng Phong đứng ngoài rừng cây không hề cảm giác được cái gì cả, vì có thể nhìn rõ vật trong đêm, nên hẳn không sợ gì, chỉ có kiên nghị và chấp nhất, hẳn biết trong đó rất nguy hiểm, nhưng để lấy được nội đan âm chúc hỏa xà, hẳn không được sợ hãi, sáu viên nội đan đã lấy được bốn viên, chỉ còn cách thành công một bước ngắn, bốn năm nay hẳn không hề quên Vu Tâm Ngữ, hẳn cảm động tình cảm của Ngọc Phát dành cho hẳn, nhưng hẳn kiên quyết không có quan hệ với cô, để một ngày kia hẳn có thể nhắm mắt buông tay, thản nhiên rời đi.

“Thập Tam, lên cây, nhớ kỹ, ở trên cây cũng không an toàn.” Tả Đăng Phong nói với Thập Tam, cây dương cao, nhưng không đủ ngăn cản công kích của âm chúc hỏa xà, vì tên kia dài tới hơn mười trượng.

Thập Tam lập tức nhảy lên cây, bò lên ngọn, Tả Đăng Phong vốn định lẳng không nhìn chung quanh một cái, nhưng nghĩ lại thôi, đến đây tốt nhất là phải tỏ ra mình vô hại.

Tả Đăng Phong quyết định đi quanh thêm một vòng để quan sát. Loài rắn đều thích đi theo một con đường cố định, hắn muốn tìm ra con đường đó, chặn đường bắt nó phải chạy theo hướng khác. Cây dương tuy chết héo nhưng vẫn rất cứng rắn, hỏa xà chạy lung tung thấy phải khó khăn, tạo thêm thời gian cho hắn chế phục nó.

Hắn đi rất cẩn thận, vì lúc nào âm chúc hỏa xà cũng có thể từ trong rừng cây bay vèo ra công kích hắn. Qua giờ tí, hắn rốt cục có phát hiện, ở phía nam rừng cây có một lối đi lơ mờ, loại lối đi này trong rừng chết có rất nhiều, nhưng duy chỉ có một lối đi này ở ven mới có những vết kéo lê và vết xước. Vỏ dương thụ thô ráp, trừ phi bị ma sát trong thời gian dài, nếu không không có xuất hiện những vết xước xát trên diện tích lớn như vậy.

Lần đi vòng quanh này Tả Đăng Phong mất năm sáu giờ, nhưng rút ra được kết quả là lối đi kia chỉ dài có mấy dặm, Tả Đăng Phong dán sát vào cây dương xem xét vết xước. Vết xước này rõ ràng là do động vật ma sát sinh ra, nhưng cụ thể là còn gì thì không có biết, vì chung quanh không có một cái vảy rắn nào cả. Tả Đăng Phong nghech mũi hít sâu, nhưng không ngửi ra được mùi gì, không có khí trong sa mạc quá nóng, hong khô mọi thứ, khí tức rất khó được giữ lại.

Hắn không cam lòng, nhón lấy một dùm mảnh gỗ vụn chỗ bị ma sát bỏ vào trong nước, khuấy đều, cảm nhận. Hắn không phát hiện được độc tính, Tả Đăng Phong lại lấy một tờ tiền đại dương nhúng vào chỗ nước kia. Tờ tiền này có chứa chín thành thủy ngân, đem ra thử độc khá là chính xác.

Một lát sau, tờ tiền đổi màu. Tả Đăng Phong nhíu mày, thông đạo này là lối đi âm chúc hỏa xà thường đi, chỗ cây dương bị ma sát có chứa độc tính chứng tỏ trong vảy của hỏa xà có độc, và loại độc này cực kỳ hiếm thấy.

Tả Đăng Phong đứng rầu rĩ. Vảy rắn có độc thì làm sao leo lên công kích, may mà hắn có tu vi ba phân âm dương điên phong, có một chút năng lực miễn dịch với độc, cộng thêm Ngọc Phát lúc gần đi còn đưa cho hắn hai viên Giải Độc Đan, cũng đã nói Giải Độc Đan này là cực kỳ hiếm thấy, luyện chế không có dễ, hai thứ cộng lại chắc là đủ để chống lại độc tính của hỏa xà.

Sát tay sau, Tả Đăng Phong cất bước hướng rừng cây ở chỗ sâu trong đi đến, trong rừng cây không phải không có hề khoảng cách, xuyên thấu qua trong rừng khoảng cách hắn có thể tinh tường về phía trước nhìn ra rất xa.

Đột nhiên trong rừng vang lên một tiếng kêu thê thảm, tiếng kêu rất đột ngột, bi thảm mà sắc nhọn, làm cho người nghe thấy phải run da đầu, sồn tóc gáy.

Động vật có lưỡi thì đều có thể phát tiếng kêu, nhưng chỉ con người mới có thể phát âm thanh nổi cả. Tiếng kêu kia cũng liên tục, kéo dài khoảng ba phút, nhưng chỉ là aaa, không có thành câu từ gì, nên Tả Đăng Phong biết kẻ bị giết không phải là con người, mà là quái nhân có phần giống con người kia.

Chẳng những vậy, Tả Đăng Phong còn biết thứ giết chết quái nhân không phải là âm chúc hỏa xà, vì hỏa xà rất lớn, nuốt chừng lạc đà còn được, nó mà ăn nuốt trọn cả, con mồi không có thời gian để mà kêu cứu.

Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ không biết nếu thấy phải độc vật do âm chúc hỏa xà diễn sinh ra thì phải xử lý thế nào. Nếu biểu hiện lợi hại, có thể làm âm chúc hỏa xà bị dọa sợ chạy mất, nếu quay đầu bỏ chạy, thì lại không câu âm chúc hỏa xà ra được. Nghĩ một hồi, hắn cũng tìm ra một diệu kế, địa chi luôn rất quyến luyến độc vật do nó diễn sinh ra. Độc vật do âm chúc hỏa xà diễn sinh chắc chắn là con bò cạp siêu bự, nếu làm con bò cạp kia nửa chết nửa sống, hoặc là làm nó mất khả năng di chuyển như con cua của kim kê, thì giữ chân được hỏa xà ở lại.

Sau lưng Tả Đăng Phong đột nhiên vang lên tiếng sần sật nho nhỏ, Thập Tam đã chạy trước dò đường, làm sao tạo ra tiếng động đằng sau được?

Nãy giờ hắn mãi suy nghĩ, không có hề để ý sau lưng, giờ mới nhận ra âm thanh sần sật kia tuy nhỏ nhưng liên tục, là đặc điểm di chuyển của loài rắn..

Nguy hiểm xuất hiện không có hề báo trước, Tả Đăng Phong dưới tình thế cấp bách đành phải lướt ngang ba trượng, quay đầu lại nhìn. .

323. Q.4 - Chương 323: Âm Chúc Hỏa Xà

Thứ Tả Đăng Phong nhìn thấy làm hấn chảy mồ hôi lạnh. Một con rắn đỏ đang chậm rãi bò tới, cả thân thể uốn lượn, nhìn không thấy đuôi, trên thân là những chiếc vảy đỏ rực rỡ rất đẹp mắt, cho thấy nó cực kỳ độc. Con mắt to cỡ cái bát, cũng là màu đỏ, kinh khủng nhất là giữa trán nó còn có một con mắt nữa, con mắt này hình dạng giống như mắt người, nhưng dựng thẳng. Đầu nó không nhọn, hai cái răng nọc thòi hẳn ra, dài cả gần hai thước, không còn nghi ngờ gì nữa, đây là con rắn hấn đang tìm.

Tả Đăng Phong hồi hộp. Con rắn này bị quá, mỗi cái vảy đã bị bằng lòng bàn tay, đỏ rực chói mắt. Tả Đăng Phong rất hưng phấn, mới đi đã thấy được chính chủ, chỉ cần giết nó là hấn có thể rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Âm chúc hỏa xà di động rất chậm, hình như nó không hề có ý định tấn công, còn cách Tả Đăng Phong hơn mười trượng thì dừng lại, nghiêng đầu đánh giá Tả Đăng Phong,

Trong đêm khuya mà bị một con vật thể này dò xét trong khoảng cách gần, thực là khó tin, nhưng loài rắn khi tấn công thì thường ngẩng ngang đầu, chứ không có nghiêng đầu như con này, chứng tỏ nó thực sự không hề có ý muốn tấn công.

Tả Đăng Phong đang nghĩ không biết ra tay như thế nào. Âm chúc hỏa xà này, trừ Kim Long của Thập Tam thì nó là con vật lớn nhất từ trước đến giờ hấn thấy, cả câu xà trong động đá vôi cũng không to bằng một phần ba nó. Những con vật bị thể này thường có sinh mệnh lực cực kỳ ương ngạnh, muốn giết nó rất là không dễ, nhất là cả thân hình nó không có chỗ để trèo lên đứng, ngồi, ôm cũng ôm không được, vậy ra tay làm sao?

Theo lý thuyết động vật không thể biểu lộ cảm xúc, nhưng nét mặt hỏa xà lại cho thấy rõ là nó đang hiểu kỳ, hai con mắt rắn mù trong đêm thì không nói, nhưng con mắt dựng thẳng trên trán lại có mí mắt, nó chớp chớp không ngừng, chứng tỏ âm chúc hỏa xà rất ngạc nhiên về hấn, nhưng loại hiểu kỳ này tuyệt đối không phải là hiểu kỳ vì thiện ý, mà là một loại hiểu kỳ mèo đùa chuột, là hiểu kỳ của cường giả trước khi giết chết kẻ yếu.

Hai bên nhìn nhau hơn mười giây, âm chúc hỏa xà thong thả ngóc đầu lên, nó bị tiếng kêu phẫn nộ của Thập Tam hấp dẫn, ngóc đầu lên để nhìn Thập Tam đang ở trên ngọn cây. Ở đây nó là chúa tể, ngạo khí mười phần, coi trời bằng vung.

Đối phương ở gần, lại còn chủ quan khinh địch, đây là cơ hội hiếm có, nhưng con quỷ này to quá, vảy cứng thịt dày, cả người không có điểm yếu, ra tay ở chỗ nào đây?

Âm chúc hỏa xà ngóc đầu lên làm lộ bụng ra, bụng nó cũng có lớp vảy đỏ, nhưng màu nhạt hơn trên lưng, cho thấy lớp vảy này mỏng hơn. Tả Đăng Phong nhanh chóng tính ra vị trí bảy tấc, Bao tay Huyền Âm biến thành lợi khí, linh khí sau khi xuyên qua lân giáp truyền vào trong người hỏa xà là hoàn toàn có thể.

Thập Tam đứng trên cây kêu to thị uy, Tả Đăng Phong lúc này triết để bội phục Thập Tam, trong tiếng kêu Thập Tam không hề có một chút ý sợ hãi, chỉ có phẫn nộ và thị uy, Thập Tam khi xưa lợi hại là vì nó không chế Kim Long, chứ bản thân nó không mạnh mẽ, nhưng bây giờ thực lực đã yếu đi, mà thấy đối thủ to hơn mình cả mấy trăm lần mà vẫn không hề sợ hãi, đây mới thực sự là phong phạm vương giả, khí độ này không thể nào giả vờ ra được.

Nếu âm chúc hỏa xà không nhìn Thập Tam, Tả Đăng Phong còn do dự, nhưng khi an toàn của Thập Tam đã bị uy hiếp, hấn không còn chần chừ được nữa. Thập Tam có ân cứu mạng hấn, có nghĩa đi theo hấn, hấn tuyệt đối không cho phép Thập Tam thấy phải nguy hiểm, nên lập tức nhún chân mượn lực, đột ngột phóng lên, năm ngón tay khép lại, linh khí đi trước, bao tay theo sau, cắm thẳng vào sườn âm chúc hỏa xà.

Hấn đã nghĩ kỹ vị trí này. Nếu đánh vào bụng, tuy lớp vảy mỏng hơn, nhưng nếu bị đau, hỏa xà rất có khả năng dấn người xuống đất, đè xuống không chừng hấn phải gãy xương, vảy trên lưng rắn lại là chỗ dày nhất, nên hấn không dám thử, mà chọn vị trí bên sườn.

Tả Đăng Phong cảm nhận được lớp vảy dày bề gãy móng tay của hấn, nhưng hấn mặc kệ, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, là phải dùng tốc độ nhanh nhất phóng thích Huyền Âm Chân Khí, đóng băng trái tim hỏa xà,

Âm chúc hỏa xà căn bản không nghĩ kiến hôi kia dám ra tay với nó, cơn đau kịch liệt bên thân làm nó nhận ra đây là sự thật, và vị trí công kích còn là khu vực trái tim của nó.

Rắn không có tay chân, nó thiện về sử dụng miệng và đuôi, chỗ bảy tắc quay đầu lại không tiện, nên sau khi kêu lên một tiếng vì đau, cái đuôi to tướng từ phía dưới quật lên, quét thẳng vào Tả Đăng Phong,

Tả Đăng Phong lập tức phục cúi gập người nằm sấp trên lưng nó, tay trái bám chặt vào khe vẩy, tay phải tiếp tục điên cuồng phun Huyền Âm Chân Khí, hẳn biết mình chỉ có một cơ hội này, nên tận lực thúc giục Huyền Âm Chân Khí, bức tất cả linh khí trong người đến cánh tay, chuyển hết thành Huyền Âm Chân Khí.

Vì phản ứng nhanh chóng, Tả Đăng Phong không bị đuôi rắn quét trúng, nhưng cái thùng gỗ trên lưng hẳn thì bị quét bay.

Hỏa xà uốn thân vặn vẹo, tay trái Tả Đăng Phong bám chặt vẩy rắn, mặc cho vẩy rắn cắt đứt bàn tay cũng không buông, hẳn chỉ thấy tiếc mình không mang theo lựu đạn.

Vị trí bảy tắc thường là khu vực trái tim của rắn, nhưng vị trí này không cố định, tùy theo kích thước của rắn, vị trí đó không giống nhau. Tả Đăng Phong lại không phải chuyên gia về rắn, hẳn chỉ có thể ước tính đại khái, chứ không nhắm chính xác, nhưng chỉ sai lệch một chút, mà trái tim hỏa xà lại không bị tấn công. Hỏa xà hình thể khổng lồ, chỉ cần trái tim không có bị hao tổn, Huyền Âm Chân Khí không thể trong thời gian ngắn làm nguy hiểm tính mạng nó được.

Thập Tam thấy Tả Đăng Phong ra tay, cũng từ trên cây nhảy xuống. Thân hình nó không nhỏ, nhưng so với hỏa xà lại chẳng có ý nghĩa, nên nó nhắm thẳng vào mắt hỏa xà. Nhưng hỏa xà lại đang kịch liệt vặn vẹo cơ thể, cái đầu lắc lư bất định, Thập Tam giữa không trung trái tay hữu đuổi, nhưng không có cách nào nhắm chuẩn được mục tiêu.

“Khệt!” Một chuyện bất ngờ xảy ra, một luồng lửa dài từ trong miệng hỏa xà phun ra, phóng thẳng vào Thập Tam đang quấy rầy nó.

Luồng lửa dài đến mấy trượng, hai màu hồng lam giao nhau, bốc mùi tanh tươi, hẳn là khí mê tan do cơ thể hỏa xà sinh ra.

Thập Tam không né kịp, trúng lửa, thét chói tai nhảy trở lại lên cây, Tả Đăng Phong vội ngẩng đầu xem Thập Tam có bị súng không, thì thấy một luồng lửa nữa đang bắn về phía hắn, đành phải lại cúi đầu xuống tránh.

Ngọn lửa xem qua mái tóc dài và áo choàng, Tả Đăng Phong cân nhắc, mặc kệ áo choàng đang bốc lửa, tiếp tục phóng Huyền Âm Chân Khí.

Loài rắn vốn có hệ thần kinh khá là trì độn, miệng vết súng lạnh lạnh như bị gây tê làm âm chúc hỏa xà không có cảm thấy đau đớn, nhưng nó cảm nhận được nội tạng đang đóng băng, nên vội chui xuống dưới cát.

Tả Đăng Phong thâm nghĩ không xong, nhưng không phản ứng kịp, âm chúc hỏa xà chui xuống đất mất, còn hắn bị ngã lộn nhào vào cát.

Cát tuy mềm nhưng lại cứng, Tả Đăng Phong đành phải chống tay xuống cát để khỏi bị lún, rồi lăn mấy vòng dập lửa trên người.

Dập lửa xong, hắn chạy tới xem thương thế Thập Tam, lửa của âm chúc hỏa xà phun ra không liên tục, nên Thập Tam không có sao, chỉ bị cháy ít lông và râu ria trên má.

Tả Đăng Phong đi lượm lại thùng gỗ, rồi kiểm tra hai tay của mình, tay trái bị thương nghiêm trọng nhất, năm ngón tay bên trong và lòng bàn tay đều bị thủng lỗ sâu thấy cả xương, máu tươi chảy ròng ròng, tay phải thì toàn bộ móng tay đã bị bẻ gãy, tóc cũng bị đốt cháy nham nhở.

Sắp thành lại bại làm Tả Đăng Phong tiếc hùi hụi, nhưng hắn không tức giận, vì hắn đã cố hết sức, nhưng âm chúc hỏa xà bị thương đã chạy mất, sau này muốn tìm thấy nó khó càng thêm khó.

Tả Đăng Phong còn đang phát sầu, thì trong rừng lại có một con vật đang cấp tốc chạy ra. Hai mắt Tả Đăng Phong sáng rực, vì đó là một con bò cạp màu đen cực bự, hai cái càng gồ ghề to tướng với những khối

u, đôi mắt lấp lóe màu xanh.

“Thập Tam, nó có phải bạn của con rắn kia không? ” Tả Đăng Phong chỉ con bò cạp, hỏi.

Thập Tam quay đầu sang nhìn, rồi gật đầu.

Tả Đăng Phong lập tức đổi giận thành vui, quỷ tử chạy không có sao cả, vẫn còn hán gian ở chỗ này, chỉ cần bắt con bò cạp này, sợ gì hỏa xà không quay lại.

324. Q.4 - Chương 324: Bắt Hán Gian

Người trong trấn nhỏ đã từng nhìn thấy con bò cạp này, cũng đã mô tả cho Tả Đăng Phong kích thước và hình dạng của nó, lúc ấy người kia chỉ bảo nó ‘to còn hơn lạc đà’, nhưng bây giờ nhìn tận mắt mới thấy nó giống cái cối xay cỡ bự hơn. Thân rộng ba thước, dài hai trượng, hai bên mỗi bên bốn cái chân và một cái càng, trên càng nổi đầy những khối u gỗ ghê to tướng, nó đang xông thẳng về phía Tả Đăng Phong.

Con bò cạp này tuy so với hỏa xà thì rất nhỏ bé, nhưng so với người thường thì lại rất lớn, khí thế cũng vô cùng rào rạt, Tả Đăng Phong nhú mào, có câu có năng lực thì không sợ hãi, tên này hùng hổ chạy tới như vậy, nhất định là có một năng lực gì đó, nhất định phải cẩn thận.

Con bò cạp nhanh chóng chạy tới, giơ càng lên tấn công ngay. Tốc độ tấn công của nó không nhanh, Tả Đăng Phong né tránh rất dễ, nhảy lên cao cúi đầu xuống nhìn, con bò cạp này lạ lùng thay không có đuôi móc, mà sau mông lại là hai cái đuôi ngắn như đuôi dế mèn.

Tả Đăng Phong nhảy lên cao, bò cạp không làm gì được, đành giương càng lên chờ hấn té xuống, Tả Đăng Phong càng thêm buồn bực, sao con này giống thằng đàn quá vậy, không có làm được việc gì ra hồn.

Tả Đăng Phong từ từ hạ xuống, bò cạp lập tức giương càng chờ đón.

Còn cách mặt đất khoảng một trượng, Tả Đăng Phong dừng lại, bò cạp thấy hấn không rơi xuống, thì cố nhảy lên để bắt hấn, nhưng năng lực của nó thật sự là không có được tốt lắm, chỉ nhảy lên được chừng hai thước, thì rơi xuống, còn bị lật ngửa.

Mọi dấu hiệu đều cho thấy con bò cạp này ngu ngốc chẳng làm được việc, nhưng Tả Đăng Phong vẫn cẩn thận, hấn sợ nó giả vờ ngốc để lừa hấn.

Thập Tam đột ngột từ trên cây nhảy xuống, giơ chân phải cào vào mắt bò cạp. Động tác của Thập Tam rất nhanh, mà con bò cạp lại phản ứng rất chậm, cứ thông thả giương càng ra mà thôi.

Tả Đăng Phong vội phóng linh khí bắt Thập Tam trở về.

“Miêu ~” Thập Tam bị bắt về, nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong.

“Dừng có vội.” Tả Đăng Phong lắc đầu, qua lần công kích này, hấn đã xác định được con bò cạp kia chỉ là một bao cỏ, nó cuồng vọng vì nó chưa bao giờ gặp phải đối thủ thật sự, chứ không có phải vì nó lợi hại.

Thập Tam không có hiểu dụng ý Tả Đăng Phong, đừng nói nó, con người cũng còn không đoán ra nỗi dụng ý của hấn. Tả Đăng Phong chỉ là muốn xác định xem âm chúc hỏa xà có quan tâm tới con bò cạp này hay không, địa chi và độc có trao đổi tâm linh, âm chúc hỏa xà bị súng đào tẩu, bây giờ chưa hoàn hồn, đến khi nó lấy lại tinh thần, tự nhiên phát hiện ra con bò cạp do mình diễn sinh ra đang gặp nguy hiểm, nếu nó để ý tới con bò cạp này, ra lệnh cho con bò cạp bỏ chạy, nên chỉ cần nhìn xem con bò cạp có bỏ chạy hay không là biết kết quả. Nếu hỏa xà quan tâm tới nó, thì bắt nó mới có lợi, còn nếu không, thì bắt nó cũng chẳng làm được gì.

Tả Đăng Phong ngăn cản Thập Tam vì không muốn làm con bò cạp sợ hãi. Nếu con bò cạp bị thương, thì không thể dựa trên hành vi bỏ chạy của nó để phán đoán được hỏa xà có đang điều khiển nó hay không.

“Không có cần xuống nữa, để tao xử lý.” Tả Đăng Phong ném Thập Tam lên cây, rồi hạ xuống đất.

Tả Đăng Phong vừa rơi xuống đất, con bò cạp lập tức xông tới. Tả Đăng Phong lập tức giả trò, dù nó đuổi theo, Tả Đăng Phong cũng không chạy hết tốc lực, mà làm ra vẻ bò cạp chỉ cần cố gắng thêm một tí là có

thể bắt được hần, cứ chốc chốc hần lại nhảy lên cao, để con bò cạp tưởng hần không chạy được nữa, phải nhảy lên cao để tránh.

Tả Đăng Phong vừa đùa giỡn vừa nghĩ cách hành hạ con bò cạp. Cái con này không có khả năng tái sinh, thua xa con nhện với con cua, nếu bẻ gãy hết tám cái chân hai cái càng của nó, thì nó hoàn toàn tàn phế, lỡ mà vì vậy mà hỏa xà bỏ rơi nó luôn thì nguy, nhưng nếu không làm nó khổ sở, thì nó làm phiền mình. Nghĩ nghĩ lui, Tả Đăng Phong quyết định hạ hai cái càng, bẻ thêm vài cái chân, để nó nửa tàn phế.

Sau nửa nén hương, đột nhiên con bò cạp dừng hẳn lại, không nhúc nhích dựa vào gốc cây. Đây là động tác cho thấy độc vật đang nhận lệnh của địa chi, Tả Đăng Phong chăm chú quan sát nó.

Một lát sau, con bò cạp xoay người bỏ chạy, chạy rất nhanh và rất đột ngột.

Tả Đăng Phong gật gù mỉm cười, âm chúc hỏa xà bị thương không tới nửa giờ đã báo động cho bò cạp chạy đi, cho thấy nó rất quan tâm cái bao cỏ này, bắt nó dừng được.

Tả Đăng Phong đã nghĩ xong bẻ cái chân nào, bẻ như thế nào, nên lập tức chạy tới, Huyền Âm Chân Khí đánh thẳng vào đầu bò cạp, con bò cạp này không có đuôi, nên không có vũ khí để chống đỡ, chỉ một lát sau đã bị hàn khí làm cho chóng mặt, Tả Đăng Phong lập tức thi triển Chuyển Sơn Quyết, đóng băng cho giòn rồi bẻ gãy mấy cái chân của nó.

“Thiên địa cân đối, đại đạo huyền diệu.” Tả Đăng Phong cảm thán, sự lợi hại và kích thước hình thể của địa chi và độc vật do nó diễn sinh ra hoàn toàn đối lập với nhau. Con khỉ Cửu dương rất nhỏ, nên con quái vật nửa chuột nửa côn trùng do nó diễn sinh ra rất lớn, Lão Đại rất nhỏ, nên nó diễn sinh ra một con thần lân khổng lồ, âm chúc thổ dương không lớn, nên nó diễn sinh ra một con Cự Mãng mà cả cao thủ như Kim Châm cũng hạ độc được, nguyên nhân rất đơn giản, bản thể địa chi càng yếu, càng cần có độc vật lợi hại để bảo vệ.

Nhưng nghĩ kỹ thấy nguyên nhân thực sự lại là đạo lý âm dương hòa hợp, bản thân địa chi là ứng với địa khí mà sinh, Ngũ Hành địa khí là có định số, nếu địa khí là một trăm, bản thân địa chi giữ lại tám mươi, vậy độc vật do nó diễn sinh ra chỉ có thể nhận được hai mươi, địa chi yếu thì độc vật mạnh, địa chi mà mạnh thì độc vật phải yếu, đó là để đảm bảo âm dương hòa hợp.

Thuận lợi bắt được “Hán gian”, nhưng Tả Đăng Phong lại phát sầu, con quái này ít nhất cũng phải một ngàn tám trăm cân, làm sao mang nó về được?

Mà không mang về thì không có được, ở đây đều là cát, âm chúc hỏa xà có thể chui ra bất kỳ lúc nào để cứu nó. Mặt đất của thành cổ là bùn đất thật, âm chúc hỏa xà không phải cao thủ đào động, nó có thể chui qua nền cát nhưng không thể chui qua nền đất, nên chỉ có thành cổ mới có thể thủ vững lâu dài.

Nhìn tới nhìn lui, nơi này có nhiều cây dương, cách đầu tiên Tả Đăng Phong nghĩ ra là làm xe trượt, nhưng xe trượt thì một đầu phải cong vênh lên, nếu không cắm mũi vào trong cát, ở đây lại không có công cụ, không làm được.

Một hồi sau Tả Đăng Phong nhớ tới dạng xe vận chuyển đồ nặng của thời cổ đại. Phía dưới sử dụng ba bánh xe gỗ tròn, hai bên đặt hai bánh có rãnh, phụ trọng đặt ở phần sau, phía trước có càng kéo.

Chọn được gỗ cũng mất nửa giờ, đào rãnh định vị mất thêm nửa giờ, một giờ sau Tả Đăng Phong chế xe xong, lôi con bò cạp đi.

Người thường không thể nào kéo nổi cái xe này, Tả Đăng Phong phải dùng linh khí trợ lực, lúc này hần mới thấy cảm ơn con lạc đà bị rút vào trong hố cát, nếu không nhờ nó, đến giờ hần vẫn chưa lĩnh ngộ và tu chính được Chuyển Sơn Quyết, bây giờ đã phải tiêu hao bao nhiêu là linh khí để di chuyển cái xe này.

Đi được một lúc, Tả Đăng Phong đã thấy mệt, giờ mà có mấy con lạc đà ở đây thì tốt biết mấy, nhưng hần không dám rời khỏi con bò cạp, cũng không dám báo Thập Tam trở về báo tin, một là sợ nó lạc đường, hai là để dự âm chúc hỏa xà bắt thân công kích nó, tên kia dài đến cả trăm mét, độ cao Thập Tam lẳng không nằm trong phạm vi công kích của nó.

Lôi theo con quái vật khổng lồ, một giờ đi được có mấy dặm, Tả Đăng Phong nhắm tính, cứ thế này về tới thành cổ cũng phải mất ít nhất một ngày.

Tả Đăng Phong khởi hành từ ba giờ sáng, trên đường trừu nghỉ ngơi uống nước thì không ngừng nghỉ, cứ mỗi cách một giờ lại phải phát Huyền Âm Chân Khí đóng băng con bò cạp để nó không tỉnh lại, cũng may thể lực và linh khí tiêu hao có thể bổ sung kịp.

Đến giữa trưa, Tả Đăng Phong ngồi nghỉ trên đỉnh cồn cát, nơi này tuy nóng, nhưng tương đối an toàn, vì địa thế này bất lợi cho âm chúc hỏa xà nếu muốn chui ra đột ngột.

Thập Tam sợ nóng, nên Tả Đăng Phong cho nó ngồi luôn trên xe, hưởng Huyền Âm Chân Khí chung với con bò cạp.

Đến chạng vạng tối, Tả Đăng Phong còn cách thành cổ không có tới hai mươi dặm, nhưng nghe thấy tiếng súng từ hướng thành cổ vọng ra, tiếng súng rất đanh và dày đặc, tiếng vang khác nhau, cho thấy Diệp Phi Hồng đã gặp phải địch nhân...

325. Q.4 - Chương 325: Địa Thế Hiểm Trở

Tả Đăng Phong nhíu mày, Diệp Phi Hồng và Thù Hổ từng nói trong sa mạc thường có mã phi, thành cổ hai người đặt chân có giếng nước, rất có thể có một đội mã phi muốn tới bổ sung nước uống, gặp phải Diệp Phi Hồng, sinh ra xung đột.

Diệp Phi Hồng canh chừng đội lạc đà và cấp dưỡng, nếu cô gặp phải nguy hiểm, đồ tiếp tế xuất hiện vấn đề, nên bắt buộc phải cứu viện, nhưng bây giờ đang lồi theo bò cạp, nếu chạy tới thành cổ trợ giúp, âm chúc hỏa xà có thể xông ra cứu nó đi mất.

“Thập Tam, tới đó giết hết chúng đi.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ hướng thành cổ, nói với Thập Tam, hắn không thể phân thân, đành phải nhờ vào Thập Tam.

Thập Tam nhảy lên cao, nhanh chóng lướt đi. Với thực lực hiện giờ của Thập Tam, giết mã phi chẳng có gì khó, khoảng cách lại chỉ còn không tới hai mươi dặm, không cần sợ nó bị lạc đường.

Thập Tam rời đi không có lâu, Tả Đăng Phong nhìn thấy lớp cát bên phải hắn, cách khoảng trăm trượng chuyển động, tốc độ cực nhanh, là âm chúc hỏa xà đang đuổi theo Thập Tam.

“Thập Tam, mau quay lại đây.” Tả Đăng Phong vội kêu to.

Thập Tam vẫn chưa đi xa, nghe hắn gọi lập tức quay trở lại, Tả Đăng Phong đã súc thể, sẵn sàng tiếp ứng.

Vì hắn báo động kịp thời, Thập Tam trở về an toàn, âm chúc hỏa xà không kịp công kích.

Nhưng thế này thì không thể tới cứu Diệp Phi Hồng, tiếng súng vẫn nổ liên hồi, Tả Đăng Phong không hiểu gì lắm về súng ống, nhưng hắn biết khẩu súng trường hắn đưa cho Diệp Phi Hồng sử dụng là loại tự lên nòng, có thể liên tục xạ kích, viên đạn cũng to hơn đạn thường một chút, tiếng súng của cô giòn vang, đều đặn có quy luật, cho thấy cô chưa nguy hiểm mấy, nhưng Phùng Tứ lúc ấy chỉ cấp cho hắn có một trăm viên đạn, nếu bắn hết, Diệp Phi Hồng gặp nguy hiểm.

“Trong thành cổ có bảo tàng, trong thành cổ có bảo tàng.” Tả Đăng Phong vội dồn khí vào đan điền la to, vừa la vừa kéo xe đi nhanh. Hắn muốn Diệp Phi Hồng biết vị trí của mình, để cô rời khỏi thành cổ chạy tới chỗ hắn, đồng thời đám mã phi trong thành cổ tạm ngừng công kích để đi tìm bảo tàng, hắn lồi theo bò cạp một giờ đi được có bốn năm dặm, chỉ cần mã phi ở đằng kia ngừng lại ba bốn giờ, là hắn đã về tới nơi.

Dù Tả Đăng Phong đã kêu to hết sức có thể, nhưng hắn cũng không có biết chắc người trong thành có nghe thấy hay không, một là ở xa quá, hai là tiếng súng quá lớn, khó mà nghe rõ được hắn hô cái gì, ấy là chưa kể tiếng súng át đi chưa chắc đã nghe được tiếng la của hắn.

Nên chỉ kêu hai lần, Tả Đăng Phong không có kêu nữa. Hắn rất bức mình vì không thể đi nhanh hơn được, trong đầu lại nghĩ đến hậu quả nếu mất đội lạc đà. Đám mã phi nhất định cướp Lạc Đà và thực phẩm đi, may mà trong thùng gỗ hắn công không thiếu lương khô, trong thành cổ lại có giếng nước, sinh tồn trong thời gian ngắn tuyệt không có vấn đề, nhưng không thể ở lại lâu dài.

Lúc này tiếng súng đã bắt đầu giảm bớt, Tả Đăng Phong sốt ruột, tiếng súng của Diệp Phi Hồng thưa hắt đi, cho thấy cô chẳng còn bao nhiêu đạn, nhưng cô vẫn còn thủ vững, hắn cảm thấy bội phục ý chí của Diệp

Phi Hồng, nhưng cô làm vậy là tạo thành hậu quả nghiêm trọng, nếu sớm kịp bỏ thành, cô còn có cơ hội cưỡi Lạc Đà chạy ra ngoài, nếu thủ vững đến cuối và, kẻ địch vây lại, cô chỉ có thể trốn được một mình, bao nhiêu lạc đà mất sạch.

Tiếng súng rớt cục cũng ngừng, Tả Đăng Phong lại la to trong thành cổ có bảo tàng.

Cứ cách mỗi nửa giờ, Tả Đăng Phong lại hô to câu nói kia, để chỉ dẫn phương hướng bỏ chạy cho Diệp Phi Hồng, lúc rời đi hắn đã từng dặn Diệp Phi Hồng nếu gặp phải sự cố, phải bảo vệ tính mạng của mình trước, nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra Diệp Phi Hồng hẳn là còn sống.

Lúc này trời đã chạng vạng tối, Tả Đăng Phong đã được Thù Hổ và Diệp Phi Hồng dạy cách nhìn mặt trời dự đoán phong bạo, theo ánh mặt trời này, đêm nay không có phong bạo, nên đám mã phi không rời khỏi thành cổ mà ở lại qua đêm.

Khoảng sau đó, Tả Đăng Phong không hô nữa. Mã phi không phải người ngu, người tới gần thành mà cứ hô “Thành cổ có bảo tàng” thì chắc chắn không phải người thường, nên còn hô nữa, họ chạy mất.

Tám giờ tối, phía nam xuất hiện một người, Tả Đăng Phong nhìn chăm chú, nhận ra là Diệp Phi Hồng, chân phải cô kéo lê, có lẽ đã trúng đạn.

Tả Đăng Phong tuy nhìn thấy cô nhưng không lên tiếng, âm chúc hỏa xà đang ở gần đây, chào cô mang đến họa sát thân cho cô.

Diệp Phi Hồng còn cách Tả Đăng Phong hai dặm thì ngã xuống đất, cô biết Tả Đăng Phong đã nhìn thấy mình, cô đã trúng đạn, lê đi mấy dặm không còn chống đỡ nổi, nên nhìn thấy Tả Đăng Phong thì yên tâm thả lỏng toàn thân, hôn mê bất tỉnh.

Tả Đăng Phong đi tới, nhưng chệch hướng một chút để đánh lừa hỏa xà, đến khi chỉ còn cách Diệp Phi Hồng khoảng một dặm mới bắt ngờ vọt sang ôm lấy cô, mang về xe kiểm tra.

Đùi dưới chân phải của Diệp Phi Hồng trúng đạn, cho thấy cô trúng đạn lúc đang rút lui, khi trúng đạn lại không kịp băng bó, nên bị mất nhiều máu. Tả Đăng Phong dùng linh khí xác định vị trí viên đạn, hút ra ngoài.

Viên đạn bị hút ra, cơn đau nhói làm Diệp Phi Hồng thức tỉnh, cô cắn răng, cố gắng chịu đựng.

“Anh. . .” Diệp Phi Hồng nhìn Tả Đăng Phong định nói chuyện, nhưng đã lại hôn mê.

Tả Đăng Phong biết Diệp Phi Hồng muốn hỏi hắn và Thập Tam sao lại trông chật vật như vậy. Hắn cỡi đạo bào, băng bó vết súng cho cô, rồi phát Huyền Âm Chân Khí để hạ nhiệt độ nước, mớm cho cô.

Sau đó, hắn để Diệp Phi Hồng lên xe, kéo đi.

Vết súng của Diệp Phi Hồng không chạm đến gân cốt, không hề nguy hiểm, cô hôn mê chỉ vì bị mất nhiều máu và thiếu nước, tìm ít nước cho cô uống là cô tỉnh, lúc này Tả Đăng Phong chỉ còn cách thành cổ ba dặm.

Diệp Phi Hồng tỉnh dậy nhìn quanh, rồi nhìn vào trong thành cổ, trong đó không hề có ánh lửa.

“Là đám mã phi Diêm vương mặt ngựa, họ đông người quá.” Diệp Phi Hồng nói với Tả Đăng Phong.

“Cô không sao là được rồi, vết súng của cô không có gì cả, tôi lấy viên đạn ra giúp cô rồi.” Tả Đăng Phong mỉm cười với cô.

“Bọn chúng đi chưa lâu đâu, theo hướng đông nam, anh đuổi theo, vẫn còn kịp.” Diệp Phi Hồng cố gắng ngồi dậy, ngửa đầu ngửi ngửi mùi vị trong không khí, người dẫn đường có kinh nghiệm chỉ cần ngửi mùi không khí là đoán ra được hướng đội lạc đà đi.

“Tôi không bỏ con bò cạp này lại được, nếu không tôi đã sớm chạy tới giúp cô rồi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Không phải anh đi tìm độc xà à, sao lại mang con bò cạp chết về?” Diệp Phi Hồng không hiểu.

“Âm chúc hỏa xà chạy mất rồi, con bò cạp này là người của nó, tôi bắt nó để chờ hỏa xà tới cứu nó.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Chết rồi mà cũng có ích quá ha.” Diệp Phi Hồng nhìn con bò cạp bên người.

“Nó chưa chết đâu, chỉ bị tôi đông cứng lại thôi. Hỏa xà đang lẩn dưới cát đi theo, nên tôi không thể rời nó ra một giây nào được.” Tả Đăng Phong nhìn quanh, càng gần tới nơi càng phải cảnh giác hỏa xà bất ngờ nhảy ra tập kích.

“Con độc xà kia biết phun lửa?” Diệp Phi Hồng hỏi, tóc Tả Đăng Phong tóc bị đốt không ít, sau lưng áo choàng cũng bị cháy nhiều.

“Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu, nhìn dấu chân trên cát, hẩn nhận ra sau khi Diệp Phi Hồng bỏ trốn, vẫn còn có người cố gắng đuổi theo cô.

Một lát sau, Tả Đăng Phong cũng kéo được xe vào bên trong thành cổ. mặt đất nơi này cứng, tương đối an toàn.

Diệp Phi Hồng mạnh mẽ, trở lại thành cổ đã lập tức khập khiễng đi sắp xếp để xe vào một gian phòng, rồi ủ rũ trở về.

“Anh không có việc sao lại làm ồn, bọn chúng lục khắp nơi tìm bảo tàng, thực phẩm tôi giấu bị chúng tìm ra lấy mất rồi.” Diệp Phi Hồng tuyệt vọng, trong sa mạc mà mất Lạc Đà và thực phẩm thì chỉ còn đường chết.

“Tôi ý là muốn kéo dài thời gian, đâu ngờ chúng làm nhanh như vậy.” Tả Đăng Phong lắc đầu, cái hầm kia đã bị mã phi tìm được, đồ đã bị cướp sạch.

“Bây giờ làm gì?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Sắp xếp xong rồi tính. . .”

326. Q.4 - Chương 326: Trú Đóng Ở Thành Cổ

“Không đuổi theo mã phi, chúng ta sẽ chết đói ở đây.” Diệp Phi Hồng lắc đầu,

“Nếu tôi chạy đi đuổi theo mã phi, âm chúc hỏa xà sẽ lập tức tới đây cứu con bò cạp.” Tả Đăng Phong mở cửa hầm, chuyển con bò cạp vào trong đó, rồi chắn sập hết bậc thang.

Đùi Diệp Phi Hồng trúng đạn, trong bóng tối lại chẳng nhìn thấy rõ, nên chỉ đành ngồi một chỗ nhìn Tả Đăng Phong bận rộn.

“Ở đây có lương khô, không cần phải lo.” Tả Đăng Phong dỡ thùng gỗ để bên cạnh Diệp Phi Hồng, rồi ra tay thu gom đồng chai lọ trong hầm.

“Anh lấy mấy thứ đó làm gì? ” Diệp Phi Hồng hỏi, cô tưởng cái thùng gỗ của Tả Đăng Phong rất nhẹ, ai ngờ nó nặng tới mấy chục cân.

“Đựng nước trong.” Tả Đăng Phong trả lời, ra giếng nước rửa đồng chai bình.

“Có giếng nước rồi cần gì phải lấy đồ đựng nước nữa? ” Diệp Phi Hồng không hiểu kịp.

“Vậy tại sao mang theo thực phẩm rồi mà tôi lại còn đeo theo lương khô?” Tả Đăng Phong không quay đầu lại, hẩn làm việc gì cũng cẩn thận, luôn lưu lại đường lùi. Đất ở đây cứng, âm chúc hỏa xà tuyệt đối không thể từ bên dưới chui lên được, nó chỉ có thể chính diện tiến công, hoặc chặn nguồn nước để cho hai người chết khát, chuyện này đối với nó chẳng có gì là khó.

Diệp Phi Hồng tuy không hiểu ý của Tả Đăng Phong nhưng cũng không hỏi nữa vì biết hẩn làm vậy chỉ là để sống sót. Cô đã tận lực, nhưng vẫn làm mất hết lạc đà và thực phẩm của hẩn, cô rất hổ thẹn, thấy Tả Đăng Phong một mình bận rộn, bèn cố nhắc người dậy định ra giúp.

“Ngồi im đó cho tôi, không cần làm gì hết, chỉ cần lúc tôi muốn rời khỏi sa mạc chỉ đường cho tôi là được.” Tả Đăng Phong nói,

Giọng nói và ngữ điệu của hẩn là Diệp Phi Hồng yên lòng.

Tả Đăng Phong đổ đầy nước vào đồng chai lọ, bỏ hết vào góc tường.

Làm xong, Tả Đăng Phong múc nước tắm rửa cho Thập Tam, rồi dùng linh khí để khai thông máu huyết ở chân cho Diệp Phi Hồng.

“Tôi không mang theo thuốc trị súng, để tôi đã thông kinh mạch cho cô, khỏi bị ứ huyết.” Tả Đăng Phong nói,

“Tôi có.” Diệp Phi Hồng móc trong dây lưng một bọc giấy, quần áo cô mặc làm bằng da dê, không có túi, đồ đạc đều để trong dây lưng.

“Nằm xuống.” Tả Đăng Phong mở ra bọc giấy giấy, đúng là thuốc trị súng,

“Ồ. . .” Diệp Phi Hồng tuy ngày thường tùy tiện, nhưng dù gì cũng là phụ nữ, chỗ bị súng lại ở gần hông, nên cô ngượng.

“Tôi gặp nhiều người còn đẹp hơn cô nhiều, nằm xuống.” Tả Đăng Phong lật Diệp Phi Hồng, tháo dây băng vết súng, thoa thuốc vào.

“Tay anh cũng bị súng, sẵn tiện thoa luôn đi.” Diệp Phi Hồng cảm kích, Tả Đăng Phong bôi thuốc là bôi thuốc, không làm bất kỳ gì khác.

“Giữ lại cho cô dùng, tôi không cần.” Tả Đăng Phong trả phần thuốc còn lại cho Diệp Phi Hồng.

“Anh dùng đi.” Diệp Phi Hồng cúi đầu,

“Tôi nói không cần là không cần, thể chất của cô làm sao đem ra so với tôi được.” Tả Đăng Phong nhét vào tay Diệp Phi Hồng, kéo thùng gỗ lấy lương khô đưa cho cô.

Diệp Phi Hồng cảm ơn, vụng trộm nhòm ngó kiểm kê đồng lương khô.

Lương khô Tả Đăng Phong mang theo là bánh bột ngô mua ở Ngọc Môn quan, mỗi cái nặng chừng nửa cân, hần mới chỉ ăn có mấy cái, còn năm mươi mấy cái, hai người mỗi ngày ăn hết bốn cái, miễn cưỡng có thể chống đỡ được nửa tháng, nửa tháng này còn phải tính cả thời gian trở về, nên chỉ có thể ở đây tối đa mười ngày.

Tả Đăng Phong kiểm kê lương khô, tiện tay cầm một cái ăn, quay lại thấy Diệp Phi Hồng đang hai tay cầm bánh bột ngô, mặt mũi đầy nhu tình nhìn hần,

“Đừng có mà nghĩ lung tung, tôi không có hứng thú với cô đâu. ” Tả Đăng Phong chẳng chút lưu tình giội một chậu nước lạnh,

“Lão nương đối với anh như vậy. . .” Diệp Phi Hồng vô ý thức phản kích, nhưng nói một nửa thì kịp im bắt. Phụ nữ dù gì cũng là phụ nữ, là phần âm trong âm dương, nhu hòa là bản tính của các cô, có một số người tính tình quái đản là vì chưa gặp được người đàn ông có thể làm các cô hàng phục.

“Nói đi, sao không nói nữa? ” Tả Đăng Phong cười ghẹo.

“Sao anh không đuổi theo mặt ngựa Diêm vương?” Diệp Phi Hồng vội chuyển đề tài.

“Câu này tôi trả lời rồi. Âm chúc hỏa xà đang ở ngay gần đây, tôi ở đây nó không dám vọng động, tôi mà đi, nó xuất hiện ngay.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời,

“Con độc xà kia trông như thế nào? ” Diệp Phi Hồng tò mò.

“Rất lớn, thân dài hơn một trăm mễ, to gần trượng, màu đỏ, có tới ba con mắt.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

Diệp Phi Hồng gật đầu, cúi mặt gặm bánh bột ngô, ăn chưa hết một cái đã ngủ mất.

“Thập Tam, đừng rời khỏi chỗ này.” Tả Đăng Phong ăn lương khô xong nói với Thập Tam, Thập Tam đang ở góc tường tìm bò cạp, quay lại gật đầu với hần.

Thời gian dài không chớp mắt, cộng với mấy hôm trước vất vả quá độ, Tả Đăng Phong nhanh chóng ngủ say, âm chúc hỏa xà cũng đã bị súng, chắc chắn không thể lập tức tấn công, nó cũng cần phải dưỡng sức, nghĩ vậy nên Tả Đăng Phong mới dám ngủ,

Người tu hành ngủ không sâu, ngủ một lúc Tả Đăng Phong đã tỉnh dậy, nhiệt độ ngày và đêm chênh lệch rất lớn, nửa đêm về sáng trời hơi mát mát, Diệp Phi Hồng vì bị mất nhiều máu nên người yếu đi, cô thấy lạnh, cả người run run.

Tả Đăng Phong định cởi áo choàng đắp cho cô, nhưng do dự rồi lại thôi, gỡ cái xe ra, đốt một đồng lửa sưởi ấm cho cô.

Tả Đăng Phong lấy đao của Diệp Phi Hồng gọt một khúc gỗ để làm bồn cầu, thứ này đã xuất hiện từ thời phong kiến, trong cung đình Trung Quốc.

“Cám ơn.” Diệp Phi Hồng tỉnh dậy, nhìn cái ghế đã đoán ra công dụng của nó.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn cô, mở thùng gỗ lấy một cuộn giấy vệ sinh quơ quơ với Diệp Phi Hồng.

“Anh là một Đại lão gia, sao lại suy nghĩ mấy chuyện nhỏ nhặt như vậy! ” Diệp Phi Hồng bất ngờ. Không phải cô chưa từng nhìn thấy đàn ông chu đáo, nhưng những người như vậy ai cũng đều ảo tưởng, những người phóng khoáng lại chẳng ai cẩn thận.

Tả Đăng Phong không đáp, nhìn quanh, rồi đem nó tới một bức tường khuất cách đó hơn mười bước bỏ xuống.

“Lúc nào anh cũng chu đáo vậy à?” Diệp Phi Hồng chờ hần quay lại, hỏi.

“Trước kia không có.” Tả Đăng Phong bỏ thêm củi vào đồng lửa. Có những thói quen là do trời sinh, có cái là do tập tành mà có, trước khi xuất hiện biến cố Vu Tâm Ngữ hần không phải người chu đáo, hần còn bốc đồng xông vào phòng đập mông Tôn Ái Quốc cơ mà, giường sưởi quá nóng làm Vu Tâm Ngữ nằm không được mà hần cũng còn không biết.

“Sao bây giờ lại trở thành như vậy?” Diệp Phi Hồng mặc kệ quy tắc gì khi ăn không được nói khi ngủ không được nói, cầm cái bánh ngô ăn dở hôm qua ra, vừa ăn vừa hỏi.

Tả Đăng Phong vốn không định trả lời, nhưng nghĩ không trả lời thì có vẻ lạnh lùng quá, nên nghĩ nghĩ một lúc mới đáp, “Tôi đã đắc tội với quá nhiều người, nên tôi không cẩn thận để bị tính kế, tôi còn phải làm rất nhiều chuyện nguy hiểm, nếu không cẩn thận thì rất dễ chết, có mấy người đối với tôi rất tốt, tôi mà không chu đáo thì cô phụ họ.”

“Giá mà tôi cũng cẩn thận được như anh thì tốt biết mấy.” Diệp Phi Hồng đầy hàm mộ.

“Sợ ý là vì cô không coi trọng, nếu cô thật sự coi trọng người nào đó hoặc chuyện nào đó, thì cô tự trở nên cẩn thận thôi.” Tả Đăng Phong đáp.

“Có nhiều người tốt với anh lắm à? ”

“Nếu nói ra được khiến người tôi thoải mái, bình thản, nhưng cũng làm cho người tôi mất đi tín niệm trong lòng. Đừng hỏi nữa, tôi biết cô rất tò mò về tôi, nhưng tôi không định nói chuyện của mình cho ai hết. ” Tả Đăng Phong đáp.

Diệp Phi Hồng gật đầu, Tả Đăng Phong có thể nói với cô những chuyện này cô đã bắt ngờ lắm rồi, làm người không có thể được một tắc lại muốn tiến một thước.

Suốt đêm, âm chúc hỏa xà không hề xuất hiện, nhưng con bò cạp thì đã tỉnh, cố gắng chạy đi, nhưng nó gãy nhiều chân quá, không thể đi được. Tả Đăng Phong đã dời đất cát bên trên hầm, để lỡ nó có phá gãy trụ đỡ thì hầm cũng đỡ sụp. May mà tìm ra cái hầm này, nếu không giờ chẳng có chỗ để ngồi quan sát nó.

Bây giờ chỉ còn chờ đợi, chờ hỏa xà dương súng đỡ đỡ rồi xông tới đây cứu. Âm chúc hỏa xà bản thân mang tính nóng, có lực kháng cự rất mạnh với Huyền Âm Chân Khí, nên nó có thể hóa giải hàn khí ở trong cơ thể rất nhanh, hơn nữa đầu nó lại quá lớn, vết súng kia chẳng xi nhê gì với nó, chỉ cần một thời gian ngắn là nó phục hồi như cũ, nhưng trong vòng 3 ngày thì chắc là vẫn an toàn.

Tả Đăng Phong không thoả mái, vì hần chưa tìm ra cách hạ hỏa xà, quanh đây lại chẳng có gì có thể dùng làm tài liệu được, dù hỏa xà có xuất hiện, hần cũng không có cách nào hàng phục nó, thời gian càng kéo dài, hần càng bất lợi.

Giữa trưa hôm sau, trời nóng quá, Tả Đăng Phong thấy Diệp Phi Hồng trán đầy mồ hôi, định mức miếng nước cho cô hạ nhiệt độ, nhưng khi tới giếng, Tả Đăng Phong nhú mày, giếng nước đã cạn khô.

327. Q.4 - Chương 327: Không Thắng Mà Lui

Tình huống này không vượt qua dự liệu của Tả Đăng Phong, âm chúc hỏa xà là hỏa chúc địa chi, nó muốn một giếng nước khô cạn là một chuyện đơn giản.

“Giếng hết nước rồi.” Tả Đăng Phong tay không quay về.

“Nguy hiểm quá!” Diệp Phi Hồng không khỏi vã mồ hôi lạnh, may mà Tả Đăng Phong đã tính trước dự trữ nước, nếu không hai người phải chết khát trong sa mạc.

“Tình huống này không tốt, chỗ nước này chúng ta tối đa cũng chỉ dùng được nửa tháng.” Tả Đăng Phong nhú mày.

“Chúng ta phải đợi ở đây bao lâu?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Không biết, tùy tình hình.” Tả Đăng Phong cầm một bình nước giơ lên xem, nơi này quá khô, nước đã bị bốc hơi đi một ít.

Tả Đăng Phong phát Huyền Âm Chân Khí đông kết hết đồng chai nước thành băng, đào một cái hồ nhỏ chôn chúng xuống, giảm tối đa mức độ bốc hơi.

“Anh không có vẻ gì lo buồn. ” Diệp Phi Hồng quan sát hần.

“Buồn thì làm được gì, gặp chuyện thì giải quyết là tốt nhất.” Tả Đăng Phong lắc đầu, tình thế hiện giờ rất nghiêm trọng, nhưng âm chúc hỏa xà làm giếng nước khô kiệt cho thấy nó rất lo cho con bò cạp, muốn cứu nó, nếu vậy, hần có thể tra tấn con bò cạp, để bức bách âm chúc hỏa xà lộ mặt.

Tả Đăng Phong cho Diệp Phi Hồng và Thập Tam uống nước xong, ngồi vào góc tường nhắm mắt trầm tư, hần đang nghĩ cách để khắc chế âm chúc hỏa xà.

Nơi này là sa mạc mênh mông, trừ cát chỉ còn cây dương chết khô, đồ để làm tài liệu không có, bày trận không được, âm chúc hỏa xà bản thân lại có mang độc, dùng độc không thể giết được nó, mãi đến tối mà Tả Đăng Phong vẫn chưa nghĩ ra phương pháp.

“Mấy ngày nay có thể có thương đội nào tới lấy nước hay không? ” Tả Đăng Phong hỏi Diệp Phi Hồng, hần muốn mượn vũ khí của các súng đội.

“Khó nói lắm, phía đông nam cũng có một hồ nước, thương đội có thể tới đó bổ sung nước uống, nhưng nó nằm gần lộ tuyến, mã phi ở đó hoạt động thường xuyên, ít an toàn, chỗ này xa xôi, mã phi ít, an toàn hơn, nên thương đội đi đâu thì phải xem người dẫn đường quyết định.” Diệp Phi Hồng đáp.

“Cô biết hang ở ở đâu không?”

“Cách đây rất xa.” Diệp Phi Hồng trả lời.

“Thực ***.” Tả Đăng Phong văng bậy. Trước giờ đi đâu hần cũng mang theo đạn dược, lần này không để mất vấn đề này lắm, hậu quả là phải bị động thế này, hần còn phải quay về trung nguyên để cản Ngọc Phát, nhưng thế này thì làm sao mà đi kịp, hần vô cùng sốt ruột.

“Anh muốn làm gì?” Diệp Phi Hồng nhìn hần.

“Tên kia bự quá, tôi cần phải có súng lớn hoặc lựu đạn.” Tả Đăng Phong đáp.

“Đội lạc đà không có những thứ như vậy, mặt ngựa Diêm vương chắc là có, nhưng hành tung của chúng bất định lắm.” Diệp Phi Hồng lắc đầu,

Tả Đăng Phong im lặng, hít sâu để bình ổn tâm tình. Nhờ Huyền Âm Chân Khí của hắn, chỉ sau một ngày một đêm, vết sủng của Diệp Phi Hồng đã bắt đầu kết vảy.

“Dùng cái này được không, đao này của tôi sắc lắm.” Diệp Phi Hồng chỉ thanh đao của mình.

“Nhẹ quá, dù có thêm linh khí cũng không đủ làm nó bị sủng.” Tả Đăng Phong đem qua đã dùng thanh đao kia, biết trọng lượng của nó, hắn biết độ cứng của chiếc vảy hỏa xà, đao này không dùng được.

“Pháp thuật của anh lợi hại như vậy, cũng đánh không được sao?”

“Nó là một trong mười hai địa chi, đã có linh tính, giết nó cực khó, nhất là nó không hề đường đường chính chính đánh nhau với tôi. Đánh không lại thì nó bỏ chạy, trong sa mạc tôi không chạy nhanh bằng nó, nó chui xuống cát được, nhưng tôi thì không.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Anh đóng nó thành băng không được à? ”

“Nó mang tính hỏa, tôi lại mang tính thủy, Huyền Âm Chân Khí là âm hàn, nó có khả năng kháng Huyền Âm Chân Khí cực mạnh.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Diệp Phi Hồng im lặng, Tả Đăng Phong nói xong nhắm mắt lại, giờ chỉ còn cách không cho nó chui xuống cát bỏ trốn, rồi thừa cơ hội ra Huyền Âm Chân Khí đóng băng nó. Muốn cản nó chui xuống cát, cách duy nhất làm làm cơ thể không còn trơn tru, nếu cầm được một cái cây sắt cứng rắn trên người nó, có thể định vị được nó.

Biện pháp nghe thì khả thi, nhưng hoàn toàn không dễ. Một là ở đây không có cây sắt, vật thay thế chỉ có thân cây hồ dương, cây hồ dương này phải cắm đúng vào chỗ vết sủng lần trước, nếu hồ dương quá thô, thì không xuyên được qua lớp lân phiến, nếu thân cây quá mảnh, âm chúc hỏa xà lại hoàn toàn có thể dễ dàng bẻ gãy nó.

Tả Đăng Phong cười khổ, dù hắn có tuyệt kỹ, tinh thông trận pháp, nhưng thiên thời địa lợi nhân hoà hắn không có cái nào cả, cuộc chiến này làm sao mà đánh?

Tục ngữ có câu ‘Cái khó ló cái khôn’, khi gặp khó khăn mới nghĩ ra giải pháp. Cuối và Tả Đăng Phong dứt khoát không nghĩ nữa, đứng dậy đi chọn một cây dương, bắt đầu gọt chế. Cây dương muốn đâm xuyên thấu nó ít nhất phải dài ba thước, hai đầu mỗi đầu ít nhất còn phải thừa thêm ba thước, suy ra tổng chiều dài là khoảng sáu mét, tức gần hai trượng, còn dài hơn Phương Thiên Họa Kích Lữ Bố nhiều.

“Thực ***.” Tả Đăng Phong gọt được một nửa thì vắng tục, ném cây dương đi.

“Phải phải, là tôi không tốt, anh đừng nóng giận.” Diệp Phi Hồng thấy Tả Đăng Phong nổi nóng, thì lo.

“Liên quan gì tới cô?” Tả Đăng Phong liên tiếp hít sâu, cố dẹp cơn giận xuống.

“Là do tôi không bảo vệ được đội lạc đà, làm mất hết cả thực phẩm, nếu không chúng tôi đã có thể để cho lạc đà kéo con bò cạp về trấn rồi.” Diệp Phi Hồng vô cùng tự trách.

“Cô là một cô gái, giết chết bảy mã phi là đã rất giỏi rồi, tôi đâu có trách cô.” Tả Đăng Phong tuy giận nhưng không giận cá chém thớt.

“Sao anh biết tôi giết bảy tên? ” Diệp Phi Hồng rất kinh ngạc.

“Có bảy vết kéo trên cát, người thông minh nhìn là biết đó là dấu vết kéo người chết, thôi, không nói chuyện này nữa, dọn đồ đi, tôi đưa cô rời khỏi đây.” Tả Đăng Phong khoát tay.

“Đi đâu?”

“Rời khỏi đây, tôi còn có chuyện quan trọng phải làm, chuyện chỗ này tạm dừng ở đây.” Tả Đăng Phong cau mày, hắn ở đây giờ khắc nào cũng lo ấy người Ngọc Phát, không thể nào bình tĩnh làm cái gì được.

“Vậy con kia thì sao? ” Diệp Phi Hồng chỉ vào hằm.

“Thả nó ra, hết cách rồi.” Tả Đăng Phong đáp.

“Vậy sau này làm sao anh tìm được chúng? ” Diệp Phi Hồng hỏi nhỏ, dáng vẻ của Tả Đăng Phong cho thấy hắn đã nản lắm rồi.

“Đừng nói nữa, đổ đầy những túi nước đi, tôi đưa cô ra khỏi đây.” Tả Đăng Phong moi hết đồng chai nước chôn dưới đất lên. Trời trưa nóng gắt, băng trong chai đã tan thành nước.

Diệp Phi Hồng vội lấy túi da dê đổ nước vào, Tả Đăng Phong biến hết chúng thành băng, rồi đi tới hầm.

Con bò cạp đang cố gắng bỏ trốn, Tả Đăng Phong tiện tay vớ một cây dương đập cho nó một trận. Lúc con bò cạp né tránh, Tả Đăng Phong thừa dịp đâm một khối băng nhỏ vào trong người nó, rồi rời khỏi hầm.

Trong khối băng này có chứa linh khí của hắn, khi khối băng tan ra, hắn có thể dựa vào tia linh khí đó để xác định vị trí của con bò cạp.

Một lát sau, Diệp Phi Hồng đã sẵn sàng, Tả Đăng Phong gọi Thập Tam, bảo Diệp Phi Hồng công thùng gỗ, hắn công Diệp Phi Hồng, rồi khỏi thành cổ ngay trong đêm.

Tuy trong sa mạc cương quyết quyết chỉ dùng được ba phần, nhưng Tả Đăng Phong vẫn đi nhanh hơn lạc đà rất nhiều, một hơi lướt hơn hai mươi mấy dặm. Hắn nhắm mắt, cảm nhận hướng di động của tia linh khí kia, hắn thở phào, vì tia linh khí đang di chuyển về hướng rừng chết.

Tả Đăng Phong đứng im, đến khi khối băng tan hết, mất đi cảm ứng, mới theo hướng dẫn của Diệp Phi Hồng lướt đi.

Sắp thành lại bại, không thành mà lui làm hắn rất không vui, nhưng chuyện này không trách ai được, chỉ có thể tự trách mình chuẩn bị không đầy đủ, đánh giá Huyền Âm Chân Khí của mình quá cao, Tả Đăng Phong thâm hạ quyết tâm, lần này trở về nhất định đi tìm một thanh tuyệt thế thần binh, và còn phải mang lên một đồng bom, súng máy, Nhật có một loại gọi là pháo cối, phải cách theo mấy cây, nổ tung chết nó mới được.

Lúc sáng sớm, Tả Đăng Phong thấy ở hướng đông nam có một đội lạc đà đang cắm trại trong sa mạc nghỉ ngơi, đội lạc đà này có tới mấy chục con, nhiều hơn hẳn những đội bình thường.

Tả Đăng Phong không để ý, tiếp tục nhún chân đi, nhưng Diệp Phi Hồng sau lưng nói nhỏ, “Đó là bọn mã phi mặt ngựa Diêm vương.”

Tả Đăng Phong lập tức phùng lửa giận, xoay người xông tới, “Đồ của lão tử mà nó dám đoạt, còn dám tự nhận là Diêm vương, để hôm nay lão tử cho nó biết ai mới là Diêm vương. . .”

328. Q.4 - Chương 328: Pháp Châm Định Hồn

Tả Đăng Phong đang giận dữ, nếu Lạc Đà không bị cướp, hắn đã dùng chúng kéo con bò cạp về trấn, giết con âm chúc hóa xà được rồi, đám mã phi chết tiệt kia xuất hiện làm rối loạn kế hoạch của hắn, làm hắn sắp thành lại bại, vất vả không công.

Trời đang sáng sớm, mã phi đều đang nằm ngủ, Tả Đăng Phong tới gần, một con lạc đà kêu lên, là con lạc đà rơi hố cát được hắn cứu.

Lạc Đà kêu làm đám mã phi tỉnh dậy, nhưng chẳng ai khẩn trương, vì Tả Đăng Phong lưng công Diệp Phi Hồng, và cả hai người đều không ai có súng.

“Mã gia, cô cô mặt sẹo kia là kẻ nổ súng ở giếng nước.” một tên tinh mắt nhận ra Diệp Phi Hồng.

Người được gọi là Mã gia là một người cao lớn, chừng bốn năm mươi tuổi, thân hình vạm vỡ, mặc quần bò và áo trấn thủ, gương mặt trên hẹp dưới rộng, đang vẻ cầm đánh giá Tả Đăng Phong, chính xác là ngắm phần đùi bị lộ ra của Diệp Phi Hồng.

“Mã gia, các huynh đệ muốn thơm lây theo ngài.” Một tên miệng đầy răng vàng mặt mũi dâm tục vuốt mông ngựa, trong sa mạc rất hiếm phụ nữ, một cô gái trẻ thế này khác gì trời giáng nguyên bảo.

“Lần này đi có giá trị, ha ha ha ha.” Mặt ngựa Diêm vương chống nạnh há mồm cười to, họ căn bản không đặt Tả Đăng Phong vào mắt, vì hắn quá gầy, lại chẳng có vũ khí.

“Chúng mày cướp bóc tao mặc kệ, giết người cũng chẳng liên quan tới tao, nhưng chúng mày không nên cướp đồ của tao. ” Tả Đăng Phong thả Diệp Phi Hồng xuống.

Đám mã phi sừng sốt, âm ỉ cười vang, theo chúng thấy, đây quả là một tên điên bị đói khát đến choáng váng đầu óc lên rồi.

Tả Đăng Phong chẳng buồn phí lời, chỉ sau ba phút, không còn tên mã phi nào đứng được. Thập Tam giết bảy tám tên, hẳn không giết ai, nhưng hẳn còn ác hơn giết, hẳn chặt hết tứ chi của họ, để họ chờ chết trong sa mạc.

“Chúng tôi có thực phẩm, có Lạc Đà và lựu đạn rồi, có muốn quay trở lại rừng chết không? ” Diệp Phi Hồng chỉnh lí đạn được, cao giọng hỏi, đám mã phi chung quanh đang kêu rên thảm thiết.

“Giờ nó đã cảnh giác rồi, đi cũng vô ích, rời khỏi đây trước, để tôi giải quyết chuyện bên ngoài xong xuôi trở lại.” Tả Đăng Phong chất đồ đạc lên lạc đà.

Hai người xua lạc đà rời đi, không để lại gì cho đám mã phi, họ đã lựa chọn con đường này thì nên biết sớm muộn gì cũng có kết cục này.

Diệp Phi Hồng cười Lạc Đà đi trước dẫn đường, trước giờ cô tưởng Tả Đăng Phong vốn là người tốt, nhưng giờ mới biết không phải, hẳn đập đứt tay chân đám mã phi mà con mắt không hề nháy, ánh mắt vô cùng lạnh lùng, tâm lý của hắn quá mạnh, cảnh tượng xung quanh không ảnh hưởng tí nào tới hành động của hắn.

Hai ngày sau, hai người chỉ còn cách trần nhổ không tới trăm dặm, nhưng đột nhiên đàn điên của Tả Đăng Phong truyền đến một tia cực nóng, hẳn vội nhắm mắt cảm thụ nguồn gốc của nó.

“Sao vậy?” Diệp Phi Hồng thấy Tả Đăng Phong thần sắc khác thường, vội hỏi.

“Cô đưa Lạc Đà mang về, tôi trở lại.” Tả Đăng Phong mở to mắt, chộp Thập Tam quăng lên vai, nhún chân vọt đi, vô cùng vội vã. Hơi nóng kia là do lá bùa chứa linh khí của hắn đã bị thiêu hủy, nói cách khác là Ngọc Phát đang gọi hắn.

Tả Đăng Phong không biết gặp phải chuyện gì, nhưng rõ ràng cực kỳ nguy hiểm, vị trí cô đốt lá bùa là ở gần Thiểm Tây Chu Lăng.

Tả Đăng Phong lướt đi, nhanh như điện chớp, khắp người toát mồ hôi lạnh, may mà hắn bỏ con hỏa xà quyết định trở về, bằng không không kịp đi cứu Ngọc Phát. Ngọc Phát ở gần Chu Lăng, cho thấy hắn đoán đúng, cô đi tìm dương chúc địa chi. Chu Lăng có dương địa chi, lại không nằm trong khu Nhật chiếm đóng, nên Ngọc Phát chọn nó làm địa điểm ra tay đầu tiên.

Tả Đăng Phong vừa chạy vừa nghĩ không biết Ngọc Phát gặp phải chuyện gì, nhưng gom lại chỉ có ba khả năng,

Khả năng tốt nhất là Ngọc Phát chui vào mộ bị trận pháp của Viên Thiên Cương vây khốn, nếu vậy thì mấy người họ trong thời gian ngắn vẫn an toàn.

Khả năng thứ hai là Ngọc Phát gặp phải kẻ địch. Tình huống này có vẻ nguy hiểm, nhưng vẫn chưa đường sinh cơ, vì hắn đã nhờ Thiết Hải đi tìm Ngọc Phát, Ngọc Phát dù không nhờ được Kim Châm Ngân Quan, nhưng có Thiết Hải thì cũng vẫn giúp được cô, hơn nữa Thiết Hải còn có thể nói cho cô biết hắn đang đại mặc, Ngọc Phát biết hắn không thể chạy về trong thời gian ngắn, nếu đúng như vậy, khi phát tín hiệu cầu cứu cô cũng tính toán đủ thời gian cho hắn.

Khả năng thứ ba, khả năng xấu nhất, là Ngọc Phát đã xảy ra chuyện. Ngọc Phát biết hắn đang ở trong sa mạc tìm âm chúc hỏa xà, biết gọi hắn làm ảnh hưởng kế hoạch của hắn, nhưng cô vẫn gọi, cho thấy sự tình đã rất nghiêm trọng, nếu vậy, hậu quả chưa hẳn đã chịu nổi.

Tả Đăng Phong đang ở trong Tân Cương, phải đi ngang qua Cam Túc mới tới được Thiểm Tây, hẳn thúc linh khí đến mức tối đa.

Ngọc Môn quan đến Tân Cương và Cam Túc còn rất xa, Tả Đăng Phong và Diệp Phi Hồng chia tay là lúc sáng sớm, đến giữa trưa hắn đã chạy tới biên giới Cam Túc, hẳn đã thấm mệt, nên đến một cánh rừng rậm, hắn bỏ thùng gỗ xuống, để Thập Tam ở lại, chỗ này ít người lui tới, Thập Tam đủ sức tự bảo vệ mình.

Trọng lượng giảm thì tốc độ tăng, Tả Đăng Phong cực tốc, từ bốn trăm dặm một giờ lên tới gần năm trăm dặm, đây là cực hạn của người tu hành có khả năng đạt tới, tim hắn đập nhanh, cúc áo mở tung, đi được một lúc là phải đổi giày, mỗi khi lướt ngang qua người khác, khí lưu kéo người tôi đi nhưng theo hắn.

Đến chạng vạng tối hắn đã đi ngang qua Cam Túc, tiến vào Thiểm Tây, trên đường đi hắn đều bắt quyết tụ khí để bổ sung linh khí, nhưng không thể nào bổ sung kịp, đến lúc này hắn đã gần như khô kiệt cả linh khí lẫn thể lực, đành phải dừng lại nghỉ ngơi.

“Chú ơi, cho tôi chén mì.” Tả Đăng Phong kiệt sức ngồi phệt xuống ghế.

“Hai mao, trả tiền trước.” chủ gánh hàng liếc Tả Đăng Phong. Hắn ăn mặc tồi tệ quá, chủ hàng nghĩ hắn là kẻ ăn xin.

Tả Đăng Phong đưa tay vào ngực lấy một đồng đại dương ném lên bàn, hắn mệt lắm rồi, không có thời gian chấp nhặt với những người này.

Tả Đăng Phong nhắm mắt. Hắn biết tình hình của mình, hắn dự tính chỉ cần nghỉ mười phút là đủ, năm phút đầu để ổn định, năm phút sau để bổ sung, nhưng năm phút sau ông chủ quán lại không mang ra mì, mà mang theo một tên đầu gấu.

Mười phút sau, Tả Đăng Phong lại lên đường, để lại gánh hàng hai cái xác. Trông mặt mà bắt hình dong là tính xấu vô cùng của người trong nước, không thể nào bỏ được.

Tám giờ tối, Tả Đăng Phong chạy tới Tây An, sau nửa giờ thì đến gần Chu Lăng, nhắm mắt đi tìm vị trí lá bùa bị đốt.

Quanh Chu Lăng hiện có rất nhiều quân nhân canh gác, trong Chu Lăng cảnh nội sáng trưng, rất nhiều quân nhân đang đào móc bận rộn, một đám người mặc thường phục đứng xem, xa quá Tả Đăng Phong không nhìn thấy rõ hết, nhưng hắn nhận ra người phụ nữ béo ú trong đám chính là một trong tam đại nhàn giả Nhật, Vọng Nguyệt Minh Mỹ,

Tả Đăng Phong thở phào, xem ra Ngọc Phát gọi hắn trở về chỉ là để ngăn cản người Nhật lấy được dương chúc địa chi. Hắn thấy bức cô, hắn đâu có muốn tìm nội đan lục dương, dù người Nhật có lấy được thì cũng có sao, vì nhỏ mà mất lớn gọi hắn vội trở về, thực là chẳng phân biệt được nặng nhẹ, lẫn lộn đầu đuôi,

Một lát sau Tả Đăng Phong theo cảm giác tìm được một sơn động nhỏ, cách Chu Lăng hơn mười dặm về hướng Tây Bắc. Chưa vào động, hắn đã cảm thấy điềm xấu vì trong động không có tiếng hít thở.

Tả Đăng Phong vội chạy vào. Ngọc Phát nghiêng người dựa vào thạch bích không nhúc nhích, sắc mặt tái nhợt, áo bào trắng nhuộm đỏ máu, bên tay phải là một túi châm bị mở toang, cây châm dài nhất đã biến mất.

Tả Đăng Phong trong nháy mắt cảm thấy thiên địa sụp đổ, sắc mặt của Ngọc Phát lúc này giống hệt sắc mặt của Vu Tâm Ngữ trước khi lâm chung, và cây định hồn châm không còn.

Tả Đăng Phong còn đang ngây người, Ngọc Phát chậm rãi đưa tay ra sau đầu rút cây châm ra, cười yếu ớt: “Tôi tưởng không đợi được cậu trở về...”

329. Q.4 - Chương 329: Đóng Băng Hồn Phách

“Chuyện gì đã xảy ra?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn đang rất mờ mịt.

“Tôi đi làm chuyện tôi vẫn luôn muốn làm, nhưng tu vi của tôi không đủ, chẳng những không giúp được cậu mà còn làm cậu thêm loạn, xin lỗi, đừng trách tôi.” Ngọc Phát mỉm cười ,

“Sao lại trở thành thế này, là ai làm chị bị thương, Kim Châm Ngân Quan đâu?” Tả Đăng Phong nắm lấy cổ tay Ngọc Phát, mạch của cô yếu đến mức không còn nhận ra.

“Họ có vương bạn.” Ngọc Phát chậm rãi lắc đầu,

Tả Đăng Phong chùng xuống, ý Ngọc Phát là cô đã tới nhờ họ, nhưng không ai giúp cô.

“Minh Tinh đâu?.” Tả Đăng Phong cúi đạo bào Ngọc Phát, thấy cô vẫn đang mặc kim giáp hộ thân, nhưng kim giáp chỉ bảo vệ những chỗ quan trọng, những chỗ không có kim giáp bị ít nhất năm sáu vết thương, nghiêm trọng nhất là một thanh đoản đao cắm ở dưới nách trái, đây là võ sĩ đao của Nhật từ dưới chém lên, nhìn cho kĩ, thì đao này đang đâm trúng trái tim Ngọc Phát .

“Đồng Giáp bị cậu đẩy vào sông Hoàng Phổ nhưng không chết, trở về Mông Cổ tập luyện một loại tà thuật, kéo theo đám lạt ma môn hạ tới Thiếu Lâm tự gây hấn, Minh Tinh Đại Sư phải đi về hộ tự, là tôi bảo ông ấy đi, đừng trách ông ấy.” Ngọc Phát nhìn Tả Đăng Phong đang xem xét vết thương của cô.

Tả Đăng Phong thả linh khí kiểm tra kinh mạch, chạm tới kinh mạch mới thấy nó đã đứt. Tả Đăng Phong sững người, tâm mạch là chủ thần khí, nó đã đứt, thì sinh cơ phải tuyệt, không thể nào cứu được.

“Không đúng, không đúng, Âm Dương Sinh Tử Quyết có thể dùng phó kinh thay thế chủ kinh, không thể như vậy.” Tả Đăng Phong lắc đầu. Ngọc Phát tập Âm Dương Sinh Tử Quyết theo thập nhị chính kinh, nếu tâm mạch bị sủng, mười một đường kinh mạch còn lại chia sẻ cơ năng cho của tâm mạch, đây là lý do Âm Dương Sinh Tử Quyết được gọi là Sinh Tử Quyết, nhưng mấy đường kinh mạch còn lại của Ngọc Phát lại không hề có hiện tượng này.

“Tôi không định gọi cậu về, nhưng tôi muốn gặp mặt cậu lần cuối và, đừng trách tôi nhé, tôi chỉ là muốn cứu cậu thôi.” Ngọc Phát mỉm cười rơi lệ, cô là người tu hành, đương nhiên biết cô đã đến đại nạn.

“Ngọc Hành Tử có tới không?” cả người Tả Đăng Phong run rẩy, tuy Ngọc Phát không nói gì, nhưng hần vẫn nhận ra trừ hai mạch Nhâm Đốc, những kinh lạc khác của cô đã bị người tôi dùng linh khí chặn đứng, thủ pháp này hần rất quen thuộc, chính là thủ pháp của trường giáo Thanh Lương động phủ, Ngọc Hành Tử.

“Tôi đem qua, sau khi Minh Tinh Đại Sư rời khỏi, trước khi người Nhật tới. Ông ấy không có huỷ bỏ tu vi của tôi, chỉ là lấy lại thứ thuộc về họ mà thôi.” Ngọc Phát chậm rãi lắc đầu,

“Tôi nhất định giết tên lỗ mũi trâu đó, và cả Thanh Lương động phủ của lão!” Tả Đăng Phong nghiến răng. Lúc lấy nội đan mộc thổ, hần gặp đạo nhân của Chung Nam sơn, hần đã bảo hần sử dụng là Âm Dương Sinh Tử Quyết, ý là để lòi Ngọc Hành Tử ra để hần báo thù, nhưng hần không nghĩ, Ngọc Phát lại tới đây, Ngọc Hành Tử bị dụ ra thật, nhưng không tìm được hần, lại tìm được Ngọc Phát, trong đám người Nhật ngoài kia chỉ có Vọng Nguyệt Minh Mỹ là cao thủ, người này có tu vi yếu nhất trong tam đại nhần giả, nếu tu vi của Ngọc Phát không bị tổn hao gì, dù không đánh lại cũng có thể toàn thân trở ra, Ngọc Phát bị kết cục này, Ngọc Hành Tử không thể trốn tránh trách nhiệm,

“Tôi chỉ là muốn cứu cậu, không ngờ lại làm hỏng việc của cậu, tôi chỉ muốn cậu sống.” Ngọc Phát mò ngực, lấy ra hai chiếc hộp sắt, bỏ vào tay Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong mở ra, bên trong hộp là hai viên nội đan, một viên đen, một viên vàng. Viên màu vàng chắc chắn là của con khỉ cửu dương, viên màu đen hẳn là thổ cầu trong lăng mộ của Lý Nguyên Cát .

Tình cảm của Ngọc Phát dành cho con khỉ cửu dương giống như hần dành cho Thập Tam, Ngọc Phát quyết định thế này hẳn là rất gian nan, nhưng như vậy đã chứng minh vị trí của hần trong lòng cô quan trọng đến mức nào.

Cầm hai viên nội đan, Tả Đăng Phong chợt nhớ tới cảnh lần đầu gặp Ngọc Phát. Lúc đó, con khỉ cửu dương ngồi xồm trên vai cô, Ngọc Phát áo trắng tung bay, xinh đẹp như người trời, còn bây giờ cô dầu hết đèn tắt, còn sống không lâu, Tả Đăng Phong có cảm giác hầu như không chân thật.

“Tôi không bỏ cậu được.” Ngọc Phát ôm lấy Tả Đăng Phong.

“Tôi nên làm gì bây giờ.” Tả Đăng Phong mờ mịt , hần biết trái tim đã bị hao tổn thì không có cách nào cứu chữa được, mà tình hình Ngọc Phát hiện giờ lại không cho phép di chuyển cô.

“Cậu cũng thích tôi mà, nhưng sao cậu lại không quan tâm tới tôi, tại sao cậu lại không quan tâm tới tôi.” Giọng nói Ngọc Phát yếu dần, đầy tiếc sủng và lưu luyến.

“Tôi sai, tôi sai rồi.” Tả Đăng Phong mờ mịt trả lời, hần đã mất đi cảm giác nhạy cảm, không biết Ngọc Phát còn có thể kiên trì bao lâu, nhưng hần biết chắc chắn là không lâu.

Ngọc Phát không nói nữa, nhìn hần, đôi mắt rất dịu dàng, thật lâu sau mới thu hồi tầm mắt, “Ta muốn uống nước.”

Tả Đăng Phong không nhúc nhích, Ngọc Phát giờ không di động được, hần không thể để cô ở lại đây một mình.

“Tôi khát, cách đây ba dặm có một dòng suối, cậu đi nhanh về nhanh.” Ngọc Phát dịu dàng.

“Chờ tôi trở về.” Tả Đăng Phong thấy thanh âm Ngọc Phát bình thản, đứng dậy đi ngay.

Ba dặm vốn không xa, Tả Đăng Phong đi tới, nhưng ở đây không có dòng suối nào cả. Hần giật mình, lập tức trở về, thấy Ngọc Phát chảy nước mắt, kết ấn đan điền, áo trắng không gió mà bay bay, đây là dấu hiệu tán công tự bạo.

“Chị làm gì thế?” Tả Đăng Phong toàn lực phát Huyền Âm Chân Khí, đóng Ngọc Phát thành băng.

“Tôi nên làm gì bây giờ?” Tả Đăng Phong ôm lấy tượng băng Ngọc Phát, hần rơi nước mắt, hần đã hiểu ý cô. Cô đâu có khát nước, cô chỉ muốn hần ra khỏi khu vực ảnh hưởng khi cô tự bạo mà thôi. Cô tự sát vì cô không muốn hần lấy sáu viên âm nội đan cứu mình, cô không muốn tranh đoạt thứ thuộc về Vu Tâm Ngữ, cô không muốn người cô yêu khó xử.

Ngọc Phát chưa bao giờ nói với hần chữ yêu, nhưng cô đã dùng hành động để biểu lộ cho hần biết. Cô không muốn nhìn thấy hần chết, nên một mình đi tìm sáu viên dương nội đan, cô yêu là không cần hỏi đáp, cô và Vu Tâm Ngữ đều vĩ đại như nhau.

Tả Đăng Phong vừa đau sủng vừa giận dữ. Hần hận Ngọc Hành Tử, hận người Nhật, nhưng hần hận nhất là ông trời. Mạng hần đã chẳng còn bao nhiêu, sao lại bắt hần phải thừa nhận chuyện đau đớn này. Vu Tâm Ngữ chết đi hần đã ném nỗi đau tê tâm liệt phế, giờ lại phải ném thêm một lần nữa, từ giờ đâu còn Ngọc Phát vô tư đi theo hần, an ủi hần nữa.

Ngọc Phát đã bị Huyền Âm Chân Khí đông cứng, muốn cứu cô chỉ cần tìm đủ sáu viên âm đan, nhưng chúng chỉ có thể cứu một người, nói cách khác Vu Tâm Ngữ và Thôi Kim Ngọc hần nhất định phải phụ lòng một người, dù là ai, thì người đó cũng đau khổ, vì hần cũng sắp chết rồi.

Kim giáp trên người Ngọc Phát bắt đầu tróc ra, kim giáp dính vào người là nhờ linh khí, giờ chủ nhân đã mất đi linh khí, nên kim giáp bị tróc ra.

Tả Đăng Phong mờ mịt cởi áo choàng bọc kim giáp lại, ôm Ngọc Phát đi ra khỏi sơn động, Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn trời, thật lâu sau bình tĩnh nói một câu **,

Nói xong, hần cảm thấy một luồng hơi lạnh lạ lùng, không phải từ bên ngoài, mà từ chính bản thân hần. Đồng Giáp đã từng bị hần và Thiết Hải truy đuổi phải nhảy sông, giờ luyện thành tà thuật đến Thiếu Lâm tự gây hấn, ngoài điều vô dương oai, thì mục đích chính là đi báo thù, Thiếu Lâm tự báo nguy, Thiết Hải đành phải bỏ lại Ngọc Phát chạy về Hà Nam, Đồng Giáp quỷ kế đa đoan, tâm cơ sâu nặng, còn Thiết Hải điên điên khùng khùng, hai người nếu đánh nhau, Thiết Hải tất thua thiệt.

“Xin lỗi, tôi sai rồi, tôi không nên mắng chửi ông, ông hãy để lại người bạn cho tôi đi.” Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong ôm Ngọc Phát xuôi nam. Mọi chuyện diễn ra quá nhanh, hần chẳng những không có thời gian nghỉ ngơi, mà thời gian để đau sủng cũng không có.

Tả Đăng Phong không đi Chu Lăng, vì cừu nhân không thể chạy thoát, việc cấp bách trước mắt là đi cứu Thiết Hải, Thiết Hải tuy điên điên, nhưng người bạn duy nhất của hần, lý trí của hần đã ở biên giới chuẩn bị sụp đổ, nếu Thiết Hải xảy ra chuyện, hần chẳng còn ai để mà nói chuyện nữa.

Đi ngang qua một tiệm quan tài, Tả Đăng Phong đập cửa xông vào, định Ngọc Phát vào quan tài mang đi, nhưng rồi hần lại đổi ý, hần sợ quan tài đen, mà Ngọc Phát cũng chưa có chết, nên cuối và chỉ lấy vải bọc cô lại, ôm cô đi thôi.

Đi ngang một tiệm cầm đồ Tả Đăng Phong lại xông vào, quay điện thoại gọi Tôn Phụng Tiên Tiên, bảo người kia cho chỉ nhánh ở Hà Nam cấp tốc chế cho hần một cái thùng để cho người ngủ, dùng chất liệu tốt nhất, không được có gió lùa vào, càng không được giống quan tài.

Sau đó hần một đường điên cuồng chạy về phương nam, đến Hà Nam trợ giúp Thiết Hải,

Từ Tây An tới Hà Nam hơn một ngàn dặm đường, Tả Đăng Phong mất một ít thời gian để qua sông, đến ba giờ sáng thì chạy tới hậu sơn Thiếu Lâm tự, ngẩng đầu nhìn lên thấy Thiếu Lâm tự đèn đuốc sáng trưng, hần còn đang đứng thở, một con độc tích (thần lằn có độc) màu lục cực kỳ chạy vèo ngang qua hần, chạy lên đỉnh núi.

Con độc tích này Tả Đăng Phong biết, nó là độc vật do Lão Đại diễn sinh ra, lẽ ra nó phải ở khu vực Tam Giang, xuất hiện ở đây chỉ có một khả năng, chính là Lão Đại đã gọi nó tới để tiếp viện.

Nguy rồi, đã xảy ra chuyện, nhất định đã xảy ra chuyện...

330. Q.4 - Chương 330: Đánh Chết Đồng Giáp

Tả Đăng Phong đã mệt lả rồi, giày đã rách từ lâu, nhưng vẫn phải cố gắng chạy gấp lên núi.

Hần đi từ phía hậu sơn, đuổi theo con độc tích.

“Để tao xử lý, mày không cần qua.” Tả Đăng Phong nói với độc tích. Khi điều khiển độc vật, ý thức của độc vật biến mất, hay nói rằng hiện giờ thứ đang điều khiển độc tích chính là ý thức của Lão Đại.

Quả nhiên, độc tích gật đầu, lập tức dừng lại, Tả Đăng Phong chạy lên, bay qua tường viện. Thi thể tăng nhân la liệt, cả mấy chục người, đều là võ tăng, xem trang phục thì hình như thuộc La Hán đường, Loại Như Đường và Đạt Ma viện.

Tả Đăng Phong băng qua hậu điện vào chánh điện, trước chánh điện đứng sừng sững hai nhóm tăng nhân đứng hai bên nam bắc, phía bắc là tăng nhân Thiếu Lâm Tự, nhân số hơn trăm, phía nam là các lạt ma đội mũ màu gà, nhân số cũng hơn trăm người, hỏa tháp hai bên đốt dầu, sáng rực như ban ngày, trên sân rộng vết máu loang lổ, rõ ràng đã xảy ra ác chiến.

“Nếu không chịu viết thư đầu hàng, tổ đình Thiền tông này hôm nay đừng hòng giữ được.” Đồng Giáp ngồi trên một chiếc ghế bọc vải cẩm tú cười ha ha, hai bên có hai cô gái trẻ mặc đồ lạt ma, dưới chân có một cái lồng sắt, Lão Đại đang nằm sắp trong lồng.

“Đồ tặc ngốc, nói không có giữ lời, mau trả Lão Đại lại cho ta.” Thiết Hải ngồi bệt dưới bậc thang đại điện, rống lên.

“Đại sư, ông sao rồi?” Tả Đăng Phong chạy tới, thanh âm Thiết Hải không tốt, xem ra đã bị trọng sủng.

“Ai nha, thật tốt quá, Tả Đăng Phong mau giết con lừa ngốc kia đi.” Thiết Hải thấy Tả Đăng Phong, mừng rỡ, chỉ vào Đồng Giáp cao giọng, hô xong mới nhìn thấy Ngọc Phát, “Ý, Thôi Kim Ngọc này.”

“A Di Đà Phật.” Thiếu Lâm tự chúng tăng chấp tay niệm Phật, một là vì Thiết Hải nói năng vô lễ, hai là vì Tả Đăng Phong đến làm họ thấy hi vọng.

Tả Đăng Phong chớp lấy cổ tay Thiết Hải, linh khí tuôn ra. Hần toát mồ hôi lạnh, đan điền của Thiết Hải đã tổn hại, linh khí không còn chút nào.

“Ha ha ha ha, Phật gia đang lo không biết tìm người ở đâu, người đã tự dâng tới cửa rồi.” Đồng Giáp cười âm, hai năm không gặp, lão giờ béo như heo.

“Đại sư, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?” Tả Đăng Phong đặt Ngọc Phát vào góc tường.

“Cậu đóng băng Thôi Kim Ngọc!” Thiết Hải kinh ngạc nhìn Ngọc Phát.

Tả Đăng Phong im lặng, Thiết Hải thật sự đã mất tu vi rồi, nếu không ông đã nhận ra khí tức của Ngọc Phát đã tuyệt.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Minh Thanh đại sư, phiền ông kể lại cho tôi nghe mọi chuyện.” Tả Đăng Phong nói với Minh Thanh, Thiết Hải điên điên khùng khùng, kể chuyện rất mất trật tự.

“Vị tăng nhân Mật Tông này đưa người xâm nhập Thiếu Lâm, nói là muốn luận bàn võ nghệ mà đả sủng đệ tử Thiếu Lâm, dùng bằng môn tả đạo đánh trọng sủng Minh Không có sư huynh, Minh Tịnh sư đệ, lại dùng gian kế bắt mất con chuột lam kia, bắt...”

“Lão khốn kia nói mà không có giữ lời, bảo chỉ cần tôi tán công tạ tội hễ thả Lão Đại, để chúng tôi rời khỏi Thiếu Lâm tự, thế mà cuối và lời nói lại như đánh rắm, cậu mau giết lão kia, đám lâu la kia nữa, giết hết đi.” Thiết Hải cố gắng đứng dậy.

“Ha ha ha, người Hán các người có câu ‘kẻ sĩ không gặp ba ngày đã phải nhìn bằng con mắt khác’. Tôi đây đi, để Phật gia lãnh giáo hàn khí của cậu.” Đồng Giáp cười ha hả, lão từng đánh nhau với Tả Đăng Phong, lúc Tả Đăng Phong mới chỉ là đệ tử linh khí tu vi,

“Mày nên lĩnh giáo... Thân pháp của lão tử.” Tả Đăng Phong ra tay không hề báo trước, hai chữ thân pháp vừa nói ra tay phải đã cắm vào cổ họng Đồng Giáp, thiên hạ võ học chỉ mỗi cái nhanh là không gì phá được, chỉ cần đủ nhanh, có thể chiếm hết tiên cơ.

Tả Đăng Phong không cho Đồng Giáp cơ hội, nắm ngón tay móc một cái, bẻ cổ Đồng Giáp, đồng thời đánh bay hai cô gái đứng hai bên lão, chân phải gậy cái lồng nhốt Lão Đại bay về phía Thiết Hải.

Hắn làm xong, đám mào gà mới kịp phản ứng, nhưng thế đã là quá chậm. Tả Đăng Phong chẳng khác gì hổ vào bầy dê, vì họ tụ tập vào một chỗ, Huyền Âm Chân Khí chỉ cần đóng băng cả khu vực. Chúng tăng Thiếu Lâm tự còn do dự không biết có nên hỗ trợ hay không, Tả Đăng Phong đã đánh văng đám mào gà. Hắn vốn chỉ sợ sủng, đám mào gà này không có sủng, hắn thoải mái mà ra tay.

Tả Đăng Phong một ngày một đêm chạy như điên hơn sáu nghìn dặm, xuyên qua hơn phân nửa Trung Quốc, hạ xong đám lạt ma thì cũng kiệt sức, ngã nhào ra đất. Đầu óc của hắn đã chết lặng, không còn suy nghĩ được gì nữa, hắn cố đứng dậy, đi tới chỗ Ngọc Phát, ngồi xuống.

“Ném đám chết dẫm kia đi đi! Sùng Tính, tháo giày ra!” Thiết Hải mở lồng sắt thả Lão Đại ra, quay sang to giọng sai bảo mọi người còn đang trợn mắt há hốc mồm.

“A Di Đà Phật, là ai làm?” Thiết Hải tập tễnh đi tới đổi giày Tả Đăng Phong, mới nhìn thấy dưới nách Ngọc Phát cắm một thanh đoản đao.

“Tôi mệt chết rồi, ông để tôi nghỉ một lát.” Tả Đăng Phong khoát tay, hắn dùng toàn lực đuổi đến đây, nhưng vẫn không bảo vệ được tu vi cho Thiết Hải, chỉ giữ được tính mạng cho ông. Cả người hắn đã tê dại, nếu không nhờ linh khí trong đan điền chèo chống, giờ chắc đã hôn mê mất rồi.

“Đây là võ sĩ đao của người Nhật, ở Tây An có người Nhật sao?” Thiết Hải hỏi.

“Người Nhật ngay cả Trùng Khánh còn dám đi, còn có chỗ nào bọn chúng không dám đi sao!?” Tả Đăng Phong nói khê.

“Nếu tôi không rời đi thì tốt rồi, ai nha, thật là, có chữa được không?” Thiết Hải lộ vẻ tự trách,

“Trái tim đã bị hao tổn, tâm mạch đã đứt.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“A Di Đà Phật, A Di Đà Phật.” Thiết Hải liên tục niệm Phật, ông có kiến thức, biết người tâm mạch đã đứt thì không thể nào chữa được, tuy Tả Đăng Phong đông cứng Ngọc Phát, nhưng không cứu nổi cô.

Các tăng nhân mang nước tới, Thiết Hải đưa cho Tả Đăng Phong, hắn một hơi cạn sạch,

“Đại sư, lẽ ra ông không được tán công, đó là bước đi sai.” Uống nước xong, Tả Đăng Phong cũng khôi phục được một chút tinh thần.

“Lão nạp hết cách rồi, cậu nhìn cứ tưởng họ bình thường, nhưng thật ra trùng độc của Đồng Giáp hết rồi, linh khí chỉ có thể phát ra chưa được ba thành, tai họa là do tôi gây ra, tôi không thể để liên lụy tới họ.” Thiết Hải chỉ chúng tăng.

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu, hai năm trước hắn và Thiết Hải truy đuổi Đồng Giáp buộc lão phải nhảy vào sông Hoàng Phố, hôm nay Đồng Giáp đến gây hắn, Thiết Hải đương nhiên biết là lão tới để báo thù, nhưng ông đã đánh giá quá cao nhân phẩm của Đồng Giáp, Đồng Giáp chưa đạt được mục đích thì đâu chịu dừng, lão muốn tiêu diệt Thiếu Lâm tự, tiêu diệt Thiền tông nhất mạch.

Trong lúc hai người nói chuyện, trong Thiếu Lâm tự đã vang lên tiếng tụng kinh siêu độ. Thiết Hải không tham dự niệm kinh, mà ôm Lão Đại ngồi ở góc tường với Tả Đăng Phong.

“Đóng băng cô ấy không phải là cách, hay để tôi đưa cô ấy về Thần Châu Phái, không chừng sư huynh cô ấy cứu được.” Thiết Hải khẽ nói. Nét mặt ông đầy vẻ áy náy, ông biết vì ông không làm tròn nhiệm vụ được nhờ nên Ngọc Phất mới gặp nạn.

“Đại sư, ông cũng biết tâm mạch bị hao tổn thì không còn chữa được mà.” Tả Đăng Phong khẽ cười, lý do Thiết Hải đưa ra an ủi quá ngây thơ, lại còn bảo muốn đưa cô về Thần Châu Phái, ông còn chưa hiểu ra bây giờ ông không thể đi xa được nữa hay sao?

“A Di Đà Phật, người đã chết không thể sống lại, cậu đừng giận chó đánh mèo, cứ trách tôi đi, đều là lỗi của tôi.” Thiết Hải thở dài, ông biết tình cảm của Ngọc Phất và Tả Đăng Phong rất sâu, Ngọc Phất mà chết tạo nên đả kích rất lớn với Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong bản tính bạo ngược dễ giết người, chỉ có Ngọc Phất mới giúp được hắn giảm bớt lệ khí, Ngọc Phất chết rồi, Tả Đăng Phong tất nhiên càng thêm điên, tu vi của hắn đã vô địch thiên hạ, nếu làm ác không còn ai cản được, hậu quả gây ra rất nghiêm trọng.

“Ông là người điên, đâu có gì sai.” Tả Đăng Phong ghen ngào, một câu người chết không có thể sống lại của Thiết Hải làm hắn vô cùng đau lòng.

“Tôi đâu có điên.” Thiết Hải cau mặt, lắc đầu.

“Tôi phải đi đây, đại sư, ông hãy bảo trọng, có cơ hội tôi trở về thăm ông.” Tả Đăng Phong đứng dậy.

“Tôi đi với cậu, tôi không ở lại đây đâu.” Thiết Hải cũng đứng dậy.

“Đại sư, tu vi ông mất rồi, những chỗ tôi đi ông không thể đi được nữa, ông ở lại Thiếu Lâm tự nghiên cứu kinh Phật đi, đó mới là việc chính của tăng nhân.” Tả Đăng Phong thở dài.

Thiết Hải ngạc nhiên, dáng vẻ mất mát, rất không cam lòng, “Tôi đi theo làm bạn với cậu thôi, không làm vướng chân cậu đâu.”

“Đại sư, đi theo tôi nhiều nguy hiểm lắm, tôi không thể phân thân chăm sóc ông được.” Tả Đăng Phong lắc đầu,

“Tôi tự chăm sóc ỳnh, chúng tôi đi đi.” Thiết Hải vội nói,

“Cả Lão Đại ông còn ôm không nổi, làm sao tự lo ỳnh được.” Tả Đăng Phong chỉ Lão Đại trong ngực Thiết Hải, Thiết Hải giờ chỉ là một ông cụ bảy mươi, ôm một con vật nặng mấy chục cân, nên phải cố hết sức.

“Thì ra cậu sợ tôi làm phiền cậu, thôi đi, lão nạp không đi theo cậu nữa.” Thiết Hải hờn dỗi ôm Lão Đại đi ra hướng cửa chùa.

Tả Đăng Phong nhìn theo. Thiết Hải đã không tỉnh táo, giờ lại không còn khả năng tự bảo vệ bản thân, nếu ông đã không muốn ở lại Thiếu Lâm tự, thì chắc chắn ra ngoài du lịch, với tình hình của ông hiện giờ, nếu ra ngoài, bị người tôi ăn hiếp, khi dễ.

Tả Đăng Phong vội chạy lên, chộp lấy mạch môn của Thiết Hải.

“Cậu bắt tôi làm gì?” Thiết Hải hỏi,

Tả Đăng Phong không đáp, chỉ chăm chú nhìn lão hòa thượng đã từng và hắn vào nam ra bắc. Thiết Hải là người bạn cuối và của hắn, hắn không thể nhìn ông lang thang bên ngoài bị người tôi chà đạp, cách duy nhất bây giờ hắn có là dùng Huyền Âm Chân Khí trị hết bệnh điên cho ông, nhưng như thế nghĩa là Thiết Hải không còn biết hắn là ai.

“Tả Đăng Phong, cậu khóc cái gì?” Thiết Hải ngạc nhiên lắm.

Tả Đăng Phong nhắm mắt, một luồng Huyền Âm Chân Khí xuyên thẳng vào can kinh của Thiết Hải, rồi tới tâm kinh...

331. Q.4 - Chương 331: Lẽ Loi Một Mình

Thiết Hải bị điên là do nhiều năm tích tụ. Năm năm diện bích chỉ có một mình, tính nóng nảy, sự giận dữ lâu ngày tích lại làm bế tắc can kinh, ảnh hưởng làm cho tâm kinh bế tắc theo, giờ ông không còn tu vi, nên Huyền Âm Chân Khí chạy vào can kinh và Tâm Kinh rất nhanh, sau khi chỗ bị tắc được xử lý, kinh mạch đã tuần hoàn, Tả Đằng Phong thu hồi lại linh khí, để Huyền Âm Chân Khí không làm tổn sủng kinh mạch còn yếu của Thiết Hải.

“Đại sư, ông thấy thế nào?” Tả Đằng Phong ân cần hỏi, hẩn để lại một chút linh khí trong người Thiết Hải, phân bổ ở khắp người, tuy không thể đem ra dùng được, nhưng lại giúp cơ thể Thiết Hải khỏe mạnh, không bị suy yếu.

Thiết Hải nhắm mắt không đáp. Ông điên mười năm, giờ đột nhiên khôi phục thần trí, cần phải có thời gian để chỉnh lí những suy nghĩ lộn xộn.

Tả Đằng Phong thả tay ông ra, lùi lại mấy bước, ôm Ngọc Phát đi ra hướng cửa chùa.

“A Di Đà Phật, Tả chân nhân xin dừng bước.” tiếng Thiết Hải đột ngột vang lên.

Tả Đằng Phong đứng lại nhưng không quay đầu. Thiết Hải trước giờ vẫn gọi thẳng tên hẩn, chưa bao giờ gọi hẩn là Tả chân nhân, ba chữ Tả chân nhân làm Tả Đằng Phong cảm thấy vô cùng lạ lẫm và chua xót, tuy nhiên cũng có phần an ủi, vì như thế nghĩa là Thiết Hải vẫn còn nhớ rõ những chuyện đã xảy ra.

Hai người im lặng, cả một nén nhang thời gian sau, Thiết Hải mới cất bước đi tới.

“Tả chân nhân, xin trả vật này lại cho cậu.” Thiết Hải móc trong ngực một cái hộp nhỏ đưa cho Tả Đằng Phong.

Hộp sắt này là cái hộp khách sạn dùng để đựng diêm, sau bị Thiết Hải lấy để đựng bao tay Thuần Dương.

“Đại sư, sao ông không lấy bao tay Thuần Dương ra để đánh Đồng Giáp?” Tả Đằng Phong nhận lấy chiếc hộp.

“A Di Đà Phật, lão nạp là tăng nhân Thiếu Lâm, luyện tập võ học của Thiếu Lâm, làm sao dùng ngoại vật đánh nhau được, chuồng hồ Dịch Cân Kinh cũng đủ thắng rồi.” Thiết Hải điềm tĩnh lắc đầu.

”Đại sư, ông bảo trọng, tôi đi trước. Lòng Tả Đằng Phong chùng xuống, lên tiếng cáo từ.

“Chúng tôi quen biết một thời gian, chính là có duyên, con chuột này ứng địa khí mà sinh ra, không thể ở lâu trong Thiếu Lâm, làm phiền Tả chân nhân sắp xếp chỗ ở cho nó giúp.” Thiết Hải đặt Lão Đại xuống đất.

“Đại sư, ông còn gì muốn dặn dò không?” Tả Đằng Phong gật đầu, lão đại là dương chúc địa chi, nếu ở lại Thiếu Lâm tự, người Nhật nhất định đến đây gây hấn, mà Thiết Hải trước mắt đã không còn năng lực bảo vệ nó.

“Lão nạp ở lại Thiếu Lâm, nếu cậu có thời gian, cứ đến đây gặp lão nạp, chúng tôi vẫn là bạn thân.” Thiết Hải đáp.

Tả Đằng Phong gật đầu, hẩn tưởng Thiết Hải khuyên hẩn nên ít tạo sát nghiệp, không ngờ Thiết Hải lại không nói điều ấy, mà chỉ bảo hai người vẫn là bạn bè, dùng cách nói thâm thúy này để bình ổn tâm tình cho hẩn.

“Lão Đại, đi theo tao đi.” Tả Đằng Phong nói với Lão Đại.

“Thầm thì.” Lão Đại ngẩng đầu nhìn Thiết Hải, lại quay đầu nhìn nhìn Tả Đằng Phong, do dự không biết làm gì.

“Duyên phận giữa chúng tôi đã hết rồi, mày hãy đi đi.” Thiết Hải phát tay với Lão Đại, xoay người đi về hướng hậu viện.

“Đi thôi.” Tả Đằng Phong thở dài đi ra cửa chùa.

Lão Đại nghe hiểu được tiếng người, biết Thiết Hải muốn nó rời đi, nên đi theo Tả Đăng Phong đi ra ngoài, nhưng nó đi rất chậm, bước từng bước một, ánh mắt rất không muốn. Lão Đại tuy trời sinh tính gian xảo, giỏi nịnh nọt, nhưng nó cũng biết rất rõ ai tốt với mình.

Lúc Tả Đăng Phong sắp ra khỏi cửa chùa, Thiết Hải đột ngột chạy tới, móc một mớ hạch đào trong ngực nhét vào túi quần Tả Đăng Phong, liếc qua Lão Đại một cái, xoay người rời đi.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong thở dài.

Chúng tăng Thiếu Lâm tự đã đem đám Lạt Ma xuống núi, những Lạt Ma này có một số không chết, chỉ bị hàn khí đông cứng mà thôi, nhìn thấy Tả Đăng Phong thì đều sợ hãi.

Tả Đăng Phong mặc họ chúng, ôm Ngọc Phất đi qua, Lão Đại tâm không cam lòng không nguyện đi theo, nó sợ Tả Đăng Phong hơn là thân cận.

Vì mang theo Lão Đại, Tả Đăng Phong không dùng thân pháp, chỉ đi bộ, đến biên giới Tung Sơn thì dừng lại.

“Mày tự do, đi đâu thì đi đi. ” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn Lão Đại, hắn đưa Lão Đại ra khỏi Thiếu Lâm tự chính là để cho đám lạt ma đưa tin giúp rằng hắn đã mang Lão Đại đi rồi, để người Nhật khỏi tới quấy rầy Thiếu Lâm tự.

Lão Đại ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, quay lại nhìn Tung Sơn, ánh mắt mờ mịt mê mang.

“Đi đi, đi hướng bắc ấy, ở đó có sông lớn, nếu mày nhớ ông ấy, thì thường xuyên tới mà thăm.” Tả Đăng Phong thở dài.

Lão Đại gật đầu, dựng thẳng thân chào Tả Đăng Phong rồi chui vào bụi cỏ, còn độc tích luôn ẩn trong bụi cỏ đi theo sau, và lên hướng bắc.

Đã kích tới liên tiếp làm đầu óc Tả Đăng Phong dần dần, cộng thêm cả người mệt lử, chỉ còn nhớ được mỗi một chuyện là cố gắng chạy tới thị trấn đã hẹn trước với Tôn Phụng Tiên Tiên.

Chủ tiệm cầm đồ đã nhận được thông báo của Tôn Phụng Tiên Tiên, thấy Tả Đăng Phong lập tức đưa hắn vào hậu đường.

“Tả chân nhân đến sớm quá, món đồ ngài cần chúng tôi vẫn chưa chuẩn bị xong.” Chu chủ sự là một người còn trẻ, nhìn thấy Tả Đăng Phong thì không kềm được, run rẩy.

“Tìm cho tôi một phòng yên tĩnh, bảo Tôn Phụng Tiên Tiên tới gặp tôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Chu chủ sự lập tức đưa Tả Đăng Phong tới phòng.

“Tả chân nhân, có cần đi mời thầy thuốc không? ” Chu chủ sự nhìn thấy thanh đao cắm trên người Ngọc Phất.

“Chuẩn bị cho tôi một cái thùng để tắm, thùng mới, nước sạch, khi nào dùng tôi báo, tôi mệt lắm, đừng có tới quấy rầy tôi.” Tả Đăng Phong cách không đóng cửa phòng lại.

Trong phòng có một chiếc giường to, Tả Đăng Phong đặt Ngọc Phất lên giường, nằm phịch xuống bên cạnh, vận chuyển hết linh khí trong kinh lạc về khí hải, rồi hôn mê bất tỉnh.

Hôn mê và ngất là cách thức tự bảo vệ của con người, Tả Đăng Phong tâm thần và thể lực đều mệt nhọc quá độ, mệt đến mức không thể suy nghĩ được nữa, hắn cần phải nghỉ ngơi.

Hắn là thần tài của kim trạch Cửu Châu, ông chủ kim trạch Cửu Châu lại là hội trưởng súng hội, hắn tới làm tất cả cửa hàng thuộc súng hội trong thị trấn đều chấn kinh, người đứng đầu quân đội chỗ lập tức cho người tới tặng lễ, đồng thời cách ly cả khu vực, những ai gây ồn ào quanh đó đều bị đuổi đi, để cho Tả Đăng Phong có thể yên tĩnh nghỉ ngơi.

Giữa trưa Tôn Phụng Tiên Tiên chạy tới, đem qua khi nhận được tin, hắn đã chạy suốt đêm tới đây. Kim trạch Cửu Châu bây giờ đã không còn là Kim trạch Cửu Châu năm xưa, Tả Đăng Phong mấy lần tặng cho Tôn Phụng Tiên Tiên cực nhiều tiền vốn, với số tiền ấy, Kim trạch Cửu Châu làm ăn càng ngày càng lớn,

bây giờ Tôn Phụng Tiên Tiên đã trở thành một người hết sức quan trọng trong giới sủng gia, hắn chưa bao giờ quên là ai cho hắn hôm nay, nên chỉ cần Tả Đăng Phong cần tới, hắn nhất định tận hết sức lực.

Đến giờ hội, Tả Đăng Phong tỉnh giấc, Ngọc Phát yên tĩnh nằm bên cạnh, giống như mùa thu bốn năm trước Vu Tâm Ngữ nằm bên cạnh hắn vậy. Từ hồi vào giới tu đạo, Tả Đăng Phong chưa bao giờ biết lạnh là gì, nhưng bây giờ hắn lạnh tới cả tim gan, nổi đau làm hắn lạnh buốt, và vô cùng đau đớn, cả người hắn run rẩy, cuộn tròn người lại, hắn không dám nghĩ những chuyện đã qua, không dám khóc, vì hắn biết nếu khóc không dừng lại được.

Vu Tâm Ngữ chết làm Tả Đăng Phong đau sứt, Ngọc Phát chết làm hắn hoàn toàn tuyệt vọng, hắn phải dùng hết ý chí để làm mình bình tĩnh, nếu không hắn bị thác loạn tinh thần, hành vi trở nên thất thường.

Nhưng hắn đau đớn quá, nên hắn buột ra tiếng rên rỉ, làm Tôn Phụng Tiên Tiên và Chu chủ sự đang đứng chờ trong sân cực kỳ kinh ngạc, tiếng rên ấy cho thấy Tả Đăng Phong đang vô cùng đau khổ.

“Đông gia, làm sao bây giờ.” Chu chủ sự hỏi nhỏ.

Tôn Phụng Tiên Tiên cau mặt, phát tay, ý bảo Chu chủ sự im ngay.

“Đưa thùng tắm và nước vào đi.” thanh âm ngoài phòng làm Tả Đăng Phong tỉnh lại, đứng dậy ra mở cửa phòng.

Hai người vội đem thùng tắm tới cửa phòng, trong phòng tối om, hai người không nhìn thấy gì bên trong.

“Đổ nước vào.” Tả Đăng Phong đứng án ngữ ngay cửa, không cho vào.

“Tả chân nhân, xảy ra chuyện gì?” Tôn Phụng Tiên Tiên ân cần hỏi, hắn với Tả Đăng Phong là vừa kính vừa sợ, hắn kính nhân phẩm của Tả Đăng Phong, nhưng sợ tác phong của hắn.

Tả Đăng Phong khẽ vỗ vai Tôn Phụng Tiên Tiên, lắc đầu không đáp.

“Tả chân nhân, cần tôi làm gì không?” Tôn Phụng Tiên Tiên cảm động nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong vỗ vai hắn cho thấy không hề coi hắn là người ngoài.

“Đưa một ngàn lượng hoàng kim tới Thiếu Lâm tự, năm trăm bộ tăng y, một ngàn cân dầu vừng, năm trăm gánh lương thực, dùng danh nghĩa của tôi đưa qua.” Tả Đăng Phong nói, Thiết Hải từ nay không ra ngoài nữa, Thiếu Lâm tự rất nghèo, Tả Đăng Phong không thể để ông bị đói.

“Ngày mai nhất định đưa đến, ngài yên tâm, còn gì nữa không?” người hầu mang nước tới, Tôn Phụng Tiên Tiên nghiêng người nhường đường.

“Tìm giúp tôi một thanh vũ khí cổ đại, tôi muốn tìm một món binh khí vừa tay.” Tả Đăng Phong đáp. Binh khí thời cổ hết chín thành đã tán lạc trong dân gian, chỉ còn một thành là mất tăm mất tích, muốn tìm thì tốt nhất là xông vào dân gian mà tìm.

“Tôi cố hết sức.” Tôn Phụng Tiên Tiên nghiêm mặt gật đầu, yêu cầu này của Tả Đăng Phong rất khó, nhưng khó mấy hắn cũng làm.

“Tìm một người nữ nào đó giỏi sửa quần áo tới giúp tôi may vá một chút.” Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ, quần áo của Ngọc Phát bị rách quá, phải chữa lại.

“Cái này thì dễ, Chu Hữu Tài, cậu đi làm.” Tôn Phụng Tiên Tiên sai Chu chủ sự, người kia đi ngay.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, xông Tôn Phụng Tiên Tiên gật đầu, đưa tay giúp khé cửa phòng.

Nơi hắn sắp đi không thể mang theo Ngọc Phát, nên phải đưa cô về Thần Châu Phái, hắn phải tắm rửa thay quần áo cho cô, không thể để cô như vậy trở về. . .

332. Q.4 - Chương 332: Tà Khí Thượng Cổ

Từ xưa đến nay, đàn ông khi cưới đồ phụ nữ đều vừa cười vừa cời, dù ngoài mặt có khi không cười nhưng trong bụng vẫn đang cười, nhưng Tả Đăng Phong lại là dùng hết mười hai thành công lực cố gắng không ỉnh rơi nước mắt. Vết sứt trên người Ngọc Phát không phải chỉ có một chỗ dưới nách mà còn ở nhiều chỗ

khác. Những vết sủng này đều là do võ sĩ đao tạo thành, cho thấy kẻ công kích Ngọc Phát không phải chỉ có một người, thật không biết làm sao dưới làn mưa công kích như vậy mà Ngọc Phát còn mang được nội đan thổ cầu chạy được ra ngoài.

Tả Đăng Phong quyết định dùng linh khí chấn thanh võ sĩ đao văng ra, cơ năng sinh lý của Ngọc Phát đã chấm dứt, nên vết sủng không hề có máu tươi chảy ra.

Vì trên người Ngọc Phát có sủng tích, Tả Đăng Phong chỉ có thể vắt khăn lau qua. Hồi trước hắn đã từng nhìn thấy cơ thể cô, nhưng hồi đó là vì lòng hiếu kỳ, còn bây giờ chỉ có đau lòng và dịu dàng, Ngọc Phát vì hắn làm những chuyện thế này, trên đời có mấy người đàn bà làm được, luôn đi theo giúp đỡ hắn không điều kiện, giờ không người giúp vẫn đi tìm lục dương nội đan cho hắn. Hành động này của cô cực kỳ không sáng suốt, hắn chưa bao thích loại người luôn ỉn là đúng như thế này, nhưng Ngọc Phát trước khi tự tử vẫn còn lừa hắn rồi đi lại làm hắn vô cùng rung động, tất cả những điều cô làm chỉ để cho hắn được sống, nếu không vì hắn, cô không phải đau đớn như thế này.

Tả Đăng Phong không chế Huyền Âm Chân Khí đã đến mức lô hỏa thuần thanh, cơ thể Ngọc Phát không hề có lớp sương lạnh nào, tứ chi cũng không bị đông cứng. Tả Đăng Phong lau người cho cô xong, vẫn lại mái tóc dài, giặt bộ quần áo của Ngọc Phát, Thuần Dương Chân Khí hong khô, mặc lại áo lót cho cô.

Làm xong, trong lòng hắn đã bình tĩnh rất nhiều, vì những điều này chỉ có vợ chồng mới làm cho nhau, đây chính là hy vọng cả đời của Ngọc Phát.

Nhìn Ngọc Phát nằm trên giường như đang ngủ, Tả Đăng Phong nở nụ cười, hắn thấy mình rất may mắn, có hai cô gái yêu mình đến thế, Ngọc Phát cũng may mắn, vì rốt cục cô đã làm cho người cô yêu hiểu được cô yêu hắn đến mức nào, Vu Tâm Ngữ cũng may mắn, vì người đàn ông mà cô phải trả giá bằng sinh mạng hoàn toàn không cô phụ cô.

Tả Đăng Phong cười rồi lại khóc. Hai người yêu hắn đều đã chết, ngay bản thân hắn cũng đang sắp chết, buồn thay quanh người một người bạn cũng không còn, hắn chỉ còn một thân một mình đi đến cuối con đường.

Tả Đăng Phong nhìn trần nhà mà lạnh giá. Đây không phải là nhà của hắn, hắn không có nhà, không có người thân, không có bạn bè, không ai biết trong lòng hắn nghĩ gì, không có ai an ủi hắn, hắn chỉ có một mình, cô độc, vô tận cô độc làm hắn không rét mà run, bối rối ôm lấy Ngọc Phát, nhưng cơ thể lạnh giá của Ngọc Phát làm cho hắn càng thêm tuyệt vọng.

“Tôi không bao giờ bỏ rơi chị, tôi nhất định cứu chị.” Tả Đăng Phong thầm thì.

Nói xong hắn mới hết hồn, không ổn, nếu cứu Ngọc Phát, vậy Vu Tâm Ngữ thì sao?

“Mình nên làm gì bây giờ, nên cứu ai đây?” Tả Đăng Phong ôm đầu.

“Để thợ may ở phòng nghỉ chờ đi, mang trà cho bà ấy.” bên ngoài vang lên tiếng của Tôn Phụng Tiên Tiên, thanh âm rất nhỏ, nhưng rõ ràng là cố ý để cho Tả Đăng Phong nghe thấy.

“Không cần, bảo bà ấy vào đi.” Tả Đăng Phong vội chỉnh lại tinh thần, giọng đã gần như bình thường.

Cửa phòng gõ nhẹ, Tả Đăng Phong kéo bình phong che gối lại, cách không mở cửa phòng ra.

Ngoài cửa có một người phụ nữ tuổi chừng năm mươi, vai khoác một cái túi, dáng vẻ khẩn trương, đứng run run.

Tả Đăng Phong nhớ ra trong phòng không bật đèn, bèn đứng dậy bật đèn lên, mời thợ may vào.

“Vá lại giúp tôi, tốt nhất là không để nhìn thấy đường may.” Tả Đăng Phong đưa dao bào và quần áo trong của Ngọc Phát cho thợ may.

Người phụ nữ cầm bộ quần áo xem xét, rồi gật đầu.

“Ngồi ở đó đi, làm nhanh giúp tôi.” Tả Đăng Phong chỉ cái giường nhỏ bên cạnh. Những nhà đông người, phòng chính đều có hai cái giường. Giường lớn ở phía bắc, có bình phong che, ở gần cửa sổ có thêm một giường nhỏ, để chủ nhân ngủ trưa và phụ nữ làm việc nữ công.

“Dời cái thạch đôn qua đó, bảo nhà bếp mang đồ ăn lên đi.” Tôn Phụng Tiên Tiên thấy Tả Đăng Phong mở cửa, vội bảo người làm dời thạch đôn dưới gốc cây tới giữa hậu viện, để Tả Đăng Phong ngồi ăn cơm cũng vẫn nhìn thấy tình cảnh trong nhà.

Tả Đăng Phong ra sân, ngồi xuống thạch đôn, bốn món chay bốn món mặn được dọn lên, ấm trà bầu rượu cũng đầy đủ.

“Tả chân nhân, vật ngài cần tôi đã chuẩn bị xong, ngài nhìn thử xem có vừa mắt không.” Tôn Phụng Tiên Tiên ra dấu người làm mang tới một cái giường gỗ khắc hoa tinh xảo, rộng hai xích bốn, dài năm thước tám, bên ngoài khắc mây bay, bên trên có màn trúc, khi kéo màn thì gió không thể lọt vào trong giường.

“Đẹp lắm, để trước cửa phòng đi.” Tả Đăng Phong gật đầu, hẩn nghĩ trong đầu là một thứ giống quan tài, nhưng lại không được làm giống quan tài, rõ ràng là một yêu cầu cực khó.

“Thời gian quá gấp gáp, ở đây chỉ có gỗ hoàng dương là tốt nhất.” Tôn Phụng Tiên Tiên rót rượu cho Tả Đăng Phong.

“Đã làm phiền cậu.” Tả Đăng Phong bưng chén rượu uống một hơi cạn sạch, hoàng dương phát triển rất chậm, tuy không phải vật liệu gỗ cực phẩm nhưng cũng là thượng phẩm.

“Tả chân nhân, tiên thể Ngọc Chân Nhân có bệnh nhẹ, những dược liệu này không biết có dùng được không.” Tôn Phụng Tiên Tiên lấy một chiếc hộp gấm mở ra cho Tả Đăng Phong xem.

Tả Đăng Phong nhìn sang, thấy bên trong có năm loại dược liệu rất quý, trong đó thậm chí có một cây tuyết sâm chỉ có trên thập tam thái tử phong.

“Tâm ý của cậu xin cảm ơn.” Tả Đăng Phong rót một chén rượu cho Tôn Phụng Tiên Tiên, chạm cốc uống cạn.

“Đồ mang lên Thiếu Lâm tự tôi cũng đã chuẩn bị đầy đủ, sáng mai đưa qua.” Tôn Phụng Tiên Tiên tiếp tục báo cáo công tác.

“Tôi lại thiếu cậu một nhân tình.” Tả Đăng Phong lắc đầu, uống hai chén rượu, trong bụng hẩn đã ấm áp.

“Tả chân nhân nói lời này tôi không dám nhận, tiền bạc tôi không thiếu, năm đó riêng việc ngài đề biển cho tôi đã giúp tôi đại ân, ngay cả người Nhật cũng không dám tới làm phiền Kim trạch Cửu Châu, ngài chính là quý nhân của tôi.” Tôn Phụng Tiên Tiên khẽ lắc đầu, khẽ thở phào trong lòng. Người như Tả Đăng Phong, quan hệ tốt với hẩn thì không sao, đặc tội với hẩn chính là muốn mất mạng.

Tả Đăng Phong phát tay, cầm đũa bắt đầu ăn cơm. Hẩn không thấy đói, nhưng hẩn bắt mình phải ăn.

Người tôi nói gần vua như gần cộc, Tôn Phụng Tiên Tiên chính là đang có cảm giác này. Qua dáng vẻ của Tả Đăng Phong, hẩn đoán ra Ngọc Phát gặp phải bất trắc, nhưng Tả Đăng Phong lại ăn uống như gió, chẳng vẻ gì đau khổ, làm hẩn không hiểu nổi trong lòng Tả Đăng Phong đang nghĩ cái gì, đành phải cẩn thận từng tí một và hẩn uống rượu.

“Tả chân nhân, đao với kiếm, ngài thích loại nào?” Tôn Phụng Tiên Tiên châm trà cho Tả Đăng Phong.

“Đao, có manh mối?” Tả Đăng Phong không có chút do dự trả lời, đao chính là vua của binh khí, chủ về khí phách, kiếm là đế của binh khí, chủ về nhân hòa, so ra thì, Tả Đăng Phong thích dùng đao hơn.

“Binh khí cổ đại chỉ có thể ngộ nhưng không thể cầu, tôi đã gọi mười mấy cuộc điện thoại, nhưng chưa thu hoạch được gì.” Tôn Phụng Tiên Tiên lắc đầu,

Tả Đăng Phong khẽ nhủ mày, trước giờ hẩn không quan tâm đến binh khí, nhưng sau khi gặp âm chúc hỏa xà, hẩn mới biết Huyền Âm Chân Khí và Thuần Dương Chân Khí không thể hoàn toàn thay thế được thần binh lợi khí.

“Tả chân nhân, tôi có ý nghĩ này, không biết có được không.” Tôn Phụng Tiên Tiên nó nhỏ.

“Cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi, hẩn uống đã nhiều rượu, vì không sử dụng linh khí chống đỡ, nên hẩn đã hơi say.

“Nếu ngài nhất định cần dùng gấp, mà chưa tìm ra kịp, tôi có biết mấy vị sư phụ đúc đao kiếm, tôi gọi họ tới chế một thanh bảo đao cho ngài có được không? ” Tôn Phụng Tiên Tiên nói,

“Thôi khỏi, để tôi nghĩ cách khác.” Tả Đăng Phong lắc đầu , cái hấn muốn là thần binh lợi khí, không phải đồng nát sắt vụn.

“Ngài hãy nghe tôi nói hết, đao được hay không chủ yếu là nhờ vào chất liệu chế tạo. Danh đao danh kiếm cổ đại trên cơ bản đều là dùng thiên thạch có độ cứng cực cao chế tạo, tôi biết chỗ có loại tài liệu này.” Tôn Phụng Tiên Tiên nói nhỏ xú.

“Chỗ nào?”

“Hướng đông bắc, hơn ba trăm dặm, ở Khai Phong.” Tôn Phụng Tiên Tiên chỉ về hướng đông.

“Khai Phong có thiên thạch?” xem nét mặt Tôn Phụng Tiên Tiên thì vẫn thạch kia có bỏ tiền cũng chưa chắc lấy được.

“Còn tốt hơn cả thiên thạch. Trong mười thanh danh đao thời cổ đại có ba thanh có tà khí, ba thanh này đều đang ở Khai Phong, nhưng chúng không còn trong hình dạng ban đầu, chúng đã bị thợ rèn thời Tống Triều biến thành đao hành hình.” Tôn Phụng Tiên Tiên nói.

“Tôi hiểu cậu muốn nói cái gì rồi. Tôi còn phải tới Hồ Nam một chuyến, trước khi đi tôi tới Khai Phong mang một cái về. . .”

333. Q.4 - Chương 333: Cổ Đô Khai Phong

Khai Phong, thời Tống Triều, ba thanh đao hành hình, ba manh mối vừa nói ra, Tả Đăng Phong lập tức đoán ra ngay Tôn Phụng Tiên Tiên muốn nói tới long đầu đao, hổ đầu đao, cầu đầu đao của Bao Chửng. Chúng là vật hành hình Khai Phong phủ, trên chém hoàng thân, dưới chém thảo dân.

“Ba thanh đao đó vốn đã có tà khí, sau khi được chế thành đao hành hình, giết người vô số, là đại hung vật thật sự, nếu ngài ngại nó mang điềm xấu, tôi nghĩ cách khác.” Tôn Phụng Tiên Tiên bảo người làm dọn bàn ăn, mang điểm tâm lên.

“May mắn? ha ha ha, cả đời này tôi không có biết cái gì gọi là may mắn hết!” Tả Đăng Phong cười to.

“Tả chân nhân, chúng tôi tuổi xem xem nhau, nếu ngài đồng ý, hãy coi tôi là bạn bè, tôi rất muốn biết ngài đã xảy ra chuyện gì.” Tôn Phụng Tiên Tiên thừa dịp lớn mật đề nghị. Hấn được giáo dục rất nghiêm khắc, hấn biết đằng sau mỗi thành công đều có một thời gian gian khổ cố gắng, hấn rất ngạc nhiên không biết làm sao Tả Đăng Phong lại có được tu vi hôm nay, nhưng hấn hỏi này vấn đề không phải đơn thuần vì hiếu kỳ, mà là muốn kéo gần quan hệ giữa hai người.

“Tốt nhất cậu đừng xem tôi là bạn, nếu không cậu phải chết nhanh lắm. ” Tả Đăng Phong xách bầu rượu đi về phòng.

Tả Đăng Phong không kể chuyện bản thân, nhưng đề nghị của Tôn Phụng Tiên Tiên lại làm hấn nhớ lại những chuyện cũ. Hồi nhỏ cha mất, hấn sống rất nghèo khổ, đặc tội Hồ Thiển bị đuổi vào rừng sâu núi thẳm, Vu Tâm Ngữ qua đời làm hấn tê tâm liệt phế, bốn năm đầy gian khổ nguy hiểm, bị bắt áp giải phải nhận nhục nhã và ngược đãi, Ngọc Phát gặp nạn, Thiết Hải rời đi, Kim Châm Ngân Quan khoanh tay đứng nhìn, tất cả mọi chuyện đều làm hấn giận dữ.

“Cút!” một gốc cây chắn đường đi của hấn, Tả Đăng Phong vung tay, cái cây bị nhổ tận gốc bay vèo ra ngoài.

Cái cây to bị ném vèo qua sân nhỏ, ngoài viện lập tức vang lên tiếng nhà cửa sụp đổ và tiếng kêu hoảng sợ, Tôn Phụng Tiên Tiên vội chạy ra đi giải quyết hậu quả, hấn nhận ra Tả Đăng Phong đã uống quá nhiều, nếu không đã không đi lệch tới ba bốn dặm tới chỗ cái cây, ây da, tình hình này phải cách hấn xa một chút thì mới an toàn.

Tả Đăng Phong không dùng linh khí chống đỡ, nên uống hai cân rượu đã say, nhưng hấn lại thích cảm giác này, vì nếu hấn không tỉnh táo, không suy nghĩ, không suy nghĩ, không thấy đau khổ, nhưng mà sao thấy cái cửa rõ ràng ngay trước mắt rồi, mà sao đi mãi lại không vào được?

Tôn Phụng Tiên Tiên giải quyết xong quay lại, người may vá cũng đi ra ngoài sân, tường viện đã bị lủng một lỗ to, Tả Đăng Phong cầm bầu rượu nằm rải cánh trên đất ngay giữa phòng.

“Đồng gia, làm gì bây giờ?” Chu chủ sự nhìn Tả Đăng Phong.

“Quần áo sửa xong chưa?” Tôn Phụng Tiên Tiên không trả lời Chu chủ sự, mà quay sang hỏi người thợ may.

“Còn một chút nữa.” Người thợ may sắc mặt trắng bệch, Tả Đăng Phong hất cây đại thụ, làm thùng tường, bà đều nhìn thấy, nên bà sợ.

“Chị quay lại đó, mau sửa xong đi, sửa xong thì ở lại đến sáng mai, tiền công trả gấp mười lần. Những người khác rời khỏi hậu viện, không ai được vào đây nữa.” Tôn Phụng Tiên Tiên trầm ngâm một lát rồi ra lệnh. Không phải là hấn không muốn đi đỡ Tả Đăng Phong, nhưng hấn không dám vào phòng. Quần áo của Ngọc Phát đang sửa, nghĩa là Ngọc Phát nằm sau bình phong không có mặc quần áo, nếu có đàn ông dám vào phòng, Tả Đăng Phong khi tỉnh lại nhất định giết họ.

Thợ may sợ, nhưng tiếp được trả hậu hĩnh. Tiền công của bà là hai đồng đại dương, gấp mười lần nghĩa là tới hai mươi đồng, đáng giá để mạo hiểm.

Rượu không thể làm một cao thủ tử khí điên phong bất tỉnh triệt để, hấn nghe được tiếng của Tôn Phụng Tiên Tiên, biết vì sao Tôn Phụng Tiên Tiên lại ra giá cao để giữ người thợ may lại, chính là để sau khi hấn tỉnh lại, chứng minh với hấn là không có ai khác đi vào phòng.

Sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong tỉnh dậy, đi tới bàn uống nước.

“Quần áo sửa xong rồi.” Thợ may thấy Tả Đăng Phong đã tỉnh, lập tức đưa quần áo ra.

“Cám ơn.” Tả Đăng Phong kiểm tra xong rất hài lòng, thợ may này thật là khéo tay, hầu như không hề nhìn ra dấu vết may vá nào.

“Quần áo của ngài có cần vá lại hay không?” Tả Đăng Phong cảm ơn làm thợ may dạn dĩ hơn.

Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ, cởi đạo bào, lấy hết đồ bên trong ra, rồi đưa đạo bào cho thợ may. Đạo bào lớp bị rách lớp bị cháy, không sửa không thể mặc được nữa.

Thợ may kinh ngạc nhìn Tả Đăng Phong, không ngờ hấn cởi đồ ra rồi, bà mới nhìn ra hấn rất gầy, thực không tưởng được một người gầy như vậy mà lại lợi hại đến như thế.

“Có muốn giặt trước hay không?” Thợ may hỏi, một bộ đồ để bốn năm không giặt, đủ biết bẩn tới cỡ nào.

“Đừng giặt.” Tả Đăng Phong cầm quần áo Ngọc Phát đi vào sau tấm bình phong.

“Hai người đều quan trọng đối với tôi, tôi đã không phụ lòng cô ấy, cũng không phụ lòng chị.” Tả Đăng Phong lầm bầm, hồi trước hấn chưa bao giờ đặt Ngọc Phát và Vu Tâm Ngữ ngang hàng với nhau, nhưng từ lúc quay về sơn động nhìn thấy Ngọc Phát muốn tán công tự bạo, Ngọc Phát và Vu Tâm Ngữ đã được đặt lên ngang nhau, vì hai người họ đều là tự nguyện trả giá tính mạng của mình cho người đàn ông mình yêu mến mà không cần đền đáp.

Tả Đăng Phong mặc đồ vào cho Ngọc Phát. Hấn nắm cổ tay cô, cảm nhận hàn khí trong người cô. Huyền Âm Chân Khí một khi nhập vào cơ thể, trừ phi có Thuần Dương Chân Khí giải cứu, nếu không khó mà tự biến mất. Mấy hôm nay hàn khí trong người Ngọc Phát bị tản đi cực ít, dù không cần bổ sung, trong vòng nửa năm cũng không vấn đề gì.

Tôn Phụng Tiên Tiên đã ang tới quần áo và giày mới cho hấn, cũng đổi nước tắm. Tả Đăng Phong tắm rửa thay quần áo, tóc đã rất dài, Tả Đăng Phong không có lòng nào đi cắt tóc, nên vẫn lên theo kiểu đạo sĩ, hấn phải đi Hồ Nam Thần Châu Phái, bộ dáng không chật vật quá được.

Đến trưa, Tả Đăng Phong và Tôn Phụng Tiên Tiên ăn cơm trưa, chủ nhà là Chu chủ sự lại không thấy mặt.

“Tôi đã điều tra xong, ba thanh trảm đao kia được cất trong kho của cơ quan hành chính Khai Phong, ngài tới chi nhánh của tôi ở Khai Phong, có người dẫn đường cho ngài.” Tôn Phụng Tiên Tiên nói,

“Mấy cái đó là vật phẩm văn hóa, giữ được quả là không dễ.” Tả Đăng Phong đáp. Thời Thanh mạt, Trung Quốc hai lần bị cướp sạch vật phẩm văn hóa, lần trước là tám nước liên minh cuối thời Thanh, lần sau là ngay bây giờ, người Nhật rất hứng thú với văn hóa của Trung Quốc, đang trắng trợn cướp đoạt chở về Nhật.

“Theo tin tức đáng tin cậy, những thứ có giá trị trong kho đó đã bị người Nhật lấy hết rồi, ba thanh đao kia vì quá mức tà khí, lại không có giá bao nhiêu giá trị, nên bọn chúng không động tới.” Tôn Phụng Tiên Tiên xách bình châm trà.

“Lấy một cái có đủ không?” Tả Đăng Phong điềm tỉnh.

“Chắc là đủ, tôi chưa nhìn thấy ba thanh đao đó bao giờ, chỉ nghe nói chúng được chế thành ba lưỡi đao, ngài lấy lưỡi đao là được rồi, không cần lấy cả cái bệ.” Tôn Phụng Tiên Tiên dặn.

“Ăn xong tôi đi cả.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ món ăn trên bàn, ý bảo ăn đi.

“Chỗ đó là văn phòng của nhà nước, có tuần cảnh trông coi, hay đến tối hẵng đi.” Tôn Phụng Tiên Tiên nhắc.

“Tôi cần gì phải lên lút.” Tả Đăng Phong cười nhạt.

“Phải rồi. Ăn cái này đi, nếm thử món cá hấp này, đây là món ăn nổi tiếng của Hà Nam, đây cũng là lần đầu tôi được ăn đây.” Tôn Phụng Tiên Tiên cầm đũa chuyển đề tài.

“Thợ rèn chừng nào tới?” Tả Đăng Phong gấp một miếng cá, rất mềm rất thơm, nước hấp cũng ngọt, nhà hắn cũng từng đánh bắt được, nhưng chưa bao giờ được ăn.

“Ta đã cho xe đi đón, sáng mai là tới.” Tôn Phụng Tiên Tiên trả lời,

Tả Đăng Phong gạt đầu, lần này hắn không đụng tới rượu, chỉ đơn thuần ăn cơm.

“Tối đa một canh giờ tôi trở về.” Tả Đăng Phong chỉ ăn mấy miếng, rồi bỏ đũa xuống, đứng dậy bước đi.

“Tôi ở ngoài đợi ngài.” Tôn Phụng Tiên Tiên vội theo ra.

Tả Đăng Phong mỉm cười khen ngợi, Tôn Phụng Tiên Tiên có muốn đi qua bình phong tới chỗ Ngọc Phát cũng không làm được, vì hắn đã bố trí lá chắn linh khí.

Tả Đăng Phong thần nhiên lẳng không lướt đi, không buồn giấu diếm.

Ba trăm dặm đường đi chưa tới nửa canh giờ đã tới, nhưng tốc độ của hắn có mau hơn nữa cũng không nhanh bằng tốc độ gọi điện thoại, hắn tới tiệm cầm đồ, thì người dẫn đường đã đang đợi sẵn.

Khai Phong là một thành thị rất lớn, nếu không có ai dẫn đường, muốn tìm được kho của cơ quan hành chính là rất tốn thời gian.

Khai Phong đã bị Nhật chiếm, nhưng chính sách của Nhật hiện giờ đã thay đổi, còn đốt giết cướp bóc, mà để nguyên vẹn, giả bộ trấn an, trên tường viết một câu khẩu hiệu ‘Vì Đại Đông Á và chung vinh’, chính là cái kiểu đánh ày một trận để mảy biết sự lợi hại của tao, sau đó giả bộ làm người tốt, bồi dưỡng bản tính nô lệ cho người trong nước.

Tuy người Nhật không phải vì lòng tốt, nhưng nhờ chính sách này, Khai Phong không bị chiến hỏa tàn phá, không bị cướp bóc, sinh hoạt vẫn bình thường.

Cơ quan hành chính là của chính phủ Hán gian, văn phòng ở ngay trung tâm thành thị, nhà kho ở bên phải văn phòng, xung quanh có rất nhiều cảnh sát canh gác.

Trừ chuyện liên quan tới Vu Tâm Ngữ và Ngọc Phát, những chuyện khác hắn rất tỉnh táo. Hắn cứ thể đi vào nhà kho, ai dám cản hắn giết ngay, ai nhát gan bỏ chạy hắn mặc kệ.

Nhà kho rất lớn, dài đến ba mươi mấy mẽ, nhà ngói tường bằng đá xanh, cửa lớn bằng đồng, trên cửa có khóa, trên dưới tổng cộng ba cái khóa, rất là nghiêm ngặt.

Nhưng dù có như thế cũng không ngăn được hắn, một cái phẩy tay hất bay cửa lớn, hắn đi vào trong...

334. Q.4 - Chương 334: Lại Về Nguyên Hình

Trong kho không có cửa sổ, không khí rất ngột ngạt. Đồ vật được bày trên năm cái giá, mỗi cái giá có năm tầng. Nơi này hẳn là chỗ để tiền bạc trước thời Thanh.

Những kệ giá đa phần trống không, chỉ có vài chỗ rải rác để ít đồng đại dương và tiền cỡ, chẳng còn thứ gì có giá trị. Mặt đất đầy tro bụi. Một hàng vết chân đi từ cửa kho tới góc đông nam, chắc là của người đi xác nhận vị trí ba thanh đao của Tôn Phụng Tiên Tiên.

Tả Đăng Phong đi theo dấu chân. Ở đây cũng có một giá gỗ, nhưng đã mục sắp sụp, bên trên để một đồng đồ linh tinh, đồng đồ này có dấu vết mới được dời tới đây, bên dưới chúng mà một món đồ gì đó rất lớn, có màu xanh lục.

Phẩy tay hất đồng đồ linh tinh ra, ba thanh đao hành hình lộ diện. Kích cỡ của chúng tương tự nhau, dài năm thước 8 tấc, ột thước ba, làm bằng đồng. Mỗi chiếc nặng chừng năm, sáu trăm cân.

Ba thanh đao này dùng để hành hình, đã có tuổi thọ gần ngàn năm lịch sử. Bởi giết quá nhiều người, nên bản thân chúng chứa âm khí rất nặng. Cả phòng kho không hề bị đột hay rỉ nước, nhưng trên tường góc đông nam này lại có vết nước rất rõ, chính là do âm khí quá nặng tạo thành .

Tả Đăng Phong cầm lấy tay cầm cầu đầu đao nhắc lên. Không khí ẩm ướt làm trên thân đao bằng đồng phủ đầy rêu mốc, chỉ có lưỡi đao là không bị gỉ sét chút nào, lóe ánh sáng trắng ngời lạnh lẽo và đáng sợ.

Tả Đăng Phong ngồi xổm xuống ngắm nghía lưỡi đao, quả nhiên là có dấu vết được hàn gắn. Hắn đưa tay tới sờ lưỡi đao. Một luồng sát khí lập tức từ đầu ngón tay truyền vào thất khiếu thần phủ. Sát khí cực mạnh, gây nên một cảm giác rất xấu. Rất hung tàn và hỗn loạn, khiến Tả Đăng Phong cảm thấy khó thở, không phải vì hắn không thở được, mà là vì không thể chịu đựng được. Cầu đầu đao này thiếu đi khí phách trầm ổn, nó hỗn tạp và yếu ớt sao đó.

Bình khí và tâm linh con người vốn tương thông . Hắn cảm thấy cầu đầu đao này không phù hợp, nên chuyển sang sờ đầu đao.

Thanh đao này, lạ thay, có màu đỏ. Không phải màu của máu cũng không phải của chu sa, mà là một sự kết hợp của màu tím và đỏ sẫm, thâm thúy mà quỷ dị.

Tả Đăng Phong lấy tay xoa lưỡi đao. Lần này hắn cảm nhận được một kiểu sát khí khác. Sắc bén. Rõ ràng. Mạnh mẽ. Nghiêm nghị. Nếu sát khí của cầu đầu đao tạo cho hắn cảm giác của một tên lưu manh đầu đường, vừa la oang oang vừa vung đao lên thì hồ đầu đao lại giống một sát thủ lạnh khốc. Bình tĩnh xuất đao yên tĩnh rồi đi.

Thanh đao thứ ba là long đầu đao. Lưỡi đao này màu đen. Vừa chạm vào thanh đao, Tả Đăng Phong lập tức nhú mày. Thân đao này mang tới một cảm giác ma khí hết sức kiêu ngạo, như muốn tranh bá cử châu, hào khí nô dịch thiên hạ . Nhưng có điều cỗ hào khí này tuy mạnh nhưng quá mức tà ác. Tà đến mức ảnh hưởng tới thần trí của người sử dụng nó, làm người đó lạc mất thần trí của mình.

Tả Đăng Phong cau mày thu tay lại. Ba thanh đao này là do cao nhân cố tình làm ra, được làm từ thượng cổ tam đại tà khí. Lúc giết người có thể giết cả hồn phách của người ta, gột rửa Càn Khôn, không để lại hậu hoạn.

Tả Đăng Phong không có chút do dự lựa chọn hồ đầu đao. Uy lực mạnh mẽ, bản chất hợp với tâm ý của hắn. Quan trọng nhất là hắn có thể làm chủ nó, nếu dùng long đầu đao, bị nó ảnh hưởng, sát phạt đến mức mất đạo.

Vì trên thân đao đã có sẵn dấu vết được hàn gắn vào nhau, nên Tả Đăng Phong chỉ cần phát Huyền Âm Chân Khí, tách lưỡi đao ra ngay tại chỗ hàn gắn đó. Nhưng Huyền Âm Chân Khí chưa đủ sức làm lưỡi đao màu đỏ tự tước ra. Tả Đăng Phong nhìn quanh, lượm một cây côn đồng. Nhưng gõ tới gõ lui, vẫn không tách được lưỡi đao ra khỏi thân đao.

Hổ đầu đao nặng cả năm, sáu trăm cân. Khiêng một tên to xác như thế chạy 300 dặm thì rất mệt người. Chưa kể thợ Tôn Phụng Tiên tìm tới lỗ nhìn thấy nó quá tà lại không dám làm, tốt nhất vẫn là lột cái lưỡi đao này ra mang về.

Tả Đăng Phong quyết định mang bao tay Thuần Dương vào.

Thuần Dương Chân Khí và Huyền Âm Chân Khí đối lập với nhau. Huyền Âm Chân Khí làm đông cứng hồn phách, Thuần Dương Chân Khí lại đốt xương thành tro. Điểm nóng chảy của đồng là khoảng một ngàn độ. Thuần Dương Chân Khí có thể ung dung đạt đến mức đó, làm nó tan ra.

Nhưng một tình hình quỷ dị xảy ra. Thuần Dương Chân Khí phóng ra không làm chảy thân đao mà lại làm chảy lưỡi đao. Tả Đăng Phong cau mày. Vì theo quy luật bình thường, mật độ kim loại càng lớn thì điểm nóng chảy càng cao, kim loại càng cứng càng khó bị hòa tan. Điểm nóng chảy của lưỡi đao thấp như vậy, chẳng lẽ nó lại không cứng như hắc tước?

Lưỡi đao màu đỏ chảy ra nhưng không nhỏ xuống đất mà vẫn bám vào thân đao. Tả Đăng Phong gia tăng thêm linh khí thúc giục nhiệt độ tăng thêm, kim loại màu đỏ rốt cục tan hết, bám cả vào thân đao.

Tả Đăng Phong cau mày. Lớp kim loại kia bám vào thanh đao, tạo thành đường viền trên thân đao, nhưng một lúc sau, khi viền đao đã thành hình, nó lại đột ngột rời khỏi thân đao, rơi xuống đất.

Tuy chuyện này quỷ dị nhưng Tả Đăng Phong vẫn có thể hiểu được. Có một số loại kim loại có ký ức riêng. Ví dụ như nhuyễn kiếm. Thường ngày chúng được quán bên hông, khi được rút ra tự động duỗi thẳng. Cây đao này được làm bằng kim loại không phải tầm thường, ký ức công năng của nó kim loại bình thường không thể nào so sánh được.

Nói thì nói vậy nhưng cũng có vẻ không lọt tai cho lắm. Kim loại màu đỏ này rốt cuộc là kim loại gì? Sao lại có đặc tính kỳ quái như vậy? Điểm này Tả Đăng Phong không biết. Tuy nhiên có thể nhìn ra hình dạng ban đầu của nó hẳn cũng là một thanh đao. Đây là ý trời, thực là trùng hợp.

Tả Đăng Phong quyết định rất nhanh, khi không đủ mạnh mới hấn ngừng ngay không nghĩ nữa. Hấn giơ tay phải, phát Huyền Âm Chân Khí hạ nhiệt độ cho thanh đao. Hành động này cũng giống như người thợ đúc kiếm tôi hỏa cho đao kiếm vậy, chỉ khác chăng là người tôi dùng nước lạnh, còn hấn dùng Huyền Âm Chân Khí.

Huyền Âm Chân Khí lạnh hơn nước nhiều. Ai cũng biết khi tôi hỏa, nếu nước tôi ầm nhiều thì phải tôi nhiều lần, đao kiếm trở nên dẻo dai, nhưng độ sắc bén giảm. Nếu tôi bằng nước lạnh hơn thì đao kiếm rất sắc bén nhưng không dẻo dai, rất dễ bị gãy. Các đời thợ đúc kiếm đều cố gắng tìm ra điểm cân bằng, ai tìm được thì đó chính là bậc thầy về đúc kiếm, còn không tìm được thì chỉ là thợ rèn bình thường.

Tả Đăng Phong tuy biết đạo lý này nhưng chưa bao giờ thực nghiệm. Hấn chẳng biết mức nào mới là nhiệt độ thích hợp. Nhưng hấn có ý nghĩ của hấn. Kim loại này có điểm nóng chảy rất thấp, cho thấy bản thân nó có bản chất cực kỳ dẻo dai, như vậy nó cũng phải có lực chịu đựng và tính dẻo siêu cường, nên Tả Đăng Phong không chút ngần ngại, Huyền Âm Chân Khí phát ra cực hạn, nhiệt độ càng thấp, thanh đao càng sắc bén.

Huyền Âm Chân Khí cực lạnh, chỉ tôi hỏa một chốc lát đã hoàn thành. Chờ nhiệt độ trở lại bình thường, Tả Đăng Phong cầm thanh đao lên tỉ mỉ ngắm nghía. Cây đao này nặng bảy cân, dài ba thước, chuôi dài sáu thốn, tổng cộng dài ba thước 6 tấc, tức là 120 cm. So với đao phổ thông thì dài hơn không ít, thân đao bản rộng hơn võ sĩ đao của Nhật, nhưng hẹp hơn đao phổ thông.

Đao phổ thông thì phần lưỡi hơi bầu để tăng mức độ chặt chém, nhưng đao này của hấn thì không, nó khá thon dài. Một phần ba khúc đầu nơi lưỡi đao nhỏ hơn, chỉ khoảng sáu phần phần lưỡi phía cán, Kết cấu này có lợi cũng có hại. Hại là mức độ chặt chém kém, ưu là một khi bị chém trúng, lúc đao rút về, bên ngoài vết sừng bị rạch rộng thêm và sâu thêm.

Tả Đăng Phong rất thích cái phần rạch thêm này. Linh khí hấn mạnh, đầu thiếu độ sâu, càng không thiếu cường độ. Người tôi thường nói đã ra tay thì không lưu tình. Đã lưu tình thì đừng ra tay. Một khi đã động đao chính là muốn đẩy người tôi vào chỗ chết. Cây đao này vốn không phải dành cho người bình thường dùng, mà thích hợp cho loại cao thủ như hấn sử dụng.

Tả Đăng Phong không chém thử để kiểm tra độ sắc và độ dẻo dai của thanh đao, vì hắn có thể thông qua việc rút linh khí vào trong đao để cảm ứng điều đó. Thanh đao này sát khí cực nặng, yên tĩnh âm u, nếu đeo nó thường xuyên lòng tính tình cũng u ám theo. Nhưng bản thân con người Tả Đăng Phong đã là u ám tới cực điểm, nên cây đao này chỉ có thể phù hợp với hắn, chứ không thể chi phối hắn.

Tả Đăng Phong xé một bao tải, lấy vải bố bọc kín thanh đao lại, rồi lại dúi tạp vật che mấy thanh đao hành hình lại như cũ, lại đẩy ngã thêm mấy giá gỗ nữa để đánh lạc hướng, hắn không muốn người tới biết hắn lấy đi cái gì.

Làm xong Tả Đăng Phong rời khỏi nhà kho. Xung quanh nhà kho đầy tuần cảnh, nhưng nhìn thấy Tả Đăng Phong thì đều tản cả ra. Trên thế giới này thứ truyền bá nhanh nhất chính là tin tức. Hành vi của hắn hôm trước ở Thiếu lâm tự đã được truyền khắp Hà Nam.

Tả Đăng Phong nhìn quanh, không coi ai ra gì lảng không bỏ đi. Hắn đi rồi, ở nhà kho mới vang lên một tiếng quát tháo. “Tả Đăng Phong cướp mất 3 vạn đồng đại dương trong kho. Mau bắt lấy hắn.”

Tả Đăng Phong cau mày. Tên khốn nào tham quan làm thiếu hụt công quỹ lại nhân cơ hội vu oan cho hắn. 3 vạn đồng đại dương nặng hơn 1,500 cân. Hắn làm sao mà xách theo cho được?

Tả Đăng Phong trong đời ghét nhất là bị người khác vu oan, nên lập tức xoay người quay trở lại nhà kho. “Mới vừa rồi là ai kêu?”

335. Q.4 - Chương 335: Sát Cơ Vô Hạn

Giọng Tả Đăng Phong rất bình tĩnh, nhưng rất lạnh giá, không chút tình cảm, hơn trăm người quanh đó yên lặng như tờ.

“Các người đều có cha mẹ, đều có vợ con, tôi không muốn giết nhầm người vô tội, nói đi, vừa rồi là ai hô hào, nếu không nói, tất cả các người đều phải chết.” Tả Đăng Phong nhắc lại, hắn đang rất khó chịu, nên uy hiếp thẳng.

“Súng trong tay bọn mày dùng để làm gì, bắn chết nó cho tao!” Một quân cảnh mặt ngựa đội mũ hét to, lên đạn nhắm thẳng vào Tả Đăng Phong.

Tên kia dùng súng lục, khoảng cách lại khá xa, Tả Đăng Phong không cần né tránh, viên đạn cũng không thể bắn trúng hắn.

Người trong nước luôn đi theo bắt chước người khác, tên mặt ngựa là người đứng đầu, hắn vừa nổ súng, đám lâu la kia lập tức bắt chước theo.

Tả Đăng Phong không còn do dự, lướt tới, múa đao giết chóc.

Súng của những người này đều thuộc kiểu cổ, bắn từng viên, nên sau phát bắn đại lung tung đầu tiên, họ không hề có cơ hội nổ phát súng thứ hai. Đây là lần đầu Tả Đăng Phong dùng đao nên hắn chưa quen, vì múa đao thì phải gơ tay, làm giảm tốc độ và tần suất chiến đấu của hắn, nhưng hắn tìm ra cách khắc phục rất nhanh. Hắn rút linh khí vào thân đao, đao khí đỏ rực liên tục phóng ra, nhưng vì cây đao này quá cứng rắn, nên đao khí bức ra không dài, chỉ chừng hai trượng, nhưng cực kỳ sắc bén, chỉ sau chốc lát, xung quanh đã không còn người sống, chết không toàn thây.

“Đừng có cố gắng làm ảnh hưởng đến tao.” Thanh đao sau khi dính máu, sát khí càng nặng, bắt đầu rung rung, làm Tả Đăng Phong phải tăng thêm sức lực mới kiềm hãm được nó, sát ý của hắn càng lúc càng nặng nề, thanh đao này quả là tà khí.

Nhưng rồi Tả Đăng Phong nhận ra sát ý trong lòng hắn không phải là do thanh đao gây nên, mà thanh đao rung rung là vì nó cảm nhận được sát khí trong lòng hắn nên sinh ra cộng hưởng, như kích động khi gặp được tri âm vậy.

Nghỉ ngơi một lúc, Tả Đăng Phong bước tới khu nhà hành chính bên cạnh. Đây là chỗ làm việc của chính phủ bù nhìn, hắn muốn giết những người đó, vì họ đều là hán gian, đều là chó săn làm việc cho người Nhật.

Bức tường tòa nhà hành chính rất cao, trên tường có lưới sắt, vừa để bảo vệ, vừa để không cho người bên trong chạy trốn.

Trong tòa nhà hành chính có hơn tám mươi người làm việc, Tả Đăng Phong không tha ột ai, dù họ đều quỳ xuống thỉnh thiết van xin, dù họ không hề có sức chống cự.

Con người ai cũng có bản năng bảo vệ bản thân. Những người này cũng không ngoại lệ, họ trên có cha mẹ cần phụng dưỡng, dưới có vợ con phải nuôi nấng, họ đều là bị bức ép, thân trong trại quân Tào nhưng trái tim vẫn hướng về chính nghĩa. Nhưng những lý do này đều không được Tả Đăng Phong chấp nhận, hắn đã nhìn thấu bản chất con người họ, những người này ai cũng đầy đủ tay chân, dù có bắt làm ruộng cũng vẫn làm được, chẳng qua là một lũ tham hư vinh, ham ăn biếng làm mà thôi.

Lấy cha mẹ con cái ra làm khiên đỡ lại càng không được. Con người sống trên đời quả thực không phải chỉ sống vì bản thân mình, ba phần mười vì cha mẹ, ba phần mười vì con cái, còn bốn phần mười là vì mình và người mình yêu mà sống, mình và người mình yêu lúc nào cũng chiếm phần nhiều nhất, đây là tiêu chuẩn sống của người tốt. Còn cái đám này, cái phần sống vì bản thân của họ lớn hơn cái tỉ lệ đó nhiều.

Giết xong, Tả Đăng Phong lại nảy ra ý muốn đến doanh trại quỷ tử giết chóc một phen , nhưng rồi lại thôi. Giết quỷ tử không bằng giết hán gian, nếu trong nước không còn ai dám làm hán gian, thì quỷ tử cũng sớm bị đánh bay.

Nhưng nghĩ nghĩ lui, hán gian Tả Đăng Phong cũng không muốn giết nữa, chính phủ quốc dân bạc tình bạc nghĩa với hắn, mắc cớ gì lại tự nhiên để cho chính phủ quốc dân tự đứng được lợi cơ chứ.

Hắn quay về tiệm cầm đồ. Tôn Phụng Tiên Tiên đang ở trong sân chờ hắn, nhìn thấy thanh đao trong tay hắn thì vô cùng sửng sốt.

“Tả chân nhân, cây đao này ngài lấy từ đâu vậy?”

“Lưỡi đao của hổ đầu đao tan ra, tự thành hình dạng thế đó.” Tả Đăng Phong nhìn vào trong phòng, xác định Ngọc Phát vẫn yên ổn.

“Ngài xem cái này.” Trên bàn để mấy quyển sách, trong tay Tôn Phụng Tiên Tiên còn thêm một quyển, hắn tiện tay xé một trang đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lấy xem, mới nhận ra quyển sách trong tay Tôn Phụng Tiên Tiên là quyển (cổ kim binh khí đại toàn), tiệm cầm đồ nhận đủ thứ đồ đem tới cầm cố, đương nhiên phải thông kim bác cổ, biết thứ nào đáng giá thứ nào không, nên ở đây có quyển sách này cũng không có gì lạ.

Trang giấy Tôn Phụng Tiên Tiên đưa hắn xem là một trang văn tự, ghi chép về ba thanh tà khí vào thời nhà Hạ, phân loại thập đại danh đao, trong đó món tử đứng tư “Hổ Dực” được miêu tả giống hệt thanh đao hắn đang cầm trong tay.

“Tôi vốn định mời thợ rèn rèn lại thanh đao dựa theo hình vẽ này, không ngờ lại xảy ra chuyện thần kỳ như vậy, tôi có thể nhìn kỹ cây đao này một chút được không?” Tôn Phụng Tiên Tiên vui mừng, hắn không cần phải mời thợ rèn cố gắng làm ra một món lợi khí có thể làm Tả Đăng Phong thỏa mãn nữa rồi.

“Thì ra cây đao này gọi Hổ Dực.” Tả Đăng Phong bỏ trang giấy xuống, gật đầu.

Tôn Phụng Tiên Tiên cầm thanh đao, nhưng vừa cầm lên đã kêu lên một tiếng, giật tay ra.

“Sao hả?” Tả Đăng Phong chớp kịp thanh đao.

“Rất khó chịu.” Tôn Phụng Tiên Tiên xoa xoa ngực sợ hãi.

Tả Đăng Phong cười, thanh đao này tràn ngập sát khí và tà khí, ác tính cực mạnh, chẳng ai cầm mà thấy thoải mái được.

“Có cần tôi tìm người làm lại thanh đao này không? ” Tôn Phụng Tiên Tiên ngồi xuống.

“Không cần, tôi nghỉ một chút là đi ngay.” Tả Đăng Phong xua tay, Hổ Dực đối với hắn mà nói chỉ là một công cụ, một cần phải tốn nhiều công sức như vậy.

“Vậy để tôi sai người chuẩn bị cơm tối.” Tôn Phụng Tiên Tiên quay đầu tìm người hầu.

“Khỏi, sắp tới tôi phải tới Tân Cương, Cam Túc có chi nhánh của cậu không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chỗ đó vắng vẻ, chỉ có hai tiệm, nhưng không có tiệm của Kim trạch Cửu Châu, nhưng tôi cũng vẫn xử lý được, sao vậy? ” Tôn Phụng Tiên Tiên trả lời.

“Giúp tôi chuẩn bị một ít súng ống đạn dược, tôi muốn dùng.” Tả Đăng Phong đáp. Dù có Hồ Dục nhưng hắn vẫn không dám xem thường, lần này nhất định phải võ trang đầy đủ tiến vào sa mạc, bảo đảm không có sơ hở nào.

“Cái này dễ mà, muốn cái gì tôi cũng chuẩn bị được.” Tôn Phụng Tiên Tiên gật đầu.

“Hiện giờ thời cuộc bất ổn, quân phiệt hỗn chiến, cuộc sống của họ không tốt lắm, nhiều chỗ quân lương cũng không có mà phát. Nếu không như vậy đi, khỏi lấy súng ống đạn dược, để tôi nghĩ cách bảo họ phải một đội quân đi theo ngài.” Tôn Phụng Tiên Tiên cười.

“Có được không?” Tả Đăng Phong hỏi, Tôn Phụng Tiên Tiên tuy thông minh, nhưng dù sao cũng còn trẻ, suy nghĩ cái gì cũng thấy dễ.

“Chuyện ngài bảo tôi làm hư được hay sao.” Tôn Phụng Tiên Tiên nghiêm nghị.

“Tốt lắm, phái 300 người tới Ngọc môn quan chờ tôi, mặc quân phục, mang theo đầy đủ súng đạn, nhiều lựu đạn vào, pháo cối cũng nên xách theo mấy khẩu.” Tả Đăng Phong gật đầu, hắn không thích nhiều người, nhưng như vậy giảm thiểu khó khăn, thời gian cũng tiết kiệm được nhiều.

“Trong vòng nửa tháng nhất định có mặt.” Tôn Phụng Tiên Tiên gật đầu. Tuy hắn không biết Tả Đăng Phong nghĩ gì trong lòng, nhưng hắn biết phong cách hành sự của Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong chắc chắn không bạc đãi hắn.

“Ba hôm sau tôi đi Tây An, ở lại đó một thời gian, nửa tháng là vừa vặn.” Tả Đăng Phong đồng ý. Người Nhật đang đào mộ, nhưng chắc chắn họ chưa mở ra được, vì cơ quan bên trong mộ thất không thể dùng ngoại lực tác động mà mở được, hơn nữa Ngọc Hành Tử Tử Tử Tử Tử hai lần đều xuất hiện ở gần Chu Lăng, chứng tỏ Thanh Lương động phủ ở ngay đó, đến lúc đó diệt cả người Nhật lẫn Thanh Lương động phủ.

Việc vặt bàn giao xong xuôi, Tả Đăng Phong và Tôn Phụng Tiên Tiên tạm biệt nhau, mang theo Ngọc Phát đi xuống hồ nam. Từ đây tới Thần Châu phái khoảng hai ngàn dặm đường, Tả Đăng Phong giờ Dậu xuất phát, đến nửa đêm thì tới bờ sông. Hai đầu cầu đều có quân nhân canh gác, nhưng đối với Tả Đăng Phong có người canh gác và không có người canh gác cũng chẳng có gì khác nhau.

Đến hừng đông, Tả Đăng Phong đã tới Thần Châu, hắn bắt đầu do dự , không biết chương giáo Thần Châu, nhìn thấy Ngọc Phát phản ứng thế nào.

Tả Đăng Phong đành nhắm mắt lên núi, theo lễ thông báo. Chương giáo Thần Châu tuy kinh hãi, nhưng không một lời quở trách hắn, sau khi hỏi rõ chuyện thì im lặng dẫn hắn tới phòng của Ngọc Phát.

Trần chương giáo chỉ đứng ngoài cửa, Tả Đăng Phong tự đem giường gỗ vào trong phòng.

Mọi thứ trong phòng vẫn còn nguyên trạng, mặt đất và trên bàn có không ít bụi bặm, cho thấy Ngọc Phát từ ngày đó không hề trở về đây, mà đi thẳng tới Mao sơn và Thánh kinh sơn, cũng cho thấy người trong phái không hề có ai được vào phòng của cô.

“Trần chương giáo, quanh giường của Ngọc chân nhân đã được tôi bố trí lớp chắn linh khí, đừng di chuyển cô ấy, Huyền Âm Chân Khí có thể đảm bảo tính mạng cô ấy trong vòng nửa năm không bị nguy hiểm.” Tả Đăng Phong chấp tay.

Trần chương giáo gật đầu, Ngọc Phát nhỏ hơn ông mấy chục tuổi, lại là cô nhi, nên ông rất yêu thương cô, cô thành thể này, ông vô cùng đau lòng, không nói được nên lời.

“Trần chương giáo, hung thủ đã thương Ngọc chân nhân còn ở Thiểm Tây, tôi đi giết bọn chúng, và tìm cách cứu Ngọc chân nhân, làm xong tôi chạy về đây ngay.” Tả Đăng Phong chấp tay từ biệt.

“Vô lượng Thiên Tôn, Tả chân nhân bảo trọng.” Trần chương giáo chấp tay đáp lễ.

Tả Đăng Phong âm u gật đầu, đi bộ ra khỏi đạo quan, rồi lẳng không vút đi Tây An, mục tiêu vô cùng đơn giản và kiên định.

Giết chết Ninja Nhật, san bằng Thanh Lương động phủ.

336. Q.4 - Chương 336: Tà Dương Như Máu

Phía bắc Thần Châu là rừng rậm, đi được mấy trăm dặm Tả Đăng Phong chuyển sang hướng tây bắc, đến trưa là đến di tích cổ thành Dong quốc.

Hắn tới đây thuần túy là muốn tìm vận may, nhưng may mắn thật, vì con khỉ Cửu Dương quả thực đang ở trên ngọn núi giữa hồ trời. Lông nó không còn màu vàng óng, mà là màu xám như khỉ thường, đây là hậu quả bị mất đi nội đan, lúc Tả Đăng Phong tới, nó đang cúi đầu ủ rũ phơi nắng, tinh thần uể oải.

Hai viên nội đan Ngọc Phất để lại cho hắn có một viên là của con khỉ Cửu Dương. Tả Đăng Phong đã để cho Lão Đại tự do, thì hắn cũng sẽ tác thành cho con khỉ này.

“Cửu nhi, tới đây.” Tả Đăng Phong gọi.

Con khỉ ngẩng đầu lên nhìn Tả Đăng Phong, rồi lập tức nhắm mắt, nó rất không thích Tả Đăng Phong, nó phải chạy về đây dù chỗ này là chỗ giam cầm nó, nhưng có độc vật diễn sinh có thể bảo vệ nó, nó vốn thích chạy loạn khắp nơi, giờ lại bị hạn chế ở đây nên nó cực kỳ ủ rũ.

“Nội đan của mày này, trả ày.” Tả Đăng Phong móc viên nội đan ra quơ quơ, đề khí khinh thân lướt tới ngọn núi.

Tả Đăng Phong hạ xuống cạnh con khỉ, đưa viên nội đan cho nó.

Con khỉ chớp ngay lấy, ngửi ngửi rồi nhét vào miệng.

“Là Ngọc chân nhân bảo tao trả ày.” Tả Đăng Phong nói.

Con khỉ nhìn hắn, giơ hai tay như muốn ôm, đây là lần đầu tiên nó biểu đạt thiện ý với hắn.

Tả Đăng Phong sờ sờ đầu nó, rồi rời đi.

Đến tối, Tả Đăng Phong đi tới phía bắc Hồ Bắc, trời đang là mùa thu, buổi tối rất là Thanh Lương, vì muốn tĩnh tâm cô đọng linh khí, hắn không vào trấn nghỉ chân, mà ở trong núi nghỉ ngơi.

Hắn đã là cao thủ hàng đầu, thân pháp và linh khí tu vi đều là kiệt xuất, nhưng không ai biết pháp môn luyện khí của hắn có vấn đề. Tụ khí chỉ quyết của Tử Dương Quan là tụ tập linh khí bên ngoài, phải qua linh khí chân nguyên của bản thân rèn luyện mới trở thành linh khí tinh khiết, quá trình này hắn sử dụng pháp môn luyện huyết hóa khí. Ngày đó khi hủy tu vi của hắn, Ngọc Hành Tử Tử đã phong bế huyết quan nguyên và thiên khu huyết, làm hắn không thể hành khí được, pháp môn hành khí bị phế mất một nửa, nên hắn phải dung hợp tụ khí chỉ quyết của Tử Dương quan, nói dễ nghe một chút gọi là dung hợp hai nhà, nói khó nghe là chấp vá lung tung, không ra gì cả.

Trong núi có miếu, Tả Đăng Phong tìm một ngôi miếu đồ để trú, hắn không nhóm lửa, ngồi xếp bằng luyện khí.

Trong núi sâu có miếu chính là vì thời nào cũng có người vào vùng núi sâu tìm tiên học đạo, cũng có muốn lánh khỏi thế gian, vào núi ẩn cư. Nhưng đa số người ẩn cư đều chỉ ở một quãng thời gian là đi ra ngoài, vì những nơi này quá cô quạnh, còn có sài lang hổ báo, không an toàn, người đi khỏi, nhưng chỗ ở thì không đi đâu được.

Vừa qua canh ba, Tả Đăng Phong nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, hắn nhíu mày, nơi này lẽ ra không thể có người.

Tiếng bước chân này nhẹ hơn bước chân người thường, một lát sau, một cô gái trẻ cầm đèn lồng đi vào.

Đêm hôm khuya khoắt, nơi hoang sơn dã lĩnh, trong ngôi miếu đổ nát mà xuất hiện con gái thì nhất định là yêu quái. Cô gái này có nhan sắc, mặc đồ thời nhà Minh Thanh, tóc cài trâm, dáng cao ráo thon thả, đến cách Tả Đăng Phong chừng năm bước thì nhìn hẩn mỉm cười.

Vốn người vượt qua tử khí thiên kiếp thì trong người có dấu oai thiên lôi, yêu quái không thể tới gần, nhưng người tu hành có thể thu giấu khí tức, Tả Đăng Phong khi luyện khí chính là lúc thu lại khí tức, nên con yêu quái này mới dám lớn mật đến gần.

Cô gái kia cười, nụ cười cười quỷ dị đến gai người.

Tả Đăng Phong bình tĩnh nhìn yêu quái. Sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần, tóc búi hai bên, đèn lồng cầm trên tay viết một chữ tử, rõ ràng là một người đã chết.

“Không muốn chết thì rút ngay!” Tả Đăng Phong lạnh lùng. Cô gái này là người chết, nhưng không phải cương thi, vì cô không có dấu hiệu thi biến, nên Tả Đăng Phong cũng hơi tò mò, không biết cô di chuyển như thế nào.

Cô gái trẻ không đáp, giơ tay chỉ chỉ Hồ Dục bên hông Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nghi hoặc, nhưng rồi hiểu ra. Trên thi thể này chắc chắn đang bị con vật gì đó khống chế, Hồ Dục sát khí quá nặng, nên yêu quái kia có lẽ hứng thú với nó.

“Đi đi.” Tả Đăng Phong xua tay,

Cô gái trẻ không đi, mà dậm chân định đến gần.

“Cút!” Tả Đăng Phong nghiêm mặt, may mà hẩn là người có tu vi, chứ người thường gặp phải kiểu này chắc bị hù chết rồi.

Cô gái nhìn chằm chằm Hồ Dục, khe động đèn lồng, nhe răng cười rất quỷ dị.

Thấy nói không được, Tả Đăng Phong không chút khách khí, xách Hồ Dục bức đao khí ra, chém một phát đứt bay đầu cô gái.

Đầu văng đi, nhưng không có máu phun ra, thi thể ngã xuống đất, Tả Đăng Phong chém thêm một đao, phân thân cô gái. Cô gái chết đã nhiều năm, lồng ngực đã trống rỗng, bên trong có một con hoàng thủ lang, đã bị nhát chém đầu tiên của hẩn đánh chết.

Thường thế là xong, nhưng Tả Đăng Phong lại có cảm giác sự tình không đơn giản như vậy, xem ra Hồ Dục này có một loại năng lực kỳ quái nào đó, phải thử nghiệm thêm mới được.

Đến giữa trưa hôm sau, Tả Đăng Phong lần thứ hai trở lại Thiểm Tây Tây An, hẩn không tới Chu Lăng ngay, mà ở Tây An ăn uống no đủ mới đi. Xung quanh Chu Lăng có rất nhiều quân đội canh gác, phạm vi canh gác cách Chu Lăng phải tới mười dặm, người Nhật và Quốc dân đảng rốt cuộc làm sao cấu kết được với nhau làm việc này hẩn không quan tâm, Tướng Giới Thạch có thể cắt đất cho Nhật ‘và quản lý’, thì Quốc dân đảng cũng có thể làm ra chuyện tồi tệ không kém.

Nếu còn cho canh gác, nghĩa là bên trong vẫn còn đang đào móc, nghĩa là người Nhật vẫn còn ở đó. Đăng Phong quyết định đi vòng quanh bố trí trận pháp, vây chỗ này lại sau đó mới đi vào bắt ba ba trong rọ, diệt cỏ tận gốc, báo thù chính là như vậy, tất cả những ai tham dự đào móc Chu Lăng thì đều là đồng bọn của Ninja Nhật, một người cũng không được sống.

Phương pháp bày trận không phải lúc nào cũng giống nhau, mà phải căn cứ vào địa thế địa hình và các loại nhân tố tổng hợp cân nhắc, địa thế nơi này khác với trấn nhỏ ở biên thù, nên lần này, Tả Đăng Phong dùng cảnh đào, cây đào là dương mộc, bố trí theo bát trạch đồ, vừa vặn kẻ bị vây khốn là người sống.

Đến sáu giờ chiều, trận pháp đã bố trí xong, phạm vi phong tỏa là mười dặm, vì phạm vi quá lớn, cộng với long khí nơi này vẫn chưa khô cạn hết nên trận pháp kéo dài không lâu, tối đa chỉ được ba canh giờ, nói cách khác đến mười hai giờ khuya trận pháp mất đi hiệu lực.

Ninja Nhật cũng tinh thông âm dương Ngũ hành, thuật ninja của họ là từ âm dương Ngũ hành mà nghiên cứu ra, trận pháp này tuy lớn nhưng không tinh vi, cao thủ có thể nhìn ra mất trận không khó, nên Tả Đăng Phong quyết định đóng trận hoàn toàn, không để lại mất trận, nói cách khác nếu hẩn bước vào trong

trận thì cũng không thể ra được. Như vậy, không ai bên trong thoát được ra ngoài, người ngoài cũng không thể xông vào tiếp viện, hẳn đã từng được ném sự lợi hại của đại pháo, đến giờ vẫn còn sợ.

Tả Đăng Phong đi vòng qua phía đông, người trong trận không ai phát hiện ra mình đã bị nhốt, ai vẫn ở chỗ người ấy, hẳn đêm đêm, binh lính phụ trách canh gác ít nhất cũng một ngàn người, hẳn là một binh đoàn.

Năm đó Thạch Hữu Tam hỏa thiêu Thiếu lâm tự, Thiết Hải đã giết sạch người một doanh, lần này hẳn giết một binh đoàn.

Việc đào móc đã tạm dừng, phần mộ phía bắc bị đào ra một lỗ thủng to, công binh phụ trách đào móc đều ở ngoài cửa động chừng trăm bước nghỉ ngơi, gần lăng mộ chỉ còn mười mấy ninja đứng gác, họ đều mặc trang phục của người Trung quốc, nhưng đao võ sĩ sau lưng đã tiết lộ thân phận của họ, trong mộ lấp lóe ánh lửa, cho thấy cao thủ đều ở bên trong lăng mộ.

Lúc này là sáu giờ rưỡi, mặt trời chưa xuống hẳn, Tả Đăng Phong quyết định trời tối hẳn mới hạ thủ, nên tới sơn động mấy ngày trước Ngọc Phát ẩn thân để nghỉ chân, nhưng vết máu và định hồn châm bên trong động lại làm hắn trong nháy mắt mất đi lý trí, lập tức quay trở xa, xông tới Chu Lăng.

Tả Đăng Phong lướt vào trong trận, cực tốc xông tới lăng mộ, đao múa lên, dưới ánh nắng chiều, ánh tà dương và ánh đao đỏ như máu...

337. Q.4 - Chương 337: Máu Chảy Thành Sông

Từ trước tới giờ Tả Đăng Phong luôn dựa vào Huyền Âm Chân Khí để đánh nhau, tuy đánh được, nhưng rất hao tổn linh khí, giờ đã có Hồ Dục, tình hình kia đã được cải thiện, tốc độ giết chóc tăng nhanh, mức linh khí hao tổn lại ít đi, một đòn là chết, không ai thoát được.

Mười mấy Ninja giữ lối vào lăng mộ, nam có nữ có, trẻ có già có, phản ứng cực nhanh, vừa vào thế thủ vừa hô to cảnh báo.

Tả Đăng Phong không hề liếc mắt tới họ, với hắn, họ chỉ là một trong những mục tiêu công kích, dù có thuật ninja, thì họ vẫn chỉ là bọ ngựa đầu xe.

Chỉ trong tích tắc, đám ninja đã bị giết hơn nửa, còn lại mấy người bắt đầu chạy trốn, Tả Đăng Phong khề cười, thì ra Ninja Nhật cũng sợ chết.

Thường khi đánh nhau, người tôi hô to để vừa trợ lực, vừa uy hiếp tinh thần đối phương, nhưng Tả Đăng Phong ra tay không hề phát ra âm thanh nào. Mười mấy ninja ngã xuống đất, trong đó có năm người là toàn thầy, Tả Đăng Phong muốn dùng xác họ để bày trận.

Vì chiến đấu quá nhanh, người trong mộ không kịp chạy ra cứu viện, Tả Đăng Phong xách năm cái xác ném tới ngay trước cửa thông đạo, vị trí đã được hắn tính toán cụ thể. Trận pháp hoàn thành, nhốt hết người trong thông đạo lại.

Tả Đăng Phong rất tự tin về khả năng bày trận của mình, hẳn thả lỏng người, hít thở sâu, nhìn đám lính công binh ở cách đó không có xa. Đám binh sĩ cũng phải giết, nếu không, họ chặn cửa thông đạo, nhốt sống hắn bên trong.

Những công binh này trong tay chỉ có xẻng, không có súng ống, nhưng điều ấy không làm Tả Đăng Phong mủn lòng. Làm quân nhân là phải bảo vệ quốc gia, nhưng họ lãnh lương mà chẳng những không bảo vệ quốc gia, mà còn tới đây vẽ đường cho hươu chạy, con người nghĩa vụ và quyền hạn là tương xứng, quốc gia không trả lương cho Tả Đăng Phong hẳn, nên hắn không có nghĩa vụ phải chiến đấu vì quốc gia, người đời cũng không có quyền bắt hắn làm điều ấy, chỉ có thể nói hắn là không yêu nước, đám lính này lãnh lương, hưởng thụ quyền lợi thì lẽ ra cũng phải gánh vác nghĩa vụ, nhưng họ không làm vậy, nghĩa là họ đáng chết.

Hồ Dục bay múa, những mảnh vụn thi thể tứ tung, bay loạn, Tả Đăng Phong không chém đứt đầu, mà chặt ngang ngực, như vậy một là họ thấy đau đớn cực kỳ trước khi chết, hai là máu phun ra ít hơn bị chặt đầu, không làm bẩn thêm mấy cái áo choàng vốn đã cực bẩn của hắn.

Ngày xưa ở Ngũ Đài Sơn, Tả Đẳng Phong từng nói mình có một nguyên tắc, là không sợ muôn người mắng mỏ, chỉ cầu không thẹn với lương tâm, hấn chột tự vấn bản thân, những người này có thực đáng chết hay không, họ có thật có tội đáng phải chết hay không.

Con người ai cũng thích viện cớ biện hộ mình, Tả Đẳng Phong cũng vậy, hấn cũng biết cái cớ ấy là lừa mình dối người, hơn một ngàn nhân mạng, không có lý do chính đáng, chỉ bằng ác niệm của bản thân mà giết nhiều người như vậy, đến và cũng vẫn là sai.

Nhưng chuyện trên đời đâu có đúng sai, đúng ở góc độ khác nhau có tiêu chuẩn thiện ác khác nhau. Thái Cực đồ chia làm hai cực âm dương, không ai dám bảo bên nào là chính nghĩa bên nào là tà ác. Vấn đề về đạo đức ư? Thứ gọi là đạo đức là những lời nói từ nho gia lưu lại tạo thành ảnh hưởng đến cách đối nhân xử thế. Ai dám bảo những lời nói ấy đều là hoàn toàn chính xác? Không đâu, nho gia cũng có thiếu hụt. Nho gia xem thường nữ giới, cho rằng phụ nữ không thể và đàn ông đứng ngang hàng, Phật gia coi trọng tương lai, coi hiện giờ đều là hư ảo, cha mẹ vợ con đều là hư huyền, Đạo gia phân chia con người làm ba bầy loại, tôn ti khác biệt, cao cao tại thượng nhìn xuống mọi người. Giáo lý đã thiếu sót, cớ gì những quan điểm họ lưu lại là hoàn toàn đúng, nên cái thứ gọi là tiêu chuẩn đạo đức của họ mà bây giờ người đời sử dụng là không thể nào dùng được mà bảo hấn làm đúng hay sai.

Thời kỳ Xuân Thu nho gia hưng thịnh, đó là vì nho gia hiệu triệu mọi người răm rắp nghe theo lời hoàng đế, quan điểm giáo lý của họ có lợi cho hoàng triều nô dịch nhân dân, nên họ mới hưng thịnh.

Đến thời Tần Hán đạo gia làm chủ, đó là vì khi đó các đời quân chủ đều truy cầu trường sinh, muốn thông qua việc cung phụng các đạo gia tiên trưởng, khẩn cầu linh dược để được trường sinh bất lão.

Phật giáo đến thời Chu Cũ thì đạt đến đỉnh cao, đó là vì từ trong kinh điển Phật giáo, Vũ Tắc Thiên tìm ra được căn cứ cho phép phụ nữ làm hoàng đế, Phật giáo được tuyên truyền càng rộng, thì càng có lợi cho sự thống trị của bà ta.

Tả Đẳng Phong đứng suy nghĩ rất lâu, đám quân nhân canh gác bên ngoài đã chạy vào gần tới mà hấn vẫn bất động, hấn nhất định phải qua được cửa ải này, nếu không qua được, thì không thể giết những người này nữa, nếu không trong lòng hỗn loạn không yên.

Một lúc sau, Tả Đẳng Phong nở nụ cười, hấn rút cực đã nghĩ thông suốt, hai mặt âm dương kích cỡ bằng nhau, công khai công bằng. Sự công bằng cũng có lớn có nhỏ, cụ thể nếu ai tốt với mình thì mình tốt lại, ai không buông tha mình thì mình cũng không thể buông tha, một hòa thượng niệm kinh mười năm trong mắt mọi người chưa chắc đã bằng được một quan phủ trước mặt mọi người bắn chết một phạm nhân.

Tả Đẳng Phong gơ đao, những người này nhất định phải giết, không giết họ, họ giết hấn.

Tả Đẳng Phong xông vào đoàn người, trắng trợn chém giết, súng trường chỉ dùng được ở khoảng cách xa, cận thân chiến đấu là hoàn toàn vô dụng, cộng thêm các quân nhân tụ lại với nhau, nên mỗi một lần múa đao đều có người liên miên ngã xuống. Tả Đẳng Phong linh khí bức ra đao khí, vờn quanh một vòng, chỉ qua một vòng, người sống còn chẳng được bao nhiêu, ai nấy lập tức né ra bỏ chạy, nhưng không thể nhanh bằng Tả Đẳng Phong, nên chỉ sau một nén nhang quanh hấn không còn một người sống, tàn thi khắp nơi, máu chảy thành sông, màn đêm bao phủ, vô cùng tĩnh mịch.

Đám lính này ai cũng đeo lựu đạn bên hông, Tả Đẳng Phong thu lấy mấy quả, để ở ngay đầu thông đạo. Lúc này ánh lửa bên trong thông đạo đã tắt, trận pháp hấn bố trí không cách trở không khí, nên có nghĩa là lửa bên trong là bị Ninja dập tắt.

Thông đạo ột trượng, rộng hai mét, tà tà hướng xuống phía dưới, có hướng rẽ, nên từ bên ngoài không nhìn thấy được tình hình bên trong.

“Bị chôn sống, bị thiêu chết, bị nổ chết, ba loại chết muốn chọn loại nào?” Tả Đẳng Phong nói vọng vào.

Hấn nói bằng tiếng Nhật, nên bên trong lập tức vang lên một câu mắng mỏ giận dữ.

Tả Đẳng Phong lắng nghe tiếng hít thở bên trong thông đạo. Có năm tiếng hít thở khác nhau, theo tần suất và mức độ nặng nhẹ mà phán đoán, thì bên trong có một người hơi thở rất quen, ba cao thủ, và một người bình thường không có tu vi.

“Tôi đã để cô rời khỏi Trung Quốc, sao cô không đi?” trong năm hơi thở đó, có một cái Tả Đăng Phong có quen.

“Gia tộc Đằng Khi vĩnh viễn cống hiến hết sức mình cho Thiên Hoàng.” Tiếng Đằng Khi Anh Tử bên trong vang ra. Giọng nói của cô tràn ngập sự thù hận, vì Tả Đăng Phong là người giết chết anh trai cô.

“Cô có tham dự vậy công Ngọc Phát hay không?” Tả Đăng Phong nhắm mắt, hẳn không hề biết có Đằng Khi Anh Tử ở đây.

Đằng Khi Anh Tử không trả lời.

“Cô đi đi, tôi lại thả cô đi.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói, hẳn biết tính Đằng Khi Anh Tử, nếu cô tham dự cô thừa nhận.

“Võ sĩ của Thiên Hoàng bộ hạ không cần kẻ thù sủng hại.” Đằng Khi Anh Tử rít lên.

“Hảo hán cứu mạng a.” một giọng nói già nua từ bên trong truyền ra, người này không có tu vi, giọng nói có chứa khẩu âm bản địa vùng Thiểm Tây.

“Đồng bào của mày trong tay chúng tao, giết chúng tao, lão già này cũng phải chết...” một giọng nói xa lạ vang lên, nói bằng tiếng Nhật.

“Phú Sĩ quân, ngài không biết hẳn, không dùng cách này được đâu, hẳn không quan tâm những chuyện như vậy.” Đằng Khi Anh Tử ngắt lời tên kia.

“Họ bắt ông làm gì.” Tả Đăng Phong khó hiểu.

“Họ muốn lấy máu của tôi, mau cứu tôi với, tôi không muốn chết.” ông lão khóc nức nở.

“Ông họ gì?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Tôi họ Lý, ai da, xin đừng đánh tôi.” Ông lão van nài.

Tả Đăng Phong hiểu ngay chuyện gì đang xảy ra. Đây là lăng mộ của họ Lý, do Viên Thiên Cương đốc công kiến tạo, nên rất có thể có cơ quan nào đó phải dùng máu của người họ Lý mới mở ra được.

“Tôi cho cô thời gian một nén nhang để suy nghĩ, sau một nén nhang tôi cho nổ sập thông đạo này.” Tả Đăng Phong lạnh băng. Đằng Khi Anh Tử nói đúng, ông lão kia căn bản là không có đủ để làm áp lực với hẳn. Hẳn không định đi vào lăng mộ, dù sao Viên Thiên Cương đã để lại rất nhiều vàng cho hẳn rồi, giữa hai người đã ngầm hiểu ý muốn của nhau.

Hẳn thả Đằng Khi Anh Tử vì hẳn đã quá tịch liêu và cô độc, cô độc đến mức không đành lòng giết bất kỳ ai hẳn quen, dù đó là kẻ thù của hẳn...

338. Q.4 - Chương 338: Trần Như Nhộng

Thời gian một nén nhang có nghĩa là năm phút đồng hồ, năm phút chỉ chớp mắt là qua, trong năm phút ấy, bên trong thông đạo không ai nói một lời nào.

“Hết giờ, cô nghĩ xong chưa?” Tả Đăng Phong lạnh nhạt.

“Rồi. Hãy thả tôi đi.” Đằng Khi Anh Tử đổi 180 độ.

“Đi đi.” Tả Đăng Phong khẽ đá cái xác dưới chân lệch ngang ba thước, thi thể lệch vị trí, trợn pháp lập tức mất đi hiệu lực,

Đằng Khi Anh Tử chậm chậm xuất hiện, không có ai đi theo. Cô đi rất chậm, hai tay thả xuống, đao võ sĩ vẫn nằm yên sau lưng, nét mặt rất bình thường ngoài xem không có bất cứ dị thường nào, nhưng trong tay áo bên phải có một cái gì đó to cỡ ngón cái nhô ra, cho thấy cô giấu thứ gì đó trong tay áo.

Đằng Khi Anh Tử đi ra rồi, Tả Đăng Phong đá cái xác trở về chỗ cũ, hất hàm, “Đi đi.”

“Bên trong có nghe thấy chúng tôi nói chuyện không?” Đằng Khi Anh Tử xanh mặt khi nhìn thấy vô số vụn thi thể chồng chất khắp nơi.

“Không.” Tả Đăng Phong cau mày .

“Tôi chỉ ở hậu cần, lúc Vọng Nguyệt Minh Mỹ và Thôi Kim Ngọc đánh nhau tôi không có mặt.” Đăng Khi Anh Tử nói nhỏ.

“Vì vậy nên tôi mới thả cô đi..” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói, Đăng Khi Anh Tử đã trở về khuôn mặt của mình, Tả Đăng Phong chỉ nhận ra cô qua giọng nói của cô.

“Anh có điều kiện gì, chúng tôi đáp ứng anh.” Đăng Khi Anh Tử cắn răng.

“Không, đừng cố gắng muốn thử đánh lên tôi, tôi không muốn giết cô.” Tả Đăng Phong chậm rãi lắc đầu,

“Thôi Kim Ngọc sao rồi? ” Đăng Khi Anh Tử ném con dao trong tay áo xuống, cả hai thanh võ sĩ đao sau lưng.

Tả Đăng Phong không đáp. Hắn nhớ ra bên ngoài đã bị hắn bố trí trận pháp vây lại, cô không thể rời đi được, thời gian đến khi trận pháp hết tác dụng còn rất lâu, bây giờ phải làm sao đây?

“Tí nữa tôi cho cô tỉnh lại.” Tả Đăng Phong phóng một hơi Huyền Âm Chân Khí, hắn không đóng băng cô, chỉ làm tay chân cô cứng ngắc không di động được mà thôi.

Tả Đăng Phong ném mớ lựu đạn ném vào trong thông đạo, những tiếng nổ âm âm vang lên, địa đạo bị nổ sập.

Tả Đăng Phong khẽ liếc Đăng Khi Anh Tử , nét mặt cô không giấu nổi sự căng thẳng và lo.

Đăng Khi Anh Tử không bị mất khả năng nói chuyện nhưng cô không nói. Tả Đăng Phong cách cô rất gần, có thể ngửi thấy mùi vị trên người cô, cái mùi ấy làm tâm tình của hắn dần trở nên bình hòa hơn, Tả Đăng Phong cau mày, đứng lên đi ra chỗ khác ngồi, cách cô mấy trượng.

“Con người tôi bất kể lúc nào cũng rất tỉnh táo, dù lúc đang ân ái cũng tỉnh táo , nếu cô không giết được tôi, trái lại bị tôi chiếm tiện nghi, chẳng phải là tiền mất tật mang hay sao?” Sau nửa giờ, Tả Đăng Phong nghiêm mặt đáng sợ. Hắn đã phát hiện ra trong người xuất hiện một khí tức kỳ dị, làm nội tâm hắn đang từ nóng giận chuyển sang mềm nhẹ ôn hòa, sau đó là ấm áp, chuyển dần sang khát vọng muốn có người khác phái. Hắn đã truyền hàn khí đi khắp kinh lạc, nhưng không làm mất đi cỗ khí tức kỳ quặc đó, nên hắn biết mình đã trúng xuân độc.

Đăng Khi Anh Tử không trả lời, nhưng dáng vẻ rất căng thẳng.

“Chỉ có năm phút đồng hồ mà nghĩ ra được kế này, các người quả là giỏi thật.” Tả Đăng Phong hừ lạnh. Vọng Nguyệt Minh Mỹ am hiểu mị thuật, trên người lúc nào cũng mang theo xuân độc, có lẽ đã đưa cho Đăng Khi Anh Tử, để cô hạ độc tìm cơ hội giết hắn, và điều này hẳn là các cô đã làm trong khoảng thời gian năm phút mà hắn đã cho.

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Đăng Khi Anh Tử run rẩy.

“Xuân độc không ảnh hưởng được đầu óc của tôi đâu.” Tả Đăng Phong đứng dậy bước tới, đánh giá Đăng Khi Anh Tử. Hắn muốn tìm ra nguyên nhân gây độc. Ngọc Phất đã từng nói độc chia làm ba loại, loại lợi hại nhất là truyền qua đường không khí, hắn không hề chạm vào Đăng Khi Anh Tử, nên chắc chắn là loại độc này.

Nhìn một lúc, Tả Đăng Phong đã tìm ra, trên hai thanh võ sĩ đao Đăng Khi Anh Tử ném xuống đất có mùi thơm thoang thoang.

Tả Đăng Phong cầm lút hai thanh võ sĩ đao xuống đất. Tuy ngoài miệng hắn nói không sợ xuân độc, nhưng hắn biết nó vẫn có ảnh hưởng đến hắn. Độc của người Nhật và người Trung quốc khác nhau, cái này không thể gọi là độc được mà gọi là thuốc kích thích thì đúng hơn.

Thường xuân độc kích phát bên trong thân, thân bị kích thích truyền tín hiệu xuống bộ phận sinh dục. Độc hắn trúng phải lại không giống, nó truyền tín hiệu vào trong não, hàn khí có thể chạy khắp người, nhưng không dám chạy vào thất khiếu thần phủ, nếu không ảnh hưởng đến thần trí.

Tả Đăng Phong nhìn quanh, tới chỗ công binh để nước và đồ ăn, hắn muốn tìm nước uống.

Nhưng đến nơi rồi Tả Đăng Phong lại không dám chạm vào, hắn không biết người Nhật có hạ độc ở mấy thứ đó không, nên quay sang tìm nước uống trên những tàn thi. Những người này phụ trách canh gác vòng ngoài, nước của họ hẳn là an toàn.

Uống hơn nửa bình, Tả Đăng Phong vẫn thấy nóng khát, hắn biết khát đó không phải là khát nước, mà là phản ứng của trúng độc.

“Tôi không biết Vọng Nguyệt Minh Mỹ bơi xuân độc lên đảo.” Đăng Khi Anh Tử thấy Tả Đăng Phong đến gần, vội giải thích,

“Cô biết hay không không quan trọng, tôi kiểm soát được mình.” Tả Đăng Phong đi ngang qua cô.

Tả Đăng Phong ngồi im nhìn mặt trăng, hắn rất muốn giết Đăng Khi Anh Tử. Cổ ngữ có nói ‘ không có phải chủng tộc ta, chắc chắn có ý nghĩ khác ’, cách nghĩ của người Nhật và người Trung quốc khác biệt, có tốt với họ, họ cũng cần nhưng, Đăng Khi Anh Tử đẹp, cũng đã từng nảy sinh tình cảm với hắn, nhưng tình cảm này khi bị hắn lột mặt nạ đã bị sự xấu hổ lấn át, giờ chỉ còn thù hận vô tận.

Tả Đăng Phong muốn giết cô, nhưng hắn cố gắng kiềm chế mình, vì hắn muốn giữ cô trở lại báo tin, để cô mang thêm ninja tới để cứu Vọng Nguyệt Minh Mỹ, hắn có thể dĩ dật đãi lao (lấy nhàn nhả đánh người vội vã đến), diệt sạch cao thủ của Nhật, thế nên hắn mới thủ ở cửa thông đạo mà không xông vào giết Vọng Nguyệt Minh Mỹ, đây là kế sách trong Tôn Tử binh pháp, “Khốn cô thành (vây thành) là giả, kích viện binh (dụ viện binh đến) là thật.”

Dục vọng vẫn từ từ dâng lên, mà không thể dùng Huyền Âm Chân Khí để bài trừ đi được, nhưng Tả Đăng Phong không sốt ruột, y học của người Nhật cũng là từ Trung Quốc truyền sang, trình độ y học lạc hậu hơn Trung Quốc, dù có lợi hại cũng chẳng đến đâu.

Nhưng rồi Tả Đăng Phong biết mình đã sai. Xuân độc này hẳn là được luyện chế đặc biệt, làm hắn cực kỳ khó chịu, nhất là nó xâm nhập thẳng vào thất khiếu thần phủ, tác động thẳng lên trí não của hắn.

Cổ ngữ có nói ‘lòng yên tĩnh thì tự nhiên ổn’, nhưng, trái tim không tĩnh nảy sinh tạp niệm, dục hỏa bốc lên làm hắn chỉ còn nghĩ chuyện giao hoan. Giao phối là bản năng của động vật, tác dụng của xuân độc là gia tăng bản năng này lên gấp mấy lần, cho đến khi vượt qua phạm vi khống chế của lý trí.

Tả Đăng Phong không định kiềm chế, nhưng hắn hành động rất tàn nhẫn. Hắn vội tới xách Đăng Khi Anh Tử lên, giật phăng một phát, cô đã trở nên trần như nhộng.

Đăng Khi Anh Tử không kêu một tiếng, chỉ phẫn nộ lạnh lùng nhìn hắn.

“Không phải đây là điều cô chờ đợi hay sao?!” Tả Đăng Phong đẩy Đăng Khi Anh Tử ngã xuống đất, lùi lại ba bước nhìn cơ thể trắng nõn của cô.

Đăng Khi Anh Tử cảm giận nhắm mắt, nhưng một lúc lâu sau không thấy Tả Đăng Phong không làm gì, thì tò mò mở mắt ra, thấy hắn vẫn đang chăm chăm nhìn cô.

Đăng Khi Anh Tử biết Tả Đăng Phong không phải người bình thường, nên không hiểu lắm hành động của hắn.

Tả Đăng Phong nhìn rất cẩn thận, rất tỉ mỉ, bình thường tình huống thế này, càng nhìn càng làm tăng dục hỏa, hắn biết nên mới làm như vậy, để thử thách ý chí của mình.

Độc được hít vào thông qua phổi truyền tới toàn thân, đặc điểm là tác dụng nhanh, khuyết điểm là thời gian mất đi hiệu lực cũng nhanh. Một lúc lâu sau Tả Đăng Phong nở nụ cười, hắn thắng, xuân độc trong người không giao hợp cũng không chết được, chỉ cần vượt qua thời gian được lực mạnh nhất, cơ thể sinh ra lực miễn dịch.

“Đi đi.” Tả Đăng Phong mặc lại đồ chỉnh tề cho Đăng Khi Anh Tử, lại phát Thuần Dương Chân Khí giải hàn khí cho cô. Trận pháp đã mất đi hiệu lực, sớm hơn hắn nghĩ.

Nếu ánh mắt có thể giết người thì này giờ Đăng Khi Anh Tử đã giết Tả Đăng Phong chết đến mấy trăm lần, nhưng tiếc là ánh mắt không thể giết người, nên cô chỉ còn biết nghiêng răng máng một câu, “ru,ki,i,gai.”

Ý của nó là “Anh là đồ điên...”

339. Q.4 - Chương 339: Truy Sát Vọng Nguyệt

Tả Đằng Phong chậm rãi lắc đầu, Đằng Khi Anh Tử nói không đúng, hắn không phải người điên, chỉ có điều những việc hắn làm người ngoài không hiểu, hắn lại lười giải thích.

Đằng Khi Anh Tử mắng xong cả đi về hướng đông, Tả Đằng Phong nhìn cô rời đi, Đằng Khi Anh Tử đi rất nhanh, không hỏi cũng biết là đi tìm viện binh. Đằng Khi Anh Tử vừa đáng ghét vừa đáng sùng, nhiệm vụ tìm lục dương nội đan vốn ban đầu là việc gia tộc Đằng Khi nhà cô đảm nhiệm, giờ Đằng Khi Chính Nam đã chết, việc đã được giao cho những gia tộc khác tiếp nhận, nhưng cô lại không có chịu đi, mà vẫn tới giúp người khác tiếp tục làm nhiệm vụ này, ngoài danh dự của gia tộc, phần lớn nguyên nhân là vì lòng trung thành đối với Thiên Hoàng, Tả Đằng Phong rất kỳ quái tên Thiên Hoàng Nhật chết tiết kia cuối và làm cách nào mà tẩy não được người Nhật đến trình độ này.

Đằng Khi Anh Tử đi, Tả Đằng Phong nhắm mắt, hắn đang tính toán thời gian những ninja khác tới. Đằng Khi Anh Tử sau khi rời khỏi nhất định điện thoại thông báo cho những người kia, nếu không có gì bất ngờ xảy ra viện binh nhanh chóng tới nơi. Đến khi Đằng Khi Anh Tử gọi điện thoại xong quay lại xem xét tình hình, nếu để cho cô phát hiện người bên trong mộ đã chết, có lẽ cô thông báo cho viện binh dừng tới nữa, nói cách khác thời gian để cho hắn giết chết Vọng Nguyệt Minh Mỹ là thời gian Đằng Khi Anh Tử gọi điện thoại xong và trở về đây, thời gian này không có thể vượt quá một canh giờ.

Tả Đằng Phong đi quanh những tàn thi để tìm nước uống và thức ăn, nhưng lý do này là giả, hắn vừa đi vừa lén lút quan sát phía đông dãy núi, Đằng Khi Anh Tử không ngu, rất có thể cô giả bộ rời đi sau đó trở về, nấp trong chỗ tối quan sát hành động của hắn. Hành vi của một người khi không có người khác thể hiện bản chất con người đó, cũng thể hiện động cơ của người đó, nên Tả Đằng Phong muốn lừa gạt cô.

Sau hai mươi phút, Tả Đằng Phong xách mấy bình nước và lương khô trở lại, Đằng Khi Anh Tử dù quay lại quan sát cũng không quan sát lâu, vì đồng bọn của cô còn đang ở trong mộ, nếu trong mộ không còn không khí, họ bị chết ngạt, nên Đằng Khi Anh Tử nóng lòng đi ra ngoài báo tin không đi lâu.

Tuy Đằng Khi Anh Tử không có tâm tư kín đáo như hắn nghĩ, nhưng hắn thà cẩn tắc vô ưu, hơn nữa hắn cũng không vội ra tay.

Trong túi lương khô là những chiếc bánh bột ngô màu trắng to bằng bàn tay, những chiếc bánh đa số đều có dính máu tươi, Tả Đằng Phong lấy ra hai cái không có dính máu chậm chậm nhai, vừa ăn vừa nghĩ. Giờ đang là thời kỳ chiến tranh, nông dân đều lấy khoai lang rau dại ăn cho no bụng, khá hơn một tí thì mới trồng bắp, có bánh bột ngô ăn, đám lính này toàn ăn bánh bột ngô, lương thực của dân chúng quả thực đã bị dùng để đi nuôi lang sói.

Trong đầu vừa hiện ra chữ sói, Tả Đằng Phong không khỏi lại nhớ tới Thập Tam. Thập Tam hiện đang ở trong khu rừng giao giữa Cam Túc và Tân Cương, cách đây hơn ba ngàn dặm, hắn chưa gọi nó về là vì hai nguyên nhân, một là Thập Tam lúc trước ở trong sa mạc thiếu ăn, chỉ bắt được mấy con bò cạp và sa tích (thằn lằn cát), hắn muốn cho Thập Tam ở trong rừng tĩnh dưỡng một thời gian, nguyên nhân thứ hai cũng là nguyên nhân chủ yếu, là lần này ra mặt, hắn không chỉ muốn xử lý ninja Nhật, mà còn muốn xử lý cả Thanh Lương động phủ, kẻ thù nào cũng thuộc loại khó nhằn, không có thể để cho Thập Tam theo hắn mạo hiểm.

Ăn xong lương khô, uống nước súc miệng, Tả Đằng Phong chuẩn bị ra tay. Trận pháp ở cửa động vẫn còn sử dụng được, lúc này lựu đạn cũng không có làm địa đạo sụp nhiều, mà chỉ niêm phong lại cửa động, Tả Đằng Phong đi tới phóng linh khí xuống địa đạo, cảm nhận độ sâu của địa đạo bị bùn đất lấp vào là khoảng năm thước.

Ngoài trời có ánh trăng, cũng không tối lắm, nhưng bên trong lăng mộ chắc chắn là tối mịt. Tả Đằng Phong nhắm mắt để thích ứng với cảnh vật bên trong mộ, Hồ Dực hắn cũng không mang theo, hắn muốn bắt sống, một đao đánh chết Vọng Nguyệt Minh Mỹ thì có lợi cho bà tôi quá.

Tả Đằng Phong tuy đang chiếm ưu thế, nhưng muốn đi vào lăng mộ cũng có nghĩa là tấn công, muốn tấn công thì phải chiếm được tiên cơ, nếu chưa biết tình hình của địch mà tấn công thì là mù quáng, nên hắn phải tính toán cẩn thận.

Một khi dịch chuyển bùn đất bên trong địa đạo, làm chấn động không khí, Vọng Nguyệt Minh Mỹ cảm nhận được dị thường, nhanh chóng phản ứng, nên từ từ lén vào là không có thể thực hiện được, chỉ có thể tấn công chớp nhoáng. Trước đây hắn đã từng cho người đào phần mộ, tuy không tiến vào mộ thất nhưng cũng biết độ dày và hướng đi của mộ, tính toán được phải mượn lực thế nào, chuyển thân ở đâu, vào trong phải làm gì tiếp theo. Nghĩ kỹ tất cả chu toàn, Tả Đăng Phong mới ra tay.

(Tôn Tử binh pháp) có dạy, ‘ tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy. ’ ý muốn nói người chỉ huy khi mưu tính lúc đầu thì phải chặt chẽ, ra tay sau đó thì phải cấp tốc, Tả Đăng Phong tay trái vận Chuyển Sơn Quyết dời hết bùn đất trong địa đạo ra, người hơi nghiêng lách vào trong, tay phải đập vào vách địa đạo mượn lực gia tốc, với tư thế sét đánh không kịp bưng tai vọt vào trong mộ đạo.

Mộ đạo chia làm hai hướng nam bắc, vật liệu sử dụng giống với vật liệu trong hầm mộ Lý Nguyên Cát, nhưng quy cách thì cao cấp hơn. Sau khi tiến vào, Tả Đăng Phong nhìn thấy trong mộ đạo có mấy người đang ngồi, Vọng Nguyệt Minh Mỹ đang cảnh giác nhìn lại, lớp mỡ trắng treo lúc trước chỉ làm Tả Đăng Phong cảm ghét, bây giờ làm cả người hắn run rẩy, vì mục tiêu chính là người đánh Ngọc Phát đòn trí mạng.

Tả Đăng Phong dùng cả hai tay đập vào vách nhào tới, người chưa tới, Huyền Âm Chân Khí đã tới trước, Ninja Nhật tinh thông Ngũ hành độn pháp, nếu ẩn giấu thân hình làm hắn rất mất thời gian.

Ninja Nhật và người tu hành Trung Quốc tu luyện khác nhau, tu vi của họ không thể dùng tiêu chuẩn linh khí, tử khí, tử khí diên phong để phân chia, nhưng so sánh đại thể thì Vọng Nguyệt Minh Mỹ hẳn là cao hơn tử khí đến cận tử khí diên phong, nên mục phản ứng rất nhanh, vừa nhìn thấy Tả Đăng Phong đã lập tức bật lên, rút võ sĩ đao ra.

Người bình thường nếu thấy phải nguy hiểm, phản ứng đầu tiên là bỏ chạy, người tu hành khắc chế được điểm này, phản ứng đầu tiên là phản kích, Tả Đăng Phong không sợ bà tôi phản kích, chỉ sợ bà tôi ẩn thân, nên càng tăng tốc vọt tới, bao tay Huyền Âm vừa phát Huyền Âm Chân Khí vừa chop lấy võ sĩ đao của Vọng Nguyệt Minh Mỹ.

Thanh đao của Vọng Nguyệt Minh Mỹ làm bằng chất liệu cực kỳ đặc thù, nhưng bà tôi lại không biết sự lợi hại của bao tay Huyền Âm, thấy Tả Đăng Phong tay không tóm đao, khuôn mặt béo mỡ đầy vui vẻ, nhưng rồi lập tức chuyển thành sợ hãi, vì Tả Đăng Phong đã ném văng thanh đao, Huyền Âm Chân Khí bắn thẳng vào ngực trái bà ta.

Tả Đăng Phong hiểu rất rõ uy lực của Huyền Âm Chân Khí, đánh xong một chiêu lập tức xoay qua đánh hai ninja còn lại chưa kịp đứng dậy, lạ lùng là hai người kia không có hề phản ứng, nhẹ nhàng bị đánh bay.

Đánh văng đi Tả Đăng Phong mới phát hiện bụng hai người này đều bị cắm một thanh võ sĩ đao, đã sớm khí tuyệt bỏ mình, tứ chi đã cứng ngắc.

Hắn cau mày, mổ bụng tự sát là phương thức tự sát của Ninja Nhật, rõ ràng là họ tự sát, mục đích cũng không khó đoán, là để tiết kiệm không khí ít ỏi còn lại trong địa đạo, để Vọng Nguyệt Minh Mỹ chống đỡ được đến khi cứu binh đến.

Trung Quốc cũng có chuyện thí tốt giữ xe, nhưng đám binh sĩ kia đều là bị động, còn loại chủ động tự sát để đem hi vọng sống sót lại cho đồng bạn, thì người Trung Quốc hiếm có ai làm được, đám Nhật lùn lại làm được, đám ngốc tử để hoàn thành nhiệm vụ của Thiên Hoàng mà đánh mất lý trí, hoàn toàn điên rồi.

Ông lão đã bị giết chết, cổ bị chém đứt nửa đoạn, máu tươi chảy đầy đất.

Chếch sang phía bắc hơn năm trượng có một cánh cửa đá khổng lồ, cánh cửa đã bị tạc nổ một lỗ ba thước vuông vắn, nhưng vì lỗ hổng quá nhỏ, không nhìn thấy được gì bên trong.

Tả Đăng Phong không đi vào lăng mộ, mà lột sạch quần áo vật dụng trên người Vọng Nguyệt Minh Mỹ để phòng xuất hiện chuyện ngoài ý muốn. Hắn không biết nhiều về ninja, nhất định phải phòng ngừa Vọng Nguyệt Minh Mỹ có chiêu gì đó bỏ chạy được hoặc có cách thông báo tin tức cho đồng bạn.

Tả Đăng Phong có cảm giác mình thật giống sắc lang, nhưng không lột không được, mục này biết dùng độc, không thể để mục tiêu có chỗ để giấu độc.

Nhưng lột sạch rồi Tả Đăng Phong lại hối hận, Vọng Nguyệt Minh Mỹ toàn thân là một con lợn béo, núc ních mỡ, thật buồn nôn là con lợn này còn ra vẻ hoa lệ dưới mưa với hắn.

“Thực là mắc ói.” Tả Đăng Phong trở tay tát ột tát, nếu lúc trước trúng độc lột sạch mụ ta, không chừng có thuốc giải rồi.

Tả Đăng Phong cau mày túm tóc mụ tôi kéo đi, Vọng Nguyệt Minh Mỹ là kẻ cầm đầu sát hại Ngọc Phát, không thể để ụ tôi chết thoải mái được.

Đi được mấy bước, Tả Đăng Phong buông Vọng Nguyệt Minh Mỹ, đi trở lại chỗ hai tên ninja, rút đao vô sĩ, chặt đầu cả hai.

Cả người Vọng Nguyệt Minh Mỹ cứng ngắc, không thể nói chuyện cũng không thể di động, nhưng có thể nhìn thấy rõ hành động của Tả Đăng Phong, bà tôi bắt đầu sợ, biết Tả Đăng Phong chưa giết mình là vì muốn dẫn vật mình.

Vọng Nguyệt Minh Mỹ quá mập, Tả Đăng Phong rất vất vả mới đưa được bà tôi ra khỏi địa đạo, vùi cửa động lại, dùng Hồ Dực đem Vọng Nguyệt Minh Mỹ tới chỗ sơn động Ngọc Phát hôm đó ẩn thân.

“Bọn mày làm gì với cô ấy, tao làm y hệt như vậy với mày.” Tả Đăng Phong nói. Trên người Ngọc Phát tổng cộng có sáu vết đao và một vết sủng trí mạng, vị trí những vết sủng hắn nhớ rất rõ.

Vọng Nguyệt Minh Mỹ sợ hãi nhìn Tả Đăng Phong, bà tôi biết đại nạn sắp tới.

Tả Đăng Phong không thích phí lời, cầm Hồ Dực cân nhắc lực đao, chậm chậm múa đao chém ba nhát lên người Vọng Nguyệt Minh Mỹ, vị trí giống hệt của Ngọc Phát.

“Cầu xin cậu, đừng giết tôi!” Vọng Nguyệt Minh Mỹ đau đớn, dục vọng cầu sống làm bà tôi phải lên tiếng cầu xin.

“Tao không thể tha ày, nhưng tao ày chết sướng khoái.” Tả Đăng Phong không chém nữa, mà trở tay chặt đầu Vọng Nguyệt Minh Mỹ.

“Biết tại sao tao ày chết sướng khoái không?” Tả Đăng Phong bình tĩnh nhìn cái xác máu tươi phun tung toé.

Vọng Nguyệt Minh Mỹ đã chết, đương nhiên không trả lời được, nhưng không sao, vì những câu nói này Tả Đăng Phong cũng không nói cho người sống nghe, “Vì mày đã cho Thôi Kim Ngọc cơ hội để cô ấy chứng minh được cô ấy yêu tao bao nhiêu!”

340. Q.4 - Chương 340: Cổ Nhân Báo Tin

Những người càng béo máu càng nhiều, máu Vọng Nguyệt Minh Mỹ chảy suốt mười mấy giây mới giảm dần đi, Tả Đăng Phong đứng đó lạnh lùng quan sát, giết chết Vọng Nguyệt Minh Mỹ làm cho lòng hắn ôn hòa hơn, vì như vậy đã cho Ngọc Phát một câu trả lời.

Chốc lát sau Tả Đăng Phong xoay người muốn rời đi, chợt nhớ ra trong sơn động còn để lại một cây châm định hồn, là vật Ngọc Phát đã từng dùng qua, không thể bỏ được.

Tả Đăng Phong đi vào hang núi, lấy định hồn pháp châm.

Lúc hắn xoay người định đi ra, mấy chữ lớn phía nam làm hắn dừng bước, những chữ khắc trên đỉnh động cực kỳ dễ thấy, không có hề ý tứ giấu diếm, tổng cộng có mười chữ, là “Chỗ tiền rơi xuống đi về phía tây trăm bước.”

Mười chữ này khắc theo lối chữ Khải, chữ Khải là kiểu chữ thông dụng thời Đường, Tả Đăng Phong chỉ nhìn là hiểu. Lúc hắn cho người đào mộ, từ trong mộ đã từng xông ra một con kim long do một đồng tiền biến thành, kim long sau nửa nén hương lại biến trở về nguyên bản tiền đồng, chỗ tiền đồng rơi xuống có chôn dấu rất nhiều hoàng kim, nên hàng chữ này không thể nghi ngờ cũng là do Viên Thiên Cương lưu lại, ý tứ rất rõ ràng, từ chỗ tiền đồng rơi xuống đất phải đi sang hướng tây một trăm bước, ở đó chắc chắn có chôn dấu cái gì đó.

Tả Đăng Phong đột nhiên thấy lạnh, lạnh từ trong xương, Viên Thiên Cương tính ra được chính xác lăng mộ có hai lần kiếp nạn, cũng tính được hẳn tới hang này.

Tả Đăng Phong cau mày cẩn thận quan sát sơn động, phát hiện trong động có dấu vết bị đào bới, dấu đào rất gọn ghẽ và sắc bén, đây là thủ pháp của người chuyên nghiệp, nếu là tay mơ, vết tích không được gọn gàng ngay ngắn như vậy.

Vết đào bới này có lẽ sau thời Đông Hán một thời gian, vì vết đào sâu sắc như vậy chỉ có dùng dụng cụ bằng sắt mới làm được, mà thời kỳ đồ sắt chân chính thay thế đồ đồng là sau thời Đông Hán, nói cách khác sơn động này rất có thể là nơi Viên Thiên Cương chôn đám thợ xây lăng.

Tả Đăng Phong đi ra sơn động, từ bên ngoài ngắm nghía sơn động. Sơn động xuất hiện chỉ có hai khả năng, một là do tự nhiên hình thành, hai là do con người làm nên, nếu nơi này không hình thành tự nhiên, thì chỉ có thể là do con người. Sơn động này cực kỳ bí mật, đứng từ ngoài bộ rất khó phát hiện ra, tổng hợp các manh mối, Tả Đăng Phong rút ra kết luận, sơn động này là Viên Thiên Cương cho đào ra để cho Ngọc Phát ẩn thân.

Tả Đăng Phong trở về Chu Lăng, lòng hẩn nể trêu. Kỳ môn độn giáp của Viên Thiên Cương quả thực đã đạt đến trình độ dòm ngó Thiên Chi cảnh, không thua gì kỳ môn độn giáp do Khương Tử Nha lưu lại, nếu Khương Tử Nha và Viên Thiên Cương lợi hại như vậy, vậy thì lăng mộ của họ là vùng cấm, tuyệt đối không có thể đụng vào, nếu đối phương đã tính được chính xác khả năng xuất hiện tình huống, vậy đi tới chính là chịu chết.

Nhưng âm chú thổ Ngưu vô cùng có khả năng ở bên trong lăng mộ Khương Tử Nha, nếu không vào không lấy được, phải làm sao mới ổn đây?

Đột nhiên Tả Đăng Phong nghĩ đến một khả năng, chính là Khương Tử Nha không hề tinh thông kỳ môn độn giáp. Khả năng này cũng rất có thể xảy ra, vì Khương Tử Nha năm đó lấy được bốn món là “Thập Tam chương Binh pháp”, “Hai quyển Luyện khí”, “Mười hai chương Cô hư pháp”, và ” 1,080 cách Kỳ môn độn giáp ”, nhưng Khương Tử Nha chỉ truyền lại kỳ môn độn giáp, những cái khác đều giấu bí, như vậy xuất hiện một vấn đề, là tại sao Khương Tử Nha chỉ truyền lại kỳ môn độn giáp?

Nếu Khương Tử Nha có lòng truyền lại sách quý cho hậu thế, thì phải truyền cả những món còn lại, nhưng ông tôi không làm vậy, chứng tỏ ông tôi không thấy hứng thú với kỳ môn độn giáp, hoặc cảm thấy vật này là vô dụng, thứ nào có ích thì giữ lại ỉn, những thứ vô ích mới cho người khác.

“Đúng, nhất định là như vậy.” Tả Đăng Phong lầm bầm. Nếu Khương Tử Nha cực kỳ tinh thông kỳ môn độn giáp, thì ông tôi đã không bị Lai quốc bức phải dời đô, biết đánh không lại còn đi trêu người tôi làm gì. Hơn nữa tinh lực của con người dù sao cũng có hạn, những bốn bộ sách quý bao hàm rất nhiều nội dung, nếu muốn hiểu hết thì phải mất rất nhiều công sức và thời gian. Khương Tử Nha khi được sách thì đã gần tám mươi, người già suy nghĩ rất mất thời gian, tư duy lại chậm, muốn nghiên cứu kỳ môn độn giáp thì tốt nhất là ở độ tuổi bốn mươi đến năm mươi, đủ cẩn thận đủ tĩnh tâm, nên rất có thể Khương Tử Nha không am hiểu kỳ môn độn giáp.

Nghĩ vậy, Tả Đăng Phong rất sáng khoái trong lòng, vậy có nghĩa hẳn chỉ cần đối phó với cô hư trận pháp và có thể có cơ quan, không phải lo Khương Tử Nha nữa.

Trở lại Chu Lăng đã là canh tư, Tả Đăng Phong tìm đến chỗ hôm đó tiền đồng rơi, đi về hướng tây một trăm bước, lấy xẻng đào xuống. Đào được bốn thước thì xuất hiện một phiến đá, lật phiến đá lên, bên trong là một cái hộp sắt hẹp dài, dài ba thước ba tấc, rộng một thước, quanh hộp có rất nhiều bột phấn màu đen, hình như là than củi.

Vì được bảo vệ tốt, hộp sắt không bị gỉ sét nhiều. Tả Đăng Phong cầm lên, thấy hộp sắt không hề nặng, mở ra nắp hộp, thấy bên trong có ba vật rất kỳ quái.

Vật lớn nhất là một cái vỏ đao, dài gần bằng chiếc hộp, món thứ hai là một cái đục bằng sắt đã rỉ, món thứ ba là một cái huy chương bằng đồng to bằng bàn tay.

Vỏ đao làm bằng da một loại động vật nào đó, màu đỏ sẫm, chế tác rất kỹ xảo, khéo léo, xung quanh không trang trí gì, Tả Đăng Phong cau mày tra Hồ Dục vào, hoàn toàn vừa khớp.

Hắn cầm cái đục lên cẩn thận xem xét. Cái đục này có dấu vết đã được sử dụng, Viên Thiên Cương lưu lại nó, dụng ý rất rõ ràng, chính là muốn nói cho hắn sơn động kia chính là ông tôi sai người đào ra, để cho Ngọc Phất ẩn thân, lưu lại hi vọng sống cho cô.

Còn cái huy chương đồng hình vuông, trên mặt huy chương đồng có khắc vân, giữa mặt khắc hai chữ “Thái Sử”. Hai chữ này được khắc theo lối chữ khải phồn thể, đây là loại chữ viết chính thức của thời Tùy, Thái Sử ở thời Tùy là một chức quan, chủ quản xem thiên văn lịch pháp, tế tự điển tịch, huy chương này chắc là huy hiệu năm xưa Viên Thiên Cương từng đeo, mặt còn lại có khắc mấy chữ, nhưng dấu ấn không còn rõ ràng, thời gian đã quá lâu, đọc một hồi Tả Đăng Phong mới phân biệt được những chữ đó là “Ngũ hành tề tam, đương tị chi.”

Bảy chữ này được người tôi lấy dao găm khắc thêm vào, nét chữ giống hệt bút tích trên đồng tiền biến thành kim long lần trước, rõ ràng là Viên Thiên Cương để lại cho hắn, ý muốn báo động cho hắn, bảo hắn tránh né cái gì đó, nhưng ý muốn nói quá mật mờ, Tả Đăng Phong nghĩ mãi mà không thể nào hiểu được.

Hắn là người làm nghề văn hóa, hiểu rất rõ những thứ có liên quan truyền thống văn hóa, người thời xưa bị ảnh hưởng của đạo trung dung nho gia rất sâu, hành động và ngôn ngữ đều khá hiền hoà, khi dùng từ rất cẩn trọng, thường khi không thích vật gì dùng từ “Xa chi”, ý muốn nói cách xa nó ra, dùng đến chữ “Tránh chi” thì ngữ khí là rất nặng, ý là bảo phải lập tức rời đi, tuyệt đối không được tới gần.

Viên Thiên Cương để lại hộp sắt là để cảm ơn hắn đã không vào đào trộm mộ, nên những lời trên huy chương chắc chắn là nói thật, chỉ là câu nói này lại thiếu đi phần chủ ngữ quan trọng nhất, làm hắn không thể hiểu được ‘Ngũ hành Tề ba’ ý muốn chỉ cụ thể là cái gì.

Chỉ biết cái vật Ngũ hành Tề ba hoặc là vùng đất Ngũ hành Tề ba gì kia uy hiếp đến tính mạng của hắn, và cũng vì can hệ trọng đại, nên Viên Thiên Cương mới không dám nói rõ.

Câu mày nghĩ rất lâu, Tả Đăng Phong lắc đầu không nghĩ nữa, trước giờ làm gì hắn cũng cực kỳ cẩn thận, nên nếu vẫn xảy ra vấn đề thì đó chính là ý trời.

Lúc rạng sáng nhiệt độ giảm xuống, trời mùa thu, không khí bắt đầu ngưng sương.

Tả Đăng Phong nằm cạnh lăng mộ suy nghĩ. Chữ viết trên huy chương khắc không sâu, nét chữ rất cứng, cho thấy tu vi của Viên Thiên Cương không cao. Ông chỉ tinh thông thuật dự đoán, còn tu vi thì không xuất sắc, nhưng dù gì đi nữa, đã là phúc thì không phải họa, là họa thì muốn tránh cũng không khỏi, không thể để câu nói này làm rối loạn tâm thần của mình, chuyện nên làm thì vẫn phải tiếp tục làm.

Từ canh năm quanh Chu Lăng lại thỉnh thoảng xuất hiện người trong đạo môn và người trong phật môn, hơn một ngàn đạo oan hồn phát ra oán khí đủ đánh động bất kỳ người tu hành nào gần đó, nhưng khi đến gần thì họ ngừng lại, vì họ nhận ra Tả Đăng Phong.

Hiện giờ là thời đại mạt pháp, người tu hành có đạo hạnh không nhiều, người đột phá thiên kiếp thì chỉ có chưởng giáo các phái hoặc tán nhân thanh tu, cực hiếm có người như hắn chung quanh bên này, ăn gió nằm sương lại có được tu vi đẳng phong tạo cực như vậy.

Đến khi sáng hắn, quân đội Quốc dân đảng đến, dùng ống nhòm quan sát tình huống Chu Lăng, nhìn thấy Tả Đăng Phong. Hồi trước Tả Đăng Phong từng ở Chu Lăng và nội thành Tây An quây từng bừng, Quốc dân đảng đương nhiên không mù không điếc, biết người này không thể chọc được, tàn thì rải khắp Chu Lăng đã chứng minh rất rõ điều này.

“Sư trưởng, có cần kéo đại pháo tới không, không thể sợ tên yêu nhân kia được.” Tham mưu trưởng hiến kế.

“Được, điều đi, cậu ở lại đây phụ trách chỉ huy.” Sư trưởng liếc Tham mưu trưởng một cái.

“Sư trưởng, việc này... phải bàn bạc kỹ càng.”

“Bàn cái chim, tiểu tử cậu ăn cái gì mà lớn vậy hả!” Sư trưởng trừng mắt, lên xe rời đi.

Tả Đăng Phong vẫn bình tĩnh chờ đợi, chắc không lâu nữa Thanh Lương động phủ biết tin, Ninja Nhật cũng chẳng mấy chốc ủa tới, đại chiến chân chính lúc đó mới bắt đầu...

341. Q.4 - Chương 341: Mười Đại Cao Thủ

Đặc điểm lớn nhất của mùa thu chính là chênh lệch nhiệt độ giữa ngày và đêm rất lớn, đến trưa nhiệt độ rất cao, vô số tàn thi thu hút ruồi nhặng bầu tối, Tả Đăng Phong dời tới tường vây để tránh trời nắng và ruồi.

Một đêm giết chóc làm hần hơi uể oải, uể oải làm buồn ngủ, nhưng hần không dám ngủ. Lúc Đăng Khi Anh Tử đi là chưa tới 12 giờ, bây giờ đã mười hai tiếng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Ninja Nhật chẳng mấy chốc tới đây.

So với Ninja Nhật, Tả Đăng Phong muốn Ngọc Hành Tử xuất hiện nhiều hơn. Nếu không phải Ngọc Hành Tử phong bế huyết đạo của Ngọc Phát, làm sụt giảm nghiêm trọng tu vi của cô, thì Vọng Nguyệt Minh Mỹ không thể sát hại được cô, nên Ngọc Hành Tử mới chính là kẻ cầm đầu sát hại Ngọc Phát.

Đầu óc con người không thể luôn luôn căng thẳng, nếu không không chịu được, nên Tả Đăng Phong ngồi ở chân tường chuyển sang nhìn một đám kiến vây bắt châu chấu. Con châu chấu sống dở chết dở, một đám kiến và nhào tới lôi cắn, châu chấu tuy cực lực giãy dụa, nhưng hai chân sau không nhảy lên được, nên mau chóng bị đám kiến bao vây.

Lúc châu chấu sắp chết, Tả Đăng Phong cầm nó lên, búng hết đám kiến trên người nó, thả nó rời đi, hần cứu châu chấu vì nó làm hần nhớ tới bản thân mình, hần cũng sắp chết rồi, trước khi chết còn phải chịu đựng đau đớn vô hạn.

Tả Đăng Phong nhắm mắt thở dài, hần nghĩ nếu mình có một ngày bị giống con châu chấu này, thân bị vây hãm trong trùng vây, còn có ai đến cứu hần hay không. Đáp án là không. Hần thấy rất cô độc, trước giờ vẫn cô độc, nhưng bây giờ cảm giác này mạnh hơn rất nhiều, đoạn đường cuối của cuộc đời, chỉ có thể một mình đi mà thôi.

Tả Đăng Phong mở mắt, nhìn qua mép rừng cây phía tây bắc, nơi ấy đang đứng một người.

Tả Đăng Phong mở to mắt, vì người kia chính là người hần muốn giết nhất, chuông giáo Thanh Lương động phủ, Ngọc Hành Tử.

Thường nói ‘kẻ thù gặp mặt đặc biệt đỏ mắt’, Tả Đăng Phong đứng phắt dậy, cầm lấy Hồ Dực đi về phía Ngọc Hành Tử, hần không sử dụng thân pháp, hần không muốn Ngọc Hành Tử nhìn ra thực lực của hần.

Giữa hai người cách nhau rất xa, nhưng Tả Đăng Phong nhìn thấy rất rõ nét mặt nghiêm nghị xen lẫn nghi hoặc của Ngọc Hành Tử.

Tả Đăng Phong biết Ngọc Hành Tử đang nghĩ cái gì. Ngọc Hành Tử tu chính là âm dương sinh tử quyết, âm dương sinh tử quyết có thể nhạy cảm nhận biết thực lực đối phương, Ngọc Hành Tử biểu hiện nghiêm nghị là vì cảm nhận được cảnh giới tu vi của hần, còn vẻ nghi hoặc là vì nhận ra phép thuật hần đang có không giống âm dương sinh tử quyết.

Tả Đăng Phong đi rất chậm, Ngọc Hành Tử là chuông giáo Thanh Lương động phủ, cũng là tu vi tử khí đỉnh cao, người này linh khí tu vi cực kỳ tinh khiết, động thủ với ông tôi nhất định phải thận trọng.

Linh khí tu vi của Ngọc Hành Tử tinh khiết hơn hần, âm dương sinh tử quyết có thể nhận biết chuẩn xác thực lực của hần, âm dương sinh tử quyết lại còn có thể diễn sinh rất nhiều phép thuật huyền diệu, đây là ưu thế hoàn toàn. Ưu thế của hần chỉ có hai điểm, một là tốc độ nhanh hơn Ngọc Hành Tử, hai là hần có huyền âm chân khí và Hồ Dực.

Cao thủ đánh nhau chính là sinh tử chi tranh, một hiệp là lập tức phân thắng thua, Tả Đăng Phong phân vân không biết nên dùng huyền âm chân khí hay dùng Hồ Dực, cuối và hần quyết định dùng huyền âm chân khí, đây là vũ khí hần dùng thuần thực nhất, hần khí có thể đóng băng con người trong vòng ba trượng trong khi đao khí của Hồ Dực chỉ phát ra tới hai trượng.

Tả Đăng Phong nhìn thẳng vào Ngọc Hành Tử. Ông xuất hiện chính là muốn hần có phải là dùng âm dương sinh tử quyết hay không, chứ không phải báo thù cho quân đội của Quốc dân đảng, nên trước khi xác định âm dương sinh tử quyết của hần có bị phé thật hay không, Ngọc Hành Tử sẽ không bỏ đi.

Tả Đăng Phong đi rất chậm, và không dùng bất kỳ thủ thuật nào, để Ngọc Hành Tử không xác định được điểm ấy, chỉ cần đi tới gần Ngọc Hành Tử trong vòng ba trượng, Ngọc Hành Tử sẽ phải chết chắc.

Tả Đăng Phong đi tới khu vực lũng mộ của Lý Nguyên cát, nơi này cách Ngọc Hành Tử không tới năm dặm, nhưng ngay trên đầu đột nhiên vang lên tiếng máy bay. Tả Đăng Phong cũng đã từng thấy máy bay bay qua, nhưng tiếng nổ không lớn như vậy, chứng tỏ máy bay này bay rất thấp, và không chỉ có một chiếc.

Tả Đăng Phong nghĩ máy bay của Quốc dân đảng đến rồi, mà hắn còn cách Ngọc Hành Tử tới mấy dặm, không phải lo an toàn. Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên nhìn. Từ phía đông nam bay tới một chiếc máy bay hai cánh quạt, và một chiếc máy bay nhỏ. Chiếc nhỏ bên hông còn đang bốc khói đen, bay loạng choạng. Chiếc hai cánh quạt kia cũng không phải máy bay của Quốc dân đảng, mà vẽ hình mặt trời của Nhật Bản.

Rõ ràng máy bay lớn kia là chỗ ninja Nhật, còn chiếc máy bay nhỏ kia hẳn là máy bay hộ tống, có lẽ trên đường bị lực lượng quân phiệt yêu nước hoặc bộ đội bắn trúng.

Tả Đăng Phong lập tức đạp mượn lực vút nhanh về phía rừng cây, Quốc dân đảng còn kiêng dè hắn, chứ bọn Nhật thì không. Súng và đạn máy bay sử dụng đều rất lớn, nếu bị bắn trúng chắc chắn phải chết. Nhưng hắn còn muốn giết chết Ngọc Hành Tử trước khi đối phó với người Nhật, Ngọc Hành Tử mới là người hắn muốn giết nhất, Ninja chỉ là ăn theo mà thôi.

Tả Đăng Phong vừa tăng tốc, chiếc máy bay lớn đã bay tới chỗ hắn, nhưng phi công không hề nổ súng, mà hạ thấp lao xuống, tốc độ cực nhanh, tiếng chạm đất nổ vang rền sau lưng làm Tả Đăng Phong ngơ ngác kinh hãi, quên bồng việc công kích Ngọc Hành Tử, vội dùng ngự khí huyền hình quyết lướt sang phải mấy trượng, chiếc máy bay nhỏ đuổi theo hắn tới rừng cây, cánh máy bay quét vào, bẻ gãy cả cành lẫn thân cây.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu lên quan sát, máy bay đã bị kẹt vào giữa đám cây cối, cánh bên phải đã gãy, phi công chính đang từ trong cabin cố gắng bò ra, Ngọc Hành Tử đã biến mất.

Tả Đăng Phong không kịp nghĩ nhiều, lập tức vọt lên cao nhìn quanh, nhưng không tìm thấy Ngọc Hành Tử.

Tả Đăng Phong giận sôi gan, hắn bắt buộc phải sử dụng thân pháp, làm Ngọc Hành Tử nhận ra hắn không dùng âm dương sinh tử quyết, nên mới bỏ đi.

Tả Đăng Phong muốn chửi Ngọc Hành Tử, nhưng kềm lại được, nếu hắn mắng sẽ làm Ngọc Hành Tử và Thanh Lương động phủ biết được động cơ của hắn mà đề phòng.

“Con mẹ nó, mày dám tông tao à?” Tả Đăng Phong một bụng lửa giận không chỗ phát tiết, xông tới tóm lấy tên phi công đội mũ bay tai lợn.

“Máy bay hết dầu thì nổ thôi, tao có thấy gì đâu, mau giúp tao ra đi.” phi công quỳ tử thấy Tả Đăng Phong nói tiếng Nhật, tưởng hắn là người Nhật.

“Ở lại trong đó đi.” Tả Đăng Phong đạp chết phi công, quay quanh tiếp tục tìm Ngọc Hành Tử, nhưng tìm không thấy, mà lại thấy người từ trong máy bay lớn nhảy xuống.

Thấy Ngọc Hành Tử đã chạy mất, Tả Đăng Phong đành quay sang trút giận lên đám ninja.

Khi Tả Đăng Phong tới, trên đất có ba ninja, hai nam một nữ, mặc trang phục của Nhật, không che mặt, nhưng Tả Đăng Phong cũng không biết họ.

Tả Đăng Phong xuất đao khí chém một phát cả ba, hắn đang tức giận nên tốc độ xuất đao cực nhanh, nhưng ba người đều tránh kịp, tuy tư thế rất là chật vật.

“Thì ra cũng là cao thủ.” Tả Đăng Phong trầm nghĩ. Ninja Nhật bình thường đều mặc trang phục của ninja, che mặt, chỉ có Vọng Nguyệt, Viên Phi, Vụ Ân, vì đã ở đẳng cấp tông sư mới để mặt thật gặp người, ba người này cũng giống vậy, lẽ nào cũng là tông sư một phái?

Tả Đăng Phong hơi chần chờ, thì đã có thêm sáu người rơi xuống đất, Viên Phi Thiên Đại và Vụ Ân Phong Lô cũng trong đó đó. Bảy người kia không hề lễ lạt chào họ, cũng không chờ hai người chỉ thị, cho thấy địa vị của bảy người không thua kém gì Viên Phi và Vụ Ân.

Thần thái và tuổi tác chênh lệch của họ làm Tả Đằng Phong thấy căng thẳng. Ninja Nhật có thập đại lưu phái, Vọng Nguyệt, Viên Phi, Vụ Ẩn chỉ là ba trong số đó, bảy nhà còn lại phân tán khắp nước, bảy người này rất có thể là thủ lĩnh của bảy thế gia đó.

Nhật Bản xuất hết toàn bộ lực lượng, dù thấy Thiên Hoàng chó má kia đã ở vào tình thế bất buộc phải có lực lượng nội đan.

Chín Ninja đều võ trang đầy đủ, trừ quần áo và khăn che mặt, những trang bị Ninja khác đều không thiếu, eo đeo đầy túi đựng ám khí.

Lấy một địch hai Tả Đằng Phong có niềm tin tất thắng, lấy một địch ba thì hơi miễn cưỡng, giờ một địch chín, tuyệt đối là lành ít dữ nhiều.

Nhưng hắn vẫn ra tay, đao khí quét qua, hai tên vội vàng tách ra, tên thứ ba tu vi hơi yếu hơn, bị đao khí chém trúng sườn phải.

Tả Đằng Phong ra tay là muốn mở một con đường chạy khỏi nơi này, giao thủ với đám người này tuyệt không có phần thắng, huống hồ kẻ làm Ngọc Phát bị súng là Vọng Nguyệt Minh Mỹ đã chết rồi, hắn không cần thiết liều mạng với mấy tay Ninja này. Đám Ninja này đại diện cho Nhật Bản, thì để cho quốc gia nghĩ cách tới đối phó họ, không tới phiên hắn ở đây quản việc không phải của mình.

Nên chỗ hổng vừa mở, Tả Đằng Phong lập tức lách mình chạy ra, thông dong chui vào rừng cây biến mất...

342. Q.4 - Chương 342: Thanh Lương Động Phủ

Tả Đằng Phong trốn rất thẳng thắn, hắn chạy không phải vì hấn sợ, chỉ là hấn không muốn đánh nhau với chín này, dù họ quả thực là kinh địch, nếu muốn giết họ cũng không phải không được, nhưng muốn làm vậy phải tách từng người ra để diệt, rất mất thời gian, và nguy hiểm lại cao, hấn đâu cần phải gánh nguy hiểm như vậy.

Cười trên sự đau khổ của người khác là người xấu, nhưng Tả Đằng Phong chính là đang như vậy. Chín ninja này nếu đi và nhau có thể quét ngang Trung Quốc, thì cứ để họ nhảy nhót tha hồ đi, ai thích cản thì cản, chứ hấn là mặc kệ, mặc có gì hấn phải xen vào?

Đám Ninja không đuổi theo, Tả Đằng Phong thể hiện thân pháp và linh khí tu vi họ đều nhìn thấy, nên cả đám đang bận suy nghĩ với thân pháp và tu vi ấy, Tả Đằng Phong đánh không lại mới trốn cũng được mà, sao lại chưa đánh đã chạy?

Cả bọn còn đang suy nghĩ, Tả Đằng Phong lại quay trở lại, hấn chợt nhớ ra Vụ Ẩn và Viên Phi từng đánh lén hấn, phải trả thù.

Lúc đi tìm thức ăn và nước, Tả Đằng Phong đã biết lựu đạn nằm ở những chỗ nào trong đám tàn thi, hấn lần ra đó kiểm lựu đạn.

Thân pháp của hấn quá nhanh, thời gian dừng lại một điểm không lâu, lấy được quả lựu đạn nào lập tức rút chốt, ném về phía đám ninja.

Hấn chỉ định làm loạn, vì đám ninja phản ứng cũng không chậm, thấy lựu đạn bay tới đều nhanh chóng tránh ra, không ai bị nổ trúng, như dù vậy, Tả Đằng Phong vẫn cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Hấn đi tới một trần nhỏ gần đó để nghỉ ngơi.

Lúc này đã hơn một giờ chiều, Tả Đằng Phong tìm một quán ăn nhỏ ăn cơm uống rượu, và suy nghĩ. Ngọc Hành Tử tuy đã chạy mất, nhưng nhất định Thanh Lương động phủ chỉ ở gần đây.

Hấn đã hẹn Tôn Phụng Tiên Tiên cho quân đội tới chờ ở Ngọc môn quan, thời gian hẹn là nửa tháng, bây giờ còn hơn mười ngày, thời gian vẫn kịp, không vấn vội vã.

Ăn nó, Tả Đằng Phong rời khỏi trần. Nơi này không có khách sạn tốt, lại quá ồn, hấn muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi, lần cuối và hấn ngủ là khuya ngày hôm trước.

Suy đi nghĩ lại, Tả Đăng Phong quay lại ngọn núi ở đông bắc Chu Lăng. Đứng đây có thể bao quát tình hình ở Chu Lăng, không ngờ chỗ này lại có dấu vết có người dấn đạp, chắc là chỗ Đăng Khi Anh Tử dùng để quan sát hẳn.

Hắn nhìn thấy đám ninja đứng ngoài lăng mộ nói chuyện với nhau, có lẽ họ đã vào trong thông đạo, và không tìm thấy Vọng Nguyệt Minh Mỹ bên trong.

Chỗ an toàn nhất chính là chỗ kẻ địch đã từng đặt chân, Tả Đăng Phong nhảy lên cây, nằm trên cành, vừa Thanh Lương vừa thấy được mọi việc.

Ngủ một giấc dậy, mặt trăng đã mọc, trong Chu Lăng xuất hiện rất nhiều nông phu gom liệm tàn thi, đám Ninja cắt năm người ở bên ngoài coi chừng, bốn người còn lại chắc đã vào lăng mộ.

Tả Đăng Phong quyết định không cản những người này tiến vào lăng mộ, hồi trước hắn ngừng việc đào móc thâm nhập, ngăn cản Vọng Nguyệt Minh Mỹ vào, Viên Thiên Cương để lại vàng và hộp sắt, giữa hai người không ai nợ ai, đám Nhật muốn đào lăng không liên quan tới hắn.

Tả Đăng Phong xoay người bỏ đi, hắn phải đi tìm Thanh Lương động phủ, san bằng nó, nếu còn thời gian sẽ quay lại đây nhìn một cái, chỉ trong mấy ngày đám ninja này chưa chắc phá được cơ quan trong mộ.

Thanh Lương động phủ, theo mặt từ ngữ thì đó phải là một sơn động, nói cách khác Thanh Lương động phủ hẳn là ở trong núi, cứ vào trong mấy ngọn núi tìm là được.

Tả Đăng Phong bắt đầu đi tìm theo vòng tròn, mở rộng dần ra. Hắn tìm rất cẩn thận, thà chậm một chút còn hơn bỏ sót. Chỉ cần là núi, bên trên bên trong bên dưới gì cũng kiểm tra. Hai chữ Thanh Lương mang ý tự tại của đạo gia, chứ không phải ở núi Thanh Lương.

Sáng sớm hôm sau, Tả Đăng Phong vừa ngồi ăn sáng vừa suy nghĩ, tìm kiểu này quá tốn sức lại phí công.

Tối hôm kia hắn bắt đầu giết người vào giờ Dậu, Ngọc Hành Tử xuất hiện trưa hôm sau, tức cách nhau tám canh giờ, nếu phân tích theo thời gian, Thanh Lương động phủ hẳn là cách nơi này rất xa. Nhưng như vậy cũng không phải, vì nếu xa, Ngọc Hành Tử không thể phát hiện được oán khí nơi này.

Lý do nữa là Ngọc Hành Tử đã già, người càng có tuổi càng trầm ổn, người trẻ tuổi nếu như phát hiện có chuyện, ngay lập tức sẽ chạy tới xem trò vui, nhưng người có tuổi không có tính hiếu kỳ mạnh như vậy, sắp xếp mọi việc xong rồi mới thông dong tới xem hư thực.

Thêm nữa Ngọc Hành Tử là trưởng giáo Thanh Lương động phủ, trưởng giáo là phải chủ trì bài tập sáng sớm và chiều tối, bài tập sáng sớm thường kéo dài ba tiếng từ ba giờ đến sáu giờ, sau đó còn thay y phục ăn cơm, những thứ này đều là quy tắc chung của đạo nhân, Ngọc Hành Tử có lẽ cũng không ngoại lệ.

Hòa thượng một ngày hai bữa cơm, quá giờ Ngọ thì không ăn, có nghĩa buổi tối họ không ăn cơm, mà chỉ ăn lúc sáng sớm và bữa trưa, và thường niệm kinh xong khoảng hơn sáu giờ là ăn sáng.

Đạo sĩ thì khác, một ngày đủ ba bữa, thường hơn bảy giờ mới ăn điểm tâm, ăn xong điểm tâm thì cũng sắp tám giờ. Ngọc Hành Tử nếu là ăn xong điểm tâm thì đi ngay, thì cũng sẽ đi bộ xuống núi, sau đó mới triển khai thân pháp, tuyệt đối sẽ không chíp bông Lãng Không trước mặt mọi người, vì như thế sẽ làm mất uy nghiêm của trưởng giáo, nói cách khác Ngọc Hành Tử từ Thanh Lương động phủ chạy tới Chu Lăng chỉ mất khoảng chừng ba đến bốn tiếng, như vậy là khoảng ba, bốn trăm dặm.

Phỏng đoán ra khoảng cách, Tả Đăng Phong lại bắt đầu phân tích vị trí có thể đặt của Thanh Lương động phủ, lần thứ nhất gặp phải Ngọc Hành Tử là và lúc với Thiên Hoàng pháp sư và Tất Phùng Xuân. Thiên Hoàng pháp sư xuất hiện ở đông nam Chu Lăng, Tất Phùng Xuân xuất hiện ở tây nam Chu Lăng, còn Ngọc Hành Tử xuất hiện ở chính bắc Chu Lăng. Ngày hôm qua Ngọc Hành Tử xuất hiện ở hướng tây bắc Chu Lăng, như vậy hẳn là động phủ ở mặt phía bắc hoặc là hướng tây bắc.

“Tiểu huynh đệ, sao vậy?” Ông cụ chủ tiệm thấy Tả Đăng Phong bưng bát cơm đã trống không xuất thần, bèn hỏi.

“Không có gì ạ.” Tả Đăng Phong bỏ bát xuống.

“Không có tiền thì thôi.” Ông cụ thở dài lắc đầu.

Tả Đăng Phong đã quen bị người tôi coi là ăn mày, nên chẳng chút bực bội, lấy một đồng tiền để lên bàn rồi bỏ đi.

Đã có phương hướng và khoảng cách, nên tốc độ của hắn tăng nhanh. Phương bắc không có núi cao, tình cờ có mấy ngọn thì cũng chỉ bình bình, nhưng hướng tây bắc thì núi non trùng điệp, nơi này cách Tần Lĩnh rất gần, là chi nhánh phía bắc của Tần Lĩnh.

Đến trưa Tả Đăng Phong đến một vùng núi. Lúc đầu hắn không biết nên lãng phí thời gian đi lùng sục, sau đó mới phát hiện đường mòn vào núi đều có dấu chân dẫm đạp của thợ săn. Thanh Lương động phủ không được can thiệp chuyện bên ngoài, có họ ngày thường cũng không tiế xúc với người ngoài, mọi thứ đều tự cấp tự túc.

Tìm mãi đến canh ba hôm sau, Tả Đăng Phong phải dừng lại nghỉ ngơi, hắn đã tìm một khu vực rất lớn, nhưng vẫn chưa tìm ra, nhưng có rất nhiều manh mối cho thấy Thanh Lương động phủ ẩn là ở trong dãy núi này, có lẽ bên ngoài động phủ có trận pháp bảo vệ nên hắn không tìm ra được. Nhưng hắn gạt ngay ý nghĩ này, những trận pháp ẩn hình sẽ làm giảm linh khí thiên địa xung quanh, tuy vô hại, nhưng bất lợi cho việc tu hành, Thanh Lương động phủ sẽ không làm như vậy.

Mùa thu cỏ dại ố vàng, lá cây khô cứng, Tả Đăng Phong lại muốn phóng hỏa , chỉ cần đốt một trận lửa to, người ngoài mấy trăm dặm cũng sẽ đều nhìn thấy, người của Thanh Lương động phủ nhìn thấy chắc chắn sẽ đến đây kiểm tra, tóm lấy tên đó hỏi vị trí của động phủ là được.

Nhưng Tả Đăng Phong suy nghĩ một chút lại từ bỏ ý định này. Nếu phóng hỏa Thanh Lương động phủ sẽ cảnh giác, bất lợi cho hắn, hắn không thể sét đánh tập kích được nữa. Hắn đến là để báo thù , không phải đến để làm anh hùng , giết sạch người của Thanh Lương động phủ là mục đích của hắn , dùng phương pháp gì đều không quan trọng.

Đến ba giờ sáng, rốt cục Tả Đăng Phong đã tìm thấy mục tiêu...

343. Q.4 - Chương 343: Ba Ngọn Núi

Ba giờ sáng, Tả Đăng Phong nhìn thấy xa xa có ánh đèn yếu ớt, thực ra không phải ánh sáng đó yếu ớt, mà chỉ vì ở cách quá xa nên thấy vậy mà thôi.

Tả Đăng Phong chăm chú nhìn. Ở chỗ đó, cách hắn hơn mười dặm có ba ngọn núi cao rất đẹp, xếp theo hình chữ phẩm, bên dưới ba ngọn núi có một đạo quan rất lớn, ánh sáng kia chính là từ chính điện của đạo quan chiếu ra. Đạo quan này khác với những đạo quan bên ngoài, bên trái chính điện nối thẳng xuống hậu điện, chuông giáo sống ở hậu điện, cách xây dựng này là theo phong cách xây đạo quan thời Tùy Đường, chính điện và hậu điện tách biệt, không thể từ chính điện đi thẳng xuống hậu điện được.

Xung quanh đạo quan không có tường vây, mà được trồng những cây cổ thụ che trời, thân cây rất to, tán cây sum xuê, tuy là cuối thu nhưng cành lá xanh biếc, đây là dị tượng do cây cối được tiêm nhiễm linh khí trong thời gian dài.

Lúc này là ba giờ sáng, dù trời chưa sáng, nhưng đã đến giờ bài tập buổi sớm, đại diện sáng đèn chứng tỏ các đạo nhân đang tụ tập tới đó để tập bài tập buổi sớm.

Đạo quan này cách Chu Lăng hơn 500 dặm về hướng tây bắc, phong cách kiến trúc cổ và những cây cổ thụ che trời cho thấy toà đạo quan này đã tồn tại rất nhiều năm, rất nhiều manh mối cho thấy đây chính là Thanh Lương động phủ mà hắn đang tìm.

Nhưng Tả Đăng Phong lại thấy thắc mắc. Thanh Lương động phủ lẽ ra phải là một sơn động mới phải, nơi này đâu phải sơn động? nhưng rồi hắn cũng nghĩ ra. Phía sau chung quanh đạo quan có ba con đường nhỏ dẫn tới ba ngọn núi, cho thấy trên ba ngọn núi hắn là có sơn động, chỉ là xa quá nên không nhìn thấy rõ mà thôi.

Tả Đăng Phong nhắm mắt, nhanh chóng tính toán. Ngày đó hắn là ở tu vi hai phần âm dương tử linh khí thì bị phế, nên hắn không biết Ngọc Hành Tử Tử với tu vi ba phần âm dương có thể phát hiện ra kẻ địch từ khoảng cách bao xa.

Nếu là bình thường, Ngọc Hành Tử Tử có lẽ phát hiện từ khoảng cách hơn mười dặm, nhưng bây giờ ông tôi đang chủ trì bài tập buổi sớm, sự chú ý đặt trên việc xướng tụng kinh văn, nên khoảng cách nhận biết sẽ rút ngắn rất nhiều, có lẽ chỉ còn khoảng năm dặm, gần hơn nữa sẽ bị phát hiện.

Tả Đăng Phong nhìn sang phía tây đạo quan. Nơi này có một mảnh đất ruộng, khúc phía bắc cây cao, chắc là trồng bắp, khu phía nam cây thấp hơn, chắc là trồng khoai lang đậu phộng, diện tích chung không quá hai mươi mẫu, trong đó bắp chiếm một nửa. Hiện giờ một mẫu đất trồng ra năm gánh bắp là giỏi lắm rồi, một gánh năm mươi kg, mười mẫu nhiều nhất có thể ra năm ngàn cân. Ăn bắp mau chắc bụng, một ngày sáu, bảy lạng là có thể khiến người tôi ăn no, một năm một người dùng hơn 250 cân, như vậy theo số diện tích bắp họ trồng, có thể tính ra Thanh Lương động phủ không vượt quá hai mươi người,

Thanh Lương động phủ là đạo quan xiển giáo hiếm hoi còn sót lại, đạo quan to như vậy lẽ ra không chỉ có hai mươi người, Tả Đăng Phong rất bối rối, hẳn đã chuẩn bị sẵn tâm lý đi đại khai sát giới, số người ít thế này thật là nằm ngoài dự liệu của hắn.

Nhưng tính tới tính lui, người của Thanh Lương động không thể vượt quá hai mươi người, vì nếu như vậy thì diện tích trồng bắp phải nhiều hơn thế này.

Nếu nhân số địch đông, thì phải ra tay đánh ngay, nhưng nếu nhân số địch ít, thì không cần phải vội. Nên Tả Đăng Phong không tới đạo quan, mà lướt về phía ngọn núi ở hướng đông nam. Xung quanh Thanh Lương động phủ có ba ngọn núi vờn quanh, hẳn muốn xem tình hình ba ngọn núi này, xem bên trong có cao thủ tu hành hay không, nếu có thì phải giết trước, dù thế nào cũng phải đảm bảo đường lui thông suốt.

Đến nơi, Tả Đăng Phong ngưng thần lắng nghe, thấy trong núi không hề có tiếng hít thở, nên đi vào. Cửa động mở về hướng bắc, cao rộng đều khoảng hai mét, bên trên cửa có khắc hai chữ cổ, là giáp cốt văn, Tả Đăng Phong nhìn một lúc mới đọc ra hai chữ này nghĩa là “Bất tử”.

Sơn động rất cạn, chỉ sâu chừng ba mét, bên trong trống trải, không có vật dụng sinh hoạt, chỉ có rất nhiều thần vị bằng gỗ, trước mỗi thần vị có một ngọn đèn, tỏa ra ánh sáng nho nhỏ.

Thần vị với linh vị có hình thức gần giống nhau, chỉ khác một chỗ là thần vị thì dùng mực viết màu đỏ, linh vị dùng chữ màu đen, số lượng thần vị ở đây phải hơn ba mươi mấy chiếc, đều là các tiền bối đã tu hành thành công của Thanh Lương động phủ, theo tôn hiệu và chức vị được thụ phong thì sơn động “Bất tử” này cung phụng các vị Địa tiên.

Nguyên liệu để thắp những ngọn đèn đều có mùi thơm, ngửi kỹ sẽ thấy có mùi dầu phộng và dầu nành, điều này cũng giải thích vì sao Thanh Lương động phủ lại trồng lượng lớn đậu phộng.

Tả Đăng Phong lại sang ngọn núi hướng tây nam, trên đỉnh ngọn núi có động, khắc hai chữ “Trường sinh”, bên trong cũng không có ai, thần vị cung phụng ở trong chỉ có năm cái. Những thần vị này to hơn những thần vị ở động “Bất tử”, bên trên không chỉ khắc đạo hiệu, mà còn có khắc ngày sinh tháng đẻ.

Ở đây Tả Đăng Phong tìm thấy một cái tên hắn quen thuộc, Vu Thanh Trúc. Thần vị của bà không nằm chung hàng với bốn người còn lại, mà đứng riêng một mình ở hàng trên và, dòng đầu tiên trên thần vị có viết bằng chữ cổ “Công đức viên mãn, thân thể phi thăng”, dòng thứ hai rõ ràng là được sau này viết thêm vào, viết theo kiểu chữ phồn thể “Thập di bổ khuyết, sắc lệnh quy vị.”

Cổ triện là kiểu chữ trước thời Tần, còn chữ phồn thể kiểu chữ khải xuất hiện vào thời Nam Bắc triều và Tùy triều, xem ra Vu Thanh Trúc ít nhất đã phi thăng trước thời Tần, nhưng sau đó, vào thời Nam Bắc triều và Tùy triều có việc đã hạ phạm. “Thập di bổ khuyết” ý nói thiên đình thiếu người, nên lấy thêm bà để bù vào cho đủ, nhưng như vậy đã làm giảm đi vị thế của bà, Thanh Lương động phủ không thể vô lễ như thế với bà được.

Bốn chữ “Thập di bổ khuyết” còn có một cách lý giải khác, là Vu Thanh Trúc ở thế gian còn có chuyện chưa làm xong, nên hạ phạm để xử lý. Cách giải thích này có vẻ hợp lý hơn, nhưng cũng có cái không thông, vì nếu chuyện trần chưa xong thì không thể phi thăng thành tiên, giống như trong Tây Du ký, Đường Huyền Trang chưa qua đủ tám mươi mốt kiếp nạn, thì chưa được thành Phật, nên mới bị Bồ Tát đập một phát từ trên trời cao rơi xuống sông. Cho nên, giải thích kiểu này là không thể được, vì thành tiên thành Phật là việc hết sức trang nghiêm, thiên đình không thể nào làm sai lầm được.

Thế nên, chỉ còn một khả năng cuối, là Vu Thanh Trúc ở thiên đình gây ra lỗi lầm, bị biếm hạ phạm để bù đắp lỗi lầm của chính mình, bù đắp xong thì được trở về vị trí cũ.

Tả Đăng Phong giật mình. Vu Thanh Trúc bị biếm hạ phạm, nhưng có lẽ lại đi gặp Vu Tâm Ngữ trước, sau đó phải rời khỏi Vu Tâm Ngữ vì bị người mang về Nam Bắc triều để bù đắp lỗi lầm của mình, người mang bà đi nhất định là một trong Tam Thanh, vì chỉ có tổ sư Tam Thanh mới có thể đánh vỡ thời gian, dẫn người xuyên qua thời không, nên bà mới không kịp cáo biệt Vu Tâm Ngữ.

Tả Đăng Phong đã sớm biết tiên nhân thật sự có tồn tại, nên không thấy lạ về điều này, mà thấy lạ vì bốn chữ sau “Sắc lệnh quy vị”. Tiên nhân theo lý thuyết là do Ngọc Đế bổ nhiệm, nếu như vậy, thì phải dùng chữ “Chiếu” hoặc “chỉ” chứ không phải chữ “Sắc”. Như vậy, người cho Vu Thanh Trúc phục hồi nguyên chức không phải là Ngọc Đế, mà là một tiên nhân chức vụ cao cấp khác. Người này là ai, sao lại có quyền to tới mức có thể thay cho cả thiên đình như thế.

Tả Đăng Phong ngăn người ở sơn động thứ hai một lúc lâu, sau đó mới tới ngọn núi thứ ba. Ngọn này không có khắc chữ cổ, mà khắc một cái thái cực phù âm dương nho nhỏ, bên trong động cung phụng là tượng thờ tổ sư Xiển Giáo, Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Xem hết ba sơn động thì đã tới bốn giờ, Tả Đăng Phong lướt ra xa, nhìn thẳng vào đại điện của Thanh Lương động phủ. Cửa đại điện mở rộng, đạo nhân ngồi xếp hàng bên trong niệm kinh, vì góc nhìn không đủ, nên không đếm được số người.

Nhưng theo âm thanh niệm kinh vang ra thì quả thực số người nhiều, tiếng niệm kinh đều đặn cho thấy người bên trong chưa phát hiện ra điều dị thường. Đại điện không có cửa sau, nên xông vào là có thể tóm hết người ở bên trong.

Tả Đăng Phong bắt đầu do dự, Thanh Lương động phủ là môn phái của Vu Thanh Trúc, Vu Thanh Trúc lại là sư phụ của Vu Tâm Ngữ, nếu san bằng Thanh Lương động phủ, thì làm sao trả lời với Vu Thanh Trúc, mà không san bằng, thì lại không trả cho Ngọc Phát được câu trả lời thỏa đáng, cũng không trả lời được ỉnh.

Giết hay không giết?

Ngẫm nghĩ hồi lâu, Tả Đăng Phong cuối và quyết định Ngọc Hành Tử nhất định phải chết, nhưng môn nhân của Thanh Lương động phủ thì có quyền sống.

Cương quyết quyết nhún một lần đi được hơn tám dặm, nhưng qua tám dặm thì tốc độ sẽ giảm bớt, nên Tả Đăng Phong sẽ phải mượn lực một lần trên đường rơi xuống đất để gia tốc xông thẳng vào đại điện.

Tả Đăng Phong hít một hơi thật sâu, vọt tới ba dặm, rơi xuống đất mượn lực, tốc độ cực nhanh lao thẳng vào đại điện Thanh Lương động phủ.

Hắn đoán không sai, trong đại điện chỉ có hơn mười đạo nhân, đều đã rất già, Ngọc Hành Tử ngồi xếp bằng ở trên và, nhận ra hắn tới thì mở mắt ra.

Tả Đăng Phong xông vào bất ngờ, Ngọc Hành Tử vô cùng kinh ngạc, mất đi tiên cơ, ông còn chưa kịp niệm chú, Tả Đăng Phong đã múa đao chém tới, đành phải dồn khí vào cánh tay phải đánh vào ngực trái Tả Đăng Phong. Tuy không thể vây Ngụy cứu Triệu, nhưng nếu Tả Đăng Phong không trở đao lại chặn thì sẽ bị đánh gãy tâm mạch.

Tả Đăng Phong hơi hạ vai trái xuống ba tấc, đủ để né trái tim mà thôi, Hổ Dực trong tay phải vẫn không đổi hướng, chém thẳng vào đầu Ngọc Hành Tử.

Ngọc Hành Tử là cao thủ đỉnh cao ba phần âm dương, nếu chính diện đánh nhau sẽ rất vất vả, thời cơ chiếm được quyết không thể để lỡ vì sẽ không xuất hiện được lần thứ hai, lần này là cơ hội tốt, dù có phải bị súng cũng phải chém chết ông ta.

344. Q.4 - Chương 344: Giết Ngọc Hành Tử

Bảy mươi rồi hành động, quyết đoán, mãnh liệt, đây là thói quen Tả Đăng Phong đã luyện được mấy năm qua, thời khắc mấu chốt tuyệt không chậm chạp, tuy hần tu đạo thuật, nhưng đấu phép thuật với người tu đạo chân chính là không đủ khả năng, Ngọc Hành Tử nếu kịp phản ứng sẽ tìm ra phương pháp phản kích, nên tuyệt đối với không thể để cho ông tôi có cơ hội trả đòn, mà nhất định phải một đòn giết chết, dù phải trả giá tới cỡ nào.

Là cao thủ tử khí đỉnh cao, tốc độ phản ứng của Ngọc Hành Tử không chậm hơn Tả Đăng Phong chút nào, mà còn có phần nhanh hơn hẳn nhờ Âm Dương Sinh Tử Quyết. Nhưng lúc này, Ngọc Hành Tử đã rơi xuống hạ phong.

Ngọc Hành Tử hiểu ngay Tả Đăng Phong quyết liều mạng chịu súng để lấy mạng mình, tự biết mình sẽ phải chết, nên việc duy nhất có thể làm chính là nghĩ cách làm trọng súng Tả Đăng Phong, tốt nhất là và hần đồng quy vu tận, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ ngàn năm cơ nghiệp của Thanh Lương động phủ và mười mấy vị đồng môn.

Mèo già hóa cáo, câu nói này rất là chính xác, Ngọc Hành Tử không giống người thường là dồn hết uy lực vào đòn công kích sẵn có, mà vừa dồn linh khí vào bàn tay, vừa hạ bàn tay xuống theo Tả Đăng Phong, quyết đánh trúng tim Tả Đăng Phong, đánh nát tâm mạch, giết chết Tả Đăng Phong.

Chiến đấu trong nháy mắt kết thúc, Hồ Dực trong tay Tả Đăng Phong xẹt qua cổ Ngọc Hành Tử, bàn tay phải Ngọc Hành Tử bắn trúng ngực trái Tả Đăng Phong, Ngọc Hành Tử vẫn còn ngồi vững, mà Tả Đăng Phong đã phun máu bay ngược ra ngoài.

Tả Đăng Phong biết một đạo này của mình đã lấy mạng Ngọc Hành Tử, cũng biết mình đã bị súng, may thay chưởng kia của Ngọc Hành Tử không đánh trúng tâm mạch của hần, mà bị chệch đi nửa tấc, và may là Ngọc Hành Tử ở thời khắc sống còn chỉ muốn đánh vào tâm mạch, nên không vận linh khí đánh trên diện rộng, nếu không Tả Đăng Phong sẽ không chỉ gãy hai cái xương sườn, hai phổi chấn súng, mà phải bị súng thêm nội tạng.

Tả Đăng Phong bay ngược thẳng ra ngoài đại điện, chậm chậm rơi xuống đất, và lúc đó đầu Ngọc Hành Tử mới rơi xuống, máu tươi phun tung toé, thi thể ngã ra.

Những lão đạo trong điện đều đã bảy tám mươi tuổi, có mấy người bị dọa hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ, những người còn lại đều nhìn thi thể Ngọc Hành Tử trờ trờ, chỉ có hai, ba ba kịp chạy ra định tấn công Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong thấy thế chậm chậm cất cao, những lão đạo chỉ kịp chớp lấy chỗ gây ngay ngoài điện để đánh hần, nhất là họ lại không hề có linh khí tu vi, chỉ là đạo nhân bình thường mà thôi.

Tả Đăng Phong cất cao, những lão đạo không làm gì được hần, chỉ bật khóc, chạy về đại điện với Ngọc Hành Tử.

Những lão nhân này không biết đạo pháp cũng không có gì lạ, vì đệ tử đạo gia không phải ai cũng tu hành đạo thuật, có người chỉ tu đạo kinh mà thôi, nhưng thế này có nghĩ cả Thanh Lương động phủ chỉ có một mình Ngọc Hành Tử là tập Âm dương sinh tử quyết, ông tôi chết, Âm dương sinh tử quyết sợ rằng cũng sẽ thất truyền.

Âm thịnh dương sẽ suy, dương cường âm tất yếu, môn phái nào cũng có tuổi thọ, Thanh Lương động phủ này năm xưa hẳn là rất thịnh, không ngờ bây giờ đã đi đến cuối con đường.

Tả Đăng Phong rời khỏi Thanh Lương động phủ lao về hướng đông. Vì đang bị súng, hần đi rất chậm, dù đã rất cố gắng làm cơ thể bất động, nhưng mỗi lần mượn lực vẫn làm hần đau đến vã mồ hôi, những chỗ xương gãy cọ vào nhau, làm hần đau vô cùng.

Tuy đau nhưng lòng Tả Đăng Phong rất ấm áp, Vọng Nguyệt Minh Mỹ và Ngọc Hành Tử đều chết rồi, thù của Ngọc Phát đã được trả.

Tả Đăng Phong dừng lại bên một dòng suối nhỏ, phổi bị tổn súng nên khi vận động hơi mạnh sẽ bị ho khan thổ huyết, do vậy hần không được cử động mạnh, nhất định phải tĩnh dưỡng mấy ngày.

Giết chết Ngọc Hành Tử rồi, tâm tư của Tả Đăng Phong lập tức bay đến vùng biên thủy tây bắc. Tính toán thời gian, thì đến lúc hẹn với Phụng Tiên còn có mười ngày, mười hôm sau hẳn phải chạy tới Ngọc môn quan mà bây giờ hẳn còn đang ở trong cảnh nội Thiểm Tây. Hẳn phải chạy ngang qua hết Cam Túc mới tới được Ngọc Môn quan, nếu không bị súng thì chỉ trong một đêm là chạy tới, nhưng giờ bị súng, trong mười ngày không thể nào khỏi hẳn được, nếu muốn đúng hạn chạy tới Ngọc môn quan nhất định phải lên đường ngay bây giờ.

Người tôi khi bị súng đều muốn có người thân bạn bè bên cạnh, Tả Đăng Phong cũng vậy, nhưng hẳn không có người thân cũng không còn bạn bè, chỉ một mình cố gắng chống đỡ rời khỏi khu rừng.

Đến thành thị thì sẽ có điện thoại, có điện thoại là có thể gọi được cho Tôn Phụng Tiên Tiên. Đến trưa hôm đó, Tôn Phụng Tiên Tiên đã ra lệnh cho giám đốc chi nhánh ở chỗ mua một chiếc xe hơi nhỏ và một chiếc xe tải, xe hơi nhỏ chở Tả Đăng Phong, xe tải chạy theo sau, một đường lên phía bắc.

Tả Đăng Phong đã uống thuốc tây, nhưng xe ô tô rất xóc nảy, làm hẳn ho khan, tài xế thấy vậy không chờ Tả Đăng Phong nói, lập tức giảm tốc độ.

Lúc rời khỏi Tây An, Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn. Đám ninja chắc chắn vẫn còn vật lộn với Chu Lăng, mặc kệ chúng, tha hồ cho chúng lẫn lộn, rốt cuộc cũng là công dã tràng mà thôi. Nội đan của dương chúc thổ cầu đang nằm trong lòng ngực hẳn rồi, tí nữa gặp Thập Tam hẳn sẽ đứt cho nó ăn, người Nhật vĩnh viễn sẽ không bao giờ tìm đủ lực dương nội đan.

Tuy tài xế xe hơi đã rất cố gắng, nhưng đến tối hôm đó Tả Đăng Phong vẫn trả cả xe lẫn tài xế về. Sang đến ngày thứ hai, hẳn đã sang nằm trên xe tải. Trên xe tải có đặt một cái giường lớn, lót mười mấy cái chăn bông, xung quanh xếp đầy đồ ăn và thuốc, Tả Đăng Phong nằm đó dưỡng sức.

Xe tải chạy rất chậm, một ngày chỉ đi bốn, năm trăm dặm, Tả Đăng Phong cũng không vội vã, trong khi chữa súng, còn thừa thời gian đem Âm Dương Sinh Tử Quyết, Ngũ hành trận pháp, và phép thuật của Tử Dương Quan ra xem, đánh chính và hoàn thiện,

Một tuần sau, vết súng của Tả Đăng Phong đã khá hơn rất nhiều. Hẳn cho đi thẳng tới rừng cây cũ để tìm Thập Tam. Muốn tìm Thập Tam không khó, trừ lúc đi tìm mỗi, lúc nào cũng ở gần ruộng gỗ chờ Tả Đăng Phong trở về tìm nó.

Lần này xa nhau gần một tháng, gặp lại Thập Tam rất vui, Tả Đăng Phong cũng vậy. Nhưng vui cũng xen lẫn cay đắng, đêm trăng tròn bốn năm trước hẳn với Thập Tam rời khỏi huyện Văn Đăng, bốn năm sau cũng vẫn chỉ có Thập Tam ở bên hẳn.

“Thập Tam, ày cái này này.” Tả Đăng Phong đưa nội đan của thổ cầu cho Thập Tam, nội đan này so với nội đan của động vật bình thường thì tốt hơn gấp mấy lần.

Thập Tam ngửi ngửi, ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, mũi của nó rất nhạy cảm, nó nhận ra nội đan này thuộc về dương chúc địa chi.

“Lấy được không dễ đâu, rất có ích ày.” Tả Đăng Phong nghiêm mặt. Nội đan này là Ngọc Phật dùng mạng mình đổi lấy, ý của Ngọc Phật là muốn tìm đủ lực dương nội đan để cứu tính mạng hẳn, nhưng bản thân hẳn lại không muốn điều ấy.

Thập Tam lắc đầu, không nuốt nội đan.

Tả Đăng Phong ngạc nhiên, giục lần thứ hai, nhưng Thập Tam vẫn không ăn.

Nội đan này là của địa chi, linh khí rất dồi dào, rất hữu dụng với Thập Tam. Nhưng Thập Tam lại không chịu ăn, thấy Tả Đăng Phong có ý ép buộc, thì bỏ chạy lên mui xe trốn.

Tả Đăng Phong thấy vậy không ép nữa, nội đan thổ cầu chứa quá nhiều dương khí, có thể sẽ làm âm dương trong cơ thể Thập Tam trở nên mất cân đối.

Ninja Nhật đang dốc toàn lực tìm lực dương nội đan, chúng cũng đã biết Ngọc Phật đã lấy mất nội đan thổ cầu, đương nhiên sẽ đoán ra nội đan rơi vào tay hẳn. Đây là chuyện tốt cũng là chuyện xấu, mặt tốt là hẳn chỉ cần cầm nội đan này trong tay là có thể đánh bạc trao đổi bất kỳ thứ gì với người Nhật, mặt xấu là

người Nhật sẽ tìm mọi cách để khử hấn, nhưng Tả Đăng Phong không sợ chuyện ấy, vì hấn chỉ có một mình, chẳng làm liên lụy đến ai, nên chẳng có gì phải kiêng dè.

Trời thu gió nhiều, đường đến Cam Túc bắt đầu có gió to, Thập Tam ở trên mui xe chịu không nổi phải chui vào trong thùng xe, Tả Đăng Phong thấy nó trở về lại đưa nội đan ra ép nó ăn.

“Ăn đi, sao mày ngu thế hả, ăn vào có lợi lắm mà.” Tả Đăng Phong tiếp tục dụ dỗ Thập Tam. Hấn chưa bao giờ thấy nó động dục gọi xuân, đây là do âm dương trong người quá cân đối mà ra, nếu dương khí trong cơ thể trở nên áp đảo, chắc chắn nó sẽ sinh ra hứng thú với việc truyền giống.

Thập Tam tiếp tục từ chối, giận dữ chạy ra, xem ra nó thật sự không muốn làm cha.

Tả Đăng Phong thở dài đành bỏ cuộc, nếu Thập Tam muốn, thì kiếm được vợ cho nó cũng là cả một vấn đề.

Mười hôm sau, đã đến sát Ngọc môn quan, súng tích của Tả Đăng Phong đã khôi phục sáu, bảy phần mười, tuy chỗ xương gãy thỉnh thoảng vẫn đau đớn, nhưng không còn bị ho khan hụt hơi nữa.

Để Tả Đăng Phong khỏi phân tâm, tài xế chạy thẳng tới chỗ hẹn với quân đội, đội quân 300 người đã ở đó đợi hấn từ lâu. Tả Đăng Phong bước xuống, tự mình duyệt binh...

345. Q.4 - Chương 345: Hồng Nhạn Gặp Rủi Ro

Quân chính quy ăn lương của nhà nước, Tôn Phụng Tiên không mời nổi, 300 người này mặc quân trang rất lộn xộn, có lẽ được thuê từ một đội quân phiệt nào đó, chứ không phải quân chính quy, tuy nhiên quân trang quân kỷ cũng nghiêm chỉnh, đa số chỉ khoảng hai mươi, người ở độ tuổi này vừa dũng mãnh vừa trong sáng, luôn nghe theo chỉ huy, dễ quản lý.

Tôn Phụng Tiên Tiên đã sắp xếp sẵn, 100 người mang theo các loại súng máy, 100 người mang theo đạn dược, tám mươi người chuyên ném lựu đạn, mười người phụ trách năm khẩu pháo cối, còn lại là đầu bếp và quân y.

Sắp xếp như thế đơn giản nhưng khá hợp lý. Tuy hiện tại một trăm khẩu súng máy này đủ loại, nhưng vẫn là một trăm cây súng máy, hiện giờ đội quân chủ lực của Quốc dân đảng cũng chỉ có năm mươi khẩu súng máy, nhiều súng máy như vậy nếu cùng nổ súng thì cảnh tượng rất là khủng bố, phối hợp với lựu đạn và pháo cối nữa, thì nhất định là đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

“Trong các người ai là chỉ huy?” Tả Đăng Phong đi tới trước đội ngũ hỏi.

“Nghe theo ngài chỉ huy.” Một sĩ quan trả lời.

“Các người có biết tôi là ai không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Biết.” Mọi người trăm miệng cùng trả lời, vẻ ngoài của Tả Đăng Phong và con mèo bự đã biểu lộ rất rõ thân phận của hấn, những người lính này dù chưa gặp hấn thì cũng đã từng nghe nói chuyện về hấn.

“Năm tháng trước tôi ở Tây An giết người của Quốc dân đảng, các người có biết chuyện này không?” Tả Đăng Phong lại hỏi, hấn nhất định phải xác lập vị trí lãnh đạo tuyệt đối của mình trước khi xuất phát.

“Đã nghe qua.” Mọi người run run trả lời.

“Vậy chắc chắn các người cũng biết tôi từng làm nhiều chuyện khác, làm việc cho tôi, tôi sẽ không bạc đãi các người, nhưng nếu có hai lòng, thì các người vĩnh viễn sẽ không trở về được.” Tả Đăng Phong cười mỉa.

“Ngài yên tâm, chúng tôi đều có quân tịch, nếu chạy trốn đều tìm được quê nhà của chúng tôi.” Viên sĩ quan trả lời.

“Các người đi lần này, cấp trên có cho gì không?” Tả Đăng Phong hỏi. Có thể tìm tới sào huyệt thì không thể phản bội được, Tôn Phụng Tiên suy nghĩ quả là chu đáo.

“Mỗi người hai mươi đồng đại dương và nửa năm lương.” Viên sĩ quan trả lời. Vì quân trang không chính quy, nên Tả Đăng Phong không nhìn ra người này mang chức gì.

“Hai mươi đồng ít quá, thêm hai mươi lạng vàng, nếu bị chết trận, gia quyến sẽ nhận được một trăm lạng vàng trợ cấp.” Tả Đăng Phong phẩy tay.

“Tôi đại diện các huynh đệ đa tạ ngài.” Viên sĩ quan cảm ơn, hần nói xong mọi người mới kịp phản ứng, ai nấy đều hoan hô.

“Chuẩn bị lên đường đi.” Tả Đăng Phong quay trở về xe tải.

Thập Tam không đi theo, mà đứng hiêu kỳ nhìn mấy khẩu pháo cối, đám lính thấy vậy cũng không ai dám chuyển động.

Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn thấy cảnh này thì không khỏi buồn cười, bèn phất tay gọi Thập Tam về, đám lính mới dám lên xe.

Đoàn xe khởi hành, đi về phía tây.

Từ Ngọc môn quan đến trấn nhỏ biên thù còn rất xa, trên đường đi mất ba ngày, còn cách trấn nhỏ biên thù hơn một trăm dặm thì đường sá trở nên rất xấu, ô tô không đi được, mọi người đều phải xuống xe đi bộ.

Qua mấy ngày ở chung, Tả Đăng Phong biết viên sĩ quan kia tên gọi là Triệu Đại Pháo, là tư lệnh cánh quân này. Gọi tư lệnh cho oai nhưng chỉ gần tương đương doanh trưởng, những người này là toán lính tinh nhuệ nhất của quân phiệt, được phái đi vì Tôn Phụng Tiên đã đồng ý sau khi chuyện này thành công sẽ mua sắm trang bị cho họ, còn có cho đầu lĩnh của quân phiệt tiền hay không thì đám lính này không được biết.

Lính bắn súng máy thì vác theo súng máy, mỗi cây nặng gần hai mươi cân, hộp chứa đạn cũng nặng tương đương cỡ đó, lính ném lựu đạn thì vác theo lựu đạn, mỗi người hai mươi quả, mỗi quả nặng hơn một cân một chút, tổng cộng khoảng hai mươi hai cân, nặng nhất là lính bắn pháo cối và làm cơm, mỗi người đều vác năm mươi, sáu mươi cân.

Tả Đăng Phong chưa khỏi hần, nên chỉ đi một mình, ba giờ sau, Tả Đăng Phong chỉ đường ọi người rồi mang Thập Tam đi trấn nhỏ biên thù trước. Những người này đều chưa ăn cơm trưa, hần muốn tới trước để chuẩn bị đồ ăn cho họ, làm cơm cho hơn ba trăm con người đòi hỏi phải có thời gian.

Trấn nhỏ vẫn như cũ, nhưng Tả Đăng Phong lại cảm thấy có gì đó không đúng lắm, vì ai gặp phải hần cũng đều đi vòng ra né.

Tả Đăng Phong đi tới tiệm cơm, lúc này đã sắp ba giờ chiều, tiệm cơm không có khách, Hoa đại tỷ đang ngồi trước cửa tắm nắng, thấy Tả Đăng Phong vội đứng dậy lôi hần vào trong cửa hàng.

“Tả chân nhân, cậu về rồi, mau đi cứu cái cô đàn ông đi.” Hoa đại tỷ chỉ tay về hướng bắc.

“Cô ấy bị làm sao?” Tả Đăng Phong cau mày, ‘cái cô đàn ông’ kia chắc chắn là người dẫn đường của hần, Diệp Hồng Nhạn.

“Cô ấy bị Phùng Tứ bắt tới kỹ viện, hôm nay đã được bảy, tám ngày rồi.” Hoa đại tỷ lo đáp.

“Phùng Tứ sao lại bắt Diệp Hồng Nhạn?” Tả Đăng Phong hỏi. Diệp Hồng Nhạn từng theo hần vào trong sa mạc một thời gian, Tả Đăng Phong coi cô là một người bạn.

“Không biết, Phùng Tứ dạo này điên điên, hôm nào cũng kêu gào bảo muốn giết cậu, còn muốn bắt lão què nữa, nhưng lão què nghe được phong thanh đã xách con gái bỏ chạy mất rồi.” Hoa đại tỷ lắc đầu đáp.

“Tôi biết rồi.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra tiệm cơm.

Trấn này không lớn, Tả Đăng Phong đi một chút đã tới kỹ viện của Phùng Tứ. Giờ đang là giờ nghỉ trưa, trong sân không có ai, chỉ có một tên lâu la gác cửa, nhìn thấy Tả Đăng Phong thì xoay người muốn chạy.

“Cô đàn ông đang ở đâu?” Tả Đăng Phong chớp cổ hần.

Người kia sợ hãi chỉ một gian nhà ở hướng đông bắc.

Tả Đăng Phong siết tay cắt đứt cổ người kia, rồi tới nhà gỗ. Vừa đẩy cửa ra, cảnh trong phòng làm hấn phải nhăn mũi. Diệp Hồng Nhạn nằm trên một chiếc ghế dài ngay giữa phòng, hai tay hai chân bị trói chặt, người trần như nhộng, khắp người đầy vết máu, âm hộ sưng tấy, hạ thể dính đầy uế vật, theo vết tích thì rõ ràng có khá nhiều đàn ông đã xâm phạm cô.

“Nhìn cái gì, còn không mau thả tôi ra!” Diệp Hồng Nhạn nghe thấy tiếng mở cửa, ngẩng đầu lên nhìn thấy Tả Đăng Phong,

“Chuyện gì xảy ra?” Tả Đăng Phong rút hồ dục chặt dây trói.

“Lão Phùng Tứ chết tiết kia bị điên rồi.” Diệp Hồng Nhạn cố gắng đứng dậy, nhưng hai chân không đứng thẳng được.

“Sao hấn lại bắt cô?” Tả Đăng Phong bước tới đỡ cô, phóng linh khí lôi quần áo của cô tới đưa cho cô.

“Lão tôi là muốn giết anh, không tìm được anh nên mới bắt tôi.” Diệp Hồng Nhạn nghiêng rằng.

“Tôi đắc tội gì hấn thì phải.” Tả Đăng Phong giúp Diệp Hồng Nhạn mặc quần áo. Diệp Hồng Nhạn nhìn thấy hấn thì muốn khóc, nhưng cố nhịn xuống, làm Tả Đăng Phong rất chua xót trong lòng.

“Anh biến lão thành thái giám bảo sao không đắc tội lão được.” Diệp Hồng Nhạn cầm quần lót lau người, rồi chỉ mặc quần dài vào.

Tả Đăng Phong chớp mắt. Hồi trước Phùng Tứ vô liêm sỉ xin hấn đạo pháp, hấn ghét lão, nên cho lão một nửa pháp môn luyện tinh hóa khí, nếu cứ luyện kết quả cuối cùng sẽ trở thành thái giám. Xem ra Phùng Tứ nổi giận là vì điều này, một người đàn ông bình thường bị trở thành thái giám ai mà không giận điên.

“Hấn đã làm gì cô?” sắc mặt Tả Đăng Phong lạnh băng rất đáng sợ.

“Anh mù à, không nhìn thấy?” Diệp Hồng Nhạn chỉ bộ ngực đầy dấu móng tay của mình, mắt ửng hồng.

“Chuyện này nguyên nhân là vì tôi, tôi nhất định sẽ trả lại cho cô.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị gật đầu.

“Gần như cả trần này đã đè lên người tôi, anh làm sao trả được cho tôi?” Diệp Hồng Nhạn cố gắng không rơi nước mắt.

“Rời khỏi nơi này trước đã.” Tả Đăng Phong giúp Diệp Hồng Nhạn mặc áo, ôm cô ra ngoài.

“Anh trả như thế đấy à?” Diệp Hồng Nhạn thấy Tả Đăng Phong không giết Phùng Tứ, thì rất thất vọng.

“Hấn không chạy thoát được đâu.” Tả Đăng Phong đưa Diệp Hồng Nhạn về hướng đông bắc của trần, ở đó có một giếng nước, lượng muối của giếng này hơi cao nên thường người trong trần không tới đây múc nước.

“Tắm trước đi đã.” Tả Đăng Phong để Diệp Hồng Nhạn xuống, kéo nước lên cho cô. Cả người Diệp Hồng Nhạn đều là uế vật, mùi rất khó ngửi.

Diệp Hồng Nhạn cũng biết người mình ô uế, nên cởi đồ ra, tắm rửa. Uế vật chẳng những đầy khắp hạ thân cô, cả trước lẫn sau, mà trên ngực, thậm chí trên tóc cũng có, cho thấy cô đã phải chịu đựng rất nhiều, nhưng cô vẫn rất kiên cường, quyết không khóc.

“Phùng Tứ không sợ tôi, nhưng người trong trần thì sợ tôi, nên chắc chắn là Phùng Tứ ép buộc họ bắt nạt cô đúng không?” Tả Đăng Phong đã xoa người, nhìn ra xa.

“Đúng là Phùng Tứ có ép buộc chúng, nhưng nếu chúng không muốn, chúng cũng ra về đối phó được mà.” Diệp Hồng Nhạn súc miệng.

“Làm sao hấn bắt được cô?” Tả Đăng Phong lại hỏi. Diệp Hồng Nhạn có võ, Phùng Tứ muốn bắt cô cũng không phải dễ.

“Hoa đại tỷ bỏ thuốc vào đồ ăn của tôi, còn tưởng tôi không biết, phi.” Diệp Hồng Nhạn súc miệng lần thứ hai.

“Hèn gì trên người cô không có vết thương của dao hay súng, cô chắc chắn không trách nhầm chị ấy đấy chứ?” Tả Đăng Phong chậm rãi gật đầu, nếu không phải Diệp Hồng Nhạn nói ra điều này, hấn vẫn còn tưởng Hoa đại tỷ là người tốt.

“Hừ, tôi hiểu mụ ấy hơn anh. Lẽ ra lão nương nên xách tiền bỏ đi, không nên cùng anh đi vào sa mạc, cmn, buồn nôn chết tôi rồi. ” Diệp Hồng Nhạn nhấc thùng nước gội từ đầu gội xuống.

Tả Đăng Phong bước tới, kéo thùng nước khác.

Sau giờ ngo trên trần ít có người đi đường, chuyện hắc cứu Diệp Hồng Nhạn trong thời gian ngắn không có ai biết, nên này giờ Diệp Hồng Nhạn rửa ráy cũng không có ai đuổi theo.

“Anh đúng là máu lạnh, lão nương thích anh, đâu phải anh không biết, vậy mà vẫn ngồi im được.” Diệp Hồng Nhạn tắm xong, ném thùng nước lại cho Tả Đăng Phong.

“Ngực tôi gãy ba cái xương sườn, phổi cũng bị thương, tôi cũng giận lắm chứ, nhưng tôi vẫn phải ép mình bình tĩnh.” Tả Đăng Phong chộp lấy thùng nước, lại kéo một thùng mới.

Diệp Hồng Nhạn im bật, cô không biết Tả Đăng Phong bị thương.

“Kỳ thế được rồi, tí nữa lại tắm. ” Tả Đăng Phong nói. Diệp Hồng Nhạn vẫn đang kỳ cọ, kỳ đến mức muốn rách cả da.

Diệp Hồng Nhạn lại muốn khóc, nên vung chân đá văng thùng nước, cao giọng chửi bới để át đi.

Tả Đăng Phong đi tới, giúp cô mặc quần áo vào, ôm cô đi về hướng đông. Toán quân của hắn đã tới, cách trần chưa tới hai dặm.

Diệp Hồng Nhạn cũng đã nhìn thấy đội quân, trong lòng rất nghi hoặc, vì quân đội từ trước tới giờ chưa bao giờ tới đây, nhưng cô tin tưởng Tả Đăng Phong, nên không hỏi nhiều.

Tả Đăng Phong chỉ thẳng vào thôn, nói với Triệu Đại Pháo, “Chỉ giữ lại lạc đà, bất cứ thứ gì biết thở đều giết hết! ”

346. Q.4 - Chương 346: Đi Về Phía Tây Đại Mạc

Triệu Đại Pháo lập tức chỉ huy bộ đội nhằm vào trần nhỏ, một đội vọt vào trong trần, những người còn lại nhanh chóng vây quanh trần. Tiếng súng vang lên, giết chóc bắt đầu.

Tả Đăng Phong ngồi xuống một cây dương, Diệp Hồng Nhạn ngồi bên cạnh.

“Anh quả là đàn ông.” Diệp Hồng Nhạn giơ ngón tay cái. Cô không ngờ Tả Đăng Phong không chỉ giết những người đàn ông đã xâm phạm cô, mà còn giết tất cả những người biết việc này.

“Tôi nói rồi, nhất định sẽ trả cho cô mà. ” Tả Đăng Phong đáp. Phụ nữ khi bị người tôi chà đạp, trong lòng và ngoài cơ thể sẽ có vết thương. Vết thương trên người sẽ khỏi nhanh, nhưng vết thương trong lòng thì rất khó chữa, cách chữa duy nhất chính là giết sạch cả hung thủ lẫn những người biết chuyện, nói trắng ra chính là lấy máu tươi để làm tan bóng tối trong lòng người bị hại.

“Tôi thấy thoải mái hơn nhiều rồi, cảm ơn anh.” Diệp Hồng Nhạn gật đầu.

“Tôi chẳng có mấy bạn bè, mà cô lại là một trong số đó. Ờ, trong trần có tất cả bao nhiêu lạc đà?” Tả Đăng Phong chuyển đề tài.

“Khoảng một trăm con, anh định dẫn hết toán lính này vào sa mạc?” Diệp Hồng Nhạn đoán ra ý của Tả Đăng Phong.

“Ừ. Lần này chuẩn bị đầy đủ, phải bắt cho được con độc xà kia.” tiếng súng bắt đầu dày đặc, Tả Đăng Phong phải nói to hơn.

“Cũng được, lạc đà chở lương thực, người có thể đi bộ.” Diệp Hồng Nhạn lộ vẻ hưng phấn, tiếng súng gấp gáp và tiếng cư dân kêu la thảm thiết vô lý tai cô lại trở nên rất dễ nghe, lúc cô bị chà đạp, bị làm nhục, thứ duy nhất giúp cô chống đỡ, giúp cô sống sót chính là cô luôn tưởng tượng Tả Đăng Phong trở về báo thù cho cô. Cô biết Tả Đăng Phong nhất định sẽ trở về, cũng nhất định sẽ báo thù cho cô, chỉ là cô không ngờ Tả Đăng Phong lại dùng cách thức này. Phương pháp này quá mức tàn nhẫn, nhưng cách giải hận tốt nhất.

Sau một nén nhang, tiếng súng chấm dứt, Triệu Đại Pháo cho đội ngũ xếp hàng, chờ mệnh lệnh của Tả Đăng Phong.

“Cho người đem xác vào sa mạc xử lý đi, bảo đầu bếp nhóm lửa làm cơm. Cậu dẫn người gom hết đồ có giá ở trong trấn lại rồi tìm cách phân chia cho công bằng, ai dám to gan dẫu riêng, giết ngay tại chỗ.” Tả Đăng Phong ra lệnh.

Triệu Đại Pháo hào hứng dẫn người đi ngay. Những người này tuy mặc quân trang, nhưng chẳng khác gì thổ phỉ, việc họ thích làm nhất chính là cướp bóc.

“Cô nghỉ chút đi, có cơm tối tôi sẽ cho người mang vào phòng cho cô.” Tả Đăng Phong đưa Diệp Hồng Nhạn tới một gian nhà sạch sẽ.

“Đâu có chuyện gì to tát, tôi không chết được đâu, tôi đi xem lạc đà.” Diệp Hồng Nhạn thò tay chộp lấy cái đùi dê trong tiệm cơm.

“Cô không phải cô gái đàn ông, mà là một người đàn ông thực sự, cô còn đàn ông hơn cả đàn ông nữa.” Tả Đăng Phong thốt thức, tính cách này của Diệp Hồng Nhạn nếu ở chung chắc chắn sẽ rất thoải mái.

“Trong ngoài tôi thế nào anh thấy hết rồi, anh bảo chỗ nào của tôi giống đàn ông hả?” Diệp Hồng Nhạn bắt măn hừ một tiếng, xoay người đi về hướng bãi cho thuê lạc đà.

Tả Đăng Phong nhìn theo dáng đi còn hơi biến dạng của Diệp Hồng Nhạn mà lắc đầu cười khổ. Diệp Hồng Nhạn tuy tính cách như đàn ông, nhưng dáng vóc lại hoàn toàn của đàn bà, được cái tính tình cô phóng khoáng, suy nghĩ thoáng, người như thế sẽ sống rất thọ.

Triệu Đại Pháo thi hành mệnh lệnh rất kiên quyết, không một con lạc đà nào bị thương, chỉ bị nghe tiếng súng dữ dội quá mà vãi hết cả cứt đại ra thôi. Tả Đăng Phong đếm lướt qua, không tới một trăm con, chỉ khoảng hơn tám mươi thôi, nhưng như thế miễn cưỡng cũng đủ rồi.

“Để mấy ngày nữa hăng đi, lạc đà bị sợ hết rồi, không đi được.” Diệp Hồng Nhạn lắc đầu, cảnh tượng trong lều lạc đà làm ảnh hưởng tới khẩu vị của cô.

“Không vội đâu. Để tôi ấy người tới phụ cô, cô chỉ họ cách cho lạc đà ăn, cô không cần phải tự làm.” Tả Đăng Phong gật đầu. Trước khi lạc đà đi vào sa mạc thì phải cho chúng ăn mấy ngày để tích lũy sức lực.

“Được, tôi ở đó.” Diệp Hồng Nhạn chỉ một căn nhà gỗ cách lều lạc đà không xa.

“Ừ, cô đi nghỉ chút đi.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Không cần, tôi tới chỗ Phùng Tứ, đao của tôi vẫn còn ở chỗ lão, lão nương muốn phân thây lão ra.” Diệp Hồng Nhạn không chịu để mình nhàn hạ một phút nào, Tả Đăng Phong đành đi theo cô.

Đi qua lều lạc đà một khúc là tới khu nuôi dê bò. Tả Đăng Phong giờ mới biết có những câu không thể nói lung tung. Triệu Đại Pháo chấp hành mệnh lệnh của hắn quá mức triệt để, cả dê bò cũng giết, may mà thời tiết mùa này mát mẻ, đồng xác này để hai ba ngày cũng chưa đến nổi hư thối.

Triệu Đại Pháo dẫn người lục tung cả trấn nhỏ, tìm được rất nhiều vàng bạc châu báu, nhiều đến mức cả toán lính đều phải tròn mắt há mồm. Nơi này là nơi tiếp tế cuối cùng trước khi đi vào sa mạc, giá cả rất đắt đỏ, nên người ở đây lâu đều tích lũy được không ít của cải.

Tiền vàng chất đống trên quảng trường, đa số là đồng đại dương, có cả kim ngân và ngọc thạch. Tả Đăng Phong thực hiện lời hứa, mỗi người hai thỏi vàng, hết vàng thì lấy lượng bạc tương đương, bảo đảm mọi người được chia bằng nhau. Triệu Đại Pháo ngoài ngạch được năm thỏi vàng, Đăng Phong lén lút kín đáo đưa cho hắn. Sau khi chia xong còn lại một đồng tài bảo không thể phân cắt được để chia, Tả Đăng Phong cho cắt vào, mấy thứ đồ này vô dụng với hắn, nhưng có ích cho nửa đời sau của Diệp Hồng Nhạn.

Cơm tối cũng ăn ngay trên quảng trường, rất đơn giản nhưng rất sung túc, thịt bò nướng. Quân đội quốc dân đẳng đương nhiên ăn uống tốt hơn, nhưng những toán quân phiệt nhỏ thì làm gì có được đãi ngộ đó. Thời chiến tranh, có thịt bò để ăn là họ đã sung sướng lắm rồi, họ càng vui hơn vì những thỏi vàng trong người, có vốn để mua nhà cưới vợ sinh con rồi.

Ở đây có rượu, nhưng Tả Đăng Phong không cho họ uống rượu. Sau khi ăn xong, 300 người đều ở trong kỹ viện của Phùng Tứ. Tả Đăng Phong ấy người đi giúp Diệp Hồng Nhạn cho lạc đà ăn, bản thân hắn thì dẫn theo hai người lính biết rên dền hàng rên chế tạo trường mâu. Dù đã có hổ dực nhưng Tả Đăng Phong vẫn chưa yên tâm, lỡ hổ dực chém nó không chết, âm chúc hỏa xà sẽ lại chui vào trong cát trốn, nên nhất định phải chế tạo ra mâu dài để xuyên qua nó, ngăn cản không cho nó chui vào trong cát.

Tả Đăng Phong chế tạo tổng cộng hai cây mâu dài, đám lính không biết vì sao Tả Đăng Phong lại muốn rên một món binh khí dài đến thế, Tả Đăng Phong cũng không có ý giải thích, làm xong thì thả họ về.

Hiện giờ đã là giờ tí, buổi tối, Tả Đăng Phong đi tới lều lạc đà, thấy ngoài nhà gỗ bị ướt một mảng lớn, biết ngay Diệp Hồng Nhạn lại rửa ráy. Tả Đăng Phong vốn tưởng Diệp Hồng Nhạn lắm liệt mạnh mẽ, không ngờ trong nhà gỗ lại vang ra tiếng khóc, tiếng khóc ngọt ngào đến xé trái tim, Diệp Hồng Nhạn chỉ hơn những người đàn bà khác ở chỗ ra vẻ không để ý trước mặt người khác, nhưng khi chỉ còn một mình, cô không thể nào không để ý tới được.

Binh lính quân phiệt có rất nhiều tật xấu. Trời mù tối, mười mấy người lục tục chuồn ra khỏi nơi đóng quân, đa số trong đó là hồi chiều lén lút giấu diếm tiền vàng, giờ chạy đi đào, chỉ có hai người là ăn no rửng mỡ chạy đi tìm mấy xác chết nữ để hạ hỏa. Những người này Tả Đăng Phong đều giết, hắn không cần quân kỷ nghiêm minh, nhưng nhất định phải buộc họ phục tùng mệnh lệnh của hắn một cách triệt để, con người là loài động vật khó không chế nhất, một khi mất không chế thì chỉ còn một cách để thu thập họ mà thôi.

Đến ba giờ sáng, binh lính bỏ trốn càng lúc càng nhiều, những người này lấy được tiền rồi nên không muốn đi mạo hiểm nữa, quân tịch cũng có người khai không chính xác, nói đại tên tuổi quê quán, đám bỏ trốn chính là những kẻ loại này.

Kẻ đi đào tiền vàng thì chết bên cạnh tiền vàng, kẻ sĩ nhục thi thể thì chết bên cạnh thi thể, kẻ đào tẩu thì chết ở giao lộ phía đông trấn, đến sáng đã có thêm hơn năm mươi xác chết.

Tả Đăng Phong dẫn mọi người đi một vòng, lấy cảnh đầm máu đó để đe họ, “Tôi đã từng nói nếu các người dám hai lòng, thì vĩnh viễn sẽ không bao giờ trở về được.”

Diệp Hồng Nhạn đến sáng lại trở lại bình thường, chỉ là khóc suốt một đêm mắt đã sưng lên. Cô chỉ huy mấy người cho lạc đà ăn, lạc đà với dê đều là loại dễ nuôi, trong trấn lại có rất nhiều lương thực, đám lạc đà tha hồ ăn uống.

Nhóm đầu bếp là bận rộn nhất, vì phải chuẩn bị rất nhiều bánh bột ngô. Toán lính này đều là người phương bắc, bánh nướng đối với họ cũng không khó ăn.

Trừ bánh nướng họ còn chuẩn bị thịt dê thịt bò. Triệu Đại Pháo cho thêm người tới giúp, suốt mấy ngày bận bịu không còn biết trời đất ở đâu.

Một người lãnh đạo giỏi là người không phải tự mình làm việc gì cả. Tả Đăng Phong giao việc xong thì rất an nhàn, đa phần thời gian hắn với Thập Tam leo lên nóc nhà nhìn về phương xa xuất thần. Hướng hắn nhìn chính là hướng đông nam, hắn đang nhớ nhà, nhớ Vu Tâm Ngữ, thỉnh thoảng nhớ tới Ngọc Phát, nhưng ít hơn nhiều so với thời gian nhớ Vu Tâm Ngữ. Hắn không hề thấy thẹn với Ngọc Phát, vì hắn đã chọn xong rồi. Khi tìm đủ lục âm nội đan hắn sẽ cứu Thôi Kim Ngọc, rồi đi theo Vu Tâm Ngữ xuống suối vàng.

Hồi xưa lúc mai táng Vu Tâm Ngữ điều kiện quá thiếu thốn, không có cách để chống phân huỷ, cho nên lúc đào phần mộ Vu Tâm Ngữ hắn đã nhận ra được quan tài nhẹ hắn đi, nói cách khác thi thể của Vu Tâm Ngữ đã mục nát tan mất. “Lục âm âm bất tử, lục dương dương trường sinh” câu này không có nghĩa là có thể cải tử hồi sinh, thịt xương và hồn cùng trở về, dù tìm đủ lục âm nội đan thì cũng không cứu Vu Tâm Ngữ sống lại được, nhưng Ngọc Phát thì khác, thân thể và hồn phách của Ngọc Phát đều còn hoàn chỉnh, lục âm nội đan nhất định cứu sống được cô.

Ngọc Phát sống lại nhất định sẽ rất đau khổ và cô đơn, nhưng cô là một người may mắn. Cô đã dùng hành động chứng minh cho Tả Đăng Phong thấy được chân tình của mình, đổi lại được chân tình đáp lại của Tả Đăng Phong, lục âm nội đan là thứ hắn coi trọng nhất, có được lục âm nội đan cũng chính là có được tình yêu chân thành của Tả Đăng Phong, thế gian có ai hạnh phúc hơn người có được tình yêu của người mình yêu hay không!

Cả người phụ nữ có thể xuống âm phủ lẫn Chung Quỷ đều từng nói hồn phách của Vu Tâm Ngừ đã bị người khác mang đi, có nghĩa cô không bị tổn mất hồn phách, đã như vậy, thì có lẽ cô cũng đã nhìn thấy những gì hắn đã làm trong suốt những năm qua, để không cảm thấy hối hận vì việc mình đã hy sinh vì hắn, mà hiểu rằng mình đã không yêu sai người.

“Còn tên nhà người bây giờ làm sao đây?” Tả Đăng Phong xoa đầu Thập Tam.

“Miêu~” Thập Tam ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, nó không biết nói chuyện, chỉ biết kêu để đáp lại.

Sau ba ngày, mọi người đã chuẩn bị xong xuôi, lương khô thực thủy toàn bộ chuẩn bị đủ, lạc đà cũng cho ăn no tinh liệu uống đủ thanh thủy, Tả Đăng Phong ra lệnh một tiếng, thật dài dài đội rời đi trấn nhỏ biên thùy, lần thứ hai tây tiến vào bày ra bạc..

347. Q.4 - Chương 347: Biển Chết Quỷ Thành

Vì cái giếng ở cổ thành phía nam rừng cây chết đã khô cạn, nên đội lạc đà phải công theo rất nhiều lương thực và nước. Tả Đăng Phong tự chuẩn bị thực phẩm và nước ỉnh, để trong rương gỗ, hắn đã quen làm vậy để giữ đường lui, lần này cũng không ngoại lệ.

Làm lính ai cũng được tôi luyện thể lực, nên lúc ban đầu đi nhanh hơn lạc đà, nhưng sau đó thì dần dần chậm lại. Tuy dưới chân đã đánh xà cạp, cát không chui vào giày được, nhưng tốc độ di chuyển vẫn rất chậm rãi từng bước. Cát trong sa mạc không giống nhau, có nhiều chỗ rất xốp, có nhiều chỗ lại rất cứng, gặp phải chỗ cứng thì đi được nhanh, nhưng gặp phải chỗ cát xốp thì nhưng, hơn nữa mọi người đều không quen sống trong sa mạc, không biết cách tránh né đám rắn độc và bò cạp trốn dưới cát, nên thường xuyên bị cắn. Người nào bị cắn trúng cũng đều chết, nên Tả Đăng Phong phải bảo Thập Tam đi trước mở đường.

Tả Đăng Phong không khó khăn với toán binh sĩ, không giục họ phải đi nhanh, cứ sau một quãng thời gian lại cho dừng nghỉ ngơi một lần, đồ ăn nước uống sử dụng thoải mái, nên mọi người đều dần có ấn tượng tốt về hắn. Chỉ tiếc họ không biết suy nghĩ trong lòng Tả Đăng Phong, hơn hai trăm người mỗi ngày sử dụng rất nhiều đồ ăn và nước uống, trong khi đó thực phẩm và nước lạc đà mang theo được chỉ có hạn, nếu dùng cẩn thận thì đủ để đi và về, nhưng đám lính này mỗi lần khát đều uống nước thả cửa, không biết làm thế chính là đang tự đưa mình vào đường chết.

Mấy ngày đầu Tả Đăng Phong đi ở cuối đoàn, ba hôm sau hắn đi ở phía trước, bây giờ không cần phải phòng ngừa có người bỏ trốn nữa, cả đội đã tiến vào biển tử vong, bỏ trốn chính là tử vong.

Ban đêm mùa thu trong sa mạc rất lạnh, nhiệt độ thấp hơn ban ngày cả ba mươi độ, toán lính đều mặc quần áo mỏng dành ủa thu, nên đến tối ai cũng run rẩy. Trong sa mạc lại không có đồ để nhóm lửa sưởi ấm, Tả Đăng Phong phải bảo họ vây quanh lạc đà để sưởi ấm, có nhiều người lại bắt đầu ăn vụng lương khô và nước, Tả Đăng Phong biết, nhưng không can.

Đến tối ngày thứ sáu, mọi người ở cồn cát nghỉ ngơi, dọc theo đường đi không phải chiến đấu nhưng cũng bị chết mười mấy người, đều là bị rắn độc và bò cạp độc cắn chết, dù có Thập Tam đi trước mở đường, cũng không đuổi hết chúng đi được.

“Nếu thuận lợi ngày mai sẽ có thể tới được cổ thành.” Diệp Hồng Nhạn nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, suốt đường đi hắn không nói tiếng nào, hắn đang lo âm chúc hỏa xà đã rời khỏi rừng cây chết.

“Lương khô và nước còn lại không đủ cho họ đi ra ngoài.” Diệp Hồng Nhạn nói nhỏ.

“Tự làm vậy thì không thể sống.” Tả Đăng Phong điềm tĩnh.

“Làm chuyện ở đây xong, anh sẽ đi đâu?” Diệp Hồng Nhạn hỏi.

“Đến từ đâu về về lại nơi đó.” Tả Đăng Phong trả lời, âm chúc thổ Ngừ năm đó đã bị Khương Tử Nha mang đi, đến lãnh địa Tề quốc của Khương Tử Nha chính là quê nhà Sơn Đông của hắn.

“Ồ.” Diệp Hồng Nhạn ồ lên một tiếng.

“Đồ ở trên con lạc đà thứ hai là dành cho cô đó, cô muốn đến đâu sống cũng được.” Tả Đăng Phong nói, hẳn biết Diệp Hồng Nhạn định nói gì, nhưng hẳn sẽ không mang cô theo.

“Tôi đâu có biết đi đâu, cũng chẳng quen ai hết, hay là tôi đi theo anh, chúng tôi làm hàng xóm có được không?” Diệp Hồng Nhạn cười.

“Cô muốn theo tôi xuống cõi âm làm hàng xóm à?” Tả Đăng Phong cười nhẹ.

“Có ý gì? Anh đang nghĩ gì vậy, nói cho tôi nghe chút đi.” Diệp Hồng Nhạn bật lại. Đối với cô, Tả Đăng Phong lúc nào cũng bí ẩn, cô chưa từng gặp ai cả mấy ngày không nói chuyện như hẳn.

“Cô muốn biết cái gì?” Tả Đăng Phong quay đầu sang. Diệp Hồng Nhạn đi chuyến này rất ít làm phiền hẳn, lại không lâu mới đây vì hẳn mà bị tổn thương, nên hẳn không đành lòng từ chối câu hỏi của cô.

“Kể ít chuyện về anh đi, cái gì cũng được.” Diệp Hồng Nhạn thấy Tả Đăng Phong có vẻ thoải mái với mình, thì rất vui.

“Được rồi, cô muốn nghe thì tôi kể. Lúc tôi còn bé xíu, bố tôi đi biển chết đuối, tôi còn mẹ và hai chị gái. Lúc lớn lên, tôi đi làm cho sở văn hóa, không ngờ lại đập trúng mông lãnh đạo, bị đẩy đi đến thâm sơn trông coi đạo quan, ở đạo quan tôi gặp một cô gái, cưới cô ấy, sau đó chúng tôi cứu Thập Tam, lúc đó nó mới từ trong mộ cổ chạy ra, rất yếu ớt.” Tả Đăng Phong nhớ lại.

“Sau đó thì sao?” Diệp Hồng Nhạn mở to mắt chờ đợi.

“Sau đó người Nhật Bản đến đạo quan định bắt Thập Tam, vợ tôi vì cứu tôi mà chết, sau khi cô ấy chết, tôi phát hiện trong đạo quan có lưu lại phép thuật, nên tôi tu hành phép thuật để đi báo thù cho cô ấy. Sau này biết được trong mười hai địa chỉ có sáu con địa chỉ âm, gom đủ nội đan của chúng là có thể cứu cô ấy sống lại. Suốt bốn năm nay tôi đi khắp nơi tìm nội đan của sáu con địa chỉ âm đó, đến giờ đã tìm được bốn viên, chỉ còn thiếu hai viên.” Tả Đăng Phong nằm ngửa trên cồn cát, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm lấp lánh đầy sao.

“Hết rồi?” Diệp Hồng Nhạn hơi thất vọng, Tả Đăng Phong nói cực kỳ không rõ ràng, chỉ tóm lược dăm ba câu, hoàn toàn là qua loa cho xong.

“Trong lúc đi tìm địa chỉ tôi quen một nữ đạo sĩ, cô ấy đối với tôi rất tốt, gạt tôi đi tìm sáu con địa chỉ dương để kéo dài tuổi thọ cho tôi, không ngờ gặp phải nguy hiểm, lần trước tôi vội vàng rời đi chính là đi Thiểm Tây cứu cô ấy.” Tả Đăng Phong thở dài.

“Thì ra là như vậy, anh cứu được cô ấy không?” Diệp Hồng Nhạn không hề ghen, cô biết mình không có tư cách ấy, Tả Đăng Phong có thể giống như bây giờ nói chuyện với cô là cô đã mãn nguyện lắm rồi.

“Cô thật không thông minh chút nào cả.” Tả Đăng Phong cười khở lắc đầu, người thông minh thấy hẳn thở dài là đoán ra hẳn không cứu được Ngọc Phát rồi.

“Không phải hiện giờ anh sống rất tốt sao, sao cô ấy lại muốn kéo dài tuổi thọ cho anh?” Diệp Hồng Nhạn không giận khi Tả Đăng Phong nói cô không thông minh.

“Vì tôi làm nhiều chuyện xấu quá, làm tổn hại đến tuổi thọ.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Anh với nữ đạo sĩ đã làm rồi chưa?” Diệp Hồng Nhạn tò mò.

“”Làm” cái gì?” Tả Đăng Phong chưa hiểu kịp.

“Chính là động phòng hay chưa?” Diệp Hồng Nhạn cười.

“Chưa.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Vợ anh chết hơn bốn năm rồi, mà anh vẫn không cần gần gũi phụ nữ?” Diệp Hồng Nhạn cảm thấy bất ngờ.

“Tôi phục cô thật rồi đó, cô thật không giống người bình thường chút nào.” Tả Đăng Phong không thể làm gì đành nhìn Diệp Hồng Nhạn, hôm nay mới qua bảy, tám ngày, bóng tối trong lòng cô tan đi thật là nhanh.

“Nói đi, anh có muốn hay không?” Diệp Hồng Nhạn rất thích nhìn thấy dáng vẻ bất đắc dĩ này của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhắm hai mắt lại, không trả lời.

“Há, tôi hiểu rồi, anh cũng luyện công phu thái giám giống Phùng Tứ.” Diệp Hồng Nhận ra vẻ hiểu ra.

“Phép khích tướng này của cô chẳng ra sao cả.” Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ phản bác, Diệp Hồng Nhận cố tình nói vậy để ép hấn, làm hấn không thể không giải thích, đâu có người đàn ông nào đồng ý để người ta nói mình là thái giám.

“Anh không phải thái giám?” Diệp Hồng Nhận đùa giỡn, ở chung Tả Đăng Phong lâu, cô đã phát hiện Tả Đăng Phong không hề đáng sợ, không những không đáng sợ mà trái tim còn rất yếu mềm.

“Không phải!” Tả Đăng Phong cau mày.

“Vậy lúc anh muốn đàn bà thì anh làm sao?” Diệp Hồng Nhận hiém khi thấy Tả Đăng Phong thế này nên quyết không buông tha.

“Cố gắng kiềm nén là được thôi.” Tả Đăng Phong rút cục thấy quá phiền, đứng dậy.

“Tiếc là cả người tôi không còn chỗ nào sạch sẽ, nếu không tôi sẽ phục vụ anh, kiểu gì tôi cũng làm được.” Diệp Hồng Nhận cười ha ha, cô vốn không phải người phóng khoáng vô tâm, cô cảm động vì Tả Đăng Phong giúp cô báo thù, càng cảm động vì Tả Đăng Phong để lại cho cô quá nhiều vàng bạc, nhưng cô lại chẳng có gì để báo đáp cho hấn, nên cô rất rầu, cô cố cười thật to để che giấu điều ấy.

“Nếu những người đã chạm vào cô còn sống, cô muốn sạch cũng không được, nhưng họ đã chết rồi, nên cô vẫn là sạch sẽ, sau này đừng tiếp tục...” Tả Đăng Phong đột nhiên im bặt, hấn nhìn thấy khoảng hơn hai mươi dặm hướng bắc có một quần thể kiến trúc rất lớn, bởi bóng đêm nhìn không rõ, khoảng cách lại xa, không thấy rõ đường viền và hình dạng, nhưng hấn có thể chắc chắn quần thể kiến trúc kia hồi trước không hề có.

“Sao vậy?” Diệp Hồng Nhận thấy Tả Đăng Phong như vậy thì đứng lên nhìn theo hướng mắt hấn, nhưng cô không có năng lực nhìn ban đêm, nên không thấy gì cả.

“Phía bắc hơn hai mươi dặm có một quần thể kiến trúc, nhìn giống một tòa thành trì.” Tả Đăng Phong đáp.

“Quỷ thành, là quỷ thành.” Diệp Hồng Nhận biến sắc.

“Quỷ thành là sao?” Tả Đăng Phong cau mày, lần trước lúc vào sa mạc hấn đã từng nghe Thù Hổ và Diệp Hồng Nhận nói trong sa mạc thỉnh thoảng có xuất hiện quỷ thành, nhưng hấn chưa hề nhìn thấy.

“Tuyệt đối không nên tới đó, tới đó sẽ không trở về được.” Diệp Hồng Nhận kéo tay Tả Đăng Phong.

“Nghĩa là sao?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Quỷ thành bỗng nhiên xuất hiện, đột nhiên biến mất, nếu đi vào trong đó, sẽ bị quỷ thành mang đi luôn.” Diệp Hồng Nhận ôm chặt cánh tay Tả Đăng Phong, không biết là lo Tả Đăng Phong sẽ đi vào đó hay vì cô quá căng thẳng.

“Yên tâm đi, tôi không vào, tôi chỉ nhìn từ xa thôi.” Tả Đăng Phong nói, hấn vốn không định đi vào quỷ thành, hấn chỉ tò mò muốn đến gần một tí xem nó rốt cuộc là cái thứ gì mà thôi.

“Đừng đi, anh tới đây là để bắt rắn không phải sao?” Diệp Hồng Nhận vẫn không buông tay.

“Buông tay ra đi, tôi đi bắt Thập Tam về.” Tả Đăng Phong vốn đã bỏ ý tới quỷ thành xem, nhưng hấn lại thoáng nhìn thấy Thập Tam đang chạy về phía tòa thành đó.

“Anh cẩn thận, tuyệt đối đừng đi vào quỷ thành.” Diệp Hồng Nhận buông tay dặn.

“Tả chân nhân, có chuyện gì vậy?” Triệu Đại Pháo nghe thấy tiếng hai người thì chạy qua.

“Chuyện nhỏ thôi, ở lại tại chỗ đừng nhúc nhích, tôi trở về ngay.” Tả Đăng Phong bỏ thùng gỗ xuống, nhún chân, lẳng không vọt đi.

Cát khô xốp, hấn đạp chân mượn lực hai lần, nhưng chỉ lướt được hơn hai dặm, còn Thập Tam vì dưới bàn chân có lớp đệm thịt, nên tốc độ cực nhanh.

“Thập Tam, quay về!” Tả Đăng Phong hét to, hấn đến đây là để tìm âm chúc hỏa xà , không muốn tìm thêm rắc rối.

Nhưng Thập Tam lại làm lơ, tiếp tục cật lực chạy. Tả Đăng Phong không khỏi cau mày, chỉ có một trường hợp Thập Tam không thèm nghe lời hấn, chính là gặp được đối thủ mạnh mẽ, làm cho nó sanh lòng háo thắng...

348. Q.4 - Chương 348: Giống Như Đã Từng Quen Biết

Lúc Tả Đăng Phong bắt đầu đuổi theo, Thập Tam mới chạy được hơn năm dặm, sau một lúc cật lực rất cuộc Tả Đăng Phong cũng bắt kịp Thập Tam khi còn cách kiến trúc kia khoảng năm dặm, hấn lập tức phóng linh khí lôi Thập Tam vào lòng, hấn đã chẳng còn gì nữa, nếu Thập Tam xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hấn sẽ diên mất.

Thập Tam bị Tả Đăng Phong bắt về thì vùng vẫy, kêu gào đòi vuột ra.

“Đàng hoàng chút coi!” Tả Đăng Phong đập cho Thập Tam một cái, hấn đánh lần này là đánh thật, tuy Thập Tam cực kỳ không cam lòng, nhưng cũng không dám vùng vẫy nữa.

Tả Đăng Phong thấy Thập Tam không giãy dựa nữa, mới ngẩng đầu nhìn lên. Lúc này hấn chỉ còn cách quần thể kiến trúc kia không tới năm dặm, nên nhìn thấy khá rõ. Nó là một tòa thành cổ, diện tích ít nhất gấp ba lần trấn nhỏ biên thù, bốn phía đều có tường thành cao hơn một trượng, ngoài thành còn có quách (lớp tường bao bên ngoài thành), bên ngoài có sông đào bảo vệ thành, cửa thành hướng nam đang mở, cầu treo cũng đã bỏ xuống, kiến trúc trong thành đa số đều có lầu các, nhưng vì bị tường thành che nên không nhìn thấy tình cảnh bên trong, nhưng phong cách kiến trúc này thì hấn là thành cổ thời Tần Hán.

Những lầu các trong thành được khảm nạm rất nhiều vàng bạc, điều này thực không phù hợp lẽ thường , vì dù là hoàng cung cũng chẳng ai lấy kim ngân để trang trí bên ngoài, hơn nữa nếu là kiến trúc thời Tần Hán thì đến giờ nhất định đã phải có vết tích hư hỏng, bị phong hoá, nhưng tòa thành cổ này lại không có những dấu hiệu ấy.

Tuy trong thành hoàn toàn tĩnh mịch, nhưng cả tòa thành lại không có vẻ âm u khủng bố, mà đồng vàng bạc nạm lấp lánh kia lại tỏa ra ánh sáng ấm áp hấp dẫn mê người.

Đứng nhìn một hồi, Tả Đăng Phong vẫn chưa nhìn ra cái gì dị thường, nhưng Thập Tam vẫn nhìn về phía cổ thành rít gào thị uy, Thập Tam có thể phân rõ âm dương, nó có thể nhìn thấy những thứ mà con người không nhìn thấy, Tả Đăng Phong chợt nhớ ra độc vật do Cửu Dương hầu diễn sinh có khả năng tạo ra ảo giác, không lẽ tòa thành cổ này cũng là như thế?

Tả Đăng Phong do dự, nhưng cuối cùng quyết định rời đi, việc này không quan hệ gì với hấn, việc không liên quan tới mình thì mặc kệ nó, tẩu vi là thượng sách.

Thập Tam thấy Tả Đăng Phong xoay người quay về, thì gào lên bắt mẫn.

“Còn dám không nghe lời, thì tao cũng không cần mày nữa.” Tả Đăng Phong cao giọng đe Thập Tam, Thập Tam có một tật xấu, hễ gặp phải đối thủ mặc kệ đánh thắng hay không, đều muốn xông lên thị uy.

Thập Tam thấy Tả Đăng Phong thật sự nổi giận, thì im bật, Tả Đăng Phong rất ít khi nghiêm nghị như vậy với nó, nó sợ Tả Đăng Phong sẽ bỏ mặc nó.

Nhưng một cơn gió nhẹ đột ngột thổi qua, Tả Đăng Phong ngửi thấy một sự quen thuộc trong gió, cái mùi này hình như hấn đã ngửi thấy ở đâu đó, nhưng nhất thời không nhớ ra được là ở đâu.

Trở lại chỗ nghỉ ngơi, đám Diệp Hồng Nhạn đang ngheh cổ chờ, thấy hấn về thì ai cũng thở phào, hấn là linh hồn của đoàn người, nếu hấn xảy ra chuyện khác gì rấn bị mất đầu.

Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn, thấy tòa thành cổ vẫn còn, chưa biến mất.

“Thường Quỷ thành mỗi lần xuất hiện bao lâu?” Tả Đăng Phong buông Thập Tam xuống, hỏi Diệp Hồng Nhạn.

“Không nhất định, có lúc rất lâu, có lúc chỉ một nén nhang, hồi nãy anh có nhìn thấy gì không?” Diệp Hồng Nhạn trả lời.

“Là thành cổ từ thời Tần Hán, từ bên ngoài có thể nhìn thấy bên trong có rất nhiều lầu các, trên lầu các được khảm nạm rất nhiều vàng bạc châu báu, chuyện này rất không hợp lẽ thường, tôi ngờ tòa thành này là cạm bẫy, đám châu báu đó chính là mồi câu.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Uống miếng nước trước đi.” Diệp Hồng Nhạn đưa túi nước cho Tả Đăng Phong,

Tả Đăng Phong cảm ơn, uống mấy ngụm.

Hai người đang nói chuyện thì tòa thành biến mất, nó biến mất cực kỳ đột nhiên, như chưa từng xuất hiện bao giờ.

“Trường thành và kiến trúc trong tòa quỷ thành đó đều không phải làm bằng đá, mà bằng bùn đất ép vào nhau, phong cách kiến trúc rất giống với người sống nơi này, mà không giống kiến trúc của Trung Nguyên.” Tả Đăng Phong ngồi xuống nói tiếp, hắn nói cho Diệp Hồng Nhạn nghe, cũng là nói ình nghe.

“Vậy có gì sai, quỷ thành vốn chỉ xuất hiện ở khu vực này thôi.” Diệp Hồng Nhạn đáp.

“Cô không hiểu, thời Tần Hán nhân số rất ít, hồi đó dù có ở ngay Trung Nguyên thì quy mô những tòa thành cũng không lớn, tòa quỷ thành kia lại to gấp ba trăm nhỏ, nếu ở thời Tần Hán thì chắc chắn là một tòa thành cực lớn. Một tòa thành lớn như vậy trong sách sử phải có ghi chép chứ, tôi đã nhìn kỹ dáng vẻ của nó, tiếc là không có mang sách sử theo, nếu không đã có thể tra ra lai lịch của tòa thành này.” Tả Đăng Phong chậm chậm nói.

“Chẳng liên quan gì tôi cũng chẳng muốn suy nghĩ, trời không còn sớm, anh nghỉ ngơi chút đi.” Diệp Hồng Nhạn chuyển đề tài.

Tả Đăng Phong gật đầu, ngồi xuống, Thập Tam chạy tới nằm dưới chân hắn.

Tả Đăng Phong và Diệp Hồng Nhạn ngồi nghỉ, một lúc sao đêm bình yên đã ngủ hết, Diệp Hồng Nhạn qua giờ tý cũng ngủ, chỉ còn lại Tả Đăng Phong nhắm mắt cố nhớ lại cái mùi kia. Vì khoảng cách quá xa, mùi cũng nhạt, nhưng chắc chắn hắn đã từng ngửi thấy, mùi này không khó ngửi, cũng không thơm, không đặc biệt.

Tả Đăng Phong ngủ một chút đã bị tiếng động của Diệp Hồng Nhạn làm tỉnh giấc, thời gian tốt đi để đi trong sa mạc là từ sáng sớm đến mười giờ sáng.

Mọi người may mắn, chuyến đi này không gặp phải bão cát, sáng sớm dậy đi, đến chạng vạng tối đã tới cổ thành cách rừng cây chết tám mươi dặm về phía nam.

Tả Đăng Phong tới kiểm tra cái hầm giam con bò cạp, sau đó đi quanh cổ thành một vòng, hắn rời đi đã một tháng, gió đã thổi tới rất nhiều cát, không còn lại manh mối gì.

Diệp Hồng Nhạn đến kiểm tra giếng nước, nó đã hoàn toàn khô cạn.

Đến đây cũng coi như sắp tới chỗ cần tới, nên mọi người dọn dẹp một khu vực, dỡ đồ ăn và nước xuống khỏi lưng lạc đà, dựng trại đóng quân, chuẩn bị qua đêm.

“Lạc đà cũng phải uống nước, nhưng nước không đủ, làm sao bây giờ?” Diệp Hồng Nhạn hỏi nhỏ Tả Đăng Phong, lạc đà khi chở nặng tối đa chỉ có thể nhịn khát bảy đến mười ngày, nếu lâu hơn nó sẽ chết khát.

” Nguồn nước gần nhất cách đây bao xa?” Tả Đăng Phong hỏi, cấp dưỡng cho hơn 200 con người tiêu hao hơn hắn tưởng quá nhiều.

“Đi khoảng ba ngày.” Diệp Hồng Nhạn chỉ hướng tây nam.

“Cho lạc đà uống trước, ngày mai cô dẫn đội lạc đà đi lấy nước, mang về càng nhiều càng tốt.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi đáp, hắn đối với súc vật tốt hơn với người, nếu có thể không giết chúng thì hắn sẽ tận lực không giết.

“Ừ.” Diệp Hồng Nhạn gật đầu.

Cổ thành tuy đã bỏ đi, nhưng vẫn có tác dụng chắn gió, mọi người gom gỗ định nhóm lửa, nhưng bị Tả Đăng Phong ngăn lại, nơi này cách rừng cây chết chỉ có tám mươi dặm, nhóm lửa ở đây rất có thể bị âm chúc hỏa xà phát hiện.

Không chỉ không cho nhóm lửa, Tả Đăng Phong còn nghiêm cấm họ không được gây lớn tiếng ồn ào, chỉ nói cho họ biết mục tiêu chỉ còn cách tám mươi dặm về hướng bắc, là một con rắn to, còn to bao nhiêu thì Tả Đăng Phong không nói.

Đến hừng đông, Diệp Hồng Nhận vội thúc đội lạc đà đi tìm nguồn nước, Tả Đăng Phong sai hai tay súng máy đi theo bảo vệ. Những binh sĩ này đã ở chung với hắn nhiều ngày, Tả Đăng Phong cũng nhận ra được có một số người tính cách dùng được, hai người đi theo Diệp Hồng Nhận tuyệt đối là người đáng hoàng.

Diệp Hồng Nhận đi rồi, Tả Đăng Phong bắt đầu lên kế hoạch hành động. Nơi này cách rừng cây chết tám mươi dặm, những binh sĩ này đi trong sa mạc, mỗi giờ chỉ có thể đi bảy, tám dặm, chạy tới rừng cây chết cần mười tiếng, lúc này là sáu giờ sáng, chạy tới rừng cây chết sớm nhất cũng đến bốn giờ chiều, trời mùa thu hơn sáu giờ chiều là trời đã tối, mà trời tối lại rất bất lợi với mọi người.

Tả Đăng Phong quyết định nghỉ ngơi một ngày, canh tư ngày tiếp theo xuất phát. Trời canh tư có ánh trăng sáng sữa, dù gặp phải âm chúc hỏa xà tập kích cũng không đến nỗi không nhìn thấy đường mà đổi phỏ, canh tư xuất phát thì chừng mười giờ sáng là có thể chạy tới nơi.

“Tả chân nhân, cô Diệp chừng nào trở về?” Triệu Đại Pháo đi qua hỏi.

“Ba ngày, hiện giờ nước không còn đủ để quay trở về, cần phải bổ sung.” Tả Đăng Phong nói to. Đại chiến sắp tới, hắn nhất định phải củng cố lòng tin ọi người, hắn muốn đám binh sĩ nhìn thấy hy vọng trở về nhà.

Đúng như dự đoán, hắn vừa nói xong, thì đám lính cười ồ. Bọn họ không ngốc, biết lúc đến đây đã uống nước quá nhiều, nếu không bổ sung họ sẽ hoảng loạn.

“Các huynh đệ hôm nay nghỉ ngơi cho thật tốt, ăn uống cho no, quá nửa đêm nay xuất phát, sáng mai sẽ ra tay.” Tả Đăng Phong nói với Triệu Đại Pháo.

Triệu Đại Pháo lập tức đi truyền đạt mệnh lệnh của Tả Đăng Phong, làm lính ai cũng sợ đánh đêm, trời sáng sữa thì an tâm hơn rất nhiều.

Trong lúc mọi người nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong cũng không đi trước kiểm tra tình huống, không chỉ vô ích, mà còn có thể làm bại lộ hành tung mọi người.

Trời thu, gió Bắc khá nhiều, cả ngày Tả Đăng Phong đều nhìn chăm chăm cọng cỏ mọc trên bức tường đổ, sợ bị đổi chiều gió. Gió Bắc là thổi về hướng nam, rất có lợi cho họ, lỡ gió đổi ngược chiều, sẽ thổi mùi của họ tới rừng cây chết, âm chúc hỏa xà mà ngửi thấy, sẽ có đề phòng.

Chờ đợi một ngày, đến tối, Tả Đăng Phong để lại mười người, số còn lại theo hắn xuất phát về phía rừng cây chết, mỗi người ngoài mang theo trang bị cá nhân, còn mang theo hai ngày lương khô.

Toán lính này tuy không phải quân chính quy, nhưng khi hành quân vẫn đi rất êm, Thập Tam đi trước xua đuổi độc trùng, mọi người chia làm hai hàng đi theo, tốc độ hành quân khá nhanh, đường đi cũng không có nguy hiểm, đến chín giờ sáng, mọi người đã tới rừng cây chết...

349. Q.4 - Chương 349: Bàn Thị Cư

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Triệu Đại Pháo nhìn rừng cây chết, hỏi.

“Xếp hàng ngang, ba người một tổ, súng máy đứng trước, bắn tĩa ở giữa, ném lựu đạn phía sau, gặp bất cứ con gì còn sống đều giết hết.” Tả Đăng Phong đáp.

Triệu Đại Pháo lập tức quay lại truyền lệnh, hơn hai trăm người theo thứ tự, chậm rãi tiến vào rừng cây chết.

“Nơi này không có nguy hiểm, không cần phải cẩn thận, đi nhanh lên.” Tả Đăng Phong giục, đám xương trắng ngoài rừng cây làm đám binh sĩ rất căng thẳng, bước chân di chuyển run rẩy chậm chạp, với tốc độ này trước trời tối không thể nào lục soát hết rừng chết được.

“Dù gặp phải chuyện gì cũng không được lùi về sau, một người mà chạy trốn, tất cả mọi người đều phải chôn cùng.” Tả Đăng Phong lạnh lùng, lâm trận chạy trốn là tối kỵ của binh gia, nhất định phải chặn trước loại chuyện này phát sinh.

Mọi người đều kinh hãi quay đầu lại nhìn hắn, Tả Đăng Phong âm lãnh nhìn một vòng, ánh mắt chiếu tới ai, người đó đều cúi mặt xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt hắn.

Binh sĩ đi phía trước, Tả Đăng Phong đi phía sau, Thập Tam thông dong theo bước trên cây.

Cây trong rừng đều là hồ dương, thân cây hồ dương có rất ít chi tiết, nên mọi người đi lại dễ dàng, đi được khoảng năm dặm thì gặp sự cố. Tả Đăng Phong lắc mình chạy lên, thấy thứ làm cho binh sĩ hét lên kinh ngạc là một cái xác hình người, sinh vật này tử vong chưa lâu, xác còn chưa bị khô, nhưng ổ bụng và lồng ngực đã bị xé ra, toàn bộ nội tạng bên trong đã bị con gì đó ăn mất.

“Tả chân nhân, đây là quái vật gì?” Triệu Đại Pháo hỏi.

“Là quái vật có thể bị súng bắn chết.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, ngồi xổm xuống kiểm tra cái xác. Ổ bụng không có khung xương bảo vệ, nên không nhìn ra cái gì, chỉ có lồng ngực là có xương cốt bảo vệ, nhưng xương lồng ngực của cái xác hình người này đã bị con vật gì đó cắn đứt, chỗ bị cắt đứt rất sắc, gọn và chính tề, cho thấy con vật ăn nội tạng kia có hàm răng rất sắc bén, cái đầu của nó cũng không nhỏ, rất có thể là con bò cạp độc do âm chúc hỏa xà diễn sinh ra.

“Tiếp tục đi.” Tả Đăng Phong đứng dậy phát tay với Triệu Đại Pháo, con bò cạp độc nếu đã về đến nơi này, thì âm chúc hỏa xà hắn là cũng đang ở đây.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, bên trái bỗng vang lên một tiếng thét kinh hãi. Tả Đăng Phong quay sang, thấy tiểu đội ba người ngoài cùng chỉ còn lại hai cái, người ném lựu đạn đi cuối cùng đã biến mất, hai người còn lại sợ hãi nhìn xuống mặt đất.

Tả Đăng Phong nhanh chóng vọt tới, thấy nền cát chỗ đó đang liền lại, nhìn là biết tên lính kia đã bị kéo xuống dưới.

“Có nhìn thấy là cái gì không?” Tả Đăng Phong quay sang hỏi hai người còn lại.

“Không.” Hai người lắc đầu.

Bỗng mặt đất rung động dữ dội, mặt cát cách đó khoảng ba mươi mét bắn lên tung toé.

“Cẩn thận!” Tả Đăng Phong vọt tới, phóng lớp chắn linh khí chặn cát lại, hắn phải để cho đám binh sĩ này tin là hắn sẽ bảo vệ họ.

Trong lớp cát văng tung dày đặc mùi thuốc súng, cho thấy tên lính ném lựu đạn khi bị quái vật kéo xuống đã kéo chót lựu đạn trên người trước khi chết.

“Không cần hoảng hốt! Mọi người tiếp tục đi, nhớ đi sát vào những cây dương.” Tả Đăng Phong hô to.

Mọi người nghe vậy lại chậm chạp tiến lên, Tả Đăng Phong giữ khoảng cách với mọi người, chờ đợi con quái vật xuất hiện.

Chỉ cần quái vật công kích mọi người, hắn có thể biết ngay nó là cái gì.

Nhưng có lẽ vụ nổ đã làm quái vật sợ, đi suốt mấy dặm không hề xuất hiện chuyện gì dị thường, Tả Đăng Phong vừa thả lỏng, bỗng cảm giác được có cái gì đó nắm lấy hai chân của hắn, một sức kéo rất mạnh kéo hắn xuống đất.

Tả Đăng Phong phản ứng ngay. Hai tay phóng ra linh khí mượn lực, cả người vọt lên, lôi cái thứ đang nắm chân hắn lên khỏi mặt cát. Con vật kia vừa bị lôi ra, Tả Đăng Phong nhận ra ngay, chính là loại động vật hình người kia.

“Đồ mắt mù!” Tả Đăng Phong phóng ngay một luồng huyền âm chân khí đóng băng con quái vật. Con vật này hình như là giống cái, vì nó có bộ phận đặc thù và bộ phận sinh dục của phái nữ, nhưng thân nó không thẳng, mà cong cong gù gù như khỉ, bàn tay chỉ có ba ngón, ngón tay mạnh mẽ thô thiển như móng chim, hàm răng của nó bị mòn rất nghiêm trọng, cho thấy thức ăn thường ngày của nó rất thô.

“Nhìn đi, là con này này.” Tả Đăng Phong ném con quái vật về phía đoàn người, hẳn muốn họ biết kẻ thù của mình nhìn ra sao, để giảm bớt áp lực trong lòng cho họ.

“Nghe rõ cho lão tử, nếu bị chúng nó nắm lấy cổ chân, nhớ chống tay xuống, không được để chúng nó kéo xuống dưới cát, người chung quanh lập tức chạy tới cứu người.” Triệu Đại Pháo rút súng bắn chết con quái vật.

Mọi người hô to, tiếp tục tiến lên.

Tả Đăng Phong đi tới ngắm nghía xác con quái vật, nhận ra bụng nó rất lớn.

“Có phải có mang không?” Triệu Đại Pháo xán tới, hẳn rất thích đi chung với Tả Đăng Phong, rất an toàn.

“Không giống.” Tả Đăng Phong lắc đầu, phụ nữ có thai là bụng dưới nhô lên, còn con vật này cả cái bụng đều to.

“Vậy sao bụng nó lớn thế?” Triệu Đại Pháo nghi hoặc.

Tả Đăng Phong rút dao, cắt một phát. Cái bụng quái vật bị mổ ra, bên trong còn một số đồ ăn chưa kịp tiêu hóa, đa số là gỗ, chỉ có một ít là bò cạp và bò sát.

“Thì ra chúng nó ăn rễ cây, hèn gì bụng to như vậy.” Triệu Đại Pháo thở ra. Thời nay thường xuất hiện thiên tai, nạn dân vùng thiên tai quanh năm gặm ăn rễ cây, rễ cây rất khó tiêu hóa, nên thỉnh thoảng lại nhìn thấy nạn dân xanh xao vàng vọt nhưng bụng lại rất to.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong gật đầu bước đi. Hắn đã xem xét kỹ, tìm được hai manh mối, một là dạ dày của quái vật tiết dịch vị chua hơn con người nhiều, cho thấy chúng có khả năng tiêu hóa rất mạnh, có thể tiêu hóa thứ con người không tiêu hóa được, khả năng này không phải một sớm một chiều mà có được, cho thấy đám quái vật này đã sinh sống ở đây rất nhiều năm, thứ hai là chất sợi gỗ trong dạ dày của quái vật nhuyễn hơn gỗ của dương thụ nhiều, cho thấy chúng không phải ăn rễ của cây dương mà là một loại cây khác, vấn đề là chung quanh đây không có loài cây nào khác, nên Tả Đăng Phong đoán bên dưới lòng đất hẳn là còn có một hệ thống sinh thái khác.

Thời Hán nơi này có người ở, thời đó chắc chắn không có loại quái vật này tồn tại, từ thời Hán đến hiện giờ chỉ khoảng hai ngàn năm, hai ngàn năm vốn không đủ để diễn hóa ra một vật chủng mới, như vậy một là những quái vật này chính là do con người biến dị mà thành. Con người có sức sống cực kỳ ngoan cường, trong hoàn cảnh gian nan nào cũng có thể sinh tồn, điều Tả Đăng Phong không nghĩ ra chính là tại sao khi nơi này biến thành sa mạc người ở đây lại không rời khỏi nơi đây, mà lại biến dạng thành bộ dáng bây giờ.

Quái vật này số lượng rất nhiều, thỉnh thoảng lại từ dưới cát thò tay lên tóm binh lính, những binh sĩ này khi bị tấn công đều hét to lên kêu cứu, các chiến hữu ở gần lập tức ra tay, tuy những người kia không chết, nhưng đều bị cắn, vì những quái vật này trước khi buông tay đều cắn lên chân họ, nhẹ thì rách da, nặng thì mất một miếng thịt.

Rừng cây chết có phạm vi trăm dặm, đi được hơn ba mươi dặm thì bên phải vang lên tiếng súng. Tả Đăng Phong vội chạy qua xem, thấy mấy người lính đang nhắm vào một con bò cạp cực to điên cuồng nổ súng. Con bò cạp kia to như cái cối xay, chính là con độc vật do âm chúc hỏa xà diễn sinh ra, Tả Đăng Phong rất vui mừng vì nhận ra con bò cạp này mới vừa lột xác, thân thể còn mùi tanh dày đặc.

Tuy không phải chính chủ, nhưng Tả Đăng Phong vẫn thở phào nhẹ nhõm. Bò cạp độc ở đây, có nghĩa âm chúc hỏa xà vẫn chưa rời đi. Nơi này là địa bàn của nó, động vật có ý thức rất mạnh với lãnh địa của mình, lần trước hắn đi vào rừng cây chết không bao lâu âm chúc hỏa xà đã xuất hiện, lần này đã nổ súng mấy lần rồi, mà sao vẫn chưa nhìn thấy nó?

“Đi thôi, tiếp tục tiến lên, kiểm tra xong sớm về sớm.” Tả Đăng Phong nói, đám lính rõ ràng là đã sợ rừng cây chết này, có cơ hội là lập tức dừng lại không đi.

“Báo cáo, tôi nhặt được một tấm bảng.” Đội ngũ vừa tiến lên một lúc, thì có một binh sĩ giơ một vật nhanh chóng chạy trở về.

Triệu Đại Pháo cầm lấy, đưa cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhíu mày. Tấm bảng này là làm bằng gỗ, dài một thước, rộng nửa thước, để dưới dày chắc, hình dáng hệt như một tấm linh vị. Vì nó đã quá xa xưa, mộc bài đã khô nứt không còn trọn vẹn, may mà chữ trên linh vị là được khắc lên chứ không phải viết, nên vẫn có thể mơ hồ đọc ra được hai chữ “Bành thị”.

Thời cổ đại xưng hô khác biệt, đàn ông thị, đàn bà xưng tính, tấm linh vị này hẳn là cung phụng tổ tiên Bành thị, tuy chỉ có hai chữ nhưng ẩn chứa một tin tức quan trọng, chính là người sống ở đây chính là người của Bành quốc, như vậy, khu vực Lâu Lan cổ thành ở phía nam hẳn là địa bàn của Khương quốc năm đó.

“Tả chân nhân, gì vậy?” Triệu Đại Pháo thấy Tả Đăng Phong cau mày, thì hỏi.

“Nơi này là nơi người Bành quốc chọn làm chỗ giam âm chúc hỏa xà, bài vị tổ tông của họ lẽ ra không nên xuất hiện ở đây.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Sao lại không nên?” Triệu Đại Pháo ngơ ngác.

“Vì người xưa cực kỳ kính trọng tổ tông, linh vị tổ tông sẽ không bao giờ để chung chỗ với động vật, mà phải để trong từ đường, bình thường cũng không tùy tiện di chuyển chúng.” Tả Đăng Phong giải thích, Triệu Đại Pháo không kịp tư duy của hắn, nhưng Tả Đăng Phong chẳng còn ai khác để nói chuyện.

Triệu Đại Pháo không hỏi lại, vì hắn vẫn chưa hiểu Tả Đăng Phong muốn nói cái gì.

“Nơi này trở thành sa mạc không phải chuyện một sớm một chiều, lẽ ra người sống ở đây hoàn toàn có đủ thời gian để rời đi, nhưng xem ra họ lại không đi, mà lại chuyển đến nơi này, tấm linh vị này rất có khả năng là khi họ dọn nhà làm rớt lại.” Tả Đăng Phong lầm bầm.

“Sao họ lại muốn chuyển tới đây? Triệu Đại Pháo vốn không hiểu nên không định hỏi nữa, nhưng không tiếp chuyện Tả Đăng Phong thì lại có vẻ không lễ phép.

“Không biết, nhưng biết chắc một điều, là sau khi họ chuyển tới đây thì hình như lại đi nữa, nếu không họ đã không làm rơi bài vị tổ tông...”

350. Q.4 - Chương 350: Trận Pháp Tam Hoàn

“Hừm, đúng nha.” Triệu Đại Pháo liên tục gật gù, đối với hắn, nói chuyện với Tả Đăng Phong đúng là chuyện khổ sai.

Tả Đăng Phong cầm tấm linh vị suy nghĩ, bài vị tổ tông Bành quốc xuất hiện ở đây đương nhiên là do có người làm rớt ở nơi này, và không về tìm lại cho thấy tình hình năm đó không cho phép họ trở về tìm, rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì, đến mức có thể làm cho người Bành quốc phải mang theo bài vị tổ tông rời khỏi thành trì của mình?

Nếu là chạy nạn, người Bành quốc nhất định sẽ đi về phía đông, chứ không phải tới nơi này, nhưng họ lại đến đây, thì chỉ có một cái giải thích hợp lý, chính là năm đó Bành quốc bị nước khác công kích, họ không chạy được tới hướng khác, buộc phải chạy tới đây tránh nạn.

Năm đó trong số bát đại chư hầu theo Chu quốc phạt Trụ, Bành quốc vẫn ở La Bố Bạc sinh sống cho đến thời Hán, như vậy kẻ công kích Bành quốc chỉ có thể là Hán triều, hoặc là hung nô phương bắc. Hán vũ đế cực kỳ căm ghét Hung Nô, sau khi lên ngôi đã nhiều lần phái binh thảo phạt hung nô, những nước nhỏ sống giữa hung nô và Hán triều không dám đắc tội bên nào cả, ngày hôm nay mật báo cho Hán triều, ngày mai lại cung cấp lương thảo cho hung nô, phương pháp hai mặt này rất có thể đã làm cả hung nô và Hán triều tức giận, cả hai phe đều có khả năng tiêu diệt những nước nhỏ ấy, và đều có đầy đủ lý do để tiêu diệt, vấn đề là ai là kẻ diệt Bành quốc thì không thể nào kết luận được.

Tuy vậy, có thể khẳng định một chuyện, chính là khi Bành quốc bị tấn công, âm chúc hỏa xà vẫn chưa chạy thoát. Căn cứ ư? Phải biết dù là hung nô hay Hán triều, thì lúc chiến tranh đánh giết đều dùng kỵ binh,

nếu nơi này đã biến thành sa mạc, kỵ binh làm sao tới được, kỵ binh tới được đây, chứng tỏ nơi này năm đó không phải là sa mạc, nếu đã không phải là sa mạc, vậy có nghĩa chiến tranh xảy ra trước khi âm chúc hỏa xà chạy thoát.

Có lẽ chính vì cuộc tấn công Bành quốc ấy mới làm cho âm chúc hỏa xà chạy thoát, mà cũng rất có thể là được người Bành quốc thả ra, nên mới làm nơi này dần biến thành sa mạc, nói cách khác chiến tranh xảy ra trước, Bồ La Bạc sau đó mới biến thành sa mạc.

Tả Đăng Phong đuổi tới ra lệnh cho đội ngũ chuyển hướng dò tìm xuống phía nam, đến đêm, đoàn người đã đi tới biên giới rừng chết ở phía nam.

Tả Đăng Phong chặt mấy chục thân cây, róc sạch tán, dùng Chuyển Sơn Quyết sắp xếp, lấy chỗ cho binh sĩ đạp chân, phòng ngừa lại bị quái vật từ dưới cát thò lên bắt mất.

“Tôi lên hướng bắc phóng hỏa, các người ở lại đây, nếu thấy mục tiêu cứ thoải mái nổ súng.” Tả Đăng Phong nói với Triệu Đại Phá.

“Được.” Triệu Đại Pháo sẵn khoái nhận lời. Đốt lửa có thể thiêu sạch cây dương ở khu vực này, đuổi đám quái vật trong rừng chạy ra, họ chỉ cần giữ vững trận địa mà thôi.

“Nhúng ướt khăn phủ lên mũi, tí nữa sẽ có khói đặc đấy.” Tả Đăng Phong dặn, nhún chân lướt về hướng bắc.

Hôm nay gió vẫn là gió bắc, thổi thúc ngọn lửa bùng cháy dữ dội, lan về phía nam.

Lửa một khi đã dấy lên, sức nóng sẽ truyền xuống lòng đất, thỉnh thoảng lại nhìn thấy quái vật từ trong cát nhào ra, la hét chạy trốn về hướng nam.

Tả Đăng Phong nhìn chăm chú. Hắn không hiểu nhiều về âm chúc hỏa xà, chỉ biết nó có thể phun lửa, không biết nó có khống chế được lửa hay không, đây chính là lý do trước giờ hắn không cho toán lính nhóm lửa.

Tả Đăng Phong vòng qua đám cháy chạy về hướng nam, hắn chạy theo hướng chữ chi, vừa chạy vừa tìm. Cây ở đây rất khô, nên cháy rất mạnh, rất dễ thiêu hủy luôn các manh mối.

Rừng cây chết đường kính cả 100 dặm, nhưng Tả Đăng Phong chỉ nhún chân lên xuống mười mấy lần là đi hết.

Sau nửa giờ Tả Đăng Phong tìm thấy phía đông rừng chết có một khu đất trống chừng mười dặm, có hình tròn, xung quanh bao bọc bằng đá, trông giống như cái la bàn, kết cấu ba vòng. Vòng ngoài cùng bằng đá trắng, vòng giữa màu đỏ, vòng trong cùng màu đen, bên trong ba vòng đá là một cái hồ nước đường kính chừng tám dặm.

Tả Đăng Phong nhanh chóng lướt qua chạy xuống phía nam, ở nơi ấy đang vang lên tiếng súng dày đặc, không hỏi cũng biết đám quái vật đã chạy đến biên giới cánh rừng.

Tả Đăng Phong giữa đường chuyển sang hướng đông nam, để tránh khỏi bị đám binh sĩ lỡ bắn phải.

Toán lính đang nhắm thẳng vào đám quái vật đang chạy ra khỏi rừng mà nổ súng. Đám quái vật này trừ tốc độ khá nhanh thì không có gì đặc biệt, bị trúng đạn là ngã xuống đất bỏ mình, bản tính chỉ biết bắt nạt kẻ yếu của loài người trời dấy, toán lính lớn tiếng hô hào, vô cùng khí thế. Đối với họ, chuyện này căn bản không phải là tác chiến, mà là đơn phương giết chóc, nếu đối phương cũng có súng thì chắc chắn họ sẽ không nhiệt tình sục sôi đến thế.

“Bắn từng đợt, tiết kiệm đạn được!” Tả Đăng Phong thực sự không vừa mắt, những binh sĩ này điệu bộ khoa trương quá mức, làm hắn rất không vừa mắt.

Mọi người nghe vậy mới hạ xuống tần suất công kích, Tả Đăng Phong không thèm để ý đến họ, im lặng suy nghĩ tới khu vực tam hoàn, chắc chắn đó là một trận pháp, có hình dạng như la bàn.

La bàn xuất hiện vào thời Chu, la bàn thời đó không phức tạp như hiện giờ, vốn chỉ dùng để định phương hướng, nhưng sau đó nó được người ta dùng để làm đồ xem phong thủy. Thời Chu, la bàn chỉ có ba vòng, một vòng bên ngoài bàn và hai vòng bên trong bàn, mép ngoài của vòng ngoài bàn chia làm tám phương vị, mép trong chia làm Thiên can địa chi cộng thêm Càn Khôn tốn cần tổng cộng hai mươi bốn vị, hai vòng

bên trong bàn làm càn, khôn, khảm, cách, chấn động, cấn, tốn, đoái bát quái, đối ứng lẫn nhau, nếu không thay đổi sẽ có tám loại tổ hợp cố định, nếu biến động, sẽ có rất nhiều loại tổ hợp.

Thời nhà Đường, có người giỏi tay nghề căn cứ nguyên lý la bàn thiết kế ra một loại hộp rất kỳ xảo, tương tự với kết bảo hiểm ngày nay, nhất định phải xoay tam hoàn đến vị trí chính xác mới mở hộp ra được, chỉ một vòng vặn sai, là có thể làm cho thuốc nổ bên trong hộp bị kích phát.

Chắc chắn loại tình huống ấy sẽ không xuất hiện ở đây, vì vật liệu xây dựng tam hoàn đều là đá, căn bản là không di động được, nên trận pháp ở đây không phức tạp, chỉ có tám loại kết quả cố định, nhìn thì đơn giản nhưng bên trong lại ẩn chứa sát cơ dày đặc, đường đi tới trung tâm trận pháp có tám lối, nhưng chỉ có một lối là đường sống, bảy lối khác đều là tử lộ.

Tả Đổng Phong ngẩng đầu lên nhìn, thấy lửa đã sắp cháy tới gần, quái vật chạy ra cũng càng lúc càng nhiều, có lẽ bên dưới lòng đất của rừng cây có thông đạo nên chúng mới có thể thoải mái di chuyển dưới mặt đất, nhưng rời khỏi khu vực ấy rồi, chúng không thể ở dưới đất lâu được, vì cơ thể chúng có cấu tạo giống con người, cần phải có không khí để thở.

Chuyện giết chóc ở đây không cần Tả Đổng Phong bận tâm, hấn lại chuyển hướng suy nghĩ tới trận pháp tam hoàn. Trận pháp này chắc chắn là của Khương Tử Nha, động cơ bố trí chắc là để nhốt âm chúc hỏa xà, nhưng âm chúc hỏa xà lại cực ghét nước, mà trung tâm trận pháp lại là một hồ nước khổng lồ, nhìn bề ngoài thì nước có thể áp chế hỏa tính của âm chúc hỏa xà, nhưng rõ ràng không phải đơn thuần áp chế như vậy, vì nếu nhốt âm chúc hỏa xà trường kỳ trong nước sẽ chẳng khác gì lấy mạng nó, như vậy trận pháp này phải có một mục đích khác.

Hơn nữa nếu trung tâm trận pháp là một chỗ hồ nước, thì người Bành quốc ở không mang bài vị tổ tiên chạy tới đây làm gì, nhảy hồ tự sát à?

Tả Đổng Phong nghĩ mãi không ra, chỉ chắc chắn được một điểm là năm đó Khương Tử Nha bố trí trận pháp này nhất định mất rất nhiều công sức, vì dù là quy mô hay vật liệu sử dụng đều cần tiêu hao rất nhiều sức người sức của, vật liệu đá ba màu khác nhau kia đâu phải sản phẩm ở đây, mà chắc chắn phải chuyển từ nơi khác tới. Khương Tử Nha tốn thời gian tốn công sức xây dựng trận pháp lớn như vậy hấn không chỉ để nhốt âm chúc hỏa xà, mà rất có thể còn có những tác dụng khác.

Dùng súng máy đối phó với quái vật tay không tác sát không chút khó khăn nào, cộng thêm gió trợ thế, lửa cháy ào ạt, chỉ sau một tiếng rừng cây chết đã hóa thành tro tàn, quái vật bị bắn chết nằm chồng chất ở bìa rừng, tầng tầng lớp lớp, cả tới mấy trăm.

Một lúc lâu sau lửa cũng tắt, cả khu vực đen kịt một màu tĩnh mịch.

“Tả chân nhân, quái vật đã bị tiêu diệt toàn bộ.” Triệu Đại Pháo tranh công báo cáo.

“Nghỉ ngơi một lúc đi.” Tả Đổng Phong và Thập Tam lao về hướng đông, trận cháy này không ép âm chúc hỏa xà và bò cạp kia ra được, nên hấn phải xem có dấu vết con bò cạp rời khỏi rừng chết hay không. Âm chúc hỏa xà có thể đã đi vào trong sa mạc, nhưng con bò cạp thì không, vì nếu nó rời đi, nhất định sẽ lưu lại vết tích ở xung quanh.

Đi chưa bao xa, phía sau đã vang lên những tiếng kêu thảm thiết, Tả Đổng Phong quay đầu nhìn lại, thấy có mấy con quái vật thừa dịp bóng đêm đánh lén đám lính đang nằm thư giãn, rừng cây chết phạm vi trăm dặm, họ cố thủ chỉ có một góc, căn bản là chưa giết chết lũ quái vật kia, mà quái vật cũng không ngóc đến mức chỉ chạy về hướng có súng.

Tả Đổng Phong quay đi, hấn không định trở lại giúp, mà tiếp tục đi tìm vết tích. Việc này vừa tốn thời gian vừa đòi hỏi phải cẩn thận tỉ mỉ, mất năm, sáu tiếng đồng hồ, tuy lãng phí thời gian, nhưng Tả Đổng Phong rút ra được kết luận bò cạp chưa rời khỏi rừng chết.

Rừng chết hiện giờ không còn cây cối che lấp, cự hạt và âm chúc hỏa xà đã không còn chỗ ẩn thân, chỗ duy nhất chúng có thể đi chính là trận pháp tam hoàn, nhưng ở đó là hồ nước, tuy âm chúc hỏa xà trong thời gian ngắn có thể ẩn thân trong nước, nhưng con bò cạp thì không thể, vì nó không biết bơi, nếu xuống nước sẽ bị chết đuối ...

351. Q.4 - Chương 351: Ở Lại Đại Sa Mạc

Đi quanh rừng chết một vòng. quay lại chỗ xuất phát đã là hai giờ sáng. còn cách mấy dặm. Tả Đăng Phong đã lên tiếng báo tên. để đám binh sĩ lúc này như chim sợ cành cong không nổ súng ngộ thương hấn.

Số lượng binh sĩ chết nhiều hơn hấn nghĩ. Trong lúc hấn đi, có hơn hai mươi người bị quái vật đánh lén giết chết. Nếu không nhờ nửa đêm về sáng có ánh trăng chiếu sáng thì số người chết còn cao hơn.

Tả Đăng Phong dẫn mọi người xuất phát. Lương khô và không còn nhiều lắm, không thể lè mè ở đây.

Đạn dược và lựu đạn đã tiêu hao không ít. 100 người hoàn toàn có thể và tất cả súng ống trang bị còn lại, nhưng Tả Đăng Phong không cho những người còn dư trở về, kể cả thương binh cũng không được. Diệp Phi Hồng sắp trở về rồi, sắp có lạc đà và lương khô, không đảm bảo được họ sẽ không bỏ trốn.

Đến hơn bảy giờ, đoàn người đã đến khu vực trận pháp tam hoàn. Những binh lính này tuy nhìn thấy hồ nước nhưng không dám tùy tiện tiến lên. Họ đều biết Tả Đăng Phong đến đây để bắt rắn, sợ con rắn độc kia đang ở trong nước.

“Đừng đạp lên những phiến đá.” Tả Đăng Phong dặn một tiếng rồi đi một vòng quanh trận pháp. Quanh đây không có dấu hiệu âm chúc hỏa xà và Bò Cạp khổng lồ rời đi, đồng thời trên viên đá vòng ngoài trận pháp có khắc mấy chữ rất lớn, tuy qua thời gian đã trở nên mờ mờ, nhưng vẫn nhìn ra được chữ được khắc chính là chỉ tám phương vị.

Vòng giữa và vòng trong cũng có khắc chữ viết, vòng giữa là khắc Thiên can địa chi và Càn Khôn cần tốn, vòng trong là tương ứng bát quái tương ứng, tam hoàn đối ứng chính là một ba một.

“Đưa tôi quả lựu đạn.” Tả Đăng Phong nói với một binh sĩ.

Người kia rút ngay quả lựu đạn bên hông đưa cho hấn.

Tả Đăng Phong ném thẳng vào hồ nước. Lựu đạn rơi vào nước, bọt nước tóe lên yếu ớt.

“Ngài chưa rút chốt.” binh sĩ đưa quả lựu đạn thứ hai cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm quả đạn. Quả vừa rồi hấn cố ý không rút chốt, hấn chỉ muốn xem hồ nước kia có thật hay không mà thôi, lỡ trận pháp có hiệu ứng phản chấn, rút chốt rồi lựu đạn sẽ làm người trong nhà bị thương.

“Tả chân nhân, ngài định cho nổ chết con độc xà à? ” Triệu Đại Pháo bị quái vật cắn trúng cổ chân, bước đi cà nhấc.

“Độc xà không có ở đây. Tôi chỉ thăm dò tình hình.” Tả Đăng Phong đáp, đi sang hướng chính tây, ném quả lựu đạn. Lần này hấn có rút chốt. Quả lựu đạn nổ tung, nước bắn tung tóe.

Tả Đăng Phong bước tới hồ nước xem. Nước trong hồ thanh tịnh thấy đáy, lựu đạn làm nổ chết một con cá dài chừng nửa xích.

Tả Đăng Phong lôi con cá lên xem, thì thấy chỉ là một con cá sa mạc thông thường. Vẩy cá rất trắng, thân dài cân xứng.

Cách hấn không xa, Thập Tam cũng đã tóm một con cá lên, đang nhai.

Mọi người thấy không có nguy hiểm, thì nhao nhao chạy đến rửa mặt bắt cá.

Tả Đăng Phong chậm rãi quay trở ra trận. Trên tam hoàn tuy có khắc chữ, nhưng lại không có bất cứ dị thường nào, dưới mắt người thường chúng chẳng khác gì bờ đá ven hồ.

Lúc đầu hấn tưởng trận pháp này đơn giản, chỉ cần đi theo tám phương vị là có thể gây ra biến hóa, nhưng sự thật không phải như vậy. Trận pháp này quá lớn, bản thân tam hoàn lại không chuyển động được, nên muốn vận hành nó phải dựa vào ngoại lực. Ngoại lực này chỉ có thể là sức nặng, hay chính là trình tự bước lên tam hoàn để đi vào trong trận pháp.

Tả Đăng Phong bước đi trong trận pháp, hoàn toàn không có mục đích. Hắn đang bận suy nghĩ. Hắn vốn không muốn đo trận pháp với Khương Tử Nha, trước đây lần nào cũng tìm đường né qua, nhưng lần này xem ra phải đo sức thật rồi.

“Tả chân nhân. Nếu con độc xà kia ở trong này.... chúng ta cho nổ chết nó nhé. Các huynh đệ không giỏi bơi lội cho lắm.” Triệu Đại Pháo đến gần, cắt đứt suy nghĩ của Tả Đăng Phong.

“Tôi không định bảo mọi người xuống nước. Có lẽ Diệp Phi Hồng đã trở lại thành cổ rồi. Anh phái hai huynh đệ trở về, bảo Diệp Phi Hồng đưa hết nước và lương khô tới đây.” Tả Đăng Phong đáp.

“Rõ.” Triệu Đại Pháo quay đi, nhưng đi một khúc thì quay lại. “Lỡ Diệp tiểu thư không tin lời người tôi phái đi thì làm sao?”

Tả Đăng Phong bèn rút giấy bút, viết mấy chữ đưa cho Triệu Đại Pháo. Triệu Đại Pháo cầm lấy đọc. Thấy trên giấy viết “Cô đàn ông à, đưa vận khí tốt tới rùm chết.”

Triệu Đại Pháo không biết ngoại hiệu của Diệp Phi Hồng là ‘cô đàn ông’, cũng không biết “Vận khí tốt” là tên hai người Tả Đăng Phong dùng để chỉ con lạc đà đã từng rơi vào hố cát, nhưng chữ viết của Tả Đăng Phong... Diệp Phi Hồng nhất định là biết. Diệp Phi Hồng nhận được thư sẽ làm theo lời dặn của hắn.

Tả Đăng Phong quay về chỗ mọi người xem họ bắt cá đem nướng. Mọi người ăn hết, xác định cá trong hồ không có độc. Thập Tam bách độc bất xâm, nó ăn không sao, nhưng người ăn mà không sao thì mới có nghĩa là cá không có độc. Trận pháp ở đây muốn phá cần tốn rất nhiều thời gian suy nghĩ. Tả Đăng Phong phải chuẩn bị sẵn tinh thần.

Triệu Đại Pháo sai hai người và thức ăn nước uống trở về thành cổ đưa tin. Hai người này không và súng nặng, chỉ lấy mấy quả lựu đạn phòng thân. Từ nơi này đến thành cổ chỉ có tám mươi dặm, trước khi trời tối nhất định đã về tới nơi.

Lúc đầu Tả Đăng Phong định phá hư trận, nhưng rồi bỏ đi ý định này. Trận pháp mà bị phá hỏng, âm chúc hỏa xà có thể cũng sẽ biến mất theo, nên không dùng được.

Nên chỉ còn một cách là đi theo trận pháp, từ vòng ngoài vào từng vòng giữa, đến đúng vị trí, rồi đi vào vòng trong, lại đến đúng vị trí, thì sẽ xuất hiện một trong bảy biến hóa. Trình tự này nghe thì đơn giản, nhưng trong thực tế vô cùng phức tạp. vòng ngoài có tám đường để đi vào. nhưng chỉ có một đường đúng. vào vòng trong rồi đi thuận theo chiều kim đồng hồ hay ngược lại cũng là vấn đề. tiến vào vòng trong cũng vậy. hướng hồ đến khi biến hóa xuất hiện. âm tính hỏa xà cũng không chắc có ở trong đó. Nếu tính ra. khả năng tìm đúng chỗ âm tính hỏa xà trốn là chưa tới mười phần vạn.

Nếu muốn tìm được chính xác. phải tổng hợp cân nhắc rất nhiều nhân tố. những yếu tố này không chỉ ... tính toán tình hình trước mắt. mà còn phải phân tích được tình hình Bành quốc năm đó. quan hệ họ và Chu quốc. tính cách của Khương Tử Nha. động cơ ông ta bố trí trận pháp này. vân vân.... đây là một quá trình phân tích cực kỳ phức tạp. cần phải có thời gian và cực kỳ yên tĩnh. lúc này rõ ràng không phải lúc.

Trưa hôm sau Diệp Phi Hồng đuổi tới. trên lưng lạc đà chở đầy đồ cấp dưỡng.

Nhìn thấy Diệp Phi Hồng. Tả Đăng Phong buột ra một câu chữ thề. hắn cảm giác mình thật sự là một tên sát tinh. ai ở gần mình cũng đều có khả năng gặp nguy hiểm. Diệp Phi Hồng được xem là bạn của hắn. nên hắn vô cùng lo an toàn của cô.

“Các người trở về được rồi. cứ đi về phía đông là ra khỏi sa mạc.” Tả Đăng Phong gọi Triệu Đại Pháo tới.

“Nhiệm vụ không hoàn thành. chúng tôi trở về không báo cáo được.” Triệu Đại Pháo ngoài miệng nói vậy. nhưng trong mắt lại rất vui vẻ. Hắn đã rất bức thiết muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

“Để lại một cây súng máy và mười băng đạn. một trăm quả lựu đạn rồi đi đi. các người ở lại đây rất nguy hiểm.” Tả Đăng Phong bình thản.

“Có ngài ở đây. chúng tôi có gì mà sợ.” Triệu Đại Pháo cảm động. Tả Đăng Phong thực quan tâm tới họ.

“Thật ra người các người nên sợ nhất chính là tôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu. lúc trước những binh lính kia ăn uống vô tội vạ hắn không ngăn cản. khác gì cầm tánh mạng của họ để đi dò đường. nếu những người

này tiếp tục ở lại đây. Tả Đăng Phong lo hắn sẽ lấy họ làm quân cờ đi dò xét trận pháp tam hoàn. hắn tuy đã từng giết nhầm người vô tội. nhưng thật lòng không hề muốn trái lương tâm hại người ích ta. bản tính của hắn không cho phép. không thay đổi được.

“Chúng tôi không sợ ngài. chúng tôi tôn kính ngài.” Sắp chia tay rồi. Triệu Đại Pháo hơi cảm thấy luyến tiếc.

“Tôi không đáng các người tôn kính. đi đi. các người có la bàn. chắc không lạc đường đâu.” Tả Đăng Phong khoát tay.

Triệu Đại Pháo không nói gì nữa. gọi đám anh em lại. chuẩn bị rời đi. Tả Đăng Phong để lại mấy con lạc đà cho họ. bảo họ để lại một phần lương khô và nước uống. rồi đi về hướng đông.

“Tả chân nhân. xin bảo trọng.” Các binh sĩ nhao nhao quay đầu lại chào tạm biệt Tả Đăng Phong .

“Đến chỗ nào có cỏ thì để lạc đà lại. đừng giết chúng. ” Tả Đăng Phong phát tay.

“Xác suất họ còn sống đi ra khỏi sa mạc được mấy thành?” Tả Đăng Phong hỏi nhỏ Diệp Phi Hồng.

“Trong sa mạc đáng sợ nhất là mã phi và gió lớn. mã phi chắc chắn không dám chọc bọn họ. chỉ cần không gặp phải bão cát. họ sẽ không mất phương hướng. có thể đi ra ngoài.” Diệp Phi Hồng nói.

“Mớ...cỏ khô này đủ cho lạc đà ăn mấy ngày? ” Tả Đăng Phong chỉ đồng cỏ khô.

“Có thể được gần nửa năm.” Diệp Phi Hồng trả lời.

“Vậy sắp xếp đi. lần này chúng ta phải ở đây hơi lâu đấy. . .”

352. Q.4 - Chương 352: Hiểu Ra

“Muốn ở bao lâu?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Khó nói trước. phải xem tôi phá được trận pháp này lúc nào.” Tả Đăng Phong lắc đầu. đây là trận pháp phức tạp nhất hắn từng thấy. mất bao lâu mới phá được hắn không chắc lắm.

“Trận pháp ở đâu?” Diệp Phi Hồng nhìn quanh. cây cối bị cháy hết rồi. chung quanh chỉ có những mảng cháy đen to tướng và hồ nước ở trung tâm.

“Ba vòng tròn bằng đá khác màu đỏ chính là trận pháp. âm tính hỏa xà và con Bò Cạp khổng lồ kia chính là đang trốn ở trong đó.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Ở trong hồ nước?” Diệp Phi Hồng nghi hoặc chỉ cái hồ.

Tả Đăng Phong vốn không muốn trả lời câu hỏi này. nhưng nghĩ đến việc phải ở lại đây lâu. nên mới giải thích. “Trận pháp này tạo thành tám biến hóa khác nhau. hồ nước đó chỉ là một trong tám biến hóa của nó mà thôi. bên trong còn che giấu bảy biến hóa nữa. âm tính hỏa xà trốn trong một bảy biến hóa đó. ”

“Biến hóa là gì.” Không nghe còn đỡ. nghe rồi Diệp Phi Hồng càng mơ hồ hơn.

“Sắp xếp xong tôi sẽ từ từ giải thích cho cô.” Tả Đăng Phong quay người đi về hướng phía bắc trận pháp. trên mặt trận pháp không thể đặt vật nặng. nên phải tìm chỗ cư trú ở biên giới trận pháp.

Tuy rừng dương đã bị đốt cháy hầu như không còn. nhưng những cái rễ cây cực lớn vẫn còn. tục ngữ nói “. Cây cao bao nhiêu rễ nhiều bấy nhiêu”. cây càng cao thì rễ càng sâu để giữ cây cho chắc. rễ cây hồ dương rất lớn. Tả Đăng Phong dùng Chuyển Sơn Quyết lôi ra một mớ rễ cây. chỉnh sửa lại tạo thành một cái lều tránh gió. thời tiết càng lúc càng mát. phải có một chỗ mà ở.

Mớ rễ còn lại hắn làm cái tường tránh gió cho lạc đà. lúc rời khỏi sa mạc còn cần phải nhờ nó.

Tả Đăng Phong làm xong. Diệp Phi Hồng mang lương khô và nước vào trong lều. Đây là nguồn sống của họ. chỉ khi bắt đắc dĩ mới phải dùng nước và cá trong hồ làm thức ăn.

Để phòng ngừa quái vật còn sót lại tập kích. Tả Đăng Phong bày một ít trận pháp đơn giản quanh lều. nơi này là đất cát. bày trận không dễ. nhưng cũng đủ rồi.

“Ồ. anh dùng lựu đạn để bẫy chúng à? ” Diệp Phi Hồng phục Tả Đăng Phong đến mức muốn đầu rạp xuống đất.

“Không phải bẫy. là trận pháp.” Tả Đăng Phong và Thập Tam đi vào trong lều. Lều tuy đơn sơ. nhưng thực sự có thể ngăn gió qua ngày.

“Đơn giản như vậy tôi phải học mới được. sau này nói không chừng lại biến thành một nữ chuyên gia thì sao.” Diệp Phi Hồng nói. Tả Đăng Phong chỉ tùy ý chôn mấy quả lựu đạn quanh lều. mà cô không thể nào tới gần lều từ ba hướng đông Tây Bắc .

“Bây trận thì phải tinh thông Âm Dương Ngũ Hành. căn cứ địa hình mà điều chỉnh vị trí tương ứng. nơi này là nền cát. nên lựu đạn phải vùi ở dưới cát. ở phía nam có nước. lựu đạn ở đó sức nổ sẽ yếu đi. cô chỉ cần nhớ một điểm đó là được rồi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Phức tạp như thế làm sao anh nhớ hết được vậy?” Diệp Phi Hồng chất những đụn cỏ khô trong lều. lấy mấy đụn trải thành hai cái giường thô. Diệp Phi Hồng tuy là phụ nữ. nhưng lối sống rất đơn giản thoải mái.

Tả Đăng Phong không trả lời. nằm phịch xuống giường cỏ. Thập Tam nhảy lên theo. nằm bên cạnh canh chừng hòm gỗ.

“Anh mệt rồi à?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Không.” Tả Đăng Phong trả lời. tuy hần đã hai ngày hai đêm không chớp mắt. nhưng lại không thấy buồn ngủ.

“Vậy thì nói chuyện tiếp đi. anh bảo biến hóa là cái gì vậy? ” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Trận pháp sau khi xây dựng xong. bên trong trận sẽ xuất hiện khung cảnh khác hẳn với bên ngoài. gọi là biến hóa. Bình thường biến hóa của trận pháp rất lợi hại. chúng không phải là hư ảo mà cảnh vật có tồn tại thật sự.” Tả Đăng Phong giải thích. hần giữ lại Diệp Phi Hồng là để có người cho hần nói chuyện. vừa để giải tỏa áp lực tâm lý. còn có người trợ giúp làm rõ đầu mối. phân tích vấn đề.

“Tôi vẫn chưa hiểu làm sao trận pháp lại tạo ra cảnh vật chân thật được.” Diệp Phi Hồng cau mày.

Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ. phóng ra linh khí nâng một chích túi nước lơ lửng giữa không trung. “Túi nước sở dĩ có thể lơ lửng giữa trời là vì tôi phát ra linh khí chống đỡ cho nó. linh khí này cô không nhìn thấy nhưng nó có tồn tại chân thật. Cảnh vật thực tế do trận pháp tạo ra kỳ thật là một loại khí đặc thù. loại khí này có thể bị con người và động vật cảm giác được. có thể gây ra ảnh hưởng với con người và động vật.”

“Cứ như nghe thiên thư ấy nhỉ.” Diệp Phi Hồng cười mỉa lắc đầu. cô không hiểu ý của Tả Đăng Phong.

“Với người thường. nhìn thấy đụn vào mới là chân thật. nhìn không thấy sờ không được thì là hư ảo. cô nhìn thấy túi nước. cô cảm nhận được nó. nhưng cô không nhìn thấy không khí. cô có dám nói không khí không tồn tại hay không? Nếu không khí không tồn tại. cô đã sớm nghẹn thở chết rồi. cảnh vật do trận pháp ở đây tạo ra con người và động vật có thể cảm nhận được. nhưng bây giờ cô chưa nhìn thấy là vì tôi còn chưa nghĩ ra làm sao để nó hiện ra để cô có thể nhìn thấy và cảm giác được.” Tả Đăng Phong thở dài. chênh lệch tư duy không phải một sớm một chiều có thể điều chỉnh được. nếu đổi lại là Ngọc Phất. hần không cần phải tốn nước miếng như thế này.

“Tôi hiểu rồi. ý của anh là sắc tức là không. không tức là sắc.” Diệp Phi Hồng chớp mắt. Tả Đăng Phong đã nói kỹ lắm rồi. cô mà không hiểu nữa thì quả là đồ đần.

“Đó là lời của nhà Phật.... nhưng cũng không sai lệch lắm.” Tả Đăng Phong gật đầu. Diệp Phi Hồng không phải người tu hành. không biết cách thể hiện ý nghĩ của mình. nhưng cốt ý hay chính xác.

“Được rồi. anh mệt rồi. ngủ một lát đi. tôi canh gác cho anh.” Diệp Phi Hồng xách súng máy đi ra ngoài. khẩu súng nặng cả hai mươi cân. cô xách cũng phải hơi dùng sức.

“Quay lại đây. hỏi tiếp đi.” Tả Đăng Phong cau mày.

“Tôi không còn gì để hỏi hết.” Diệp Phi Hồng lắc đầu. cô muốn chạy là vì chênh lệch tư duy với Tả Đăng Phong làm cô rất khó chịu.

“Hỏi về vấn đề liên quan tới trận pháp đi. tôi cho cô hỏi mười câu.” Tả Đăng Phong móc giấy bút. hắn không thích nói nhảm. nhưng hắn cần có người giúp hắn dọn dẹp mấy thứ cành nhánh linh tinh để vấn đề trở nên dễ hiểu.

“Được rồi. để tôi nghĩ coi hỏi cái gì.” Diệp Phi Hồng buông súng máy ngồi trở xuống giường cỏ.

“Trận pháp này là do ai tạo ra?” Diệp Phi Hồng hỏi.

” Khương Tử Nha.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tại sao Khương Tử Nha lại bày trận ở đây?”

“Một là để nhốt âm tính hỏa xà. hai là để bảo vệ nguồn nước ở đây. ba là để tạo ra một nơi cho người Bành quốc tới tị nạn.” Tả Đăng Phong vừa viết vừa nói.

“Không phải anh nói tới bảy cái sao. sao mới nói có ba cái? ” Diệp Phi Hồng đếm nhẩm.

“Loại trận pháp này tôi đa có thể tạo ra bảy loại biến hóa. nhưng không nhất định phải tạo ra đủ bảy cái.” Tả Đăng Phong trả lời rất nhanh. Diệp Phi Hồng hỏi quá sức ngây thơ. đây cũng là điểm cô khác với Tả Đăng Phong. hắn gặp chuyện sẽ đào sâu vào suy nghĩ. chứ không đi hỏi.

“Làm sao anh biết con rắn kia đã chạy vào trong trận pháp?”

“Trong rừng không có dấu vết nó với con bò cạp bỏ đi. nên chúng chỉ có thể đi vào trong trận pháp.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Làm sao chúng biết cách vào trong trận?”

“Có hai khả năng. một là bản thân âm tính hỏa xà chính là Trận Phù. nó có thể thoải mái ra vào. hai có thể là nhờ một cơ duyên xảo hợp nào đó nó biết cách vào trong trận.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Trận Phù là gì?”

“Nếu trận pháp là một cái phòng ở. thì Trận Phù chính là cửa sau của cái phòng đó. Câu hỏi này không tính. hỏi lại.” Tả Đăng Phong phát tay.

“Vì sao con độc xà không và con Bò Cạp khổng lồ chạy trốn. mà lại chui vào trận pháp này?” Diệp Phi Hồng cười. đa phần thời gian ở chung với Tả Đăng Phong rất nặng nề. chẳng mấy khi hắn chịu tình nguyện nói chuyện.

“Hai đứa chúng nó đều đã từng ăn đau dưới tay tôi. không dám chính diện đánh nhau với tôi nữa. chúng nghĩ trận pháp này có thể bảo vệ chúng.” Tả Đăng Phong đáp.

“Ngày hôm qua anh sai người tới bảo tôi tới đây mà anh không tự đi. có phải anh sợ lúc anh đi. con độc xà kia sẽ chui ra khỏi trận pháp bỏ trốn không?” Diệp Phi Hồng lại giơ một ngón tay. ý bảo đã hỏi tới câu thứ bảy.

“Đúng vậy. tôi phải luôn túc trực ở đây. nếu không chúng nó sẽ chạy mất.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Tôi cảm thấy chúng chui vào trận pháp không phải là vì trốn anh.” Diệp Phi Hồng lắc đầu.

“Không phải trốn tôi chúng tiến vào trận pháp làm gì?” Tả Đăng Phong cười.

“Ngủ đông nha. mùa này rắn và bò cạp trong sa mạc đều đi ngủ đông.” Diệp Phi Hồng đáp.

Tả Đăng Phong giật mình. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới điều này. Mùa này trời đã rất lạnh. đám động vật máu lạnh như rắn rết đều bắt đầu tiến vào thời kỳ ngủ đông. âm tính hỏa xà và Bò Cạp khổng lồ có lẽ cũng không ngoại lệ.

Tả Đăng Phong nhú mày. nếu rắn rết thật sự tiến vào trạng thái ngủ đông. thì chúng không cần ăn uống suốt mấy tháng. cho đến Kinh Trập sang năm. như thế sẽ không có khả năng chúng đói mà chủ động bò ra ngoài kiếm ăn. như vậy biện pháp duy nhất phải là phá vỡ trận pháp. đi vào trong đó bắt chúng.

Bất quá chuyện gì cũng có hai mặt. có mặt xấu tất cũng có mặt tốt. mặt tốt chính là hắn không cần phải đề phòng chúng bỏ trốn. hắn có thể chuyên tâm phá trận. lúc mặt có thể an tâm nghĩ ngơi.

“Còn ba câu nữa. . .”

“Không cần hỏi nữa. cô đã giúp tôi rất nhiều rồi.” Tả Đăng Phong khoát tay....

“Tôi hỏi câu cuối được không?” Diệp Phi Hồng thấy Tả Đăng Phong cất giấy bút. nhắm mắt lại. thì vội nói.

“Ừ.” Tả Đăng Phong vuốt ve đầu Thập Tam.

“Sao anh lại giữ tôi ở lại?” Diệp Phi Hồng ngần ngừ rồi hỏi.

“Tôi chỉ muốn có người ở bên cạnh. nam nữ gì cũng được. để tôi có cảm giác mình còn sống. . .”

353. Q.4 - Chương 353: Dựng Lại Lịch Sử

“Hai tòa cổ thành hoang phế kia diện tích không lớn, chắc không phải là đô thành.” Diệp Phi Hồng lắc đầu.

“Khu vực này khẳng định không chỉ có ba tòa cổ thành.” Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu. Lần trước lúc tiến vào sa mạc Diệp Phi Hồng đã từng vẽ vị trí ba tòa thành cổ hoang phế của khu vực này, hôm đó hắn đã phát hiện ra ba tòa thành này nằm theo kỳ môn độn giáp. Hắn đã từng nghĩ đến chuyện tìm ra những tòa thành khác đã bị sa mạc che phủ để dựng lại trận pháp cũ vậy khốn âm tính hỏa xà, nhưng vì không biết nhân tố khởi động trận pháp nên mới bỏ qua ý định đó.

“Tôi không hiểu, mấy tòa thành vứt đi quanh đây với trận pháp này thì có quan hệ gì?” Diệp Phi Hồng cầm lấy túi nước uống một ngụm.

“Tôi mới nói rồi đó thôi. Trận pháp này là một đề toán phức tạp, việc tôi cần phải làm là tìm các manh mối rải rác, rồi dùng chúng để suy tính ra đáp án. Tôi không biết đầu mối nào dùng được, tóm lại manh mối càng nhiều càng có lợi.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Đã hiểu. Nhưng chung quanh đây chỉ còn có ba tòa thành, những thứ khác bị cát bao phủ hết rồi, biết tìm ở chỗ nào? ” Diệp Phi Hồng lấy lương khô đưa cho Tả Đăng Phong.

“Những tòa thành này nằm theo kỳ môn độn giáp, chúng ta có tính ra vị trí đại khái của những tòa thành còn thiếu.” Tả Đăng Phong cầm lấy lương khô cắn.

“Quanh đây vẫn còn tòa thành cổ khác?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Sau này tôi ăn lúc nào mặc tôi, không cần lo cho tôi đâu, không cần thiết.” Tả Đăng Phong không trả lời câu hỏi của Diệp Phi Hồng mà nhíu mày răn cô. Diệp Phi Hồng chỉ đưa lương khô cho hắn, còn cô lại không ăn gì.

“Quanh đây hẳn phải còn mấy tòa thành cổ nữa.” Diệp Phi Hồng vội lấy một cái bánh bột ngô.

“Kỳ môn độn giáp thuộc về môn học dự đoán, không thích hợp dùng để bày trận. Nguyên lý của kỳ môn độn giáp chỉ có tám cửa hưu. sinh. tổn thương. đồ. cảnh. kinh. chết. khai. Nói cách khác chung quanh còn phải có năm tòa thành nữa. trong đó một tòa hẳn là đô thành.” Tả Đăng Phong vừa ăn vừa giải thích.

“Để tôi vẽ lại vị trí ba tòa thành kia cho anh.” Diệp Phi Hồng chìa tay, ý bảo đưa cô giấy bút.

“Cơm nước xong xuôi nói sau.” Tả Đăng Phong khoát tay.

Ăn xong thì đã tới gần giữa trưa, Diệp Phi Hồng vẽ lại vị trí ba tòa thành, đánh dấu khoảng cách giữa các nơi. Tả Đăng Phong cầm lấy xem kỹ, thấy khoảng cách ba tòa thành với nơi này không bằng nhau, cái xa nhất hơn ba trăm lí, cái gần nhất chỉ khoảng tám mươi dặm.

Bát ‘môn’ trong kỳ môn độn giáp gồm hưu. sinh. tổn thương. đồ. cảnh. kinh. tử. khai. Bày trận dựa theo lý luận bát môn không nhất định phải tuân theo Âm Dương Ngũ Hành, nói cách khác trận pháp không nhất định phải là hình tròn. Tả Đăng Phong đã biết được ba cửa, sau một giờ suy tính, Tả Đăng Phong xác định được vị trí đại khái của tòa thành cổ thứ tư.

“Tôi đi rồi cô phải chú ý an toàn.” Tả Đăng Phong cống hòm gỗ, nói với Diệp Phi Hồng.

“Những cái... thành cổ đó đều đã bị cát vàng chôn mất. Anh cầm cái này đi, có thể dùng nó để thăm dò xem dưới lớp cát có kiến trúc hay không.” Diệp Phi Hồng chỉ hai cây thương dài dùng để đối phó âm tính hỏa xà.

“Không cần. Linh khí của tôi có tính xuyên thấu, có thể dò được độ sâu ba trượng.” Tả Đăng Phong nói xong đi ra lều.

Thập Tam chạy ra trước. Tả Đăng Phong vốn định để Thập Tam ở lại giữ nhà, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi. Trước khi đi hẳn đào cho Diệp Phi Hồng hai cái rễ cây thật to. Ban đêm ở đây rất lạnh, nhóm lửa vừa giúp sưởi ấm, vừa dọa được đám quái vật còn sót lại không dám tới gần.

Diệp Phi Hồng tiễn hẳn đi, cũng chẳng hỏi chừng nào hẳn về.

Tòa cổ thành họ từng vào ở hướng chính nam, hai tòa còn lại ở hướng Đông Nam và chính đông, hai chỗ này cũng phải tới xem một cái, không thể bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Sau giờ Ngọ là lúc nóng nhất trong ngày, Tả Đăng Phong và Thập Tam lẳng không xuôi nam. Đến chạng vạng tối hẳn đến được tòa cổ thành ở hướng đông nam.

Thành này có diện tích tương đương cái trước. Giếng nước ở đây đã sớm khô cạn nên bình thường có rất ít người tới. Cũng nhờ không có người giày xéo nên kiến trúc trong thành được bảo tồn gần như nguyên vẹn. Nhưng dù sao cũng đã qua hơn hai nghìn năm, lớp tường thành bên ngoài không còn đầy đủ, kiến trúc bên trong đều đã rách nát, trong thành là một lớp cát vàng rất dày.

Thành cổ được xây bằng gạch nung từ đất, nằm ở trạng thái giữa giữa bùn đất và gạch. Chúng cứng hơn bùn đất. Ai cũng biết nung gạch chỉ cần 600 độ là đủ, nhưng đốt đất thì phải cần tới 800 độ, nung sứ thì ít nhất phải một ngàn hai trăm độ. Ba loại vật liệu này xuất hiện có trước có sau, đi theo dòng chảy của niên đại, nên chỉ cần nhìn vật liệu xây là biết cái thành này được tạo nên từ trước thời Hán rất lâu.

Tả Đăng Phong phóng ra linh khí đẩy lớp cát trên mặt đất đi để kiểm tra nhà cửa. Hẳn tìm thấy một cái hộp để đựng đồ ăn. Loại đồ này người Châu Á hầu như không dùng, chỉ có người nước ngoài đi thám hiểm mới dùng chúng để đựng lương khô, cho thấy chỗ này từng có người ngoại quốc đi qua.

Tả Đăng Phong nhíu mày. Liên minh tám nước sau khi chiếm được Bắc Kinh thì thu gom vô số bảo vật của Trung Quốc mang đi khắp nơi trên thế giới. Những món đồ này đều là đồ vật chế tác tinh mỹ xa hoa, giá trị xa xỉ, làm dậy lên một làn sóng thu mua đồ cổ Trung Quốc trên toàn thế giới, dẫn đến vô số người nước ngoài chạy tới Trung Quốc tầm bảo. Phát hiện thành cổ Lâu Lan và Đôn Hoàng Phật động đã dẫn người ngoại quốc đến vùng biên thủy Tây Bắc. Đám Quỷ tây dương này đến đâu là vơ vét sạch sẽ của nhân dân đến đó, ngay cả cái lông gà cũng không bỏ sót. Quỷ tây dương đã lùng sục nơi này, thì các manh mối nhất định sẽ bị phá hư hầu như không còn.

Quả nhiên Tả Đăng Phong bận rộn hơn hai giờ mà không tìm được cái gì, thứ duy nhất thu hoạch được là hai hộp đồ hộp và nửa bình rượu tây. Bình rượu tây vẫn còn tỏa mùi rượu, hình khắc bên ngoài bình còn rất rõ ràng, cho thấy chúng bị rơi ở đây chưa lâu lắm. Đồ hộp có thể ăn. Rượu cũng có thể uống.

Tả Đăng Phong nghĩ ngay đến việc mang hai thứ này về cho Diệp Phi Hồng ném thử. Hẳn giật mình, sao hẳn lại nghĩ tới Diệp Phi Hồng? Rồi hẳn tự biện bạch, Vu Tâm Ngữ và Ngọc Phát đã không thể ăn gì, nếu không sẽ không tới phiên Diệp Phi Hồng.

“Không được. Mình phải suy nghĩ thật kỹ.” Tả Đăng Phong tựa người vào tường, cố gắng suy nghĩ. Hẳn phải biết vì sao hẳn lại nhớ tới Diệp Phi Hồng trước tiên, nếu không nghĩ ra, trong lòng hẳn sẽ rất khó bình tĩnh.

Lẽ ra, người đầu tiên hẳn nhớ tới phải là Vu Tâm Ngữ và Ngọc Phát, tại sao lại là Diệp Phi Hồng? Hẳn muốn biết tình cảm của mình có còn chắc chắn hay đã bị phân tán rồi.

Thập Tam sớm đã biết Tả Đăng Phong có tật hay tự lằm bằm một mình, nên rất phối hợp đi đào đào góc tường, nó đã ngửi thấy mùi của chuột sa mạc.

Tả Đăng Phong nghĩ một hồi đã rút ra kết luận. Hẳn quan tâm Diệp Phi Hồng là xuất phát từ bản tính thiện lương mà thôi. Hẳn luôn chiều cố những người ở bên cạnh mình, không bạc đãi người khác. Diệp Phi

Hồng là bạn của hắn, đi theo hắn đến sa mạc này, hắn có nghĩa vụ phải quan tâm cô. Còn yêu hay không yêu thì đã quá rõ ràng rồi. Yêu một người sẽ có bản năng sở hữu mãnh liệt. Nếu có ai đụng vào Vu Tâm Ngữ hay Ngọc Phát, hắn nhất định sẽ đại khai sát giới. Tuy hắn cũng có thể vì Diệp Phi Hồng đại khai sát giới nhưng sẽ không tự mình ra tay, cũng là nổi giận nhưng chỉ là loại nổi giận vì người khác khi dễ bạn bè của mình mà thôi.

“Cô là bạn của tôi, nên tôi tốt với cô thôi.” Tả Đăng Phong lầm bầm.

Tuy ở đây không tìm được manh mối có ích, nhưng Tả Đăng Phong cũng không thất vọng. Hắn vốn không đặt hy vọng gì ở đây, nên nhặt được nửa bình rượu tây hắn đã thấy vui. Lần này đi ra ngoài quên mang rượu theo, tuy rượu tây có mùi không hấp dẫn, nhưng tốt xấu gì cũng là rượu.

Tả Đăng Phong đứng đó chờ Thập Tam bắt được con chuột sa mạc xong mới rời chân đi, mà Thập Tam bắt được con chuột rồi lại thả nó ra, nó chỉ bắt theo bản năng, chứ không ăn thứ ấy.

Vì đã là cuối mùa thu, nên buổi tối trong sa mạc không có rần rết xuất hiện. Đến canh ba, hắn đã tới tòa thành cổ thứ ba.

Lúc vừa qua canh hai thì đã bắt đầu có bão cát, Tả Đăng Phong vốn định đến tòa thành cổ thứ ba để né bão cát, không ngờ thành cổ lại bị hư quá nặng, chỉ còn là một đồng phế tích, căn bản không thể nào tránh gió.

Cũng may gió cũng không lớn, Tả Đăng Phong tìm một góc chờ bão cát đi qua. Hắn quan sát hoàn cảnh chung quanh. Tòa thành này to hơn hai tòa thành kia nhiều, nhưng cũng là chỗ bị hư nghiêm trọng nhất. Theo lý thuyết thời sau này con người không phá hư được bao nhiêu, nên nguyên nhân làm nó hư nặng chỉ có thể là chiến tranh từ 2000 năm trước. Theo quy mô của tòa thành thì nơi đây thời đó hẳn là một chỗ đóng quân trọng yếu, chắc là của nhà Hán.

Sáng sớm hôm sau gió ngừng, Tả Đăng Phong bắt đầu đi loanh quanh đào bới.

Hắn phải xác định kẻ phá nát nơi này là Hung Nô hay là Hán triều. Nếu không tái hiện lại được lịch sử, sẽ rất khó phỏng đoán năm đó tính cách của người đương quyền Bành quốc năm đó, như vậy sẽ không biết được âm tính hỏa xà là tự mình chạy ra hay là được họ thả ra. . .

“Thật ra chỉ cần anh muốn, có rất nhiều người nguyện ý làm bạn với anh.” Diệp Phi Hồng khẽ cười.

“Nếu tôi mất đi linh khí tu vi. không ai còn muốn làm bạn với tôi đâu.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Hắc hắc.” Diệp Phi Hồng cười.

Tả Đăng Phong nhắm mắt nằm xuống định nghỉ ngơi. nhưng vừa mới muốn ngủ đã nghe thấy tiếng Diệp Phi Hồng xuất đao bên ngoài. mở mắt ra nhìn. thấy có mấy con quái vật còn sót lại chạy đến uống nước bên hồ. Diệp Phi Hồng đuổi theo bọn chúng.

“Đừng, cho chúng nó uống đi.” Tả Đăng Phong cản Diệp Phi Hồng.

Diệp Phi Hồng nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong quay người về lều.

Tả Đăng Phong biết cô nghi hoặc, nhưng không giải thích. Diệp Phi Hồng không hiểu hắn. Hắn không phải thích giết người, chỉ cần không làm địch với hắn hoặc ngăn cản hắn làm việc hắn muốn làm, hắn sẽ không tùy tiện lạm sát.

Đến lúc mặt trời lặn Tả Đăng Phong tỉnh giấc. Diệp Phi Hồng thấy hắn tỉnh dậy thì nằm xuống nghỉ. Tả Đăng Phong đi ra khỏi lều, tới chỗ trận pháp tam hoàn. Thập Tam cũng đi ra lều, nhưng nó không đi theo Tả Đăng Phong mà đi đuổi đám quái vật hình người đang uống nước bên hồ. Tả Đăng Phong thấy thế cũng không ngăn cản nó vì những vật kia không tạo thành uy hiếp đối với nó.

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn trận pháp, cẩn thận tìm dấu vết để lại. Âm tính hỏa xà hàng năm đều ngủ đông, có nghĩa năm nào nó cũng ra vào trận pháp. Hơn hai nghìn năm trôi qua, 2000 lần ra vào, dù là thể nào cũng phải có dấu vết mài mòn, hắn phải tìm ra dấu vết đó.

Đi quanh một vòng, Tả Đăng Phong đã có thu hoạch. Tầng đá ở mé chính nam bị mài mòn nặng hơn hẳn những chỗ khác, hơn nữa vết mòn còn bị hơi nghiêng ra hướng bên ngoài, đây là do sức nặng tạo ra từ bên ngoài lúc âm tính hỏa xà bắt đầu tiến vào trong trận.

Nhưng thu hoạch cũng chỉ có vậy, dấu vết khi vào vòng trong thì đã biến mất. Chính xác mà nói là bị che dấu. Trước giờ trong rừng chết sống rất nhiều quái vật hình người, tay chúng rất sắc nhọn, quanh năm đến ven hồ uống nước đã cào nát những phiến đá xung quanh, những... vết cào này đã làm lẫn lộn mất dấu vết âm tính hỏa xà uốn lượn đi vào trong trận.

Phía nam là thuộc hỏa, Chu Tước, một trong Tứ đại thánh thú cổ đại chính là đại biểu cho hướng nam. Phía nam là hỏa, màu đỏ, đối ứng với âm tính hỏa xà nên nó tiến trận từ hướng chính nam không thể nghi ngờ là hoàn toàn chính xác.

Tả Đăng Phong tiếp tục đi kiểm tra các hướng đông nam tây bắc, Tây Nam, Đông Nam, Đông Bắc, Tây Bắc. Cách kiểm tra đơn giản nhưng tiêu hao rất nhiều linh khí, và còn cần Diệp Phi Hồng trợ giúp. Lúc này sắc trời đã tối. ánh sáng không còn đủ, Diệp Phi Hồng không nhìn thấy rõ, nên Tả Đăng Phong phải chờ đến sáng sớm hôm sau.

“Cô cẩn thận quan sát chỗ này, nhìn xem chỗ nào nó hạ xuống thấp, chỗ nào cao lên.” Tả Đăng Phong dẫn Diệp Phi Hồng tới chỗ giao giữa hướng chính nam và Tây Nam.

“Được.” Diệp Phi Hồng không rõ lắm Tả Đăng Phong muốn làm gì nhưng cô không hỏi nhiều.

“Biên độ hạ xuống hay cao lên không rõ lắm đâu, cô phải nhìn cho kỹ.” Tả Đăng Phong dặn.

Diệp Phi Hồng gật đầu.

Tả Đăng Phong đến chỗ vị trí trung tâm thả một ít ký hiệu rồi vọt lên cao, dồn linh khí vào tay, đánh một chưởng vào tảng đá màu trắng.

Trận pháp ở đây không phải đơn thuần chỉ là trận pháp mà bên trong còn xen lẫn cơ quan. Nhân tố để khởi động cơ quan chính là sức nặng từ bên ngoài, nên bên dưới tảng đá nhất định có giấu nút nhấn điều khiển.

Hắn đánh vào tảng đá trắng vì ở hướng chính nam này, tảng đá này chiếm diện tích lớn nhất.

“Có động. Chìm xuống khoảng nửa tấc, nhưng lại cao trở lên rồi.” Diệp Phi Hồng hô to.

“Nó có động là được rồi.” Tả Đăng Phong hạ xuống đất.

“Tìm đường phải dùng nhiều sức như vậy à?” Diệp Phi Hồng nghi ngờ hỏi. Tả Đăng Phong đánh một chưởng đó, uy lực rất mạnh.

“Để khởi động cơ quan không cần phải dùng nhiều sức như vậy, nhưng tôi muốn xác định ở dưới này có cơ quan tồn tại hay không. Nếu dùng sức quá nhỏ, cô sẽ không nhìn thấy được sự biến hóa của nó. Được rồi, đổi sang hướng khác.” Tả Đăng Phong đi về hướng đông nam.

“Không động”. “Không động”. “Không động” . . .

Liên tiếp bảy lần lẳng không công kích, bảy phương vị còn lại không hề nhúc nhích. Tả Đăng Phong đã hiểu. Ở vòng ngoài, chỉ có hướng chính nam là dùng được, bảy hướng còn lại đều chỉ là bài trí mà thôi.

“Tại sao lại chỉ có một phương vị nhúc nhích, không phải nói ít nhất có tới ba biến hóa sao? ” Diệp Phi Hồng nghi hoặc.

“Vòng ngoài chỉ là cánh cửa lớn thôi, vào cửa lớn còn phải qua rất nhiều cửa nhỏ nữa. Trong cửa nhỏ còn có cửa nhỏ hơn. Trừ phi đi đến vòng thứ ba, nếu không không thể sớm kết luận được.” Tả Đăng Phong vẫy vẫy hai tay.

“Có phải tiếp tục thí nghiệm vòng thứ hai không?” Diệp Phi Hồng đi vào vòng giữa.

“Ừ, nhưng chờ một chút, để tôi lấy lại sức đã. ” Tả Đăng Phong nói. Tám lần lẳng không công kích hẳn đều là dùng toàn lực, lực phản chấn làm hai tay hắn run lên.

“Chúng ta phải kiểm tra từng cái để tìm ra đường phải không? ” Diệp Phi Hồng gật đầu.

“Nếu kiểm tra được hết thì tôi đã phải cảm ơn trời đất rồi.” Tả Đăng Phong gật đầu. Nếu Khương Tử Nha nắm đó quả thực chỉ bố trí cơ quan ở dưới những chỗ hữu dụng, còn những chỗ khác chỉ là để trang trí, thì hẳn quả thực có thể dùng cách thí nghiệm này để tìm được tuyến đường chính xác.

Vòng giữa toàn là đá màu đỏ, chia làm hai mươi bốn khu vực. Diện tích vòng này nhỏ hơn vòng ngoài, nên Tả Đăng Phong không cần phải tốn nhiều sức bằng vòng ngoài.

“Động”. “Động”. “Động” ...

Mấy tiếng hô “động” của Diệp Phi Hồng nằm trong dự liệu của Tả Đăng Phong, không có động mới là không đúng. Nhưng Diệp Phi Hồng lại hô động luôn một lèo 24 lần, làm trong lòng Tả Đăng Phong lạnh toát.

“Đều động cả, có phải không thể lộ ra đường đúng hay không?” Diệp Phi Hồng thấy Tả Đăng Phong chau mày thì đoán ra kết quả.

“Đúng vậy. Khương Tử Nha không để lại góc chết nào.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Khu vòng màu đen không cần thử à?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Thử xem.” Tả Đăng Phong đi vào vòng trong, cả tám phương vị của vòng này đều có phản ứng.

“Đừng vội, chắc phải còn biện pháp khác.” Diệp Phi Hồng an ủi.

“Tôi không sốt ruột. Tôi đã chuẩn bị tâm lý ở đây năm tháng rồi, bây giờ mới được một ngày thôi.” Tả Đăng Phong cười, hẳn vốn cũng không đặt nhiều hy vọng vào thí nghiệm này.

“Sao lại là năm tháng? Năm tháng sau vẫn chưa tới Kinh Trập mà!” Diệp Phi Hồng khó hiểu.

“Tôi đa chỉ năm tháng. Năm tháng sau dù có được hay không tôi cũng phải đi ra ngoài. ” Tả Đăng Phong quay người đi về lều.

Diệp Phi Hồng đi theo sau, không hỏi gì nữa.

“Sao cô không hỏi tôi ra ngoài làm gì.” Tả Đăng Phong vừa đi vừa hỏi.

“Hỏi điều không nên hỏi chỉ làm anh bức mình thêm thôi.” Diệp Phi Hồng cười.

Tả Đăng Phong nhếch miệng. Diệp Phi Hồng nói không sai. Nếu cô hỏi, hẳn nhất định sẽ không nói. Hẳn chính là muốn về bổ sung hàn khí vào cơ thể cho Ngọc Phát, hẳn rất muốn Diệp Phi Hồng hỏi vì chỉ cần Diệp Phi Hồng hỏi, thì hẳn sẽ có lý do để chán ghét cô.

Tả Đăng Phong muốn giữ khoảng cách với Diệp Phi Hồng. Tuy hẳn chẳng có ý gì với cô, nhưng hai người ở chung một chỗ làm Tả Đăng Phong cảm thấy không được tự nhiên. Có câu ‘lâu ngày sinh tình’, tuy tình đó không nhất định là tình yêu, nhưng sẽ gây nên một thói quen về sự tồn tại của đối phương.

Hẳn sợ cô độc, hẳn luôn muốn có ai đó bên cạnh, nhưng hẳn cũng không muốn người khác thân cận với mình quá. Loại mâu thuẫn này hẳn chưa nghĩ ra cách giải quyết, cũng không giải thích được cho Diệp Phi Hồng.

Nhưng rồi Tả Đăng Phong cũng tự nghĩ ra ý giải quyết. Là hẳn quá nhạy cảm mà thôi. Dù trong lòng chỉ có Tâm Ngữ và Ngọc Phát nhưng như thế cũng không cần thiết phải xem những người phụ nữ khác đều là mãnh thú. Chỉ cần trong lòng trong sáng, thì không cần phải tự làm lòng mình phiền hà như vậy, hướng hồ nếu chỉ vì giữ khoảng cách với người ta mà đi soi mói khuyết điểm của họ thì thật là không công bằng.

“Cái chỗ này rốt cuộc là trận pháp hay là cơ quan?” Sắp về tới lều, Diệp Phi Hồng đột nhiên hỏi.

“Là một trận pháp khởi động dựa vào cơ quan.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

“Cơ quan thì phải có bánh răng đĩa quay gì đó đúng không?” Diệp Phi Hồng lại hỏi. Cô đã bắt đầu hiểu tính Tả Đăng Phong rồi. Chỉ cần vấn đề không liên quan đến bí mật riêng tư và chuyện cũ của hẳn thì hẳn đều sẽ trả lời.

“Cái cô nói là loại cơ quan bình thường, còn cơ quan ở bên dưới trận pháp này hẳn là dùng một loại chất lỏng, ví dụ như thủy ngân. Người đi ở bên trên sẽ làm cho chất lỏng bên dưới lưu động. Người đi tới đúng

hướng, chất lỏng sẽ chảy đúng đường, đến khi chảy đến vị trí chính xác, thì trận pháp sẽ khởi động.” Tả Đăng Phong đáp.

“Vậy tiếp theo chúng ta làm gì?” Diệp Phi Hồng đi theo Tả Đăng Phong vào lều.

“Tìm manh mối của trận pháp.” Tả Đăng Phong cầm túi nước uống một hớp.

“Đầu mối gì?”

“Trận pháp giống như một bài toán, nhưng tôi không biết đề bài là gì, căn bản là không tính ra được đáp án, cho nên phải tìm manh mối.” Tả Đăng Phong nhìn quanh không thấy Thập Tam nên đi ra ngoài xem, thấy Thập Tam đang ở chỗ lạc đà, chắc lúc này có quái vật lên tới chỗ lạc đà định tấn công nó, bị Thập Tam phát hiện ra chạy tới đuổi đi.

“Đi đâu tìm?”

“Bành quốc năm đó được phong làm chư hầu. Cách chỗ này không xa chắc chắn có đô thành của Bành quốc, chúng ta chỉ cần tìm ra cái thành đó. . .”

354. Q.4 - Chương 354: Dựng Lại Lịch Sử

“Hai tòa cổ thành hoang phế kia diện tích không lớn, chắc không phải là đô thành.” Diệp Phi Hồng lắc đầu.

“Khu vực này khẳng định không chỉ có ba tòa cổ thành.” Tả Đăng Phong nhíu mày lắc đầu. Lần trước lúc tiến vào sa mạc Diệp Phi Hồng đã từng vẽ vị trí ba tòa thành cổ hoang phế của khu vực này, hôm đó hắn đã phát hiện ra ba tòa thành này nằm theo kỳ môn độn giáp. Hắn đã từng nghĩ đến chuyện tìm ra những tòa thành khác đã bị sa mạc che phủ để dựng lại trận pháp cũ vậy khốn âm tính hỏa xà, nhưng vì không biết nhân tố khởi động trận pháp nên mới bỏ qua ý định đó.

“Tôi không hiểu, mấy tòa thành vứt đi quanh đây với trận pháp này thì có quan hệ gì?” Diệp Phi Hồng cầm lấy túi nước uống một ngụm.

“Tôi mới nói rồi đó thôi. Trận pháp này là một đề toán phức tạp, việc tôi cần phải làm là tìm các manh mối rải rác, rồi dùng chúng để suy tính ra đáp án. Tôi không biết đầu mối nào dùng được, tóm lại manh mối càng nhiều càng có lợi.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Đã hiểu. Nhưng chung quanh đây chỉ còn có ba tòa thành, những thứ khác bị cát bao phủ hết rồi, biết tìm ở chỗ nào? ” Diệp Phi Hồng lấy lương khô đưa cho Tả Đăng Phong.

“Những tòa thành này nằm theo kỳ môn độn giáp, chúng ta có tính ra vị trí đại khái của những tòa thành còn thiếu.” Tả Đăng Phong cầm lấy lương khô cắn.

“Quanh đây vẫn còn tòa thành cổ khác?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Sau này tôi ăn lúc nào mặc tôi, không cần lo cho tôi đâu, không cần thiết.” Tả Đăng Phong không trả lời câu hỏi của Diệp Phi Hồng mà nhíu mày răn cô. Diệp Phi Hồng chỉ đưa lương khô cho hắn, còn cô lại không ăn gì.

“Quanh đây hẳn phải còn mấy tòa thành cổ nữa.” Diệp Phi Hồng vội lấy một cái bánh bột ngô.

“Kỳ môn độn giáp thuộc về môn học dự đoán, không thích hợp dùng để bày trận. Nguyên lý của kỳ môn độn giáp chỉ có tám cửa hưu. sinh. tổn thương. đồ. cảnh. kinh. chết. khai. Nói cách khác chung quanh còn phải có năm tòa thành nữa. trong đó một tòa hẳn là đô thành.” Tả Đăng Phong vừa ăn vừa giải thích.

“Để tôi vẽ lại vị trí ba tòa thành kia cho anh.” Diệp Phi Hồng chìa tay, ý bảo đưa cô giấy bút.

“Cơm nước xong xuôi nói sau.” Tả Đăng Phong khoát tay.

Ăn xong thì đã tới gần giữa trưa, Diệp Phi Hồng vẽ lại vị trí ba tòa thành, đánh dấu khoảng cách giữa các nơi. Tả Đăng Phong cầm lấy xem kỹ, thấy khoảng cách ba tòa thành với nơi này không bằng nhau, cái xa nhất hơn ba trăm lí, cái gần nhất chỉ khoảng tám mươi dặm.

Bát ‘môn’ trong kỳ môn độn giáp gồm lưu. sinh. tổn thương. đổ. cảnh. kinh. Tử. khai. Bày trận dựa theo lý luận bát môn không nhất định phải tuân theo Âm Dương Ngũ Hành, nói cách khác trận pháp không nhất định phải là hình tròn. Tả Đăng Phong đã biết được ba cửa, sau một giờ suy tính, Tả Đăng Phong xác định được vị trí đại khái của tòa thành cổ thứ tư.

“Tôi đi rồi cô phải chú ý an toàn.” Tả Đăng Phong công hòm gỗ, nói với Diệp Phi Hồng.

“Những cái... thành cổ đó đều đã bị cát vàng chôn mất. Anh cầm cái này đi, có thể dùng nó để thăm dò xem dưới lớp cát có kiến trúc hay không.” Diệp Phi Hồng chỉ hai cây thương dài dùng để đối phó âm tính hỏa xà.

“Không cần. Linh khí của tôi có tính xuyên thấu, có thể dò được độ sâu ba trượng.” Tả Đăng Phong nói xong đi ra lều.

Thập Tam chạy ra trước. Tả Đăng Phong vốn định để Thập Tam ở lại giữ nhà, nhưng nghĩ nghĩ lại thôi. Trước khi đi hấn đào cho Diệp Phi Hồng hai cái rế cây thật to. Ban đêm ở đây rất lạnh, nhóm lửa vừa giúp sưởi ấm, vừa dọa được đám quái vật còn sót lại không dám tới gần.

Diệp Phi Hồng tiễn hấn đi, cũng chẳng hỏi chừng nào hấn về.

Tòa cổ thành họ từng vào ở hướng chính nam, hai tòa còn lại ở hướng Đông Nam và chính đông, hai chỗ này cũng phải tới xem một cái, không thể bỏ sót bất kỳ manh mối nào.

Sau giờ Ngọ là lúc nóng nhất trong ngày, Tả Đăng Phong và Thập Tam lẳng không xuôi nam. Đến chạng vạng tối hấn đến được tòa cổ thành ở hướng đông nam.

Thành này có diện tích tương đương cái trước. Giếng nước ở đây đã sớm khô cạn nên bình thường có rất ít người tới. Cũng nhờ không có người giày xéo nên kiến trúc trong thành được bảo tồn gần như nguyên vẹn. Nhưng dù sao cũng đã qua hơn hai nghìn năm, lớp tường thành bên ngoài không còn đầy đủ, kiến trúc bên trong đều đã rách nát, trong thành là một lớp cát vàng rất dày.

Thành cổ được xây bằng gạch nung từ đất, nằm ở trạng thái giữa giữa bùn đất và gạch. Chúng cứng hơn bùn đất. Ai cũng biết nung gạch chỉ cần 600 độ là đủ, nhưng đốt đất thì phải cần tới 800 độ, nung sứ thì ít nhất phải một ngàn hai trăm độ. Ba loại vật liệu này xuất hiện có trước có sau, đi theo dòng chảy của niên đại, nên chỉ cần nhìn vật liệu xây là biết cái thành này được tạo nên từ trước thời Hán rất lâu.

Tả Đăng Phong phóng ra linh khí đẩy lớp cát trên mặt đất đi để kiểm tra nhà cửa. Hấn tìm thấy một cái hộp để đựng đồ ăn. Loại đồ này người Châu Á hầu như không dùng, chỉ có người nước ngoài đi thám hiểm mới dùng chúng để đựng lương khô, cho thấy chỗ này từng có người ngoại quốc đi qua.

Tả Đăng Phong nhú mày. Liên minh tám nước sau khi chiếm được Bắc Kinh thì thu gom vô số bảo vật của Trung Quốc mang đi khắp nơi trên thế giới. Những món đồ này đều là đồ vật chế tác tinh mỹ xa hoa, giá trị xa xỉ, làm dậy lên một làn sóng thu mua đồ cổ Trung Quốc trên toàn thế giới, dẫn đến vô số người nước ngoài chạy tới Trung Quốc tầm bảo. Phát hiện thành cổ Lâu Lan và Đôn Hoàng Phật động đã dẫn người ngoại quốc đến vùng biên thủy Tây Bắc. Đám Quỷ tây dương này đến đâu là vơ vét sạch sẽ của nhân dân đến đó, ngay cả cái lông gà cũng không bỏ sót. Quỷ tây dương đã lùng sục nơi này, thì các manh mối nhất định sẽ bị phá hư hầu như không còn.

Quả nhiên Tả Đăng Phong bận rộn hơn hai giờ mà không tìm được cái gì, thứ duy nhất thu hoạch được là hai hộp đồ hộp và nửa bình rượu tây. Bình rượu tây vẫn còn tỏa mùi rượu, hình khắc bên ngoài bình còn rất rõ ràng, cho thấy chúng bị rơi ở đây chưa lâu lắm. Đồ hộp có thể ăn. Rượu cũng có thể uống.

Tả Đăng Phong nghĩ ngay đến việc mang hai thứ này về cho Diệp Phi Hồng ném thử. Hấn giật mình, sao hấn lại nghĩ tới Diệp Phi Hồng? Rồi hấn tự biện bạch, Vu Tâm Ngữ và Ngọc Phát đã không thể ăn gì, nếu không sẽ không tới phiên Diệp Phi Hồng.

“Không được. Mình phải suy nghĩ thật kỹ.” Tả Đăng Phong tựa người vào tường, cố gắng suy nghĩ. Hấn phải biết vì sao hấn lại nhớ tới Diệp Phi Hồng trước tiên, nếu không nghĩ ra, trong lòng hấn sẽ rất khó bình tĩnh.

Lẽ ra, người đầu tiên hần nhớ tới phải là Vu Tâm Ngữ và Ngọc Phát, tại sao lại là Diệp Phi Hồng? Hần muốn biết tình cảm của mình có còn chắc chắn hay đã bị phân tán rồi.

Thập Tam sớm đã biết Tả Đăng Phong có tật hay tự lầm bầm một mình, nên rất phối hợp đi đào đào góc tường, nó đã ngửi thấy mùi của chuột sa mạc.

Tả Đăng Phong nghĩ một hồi đã rút ra kết luận. Hần quan tâm Diệp Phi Hồng là xuất phát từ bản tính thiện lương mà thôi. Hần luôn chiều cổ những người ở bên cạnh mình, không bạc đãi người khác. Diệp Phi Hồng là bạn của hần, đi theo hần đến sa mạc này, hần có nghĩa vụ phải quan tâm cô. Còn yêu hay không yêu thì đã quá rõ ràng rồi. Yêu một người sẽ có bản năng sở hữu mãnh liệt. Nếu có ai đụng vào Vu Tâm Ngữ hay Ngọc Phát, hần nhất định sẽ đại khai sát giới. Tuy hần cũng có thể vì Diệp Phi Hồng đại khai sát giới nhưng sẽ không tự mình ra tay, cũng là nổi giận nhưng chỉ là loại nổi giận vì người khác khi dễ bạn bè của mình mà thôi.

“Cô là bạn của tôi, nên tôi tốt với cô thôi.” Tả Đăng Phong lầm bầm.

Tuy ở đây không tìm được manh mối có ích, nhưng Tả Đăng Phong cũng không thất vọng. Hần vốn không đặt hy vọng gì ở đây, nên nhặt được nửa bình rượu tây hần đã thấy vui. Lần này đi ra ngoài quên mang rượu theo, tuy rượu tây có mùi không hấp dẫn, nhưng tốt xấu gì cũng là rượu.

Tả Đăng Phong đứng đó chờ Thập Tam bắt được con chuột sa mạc xong mới rời chân đi, mà Thập Tam bắt được con chuột rồi lại thả nó ra, nó chỉ bắt theo bản năng, chứ không ăn thứ ấy.

Vì đã là cuối mùa thu, nên buổi tối trong sa mạc không có rần rết xuất hiện. Đến canh ba, hần đã tới tòa thành cổ thứ ba.

Lúc vừa qua canh hai thì đã bắt đầu có bão cát, Tả Đăng Phong vốn định đến tòa thành cổ thứ ba để né bão cát, không ngờ thành cổ lại bị hư quá nặng, chỉ còn là một đồng phế tích, căn bản không thể nào tránh gió.

Cũng may gió cũng không lớn, Tả Đăng Phong tìm một góc chờ bão cát đi qua. Hần quan sát hoàn cảnh chung quanh. Tòa thành này to hơn hai tòa thành kia nhiều, nhưng cũng là chỗ bị hư nghiêm trọng nhất. Theo lý thuyết thời sau này con người không phá hư được bao nhiêu, nên nguyên nhân làm nó hư nặng chỉ có thể là chiến tranh từ 2000 năm trước. Theo quy mô của tòa thành thì nơi đây thời đó hẳn là một chỗ đóng quân trọng yếu, chắc là của nhà Hán.

Sáng sớm hôm sau gió ngừng, Tả Đăng Phong bắt đầu đi loanh quanh đào bới.

Hần phải xác định kẻ phá nát nơi này là Hung Nô hay là Hán triều. Nếu không tái hiện lại được lịch sử, sẽ rất khó phỏng đoán năm đó tính cách của người đương quyền Bành quốc năm đó, như vậy sẽ không biết được âm tính hỏa xà là tự mình chạy ra hay là được họ thả ra. . .

355. Q.4 - Chương 355: Dừng Đầu Ốc

Bên trong thành cổ đã bị người ta đào qua. Tả Đăng Phong đi tìm quanh thành, hần không phải tìm vàng bạc, mà là tìm manh mối.

Quanh thành cổ đều là cát vàng, nhưng dưới lớp cát có đất bằng. Có lẽ đó là đường đi ra vào thành cổ năm đó, sau khi thành bị hoang phế, những ... con đường này bị cát vàng chôn mất. Tả Đăng Phong muốn xem, trên những con đường bị cát che giấu này có cái gì.

Tả Đăng Phong không và xềng. Hần không cần xềng. Linh khí thả ra có thể thăm dò được. Con đường bên ngoài thành rộng chừng hai trượng, bên trên có gạch đất. Gạch đất bị giẫm đạp mài mòn cực kỳ nghiêm trọng, cho thấy tòa thành này đã bị công phá rất nhiều năm.

Đường bên trong thành rất sạch sẽ, không có vết tích lưu lại của chiến tranh. Nếu thành cổ bị người công phá, xác của các binh sĩ đã hi sinh chắc chắn sẽ không nằm ở giữa đường. Nên Tả Đăng Phong mở rộng phạm vi tìm sang hai bên đường, quả nhiên tìm thấy rất nhiều xương cốt và binh khí thời cổ đại.

Tả Đằng Phong không hứng thú với xương cốt, thứ hắn quan tâm là những món binh khí. Chúng nằm trong cát, dưới thời tiết hanh khô nên vẫn giữ được màu xanh vàng. Đồng tinh khiết phải có màu vàng, nếu màu vàng xanh thì không thể là đồng tinh khiết. Có điều chúng không tinh khiết không phải vì khả năng tinh luyện kim loại thời đó không làm được, mà bởi vì chúng được bổ thêm những thứ chất liệu khác để tăng thêm độ cứng.

Binh khí ở mép đường bên trái đa số là thương và kiếm, và rất nhiều mũi tên.

Thời Đại Hán, binh sĩ Trung Nguyên sử dụng chủ yếu là thương và kiếm, chỉ có quan chỉ huy mới có thể dùng đao, nên đám xương cốt này hẳn là của binh sĩ Hán triều.

Mép đường bên phải đa số lại toàn là đao, thương rất ít. Ngoài ra, ngoài tên đồng còn có nỏ đồng. Tên và nỏ khác nhau rất lớn. Mũi tên thì tròn, còn mũi nỏ thì dẹp, nên khoảng cách công kích không xa bằng cung tên. Nỏ vốn không thích hợp sử dụng trên thảo nguyên. Mỏ nỏ này hẳn là của quân đội Hán triều năm đó bắn binh sĩ Bành quốc chứ không phải của người Bành quốc.

Như vậy có thể rút được hai kết luận. Một là kẻ công phá thành trì Bành quốc chính là quân đội Hán triều. Hai là Hán triều lúc ấy xuất lượng binh không ít, vì ngay cả binh nỏ không thường dùng đến cũng đã mang ra.

Dựa theo lẽ thường, bên chiến thắng sau chiến tranh sẽ xử lý thi thể của binh sĩ bên bại trận, nếu không thiêu thì sẽ chôn, chứ không chất đống ở bên đường như thế này, lý do là vì sao?

Tả Đằng Phong lại đi qua mép đường bên trái. Hắn dùng linh khí dời hết cát vàng đi, phát hiện ra thi cốt của binh sĩ Hán triều được sắp xếp vô cùng chỉnh tề, cho thấy họ được người ta dời qua.

Tả Đằng Phong lại quay sang mép đường bên phải. Sau khi dời cát, thì thấy thi cốt bên dưới nằm vô cùng lộn xộn ngổn ngang, như vậy phe quét dọn chiến trường năm đó chính là quân đội Hán triều.

Trên đồng thi thể binh sĩ Hán triều, Tả Đằng Phong tìm thấy một cái mũ đồng (khôi), làm hắn càng thêm nghi hoặc. Mũ này là để bảo vệ đầu, tăng tính an toàn, nhưng lại làm di động không linh hoạt. Thời Tần Hán chỉ có tướng quân giáo úy mới được đội mũ đồng, binh lính chỉ búi tóc mà thôi. Cái mũ này cho thấy quân Hán triều rút lui rất vội, chẳng những không mang thi thể binh sĩ, mà thi thể của sĩ quan cũng vậy.

Tả Đằng Phong đoán có lẽ năm đó Hán triều xuất động đại quân công phá Bành quốc, nhưng khi họ đang quét dọn chiến trường thì gặp phải viện quân của Bành quốc kéo tới, mới làm họ không kịp và thi thể quân nhà rời đi.

Bành quốc là một nước nhỏ, nhân số không thể bằng nước Lâu Lan hay Mễ Lan. Hán triều muốn công kích Bành quốc chẳng có gì là khó. Bành quốc không thể nào có lượng viện quân lớn, vì bản thân nước này chẳng có bao nhiêu người. Như vậy xuất hiện một vấn đề nữa, là viện quân kia của Bành quốc là từ đâu ra?

Hung Nô tuy là địch với Hán triều, nhưng sẽ không xuất binh trợ giúp Bành quốc, vì Bành quốc và Lâu Lan Mễ Lan chỉ là mấy cọng cỏ trên đầu tường, không đáng để Hung Nô ra tay cứu viện.

“Âm tính hỏa xà! ” Tả Đằng Phong lầm bầm.

“Thành trì bị người công phá. Tộc nhân bị giết, nên người Bành quốc thả âm tính hỏa xà. Họ biết thả âm tính hỏa xà sẽ gây nên hậu quả nghiêm trọng, nhưng để giết kẻ thù, họ không tiếc biến nơi mình ở thành hoang mạc.” Âm tính hỏa xà có hình thể cực lớn. Người thường nếu muốn giết nó chỉ có cách bắn pháo, mà thời Hán triều súng cũng còn không có nói chi tới pháo, nên âm tính hỏa xà trở thành vô địch, trừ phi có nhiều người tu đạo tử khí đỉnh phong cùng lúc ra tay vây bắt.

Nghĩ đến người tu đạo, Tả Đằng Phong lập tức nghĩ tới Hán Vũ Đế Lưu Triệt và Tần Thủy Hoàng, đều cùng là kẻ cả đời theo đuổi trường sinh bất lão. Tả Đằng Phong lập tức đoán ra nguyên nhân năm đó Hán triều đánh Bành quốc. Bành quốc khác với những nước chư hầu khác, nó còn tồn tại đến thời Hán triều mà không bị diệt vong. Hán Vũ Đế khi còn tại vị rất tín ngưỡng phương sĩ, cho người đi khắp nơi tìm cách trường sinh, nhất định là đã nghe được ngọn gió nào đó, biết Bành quốc có “Rồng” tồn tại, nên sai người tới lấy, nếu không lấy được thì cướp. Nhưng họ không ngờ con “Rồng” kia lại to quá, không bắt được.

Sau đó Tả Đăng Phong tìm một chỗ thoáng mát nằm nghỉ ngơi. Hắn tìm hiểu trận pháp đã hao tổn rất nhiều thể lực, tìm suy nghĩ ở đây cũng làm tiêu hao cực nhiều trí nhớ và tinh lực, làm tinh thần uể oải. Hắn cần phải nghỉ ngơi.

Đến khoảng hai giờ chiều Tả Đăng Phong tỉnh dậy, thấy đầu óc mình vẫn chưa hồi phục hoàn toàn, nên nhắm mắt ngủ tiếp. Mãi cho đến khi mặt trời lặn xuống, thời tiết chuyển sang lạnh lẽo, hắn mới đứng dậy.

Bành quốc cách con đường tơ lụa không xa. Ai cũng biết Hán Vũ Đế từng phái Trương Khiên đi sứ Tây Vực. Trương Khiên chính là đi theo con đường tơ lụa này với danh nghĩa cá nhân là đặc phái viên, nhưng lại vụng trộm tìm manh mối trường sinh, có lẽ ông ta chính là người trở về nói cho Hán Vũ Đế. “Lão đại. Trên con đường tơ lụa tôi phát hiện có Rồng. Ông mau đi bắt đi. ”

Đại Uyển quốc là một trong rất nhiều nước nhỏ của Tây Vực, ở phía tây thành cổ Lâu Lan. Nước này là nơi sản xuất ra hãn huyết bảo mã nổi tiếng mà sách sử hậu thế ghi lại. Năm đó Hán Vũ Đế rất yêu hãn huyết bảo mã, lúc đầu chỉ dùng một lượng vàng ròng để đổi ngựa, quốc vương Đại Uyển không đồng ý. Hán Vũ Đế thấy đối phương không nể mặt mũi mình, nên sai Tướng quân Lý Quảng suất lĩnh đại quân đi tới cướp. Hãn huyết bảo mã chính là đời sau của dương chúc địa chi hỏa mã. Suy nghĩ của Tả Đăng Phong rất lớn mật, nhưng không phải không có căn cứ. Một là vì vị trí địa lý đại khái tương xứng. Hai là vì chúng đều có bộ phận sinh dục. Thập Tam không nằm trong số mười hai địa chi, nó không đại biểu cho chúng được. Lão đại là một trong mười hai địa chi, bộ phận sinh dục của nó đơn thuần chỉ để đi tiểu, không cần phải có trứng dái, cho thấy địa chi không phải thái giám, có lẽ đều có khả năng sinh dục, còn có sinh được hay không đó là chuyện khác.

Lâu Lan thành cổ nằm ở giữa Đại Uyển và Hán triều. Hán triều muốn xuất binh đánh Đại Uyển, tất bị Lâu Lan chặn đường. Đây chính là một trong những khả năng làm Lâu Lan. Ngoài ra còn có bằng chứng Lý Quảng viễn chinh Đại Uyển trong sách sử. Hán triều phải binh đánh một nước Bành quốc nho nhỏ là rất có khả năng, vì Bành quốc và Đại Uyển cách nhau không xa, sẵn tiện xử lý luôn một lần.

Suốt sáu canh giờ, Tả Đăng Phong trở thành nhà khảo cổ học. Tìm hiểu lịch sử, giúp hắn tìm ra manh mối hữu dụng. Dựa vào những sự kiện thời Hán triều, hắn đoán ra trận pháp tam hoàn trong rừng khô là để nhốt âm tính hỏa xà. Trận pháp này còn có một tác dụng là khống chế tính nóng của âm tính hỏa xà trong một khu vực nhất định, không để nó ảnh hưởng ra bên ngoài.

Nhưng sự cân bằng này đã bị quân đội Hán triều phá vỡ. Những người còn sót lại của Bành quốc đã chạy đến đây thả âm tính hỏa xà ra. Người làm việc này hẳn là người thường ngày phụ trách việc cho nó ăn, vì chỉ có người này mới biết cách ra vào trận, cũng chỉ có người này mới không bị hỏa xà công kích. Có lẽ đó là vu sư của Bành quốc.

Động vật rất thân cận với người quanh năm cho nó ăn, nhưng âm tính hỏa xà không phải động vật tầm thường. Loài rắn vốn nổi danh âm lãnh xảo trá, muốn phục tùng chúng là vô cùng khó khăn. Yếu tố đầu tiên là phải lợi hại hơn chúng. Một Vu sư không có bao nhiêu năng lực, không hàng phục nổi âm tính hỏa xà, nhưng có khả năng làm âm tính hỏa xà nghe lời mình. Có lẽ người đó nghĩ sau khi thả nó ra sẽ gọi nó trở về là xong, nhưng không ngờ âm tính hỏa xà lại nhớ được cách thức ra vào trận.

Dựng lại chuyện của 2000 năm là cực kỳ khó khăn, dù Tả Đăng Phong căn cứ vào sự thật để đoán, nhưng cũng không thể bảo là chắc chắn, nhưng nhờ vậy hắn lại tìm ra một con đường.

Tìm ra nhà ở của Vu sư năm đó, có lẽ sẽ có phát hiện. . .

356. Q.4 - Chương 356: Tại Sao Lại Là Một Thiếu Niên ?

Lúc này trời đã vào đêm. Tả Đăng Phong và Thập Tam lao về hướng bắc. Thành cổ thứ tư nằm ở hướng chính bắc. Tám cửa của kỳ môn độn giáp tuy không phải theo quy tắc hình tròn, nhưng vờn quanh trận pháp tam hoàn, chỉ là khoảng cách có xa có gần.

Mặc kệ trận pháp gì, nếu muốn hoạt động thì nhất định phải đạt được âm dương cân bằng. Nếu sự cân bằng này là một trăm.... thì nguyên lý Ngũ Hành trận pháp chính là năm mươi, năm mươi còn lại là căn cứ chu vi địa thể địa hình và mục đích muốn đạt tới của trận pháp để tăng giảm. Nhưng dù tăng giảm thế nào

thì cuối cùng vẫn phải đủ một trăm, không đủ sẽ không vận hành được. Pháp môn kỳ môn độ giáp chính là như vậy. Hiện giờ Tả Đăng Phong đã biết được ba vị trí, muốn tìm vị trí thứ tư không khó, nhưng không xác định được vị trí chính xác, chỉ có thể đoán cách nơi này khoảng 160 dặm về hướng chính bắc.

Vừa đi Tả Đăng Phong vừa thở dài. Xung quanh trận pháp tam hoàn rõ ràng có tám toà cổ thành. Tại sao người ta lại chỉ tìm ra được ba toà, năm toà còn lại ở đâu?

Có hai khả năng. Một là chúng đã bị cát triệt để chôn vùi, hai là trên đường đi tới cổ thành hướng bắc có tiềm ẩn nguy hiểm, người thường không thể nào đặt chân đến được. Tả Đăng Phong hy vọng là khả năng thứ hai. Nguy hiểm đối với người thường chẳng là gì với hắn, nếu thành cổ bị cát vùi thì hắn sẽ rất khó tìm ra chúng với bao nhiêu cồn cát ở đây.

Lướt trong sa mạc rất khổ sở, vì cát quá nhuyễn, muốn đạp chân mượn lực phải dùng rất nhiều sức, mà mỗi lần lướt lại chẳng đi được xa. Cũng có chỗ cát khá là rắn chắc, nhưng hắn không biết, vẫn cứ dùng lực như cũ, rất lãng phí. Cuối cùng Tả Đăng Phong nghĩ ra một cách. Hai chân đồng thời rơi xuống đất, tiếp cận với diện tích tối đa, di chuyển bằng cách nhảy, nhưng đi chẳng được bao xa thì gặp phải cát lún, vừa rơi xuống là lún đến đến tận eo. Hắn phải phóng linh khí để rút mình ra.

Đi được hơn năm mươi dặm thì mặt đất trở nên cứng dần, phía trước dần xuất hiện bóng dáng cây cối, loại cây này gọi là cây lạc đà, là loại cây thường thấy trên các ghềnh bãi. Trong sa mạc xuất hiện loại cây này cho thấy gần nó có nước.

Đi được bảy mươi dặm, mặt cát đã biến thành mặt đất, cây cối trở nên nhiều hơn. Tả Đăng Phong nhìn ra xa, thấy có cả cây to và bụi cây, cho thấy phía trước chẳng những có nguồn nước, mà còn là một ốc đảo khá lớn.

Có nguồn nước thì có động vật tụ tập. Ốc đảo này diện tích rất lớn. Lẽ ra một ốc đảo lớn như vậy, Diệp Phi Hồng hẳn là phải biết, nhưng cô và Thù Hổ đều chưa bao giờ nhắc tới ốc đảo này, cho thấy họ không biết đến nó. Ốc đảo này cách cổ thành thứ ba không xa, không thể không bị ai phát hiện, khả năng duy nhất chính là những người phát hiện ra nó không thể truyền tin ra ngoài.

Thường, các đội thám hiểm hay đoàn buôn khi thấy ốc đảo sẽ đều đến đó nghỉ chân bổ sung nước uống. Chỉ có vào rồi không thể ra được mới làm họ không thể truyền tin tức ra ngoài mà thôi.

Tả Đăng Phong nghiêng tai lắng nghe. Hắn nghe được trong ốc đảo có tiếng tru của sói. Tiếng kêu rất trầm thấp. Không phải tiếng tru. Khi gọi đồng bọn hoặc động dục chúng mới tru, còn khi đang công kích sẽ không kêu gào gì cả, tiếng kêu này hẳn là tiếng thị uy của bầy sói trước khi phát động công kích.

Cẩn thận là thói quen của Tả Đăng Phong, nhưng thực lực mạnh mẽ làm hắn cực kỳ tự tin. Tả Đăng Phong và Thập Tam tiếp tục tiến tới, hắn chẳng buồn bận tâm, dù người là thứ gì, người cũng không phải là đối thủ của ta.

Sông là nguồn gốc của sự sống, trong sa mạc sông được lợi dụng đến cực hạn. Gần nhất là các cây cao to, xa hơn là bụi cây và cỏ dại. Ốc đảo này diện tích không nhỏ, còn lớn hơn trấn nhỏ biên thùy một ít, dài hai mươi mấy dặm, hai đầu hẹp lại. Hình dạng ốc đảo là do nguồn nước ở trung ương quyết định, nên nhìn hình dáng ốc đảo là biết nguồn nước bên trong là đông tây dài nam bắc hẹp.

Tả Đăng Phong đi bộ vào trong ốc đảo. Đi bộ làm tăng mức nguy hiểm, nhưng lại giúp quan sát được kỹ sự vật ở trên đường. Đi được một quãng, Tả Đăng Phong đã nhìn thấy dưới bụi cỏ có hài cốt lạc đà, đây hài cốt lạc đà dài liên miên, xuất hiện cả dãy thừng điều khiển chúng, cho thấy đây là một đội lạc đà.

Thịt trên hài cốt đã bị bầy sói ăn mất, nhưng theo mức độ bạch hóa của hài cốt, thì chúng chết chưa được mấy năm.

Đi thêm chút nữa, trên mặt đất xuất hiện rất nhiều đồ vật, cực kỳ đa dạng. Đa số là đồ sứ và vải vóc, có cả kim ngân ngọc khí và dược liệu, lá trà. Túi đựng chúng đã mục cả, nên chúng vung vãi lung tung ra ngoài.

Tuy đã là cuối mùa thu nhưng trong ốc đảo vẫn có chuột bọ côn trùng rần rết. Nơi này rất tránh gió, nhiệt độ lại hơi cao, nên thời gian ngủ đông của động vật bị dời lại.

Trong bụi cỏ có rất nhiều xương trắng, có của người, cũng có của động vật. Có cái đã mục nát, cũng có cái còn hoàn chỉnh. Trong đồng hài cốt cũng có đao kiếm binh khí, có cả súng trường mới xuất hiện mấy năm gần đây. Tả Đăng Phong túm lên một khẩu súng, kéo chốt, thấy bên trong vẫn còn đạn.

Ngay lúc ấy, hướng đông bắc của ốc đảo vang lên tiếng sói tru. Khi sói bị thương sẽ kêu lên, tiếng kêu giống tiếng chó khi bị người ta đập ột cước, cho thấy có một con sói đã bị thương.

“Thú vị. Đi. Đi xem một chút.” Tả Đăng Phong vẫy tay với Thập Tam, đập không lướt đi, sói bị thương chứng tỏ nơi này còn có loại vật lợi hại hơn sói.

Trong ốc đảo có một hồ nước. Hồ này nhỏ hơn hồ nước trong trận pháp tam hoàn, xung quanh là những cây dương thô to. Bên hồ nước có một bầy sói. Số lượng không nhiều, chỉ có mười mấy con, nhưng những con sói này to hơn sói thường nhiều, không nhỏ hơn con báo bao nhiêu, lông trên người màu đỏ sẫm, hai răng nanh thò ra cả ba tấc, sắc đến mức nếu cắn trúng, có thể xé toạc yết hầu lạc đà.

Đám sói này to bự, nhưng không làm Tả Đăng Phong bất ngờ, điều làm hắn bất ngờ là đối thủ của bầy sói lại là một người.

Bầy sói vây quanh một gốc dương lớn. Trên một cành dương cách mặt đất hai trượng có một thiếu niên đang ngồi. Thiếu niên chỉ chừng mười bốn mười lăm tuổi, vóc dáng không cao, trên đầu búi tóc, cầm trong tay một cây cung, sau lưng là bao tên, bên hông để một thanh trường đao.

Thiếu niên mặc một bộ đồ bằng vải thô, bộ đồ khá rộng, cho thấy không phải là đồ của cậu. Thiếu niên đang giương cung bắn đám sói dưới gốc cây, tư thế kéo cung rất chuẩn xác, nhưng thiếu sức mạnh, nên mũi tên bắn ra tốc độ không đủ nhanh, đám sói dưới đám cây đều tránh kịp.

Cây dương thiếu niên ngồi và những cây xung quanh đều có vải thô cột nối lại với nhau, vải này hẳn là vải do các đội buôn để lại, thiếu niên cột nối các cây lại với nhau để dễ di chuyển hoạt động chung quanh. Trên cành một cây dương có dựng một cái lều. Cái lều không lớn, dựng cũng rất thô. Nhìn cứ tưởng ổ chim, trên cây còn có ít rắn, ếch và cá, chắc là thiếu niên để làm đồ ăn dự trữ mùa đông.

Thiếu niên không biết Tả Đăng Phong và Thập Tam ở cách đó không xa quan sát hắn, vẫn tiếp tục giương cung bắn bầy sói ở dưới. Thỉnh thoảng cậu cũng bắn trúng, nhưng không làm mấy con sói to đó thương tổn bao nhiêu, chỉ đau nhức một tí mà thôi.

Đám sói tức giận thỉnh thoảng lại nhảy lên muốn bắt thiếu niên. Đám sói này to, nhảy được cao cả một trượng, tức hơn gấp ba lần sói thường, nhưng chạc cây thiếu niên ngồi cách mặt đất tới hai trượng, nên chúng không nhảy tới được.

Tả Đăng Phong lẳng không đứng xem, Thập Tam ngồi trên một ngọn cây nhìn đám sói, nó nóng lòng muốn thử nhưng không dám xuống, lần trước bị Tả Đăng Phong khiển trách đến giờ, nó không dám tự quyết hành động nữa.

Tả Đăng Phong nhìn thấy rõ thiếu niên này rất diêm dăm, và rất gầy yếu. Cũng phải, vì thức ăn ở đây không đủ dinh dưỡng.

Tả Đăng Phong rất nghi hoặc. Một là thiếu niên này tuy sống một mình nhưng không hề lười thôi, mặt mũi áo quần rất sạch sẽ, chứng tỏ là người rất có giáo dục.

Hai là thân phận của thiếu niên này. Xem ra thiếu niên này đã ở đây đợi một quãng thời gian rất dài. Nhưng bình thường các thương đội không đem theo con cái vào trong sa mạc, vì kiếm sống trong rất gian nan, người trưởng thành còn sợ hãi, làm sao có khả năng mang con cái vào theo được.

Thứ ba, khẩu súng hắn tìm thấy vẫn còn đạn. Súng tương tự trong ốc đảo cũng còn mấy khẩu. Tại sao thiếu niên này không cầm lấy súng bắn đám sói mà lại dùng cung tên?

Điểm cuối cùng, điểm quan trọng nhất: cái búi tóc của thiếu niên. Hai bên búi tóc rất đều nhau, cách huyệt Bách hội hai ngón tay, cực kỳ hợp quy tắc. Loại kiểu búi tóc này khác với búi tóc của đạo sĩ, búi tóc của đạo sĩ ở ngay giữa huyệt Bách hội, để dễ đội đạo quan.

Từ khi Minh triều diệt vong, đàn ông để tóc dài, không còn búi nữa, tại sao thiếu niên này lại có được kiểu tóc đã tuyệt tích từ 300 năm trước...

357. Q.4 - Chương 357: Linh Vị Quỷ Di

“Cậu muốn giết đám sói này không?” Tả Đăng Phong lướt tới ngay trước mặt thiếu niên. Hắn nghi ngờ cái gì đều có thể trực tiếp hỏi cậu ta, dù cậu trả lời hay không cũng đều không thể trốn khỏi ốc đảo này được.

Tả Đăng Phong xuất hiện làm thiếu niên cực kỳ khiếp sợ, theo bản năng mũi tên chuyển lên, nhắm thẳng vào Tả Đăng Phong.

“Cậu muốn giết chúng đúng không?” Tả Đăng Phong chỉ đám sói, cung tên của thiếu niên này không xi nhê gì với hắn.

“Chính thế.” Thiếu niên gật đầu. Mặt trăng đã lên cao, thiếu niên nhìn thấy rõ Tả Đăng Phong, nhìn thấy nét mặt và nụ cười đầy thiện ý của hắn.

Tả Đăng Phong cau mày. Hắn hiểu rõ truyền thống văn hóa Trung Quốc. Chữ “Chính thế” thời cổ đại có rất nhiều ý tứ. Nếu dùng riêng một mình trong lúc nói chuyện với nhau thì có nghĩa là “Đúng vậy”, nhưng cách nói này từ sau thời Đường rất ít được sử dụng.

“Thập Tam. Giao ày” Tả Đăng Phong khoát tay.

Sói này to con, sức mạnh và tốc độ đều hơn hẳn sói thường nhiều, đối với Thập Tam đối thủ thế này mới có chút ý nghĩa. Thập Tam lập tức từ trên cây nhảy xuống.

Tả Đăng Phong không buồn xem cuộc chiến. Sói này đối với đội buôn và lạc đà thì còn chiếm thượng phong, nhưng đối chiến với Thập Tam thì tuyệt đối không gây được chút khó khăn nào, hắn căn bản không cần phải quan tâm.

“Vì lẽ gì ngươi ở lại đây?” Tả Đăng Phong hỏi. Hắn không hỏi “Sao cậu lại ở đây” mà dùng cách nói thời cổ đại để thăm dò thiếu niên.

Thiếu niên lắc đầu. Cậu đã bỏ cung tên xuống, cậu nhìn thấy Tả Đăng Phong là lảng không đứng thẳng, cũng nhìn thấy Thập Tam đang ở phía dưới đại triển thần uy.

Tả Đăng Phong càng thêm nghi hoặc. Tuy thiếu niên không mở miệng, nhưng nét mặt rõ ràng là không thích, cho thấy cậu hiểu được lời của hắn, cũng nghe ra ngôn từ của hắn không lễ phép. Thời cổ đại, “Ngươi” và “Cậu” đều có nghĩa là “Cậu”, nhưng đại từ “Ngươi” rất không lễ phép, thiếu niên này hiểu được.

“Trong súng còn đạn, cậu dùng súng đi, dùng tên khó lắm.” Tả Đăng Phong nói.

Thiếu niên nghi hoặc kèm cảnh giác nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cau mày. Thiếu niên mang vẻ nghi ngờ cho thấy cậu không biết súng, càng không hiểu câu nói của hắn muốn nói cái gì.

Lúc này Thập Tam đã đánh đám sói to chạy tán loạn, nó đuổi theo sau, lạnh lùng hạ sát thủ từng con một.

Tả Đăng Phong không nói nữa. Thiếu niên này có lai lịch quá mức kỳ lạ, trong ốc đảo cũng không còn kiến trúc nào khác, không thích hợp cho nhiều người ở, cho nên chắc chắn cậu không phải thổ dân địa phương. Nhưng vấn đề là ngôn ngữ hiện đại cậu nghe không hiểu, cho thấy cũng không phải từ bên ngoài lưu lạc vào đây. Vậy thì, cậu từ đâu đến?

“Cậu niên kỉ bao nhiêu, họ tên là gì?” Chốc lát sau, Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Tôi tuổi chí học.” Thiếu niên thuận miệng trả lời, nhưng trả lời được một nửa thì mắt lóe lên nghi ngờ, dứt khoát im bặt, không nói tên họ của mình.

Tả Đăng Phong lần thứ hai cả kinh. Hai chữ “Chí học” (chuyên tâm học hành) xuất phát từ luận ngữ. Nguyên văn là “Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học, tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên-mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, và thất thập nhi tùng tâm sở dục bất du cử”(tạm dịch: “Ta đến mười lăm tuổi, mới chuyên chú vào việc học, ba mươi tuổi mới tự lập, bốn mươi tuổi mới hiểu biết được đúng sai, năm mươi tuổi mới có đầy đủ kiến thức và kinh nghiệm, hiểu thấu mọi lẽ trong cuộc sống, bảy mươi tuổi mới làm được đúng theo ý mình mà không sai đạo lý.”) Đoạn văn này là Khổng Tử khi về già tóm tắt về các độ tuổi quan trọng trong đời mình, người đời sau hay dùng đoạn văn này để hình dung tuổi tác của

mình. Đoạn văn này ai cũng biết, nhưng chỉ biết từ chỗ ba mươi tuổi trở về sau, còn khúc phía trước thì đều quên lãng. Thiếu niên này lấy ngay tuổi chí học đến mô tả tuổi của mình, đây là bản năng của cậu, căn bản không hề suy nghĩ. Sao cậu lại hiểu rõ luận ngữ đến như vậy? và tại sao cậu lại không chịu nói ra tên họ của mình mà cảnh giác như thế?

Tả Đằng Phong rất thắc mắc, thiếu niên này có thể giải đáp cho hắn, dù cậu không muốn nói, hắn có thể lấy vũ lực ép buộc cậu phải nói. Người mười bốn tuổi nhân cách còn chưa hình thành toàn diện, càng không có cái gọi là anh hùng khí khái, chỉ cần mạnh tay là nhất định sẽ đến nơi đến chốn, nhưng Tả Đằng Phong không muốn làm như vậy. Từ đôi mắt thiếu niên, cậu nhìn thấy một sự quen thuộc, ánh mắt e sợ ấy, hắn đã từng nhìn thấy ở Vu Tâm Ngữ.

“Bản đạo tha phương đến đây, sáng mai sẽ rời đi.” Tả Đằng Phong hạ xuống đất đi ra xa, không quay đầu lại nhìn thiếu niên.

Tả Đằng Phong dù bỏ đi, nhưng không bỏ ý muốn biết thân thế của thiếu niên. Thiếu niên này quá kỳ lạ, cậu xuất hiện vào khoảng thời gian không nên xuất hiện, trong một địa phương không nên có mặt, nên đương nhiên phải tìm hiểu cho ra, nhưng đầu tiên là phải diệt trừ sự cảnh giác của cậu, cách tốt nhất là làm cho cậu đối phương quen thuộc với sự tồn tại của hắn.

Đám sói lông đỏ chạy trốn cực nhanh, bỏ chạy tứ tán. Thập Tam không thể phân thân nên chỉ đành truy sát từng con một. Tả Đằng Phong không hề lo cho an toàn của Thập Tam mà lững thững đi quan sát chung quanh. Từ thời Hán đến giờ đã hơn hai ngàn năm. Trong hai ngàn năm có rất nhiều thương đội đến nơi này bổ sung nước uống, và không ai thoát được nanh vuốt sói. Qua nhiều năm, nơi này tích lũy cực nhiều đủ loại đồ vật, nhất là đồ sứ và tơ lụa Trung Quốc. Thường các đoàn buôn đều đồ sứ, lá trà, tơ lụa sang các nước phương tây để trao đổi hàng hóa, kiếm lãi rất lớn. Thường một súc tơ lụa có thể đổi được cả kim cương hay ngà voi, cho nên mới xuất hiện số lượng lớn các thương đội xuyên qua sa mạc.

Nhưng sau này đám quý phương tây thông minh ra, tơ lụa không đổi được kim cương nữa, thương đội Trung Quốc chuyển sang chở các món đồ chế tác tinh mỹ sang trao đổi. Người Trung quốc khéo tay tỉ mỉ, sản phẩm chế tác rất tinh tế, nên rất được ưa chuộng. Người Trung quốc chính là loại người thích chiếm tiện nghi của người khác nhất trên thế giới, không chiếm được sẽ thấy mình bị thiệt thòi.

Có một số việc nhìn như không hề liên quan nhưng lại có giấu diếm liên hệ với nhau. Con đường tơ lụa làm Trung Quốc kiếm ra rất nhiều của cải, đồ sứ đồ bảo thạch, tơ lụa đồ kim cương, lá trà đồ ngà voi. Quý tây dương tuy bị lừa bao nhiêu năm, nhưng con đường tơ lụa chính là một trong bốn đại phát minh giúp đưa Trung Quốc đến với phương tây. Phương tây sau khi học xong kỹ thuật hàng hải, kỹ thuật súng ống, hỏa pháo, hai cánh cánh cứng cáp là lập tức chạy tới Trung Quốc để cướp đoạt. Một mình cướp không đã nghiền, liền kéo bè kéo cánh tổ chức thành đoàn đến cướp. Cướp hai lần làm Trung Quốc tổn thất to lớn. Bao nhiêu năm kiếm chác được một ít giờ đã bị người ta cướp lại.

Nhìn bề ngoài thì cái này gọi là âm dương đại đạo. Có nợ tất có trả. Nhưng nghĩ kỹ thì thấy cũng không đúng lắm. Người Trung quốc năm đó là đi làm chuyện làm ăn, anh tình tôi nguyện. Còn quý phương tây bây giờ là tới cướp, không hề nói lý, chỉ dựa vào sự lợi hại của súng ống, đánh thắng mày rồi nói lý với mày làm chi.

Trong ốc đảo để lại rất nhiều đồ vật, phần lớn là đồ xa xỉ, cực kỳ giá trị, như kim cương, ngọc thạch, mấy thứ này ngày xưa không đáng giá, nhưng hiện giờ đã trở thành cực kỳ quý giá. Ngọc thạch, vàng bạc châu báu, các loại bảo thạch của phương tây, các loại đồ sứ cổ đại. Những món đồ sứ này hiện giờ không còn tìm được ở đâu nữa, mỗi món đều được tính bằng vàng, ngoài ra còn có trà, tơ lụa, hương liệu nhưng đa số đều đã mục nát.

Cạnh một bộ xương lạc đà, Tả Đằng Phong tìm được một cái túi bằng da dê. Túi này được dùng để đựng nước uống. Tả Đằng Phong chọn những thứ đáng giá bỏ vào. Hắn đang thiếu Tôn Phụng Tiên một món nợ ân tình, khi rời khỏi đây phải trả lại món nợ này cho hắn.

Không có món đáng giá nhất, chỉ có món đáng giá hơn. Lúc đầu Tả Đằng Phong nhặt vàng, sau đó chỉ nhặt đá mà thôi. Kim cương, bảo thạch, ngọc thạch, thể tích càng nhỏ giá trị càng cao.

Trong quá trình nhặt đồ, Tả Đằng Phong thấy được có rất nhiều hài cốt sói, cho thấy trước đây quần thể

sói ở đây là rất lớn. Có thể vì phạm vi săn bắt có giới hạn, cũng có thể vì bị con người công kích, nên đến giờ chúng chỉ còn có vài con. Nếu chúng chết hết, nơi này sẽ bị người ta phát hiện ra và chiếm cứ.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong vội gọi Thập Tam trở về. Không thể giết hết chúng được, phải giữ lại một ít để giữ cửa, cũng không phải lo thiếu niên kia sau này không an toàn, vì sói không thể làm cậu bị thương, nhưng con người lại có thể làm được điều ấy.

Nơi này hoàn cảnh ác liệt, không phải chỗ ở lâu, nhưng Tả Đăng Phong không hề có ý nghĩ ép thiếu niên kia rời đi. Có muốn đi ra ngoài hay không phải xem cậu có muốn hay không, nếu hắn tự quyết định không chừng sẽ làm hại thiếu niên.

Tả Đăng Phong ngủ một giấc no nê, đến tối tinh thần sung mãn mười phần. Hắn và Thập Tam đi khắp nơi trong ốc đảo. Ai cũng có tính tò mò. Thiếu niên kia tuy sống ở đây nhưng không đi quanh lung tung, chắc là vì kiêng kỵ đám sói. Tả Đăng Phong đi hết một buổi tối. Một lúc bất ngờ tìm được một sợi dây chuyền kim cương trong một chiếc hộp. Kim cương còn thô, chưa được đánh bóng, đem về đánh bóng là được. Còn là kim cương tròn rất hiếm thấy, to bằng móng tay. Tổng cộng hai mươi bốn viên. Tả Đăng Phong đeo lên cổ Thập Tam.

Thập Tam đã từng đeo vòng cổ. Tả Đăng Phong đeo cho nó sợi dây chuyền nó cũng không chống cự. Dây chuyền kim cương so với vòng cổ bằng vàng kia thì nhẹ hơn nhiều, đeo vào chẳng thấy có vấn đề gì cả. Nhưng Tả Đăng Phong lại có cảm giác không được tự nhiên. Thập Tam đeo vòng cổ kim cương làm hắn nhớ tới mấy con chó của bọn địa chủ.

Đến tảng sáng, Tả Đăng Phong xách bao đồ đi tới nhà trên cây của thiếu niên. Cái nhà này thực giống tổ quạ, nhưng bên trong lại khá là sạch sẽ. Thiếu niên kia đã run sợ suốt một đêm, đến giờ mới lơ mơ ngủ, nhìn thấy Tả Đăng Phong lảng không mà tới thì kinh hãi nắm chặt lấy đao.

Tả Đăng Phong chau mày, không phải vì thiếu niên muốn rút đao, mà vì hắn nhìn thấy trong nhà có bày một tấm linh vị bằng gỗ. Linh vị bề ngang một gang, cao nửa thước, hình thức giống hệt bức linh vị hắn nhặt được trong rừng chết, chỉ khác là tấm linh vị này rõ ràng do thiếu niên mới tự làm gần đây. Chữ khắc trên linh vị ngoằn ngoèo rất khó đọc, cố mà xem kỹ mới nhìn ra được, chữ là “Tiên phụ Bành Vương tên Chính Lâm chi vị.”

Bành quốc đã diệt vong từ thời Hán triều, sao thiếu niên này lại dùng cách gọi phụ vương để gọi một đẳng quân chủ đã chết hơn hai ngàn năm. . .

358. Q.4 - Chương 358: Thế Tử Bành Vương

“Cậu là hậu nhân Bành thị.” Tả Đăng Phong nhìn thiếu niên.

Thiếu niên căng thẳng, theo bản năng lắc đầu, nhưng rồi lại gật đầu lia lịa, vẻ căng thẳng đã hoàn toàn biến mất.

Hành động này khá là mâu thuẫn nhưng Tả Đăng Phong hiểu. Thiếu niên lắc đầu là vì tự vệ, sau đó gật đầu vì có lẽ cậu nghĩ không thể sợ chết mà để mất đi khí tiết Vương tộc.

“Cậu thật không đủ lễ giáo, linh vị lệnh tôn phải lấy chữ ‘hiển’ để làm đầu đề, mới hợp lễ nghi.” Tả Đăng Phong chỉ tấm linh vị.

“Lớn tuổi mới có chữ ‘hiển’, tôi còn vị thành niên, chưa có con nối dõi, tiên phụ không thể dùng chữ ‘hiển.’” Thiếu niên lắc đầu phản bác.

Tả Đăng Phong bối rối. Hắn là cố ý nói sai, vốn không phải muốn sửa lại linh vị, mà muốn quanh co lòng vòng thăm dò xem linh vị này có phải là linh vị của cha ruột thiếu niên hay không. Thiếu niên sửa lại lời nói sai của hắn, nhưng cũng không phủ nhận bài vị này là của cha ruột cậu, cho thấy cậu quả thực là đời sau của người Bành quốc, mà còn là con trai của Bành vương.

“Còn nhỏ tuổi mà hiểu biết như vậy thật là hiếm thấy. Đã đến giờ tập bài tập buổi sáng, bản đạo muốn tụng kinh tập pháp.” Tả Đăng Phong mở rương gỗ, lấy ra hai cái bánh bột ngô bỏ lại, rồi nhảy xuống đất.

Tả Đăng Phong rất hiếu kỳ về thiếu niên này nhưng bây giờ hai người chưa quen thuộc. Nếu bây giờ hỏi chắc chắn cậu sẽ không trả lời, nên hắn đổi cách, vừa bày tỏ thiện ý vừa thể hiện ra năng lực của mình. Nếu thiếu niên này thật sự có huyết hải thâm cừ, nhất định sẽ quỳ xuống xin hắn thu nhận giúp đỡ truyền nghề.

Bây giờ đã qua sáu giờ, đã qua giờ đạo sĩ tập bài tập buổi sáng lâu rồi. Tả Đăng Phong tu đạo pháp cho tới giờ chưa bao giờ làm bài tập buổi sớm, nhưng hắn biết rõ điển tịch đạo gia, nên xếp bằng bên bờ hồ cao giọng tụng Đạo đức kinh. Đạo đức kinh là kinh văn do Thái Thượng Lão Quân lưu lại. Hắn không phải người trong đạo giáo, bộ kinh văn này chẳng liên quan gì với với hắn, nhưng hắn không có lựa chọn. Hắn không được Xiển giáo tiếp nhận, cũng không phải đệ tử Tiệt giáo, nghĩ kỹ ra thì hắn tự do, không thuộc về tam giáo, cũng chẳng thuộc về môn phái nào cả.

Vừa tụng kinh Tả Đăng Phong vừa để ý thiếu niên, thấy cậu vừa ăn bánh bột ngô vừa lén lút quan sát hắn. Tả Đăng Phong không hề có cảm giác khinh thường gì cậu, vì mười bốn mười lăm tuổi vẫn chỉ là một đứa bé, tư duy chưa thuần thực, ý chí cũng chưa kiên định.

Lúc Tả Đăng Phong niệm kinh, Thập Tam ở bên cạnh hắn kêu meo meo. Nó biết Tả Đăng Phong có thói quen lằm bằm một mình, nhưng chưa từng thấy hắn lằm bằm lâu như vậy, nó lo Tả Đăng Phong không biết có bị xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn hay không.

Thập Tam kêu lằm bằm thiếu niên kinh ngạc, chắc cậu nghĩ Thập Tam cũng tụng kinh, cả mèo cũng theo niệm kinh, có thể thấy Tả Đăng Phong là cao nhân đắc đạo chân chính.

Tả Đăng Phong thấy vậy, thì niệm kinh xong nhún chân phi không thẳng lên, rút hổ dực ra khỏi vỏ, múa một bộ đạo pháp. Thập Tam thấy vậy vội ở luôn dưới đất để né. Đạo pháp của Tả Đăng Phong không thuần thực, ở gần là rất không sáng suốt.

Tả Đăng Phong vốn đâu có biết gì đạo pháp, hắn chưa bao giờ học chiêu thức võ thuật chính quy, nên múa may đùa nghịch loạn bậy đã đời thì hạ xuống bên hồ, cắt dao đi, dùng Chuyển Sơn Quyết nhấc nước trong hồ lên. Hắn vốn chỉ định khoe khoang phép thuật, không ngờ khi nước vừa nhấc lên, tay phải lại vô ý thức dùng Huyền Âm chân khí đánh tới một cái, làm cột nước trong nháy mắt biến thành vô số vụn băng bay tung toé.

Tả Đăng Phong chợt nghĩ ra một ý, giơ tay ra lần thứ hai. Cột nước vừa dâng lên, lập tức dùng ngay Huyền Âm chân khí khống chế, lần này thành công, những mũi băng lấp lánh sắc lèm liên miên bay ra, hàn quang lấp lóe, nhọn hoắt dọa người.

Phát hiện được kỹ năng mới làm Tả Đăng Phong rất vui mừng. Hắn mang thuộc tính thủy trong Ngũ hành, am hiểu khống chế nước. Nước do Huyền Âm chân khí ngưng tụ thành băng rất cứng rắn, dù có đâm vào người cũng không tan, dù đấu với một người hay nhiều người đều dùng được.

Nếu có thể ngưng kết thành dao băng, thì cũng có thể ngưng kết thành khiên băng. Tả Đăng Phong lập tức thí nghiệm, lấy nước hồ lên tạo cái khiên bằng băng. Khiên băng trong suốt long lanh, vô cùng kiên cố. Nước là thứ mềm mại, không thể dùng để phòng thân đánh địch, nhưng sau khi được ngưng kết thành băng thì lại cực kỳ cứng rắn. Dao băng đầy trời âm hàn sắc bén, có thể công kích địch trong nháy mắt. Huyền Âm băng thuần kiên cố trong suốt, có thể chống được đạn bắn từ xa.

Không thể liên tục tấn công địch và sợ đạn là hai nỗi băn khoăn trong lòng Tả Đăng Phong, nhưng từ nay, với Huyền Băng Thủ và Huyền Băng Thuần, ở đâu là nước là hắn lập tức có thể hoành hành không cần kiêng kỵ.

Mặt trời mọc lên, Tả Đăng Phong đã diễn luyện xong đạo pháp, ngẩng đầu nhìn về phía thiếu niên, thấy cậu cũng đang quan sát hắn, biểu hiện rất kích động, nhưng vẫn còn một chút thấp thỏm bất an.

“Chỗ này không thể ở lâu, không thể yên ổn mà sống được. Cứ đi về phía đông khoảng năm ngày là sẽ tới chỗ có người ở. Mau đi thân đi thôi.” Tả Đăng Phong nói với thiếu niên rồi xoay người bỏ đi. Đây là kế lùi một bước để tiến hai bước. Thiếu niên đã nhìn thấy năng lực của hắn, nếu biết hắn không có ác ý nhất định sẽ lên tiếng lưu lại hắn.

Đúng như dự đoán. Tả Đăng Phong vừa xoay người, thiếu niên kia lập tức trượt xuống khỏi cây, chạy tới trước mặt Tả Đăng Phong, hai tay vươn về trước vái sâu. “Xin tiên sinh truyền cho tôi tài nghệ.”

Người thường bá sư học nghệ đều quỳ xuống dập đầu, nhưng thiếu niên này chỉ ôm quyền vái dài, đây là lễ tiết học sinh thời Hán dùng với thầy dạy mình. Ngôn từ của thiếu niên cũng không khiếm tốn, dùng chữ ‘xin’ chứ không phải chữ ‘cầu’, chứng tỏ cậu chưa bao giờ cầu ai cái gì, vì thân phận của cậu là cao quý.

“Học nghệ để làm gì?” Tả Đăng Phong mỉm cười giơ tay đỡ thiếu niên dậy. Thiếu niên này lòng tự ái cực mạnh, chấp tay vái người mà đã rất ngượng ngùng, nếu chối từ, chắc cậu sẽ xấu hổ mà trở nên không chết thì quần không tha cho hắn.

“Học sinh trên người có thù nước hận nhà, muốn học tài nghệ để khôi phục đất nước.” Cái từ ‘học sinh’ này xuất hiện thời Chu triều, sớm hơn nhiều so với từ ‘đệ tử’.

“Cậu là người nơi nào, kẻ thù là ai?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Học sinh là Thế tử Bành quốc, kẻ thù là quốc chủ Đông Hán.” Thiếu niên đã xác định Tả Đăng Phong không có ác ý với mình, nên hỏi gì đáp nấy.

Tả Đăng Phong nhẹ nhàng gật đầu. Thế tử nghĩa là con trai lớn dòng chính của quân chủ chư hầu, là người thừa kế ngôi vị hoàng đế. Đông Hán trong miệng thiếu niên không phải là nước Đông Hán theo nghĩa đen, mà là Hán triều ở phía đông Bành quốc.

“Cậu sinh năm nào?” câu hỏi này mới là mấu chốt.

“Năm Chính Lâm thứ ba mươi lăm.” Thiếu niên khom người trả lời.

Tả Đăng Phong khẽ cau mày. Hắn không biết trong lịch sử có niên hiệu Chính Lâm. Nhưng cha của thiếu niên này tên là Bành Chính Lâm, chắc là phụ thân hắn sau khi đăng cơ đã lấy tên mình làm niên hiệu. Nhưng niên hiệu của tiểu quốc này căn bản không thể quy tính ra thời gian được.

“Nguyên tận năm thứ năm mươi lăm.” Thiếu niên thấy Tả Đăng Phong không hiểu thì giải thích.

Dù Tả Đăng Phong đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nhưng vẫn vô cùng kinh hãi. Nguyên là chỉ niên hiệu thứ hai của Hán Vũ đế, đại thể khoảng một trăm năm trước công nguyên. Nếu thiếu niên không nói dối, thì cậu đã hơn hai ngàn tuổi.

“Cậu có biết năm nay là năm bao nhiêu không?” Một lúc lâu sau Tả Đăng Phong hỏi.

Thiếu niên mờ mịt lắc đầu.

Tả Đăng Phong im bặt. Thiếu niên không cần phải nói dối. Cậu quả thực là người của hai ngàn năm trước. Người của hai ngàn năm trước sống tới ngày nay là rất không phù hợp lẽ thường. Trên người thiếu niên nhất định đã xảy ra một chuyện cực kỳ kỳ dị. Hơn nữa theo tình hình trước mặt, thì rõ ràng cậu hoàn toàn không biết Hán triều đã sớm diệt vong.

“Cậu đã ở đây bao lâu rồi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Đã được mười bốn trăng tròn.” Thiếu niên trả lời.

“Trước đó thì cậu ở đâu?”

“Hôm nước bị phá, quốc sư đưa người của vương thất vào trong thánh địa để tạm lánh binh đao. Tôi đi nhâm cửa, vào một nơi tối tăm không nhìn thấy ngón. Tôi chưa kịp trở ra thì đã mất đi ý thức, đến khi tỉnh lại mò ra được, cảnh trước mắt nhìn thấy đã hoàn toàn khác lạ.” Thiếu niên đau buồn kể lại.

Tả Đăng Phong rốt cục đã hiểu vấn đề nằm ở đâu. Chính là cái trận pháp tam hoàn đó. Ở đó có tám cửa kỳ môn độn giáp, cộng với mười hai lối đi của cô hư trận pháp. Thiếu niên có lẽ đã vào nhầm vào vị trí ‘Hư’. Thường người vào cảnh ‘Hư’ là sẽ biến mất, dù là người bày trận cũng không thoát ra được, không ngờ thiếu niên này lại may mắn, đánh bật đánh bẻ đi ra được.

“Rời khỏi Thánh địa, cậu đã tìm hiểu được gì?” Tả Đăng Phong chỉ gốc cây gần đó, ra hiệu cho thiếu niên tới đó ngồi xuống nói chuyện.

Thiếu niên giơ tay mời Tả Đăng Phong ngồi trước, rồi kể lại mọi chuyện. Sau khi rời khỏi trận pháp, cậu gặp toàn là quái vật. Nhưng những quái vật này sau khi ngửi ngửi cậu thì đều không cần mà bỏ đi. Rồi khỏi rừng chết, cậu mới biết xung quanh đều là sa mạc. Cậu vừa kinh vừa sợ, nhưng bản năng cầu sinh khiến cậu đi tìm đường sống. Trước khi chết khát cậu kịp tìm đến nơi này. Cậu biết nơi này, vì hai ngàn năm trước nơi này là một cái hồ rất lớn.

Tả Đăng Phong hỏi dò cậu có biết gì về âm chúc hỏa xà hay không, nhưng thiếu niên không biết gì cả, thậm chí trước khi chiến tranh xảy ra, cậu còn không biết có Thánh địa tồn tại.

Tả Đăng Phong trầm ngâm, và thiếu niên rời khỏi ốc đảo trở về rừng chết.

Diệp Phi Hồng thấy Tả Đăng Phong mang về một đứa bé thì rất bất ngờ, lấy đồ ăn và nước uống ra mời thiếu niên, hỏi tên cậu. Nhưng thiếu niên không hiểu lắm lời nói của Diệp Phi Hồng nên.... quay sang nhìn Tả Đăng Phong.

Trên đường về, Tả Đăng Phong đã biết thêm thiếu niên còn chưa tham dự lễ đội mũ thành niên, nên không có tên chính thức mà chỉ có nhũ danh.

“Cậu ấy tên là A Mộc...”

359. Q.4 - Chương 359: Năm Tháng Như Thoi Đưa

“Anh gặp A Mộc ở đâu vậy?” Diệp Phi Hồng tặng cái giường cỏ khô của mình cho thiếu niên.

“A Mộc là Thế tử Bành quốc. Đã bị lạc trong trận pháp hơn hai ngàn năm. Một năm trước mới thoát ra được.” Tả Đăng Phong giải thích. Trên đường về hắn đã nói cho biết A Mộc đã qua hơn hai ngàn năm. Hán triều đã sớm diệt vong. A Mộc hiện giờ vẫn còn đang mệt mỏi, luống cuống.

“Hơn hai ngàn năm!” Diệp Phi Hồng ngạc nhiên.

A Mộc không phải là hoàn toàn nghe không hiểu hai người đang nói gì. Cậu dừng dậy đi ra lều, đứng ở cửa nhìn đám quái vật đang uống nước bên hồ mà sửng sốt.

Tả Đăng Phong gật đầu, đi ra đứng cạnh A Mộc.

A Mộc bèn đi về phía trận pháp. Tả Đăng Phong đã hỏi dò cậu đường vào trận, cậu cũng nên chỉ đường cho hắn.

Tả Đăng Phong và Diệp Phi Hồng đi theo. A Mộc đi vào trận từ hướng nam. Nhưng khi tới vòng giữa thì A Mộc do dự nhú mày, không chắc chắn.

“Đi bên trái hay bên phải?” Tả Đăng Phong thấy vậy thì hỏi. Theo A Mộc từng nói, Vương thành cách đây sáu mươi dặm về hướng chính tây. Lúc thành bị phá trời chạng vạng tối, cậu và người trong Vương tộc phải đi suốt đêm đến nơi này. Lúc đó đi tổng cộng bốn mươi năm mươi người, đằng sau là truy binh đuổi theo gấp gáp. Họ quốc sư dẫn vào trong trận, nên cậu không dám hứa chắc có thể tìm được đúng đường.

A Mộc đi ra khỏi trận pháp, nhắm mắt chạy thẳng về phía trước. Chạy được vài bước thì đột nhiên quẹo trái, chạy thêm vài bước, tiếp tục quẹo trái, rồi dịch sang bên trái một bước nhỏ.

Đó là hồi ức năm đó của A Mộc, cậu chỉ nhớ phương hướng, còn khoảng cách thì không chính xác.

Theo phương hướng của A Mộc thì đi vào trận theo chiều thuận kim đồng hồ, vào tới vòng giữa thì đi theo bên trái vào vòng thứ ba, sau đó tiếp tục đi bên trái, đó mới là chỗ người Bành quốc lánh nạn. A Mộc sở dĩ hơi dịch sang trái một bước là vì năm đó cậu đi nhầm vào vị trí ‘Hư’.

A Mộc đã chỉ ra một con đường làm giảm xuống phạm vi thử nghiệm tiến vào trận. Nếu muốn, không tới một trăm lần là có thể tìm ra vị trí âm tính hỏa xà ẩn thân, nhưng Tả Đăng Phong không dám thử nghiệm, vì nếu lỡ đi nhầm vào vị trí ‘Hư’ là coi như xong.

“Ở đây cách vương thành không xa, muốn về xem không?” Tả Đăng Phong hỏi A Mộc.

A Mộc nhìn về hướng tây, gật đầu.

“Ngày mai hẵng đi, hôm nay tối rồi. ” Diệp Phi Hồng nói.

Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ, gật đầu đồng ý. A Mộc cũng hiểu, cậu xoay người đi về lều.

“Anh định sắp xếp đứa bé này thế nào?” Diệp Phi Hồng nhìn theo A Mộc.

“Mang về, đưa cho người thích hợp chăm sóc.” Tả Đăng Phong đáp. Hắn mang từ ốc đảo ra rất nhiều của cải, đưa đại mấy món ra cũng đủ bảo đảm A Mộc cả đời sinh sống thoải mái.

“Để tôi chăm sóc cậu ấy.” Diệp Phi Hồng gật đầu. Thời Dân quốc, phụ mười lăm mười sáu tuổi là lấy chồng, nên với tuổi của cô có con lớn cỡ này cũng là bình thường.

“Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Manh mối cậu ấy cho có dùng được không?” Diệp Phi Hồng hỏi.

“Có. Nhưng không đủ chính xác. Tôi phải đến đô thành Bành quốc một chuyến., xem chỗ ở của quốc sư năm đó có đầu mối gì không.” Tả Đăng Phong đi về lều.

“Có thêm một người, lương khô chỉ chống đỡ được hai tháng thôi.” Diệp Phi Hồng đi theo.

“Nếu tìm được manh mối, thì sau ba ngày là có thể đi ra ngoài.” Tả Đăng Phong đáp.

“Nếu không tìm được thì sao?”

“Không tìm được cũng không cần gấp gáp. Tôi đã biết hướng đi của trận pháp, trong vòng hai tháng nhất định tôi sẽ phá nó.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

Sáng sớm hôm sau. Tả Đăng Phong và A Mộc đi về phía tây tìm thủ đô Bành quốc, nhưng không tìm được. A Mộc nói mình không nhớ lắm, Tả Đăng Phong đành phải căn cứ những tòa thành khác để tính ra vị trí đại khái, kết luận là đô thành Bành quốc năm đó chỉ nằm trong phạm vi năm dặm quanh đây.

Tả Đăng Phong đi bộ, thỉnh thoảng phóng ra linh khí thăm dò dưới lớp cát. một canh giờ sau rốt cuộc cũng tìm được Bành quốc đô thành. Đô thành này nằm ở nơi tránh gió, qua nhiều năm bị bão cát chôn chôn chất cát lên, hoàn toàn vùi lấp nó.

Cát ở đây dày tới cả mấy thước, không thể nào dịch chuyển đi được. Tả Đăng Phong bắt đầu đào móc theo quy mô nhỏ, phát hiện tòa thành cổ này đã bị tổn hại cực kỳ nghiêm trọng, căn bản đã trở thành phế tích. A Mộc không thể nào tìm được vật tham chiếu để tìm ra chỗ ở của quốc sư.

Tả Đăng Phong quyết định rời đi. Đô thành Bành quốc năm đó diện tích rất lớn, muốn dời hết cát trong phạm vi lớn như vậy không thể làm trong một ngày mà được.

“Thế nào? Có manh mối không?” Diệp Phi Hồng đứng đón.

“Không. Cho A Mộc ăn chút gì đi.” Tả Đăng Phong đi về hướng trận pháp tam hoàn. Hắn muốn dựa vào trí tuệ để phá trận.

Muốn phá trận thì phải biết tính chất của trận. Tính chất của trận pháp chính là động cơ và mục đích bố trí trận pháp. Theo tình hình, Bành quốc năm đó và Chu quốc quan hệ không tệ lắm. Khương Tử Nha không ngại cực khổ kiến tạo trận pháp này cho họ. Trận pháp này có thể cầm cố hỏa xà, cho họ chỗ tránh nạn. Trên căn bản có thể xác định trận pháp này được xây dựng từ ý tốt.

Khương Tử Nha có dấu hiệu áp chế Hồ Bắc Lô quốc và Hồ Nam Dung quốc, vì họ cách Chu triều quá gần. Giường chênh há lại để cho người khác ngủ ngáy. Hơn nữa Dung quốc và Lô quốc một biết dùng độc một có thể điều động người khổng lồ, hai loại năng lực này đều có thể tạo ra thương tổn lớn cho Chu triều, họ càng yếu, Chu quốc càng an toàn.

Xa thân gần đánh là thủ đoạn thường dùng của người nắm quyền các triều đại. Bành quốc cách Chu triều rất xa, không có uy hiếp gì với Chu triều nên Khương Tử Nha không cần phải dẫn vật họ. Nói tóm lại, Khương Tử Nha bố trí trận pháp là từ thiện ý.

Kỳ môn độn giáp có tám cửa, chính là tám phương vị. Mỗi cửa đại diện cho thiện ác cát hung khác nhau. Hai hoàn và tám cửa đối ứng có hai mươi bốn vị trí. Mỗi một chỗ vị trí lại đại diện ột trình độ cát hung

khác nhau. Nếu quan hệ của Khương Tử Nha và Bành quốc là rất tốt, thì sẽ vì họ bố trí cát môn, nếu là quan hệ xấu sẽ để lại hung môn, nếu là quan hệ bình thường sẽ lưu lại bình môn. Nói đơn giản thì chính là tâm tình của người bày trận sẽ quyết định người đó sắp xếp phương vị như thế nào.

Ngoài ra vòng giữa có Thiên can địa chi cộng thêm Càn Khôn tồn căn hai mươi sáu vị trí, cái này khác với la bàn bình thường, vì nó dư ra hai vị trí, hai vị trí này chính là biến số, chính là ‘Cô’ và ‘Hư’, rất khó xác định.

Tả Đằng Phong dành đa số thời gian đứng trên trận pháp trầm tư suy nghĩ, dù nắng hay mưa, dù ngày hay đêm. Hắn không viết suy nghĩ của mình ra giấy, vì như thế sẽ làm ỷ lại vào manh mối đã ghi chép mà làm yếu đi những suy nghĩ, ý tưởng vốn có trong đầu. Thêm nữa, trận pháp vốn thuộc về “Dịch số”, giống như một phương trình lớn. Mỗi một khả năng đều cần thông qua hai mươi mấy phương diện để thôi diễn xác định. Tả Đằng Phong không thích đánh cược. càng sẽ không lấy tính mạng của mình ra để đánh cược. Nếu không thể xác định được con đường chính xác, hắn tuyệt đối sẽ không đi thử nghiệm, vì nếu sai kết quả sẽ là mất mạng.

Suy nghĩ chia ra làm ba giai đoạn. Giai đoạn một đơn giản nhất, là phân tích dữ liệu. Giai đoạn thứ hai là dựa vào manh mối đã có để phân tích. Giai đoạn thứ ba là loại bỏ những nhân tố có khả năng sai.

Giai đoạn thứ ba là giai đoạn cho hiệu suất cao nhất, nhưng người thông minh không bao giờ bỏ qua hai bước trước đó. Không ai thích suy nghĩ, vì suy nghĩ vô cùng mệt mỏi, nhưng không suy nghĩ không được. Trên đời có vô số người, dựa vào cái gì hắn có thể từ trên cao nhìn xuống họ? Là vì hắn trả giá nhiều hơn người khác rất nhiều. Tả Đằng Phong rất hà khắc với bản thân, chưa bao giờ cho phép mình ỉ ra, càng không bao giờ bịt tai trộm chuông cho rằng thế giới rất đơn giản.

Thỉnh thoảng Tả Đằng Phong lại nổi giận, mắng to ‘fuck your mother’. Hắn là mắng Khương Tử Nha. Hắn rất là giận. Tuy nhìn bề ngoài là hắn đang cùng Khương Tử Nha tiến hành vượt qua thời không tranh tài công bằng, nhưng thực chất cách đấu này lại không công bằng. Khương Tử Nha là người ra đề, nhưng lại không nói là loại đề gì, mà hắn thì phải dựa vào loại đề mới tính toán được cách giải. Giống như Khương Tử Nha bỏ một con ngựa vào đàn ngựa mênh mông. Khương Tử Nha cầm dây thừng. Nếu hắn nắm trúng ra được con ngựa có dây thừng thì mới biết là mình bắt đúng. Nhưng hắn lại không biết con ngựa đó, hắn phải đi rờ cổ từng con ngựa một.

Tả Đằng Phong càng lúc càng phần nộ. Đến lúc này hắn chỉ còn muốn tìm ra đáp án, sau đó cho Khương Tử Nha một đề bài khác cho lão già kia điên đầu luôn, cho lão biết giải đề khó hơn nhiều so với ra đề, để lão hiểu được cái gì gọi là trời cao đất rộng, đừng tưởng chỉ có mình mới là trâu bò.

“Chỉ cần tìm ra được đường đi là tôi thắng ông, chứ không phải hòa nhau.” Tả Đằng Phong vô số lần tự động viên mình, nhưng không có hiệu quả, vì Khương Tử Nha vĩnh viễn sẽ không giải bài toán nào của hắn, nên hắn chỉ đành ôm giận trong lòng.

Đến khi Tả Đằng Phong trở lại bình tĩnh, thì một câu nói của Diệp Phi Hồng lại làm hắn nóng ruột, “Lương khô sắp hết rồi . . .”

360. Q.4 - Chương 360: Chung Khuy Minh Kính

“Nhanh vậy?” Tả Đằng Phong cau mày nhìn Diệp Phi Hồng.

“Hai tháng rưỡi rồi.” Diệp Phi Hồng cười khổ lắc đầu. Suốt thời gian vừa rồi Tả Đằng Phong cứ điên điên khùng khùng, lâu lâu một mình, chỉ trời mắng đất, làm việc và nghỉ ngơi hoàn toàn không có quy luật, có lúc liên tục bốn năm ngày không ngủ, có lúc ngủ lèo một ngày một đêm.

“Nhanh vậy!” Tả Đằng Phong lầm bầm. Hắn tưởng chưa tới một tháng. Ai ngờ đã qua hơn hai tháng.

Diệp Phi Hồng gật đầu.

Tả Đằng Phong nhìn quanh, nhưng không có vật tham chiếu nào cho hắn biết đang là mùa gì, nhưng sắc mặt Diệp Phi Hồng trắng xám, bọc mấy lớp áo dày thì có nghĩa bây giờ đang là mùa đông.

“Khổ cực cô rồi. Trong rương của tôi có lương khô, cô với A Mộc cứ ăn thoải mái, tối đa bảy ngày nữa tôi sẽ phá được trận.” Tả Đăng Phong đưa rương gỗ cho Diệp Phi Hồng.

“Không cần vội, nếu cần chúng tôi ăn cá cũng được.” Diệp Phi Hồng đáp. Cái rương của Tả Đăng Phong rất nặng, cho thấy bên trong có rất nhiều lương khô và nước uống.

“Không có muối làm sao mà ăn. Yên tâm đi, tối đa bảy ngày thôi.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị. Cũng may A Mộc và Diệp Phi Hồng vốn chủ yếu ăn thịt, chứ nếu là người Trung Nguyên thời gian dài như vậy không ăn rau củ thì chắc đã sớm không chịu được nữa. Nhưng cũng không thể trì hoãn nữa. Trời lạnh lắm rồi. Hắn có linh khí tu vi không cảm thấy gì, nhưng Diệp Phi Hồng và A Mộc thì không chịu nổi.

“Được rồi, anh đừng có vội. ” Diệp Phi Hồng ôm rương gỗ xoay người đi.

“Trong túi da kia có rất nhiều đồ trang sức và bảo thạch. Cô chọn lấy mấy món, giữ lại để sau này phòng thân.” Tả Đăng Phong nói với theo. Diệp Phi Hồng chưa bao giờ động vào đồ của hắn, cái túi đó cũng vậy.

“Ừ.” Diệp Phi Hồng cười.

Tả Đăng Phong nhìn quanh tìm Thập Tam, không thấy nó đâu thì kêu to. Thập Tam nghe tiếng vội từ trong bụi cỏ cạnh con lạch đá chui ra, đến Thập Tam mà cũng phải tìm chỗ sưởi ấm, đủ thấy trời lạnh đến cỡ nào.

“Không có gì, quay lại ngủ đi.” Tả Đăng Phong khoát tay. Trời đang là rạng sáng, rất lạnh, bờ hồ dày đặc đầy sương.

Thập Tam chui trở vào trong bụi cỏ. Tả Đăng Phong nhìn trận pháp, hắn đã xác định được đường đi qua vòng ngoài và vòng giữa, hiện chỉ còn vòng trong.

Vòng trong tổng cộng có tám vị trí, trong đó có năm chỗ là vị trí ‘Hư’. Cửa ‘Hư’ này vốn chẳng dùng để làm gì, nhưng nếu bị lạc vào sẽ không thể nào thoát ra được. Trong ba chỗ còn lại, có một chỗ là nơi người Bành quốc năm đó tị nạn, một chỗ là nơi âm tính hỏa xà ngủ đông, chỗ cuối cùng là gì thì hắn không biết.

Trận pháp ở đây kết hợp kỳ môn độn giáp và cô hư pháp, tạo thành trận pháp dịch số đại thành. Người phá được trận này xứng đáng là đệ nhất nhân về trận pháp. Càng về cuối, trận pháp càng khó phân tích, âm dương chỗ nào cũng cân bằng nhau, rất khó tìm ra. Giống như trong một đám động vật tìm ra ba con người. Sau đó tóm ba người đàn ông ra, cuối cùng là tìm ra người thông minh nhất trong số ba người đó.

Tả Đăng Phong suy nghĩ suốt ba ngày, không ăn không uống không đi ngoài. Càn. khôn. chấn động. tốn. khảm. cách. cấn. đoái. giáp. ất. bính. đinh. mậu. minh. canh. tân. nhâm. quý. tử. sửu. dần. mao. thần. tị. ngộ. mùi. thân. dậu. tuất. hợi. Dịch số Bát Quái không nằm riêng mà kết hợp ít nhất là hai thứ với nhau, hắn phải tìm ra ba dịch số đúng trong đồng mộ kết hợp đó.

Sau ba ngày Tả Đăng Phong rời khỏi trận pháp trở về lều.

“Uống miếng nước, nghỉ chút đi rồi nghỉ tiếp.” Diệp Phi Hồng đưa túi nước cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong ngửa cổ uống một hớp, ngửi thấy mùi nước có hương vị của da dê. Có nghĩa nước sạch và đã dùng hết, Diệp Phi Hồng và A Mộc đều uống nước hồ, chừa nước sạch lại cho hắn.

“Lão sư, ăn một chút.” A Mộc đi qua đưa cho Tả Đăng Phong một nửa bánh bột ngô.

Tả Đăng Phong cười mỉa mai, vỗ vai thiếu niên. Lão sư là cách gọi chính thống nhất xa xưa nhất. Lão sư nghĩa là nhà giáo, người truyền đạo, đến thời Đường sau đó xuất hiện từ sư phụ, ý là kết hợp của lão sư và phụ thân.

“A Mộc, hồi trước cậu gặp mặt quốc sư rất thường xuyên đúng không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Đương nhiên, sao lão sư hỏi vậy? ” A Mộc hỏi. Hơn hai tháng nay cậu theo Diệp Phi Hồng học nói ngôn từ hiện đại, đã khá thuần thục rồi.

“Cậu nhớ lại một chút, bình thường quốc sư thường và bên người một thứ, lúc đưa mọi người vào thánh địa cũng vậy.”

“Quốc sư thường ngày đều và pháp tượng, nhưng hôm thành bị phá, quốc sư vội vã không kịp và” A Mộc nhớ lại.

“Có đeo món trang sức nào không?”

“Có. Vật dụng để làm pháp quốc sư đeo trên người cũng cả mười mấy món.” A Mộc gật đầu.

“Sao vậy?” Diệp Phi Hồng ngơ ngác.

“Tôi đã tìm được chỗ âm tính hỏa xà ẩn thân, tôi đang muốn tìm hiểu xem nếu tiến vào đó có thể toàn thân trở ra hay không.” Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Diệp Phi Hồng.

“Thật?” Diệp Phi Hồng vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ.

“Thật, nhưng tôi không thắng được Khương Tử Nha, chỉ hòa với ông ta thôi. ” Tả Đăng Phong thở dài. Nếu là nhờ dùng tìm được chỗ ẩn thân của âm tính hỏa xà thì hẳn nhất định sẽ hết âm mừng như điên, nhưng hẳn không phải nhờ dịch số, mà dùng tiểu xảo. Trận pháp tam hoàn tổng rộng rộng hai dặm. Vòng ngoài là lớn nhất, vòng trong là nhỏ nhất. Âm tính hỏa xà hình thể to lớn, từ vòng giữa vào vòng trong cơ thể nó bẻ ngoặt vào một đường rẽ, nếu còn quẹo nữa sẽ chạm đến vị trí khác, cho nên nó chỉ có thể đi thẳng về phía trước. Như vậy âm tính hỏa xà sẽ ở ngay vị trí đầu tiên của vòng trong, là vị ‘Cách’ trong Bát Quái, vị này cũng là vị thuộc tính hỏa của bát quái.

A Mộc cũng đã từng biểu thị hẳn vào trận đã rẽ trái hai lần. Lần rẽ thứ nhất không có vấn đề, nhưng lần rẽ thứ hai thì không ổn. A Mộc sợ dĩ vãng nhớ là rẽ trái vì khi từ vòng giữa vào vòng trong đã sinh ra ảo giác. Khi cậu đi vào trận, bị người đi ở bên trái chen lấn nên mới bị đi nhầm vào cửa ‘Hư’, chứng tỏ chỗ người Bành quốc năm đó tị nạn chính là ở vị ‘Đoái’ ở bên trái chỗ ẩn thân của âm tính hỏa xà. “Đoái” trong bát quái đại diện cho nước, chính là địa hình La Bố Bạc, nơi ở của người Bành quốc.

“Chúng nó đang ngủ đông, để tôi vào cùng giúp anh đối phó con bò cạp, để anh rảnh tay giết con rắn.” Diệp Phi Hồng chỉ khẩu súng máy bên cạnh.

“Cô hiểu lầm ý tôi rồi. Đối phó với hai đứa nó không có gì khó, tôi là sợ vào rồi không ra được. Cô nghĩ đi. Trận pháp này vốn là để nhốt âm tính hỏa xà, nên chắc chắn có cơ quan. Tôi là sợ cái cơ quan đó nhốt tôi ở bên trong.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Vậy sao chúng đi ra được?” Diệp Phi Hồng cau mày.

“Có hai khả năng. Một là khi quốc sư dẫn chúng đi ra, chúng đã nhớ được đường. Hai là trên thân chúng có trận phù. Trận phù này chính là một món đồ nào đó quốc sư thường mang trên người.” Tả Đăng Phong đáp.

“Anh thấy khả năng nào lớn hơn? ”

“Chia 3-7. Khả năng thứ hai chiếm bảy phần mười. Âm tính hỏa xà chui vào trận pháp ngủ đông thì phải quanh quẹo mấy lần, nếu rời khỏi trận mà cũng phải phiền toái như vậy thì... nó rất có thể không thể nào nhớ được. Theo tôi biết động vật đều hiểu và nhớ con số rất kém.” Tả Đăng Phong liếc mắt nhìn Thập Tam đang chạy tới bên cạnh. Con số Thập Tam nhớ được không quá một bàn tay.

“Quá nguy hiểm, lỡ là khả năng thứ nhất, coi chừng anh không ra được.” Diệp Phi Hồng lộ vẻ khó xử.

“Thật ra cũng không nguy hiểm lắm. Nếu là khả năng thứ nhất, tôi sẽ làm chúng trọng thương mà không giết chết. Rắn rất ham sống, tôi chỉ cầm ôm theo đuôi nó là nó mang tôi ra theo. ” Tả Đăng Phong cười. Hẳn đã quyết định vào trận.

“Lỡ xuất hiện chuyện gì bất ngờ thì sao?” Diệp Phi Hồng vẫn không yên lòng.

“Có thể nghĩ ra được cái gì là tôi đã nghĩ hết rồi, nếu còn có cái gì bất ngờ thì đó là tôi đáng chết.” Tả Đăng Phong bắt đầu ăn bánh bột ngô, miếng bánh đã cứng như đá.

“Trận pháp ở đây sao lại lợi hại vậy chứ?!” Diệp Phi Hồng nhìn ra ba vòng đá tảng ở bên ngoài.

“Vì nó là trận pháp trong Thiên Thư do Thần Tiên truyền xuống, vốn không phải thứ thế gian nên có.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

“Trên đời thật có Thần Tiên à?” Diệp Phi Hồng thấy Tả Đăng Phong còn có tâm tư ăn uống, thì đoán ra hẳn rất tự tin, nên không cần phải lo thừa.

“Câu này hồi trước cô hỏi rồi. Muốn có thì có, mà muốn không thì không.” Tả Đăng Phong cười.

Diệp Phi Hồng cười cợt, rõ ràng không hài lòng với câu trả lời của Tả Đăng Phong.

“Thần Tiên là có thật, nhưng họ không can dự chuyện trên thế gian.” Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ, bổ sung một câu. “Dù có ra tay can thiệp, cũng sẽ không để cho ai phát hiện ra điều đó.”

“Hóa ra thật có Thần Tiên?” Diệp Phi Hồng tròn mắt.

“Dù thật sự thần tiên có tồn tại, cả ngày dập đầu thắp hương ăn chay niệm phật cũng chẳng được cái gì đâu.” Tả Đăng Phong ăn xong bánh, đứng dậy.

“Anh định làm gì?” Diệp Phi Hồng đứng lên theo.

“Còn làm gì nữa, đi vào trận.”

361. Q.4 - Chương 361: Chém Chết Hỏa Xà

“Anh ba ngày ba đêm không ngủ rồi, ngủ một tí rồi đi.” Diệp Phi Hồng can.

“Không cần. Xong việc tha hồ nghỉ ngơi. Tôi đi vào trận rồi, cô ôm súng máy gác bên ngoài. Nếu âm tính hỏa xà chạy ra mà không thấy tôi, thì cứ bắn nát đầu nó.”

“Được.” Diệp Phi Hồng gật đầu.

Tả Đăng Phong đeo Hồ dực đi ra lều. Thập Tam theo sát phía sau. Diệp Phi Hồng nhắc súng máy ra theo. A Mộc xách băng đạn đi cuối.

“Cô chờ ở đây.” Tả Đăng Phong chỉ vị trí, cách trận pháp hơn trăm thước.

“Được.” Diệp Phi Hồng gật đầu.

Tả Đăng Phong đến bên hồ, bỏ hết đồ trong túi ra, rồi nhảy vào trong hồ, chờ cho cả người ướt sũng hết mới xoay người lên bờ.

Lên bờ thì lập tức lấy Huyền Âm chân khí đóng băng quần áo của mình lại. Thập Tam chạy tới nghi hoặc nhìn hắn. Tả Đăng Phong nhìn Thập Tam, tóm lấy nó ném luôn vào trong hồ, đợi lông nó ướt sũng, mới đưa lên bờ, lại dùng Huyền Âm chân khí đông cứng bộ lông của nó, làm Thập Tam kêu om sòm.

Diệp Phi Hồng biết Tả Đăng Phong làm vậy là có dụng ý. Lần trước Tả Đăng Phong và Thập Tam bị âm tính hỏa xà phun lửa đốt cháy xém chặt vật, bây giờ băng lại thế này chính là để phòng cháy.

Nước trong hồ lạnh băng cộng với Huyền Âm chân khí làm sắc mặt Tả Đăng Phong trắng bệch. Hắn vội nhét lại đồ vào trong túi, xách Thập Tam chạy về hướng nam.

Diệp Phi Hồng lập tức cùng A Mộc đi về hướng bắc của trận pháp. Lúc Tả Đăng Phong vào trận, trên trận pháp không được có sức nặng nào khác, nên cô nhất định phải nên rời đi trước, đợi hắn vào trong rồi sẽ quay trở lại.

Tả Đăng Phong đi thẳng vào vòng giữa, quẹo hai lần rồi đi thẳng tới hồ nước trong vòng trong. Nếu lần này vào hồ mà vẫn lạnh thì cái lạnh đó không phải đơn thuần do cơ thể hắn nữa.

Không lạnh. Rất nóng.

Tả Đăng Phong vừa vào trong trận, nhìn thấy ngay âm tính hỏa xà.

Tình hình của nó giống hệt Cửu Dương kim hầu ở cô phong ngày xưa. Xung quanh nó đều là vực sâu, một con đường đá rộng chừng ba trượng dẫn tới khu vực trung tâm bằng phẳng của trận pháp. Âm tính hỏa xà và con Bò Cạp khổng lồ nằm trong khu vực vuông vắn đó.

Tả Đăng Phong không ngờ địa thế của nơi này lại hiểm ác như vậy, không ngờ bên dưới vực toàn là dung nham nóng rực, càng không ngờ âm tính hỏa xà và Bò Cạp khổng lồ lại không tiến vào trạng thái ngủ đông. Chúng rất tỉnh táo, cảnh giác nhìn về phía lối vào trận pháp.

Sức nóng khủng khiếp ập vào người Tả Đăng Phong, trong nháy mắt, áo choàng của hắn bốc hơi nước ngùn ngụt, sức nóng của dung nham người thường không thể nào chịu nổi, không phải đã chuẩn bị trước, chắc chắn sẽ không chịu được..

Thập Tam lập tức nhảy lên vai Tả Đăng Phong. Mặt đất bị dung nham nung rất nóng, Thập Tam lại không có đi giày như Tả Đăng Phong.

Âm tính hỏa xà và Bò Cạp khổng lồ không ngờ Tả Đăng Phong tìm được đến đây. Chúng đều đã từng bại dưới tay Tả Đăng Phong nên nhìn thấy Tả Đăng Phong và Thập Tam thì rất kinh hoàng. Con Bò Cạp khổng lồ vội khập khễnh chạy tới sau lưng âm tính hỏa xà, còn hỏa xà lập tức ngóc đầu lên, sẵn sàng chiến đấu.

Tả Đăng Phong nhanh chóng lùi về sau một bước. Sau lưng hắn là vách núi cứng rắn, cho thấy lối vào trận pháp đã đóng kín, biến thành vách đá, chứng tỏ muối rời khỏi trận thì phải dùng Trận Phù, chính là thứ nào đó có ở trên thân âm tính hỏa xà hoặc Bò Cạp khổng lồ.

Tả Đăng Phong rút đao, chậm rãi tiến lên. Hắn biết lấy ra binh khí sẽ làm âm tính hỏa xà thêm đề phòng, không tốt cho việc tấn công, nhưng hắn đã nghĩ rất kỹ. Hắn chính là muốn âm tính hỏa xà cảm nhận được nguy hiểm. Nếu âm tính hỏa xà mặc kệ Bò Cạp khổng lồ mà chạy xuống dưới để tránh, như vậy cho thấy Trận Phù ở trên thân hỏa xà. Độc vật chỉ là công cụ chiến đấu của địa chi, địa chi có thể thông qua nguyên thần để khống chế độc vật, giữa chúng chỉ có quan hệ khống chế và bị khống chế, không phải huynh đệ sinh tử. Âm tính hỏa xà không cần phải vì một công cụ như vậy mà hi sinh tính mạng của mình, thường khi tính mạng địa chi gặp phải tình huống bị uy hiếp nghiêm trọng, chúng đều sẽ thí xe giữ tướng.

Nếu âm tính hỏa xà liều mạng bảo vệ Bò Cạp khổng lồ mà không rời đi, vậy thì cho thấy Trận Phù xuất trận ở trên thân Bò Cạp khổng lồ. Nếu không có Bò Cạp khổng lồ, nó không thể ra khỏi trận được, nên phải bảo vệ con bò cạp.

Trận Phù này nắm đó hẳn là đeo trên người quốc sư. Quốc gia hoặc là bị hỏa xà nuốt chửng, hoặc là bị Bò Cạp khổng lồ này ăn thịt, nên Trận Phù cũng vô tình bị chúng nuốt vào bụng. Nhiệm vụ hiện giờ là bảo đảm hắn đi ra ngoài được, sau đó mới là giết hỏa xà lấy nội đan, nên việc đầu tiên phải làm là xác định xem Trận Phù ở trên người ai.

Tả Đăng Phong chậm chậm tiến lên, cả người tỏa sương mù hùng hực. Hổ dực được rót vào linh khí, phát ra ánh đao đỏ hồng dài đến hai trượng. Tả Đăng Phong cố ý làm vậy, để tăng thêm áp lực cho âm tính hỏa xà, quan sát phản ứng của nó.

Âm tính hỏa xà đã từng đấu thua hắn, phải chui vào cát bỏ chạy, nên không dám tấn công trước, con mắt trên trán toát ra ý e sợ rõ rệt.

Nhưng nó không chạy trốn. Không phải nó không có chỗ có thể trốn. Âm tính hỏa xà bản thân là hỏa tính, tuy không thể chui vào dung nham nhưng có thể chịu được nhiệt độ cực cao, chỉ cần bơi tới gần dung nham phía dưới là Tả Đăng Phong không dám đuổi theo truy kích.

Nhiệt độ ở đây quá nóng, Tả Đăng Phong vừa tiến lên vừa không ngừng phát Huyền Âm chân khí để hạ nhiệt độ mình và Thập Tam.

Lúc còn cách đối phương một dặm, Tả Đăng Phong dừng lại, nhìn con rắn. Hỏa xà không tấn công, cũng không bỏ chạy, nhưng ánh mắt của nó nhìn kỹ đường nối sau lưng Tả Đăng Phong, đuôi rắn dài ngoằn ngoắt lờ cuồn tròn lại, cho thấy nó muốn chạy trốn, nhưng nó kiêng kỵ Hổ dực trong tay Tả Đăng Phong, không dám tùy tiện vọt tới trước.

Như vậy, Tả Đăng Phong đã xác định được Trận Phù là ở trong thân con bò cạp, đã hiểu vì sao âm tính hỏa xà lại luôn đề ý tới con độc vật ngu ngốc này như vậy.

Âm tính hỏa xà không dám vọng động, Tả Đăng Phong không phát động công kích. Hắn nhanh chóng suy nghĩ. Hắn có Hổ dực, hoàn toàn có thể chỉ dùng một đòn chém âm tính hỏa xà thành hai đoạn. Nhưng

một khi âm tính hỏa xà bị chém đứt, hai đoạn thân rắn sẽ vắn vẹo lung tung, dễ dàng rơi xuống vùng dung nham bên dưới. Nếu hắc chớp nửa thân trước có giấu nội đan, thì nửa sau sẽ cuốn lấy Bò Cạp, hắc không thể phân thân tóm được cả hai, mà như thế thì không thể ra khỏi trận.

Nếu hai bên cứ giằng co, lâu dài kẻ chịu thiệt chính là hắc và Thập Tam. Vì trong trận pháp cực kỳ nóng bức, Huyền Âm chân khí sớm muộn sẽ bị tiêu hao hết sạch.

Nên phải làm ra một cái bẫy, dụ âm tính hỏa xà rời khỏi trận pháp, rồi giết nó ở bên ngoài. Bẫy này không được quá lộ liễu. Hỏa xà không ngu, nó mà nhận ra tất sẽ không làm. Cũng phải cho hỏa xà đầy đủ thời gian để chạy trốn, ít nhất là để nó tưởng như thế, thì nó mới chịu chạy trốn. Nhưng quan trọng hơn là phải bắt được con bò cạp trước khi nó rời khỏi trận pháp, nếu không cả hai chúng nó chạy ra thì hắc và Thập Tam sẽ bị vây chết ở chỗ này.

Tả Đăng Phong nghĩ nhanh ra một kế, hắc lặng lẽ vận chuyển linh khí làm trán mình xuất hiện mồ hôi hột. Những giọt mồ hôi càng lúc càng lớn, chảy xuống mặt. Tả Đăng Phong chớp mắt, giả bộ mồ hôi làm cay mắt, gơ tay lên giả bộ lau mồ hôi, nhỏ giọng nói với Thập Tam ra lệnh. “Thập Tam, đánh vào mắt nó!”

Thập Tam lập tức nhảy ra, lẳng không đánh âm tính hỏa xà. Tả Đăng Phong lắc lắc đầu, để âm tính hỏa xà lầm tưởng hắc cay mắt không nhìn rõ.

Tả Đăng Phong rất căng thẳng. Nếu âm tính hỏa xà không đủ thông minh, ắt sẽ phun lửa vào Thập Tam, vậy kế hoạch của hắc sẽ hỏng. Nếu âm tính hỏa xà đủ thông minh.... nó sẽ đẩy Thập Tam ra, ép hắc rời khỏi đường đi, nhanh chóng đào tẩu.

Âm tính hỏa xà ngửa đầu ra sau. Đây là dấu hiệu tấn công của loài rắn. May thay, nó không phun lửa, mà hất đầu hất bay Thập Tam. Thập Tam đang ở giữa không trung không có chỗ mượn lực, nên văng nhào vào vách núi.

“Thập Tam, tao tới cứu mày!” Tả Đăng Phong ra vẻ kinh hãi, nhún chân lẳng không tới cứu viện.

Tả Đăng Phong vừa rời khỏi con đường, âm tính hỏa xà lập tức cuốn lấy Bò Cạp khổng lồ chạy về hướng lối ra. Nó đã trúng kế.

Tả Đăng Phong chớp lấy Thập Tam, dùng hết sức, triển khai thân pháp đến cực hạn mới kịp quay trở lại, chớp được một chân con bò cạp.

Mắt hắc sáng lên, phát hiện mình đã đi ra trận pháp. Tả Đăng Phong lập tức đề khí, Hổ dực lấp lóe, chém âm tính hỏa xà thành mấy đoạn.

Tả Đăng Phong vẫn chưa yên lòng, chém thêm vào đầu rắn mấy đao, tiện tay bỏ luôn cho Bò Cạp khổng lồ một đao, đến khi chắc chắn đã giết chết âm tính hỏa xà mới thở phào, ngồi phệt xuống.

Mệt mỏi quá...

362. Q.4 - Chương 362: Thu Xếp Ôn Thỏa

Căng thẳng một thời gian dài giờ mới được thả lỏng, Tả Đăng Phong ngồi phệt xuống đất. Cảm giác duy nhất hắc cảm thấy là mệt mỏi. Để lấy được nội đan của âm tính hỏa xà, hắc phải hai lần đi La Bố Bạc, suốt nửa năm, vắt hết tâm trí, rốt cục giờ đã có thu hoạch. Quá vất vả.

“Anh không sao chứ?” Diệp Phi Hồng và A Mộc chạy tới. Mặt hai người trắng bệch. Con rắn độc quá khổng lồ làm hai người kinh hồn bạt vía.

“Không sao.” Tả Đăng Phong vận linh khí đứng dậy. Chưa lấy được nội đan thì chưa xong việc.

“Đây là cái gì?” Diệp Phi Hồng nhìn mặt đất. Tả Đăng Phong chém hỏa xà dùng sức rất lớn, ánh đao của Hổ dực cắt nát bấy lớp đá của trận pháp, những nhát cắt đó hiện đang từ từ chảy ra một loại chất lỏng màu trắng.

“Thủy ngân.” Tả Đăng Phong quét mắt qua, trận pháp này là dục vào thủy ngân trong lòng đất để vận chuyển.

“Anh định xử lý nó thế nào?” Diệp Phi Hồng chỉ hỏa xà đang bị Tả Đăng Phong phân thân.

“Các người trở lại thu dọn đồ đạc, chuyện ở đây để tôi xử lý. Con vật này có độc, các người không nên chạm vào.” Tả Đăng Phong xua tay.

Diệp Phi Hồng lôi A Mộc rời khỏi trận pháp trở về lều.

“Thập Tam. Tìm nội đan của nó.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ cái xác bò cạp.

Thập Tam chạy tới, ngửi ngửi, thò trảo vào tìm.

Thường nội đan của động vật giấu ở trong bụng, thỉnh thoảng có loại giấu trong đầu. Muốn tìm thì phải mở đầu phá bụng, rất là máu tanh, nhưng Tả Đăng Phong lại làm vô cùng tỉ mỉ, cuối cùng tìm được ở bụng dưới hỏa xà một viên nội đan đỏ thắm.

Âm tính hỏa xà tuy rất to, nhưng nội đan lại không to, chỉ bằng nội đan những địa chi khác. Tả Đăng Phong đem ra hồ rửa sạch, bỏ vào hộp sắt đựng nội đan. Bốn viên nội đan hòa vào nhau, tỏa ra năm màu đen, vàng lục, đỏ, trắng, chỉ còn thiếu một viên thuộc tính thổ nữa là đủ.

Tả Đăng Phong làm xong, Thập Tam vẫn còn chưa xong, nên hắn đi qua hỗ trợ, nhưng cuối cùng không tìm được gì. Con bò cạp này không tự ra được nội đan, quả thực là đồ ngốc thật trăm phần trăm.

Hai người đến đây chỉ và lương khô và cỏ khô. Giờ lương khô gần như đã hết sạch, nên chẳng còn gì nhiều mà thu dọn. Đến khi Tả Đăng Phong và Thập Tam trở về lều, Diệp Phi Hồng và A Mộc đã thu dọn xong, sẵn sàng khởi hành.

A Mộc bước rất chậm, thỉnh thoảng lại quay sang Tả Đăng Phong, định nói gì đó lại thôi. Tả Đăng Phong biết A Mộc muốn vào trận pháp tìm lại người thân năm đó thất lạc, nhưng A Mộc không muốn nhờ, Tả Đăng Phong cũng không chủ động lên tiếng. A Mộc không biết những người thân đó của cậu đã sớm chết hết rồi, không biết những con quái vật thường chạy tới hồ uống nước có chút liên hệ máu mủ gì với cậu hay không. Có những sự thật rất tàn nhẫn, tốt nhất là không nên đi sâu vào tìm hiểu.

Tả Đăng Phong có một cảm giác rất kỳ lạ. Tuyệt đối không phải là ảo giác. Hắn có cảm giác trong sa mạc mênh mông này còn giấu một bí mật gì đó, nhưng chuyện ấy không quan hệ tới hắn. Chuyện hắn còn làm đã làm xong rồi, thời gian còn lại không nhiều, chuyện gì không cần thì phải bỏ.

Trên đường trở về Diệp Phi Hồng và A Mộc thay phiên cưỡi lạc đà. Ở trong sa mạc hơn hai tháng làm cơ thể cả hai rất yếu, Tả Đăng Phong cũng chẳng hơn gì, nhưng hắn có linh khí chống đỡ. Ban ngày nắm lạc đà chạy đi, buổi tối phát ra linh khí giúp Diệp Phi Hồng và A Mộc chống lạnh. Ba người ngày đi đêm nghỉ, vô cùng khổ cực.

Sau năm ngày ba người đã ăn hết lương khô, và đã về tới gần trấn nhỏ. Nếu trấn này còn, ba người chỉ cần thêm một ngày là chạy tới nơi, nhưng trấn nhỏ đã mất, đến chỗ có người ở gần nhất phải đi thêm bảy ngày.

Diệp Phi Hồng và A Mộc rất yên tĩnh, dù hai ngày không ăn uống vẫn không kêu đói khát.

Lúc này Tả Đăng Phong đã cảm nhận được cái gọi là bất đắc dĩ. Hắn không ngờ đường trở về gian khổ như vậy, biết vậy lúc đầu hắn nên và ít cá khô.

Tả Đăng Phong tháo dây cương, thả cho con lạc đà chạy đi, hắn không thể làm con vật tin cậy hắn này tổn thương, ở đây có nước có cỏ, nó có thể sống sót.

Dây cương lạc đà rất dài. Tả Đăng Phong cột Diệp Phi Hồng và A Mộc vào hai bên mình, rồi chạy về hướng đông. Hắn bỏ lại hết vàng, chỉ giữ lại mấy chục cân đá quý.

Diệp Phi Hồng và A Mộc rất gầy, cộng thêm đá quý tổng cộng chỉ chừng hai trăm cân. Bình thường chút sức nặng ấy chẳng là gì, nhưng hiện giờ Tả Đăng Phong cũng gầy yếu, mỗi lần lướt đi không tới hai dặm. May mà đến chạng vạng, rốt cục cũng tới được một trấn nhỏ.

Tả Đăng Phong gắng gượng tìm một khách sạn, vừa vào trong là hôn mê bất tỉnh. Tả Đăng Phong có ý chí kinh người. Lúc hắn ngất, hắn vẫn còn nhớ là có Thập Tam ở bên cạnh, như vậy ba người vẫn được an toàn, nên hắn mới dám xỉu.

Nếu là người thường nhất định sẽ mê man mấy ngày, nhưng Tả Đăng Phong chỉ hôn mê một lúc. Lúc Diệp Phi Hồng dứt sữa dê cho hần thì hần tỉnh dậy.

“Để tôi tự uống.” Tả Đăng Phong mở mắt, cầm lấy cái chén sứ.

“Để tôi giúp anh uống.” Diệp Phi Hồng thấy hần tỉnh lại nhanh như vậy thì rất bất ngờ.

“Không cần. Tôi tự uống được. Cô với A Mộc uống chút sữa thôi, tạm thời đừng ăn uống quá no.” Tả Đăng Phong dặn. Khi quá đói mà ăn uống vào quá nhiều, dạ dày sẽ không chịu nổi, rất dễ bị chết no.

Diệp Phi Hồng thấy vậy thì không kiên trì nữa, đi tới cạnh A Mộc, uống sữa dê.

Tả Đăng Phong uống bát sữa dê xong thì ngủ thiếp đi. Lần này ngủ rất lâu, mãi đến sáng sớm hôm sau mới tỉnh lại, nhìn thấy Diệp Phi Hồng và A Mộc vẫn còn đang ngủ.

Hần là người tu hành, trong cơ thể có linh khí vận chuyển, nên khôi phục lại thể lực nhanh hơn người thường. Hần đi ra ngoài mua mấy quả táo, đánh thức hai người dậy, ỗi người một quả.

Sau ba ngày, Tả Đăng Phong đã hoàn toàn hồi phục, nhưng Diệp Phi Hồng và A Mộc thì chưa, nên chưa thể rời đi được.

Sau bảy ngày, Tả Đăng Phong mua ba con ngựa. Ba người cưỡi ngựa xuôi nam.

Diệp Phi Hồng luôn cưỡi ngựa. A Mộc biết cưỡi ngựa, chỉ có Tả Đăng Phong không biết cưỡi ngựa. Hần ngồi trên lưng ngựa xóc nảy không chịu nổi, đành phải ngồi một bên, giống như các cô mới lấy chồng cưỡi lừa về thăm mẹ đẻ. Diệp Phi Hồng cố nén cười trộm.

Mấy ngày sau ba người đến chi nhánh huy thương mở ở Cam Túc. Chi nhánh này không phải của kim trạch Cửu Châu nhưng có nghiệp vụ lui tới. Tả Đăng Phong gọi điện thoại cho Tôn Phụng Tiên. Người kia lập tức gọi điện cho chi nhánh những nhà khác. Sáu người cùng tới kiểm kê đồ vật Tả Đăng Phong mang tới. Cụ thể bao nhiêu tiền Tả Đăng Phong không biết, vì hần không đợi mọi người hạch toán xong đã rời đi rồi.

“Đây là kim phiếu một vạn lượng Hoàng Kim, có thể dùng trên toàn quốc.” Lúc chàng vạng Tả Đăng Phong thuê một phòng trong quán rượu ngon nhất của thị trấn, đưa tám kim phiếu cho Diệp Phi Hồng trong khi chờ đưa đồ ăn lên.

“250 lượng chớp mắt đã biến thành một vạn lượng. Tôi kiếm bộn rồi.” Diệp Phi Hồng cười nhét kim phiếu vào dây lưng.

“Người tốt nên được khen thưởng.” Tả Đăng Phong cười. Hần đã từng cho Diệp Phi Hồng và Thù Hổ mỗi người 250 lượng Hoàng Kim về việc cung cấp manh mối. Kết quả Diệp Phi Hồng cảm thấy tiền quá nhiều, chủ động đề nghị làm người dẫn đường cho hần.

“Phần thưởng này quá nhiều, tôi không biết phải làm gì nữa.” Diệp Phi Hồng cười khê.

“Cô với A Mộc định đi đâu?” Tả Đăng Phong hỏi. A Mộc là hần mang ra, nhưng thân với Diệp Phi Hồng hơn, cậu biết sau này sẽ đi theo ở chung với Diệp Phi Hồng.

“Đến nơi nào ấm áp đi, chúng tôi đều sợ lạnh.” Diệp Phi Hồng nhún vai. Cô biết họ sắp phải chia tay, nhưng cô không muốn tỏ ra lưu luyến.

“Vậy thì đi phía nam, tìm chỗ nào không có quỷ Nhật mà ở.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Hay anh kiếm giúp chúng tôi một chỗ đi.”

“Tôi không quen phương nam.” Tả Đăng Phong lắc đầu. Diệp Phi Hồng bảo hần tìm chỗ ở, chính là vì muốn giữ liên lạc với hần, nhưng hần không muốn điều đó. Giữ khoảng cách với cô chính là bảo vệ cô.

“Không giúp thì thôi, có số tiền này, chúng tôi đi đâu mà chẳng được” Diệp Phi Hồng xua tay.

Tả Đăng Phong cười nhẹ, móc ra một tờ giấy đưa cho A Mộc. “Cậu gọi tôi là lão sư, thì tôi cũng phải làm tròn nghĩa vụ một lão sư. Sở học cả đời của tôi rất hỗn tạp, đa số đều là pháp môn giết người. Đây là một ít linh ngộ của tôi về trận pháp, tặng cho cậu. ”

“Tạ ơn lão sư.” A Mộc rất kinh ngạc, đứng dậy, hai tay nhận lấy tờ giấy, định quỳ xuống cảm ơn. Cậu biết thứ Tả Đăng Phong truyền ình nhất định là tài nghệ cao siêu.

“Những trận pháp này uy lực rất lớn, sau khi học thành không được dùng để hại người, cũng không được dùng để kiếm lợi, để tránh khỏi bị tổn thương sự cân bằng của trời đất, giảm thọ của mình.” Tả Đăng Phong phóng linh khí ngăn cản không cho A Mộc quỳ.

“Cẩn tuân lời sư phụ giáo huấn.” A Mộc mạnh mẽ quỳ xuống. Tả Đăng Phong lãnh được nửa lễ của cậu.

Ăn xong, ba người rời khỏi tiệm thì trời trời đã tối. Ở đây rất ít có người đi đường.

“A Mộc còn chưa có tên. Anh là sư phụ, tặng cho cậu ấy một cái tên đi.” Diệp Phi Hồng nói.

“Hay cô làm đi.” Tả Đăng Phong xua tay.

“Tôi ngay cả chữ còn không biết, làm sao đặt tên.” Diệp Phi Hồng lắc đầu.

“Đặt tên đâu có khó. Giữa họ và tên thêm chữ lót là được. Đã trẻ rồi. Tôi phải đi.” Tả Đăng Phong lên tiếng từ biệt.

“Tôi biết sau này sẽ không gặp lại anh nữa, cho tôi ôm anh một cái có được không.” Diệp Phi Hồng nói nhỏ.

“Cô không thể tiếp tục giả bộ đến phút cuối được à.” Tả Đăng Phong mỉm cười, ôm cô một cái rồi thả ra ngay, cùng Thập Tam biến mất trong màn đêm...

363. Q.4 - Chương 363: Một Năm Cuối Cùng

Tả Đăng Phong đã quen ly biệt, nên không thương cảm bao nhiêu. Hắn ôm Diệp Phi Hồng chỉ như một loại chào của bạn bè dành cho nhau.

Tả Đăng Phong đi tới đầu đường thì quay đầu lại liếc mắt nhìn, rồi vẫy tay. Hai người kia vội vẫy tay đáp lại. Tả Đăng Phong mỉm cười, rẽ sang hướng khác, mất hút trước tầm mắt hai người.

Hắn đã để lại cho Diệp Phi Hồng đủ tiền tài. Cô với A Mộc sau này sẽ không phải sống thiếu thốn khổ sở. Hắn chỉ làm được đến đó. Ngoài ra hắn tìm được trong xác con Bò Cạp khổng lồ một miếng đồng nhỏ bẹp, chắc là Trần Phù. Hắn đã kẹp miếng đồng trong tờ giấy đưa cho A Mộc. A Mộc là Thế tử Bành quốc, sớm muộn gì cũng sẽ trở lại La Bố Bạc tìm thân nhân của mình. Đây là chìa khoá về nhà của cậu, bí mật của quỹ thành cũng để cho cậu đi tìm.

Đến chỗ không người, Tả Đăng Phong sử dụng thân pháp cùng Thập Tam lao về hướng nam. Hiện giờ hắn có hai chuyện muốn làm. Một là trở về Sơn Đông, tìm viên nội đan sau cùng. Hai là đi Thần Châu phái bổ sung hàn khí cho Ngọc Phát. Tả Đăng Phong quyết định đi Thần Châu phái trước, bổ sung hàn khí cho Ngọc Phát xong hắn có thể yên tâm đi tìm viên nội đan cuối cùng.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn tuyết trắng đang bay xuống. Có lẽ đây là lần cuối cùng hắn nhìn thấy tuyết.

Hiện giờ cách thời điểm phải bổ sung hàn khí cho Ngọc Phát còn rất lâu, nên Tả Đăng Phong không cần phải vội. Hắn chọn đường đi qua những nơi hoang sơn dã linh. Hắn tự vấn lòng không còn nợ ân tình của ai, nhưng vẫn thiếu nợ Thập Tam. Hắn muốn lúc mình còn sống, mỗi ngày đều hết sức tìm linh vật cho Thập Tam. Thập Tam càng mạnh, thì hắn càng an tâm mà ra đi.

Tuyết rất lớn, bao phủ tất cả mọi thứ, làm việc tìm kiếm linh vật càng thêm khó. Những con vật có đạo hạnh mùa này đa số đều trốn đi ngủ đông. Tả Đăng Phong thu hoạch chẳng được là mấy. Mãi đến phía nam, tình hình mới hơi có chuyển biến tốt, tìm được mấy cây linh vật thành hình.

Sau nửa tháng, Tả Đăng Phong gõ cửa lớn Thần Châu phái. Đạo nhân coi cửa biết hắn, mở cửa mời hắn vào trong. Thần Châu chuông giáo thấy Tả Đăng Phong đến thì vui mừng.

“Tôi đến để bổ sung hàn khí cho Thôi chân nhân.” Tả Đăng Phong lắc đầu nói khẽ.

Vẻ vui mừng của Thần Châu chường giáo trở thành thất vọng. Ông thở dài dẫn hần tới phòng Ngọc Phát, rồi ở ngoài cửa chờ.

Xung quanh giường Ngọc Phát có lớp bình phong tử khí bảo vệ. Tử khí này là của hần, nên hần ra vào dễ dàng. Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn Ngọc Phát.

Ngọc Phát nằm lặng lẽ, tư thế giống hệt lúc hần rời đi, trên người không hề có bụi.

Tả Đăng Phong bổ sung hàn khí cho Ngọc Phát rồi lập tức xoay người rời đi.

“Nếu Tả chân nhân không chê, mời ở lại tộ phái nán ná mấy ngày. Qua nguyên thần hăng đi cũng không muộn.” Thần Châu chường giáo nói. Thật lòng ông rất không thích Tả Đăng Phong. Nếu không phải vì Tả Đăng Phong, Ngọc Phát sẽ không gặp phải kết cục này. Nhưng thời điểm cuối năm bước sang năm mới đã tới rồi. Ông biết Tả Đăng Phong gây thù khấp thiên hạ, thời điểm cuối năm này chỉ có thể đón tết một mình, nên mới động lòng muốn giữ lại.

“Rất cảm ơn lòng tốt của của chân nhân. Tả mỗ có chuyện quan trọng phải làm, không thể ở lâu.” Tả Đăng Phong từ chối.

Thần Châu chường giáo thấy hần không muốn ở lại, thì không nói nữa, tiễn hần rời khỏi đạo quan.

Ngay khi hai người sắp chào từ biệt, phía tây đạo quan vang lên tiếng kêu của Hầu Tử. Tả Đăng Phong quay sang, thấy Cửu Dương hầu đang ngồi trên tường viện của đạo quan, nhìn Thập Tam rít gào.

Thập Tam thấy thế nhào tới, Tả Đăng Phong vội phóng linh khí bắt nó về. Thập Tam và Cửu Dương hầu không hợp nhau, cứ thấy mặt là động thủ. Nhưng hồi trước Thập Tam đã đánh Cửu Dương hầu tàn bạo một trận rồi, không thể lần nào gặp nhau là lại đánh nhau nữa.

Rời khỏi Thần Châu phái, Tả Đăng Phong trở về Sơn Đông. Sơn Đông là cố hương của hần, cũng là đất phong năm đó của Khương Tử Nha.

Ở tha hương chỉ có thể làm khách. Tả Đăng Phong không muốn ở nơi khác đón lễ mừng năm mới, nên hần chạy về Sơn Đông. Nhưng khi đến biên giới Sơn Đông hần lại không đi vào, mà lên hướng bắc. Hần không dám về Thanh Thủy quan. Lần trước trở lại hần đã đào phần mộ Vu Tâm Ngữ, hần sợ lần này trở về không nhận được sẽ mở nắp quan tài của cô. Nếu thấy hài cốt của cô, hần sợ mình sẽ điên mất, nên hần không dám về, mà chạy tới Tế Nam.

Sáng 30 tết. Tả Đăng Phong và Thập Tam xuất hiện ở Tế Nam.

Lúc này là thời kỳ chiến tranh, vật tư thiếu thốn, lương thực khan hiếm, tiền giấy mất giá, giá hàng tăng cao, nhưng những này đều không ảnh hưởng đến việc dân chúng vui sướng mừng năm mới. Người bán sẽ toàn lực bán, người mua sẽ toàn lực mua, dù tiền không hề đáng giá, một một túi tiền giấy chưa chắc mua được một cân trứng gà.

Nhà người có tiền lúc này căn bản đã chuẩn bị đầy đủ cho năm mới, người còn đi mua đồ đều là người nghèo. Thật ra họ cũng chẳng mua được gì nhiều, một ít thịt heo để làm sủi cảo là đủ rồi. Cổ ngữ có câu: ‘bần nơi phố xá không người hỏi, phú tại thâm sơn có người thân.’, ý muốn nói thứ quyết định đời sống một người là cao hay thấp không phải là người ở nơi nào, mà là người có tiền hay không. Người nghèo mà ở nơi thành thị lại càng thêm tội nghiệp, còn không bằng ở chốn nông thôn. Người nghèo ở nông thôn có thể phá băng bắt cá, lấy sừng hơi săn bắn, dù không có tiền cũng đủ bước sang năm mới, nhưng ở nơi thành thị thì chẳng có cách nào.

Lúc cuối năm, nơi làm ăn tốt nhất chính là những tiệm cầm đồ. Rất nhiều người ngày thường không nỡ đi cầm đồ thì đến lúc này cũng đến cầm cố. Hết cách rồi. Phải có lễ bước qua năm mới. Thế nào cũng phải có một nồi sủi cảo.

Thời điểm này trộm cắp rất nhiều. Rất nhiều người tìm cách tiếp cận Thập Tam. Họ là nhắm vào sợi dây chuyền trên cổ Thập Tam. Họ không biết kim cương, nhưng họ biết sợi dây có gắn hột đó làm bằng vàng.

Tả Đăng Phong bắt đắc dĩ đành phải tháo sợi dây chuyền ra. Thứ này dù sao cũng vô dụng với Thập Tam, mà Thập Tam đeo nó cũng không thoải mái.

Đồng người huyền não cuốn Tả Đăng Phong theo, nhưng hắn biết sau buổi trưa, mọi người sẽ tản đi. Đường sá sẽ trở nên quanh quẽ, những tiệm cơm đều đóng cửa đêm giao thừa. Hắn thật sự là không còn chỗ nào để đi.

Không màng lợi danh, định rõ chí hướng, thì tâm hồn luôn yên tĩnh. Câu nói này là đúng, nhưng còn phải xem là dùng cho ai. Tả Đăng Phong hiện giờ không muốn yên tĩnh. Im lặng quá làm hắn nghĩ đến chuyện mình còn sống không được bao lâu. Chết không đáng sợ. Đáng sợ chính là chờ chết. Thời gian càng lúc càng ít đi. Áp lực tâm lý của hắn càng ngày càng lớn. Chỉ có cảnh huyền não mới có thể hơi giảm bớt áp lực to lớn trong lòng.

Tả Đăng Phong đi loanh quanh một lúc rồi tới tiệm cầm đồ. Hắn muốn đi đổi ra một đồng tiền để phân phát cho người nghèo. Người lớn chịu đói chịu khổ là vì họ lựa chọn sai, nhưng không thể để cho trẻ con phải đói bụng đêm ba mươi.

Tiệm cầm đồ hôm nay làm ăn rất tốt. Người muốn cầm đồ xếp thành hàng dài. Vì lý do an toàn tiệm cầm đồ thuê một đám người to con tới để duy trì trật tự.

Tả Đăng Phong chắc chắn không xếp hàng. Xếp hàng là dành cho người có nhiều thời gian. Người sắp chết không cần xếp hàng. Nhưng lúc hắn đi tới cửa thì bị người ta cản đường.

“Xếp hàng đi.” Một người duy trì trật tự ngăn hắn lại.

“Tôi là Tả Đăng Phong.” Tả Đăng Phong mỉm cười.

Người kia nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới. Nhưng rồi sắc mặt anh ta trở nên tái mét. Anh ta đã nhớ ra Tả Đăng Phong là ai. Anh ta đã từng được nghe kể về Tả Đăng Phong, may mà người ta không nổi giận, ra tay giết luôn anh ta.

“Thập Tam, nhìn thấy không, làm người xấu không cần xếp hàng.” Tả Đăng Phong cười.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong nói câu này rất thiếu logic, nó nghe không hiểu.

Tả Đăng Phong nói xong cất bước đi vào tiệm cầm đồ. Các cửa sổ nhận hàng của tiệm đều có người. Âm thanh lẫn lộn vào nhau, “Lọ thuốc hít, một cái, ột tắc hai phân, màu lam. . .” “Vải thô áo bông một cái, dài ba thước ba tấc, vai trái có một miếng vá bằng vải xanh. . .”

“Tôi là Tả Đăng Phong. Cho tôi đầy rương tiền đồng đại dương.” Tả Đăng Phong đặt rương gỗ của mình lên quầy.

Nhân viên trẻ tuổi trong quầy cảm thấy choáng váng không nói nên lời, chủ tiệm lớn tuổi từ bên trong vội đi ra, thay cho nhân viên trẻ tuổi kia. Lờn nẩy vừa ra. tuổi trẻ nhà giàu lập tức mất choáng váng.

“Ông dám đứng cao hơn ta?” Tả Đăng Phong bắt mắt nhìn chủ tiệm. Trong tiệm cầm đồ, nhân viên đều là ngồi ghế cao nhìn xuống người đi cầm đồ.

“Không dám. Không dám.” Chủ tiệm vội ôm rương gỗ của Tả Đăng Phong đi vào phòng trong.

Một lúc sau, bốn người giúp việc hợp lực khiêng rương gỗ ra, để lên quầy hàng.

Tả Đăng Phong cười nhạt. Người làm ăn thực là ghê gớm. Lão chủ tiệm này tuy không biết hắn có đúng là Tả Đăng Phong hay không, nhưng vẫn cho tiền. Nhưng một rương tràn đầy đồng đại dương, nặng ít nhất cũng ba bốn trăm cân, nếu hắn là hàng giả, nhất định không thể nào mang đi được.

Tả Đăng Phong ôm thùng gỗ lên. Quả là rất rất nặng.

Vừa mới ra khỏi tiệm cầm đồ, Tả Đăng Phong chợt nghe vẳng tới tiếng quân nhạc của quỹ Nhật, tiện tay túm lấy người giúp việc để hỏi, mới hay, quỹ Nhật ời các giới nghệ nhân tổ chức một buổi nhạc hội chúc mừng tết xuân ở trên quảng trường.

“Thú vị. Thập Tam, đi, đi xem một chút . . .”

364. Q.4 - Chương 364: Hành Vi Kỳ Quái

Tả Đăng Phong vốn định đi vùng tiền, giờ lại đổi ý, muốn tới xem diễn xuất, xem xong vùng tiền cũng chưa muộn.

Nhạc hội được tổ chức trên quảng trường lớn nhất thành Tế Nam. Quảng trường này dài cả mấy chục mét, trải thảm đỏ. Trên sân khấu đã có người đang hát, bên dưới sân khấu là người Nhật và quan chức chính phủ bù nhìn, phía sau là rất nhiều người địa phương, không dưới một vạn. Để không bị phản cảm, lực lượng duy trì trật tự là quân quân chứ không phải quân Nhật.

Triều Nguyên là do người Mông Cổ thành lập. Lúc ban đầu người Tống không chấp nhận họ, nhưng thống trị được một thời gian thì người ta bắt đầu thích ứng. Thanh triều là do người dân tộc Mãn lập ra, lúc ban đầu người Hán cũng không chấp nhận họ, nhưng sau một thời gian là cũng từ từ thích ứng. Quý Nhật có lẽ cũng muốn bắt chước triều Nguyên và Thanh triều. Chúng gọi tên khu vực mình chiếm đóng là Đại Đông á chung quang vinh, nỗ lực dùng chính sách dụ dỗ, theo thời gian dần tiêu trừ thái độ căm thù của người Trung quốc đối với họ, buổi nhạc hội này chính là một hoạt động nhằm che đậy bản chất xâm lược của họ.

Nhà thơ Đỗ Mục thời Đường từng viết: “Thương nữ không biết vong quốc hận/ Cách giang còn hát ** hoa.” Trào phúng những dân chúng quên đi mối hận vong quốc. Những người dân đang đứng xem biểu diễn này chính là như thế, trên mặt của họ không nhìn thấy sự địch ý hay tôn nghiêm, mà chỉ có nông cạn và vui vẻ.

Trong vòng mười trượng trước sân khấu là quan chức bù nhìn và người Nhật ngồi, bên ngoài mới là dân chúng đứng theo hình quạt bao quanh sân khấu, ba tầng trong ba tầng ngoài.

Người Trung Quốc rất thích chen chúc. Chính xác là đàn ông Trung Quốc thích chen chúc. Vì chen chúc có thể cơ hội mò mẫm sờ soạng các cô nương, nhưng bây giờ đang là mùa đông, ai cũng mặc đồ dày cui, mò được cái quái gì, hơn nữa, các cô nương kia chắc gì đã đoan chính, thật không biết tại sao họ còn muốn mò làm gì.

Vì các cô nương kia hình như chẳng có vẻ gì là căm ghét cái loại quấy rầy ấy, dù mặc áo bông cũng vẫn phát hiện được hành vi của đám đàn ông, nhưng chẳng ai la lối gì cả, thậm chí còn không tránh né, xem ra các cô cũng khoái cái cảnh ‘chen chúc’ này.

Cổ ngữ có nói ‘ăn no tất mò dâm dục’, ăn uống no đủ sẽ sinh ra dục tâm, xem ra những người này không đói bụng lắm.

Khổng Tử ba mươi tuổi là hoàn toàn tự lập, nhưng mãi đến tận bốn mươi tuổi mới chính thức nhìn thấu nhân sinh. Tả Đăng Phong chưa tới cái tuổi không ấy, chắc vì vậy hắn vẫn còn chưa hiểu rõ nhiều chỗ trong nhân sinh. Hắn muốn lúc còn sống cố gắng nhìn thấu con người, như vậy hắn sẽ không còn quá nhiều hiểu kỳ và lưu luyến.

Tả Đăng Phong tỉ mỉ quan sát, rất nhanh phát hiện ra một hiện tượng thú vị. Đám đàn ông mò mẫm đàn bà kia đều ra tay rất mạnh, nào nắm nào véo. Nguyên nhân cũng dễ hiểu, lớp quần áo của các cô dày quá, sờ nhẹ nhẹ chả thấy được cái gì, hơn nữa những cô gái này đâu phải là sở hữu của họ, nên cứ thoải mái mà ra tay, vì họ không cần quý trọng.

Tả Đăng Phong quay sang phân tích tâm lý các cô nương bị quấy rầy. Tại sao đám đàn ông ra tay mạnh bạo vậy mà các cô không phản kháng đây. Ngoài mặt thì biện bạch là các cô thẹn thùng, không tiện phản kháng, nhưng có lẽ bản thân các cô cũng thích cảm giác được người ta sờ mó, các cô không cần nhẹ nhàng trêu mếu, các cô muốn được đàn ông đối xử với mình mạnh tay, tàn nhẫn.

Bình thường đàn ông không nở lòng dẫn dắt người phụ nữ của mình, nên cảm thấy người phụ nữ của mình không thú vị. Còn đàn bà không chiếm được người đàn ông của mình thì sẽ dẫn dắt, cảm thấy anh ấy không thú vị. Hóa ra sống chung thật sự lại là dẫn dắt lẫn nhau hay sao!

Đạo gia phân chia con người ba bầy loại, cho rằng có vài loại người nên bị khổ, và có loại người nên được cao cao tại thượng. Lý luận này là có nguyên nhân. Con người xác thực nên chia làm ba bầy loại. Những cô nương khoái bị quấy rầy kia thì khỏi nói, các cô không bao giờ với được cảnh giới và độ cao của Vu Tâm Ngữ và Thôi Kim Ngọc. Một là do huyết thống có ưu khuyết, hai là do nhân phẩm có cao thấp.

Nên lý luận này của Đạo gia chính xác nhưng quá mức tàn nhẫn, quá mức bản chất. Không ai thừa nhận mình kém hơn người khác. Họ càng muốn tin con người là bình đẳng, nên lý luận của Phật giáo hợp khẩu vị của họ hơn, họ trở nên tin tưởng Phật giáo.

Đạo gia sở dĩ không hưng thịnh như Phật gia không phải vì Ngô Thừa Ân cho đệ tử đạo môn Tôn Hưu Tử đi đầu quân Phật giáo. Lão Ngô chỉ có thể nói dối một số người mà thôi. Nguyên nhân Đạo gia suy sụp căn bản là vì đạo gia đã phân chia con người thành nhiều loại, lý luận này không sai nhưng nghe lại không lọt tai, nên chẳng ai thích. Người ta chỉ thích nghe lời khen, không thích nghe lời nói thật.

“Thập Tam. Cho tao một gốc bồ đề, tao cũng sẽ biến thành tiên thành Phật, mày tin không?” Tả Đăng Phong cúi xuống nhìn Thập Tam.

Thập Tam ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong, không đáp.

“Mày là nghe không hiểu hay là không tin?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Miêu ~” Thập Tam kêu một tiếng. Nó biết Tả Đăng Phong đang nói chuyện với nó, nhưng nó không hiểu Tả Đăng Phong nói gì, mà dù có hiểu, nó cũng sẽ không tin Tả Đăng Phong có thể thành tiên thành Phật, vì gần đây hành vi của Tả Đăng Phong rất kỳ quái. Hẳn có khả năng trở thành người điên hơn là trở thành Thần Tiên.

“Mẹ nó!” Ngay lúc ấy, trong đám người vang lên tiếng mắng của phụ nữ, “Tay chân sạch sẽ tí đi!”

Tả Đăng Phong quay sang nhìn, thấy một người phụ nữ chừng ba mươi đang trừng mắt mắng một tên đàn ông, tên kia bùm mặt chui vào đoàn người.

“Xem ra tao phân tích cũng không hoàn toàn đúng. Quên đi. Xem trò vui nào.” Tả Đăng Phong nhún vai. Thập Tam lập tức nhảy phốc lên vai hắn.

Tả Đăng Phong không giấu đầu lòi đuôi, nhún chân lướt tới sân khấu

Tả Đăng Phong nhanh chóng xẹt qua đoàn người hạ xuống sau khán đài. Đám lính ngự quân phụ trách bảo vệ lập tức chĩa súng vào hắn, đám quan chức bù nhìn và quan quân Nhật cũng quay lại.

“Tao chỉ tới xem trò vui thôi, không định tới giết người.” Tả Đăng Phong bước tới.

“Đứng lại. Bước thêm bước nữa sẽ nổ súng.” Một ngự quân kéo cò súng.

“Bắn thử xem.” Tả Đăng Phong đi ngay về phía hắn.

“Tôi . . .” ngự quân kia nhận ra tên ăn mày lưng công rương, vai công mèo kia và Tàn Bào giết người như góe trong truyền thuyết, lập tức kinh hãi, bối rối.

“Một con chó ngoan không chỉ phải hiểu được làm sao bày tỏ được lòng trung với chủ nhân, mà còn phải biết không được cắn những người mà chủ nhân nó không dám đắc tội.” Tả Đăng Phong đi qua, vỗ nhẹ vai đối phương.

Trong đám người vang lên tiếng xì xào, “Đó chính là Tàn Bào.” “Hắn chính là Tả Đăng Phong.” “Mặc áo choàng rách. Con mèo to. Chính là hắn, không sai được”.

Tên tuổi của Tả Đăng Phong đã lẩn át ngũ đại Huyền môn Thái Đấu. Có ba nguyên nhân. Một là hắn nổi danh hỉ nộ vô thường, giết người không cần lý do. Hai là hình tượng của hắn quái dị. Trên người mặc tàn bào (áo choàng rách nát), có mèo to đi theo. Ba là Huyền Âm chân khí của hắn cực độ âm tà, đồng cứng hồn phách, không ai cản được.

Đám quan Nhật và bù nhìn đều đứng cả dậy, mặt tái mét. Họ đều biết Tả Đăng Phong là ai, biết Tả Đăng Phong và người Nhật không hợp nhau.

“Tất cả ngồi xuống đi. Tôi chỉ đến xem ca nhạc thôi.” Ghế ngồi xem phân làm hai bên, dãy bên trái gần ra giữa sân có một ghế trống. Tả Đăng Phong tới đó ngồi xuống.

“Hôm nay không đánh nhau, coi văn nghệ xong tao sẽ đi.” Tả Đăng Phong nói tiếng Nhật với đám quan Nhật đang dợm rút đao ra.

Trên sân khấu đang hát kinh kịch, là đoạn Bá Vương Biệt Cơ. Xem ra văn nghệ lần này là đông tây kết hợp.

Hát kinh kịch nguyên tắc là một khi lên sân khấu là nhất định phải hát cho xong mới được xuống. Tuổi của “Ngu Cơ” không lớn, cô đang kéo áo chậm mắt, khóc lóc đau thương, không biết là không nỡ lòng bỏ Hạng Vũ hay vì cảnh ở dưới đài doạ khóc.

Ngu Cơ trong kinh kịch thường do các cô gái trẻ thủ vai, là một nhân vật trực diện, là loại nhân vật quần chúng thích xem nhất, một là vì hát êm tai. Hai là quần áo trang phục đẹp dễ. Tả Đằng Phong rất ít nghe kinh kịch. Hồi còn làm văn hóa, hắn thích ở quán trà hơn, vì tốn ít tiền hơn, mà quan trọng hơn là đám cấp trên luôn bắt hắn phải coi nhà nên có muốn đi cũng không đi được, sau đó thì hắn liên tục vào nam ra bắc, không có thời gian nghe kinh kịch.

Bá Vương Biệt Cơ là thể loại bi, rất hợp với tâm tình của Tả Đằng Phong hiện giờ, nên hắn nghe đến xuất thần, không còn để ý đến ai.

Người Nhật tuy trước mặt mọi người rút dao, nhưng trong lòng tên nào cũng sợ Tả Đằng Phong muốn chết. Để đối phó Tả Đằng Phong, thập đại Ninja của Nhật đã kéo nhau tới Trung Quốc. Chuyện này người Nhật nào cũng biết. Họ không tin Tả Đằng Phong thật sự đến nghe văn nghệ, nhưng ở trước mặt mọi người họ cũng không thể rời đi, vì nếu đi có nghĩa là họ sợ Tả Đằng Phong, nên ai cũng gồng mình cố mà ngồi cho nghiêm chỉnh.

Đám quan chức Hán gian cũng đã sớm muốn chạy, nhưng chủ nhân người Nhật không chạy, họ đâu dám chạy, nên cũng nơm nớp nhấp nhòm ngồi tại chỗ.

Người dân tới xem văn nghệ lại càng không đi. Coi văn nghệ thôi mà, có gì to tát. Họ còn muốn được xem tận mắt Tả Đằng Phong và người Nhật đánh nhau, để sau này tha hồ mà đi tám chuyện.

Ở chỗ đông người đương nhiên không thiếu người tinh tường. Tả Đằng Phong có thật tới coi văn nghệ hay không chú ý nhìn là biết ngay. Hắn ngồi nghe Bá Vương Biệt Cơ cực kỳ xuất thần. Đến khi hát xong, Tả Đằng Phong mở rượu gỗ, nắm một nắm đại dương ném lên sân khấu, con hát cảm ơn rồi đi, sau đó có tạp dịch lên sân khấu nhặt tiền.

Đám quan binh Nhật và Hán gian thấy vậy thì thở phào, một tên quan Nhật đánh bạo đưa một quả trái cây cho Tả Đằng Phong. Tả Đằng Phong dùng tiếng Nhật nói cảm ơn, cầm lấy cắn ăn. . .

365. Q.4 - Chương 365: Đêm Giao Thừa

“Có danh sách tiết mục không, cho tôi một tờ.” Tả Đằng Phong nói với viên sĩ quan Nhật.

Đây là một trung tá, tuổi chừng hơn ba mươi, người không cao, mắt nhỏ híp, mặt mũi rất tươi, nhìn là biết thuộc loại người đầu óc lợi hại hơn tứ chi nhiều.

“Ngài nói tiếng Nhật rất hay.” Viên sĩ quan đưa tờ danh sách cho Tả Đằng Phong.

“Người Trung quốc nói tiếng Nhật chẳng bao giờ lưu loát được bằng người Nhật.” Tả Đằng Phong đáp, nhìn tờ danh sách, đã diễn được một phần ba.

“Ngài học tiếng Nhật với ai?” Viên sĩ quan hỏi.

“Một người trợ lý của thủy sư Bắc Dương.” Tả Đằng Phong thuận miệng đáp. Hắn chỉ ghét kẻ đối địch với mình, chỉ cần không đối nghịch với hắn, dù là người Nhật hắn cũng nói chuyện được.

“Đoạn lịch sử đó tôi biết. Người Trung Quốc rất ưu tú, chỉ có chính phủ của các người là ngu ngốc vô năng.”

“Đừng có tăng bốc. Bản thân chính phủ quốc dân cũng có vấn đề gì, nếu không đã sớm đánh mấy người chạy có cớ.” Tả Đằng Phong thấy phần tiết mục chưa diễn, ngoài hát và khiêu vũ còn có xiếc, ảo thuật và ca kỹ do nghệ sĩ Nhật biểu diễn.

“Ngài không đáng sợ như bên quân bộ thông báo.” Viên sĩ quan vẫy tay gọi tạp dịch, ra hiệu mang nước uống cho Tả Đằng Phong.

“Đó là vì anh không chọc tôi.” Tả Đăng Phong nhìn viên sĩ quan, cười nhạt.

“Tôi có việc không hiểu, muốn thỉnh giáo Tả Đăng quân.”

“Ồ.” Tả Đăng Phong không sửa cách dùng từ sai của đối phương. Họ của người Nhật thường đều là hai chữ. Viên sĩ quan này cũng tưởng hai chữ đầu trong tên hắn là họ, cho thấy người này tới Trung Quốc chưa lâu.

“Bốn năm nay, ngài giết tổng cộng một tướng quân, mười tám sĩ quan cấp tá, hơn năm mươi sĩ quan cấp úy và hơn một ngàn lính Nhật chúng tôi, tại sao chính phủ quý quốc lại không khen ngợi ngài?”

Tả Đăng Phong mỉm cười. Hắn chẳng biết mình đã giết bao nhiêu người Nhật. Lần này xem như là biết rồi. Nhưng con số này chỉ là người Nhật, không bao gồm ngụy quân và hán gian, thật không ngờ người Nhật tính toán kỹ như thế.

“Tôi giết người Trung quốc còn nhiều hơn giết người Nhật nhiều. Họ không cho người truy sát tôi là tốt lắm rồi, làm sao khen thưởng gì nữa.” Tả Đăng Phong nhận lấy chén nước tạp dịch đưa tới, ngửi ngửi rồi mới uống. Hắn nhìn lên sân khấu, thấy người đang hát trên đó là một vai bà già. Hắn ghét vai bà già.

“Sao ngài lại giết đồng bào của mình?”

Tả Đăng Phong nhú mày. Hắn nhớ lại những chuyện cũ. Những người bị hắn giết đa số đều là hán gian. Giết chúng cần gì phải có lý do. Số còn lại những người uy hiếp tính mạng của hắn. Hắn phải sống sót. Tự vệ là chuyện hợp tình hợp lý. Cũng có rất nhiều người vô tội bị liên lụy. Hắn không thể giải thích tại sao mình lại giết những người này.

“Anh xem tôi bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Trên thông báo không có nói tuổi của ngài, tôi nghĩ ngài hẳn là không tới bốn mươi tuổi.” viên sĩ quan nhìn Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới. Áo choàng của hắn quá rách nát, bốc mùi khó ngửi, chẳng khác gì ăn mày, tóc đã nhuộm màu hoa râm. Tuy tóc đã được búi lên, nhưng vẫn rơi ra một nhúm che xuống mặt, da khô sạm, có nếp nhăn sâu, nhìn chẳng khác gì một lão già hơn năm mươi tuổi, nhưng giọng nói của hắn lại không già, nên viên sĩ quan mới giảm xuống, đoán chừng bốn mươi.

“Tôi còn chưa tới ba mươi.” Tả Đăng Phong cười.

Viên sĩ quan rất bất ngờ. Thực không ngờ Tả Đăng Phong còn trẻ như vậy. Nhưng hắn không hỏi lại vì hắn không biết Tả Đăng Phong muốn nói điều gì. Hắn vốn hỏi Tả Đăng Phong tại sao lại giết đồng bào của mình, mà Tả Đăng Phong lại trả lời bằng tuổi của mình, hắn không hiểu giữa hai vấn đề này có liên hệ gì.

Tả Đăng Phong đương nhiên không giải thích. Ý của hắn là chuyện hắn làm, hắn đã bị trừng phạt tương xứng.

Tả Đăng nhìn lên sân khấu. Diễn viên đóng vai bà già vẫn đang a a hát. Hắn lại ném tiền lên, nhưng không phải ném lên sân sân khấu, mà ném vào mặt bà già.

“Cút xuống đi. Đổi tiết mục khác.” Tả Đăng Phong rất cục không nhẫn nại được, quát lên. Hắn gần như đã không còn tính nhẫn nại.

Xung quanh ồ lên, thế này khác gì kẻ đi phá đám.

“Tôi không thích nghe vai bà già. Đổi vai khác.” Tả Đăng Phong lại mở miệng.

Thật chẳng khác gì tát ngay mặt người Nhật một tát. Mấy viên quan Nhật lập tức đứng bật dậy, rút đao nhào tới.

Tả Đăng Phong không quay đầu lại. Đợi đối phương tới gần, mới trở tay vỗ một cái ra sau, đóng băng cả ba người lại.

“Tao muốn xem cái gì thì phải diễn cái đó, nếu không tao giết hết, người Nhật cũng giết, hán gian cũng giết, diễn viên cũng giết, mà người đứng xem cũng giết.” Tả Đăng Phong đứng dậy, đề khí quát to.

Đám đông xem hát lập tức tản đi, người ta chỉ muốn xem trò vui, không thể đưa tính mạng của mình vào liên lụy, trong sân chỉ còn quỵ Nhật và hán gian.

Quý và hán gian đều không bỏ chạy, cũng không dám vây công Tả Đăng Phong nữa, run rẩy đứng im tại chỗ.

Trên sân khấu cũng đã thay người, một vai nữ trẻ lên hát. Đây là khúc Cung Thu Hà của Thu Thủy Y Nhân, là một bi khúc. Lúc ban đầu rất hợp với tâm tình của Tả Đăng Phong, nhưng ngay sau đó hán càng thêm giận, đang bực bội, mà còn nghe bi ca, càng mẹ nó điên tiết.

Sau đó đổi tiết mục ca kỹ của Nhật, nhưng vừa lên đài đã bị Tả Đăng Phong đánh xuống.

Đổi sang ảo thuật, cũng bị Tả Đăng Phong đuổi xuống. Cho tới bây giờ, không có cái gì có thể che mắt được hán. Mấy trò tráo đổi kia tưởng nhanh như chớp, như trong mắt hán chẳng hơn gì ốc sên bò.

Một chương trình biểu diễn dự tính trong ba tiếng chỉ trong một giờ đã bị Tả Đăng Phong quấy tung, cuối cùng hán hết hứng thú, xách rương bỏ đi.

Lúc này đã gần đến buổi trưa, người còn mua hàng ở chợ chỉ còn những người nghèo nhất, chờ đến khi chợ sắp tan mới tới để mua được đồ rẻ. Tả Đăng Phong mở rương, ném tiền ra khắp nơi, vừa vung tiền vừa hô to “Cho người già và con nít có đồ ăn.”

Phổ xá trở nên vô cùng huyền ảo, nhưng Tả Đăng Phong lại thấy trong lòng càng thêm cô độc. Hán và Thập Tam đi khắp mọi con đường ở Tế Nam, ném tiền khắp nơi, được bao nhiêu người cảm ơn rồi rít.

Tới gần chạng vạng, mọi cửa hàng đóng cửa, quán xá đóng cửa, trên đường không còn một ai. Tả Đăng Phong thấy rất lạnh, lạnh từ trong tâm, lan khắp toàn thân.

“Thập Tam, chúng ta đi đâu đây? ” Tả Đăng Phong hỏi Thập Tam.

Thập Tam không nói được, nhưng ánh mắt của nó nói rõ Tả Đăng Phong đi đâu thì nó đi chỗ đó.

Một người một mèo không mục đích đi lang thang, vô thức tới nhà văn hóa ở phía đông thành.

Cửa nhà văn hóa khóa chặt, bên ngoài cửa cỏ dại mọc đầy, đã hoang phế từ lâu rồi. Lần trước lúc đến đây, hán đã giết sạch quan chức của nhà văn hóa, sau đó không ai dám tới làm cho nhà văn hóa nữa. Nhưng sách vở tài liệu không bị mang đi hết, ít nhất là thư tịch vẫn còn. Tả Đăng Phong và Thập Tam tìm được quyển huyện Chí. Hán phải tìm cho ra manh mối về Khương Tử Nha và Tề quốc năm đó.

Trước giờ mỗi khi đọc tư liệu Tả Đăng Phong đều rất nhập tâm, nhưng hôm nay hán không làm được. Ngoài kia đã vang lên tiếng pháo, trong đầu hán hiện ra cảnh người một nhà vui vẻ hòa thuận, sau lưng là nổi nước bốc hơi nghi ngút, nấu những viên sỏi cỏ đang lăn lộn bên trong.

“Từ bao giờ mình trở nên tầm thường vậy chứ! ” Tả Đăng Phong đóng quyển huyện Chí lại, nhìn ngôi nhà vẫn còn đầy âm khí. Tu vi của hán đã đăng phong tạo cực, tiền tài nhiều đến mức có thể thoải mái tiêu xài, vậy mà vẫn không thể làm mất đi nổi cô tịch vô biên trong lòng. Hán không cần ăn uống chèn chén, không cần mọi người chú ý, hán chỉ muốn cùng Vu Tâm Ngữ lặng lẽ sống trong cái đạo quán nhỏ cũ nát sâu trong núi kia thôi, đâu có muốn cô độc một mình đứng trên đỉnh cao nhất mà lạnh giá này.

“Đi. Đi ra ngoài tìm sỏi cỏ ăn đi.” Tả Đăng Phong đứng dậy đi ra ngoài. Một cao thủ tuyệt thế, vậy mà cái tết cuối cùng lại chẳng có sỏi cỏ mà ăn.

Tả Đăng Phong đi tìm nhà thích hợp. Hán không muốn vào nhà giàu, không ảm áp, nhà nghèo thì hán không đành lòng tới quấy rầy, mãi mới chọn một ngôi nhà nhỏ, ngoài cửa có treo đèn lồng ở phía đông, gõ cửa.

“Mẹ, có ăn mỳ.” Người mở cửa là một cậu bé chừng mười một mười hai tuổi.

“Mang chén xin cơm của ông ấy vào đây.” Bên trong vọng ra giọng một người phụ nữ.

“Chén của ông đâu?” thằng bé nhìn Tả Đăng Phong từ trên xuống dưới. Thường ăn mỳ đều có chén xin cơm, nhưng người ăn mỳ này cả chén ăn xin cũng không có.

“Chú không phải ăn mỳ.” Tả Đăng Phong lắc đầu, gia đình này có vẻ rất hòa thuận.

“Ông không muốn xin cơm đến nhà tôi làm gì?” thằng bé hỏi.

Tả Đăng Phong không biết trả lời làm sao. Tuy trước mặt người khác, hấn oai phong lẫm liệt, nhưng bản thân con người hấn chẳng phải lẫm liệt gì, gặp chuyện khó nói thì vẫn lúng túng.

“Sao ông không trả lời?” thằng bé nghiêng đầu nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong lắc đầu, xoay người đi ra. Lễ mừng năm mới là thời điểm vui vẻ nhất của gia đình, không ai muốn có thêm người ngoài, mạo muội xông vào sẽ làm họ sợ.

“Mẹ. Ông ấy đi rồi.” Phía sau truyền đến tiếng đóng cửa.

Tả Đăng Phong rất buồn. Tiếng thằng bé kia gọi mẹ làm hấn nhớ mẹ mình. Tự nhiên hấn cũng muốn về với ông bà để đi thăm người mẹ đã mất của mình.

Sau lưng hấn vang lên tiếng mở cửa, rồi tiếng chân chạy bộ. Tả Đăng Phong quay đầu lại, thấy một phụ nữ hơn ba mươi tuổi chạy tới chỗ hấn, đưa cho hấn một cái bánh bao còn nóng hổi.

Khi nhìn thấy Thập Tam, nét mặt người phụ kịch biến. “Chàng trai, là cậu sao? ”

“Chị nhận lầm người.” Tả Đăng Phong nhìn người phụ nữ, hấn không biết người này.

“Là cậu, tôi nhớ được giọng cậu, và con mèo này của cậu nữa.” người phụ nữ kéo tay áo hấn.

“Chị là...” Tả Đăng Phong nhú mày, người phụ nữ này cũng có vẻ quen mắt, nhưng không nhớ ra nổi gặp chị ở đâu.

“Bốn năm trước cậu cho tôi một đồng đại dương, còn nhớ không?” người phụ nữ kéo Tả Đăng Phong về nhà mình.

Tả Đăng Phong mờ mịt lắc đầu. Hấn đã cho tiền rất nhiều người. Người ta có lẽ nhớ ra hấn, nhưng hấn lại chẳng nhớ nổi ai với ai.

“Ở trong nhóm người gặp thiên tai đó, nhớ ra chưa?” người phụ nữ nói khẽ.

“Há, là chị à? ” Tả Đăng Phong cuối cùng cũng nhớ ra. Năm đó lúc hấn vừa đến thành Tế Nam, gặp ngay lúc thiên tai. Hấn gặp được một nhóm người đi chung với nhau, người phụ nữ này lúc đó đang ở trong thời kỳ cho con bú. Những người đàn ông trong nhóm đưa đồ ăn tiết kiệm được cho phụ nữ, đổi lại, phụ nữ chừa lại một phần sữa đưa cho đám đàn ông. Họ bắt buộc dĩ phải làm vậy để có thể sống sót. Năm đó hấn đã từ chối đề nghị gia nhập nhóm của người phụ nữ này, đưa đồng đại dương cuối cùng trên người cho chị.

“Bốn năm không gặp, con của chị đã lớn vậy rồi. ” Tả Đăng Phong nhìn thằng bé đang đứng ngay cửa.

“Ừ, tôi còn tưởng không bao giờ được gặp lại ân nhân nữa chứ.” Người phụ nữ kéo Tả Đăng Phong vào sân.

Trong lòng Tả Đăng Phong ảm áp. Không ngờ một chút thiện tâm bốn năm trước lại đem về cho hấn một chút tình cảm gia đình trong đêm giao thừa cô độc này...

366. Q.4 - Chương 366: Ấm Áp Ngắn Ngủ

Đây là một ngôi nhà nhỏ, phía trước có một cái sân cũng nhỏ. Phía đông sân dành để trồng trọt, phía tây có một chuồng lợn, bên trong có một con heo. Phía nam chuồng lợn là nhà xí. Trong nhà chia làm bốn phần, hai gian hai bên đều là giường, gian phía đông là nơi cất đồ, phía góc có một cái nồi đang nấu, bên trong có khoảng mười cái bánh, chắc là để cúng. Ở ngoài có mấy cái bánh bao, một thằng bé chừng bốn năm tuổi đang ngồi ở bàn ăn bánh bao.

Trước lúc vào nhà, Tả Đăng Phong liếc qua nóc nhà phía đông, Thập Tam hiểu ý, lặng lẽ nhảy lên đó.

“Mau dập đầu cảm ơn ân nhân.” Người phụ nữ kéo hai thằng con, bảo chúng dập đầu.

“Chị à, không cần như vậy.” Tả Đăng Phong vội đứng lên ngăn cản. Hấn đã từng ra ân với rất nhiều người, người nào cũng giàu hơn người phụ nữ này rất nhiều.

“Chàng trai, nếu năm đó không có cậu, ba mẹ con đã chết đói rồi.” Tả Đăng Phong vừa nâng hai đứa bé dậy, người phụ nữ đã quỳ xuống dập đầu.

“Chị à, đừng làm bọn trẻ sợ.” Tả Đăng Phong vội quay sang kéo người phụ nữ dậy.

“Chàng trai, thực không ngờ trong đời vẫn còn được gặp lại cậu, tới đây, mau ăn đi.” Người phụ nữ đứng dậy, đưa bánh bao cho Tả Đăng Phong.

“Chị à, bà của chị đâu? ” Tả Đăng Phong để lại bánh bao xuống bàn, hần nhớ lần trước gặp người này, bên cạnh chị còn có một bà lão.

“Bệnh mất năm ngoái.” Người phụ nữ thở dài. “Chàng trai, mấy năm nay cậu đi đâu?”

“Đi lung tung khắp nơi, qua nhiều nơi lắm.” Tả Đăng Phong cười. Hần nhìn ra được người phụ nữ này thật sự quan tâm tới hần, lâu lắm rồi hần mới lại được nhìn thấy điều này.

“Thời buổi bây giờ ở đâu cũng khó, cậu mau ăn đi.” Người phụ nữ lại nhét bánh bao vào tay Tả Đăng Phong. Lần trước gặp nhau, Tả Đăng Phong còn rất trẻ. Chỉ qua bốn năm, Tả Đăng Phong thay đổi quá nhiều, áo choàng năm đó rách bươm không nói, tóc cũng bạc trắng hết cả.

“Chị, cuộc sống của chị dễ chịu không?” Tả Đăng Phong nhìn quanh phòng. Đồ đạc tuy sứt sẹo, nhưng cũng có được mấy món. Trong nhà có đồng hồ để bàn cho thấy cuộc sống hiện giờ khá là đầy đủ.

“Tôi tìm được một người đàn ông, tốt xấu cũng có chỗ dựa.” người phụ nữ thở dài.

“Anh ấy đâu?” Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi.

“Chưa về. Cậu ăn đi, tôi dọn dẹp một chút.” Người phụ nữ nói xong xoay người đi xem nồi bánh, sau đó sang phòng phía đông dọn giường, Tả Đăng Phong vội cản lại.

“Chị à, tí nữa tôi đi bây giờ, không cần chuẩn bị giường đâu.” Tả Đăng Phong nói.

“Cậu đừng đi đâu nữa, chờ anh ấy về, tìm việc làm cho cậu, chưa tìm được việc thì cứ ở lại đây.” Người phụ nữ không dừng tay, trải chăn đệm ra+.

“Chị, bình thường chị không đi ra ngoài phải không?” Tả Đăng Phong mỉm cười. Lần trước lúc hai người gặp nhau là hần là nép trong góc tường quan sát đội 1875, người phụ nữ này không biết hần biết đạo thuật.

“Ít lắm, sao cậu hỏi vậy? ” người phụ nữ thuận miệng đáp.

Tả Đăng Phong chỉ cười. Nếu người phụ nữ này thường ra ngoài thì hần đã nghe tới lời đồn về hần, hưởng hồ mới hồi trưa hần vung tiền khắp nơi, phá tung buổi văn nghệ do quỹ Nhật tổ chức, đầu đường cuối ngõ ai cũng bàn tán.

Người phụ nữ dọn giường xong thì vào khu bếp nhào bột mì, làm nhân bánh để làm vằn thắn, vừa làm vừa hỏi mấy năm qua Tả Đăng Phong đi đâu, sao trở thành bộ dạng già nua như vậy, sao không tìm chuyện gì mà làm, vân vân, vô cùng dông dài, lải nhải.

Nếu là bình thường, Tả Đăng Phong đã sớm phiền, nhưng lần này hần không chỉ không thấy phiền mà còn thấy rất ấm áp, cái tính này giống hết tính chị ba của hần.

“Chị, anh ấy làm việc gì?” Tả Đăng Phong đưa bánh bao cho thằng bé lớn, trong tay hần chỉ có nửa cái bánh, ăn xong, thằng bé vẫn thèm thuồng nhìn nửa cái bánh còn lại trong tay em trai.

“Làm lính thôi. Tính tình anh ấy không tốt lắm. Nếu nói năng có gì không phải, mong cậu đừng để trong lòng.” Người phụ nữ rào trước.

Tả Đăng Phong gật đầu cười. Người phụ nữ này không phải người ở đây, lại còn có hai con riêng, tìm được một người đàn ông cho họ mái nhà và bữa ăn đã là không dễ, những gia đình có địa vị chắc chắn không có chỗ cho họ.

Bên ngoài vang lên tiếng mở cửa, người phụ nữ vội đi ra đón.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên mặc quân phục ngụy quân hùng hổ đi vào nhà, ý là ngại bà vợ lại mang thêm phiền phức tới ỳnh.

Người đàn ông đi tới cửa thì dừng phắt lại, mở to mắt như nhìn thấy ma.

“Đây là ân nhân cứu mạng ba mẹ con em, còn đây là đại ca của cậu.” người phụ nữ giới thiệu hai người với nhau, nói xong mới nhận ra ông xã mình không ổn. “Anh sao vậy?”

“Ngài. Ngài. ngài . . .” Người đàn ông run run chỉ Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gạt đầu mỉm cười. Người này chắc chắn có mặt trong buổi văn nghệ hồi trưa, nên mới nhận ra hắn.

“Cậu ấy hoàn cảnh khó khăn, không có việc làm, ở lại nhà chúng ta mấy ngày, anh giúp cậu ấy tìm việc làm đi, tìm được việc là cậu ấy đi ngay. ” người phụ nữ vội giải thích, chị nghĩ chồng ghét việc chị chứa chấp một tên ăn mày trong nhà.

“Ngài ấy... ngài ấy... ngài ấy... hoàn cảnh khó khăn? ” Người đàn ông quay đầu sang nhìn vợ.

“Bước sang năm mới rồi, tôi không có chỗ nào để đi, nên tới đây ăn nhờ bữa sủi cảo, ăn xong tôi đi ngay.” Tả Đăng Phong điềm tĩnh.

“Em biết em lại mang tới cho anh phiền toái, nhưng chỉ lần này thôi, sau này anh nói gì em cũng nghe theo anh, có được không.” Người phụ nữ nhỏ giọng năn nỉ.

“Ngài có phải chính là... trưa nay... ở quảng trường . . .” Người đàn ông trung niên cả người run cầm cập.

Tả Đăng Phong không đợi ông ta nói xong đã mỉm cười gạt đầu, hắn đoán được người trung niên này muốn nói gì.

“Xin ngài tha cho tôi đi, tôi không biết cô ấy là người của ngài, xin tha cho tôi . . .” Người đàn ông trung niên ngã quấp trên mặt đất, nói năng lộn xộn.

“Đại ca, anh hiểu lầm rồi. Đây là đại tỉ kết nghĩa của tôi, tôi chỉ tới đây thăm chị ấy thôi.” Tả Đăng Phong vội đi tới kéo người đàn ông dậy. Hắn cảm thấy người này phản ứng hình như hơi quá khích, thực không ngờ trong mắt người đời, hắn lại là một Diêm vương.

“Chàng trai, chuyện này là sao?” người phụ nữ ngạc nhiên.

“Đây là em kết nghĩa của em?” Người đàn ông trung niên không dám tin nhìn hai người.

“Cậu ấy là ân nhân cứu mạng của em, tình nghĩa còn hơn cả em ruột.” người phụ nữ phụ Tả Đăng Phong kéo chồng mình lên.

“Vậy chúng ta chính là thân thích nha.” Người đàn ông chớp mắt.

Tả Đăng Phong dở khóc dở cười. Trong đời hắn hận nhất là hán gian, thế mà bây giờ lại để ra chồng của người chị kết nghĩa là hán gian, nhưng hiện giờ hắn đang vui, nên gạt đầu.

“Sao em không nói sớm em có người thân này?” Người đàn ông trung niên lấy lại tinh thần nhìn vợ.

“Đây rốt cuộc là sao vậy?” người phụ nữ bị tình hình trước mắt làm cho hồ đồ rồi.

“Tới đây tới đây, huynh đệ. Hương Thảo, mau đi làm mấy món đi, hai anh em tôi uống với nhau mấy ly. ” Người đàn ông vô cùng sung sướng. Diêm vương rất đáng sợ, nhưng nếu trở thành người thân của mình thì chính là hỉ sự to lớn.

“Chàng trai, chuyện này rốt cuộc là sao, nói cho tôi nghe một chút.” Hương Thảo ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong khẽ cau mày im lặng. Người đàn ông trung niên nhanh mồm thêm mắm dặm muối kể lại các sự tích của Tả Đăng Phong, đương nhiên khuếch đại lên rất nhiều, nói Tả Đăng Phong chỉ động một ngón tay là có thể giết chết trên vạn người, dậm chân một cái, cả phủ Tế Nam phải chấn động, làm người phụ nữ càng nghe càng mù mịt.

Tả Đăng Phong cau mặt, người này thực là quá đáng. Ăn nói khoa trương như vậy, thực là khó nghe.

“Chàng trai, người anh ấy kể thực là cậu à?” Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong.

“Áo choàng này là người vợ đã mất may cho tôi, nên tôi không muốn thay ra, chứ tôi không phải là ăn may.”
Tả Đăng Phong gạt đầu.

Người phụ nữ mơ mơ màng màng đi làm cơm. Một phút trước chị còn nghĩ Tả Đăng Phong nghèo đói thiếu ăn thiếu việc, một phút sau hẳn đã trở thành Thần Tiên không gì không làm được, thực làm người ta choáng váng.

Để chị hết mùi mờ, Tả Đăng Phong đổ rương ra, cả đầu giường ngập tràn tiền đồng, hai vợ chồng chưa bao giờ thấy nhiều tiền như vậy, suýt chút nữa thì ngất vì sợ.

Hai người nghe lời Tả Đăng Phong cất hết tiền đi, rồi chuẩn bị đồ tết lên bàn. Tả Đăng Phong ngồi ở đầu giường, cùng ông “Anh rể” hán gian đối ẩm. Sủi cảo được đưa lên bàn. Rất lâu rồi, Tả Đăng Phong toàn ăn cơm tiệm và lương khô, không còn nhớ mùi vị cơm nhà nấu, nên những thức ăn này đều là mỹ vị đối với hắn.

Một bình rượu sạch trơn, bầu không khí đã trở nên cực kỳ hòa hợp. Người đàn ông đề nghị Tả Đăng Phong biểu diễn một chút, cho ‘chị’ của cậu được mở mang tầm mắt. Tả Đăng Phong lắc đầu từ chối. Phép thuật không phải mấy trò xiếc đầu đường, hẳn cũng không muốn người khác sợ mình.

Uống xong hai bình rượu, người đàn ông trung niên bắt đầu khóc, nói mình có lỗi bất hiếu vì không duy trì được hương hỏa,... ý chính là vợ mình không thể sinh con, để Tả Đăng Phong giúp đỡ. Tả Đăng Phong quả thật ra tay, chỉ một câu, chính là dọn nhà. Cái nhà này kết cấu có vấn đề.

Tới gần giờ tỵ, Tả Đăng Phong đứng dậy cáo từ. Hai người đưa tiễn.

“Đại ca, chung quanh đây có chỗ nào bán nhang đèn không? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Đi hướng kia, qua một con đường, ở đầu đường có một tiệm. Cậu định làm gì? ” Người đàn ông đã uống khá say.

“Không có gì, mọi người về đi.” Tả Đăng Phong lẳng không lướt đi. Không phải mua nhang đèn để tế tổ, mà để tế thiên, hẳn muốn làm giao dịch với Tam Thanh tổ sư. . .

367. Q.4 - Chương 367: Trời Vốn Vô Tình

Tới tiệm bán nhang, Tả Đăng Phong phá cửa vào, lấy đi một bao nhang đèn, rồi đi đến quảng trường

Tả Đăng Phong đốt hết mớ nhang nến, khấn ba hướng Đông nam bắc , dập đầu chín lần “Khấu xin Tam Thanh Chư Thần cho phép tôi gấp lại hồn phách người vợ đã mất, coi như tạo phúc cho bách tính, nếu đến hết canh ba không xuất hiện, tôi sẽ tàn sát vạn dân của phủ Tế Nam phủ, lấy máu tế vợ tôi.”

Tả Đăng Phong quỳ gối chờ đợi. Ngày Vu Tâm Ngũ mới mất, hẳn cũng đã quỳ cầu xin trời xanh trả Vu Tâm Ngũ lại cho hắn nhưng trời cao không trả lời. Hiện giờ hắn vẫn chưa đủ làm dịch thủ với tiên nhân nhưng đã là phạm nhân có tu vi cao nhất, nên có tư cách tế xin Tam Thanh Chư Thần thả hồn phách Vu Tâm Ngũ, nếu không ngọc đá cùng vỡ.

Chốc lát sau trên bầu trời xuất hiện dị tượng, gió mạnh đột nhiên nổi lên, mây đen đậm đặc đen kịt bầu trời, rồi mưa to mưa tầm tã buông xuống, dập tắt tất cả nhang nến.

Mùa đông lạnh giá lẽ ra không thể có trận mưa lớn như thế này, nhưng hắn biết sự phụ Vu Thanh Trúc của Vu Tâm Ngũ là Thiên Đình vũ sư, trận mưa này chắc chắn do bà làm ra để ngăn cản hành vi điên cuồng của hắn.

“Tả mỗ bản tâm vốn hướng thiện, nhưng vì thiên đạo bất công, hôm nay nếu không gấp lại vợ mỗ, thì sau canh ba tất sẽ có thêm vạn sinh linh đồ thần, vạn quỷ khóc mình. ” Tả Đăng Phong tay trái bấm quyết tụ khí để đề phòng trời cao đánh hắn đột tử, nếu đột tử, linh khí trong đan điền của hắn sẽ mất không chế, tứ khí đỉnh cao tán công tự bạo, sẽ san bằng trăm dặm xung quanh.

Tiếng sấm cuồn cuộn vang lên điếc tai, những tia chớp to liên tục chớp giập nhiều lần, người thường tất sợ chết khiếp, nhưng Tả Đăng Phong chỉ bĩu môi cười gằn. Nếu trời cao nhẫn tâm, làm việc không tuân theo quy tắc thiên địa, vậy hãy để cho vạn dân cùng chôn theo đi thôi.

Thời gian từng chút trôi qua, đến giờ tỵ ba khắc, mưa to vẫn xối xả, nhưng sấm chớp đã di chuyển về hướng tây rồi biến mất, cho thấy Thiên Lô Điện Mẫu đã đi về hướng ấy, nhen nhóm một tia hy vọng trong lòng Tả Đăng Phong. Ròng rã suốt một canh giờ Tả Đăng Phong quỳ gối trong mưa. Hắn hiểu Tam Thanh là vạn thể chi chủ, phép thuật vô biên nhìn xuống thế nhân, cứ để hắn quỳ mà không nói gì, ý chính là cho hắn biết hắn chỉ là một con giun đé bé nhỏ mà thôi.

Đến khi canh ba sắp qua, hồn phách Vu Tâm Ngữ vẫn chưa xuất hiện, mưa to vẫn chưa dừng, nhưng sấm chớp vẫn không thấy, cho thấy vũ sư và thần gió vẫn còn nhưng Thiên Lô Điện Mẫu đi về phía tây đã lâu vẫn chưa trở về, có nghĩa vẫn còn hi vọng.

Tới gần canh tư, trên bầu trời lần thứ hai vang lên tiếng sấm, từ trên trời đột nhiên rớt xuống một vật cách Tả Đăng Phong chừng năm trượng.

Tuy trong mưa to, nhưng Tả Đăng Phong vẫn nhìn thấy rõ đó là một cái đầu người. Theo búi tóc và thái dương dài, thì đó là đầu một người phụ nữ.

Tả Đăng Phong kinh hãi, vội phóng linh khí tóm cái đầu lại. Hắn cau mày, đây đúng là đầu một cô gái nhưng mặt xanh nanh vàng, hình dạng cực kì dữ tợn, căn bản không phải là hình dạng của Vu Tâm Ngữ.

Cái đầu lâu này đã biến hình nhưng răng nanh dài ngoằn cho thấy đây là một cương thi. Tả Đăng Phong nhìn kỹ, rốt cục nhận ra cái đầu lâu này chính là nữ Hạng Bạt mà hắn và Ngọc Phát từng gặp ở Thiểm Tây, trong Chung Quỷ Thần Miếu.

Tả Đăng Phong bối rối. Hắn sợ dĩ có oán khí trong lòng là vì hắn phát hiện Chung Quỷ để cho người phụ nữ đáng chết này sống sót, làm cho hắn cảm thấy trời cao xử sự không công bằng, chỉ cần có chỗ dựa là có thể không cần tuân thủ quy củ. Hắn không ngờ trời cao lại chọn cách rút củi dưới đáy nồi này, khiến hắn mất đi lý do tức giận.

Đầu lâu rơi xuống, mây mưa sấm chớp cũng ngừng.

Tả Đăng Phong cầm đầu lâu trong tay, sững người rất lâu. Hắn không ngờ hành động của mình vô tình lại hại chết nữ cương thi này, và đắc tội Chung Quỷ. Hắn vốn không muốn điều này, hắn chỉ muốn dựa vào thực lực bản thân đối lấy chút chiếu cố ngoài lề, không ngờ trời cao không những không khai ân mà còn đi tìm nguyên nhân làm hắn so bì, rồi tiêu diệt nó. Quả thực rất công bằng nhưng quá vô tình.

“Ai, đạo trời sáng tỏ, chút xiu vướng bận kéo dài ngàn năm cuối cùng cũng chấm dứt tối nay. Đừng lo, bản tọa sẽ không giận lấy sang người. ” bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng thở dài.

Tả Đăng Phong quay đầu sang, nhưng không thấy ai. Tay hắn chợt nhẹ đi, cái đầu lâu trên tay biến mất. Tuy không nhìn thấy người nhưng hắn nhận ra được giọng nói của Chung Quỷ .

“Vô Lượng Thiên Tôn ” Tả Đăng Phong niệm một câu. Hắn không hề có thù hận gì với Chung Quỷ, cũng không giận vì Chung Quỷ không tiết lộ Thiên Cơ cho hắn, hai người không ai nợ ai, không ân không oán, một câu Vô Lượng Thiên Tôn là đủ.

Xung quanh không có âm thanh nào, chắc đối phương đã đi xa.

Tả Đăng Phong khá kích động, không ngờ không những không đạt được mục đích mà còn làm phiền hà người khác, đây chính là kết quả của việc hành động lỗ mãng.

Tả Đăng Phong đứng ngây ra một lúc lâu rồi trở về nhà văn hóa, vận công hong khô đạo bào, mở tài liệu ra xem, vừa nghĩ vừa trầm nghĩ mà sợ. Nếu thật sự trời cao không để ý tới thỉnh cầu của hắn, chẳng lẽ hắn thật sẽ tàn sát Tế Nam phủ hay sao, thật là lỗ mãng.

Trong đồng thư tịch địa phương, Tả Đăng Phong không tìm ra manh mối vị trí ngôi mộ của Khương Tử Nha tương ứng với vị trí trong bản đồ của Đăng Khi Chính Nam, chỉ có thể từ Tề quốc năm đó Khương Tử Nha được thụ phong để tìm mà thôi.

Căn cứ sách sử ghi chép, Tề quốc năm đó Khương Tử Nha được phong phạm vi đại thể bao quát từ trung bộ Sơn Đông đến bắc bộ Hà Nam, một số khu vực trong đất phong năm đó hiện giờ chỉ cách Tế Nam phủ chưa tới năm trăm dặm.

Khương Tử Nha năm đó bị phong đất không phải để hưởng phúc mà để đi thảo phạt người Đông Di ở phía nam Man Hoang, nay là khu vực duyên hải Sơn Đông. Người Di cao to cường tráng, am hiểu bắn tên bắt cá, tính tình hung hãn, sau khi Chu triều thành lập người Di không hề thần phục nên Khương Tử Nha mới bị phong đến Tề quốc để phụ trách tiêu diệt và chinh phục Đông Di.

Mọi người đều biết chư hầu được phong tới nơi nào thì sẽ được mai táng ở nơi đó. Nhưng sách sử (lễ ký) và (sử ký) lại ghi rằng Khương Tử Nha sau khi chết được đưa về Chu triều an táng, điều này rất không phù hợp lễ nghi, nhưng sách sử chẳng những ghi như vậy, còn ghi chép rất rõ ràng rằng phần mộ của Khương Tử Nha ở Tề quốc chỉ là Y Quan trũng, nghĩa là chỉ chôn quần áo ông ta mặc lúc còn sống trong đó mà thôi.

Tả Đằng Phong không khỏi cau mày. Diện tích Chu triều năm đó rất lớn, nếu Khương Tử Nha được chôn về Chu triều an táng thì sẽ rất khó tìm, chẳng khác nào mò kim đáy biển. Trên sử sách không nói rõ ông ta được chôn về Chu triều mai táng ở chỗ nào.

Khương Tử Nha làm Vương chư hầu, chết rồi lại được chôn về Chu triều an táng, chỉ có thể giải thích do Khương Tử Nha có công lao rất lớn hoặc có quan hệ rất tốt với Chu vương, nên mới được hưởng đãi ngộ đặc thù. Nhưng trong (lễ ký) ghi rằng “Thái công được phong, trong năm đời đều được đưa về nước Chu để chôn”, ý là Khương Tử Nha và năm đời tử tôn của ông ta sau khi chết đều được chôn về Chu triều.

Tả Đằng Phong thích tham chiếu lịch sử nhưng hần chưa bao giờ mê vào lịch sử vì lịch sử cũng có thể là sai lầm. Lấy (sử ký) làm thí dụ. Trong (sử ký) có rất nhiều chỗ mâu thuẫn.

Do triều đình biên soạn sách sử thường không đủ tỉ mỉ chân thực, nên không có giá trị tham khảo bằng huyện Chí, nhưng nơi này không có huyện Chí nên Tả Đằng Phong ôm luôn mấy quyển sách sử cùng Thập Tam đi Lâm Truy.

Tả Đằng Phong đi về phía nam, trong lòng rất mâu thuẫn. Một mặt hần hi vọng Khương Tử Nha được chôn ở Tề quốc, nếu không sẽ phải trở về Chu triều để tìm mà tìm ở đó thì không biết tìm tới năm nào tháng nào; mặt khác hần lại hy vọng Khương Tử Nha không được chôn ở Tề quốc vì Sơn Đông hiện giờ đã hoàn toàn rơi vào tay người Nhật, ở đây có trọng binh của quân Nhật, đào mộ Khương Tử Nha ở đây chẳng nào rút củ dưới đáy rồi..

368. Q.4 - Chương 368: Chôn Xương Nơi Nào

Lâm Truy cách Tề Nam không xa. Sau khi mặt trời mọc, Tả Đằng Phong đã tới Truy Hà. Truy Hà rất nghèo. Nơi này không có rừng núi, người dân sống dựa vào làm ruộng. Năm nay mất mùa, thu hoạch không có, người dân sống rất khó khăn. Cộng với mấy năm trước thiên tai ảnh hưởng đến hiện giờ vẫn còn chưa khôi phục được, đất ruộng hoang vu, người ở thưa thớt.

Thời cổ đại, Truy Hà Lâm Truy là trung tâm của Tề quốc. Kinh đô Tề quốc nằm ở doanh đồi. Theo sách sử ghi chép, lăng mộ Khương Tử Nha nằm cách doanh đồi hơn năm mươi dặm về hướng đông bắc.

Nơi này núi không nhiều, cũng không cao. Đi theo đường núi, có thể nhìn thấy những ruộng lúa mạch nhỏ và mộ bị đào trộm. Khu vực Sơn Đông ở gần Đông Hải, địa thế hẻo lánh, rất ít triều đại định đô ở đây, chỉ có Tề quốc năm đó định đô ở nơi này. Phần mộ của quân vương và quan lại quyền quý của Tề quốc đều tập trung ở Lâm Truy Truy Hà. Vì phần mộ tập trung chôn ở đây khá nhiều, nên nơi này bị đào trộm mộ rất dữ.

Những ngôi mộ bị đào trộm to nhỏ không đều, hình dạng cũng khác biệt nhau, cho thấy những kẻ trộm mộ đều không phải là chuyên gia, mà chỉ là những người dân nghèo đến điên.

Tả Đằng Phong mừng thầm trong lòng. Trộm mộ và manh mối tìm cổ mộ thường có liên quan tới nhau. Một là tìm đầu mối từ trong sách sử và huyện Chí, hai là dựa vào truyền thuyết dân gian và từ người già kể lại. Những người dân nghèo rớt ở đây trắng trợn đào móc dẫn đến nhiều ngôi cổ mộ gần như bị phá hủy, nhưng dù họ có tìm được phần mộ Khương Tử Nha thì có muốn cũng không phá được, như vậy có thể thông qua việc thẩm vấn những kẻ trộm mộ là nhất định sẽ tìm được manh mối.

Tả Đằng Phong đến thị trấn Lâm Truy. Thị trấn này rất nhỏ, trong trấn chỉ có một tiểu đội quỷ Nhật và mấy chục ngục quân. Dân số chẳng có bao nhiêu người. Thương gia và cửa hàng cũng không nhiều. Không

có phòng văn hóa. Không có phòng văn hóa sẽ không tìm được huyện Chí. Tả Đăng Phong bèn rời khỏi thị trấn, tới doanh trại để tìm di tích đô thành cổ đại. Nhưng đã qua quá nhiều năm, hắn tìm tòi rất lâu mà không thu hoạch được gì.

Trời đã vào trưa. Bầu trời lại có hoa tuyết. Tả Đăng Phong không trở về thị trấn mà tìm một nhà nông trên gò núi nghỉ chân. Hắn đã từng xuất hiện ở Tế Nam, quý Nhật đều nghĩ hắn trở về Sơn Đông, vì quê nhà hắn ở Sơn Đông.

Nhưng một khi quý Nhật nhìn thấy hắn xuất hiện ở Lâm Truy thì sẽ khác. Vì Lâm Truy không nằm trên tuyến đường hắn về nhà. Nếu quý Nhật biết được động cơ thật sự của hắn, nhất định sẽ cản trở. Đám Ninja đều biết Ngọc Phát mang khỏi Chu Lăng hai viên nội đan dương tính, cũng đoán ra nội đan thổ cầu Ngọc Phát lấy được chắc chắn đã rơi vào trong tay hắn, chúng nhất định sẽ nghĩ cách trao đổi hoặc truy sát hắn.

Trong nhà nông này chỉ có một già một trẻ. Già đã hơn 70 tuổi, trẻ mới mười sáu mười bảy tuổi. Ông lão giới thiệu nói là cháu trai của mình, nhưng Tả Đăng Phong vẫn nhìn ra nhóc con tóc ngắn này là một cô bé, vì để an toàn nên mới cắt tóc.

Trong nhà chẳng những thiếu đồ ăn, mà gỗ để đốt sưởi cũng rất thiếu. Người trong thôn nhà nhà đều có một khu chứa củi, sợ bị người khác trộm mất, họ thuê người trông coi nhà củi. Ông lão chính là làm này nghề này, tiền công căn bản không đủ để no bụng. Hai ông cháu ăn khoai ăn rau dại dưới chân núi để sống qua ngày.

Ba phòng ở trống hỏ lung tung, bên ngoài không có tường rào, cửa ra vào sơ sài. Trong sân có một con chó vàng, con chó đang hùng hục ăn nội tạng thỏ, hai con thỏ này là do Tả Đăng Phong mang đến, để làm phí ở nhờ.

Hai ông cháu khá là kiêng kị Tả Đăng Phong. Tuy Tả Đăng Phong không giống người xấu, nhưng sau lưng hắn có đeo đao.

Tả Đăng Phong thấy vậy bèn nói rõ mục đích hắn đến đây. Hai ông cháu thở phào yên tâm. Đào phần trộm mộ so với giết người cướp của thì an toàn hơn nhiều. Nhất là Tả Đăng Phong ăn mặc rách rưới, những kẻ tùy tiện giết người không ai ăn mặc như vậy.

Ông lão cũng muốn cung cấp cho Tả Đăng Phong ít manh mối, nên nói cho hắn biết chỗ nào có cổ mộ, chỗ nào chưa bị người ta đi qua, nhưng không may những chỗ ông nói đều đã bị người ta đào lên hết rồi, nên thông tin chẳng có giá trị gì hết. Nhưng Tả Đăng Phong cũng không ngại. Hắn đến nơi này tá túc không phải để thám thính tin tức, mà chỉ là tìm chỗ tránh né gió tuyết mà thôi.

Ông lão và Tả Đăng Phong ngồi trên giường nói chuyện. Thập Tam ngủ gật ở bệ cửa sổ. Cô bé nhóm lửa hầm thỏ. Mùa đông trời tối sớm. Mới năm giờ chiều trời đã sẫm tối. Nông dân một ngày bình thường ăn hai bữa cơm, nên mới khoảng bốn giờ chiều đã ăn cơm đi. Lúc ăn cơm Tả Đăng Phong không ăn nhiều, một già một trẻ kia quanh năm không được ăn thịt, suýt chút nữa ngay cả xương cũng nuốt luôn.

Sau buổi cơm tối, tuyết ngừng, Tả Đăng Phong và Thập Tam đi ra ngoài. Cuộc tán gẫu với ông lão cũng có lợi, chỉ ít ông lão sửa lại cho hắn một ít kiến thức sai. Trước giờ hắn vẫn cho là tặc trộm mộ không làm ăn trong mùa đông, không ngờ mùa đông mới là mùa họ làm việc thật sự. Mùa đông tuy rất lạnh, nhưng chỉ cần đào khỏi vùng đất tuyết, đất bên dưới rất dễ đào, quan trọng nhất là trời đông đất cứng, mộ không bị sụp.

Tả Đăng Phong đi dạo một vòng. Một vòng đi dạo của hắn phạm vi kéo dài mấy trăm dặm, nhưng không tìm thấy một nông dân đào trộm mộ nào. Hôm nay là mừng một Tết, dù có thiếu ăn cũng không đi làm vào ngày hôm nay.

Ba giờ sáng, Tả Đăng Phong quay về nghỉ ngơi. Hắn mang về hai con ba ba. Hắn vốn là định bắt cá, nhưng quên mất trời tuyết nên bị sụp xuống hố băng, may mà ở dưới đó trời lên hai con ba ba.

Ông lão đã tỉnh dậy, người già thường ngủ sớm dậy sớm, thấy Tả Đăng Phong mang ba ba về thì rất kinh ngạc, hỏi làm sao Tả Đăng Phong bắt được vì thời điểm này, ba ba không hoạt động. Tả Đăng Phong thuận miệng lừa gạt vài câu, rồi leo lên giường nghỉ ngơi.

Tuy bốn ba cả nửa đêm, nhưng Tả Đăng Phong không buồn ngủ. Hắn nằm suy nghĩ. Mạnh mối trong đầu hắn rất nhiều mà cũng rất loạn. Đầu tiên hắn nghĩ tới chính là năm đó Chu triều có bốn con thổ chúc địa chi. Trong đó hai con dương chúc địa chi bị giữ lại bản thổ Chu triều, âm chúc thổ dê bị quân chủ đời thứ nhất của Đông Chu, Chu Bình Vương dẫn tới Hà Nam gần Lạc Dương Long Môn thạch, âm chúc thổ ngư bị Cơ đưa tới Ba quốc, sau đó Khương Tử Nha đến Ba quốc mượn nó mang đi, rồi không trả lại. Nhưng vì sao Khương Tử Nha lại phải giữ lại âm chúc thổ ngư?

Ngoài ra theo sách sử ghi chép, Khương Tử Nha và năm đời con cháu của ông ta đều bị chử về Chu triều an táng. Không biết đây là chủ ý của ông ta hay của người nắm quyền Chu triều. Theo lý thuyết thì hình như không phải là chủ ý của ông ta. Vì Khương Tử Nha sinh ra ở “Bên bờ Đông Hải”. (sử ký) giải thích ‘bên bờ Đông Hải’ là ven vùng Hà Nam, nhưng không chính xác, vì Hà Nam căn bản là không phải vùng ven biển, làm gì có cái gọi là ‘bên bờ Đông Hải’. Còn trong (thái bình hữu ký) giải thích ‘bên bờ Đông Hải’ nghĩa là ở gần nơi ánh sáng mặt trời. Ai cũng biết ánh sáng mặt trời là dựa vào biển, tuy ánh sáng mặt trời là dựa vào Hoàng Hải nhưng thời cổ đại làm gì có cái tên Hoàng Hải, dù Bột Hải hay Hoàng Hải thì đều được gọi chung là Đông Hải.

Nhưng nếu thuyết này là thật, thì Khương Tử Nha chính là người Sơn Đông. Người ta ai cũng có lòng hư vinh có áo gấm về nhà, lá rụng về cội. Lúc Khương Tử Nha được thụ phong thì đã được trăm tuổi. Ông ta là đại công thần lập nên Chu triều, nên hẳn là có quyền được chọn nơi chôn cất. Người thường đều chọn trở lại quê hương của mình, nếu như vậy, thì sau khi chết, ông ta phải được chôn ở cố hương, chứ không phải ở Chu triều. Huống hồ Tây An cách Sơn Đông mấy ngàn dặm. Thời cổ đại không có ô tô, thì thể mà vận chuyển không cẩn thận sẽ có mùi, nên lẽ ra Khương Tử Nha không nên chủ động yêu cầu về Chu triều an táng.

Nếu Khương Tử Nha không muốn trở lại, nhất định ông ta sẽ không trở lại dù người đang nắm quyền Chu triều có yêu cầu, ông ta cũng có cả ngàn lý do lừa gạt qua loa lấy lệ. Nếu ông ta làm thể thân đưa tới, thì đi mười mấy hai mươi ngày thì thể đã mục nát không ra hình thù gì, Chu thiên tử không thể xốc lên quan tài nhìn, huống hồ dù có nhìn cũng chẳng nhìn ra được gì.

Tuy hiện giờ vẫn còn chưa biết vì sao Chu thiên tử muốn đem Khương Tử Nha và năm đời tử tôn của ông ta chử về Chu triều, nhưng có thể đại thể tin rằng bản thân Khương Tử Nha không hề muốn trở lại. Nếu đã vậy, nhất định ông ta đã được mai táng bên trong Tề quốc.

Vì không có căn cứ chính xác, để phòng ngừa phân tích của mình quá mức chủ quan, Tả Đăng Phong quyết định dò lại lần nữa. Theo tính nét của Khương Tử Nha, ông ta không phải loại người sợ đầu sợ đuôi. Để đối phó Thập Tam, ông ta không tiếc chuyển ra mười hai địa chi lần thứ hai, hơn nữa sau đó còn không đem âm chúc thổ ngư trả lại cho Cơ . Cơ là hoàng thân quốc thích, Khương Tử Nha không để ông ta vào trong mắt, có nghĩa cũng không để Chu thiên tử trong mắt.

Huống hồ người Khương Tử Nha cống hiến là Văn Vương và Vũ Vương. Vũ Vương đăng cơ không mấy năm thì mất, con trai Thành Vương kế vị. Lúc Thành Vương kế vị chỉ mới mười hai tuổi, chỉ là một thằng nhóc con vắt mũi chưa sạch. Chuyện triều chính đều do tứ thúc Chu Công Đán nắm giữ. Khương Tử Nha sẽ nghe lời Chu Công Đán sao? Chắc chắn là không. Ông ta cống hiến là cho dòng chính Chu gia, chắc chắn rất xem thường một kẻ Chu Công Đán chẳng có công lao gì, bằng mặt mà không bằng lòng, nếu như vậy, sau khi chết Khương Tử Nha tuyệt đối sẽ không về Chu triều. Trở lại để làm gì, để cho người ta xả giận sao!

Nghĩ tới nghĩ lui, Tả Đăng Phong rút ra kết luận cuối cùng. Lãng mộ Khương Tử Nha chắc chắn ở trong Sơn Đông.

369. Q.4 - Chương 369: Sơn Vũ Dục Lai

Tuy Tả Đăng Phong kiêng kỵ người Nhật, nhưng hắn không sợ họ. Đấu với người Nhật dù sao cũng đỡ hơn là đi tìm một cái lăng mộ không biết nằm ở đâu.

Nhưng Tả Đăng cũng thấy thấp thỏm. Vì địa chi có khả năng tăng cường và thay đổi địa khí. Hai con dương tính thổ địa chi đang ở Tây An. Nên Tây An là cố đô của mười sáu triều đại. Âm chúc thổ dê ở Lạc

Dương. Nên Lạc Dương trở thành cố đô của mười ba triều đại. Nhưng Lâm Truy chỉ có một mình Tề quốc định đô ở đây. Tây An và Lạc Dương đều là nơi cực kỳ phồn vinh, còn Lâm Truy chẳng những khí số không dồi dào mà còn ảm đạm. Nếu âm chúc thổ ngữ ở đây, nơi này không thể như vậy, chẳng lẽ âm chúc thổ ngữ lại không ở nơi này?

Tả Đăng Phong rầu rĩ một lúc, rồi chợt nhớ ra một chuyện. Ai cũng biết Chu triều tổng cộng kéo dài gần tám trăm năm. Còn Tề quốc là hơn 800 năm khí số. Hai vương triều này tồn tại lâu gần bằng nhau. Trong lịch sử các triều đại tồn tại tám trăm năm tổng cộng chỉ có hai nhà này. Hạ Thương đều chỉ có năm trăm năm khí số. Những triều đại sau đó đều không vượt quá ba trăm năm. Tề quốc tồn tại dài như vậy nhất định là được âm chúc thổ ngữ ảnh hưởng. Nói cách khác Khương Tử Nha cũng có thể vì lý do đó mà mượn âm chúc thổ ngữ không trả.

Tả Đăng Phong thở phào. Chỉ cần âm chúc thổ ngữ còn ở Sơn Đông, thì hẳn nhất định sẽ tìm ra. Giờ nghỉ ngơi mấy ngày rồi kiểm tiếp.

Theo truyền thống, người Trung quốc không làm ăn trước ngày mười lăm tháng giêng, có nơi là mừng bảy tháng giêng. Hôm nay mới mừng 2 tháng giêng, còn được nghỉ tới mấy ngày.

Mùng 2 tháng giêng là ngày con gái xuất giá và con rể về nhà mẹ đẻ. Tả Đăng Phong ngủ dậy, trong lòng rất buồn. Vu Tâm Ngữ là cô nhi, chưa bao giờ biết mặt cha mẹ. Nếu người nhà Vu Tâm Ngữ còn sống, hẳn nhất định sẽ toàn lực giúp họ sinh sống tốt nhất, như vậy trong lòng hẳn sẽ đỡ hơn, nhưng có muốn cũng chẳng làm gì được.

Điểm tâm là món súp ba ba. Tả Đăng Phong không ăn. Ba ba rất tanh, rất khó ăn. Ông lão thấy hẳn không ăn súp, thì nhét hai củ khoai vào trong bếp. Tả Đăng Phong lấy khoai làm điểm tâm.

Ông lão mang họ Vương, chỉ là một người bình thường, cô bé cũng không xinh, chỉ có thể coi là bình thường, mà kỳ thực nam nữ gì khi lớn lên đa số cũng đều là người thường, ít người xấu xí.

Bên ngoài có tuyết rơi, không thích hợp ra ngoài. Ba người ở trong phòng nói chuyện phiếm. Ông lão biết Tả Đăng Phong đã nhìn ra cháu ông là con gái, nên thấy hẳn về mặt không hề có gì dị thường thì rất yên lòng.

Thường thì từ nói chuyện phiếm cũng có thể thu được manh mối. Tả Đăng Phong từ trước tới giờ lúc nào trong lòng cũng chỉ nghĩ đến chuyện đi tìm sáu viên nội đan âm tính, rất ít phân tâm đến chuyện khác, nên cũng không thích tán gẫu cho lắm, theo hẳn tán gẫu chỉ tổ lãng phí thời gian. Nhưng nói chuyện phiếm có thể giảm bớt nỗi buồn bức trong lòng. Con người vốn là động vật quần cư. Trong quần cư, giao lưu là chuyện không thể thiếu, nếu tự tách mình ra sẽ làm áp lực trong lòng càng lúc càng lớn.

Hiện giờ tâm tình của Tả Đăng Phong rất phức tạp. Một mặt hẳn vui mừng vì hẳn không có nhiều bạn, không phải phân thân đi xử lý những chuyện chẳng liên quan gì đến mình, nên hẳn mới có thể nhanh như vậy tìm được năm viên âm tính nội đan. Nhưng mặt khác hẳn lại thở dài vì không có nhiều bạn. Sau khi Ngọc Phát gặp nạn, Thiết Hải trở về tự, bên cạnh hẳn đã không còn ai.

Tới gần buổi trưa, Tả Đăng Phong ra ngoài đem về rất nhiều thân cây, dựng lại tường rào cho căn nhà cũ nát này. Những thân cây hẳn mang về đều to bằng miệng bát, dài đến hai mét, cắm xuống đất năm mươi cm thì còn trồi lên 1m50. Bức tường rào trở nên vô cùng kiên cố. Những chỗ hư hại trong nhà cũng được hẳn tiện tay tu sửa. Hẳn làm vậy đơn thuần chỉ vì rảnh rỗi.

Làm xong, hẳn lại đi ra ngoài mang về một xâu cá. Hai ông cháu nhìn thấy Tả Đăng Phong mang cá về thì rất vui. Lần này ông lão không hỏi làm sao Tả Đăng Phong bắt được cá dưới mặt băng nữa. Lúc Tả Đăng Phong tay không đóng cọc gỗ xuống đất hai thước ông đã nhìn thấy, dù có là kẻ ngu si cũng biết Tả Đăng Phong là người mang tuyệt kỹ.

Buổi tối hôm đó, Tả Đăng Phong lại cùng Thập Tam ra ngoài. Lần này hẳn chỉ lục soát xung quanh ngọn núi. Độc vật do âm chúc thổ ngữ diễn sinh là một con chim. Một con chim có thể mang người phi hành thì đương nhiên thể hình nhất định phải rất to lớn. Nhưng những ngọn núi xung quanh đây đều rất nhỏ, không đủ điều kiện ẩn náu cho chim lớn, không lẽ con chim kia cũng theo âm chúc thổ ngữ bị chôn vào lòng đất?

Tìm trong núi không có kết quả, Tả Đăng Phong bèn trèo lên đỉnh núi nhìn xuống, hi vọng có thể thông qua địa hình ngọn núi để tìm đầu mối. Nhưng cũng uống công vô ích. Những ngọn núi và dòng sông xung quanh không hề bất kỳ gì dị thường, không hề có vật quan trọng cần thiết để bố trí trận pháp.

Tả Đăng Phong không cam lòng. Hắn nghĩ độ cao của ngọn núi và hướng chảy, lượng nước của dòng sông ba ngàn năm trước tới nay chắc chắn đã có thay đổi, nên bắt đầu liên tưởng. Hắn xem một dòng suối nhỏ xíu tưởng tượng thành một con sông lớn, xem một gò đất nhỏ nhỏ thành ngọn núi cao vút. Nhưng dù vậy hắn cũng vẫn không nhìn thấy hình bóng trận pháp. Mười hai cô hư pháp tuy thần kỳ huyền diệu, nhưng chung quy không thoát khỏi được những nguyên lý cố hữu về trận pháp. Không tìm thấy hình bóng chỉ có thể cho thấy trận pháp nằm ở dưới đất.

Huyện Chí. Nhất định phải tìm được huyện Chí, nếu không sẽ rất khó tìm được manh mối. Trong Huyện Chí ghi chép những chuyện kỳ dị xảy ra ở khu vực này từ mấy trăm ngàn năm tới nay, nếu tìm thấy nó ắt sẽ tìm ra manh mối.

Tả Đăng Phong lập tức đi nhà văn hóa Tế Nam. Đến nơi, hắn phát hiện nơi này sau khi hắn rời đi có người đã tới, nhưng trong tuyết không có dấu chân, cho thấy người kia là tới trước khi có tuyết rơi. Tả Đăng Phong cũng chẳng để tâm nhiều, đi vào lục tìm hồ sơ, nhưng tìm mãi mới phát hiện ra mọi tài liệu đều đã không còn.

Tả Đăng Phong tìm được tài liệu thì trời đã vào trưa. Hắn không trở về Lâm Truy, mà tiếp tục ở lại phủ Tế Nam. Lão Vương và cháu gái mua ít đồ dùng hàng ngày cho hắn. Nhưng sau đó, hắn phát hiện khắp mọi ngõ đường Tế Nam đều có dán hình hắn và Thập Tam. Dưới bức họa là lệnh treo giải thưởng. Cáo thị viết rằng hắn phạm tội 'Cưỡng gian rồi giết chết các bé gái và phản loạn đế quốc', nếu có ai phát hiện được hắn báo cho đội hiến binh sẽ được lĩnh thưởng một trăm đồng đại dương. Bên dưới cáo thị còn viết đậm một dòng ghi chú "Người này cực kỳ nguy hiểm. Không được cố gắng bắt".

Tả Đăng Phong lập tức cùng Thập Tam lặng lẽ rời khỏi phủ Tế Nam. Người Nhật ra bố cáo như vậy cho thấy họ đang muốn tìm hắn. Tội ác ghi trên bố cáo chính là để ép hắn phải lộ diện. Tuy Tả Đăng Phong bực mình vì người Nhật bảo hắn chà đạp con nít, lại chụp vào hắn cái mũ hán gian nhưng hắn quyết không lộ diện. Người Nhật có mưu đồ gì hắn còn chưa biết, không đoán được động cơ của họ, hắn tuyệt không xuất hiện, cứ để chúng bị kìm nén tới chết đi.

Rời khỏi phủ Tế Nam, Tả Đăng Phong trở về chỗ lão Vương. Hắn nằm trên giường suy nghĩ, tay vuốt ve Thập Tam. Thực không biết vì người Nhật muốn tìm hắn. Nghĩ tới nghĩ lui chỉ có hai khả năng. Một là muốn giao dịch với hắn. Trong tay hắn có một viên nội đan dương tính. Viên nội đan này đối với hắn là rác rưởi, nhưng đối với người Nhật lại là một vật vô cùng quan trọng, nếu thiếu một viên, dù họ có tìm đủ năm viên còn lại cũng không dùng được. Khả năng thứ hai là muốn vây công hắn. Khả năng này cũng rất lớn. Người Nhật hận hắn đến nghiêng răng vì đã giết chết một ninja của họ, đã sớm muốn giết hắn thì mới yên tâm. Nếu chín Ninja còn lại đồng thời ra tay vây công hắn, đương nhiên hắn sẽ không chống nổi, chỉ còn cách bỏ chạy mà thôi.

Nhưng dù là khả năng nào, thì bố cáo kia cũng cho thấy người Nhật muốn xuống tay với hắn.

Tả Đăng Phong không sợ đánh nhau, nhưng hắn không muốn liều mạng với người Nhật. Chẳng có lý do gì phải liều mạng với họ. Người Nhật tranh tài với hắn chưa hề chiếm được chút tiện nghi nào, còn tổn thất người đã đã thương Ngọc Phát. Những Ninja còn lại chả liên quan gì tới hắn, chẳng cần phải mạo hiểm.

Hắn hiện giờ không còn gì phải lo. Một thân một mình. Người thân đã tan hết. Người Nhật căn bản là không tìm được cách nào ép hắn đi ra, nên Tả Đăng Phong cũng không nóng vội. Cứ để họ đi tìm.

Lão Vương và cháu gái mang ơn Tả Đăng Phong, nên những lúc suy nghĩ, hai người tuyệt không tới quấy rối hắn. Nấu cơm xong, thì để cơm ở đó cho hắn. Lúc hắn và Thập Tam ngủ, hai người sẽ đốt than sưởi giường cho hắn. Họ chỉ có thể làm được đến thế. Tuy họ mang ơn Tả Đăng Phong, nhưng lão Vương không hề có ý gả cháu gái cho hắn, mà hắn cũng không thích cô, dưới mắt hắn, cô không chỉ còn nhỏ tuổi, mà còn thiếu vệ sinh nữa.

Buổi chiều, Tả Đăng Phong đi tới Lâm Thủy. Tới nhà văn hóa của trấn, ở đây cũng có một người trẻ tuổi chịu trách nhiệm trông coi. Nhìn chàng trai nằm trên giường lật sách, Tả Đăng Phong chợt nhớ tới mình

năm xưa.

Tả Đăng Phong im lặng đứng nhìn, chờ người trẻ tuổi kia ngủ sẽ trộm chìa khóa của cậu đi tìm huyện Chí. Hắn làm như vậy là vì nhà văn hóa phủ Tế Nam đã từng có người đi qua. Người tới đó chưa chắc là Ninja Nhật. Nhưng nếu đúng là họ, thì có lẽ họ đã đoán ra hắn đang tìm cái gì. Nếu nơi này lại gặp phải phá hoại, có lẽ huyện Chí nơi này cũng sẽ bị lấy mất. Nếu người ở đây thấy hắn, người Nhật có thể liên tưởng đến việc hắn đang làm, vì thói quen xem sách sử và huyện Chí này của hắn, Đằng Khi Anh Tử có biết.

Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Lỡ không cẩn thận bại lộ hành tung, đám chó điên kia sẽ tới quấy rầy hắn. Không phải sợ, mà là quá phiền phức.

Tả Đăng Phong cầm lấy huyện chí xem suốt đêm. Trong huyện Chí không chỉ ghi chép những chuyện ly kỳ cổ quái, mà còn ghi lại tên những người thi đỗ cử nhân, tên các vị thanh quan điều tra những án oan. Mãi đến giờ Thìn ngày hôm sau, Tả Đăng Phong cũng không tìm được giá trị manh mối nào, quyển huyện Chí đã lật xem hơn nửa.

Ngay khi Tả Đăng Phong muốn tạm nghỉ, một hàng chữ nhỏ lọt vào mắt hắn. “Ung Chính năm năm, một tử Lưu Thắng ngẫu một hoàng vũ, dài một thước ba tấc, vĩ ba tấc bốn phần, dân làng không nhận được, đều kỳ...”

370. Q.4 - Chương 370: Một Cái Lông Chim

Ung Chính là vị hoàng đế thứ ba của Thanh triều, cách đây hơn 200 năm. Tử trong từ cổ đại chỉ thợ mộc, vĩ là từ chỉ độ rộng. Dịch thành ngôn ngữ hiện nay thì là “Năm Ung Chính thứ năm, có thợ mộc tên là Lưu Thắng ngẫu nhiên lấy được một cái lông chim màu vàng, dài hơn bốn mươi cm, rộng mười một cm, người trong làng không ai nhận ra đây là lông chim gì, cảm giác rất kỳ quái.”

Thường lông những loài chim bay đều không dài quá hai mươi cm, dù là loài chim lớn nhất là chim biển, thì cũng rất ít có lông dài hơn hai mươi cm. Vậy mà cái lông chim này dài đến hơn bốn mươi cm, hơn nữa còn là màu vàng, nên ý nghĩ đầu tiên của Tả Đăng Phong chính là cái lông chim kỳ quái này không biết có phải là lông của con chim độc vật do âm chúc thổ ngữ diễn sinh ra hay không.

Nếu chỉ là nhặt được một cái lông chim lớn, thì không đáng cho huyện Chí phải ghi chép. Huyện Chí sở dĩ ghi chép chuyện này là vì chuyện phát sinh phía sau đó. “Ngày mai. Lưu Thắng nâng nhà nổ chết. Gà chó tận hại. Ngộ Tác nghiệm. Tốt. Dân làng kinh hoảng. Rào kỳ chúng hàng họa. Thanh Thiên tấn bỏ lên miếu. Lấy trấn ôn tà.”

Ý của những câu này chính là “Ngày hôm sau, cả nhà Lưu Thắng đều chết hết, ngay cả súc vật trong nhà cũng không thoát khỏi. Người tới khám nghiệm tử thi để tìm nguyên nhân cũng chết. Dân làng đều rất sợ, đồn đãi ra khắp nơi rằng ôn dịch do kỳ chúng đã xuất hiện. Quan huyện liền sai người đốt sạch nhà cửa của Lưu Thắng, xây ở nơi đó một cái miếu để trấn áp ôn dịch.”

Kỳ chúng, theo ghi chép trong (Sơn Hải Kinh) nghĩa là một loài chim kỳ quái. Có người nói chỉ cần có người nhìn thấy nó, sẽ dẫn đến ôn dịch trong phạm vi lớn. Tả Đăng Phong đương nhiên không tin thứ Lưu Thắng lấy được là lông của kỳ chúng. Vì kỳ chúng là một loài vật trong truyền thuyết, chưa từng ai nhìn thấy chúng. Chiếc lông chim màu vàng rất có thể có mang độc, đó mới chính là nguyên nhân dẫn đến cái chết cho cả nhà Lưu Thắng.

“Vương thúc, chung quanh đây người họ Lưu có nhiều hay không?” Tả Đăng Phong đóng huyện Chí lại, hỏi lão Vương. Trong huyện Chí ghi chép cực kỳ không rõ ràng, không nói rõ Lưu Thắng sống ở đâu, cũng không nói rõ làm sao ông ta có được cái lông chim.

“Nhiều. Họ Lưu là thế gia vọng tộc của nơi này, bốn dặm tám phương đâu đâu cũng có họ Lưu.” Ông lão trả lời.

“Chung quanh đây có tòa thần miếu trấn áp ôn thần nào không?” Tả Đăng Phong hỏi tiếp.

“Cái nhà này của tôi trước đây chính là ôn miếu, sau được sửa lại làm nhà ở, cậu hỏi cái này làm gì?” Ông lão chỉ xuống chân mình.

Tả Đăng Phong không khỏi giật mình. Miếu ôn thần không giống miếu thổ địa, không phải thôn nào cũng có, không lẽ lại trùng hợp đây chính là nhà của Lưu Thắng năm đó?

Tả Đăng Phong cau mày vỗ một cái vào vách tường, lớp bùn đất rơi ra, bên trong quả nhiên lộ ra lớp gạch xám thời cổ đại. Nông thôn xây nhà thường đều dùng bùn đất phơi nắng thành gạch đất, không ai dùng gạch xám, hơn nữa dựa vào lớp gạch xám khắp khấp khểnh khác nhau, cho thấy đã được sửa lại.

“Vương thúc, khu đất phía tây kia trước kia không phải là nhà ở đúng không?” Tả Đăng Phong hỏi. Nơi này cách thôn trang ở hướng tây nam cả ba, bốn dặm.

“Ừ. Người trong thôn lợp nhà đều xoay về hướng tây. Đây là quy củ tổ tông truyền lại.” Ông lão đáp.

“Vương thúc có biết cái miếu này trước đây là của nhà nào không?” Tả Đăng Phong hỏi. Ông lão này sáu mươi, bảy mươi tuổi, chuyện 200 năm trước có lẽ cũng được người già trong thôn kể cho nghe.

“Hình như là nhà cũ của họ Lưu, năm đó lúc sửa lại để làm ôn miếu còn đào ra được xương người chết nữa.” Ông lão nhìn phòng cháu gái ở hướng đông, nói nhỏ.

Tả Đăng Phong gật đầu. Thời gian quá dài, rất nhiều chuyện khi được kể lại đều bị biến đổi, nhưng tình huống đại thể thì vẫn khớp.

“Nhà này được sửa lại hồi nào?” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Lúc tôi với bà nội Thúy nhi về đây ở, năm mươi năm trước.” Ông lão thuận miệng trả lời. Thúy nhi là tên cô cháu gái của ông.

“Lúc đào ra xương, có còn ván quan tài không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không thấy.” Ông lão càng lúc càng khó hiểu, không biết vì sao Tả Đăng Phong lại thấy hứng thú với cái nhà này.

“Còn nhớ đào ra xương màu gì không?”

“Hình như màu đen.” Ông lão ngẫm nghĩ rồi đáp.

“Xương đó đâu rồi?” Xương màu đen chính là biểu hiện của việc trúng độc mà chết.

“Không biết. không phải tôi xử lý. Trời đang lạnh lắm, cậu không định phá hủy nhà này đấy chứ?!” Ông lão kinh hãi.

“Không phá đâu, yên tâm đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu cười. Hắn đã xác định được Lưu Thắng năm đó là chết vì trúng độc. Căn cứ kiến thức về độc hán học được từ Ngọc Phát, rất có khả năng cả nhà Lưu Thắng và súc vật trong nhà chính là bị độc của lông chim độc chết. Còn những người quan sát lông chim tại sao không trúng độc thì cũng dễ hiểu. Cái bình đựng rượu độc vốn không có độc, nhưng một khi tiếp xúc với chất lông thì mới có độc. Ngoài ra cũng có thể là cái lông chim bị đốt cháy nên sinh ra độc khí hại chết cả nhà Lưu Thắng.

“Dưới nhà này có giấu bảo bối à?” Lão Vương dò hỏi.

“Nhà này là các người sửa chữa lại, làm gì có bảo bối.” Tả Đăng Phong lắc đầu. Ông lão hỏi không phải vì tham tiền, mà là sợ hán phá hủy mất chỗ ở.

“Vậy cậu hỏi chuyện này để làm gì?”

Tả Đăng Phong lắc đầu. Hồi trước người thảo luận vấn đề với hắn là Ngọc Phát, sau đó là Diệp Phi Hồng, hiện giờ trở thành ông lão này. Đây là sói, rồi thành chuột vàng, rồi thành chuột đồng, lứa sau không bằng lứa trước, dù hắn có nói ông lão cũng không hiểu.

Ông lão thấy Tả Đăng Phong lắc đầu không nói thì không hỏi nữa, đi tìm cháu gái bảo đi làm cơm.

Tả Đăng Phong vốn hơi buồn ngủ giờ đã hoàn toàn tỉnh hẳn. Mọi manh mối đều cho thấy cái lông chim năm đó Lưu Thắng lấy được chính là của con độc vật do âm chú thổ ngư diễn sinh ra. Nói cách khác, con chim đó phải ở ngay trong khu vực này. Đã có độc vật, như vậy địa chỉ cũng chỉ ở đâu đó quanh đây.

Chuyện quan trọng hiện giờ là tìm xem Lưu Thắng năm đó lấy được lông chim từ chỗ nào. Thời gian đã qua hơn 200 năm, lông chim kia chắc chắn đã mất, đành phải dùng phân tích và suy đoán. Đầu tiên, Lưu Thắng là người địa phương, ông ta chỉ hoạt động quanh khu vực này, xa lắm cũng không thể vượt hơn phạm vi 500 dặm. Thứ hai, Lưu Thắng là thợ mộc. Không biết chiếc lông chim có quan hệ gì với nghề thợ mộc của ông ta hay không. Thợ mộc thường là làm việc với gỗ, mà gỗ thì sống ở trong núi.

“Vương thúc, thợ mộc ở đây có thường lên núi chặt gỗ không?” Tả Đăng Phong hỏi lão Vương.

“Thợ mộc là người có nghề, không rảnh làm mấy chuyện đó. Nếu làm việc cho ông chủ, thì đều là ông chủ cho người đi theo họ vào núi, họ chọn gỗ, người khác chặt.” Ông lão trả lời.

“Thôn ta có thợ mộc không?” Tả Đăng Phong gật đầu. Câu trả lời cho thấy thợ mộc ở đây thường hay vào núi.

“Trước đây thì có, nhưng mấy năm trước thiên tai, không có đường sống, nên chạy ra quan ngoại sống nhờ họ hàng cả rồi.” Ông lão trả lời.

“Người lớn tuổi nhất trong làng là ai?” Tả Đăng Phong muốn tìm những người già khác để tìm thêm tin tức.

“Tôi.” Ông lão trả lời.

Tả Đăng Phong im bật. Không tìm được thêm thông tin gì nữa rồi. Manh mối hiện giờ cũng đủ để làm hẩn vững tin âm chúc địa chỉ ở ngay trong phạm vi năm trăm dặm quanh đây. Kỳ thực 500 dặm cũng là quá nhiều. Khu vực một thợ mộc hoạt động không thể vượt quá 300 dặm. Nhưng hẩn là muốn trừ hao, lỡ mà chỉ là một con chim độc lông vàng từ đâu đó bay ngang qua đây ngẫu nhiên rớt xuống một cọng lông chim là toàn bộ suy đoán của hẩn đều hư hết. May là khả năng này không lớn. Một con chim sống ba ngàn năm thì sớm đã thành tinh, đâu có giống gà hỏ ra là rụng lông.

“Vương thúc, chung quanh đây có loài chim to kỳ quái nào không?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Tiểu huynh đệ, rốt cuộc cậu làm việc gì?” Ông lão nghi ngờ hỏi. Tả Đăng Phong vẫn bảo mình đến đây tầm bảo, chuyện này thì có liên quan gì tới chim?

“Ngoại trừ giết người phóng hỏa, chuyện gì cũng đều làm rồi.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời. Nói xong thì hơi đỏ mặt, nghĩ kỹ thì hẩn ngay cả phóng hỏa cũng đã làm rồi, còn giết nhiều người hơn nữa.

“Không có chim, chỉ có gà rừng.” Nhà chính vang lên tiếng ông lão bỗ củi.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa. Thu hoạch ngày hôm nay đã rất lớn rồi. Xác định được phạm vi đại thể, việc đi tìm trở thành là bắn tên có đích. Chỉ đáng tiếc Ngọc Phát không có, nếu không có thể nhờ cô tìm chút cô hồn dã quỷ hỏi thăm tin tức. Những chuyện tương tự Đỗ Thu Đình cũng có thể làm được. Nhưng vừa nghĩ tới Đỗ Thu Đình là Tả Đăng Phong liền cảm thấy không thoải mái. Lúc cần kíp, Đỗ Thu Đình đã không trợ giúp Ngọc Phát. Bận tâm an toàn của môn phái đương nhiên là một trong những nguyên nhân, cũng không bỏ qua nguyên nhân Đỗ Thu Đình ghen tị trong lòng. Hồi trước Đỗ Thu Đình từng nhờ hẩn đến Thiếu lâm tự bảo vệ Ngọc Phát, kết quả bảo vệ đến bảo vệ đi, dụ dỗ luôn Ngọc Phát. Dù sự thực không phải như vậy, Đỗ Thu Đình cũng sẽ nhất định cho là như vậy, nên mới khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng Đỗ Thu Đình cũng đã từng liều mình mang về cho hẩn một viên âm tính nội đan, cũng có ân với hẩn. Nói chung nghĩ tới Đỗ Thu Đình là trong lòng Tả Đăng Phong bực bội khó chịu. Hẩn không hiểu được rốt cuộc Đỗ Thu Đình là loại người nào, không biết nên hận anh ta hay nên cảm ơn anh ta.

Vì ẩn giấu hành tung, ban đêm Tả Đăng Phong mới ra ngoài. Trời vừa tối, hẩn và Thập Tam lập tức ra ngoài. Lần này hẩn kiểm tra những ngọn núi xung quanh càng thêm tỉ mỉ. 200 năm trước, con độc vật kia ở chung quanh đây, cũng có thể hiện giờ cũng còn ở ở quanh đây. Nó có thể ở đây nghỉ ngơi hơn hai ngàn năm, đương nhiên có thể nghỉ ngơi thêm hai trăm năm. Nhưng những ngọn núi xung quanh đều không cao, cây cối cũng không tươi tốt lắm. Căn cứ huyện Chí mô tả về kích cỡ lông chim có thể đoán ra con độc vật kia thể hình phải vô cùng to lớn, ít nhất cũng phải năm, sáu trăm cân trở lên, nếu không không đủ để mang người phi hành. Chim to như vậy, rừng cây thường không thể tìm được chỗ ẩn thân.

Tả Đăng Phong lại nghĩ hay là con độc vật này có thể biến hóa thành hình người giống một số địa chỉ chẳng. Hiện giờ xem ra chỉ có một khả năng này.

Nghĩ vậy, Tả Đăng Phong bắt đầu lưu ý xem trong núi có người hay không. Liên tiếp ba ngày không thu hoạch được gì. Rạng sáng ngày thứ tư Tả Đăng Phong rốt cục nhìn thấy dị động ở một nghĩa trang dưới chân núi...

371. Q.4 - Chương 371: Chuyện Ở Nghĩa Trang

Nghĩa trang này ở hướng đông bắc, cách thôn bảy, tám dặm, dựa lưng vào núi lớn, rộng cỡ có hai mẫu vuông, ngoài có tường bao, không phòng phụ cho thấy nghĩa trang không người trông coi. Điều làm Tả Đăng Phong chú ý chính là trong sân nghĩa trang có một đồng đất lớn. Mấy hôm trước mới vừa có tuyết rơi, nhưng trên đồng đất này lại không tuyết đọng, cho thấy chúng mới được đào lên sau ngày tuyết rơi.

Kiểu kiến trúc của nghĩa trang rất hiếm thấy trong thời Dân quốc. Trước thời Thanh, nghĩa trang thường được huyện hoặc những ngôi làng có quy mô khá lớn mới xây dựng, dùng để chứa những thi thể tạm thời không thích hợp chôn cất, cũng như những người ở ngoài thôn chết tha hương. Dù thi thể sẽ được để trong nghĩa trang khá lâu, nhưng căn bản nghĩa trang chỉ là nơi đặt thi thể chứ không phải nơi mai táng thi thể, nên sao lại có người đi đào móc trắng trợn như thế này ở nghĩa trang được?

Trong sân đây là đất, cho thấy có người đang đào móc ở ngay chính diện.

Bây giờ mới là rạng sáng, trong nghĩa trang vang lên âm thanh kéo kệt như tiếng rờn rọc kéo nước, bọn tặc trộm mộ cũng thường dùng loại rờn rọc này để chuyển đất đào lên trên mặt đất.

Tả Đăng Phong lách mình nhảy vào trong nghĩa trang, ngay đối diện với cửa chính của nghĩa trang, thấy bên trong chính diện có bảy, tám người. Đa số đều mặc đồ nông dân, bất ngờ là có hai người trung niên lại mặc đạo bào.

Ngay giữa phòng đã bị đào ra một cái hố to, trên hố có lắp rờn rọc, mọi người đang chăm chú kéo rờn rọc chuyển đất lên, hai đạo nhân ngồi ở cửa sổ phía đông uống rượu.

Một nông dân đang kéo rờn rọc nhìn thấy Tả Đăng Phong, kinh ngạc thả tay xuống, cái sọt bên trong rớt thẳng xuống, “Ồ đâu ra thằng ăn mày thối này, mau cút!”

“Nếu đến rồi, thì đừng đi nữa.” Tả Đăng Phong chưa kịp trả lời, một đại hán vạm vỡ đi ra, vừa bước vừa rút dao bên hông.

“Lão Đại, thôi đi, tôi thấy chắc là một thằng điên, chẳng biết gì đâu.” Nông dân rớt sọt cản đại hán lại.

“Bọn điên là giỏi làm loạn nhất.” Đại hán vạm vỡ đẩy nông dân ra, đi tới trước mặt Tả Đăng Phong vung tay chém xuống.

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn đối phương, thông dong đưa tay ra bắt lấy thanh đao.

Đại hán vạm vỡ bị Tả Đăng Phong bắt lấy đao, thì rút dao găm định đâm vào bụng Tả Đăng Phong, nhưng dù hán cố gắng tới cỡ nào vẫn không đâm được, nên giận dữ bỏ đao, vung quyền đâm tới. Tả Đăng Phong khê dùng sức, nắm đầm của đại hán vung được nửa đường thì đau quá phải hạ xuống.

“Má ơi, sư huynh, không phải là ông tôi chứ!” ngay lúc này, một đạo sĩ liếc mắt nhìn Tả Đăng Phong, lập tức kinh ngạc quay sang nhìn sư huynh của mình.

“Đồ diếc không sợ súng, dám mù mắt chó các người, dám vô lễ với Tả chân nhân à, mau lui xuống!” đạo sĩ sư huynh không trả lời sư đệ, mà vội chạy tới trước mặt Tả Đăng Phong khom lưng hành lễ, hẩn nhìn hình thức bộ đồ của Tả Đăng Phong, biết đó là đạo bào, cũng đã đoán ra thân phận của Tả Đăng Phong.

“Các người đang làm gì ở đây?” Tả Đăng Phong thả đại hán ra, quay sang nhìn đạo sĩ. Cả hai đạo sĩ tuổi đều chừng bốn hai bốn ba tuổi, đạo sĩ được gọi là sư huynh trên khoe môi có một cái nốt ruồi đen.

“Trả lời chân nhân, dân làng nơi này ngẫu nhiên phát hiện bên trong có một cái cổ mộ, bởi bên trong có tà vật, nên mời huynh đệ chúng tôi tới giúp đỡ, Người trong Đạo môn vốn không nên đào phần móc mộ, nhưng huynh đệ chúng tôi sau khi hoàn tục không biết làm gì để sống, vì để sống qua ngày nên mới tiếp nhận chuyện này.” Đạo sĩ khom người trả lời.

“A, mèo to, xin chào chân nhân, sư huynh của tôi sự thật đó.” Đạo sĩ còn lại hình như đầu óc không được bình thường, trong lúc đi qua chào nhìn thấy Thập Tam ngoài cửa, thì kinh ngạc thốt lên xong mới lên tiếng chào, vừa chào vừa phụ họa lời của sư huynh, năng khá là lộn xộn.

“Lỗ tai của ông làm sao vậy?” Tả Đăng Phong liếc đạo sĩ đằng, tai phải người này đã bị mất.

“Bị quỷ Nhật gọt mất.” đạo sĩ đằng nghiêng đầu trả lời.

“Sư đệ tôi đầu óc không bình thường, nên chuyện không rõ ràng. Kẻ chém đứt lỗ tai cậu ấy không phải quỷ Nhật, mà là ninja Nhật.” Nốt ruồi đen vội giải thích, thấy vẻ mặt Tả Đăng Phong vẫn bình tĩnh, thì áp lực trong lòng giảm đi.

“Xảy ra lúc nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Tháng chạp năm ngoái, mau dập đầu chào chân nhân, nếu không chết cũng không biết vì sao mình chết!” đạo sĩ đằng táng cho đại hán vạm vỡ một cái tát, tuy đầu óc ông tôi không bằng người, nhưng cũng biết lấy lòng cường giả.

“Không cần, các người cứ làm tiếp đi.” Tả Đăng Phong xoay người đi qua một bên. Hai đạo sĩ dùng một tấm ván quan tài làm bàn bày rượu và thức ăn, Tả Đăng Phong đi tới cầm một bình rượu còn nguyên, mở ra, uống một hớp.

“Chân nhân, tiểu nhân nhỏ bé mất bị mù, ngài là chân nhân, xin đừng chấp nhặt với tục nhân chúng tôi.” đại hán vạm vỡ đã lãnh giáo sự lợi hại của Tả Đăng Phong, vội đi qua dập đầu xin lỗi.

“Không sao, nếu đổi là tôi, tôi cũng sẽ giết người diệt khẩu, các người tiếp tục đào đi.” Tả Đăng Phong nắm một vốc đậu phộng, bóc ra ăn.

“Tả chân nhân sao lại đến đây?” Nốt ruồi đen cẩn thận từng li từng tí hỏi, ông tôi và sư đệ đều đứng. Chỗ ngồi chỉ có hai chỗ, một chỗ Tả Đăng Phong ngồi, chỗ kia Thập Tam đã ngồi, mà dù Thập Tam không ngồi, họ không có dám ngồi.

“Tôi đến thăm người quen ở gần đây, các người không phải lo, nếu tôi muốn giết người thì đã sớm ra tay rồi, hai người tên gì, là đạo sĩ phái nào của Chính Nhất giáo?” Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi, đạo bào của đạo sĩ trong Chính Nhất giáo có khác biệt nho nhỏ, Người trong Đạo môn nhìn vào là biết.

“Hồi đáp chân nhân, bản đạo tên Mã Anh, đây là sư đệ Chu Hùng, chúng tôi lúc trước là đệ tử Huyền Thanh quan.” Nốt ruồi đen vội vàng trả lời, đạo sĩ và môn vẫn giữ nguyên tên họ, điểm này khác với đạo sĩ Toàn Chân .

“Các người gây ra họa gì mà bị đuổi ra?” Tả Đăng Phong cười hỏi, Huyền Thanh quan là một chi nhánh rất có tiếng của Chính Nhất giáo, ở khu vực giao giữa Phúc Kiến và Chiết Giang.

“Chúng tôi không gây ra gì cả, Huyền Thanh quan bị quỷ Nhật tới phá, lỗ tai của tôi cũng là bị cắt lúc đó.” Chu Hùng giành nói trước.

“Là Ninja Nhật, không phải quỷ Nhật.” Mã Anh lần thứ hai sửa lại, Quỷ Nhật và Ninja Nhật khác nhau rất lớn, nếu bị Quỷ Nhật chém lỗ tai, vậy thì quả thật xấu hổ chết người, trước khi Tả Đăng Phong tới hai người họ nhưng được đám tặc trộm mộ này tôn sùng là thượng tôn, không thể làm mất tên tuổi được.

“Ninja Nhật đi tới đạo quan của các người?” Tả Đăng Phong cau mày. Hắn vẫn tưởng hai người là ở bên ngoài gặp phải Ninja rồi bị thiệt thòi, không ngờ là Ninja Nhật tìm tới cửa bắt nạt họ, Huyền Thanh quan không phải tầm thường, Ninja thường tuyệt đối không dám tới đó gây hấn.

“Đâu chỉ đi tới đạo quan chúng ta, tìm được đạo quan nào họ cũng tới, chín tên quỷ đó tên nào cũng lợi hại, bắt chúng tôi phải dập đầu chịu thua, không dập đầu là giết...”

“Câm miệng, hồi báo Tả chân nhân, đến đạo quan chúng tôi chính là chín ninja lợi hại nhất của Nhật, các đạo quan ở Giang Nam Giang Bắc họ gần như đi hết, hình như gần đây ngài không đi lại trên giang hồ có phải không ạ?” Mã Anh vội vàng cắt ngang lời sư đệ, nếu để ông tôi nói tiếp, sẽ lòi ra chuyện hai người dập đầu xin tha mạng.

“Chúng có tới Long Hồ Sơn không?” Tả Đăng Phong cau mày bỏ bình rượu xuống.

“Có, thiên sư bản giáo không phải đối thủ của họ.” Mã Anh trả lời.

“Có đến Mao Sơn phái không?”

“Cũng có, Mao Sơn phái hoàn toàn tan tác.” Chu Hùng vội vã trả lời.

“Kim châm Đỗ Thu Đình còn sống hay chết?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Không ai biết tông tích Địa sư, còn Ngân Quan bị họ vây công mà giá hạc, đạo sĩ Toàn Chân giáo cũng đều tản đi hết.” Mã Anh chỉ về hướng đông.

“Xảy ra chuyện lớn như vậy sao tôi không biết?” Tả Đăng Phong kinh hãi. Thời gian vừa rồi hắn luôn cô thân độc hành, thêm vào quãng thời gian trước vẫn luôn ở biên thủy đại mạc, tin tức hoàn toàn bế tắc.

“Chân nhân đã dòm ngó tiên cảnh, nhà cư nơi thế ngoại Đào Nguyên, đương nhiên không nghe được những tin tức này.” Mã Anh nhún vai cười nhạt.

“Bọn chúng có tới Thiếu lâm tự gây hấn không?” Tả Đăng Phong hỏi, chín Ninja Nhật này trước kia ở Chu Lăng bị hắn hạ nhục, chẳng trách lại căm hận người tu đạo.

“Không, chùa chiền phật gia bọn chúng không tới, không biết tại sao bọn chúng chỉ không vừa mắt với đạo sĩ chúng tôi mà thôi.” Chu Hùng giành trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu. Phật giáo ở Nhật cũng có địa vị nhất định, chín Ninja Nhật kia rất có khả năng có quan hệ với Phật môn, nên mới không tới chùa chiền Phật giáo gây hấn, như vậy không cần phải lo cho an nguy của Thiết Hải.

“Bọn chúng chỉ có chín người à?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chín người.” Chu Hùng đáp.

“Chỉ có chín người, không tùy tùng?” Tả Đăng Phong hỏi lại.

“Không.” Chu Hùng suy nghĩ một chút, trả lời.

“Bọn chúng có nói được ngôn ngữ của chúng tôi không?”

“Có hai người biết, nhưng không giỏi lắm.” Chu Hùng trả lời.

Tả Đăng Phong thở phào nhẹ nhõm, xem ra chín Ninja Nhật kia chọn cách tập kích chớp giật, dù sao có nhiều nơi là do Quốc Dân đảng và Bát Lộ quân quản lý, họ không thể muốn làm gì thì làm, nguyên tắc của tấn công chớp nhoáng chính là đến là đánh ngay, đánh xong lập tức rời khỏi, như vậy họ sẽ không dừng chân một chỗ quá lâu, lại không mang theo phiên dịch, nên không thể nói chuyện đằng hoàng với các đạo nhân, sẽ không hỏi được tông tích Thần Châu phái. Thần Châu phái ở Tương Tây xa xôi, ít liên hệ với bên ngoài, không có người chỉ đường những Ninja kia sẽ không thể nào tìm được.

Tuy vậy, trong lòng Tả Đăng Phong vẫn bị đè một tảng đá lớn. Năm ngoái hắn đã từng tới Thần Châu phái, khi đó Thần Châu phái vẫn an toàn, Thần Châu trưởng giáo không nói gì với hắn về chuyện Ninja Nhật, có lẽ Thần Châu trưởng giáo căn bản không biết chuyện này, cũng có thể là biết rồi nhưng cảm thấy không cần phải nói, cũng có thể là thấy hắn tới đi quá vội vàng không nói kịp.

Tuy Thần Châu phái bây giờ an toàn, nhưng chín Ninja Nhật kia sớm muộn cũng sẽ tìm tới Thần Châu phái, vì Cửu Dương hầu ở nơi đó, Ninja Nhật đi tập kích một vòng có lẽ chỉ muốn điều võ dương oai, nhưng lần sau sẽ là bắn tên có đích, vọt thẳng đến chỗ có dương chúc địa chi, lúc đó Thần Châu phái phải gặp xui xẻo.

Căn cứ trên thông cáo từng thấy ở Tế Nam mà đoán, thì đám ninja kia hiện giờ có lẽ đang ở ngay trong cảnh nội Sơn Đông, mấy ngày lễ mừng năm mới này họ sẽ nghỉ ngơi mấy ngày, vì Nhật cũng có ăn tết xuân, nhưng qua tết họ sẽ tiếp tục. Nếu ở Tế Nam phủ không tìm được hắn, thì có thể đi tìm những chỗ khác, lẽ họ tới Thần Châu phái, vậy thì thật sự gay go.

Kế sách hiện giờ chỉ có thể để người Nhật biết hành tung của hắn, vừa tìm lăng mộ Khương Tử Nha vừa dụ Ninja Nhật đến Tế Nam, không cho họ xuôi nam, chính là dời khả năng Ngọc Phất gặp nguy hiểm lên trên người mình.

Trầm ngâm một lúc lâu, Tả Đăng Phong giơ tay vẫy đại hán vạm vỡ lại, việc cấp bách trước mắt là phải xác định xem cổ mộ chỗ này có phải là lăng mộ Khương Tử Nha hay không, nếu không phải, thì phải gia tăng tìm, nếu phải lộ diện sớm ở Tế Nam, nơi này cách Tế Nam không có xa, chẳng mấy chốc đối phương sẽ tìm tới đây, nhưng nếu lộ diện chậm, Ninja Nhật xuôi nam mất thì không có được, lúc nào lộ diện cũng phải tính toán thật kĩ...

372. Q.4 - Chương 372: Ma Nữ **

Nhưng dù khó cũng phải làm được. Phá trận cực kỳ khó khăn, lấy một địch chín cũng cực kỳ khó khăn, hai chuyện này nhất định phải tách ra, tuyệt đối không thể thực hiện và lúc, tập trung tinh thần còn chưa chắc giải quyết được một chuyện, nếu phân tâm làm cả hai chuyện thì chính là muốn chết.

“Các người làm sao tìm được cổ mộ này?” Tả Đăng Phong hỏi đại hán vạm vỡ.

“Không cần chúng tôi phải tìm, cái nghề này của chúng tôi đương nhiên ai biết dưới nghĩa trang này có cổ mộ, chỉ có điều nơi này quá quỷ quái, người khác không dám đến đào.” Đại hán vạm vỡ xoa nắn bần đất trên tay.

“Quỷ quái gì?”

“Nghĩa trang này trước kia là chỗ để người chết, người chết để ở đây đều không bị mục nát, dù là mùa hè cũng có thể để được nửa tháng.” Đại hán vạm vỡ nói.

“Thực sự là đập phá thiết hài không tìm thấy, đến khi tìm được lại chẳng phí chút công.” Tả Đăng Phong nhún mày cười gằn.

“Tả chân nhân, ý của ngài là?” Mã Anh khó hiểu nhìn Tả Đăng Phong.

“Thi thể để ở đây chẳng những không mục, mà cũng sẽ không bị biến thành cương thi, đúng không?” Tả Đăng Phong hỏi đại hán vạm vỡ.

“Đúng vậy a, làm sao ngài biết?” Đại hán vạm vỡ gật đầu.

“Nghĩa trang này được xây hồi nào? ” Tả Đăng Phong nhìn chung quanh. Nghĩa trang tuy rất tàn tạ, nhưng chủ thể lại nghiêm cẩn và kiên cố, đây là phong cách kiến trúc thời Minh triều trung kỳ, trong nghĩa trang có vết tích sửa chữa, nhưng có phải do thợ mộc Lưu Thắng sửa chữa trị hay không thì không biết chắc.

“Cụ thể lúc nào thì không biết, nhưng có trước thời Thanh. ” Đại hán vạm vỡ đáp.

Tả Đăng Phong gật đầu. Hắn xác định nơi này chính là lăng mộ Khương Tử Nha là vì linh khí âm tính do âm chú địa chi phát ra có tác dụng duy trì thi thể không hư thối, những nơi cực âm sinh ra cương thi tuy cũng có thể làm cho thi thể không hư, nhưng thi thể phải được vùi sâu vào trong lòng đất mới được, chứ để trên mặt đất thì không có tác dụng, hướng hồ địa thể nơi này cho thấy nơi đây không phải nơi cực âm.

“Tại sao XXX các người theo nghề này đều biết phía dưới này là cổ mộ?” Tả Đăng Phong nhìn đại hán vạm vỡ.

“Hồi này tôi đang nói thì bị ngài cắt ngang, tử thi để ở đây không mục nát không có đáng sợ, đáng sợ chính là nơi này có chuyện ma quái.” Giọng đại hán run run.

“Nói rõ ràng, nói từ đầu.” Tả Đăng Phong xoa tay.

Đại hán vạm vỡ ngồi xuống, bắt đầu kể đầu đuôi câu chuyện. Hồi Thanh triều, nơi này không có nhiều đội ngũ đào mộ nghiệp dư như vậy, đến thời Dân quốc sau nhiều năm liên tục bị thiên tai cộng với nước ngoài xâm lấn, quân phiệt hỗn chiến, dân chúng lâu ngày bị khổ sở, cách gì để thoát đói người tôi cũng làm. Đội ngũ đào mộ nghiệp dư bắt đầu xuất hiện, lúc đầu đi đào mộ ai cũng sợ sệt, nhưng đào một thời gian thì nhận ra chẳng có quỷ cũng chẳng có cương thi, nên lá gan cũng dần to ra.

Đội ngũ đào mộ ở đây rất nhiều, đội nào cũng có đầu lĩnh. Khi đào mộ càng nhiều, những đầu lĩnh này gặp phải quỷ, không phải gặp trong mộ cổ, mà là gặp ở bên ngoài. Chỗ gặp không giống nhau, nhưng lúc gặp

thì luôn là những lúc các đầu lĩnh đó chỉ có một mình, và họ và gặp chung một con quỷ, là một ma nữ cực đẹp.

Thường quỷ đều thè dài lưỡi ra để hù dọa người ta, nhưng ma nữ xinh đẹp kia chỉ dụ các đầu lĩnh trộm mộ đi theo mình. Ma nữ này đẹp lắm, dáng vóc tuyệt vời, các đầu lĩnh trộm mộ không biết nó là ma nữ, nên đi theo nó, cuối và ma nữ dẫn họ tới nghĩa trang này.

Đám đầu lĩnh trộm mộ không ngờ, nhìn thấy nghĩa trang đều tỉnh ra ngay, không ai dám chạy theo chân nó vào trong nghĩa trang, mà đa số đều quay đầu lại chạy mất, cũng có vài người lá gan lớn, đứng ngay ngoài nghĩa trang mắng, nhưng nữ quỷ không giận, mà còn nói cho họ biết dưới nghĩa trang này có một cổ mộ, trong mộ cổ có rất nhiều kim ngân tài bảo.

Lá gan con người không có kích thước lớn nhất, chỉ có kích thước lớn hơn, trong đám có một đầu lĩnh trộm mộ thuộc loại người hung ác, lúc trộm mộ khi gặp phải những thi thể nữ chưa mục nát đều thò sát tới xem, nhìn thấy ma nữ này tướng mạo đẹp đẽ, vóc người tuyệt hảo thì sinh dục tâm, nữ quỷ cũng thỏa mãn nguyện vọng của hắn, cởi hết quần áo cho hắn mở mang tầm mắt, nhưng nó không cho đầu lĩnh kia chạm vào người, bảo sợ âm khí quá nặng làm hắn bị thương, còn bảo hắn chỉ cần đào ra cổ mộ nơi này, tìm được thi thể của nó, là nó có thể hoàn dương gả cho hắn.

Gia hỏa này khi quay về đem chuyện này kể cho đám đầu lĩnh nghe, những người kia chẳng những không cần, mà còn giật giây xúi hắn đi đào. Đản ông thích nhất hai thứ là tiền và đàn bà. Bị tiền tài và sắc đẹp mê hoặc, tên đầu lĩnh to gan kia hoàn toàn bị váng đầu, suất lĩnh đội người của mình suốt đêm đến nghĩa trang này để đào. Một đội đào mộ khác biết chuyện, sáng hôm sau tới xem, thì thấy công cụ, quần áo đều vẫn còn, nhưng người thì không.

Người đào mộ không phải không tin tà, mà là bị tiền tài và thiếu ăn làm cho bí quá hóa liều, khi biết được nơi này có quỷ, không ai muốn tới chịu chết nữa, từ hôm đó không còn ai dám đến nghĩa trang.

“Làm sao anh biết những chuyện ?à.” Tả Đăng Phong nhìn người đàn ông đang chùi nước bọt trên mép.

“Chuyện này nhiều người gặp phải, nhiều người biết, đương nhiên chúng tôi làm nghề này đều biết, chỉ người ngoài không biết mà thôi.”

“Nữ quỷ đó mặc quần áo màu gì?”

“Cái này còn tôi thật không biết, chuyện này xảy ra đã mười mấy năm, tôi không được thấy tận mắt.” Đại hán vạm vỡ lắc đầu trả lời.

“Tả chân nhân, ngài thấy chuyện này thế nào?” Mã Anh ưỡn mặt chen vào.

“Các người đào từ hồi nào, đào được bao nhiêu rồi? ” Tả Đăng Phong xua tay hỏi lại, trong đầu của hắn đã có đáp án, nhưng không muốn cho người ngoài biết.

“Từ chiều qua, đã được sáu ba trượng, có hai vị đạo trưởng ở chỗ này tọa trấn, mọi người vẫn bình an.” Đại hán vạm vỡ chấp tay với Mã Anh và Chu Hùng.

“Họ là người tu hành, có họ tọa trấn đương nhiên không cần phải kiêng kỵ gì.” Tả Đăng Phong cầm bình rượu lên uống một hớp, tiện tay nắm một nắm đậu phộng lên nhai.

“Chút đạo hạnh của chúng tôi so với Tả chân nhân khác gì ánh sao sáng trên bầu trời với đom đóm dưới mặt đất.” Chu Hùng tưởng Tả Đăng Phong đang khích lệ họ, mặt lộ vẻ tự mãn, giọng tăng bốc.

Tả Đăng Phong cười nhạt lắc đầu. Tên ngố này mất tai chắc chắn là có lý do, không biết sự phụ hắn bị hư dây thần kinh nào mà đi thu nhận một thằng ngu như vậy, nhưng tâm tình của hắn hiện giờ rất tốt, nên không thèm tính toán.

Hắn đã từng nhìn thấy âm chúc Kim Kê biến ảo hình người, nên nếu độc vật do âm chúc thổ ngư diễn sinh có thể biến hóa hình người hắn không có thấy có gì kỳ quái. Ma nữ kia chắc chắn là do con độc vật biến ảo mà thành, nó dụ đám đầu lĩnh trộm mộ chắc là muốn nhờ tay họ đào lăng mộ để cứu âm chúc thổ ngư, nó không cho đối phương đến gần là vì cả người nó mang kịch độc, kết hợp các manh mối có thể xác định âm chúc thổ ngư đang ngay khi phía dưới.

“Tả chân nhân, ngài nếu đào mộ, xác chết bên trong có thể sống dậy hay không?” Mã Anh tò mò hỏi.

“Cái gì gọi là xác chết sống dậy, bên trong đó chính là một bộ cương thi ngàn năm.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị nói dối, nhất định phải lừa dối những người này, nếu không sẽ không có cơ ở lại.

“A.” Mọi người đều kinh hãi thốt lên, nông phu đứng ngay mép hố kéo ròng rọc sợ đến mức thả tay ra, cái sọt đã lên được nửa đường lại rớt xuống, người đang ở dưới hố đào đất kêu lên đau đớn, làm mọi người sờn cả tóc gáy.

“Sư huynh, hay là... tôi lại đi mua chút gạo nếp?” Chu Hùng liếc mắt nhìn Mã Anh đang há to miệng.

“Mua gạo nếp cái gì, có Tả chân nhân ở đây, cương thi vạn năm không có sợ.” Mã Anh lấy lại tinh thần, lên tiếng nịnh hót Tả Đăng Phong.

“Muốn lấy tiền của người tôi là các người, mắc gì tôi phải xen vào?” Tả Đăng Phong bĩu môi.

“Đây là hai mươi đồng đại dương, lão gia ngài nếu không chê xin nhận lấy.” Mã Anh vội rút tiền ra đưa tới trước mặt Tả Đăng Phong.

“Tiền chẳng là cái gì đối với tôi, mấy đồng bạc cắc đó ông cứ cất đi đi, tôi cũng không uống không rượu của các người, đào đi, để tôi xem dưới đó là cái gì.” Tả Đăng Phong móc trong ngực ra một tấm kim phiếu ngàn lạng quơ quơ trước mắt ba người.

“Đa tạ Tả chân nhân, có ngài tọa trấn, tất nhiên đại sự sẽ thành.” đám Mã Anh đều vui mừng, họ đều biết Tả Đăng Phong là cao thủ tà phái đệ nhất thiên hạ, có hán ở chẳng cần phải sợ cái gì cả.

“Các người cũng là chuyên gia, hẳn phải biết gạo nếp và chu sa có thể áp chế cương thi, tôi cảm thấy ở dưới đó nhất định có rất nhiều chu sa, chẳng bao lâu nữa các người sẽ đào lên được.” Tả Đăng Phong vẫy tay Thập Tam đang đứng ở mép hố trở về.

“Nhanh đào đi, đừng để Tả chân nhân đợi lâu.” Mã Anh giục đại hán vạm vỡ.

Tả Đăng Phong bĩu môi cười nhạt, dưới đó làm gì có cương thi, nhưng hẳn biết ở dưới đó có chu sa là vì nguyên nhân khác. Độc vật do âm chúc thổ ngư diễn sinh không ở trong lăng mộ, nếu nó muốn cứu âm chúc thổ ngư thoát vây, hoàn toàn có thể tự mình ra tay, nhưng nó không tự mình ra tay mà lại đi mượn tay người khác, chắc chắn là vì xung quanh lăng mộ có cái gì đó ngăn cản nó, nó là độc vật tính kim, chu sa là dương vật tính hỏa, vừa vạm khắc nó, nên nó mới không thể tự mình ra tay.

Hơn nữa, thời Thương Chu lăng mộ đều lấp không sâu, đều không sâu quá bảy trượng, cổ mộ thời Thương Chu cũng hiếm có cơ quan ám khí, nên đám dân quê nghiệp dư này mới dám ra tay. Đến thời Đường xuất hiện cơ quan bảo vệ mộ, nếu gặp phải loại cổ mộ này, những người này không thể nào sống nổi.

“Đạo trưởng, các anh em đã đào một đêm, nghỉ ngơi một chút lại đào tiếp có được không?” Đại hán vạm vỡ hỏi Mã Anh.

Mã Anh nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong gật đầu, Mã Anh lập tức bảo mọi người nghỉ ngơi.

Khổ sở tìm mấy ngày rốt cuộc cũng tìm được lăng mộ Khương Tử Nha, lại may mắn đúng dịp được một đám miễn phí giúp đỡ, lại có âm chúc thổ ngư ở ngay trong lăng mộ, tất cả đều làm Tả Đăng Phong vô vàn khoan khoái, nhưng hẳn biết tìm ra được lăng mộ không khó, khó là lúc phá trận kia.

Con độc vật kia đã có thể biến ảo hình người, đây là con độc vật do địa chi diễn sinh đầu tiên có thể biến ảo hình người, điều này cho thấy tu vi của nó không phải tầm thường, cũng may nó cũng chỉ là muốn cứu âm chúc thổ ngư, nên thời gian đầu hẳn là sẽ không ra tay công kích.

373. Q.4 - Chương 373: Lăng Mộ Khương Thương

Nghỉ ngơi xong, mọi người tiếp tục đào móc, tổng cộng có mười một người, đại hán vạm vỡ đầu lĩnh tên là Lưu Quý Lâm.

Đến trưa, bên dưới hố vang lên một tiếng kêu kinh ngạc, “Có bùn đỏ.”

Những dân quê này không phải tặc trộm mộ chuyên nghiệp, bùn đỏ của họ chính là chu sa.

“Không cần sợ, có Tả chân nhân ở đây, cương thi ngàn năm không có làm gì được chúng ta.” Chu Hùng lớn tiếng thét to, một người là thiếu thông minh thật hay là giả rất dễ nhận ra, câu này nếu đổi lại Mã Anh, nhất định sẽ là “Cương thi ngàn năm không làm gì được các người.”

” Tả chân nhân thanh danh vang dội, pháp nhãn như đuốc, xin đừng để ý.” Mã Anh nịnh nọt, Tả Đăng Phong đã từng tiên đoán phía dưới sẽ có chu sa, bây giờ chu sa thật sự xuất hiện, mọi người phục hấn sát đất, nên càng tin trong mộ thật sự có cương thi.

Tả Đăng Phong đi tới hố cúi người nhìn xuống, thấy hố đã đào sâu bốn trượng, phía dưới chu sa dày đặc. Vì đã quá lâu, chu sa đặc màu đỏ sẫm, chu sa có tính sát trùng, nhưng rất đắt, thời cổ đại thường chỉ có mộ của quan lại quyền quý mới dùng, lượng chu sa lấp mộ này dùng đã vượt quá số lượng cần để sát trùng, rõ ràng mục đích chính là phòng ngừa con chim độc phá hoại.

“Tiếp tục đào đi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, đào thêm một trượng sẽ thấy đầu mối. Nếu một trượng chưa thấy, thì phải là ba trượng. Đúng rồi, các người có từng thăm dò thử cổ mộ cách mặt đất bao nhiêu không?” Tả Đăng Phong hỏi. Cổ Nhân luôn tôn trọng số năm và chín, năm là con số vĩnh hằng, chín là con số của Chí Tôn, nếu chôn sâu năm trượng, Khương Tử Nha chính là chọn làm vĩnh hằng, nếu chôn sâu bảy trượng, vậy ông tôi đã chọn dùng đúng quy cách chư hầu Vương của thời Thương Chu, ông tôi sẽ không chọn con số chín, vì ông tôi không có tâm soán ngôi, nên sẽ không vượt quá lễ nghi.

“Có thăm dò, cũng giống của ngài, những nơi khác cách mặt đất bảy trượng, còn mộ này là năm trượng.” Lưu Quý Lâm trả lời.

“Cổ mộ này có hình gì, diện tích lớn đến bao nhiêu?”

“Theo hướng nam bắc, có hình sợi, dài chừng một trăm đến bước, đầu này là hướng bắc.” Lưu Quý Lâm múa may mô tả.

“Các người đào sai rồi, nơi này là mái vòm, lẽ ra phải đào từ mặt nam.” Tả Đăng Phong lắc đầu, tặc trộm mộ thường đào thẳng vào trong mộ chính, nhưng mộ này khác với những mộ khác, trên mái vòm chắc chắn sẽ có trở ngại.

“Nếu đào mặt nam, người trong thôn sẽ nhìn thấy, hay chúng tôi cứ đào tiếp từ chỗ này, đừng đào lại nữa, có được không?” Lưu Quý Lâm không cam lòng.

“Cũng được.” Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ, gật đầu.

Lưu Quý Lâm đi tới bên hố, to tiếng kêu mọi người tăng tốc.

Tầng chu sa dày hai mươi mấy cm, dời hết lớp chu sa, bên dưới là đất nện. Thời Thương Chu, mồ mả không được dùng gạo nếp làm kiên cố như hậu thế, dùng xà beng cứng là bửa ra được. Một giờ sau, dưới hố vang lên một tiếng kêu kinh hãi: “Mau đưa chúng tôi lên với!”

Tả Đăng Phong vọt xuống hố. Hố sâu năm trượng, hai người phụ trách đào đất đều dựa vào vách hố. Ngay giữa hố có một chỗ hổng khoảng hai thước, hấn rơi ngay vào chỗ hổng đó.

“Đừng kêu nữa, không thôi rút xuống dưới đó!” Tả Đăng Phong phẩy tay cản hai người kia. Chỗ hổng này chắc chắn là mái vòm của mộ thất, nhưng mái vòm này không phải được xây bằng gạch đá, mà là một lớp màn chắn linh khí vô hình. Lớp màn chắn này chẳng những dư sức bảo vệ mộ thất, mà còn che giấu hoàn cảnh cảnh tượng bên trong mộ thất, nhìn xuống chỉ thấy một màu đen kịt.

Tả Đăng Phong vận khí, đánh một chưởng xuống dưới, đòn công kích như va phải tường đồng vách sắt, lớp chắn linh khí không chút suy yếu, mà chấn động do sóng khí của linh khí phát ra làm hai người ở dưới càng thêm kinh hoảng.

“Đi lên trước.” Tả Đăng Phong mỗi tay nắm lấy một người, nhún người vọt lên.

“Tả chân nhân, tình hình dưới đó thế nào?” Mã Anh và Chu Hùng hỏi.

“Mái vòm có lớp chắn linh khí bảo vệ.” Tả Đăng Phong thả hai nông phu mặt tái mét ra, xách theo hai người vọt cao năm trượng, chiêu thức ấy làm ai nấy đều kinh hãi.

“Ngài là đệ nhất cao thủ, lớp chắn đó làm sao ngăn cản được ngài.” Mã Anh tiếp tục vuốt móng ngựa.

“Màng linh khí đó không phải linh khí của người tu hành, mà là do trận pháp tạo ra.” Tả Đăng Phong cau mày đáp gọn.

“Tả chân nhân, ngài định thế nào?”

“Hai người các người đi ra ngoài một chuyến, cách nơi này hơn mười dặm về hướng đông bắc có một ngọn núi lớn, hơn mười dặm hướng chính tây cũng có một ngọn, các người đi xem xem thú rừng trong hai núi ấy có dị động nào không.” Tả Đăng Phong ra lệnh, hần vận linh khí oanh kích màn chắn, màn chắn không hề lún xuống vì sức nặng lực đạo của hần, mà cũng rần hừng lấy, cho thấy Khương Tử Nha lúc thiết kế lớp màn chắn này đã lấy một ngọn núi cao là trận nhân, lực đạo hần tạo ra đều bị ngọn núi đó hừng lấy, tuy lực đạo hần tạo ra rất mạnh mẽ, nhưng không đủ làm con người cảm giác được, nhưng động vật nhạy cảm hơn con người, chúng sẽ cho rằng đây là điềm báo động đất, do bản năng sẽ lập tức rời khỏi khu vực này.

“Rõ.” Hai người hô to, xoay người đi ngay. Có Tả Đăng Phong ở đây, họ cũng chỉ có khả năng làm người chạy việc.

Tả Đăng Phong tính toán thời gian hai người đến được ngọn núi, rồi lại nhảy xuống hố, tiếp tục dùng linh khí oanh kích màn chắn, liên tiếp hơn mười lần, sau đó nhảy lên, chờ hai người trở về.

Không lâu sau, Chu Hùng trở về trước, “Ngọn núi phía tây cứ như có động đất, thổ chạy loạn, gà rừng bay loạn, cả rần rít cũng đều chui ra.”

“Quả không ngoài dự đoán của tôi.” Tả Đăng Phong vọt ra sân, dẫm chân mượn lực, lướt về hướng tây. Chu Hùng vội chạy theo, kinh hãi nhận ra Tả Đăng Phong lướt nhanh như gió, hần không tài nào đuổi theo kịp, nhưng con mèo vàng to kia lại theo kịp, nó lảng không lướt đi, nhanh không kém.

Tới gần núi, Tả Đăng Phong hạ xuống. Ngọn núi này xem ra là to nhất trong phạm vi trăm dặm quanh đây, trên mặt tuyết dưới chân núi chỗ nào cũng có dấu chân động vật chạy trốn lưu lại, có cả dấu rần bò.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Chu Hùng thở hồng hộc chạy tới. Tả Đăng Phong và Thập Tam đều là thể lẳng không mà lướt, còn hần phải chạy bằng chân.

“Biết được mất trận nhưng không dùng được.” Tả Đăng Phong cau mày lắc đầu. Ngọn núi này quá lớn, Khương Tử Nha nhất định đã để trong núi một món đồ ngũ hành. Vật đó không cần lớn, chỉ cần đủ hô ứng với các vật khác trong trận là được, nên rất khó tìm ra. Một tảng đá, một cái cây cũng đều có khả năng là mất trận, hiện giờ trong núi còn có tuyết lớn, muốn tìm chẳng khác nào mò kim đáy biển. Mò kim đáy biển tốt xấu còn có mục tiêu, trước mắt ngay cả tìm cái gì cũng không biết, làm sao mà tìm?

Tả Đăng Phong quay người trở về. Chu Hùng trợn tròn mắt, thở hồng hộc vừa chạy tới, Tả Đăng Phong lại nói một câu quay trở về, hần lại tiếp tục chạy.

“Tả chân nhân, bây giờ phải làm gì?” Trở lại nghĩa trang, Mã Anh cũng vừa trở về.

“Hết cách rồi, chỉ còn cách đào vào mộ thôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“A!” Lưu Quý Lâm mở to mắt, đám nông dân cũng cúi đầu ủ rũ, đào một cái hang lớn như thế không phải là chuyện dễ dàng.

“Tôi không tìm được mất trận của trận pháp, huống hồ dù có tìm được, không có dám phá, vì một khi phá hủy mất trận, màn chắn linh khí sẽ biến mất, không có màn chắn linh khí, mộ thất sẽ sụp đổ trong tích tắc.” Tả Đăng Phong lắc đầu. Hần còn đang nghĩ nếu mộ thất sụp đổ sợ có ảnh hưởng gì tới cơ quan trong mộ hay không. Nếu mộ sụp mà làm hư hết cơ quan thì cũng đáng, chỉ sợ mộ sụp nhưng lại mang tới hậu quả nghiêm trọng không thể bù đắp được, hần không dám mạo hiểm như vậy.

Tả Đăng Phong nói xong, tất cả mọi người trợn tròn mắt, họ căn bản không nghĩ toà lăng mộ này lại khó khăn như vậy, bao nhiêu ngôi mộ trước giờ chỉ cần đào ra là lấy được đồ mang đi, lần này không chỉ phiêu lưu lớn, mà còn cực kỳ khó khăn.

“Toà lăng mộ này hẳn là của chư hầu Vương hàng đầu, đồ chôn bên trong chồng chất như núi, cơ quan chống trộm đương nhiên cực kỳ phức tạp.” Tả Đăng Phong khéo léo kích động mọi người, không thể để họ rút

lui, họ là cu li miễn phí.

“Còn chờ cái gì, chia ra mấy người đi ra ngoài đào, làm xong vụ này, cả đời không cần phải lo nữa.” Lưu Quý Lâm kêu to. Lời của Tả Đăng Phong thực có tác dụng, làm Lưu Quý Lâm chỉ nghĩ tới núi vật báu được chôn trong mộ, cũng nghĩ đồ vật quá nhiều, Tả Đăng Phong chắc chắn sẽ không lấy đi, phần còn lại cũng đủ cho họ hưởng thụ cả đời.

“Đừng có gấp.” Tả Đăng Phong đưa tay ra cản.

“Tả chân nhân, sao vậy?” Mã Anh khó hiểu.

“Không có gì, chờ sự đệ của ông trở về đã, mọi người nghỉ một lúc đi.” Tả Đăng Phong xua tay, thực ra là hắn muốn bố trí một trận pháp có thể ẩn giấu hành tung của mọi người ở bên ngoài, để lúc mọi người đào móc không bị ai nhìn thấy, nhưng rồi hắn đổi ý, không thể làm như vậy, những người này vốn rất sợ hắn, nếu thấy hắn bày trận sẽ làm họ lo lắng, sợ hắn sẽ không để cho họ sống sót.

Sau nửa nén hương, Chu Hùng đầu đầy mồ hôi trở về.

“Tôi còn chút việc muốn làm, không thể ở đây lâu.” Tả Đăng Phong nhìn mọi người, hắn muốn lùi một bước để tiến hai bước.

“Tả chân nhân, ngài phải đi?” Mã Anh cực kỳ ủ rũ, hắn tưởng Tả Đăng Phong đánh trống lui quân.

” Tả Đăng Phong tôi làm việc không bao giờ bỏ dỡ nửa chừng, tôi càng không tin lại không phá được một cái cổ mộ.” Tả Đăng Phong thấy thời cơ chín muồi, chuyển đề tài, “Nhưng tôi thật sự không thể ở lâu, nếu không như vậy đi, Lưu Quý Lâm, anh gọi hết tất cả những người theo nghề này đến đây, suốt đêm nay đào ra lối thông vào cổ mộ, chuyện này cho anh quản lý, khi cần cứ phân công việc cho họ.”

“Vâng, tuân lệnh Tả chân nhân, tôi lập tức đi làm ngay.” Lưu Quý Lâm vui mừng, hắn sợ Tả Đăng Phong muốn chết, nên ở chung càng nhiều người càng an toàn.

“Hai sư huynh đệ các người cũng nghỉ ngơi một chút, đến lúc cần tôi sẽ gọi, nếu nguy hiểm để tôi đến đối phó, còn là cương thi bình thường thì các người xử lý.” Tả Đăng Phong nói với Mã Anh và Chu Hùng.

“Ngài yên tâm, pháp thuật Chính Nhất đem xử lý cương thi thì không thành vấn đề.” Mã Anh cười gật đầu. Từ lúc Tả Đăng Phong xuất hiện họ luôn bị chìm đắm, bây giờ rốt cục cũng đã có cơ hội lộ cái mặt ra.

“Mọi người phân chia nhau làm việc, chú ý giữ bí mật, trừ XXX những người và nghề này, không được cho bất kỳ ai khác biết, lỡ họ đi báo quan lại thêm phiền.” Tả Đăng Phong dặn.

Mọi người liên tục dạ ran, vẻ mặt ai cũng vui mừng.

“Tôi đi ra ngoài làm chút chuyện, đến đêm sẽ quay lại.” Tả Đăng Phong để cái rương rỗng xuống, ra hiệu Thập Tam trông coi, hắn muốn ọi người thấy là hắn sẽ quay lại, cũng là để cho Thập Tam rời xa nguy hiểm, vì hắn muốn đi đến chỗ đội hiến binh ở phủ Tế Nam để cản đám ninja, không thể để cho họ xuôi nam.

Dặn dò xong, mọi người tự tản đi làm việc của mình, Tả Đăng Phong rời khỏi nghĩa trang, đi Tế Nam...

374. Q.4 - Chương 374: Thần Binh Lợi Khí

Lúc đi qua nhà ông cháu họ Vương, Tả Đăng Phong hạ xuống, đẩy cửa vào nhà.

“Rời khỏi nơi này, ra bên ngoài tránh một thời gian.” Tả Đăng Phong đưa cho ông lão một thỏi vàng.

“Sao?” Ông lão ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong và thỏi vàng trong tay hắn.

“Chẳng bao lâu nữa nơi này sẽ có đánh nhau, các người tìm một chỗ tránh đi, nửa tháng sau hẵng về.” Tả Đăng Phong bỏ thỏi vàng vào tay ông lão, một khi hắn xuất hiện ở Tế Nam, đám Ninja nhất định sẽ nghĩ ra mọi cách để lured ra hắn, khi tìm được, sẽ quyết giết chết hắn, nên đến lúc đó, ngoài Ninja Nhật, nhất định sẽ còn có rất nhiều bộ đội vây quanh khu vực này.

“Này, này, chuyện này...” Ông lão cầm thỏi vàng không biết làm sao.

“Mau thu dọn rồi đi nhanh, nửa tháng sau sẽ an toàn, đến lúc đó các người quay về được rồi, nếu ở lại đây chắc chắn sẽ chết.” Tả Đăng Phong nói xong đẩy cửa đi ra, lướt thẳng về hướng bắc. Hai ông cháu này đã ở chung với hần một quãng thời gian, hần không muốn hai người gặp vạ lây.

Đến phủ Tế Nam trời đã chạng vạng, trên đường cái hầu như không còn người đi đường, những tấm bố cáo dán trên đường đã bị con nít và gió rét làm cho tàn tạ, Tả Đăng Phong cảm thấy bất an, hi vọng đám ninja kia vẫn còn ở Tế Nam.

Tuy rất lo lắng, nhưng Tả Đăng Phong không chạy tới đội hiến binh ngay, nếu làm vậy, người Nhật nhất định sẽ nghi ngờ động cơ xuất hiện của hần, phải tìm cách nào đó để việc xuất hiện trở thành hợp lý mới được.

Tả Đăng Phong đến phố kỹ viện ở phía tây đội 1875. Trời đã tối, tuyết trên đường đã được dọn sang bên, vài Diêu tử đứng trong gió chờ khách.

Nếu là người khác, các Diêu tử nhất định sẽ nhào tới lôi kéo, nhưng Tả Đăng Phong ăn mặc chẳng khác gì ăn mày, nên họ không buồn để mắt.

Tả Đăng Phong đi tới trước mặt một Diêu tử cả người bốc mùi son phấn nồng nặc, móc ra một đồng đại dương, Diêu tử cầm tiền, cau mày nhìn Tả Đăng Phong, rồi xoay người dẫn hần tới một căn lầu gỗ cách đó không xa, những người này mặc kệ khách ăn mặc thế nào, có sạch sẽ hay không, chỉ cần có tiền thì đều là khách.

Phòng ở của Diêu tử tràn ngập mùi son phấn chua lè và uế khí.

“Cởi quần ra đi, tôi lau người cho.” Diêu tử (uổi ngoài ba mươi, khinh bỉ nhìn Tả Đăng Phong.

“Không cần, tôi còn sạch sẽ hơn chị.” Tả Đăng Phong đi tới chỗ bàn trang điểm của Diêu tử nhìn mó đồ để trang điểm, Diêu tử là loại người sống ở tầng chót của xã hội, son phấn họ dùng đều rất dỏm, mùi nồng nặc.

“Vậy cũng được, đứng làm đi, đừng lên giường, mới vừa đổi ga trải giường.” sau lưng hần có tiếng Diêu tử cởi áo sột xoạt, Tả Đăng Phong có đeo dao, cô không dám trêu.

Tả Đăng Phong không quay đầu lại, chỉ lấy son phấn của Diêu tử đổ một mó lên ngựa và tay áo của mình, rồi xoay người đi ra ngoài. Hần muốn làm cho người Nhật nghĩ hần ở Tế Nam để ăn chơi, để người Nhật tới kỹ viện lục soát, nhằm kéo dài thời gian.

Tả Đăng Phong mở cửa đi ra, vừa vịn gặp một Diêu tử đi ngang qua, Diêu tử kia liếc mắt vào phòng, cười như gà mái nhảy ổ, “Khanh khách, mong tam muội trắng quá nhé.”

Diêu tử trong phòng nói gì gì Tả Đăng Phong không bận tâm, hần đến quán rượu, mua một bình rượu để đổ một ít lên tóc, vừa uống rượu vừa đến chỗ đội đội hiến binh, có mùi son phấn, có mùi rượu, nhưng vẫn còn chưa đủ, hần nhất định phải giả vờ say rượu, ‘vô tình’ lộ ra cho chúng biết mấy ngày nay hần đã đi đâu, bởi vì theo tính cách của hần, khi thấy bố cáo nhất định sẽ lập tức đến đội đội hiến binh giết chóc một phen, chứ không kéo dài tới ngày hôm nay.

Đội hiến binh khác với bộ đội bình thường. Đội hiến binh tương đương với cảnh sát của quân đội, có thể quản lý quân đội bình thường, đồng thời phụ trách xử lý một số chuyện bộ đội không xử lý được, nên tổ chức của hiến binh cao hơn binh sĩ.

Tả Đăng Phong tới nơi, trời đã tối, nhưng chỗ đội hiến binh có nhiều đèn pha, chiếu sáng trong ngoài như ban ngày. Tả Đăng Phong xách bình rượu đi tới cửa, có bốn tên quỷ Nhật trang bị súng ống đầy đủ đứng gác, chúng đội mũ sắt chứ không phải mũ mềm, nhìn thấy Tả Đăng Phong đi tới lập tức chìa súng, quát to: “Là ai?”

“Ông nội mày!” Tả Đăng Phong quát lại bằng tiếng Nhật, lắc người xông tới, Hồ dục vung ra, tám khúc cơ thể xuất hiện.

“Lũ khựa, ông nội Tả của mày tới rồi.” Tả Đăng Phong một tay xách dao, một tay cầm bình rượu, lão đảo đi tới.

Doanh trại Đội hiến binh rất lớn, bên ngoài có tường cao, nhưng bên trong không có bố trí bắn tỉa làm Tả Đăng Phong yên tâm.

Hiện đang là giờ quý Nhật ăn cơm, Tả Đăng Phong quát to một tiếng, đám quý từ trong phòng ăn nhào nhào chạy ra, tên nào cũng cầm súng, vừa ăn cơm vừa đeo súng, rõ ràng là luôn ở trong trạng thái cảnh giác, cho thấy đám ninja chắc vẫn chưa rời đi.

Tả Đăng Phong chưa bao giờ lấy chậm đánh nhanh, hậu phát chế nhân mới là phong cách của hắn. Hắn thích ra tay trước, quý vừa ra khỏi cửa phòng ăn là hắn ra tay ngay. Hồ dục tỏa ra ánh đao cực dài, chém ngã đám quý đang liên tục chạy ra, ánh đao thậm chí còn quét qua tường ngoài của căn tin, làm cửa nhà ăn đứt ra, đổ rầm xuống.

“Lão Tử là thiên hạ đệ nhất cao thủ, không đến chọc giận bọn mày là đã cho bọn mày mặt mũi, bọn mày lại còn dám tới gây sự với tao!” Tả Đăng Phong giả say rượu la hét ngông cuồng, nơi này trước kia là nhà ở của người giàu, có phân ra tiền viện, Trung Viện và hậu viện, hai đầu cách nhau hơn trăm mét, hắn nghe thấy tiếng cao thủ đập đất mượn lực ầm ầm ở hậu viện, theo âm thanh âm thanh thì xem, thì số lượng không ít.

Sĩ quan Nhật và binh sĩ không ăn cơm và một chỗ, đám sĩ quan đang ở trong phòng nhỏ phía tây ăn cơm, nghe thấy động tĩnh mới chạy ra, móc súng lục chìa vào Tả Đăng Phong, lên nòng.

Hai bên cách nhau hơn hai mươi mét, đối phương lại dùng súng lục, Tả Đăng Phong không buồn né tránh, chỉ vận linh khí tạo thành một bức màn chắn linh khí, thử xem màn chắn này có ngăn đạn được không.

Ba phát súng liên đều bắn trúng vào ngực hắn, tuy không vào thịt, nhưng cũng rất đau, xem ra màn chắn linh khí chống lại cơn bùng nổ thì còn được, chứ dùng để chống đạn thì hiệu quả không lớn, Tả Đăng Phong lập tức múa đao xông tới.

Trong trung viện cũng có quý tử, cũng đang la hét xông ra. Tả Đăng Phong luôn tay chém chặt, vừa đánh vừa để ý, thấy đám Ninja ở hậu viện không xông tới đánh nhau với hắn, mà vòng ra sau lưng hắn, muốn vây hắn lại.

Tả Đăng Phong buông tiếng chửi bậy bằng tiếng Nhật, “Bọn mày vây được tao hả? Lão Tử muốn tới thì tới, muốn đi thì đi.”

Vòng vây đã hình thành, Tả Đăng Phong giả bộ không đứng thẳng được một chỗ nên lão đảo đi một vòng, thừa cơ quan sát đám người vây hắn. Chính là chín Ninja Nhật kia, tuy hắn xuất hiện rất đột ngột, nhưng đám Ninja Nhật vẫn vô trang vô và đầy đủ, túi đựng ám khí đeo sẵn bên hông.

Vòng vây hoàn tất, một ninja hô lên một tiếng, người Nhật có một đặc điểm, là không bao giờ tự giết lẫn nhau, đám hiến binh nghe thấy tiếng hô lập tức tránh ra ngoài vòng chiến.

Binh sĩ vừa rút lui, ám khí từ bốn phía lập tức bay tới rào rào như mưa. Tả Đăng Phong khê cau mày, đao hoa kiếm hoa ngăn cản ám khí gì đó như trong truyền thuyết trong thực tế không hề có, dù có người làm được thì hắn không có làm được, vì hắn không rành dùng đao, nên đành phải chém sang hai bên để cản ám khí, đồng thời vọt tới tường rào, Hồ dục quét ngang, chém sụp tường viện.

Tường viện vừa sụp, tên ninja trên tường lập tức lùi lại, nhưng đám ninja còn lại vẫn tiếp tục tiến tới, duy trì vòng vây hoàn chỉnh, cho thấy họ đã luyện tập vây công với nhau.

“Ai ngăn được tao?” Tả Đăng Phong không đợi đối phương ném ám khí lượt hai, vọt sang hướng tây, Hồ dục chém nghiêng vào tên ninja lớn tuổi trước mặt.

“Bảo kiếm của tao sắc lắm đó!” sau lưng hắn vang lên một câu, đây là tiếng hô cảnh báo trước khi ra chiêu của Ninja Nhật.

Tả Đăng Phong cau mày, Ninja Nhật đều dùng đao, họ chưa bao giờ dùng kiếm, nhưng tiếng hô này cho thấy người Nhật đã biết hắn có bảo đao trong tay, và đã tìm được bảo kiếm để khắc chế bảo đao của hắn.

Tả Đăng Phong lập tức bỏ ngang thế công, xoay người hoành đao chặn lại, hắn biết thói quen dùng đao của Ninja Nhật, nếu có đủ thời gian, họ đều vận toàn lực bổ xuống. Đúng như dự đoán, Tả Đăng Phong xoay người lại, nhìn thấy một Ninja trung niên, hai tay nắm chặt trường kiếm, hết sức chém xuống.

Ninja này cầm một thanh trường kiếm dài năm thước, rộng bốn thước, thuộc dạng trọng kiếm, Tả Đăng Phong nhìn thấy thanh trường kiếm này rất quen mắt, trong tích tắc nhận ra nó chính là thanh kiếm hắc đưa cho Đỗ Thu Đình, thanh Thừa Ảnh, một trong thập đại danh kiếm, và đẳng cấp binh khí với Hổ dực.

Tả Đăng Phong toát mồ hôi lạnh. Hổ dực là đang dùng sống đao đỡ đòn, chính là ở thế yếu, nếu Thừa Ảnh chém trúng Hổ dực, rất có thể sẽ làm Hổ dực đứt đôi mà vẫn không cảm được hết thế chém, không chừng đầu mình cũng bị bổ ra.

Tả Đăng Phong lập tức xoay ngược Hổ dực, chuyển lưỡi đao lên, cố gắng khiến cho đao kiếm và gãy...

375. Q.4 - Chương 375: Ngưng Mây Tạo Mưa

Rắc một tiếng, Tả Đăng Phong cảm thấy trước mắt mình lóe sáng, hai thanh kiếm mẹ con Thừa Ảnh đều gãy, mũi kiếm bay chéo qua đầu hắc, cảm giác trong tay hắc cũng nhẹ đi, cúi đầu nhìn xuống, Hổ dực cũng không ó khác hơn, bị chặt đứt mất một khúc.

Tả Đăng Phong mất binh khí, ném ngay bình rượu trong tay trái vào Ninja trước mặt, phóng linh khí ra túm khúc đao bị đứt lại, bao tay Thuần Dương còn ở trên người hắc, lấy được khúc đao về là có thể đúc lại Hổ dực.

Ninja đối diện một kích thành công, ném xuống đoạn kiếm gãy trong tay xuống, rút đao võ sĩ sau lưng ra, đồng thời xoay người né thoát đòn của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong chưa từng gặp chiêu thức quỷ dị như vậy, Ninja kia cầm thanh đao, cả người lẫn đao xoay tròn như bánh xe, mũi đao hướng ra phía trước, xoay tròn pháp phù, hắc không thể dùng bao tay Huyền Âm cản binh khí của đối phương được, đành chop lấy khúc đao gãy, lùi lại ba thước, chuyển đao qua tay trái, tay phải phóng Huyền Âm chân khí ra để tự vệ.

Vì trong sân toàn là người mình, nên các Ninja Nhật không thể ném ám khí nữa, mà chuyển thành xa luân chiến, bốn người một xông lên, năm người còn lại, bốn người chiếm bốn hướng, chặn đường rút của hắc, một người đứng trên cao, tay đặt sẵn bên hông, bất cứ lúc nào cũng có thể phóng ám khí không cho hắc phóng lên cao bỏ chạy.

Tu vi của Ninja Nhật không thể dùng tiêu chuẩn tu hành của Trung Quốc để so sánh, nhưng tu vi những người này đều nằm giữa tử khí và tử khí đỉnh cao, so ra thì hơi yếu hơn Tả Đăng Phong, nhưng họ đồng người, như đàn sói vây lão hổ. Bốn người đánh hắc, thì ba người phân ra tấn công cao, trung, thấp, một người đánh chặn, không cho hắc tránh né, ép hắc phải đón đỡ chiêu thức của ba người kia, Tả Đăng Phong mất Hổ dực, lại lấy một địch bốn trong phạm vi nhỏ hẹp, tình thế khá nguy cấp.

Tả Đăng Phong quyết định bỏ luôn đoạn đao Hổ dực, bây giờ bảo vệ mạng sống quan trọng hơn, thời gian kéo càng lâu hắc càng bất lợi.

Tả Đăng Phong quát lên một tiếng “Huyền Âm chân khí”, Huyền Âm chân khí bắn ra, bốn người tuy đang tấn công ác liệt, nhưng không dám khinh suất, theo bản năng lùi lại tránh.

Một người trong bọn không lùi, uốn con người theo thế Thiết bản kiêu, nửa thân dưới bất động, nửa thân trên ngửa ra sau, Tả Đăng Phong thấy vậy, giận dữ giơ chân đạp thẳng vào hạ thân của hắc, thẳng tay phé bỏ tên kia luôn.

Người kia bị một đạp bay ra ngoài, thốt lên đau đớn, Tả Đăng Phong cau mặt, phé không được rồi, vì đó là phụ nữ, có cái gì đâu mà phé. Hắc không ham chiến nữa, vọt ra khỏi vòng vây, phóng thẳng về phía tên ninja ở trên cao.

Phụ trách chỗ này là người quen, Vụ Ân Phong Lô, hồi trước đã từng bại trong tay Tả Đăng Phong, thấy Tả Đăng Phong xông tới, lập tức rút đao, dùng hết mười phần sức lực đối phó.

Nhưng dù hắc dùng hết sức, thì không phải đối thủ của Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong sử dụng huyền hình quyết, tránh thoát nhất đao chém tới, lách sang bên phải, một đường dứt khoát chạy ra khỏi vòng vây.

“Lão Tử sẽ còn quay lại!” Tả Đăng Phong quăng lại một câu đe dọa, nhanh chóng lao đi, đám Ninja không cam tâm, điên cuồng đuổi theo.

Tả Đăng Phong chỉ dùng tám phần mười thân pháp, hẳn nhất định phải giữ lại hai phần mười làm hậu chiêu, nếu sau này phải đánh nhau sinh tử thì cũng có thể thắng vì đánh bất ngờ, cũng bởi chỉ dùng tám phần mười thân pháp, nên khoảng cách giữa hai bên kéo ra rất chậm, ai nấy lặn hụp trên các mái nhà, lao về hướng tây.

Đi được một lúc, Tả Đăng Phong đổi hướng, chuyển sang hướng nam, hẳn không cắt đuôi, để tiếp tục lừa dối kẻ địch.

Mọi người rời khỏi phủ Tế Nam, lúc đầu, đám ninja còn cố ném ám khí tấn công hẳn, nhưng rồi khoảng cách dần bị kéo dài, họ không bắn ám khí nữa, mà chỉ vận linh khí đuổi theo.

Vừa chạy, Tả Đăng Phong vừa thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, nhìn vị trí, khoảng cách của các ninja, xác định tu vi của họ, cái này quan trọng, để ít bữa nữa còn quyết chiến với nhau.

Cổ Nhân miêu tả Tế Nam là bốn phía hoa sen ba mặt liễu, một thành núi sắc nửa thành hồ, Tế Nam ba mặt là núi vây quanh, rời khỏi Tế Nam là đi vào vùng núi, Tả Đăng Phong hơi tăng nhanh tốc độ, vờn quanh một ngọn núi rồi lạng lẽ chuồn sang hướng bắc.

Lừa địch là phải cực khéo léo. Làm lộ liễu quá địch sẽ nghi ngờ, làm kín kẽ quá thì địch lại theo không kịp, lúc hẳn đi sang hướng bắc, quay đầu lại đã không còn thấy Ninja nào nữa, nhưng hẳn còn nhất định phải làm cho đối phương có thể mơ hồ nhìn thấy được hẳn đi sang hướng bắc, mục đích là để cho kẻ địch sinh ra ảo giác, “Hẳn chính là cố ý dẫn chúng ta chạy về hướng nam, sau đó bỏ rơi chúng ta, một mình quay về phủ Tế Nam, tên này rất khôn, biết chỗ nguy hiểm nhất chính là chỗ an toàn nhất.”

Mục đích thật sự của hẳn cũng là đi về phía nam, nên sang hướng bắc một khúc thì thi triển cương quyết quyết đến cực hạn, quay trở về Tế Nam, rồi chạy về nghĩa trang.

Lúc này đã hơn mười giờ đêm, trong nghĩa trang đầy người, ngoài sân cũng đứng đầy người, lít nha lít nhít, đếm ra phải trên dưới một trăm.

Người nào mặt mũi cũng hung ác, cũng phải, người tốt ai lại đi làm nghề đào mộ, Tả Đăng Phong lập tức quyết định, sau khi thành công sẽ giết sạch để diệt khẩu, nói theo kiểu ngụy quân tử chính là, “Để bảo tồn văn hóa và lịch sử cổ đại của Trung Quốc, phải trừng trị những kẻ tặc trộm mộ này theo công lý.”

Vì hẳn để lại rương gỗ, nên hẳn trở về muộn cũng chẳng ai lo lắng, Tả Đăng Phong đeo rương lên lưng, dẫn mọi người ra khỏi nghĩa trang, Lưu Quý Lâm đã xác định khu vực thông vào miệng lăng mộ, trên dưới một trăm người đồng loạt ra tay.

Những người này đều là dân đào mộ nghề nghiệp, khi đào móc đều ngậm miệng cúi đầu mảnh liệt làm, Mã Anh và Chu Hùng hai người phụ trách giám công, Tả Đăng Phong đi quanh bố trí một trận pháp đơn giản, diện tích trận pháp che phủ khoảng hai trăm bước, chỉ là phép che mắt thuần túy, người bên ngoài không nhìn thấy tình huống bên trong, nhưng trận pháp này quá đơn giản, không cách âm, cũng không cản người ta ra vào trận pháp.

Tả Đăng Phong tính toán thời gian người Nhật sẽ tìm tới đây. Đầu tiên người Nhật sẽ ở trong thành lũng sục các kỹ viện và quán rượu, quân Nhật trong thành rất đông, nếu điều động toàn lực thì không tới hai ngày là có thể lục soát toàn bộ, nếu không tìm thấy hẳn, chúng ắt sẽ nghi ngờ động cơ xuất hiện của hẳn, như vậy sẽ mở rộng phạm vi tìm, chỉ ba đến năm ngày, họ nhất định sẽ tìm tới nơi này.

Tả Đăng Phong bắt đầu nghĩ luẩn quẩn, thật ra hẳn có cần xuất hiện hay không? Dù hẳn không xuất hiện, Ninja Nhật cũng không nhất định sẽ xuôi nam tìm Thần Châu phái, nhưng hẳn không dám mạo hiểm như vậy, lỡ người Nhật thật sự xuôi nam tìm Cửu Dương hầu, Thần Châu phái sẽ gặp tai họa, nếu tất cả Ninja đồng loạt ra tay, hoàn toàn có thể phá vỡ màn chắn linh khí hẳn bố trí trước giường Ngọc Phát, và ra tay với cô. Thôi thì cứ làm thế này cho yên tâm, tuy làm mình nguy hiểm lên gấp đôi, nhưng lại giải trừ được mối nguy cho Ngọc Phát, làm đàn ông, tuyệt đối không được mang nguy hiểm tới cho phụ nữ.

Tả Đăng Phong quay sang suy nghĩ vì sao Thừa Ảnh kiếm lại rơi vào tay người Nhật. Theo hiểu biết của hẳn về Đỗ Thu Đình, Đỗ Thu Đình chắc chắn không bao giờ đưa bảo kiếm cho người Nhật, khả năng lớn

nhất chính là Ninja Nhật vây công Mao Sơn phái, đã cướp đi Thừa Ảnh kiếm, Mao Sơn phái chỉ am hiểu phép thuật và trận pháp, chứ nếu so đấu linh khí, mấy Ninja Nhật Đỗ Thu Đình chẳng đánh lại người nào, bị cướp mất Thừa Ảnh cũng là hợp lý.

Chuyến đi đến Tế Nam đã đạt được mục đích, tiệc nuôi duy nhất là Hồ dục và Thừa Ảnh đều bị hủy, nhưng Tả Đăng Phong không có đau lòng lắm, trước nay hắn luôn không cho phép mình lo cái gì quá mức, Hồ dục cũng chỉ là một món công cụ mà thôi. Lo là ít ngày nữa sẽ có một cuộc quyết đấu sinh tử, không có Hồ dục, chỉ lấy Huyền Âm chân khí đối địch, chắc chắn sẽ làm yếu bớt sức chiến đấu của mình.

Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ, nhớ ra mình còn có một chiêu sát thủ, chính là Huyền Băng Thứ mà hắn tìm ra hồi ở trong sa mạc. Huyền Băng Thứ có uy lực rất lớn, có thể thủ cũng có thể công, nhưng muốn thi triển thì phải có nguồn nước, hướng bắc nơi này tuy có một dòng sông nhỏ, nhưng đã sớm bị đóng băng, hắn có thể biến nước thành băng lao, nhưng không thể biến băng khối thành băng lao được.

Suy nghĩ tới lui, Tả Đăng Phong đào chu sa trong hầm, đổ đầy vào rương gỗ, chạy lên hướng đông bắc, lần theo dòng sông đóng băng tìm ra hồ nước trong núi. Đây là đầu nguồn của sông nhỏ, Tả Đăng Phong chôn chu sa vào năm vị trí cần khôn khảm cách căn ở quanh hồ, năm vị trí này đối ứng với thiên, địa, thủy, hỏa, sơn, lấy hỏa tính dày đặc của chu sa để khuấy động năm vị trí này, làm nước ấm lên, trong vòng ba ngày nhất định sẽ làm tan băng.

Tả Đăng Phong quan sát chung quanh. Nơi này là ở bình nguyên, cách ngọn núi lớn gần nhất cũng hơn mười dặm, chỉ có con sông nhỏ này là có lợi nhất cho hắn, đáng tiếc dù nước sông tan ra, lượng nước thu được cũng rất nhỏ, không đủ để ẩn thân, nhưng cũng đủ để cảnh địch, nếu gặp nguy hiểm cũng có thể theo sông nhỏ chạy thoát.

Tả Đăng Phong quay về nghĩa trang, mấy hôm nay trời đông giá rét, đất khô lại rất cứng, mọi người đào cuốc rất gian nan. Tả Đăng Phong sốt ruột, vận luôn Chuyển Sơn quyết hất luôn một khoảng đất dày đến ba thước.

“Tất cả và làm đi, trước hừng đông phải đào ra.”

376. Q.4 - Chương 376: Mở Được Lối Vào.

Tả Đăng Phong hất bay một khoảng đất lớn làm ai nấy đều kinh hãi, lập tức dùng hết sức tiếp tục đào.

“Dài rộng đều phải hai trượng, tối nay phải đào hơn hai mươi mét.” Tả Đăng Phong ra lệnh, quay người bỏ đi. Những người này làm việc đều dùng hết sức, không hề lười biếng, quần áo lại lam lũ làm Tả Đăng Phong đổi ý. Tuy họ hành nghề đào mộ, nhưng cũng chỉ vừa tạm đủ sống, dù sao Tề quốc không có hậu táng gì nhiều, nếu những người này nghe lời, thì giữ lại cho họ một cái mạng, ai cũng có nhà có người thân, đàn ông mà chết, vợ con sẽ trở thành cô nhi quả phụ.

Trở lại nghĩa trang, Tả Đăng Phong lấy ra lược bí làm Thập Tam sắp xếp bộ lông, và lúc đó đang tính toán mình còn có thời gian bao lâu, ba ngày đến trong vòng năm ngày dù như thế nào cũng đến phá trận đạt được âm chúc thổ ngư nội đan, nếu không thể trước ở Ninja Nhật tìm đến trước đó rồi đi nơi này, thế cuộc sẽ đối với mình phi thường bất lợi.

Trong màn đêm, Tả Đăng Phong không kèm được, cả người run run. Không phải hắn sợ người Nhật, mà vì hắn nhận ra đời mình đã sắp kết thúc. Tập hợp đủ sáu viên nội đan âm tính, hắn sẽ lập tức đi Thần Châu phái dùng chúng cứu Ngọc Phát sống lại, sau đó thu xếp cho Thập Tam, rồi quay về Thanh Thủy Quan làm bạn với Vu Tâm Ngữ. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, những chuyện này trong vòng nửa tháng là có thể làm xong, hắn chẳng muốn sống thêm ngày nào nữa, chết đối với hắn chính là một loại giải thoát.

Để phòng ngừa mình mất khả năng khống chế bản thân, Tả Đăng Phong tới thẳng chỗ đào móc. Tiến độ đào móc rất nhanh, chưa tới nửa canh giờ đã phải lấp rỗng rọc để kéo đất, cả năm cái rỗng rọc và chuyển động, bùn đất nhanh chóng được chuyển lên.

“Bùn đất đổ ra ngoài, san bằng chúng ra.” Tả Đăng Phong ra lệnh.

Tuy mọi người tuy không hiểu dụng ý của Tả Đăng Phong, nhưng vẫn chấp hành không hề thắc mắc. Tả Đăng Phong sợ để đất chất đông sẽ làm hấn mất thời gian khi rời khỏi.

Tốc độ đào móc vượt xa dự tính của Tả Đăng Phong, vừa bước qua canh tư, đã đào tới miệng ngôi mộ, xuất hiện một cánh cửa đá. Cửa đá có hình vuông, rộng hai trượng, cao ba thước, tuân thủ nghiêm ngặt quy cách xây dựng dành cho hầm mộ chư hầu Vương. Trước cửa đá có một tấm bia đá, đề bên trên một con rùa đá rất to. Chữ viết trên bia còn rất rõ, một hàng chữ to “Thái công thiên cổ”, hơn ngàn chữ nhỏ kể lại cuộc đời của Khương Tử Nha, nội dung giống hệt dữ liệu đời sau có được, thuật lại một đời công lao của Khương Tử Nha.

Vì rùa đá và tấm bia chặn mất cửa ra vào, Tả Đăng Phong ra lệnh ọi người cột chúng vào dây thừng kéo lên trên, Mã Anh và Chu Hùng nhìn được vật thể trong đêm, nhìn thấy chữ viết trên bia đá, thì đều kinh ngạc.

“Tả chân nhân, đây là mộ Khương Tử Nha à?” mặt Mã Anh tái mét.

“Ừ, thì sao? ” Tả Đăng Phong đọc những dòng chữ trên bia. Tấm bia cường điệu viết lại ba đại công lao của Khương Tử Nha, một là suất lĩnh Chu triều đẩy ngã Thương Triều tàn bạo, hai là bình định các nước Đông Di hung hãn, ba là sau khi được cho Tề quốc làm đất phong thì yêu dân như con, giúp cho người dân đều không thiếu ăn, không thiếu mặc.

“Khương Tử Nha là Thần Tiên, đây là mộ của Thần Tiên à!” Chu Hùng khó khăn lên tiếng.

“Người chết mà là Thần Tiên à?” Tả Đăng Phong hừ lạnh.

Trong đám tặc trộm mộ cũng có người biết chữ, dí đuốc vào đọc, thấy được tên của chủ mộ thì đều sợ hãi.

“Khương Tử Nha chỉ là một chư hầu Vương, chứ không phải Thần Tiên. Các người không được đọc sách sử chính quy, Phong Thần diễn nghĩa đều là phóng tác, có vào mộ hay không là chuyện của các người, các người muốn phát tài thì tôi sẽ tìm cách mở mộ thất, còn các người mà sợ không dám vào thì tôi sẽ đi, sau này các người đừng bảo Tả mỗ không trượng nghĩa, làm mất danh tiếng của Lão Tử.” Tả Đăng Phong lùi một bước để tiến hai bước.

“Tả chân nhân, ngài không sợ?” Chu Hùng nhếch miệng.

“Tôi biết sự thật, đương nhiên không sợ, các người ngu xuẩn, nên các người mới sợ. Các người đều là nhặt bạc vụn trong miếu nhỏ, chưa bao giờ gặp được heo lớn, chỉ đáng đào được đồng nát sắt vụn!” Tả Đăng Phong hừ lạnh lần thứ hai.

“Tiên sư nó, làm thịt nó đi, một lần nguy hiểm, cả đời được ăn ngon!” Lưu Quý Lâm hung hãn, là người chiến thắng sự sợ hãi trong lòng trước tiên.

“Không khí bên trong mộ thất rất bẩn thỉu, tôi đi xuống trước mở cửa, cho thông khí.” Tả Đăng Phong nhìn mọi người chung quanh, ai nấy dồn dập gật đầu.

Tả Đăng Phong nhảy xuống hố, cánh cửa đá rất cổ điển, hai cánh mở ra hai bên, không có điêu khắc hoa văn, Tả Đăng Phong lấy tay đẩy một cái, chúng không hề nhúc nhích, thường cửa các ngôi mộ đều có thanh chặn ở mặt sau, một khi đóng vào sẽ vĩnh viễn không mở ra được nữa.

Tả Đăng Phong cũng đã sớm dự đoán trước, nên mới bảo mọi người đào mộ đạo rộng tới hai trượng, chính là để có đủ khoảng trống kéo cửa. Cửa đá đều có trục cửa, tuy cửa kiên cố, nhưng đều có nhược điểm chính là trục cửa, dùng Chuyển Sơn quyết kéo hướng ra ngoài là được.

Người thường không ai làm được chuyện này, vì cửa đá đều phẳng, không có chỗ để vịn tay, Chuyển Sơn quyết của Tả Đăng Phong có thể vững vàng nắm chặt lấy cánh cửa. Khương Tử Nha là chư hầu Vương, tuy không phụng chỉ quay về Chu triều an táng, nhưng tuân thủ quy cách và tiêu chuẩn xây mộ của chư hầu Vương, nên cửa mộ không thể quá dày nặng. Tả Đăng Phong phóng linh khí túm lấy cửa đá, chậm chậm kéo nó ra, một cái khe nhỏ xuất hiện, tiếp theo là một tiếng răng rắc, chính là tiếng trục cửa bị bẻ cong. Trục cửa đã hỏng, mở cửa càng dễ, Tả Đăng Phong làm theo cách tương tự mở luôn cánh bên trái, mở ra mộ đạo trống trải.

Nền mộ đạo lát bằng đá tảng, và kích thước với đá làm cửa, nóc mộ đạo lát bằng đá xanh, kết cấu này làm mộ đạo vô cùng kiên cố, nhưng không thích hợp để bố trí các cơ quan tinh xảo.

Tả Đăng Phong đứng lại đánh giá, Thập Tam đã chạy lên mộ đạo, Tả Đăng Phong vội bắt nó về.

“Cửa đã mở rồi, mộ đạo dài năm mươi bước, bên trong còn có một cánh cửa đá nữa.” Tả Đăng Phong nói với mọi người.

“Tả chân nhân, trong mộ đạo có cương thi không?” Mã Anh xách túi gạo nếp, tay phải cầm Kim Tiền kiếm, Kim Tiền kiếm là tiền đồng xâu thành pháp khí, có tác dụng giống với kiếm gỗ đào.

“Không có. Trong mộ cũng đều lót bằng đá dày, không có các loại cơ quan như nỏ, chông gì đâu.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Mộ này tổng cộng dài một trăm bước, mộ đạo chiếm năm mươi bước, năm mươi bước còn lại chắc chắn là chỗ để chứa đồ.” Lưu Quý Lâm vui mừng.

“Chắc vậy. Nhưng chờ một lúc rồi hẵng xuống.” Tả Đăng Phong thuận miệng dặn, hẳn không dám để những người này xuống dò đường, lỡ làm cơ quan bị khởi động, hậu quả sẽ khó mà tưởng được.

“Chúng tôi cũng xuống.” Những đầu lĩnh trộm mộ nghe thấy trong mộ đạo không có cơ quan, cũng đều đòi xuống.

“Được, đầu lĩnh đều xuống, những người khác ở lại, không được chạy lung tung.” Tả Đăng Phong nói ngay. Hẳn không biết có còn dùng tới những người này hay không, không có thể bảo họ rời đi, nếu không họ sẽ làm lộ tin tức, thứ không kín nhất trên thế giới này chính là... cái miệng con người.

Mọi người đều đồng ý.

Tả Đăng Phong đi tới chỗ bia đá, cẩn thận xem xét. Tấm bia đá mang vai trò là bia mộ, ghi lại những đánh giá của người đời sau đối với người chết, bia mộ thường được viết xong trước khi chủ mộ qua đời, đưa cho chủ mộ xem qua, ý là muốn hỏi chủ mộ thấy mình viết như thế có được hay không.

Tả Đăng Phong chính là muốn thông qua cách dùng từ và câu để đoán xem Khương Tử Nha có xem qua bia mộ này hay không. Nếu không, có nghĩa người đời sau đã thổi phồng quá mức, khuếch đại chiến công của ông ta đến cực hạn, nếu Khương Tử Nha có xem qua, thì nội dung trên bia mộ chính là chân thật, từ ngữ cũng là vừa phải.

Thời Thương Chu thời kì câu mang rất nhiều nghĩa, từ ngữ có thể dùng thay cho nhau cũng rất nhiều, phải đọc thật kĩ mới hiểu được thái độ của người viết. Chăm chú suốt nửa giờ, Tả Đăng Phong đi đến một kết luận, nội dung trên bia mộ đúng với lịch sử, không chỉ không thổi phồng mà còn có một chút khiêm tốn, cho thấy Khương Tử Nha khi còn sống đã xem qua. Và nếu ông ta đã xem qua bia mộ của mình, thì cũng có thể tự thiết kế lăng mộ ỳnh. Chỉ cần ông ta có tham gia thiết kế lăng mộ, thì lăng mộ này nhất định sẽ có cơ quan và trận pháp, sát cơ chắc chắn là vô vàn dày đặc.

“Đi xuống đi, Chu Hùng ở lại, nếu thấy có ai khả nghi tới gần xuống thì báo cho tôi biết, nếu có ai dám to gan rời khỏi chỗ này quá trăm bước, giết!” Tả Đăng Phong nói lạnh lùng, bầu trời phía đông đã xuất hiện ánh sáng.

Tả Đăng Phong là người đầu tiên xuống hố, mọi người lục tục xuống theo. Tổng cộng có bảy người, hẳn, Mã Anh, Lưu Quý Lâm và bốn đầu lĩnh trộm mộ.

Tả Đăng Phong bước lên mộ đạo, nhưng không đi tới trước, mà quan sát vách đá hai bên.

“Tả chân nhân, có cơ quan à?” Mã Anh gơ cây đuốc, hẳn chưa vượt qua thiên kiếp, không nhìn rõ được nếu quá tối.

“Có, đi ra ngoài trước đi.” Tả Đăng Phong đưa tay lên trần mộ đạo lay lay, rồi quay trở ra ngoài. Mọi người thấy hẳn chỉ đứng bên ngoài quan sát một tí, rờ rờ một tí rồi kết luận có cơ quan, thì đều ngơ ngẩn, đầu óc mơ hồ nắm lấy dây thừng quay trở lên mặt đất.

“Đỉnh mộ đạo cao đến hai trượng, rộng hai thước, tính cả những khoảng hở nhau giữa các phiến, mà phiến đá hai bên vách cũng rộng hai thước, nổi tới đỉnh là hoàn toàn ăn khớp vừa đủ, bề mặt vách đá hai bên lại vô cùng trơn láng, còn bóng loáng hơn cả phiến đá lót sàn, các người có biết vì sao không?” Tả Đăng Phong không đợi mọi người hỏi, đã hỏi trước.

Ai nấy đều lắc đầu, trong bọn cũng có mấy người nghĩ ra được mấy ý thô thiển, nhưng họ biết Tả Đăng Phong chắc chắn sẽ không hỏi những vấn đề thô thiển.

Tả Đăng Phong đưa tay lên khê lay lay.

“Tôi hiểu rồi, những tảng đá trên trần mộ sẽ rớt từng tấm xuống, đè chết chúng tôi.” Một đầu lĩnh lên tiếng.

“Vì sao?” Tả Đăng Phong mỉm cười.

“Đá trên nóc mộ đạo xếp từng phiến có cách nhau một chút, để từng phiến có thể độc lập rơi xuống, vách đá hai bên bóng loáng, chính là để giảm ma sát đến mức tối thiểu, tốc độ rơi sẽ càng nhanh, để chúng tôi không kịp chạy trốn.” Đầu lĩnh kia rất có kiến thức.

“Đúng vậy. Mộ đạo này dài khoảng năm mươi bước, nếu không có gì bất ngờ thì phải có bốn mươi chín phiến đá. Dựa theo quy cách chử hầu Vương, họ chỉ có thể dùng bảy bốn mươi chín phiến, bốn mươi chín phiến đá này, phiến nào cũng có thể rơi xuống được.” Tả Đăng Phong gật đầu khen ngợi.

“May mà Tả chân nhân phát hiện ra cơ quan, nếu không chúng tôi gặp nguy rồi. Đi theo Tả chân nhân chúng tôi nhất định sẽ phát tài, các anh em, phá nghĩa trang đi, lấy gỗ chống lên đỉnh mộ đạo.” Lưu Quý Lâm nẩy ra sáng kiến.

“Gỗ đó đã có dấu hiệu bị mục, không chống được sức quá nặng, đi chặt cây đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, rừng cây gần nhất cũng cách đây mười dặm, để đỡ mỗi phiến đá phải dùng hai thân cây đại thụ dài ba mét. Đây là một việc lớn, mà hắn lại đang sợ nhất là lãng phí thời gian, nhưng có muốn nhanh không có được.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, mau dẫn người vào núi chặt cây...”

377. Q.4 - Chương 377: Cơ Quan Trong Mộ.

Ngồi nghỉ một chút, mọi người đứng dậy, các đầu lĩnh nhìn Tả Đăng Phong, “Đi núi nào?”

“Đi ngọn núi ở hướng Đông Bắc, tôi đi trước, các người theo sau.” Tả Đăng Phong vọt đi, Thập Tam nói gót, Mã Anh và Chu Hùng ở phía sau dẫn đám nông dân đào mộ.

Tả Đăng Phong sử dụng thanh kiếm của Chu Hùng, vật này được Chu dùng để dọa người mà thôi, lưỡi còn chả có, nhưng vào tay hắn thì dùng để chặt cây vẫn dư xài. Tả Đăng Phong toàn chọn những cây đu và cây hòe to bằng miệng bát, chặt bỏ đầu đuôi, còn dài chừng ba mét, chém xong vận linh khí ném xuống núi, đến khi mọi người tới nơi, đã thấy hơn 100 cây chất đồng dưới chân núi, mỗi nông dân vác lấy một gốc, quay đầu trở về.

Tả Đăng Phong chặt cây làm gà rừng náo động, Thập Tam bắt được một con, xé ra ăn uống, Tả Đăng Phong chờ nó ăn xong mới quay trở về.

Về lăng mộ, đám nông dân vẫn còn chưa về, Tả Đăng Phong tiếp tục ăn, lại uống hết nửa bình rượu, đám nông dân mới nối nhau về tới, ai cũng mồ hôi đầm đìa.

Tả Đăng Phong lập tức nhảy xuống đáy hố, giám sát mọi người chống cây. Một thân gỗ này chống lên, có thể chịu được sức nặng mấy ngàn cân. Các thân gỗ được chống vào những khớp nối ở hai bên, nương vào vách đá, không làm cản đường đi của mọi người.

Cuối mộ đạo xuất hiện một cánh cửa đá, hình thức giống hệt cánh cửa đầu tiên, chỉ khác chẳng là có thêm hai cái móc kéo cửa. Móc kéo làm bằng đồng, vì trong lăng mộ rất khô ráo, nên móc kéo không bị ôxy hoá, mà vẫn giữ nguyên màu vàng.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Mã Anh hỏi.

“Để tôi suy nghĩ.” Tả Đăng Phong xua tay. Đằng sau cánh cửa thứ nhất, trên đầu có đá, chính là để người ngoài không thể vào được. Nếu đã như vậy, cánh cửa thứ hai lẽ ra không nên có móc kéo, nếu kéo nó, có làm khởi động cơ quan trong mộ hay không.

Tả Đăng Phong nhìn quanh. Trên đầu có tổng cộng bốn mươi chín phiến đá, giữa phiến cuối và vách cửa thứ hai có một khu vực trống màu xám rộng khoảng một trượng màu xám. Chỗ này không dùng đá, mà

dùng gạch xám, không những trên nóc, mà hai bên vách cũng đều là gạch xám, rõ ràng đây là khu vực an toàn.

Nhưng nếu kéo khuỷu đồng, khả năng lớn nhất chính là bốn mươi chín phiến đá trên đầu sẽ và ầm ầm rơi xuống. Nhưng nếu chỉ có vậy thì cũng đỡ, chỉ sợ sau đó sẽ liên hoàn tới một cơ quan khác, nếu cơ quan hai nơi đều và khởi động, hợp tác với nhau, thì khu vực an toàn này không có còn an toàn nữa.

Khương Tử Nha đã già trăm tuổi, người già ai cũng trầm ổn, không có lòng hư vinh, làm việc không có giống người trẻ tuổi, chỉ thích những thứ kỳ xảo be bé. Cơ quan trong mộ Khương Tử Nha nhất định không nhiều, nhưng đều vô cùng lợi hại.

“Tả chân nhân, có cần kéo cửa ra không?” Lưu Quý Lâm thấy Tả Đăng Phong im lặng mãi, bèn hỏi nhỏ.

“Nếu kéo mở nó, đá trên đầu sẽ rơi xuống hết.” Tả Đăng Phong lắc đầu đáp.

“Chúng ta đã chống vững hết chúng rồi mà, với lại chỗ tôi đang đứng đâu có phiến đá nào.” Lưu Quý Lâm thắc mắc.

“Anh có từng nghĩ vì sao chỗ này lại không có đá không?” Tả Đăng Phong cau mày ngược lại.

“Vì có lấp đá trên này không có dùng được, ngài nghĩ xem, cửa đá là mở hướng ra ngoài, khi mở cửa ra, dù bên trên có đá rơi xuống, cũng sẽ bị cửa đá chặn lại.” Lưu Quý Lâm lý sự.

“Rất có lý.” Tả Đăng Phong gật đầu cười.

“Ngài nghỉ đi, việc này để mấy người chúng tôi làm.” Lưu Quý Lâm được Tả Đăng Phong khen, lập tức muốn ra tay.

“Đừng vội. Tôi chỉ bảo là anh phân tích có lý, chứ không phải bảo anh phân tích đúng, nếu không cẩn thận, thì sẽ bị lừa.” Tả Đăng Phong cảnh Lưu Quý Lâm.

Lưu Quý Lâm khó hiểu nhìn Tả Đăng Phong.

“Khu vực an toàn rộng hai trượng, cửa đá cũng là hai trượng, nếu cửa đá mở ra hai bên, cánh cửa sẽ kề sát hai bên vách, và vừa khớp hết khu vực an toàn, như vậy một là không thể trốn đằng sau cửa, tất cả mọi người đều sẽ đứng ngay trong mộ đạo, nếu từ trong cửa đá có phóng ra ám khí, chúng ta sẽ phải làm sao?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Tả chân nhân, ngài bảo ám khí là tên à?” Mã Anh xen mồm.

“Không phải. Cung nỏ muốn bắn thì phải có dây cung, nếu dây cung là kim loại, thì qua nhiều năm như vậy, hẳn đã mất khả năng co giãn, nếu không phải bằng kim loại, thì sẽ mục nát, nên không thể là cung nỏ. Khương Tử Nha từng chiếm được một bộ Thiên Thư (thiên chữ triện sách), bộ Thiên Thư này có hai quyển sách ‘Luyện khí nhị thư’ phân ra ghi chép cách luyện chế các loại kim loại và bố trí cơ quan. Khương Tử Nha nhất định sẽ bố trí một loại đồ vật có thể dùng nhiều lần, một khi cửa đá mở ra, vật này nhất định sẽ lao ra.” Tả Đăng Phong bình tĩnh phân tích.

“Tả chân nhân, vậy bây giờ nên làm gì?” Lưu Quý Lâm có vẻ lo lắng. Loại người này không hề có tính nhẫn nại, họ đã quen đào mộ ra thì lấy đồ đi, chưa bao giờ gặp phải cơ quan, hơn nữa từ lúc vào mộ Tả Đăng Phong làm gì cũng tính đầu tính đuôi, hẳn cảm thấy Tả Đăng Phong hình như lúc nào cũng làm cho sự việc trở nên phức tạp.

“Nếu tôi không phát hiện có cơ quan, tôi sẽ đi tới kéo cửa, đá phiến trên mộ đạo sẽ rơi xuống, đè bẹp tất cả mọi người, bên trong kia cũng sẽ có ám khí bay ra, giết sạch những người còn lại.” Tả Đăng Phong lầm bầm.

“Tả chân nhân, mộ đạo đã chống vững rồi, nếu có chuyện xảy ra thật, tôi vẫn chạy ra kịp.” Một đầu linh chen miệng vào.

“Có lẽ Khương Tử Nha cũng dự liệu được có người cẩn thận tìm được cơ quan, chống đỡ trần mộ. Nếu vậy, thứ từ trong kia lao ra chính là để bắn thẳng tới miệng mộ đạo lấp nó lại, như thế vẫn là tất cả mọi người đều phải chết.” Tả Đăng Phong lắc đầu. Tuy Khương Tử Nha đã chết, nhưng trí thông minh của ông ta không phải tầm thường, vào mộ ông ta chính là đấu trí với ông ta, không được qua loa bất cẩn.

Mọi người không nói gì nữa, Tả Đăng Phong là người dẫn đầu, hẳn nói gì chính là cái đó, không ai dám làm trái ý hắn.

Tả Đăng Phong cất bước đi ra ngoài, mọi người vội vàng đi theo.

Tới cửa ra vào, Tả Đăng Phong đứng lại, tỉ mỉ xem xét độ dày của cánh cửa đá thứ nhất, ép những cây gỗ chống sát vào vách đá. Khi cánh cửa đá thứ hai mở ra, thứ bên trong lao ra rất có thể là một con quái vật khổng lồ, đủ to để chiếm cứ gần như toàn bộ mộ đạo, không chừa đủ không gian cho người trong mộ đạo né tránh. Nhưng nó phải hơi nhỏ hơn diện tích cánh cửa, thì mới đi lọt qua cửa được, nên độ dày của cửa đá là vị trí an toàn để dựng cọc gỗ, nếu dựng lệch ra ngoài, rất có thể sẽ bị quái vật khổng lồ kia đâm gãy.

Tả Đăng Phong đến chỗ cánh cửa đá thứ hai, ngẩng đầu nhìn lên, một lúc sau quay lại ra lệnh, “Từ đỉnh trên kia đào một khúc dài sáu thước, rộng ba thước, sâu hai thước.”

Mọi người lập tức đi đào, họ không sợ làm việc, chỉ sợ Tả Đăng Phong không tính toán ra.

“Tả chân nhân, trong này còn bao nhiêu cơ quan?” Mã Anh hỏi.

“Chỉ có một cái này, và một trận pháp nữa.” Tả Đăng Phong đáp. Khu vực này chỉ có năm mươi bước, không thể có quá nhiều cơ quan.

“Vậy thì tốt, vậy thì tốt.” Mã Anh như trút được gánh nặng.

Tả Đăng Phong cười nhạt. Cơ quan tuy rườm rà, nhưng đều để lại dấu vết, trận pháp mới là cái khó nhất.

Mọi người đào rất nhanh, sau một nén nhang đã đào xong.

Tả Đăng Phong dẫn mọi người ra khỏi mộ đạo, trở lên mặt đất, trời đã qua buổi trưa.

“Thập Tam, mày ở lại trên này.” Tả Đăng Phong chỉ vào rương gỗ nói với Thập Tam, Thập Tam lập tức nhảy tới ngồi chồm hổm bên trên thùng gỗ.

“Cho tôi mượn kiếm của anh.” Tả Đăng Phong chỉ thanh kiếm trong tay Chu Hùng.

Hắn không nói gì thêm, lướt xuống đường hầm, hẳn chẳng cần phải dặn dò gì những người này, hẳn biết rõ một khi gặp nguy, những người này sẽ không nghĩ cách cứu mình.

Lúc vào lăng mộ, Tả Đăng Phong kiểm tra hàng cọc gỗ lần nữa, đi tới cánh cửa đá thứ hai, lần này hắn không còn do dự, nắm lấy khuyên đồng ở mũi con thú bên phải, khê kéo một cái. Khuyên đồng không hề được gắn chặt cố định vào cửa đá, chắc chắn bên trong có cơ quan.

Nhưng phát hiện điều này cũng vô ích, vì dù có dùng linh khí kéo mở cửa, thì cũng vẫn sẽ phát động cơ quan bên trong. Tả Đăng Phong cầm khuyên đồng kéo mở cửa ra.

Lúc cửa đá chỉ mở ra khe hở chừng một thước, thì cả hai cánh cửa đá hai bên đều đột ngột mở bung hướng ra phía ngoài. Tả Đăng Phong đã phòng bị sẵn, lập tức nhảy vào chỗ ẩn thân đào trên đỉnh mộ đạo, một quả cầu đá tròn to tướng dùng dùng lăn vọt qua, và tiếng động âm âm lăn ra ngoài.

Tình hình này giống hệt với dự liệu của hắn, chỉ khác chẳng là hắn vốn tưởng là cái gì đó sắc bén, song cuối và lại là một quả cầu đá to tướng, tuy nhiên kích thước thì trùng hợp, trong mộ đạo vang vọng tiếng gỗ phải chịu sức nặng quá tải nghiêng lên kéo kẹt, có một sợi dây đồng thô to cột vào quả cầu đá.

Quả cầu đá lăn ra ngoài rồi, Tả Đăng Phong lập tức nhảy xuống, rút linh khí vào trường kiếm dùng hết sức chém sợi dây đồng. Sắt thép vốn cứng hơn đồng, lại được rút vào linh khí, lập tức chém đứt sợi dây, nhưng chém xong thì thiết kiếm cũng gãy.

Tả Đăng Phong quay đầu nhìn qua, thấy quả cầu đá đã cút khỏi mộ đạo, mới ném đoạn kiếm gãy xuống...

378. Q.4 - Chương 378: Trí Tuệ Của Cổ Nhân.

Tả Đăng Phong thở phào một hơi, đi tới lối ra của mộ đạo, kiểm tra hàng cọc gỗ chống vòm, xác định chúng chịu được sức nặng, mới hoàn toàn yên tâm.

Trên hồ vang lên tiếng mọi người kinh ngạc âm ỉ, dồn nhau xông tới mép hồ để xem quả cầu đá vừa lăn ra.

Đến lúc này Tả Đăng Phong mới nhìn thấy quả cầu đá không phải tròn hoàn hảo, mà ở giữa có khe lõm vào, dây đồng cột quả cầu chính là quần trong cái khe đó, cấu tạo này cũng giống như đám con nít thành thị chơi bóng, đá đi rồi có thể lợi dụng sợi dây cột trên bóng để vòng vèo kéo bóng trở về.

“Xuống mười người, phía nam quả cầu đá đào một cái lỗ, chôn quả cầu vô đó! ” Tả Đăng Phong công rường gỗ lên lưng, quả cầu đá nặng tới mấy ngàn cân, ròng rọc không thể nào kéo nổi, đặt ở cửa mộ đạo thì làm chặn đường, chỉ có thể chôn nó xuống tại chỗ thôi.

Lưu Quý Lâm lập tức ra lệnh ọi người xuống đào hố. Ai cũng đào cật lực, đến lúc được chia tiền cũng có cố.

“Tả chân nhân thực sự là thần cơ diệu toán!” Mã Anh cảm thán. Hắn vốn đối với Tả Đăng Phong chỉ có e ngại, nhưng bây giờ thì thật sự bái phục, chỉ vờ vờ căn cứ vào biểu tượng mà có thể suy đoán ra nguyên lý cơ quan bên trong mộ đạo và đại thể hình thức ám khí, người bình thường không thể nào làm được.

“Người này không phải là lừa đời lấy tiếng, rất có phong phạm.” Tả Đăng Phong hỏi một đảng trả lời một nẻo, cái gọi là suy đoán chính là lấy bụng mình suy bụng người. Tuy hắn đoán được nguyên lý cơ quan, nhưng không ngờ lại là quả cầu đá, hắn vốn tưởng là vật nhọn gì đó, chi tiết nhỏ bé này cho thấy tâm tính của hắn và Khương Tử Nha khác nhau. Hắn quá mức cố chấp, làm việc tàn nhẫn, còn Khương Tử Nha lại chú trọng hiệu quả thực tế, lấy phương pháp cổ kính để giết người, tuy đều là giết kẻ xâm lấn, nhưng cách của Tả Đăng Phong hung tàn, còn phương pháp của Khương Tử Nha lại có hiệu suất cao, tuy vậy hai người cũng có một điểm giống nhau, chính là tâm tư cẩn thận.

“Đúng vậy, đúng vậy.” Mã Anh và Chu Hùng chẳng hiểu gì, nhưng cũng hòa theo.

“Trong lăng mộ còn có một cơ quan, tôi muốn loại bỏ cơ quan này ít nhất cũng mất hai ba ngày, các người chờ ở đây hay về nhà chờ?” Tả Đăng Phong nhìn mọi người chung quanh, kỳ thực những người này đến lúc này đã không còn giúp ích được gì, nhưng không thể để cho họ rời đi, nếu không tin tức sẽ bị tiết lộ, cái gọi là trưng cầu ý kiến của họ kỳ thực cũng chỉ là làm cho có, cơ hội phát tài đang ở trước mắt, hắn đã biết những người này chẳng ai chịu rời đi.

Đúng như dự đoán, mọi người trăm miệng một lời muốn ở lại hỗ trợ, Tả Đăng Phong mỉm cười gật đầu, nếu ép buộc họ ở lại, họ nhất định sẽ bỏ chạy, còn trưng cầu ý kiến, họ tự nguyện ở lại, lại là chuyện khác.

“Cho mười người lên trần trên mua lấy đồ ăn ba ngày, cẩn thận giữ bí mật.” Tả Đăng Phong móc trong ngực ra mấy tờ kim phiếu, rút một tấm kim phiếu giá trị nhỏ đưa cho Lưu Quý Lâm.

“Má của tôi ơi, một trăm lạng Hoàng Kim, mua ăn không có cần nhiều tới như vậy.” Lưu Quý Lâm rất ngạc nhiên.

“Tôi không có tiền lẻ, chỗ còn lại mua cho tôi bình rượu, một con gà quay, với quả táo.” Tả Đăng Phong hỏi Mã Anh và Chu Hùng, “Hai người muốn ăn cái gì?”

“Chúng tôi là đạo nhân, ăn cái gì cũng được.” Hai người trả lời, hành động của Tả Đăng Phong vô tình đã cho họ mặt mũi, nên hai người rất cao hứng.

“Nhìn mà mua đi, mua đồ ăn ngon một chút, nhưng các người không được uống rượu.” Tả Đăng Phong phẩy tay với Lưu Quý Lâm.

“Đến đây, mỗi nhóm cho hai người đi, giám thị lẫn nhau, không được lấy tiền bỏ trốn.” Lưu Quý Lâm gào to với mọi người.

“Chạy càng tốt, đỡ phải chia tiền.” Tả Đăng Phong không bỏ lỡ cơ hội xen mồm, kỳ thực hắn không biết trong lăng mộ Khương Tử Nha có vàng bạc gì hay không, nhưng hắn nhất định phải để mọi người ôm giấc mơ phát tài, như vậy mới dễ quản lý.

Rất nhanh, người được chọn đi mua đồ ăn kết đội xuất phát, Tả Đăng Phong phất tay, “Tới nghĩa trang nghỉ ngơi chút đi, thuận tiện lấp cái hố trong phòng đi, ở đây để lại mười người thay phiên canh gác.”

Mọi người dồn dập rời hố một đi vào nghĩa trang, tuy đã qua tiết xuân, nhưng trời vẫn còn giá rét, bông tuyết lại bắt đầu bay bay.

“Có tuyết rơi thật là tốt.” Tả Đăng Phong nhìn những bông hoa tuyết bay xuống lâu bầu, bùn đất đào ra rất nhiều, ở trong tuyết vô vàn dễ thấy, nếu lại có tuyết rơi che phủ đám bùn đất, là cách che giấu hành tung hay nhất.

“Đúng vậy a, thật tốt.” Chu Hùng lại phụ họa.

“Cái thôn dưới kia cách chúng ta quá gần, tôi sợ sẽ có người trong thôn mật báo, Chu Hùng, anh tới cửa thôn canh chừng, nếu có người đi về hướng thị trấn thì giết hết.” Tả Đăng Phong nói với Chu Hùng.

“Được.” Chu Hùng cười khỏ đáp ứng, hắn vốn định lấy lòng Tả Đăng Phong, không ngờ lại rước phải khổ sai, canh gác trong tiết trời lạnh căm này chắc chắn chẳng dễ chịu tí nào.

“Tả chân nhân, ngài cả nghĩ quá rồi, trưởng thôn kia chính là tên này, hắn không đi ai mà đi.” Lưu Quý Lâm vỗ vai một người đào mộ bên cạnh.

“Vậy thì tốt.” Tả Đăng Phong mỉm cười gật đầu, người vui nhất là Chu Hùng, không phải đi canh gác nữa.

Có tiền điều động, hiệu suất rất cao. Không lâu sau dưới hố đã có tiếng người la lên, “Hố đào xong rồi, tảng đá nặng quá, không đẩy được, xuống mấy người đi!”

Tả Đăng Phong nghe vậy lướt xuống, Chuyển Sơn Quyết vận lên, mọi người đồng loạt ra tay giúp đỡ, đẩy quả cầu đá vào trong hố.

“Gọi thêm hai mươi người, đào hai đường lên xuống nơi này.” Tả Đăng Phong nói với Lưu Quý Lâm.

“Đào đường đi làm gì?” Lưu Quý Lâm không hiểu.

“Cậu thật là đần, đào đường đi để còn xuống khuân đồ, dùng ròng rọc kéo phiền phức lắm.” Chu Hùng đoán mò ý đồ của Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu cười, kỳ thực hắn muốn đào đường đi không phải để khiêng đồ chôn trong mộ, mà là để làm đường lui nếu có xuất hiện tình huống khẩn cấp, nếu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, hắn có thể nhanh chóng thuận tiện rút ra rút đi.

Lưu Quý Lâm Nhất nghe vậy, hùng hục đi, chốc lát sau mang về một đám nông dân, ra lệnh một tiếng, ai nấy điên cuồng đào xới.

“Đi thôi, đi xuống xem một chút.” Tả Đăng Phong lại lướt xuống đáy hố, mọi người lập tức cầm dây thừng đi theo.

Cánh cửa đá thứ hai đã mở, bên trong là một chỗ khu vực hình chữ nhật dài đến mười bước, chéch hướng bắc có một món đồ bằng kim loại rất lớn, trông giống như guồng quay tơ, có dây nối với hai cánh cửa đá, rõ ràng tác dụng của nó là khi cửa đá bị người ta mở ra thì sẽ bắn quả cầu đá ra để tấn công người đi vào lăng mộ.

Tả Đăng Phong đi thẳng vào, tỉ mỉ quan sát món đồ đó, mọi người rụt rè ở phía sau, không dám đi theo.

“Chỗ này không còn cơ quan nữa đâu.” Tả Đăng Phong khẽ nói.

Mọi người lúc này mới căng thẳng theo vào, càng lúc họ càng không hiểu Tả Đăng Phong đến và là cẩn thận hay là lỗ mãng, lúc trước lãng phí mấy tiếng đồng hồ quan sát từng chi tiết nhỏ bên trong mộ đạo, lần này lại cứ thế mà đi thẳng vào.

Hai bên món đồ bằng kim loại có cái giá, ở giữa có trục đẩy, thiết bị kích phát có chút tương tự với lò xo, khi cửa đá bị kéo động cửa đá, khuyên đồng sẽ kéo dây đồng, kéo đồ ngăn lò xo ra, lò xo sẽ đẩy quả cầu đá xô ra, trước khi quả cầu đá bị xô ra, sẽ tác động ngược lại sợi dây đồng, làm hai cánh cửa đá mở ra trước.

Tả Đăng Phong vuốt ve cái thứ trông giống lò xo đó, nó là một sợi kim loại màu đỏ hình xoắn ốc dài đến năm thước, cấu tạo rất giống lò xo, đều là lợi dụng lực quán tính của kim loại, nhưng cái lò xo khổng lồ này đã được chế tạo ba ngàn năm, mà vẫn có thể khôi phục nhanh chóng nguyên trạng, đây chắc chắn không

phải kim loại bình thường có thể làm được, kim loại thường đừng nói ba ngàn năm, chỉ ba năm thôi, là lực đàn hồi đã biến mất.

Món đồ này cấu tạo không phức tạp, khó là ở chỗ cái lò xo kia sau ba ngàn năm mà vẫn còn duy trì được khả năng đàn hồi, có lẽ đây chính là kim loại tinh luyện được từ bí quyết và kỹ thuật tinh luyện kim loại có trong quyển sách trời Khương Tử Nha có được.

“Tả chân nhân, đây là vật gì?” Lưu Quý Lâm không nhìn ra món đồ đó là cái gì.

“Là cơ quan bắn ra quả cầu đá, quả cầu đá được bắn ra để đè chết kẻ xâm nhập, dây đồng khi kéo căng hết mức hoặc đựng phải vật nặng sẽ co giập rút trở về, quả cầu đá lại trở về chỗ cũ, khi đó hai cánh cửa cũng sẽ được dây đồng kéo đóng lại.” Tả Đăng Phong thuận miệng giải thích.

“Người này thật lợi hại, cơ quan như vậy cũng nghĩ ra được.” Mã Anh cảm thán.

“Trên đời không có thứ cơ quan nào có thể dùng mãi mãi, mỗi lần vận hành, cơ quan sẽ bị tiêu hao một phần cường độ, sau vài lần quả cầu đá sẽ không thể trở về vị trí cũ được nữa.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Tả chân nhân, giờ làm gì với nó?” Lưu Quý Lâm chỉ món đồ.

“Lùi lại!” Tả Đăng Phong bước lên, phát Huyền Âm chân khí đóng băng những sợi dây đồng cố định món đồ, khi kim loại lạnh đến mức đủ giòn, sẽ rất dễ bị kéo đứt.

“Gọi người đem thứ này kéo ra ngoài chôn.” Tả Đăng Phong phân phó.

“Vật này cũng đáng tiền.” Một đầu lĩnh đào mộ đánh bạo lên tiếng.

“Vật này không may mắn, tốt nhất đừng đem bán.” Tả Đăng Phong thuận miệng dặn. Thật ra, món đồ này không bị nhiễm khí tức bất lương, nên không có chuyện có may mắn gì hay không, nhưng nó được làm bằng một thứ kim loại màu đỏ rất kỳ dị, đây là kết tinh trí tuệ của người xưa, nếu bị rơi vào tay người nước ngoài thì thật sự là rất đáng tiếc, thà để chôn dưới đất cho hậu nhân nghiên cứu.

Mọi người lập tức đi ra ngoài gọi người, một lúc sau mấy chục người đi vào, trông dây thừng lên buộc chặt, vì món đồ này quá lớn chôn hết mộ đạo, Tả Đăng Phong và Thập Tam phải chờ ở bên ngoài.

Hơn tám giờ tối, người lên trần mua đồ ăn trở về, món đồ kim loại vẫn chưa được kéo ra khỏi mộ đạo, Tả Đăng Phong ra lệnh ọi người tạm nghỉ, những người này đã một ngày một đêm chưa ăn cơm rồi.

“Tả chân nhân, đây là đồ ăn ngài cần và tiền dư.” Thằng nhóc mua đồ ăn đưa một cái rổ và một xấp tiền giấy cho Tả Đăng Phong.

“Sao lại là tiền giấy của tỉnh, các người lấy thứ rách nát này ở đâu?” Tả Đăng Phong nhìn thấy tiền giấy thì giật mình, hiện nay tiền tệ ở Trung Quốc vô vàn hỗn loạn, loại tiền thông dụng nhất là vàng và đồng đại dương, ngoài ra mỗi tỉnh còn lưu hành một loại tiền giấy riêng, Sơn Đông đã rơi vào tay Nhật từ sớm, nên thứ gọi là tiền giấy của tỉnh kỳ thực chính là ngụy tệ do người Nhật phát hành.

“Bưu quán trên trần.” thằng bé trả lời.

“Sao không tới tiền trang?” Tả Đăng Phong cao giọng. Bưu quán là chi nhánh của bưu cục, mà bưu cục là do người Nhật khống chế, cái nơi này thâm sơn và cốc mà lại có kim phiếu của Kim trạch Cửu Châu, kẻ ngu cũng biết có vấn đề.

“Trên trần không có tiền trang.” Thằng bé sợ hãi trả lời.

“Chuyện gì vậy Tả chân nhân?” mọi người hỏi.

Tả Đăng Phong cười gượng lắc đầu, “Không có gì, ăn cơm đi, cơm nước xong thì mau kéo cái thứ đó ra, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa...”

379. Q.4 - Chương 379: Đồ Vật Chôn Cùng.

“Tả chân nhân, sao chúng ta lại không còn nhiều thời gian ?” Mã Anh hỏi.

“Bưu quán là do người Nhật quản lý, một trăm lượng Hoàng Kim là cả một mỏ tài sản, một người bình thường khó mà có được, nên người Nhật sẽ nghi ngờ.” Tả Đăng Phong nhắc nhở đi về hướng nghĩa trang, chuyện đã xảy ra rồi, không cần phải giận chó đánh mèo người khác.

“Họ có nghi cũng không chắc sẽ nghi ngờ đến chúng ta.” Mã Anh đuổi theo.

“Kim phiếu tôi dùng đều là của Kim trạch Cửu Châu, người Nhật biết tôi và Kim trạch Cửu Châu có quan hệ rất tốt.” Tả Đăng Phong đáp. Quan hệ của hắn và Tôn Phụng Tiên người Nhật đã biết, sợ dĩ người Nhật không dám động đến Kim trạch Cửu Châu là vì Kim trạch Cửu Châu làm ăn quá lớn, động đến nó sẽ làm toàn bộ thương gia ở khu bị Nhật chiếm rút vốn về chuyển sang địa bàn khác, đây là một tổn thất rất lớn đối với người Nhật.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Mã Anh rút cuộc cũng hiểu được sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Tận dụng thời gian, hy vọng có thể phá được cơ quan, đào lăng mộ ra trước khi người Nhật tới.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

“Nói thì leo leo, làm việc thì toàn chuốc họa!” Một đầu linh xoay tay tát thẳng bé kia một cái.

“Người Nhật sớm muộn cũng sẽ đi tìm tới, đừng trách nó.” Tả Đăng Phong đi vào nghĩa trang, tất cả bùn đất trong sân đã được mọi người dọn hết vào trong hố, hiện mọi người đang ngồi trong phòng ăn cơm nghỉ ngơi.

Trong chỗ có mấy con gà quay và mấy bình rượu, Tả Đăng Phong lấy một con gà quay và một bình rượu đưa cho Mã Anh, rồi đi ra ngoài ngồi dưới mái hiên, trong phòng quá nhiều người, quá ồn ào.

Tả Đăng Phong ăn uống như thường, mọi người thấy hắn không hề lo lắng, thì áp lực trong lòng cũng giảm hẳn đi, ăn như hùm như sói, ăn sạch hết bánh bao, vừa ăn vừa hưng phấn bàn luận xem sẽ làm gì sau khi có tiền.

Tả Đăng Phong ăn uống thoải mái vì hắn biết chuyện phải đến thì sớm muộn gì cũng sẽ đến, muốn tránh không có tránh được, kế hoạch trước mắt chỉ còn cách tăng tốc độ tối đa, hy vọng có thể phá tan trận pháp, xách được nội đan cao bay xa chạy trước khi người Nhật tới.

Mọi người ăn xong cơm tối lập tức xúm vào làm việc tiếp, họ còn rất nhiều việc phải làm: đào hai đường lên xuống hố, lôi món đồ kim loại cực to cực nặng kia ra, đem đi chôn, làm cái nào cũng mất nhiều thời gian.

Tả Đăng Phong và Thập Tam đi lên hướng bắc, con sông nhỏ cách đó không xa đã bắt đầu tan tuyết, Tả Đăng Phong kéo nước sông lên, vận Huyền Âm chân khí đánh ra một cái, vô số băng tiễn nhảy mất thành hình, bắn về phương xa.

Hai mươi trượng, trong vòng mười trượng đầu băng tiễn bay rất nhanh, vượt quá hai mươi trượng thì chậm hẳn, không đủ để giết người. Tả Đăng Phong lại ngưng tụ một thanh trường mâu bằng băng, lần này khoảng cách bay rất xa, hơn cả trăm mét.

Kết quả này không làm Tả Đăng Phong hài lòng. Khoảng cách tấn công này so với đạn thì quá ngắn, không đủ để chống lại nhiều người, chỉ đủ để cướp đường đào mạng.

Buổi tối giờ tỵ, mọi người đã đào được hai đường lên xuống, món đồ đồng cũng đã chôn xong, mộ đạo đã được thông suốt.

Tả Đăng Phong và Thập Tam đi vào mộ đạo, mọi người giờ được đi theo.

Phía sau vị trí cũ của quả cầu đá chừng mười bước lại có một cánh cửa đá, cánh cửa này không có móc kéo, trên cửa không có cơ quan nào, chỉ là một phiến đá bình thường.

Tả Đăng Phong trầm ngâm không nói, mọi người cũng không dám lên tiếng quấy rối suy nghĩ của hắn, một lúc lâu sau Tả Đăng Phong vận Chuyển Sơn Quyết kéo cửa đá mở ra.

Tiếng cửa mở rầm rầm làm mọi người bị dọa hồn vía lên mây, không ai nghĩ Tả Đăng Phong lại không chút dấu hiệu nào kéo mở cửa đá, càng bất ngờ hơn khi phía sau cửa đá không hề có cơ quan, mà chỉ có vô số vật chôn cùng chồng chất trùng điệp lên nhau.

“Oa, phát tài, phát tài thật rồi!” mọi người và ồ lên sung sướng, vô số vật chôn cùng lóng lánh ánh hào quang vàng óng dưới ánh đuốc, vì mộ huyết vô cùng khô ráo, Hoàng Kim và đồ đồng không hề bị ôxy hoá làm xỉn màu.

Đám đồ này đa số là bình, vò gốm, chén nhỏ, bồn sinh hoạt các loại, cũng có dùng cho lễ nghi trong cung, món nào cũng rất cổ xưa, không tinh mỹ đẹp đẽ như đồ chôn táng thời Đường tống, thời Thương Chu sản xuất chưa phát đạt, sản xuất lạc hậu khiến họ không đầu tư thời gian để tạo dáng cho sản phẩm.

“Tả chân nhân, ở đây có cơ quan không? ” Mã Anh hưng phấn hỏi, người vui sướng nhất hiện giờ chính là ông ta và Chu Hùng, vì trong lăng mộ không có cương thi, nên các đầu lĩnh cũng rất vui, mục đích của họ chính là đồ bồi táng, mà nay đã thấy vô số món ở ngay trước mắt.

Tả Đăng Phong không đáp, cổ mộ này và cổ mộ thời Thương Chu có bố cục không giống nhau lắm, không theo hình cong, mà là hình sợi dài, dựa theo kết quả kiểm tra của đám người Lưu Quý Lâm, thì lăng mộ của Khương Tử Nha giống một cái đình ghim, mộ đạo rất dài, dẫn thẳng tới chủ mộ thất.

Lăng mộ dài đến trăm bước, mộ đạo chiếm cứ năm mươi bước, cơ quan thứ nhất chiếm mất mười bước, khu vực để đồ bồi táng này cũng chiếm mười bước, như vậy khu vực chưa được khai phá chỉ còn có ba mươi bước, ba mươi bước là khái niệm gì, ba mươi bước chính là khoảng hai mươi mét, hai mươi mét vuông vẫn chỉ có thể là chủ mộ thất, căn bản không thể bố trí trận pháp và cơ quan.

“Tả chân nhân, rốt cuộc có cơ quan không?” đám Lưu Quý Lâm lộ rõ sự tham lam trong ánh mắt.

“Không.” Tả Đăng Phong lắc đầu, những đồ vật này rõ ràng cho thấy Khương Tử Nha chết rồi mọi người mới chắt đóng chúng vào đây, chỗ này không thể còn cơ quan được nữa.

“Lấy đi có được không?” Lưu Quý Lâm vội hỏi.

Tả Đăng Phong không đáp, hắn phải suy nghĩ cẩn thận. Những món đồ này đều là văn vật thời Thương Chu, có giá trị nghiên cứu hơn văn vật thời Đường tống nhiều, những văn vật này nếu bị phát tán rơi rớt ra ngoài thì chính là một tổn thất cực lớn đối với truyền thống văn hóa đất nước, nếu muốn bảo vệ những thứ đồ này, phải giết chết hơn một trăm người ở đây để diệt khẩu.

Nghĩ một hồi, Tả Đăng Phong nhìn Lưu Quý Lâm gật đầu, hắn thấy sự đáng tiếc khi mất mát đồ cổ ra ngoài là do thói quen nghề nghiệp hắn dưỡng thành hồi làm về văn hóa, nhưng bây giờ hắn không còn làm về văn hóa nữa, hướng chi cuộc đời của hắn cũng sắp đi tới phần cuối, người sắp chết lời cũng thiện, chim sắp chết cũng buồn bã, những người này tuy đáng ghét, nhưng hắn không muốn giết người nữa.

Mọi người được Tả Đăng Phong cho phép, lập tức đi ra kêu người vào phụ khuân đồ, trên dưới một trăm người tấp nập qua lại, nhanh chóng càn quét mọi thứ sạch sẽ.

Tả Đăng Phong cất bước đi vào đường nối, phía trước khoảng mười bước có một cánh cửa đá, hai bên cửa có Âm Dương Thái Cực Đồ, chia đều cân đối hai bên, hai con mắt âm dương là hai viên bảo thạch to bằng nắm tay.

“Tả chân nhân, đồ vật đã dời ra sư huynh của tôi canh chừng, ngài ra chọn trước đi, chỗ còn lại cho họ.” Chu Hùng chạy vào.

Tả Đăng Phong xoay người đi ra, lúc này là rạng sáng, nhiệt độ cực thấp, trên trời vẫn còn có tuyết đang rơi, nhưng mọi người đều rất hưng phấn, ai cũng nhìn đồng hồ chăm chăm, không ngừng xoa tay.

“Hai người từng người tới chọn đi.” Tả Đăng Phong nói với Mã Anh và Chu Hùng.

“Cảm ơn Tả chân nhân.” Mã Anh và Chu Hùng luôn mồm cảm ơn, đi tới đi lui chọn đồ, chọn đồ làm người ta sinh ra cảm giác mình là chúa tể, được quyền quyết định mọi vật, rất là thỏa mãn, giống như phụ nữ thích đi dạo phố chọn quần áo, đàn ông thích đi kỹ viện chọn đàn bà, chính là cái tư thế đứng ở trên cao quyết định vận mệnh của người khác, nhưng không ai nghĩ những người phụ nữ thích đi dạo phố hay đàn ông thích đi kỹ viện đều là những người không tự tiên trong cuộc sống hiện thực.

Mã Anh chọn một cái chén rượu bằng vàng, giá trị không nhỏ, Chu Hùng chọn một món đồ bằng vàng, nhìn chắc là ống nhỏ hay bình đựng nước tiểu thời cổ đại.

“Chia làm năm phần, mỗi đội một phần.” Tả Đăng Phong nói với Lưu Quý Lâm.

Lưu Quý Lâm chính là đang chờ câu này của Tả Đăng Phong, lập tức kêu người tới phân chia, ý có Tả Đăng Phong làm chỗ dựa, nhóm của hắn giành nhiều đồ nhất, những người khác cũng mặc kệ, dù sao chuyện này cũng là nhờ Lưu Quý Lâm làm đầu mối.

“Đồ đã chia, nếu thấy đủ, thì có thể đi được rồi, còn nếu vẫn còn muốn nữa, thì ở lại giúp tôi mở chủ mộ thất.” Tả Đăng Phong nhìn quanh.

“Tả chân nhân, trong chủ mộ thất có gì?” Chu Hùng hỏi ngay trước tiên.

“Có quan tài của Khương Tử Nha.” Tả Đăng Phong bình tĩnh trả lời.

“Khương Tử Nha trở thành cương thi ngàn năm à?” Chu Hùng hơi hãi. Tả Đăng Phong từng bảo trong lăng mộ có cương thi, ông ta vẫn luôn nhớ kỹ.

“Không gạt các người, trong lăng mộ này không có cương thi, nên tôi ở lại giúp các người là vì tôi muốn đi vào chủ mộ thất tìm một món đồ.” Tả Đăng Phong nói thật, đến bây giờ hắn cũng không cần phải giấu nữa.

Tả Đăng Phong nói xong, xung quanh hoàn toàn yên tĩnh, mọi người đã đạt được mục đích, đồ được chia đã đủ cho họ sinh sống, nên ai cũng có ý muốn rút lui, nhưng e ngại mặt mũi và sợ Tả Đăng Phong nên mới không dám rời đi.

“Tả chân nhân, ngài muốn chúng tôi làm gì?” Lưu Quý Lâm đánh bạo hỏi.

“Đào hết nghĩa trang, để chủ mộ thất hoàn toàn lộ ra.” Tả Đăng Phong đáp. Hai con mắt âm dương trên cửa đá thứ ba nhìn giống cơ quan mở cửa, nhưng thực sự ẩn vào cái nào cũng sai, căn bản cũng chẳng cần phải cực khổ nghĩ về chuyện đó, vì Khương Tử Nha không cần phải để lại cơ quan mở mộ thất bên trong lăng mộ, nên giờ chỉ còn cách đào hết lớp đất che phủ chủ mộ thất ra, sau đó bày trận ngăn chặn mối liên hệ giữa lớp bảo vệ chủ mộ thất và ngọn núi phía tây, xông vào chủ mộ thất, lời âm chúc thổ ngữ ra.

“Việc này quá lớn, người của tôi không đủ.” Lưu Quý Lâm lắc đầu.

“Người không đủ thì đi gọi thêm, gọi hết người xung quanh tới đây, ối người mười đồng đại dương, không phân biệt nam nữ, bất luận già trẻ.” Tả Đăng Phong cau mặt, tình hình bây giờ không cho phép hắn che giấu hành tung nữa, phải thẳng tay mà làm.

“Được, mọi người đi gọi người đi!” đám người Lưu Quý Lâm lập tức và đồ được chia, tản đi.

Chốc lát sau, mọi người đã đi sạch, Tả Đăng Phong, Chu Hùng và Mã Anh trở lại nghĩa trang tránh tuyết, đã mấy ngày hắn chưa ngủ, nên nằm xuống nghỉ ngơi, vì có Thập Tam canh gác, nên hắn ngủ rất say, khi thức dậy thì không còn thấy Mã Anh và Chu Hùng ở trong nghĩa trang.

Lúc đầu Tả Đăng Phong không để ý, nhưng đợi tới giờ Thìn vẫn không thấy ai trở về, thì hắn cảm giác có điều bất thường, nên vọt lên cao nhìn ra chung quanh, thấy bốn phương tám hướng đều là người, lít nha lít nhít không ít hơn một vạn, đang tiến tới gần, họ không phải nông dân, mà mặc trang phục của quân Nhật...

380. Q.4 - Chương 380: Thân Hãm Trùng Vây.

Tả Đăng Phong từng nghĩ người Nhật sẽ tìm tới nơi này, cũng nghĩ đến việc họ sẽ phái quân đội hiệp trợ Ninja, nhưng hắn không ngờ lại huy động quân Nhật nhiều như vậy, mệnh mỏng cuộn cuộn, đầy khắp núi đồi, nhìn từ xa cứ như một đàn kiến.

Tả Đăng Phong không nghĩ Mã Anh và Chu Hùng tố cáo, vì họ không có động cơ, những nông dân được chia của cũng không thể, quý Nhật tìm tới đây chính là vì tấm kim phiếu trăm lạng hoàng kim đã làm bại lộ hành tung của hắn.

Quân đội còn cách nghĩa trang có mười mấy dặm, giữa các đội quân có khe hở, muốn đào tẩu vẫn còn kịp, nhưng lăng mộ còn chưa mở ra, nội đan âm chúc thổ ngữ còn chưa lấy được, hắn không thể rời đi, nhưng nếu bây giờ không đi, đợi quân Nhật tới gần, vòng vây thu nhỏ lại, đến lúc đó muốn đào tẩu khó càng thêm khó.

Cục diện hãn không muốn gặp nhất đã xảy ra, đối địch và phá trận phải thực hiện cùng lúc rồi.

Nhưngm như vậy, mức độ nguy hiểm rất là cao.

Nếu bây giờ hãn rời đi, quân Nhật sẽ cho người canh giữ nơi này, để đảm bảo các Ninja phá trận không bị quấy rầy. Ninja Nhật không phải lũ ngốc, sớm muộn cũng sẽ bắt được âm chúc thổ ngư, lấy nội đan của nó để đổi nội đan dương chúc thổ cầu trong tay hãn. Người Nhật đã biết hãn tìm âm chúc nội đan để cứu người yêu sống lại, nên chắc chắn sẽ đưa ra điều kiện không công bằng để ép hãn trao đổi, thậm chí còn có thể dùng nó để bắt hãn đi tìm những viên nội đan dương tính còn lại.

Nhưng nếu ở lại, trong thời gian ngắn nhất định không kịp phá được trận pháp, đến khi vòng vây thu nhỏ lại, hãn sẽ rất khó đào tẩu. Quân Nhật ai cũng có súng, nếu hãn lảng không đào tẩu, Quân Nhật nhất định sẽ nhắm thẳng vào hãn mà bóp cò, Thần Tiên cũng sẽ bị bắn thành cái sàng, chỉ còn cách từ trên mặt đất lao ra, nhưng quân Nhật đông như thế, vòng vây ít nhất cũng phải dài đến mấy dặm, nói xông ra nghe dễ thế!

Ở lại thì bất lợi ỉnh, mà đi thì mình cũng bất lợi, Tả Đăng Phong phải lựa chọn. “Núi xanh còn sợ gì không có củi đốt.” Tả Đăng Phong vắt vẻo ra quyết định, chỉ cần còn người sống, thì còn hy vọng.

Nhưng khi hạ xuống mặt đất hãn lại đổi ý. Không thể đi, nếu âm chúc thổ ngư rơi vào tay người Nhật, hãn sẽ hoàn toàn bị mất quyền chủ động. Người Nhật rất coi trọng dương chúc nội đan, hãn coi trọng âm chúc nội đan, hai bên đều có điểm yếu, không bên nào dám manh động, chỉ có thể giằng co, nhưng hãn chỉ còn có chín tháng, không có thời gian giằng co với họ.

“Không đi được, đi là tiêu hết.” Tả Đăng Phong lẩm bầm.

“Miêu ~” Thập Tam cũng nhận ra Tả Đăng Phong nôn nóng.

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn Thập Tam, trong lòng đột nhiên sinh ra một ý nghĩ kỳ lạ, nhưng ý nghĩ này chỉ trong chốc lát đã bị hãn hủy bỏ. Lòng Thập Tam tuy hơi có sắc vàng, tai cũng dài ra lông búp, nhưng nó chưa nuốt đủ nội đan, nội đan của bản thân còn chưa hồi phục, với tu vi hiện giờ của Thập Tam, tuy có thể ngưng thần gọi Kim long ra, nhưng Thập Tam Thái Tử Phong cách nơi này cả vạn dặm, Kim long chưa đến nơi linh khí của Thập Tam đã hết rồi, không thể khống chế Kim long được nữa, không được, đường này không thông.

Quân Nhật đang nhanh chóng tới gần, những đội quân này không cùng một gốc với nhau, trang bị, cách thức không giống nhau, cho thấy là từ nhiều đội được tạm thời điều động đến đây, chứ không phải là một sư đoàn hay lữ đoàn hoàn chỉnh. Trong những người này cũng không có nguy quân, người Nhật tuy dùng nguy quân nhưng không tin tưởng họ, những nhiệm vụ quan trọng đều không cho nguy quân tham dự.

Tả Đăng Phong bắt đầu suy nghĩ làm sao để phá trận, phá sớm một phút là có thể rời đi sớm một phút.

Trước giờ hãn tưởng Khương Tử Nha sẽ đặt một trận pháp trình độ cao nhất trong đời ở trong lăng mộ, nhưng không ngờ Khương Tử Nha lại không làm vậy, mà chỉ lấy núi làm trận nhãn, lập vòng phòng hộ bảo vệ chủ mộ thất, đây là loại trận pháp đơn giản nhất, nhưng khó phá nhất, chỉ cần núi còn, chủ mộ thất sẽ còn an toàn, trận pháp này đã hoàn toàn nắm được tinh túy của cái gọi là “đại xảo nhược chuyết”, nếu muốn phá một trận pháp như vậy, chỉ có cách làm cho trận pháp lộ hết ra, sau đó chặn đường liên hệ giữa chủ mộ thất và ngọn núi lớn phía tây, nhưng bây giờ nông dân đã chạy hết rồi, làm sao đào mộ ra được.

Phải đấu với kẻ địch mạnh, Tả Đăng Phong không thể nào bình tĩnh được, lửa cháy đến nơi ai mà ngồi không yên được, nên hãn lại đi ra quan sát tình hình địch, phát hiện kẻ địch chỉ còn cách nghĩa trang không tới năm dặm.

Tả Đăng Phong quay trở vào long lăng mộ, đứng trước cánh cửa đá thứ ba một lúc lâu, Âm Dương Thái cực phù trên cánh cửa này không thể động vào, tuy không biết chắc động vào sẽ gây ra hậu quả gì, nhưng có thể khẳng định chắc chắn không tốt.

Tả Đăng Phong quay trở lên mặt đất, hổ to đã bị lấp, hãn phải đào lại, cửa chính không thể vào được, thì phải tìm cách vào bằng cửa phụ.

Vì chỗ này đã từng bị đào lên, nên khi lấp lại đất cũng rất xộp, hơn nữa chỉ sâu có năm trượng, dùng Chuyền Sơn Quyết chỉ sau một nén nhang, Tả Đăng Phong đã đào lại hố xong, màn chắn màu đen lại xuất hiện.

Tả Đăng Phong quay ra kiểm tra tình hình địch lần thứ hai, quân Nhật đã dừng lại cách bên ngoài ba dặm, bắt đầu tập trung quân lực, bài binh bố trận.

Thấy quân địch không ý định tấn công ngay, Tả Đăng Phong hơi yên tâm, nhưng hắn biết rõ thời gian kéo dài càng lâu, binh lực của địch càng mạnh, hắn muốn trốn thoát càng khó.

Làm sao bây giờ? làm sao bây giờ? Tả Đăng Phong nhắm mắt, cau mày suy nghĩ. Không thể dùng trận pháp để chặn mối liên hệ giữa ngọn núi chủ mộ thất, một là vì không đủ vật liệu bày trận, hai là chủ mộ thất chưa hiện ra nguyên hình, hắn không thể xác định quy mô hình dạng của nó để bày được trận pháp cụ thể.

Bày trận pháp chế địch cũng không thông, một là vật liệu thiếu hụt, nguyên nhân quan trọng nhất là trận pháp khi lập từ bên trong không thể mở rộng ra ngoài được, hắn đang ở trong vòng vây, nếu muốn bày trận thì phải trốn ra được bên ngoài.

Tả Đăng Phong gấp rút như kiến trên chảo nóng, may mà vòng vây của quân Nhật chưa hoàn thành, vẫn còn đang điều chỉnh, bày bố, đặt trọng binh ở núi lớn và những chỗ khuất, xếp đội bắn tỉa ở những điểm cao, pháo cối ở những nơi bằng phẳng.

Tả Đăng Phong vốn đã từng bố trí một trận pháp đơn giản bên ngoài nghĩa trang, để cho người ngoài không nhìn thấy được tình hình bên trong, nên đội bắn tỉa chưa nhìn thấy hắn, nhưng quân Nhật biết chắc hắn vẫn đang ở ngay trong khu vực này.

Càng lúc, quân Nhật tập kết tới ngày càng nhiều, độ dày của vòng vây tăng lên đến năm dặm, tần suất di động càng lúc càng ít đi, cho thấy không bao lâu nữa họ sẽ bắt đầu tấn công.

Tả Đăng Phong vừa lo vừa căng thẳng lại vừa tự kiêu. Lo là âm chúc thổ ngư ở ngay bên dưới, mà hắn mãi không tìm được cách nào phá vỡ màn chắn thu lấy nội đan. Tự kiêu là không ngờ người Nhật lại điều động hơn một vạn quân chỉ để vây công một mình hắn, một địch vạn người chính là vinh quang vô thượng của đàn ông. Căng thẳng là vì với một trận địa khủng bố như vậy, dù thân pháp có nhanh hơn nữa cũng không thể nào thoát khỏi mưa bom bão đạn, tu vi lợi hại đến đâu cũng không thể lấy một tàn sát được vạn người.

Đến hai giờ chiều, Tả Đăng Phong vẫn chưa nghĩ ra cách phá trận, mà trận địa của quân địch đã bài bố xong xuôi, chín Ninja Nhật đã xuất hiện. Họ không đứng ở đầu đội ngũ cho thấy họ không định ra tay trước, mà là muốn cho quân đội đánh trận đầu.

Lúc này dù đã đầu xuân, nhưng vẫn là ngày ngắn đêm dài, hơn năm giờ chiều trời đã bắt đầu tối. Tả Đăng Phong rất muốn quỷ Nhật không bắt đầu tấn công trước khi trời tối, vì đến tối quân Nhật sẽ không còn nhìn rõ mọi vật, hắn sẽ có thêm một đêm để suy nghĩ, nhưng đáng tiếc người Nhật không ngốc, vòng vây hoàn thành xong là lập tức phái ra một đội quân xông thẳng về phía nghĩa trang.

Tả Đăng Phong cầm thanh kiếm của Mã Anh, ngưng thần chờ đợi, muốn giết mười tên quỷ này bình thường không cần dùng binh khí, nhưng hắn muốn giữ lại linh khí hết mức có thể.

Mười quỷ này tử chỉ là để thăm dò, mục đích thật sự của chúng là để xem hắn có ở trong nghĩa trang hay không, vì trận pháp ẩn hình của Tả Đăng Phong vẫn còn phát huy tác dụng, quỷ tử không nhìn thấy tình hình cụ thể trong nghĩa trang, nhưng chúng không cần biết trong nghĩa trang như thế nào, chỉ cần biết hắn vẫn còn đang ở trong đó là đủ.

Tốp dò đường đến sát nghĩa trang thì dừng, súng cối bắt đầu khai hỏa.

Tả Đăng Phong cau mày, quỷ tử quả thực đã đặt mục tiêu giết hắn lên hàng đầu, tìm dương chúc nội đan xếp xuống thứ hai, đặt ở thứ yếu vị trí, thậm chí không thèm lo lửa đạn cực mạnh có thể làm hỏng nội đan.

Mộ đạo kiên cố trở thành nơi tránh đạn cực tốt, phía trên có một tầng đất hơn hai mươi mét, đạn pháo căn bản không thể bắn tới chỗ hắn. Tả Đăng Phong và Thập Tam trốn trong mộ đạo, nghe tiếng đạn pháo nổ tung đình tai nhức óc, đất rung núi chuyển. Tả Đăng Phong nhận ra tử vong đang cách mình rất gần, tuy

sớm muộn gì cũng phải chết, nhưng tuyệt đối không thể chết lúc này, cũng không thể chết ở chỗ này, hắn còn có việc chưa làm xong.

Dạn pháo nổ inh tai, nhưng Tả Đăng Phong vẫn ung dung, chỉ ít trong thời gian nã pháo, quân Nhật sẽ không tấn công, hắn thừa cơ hội đi tới trước cánh cửa đá thứ ba, nhìn hai mắt cá âm dương mà bối rối, hay là hắn cả nghĩ quá rồi, cánh cửa này vẫn có thể mở ra được?

Nhưng cuối cùng hắn vẫn không nhấn vào mắt cá nào, không thể vì tình thế nguy cấp mà lừa mình dối người, những cơ quan trước đã hoàn toàn làm tắc nghẽn mộ đạo, mặc kệ người phương nào đi vào đều sẽ làm chúng bị phát động, dù là hậu nhân của Tề quốc đi vào đến cũng là như vậy, căn bản là không có cách nào đi vào mà được an toàn, cho thấy Khương Tử Nha căn bản không hề nghĩ đến việc có ai đó sẽ vào được, nếu vậy ông ta đâu cần phải để lại cách thức đi vào trong lăng trên cánh cửa đá cuối cùng.

Tả Đăng Phong quay ra mộ đạo, đánh gãy hết cột gỗ chống trong phạm vi ba mươi bước, vùi lấp con đường đi vào trong lăng, hắn muốn tạo nên động cơ bức bách bản thân phải từ bỏ mệnh mỗi sai lầm này, tập trung suy nghĩ một con đường phá trận khác.

Tả Đăng Phong nóng ruột, lòng như lửa đốt, hắn biết sau khi tiếng pháo dừng lại, đại quân quỷ tử sẽ xông vào, con sông nhỏ kia cách nghĩa trang tới hơn hai dặm, một khi vòng vây thu nhỏ lại, hắn không thể lợi dụng con sông để thi pháp nữa, đường lui thế là đứt đoạn.

Tả Đăng Phong đang đứng ngồi không yên, thì tiếng pháo đột nhiên ngừng bật, tiếng súng dày đặc và tiếng quỷ tử kinh ngạc kêu lên, Tả Đăng Phong nghiêng tai lắng nghe, phát hiện bên trong tiếng súng và những tiếng kêu sợ hãi là một tiếng chim kêu cao vút sắc nhọn...

381. Q.4 - Chương 381: Lục Đan Tề Toàn.

Những tiếng chim kêu bình thường không thể nào nghe được trong tiếng súng dày đặc, chim thường cũng không thể làm cho đám quân nhân kia kêu lên sợ hãi, nên Tả Đăng Phong đoán ra ngay con chim cực độc do âm chúc thổ ngư diễn sinh ra đã xuất hiện.

Hắn lập tức chạy ra khỏi chỗ trốn, quả nhiên, một con chim cực to đang từ hướng chính nam liên tục vừa kêu vừa lao xuống, vung trảo hất bay đám binh sĩ và súng pháo trước mặt. Con chim này toàn thân vàng óng ánh, đôi mắt đỏ rực đầy phần nộ, thần thái vô cùng uy vũ, cánh giương ra rộng hơn năm trượng, thể hình vô cùng khổng lồ, hai bàn chân màu đỏ đậm to như cái gấu, mỗi khi lao xuống là bầu lấy những khẩu pháo nặng cả hơn nghìn cân ném bay, bản thân nó lại mang cực độc, nên xông xuống đâu, là khu vực đó vang đầy những tiếng kêu rên đau đớn.

Nhìn thấy con kim điều, Tả Đăng Phong nhẹ cả người. Con kim điều này là con độc vật lợi hại nhất hắn gặp phải từ trước đến giờ, vì nó do âm chúc thổ ngư diễn sinh ra, nên bản thân nó mang thuộc tính kim, lông cánh của nó vô cùng cứng rắn, súng đạn không thể làm tổn thương được nó.

Kim điều xuất hiện làm trận hình quân Nhật đại loạn, chín Ninja Nhật nhìn thấy kim điều, lập tức ba người phóng về phía kim điều, sáu người còn lại không hề xông lên trợ giúp. Ninja Nhật và người tu hành Trung Quốc giống nhau ở một điểm, có người chuyên về tu hành, có người chuyên về dùng độc, ba Ninja xông ra là ba cao thủ về dùng độc, có thể chống đỡ được kịch độc trên vuốt của kim điều.

Kim điều vốn ẩn thân ở gần đây, thấy người Nhật nã pháo oanh tạc nghĩa trang, sợ làm bị thương tới âm chúc thổ ngư, nên mới xuất hiện ngăn cản. Hành động này của nó hoàn toàn là do nó tự chủ trương, không phải do âm chúc thổ ngư điều khiển, vì có trận pháp cách trở, âm chúc thổ ngư không thể cùng nó tâm linh cảm ứng.

Tả Đăng Phong không ngờ kim điều tuy vô cùng uy mãnh, nhưng gan lại không lớn. Hắn còn đang ngần ngại không biết có nên thừa dịp xông ra cản ba Ninja kia hay không, thì kim điều đã rời khỏi chiến trường. Mục đích của nó chỉ là lật tung đám súng pháo, không cho quân Nhật nã pháo oanh tạc nghĩa trang mà thôi, mục đích đã đạt được thì không cần mạo hiểm nghênh chiến ba kẻ đang xông tới kia nữa.

Độc tính của Kim điều vô cùng bá đạo, quân Nhật nào trúng độc đều ngã xuống tắt hơi, nhưng độc tính của nó lại không lan truyền qua đụng chạm, nên những người chuyển thi thể không bị trúng độc. Tả Đăng

Phong bất giác nhớ lại chuyện thợ mộc Lưu thắng thời Thanh triều. Năm đó ông ta nhặt được cái lông chim, hàng xóm xung quanh đều nhìn thấy, có người còn chạm vào nó, nhưng không ai trúng độc, ngược lại cả nhà Lưu Thắng và người khám nghiệm tử thi đều trúng độc mà chết. Lưu Thắng và người nhà tử vong rất có thể vì họ đốt cái lông chim, hoặc uống nước đã bị lông chim chạm vào, còn người khám nghiệm tử thi chết vì ông ta chạm vào máu của người chết vì độc, như vậy có thể suy ra không thể đụng vào móng vuốt của con kim điêu này, còn lông của nó chỉ cần không đốt cháy, không chạm vào máu thì sẽ không trúng độc.

Kim điêu kịch độc xuất hiện làm quân Nhật vô cùng sợ hãi, họ không biết kim điêu làm vậy chỉ vì nó, mà tưởng kim điêu tới là để giúp cho Tả Đăng Phong, nên vì kiêng kỵ kim điêu, quân Nhật sau đó không tấn công lần nào nữa. Màn đêm dần buông xuống, xung quanh tối om.

Nghĩa trang đã sớm bị đạn nổ bay, trận pháp che giấu của Tả Đăng Phong cũng bị hủy hoại, quân Nhật đã có thể nhìn thấy rõ tình hình bên trong nghĩa trang.

Vì nghĩa trang bị hủy, vô số đất đá rơi vào trong hố, Tả Đăng Phong phải dời bớt ra, nằm trong hố tiếp tục suy nghĩ. Kim điêu xuất hiện đã giúp hắn có thêm thời gian một đêm, hắn nhất định phải trong đêm này nghĩ ra cách phá giải trận pháp, muộn nhất tảng sáng mai quân Nhật sẽ tấn công quy mô lớn.

Tám giờ tối, quân Nhật ở phía đông bắt đầu đốt lửa sưởi ấm, phòng thủ trở nên lơ lửng, Tả Đăng Phong cau mày, phía đông là vùng đất bằng phẳng, độ khó để trốn thoát cực cao, quân Nhật chính là cố ý lộ ra kẻ hở đó, để thăm dò hư thực của hắn. Nếu hắn xông ra đường đó bỏ trốn, quân Nhật sẽ biết hắn đã đắc thủ, sẽ phòng thủ chặt hơn, nếu hắn không trốn, người Nhật có thể đoán được hắn vẫn chưa đắc thủ, sẽ lập tức tấn công.

Chiến tranh không chỉ dùng sức mạnh mà còn phải dùng cái đầu. Tả Đăng Phong nhìn thấu âm mưu của quân Nhật, nên lặng lẽ xông về phía đông. Vừa lướt ra khỏi khu vực an toàn, quân Nhật bật đèn pha sáng bừng, tiếng súng nổi lên bốn phía, Tả Đăng Phong lùi trở về, dùng lần mạo hiểm này để đổi lấy một đêm bình an. Quân Nhật không tấn công nữa, Ninja cũng không xông tới vây công.

Đến rạng sáng, quân Nhật bắt đầu chuẩn bị, Tả Đăng Phong bắt đầu chuẩn bị bỏ cuộc, quyết định đi ra. Bây giờ mạo hiểm phá vòng vây may ra còn một chút hi vọng sống, chờ thêm nữa chỉ còn một con đường chết, người Nhật chỉ cần không nã pháo, kim điêu kịch độc sẽ không can thiệp, chuyện sinh tử không thể gửi gắm hy vọng vào một con súc sinh lông lá.

Ngay lúc ấy, Tả Đăng Phong chợt phát hiện phía tây có ánh chớp xẹt qua, quay đầu nhìn qua, nhận ra không phải là chớp giạt, mà là một chiếc ô tô đang chạy tới, xe này hẳn là đến đưa cơm, vì trời còn chưa sáng hẳn, ô tô bật đèn pha sáng rực, vì đường sá ở đây không bằng phẳng, nên ánh đèn chớp tắt, rất giống chớp giạt.

Tả Đăng Phong định đợi lúc quân Nhật ăn cơm sẽ xông ra phá vòng vây, nhưng trong lòng hắn lại phập phồng không yên, giống như bỏ quên cái gì đó, hắn mơ hồ nhớ tới việc lầm tưởng đèn xe với chớp giạt, trong lòng thoáng qua một ý nghĩ, nhưng rất mơ hồ, cố nhớ cũng không nhớ ra nổi.

Tả Đăng Phong nhắm mắt, cố hết sức thả lỏng, nghĩ lại từng tí một, rốt cục cũng tìm ra cái ý nghĩ đã lóe lên kia. Lúc nhìn thấy chớp giạt hắn đã nghĩ tới Thiên Lô, tưởng tượng có một đạo Thiên Lô bắn thẳng vào màn chắn chủ mộ thất.

Trong nháy mắt Tả Đăng Phong nghĩ tới trong Thập Tam Quyết của Tử Dương quan ngự khí có một phép thuật có thể gọi đến và khống chế Thiên Lô, Ngự Khí Ngự Lô Quyết.

Lúc đạo sĩ kia truyền cho hắn pháp môn là truyền cái dễ hiểu trước, cái thâm ảo sau, lúc nhớ lại hắn cũng vô thức nhớ tới những cái dễ hiểu trước, khi viết lại vào giấy cũng là viết theo thứ tự đó. Trong Ngự Khí Thập Tam quyết, độ uy mãnh của Ngự Lô Quyết chỉ đứng sau Nghịch Thiên Quyết và Hoành Địa Quyết, nên đứng thứ ba từ cuối đếm lên, hắn tìm mãi mới thấy, đã không nhớ đến nó, lại càng chưa từng sửa chữa nó, nên đối với nó ấn tượng không sâu.

Tuy pháp quyết vị đạo sĩ kia truyền thụ cho đều có chỗ sai sót, nhưng toàn bộ pháp quyết không phải là hư cấu, nếu ông ta đã đọc ra Ngự Lô Quyết, thì nhất định là có loại pháp thuật này. Nếu quả thực có thể gọi đến và khống chế được Thiên Lô, chẳng những có thể dùng Thiên Lô đánh tan lớp màn chắn, mà còn có thể dùng nó để giết người Nhật.

Tả Đăng Phong móc tờ giấy ghi chép trong ngực ra, tìm chân ngón và chỉ quyết của Ngự Lôi Quyết, chân ngón và chỉ quyết đều đã bị đạo nhân kia bóp méo, nên phải nhanh chóng tìm ra những chỗ bị bóp méo đó và sửa lại.

Tử Dương quan là môn phái Tiệt giáo, phép thuật của họ phải dùng chân ngón và chỉ quyết kết hợp triển khai thì mới có hiệu quả. Chân ngón của Ngự Lôi Quyết là: “Bảo cho lăng tiêu, yêu nghiệt túy thể, sự tình thanh nguyên rõ ràng, Thiên Lôi tru tà, ty Lôi Thần dịch mau chóng linh mệnh, Thái thượng đại đạo quân lập tức tuân lệnh.” Chỉ quyết là dùng tay trái bấm quyết, ngón cái dán huyết ngư tế, ngón út ép huyết Thiếu Phủ, ngón giữa tiếp huyết lao cung, hai ngón còn lại chỉ thẳng.

Tả Đăng Phong làm thử, phát hiện linh khí trong khí hải tuy có rung động, nhưng không thoát ra khỏi huyết, không thể chạy tới bàn tay trái được. Hành khí không thuận lợi chứng tỏ chỉ quyết có vấn đề, nhưng vấn đề này không lớn. Trên cánh tay con người có hai mươi tám huyết vị, trên bàn tay có mười huyết vị, chỉ quyết chỉ dùng tới ba cái, theo đường linh khí vận hành có thể đoán ra trong ba huyết vị chỉ có một cái là bị sai, dùng chân ngón thử nghiệm mấy chục lần là sửa lại được.

Tuy thời gian rất gấp rút, nhưng Tả Đăng Phong cũng chỉ còn cách thử nghiệm từng cái một. Sau hơn mười lần thử nghiệm thì phát hiện linh khí truyền tới tay trái rất nhanh, thiên địa đều cảm ứng được. Tả Đăng Phong hơi rùng mình, chắc hẳn chỉ quyết của hắn lần này đã đúng, nhưng chân ngón thì vẫn còn chỗ sai. Chân ngón sai sẽ làm tiêu hao rất nhiều linh khí. Phải biết muốn dùng Ngự Lôi Quyết phải có trình độ Tử Linh khí. Hắn may là đã đạt tới cấp độ này, Tử Linh khí của hắn có nồng độ gấp hơn chín lần người tu đạo bình thường, vậy mà khi triển khai Ngự Lôi Quyết cũng vẫn có cảm giác vô cùng miễn cưỡng, nếu cứ cưỡng ép dùng thì căn bản không thể nào duy trì được lâu dài, chứng tỏ chân ngón không đúng.

Biết chân ngón sai, nhưng Tả Đăng Phong không sửa. Muốn sửa chân ngón phải tĩnh tâm, mất rất nhiều thời gian để phỏng đoán và suy luận, hắn bây giờ không thời gian, cũng may tuy chân ngón có sai lệch, nhưng vẫn đủ làm thiên địa hô ứng, linh khí càng tuôn ra, trên bầu trời cũng từ từ xuất hiện lôi vân.

Lúc này trời chưa sáng hẳn, lôi vân xuất hiện không làm người Nhật nghi ngờ, nhưng khi lôi vân từ từ ngưng tụ, Tả Đăng Phong phát hiện chân ngón sai lệch đã dẫn đến một hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Lôi vân trên bầu trời không chỉ có một chỗ, mà xuất hiện tới hai chỗ, cho thấy Ngự Lôi Quyết đã xin đến hai vị Lôi Thần.

Bốn bộ phong vũ lôi điện của Thiên đình, mỗi bộ có hai vị thần linh đảm nhiệm, lấy vũ sư làm thí dụ, cả Xích Tùng Tử và Bình Ế đều là vũ sư của Thiên Đình. Thần pháp chỉ được mời một vị thần linh, nhưng chân ngón này sai lầm dẫn tới việc mời ra cả hai vị Lôi Thần, hành vi đoạt quyền của trời này không chỉ vô cùng hao tổn linh khí, mà còn làm tổn hại tuổi thọ của bản thân.

Tả Đăng Phong tuy đã nhận ra dị thường, nhưng không ngừng tay tán pháp, vì hắn không còn thời gian, dù có thể nào cũng phải mượn được oai Thiên Lôi bổ vũ màn chắn của chủ mộ thất.

Khi linh khí bản thân đã hao tổn hơn nửa, lôi đình đã tụ thành, đổi lại hắn cũng đã bị mất đi ba tháng tuổi thọ.

Thế đã thành, Tả Đăng Phong lập tức vận linh khí chỉ mục tiêu cho Thiên Lôi tấn công, linh khí chuyển vận, Lôi Thần xúc động. Cùng với tiếng sấm khổng lồ, trong lôi vân phía tây hạ xuống một đạo Thiên Lôi chém thẳng vào màn chắn màu đen bên trên chủ mộ thất.

Ánh chớp đánh trúng cái hố, tiếng nổ vang trời, cả mười dặm chung quanh còn nghe thấy. Tả Đăng Phong vội quay sang xem, thấy lớp màn chắn quả nhiên đã biến mất, mất đi màn chắn chống đỡ, bùn đất phía trên đang nhanh chóng lún xuống.

Tả Đăng Phong không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức bỏ ấn quyết, tán pháp, thả người lướt xuống hố. Chủ mộ thất cao gần ba trượng, lúc hắn rơi xuống, phía nam mộ thất đã bị vùi lấp hơn phân nửa, hắn quét mắt một vòng, trong chủ mộ thất rộng tuếch, không quan tài, không đồ bồi táng, chỉ ở góc tây bắc dừng có một cái cây khô hình thanh ngư (trâu xanh) không sừng đang nằm cuộn mình.

Bốn vách xung quanh bắt đầu sụp đổ, kích thước Thanh Ngư không nhỏ, không thể đưa nó ra khỏi lăng mộ, Tả Đăng Phong vội vàng tụ khí vào bàn tay, chặt đứt đầu Thanh Ngư, đập mạnh chân, xách đầu Thanh Ngư vọt lên mặt đất.

Nội đan của địa chi không nhất định nằm trong đầu, nó có thể ở trong ngực hay bụng, nên Tả Đăng Phong không kịp thở, vội bổ đầu Thanh Ngưu. May thay, trong đầu Thanh Ngưu Tả Đăng Phong đã tìm thấy viên nội đan, nhưng qua quá nhiều năm nó đã bị tiêu hao, chỉ còn nhỏ như hạt lúa.

Tả Đăng Phong móc hộp sắt trong ngực, bỏ nội đan vào, viên nội đan lập tức hòa vào viên nội đan năm màu to cỡ trứng chim câu trong hộp thành một thể, Lục Đan Tề Toàn, dị tượng nảy sinh, tỏa ra ánh sáng lung linh, mùi hương nức mũi.

Tả Đăng Phong không kịp nhìn thêm vội hộp sắt vào trong ngực, hít sâu một hơi, gọi Thập Tam chạy cật lực về hướng tây bắc. Lục âm nội đan đã đủ, phải sống sót thoát ra.

382. Q.4 - Chương 382: Ngũ Hành Tề Tam.

Nội đan tới tay, Tả Đăng Phong lập tức cùng Thập Tam chạy về phía sông nhỏ. Tiếng sấm ban nãy đã làm người Nhật trở nên cảnh giác, muốn thoát ra quả là không đơn giản.

Tả Đăng Phong vừa động, quân Nhật lập tức giơ súng nhắm thẳng vào hắn, chỉ chờ lệnh là bắn.

Sông nhỏ cách đó ba dặm, rộng không tới một trượng, hai bên đều có quân Nhật, Tả Đăng Phong thừa dịp quan chỉ huy Nhật chưa phát lệnh bắn, vội vàng chạy tới. Người chưa tới, tay phải đã kéo nước lên, vận Huyền Âm chân khí ngưng tụ thành băng thuẫn bảo vệ trước ngực, chỉ cần băng thuẫn dày gần một thước, đạn có bắn trúng cũng không bị xuyên thủng.

Tả Đăng Phong xông vào quân địch, sử dụng Huyền Hình Quyết luân lách, chỉ cần trà trộn lẫn vào trong quân, súng ống của họ sẽ trở thành vô dụng.

Vòng vây tuy dài tới năm dặm, nhưng Tả Đăng Phong quá nhanh, Quân Nhật chỉ thấy trước mặt có một bóng mờ lay động, chưa kịp giơ súng, bóng Tả Đăng Phong đã biến mất. Tả Đăng Phong chạy hết sức, Thập Tam dậm đứng đuôi theo sát phía sau.

Trong chốc lát, một người một con mèo ở trong đám người đã chạy ra hơn hai dặm, nhưng một Ninja nam trung niên đã đuổi tới kịp. Người chưa tới, đao đã quét ra, đao võ sĩ quét ra đao mang dài đến năm thước chém thẳng vào ngực Tả Đăng Phong, nỗ lực cản Tả Đăng Phong lại, muốn ép hắn phải lùi về sau tự vệ.

Tả Đăng Phong không hề dừng bước, tay phải vẫy một cái, lấy nước từ sông nhỏ ngưng thành một thanh băng mâu sáu thước, đâm thẳng vào ngực Ninja trung niên.

Trung niên Ninja dám một mình xông tới cản đường Tả Đăng Phong vì biết Hỗ dục của hắn đã gãy, biết hắn đã không còn binh khí trên người, nên khi Tả Đăng Phong trong nháy mắt lấy ra băng mâu, ông ta ngạc nhiên đến mức sững người, không kịp né tránh, bị băng mâu xuyên thẳng qua ngực.

Tả Đăng Phong một kích thành công không hề dừng lại, lướt qua Ninja, tiếp tục xông vào đội quân. Hắn muốn lợi dụng suy nghĩ ném chuột sợ võ đồ của quân Nhật, nên ở trong đám người nhanh chóng lấp lóe vọt đi, hắn không chạy lộn xộn, mà lúc nào cũng duy trì khoảng cách khoảng năm trượng với sông nhỏ.

Các Ninja phân tán ở các hướng khác nhau, khi nhìn thấy Tả Đăng Phong nhảy vào đoàn người thì đều dồn dập đuổi tới, nhưng khoảng cách giữa họ với Tả Đăng Phong rất xa, trong thời gian ngắn không tài nào đuổi kịp, hai Ninja ở hướng bắc và tây nam tới trước, Tả Đăng Phong qua khéo mắt nhìn thấy tốc độ của họ, thì quay đầu lại kiểm tra vị trí của Thập Tam, nhắm tính, thấy hai người kia không đuổi kịp hắn và Thập Tam, thì tiếp tục chạy.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong đã gần ra tới biên vòng vây, vòng vây dài tới năm dặm, cách nghĩa trang ba dặm, cách ngọn núi phía tây hơn hai dặm địa, trong hai dặm này không hề có chướng ngại vật, nếu vọt tới đó, nhất định sẽ bị loạn súng quân Nhật bắn trúng.

Tả Đăng Phong vung tay trái bắt lấy Thập Tam ôm vào lòng, tay phải vươn ra lấy nước, tạo một tấm khiên băng khổng lồ bảo vệ quanh mình, ngựa người, đạp mạnh chân mượn lực, bay ngược tốc hành về phía ngọn núi.

Đúng như dự đoán, quân Nhật lập tức lên đạn bắn nhẫu. Tuy nhiên, đạn chẳng những không xuyên qua được tấm khiên bằng, mà còn vô tình tạo thêm lực đẩy cho hắc bay lùi về sau nhanh hơn. Tả Đăng Phong lùi vào trong rừng cây dưới chân núi, tiếng súng đột nhiên dừng bật, không hỏi cũng biết là hai ninja kia đã đuổi tới, quân Nhật sợ bắn trúng họ nên ngừng bắn.

Tả Đăng Phong chạy gấp vào trong rừng, nơi này vẫn còn nằm trong phạm vi bắn tỉa, không thể lảng không mà đi. Tả Đăng Phong vòng qua mé tây ngọn núi, ngoảnh đầu lại nhìn đám ninja bị hắc bỏ lại đằng sau, biết mình đã thực sự an toàn, nên sinh lòng xấu xa hét to, “Lão Tử muốn đi, kẻ nào cũng không ngăn được!”

Phía tây ngọn núi là vùng đất bằng phẳng, vừa rời khỏi núi, Tả Đăng Phong nhìn thấy phía trước xuất hiện bảy bóng người. Lúc đầu hắc tưởng đó là mai phục của quân Nhật, nhưng nhìn kỹ lại mới thấy bảy người đó đều mặc trang phục của đạo giáo, một người trong đó chính là trưởng giáo Mao Sơn, Đỗ Thu Đình.

Nhìn thấy Đỗ Thu Đình, Tả Đăng Phong thấy trong lòng ấm áp, hắc bị vây đến bây giờ đã một ngày một đêm, Đỗ Thu Đình nhất định là nghe được phong thanh, biết hắc bị vây nên tới đây cứu viện.

“Đại ca, quý tử ở phía sau, mau rời khỏi nơi này trước.” Tả Đăng Phong vội chạy về phía Đỗ Thu Đình.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, đột nhiên va vào một tấm màn chắn vô hình, bị lực phản chấn của màn chắn hất văng về sau.

Tả Đăng Phong giật mình. Màn chắn này không phải màn chắn linh khí bình thường, cũng không phải trận pháp đơn thuần, mà là cả hai hợp lại tạo thành tử khí trận pháp, đây là trận pháp có uy lực lớn nhất mà Đỗ Thu Đình biết, dùng ba mươi sáu cao thủ tử khí áp trận, chỉ có sáu cửa vô, hữu, đồ, cảnh, tử, kinh. Trận này tên là Lục Đạo Luân Hồi, không cửa sinh, bỏ luôn cửa cát, chính là đại trận đại hung giết chóc, Đỗ Thu Đình bày ra trận này, cho thấy không phải đến cứu mạng, mà là đến giết người.

“Đại ca, anh làm vậy là ý gì?” Tả Đăng Phong đứng lại, cao giọng hỏi.

Trận pháp này rộng khoảng chín trượng, hắc ở trong trận không nghe được âm thanh bên ngoài trận, nhưng hắc có thể nhìn thấy Đỗ Thu Đình nói gì đó với sáu người kia, theo vẻ mặt và cử động của Đỗ Thu Đình, thì hình như là đang cố gắng thuyết phục sáu người kia rời khỏi trận vị, thả cho hắc đi.

Nhưng sáu người kia đều nhìn vào hắc với ánh mắt không hề thân thiện. Tả Đăng Phong thấy lạ, nhìn họ thật kỹ, thấy một người trong đó có vẻ quen mắt, cố nhớ lại, thì nhớ ra người nọ là đạo nhân của Chung Nam sơn.

Đám Ninja kia đã sắp đuổi tới, mà Đỗ Thu Đình vẫn thuyết phục được các đạo nhân, sau người vẫn lắc đầu, Đỗ Thu Đình cũng không cậy mạnh ép buộc, mặt lộ vẻ bất đắc dĩ, viết tám chữ lên mặt tuyết, “Lục Đạo Luân Hồi, rút lui phản phệ.”

Tả Đăng Phong cau mày, ý của Đỗ Thu Đình rất rõ ràng, ông ta sẽ không triệt tiêu Lục Đạo Luân Hồi đại trận. Hắc vốn tưởng lúc bày trận, Đỗ Thu Đình không biết hắc ở trong trận, nhưng bây giờ xem ra Đỗ Thu Đình đã biết chuyện ấy, hắc vô tình trở thành mồi nhử để đám người Đỗ Thu Đình bày trận tiêu diệt chín Ninja và quân Nhật.

Tả Đăng Phong cau mày nhìn Đỗ Thu Đình, hắc biết tại sao Đỗ Thu Đình muốn làm như thế. chín Ninja Nhật kia lúc trước liên thủ quét ngang Đạo môn Trung Quốc, khiến cho đa số môn phái đạo giáo tổn thất nặng nề, Lục Đạo Luân Hồi đại trận chỉ cần ba mươi sáu cao thủ tử khí vượt qua thiên kiếp là có thể thành trận, một khi thành trận có thể thông qua trận giết sạch người trong trận, đám Đỗ Thu Đình làm như vậy là vì muốn diệt trừ chín Ninja Nhật này, hắc chỉ là một kẻ bị chôn cùng.

“Ba trong Ngũ hành, phải tránh.” Tả Đăng Phong dùng chưởng làm đao, cắt một góc áo, quay người trở vào trong trận. Trong tên của Đỗ Thu Đình có ba từ mộc, thổ, hỏa, thì ra dòng kệ lưu lại của Viên Thiên Cương chính là ý muốn chỉ Đỗ Thu Đình, nhưng đáng tiếc hắc đã hiểu ra quá muộn.

Hắc cắt vạt áo ý là cắt bào đoạn nghĩa, hắc cắt đứt tình cảm huynh đệ với Đỗ Thu Đình, bởi thực lòng Đỗ Thu Đình đã sớm không còn coi hắc là huynh đệ.

Tả Đăng Phong không hề phần nộ, giết cha đoạt vợ là đại thù, Đỗ Thu Đình chắc hẳn đã nghĩ hẳn cướp mất Ngọc Phất của mình, nhưng hẳn vốn chẳng hề đoạt người yêu của ai, nếu có sai hẳn cũng chỉ sai ở một chỗ, là đã đưa vàng cho Mao Sơn phải duy trì cuộc sống, bảo vệ Mao Sơn phải không bị tan rã, tặng tuyệt thế bảo kiếm cho Đỗ Thu Đình phòng thân, những hành động này lại bị Đỗ Thu Đình lý giải thành vì hẳn thẹn trong lòng mới tìm mọi cách để bù đắp.

Tả Đăng Phong cảm thấy rất cô đơn, hóa ra hẳn vẫn chỉ có một mình, trừ Thập Tam hẳn chẳng còn một người bạn thật lòng nào, người mà hẳn từng cho là bằng hữu lại đem hẳn nhốt chung vào cái lồng sắt với hàng vạn con Ác Lang.

Dù bị nhốt trong trận, nhưng Tả Đăng Phong không hề từ bỏ hi vọng, vất vả bao nhiêu mới tìm đủ lực âm nội đan, dù như thế nào cũng phải mang nó rời khỏi đây.

Tả Đăng Phong đi vòng sang hướng Đông Bắc, các Ninja kia đuổi theo, Tả Đăng Phong lại ngoặt sang tây bắc, nhưng không được bao xa thì lại bị phản chấn trở về, hẳn làm vậy vốn không phải là để chạy, mà là để cho các Ninja kia biết mọi người đã bị vây ở trong trận, và trận pháp này chẳng liên quan gì tới mình, nếu không, các Ninja tưởng hẳn giở trò quỷ, sẽ dồn tất cả tinh lực vào việc truy sát hẳn.

Tả Đăng Phong bị vắng trở về, quay sang hướng chính bắc, tám Ninja đuổi sát không buông, Tả Đăng Phong chỉ không ngừng thử nghiệm, không hề quay lại đối chiến với Ninja, vờn quanh một vòng thì rút cục các Ninja cũng nhận ra vấn đề, cũng phát hiện ra ngoài trận chia làm sáu nơi có rất nhiều tử khí đạo nhân. Thấy không đuổi kịp Tả Đăng Phong, họ bèn nghĩ cách liên lạc với bên ngoài, đáng tiếc họ không biết trận pháp này vốn ngăn cách nơi này với bên ngoài, giải thích theo kiểu khoa học phương tây chính là ngăn cách từ trường, dù người Nhật dùng pháo bắn hay xe tăng thì cũng đều bất lực.

Người Nhật lùi lại, Tả Đăng Phong đứng dưới chân núi, tay bắt quyết tụ khí, suy nghĩ cách bỏ trốn. Trận pháp này tuy tên là Lục Đạo Luân Hồi, nhưng chẳng quan hệ tí nào với nhà phật, Lục Đạo ở đây là chỉ lửa, lân, cộng long, vũ, côn và âm hồn, lửa là chỉ người, lân chỉ Thủy tộc, cộng long là chỉ thú, vũ là chỉ cầm, côn chỉ côn trùng, còn âm hồn là tất cả âm tính khí tức.

Trận pháp vốn chưa khởi động, một khi khởi động, đám người Đỗ Thu Đình nhất định sẽ diệt lửa, tức là người trước tiên. Thời điểm thi pháp tốt nhất là lúc buổi trưa ba khắc, vì thi pháp buổi trưa có thể lợi dụng dương khí dồi dào để tận diệt toàn bộ vong âm hồn, phòng ngừa âm khí quá nặng quấy rầy ông trời, làm giảm bớt tuổi thọ, nhưng các đạo nhân đều không biết, một khi họ khởi động trận pháp, nhất định trong nháy mắt sẽ sát sinh hơn vạn, sát khí trùng thiên, dư sức chém sạch toàn bộ tuổi thọ của họ.

Lúc này đang là giờ Tỵ ba khắc, cách buổi trưa ba khắc một canh giờ, trong vòng hai tiếng phải nghĩ ra cách trốn thoát, nếu không hẳn là phải chết.

383. Q.4 - Chương 383: Kế Đào Mạng.

Nếu muốn phá trận, trước tiên phải hiểu nguyên lý của Lục Đạo Luân Hồi trận pháp. Trận pháp này do ba mươi sáu người tu hành tử khí liên thủ bố trí, tối ứng với sáu cửa trong Bát Trận Đồ, uy lực của trận không phải do linh khí của ba mươi sáu người tu hành chồng lên nhau, mà là thông qua trận pháp tăng sức mạnh của họ lên gấp nhiều lần, muốn phá trận này từ bên trong trận căn bản là hoàn toàn không thể.

Tả Đăng Phong từ khi xuất đạo đến nay đã gần năm năm, trong năm năm nay hẳn trải qua rất nhiều lần hung hiểm, cuộc sống như thế làm hẳn dưỡng thành một thói quen là rất tỉnh táo khi ở trong tình thế ác liệt, suy nghĩ mạch lạc, nghĩ ra những ý nghĩ kỳ dị mà người bình thường không thể nào tưởng tượng ra được.

Linh khí dần hồi phục làm Tả Đăng Phong nhớ ra, nếu Lục Đạo Luân Hồi hoàn toàn ngăn cách khu vực này với bên này, thì chỉ quyết tụ khí không thể tụ tập được linh khí, nhưng nó vẫn hiệu quả, cho thấy trận pháp không phải là hoàn toàn đóng kín, giống như Lục Đạo Luân Hồi trận pháp là một cái hàng rào lớn hình tròn, nhưng bên trên và bên dưới hàng rào lại không rào, chỉ cần có thể chui sâu xuống đất hoặc bay lên thật cao, cao hơn mép hàng rào là chạy thoát.

Lục Đạo Luân Hồi trận pháp sâu bao nhiêu, cao bao nhiêu Tả Đăng Phong không biết, nhưng trận pháp này có thể giết âm hồn dưới lòng đất, cho thấy trận pháp đào sâu xuống đất ít nhất cũng phải mấy trăm mét, chạy dưới đất là không thể, vậy chỉ còn cách chạy lên trời.

Trận pháp hướng lên trên bao nhiêu hần cũng không biết, nhưng chắc chắn độ cao đó sức người không thể nào với tới, hiện giờ con chim do âm chúc thổ ngưu diễn sinh ra vẫn còn ở trong trận, chỉ có nó mới có thể đạt tới độ cực cao trên không.

Tả Đăng Phong tiếp tục tính toán. Chiều cao của Lục Đạo Luân Hồi có lẽ không thể vượt quá mười lăm dặm, vì kinh điển của đạo gia cho rằng trời có chín tầng, tầng thứ nhất gọi là Trung Thiên, tương truyền Trung Thiên cách mặt đất năm ngàn trượng, một trượng tương đương với 1m50, năm ngàn trượng chính là 7,500 mét, cũng chính là mười lăm dặm, độ cao của trận pháp không thể chạm đến Trung Thiên.

Tả Đăng Phong nghĩ tới khả năng phi hành của kim điều. Nó có thể biến hóa hình người, còn nói được tiếng người, thì chắc hẳn nó có thể bay đến độ cao này, nhưng hần và Thập Tam có lẽ lại không chịu đựng được độ cao ấy, nhưng không sao, bố trí một cái màn chắn để chống đỡ là ổn.

Nghĩ đến đây, Tả Đăng Phong biết mình đã có hai phần mười khả năng còn sống, việc cần làm là phải lôi được con chim đang trốn ở chỗ nào đấy gần đây ra. Con kim điều này chắc là chim mái, tuy thực lực không yếu, nhưng lá gan lại nhỏ, nếu âm chúc thổ ngưu còn sống, có thể dùng cách thức hành hạ thổ ngưu để bức nó phải xuất hiện tấn công, nhưng âm chúc thổ ngưu đã chết, không để gì làm cho kim điều xuất hiện.

Nghĩ đến âm chúc thổ ngưu, Tả Đăng Phong lập tức nghĩ tới cái đầu trâu đã bị hần vứt mất. Nếu có đầu trâu trong tay, có thể leo lên một chỗ cao, đưa ra nướng, kim điều nhìn thấy hoặc ngửi thấy mùi sẽ giận dữ xuất hiện, chỉ cần lúc đó nhảy lên lưng nó, là có thể nghĩ cách dụ nó bay lên trên.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn về hướng nghĩa trang, hần cau mày. Hiện giờ nghĩa trang đã trở thành khu vực trung tâm, quân Nhật tụ tập xung quanh lăng mộ, nếu muốn lấy lại đầu trâu, thì lại phải vọt vào, rồi sau đó lại phải lao ra, so với Triệu Tử Long đại chiến núi Vụ Bản thì còn khó hơn, Triệu Tử Long năm đó có thể ở trong vạn quân ra ra vào vào là vì Tào Tháo mền tài, ra mệnh cho thuộc hạ không được phép bắn cung. Nhưng đám Quỷ Nhật này không phải Tào Tháo, họ đâu có yêu mền hần, bắn được là sẽ bắn ngay, họ không cung tên, nhưng họ có súng.

“Đổi?” Tả Đăng Phong lầu bầu, trên người hần còn có một viên nội đan thổ cầu, viên nội đan này chẳng có tác dụng gì với hần, không biết dùng nó đổi cái đầu trâu kia quân Nhật có chịu hay không. Nhưng rồi Tả Đăng Phong lắc đầu, quân Nhật hiện giờ vốn chẳng hề để tâm tới cái đầu trâu nứt vỡ đang bị ném bừa trên đất, nếu hần đưa ra ý trao đổi, đối phương chắc chắn sẽ biết ngay thứ đó có vấn đề, không những sẽ không trao đổi mà rất có thể còn trông coi nghiêm chặt hơn.

Tả Đăng Phong lắc đầu, hết cách rồi, chỉ còn cách xông vào cướp thôi.

Tả Đăng Phong không ra tay ngay. Xông vào xông ra mất bao nhiêu thời gian hần không quyết định được, nên bỏ qua vấn đề thời gian. Chuyện cần phải nghĩ là làm sao để khi lao ra, các Ninja không thể điên cuồng đuổi theo. Vì nếu họ đuổi theo, hần sẽ không thời gian đốt lửa thiêu cái đầu đó được, nếu lúc đó đến giờ, trận pháp khởi động, kết quả vẫn là phải chết.

“Phải để chúng tưởng là mình xông vào để lấy thứ khác trong mộ, nhưng chưa lấy được mà bất đắc dĩ phải đào tẩu, như thế họ sẽ dồn sự chú ý vào trong lăng mộ, ôm cây đợi thỏ chờ mình quay trở lại.” Tả Đăng Phong lăm bằm, cơ hội chỉ có một lần, cẩn thận hết sức còn chưa chắc sống, nếu mà sơ ý thì chắc chắn phải chết.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong mở mắt, tìm củi khô, chất sẵn trên đỉnh núi, đầu trâu xách về tới là đốt lửa nướng được ngay. Hần ở phía tây đỉnh núi, một khi nướng, mùi sẽ bay về hướng đông, kim điều dù không nhìn thấy cũng có thể ngửi thấy mùi, mùi của ai chứ mùi của âm chúc thổ ngưu thể nào nó cũng nhận ra được.

“Thập Tam, mày ở đây chờ tao, đừng có đi theo.” Tả Đăng Phong dặn Thập Tam. Thập Tam tuy không phải mèo thường, nhưng hần phải đối phó với tám cao thủ và rất nhiều quân Nhật, Thập Tam nếu đi theo sẽ làm hần bị phân tâm.

“Miêu ~” Thập Tam ngẩng đầu nhìn rương gỗ, thường nếu Tả Đăng Phong chỉ là rời đi bình thường thì sẽ để rương gỗ lại, nó nhìn thấy rương gỗ là biết Tả Đăng Phong nhất định sẽ trở về.

“Tao còn phải bỏ đồ vào đó, mày ở đây chờ tao.” Tả Đăng Phong chỉ vào rương gỗ, nghiêm nghị. Hắn đã suy nghĩ hơn một giờ, thời gian còn lại thật sự không nhiều.

Thập Tam gật đầu, ngồi xuống cạnh đồng củi.

Tả Đăng Phong xuống núi, chạy về phía nghĩa trang, vừa chạy vừa hô to bằng tiếng Nhật, “Đình chiến! Hợp tác!” Chân núi cách quân Nhật tới ba trượng, mà khu vực ấy hoàn toàn là một bãi đất trống, hắn sợ lúc chạy qua đó bị quân Nhật ngắm bắn.

Quân Nhật không tin Tả Đăng Phong muốn đình chiến và hợp tác, nhưng họ cũng không thể nổ súng, quan chỉ huy của họ đã biết mình đã bị vây ở nơi này, bản năng cầu sinh khiến họ không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội có thể thoát vây nào.

Tả Đăng Phong vọt vào quân Nhật, chạy thẳng về phía trước. Quân Nhật thấy hắn không dả thương người, thì cũng hơi yên tâm. Tám Ninja đang tản ra xung quanh xem xét, lập tức quay trở về.

Tốc độ của Tả Đăng Phong quá nhanh, tám Ninja Nhật chưa chạy về kịp thì hắn đã tới nơi. Hắn lập tức ra tay, đánh ba đòn, hạ ba quỷ tử, vị trí ngã đã được tính toán, tạo thành một phép che mắt đơn giản, Tả Đăng Phong ném ngay cái đầu trâu vào trong rương gỗ, rồi xách một trong ba cái xác lên, ném về phía quân Nhật.

Tám Ninja đã trở lại, lập tức ủa tới vây công, Tả Đăng Phong không đối chiến, cơ chân nhảy vào trong hố thông xuống mộ đạo, liếc mắt nhìn về phía mộ đạo, nét mặt ra vẻ kinh ngạc. Thấy hắn định đi vào đường hầm, tám Ninja Nhật lập tức tách ra, đủ loại ám khí điên cuồng ném xuống.

Tả Đăng Phong vội lắc mình lướt vào mộ đạo, miệng hô to, “Hợp tác đi, nội đan thổ cầu đây này!”

Tả Đăng Phong ném viên nội đan lên trên hầm mộ, các Ninja nhìn thấy nội đan thì hơi ngừng lại, Tả Đăng Phong thừa cơ hội vọt lên, chạy vèo về hướng bắc.

Hắn ném nội đan để dụ người Nhật, có câu không bỏ được con không bắt được sói, sói đâu có ngốc, không bỏ vốn ra chúng sẽ không làm.

Trong lòng Tả Đăng Phong rất mâu thuẫn. Một mặt, hắn hi vọng người Nhật sẽ không nổ súng, vì nếu nổ súng hắn rất khó toàn thân trở ra. Mặt khác, hắn lại muốn họ nổ súng, vì nếu họ nổ súng, những Ninja kia nhất định sẽ không đuổi theo, hắn có thời gian để nướng đầu trâu.

“Bắn!” Tả Đăng Phong còn chưa lao ra khỏi quân địch, phía sau đã vang lên tiếng hô lớn, người phát ra mệnh lệnh không phải đám Ninja, mà là một quan chỉ huy cao cấp.

Tả Đăng Phong không dừng lại, thời gian không còn, dù như thế nào cũng phải lao ra. Huyền Hình Quyết được thi triển lần thứ hai, bóng mờ xuất hiện khắp nơi, cực tốc hướng về phía ngọn núi.

Loạn quyền cũng đánh chết được cao thủ. Đám Quỷ Nhật căn bản là không thể nhắm trúng Tả Đăng Phong, nhưng thượng cấp đã có lệnh, họ nhất định phải nổ súng. Tiếng súng nổ loạn xạ, có bốn phát bắn trúng hắn, hai phát bắn trúng rương gỗ, một phát sượt qua đùi phải, một phát trúng vào vai trái.

Tả Đăng Phong vọt vào rừng cây, đến chỗ an toàn mới dừng lại kiểm tra vết thương. Vết thương ở đùi chỉ rách da không sao, vai trái nhờ có mặc bông, nên đạn không tới được xương.

Tả Đăng Phong vận linh khí tổng viên đạn trong vai ra, công rương gỗ chạy lên đỉnh núi, nhóm lửa nướng đầu trâu.

Lửa cháy rất dữ, chỉ một lúc sau, đầu trâu đã bốc mùi khét lẹt, Tả Đăng Phong nghiêng răng. Nếu kim điều không xuất hiện nữa, trận pháp một khi khởi động, mấy năm tâm huyết đều sẽ bị hủy hoại, sắp thành lại bại, vạn sự đều thành không.

Tả Đăng Phong căng thẳng nhìn quanh, chốc lát sau từ phía bắc bay tới một con chim ưng, đậu xuống một cành cây cách đó không xa, quan sát hắn.

Con chim ưng này trông rất bình thường, nhưng thời điểm nó xuất hiện lại không bình thường, nếu nhìn kỹ, sẽ nhận ra sự phần nộ và khiếp đảm trong mắt nó, đây là điều chim ưng thường không thể có.

Tả Đăng Phong chậm chậm bỏ Thập Tam vào trong rương gỗ, cầm đầu trâu lên làm bộ muốn cắn, cùng với một tiếng kêu sắc nhọn Lê-eeee-eezz~a-a-a-.....!, chim ưng trong nháy mắt hiện ra nguyên hình kim điêu, vỗ cánh bay vọt tới.

Tả Đăng Phong lập tức bật người lên lưng kim điêu, hai chân kẹp chặt cổ nó, tay phải tóm chặt lông nó, vững vàng ngồi trên lưng kim điêu.

Kim điêu đột nhiên bị khống chế, ngơ ngác kinh hãi, kêu to mấy tiếng, đập cánh bay lên không...

384. Q.4 - Chương 384: Kim Điêu Lãng Vân.

Cánh kim điêu giương ra dài hơn năm trượng, đập cánh bay lên tạo nên thanh thể dọa người, nhưng nó không bay bình thường, mà lắc trái nghiêng phải, bốc đứng xoay tròn, cật lực muốn hất Tả Đăng Phong khỏi lưng mình, vị trí hân ngồi móng vuốt và mỏ sắc của nó không tấn công tới được, nên nó chỉ còn cách này.

“Giết hết đám người kia đi, nếu không tao sẽ giết mày!” Tả Đăng Phong nín chặt lông vũ trên đầu kim điêu, hét to, vừa hét vừa truyền Huyền Âm chân khí ra để hù dọa nó.

Kim điêu không hề nghe lời hăn, vẫn tiếp tục xoay tròn xóc nảy, trong tiếng kêu tràn đầy tức giận.

Tả Đăng Phong sai kim điêu đi giết người Nhật chỉ là để thăm dò sự can đảm của nó, có mấy người trong ngày thường nhất gan, nhưng khi thật sự bị ép tất sẽ cùng đối phương liều mạng, hăn muốn xem kim điêu có bản tính liều mạng này hay không, nhưng xem ra, dù nó giận dữ nhưng vẫn rất kiên cường.

“Hạ xuống, mau hạ xuống!” Tả Đăng Phong tăng thêm Huyền Âm chân khí, hăn biết kim điêu nghe hiểu được tiếng người, hăn làm vậy để lừa kim điêu, làm nó lầm tưởng hăn sợ độ cao.

Quả nhiên, kim điêu nghe thấy, không những không hạ xuống, mà còn vỗ mạnh cánh, bay vọt lên cao.

Tả Đăng Phong thầm thở phào. Dù là con người hay là động vật, chỉ cần có nhân tính thì nhất định đều phải đầu trí. Hăn thả ra hàn khí chính là để kim điêu kéo lên, để nó nghĩ nó càng bay cao, Tả Đăng Phong càng không dám làm hại nó, nếu nó ở trên không bị đông cứng chết đi, Tả Đăng Phong cũng sẽ té xuống mà chết.

Với tâm lý đó, kim điêu càng bay càng cao, Tả Đăng Phong thu hồi Huyền Âm chân khí, tay trái không ngừng đánh nó, la to “Mau xuống, mau xuống!”

Tả Đăng Phong càng vội vã, kim điêu càng cho đã tìm ra nhược điểm của hăn, nên càng lúc càng bay cao, xông tới tận mây xanh.

Tả Đăng Phong không bố trí xong màn chắn tử khí, hăn phải toàn lực lừa dối kim điêu, để nó lầm tưởng chỉ cần bay đến chỗ thật cao, không khí mỏng manh, là hăn sẽ bị thiếu dưỡng khí mà ngất đi, kim điêu này ngày xưa đã từng mang người phi hành, nó biết ở độ cao chừng nào thì con người không còn chịu được.

Kim điêu bay rất nhanh, hai cái cánh to mỗi lần vỗ một cái là nó lại lướt lên ột đoạn xa. Tả Đăng Phong thò tay ra sao kiểm tra khóa rương gỗ, xác định được Thập Tam an toàn mới yên tâm đến, đến lúc này không thể để cho Thập Tam rớt xuống.

“Tao chỉ vô ý đụng tới bạn của mày thôi, mày mau đi xuống đi.” Tả Đăng Phong tiếp tục dối trá, cả người run lên, làm kim điêu tưởng hăn sợ, phải cầu xin tha thứ.

Kim điêu quả nhiên tăng tốc, câu nói của Tả Đăng Phong làm nó cảm thấy mình đang chiếm cứ thượng phong, càng thêm ra sức bay cao hơn.

Tả Đăng Phong đã từng ngồi máy bay, quay đầu nhìn xuống mặt đất, có thể tính ra độ cao đại khái, hiện giờ còn thiếu rất nhiều, nhất định phải tiếp tục bay lên cao nữa.

Lúc này dù đang là buổi trưa, nhưng ở trên cao vẫn rất lạnh, càng lên cao, thì càng lạnh. Tả Đăng Phong ra vẻ sợ lạnh, càng cố ý run rẩy mạnh hơn, để kim điêu nhìn thấy hi vọng, không thay đổi chủ ý mà trở về mặt đất.

“Mau trở xuống đi, tao giúp mày cứu con trâu kia sống lại. ” Tả Đăng Phong giả vờ ho khan hai tiếng, ra vẻ mình đã bắt đầu khó thở, không dối thì thôi, đã dối thì phải làm cho giống thật.

Kim điêu đương nhiên biết hắn nói dối, chỉ có mỗi cái đầu làm sao mà sống lại được. Nên Tả Đăng Phong chưa dứt lời, thì nó càng bay nhanh hơn, xuyên qua tầng mây tiếp tục hướng lên trên.

Lúc này độ cao đã vượt qua độ cao kim điêu thường bay, nên nó cũng đã thấy hơi khó chịu, nhưng nó vốn là loài chim, lại có linh khí tu vi, còn có thể chịu đựng được một thời gian nữa.

So với nó, Tả Đăng Phong thì thảm hơn nhiều. Áo choàng của hắn đã dần đông cứng, hai tay cũng bắt đầu xuất hiện những miếng băng mỏng, lúc thường tất hắn sẽ vận linh khí làm băng tan, nhưng hiện giờ hắn không dám làm như vậy, không thể để kim điêu cảm nhận được sự thay đổi về nhiệt độ.

“Xuống mau, nếu không tao giết mày! ” Tả Đăng Phong truyền linh khí vào đầu kim điêu, lần này hắn không dùng Huyền Âm chân khí, mà dùng linh khí bình thường, nếu lúc này dùng Huyền Âm chân khí sẽ làm giảm thân nhiệt của kim điêu, nhưng linh khí bình thường lại chẳng khác nào đâm một cái dùi vào người nó, làm nó bị đau, bay càng nhanh hơn.

Kim điêu vọt qua tầng mây thì tốc độ giảm hẳn, nhưng nó vì quá giận dữ nên quyết không bỏ cuộc, cố sức vẩy mạnh hai cánh.

Tả Đăng Phong thấy nó cố gắng như vậy, thì hơi nói lỏng hai chân ra, để nó dễ hít thở hơn, đồng thời tưởng người trên lưng đã sắp không còn kiên trì được.

Tả Đăng Phong không cúi đầu xuống xem nữa, vì tầng mây đã chặn mấy mặt đất, hắn không đoán được độ cao nữa, chuyện đến nước này chỉ đành chờ đến khi kim điêu bay không nổi nữa thì rời khỏi nó chạy về hướng tây, nếu có thể rời khỏi được phạm vi của trận pháp thì coi như mạng lớn, nếu vẫn không thoát được thì coi như vận mệnh đã an bài.

Trên tầng cao, không khí rất ít, cũng may kim điêu vốn là loài chim, giỏi nhịn hít thở, còn Tả Đăng Phong là người tu hành, thuật thở nạp hấp luyện chính là luyện hít thở, nên trong thời gian ngắn cũng không gì đáng ngại.

Độ cao càng lúc càng tăng, nhiệt độ càng lúc càng thấp, hít thở càng khó, tốc độ của kim điêu càng lúc càng chậm, nhưng nó vẫn kiên trì, nỗ lực vỗ hai cánh, muốn bay lên cao hơn.

Tả Đăng Phong vui vẻ vì kế sách của mình đúng đắn, nếu lúc đầu dùng vũ lực cưỡng bức kim điêu bay lên trên, chắc chắn nó sẽ không đem hết toàn lực, dù xuất phát vì tự vệ thì cũng không thể kiên trì lâu như vậy, còn bây giờ, nó bay là để giết chết kẻ địch, sự tức giận trong lòng sẽ làm nó dùng đến tất cả sức lực có được từ khi bú sữa.

Tả Đăng Phong tuy giả trò lừa dối nó, nhưng trong lòng rất cảm kích nó, lúc này tốc độ của kim điêu đã rất chậm. Tả Đăng Phong móc bao tay Thuần Dương ra đeo vào tay trái, kim điêu sắp bị đông cứng rồi, hắn phải giúp nó ấm lên trước khi rời khỏi lưng nó, hắn sống chết thế nào cũng được, nhưng phải giữ được mạng sống cho kẻ công thần đã góp sức giúp hắn giữ mạng này.

Tả Đăng Phong tính toán phương vị, cách thức rời khỏi lưng kim điêu, mức độ sử dụng linh khí, ... nếu kim điêu bay quá cao, sau khi rời khỏi lưng nó, nếu trong lúc rơi xuống mà linh khí không liên lạc thì có thể sẽ bị ngã chết.

Thiếu dưỡng khí sẽ làm mất cảm giác, tư duy trì trệ, kim điêu đã trở nên mơ hồ, cánh chỉ còn phe phẩy một cách máy móc, Tả Đăng Phong chờ thêm một chút, thấy kim điêu không chống đỡ nổi nữa, thì dùng bao tay Thuần Dương xuất ra dương khí, trước hết truyền khắp người mình, tứ chi khôi phục rồi, mới áp tay xuống truyền Thuần Dương chân khí cho kim điêu, kim điêu lập tức tỉnh táo lại, kêu to.

Tả Đăng Phong chống hai tay xuống, đẩy người lên, nhún chân lên thân kim điêu mượn lực, lướt về hướng tây, kim điêu bị hắn đâm cũng nhanh chóng rơi xuống.

Chỗ hần bắt được kim điều cách mép biên giới phía tây của trận pháp khoảng hai dặm, kim điều bay lên cao theo hướng vuông góc, nên sau khi bay thêm về hướng tây hai dặm thì Tả Đăng Phong đã khá yên tâm, để chắc ăn hơn, hần tiếp tục di chuyển thêm hai dặm nữa mới vận linh khí hạ xuống.

Xuống lúc nào cũng dễ hơn lên, chỉ cần đề khí khinh thân làm giảm tốc độ rơi xuống là được, nhưng để làm được điều này thì phải có thực lực nhất định. Nếu vận chuyển linh khí quá nhanh, trên đường hạ xuống sẽ khó mà giảm chậm lại, nên từ đầu chỉ nên vận từ từ chậm chậm mà thôi.

Được một lúc, Tả Đăng Phong cảm giác linh khí trong ngực đã sắp hết, đang ở giữa không trung nếu hít thở, thì sẽ rơi xuống rất nhanh, nhưng hết cách rồi, hết linh khí thì hần phải hít thở, mỗi lần hít thở, tốc độ rơi của hần lại trở nên cực nhanh, nếu thế này mà hạ xuống, ít nhất sẽ phải gãy cả hai chân.

Tả Đăng Phong vội thay đổi tư thế, để người nằm ngang ra nhằm tăng lực cản, nhưng dù vậy tốc độ rơi vẫn còn rất nhanh, đã xuyên qua tầng mây chỉ trong tích tắc.

Qua tầng mây, Tả Đăng Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, vì cảnh vật bên dưới cho thấy hần đã thoát khỏi phạm vi của trận pháp Lục Đạo Luân Hồi.

Vấn đề bây giờ chỉ còn lo tốc độ rơi. Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ ra một cách, dùng hai tay xuất chưởng đánh xuống đất để tạo độ dừng, nhưng phương pháp này rất nguy hiểm, nhất định phải xuất chưởng đúng lúc, nếu xuất chưởng quá sớm, linh khí không chạm được tới đất, thì không hiệu quả, còn nếu xuất chưởng quá muộn, thì hiệu quả xuất hiện không kịp. Tả Đăng Phong chăm chú nhìn xuống đất, tính toán khoảng cách, chờ đợi thời cơ.

Thấy mình sắp rơi vào trong tuyết, Tả Đăng Phong rốt cục xuất chưởng. Cả hai tay cùng xuất, linh khí bắn ra, nổ vang ầm ầm, Tả Đăng Phong trong tư thế chổng cây chuối đập thẳng xuống đất. Nơi này khá là tránh gió, đất tuyết khá xốp, linh khí hần đánh ra tạc lớp đất thành một hố sâu, cũng may là hiệu quả cũng đã xuất hiện, tuy hần đập đầu xuống đất, nhưng chỉ bị đau đến choáng váng xây xẩm chứ không đến nỗi gãy cổ.

Tả Đăng Phong choáng váng ngồi dậy, vội mở rương gỗ kiểm tra Thập Tam. Thập Tam hồi trước sống trong núi tuyết, nên kinh nghiệm hơn hần, nắp rương vừa mở đã nhảy vèo ra, chạy quanh hần kêu meo meo luôn mồm.

Tả Đăng Phong lắc lắc cái cổ, kiểm tra thương tích, thấy không vấn đề gì, mới thò tay vào ngực kiểm tra, cũng may, đồ vật đều còn đủ, không rơi mất món nào.

Đến lúc này Tả Đăng Phong mới thật sự thở phào, liên tiếp mạo hiểm làm hần vã mồ hôi lạnh, bây giờ suy nghĩ vẫn còn thấy sợ, hần nằm vật xuống tuyết thở dốc, vừa thở vừa quệt mồ hôi lạnh trên trán.

Sau một nén nhang, Tả Đăng Phong mới đứng dậy, công rương gỗ, cùng Thập Tam lao về hướng đông, thời điểm buổi trưa ba khắc đã tới rồi, hần phải tới xem đám Đồ Thu Đình rốt cuộc làm gì . . .

385. Q.4 - Chương 385: Vĩnh Viễn Không Bao Giờ Phụ Nhau.

Chỗ Tả Đăng Phong hạ xuống cách những tử khí đạo nhân không xa, Tả Đăng Phong vèo một cái đã tới gần, sáu người đứng chỗ này đều đang nhìn vào trong trận ở hướng đông, không ai biết Tả Đăng Phong tới.

Cách sáu đạo nhân về hướng chính nam khoảng hơn trăm bước có dựng một cái pháp đài hình tròn, pháp đài dài rộng ba trượng, cách mặt đất chín thước, Đồ Thu Đình đang ở trên pháp đài chuẩn bị tác pháp, quanh pháp đài có hơn mười hộ vệ.

Trận pháp Lục Đạo Luân Hồi muốn khởi động, ngoài việc cần có ba mươi sáu vị tử khí cao thủ đứng bên ngoài, còn phải có người lên đàn thôi thúc, là người ra quyết định xem sẽ diệt cái đạo nào trước trong Lục Đạo.

Tả Đăng Phong không nói gì, gỡ rương gỗ xuống, ngồi lên, lạnh lùng nhìn Đồ Thu Đình trên pháp đài.

Lúc này đã có người nhìn thấy hần, thét lên một tiếng kinh hãi, mọi người đều quay sang nhìn, ai nấy há hốc miệng, kinh ngạc và sợ hãi.

Tả Đăng Phong cười nhạt nhìn từng người, nhìn tới ai người đó đều không dám nhìn lại, cuối cùng nhìn thẳng vào mắt Đỗ Thu Đình, hần nhìn thấy trong mắt Đỗ Thu Đình sự kinh ngạc, xấu hổ và bất đắc dĩ.

Tả Đăng Phong khẽ phẩy ra, ra hiệu Đỗ Thu Đình cứ tiếp tục tác pháp.

Tả Đăng Phong gỡ bao tay Thuần Dương, cắt vào trong người, nhích người mở rương lấy bình rượu, lạnh lùng ngồi vắt chân uống rượu, dáng vẻ rất là tọa sơn quan hổ đấu.

“Tả Đăng Phong, cậu đừng hòng phá hoại đại kế giết địch của chúng tôi, mau đi đi!” Một đạo nhân cao tuổi phụ trách hộ vệ bên dưới pháp đài rút kiếm, quát to.

Tả Đăng Phong nhìn đối phương một cái, cười nhạt làm lơ quay đi.

Đám người kia đều biết Tả Đăng Phong vốn là bị nhốt trong trận, cũng biết sau khi hần thoát vây chắc chắn sẽ rất giận, nên mới nghĩ hần tới đây không ý tốt, có hần ở bên nhòm ngó, mọi người đều như có gai ở sau lưng, như mắc nghẹn trong cổ họng.

“Để đảm bảo an toàn, với kẻ bản sinh mang tính gian tà này, ngồi đây dòm ngó chắc chắn là mang ý đồ phá hoại, để chúng tôi ra tay giải quyết, để khỏi ảnh hưởng đến đại kế diệt gian của chúng ta.” Dưới pháp đài bước ra một đạo cô trung niên mũi to.

“Ngọc Bình chân nhân bớt giận, nếu cậu ấy muốn ra tay, đã không chờ tới bây giờ.” Đỗ Thu Đình cúi đầu nhìn đạo cô.

“Các người cứ tiếp tục.” Tả Đăng Phong uống một ngụm, khinh bỉ phẩy tay.

“Cuồng đồ, dám to gan vô lễ!” đạo cô gơ kiếm quát to, từ “Các người” này rõ ràng mang ý sỉ nhục.

“Vô lễ thì sao, bà đánh thắng được tôi à?” Tả Đăng Phong hừ một tiếng, nhìn quanh một vòng, lại bỏ thêm một câu “Các người đánh thắng được tôi sao!”

Mọi người cùng biến sắc, Tả Đăng Phong ngông cuồng không thêm che giấu chút nào, ngôn từ cay nghiệt, không ai chấp nhận được.

“Nếu cậu thật sự có năng lực, sao không tới giết đám Đông Doanh man di này đi, lại ở trước mặt chúng tôi bày đặt ra vẻ!” đạo cô mũi to giận dữ mĩa mai.

“Vọng Nguyệt Minh Mỹ làm bị thương bạn gái của tôi của Chu Lăng, tôi đã giết mẹ ta, còn đám ninja ở kia không hủy đạo quan của tôi, không giết người nào của tôi, sao tôi lại phải liều mạng với chúng? Hơn nữa, tôi có thể ở trong vạn quân của chúng tự do ra vào, có thể trong vòng vây chín đại cao thủ của chúng toàn thân trở ra, bà làm được không?” Tả Đăng Phong cười gằn, đây là lần đầu tiên hần thừa nhận với người khác Thôi Kim Ngọc là bạn gái của hần, ý muốn nói Đỗ Thu Đình anh không còn xứng đáng.

“Không đánh lại tôi thì câm miệng, đừng làm tôi bức mình, đông cứng bà thêm lần nữa!” Tả Đăng Phong thấy đạo cô mũi to còn muốn mở miệng, thì chặn ngang.

Ngọc Bình đạo cô tuy tính khí táo bạo, nhưng không phải người ngu, quả thực không dám nói nữa, nhưng Tả Đăng Phong ngồi cách họ không xa, nhân tố này rất nguy hiểm, không ai yên tâm được, Đỗ Thu Đình cũng không thể làm tiếp.

Trong lòng mọi người thấp thỏm, trong lòng Đỗ Thu Đình càng thấp thỏm. Hần biết hiện giờ Tả Đăng Phong đang rất giận, thoát khỏi trận pháp mà chưa ra tay đại khai sát giới đương nhiên là đã đè nén bản thân lắm rồi, Tả Đăng Phong ngồi ở đó không đi, ý là đang muốn chờ nghe hần giải thích.

“Tả chân nhân đối với Mao sơn chúng tôi có đức lưu tông, đối với Đỗ Thu Đình tôi cũng có ơn cứu mạng, Đỗ mồ kiếp này không quên. Chuyện hôm nay gây nên đúng là bất đắc dĩ, chín Ninja Nhật này yêu thuật quỷ dị, liên thủ làm nhục Tam Thanh Đạo môn chúng tôi, nếu không tiêu diệt, không tới mấy năm, dưới Tam Thanh sẽ không còn ai hương hỏa.” Đỗ Thu Đình hạ xuống cách Tả Đăng Phong năm bước, chấp tay lên tiếng.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Đỗ Thu Đình một cái, công rương gỗ lên xoay người rời đi, hần chỉ cần một câu giải thích, giờ đã có rồi.

“Tuy thế nhân có nhiều hiểu lầm về Tả chân nhân, nhưng bản đạo biết Tả chân nhân tâm tính nhân thiện, không phụ tình ai, nếu được Tả chân nhân ra tay giúp đỡ, chúng tôi có thể trực diện nghênh địch, không còn phải hi sinh tính mạng ba mươi sáu vị đạo hữu để bố trí hung trận Lục Đạo Luân Hồi này.” Đỗ Thu Đình nói tiếp, Tả Đăng Phong đã cắt bào đoạn nghĩa, nên hẳn phải xưng hô là Tả chân nhân.

Tả Đăng Phong vốn đã xoay người, nhưng nghe thấy câu này của Đỗ Thu Đình thì dừng bước, hẳn vẫn tưởng ba mươi sáu người này không biết mình sẽ chết, không ngờ họ đã biết rồi, cái dũng khí thấy chết không sờn này đáng được kính trọng.

“Địa sư nói rất phải, nếu Tả chân nhân ra tay giúp đỡ đánh giết cường đạo, đó là kẻ lạc đường biết quay lại, lãng tử biết quay đầu, chính là hy vọng của thiên hạ chúng sinh.” một đạo nhân đã già lên tiếng phụ họa Đỗ Thu Đình.

“Lạc đường biết quay lại, lãng tử biết quay đầu.” Tả Đăng Phong bật cười lớn, bay về hướng tây, “Các người đã muốn hy sinh vì nghĩa, tôi sẽ tác thành cho các người.”

Hắn vốn đã có ý định giúp đỡ, nhưng lão già kia làm hắn nổi giận, hắn chưa bao giờ cho là mình làm sai điều gì, hắn không phụ lòng người yêu, làm gì có chuyện lạc đường biết quay lại, hắn chưa bao giờ thẹn với bằng hữu, làm gì có chuyện lãng tử hồi đầu, hắn vốn luôn tỉnh táo, làm gì cần tới ai điểm ngộ.

Tả Đăng Phong đi rất kiên quyết, hẳn sẽ không ra tay giúp đỡ, đây là cơ hội duy nhất hắn sẽ được mọi người tiếp nhận, nhưng hắn không cần điều đó, chuyện gì cũng đã nguyên nhân kết quả, và hắn đã có kết quả.

Tả Đăng Phong xuôi nam, đi được 300 dặm, từ phía bắc vọng đến một tràng âm thanh nổ vang nặng nề. Tả Đăng Phong không hề quay đầu lại, hẳn biết đám người Đỗ Thu Đình đã khởi động Lục Đạo Luân Hồi, lấy phương pháp lưỡng bại câu thương để giết tất cả các ninja trong trận.

Trong lòng hắn dậy lên một cảm giác vui sướng không tên, chuyện nên làm sắp làm xong rồi, sắp được giải thoát rồi.

Nơi này cách Tương Tây hơn ba ngàn dặm, Tả Đăng Phong và Thập Tam thoải mái mà đi, không lo lắng không lười biếng, trên đường hắn không ăn không uống, vết thương trên người cũng không băng bó, năm năm nay đầu óc hắn lúc nào cũng tính toán suy tư, hẳn biết dù mình không ăn uống thì cũng vẫn còn sống để chạy về tới Thanh Thủy Quan.

Buổi trưa khởi hành, đến trưa ngày hôm sau thì chạy tới Thần Châu phái, hắn cười gõ cửa.

Đứng trước giường Ngọc Phát, Tả Đăng Phong chăm chú nhìn cô, trong đầu hiện ra cảnh lần đầu tiên hắn gặp cô, lúc đó là dưới chân núi Thánh Kinh, Ngọc Phát đạo bào trắng muốt, dáng người thướt tha cao gầy, dung mạo tuyệt thế Khuynh Thành, tay trái nghiêng nâng một cây phát trần, Cửu Dương hầu ngồi xổm trên vai cô.

Tả Đăng Phong lấy viên lục âm đan ra, cấy môi Ngọc Phát, dùng linh khí đẩy nội đan vào trong bụng. Nội đan nhập vào cơ thể, quanh người Ngọc Phát tỏa ánh sáng bảy màu, vết thương trên ngực trái trong nháy mắt khép lại, mạch đập bắt đầu khôi phục, sự sống bắt đầu xuất hiện.

Tả Đăng Phong móc bao tay Thuần Dương, hòa tan hàn khí trong người Ngọc Phát, nhưng vẫn để lại một ít trong tâm mạch, hẳn không muốn Ngọc Phát tỉnh dậy ngay, hắn đã nhìn thấy cô lần cuối, nhưng không muốn cô nhìn thấy hắn lần cuối.

“Bảy ngày sau cô ấy sẽ tỉnh.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra.

“Tả chân nhân, người định đi đâu?” Thần Châu chuông giáo đi ra theo.

Tả Đăng Phong lắc đầu, đi ra khỏi phòng.

“Tả chân nhân có lời gì muốn bản đạo chuyển cáo sư muội không?” Đi tới cửa đạo quan, Thần Châu chuông giáo hỏi lần nữa, ông biết Tả Đăng Phong lần này đi sẽ không trở lại.

Tả Đăng Phong dừng bước, một lúc lâu sau mới nói một câu, “Xin lỗi.”

Rời khỏi Thần Châu phái, Tả Đăng Phong đi về hướng tây bắc, ngày đêm không nghỉ tới Thập Tam Thái Tử Phong, hắn muốn làm một chuyện cuối cùng cho Thập Tam, đưa Thập Tam về nhà.

Thập Tam lúc đầu không biết Tả Đăng Phong đi đâu, đến khi nhìn thấy núi tuyết nó mới mơ hồ nhận ra được dị thường, meo meo không ngừng, ý muốn hỏi dò, nhưng Tả Đăng Phong không giải thích gì, áo choàng đạp tuyết sau hai ngày thì lên tới ngọn núi chính.

Lần trước Kim long đánh nát màn chắn nơi này, hàn khí lọt vào, cây cỏ đều dính băng tuyết, Tả Đăng Phong bố trí lại màn chắn tử khí, ngăn cách hàn khí ở bên ngoài, đưa Thập Tam vào trong sơn động.

Trong sơn động âm dương linh căn vẫn còn, nơi này là nơi thích hợp nhất cho Thập Tam tu hành, Tả Đăng Phong không ở lại lâu, hắn ôm Thập Tam một cái, rồi bay ra ngoài, hắn để lại cái rương gỗ, ý bảo hắn sẽ trở về.

Tả Đăng Phong đi một lúc rồi quay về, ôm lấy Thập Tam lần thứ hai, rồi lại rời đi. Thập Tam nhìn theo Tả Đăng Phong rời đi, rồi quay về sơn động nằm bên cạnh rương gỗ, nó tin Tả Đăng Phong, nó tin Tả Đăng Phong nhất định sẽ trở về đón nó.

Tả Đăng Phong rất đau đớn trong lòng, hắn phải tự an ủi mình, về nhà là chuyện tốt, phải vui vẻ mới đúng, trên đường Tả Đăng Phong ghé Thiếu lâm tự, ở ngoài cửa ngồi nghỉ một lúc, nhưng hắn không vào gặp Minh Tĩnh đại sư.

Năm ngày sau, Tả Đăng Phong về tới huyện Văn Đăng. Hắn ghé vào thị trấn mua nhang nến để về tế mẹ mình. Ở đây hắn gặp một người quen, Hồ Tây, vợ bé của chủ tịch huyện năm đó. Lúc người Nhật đến, chủ tịch huyện bỏ lại các cô chạy mất, Hồ Tây bây giờ lưu lạc tới mức phải đứng đường bán mình mua lấy tiếng cười.

Tả Đăng Phong không giết kẻ đã từng khinh bỉ người yêu của mình này, Hồ Tây cũng không nhận ra Tả Đăng Phong. Mãi đến khi Tả Đăng Phong đi xa, cô mới nhìn thấy cái người nhìn như ăn mày kia đã kín đáo đưa cho cô một tờ kim phiếu.

Trước mộ mẹ, Tả Đăng Phong ba bái chín lạy mới trở về núi Côn Du, đẩy cánh cửa gỗ của Thanh Thủy Quan, đây là nhà hắn, hắn rất quen thuộc.

Tả Đăng Phong mở nắp quan tài, bộ xương trắng đó không làm hắn sợ, mà hắn còn cảm thấy rất là thân thiết, vì đây là vợ của hắn. Con người sống trên đời có vô số lần cảm động, nhưng tình yêu chân thành chỉ có một lần, tình yêu của hắn thuộc về Vu Tâm Ngữ, vì vậy hắn phải xin lỗi Ngọc Phát.

Tả Đăng Phong cởi áo đạo bào đã vô cùng tàn tạ ra, cẩn thận gấp lại bỏ vào trong quan tài. Hồi Vu Tâm Ngữ còn sống, cái áo này thường được dùng làm gối cho hắn gối đầu mỗi đêm.

Quan tài rất lớn, bộ xương của Vu Tâm Ngữ nhỏ gầy chiếm chẳng bao nhiêu chỗ, Tả Đăng Phong bước vào trong quan tài, nằm xuống cạnh bộ xương, bắt đầu trút hết linh khí trong người ra, linh khí như dòng suối tuôn ào ạt ra ngoài.

Tả Đăng Phong không thể cứu sống người yêu của mình, trong lòng tràn đầy tiếc nuối, nhưng trong tiếc nuối còn có một tia an ủi, hắn đã làm được lời hứa sinh tử không rời, vĩnh viễn không bao giờ phụ nhau...

386. Q.4 - Chương 386: Đấu Chuyển Tinh Di.

Có thể trở lại bên người Vu Tâm Ngữ mà chết, Tả Đăng Phong cảm thấy rất an bình, sinh và chết chung huyệt, hai vợ chồng thiên cổ đi cùng nhau.

Trong đầu hắn lại nhớ về hình ảnh Vu Tâm Ngữ đầu tóc rối bù ngồi xỏm trong sân Thanh Thủy Quan nường khoai lang, hắn cố gắng hành lý, từ bên ngoài bức tường viện đã sụp lở, lộ đầu vào nhìn quanh...

Hồi ức đột nhiên bị ngắt quãng, ý thức đột nhiên biến mất, nhưng chỉ chốc lát sau hắn lại có ý thức, từ nơi sâu xa hình như hắn nghe thấy tiếng kêu của Thập Tam. Tiếng kêu ấy rất quen, nhưng trong đầu hắn hiện giờ rất Hồn Động, hắn không ý thức được Thập Tam lẽ ra không thể xuất hiện ở đây lúc này, hắn chỉ biết tiếng kêu của Thập Tam thật là quen thuộc, thật là thân thiết.

Ý thức từ từ hồi phục lại, Tả Đăng Phong khôi phục lại thính giác trước tiên. Tiếng kêu của Thập Tam nhẹ nhàng mà mơ hồ, như từ một nơi rất xa vọng tới, sau đó từ từ lớn lên, hắn nghe ra tiếng kêu của Thập Tam đã trở nên sắc nhọn mà phần nộ, hắn quá quen với Thập Tam, chỉ nghe tiếng kêu của nó biết nó đang đánh nhau với địch.

Quanh Thanh Thủy Quan hắn có bố trí trận pháp, trừ hắn và Thập Tam không ai có thể đi vào, nơi này không thể có kẻ địch xuất hiện, hướng hồ Thập Tam cách xa vạn dặm, tuốt ở Thập Tam Thái Tử Phong, nó cũng không thể trở về nhanh như vậy, nghi ngờ trong lòng khiến Tả Đăng Phong muốn mở mắt ra, nhưng hắn vô cùng yếu ớt, không cả sức để mở mắt.

Tả Đăng Phong nghi hoặc, mình không nên yếu đến như vậy, muốn mở mắt mà cũng còn mở không nổi, cả người mềm nhũn vô lực, quả thực như một cơn ác mộng, khiến hắn cảm thấy lo lắng, hắn nghĩ mình có tu vi đỉnh à, chỉ cần còn một tia linh khí trong người, thì làm sao lại yếu đến mức độ này?

Nhưng hắn nhớ ra hắn đã tán hết linh khí của bản thân. Hắn cố gắng cử động tay trái, muốn chỉ quyết tụ khí. Động tác đơn giản này hắn đã từng làm vô số lần nhưng lần này sao lại quá gian nan, năm ngón tay không hề nghe theo chỉ huy, run rẩy đến mức không thể nào bắt thành chỉ quyết.

Tiếng kêu của Thập Tam càng lúc càng gấp, kèm theo còn có tiếng kêu của loài động vật khác nữa, mà không chỉ có một loại, một con, cho thấy Thập Tam đang bị một đám động vật vây công. Vị trí của Thập Tam trong lòng Tả Đăng Phong không kém Vu Tâm Ngũ và Ngọc Phát chút nào, Thập Tam gặp nguy hiểm làm hắn vô cùng lo lắng, hắn không cần mở mắt nữa, hắn chỉ muốn bắt được chỉ quyết, chỉ cần linh khí khôi phục, những chuyện khác đều trở thành dễ dàng.

Con người ai cũng có nghị lực, nhưng nghị lực to nhỏ khác nhau, Tả Đăng Phong vận hết sức ra lệnh cho tay trái, tính cách hắn quật cường, càng gặp khó khăn càng thêm kiên trì, cuối cùng hắn cũng thành công.

Chỉ trong nháy mắt, Tả Đăng Phong đã cảm thấy được linh khí trời đất đang ào ạt trào vào đan điền, linh khí nhập vào cơ thể như hạn hán gặp mưa rào, cây khô gặp mùa xuân, ngay khi hắn không chế được năng lực của mình, hắn lập tức mở mắt ra.

Vì hắn vẫn chưa dậy nắp quan tài, nên vừa mở mắt, hắn nhìn thấy một con sông, khắp nơi xung quanh đều nước.

Tuy Tả Đăng Phong đã khôi phục ý thức, nhưng thần trí còn chưa tỉnh táo, hắn mơ hồ nhớ lúc nằm xuống nóc nhà rất khô ráo, sao chỉ trong chốc lát lại đầy nước thế này.

Tụ khí chỉ quyết chỉ một thời gian ngắn, Tả Đăng Phong đã có sức lực. Hắn xoay người nhìn sang bên, hài cốt Vu Tâm Ngũ vẫn còn ở bên cạnh, nhưng trong quan tài bị đọng một lớp nước khoảng hai tấc.

Tả Đăng Phong kinh ngạc, ngồi dậy cẩn cẩn mõi mình, xác định mình không phải là ảo giác.

Tả Đăng Phong còn đang nghi hoặc, tiếng kêu bên ngoài đã dừng lại, chốc lát sau Thập Tam từ bên ngoài chạy vào.

Nhìn thấy Thập Tam, Tả Đăng Phong ngăn cả người. Thập Tam rất gầy, màu lông trên thân tối xỉn, quanh người có rất nhiều vết thương, nhiều vết còn đang chảy máu, nhiều vết cũ đã đóng vảy, trên lông còn dính một ít chất lỏng màu xanh lục, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Không chỉ có một mình Tả Đăng Phong sửng sốt, Thập Tam nhìn thấy Tả Đăng Phong ngồi ở trong quan tài thì cũng trợn to mắt, nét mặt vô cùng khiếp sợ.

“Thập Tam, chuyện gì xảy ra?” Tả Đăng Phong phát ra thanh âm yếu ớt.

Thập Tam nhảy đến bên quan tài, gào meo meo ầm lên. Tả Đăng Phong chưa từng thấy Thập Tam kích động đến thế, kích động đến mức cả người nó run rẩy.

Tiếng kêu và dáng dấp của Thập Tam làm Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, hắn đã đuổi Thập Tam về Thập Tam Thái Tử Phong đến nay mới chỉ có ba ngày. Thập Tam không nỡ lòng bỏ hắn, rời khỏi núi tuyết vạn dặm tìm chủ thì có thể giải thích, nhưng bộ dạng của nó thay đổi quá nhiều, không chỉ gầy sọp hẳn đi, màu lông cũng vô cùng ảm đạm, những chuyện này không thể tạo thành trong một thời gian ngắn được.

Lại còn vẻ mặt và tiếng kêu của nó nữa. Tiếng kêu của Thập Tam gần như là cuồng loạn, ngoài thân thiết và hưng phấn còn có sự kích động vô cớ. Nếu chỉ có ba ngày, Thập Tam không thể kích động như thế, quan trọng nhất là trong ba ngày Thập Tam không thể nào chạy được hơn một vạn dặm.

“Miêu ~” Tả Đăng Phong còn đang sững sờ, Thập Tam đã thò chân cấp lấy vai hắn kéo kéo, ý bảo muốn hắn rời khỏi quan tài.

“Tao không sao mà.” Tả Đăng Phong giơ tay vuốt ve Thập Tam, linh khí của hắn còn chưa khôi phục, hắn vẫn còn rất yếu.

Vừa giơ tay phải lên, Tả Đăng Phong lại ngẩn người. Hắn nhìn thấy bao tay Huyền Âm trên tay mình. Lúc hắn tán khí, hắn đã quên tháo bao tay Huyền Âm. Đa số tử khí là trào ra từ huyết Dũng tuyền và huyết Lao cung, tay phải đeo bao tay Huyền Âm, bị linh khí tràn vào thôi thúc sẽ phát sinh hàn khí, như vậy trong lúc tán công, hắn lại vô tình đông cứng bản thân mình.

“Thập Tam, tao nằm đây bao lâu?” Tả Đăng Phong hỏi. Hắn biết rõ uy lực của Huyền Âm chân khí, chỉ tùy tiện một cái cũng đủ bằng cứng người khác nửa năm, lúc tán công, linh khí không hề được khổng chế, thời gian bằng cứng chắc chắn sẽ rất dài.

Thập Tam đương nhiên không trả lời được, chỉ luôn mồm kêu meo meo, giật giật kéo hắn ra ngoài, khoe mắt có nước mắt rơi xuống, hành vi kích động thất thường.

Tả Đăng Phong kinh hãi, cố bò dậy, nằm trên giường thở dốc, Thập Tam đi tới lè lưỡi liếm mặt hắn.

Thập Tam chưa bao giờ làm ra cử động thân mật như thế, nên Tả Đăng Phong càng thêm vững tin là Huyền Âm chân khí đã đông cứng mình rất lâu, Huyền Âm chân khí có khả năng băng hồn đông phách, nếu bị đóng băng có thể bảo vệ hồn phách không tiêu tan, bây giờ xem ra trong suốt thời gian hắn bị đông cứng, Thập Tam đã từ núi tuyết tìm tới đây, và luôn ở đây bảo vệ hắn.

Chốc lát sau Tả Đăng Phong khôi phục được không ít linh khí, cầm qua trận phù bên cạnh quan tài lên xem, thấy Trận Phù tuy bị nước ngâm, nhưng không mục nát, cho thấy thời gian hắn bị đông cứng không lâu, nhưng trên nóc nhà có nước lại phủ định suy đoán đó. Nước ở đó rõ ràng là hàn khí trên người hắn sau khi bị hòa tan tạo thành. Lúc hắn tán công, kỳ kinh bát mạch đều mở ra, bản thể sau khi bị đông cứng, kinh lạc vẫn nằm trong trạng thái mở. Xung quanh Thanh Thủy Quan hắn đã bố trí trận pháp, hàn khí bị trận pháp ngăn cản, tốc độ tiêu tan sẽ giảm đi, nhưng một khi hàn khí yếu đi, kinh lạc đang mở sẽ tự động phát tiết linh khí ra ngoài, linh khí thông qua bao tay Huyền Âm sẽ biến thành hàn khí, giữ cho hàn khí quanh quần bên trong khu vực trận pháp, hàn khí ngưng kết thành băng hóa thành nước nhiều như vậy, cho thấy thời gian khu vực này bị Băng Phong đã rất lâu rồi.

Hiện giờ trong cơ thể hắn linh khí triệt để tiêu hao hết, hàn khí không chiếm được bổ sung, hắn mới chậm chậm thức tỉnh.

Tả Đăng Phong cố gắng bò xuống giường, lảo đảo đi tới sân, thấy cả Thanh Thủy Quan do bị đóng băng nên vẫn duy trì hình thái như cũ, những lớp băng đang bắt đầu tan ra, khắp Thanh Thủy Quan đều nước.

Mặt trời trên cao và nhiệt độ xung quanh cho thấy hiện giờ đang là buổi trưa mùa hè, nhưng Tả Đăng Phong biết thời gian không phải chỉ mới qua mấy tháng, hắn biết trong cơ thể mình có bao nhiêu linh khí, tu vi tử khí đỉnh cao nếu tán công tự bạo có thể san bằng khu vực cả trăm dặm, linh khí nhiều như thế tuyệt đối không thể chỉ đông cứng hắn trong mấy tháng.

Tả Đăng Phong nằm dưới ánh nắng, khôi phục thần trí và thể lực, nhưng Thập Tam không cho phép hắn nằm, hắn vừa nằm xuống là Thập Tam lại chạy tới kéo dậy, Tả Đăng Phong biết nó sợ hắn nằm xuống sẽ không đứng lên nữa, nên ngồi dậy bấm quyết tụ khí.

Tả Đăng Phong một tay bấm quyết một tay ôm Thập Tam, sau một nén nhang, thấy linh khí đã khôi phục được ba phần, di chuyển được rồi, mới đứng dậy ra mở cửa đạo quan.

Tả Đăng Phong sững sờ. Ngoài tường viện Thanh Thủy Quan nằm la liệt rất nhiều xác động vật, có lớn có nhỏ, đủ loại chó, trâu, heo, có cả gia cầm, nhưng con nào cũng có răng nanh rất to, tứ chi đều bị biến hóa, móng vuốt sắc bén, trên thân không hề có lông, máu chảy ra đều có màu xanh lục quỷ dị.

Đây vẫn là cảnh vật ngày xưa, nhưng mọi thứ lại làm Tả Đăng Phong ngỡ ngàng. Cây cối trong núi đều đã khô héo, khắp nơi một màu khô vàng, cảnh xa xa càng làm Tả Đăng Phong khó mà tin nổi. Cách hơn hai mươi dặm là những dãy nhà cao tầng, nhà nào cũng rất cao, cái cao nhất phải cả gần trăm trượng, những ngôi nhà lầu thời Dân quốc không hề nhìn thấy đâu, nhưng có điều những dãy nhà cao kia tuy san sát, nhưng vô cùng yên tĩnh, không hề có một âm thanh nào.

Cảnh vật thay đổi quá lớn làm Tả Đăng Phong choáng váng, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Tả Đăng Phong đứng ngây ra. Đám quái vật này nếu đến được tới cửa Thanh Thủy Quan chứng tỏ trận pháp đã mất đi hiệu lực, năm đó hắn dùng gỗ thông bày trận, gỗ thông đều đã mục nát, có thể thấy được thời gian đã qua rất lâu.

Một lúc lâu sau, Tả Đăng Phong mới lấy lại tinh thần, nơi này đã không còn là nơi an toàn, hắn phải và hai cốt Vu Tâm Ngữ và Thập Tam về núi tuyết, nhưng trước hết hắn phải xác định hai chuyện, một là thời gian đã qua bao lâu, hai là chuyện gì đã xảy ra...

387. Q.4 - Chương 387: Người Này Là Ai.

Tả Đăng Phong vô cùng mờ mịt, hắn không biết mình đóng băng bao lâu, cũng không biết thế giới vì sao lại biến thành như thế này, nhưng hắn biết không thể ở lại Thanh Thủy Quan được nữa, phải rời khỏi đây, chỗ cần đến chính là chỗ ở ngày xưa của Thập Tam, Thập Tam Thái Tử Phong. Đó là nơi Thập Tam sinh ra, hắn, Thập Tam và Vu Tâm Ngữ sẽ cùng ở lại nơi đó, như vậy chẳng ai phải rời ai nữa.

Vì Thanh Thủy Quan bị đóng băng, nên mọi thứ đều được bảo tồn hoàn chỉnh. Hồi xưa, hắn đã từng trở về một chuyến, mua rất nhiều vật dụng sinh hoạt, những món đồ đó đến giờ vẫn còn, Tả Đăng Phong tìm một cái rương gỗ, bỏ hai cốt của Vu Tâm Ngữ vào, cột chặt cẩn thận, rồi cùng Thập Tam rời khỏi Thanh Thủy Quan.

Áo choàng vẫn rách nát như cũ, nhưng vẫn mặc được, Tả Đăng Phong cũng chẳng sửa, vì chạy tới núi tuyết không tốn nhiều thời gian.

Lúc này đã là giờ Mùi buổi chiều, Tả Đăng Phong ôm Thập Tam đi về hướng nam, vừa đi vừa quan sát chung quanh. Tất cả cây cối trong núi đã chết héo, núi Côn Du cả trăm dặm không lấy một màu xanh, cỏ trên mặt đất đều mục nát, cây cối khô vàng, lá cây đã rụng sạch, chỉ còn lại thân cây và cành cây, Tả Đăng Phong đến sát nhìn, những thân cây này đều có dấu hiệu bị ăn mòn, vòng ngoài thân cây đã mục xộp, nhưng bên trong còn cứng, cho thấy những cây này là bị dính phải nước mưa có độc nên mới bị ăn mòn mà chết héo.

Không xa đột ngột xuất hiện một con vật nhỏ không lông. Tả Đăng Phong từng săn thú, nhìn con vật kia lúc đầu hắn nghĩ là thú, nhưng nhìn lại mới thấy nó có nhiều chỗ rất khác, mắt đỏ rực, răng cửa sắc lẹm, móng vuốt sắc bén thò hẳn ra.

Tả Đăng Phong chưa kịp phản ứng, Thập Tam từ trong ngực hắn đã vọt ra, vọt tới giờ trao quét một cái cắt ngang cổ con thú, một luồng chất lỏng màu xanh lục từ cổ con thú ồ ồ chảy ra.

Tả Đăng Phong cau mày, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, tại sao động vật lại trở thành thế này, tại sao chúng lại có khả năng tấn công mạnh như vậy, ngay cả thú mà cũng muốn cắn người.

Tả Đăng Phong vô cùng bức thiết muốn biết chân tướng, linh khí đã khôi phục, hắn và Thập Tam nhanh chóng lướt về phía quần thể kiến trúc phía nam.

Đến nơi, Tả Đăng Phong lặng không đứng nhìn xuống. Nhà trệt và nhà lầu vẫn là theo hình dạng thời Dân quốc, chỉ là lầu cao hơn, dùng nhiều pha lê hơn, trên đường đâu đâu cũng có xe hơi nhỏ, đậu rất lộn xộn, trên đường cũng có người đi đường, quần áo cũng giống thời Dân quốc, nhưng đều rất cũ nát và hôi thối.

Tả Đăng Phong tuy nhìn thấy người đi đường, nhưng không hạ xuống hỏi thăm vì những người này, dù là nam hay nữ thì cũng đều không tóc, mắt đỏ rực, răng nanh thò hẳn ra ngoài, đi lại cử chỉ đều rất vô thức, không mục đích.

Nơi này hẳn là một thôn trấn, độ cũ kỹ của những bảng hiệu quán xá cho thấy thời gian chưa vượt quá ba đến năm năm, cách khác người và động vật nơi này gặp chuyện chỉ cách đây chưa tới ba đến năm năm.

“Này!” Tả Đăng Phong hô to một tiếng.

Những người đi đường nghe tiếng ngược đầu nhìn lên, thấy hắn và Thập Tam thì lập tức xô tới, nhảy lên muốn tấn công họ, thấy với không tới, thì chạy vào những nhà lều bên cạnh, từ cửa sổ nhào tới, bị rớt xuống đất da tróc thịt bong, máu từ vết thương chảy ra cũng là màu xanh lục.

Thập Tam thấy những người này có ý đồ muốn tấn công Tả Đăng Phong, lập tức nhảy xuống vùng trảo giết chóc, Thập Tam không hề sợ họ, mỗi cú quét qua đều cắt cổ. Những này quái nhân hình như rất khó bị giết chết, máu từ cổ phun ra ào ào, mà vẫn còn giãy giụa muốn tấn công, họ không nói ra được thanh âm nào hoàn chỉnh giống như đã mất khả năng ngôn ngữ, chỉ kêu những tiếng đơn âm tiết mà thôi.

Tả Đăng Phong quan sát một lúc, giết sạch những người kia, bước đi trên phố. Hắn đoán có lẽ người và động vật biến thành bộ dáng này là vì đạn có chứa khí độc của Quỷ Nhật, vì khi Quỷ Nhật xâm lược Trung Quốc, đội bảy ba một của họ chính là nghiên cứu cái này.

Trên đường, các loại cửa hàng, bảng hiệu rất đa dạng, có một ít bảng hiệu hắn biết, như “Quán trọ”, “Quán ăn”, “Tiệm thuốc”, cũng có những cái hắn không hiểu nó là cái gì, như “Mát xa xoa bóp”, “KTV”, “Quán Internet”.

Tả Đăng Phong đi lung tung, thỉnh thoảng lại có những kẻ mắt đỏ đầu trọc từ trong góc tường hay trong nhà lao ra muốn cắn xé hắn, Tả Đăng Phong đương nhiên không sợ gì thứ đồ này, đông cứng lại hết. Hắn đang muốn tìm đồ ăn, bụng hắn đang đói cồn cào, thấy quán nào ghi là tiệm cơm thì đều vào tìm, nhưng tất cả đồ ăn đều đã hỏng cả.

Cuối cùng Tả Đăng Phong nhìn xuyên qua một cánh cửa thủy tinh tìm thấy một cửa hàng bán đồ ăn, nhưng lại không ghi là cửa hàng, mà biển hiệu lại viết là “Siêu thị”. Đồ đạc trong siêu thị phần lớn đã bị lấy sạch, những dây khay chứa đồ nghiêng lệch tràn ngập tro bụi, Tả Đăng Phong rút cuộc cũng tìm được mấy lon đồ hộp, đồ hộp vỏ thiếc thể này hắn đã từng nhìn thấy trong sa mạc, khác chẳng mấy hộp này đều có nhãn viết bằng tiếng Trung.

Tả Đăng Phong mở một hộp, đưa cho Thập Tam, Thập Tam ngửi ngửi, há miệng ra ăn. Tả Đăng Phong đưa vỏ hộp lên xem, sát gần dưới đáy có một dòng chữ nhỏ màu đen, “Sản xuất ngày ngày 12 tháng 8 năm 2025.”

Tả Đăng Phong đã biết thời gian đã qua rất nhiều năm, nhưng không ngờ lại tới lâu như vậy. Hắn trở lại Thanh Thủy Quan là ngày 5 tháng 1 năm 1941, đồ hộp này lại được làm ra năm 2025 năm, nghĩa là đã qua tám mươi bốn năm. Hạn dùng của đồ hộp là sáu năm, có nghĩa hắn đã bị băng phong từ 84 đến 90 năm.

“Chín mươi năm, là chín mươi năm.” Tả Đăng Phong thần thờ, hèn gì mọi thứ nhìn thấy đều có cảm thấy xa lạ, chín mươi năm là cả một thế hệ mới, có nghĩa những người hắn quen biết đều đã mất cả rồi.

Đứng ngây ra một hồi, Tả Đăng Phong mới lấy lại tinh thần. Thôi, cũng không sao, dù sao ở thời Dân quốc hắn cũng chẳng có bạn bè, trừ Thôi Kim Ngọc và Thiết Hải, hắn lúc nào cũng đã quen thuộc cô độc. Chỉ có một thân một mình, dù ở niên đại nào cũng chẳng sao cả, huống chi hắn vốn không định sống ở thời đại này, tìm chút đồ ăn rồi cùng Thập Tam về núi tuyết thôi.

Tả Đăng Phong rất đói, ăn hết cả hai hộp đồ ăn. Đồ ăn này rất mặn, nên ăn xong hắn phải đi tìm nước. Khổ là nước sông ở quanh đây đều có màu xanh lục, bắt buộc hắn phải vào nhà dân tìm nước uống, may cuối cùng cũng tìm được bốn bình nước trong.

Tả Đăng Phong nhìn nhìn màu nước, nghĩ chắc uống được, mở nắp uống thử một hớp, thấy không gì khác thường, mới rót cho Thập Tam một chén. Thập Tam uống một hơi ba bình, bình cuối cùng Tả Đăng Phong uống cạn.

Ăn uống xong, Tả Đăng Phong và Thập Tam đi loanh quanh tìm đồ ăn. Những ngôi nhà bị khóa thì thường bên trong sẽ còn sót lại chút ít nước sạch và thức ăn, nhưng những ngôi nhà như vậy bên trong phần lớn đều có người. Thực sự không thể được gọi là người, vì chúng không ăn thực phẩm của con người, mà ăn

thịt, thậm chí cả thịt đồng loại, trong trần chỗ nào cũng có thể nhìn thấy những bộ xương người không còn toàn vẹn.

Buổi tối là lúc chúng hoạt động mạnh, hai con mắt đỏ rực, xem ra chúng có khả năng nhìn rõ trong đêm tối, Tả Đăng Phong cau mày, hay là những người này đều bị chó điên cắn rồi tạo thành bệnh truyền nhiễm, lây truyền cho nhau?

Trong một ngôi nhà, Tả Đăng Phong tìm thấy một tờ lịch treo tường, mặt trên ghi năm 2027, nghĩa là những người này bị hại vào năm 2027, còn hiện thời là năm nào thì hắn chưa tìm ra.

Tả Đăng Phong quan sát những người bị độc. Những người này ăn mặc rất lộn xộn, đàn ông mặc âu phục, đồ lông, đàn bà váy ngắn, tất mỏng, làm Tả Đăng Phong không thể nào đoán ra họ bị độc vào mùa nào, chỉ biết được họ trúng độc không lâu, chắc chỉ khoảng hai ba năm, vì vết tất của đám phụ nữ vốn bản chất không chắc chắn, nhưng họ mang đến giờ vẫn không bị hư hỏng.

Đột nhiên Tả Đăng Phong nghe thấy tiếng xé gió từ phía tây truyền tới.

Tả Đăng Phong nhíu mày, những người này nhiễm bệnh, không nghĩa tất cả người địa cầu cũng bị bệnh, chắc chắn vẫn có người còn mạnh khỏe bình thường, nên nếu đó là người tu đạo thì hắn cũng chẳng bất ngờ, chỉ là tiếng xé gió kia đến nhanh chóng, nhất là theo âm thanh đó, thì là cùng thân pháp với hắn.

Tả Đăng Phong đi ra ngoài, vọt lên cao đứng xem, thấy có một bóng người màu tím đang từ hướng tây bay vút tới, thân pháp phiêu dật mau lẹ, lúc lặn không thân hình nghiêng về phía trước, chính là cương quyết lặn không thuật của Tử Dương quan.

Khi đối phương vượt gần, Tả Đăng Phong đã dần thấy rõ dáng dấp của đối phương. Người này tuổi xấp xỉ Đỗ Thu Đình, người cao gầy, bộ dáng tuấn lãng, mặc đạo bào màu tím, tóc trắng phau, đạo râu cắm cao, khoe miệng và chân mày hơi cau lại, trong ánh mắt có bảy phần kiêu ngạo và ba phần nhuệ khí.

Tả Đăng Phong đã từng gặp hai môn nhân của Tử Dương quan, người này không phải ai trong số đó, nhưng phép khinh thân đối phương dùng lại quả thực là của Tử Dương quan, hơn nữa đạo bào màu tím chỉ có trường giáo một phái mới có tư cách mặc, người này là ai?

388. Q.4 - Chương 388: Không Chết Không Thôi.

Đạo nhân áo tím trong tích tắc đã đến nơi, lặn không đứng đối diện cách Tả Đăng Phong ba trượng.

“Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn.” Đạo nhân áo tím chấp tay chào.

“Vô Lượng Thiên Tôn.” Tả Đăng Phong chấp tay đáp lễ, người này là ai, cũng được, miễn là hắn biết những năm nay đã xảy ra chuyện gì.

“Chân nhân là người địa phương?” Đạo nhân áo tím hỏi.

“Người cũng là người ở nơi này?” Tả Đăng Phong lại hỏi, trong giọng nói của Đạo nhân áo tím có khẩu âm bản địa, cũng là người địa phương nên hắn nghe ra được.

Đạo nhân áo tím gật đầu, chăm chú quan sát Tả Đăng Phong, trong mắt dần xuất hiện sự nghi hoặc.

“Muốn xem khí số của tôi?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn có hiểu biết về pháp thuật của Tử Dương quan, nhận ra đối phương đang quan sát hơi thở của hắn.

“Xin hỏi chân nhân, làm sao người biết tôi biết pháp thuật Tử Dương quan?” Đạo nhân áo tím mỉm cười.

“Việc này giải thích rất dài, trong thời gian ngắn không thể nào nói rõ, dù tôi có nói, ngài cũng khó mà hiểu được.” Tả Đăng Phong lắc đầu đáp, hắn không sợ Đạo nhân áo tím lại giống như Ngọc Hành Tử huỷ bỏ tu vi của hắn, vì hắn là tu vi tứ khí đỉnh cao, còn có bao tay Huyền Âm trong người nữa.

“Ha ha, cứ nói thử đi, xem tôi có hiểu được hay không.” Đạo nhân áo tím cười, tiếng cười sang sảng, không giống có mang ác ý.

“Năm nay là năm nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Năm Minh Dậu.” Đạo nhân áo tím trả lời nhanh chóng.

“Chín mươi năm trước tôi bị phế linh khí, ở trong Hà Nam gặp được một môn nhân của quý phái, ông ấy truyền cho tôi Quan Khí Thuật và tụ khí quyết, nhưng trừ tụ khí chỉ quyết và pháp môn hành khí, những chân ngôn và chỉ quyết còn lại đều bị sai cả.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Người truyền dạy phép thuật cho đó cao bao nhiêu?” Đạo nhân áo tím gật đầu hỏi.

“Khoảng năm thước hai tấc.” Tả Đăng Phong trả lời, lúc này hai người đều lẳng không đứng thẳng, không ai có ý hạ xuống đất, vì họ chính là đang so đấu mức độ hùng hậu về linh khí với nhau.

“Chắc là lão ngu, người khác không hư hỏng như vậy.” Đạo nhân áo tím cười.

“Tôi là người của chín mươi năm trước, ngài không cảm thấy kỳ quái hay sao?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Không, chủ mạng khí của cậu có bóng mờ khoảng chín mươi năm, nhưng tôi rất hiểu kỳ bóng mờ chín mươi năm là làm sao mà có.” Đạo nhân áo tím mỉm cười.

Tả Đăng Phong không trả lời, gơ tay phải lên, phát ra Huyền Âm chân khí.

“Sao cậu lại tự đông cứng chính mình?” Đạo nhân áo tím chậm chậm hạ xuống đất.

“Đâu phải tôi muốn như vậy, là lúc hành khí bị mắc sai lầm.” Tả Đăng Phong cũng hạ xuống theo. Hắn nhìn người không sai, hắn phát ra Huyền Âm chân khí làm thời gian lẳng không giảm xuống, đối phương thấy vậy lập tức chủ động hạ xuống đất, đây là một cử chỉ đầy thiện ý.

“Chín mươi năm trước cậu hành khí gặp vấn đề, nên bị đông cứng đến giờ? ” Đạo nhân áo tím hỏi, từ xa có một quái nhân chạy tới, Đạo nhân áo tím hơi gơ tay, quái nhân kia lập tức ngã xuống chết ngay, Tả Đăng Phong nhận ra đó là Sư Hồn Quyết trong Quan Khí Thuật.

“Đúng vậy, ngày hôm nay mới tỉnh dậy, chuyện ở đây rốt cuộc là như thế nào, sao những người này lại trở thành thế này?” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Chín mươi năm trước là khoảng năm bốn mươi lăm, lúc đó cuộc chiến kháng Nhật vẫn chưa kết thúc, chiến tranh kháng Nhật tổng cộng đánh tám năm, đến cuối cùng Nhật đầu hàng, sau đó Quốc Dân đảng và Bát Lộ quân tranh giành thiên hạ, năm bốn mươi chín Quốc Dân đảng bại lui, khoảng thời gian sau đó là thời kỳ hòa bình. Mấy năm trước người Nhật sửa đổi hiến pháp, sản xuất được vũ khí nguyên tử, đây chính là do vũ khí nguyên tử tạo thành, mới nổ năm trước.” Đạo nhân áo tím đáp.

“Vũ khí nguyên tử là cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Cái này làm sao giải thích cho cậu được nhỉ, chính là một loại bom rất lợi hại, sau khi nổ sẽ phát ra phóng xạ, tương tự như vũ khí hoá học nhưng lợi hại hơn rất nhiều.” Đạo nhân áo tím giải thích.

“Ngoài nơi này, những nơi khác cũng bị giống thế này phải không?” Tả Đăng Phong hỏi, một quái nhân xông tới, Thập Tam lao ra cắt phăng cổ nó.

“Phóng xạ là truyền qua không khí, không chỗ nào may mắn thoát được.” Đạo nhân áo tím thích thú nhìn Thập Tam.

“Thực vật đều khô héo, nguồn nước cũng bị phá hủy, vậy người sống ăn cái gì?” Tả Đăng Phong cau mày, hắn không lo mình, cũng không quan tâm người khác, nhưng hắn lo cho Thập Tam.

“Thực phẩm và nước uống không bị nhiễm còn sót lại.” Đạo nhân áo tím thở dài.

Tả Đăng Phong cũng lắc đầu. Nếu vậy, chỉ còn cách tận lực tìm thực phẩm cho Thập Tam, để đến khi hắn chết, Thập Tam khỏi bị đói.

“Xin hỏi tục gia của chân nhân họ gì?” Đạo nhân áo tím nhìn quanh, chỉ vào cái ghế cách đó không xa, ý bảo hai người ngồi xuống nói chuyện.

“Tôi họ Tả, còn ngài? ” Tả Đăng Phong đi tới ngồi xuống ghế.

“Tục gia họ Vu.” Đạo nhân áo tím cũng ngồi xuống, móc thuốc lá đưa cho Tả Đăng Phong.

“Cảm ơn Vu chân nhân, tôi không hút thuốc lá.” Tả Đăng Phong lắc đầu, chuyện hần không hiểu nay đã được Đạo nhân áo tím giải thích, nên Tả Đăng Phong không cảm thấy bài xích ông ta.

“Sau này cậu định như thế nào?” Đạo nhân áo tím đốt thuốc.

“Còn định được thế nào, ngài có lẽ cũng đã nhìn thấy rồi, tôi chẳng còn sống được bao lâu, tôi chỉ còn không yên lòng về nó thôi.” Tả Đăng Phong vuốt ve Thập Tam.

“Người trẻ tuổi không nên bi quan như thế, mọi việc chưa tới cuối cùng thì không nên từ bỏ.” Đạo nhân áo tím nhả khói.

“Đạo không dài, nói ra vô lễ, nhưng xin hỏi Vu chân nhân bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong cau mày, tính đầu tính đuôi hần cũng đã sắp 120 tuổi, mà Đạo nhân áo tím lại còn bảo hần là người trẻ tuổi.

” Việc này giải thích rất dài, trong thời gian ngắn không thể nào nói rõ, dù tôi có nói, cậu cũng khó mà hiểu được.” Đạo nhân áo tím cười.

Tả Đăng Phong cũng cười, Đạo nhân này lặp lại y chang câu nói của hần... không sai một chữ.

“Cứ nói thử xem, xem tôi có hiểu được hay không.” Tả Đăng Phong cũng dùng câu nói của đối phương.

“Tôi nguyên là Đại La Kim tiên phạm tội nên xuống trần, tu hành thời Nam Bắc triều, thọ ngang trời đất, nhưng không được Phi Thăng, sau chuyển thế đến thời hiện đại, lại làm lầm một việc lớn, nên vẫn không được Phi Thăng, đành phải trở về Nam Bắc triều lần thứ hai, khổ tu hơn bốn mươi năm, mới được ứng vị quy chân, cậu tính thử xem, tôi bao nhiêu tuổi.” Đạo nhân áo tím cười.

“Sao ngài lại làm hỏng việc.” Tả Đăng Phong hỏi, hần không tin lời Đạo nhân áo tím, nên xem như đang nghe chuyện cười, nếu đối phương là Đại La Kim tiên thật, thì đã sớm diệt sạch người Nhật rồi.

“Cậu không nhìn ra?” Đạo nhân áo tím nhướn mày.

“Không nhìn ra.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Quả nhiên cậu không học được Quan Khí Thuật của Tử Dương quan.” Đạo nhân áo tím xảo diệu đối đề tài.

“Nếu ngài là Đại La Kim tiên, tại sao không thay đổi tình hình hiện giờ?” Tả Đăng Phong thuận miệng lại hỏi.

“Tôi là quy chân vào thời Nam Bắc triều, sau khi thụ phong phân thân làm hai, pháp thể ở Trung Thiên đảm nhiệm chức vụ, thân thể ở thế gian để giải quyết cho xong tục duyên, nên không pháp thuật tiên gia.” Đạo nhân áo tím phẩy khói thuốc.

“Nam Bắc triều, ngài là ở Nam Bắc triều ứng vị quy chân, thành tựu Đại La Kim tiên?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Không phải ai cũng đáng cho tôi chờ đâu nhé.” Đạo nhân áo tím có vẻ phật lòng.

“Ngài có biết Bình Đế không?” Tả Đăng Phong hỏi. Lúc lên vào Thanh Lương động phủ đã nhìn thấy linh vị cung phụng các đời Tiên Nhân, câu văn có liên quan tới việc Bình Đế hạ phàm, chính là trong thời kỳ Nam Bắc triều.

“Ý là Vu Thanh Trúc hả, chính tôi đưa cô ấy quay về vị trí vũ sư đấy.” Đạo nhân áo tím gật đầu cười.

“Chính là ngài cho bà ấy trở về vị trí cũ?” Tả Đăng Phong kinh hãi đến biến sắc. Hôm đó trong Thanh Lương động phủ, hần nhìn thấy trong ghi chép về Vu Thanh Trúc có ghi: “Nhật của rơi bổ khuyết, sắc lệnh trở về vị trí cũ”, lúc đó hần cũng cảm thấy mấy chữ “Sắc lệnh trở về vị trí cũ” này kỳ lạ, theo lý thuyết Tiên Nhân phải là do Ngọc Đế ra lệnh tăng hay giảm, nếu là theo chỉ của Ngọc Đế, thì phải dùng chữ “Chiếu, chỉ”, chứ chữ “Sắc” không phải chữ Ngọc Đế dùng, mà chân nhân tu đạo thành công mới dùng, nói cách khác người cho Vu Thanh Trúc phục hồi nguyên chức không phải Ngọc Đế, mà một cái Tiên Nhân quyền cao chức trọng khác.

Đạo nhân áo tím nhú mày nhìn Tả Đăng Phong, không trả lời.

“Vu chân nhân, người có biết Vu Thanh Trúc ở thời Dân quốc có thu một đệ tử không?” Tả Đăng Phong vội hỏi.

“Chuyện này tôi không rõ lắm, cô ấy chẳng nói gì với tôi, nhưng lúc đó quả thực là cô ấy từ thời Dân quốc trở về Nam Bắc triều.” Đạo nhân áo tím nhớ lại một chút, gật đầu.

“Cảm ơn Vu chân nhân đã giải thích nghi hoặc, không biết chân nhân tìm tôi có chuyện gì?” Tả Đăng Phong vô cùng ủ rũ, bây giờ hắn đã biết những lời của Đạo nhân áo tím đều lời thật, nhưng cũng biết ông ta không thay đổi gì được tình hình, vì thực lực của đối phương hiện thời cũng chẳng mạnh hơn hắn bao nhiêu.

“Thực không dám giấu giếm, sau giờ Ngọ hôm qua tôi phát hiện ra hơi thở của cậu, nên từ Hà Nam chạy tới đây, có chuyện muốn cùng cậu thương lượng. Tình hình hiện giờ quá mức ác liệt, không khí ở đâu cũng có độc, chỉ có người tu đạo tử khí đỉnh ới có thể hoàn toàn miễn dịch. Tôi và sư huynh, sư tỷ ba người liên thủ bố trí được một lớp màn chắn tử khí, bảo vệ khu vực trăm dặm xung quanh Tử Dương quan, những ai may mắn còn sống sót đều được che chở, nhưng đây không phải kế hoạch lâu dài, chúng tôi nhất định phải giải quyết vấn đề này từ căn bản.” Đạo nhân áo tím bốp tát tàn thuốc.

“Tôi là người lẽ ra đã phải chết, tôi chỉ muốn một mình đợi điều đó.” Tả Đăng Phong đứng dậy, hắn không bụng dạ nào giúp ai, chẳng muốn ở chung với ai.

“Nếu tôi không nhìn lầm..., bên trong rương gỗ trên lưng cậu là hài cốt một cô gái trẻ, khi còn sống đã từng có quan hệ xác thịt, cô ấy chết như thế nào?” Đạo nhân áo tím cũng đứng dậy.

“Bị người Nhật hại chết.” Tả Đăng Phong thở dài xoay người rời đi.

“Ôm xác vợ gào khóc chỉ có kẻ nhu nhược mới làm, đàn ông chân chính là phải làm hết sức làm cho vợ mình sống lại với mình.” Đạo nhân áo tím nói to.

“Tôi đã làm rồi.” Tả Đăng Phong vẫn không quay đầu lại, hắn không muốn lại lừa mình dối người.

“Cố gắng của cậu còn chưa đủ, tôi và sư huynh sư tỷ cần duy trì lớp màn chắn, không ai bỏ đi đâu lâu được, cậu đi tìm giúp chúng tôi ba món đồ, chỉ cần trong vòng nửa năm là tìm đủ, tôi có thể cho cậu trở về một thời gian trong quá khứ nào cậu muốn. ” Đạo nhân áo tím nói với theo.

Tả Đăng Phong dừng bước, quay đầu lại, “Tôi muốn quay về ngày 9 tháng 10 năm Dân quốc thứ hai mươi sáu có được không?”

“Được .”

389. Q.4 - Chương 389: Ba Món Đồ.

“Ngài muốn tìm món đồ gì? ” Tả Đăng Phong quay trở lại.

“Tôi đi cũng lâu rồi, phải mau chóng chạy trở về, Tả chân nhân đến Tử Dương quan mấy ngày đi, chúng ta cùng lên đường.” Đạo nhân áo tím mời.

Tả Đăng Phong gật đầu.

Đạo nhân áo tím thấy Tả Đăng Phong đồng ý, giơ tay chỉ về phía tây, mời hắn đi đầu, Tả Đăng Phong giơ tay đáp lễ, ý để ông ấy đi đầu.

Đạo nhân áo tím mỉm cười, nhún chân lẳng không, Tả Đăng Phong đặt Thập Tam lên vai, lẳng không lướt theo, giữ khoảng cách sau đạo nhân nửa thân người.

“Vu chân nhân muốn tìm món đồ gì?” Tả Đăng Phong hỏi lần nữa, đây là vấn đề hắn quan tâm nhất, hắn nhất định phải biết đối phương muốn làm gì.

“Chúng tôi muốn tạo ra một món đồ có thể qua lại thời không, nhưng ba linh kiện quan trọng nhất vẫn chưa tìm thấy.” Đạo nhân áo tím đáp.

“Hiện giờ khoa học kỹ thuật đã đạt đến trình độ thực hiện được thuyết tương đối của Einstein chưa?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Cậu biết Einstein?” Đạo nhân áo tím hơi ngạc nhiên.

”Thuyết tương đối Einstein ra đời năm 1905, đương nhiên là tôi biết.” Tả Đăng Phong đáp. Sau Cách mạng Tân Hợi, Trung Quốc bắt đầu sử dụng cả lịch công nguyên và lịch Dân quốc. Hắn làm về văn hóa, nên đương nhiên cách tính lịch của cả hai kiểu hắn đều biết, cũng biết lý luận về không gian và thời gian của Einstein, nhưng vào thời điểm đó, đó chỉ là điều viễn vông, điều kiện khoa học thời đó không đủ sức nghiệm chứng.

“Khoa học kỹ thuật hiện giờ vẫn chưa tạo ra máy thời gian, nhưng chúng tôi có thể làm ra được.” Đạo nhân áo tím đáp.

“Khoa học kỹ thuật còn chưa đạt tới, làm sao chế tạo ra được?” Tả Đăng Phong khó hiểu. Hai người đều là tử khí đỉnh cao, vừa bay vừa nói, chẳng khó khăn gì.

“Chúng tôi đã từng phát hiện một cái máy thời gian đến từ tương lai, chúng tôi chính là dùng cái máy đó trở về thời Nam Bắc triều, nhưng sau đó máy đã bị sư huynh của tôi cho nổ hư mất, khi chiến tranh hạt nhân xảy ra, chúng tôi tìm lại nó, hết sức sửa chữa, đến giờ vẫn còn thiếu ba linh kiện.” Đạo nhân áo tím trả lời.

“Các vị chữa máy thời gian để làm gì?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn xuất thân là phần tử trí thức, tiếp xúc khoa học hiện đại trước, tiếp xúc phép thuật Đạo môn sau, nên hắn chẳng thấy giữa hai thứ có gì mâu thuẫn, cái gọi là khoa học chẳng qua là đem huyền học giải thích ra mà thôi.

“Chúng tôi chuẩn bị trở về triều nhà Tần một chuyến, giết Từ Phúc, gen của người Nhật có vấn đề, trong xương tủy họ lúc nào cũng có suy nghĩ điên cuồng muốn hủy diệt tất cả, loại điên cuồng này không thuốc chữa, chỉ có thể diệt từ gốc rễ mà thôi.” Đạo nhân áo tím uy nghiêm đến đáng sợ.

“Tôi đồng ý quan điểm của ngài, nhưng tôi sẽ không tham dự vào chuyện của các ngài, tôi giúp các ngài tìm đồ các ngài cần, sau đó các ngài vui lòng quảng tôi trở về thời Dân quốc.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

“Đồng ý.” Đạo nhân áo tím gật đầu.

“Đồ muốn tìm ở cách đây rất xa đúng không?” Tả Đăng Phong lập tức quay về chủ đề chính. Đạo nhân áo tím cũng là tử khí đỉnh cao, tốc độ di chuyển nhanh chóng, nếu ba món đồ kia cách đây không xa thì ông ta đã tự lấy được rồi.

“Đúng vậy, hiện giờ đã biết hai nơi là ở Bắc cực và Ai Cập, trong Kim tự tháp Ai Cập cũng có một chiếc máy thời gian rơi xuống bị hư, mấy năm trước Tử Dương quan sai hai tiểu bối tới đó thám hiểm nhưng bị nhốt, tôi với sư huynh tới đó cứu viện, phát hiện ở đó có máy thời gian bị hư, chúng tôi cần một món linh kiện trong đó. Cơ quan bên trong Kim tự tháp cũng đã bị chúng tôi phá tan rồi, cậu chỉ cần tới lấy cái linh kiện kia mang về là được.” Đạo nhân áo tím hướng dẫn.

“Làm sao ngài biết món linh kiện thứ hai ở Bắc cực?” Tả Đăng Phong cau mày, Bắc cực ở đâu hắn biết, đó là cực âm cực hàn, rất là xa xôi.

“Thông qua tra tìm ghi chép của vệ tinh.” Đạo nhân áo tím trả lời.

“Còn món thứ ba?” Ai Cập và Bắc cực đều xa vời vợi, đi về tốn rất nhiều thời gian, nếu món cuối cùng ở Nam Cực thì...hắn căn bản không còn đủ thời gian mà tìm.

“Hiện giờ tôi còn chưa biết, nhưng biết chắc nó ở trong nước ta, chúng tôi sẽ mau chóng tra tìm manh mối.” Đạo nhân áo tím đáp.

“Nếu các người còn có lựa chọn tốt hơn, thì tốt nhất đừng có nhờ tôi.” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn những con người bên dưới.

“Hiện giờ người tu đạo tử khí đỉnh cao còn lại cũng còn khoảng mười người, nhưng họ phân tán các nơi, hơn nữa đều dùng tử khí của bản thân để lập màn chắn bảo vệ một khu vực nhất định, trừ chúng tôi có thể thoải mái đi tới đi lui, những người khác gần như không đi đâu được, nên căn bản không thể nào họp mặt, càng không thể nhờ ai đi ra ngoài tìm.” Đạo nhân áo tím đáp.

“Nhờ tôi hỗ trợ, các người sẽ rất nguy hiểm.” Tả Đăng Phong hơi vận linh khí nhìn Đạo nhân áo tím.

“Ý cậu là nếu cậu tìm được ba món đồ đó nhưng không thể trở về, thì cậu sẽ tán công tự bạo ở Tử Dương quan, bắt tất cả chúng tôi chôn cùng đúng không?” Đạo nhân áo tím bình tĩnh nói.

“Đúng vậy.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị gật đầu.

“Ha ha, trước khi tới tìm cậu, tôi cũng đã thông qua hơi thở của cậu đoán được cậu là hạng người gì, yên tâm đi, chỉ cần cậu làm xong việc nên làm, tôi nhất định sẽ đưa cậu trở lại.” Đạo nhân áo tím điềm đạm.

“Tính tôi nói thẳng, Vu chân nhân đừng thấy phiền lòng.” Tả Đăng Phong gật đầu, hẳn không ý muốn ra vẻ, nhưng hẳn nhất định phải nói rõ tất cả từ đầu.

“Không sao, hiện giờ tôi rất bình tĩnh.” Đạo nhân áo tím khẽ khoát tay, sắc mặt bình thản.

“Vu chân nhân, những người này còn có hy vọng chữa khỏi hay không?” Tả Đăng Phong chỉ các quái nhân bên dưới.

“Họ đều đã là người chết, tam hồn đã rời khỏi cơ thể, nhưng bảy phách vẫn còn, nên mới có thể ăn uống theo bản năng.” Đạo nhân áo tím lắc đầu.

“Bị họ cắn phải hoặc làm bị thương thì có sao không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Họ không phải cương thi, chỉ là người bị phóng xạ chết mà thôi, trong răng và móng tay không Thi độc, bị cắn trúng thì chỉ có một hậu quả, là rất đau mà thôi.” Đạo nhân áo tím cười.

“Tại sao bảy phách của họ lại không rời khỏi cơ thể?” Tả Đăng Phong hỏi tới, xem ra Đạo nhân áo tím này có bốn phần cơ trí, ba phần kiêu ngạo, hai phần hiền lành và một phần hài hước, cũng không khó để ở chung.

“Do bức xạ hạt nhân tạo thành, nguyên nhân cụ thể vẫn còn chưa phân tích ra.” Đạo nhân áo tím đáp.

Tả Đăng Phong gật đầu, nhờ Đạo nhân áo tím giải thích, hẳn đã biết được tình huống trước mắt một cách tổng quát, bức xạ hạt nhân là cái gì hẳn không biết, tạm thời lý giải thành một loại bệnh truyền nhiễm, những tử thi này không truyền bệnh truyền nhiễm, mà thứ truyền nhiễm chính là không khí bị ô nhiễm, người tu đạo tử khí đỉnh cao có thể tránh được khỏi bị xâm hại, cũng có thể tạo ra màn chắn ngăn cản không khí ô nhiễm, bảo vệ những người khác khỏi bị nhiễm lây.

“Những nước khác xung quanh cũng bị như thế này?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Đúng vậy, cả biển cũng bị ô nhiễm. Dân Nhật này tuy rất đáng ghét, nhưng chúng tôi không thể phủ định sự thông minh của họ. Người Nhật khi nghiên cứu cái gì cũng đều vô cùng chấp nhất, nghiên cứu vũ khí nguyên tử cũng như vậy, họ bỏ bên trong vũ khí nguyên tử một loại vi khuẩn truyền nhiễm, chúng tôi đến bây giờ vẫn chưa biết vi khuẩn kia hoạt động như thế nào.” Đạo nhân áo tím lắc đầu.

“Nhật cũng bị ảnh hưởng?” Tả Đăng Phong hỏi, hẳn cần phải hỏi, hỏi càng nhiều thì biết càng tỉ mỉ, càng hiểu rõ tình hình.

“Họ tưởng mình có thể khống chế được con cạp, những thực chất sau khi họ thả nó ra thì không thể kiểm soát nổi, nên họ là chỗ gặp xui xẻo trước tiên.” Đạo nhân áo tím bĩu môi, “Họ gây họa, làm cả thế giới cũng bị vạ lây, thật mẹ nhà nó.”

Tả Đăng Phong không hỏi nữa, Đạo nhân áo tím tăng tốc, đến giờ tỵ, hai người về tới Tử Dương quan.

Trăm dặm xung quanh Tử Dương quan đều có màn chắn tử khí, Đạo nhân áo tím dẫn Tả Đăng Phong đi vào, Tả Đăng Phong bất ngờ vì nơi này không hề bị dính chút ảnh hưởng phóng xạ nào, trong núi vẫn có thảm thực vật. Chín mươi năm trước hẳn đã từng đến nơi này, khi đó nơi này vẫn là một vùng phế tích, nhưng bây giờ đã có đạo quan, chắc là được xây dựng sau này.

Trừ đạo quan, ở phía đông còn có một cái đỉnh rất to, cả mười mấy mẫu, trên mặt có rất nhiều những viên pha lê màu đen.

“Đó là chỗ chúng tôi sửa cỗ máy thời gian.” Đạo nhân áo tím chỉ cái đỉnh, rồi chỉ vào ngọn núi, “Trên núi có sơn động, đa số mọi người đều ở trong sơn động.”

“Có bao nhiêu người?” Tả Đăng Phong gật đầu hỏi.

“Hơn 800.” Đạo nhân áo tím trả lời.

“Lão Vu, đã về rồi à?” Trong một căn nhà dưới chân núi có một người béo đi ra, người này tuổi chừng bốn đến năm mươi, vóc dáng không cao, miệng ngậm thuốc lá.

“Đây là sư huynh của tôi.” “Lão Ngưu, đây là Tả chân nhân, là người đệ muốn kết làm bạn.” Đạo nhân áo tím giới thiệu hai người với nhau.

“Mẹ nó, tiểu huynh đệ, quần áo của cậu độc quá nha.” Người béo định vỗ vai Tả Đăng Phong.

“Miêu ~” Thập Tam đang ngồi xổm trên vai Tả Đăng Phong lập tức rít lên thị uy.

“Ủy, con mèo này sao mà dữ thế! ” Người béo cau mày nhìn Thập Tam.

“Vu chân nhân, mé tây và phía sau núi có cái gì?” Tả Đăng Phong không để ý tới người béo, hẩn nhận ra Thập Tam luôn nhìn quanh, mắt phải đã đổi màu.

“Mé tây là chỗ bạn gái tôi ở, phía sau núi là một người bạn của tôi, Tả chân nhân từ xa đến là khách, mời đến chính điện nói chuyện.” Đạo nhân áo tím đưa tay mời.

“Không được, chỉ đường để tôi đi tìm đồ, tôi muốn đi ngay.” Tả Đăng Phong lắc đầu, đây là nhà của người khác, hẩn không quen ăn nhờ ở đậu.

“Không cần phải vội, để tôi tìm mấy người hỗ trợ cậu, còn phải chuẩn bị thực phẩm đồ dùng, nhanh nhất cũng phải ba ngày.” Đạo nhân áo tím lắc đầu.

“Tôi không cần hỗ trợ, cũng không cần thực phẩm đồ dùng, chỉ đường cho tôi đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hẩn đã quen thuộc độc lai độc vãng, không cần đồng đội, có thêm người hẩn mất công phải bố trí màn chắn để bảo vệ họ khỏi độc khí.

“Đi Ai Cập phải ngồi máy bay, phải có phi công để lái, đừng có gấp, nghỉ ngơi mấy ngày đã, chờ sắp xếp đầy đủ hẵng đi.” Đạo nhân áo tím lắc đầu.

“Vậy tôi cáo từ trước, ba ngày sau tôi quay lại.” Tả Đăng Phong chấp tay chào hai người, lẳng không rời đi. Đạo nhân áo tím lúc dẫn hẩn đi vào trận có để sót lại trên người hẩn chút ít linh khí, hẩn có thể tự do ra vào trận pháp.

“Tả chân nhân định đi đâu?” Đạo nhân áo tím từ dưới đất hỏi vọng lên.

“Hồ Nam.”

390. Q.4 - Chương 390: Tìm Cổ Nhân.

Tả Đăng Phong dẫn Thập Tam lẳng không xuôi nam, hẩn muốn đi xem Ngọc Phát. Năm đó Ngọc Phát đã nuốt sáu viên âm đan, nếu truyền thuyết lục âm âm bất tử, lục Dương Dương Trường Sinh là thật, thì hiện giờ Ngọc Phát hẩn là còn sống, nếu cô vẫn còn sống, thì ở hoàn cảnh lạ lẫm này cũng có người nói chuyện.

Tả Đăng Phong rất hồi hộp. Con người không phải cây cỏ, ai có thể vô tình, trong khi hẩn còn có tình với Ngọc Phát. Tình cảm của Ngọc Phát dành cho hẩn hẩn biết rất rõ, những việc Ngọc Phát làm vì hẩn hẩn cũng tận tường, Ngọc Phát trong lòng hẩn phải ngang ngửa với Vu Tâm Ngữ, nếu Ngọc Phát không bằng Vu Tâm Ngữ, hẩn đã trở về Thanh Thủy Quan dùng sáu viên âm đan cứu sống Vu Tâm Ngữ trước, nếu thất bại mới đem nội đan cho Ngọc Phát, nhưng hẩn không làm như vậy, sau khi tập hợp nội đan hẩn đến thẳng Thần Châu phải. Con người chẳng mấy ai phân chia rõ ràng yêu và thương như hẩn, nhưng hẩn thì có, tiêu chuẩn phân biệt của hẩn chính là hẩn và Vu Tâm Ngữ có quan hệ xác thật, còn Ngọc Phát thì không, nhưng tiêu chuẩn này cũng không công bằng, vì không phải Ngọc Phát không cho, mà hẩn không dám nhận.

Trong lúc Tả Đăng Phong đang suy nghĩ lung tung, từ hướng bắc vọng tới một âm thanh làm hẩn cau mày, tuy đã cách nhau mấy trăm mét, nhưng hẩn vẫn nghe rõ tiếng nói chuyện của người mập mạp kia và Đạo nhân áo tím, “Lão Vu, đệ mò ở đâu một người dở hơi như thế? ”

“Đừng nói linh tinh, cậu ấy tới là để giúp chúng ta.” Đạo nhân áo tím bắt mồm đáp lại.

“Trông quần áo rách rưới như thế, người không biết còn tưởng hán ở trong mộ chui ra đấy. Đệ nhìn chủ mạng khí của hán chưa, tuổi thọ vốn hơn 70 tuổi giờ chỉ còn lại nửa năm, đủ thấy tên đó là một kẻ giết người điên rồ, mới nhìn mặt là đã thấy tính nét chẳng ra sao, mặt lúc nào cũng xụ ra, như người ta thiếu nợ hán mấy trăm năm vậy... này, kéo tôi làm gì!”

Âm thanh đến đó biến mất, Tả Đăng Phong không quay đầu lại, đi thẳng về hướng nam.

Thời gian đã qua gần trăm năm, cảnh vật đã thay đổi rất nhiều, nhưng những ngọn núi và dòng sông vẫn làm vật tham chiếu cho hán. Trên đường đi, Tả Đăng Phong nhận ra vì thời gian phóng xạ không lâu, nên những thành thị và thôn trang tổn hại không nghiêm trọng lắm. Chín mươi năm bảo ngăn không ngăn, bảo dài cũng chẳng phải dài, mấy thứ ô tô nhà lầu vẫn còn mang chút dáng dấp thời Dân quốc, nếu xung quanh lại có thêm người sống thì hán hoàn toàn có thể nhanh chóng thích ứng hoàn cảnh hiện giờ, nhưng bây giờ mọi người đều đã biến thành người chết, cây cối chẳng có, làm hán có một cảm thấy quái dị và đè nén.

Đến canh tư, Tả Đăng Phong đến huyện thành giao nhau giữa Hồ Bắc và Hà Nam, hán dừng lại, đi vào trong thành thị tìm hiệu thuốc. Lúc trước hồi cướp đầu trâu bỏ chạy, hán bị quân Nhật bắn trúng, lúc về đạo quan thì được đông cứng lại không còn cảm thấy, bây giờ mới thấy đau nhói.

Hiệu thuốc có, bệnh viện cũng có, phần lớn được phẩm đã bị mang đi hết, những thứ thuốc còn lại thì hán không biết tên, nhưng nhờ đọc hướng dẫn sử dụng, cuối cùng đã tìm được một hộp Vân Nam bạch được trong uống ngoài thoa.

Trong bệnh viện cũng có người chết, nhưng hán không phải tự mình ra tay, Thập Tam đều xử lý hết. Bôi thuốc xong, Tả Đăng Phong không rời đi, mà ở lại trong bệnh viện tìm một gian phòng bệnh nằm nghỉ ngơi. Từ lúc tỉnh dậy tới giờ hán chưa hề ngủ, cộng với mấy ngày trước khi bị Bạng Phong, thì hán đã có tám ngày liên tục chưa chợp mắt.

Tả Đăng Phong vừa nằm xuống, Thập Tam đã kêu to, Tả Đăng Phong biết nó lại lo mình ngủ rồi không dậy nữa, nên cởi đạo bào, cuốn lấy Thập Tam ôm vào lòng xoa xoa an ủi, sự trung nghĩa của Thập Tam làm hán cảm động thổn thức, vạn dặm tìm chủ, trăm năm bảo vệ, tình nghĩa như vậy.

Tả Đăng Phong nhanh chóng ngủ thiếp đi, nhiều biến cố to lớn liên tiếp nhau làm hán vô cùng mờ mịt, hán hi vọng lúc ngủ dậy sẽ thấy mình đang ở thời Dân quốc, tốt nhất là quay lại lúc hán và Vu Tâm Ngữ gặp nhau lần đầu tiên, nhưng mở mắt ra, hán vẫn là nhìn thấy căn phòng xa lạ, nghe thấy tiếng người chết tru lên¹.

Trời đã vào trưa, bên ngoài ánh mặt trời rất chói mắt, Tả Đăng Phong đi tới cửa sổ, ló đầu nhìn xuống đường, trừ những người chết đang đi lung tung tìm thức ăn, thì chẳng có một người sống nào.

Tả Đăng Phong đã sớm quen với cô độc, nên không thấy khó chịu, nặng nề gì lắm, hán thần nhiên hít sâu ba lần, hán không cần phải sống trong hoàn cảnh xa lạ này, hán chỉ cần tìm đủ ba món đồ kia, là hán có thể trở lại quá khứ, trở lại bên người Vu Tâm Ngữ, ngồi bên lò sưởi cạnh đầu giường, thảnh thơi kể lại từng chuyện từng chuyện một cho vợ của mình nghe.

Nghĩ vậy, trong lòng Tả Đăng Phong lại thấy vui, nếu lúc trước tán công thành công thì bây giờ hán hán phải chịu nhiều cực khổ, may mà tán công xuất hiện sai lệch làm hán bị Bạng Phong chín mươi năm, nên bây giờ mới lại có hi vọng cứu sống Vu Tâm Ngữ.

Trong huyện thành có đầy đủ mọi thứ, Tả Đăng Phong tìm tiệm may vá lại đạo bào, nhưng mỗi lần đâm kim, vải lại rách toạc, đạo bào quả thực nát quá rồi, không thể vá lại được nữa.

Trong tiệm quần áo gì chẳng có, nhưng hán không đổi quần áo khác, mà tìm một cái áo khoác bọc bên ngoài đạo bào, bên trong thay một bộ quần áo sạch sẽ, dưới chân thay một đôi giày da, giày này êm và bền hơn giày vải, có chạy nhanh trên một đoạn đường dài cũng không cần phải thường xuyên đổi giày.

Đồ gì cũng có giá, Tả Đăng Phong chọn những món giá đắt nhất, không phải đồ đắt thì nhất định là đồ tốt, nhưng đường chỉ và nút thì rất chắc chắn.

Sau đó Tả Đăng Phong đổi một cái rương gỗ lớn hơn, bên trái trong rương để một cái hộp gỗ, bên trong là hài cốt Vu Tâm Ngữ, bên phải để trống, hán định để đồ ăn và nước uống ở đó.

Tuy thành thị chỉ hoang phế hơn hai năm, nhưng phần lớn đồ ăn nước uống đều đã bị lấy hết. Rau cỏ một khi chết khô, sẽ không thể nào tạo nên dây chuyền sinh thái hoàn chỉnh nữa, nếu chỉ dựa vào việc tìm đồ ăn không bị ô nhiễm còn lại để sinh tồn, người may mắn còn sống sót cũng không kiên trì được bao lâu.

Đồ ăn và nước uống đóng hộp vốn cũng rất ít, tìm hồi lâu Tả Đăng Phong mới tìm được một bình nước và hai hộp trái cây đóng hộp, không có nước uống là một vấn đề rất lớn.

Trong một căn nhà ở ngoại thành, Tả Đăng Phong tìm được nửa vại nước, nhưng nước này đã chuyển sang màu lục, nếu có thể giết được hết vi khuẩn làm ô nhiễm trong nước, thì sau này vấn đề nước uống có thể được giải quyết.

Huyền Âm chân khí có thể đóng băng kim loại, làm cho chúng bị giòn, Thuần Dương chân khí có thể làm nóng chảy kim loại, một lạnh một nóng có thể giết chết vi khuẩn trong nước. Tả Đăng Phong nghĩ vậy, lập tức làm thí nghiệm, nhưng kết quả làm hấn thất vọng, không dùng được, nước vẫn là màu lục.

Tả Đăng Phong bắt đầu đi cùng Thập Tam rời khỏi nơi này, chọn tuyến đường đi xuôi nam, trên sông Trường Giang đã được xây một cây cầu bằng sắt thép rất to, nhưng trên cầu cũng có người chết tụ tập, hấn đành phải lảng không mà đi.

Trung Quốc rất lớn, hương trấn cũng rất nhiều, thôn xóm càng nhiều, trong mỗi thôn xóm đều có cửa hàng, càng ở nơi hẻo lánh đồ ăn trong các cửa hàng càng được bảo tồn gần như nguyên vẹn, có mấy cái hoàn toàn còn nguyên, thực phẩm đóng hộp, thịt và chân giò hun khói hút chân không, nước bình và nước có ga rất nhiều, Tả Đăng Phong nhanh chóng chất đầy rương gỗ, chủ yếu là nước uống và lương khô, đồ ăn khác và nước có ga hấn bỏ hết vào một cái túi lớn.

Đến Tương Tây, tìm đường đi càng dễ. Nơi này chưa phát triển, có nơi nhà cửa vẫn còn mang hình dáng của thời Dân quốc, những kiến trúc kiểu cũ ấy làm Tả Đăng Phong nhớ lại những cảm thấy ngày xưa.

Đến đêm ngày thứ hai, Tả Đăng Phong tìm thấy ngọn núi của Thần Châu phái, từ rất xa hấn đã nhìn thấy đạo quan trong núi, tìm hấn đập nhanh, có đạo quan nghĩa là Thần Châu phái vẫn còn ở đó.

Đến cửa đạo quan, Tả Đăng Phong đứng lại, đạo quan rõ ràng đã được sửa lại, quy mô lớn hơn trước rất nhiều, hình thức cũng khác trước, cửa lớn đạo quan đóng chặt, bên trong không một tiếng động.

Đứng một lúc lâu, Tả Đăng Phong lấy tay đẩy cửa lớn ra, đụng phải màn chắn linh khí vô hình, Tả Đăng Phong vô cùng vui vẻ, nhưng hấn lập tức nhíu mày. Màn chắn phần lớn là do linh khí thuộc càn tạo thành, nên tất cả những người bày trận đều nam giới, màn chắn ở đây không phải là màn chắn tử khí đỉnh cao, mà là màn chắn tử khí cấp thấp, tuy màn chắn này kiên cố hơn màn chắn tử khí bình thường, nhưng không thể hoàn toàn ngăn cách độc khuẩn trong không khí.

Người tu hành Tử khí đỉnh uốn loại bỏ màn chắn tử khí cấp thấp thì dễ như trở bàn tay, Tả Đăng Phong lập một màn chắn đỉnh cao bên ngoài, sau đó mới giơ tay phá màn chắn cấp thấp cũ đi.

Tả Đăng Phong đẩy cửa đi vào viện, vừa vào cửa đã nhìn thấy trong chính điện có bốn người đàn ông, cả bốn người đều mặc đạo bào, tuổi chừng bốn mươi đến sáu mươi tuổi, nét mặt uể oải, Tả Đăng Phong nhìn kỹ từng người, không quen ai cả.

“Vô Lượng Thiên Tôn, xin hỏi chân nhân là cao nhân phái nào?” Một đạo nhân gầy gò chừng bốn mươi tuổi chấp tay chào Tả Đăng Phong.

“Tôi không có môn phái, các người mau tìm một màn chắn tử khí đỉnh à che chở, nếu không thì không chống đỡ được lâu đâu.” Tả Đăng Phong nhận thấy sắc mặt của những người này đã xuống sắc, tóc đã bắt đầu có dấu hiệu bị rụng.

“Cảm tạ ý tốt của chân nhân, xin hỏi chân nhân đến đây làm gì?” đạo nhân gầy gò hỏi.

“Đồ này đều đồ sạch, tặng cho các vị.” Tả Đăng Phong bỏ cái túi trên vai xuống.

“Vô Lượng Thiên Tôn, vạn tạ chân nhân.” Mọi người đồng thời cảm ơn, người tu hành tử khí tuy không thể hoàn toàn miễn dịch với bệnh độc, nhưng hợp lực bố trí được màn chắn thì cũng có thể cách ly phần lớn bệnh độc, họ sợ dĩ trúng độc nghiêm trọng như thế là vì thỉnh thoảng họ phải ra ngoài tìm nước và thức ăn.

“Tôi với Thôi Kim Ngọc Thôi chân nhân của quý phái là quen biết cũ, lần này tôi đến là muốn hỏi thăm cô ấy hiện đang ở đâu.” Tả Đăng Phong nói thẳng.

Bốn người vô cùng ngạc nhiên, họ đương nhiên biết Thôi Kim Ngọc là ai, đó là sư thúc tổ của họ, nhưng hình dáng của Tả Đăng Phong chẳng qua chỉ chừng ba mươi, bốn mươi tuổi, làm sao hắn có khả năng là người quen của Thôi Kim Ngọc.

“Pháp thuật Đạo gia huyền diệu tinh thâm, các người không phải nghi ngờ, tôi quả thực là người quen với Thôi chân nhân, cho hỏi cô ấy hiện đang ở đâu? ” Tả Đăng Phong lặp lại câu hỏi.

“Xin hỏi đạo hiệu chân nhân.” đạo nhân gầy gò nhìn Tả Đăng Phong, không trả lời ngay, rõ ràng ông đang cố suy đoán động cơ thật sự của Tả Đăng Phong.

“Tôi tên là Tả Đăng Phong.” Tả Đăng Phong cau mày trả lời.

Chúng đạo nhân hai mặt nhìn nhau, nét kinh ngạc không thể nào che dấu nổi. Họ đã từng từ tiền bối của mình nghe qua cái tên này, chính là đệ nhất cao thủ tà phái thời Dân quốc, Huyền Âm chân khí thiên hạ vô song, xuất đạo năm năm thì mất tích một cách bí ẩn.

“Thôi Kim Ngọc ở đâu, không bị gì chứ? ” Tả Đăng Phong nhắm mắt.

“Xin hỏi đáp chân nhân, sư thúc tổ năm ngoái đã ứng vị quy chân...”

391. Q.4 - Chương 391: Y Nhân Quy Chân

Trong lòng Tả Đăng Phong vừa bi thương vừa vui mừng, người trong Đạo môn nếu bình thường chết đi sẽ được gọi là giả hạc, nếu tấn thăng thành tiên mới được gọi là ứng vị quy chân.

Người muốn Ứng vị quy chân thì không được kết hôn. Ngọc Phát lớn hơn hắn một tuổi, năm một chín bốn mươi một hắn ba mươi tuổi, Ngọc Phát ba mươi một tuổi, năm ngoái là năm 2029, Ngọc Phát đã được 120 tuổi, 120 tuổi chính là hạn chót địa tiên được ứng vị quy chân, chính là Ngọc Phát vẫn đợi đến lúc cuối cùng mới chịu tiên chứng, trở thành Địa tiên.

“Thôi chân nhân khi còn tại thế vẫn ở chung với các vị à? ” Tả Đăng Phong bình tĩnh hỏi. Thần Châu phái không am hiểu tu hành linh khí, nên chưa bao giờ xuất được Tiên Nhân, Ngọc Phát có thể chứng nhận Địa tiên vị không thể nghi ngờ là nhờ hiệu quả của lục âm đan, chính là hắn cũng đã không phụ lòng Ngọc Phát.

“Sư thúc tổ vốn luôn ở trong đạo quan, ba mươi năm trước nơi này bị chính phủ cường hoành đoạt lấy, lập làm khu danh thắng, cô lão nhân gia mới rời khỏi đạo quan ra sau núi tu hành, sau này có người giúp chúng tôi đoạt đạo quan trở về, nhưng sư thúc tổ vẫn ở sau núi, không quay trở lại.” Đạo nhân gầy gò trả lời.

Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu, ba mươi năm trước Ngọc Phát đã hơn chín mươi tuổi, tính nét đã thay đổi nhiều, nếu lúc cô còn trẻ ai dám chiếm Thần Châu phái, cô nhất định sẽ xuất thủ đoạn ác độc giết người.

“Dẫn tôi tới chỗ cô ấy khi còn tại thế nhìn một chút.” Tả Đăng Phong thở dài, nói với đạo nhân gầy gò.

“Mời Tả chân nhân đi theo tôi.” Đạo nhân gầy gò đi về hướng bắc, Tả Đăng Phong và Thập Tam đi sau.

“Xin hỏi đạo trưởng đạo hiệu là gì.” Tả Đăng Phong hỏi.

“Văn bối Trần Minh Cường.” Đạo nhân gầy gò trả lời.

“Trần đạo trưởng, Cửu Dương Hầu giờ ở đâu? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Lúc trước vẫn ẩn hiện trong núi, sau khi sư thúc tổ quy chân thì không nhìn thấy nữa.” Trần Minh Cường trả lời.

“Lông của Cửu Dương Hầu màu gì? ” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Vàng óng ánh.” Trần Minh Cường trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, lông Cửu Dương Hầu màu vàng óng chứng tỏ nội đan của nó vẫn còn, cũng có nghĩa người Nhật năm đó không tìm đủ lục dương nội đan.

Đường ở sau núi rất hẹp, cây cối hai bên đều đã chết héo, thời gian chết héo ngắn hơn cây cối ở bên ngoài, lá cây còn chưa bị mục nát, cho thấy Thôi Kim Ngọc khi còn tại thế đã dùng linh khí đỉnh cao bảo vệ khu vực này, sau khi cô quy chân linh khí tản đi, nơi này mới bị vi khuẩn xâm nhập, nếu không nếu vẫn còn cô bảo vệ, những người tu hành tử khí này đã không bị vi khuẩn tập kích giống bây giờ.

“Nghe giọng nói chân nhân hẳn là người phương bắc?” Trần Minh Cường nói.

“Sơn Đông.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

“Sơn Đông, vậy ngài biết núi Thánh Kinh không?” Trần Minh Cường lộ vẻ nghi hoặc.

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn Trần Minh Cường, gật đầu.

“Sư thúc tổ khi còn tại thế hàng năm đều đi núi Thánh Kinh để tế bạn bè trên núi Toàn Chân.” Trần Minh Cường tiếp tục dẫn đường.

Một câu tùy tiện của Trần Minh Cường lại khiến Tả Đăng Phong như gặp phải búa tạ, cả người run bần bật, Toàn Chân giáo núi Thánh Kinh đã sớm bị người Nhật phá hủy, chương giáo Ngân Quan đã giả Hạc từ lâu, Ngọc Phát lúc trước đã từng mời Kim Chân Ngân Quan tới hỗ trợ tìm lục dương nội đan, nhưng bị từ chối, nên cô không thể hàng năm đi tế bái Ngân Quan, Ngọc Phát đi núi Thánh Kinh rõ ràng là đi tìm hắc.

“Tả chân nhân, ngài làm sao vậy?” Trần Minh Cường thấy Tả Đăng Phong đứng ngậy ra tại chỗ không đi theo, thì quay đầu lại hỏi.

“Không có gì, đi thôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu xua tay, hẳn đã từng nói với Ngọc Phát vị trí đại thể của Thanh Thủy Quan, sau khi Ngọc Phát thức tỉnh hẳn đã đi tìm hắc, nhưng Thanh Thủy Quan có ba trận pháp cách trở, Ngọc Phát không am hiểu trận pháp, nên không tìm được lối vào, vậy mà năm nào cô cũng vẫn đi, cho đến lúc hết thọ quy chân.

Có văn bối của Thần Châu phái đi phía trước, Tả Đăng Phong phải hết sức áp chế tâm tình của mình, để bản thân không bị thất thố, nhưng cuối cùng hẳn vẫn không nhịn được, vành mắt bắt đầu ửng hồng, tuổi thật của hẳn chỉ có ba mươi tuổi, không thể hoàn toàn ẩn giấu tình cảm của mình, hẳn không dám nghĩ đến cảnh Ngọc Phát hàng năm đi đến đó tìm hắc, để rồi mỗi lần lại thất vọng mà quay về, trong lòng cô tịch và thất lạc biết bao nhiêu.

Khu vực Thần Châu phái núi non liên miên, sơn động Ngọc Phát ở khi còn tại thế nằm trên một ngọn núi chênh hướng bắc so với ngọn núi chính của Thần Châu phái, cách Thần Châu phái ba mươi mấy dặm. Sau nửa giờ, Tả Đăng Phong và Trần Minh Cường tới được hang núi kia, sơn động nằm giữa vách đá, cách mặt đất mấy chục trượng, cách đỉnh núi hơn một trăm mét, khí khó leo, chim khó ghé.

Tả Đăng Phong ở dưới chân núi nhìn quanh, thấy nơi này có một dòng suối, đất đai có ba phần khô cằn, tuy hiện giờ dòng suối đã đổi thành màu xanh, đất đai đã hoang vu, nhưng vẫn có thể dựa vào cảnh tượng hình dung ra được tình hình Ngọc Phát năm đó sống một mình ở đây.

“Các vị có tới đó chưa? ” Tả Đăng Phong nhìn sơn động, hỏi Trần Minh Cường.

“Sư thúc tổ là nữ nhân, chúng tôi là nam đệ tử, tự ý vào nơi cô lão nhân gia tĩnh tu là không hợp lễ nghi.” Trần Minh Cường lắc đầu trả lời, ý chưa hề có ai đến đó.

“Vậy sao lại đồng ý dẫn tôi tới?” Tả Đăng Phong bình tĩnh hỏi.

“Năm đó tôi đã từng hỏi sư phụ, sư thúc tổ xinh đẹp như vậy, tại sao không lập gia đình, sư phụ có nhắc đến tên của ngài.” Trần Minh Cường cười khê. Chín mươi năm không hề dài, những hậu bối này tuy không biết sư thúc tổ và cao thủ tà phái Tả Đăng Phong có gút mắc tình cảm gì, nhưng từ miệng trưởng bối của bản môn thì cũng được nghe qua một ít chuyện năm đó.

“Người chưa bao giờ nhìn thấy cô ấy khi còn trẻ, làm sao người biết cô ấy rất đẹp?” Tả Đăng Phong cười yếu ớt.

“Xin trả lời chân nhân, kỳ thực chúng tôi đều chưa từng nhìn thấy sư thúc tổ, sư thúc tổ khi còn tại thế trừ hàng năm đi tới Sơn Đông tế bạn, thì bình thường hầu như không bước chân ra khỏi cửa, dù ra ngoài cũng mang khăn che mặt, nhưng sư phụ và sư thúc lúc nhỏ đã từng được nhìn thấy của bộ mặt thật sư thúc tổ,

sư thúc tổ đẹp như Tiên Nhân, có một hôm Nhật sư và Địa sư còn vì sư thúc tổ mà trở mặt ra tay với nhau, cuối cùng ngài xuất hiện giải tán cả hai.” Trần Minh Cường thành thật trả lời.

“Cô ấy bắt đầu đeo khăn che mặt từ lúc nào?” Tả Đăng Phong thân thiết nhìn Trần Minh Cường, đây là một loại tình cảm yêu ai yêu cả đường đi, đối với hậu nhân Thần Châu phải hẳn đều cảm thấy thân thiết.

“Theo lời sư thúc kể, sư thúc tổ lúc còn trẻ từng bị bệnh nặng mấy tháng, sau khi khỏi bệnh bắt đầu đeo khăn che mặt.” Trần Minh Cường nhớ lại.

“Cô ấy không phải bị bệnh, đó là bị thương.” Tả Đăng Phong nhắm mắt lắc đầu, đề khí kinh thân lướt lên sơn động.

Cửa sơn động rất nhỏ, cao hai mét, rộng bốn thước, cửa động có một màn chắn linh khí vô hình, nhưng lớp màn chắn này đối với hắn vô hiệu, tuy hắn cảm nhận được có màn chắn tồn tại, nhưng vẫn thoải mái đi vào.

“Thập Tam, mày xuống dưới chờ tao.” Tả Đăng Phong nói với Thập Tam.

Thập Tam nhảy xuống, Tả Đăng Phong cất bước đi vào sơn động.

Sơn động sâu ba thước, bên trong có một khu vực hình vuông khoảng ba trượng, vì có màn chắn linh khí bảo vệ, mọi thứ bên trong sơn động vẫn được giữ nguyên. Phía đông là một cái bồn nước, phía tây là một cái giường gỗ màu vàng tinh xảo, dài năm thước tám, rộng hai thước bốn, cái giường gỗ này Tả Đăng Phong biết rõ, vì nó chính là cái giường hắn nhờ Tôn Phụng Tiên chế tạo gấp gáp ỉnh, cái giường gỗ này làm bằng hoàng dương, vô cùng kiên cố, vẫn chưa hư hao, màn trúc trước giường được vén sang bên.

Ở giữa là một cái bàn trúc, trên bàn có một ấm trà và hai chén trà, chén bên trái để ngửa hướng lên trên, bên trong còn sót lại ít nước, nước đã chuyển sang màu xanh, màn chắn tử khí đỉnh cao cách sáu canh giờ phải bổ sung một lần, nếu không sẽ không ngăn được vi khuẩn, chén còn lại để úp xuống. Cả hai chén đều bằng tử sa, chén bên trái đã bị mài mòn vô cùng nghiêm trọng, rõ ràng đã được dùng nhiều lần, chén bên phải đáy vẫn còn dày nguyên, cho thấy nó chưa bao giờ được dùng tới.

Tả Đăng Phong cầm chén trà chưa được dùng kia lên, vuốt nhẹ một lúc lâu mới thả xuống, chén trà này là Thôi Kim Ngọc chuẩn bị ỉnh. Cô cũng biết khả năng dùng tới chén trà này là rất nhỏ, nhưng cô vẫn cứ chuẩn bị.

Tả Đăng Phong xoay người đi tới giường gỗ, kéo rèm ra. Trên giường có một bộ đạo bào màu trắng, bên trên đạo bào có một cái trâm ngọc thạch, dưới đạo bào là một đôi giày gót đã mòn vẹt, mé bên trong là cây phát trần. Địa tiên là Tiên Nhân, không có hài cốt lưu lại, trên giường chỉ có đồ vật Ngọc Phát khi còn sống đang mặc mà thôi.

Ổng tay áo của đạo bào gấp để trước ngực, trong ổng tay áo có một tờ giấy, Tả Đăng Phong cầm lên mới biết đó không phải thư, mà là tấm hình của hắn thời còn làm ở bộ phận văn hóa. Tấm hình này được phòng văn hóa lưu trữ, năm đó hắn không mang đi, cũng không biết sau khi người Nhật đến hồ sơ của mình lưu lạc đi đâu. Ngọc Phát có tấm hình này cho thấy năm đó cô đã từng đi khắp bốn phương tìm tung tích của hắn, tìm không được mới đi tìm những món đồ có liên quan tới hắn. Bức ảnh đã mờ không còn nhìn rõ, chỉ có thể nhìn thấy đường viền ngoài, hồi đó hắn mới chừng hai mươi, nét mặt phấn chấn, nhìn bộ dạng của mình năm đó, Tả Đăng Phong lần thứ hai có cảm thấy như đang nằm mơ, nhưng hắn biết mình không phải đang mơ, nếu đúng là mơ, thì đã nên tỉnh giấc từ sớm.

Tả Đăng Phong lật bức ảnh, hắn nhớ hình như sau lưng bức ảnh có ghi ngày chụp, nếu hắn nhớ tới không sai hẳn là năm Dân quốc thứ hai mươi ba, năm đó hắn hai mươi hai tuổi. Đằng sau bức ảnh quả đúng có viết ngày chụp, song bên dưới lại có thêm một hàng chữ, “Nguyện lấy thân vạn năm bất tử dành cho người yêu của tôi kiếp này.”

Hàng chữ này là bút tích của Ngọc Phát, ngày viết là năm Dân quốc thứ ba mươi, cũng chính là năm cô thức tỉnh. Câu này cho thấy lục âm đan lúc đó đã tăng tu vi của cô lên cấp Địa tiên, nhưng cô không chịu quy chân, vì một khi quy chân, cô sẽ phải mang nhiệm vụ trên người, không còn được tự do, không thể nào đi tìm tung tích hắn.

Tả Đăng Phong nhìn dòng chữ đằng sau bức ảnh mà đau lòng. Câu này hàm chứa tình cảm của Ngọc Phát dành cho hắn đến mức nào đương nhiên hắn nhìn là hiểu, nhưng tình cảm có bắt đầu sẽ có kết thúc, Ngọc Phát trong lòng tuy có tiếc nuối, nhưng đa phần là cảm động, có thể làm cho người yêu của mình thành tiên bất tử, có thể làm cho đối phương dùng từ ‘người yêu của tôi’ để gọi mình, đoạn tình cảm này quả là không hối.

Tả Đăng Phong trả tấm hình về chỗ cũ rồi rời khỏi sơn động. Ngọc Phát đã quy chân, giờ chỉ còn lại ước nguyện ban đầu vì Vu Tâm Ngữ.

Hắn thấy mừng vì mình đã không tán công mà chết, nếu chết thì bây giờ mọi thứ đã chấm dứt. Hắn cũng vui mừng vì mình thức tỉnh khi người chết và vi khuẩn ở khắp nơi, thế giới nếu không phải biến thành bộ dáng này, Tử Dương quan sẽ không sửa máy thời gian, nếu không phải trong không khí tràn ngập vi khuẩn, họ sẽ không phải chờ một thời gian dài để bố trí xong màn chắn chiếu cố người may mắn còn sống sót rồi mới rời đi, cũng sẽ không nhờ một người ngoài như hắn hỗ trợ, tính tới tính lui, những tình huống hết sức ác liệt này lại vừa vặn cho hắn một cái cơ hội ngàn năm một thuở...

392. Q.4 - Chương 392: Chuẩn Bị Khởi Hành

Tả Đăng Phong lướt xuống, khẽ phát tay với Trần Minh Cường, ra hiệu cho ông trở về đạo quan.

Trần Minh Cường xoay người bước đi. Ông không hỏi Tả Đăng Phong nhìn thấy gì trong sơn động, vì ông không nhìn ra được nét mặt Tả Đăng Phong hiện đang là đau thương hay là vui sướng. Ngay cả Tả Đăng Phong cũng không biết mình bây giờ là tâm tình gì, có cảm động và không nữa, cũng có thần nhiên và vui sướng, ly biệt lúc nào cũng đau lòng, nhưng Ngọc Phát đã ứng vị quy chân, có thể trường sinh bất tử, đây là việc vui.

“Nơi này không phải chỗ ở lâu, các người theo tôi về Hà Nam đi, nơi đó có ba người tu hành tử khí đỉnh cao lấy linh khí bản thân bảo vệ phạm vi trăm dặm.” Tả Đăng Phong nói với Trần Minh Cường, họ đều văn bối của Ngọc Phát, cũng chính là văn bối của hắn, Tả Đăng Phong cảm thấy mình có nghĩa vụ tìm chỗ an thân cho họ.

“Tả chân nhân, có phải là Vu khoa trưởng của Tử Dương quan không?” Trần Minh Cường bỗng hỏi.

“Ừ, là Tử Dương quan, trưởng giáo của họ họ Vu.” Tả Đăng Phong cau mày, hắn không hiểu vì sao Trần Minh Cường lại dùng từ khoa trưởng để gọi trưởng giáo Tử Dương, nhưng cũng không hỏi nhiều.

“Vu khoa trưởng đã từng mời chúng tôi, nhưng chúng tôi đã khước từ. Thần Châu phái là gốc rễ của chúng tôi, chúng tôi sẽ không rời khỏi nơi này.” Trần Minh Cường lắc đầu.

“Tu vi của các người không đủ, không thể hoàn toàn ngăn cách vi khuẩn trong không khí, cứ tiếp tục như vậy các người sẽ chết.” Tả Đăng Phong cau mày.

Trần Minh Cường mỉm cười lắc đầu, đáng vẻ kiên nghị mà chấp nhất.

Tả Đăng Phong cau mày, con đường là do mình chọn, chỉ có mình mới biết mình muốn cái gì, nếu họ đã quyết định, thì đương nhiên không cần phải tự cho là mình đúng mà đi khuyên bảo họ.

Trở lại đạo quan Thần Châu phái, Tả Đăng Phong gọi cả bốn người lại, dùng Huyền Âm chân khí đẩy vi khuẩn ra khỏi người họ. Vi khuẩn này không chịu nổi nhiệt độ quá thấp, nên lạnh tới mức nhất định, chúng sẽ tự có ý thức tránh né.

Đuổi vi khuẩn xong thì hậu nhân cũng bị đóng băng, lại phải dùng bao tay Thuần Dương để rã đông, Tả Đăng Phong bận rộn nửa giờ mới xong.

“Vạn tạ ân đức chân nhân kéo dài mạng sống.” Bốn người khom người cảm ơn Tả Đăng Phong.

“Trị ngọn không trị gốc, cũng vô dụng thôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, nếu là người bên ngoài hắn nhất định sẽ không hao tổn linh khí ra tay cứu chữa, nhưng mấy người này lại có liên quan tới Ngọc Phát.

“Chân nhân, mời vào chính điện dâng trà.” Trần Minh Cường đưa tay mời khách.

“Không cần, các người tự lo ỉnh.” Tả Đăng Phong chấp tay cáo từ, cùng Thập Tam theo hướng bắc trở về, bốn người ở phía dưới vẫy tay đưa tiễn.

Vừa đi Tả Đăng Phong vừa suy nghĩ về Ngọc Phát, nghĩ tới Ngọc Phát ứng vị quy chân trường sinh bất tử, tâm tình của hắn sáng sủa lên rất nhiều. Thời gian sẽ làm mòn dần đi sự ghi nhớ trong lòng, những nhớ nhung đau khổ sẽ dần trở thành đậm bạc, dù vĩnh viễn sẽ không quên.

Vì đã đưa hết đồ ăn tìm được cho Thần Châu phái, nên trên đường trở về Tả Đăng Phong lại phải đi tìm đồ ăn và nước uống. Hắn gặp được một đứa bé trai nhiễm độc, Tả Đăng Phong bắt lấy, thử nghiệm dùng Huyền Âm chân khí để bức vi khuẩn ra, nhưng đáng tiếc trong cơ thể nó vi khuẩn quá nhiều, nếu đẩy ra hết, thằng bé cũng sẽ chết, tính chất này của vi khuẩn có chút tương tự với thi độc, chỉ có điều Thi độc là truyền theo máu mà thôi.

Vì loại vi khuẩn này đối với nhiệt độ thấp có tính tránh né, nên Tả Đăng Phong nghĩ có lẽ trên núi tuyết có lẽ thoát khỏi vi khuẩn độc, nhưng nghĩ kỹ lại không ổn, hắn dùng Huyền Âm chân khí có thể đông cứng thân người, nhưng núi tuyết lại không nhiệt độ thấp bằng Huyền Âm chân khí.

Trên đường trở về Tả Đăng Phong phát hiện trừ những cửa hàng trong những sơn thôn xa xôi là còn sót lại nhiều đồ ăn, thì thực phẩm trong những thành thị càng lớn sót lại càng ít, Tử Dương chứng giáo từng nói người tu hành tử khí đỉnh cao không dưới mười người, câu nói này xem ra rất có thể không chính xác, dựa theo sự thiếu hụt thực phẩm giữa thành thị và lương trấn mà tính, thì những nơi có quy mô người sống sót nhiều như Tử Dương quan có khả năng không dưới mười chỗ, nếu không thực phẩm sẽ không tiêu hao nghiêm trọng như thế, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng thực phẩm bị những nơi sống sót đó thu gom trữ hàng.

Ngoài ra Tả Đăng Phong còn phát hiện một vấn đề nữa, là những người chết không phải chỉ ăn ăn thịt, chúng nó cũng ăn những thứ đồ ăn khác, chỉ là chúng không còn đầu óc, nên không phân biệt thực phẩm sạch với không sạch mà ăn tất, chúng hung tàn chính vì chúng đói, mà vì đồ ăn ít, nên chúng không còn lựa chọn nào khác, phải giết người sống, thậm chí còn lung tung tự giết lẫn nhau để kiếm cái ăn.

Sau ba ngày, Tả Đăng Phong đã từ mê man trở nên quen thuộc với hoàn cảnh mới, những người chết kia không có tâm cơ, hắn chỉ cần rải một bao bánh quy, chúng sẽ dồn tới đi kiếm đi nhặt, không đi tấn công người nữa. Nơi này tuy hiểm ác, nhưng hắn lại rất tự tại, đồ ăn và nước uống ít nhưng đủ cho hắn và Thập Tam cùng ăn, nơi này rất thích hợp với hắn. Giờ hắn chỉ cần giúp người Tử Dương quan tìm đủ ba món đồ, nhờ mấy thời gian của họ trở về thời Dân quốc, trước khi Vu Tâm Ngũ tử vong giết sạch đám người Đăng Khi Chính Nam là xong.

Sáng sớm ngày thứ tư, Tả Đăng Phong trở về Tử Dương quan, hắn không lên núi, mà ngồi ngay ngoài cửa trạm gác dưới chân núi, nơi này là địa bàn của người khác, hắn sẽ không đi lung tung.

“Tả chân nhân đây là muốn trữ lương thực đề phòng đói kém à?” Đạo nhân áo tím bồng bình lướt xuống, chấp tay chào Tả Đăng Phong, sau đó nhìn mấy cái túi lớn bên cạnh Tả Đăng Phong cười.

“Tặng cho Vu chân nhân hai túi, cái còn lại tôi mang theo để ăn trên đường đi.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tả chân nhân khách khí, lương khô đi đường tôi đã sai người chuẩn bị cho người rồi, mời vào chính điện dâng trà.” Đạo nhân áo tím đưa tay mời khách.

“Không cần đâu, tôi ở chỗ này chờ, người đồng hành đâu?” Tả Đăng Phong lắc đầu, hắn không thích lui tới với người khác, một khi đi vào Tử Dương chính điện, sẽ phải chào hỏi cả đám người.

“Tôi có hai đồ đệ biết đường, sẽ đi với cậu, cộng thêm hai người đi theo hỗ trợ nữa, nhưng ở đây chúng tôi không có phi công lái máy bay cỡ lớn, nên sư huynh của tôi phải đi chỗ khác xin người, sẽ về ngay thôi.” Đạo nhân áo tím trả lời.

“Tôi không cần giúp đỡ, tôi còn sợ họ sẽ kéo chân tôi.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị lắc đầu, hắn đã quen một mình tác chiến, không thích hợp tác với nhiều người.

“Tôi tôn trọng ý của cậu vậy.” Đạo nhân áo tím xong vẫy gọi người gác cửa, “Phú Quý, mang đồ của Tả chân nhân tặng tới nhà kho đi.”

Người kia lập tức mang hai túi đồ đi, mỗi túi đều không dưới trăm cân, mà người kia xách đi không tốn sức chút nào.

“Tả chân nhân, người đã không thích ồn ào, vậy đành làm phiền người nghỉ trong phòng gác cổng một lúc, tôi đi thông báo họ thu thập khởi hành.” Đạo nhân áo tím nói.

Ngay lúc này, từ hướng đông bắc phương hướng có một bóng người lướt tới, Tả Đăng Phong chăm chú nhìn kỹ, nhận ra đó là người mập mạp gặp mấy hôm trước, sau lưng cồng một cô gái trẻ tuổi.

“Lão Vu, phi công tới rồi.” Chốc lát sau người béo hạ xuống trước mặt hai người, thả người cồng sau lưng xuống. Cô gái này tuổi chừng ba mươi tuổi, người rất cao, dung mạo thanh tú, trong tay ôm một cái rương màu đen.

Tả Đăng Phong nhìn là biết cô gái này thuộc loại to gan, người bình thường bị người ta xách theo lưng không lên xuống thì đã sớm bị dọa ngất, trong khi sắc mặt cô lại cứ như thường.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Tả chân nhân trở về rồi à?” Người béo chấp tay ân cần chào hỏi Tả Đăng Phong.

“Vô Lượng Thiên Tôn, Ngưu chân nhân khổ cực.” Tả Đăng Phong cau mày đáp lễ, người này hôm trước nói xấu sau lưng hắn, lần này lại cười chào, trước mặt khác sau lưng lại khác, không phải là người quân tử.

“Lão Vu, đưa người đẹp đi ăn chút gì đi, để tôi tiếp đón Tả chân nhân.” Người béo đoạt lấy chiếc túi trong tay Tả Đăng Phong.

“Tả chân nhân không thích ồn ào, nên sẽ nghỉ trong phòng gác này, huynh giúp cho người mang điểm tâm tới cho Tả chân nhân nhé.” Đạo nhân áo tím dẫn phi công lên núi.

Người béo nhìn theo hai người rời đi, xách túi dẫn Tả Đăng Phong đến phòng gác cổng.

“Tả chân nhân con mèo này thần dị phi phạm, vừa nhìn là biết không phải mèo thường.” Người béo vào phòng, lập tức rót nước mời Tả Đăng Phong.

“Ngưu chân nhân quá khen.” Tả Đăng Phong đáp qua loa.

“Này, hút thuốc.” Người béo rút thuốc lá dùng cả hai tay đưa cho Tả Đăng Phong.

“Cảm ơn, tôi không hút thuốc lá.” Tả Đăng Phong trong lòng càng cảnh giác, mập mạp này cười quá giả, hành vi cũng không ổn lắm, thường vô sự mà ân cần không gian thì là đạo, người này chắc chắn không có lòng tốt.

“Chuyện của Tả chân nhân sư đệ đã nói với tôi, người từ xa đến là khách, Tử Dương quan chúng tôi luôn tận tình làm chủ, ngài có yêu cầu gì cứ nói, tôi sẽ đi làm.” Người béo đốt thuốc.

“Ngưu chân nhân khách khí, ngài có gì xin cứ nói thẳng.” Tả Đăng Phong không thích cùng người khác vòng vo, nhất là hắn rất không thích cái tên mập mạp này.

“Vậy thì tốt, tôi cũng là người sáng khoái, cậu xem đi, ha ha, cậu là khách mời, chúng tôi bắt cậu chạy đồng chạy tây thực không phải đạo đãi khách, Ai Cập tôi cũng đã từng đi qua, tình hình nơi đó tôi quen thuộc, hay là để tôi khổ cực đi thay cho, cậu ở lại Tử Dương quan nghỉ mấy ngày, làm quen với hoàn cảnh.” Người béo trừng mắt.

Tả Đăng Phong rút cuộc đã hiểu dụng ý của tên mập, lão là muốn đưa người đi Ai Cập, để hắn ở lại Tử Dương quan hỗ trợ duy trì màn chắn tử khí.

Biết được rồi, sự căm ghét của Tả Đăng Phong dành cho lão béo giảm hẳn đi nhiều, người này tuy lỗ mãng, nhưng không có tâm kế, ý đồ của lão rất dễ dàng bị hắn nhìn thấu.

“Tôi là khách mời, nghe theo các người sắp xếp vậy.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu, việc này hắn không quyết định được, phải do Đạo nhân áo tím quyết định.

“Được, một lời đã định, tí nữa cậu cứ nói với lão Vu là bị bệnh không đi được nhé.” Người béo dặn.

“Ngưu chân nhân, ngài xem thử những pháp quyết này là đúng hay sai.” Tả Đăng Phong móc một tờ giấy đưa cho người béo, hắn đã nhìn ra lão béo hơi bị thiếu thông minh.

“Trên này có cái gì đâu.” Người béo cầm tờ giấy lật tới lật lui.

Tả Đăng Phong nhìn lại mới phát hiện ra những ghi chép bằng bút chì về pháp thuật Tử Dương quan trên tờ giấy đã bị mờ hết rồi.

Ngay lúc này, Đạo nhân áo tím và một đứa bé con đi tới, đứa bé kia đi vào thì hành lễ với người béo, miệng hô sư bá, rồi quay sang chào Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong mới nhìn ra đây không phải một đứa bé, mà là một Chu Nho (nghĩa là người lùn), sau lưng người này cõng một cái túi nhỏ, không hỏi cũng biết là người sẽ đi đồng hành với hắn.

Tả Đăng Phong chấp tay chào lại, cười khổ trong lòng, đã một nữ phi công, giờ lại thêm một người lùn dẫn đường, đội ngũ này thực là không thể nào đi cùng nổi, thôi cứ để cho lão béo đi thôi...

393. Q.4 - Chương 393: Bay Đi Ai Cập

“Vu chân nhân, Ngưu chân nhân muốn nhờ tôi ở lại giúp các vị duy trì màn chắn linh khí, ông ấy sẽ dẫn người đi Ai Cập.” Tả Đăng Phong nói. Người tu hành tử khí đỉnh cao cực hiếm bị bệnh, người béo bảo hắn giả bệnh căn bản là không thể thực hiện được, còn không bằng cứ nói thẳng mọi chuyện.

“Tuy pháp môn hành khí của cậu với chúng tôi tương đồng, nhưng linh khí sinh ra có phân âm dương, khác biệt quá lớn với chúng tôi, không thể dung hợp với linh khí của chúng tôi để duy trì màn chắn tử khí được.” Đạo nhân áo tím lắc đầu.

Tả Đăng Phong gật đầu, người này quả là thật tình, linh khí trong cơ thể hắn là dương khí, tuy bị hàn khí của bao tay Huyền Âm trung hoà, nhưng vẫn có khác biệt với linh khí của những người tu hành khác.

“Tôi đi ăn cơm, các người cứ trò chuyện.” Người béo nghe thế, thì thấy mắt hững, bỏ mọi người ngênh ngang rời đi.

“Tả chân nhân, đồ đệ của tôi biết lần này đi Ai Cập cần tìm món đồ gì, đến lúc đó để nó hỗ trợ cậu.” Đạo nhân áo tím vỗ vai Chu Nho nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, hành động này của Đạo nhân áo tím có thâm ý sâu sắc, manh mối đều do Chu Nho nắm giữ, hắn cần phải bảo vệ người này, nếu Chu Nho chết, hắn sẽ không biết phải tìm cái gì.

“Vu chân nhân, tôi có chuyện muốn thỉnh giáo ngài, nếu mấy thời gian chế tạo hoàn thành, nếu tôi về tới Dân quốc, có phải là ở đó có tới hai Tả Đăng Phong không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không. Vì chỉ có thần trí của cậu trở lại thôi, thân thể là không thể quay về.” Đạo nhân áo tím trả lời ngay.

“Thần trí của nó tôi cũng phải mang về.” Tả Đăng Phong chỉ Thập Tam, hắn không cần biết lúc quay về đó có còn linh khí tu vi hay không, hắn chỉ quan tâm đến việc không thể bỏ Thập Tam ở lại.

“Cái này thì khó, mấy thời gian trên lý thuyết chỉ có thể truyền tống thần thức của con người, nhưng cậu cứ yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ cố hết sức.” Đạo nhân áo tím hứa.

“Tôi nhất định phải dẫn nó trở lại.” Tả Đăng Phong nhấn mạnh.

“Được rồi, chắc là không có gì.” Đạo nhân áo tím trầm ngâm một lúc lâu, gật đầu đáp.

“Vậy thì tốt.” Tả Đăng Phong bưng chén nước uống một hớp.

“Ai Cập ở châu Phi, cách đây hơn một vạn km, nhất định phải đi bằng máy bay, tí nữa tôi đưa các người ra sân bay.” Đạo nhân áo tím nói.

Tả Đăng Phong gật đầu, thời Dân quốc, Ai Cập còn chưa độc lập, nhưng Ai Cập là một trong tứ đại quốc gia cổ đại, cái tên Ai Cập sớm đã có rồi, hắn cũng biết Ai Cập cách nơi này vô cùng xa.

Đạo nhân áo tím không nói nhiều, Tả Đăng Phong càng nói ít hơn, Chu Nho kia cũng không lắm miệng, ba người tĩnh tọa nửa giờ, chờ phi công nghỉ ngơi ăn sáng xong, mới rời khỏi Tử Dương quan đến sân bay.

Ba người đều mang theo đồ. Tả Đăng Phong mang đồ cấp dưỡng, Chu Nho khiêng mấy khối pha lê màu đen và một ít máy móc, Đạo nhân áo tím công phi công, sân bay cách Tử Dương quan 300 dặm về hướng đông nam, bốn người đi không nhanh, hai giờ sau thì tới sân bay.

Tả Đăng Phong hồi trước đã từng ngồi máy bay, nhưng hồi đó máy bay rất nhỏ, máy bay này to hơn cái đó gấp mấy lần, cả sân bay có hai mươi mấy chiếc máy bay, đậu ngang dọc tứ tung trên đường băng.

Sân bay cũng có người chết, hơn nữa số lượng không ít, những người chết này và cương thi khác nhau, chúng nó không úy kỵ tử khí do người tu hành phát ra, nên thấy mọi người tới thì gào lên nhào tới tấn công. Chu Nho tuy vóc dáng nhỏ bé, nhưng lại dùng một cây búa rất to, lưỡi búa to vung mạnh, đi trước mở đường, Đạo nhân áo tím đi giữa, Chuyển Sơn Quyết liên tiếp tung ra, đánh bay người chết hai bên, bảo vệ phi công tìm máy bay thích hợp.

Lúc đầu người chết xúm tới không nhiều, nhưng sau đó thì từ khắp nơi ùn ùn dồn tới, Tả Đăng Phong đứng lúc ra tay, vừa ra tay, người chết xô nhau chạy đi.

“Chúng nó cũng ăn những thứ đồ khác, không tìm được đồ ăn mới tấn công người.” Tả Đăng Phong nói với Đạo nhân áo tím đang ngạc nhiên nhìn hắn, hắn chỉ là ném ra hai bịch bánh đậu, đám người chết lập tức xúm lại giành nhau.

“Hơi lãng phí.” Đạo nhân áo tím lắc đầu, Tả Đăng Phong thức tỉnh chưa lâu, còn chưa hiểu được sự quý giá của đồ ăn.

Tả Đăng Phong gật đầu, nhưng lại ném ra thêm một bịch bánh nữa, Đạo nhân áo tím thấy thế nhú mày, nhưng không nói gì nữa.

“Cơ trưởng, chúng ta phải tìm máy bay như thế nào? ” Chu Nho hỏi.

“Gọi tôi Vạn Tiểu Đường là được rồi, còn nữa, tôi không phải cơ trưởng, chỉ là phi công phụ thôi.” Phi công trả lời, “Bay hơn một vạn km thì phải dùng máy bay lớn, máy bay càng lớn độ an toàn càng cao, tiếc là ở đây không có máy bay trực thăng, nếu không có thể tới thẳng chỗ cần tới mà không cần phải hạ xuống bổ sung xăng dầu.”

Tả Đăng Phong cau mày, vốn hắn đã không cảm thấy an toàn với phi công nữ, giờ không ngờ đối phương lại còn là phi công phụ, nhưng hắn cũng không lo lắng, dù máy bay có rớt, hắn và Thập Tam cũng thoát ra được.

Thời gian hơn hai năm không đủ làm máy bay hư hỏng, bốn người nhanh chóng tìm được một chiếc máy bay màu xanh da trời ở đường băng phía tây, cửa máy bay cửa máy đang mở, cách mặt đất khoảng năm mét, bên trong không một bóng người.

Máy bay Tả Đăng Phong ngồi hồi trước rất nhỏ, bên trong cũng rất đơn sơ, còn máy bay này không chỉ to, mà trang thiết bị bên trong cũng vô cùng xa hoa, rất nhiều ghế dựa, nếu chứa hết cũng phải mấy trăm người.

“Lượng điện sung túc, không cần nạp điện, nhưng không đủ xăng, cần phải bổ sung xăng dầu.” Vạn Tiểu Đường ngồi vào chỗ ngồi, bắt đầu kiểm tra.

“Đã kiểm tra, không có người chết.” Chu Nho nhanh chóng kiểm tra trong buồng lái.

“Tôi đi mở đài điều khiển, các người dọn dẹp đường băng.” Đạo nhân áo tím vọt ra khỏi máy bay, phóng về phía tòa nhà điều khiển.

“Sư phụ, bình điện không đủ, phải nạp điện.” Chu Nho đeo thiết bị trên lưng đi theo.

“Pha lê đen trên lưng cậu ấy là cái gì? ” Tả Đăng Phong hỏi Vạn Tiểu Đường.

“Tắm nắng lượng mặt trời và trang bị nạp điện, anh không biết?” Vạn Tiểu Đường ngơ vờ nhìn Tả Đăng Phong, cô không ngờ Tả Đăng Phong lại không biết.

Tả Đăng Phong lắc lắc đầu, chín mươi năm làm hắn hoàn toàn tách rời với xã hội hiện đại, rất nhiều món đồ khoa học kỹ thuật hắn không hề biết.

“Cô muốn đi đường bằng nào, để tôi đi dọn.” Tả Đăng Phong hỏi Vạn Tiểu Đường, đường bằng nào cũng có máy bay đậu lung tung hỗn độn.

“Máy bay muốn cất cánh ít nhất cần hai ngàn mét đường bằng, lấy cái đường bằng bên trái kia là được rồi.” Vạn Tiểu Đường chỉ.

“Tôi đi thanh lý đường bằng, nó ở lại bảo vệ cho cô.” Tả Đăng Phong để Thập Tam ở lại, nhảy ra khỏi máy bay.

Đường bằng xây bằng xi măng, cứng và trơn nhẵn, máy bay có bánh xe, có thể lăn trượt, Tả Đăng Phong dùng Chuyển Sơn Quyết ung dung đẩy đám máy bay ra khỏi đường bằng, trong lúc hẩn thanh lý đường bằng phía xa chạy tới một cái xe chở xăng đến dừng cạnh máy bay, Đạo nhân áo tím và Chu Nho kéo dây bện rộn bơm xăng áy bay.

Tả Đăng Phong nhanh chóng dọn dẹp đường bằng xong quay trở về máy bay, phi công nói cần hai ngàn mét, tuy thời Minh Quốc đơn vị tính là km mà không phải ngàn dặm, Tả Đăng Phong vẫn giải quyết được, vì “Hai. Ngàn mét” và “Hai ngàn. Mét” cũng đều ra một kết quả.

“Khoảng cách hai nước theo đường thẳng là 15,000 mét, nhưng muốn đến chỗ cần đến thì phải mất 17,000 mét, máy bay này bay được tối đa 14,000 ngàn mét, hai bên cánh mỗi bên đều có một cái bình xăng, dưới bụng phi cơ và phần sau đuôi cũng mỗi nơi có một cái, đổ đầy cả bốn bình xăng này thì có thể bay thẳng một đường, không cần dừng giữa chừng tiếp nhiên liệu.” Phi công Vạn Tiểu Đường đi ra cửa máy hết to với Đạo nhân áo tím, làm phi công, cô hiểu rất rõ các sân bay của các nước hiện giờ nhất định đều vô cùng lộn xộn, không thể hạ xuống đâu cả.

“Máy bay này có thể chứa được bao nhiêu xăng? ” Tả Đăng Phong đứng ở cửa khoang nhìn hai người phía dưới bận rộn, những công việc này hẩn không biết, không giúp đỡ được.

“Máy bay dùng dầu hỏa hàng không làm nhiên liệu, bốn cái bình xăng nếu rót đầy, thì cần mười mấy vạn thăng, tương đương hơn 100 tấn.” Vạn Tiểu Đường lần thứ hai nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, đôi mắt Tả Đăng Phong rất sáng, chứng tỏ hẩn cực kỳ thông minh, nhưng những vấn đề hẩn hỏi lại vô cùng ấu trĩ.

Tả Đăng Phong gật đầu, dù ở cổ đại hay hiện đại, cũng mặc kệ là chuyện gì, trả giá và đạt được đều luôn là tỉ lệ thuận, máy bay lớn như vậy, có thể bay xa như vậy, mức năng lượng tiêu hao cũng vô cùng lớn lao.

Một chiếc xe nhiên liệu không thể đổ đầy bốn cái bình xăng, Đạo nhân áo tím và Chu Nho phải dùng tới mấy chiếc xe nhiên liệu mới thành công, lúc này đã hơn hai giờ chiều.

Phi công đóng cửa máy bay, khởi động động cơ, nhưng động cơ khởi động rồi mà máy bay vẫn nằm im không chạy.

“Sao vậy?” Tả Đăng Phong khó hiểu.

“Máy bay này đã hơn hai năm không bảo dưỡng, tôi muốn xác định bên trong buồng phi cơ khoang ép có ổn định hay không, có chỗ nào bị bay hơi hay không.” Vạn Tiểu Đường quay sang nhìn Tả Đăng Phong, “Tôi cần một người trợ thủ, anh qua đây giúp tôi một chút.”

“Tiểu huynh đệ, cậu đi đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hẩn nhìn thấy trong buồng lái có vô số đèn và phím bấm, cần gạt, những thứ đó hẩn căn bản chẳng biết cái gì với cái gì.

“Được, để tôi.” Chu Nho lập tức nhảy tới cạnh phi công, vóc người y thấp bé, ngồi xuống tay chân đều chỉ quờ trúng khoảng không.

Máy bay rốt cục cũng chuyển động, chậm chậm chạy trên đường bằng, rồi từ từ tăng tốc độ, tiếng động cơ nổ càng ngày càng lớn, tốc độ càng lúc càng nhanh, chạy một quãng rất xa Vạn Tiểu Đường mới kéo cần, máy bay bắt đầu ngóc lên không trung.

Máy bay này so với Tả Đăng Phong ngồi hồi trước thì bay vững vàng hơn nhiều, nhưng hẩn vẫn không tin mấy với những thứ công cụ giao thông công nghệ cao, nên vẫn công rương gỗ, ôm Thập Tam, luôn sẵn sàng nhảy khỏi máy bay để giữ mạng bất cứ lúc nào.

Nhưng tình huống đó không hề xảy ra, máy bay ngóc lên cao, càng bay càng vững vàng, trong buồng lái, phi công bắt đầu thảo luận với Chu Nho, máy bay này hình như chưa bao giờ bay tới Ai Cập, nên trong sổ bay không có sơ đồ bay hàng không của Ai Cập, mà đài chỉ huy trên mặt đất cũng chẳng có ai để hướng dẫn.

Tả Đăng Phong nghe đến đó mới hiểu máy bay bay trên trời cũng không phải muốn bay thế nào cũng được, mà nhất định phải theo lộ tuyến hàng không, may mắn trong bất hạnh là máy vi tính của máy bay có thể tìm được vị trí sân bay của Cairo sân bay, đường hàng không cũng không phải lúc nào cũng chỉ bay thẳng.

Trong lúc hai người trò chuyện, bàn hiển thị bắt đầu lấp loé đèn đỏ, thân máy bay run rẩy dữ dội, Tả Đăng Phong tuy không hiểu đèn đỏ lấp loé là có ý gì, nhưng biết chắc chắn không phải là chuyện tốt, đúng như dự đoán, Vạn Tiểu Đường kinh ngạc thốt lên, “Không khí trên cao không đủ dưỡng khí, động cơ bên phải đã tắt ...”

394. Q.4 - Chương 394: Là Phúc Hay Họa

Tả Đăng Phong cau mày, máy bay quả nhiên không đáng tin, có chuyện tần suất cao thiếu dưỡng khí gì đó nữa.

“Phải chữa như thế nào?” Chu Nho vội hỏi.

“Hạ bớt độ cao, thử khởi động lại động cơ.” Vạn Tiểu Đường tháo tai nghe xuống, nói to, mang tai nghe là thói quen nghề nghiệp của cô, để tiện tiếp thu lệnh chỉ huy từ mặt đất, cô quên mất bây giờ bên dưới chẳng còn ai cung cấp lệnh chỉ huy và trợ giúp nữa.

Tả Đăng Phong tuy căng thẳng nhưng không hoảng loạn, hần ngồi im không nhúc nhích, hần có phép thuật kia mà, từ vạn mét trên không ngã xuống cũng không chết.

Vạn Tiểu Đường kéo cần hạ máy bay thấp xuống, thân máy bay lại trở về vững vàng, chứng tỏ động cơ đã hoạt động lại bình thường.

“Lượng khí trên cao không đủ độ hàm dưỡng, không thể bay quá cao.” Vạn Tiểu Đường chùi mồ hôi trên trán.

“Sao lại bị thế nhỉ, bay thấp thế này rất không an toàn.” Chu Nho nói.

“Không biết nữa, duy trì độ cao hiện giờ chắc là sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa, nhưng mức hao xăng sẽ tăng nhiều, trên đường sẽ phải hạ cánh để bổ sung năng lượng.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

Tả Đăng Phong lắc đầu, hần biết vấn đề xuất hiện ở chỗ nào, nhưng không muốn nói, hiện giờ thực vật đã chết héo cả, không có thực vật toả ra dưỡng khí, đương nhiên lượng hàm dưỡng trong không khí phải từ từ giảm xuống, hiện giờ vẫn chỉ là ở trên ới bị, nhưng không quá năm ba năm nữa, đứng trên mặt đất cũng sẽ có cảm thấy bị đè nén.

Tả Đăng Phong ngồi đằng sau trong buồng lái, Vạn Tiểu Đường và Chu Nho ngồi ở vị trí điều khiển máy bay, nhưng từ khi máy bay cất cánh thì hoàn toàn là bay tự động, hai người toàn ngồi nói chuyện phiếm.

Tả Đăng Phong không tham gia, im lặng nhắm mắt dưỡng thần, hần và Tử Dương quan chỉ là quan hệ hợp tác, hai bên không phải là bạn bè.

Thông qua cuộc trò chuyện của Vạn Tiểu Đường và Chu Nho, Tả Đăng Phong biết được Chu Nho là nhị đệ tử của Đạo nhân áo tím, tên thật là Thù Mộ Vũ, biệt hiệu Đại Đầu. Người này tuy cơ thể có tàn tật nhưng tính tình lạc quan, thuộc loại nói nhiều, nội dung hai người trò chuyện chủ yếu là nỗi lo lắng đối với tình trạng hiện giờ, đối với chuyện này Tả Đăng Phong không quan tâm, trong lòng hần đã vốn không thích nơi này, chính xác là không yêu thích thế giới này, hần nhớ những tháng ngày ở cùng Vu Tâm Ngữ ở nơi thâm sơn, tự cấp tự túc, gạo lúc gà rừng, bánh ngô cá tươi, những đồ ăn đó so với đủ thứ đồ hộp trong rương gỗ hiện giờ thì ngon hơn nhiều lắm.

Phần lớn thời gian Tả Đăng Phong đều nghe hai người trò chuyện, Đại Đầu thỉnh thoảng Vạn Tiểu Đường kỹ thuật lái máy bay, Vạn Tiểu Đường nguyện ý nghe Đại Đầu giảng giải những chuyện thần kỳ của Đạo môn, Đại Đầu không hề nói một chữ nào nhắc tới sự phụ và sự bá của y, cũng không nói gì về phép thuật chỉ

quyết và chân ngôn của bản môn, y chỉ kể lại mấy chuyện lý thú linh tinh, đến chỗ những người tu đạo tu đến tu vi tử khí đỉnh cao khi chết rồi có nên đưa tới tử khí phúc địa hay không thì Tả Đăng Phong xen vào.

“Tử khí phúc địa là chỗ nào?” Tả Đăng Phong hỏi, cái từ này là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

“Thưa Tả chân nhân, tử khí phúc địa là nơi mệnh hồn cuối cùng của người tu đạo tử khí đỉnh cao của Thích Đạo Xiển Tiệt quy tụ lại.” Đại Đầu giải thích. Y tuy giải thích, nhưng trong lòng rất khó hiểu, y biết Tả Đăng Phong là bị Bằng Phong tỉnh lại, nhưng không hiểu tại sao Tả Đăng Phong lại không hiểu biết gì về mọi chuyện của Đạo môn.

“Nói cho tường tận.” Tả Đăng Phong nói. Hắn vốn không môn không phái, kiến thức thường thức của Đạo môn thường được viết trong điển tịch, còn những chuyện truyền miệng thế này hắn biết rất ít.

“Chân nhân đã hỏi, vậy văn bối đành xin múa rìu qua mắt thợ. Chân nhân ngài hẳn là biết, tu chân ngộ đạo có tam cánh cửa lớn, một là tử khí thiên kiếp, chỉ có vượt qua tử khí thiên kiếp mới được xem như là người tu hành chân chính, cửa thứ hai là tử khí đỉnh cao, người tu hành vượt qua thiên kiếp đi được đến tử khí đỉnh cao trăm người không có được một, cửa thứ ba cũng là cánh cửa to nhất, chính là tấn Thăng thành Tiên, người có thể tấn Thăng thành Tiên vạn người không ra một, bao nhiêu đạo nhân tu hành được đến tử khí đỉnh cao khổ cực biết bao nhiêu, nếu đến khi chết rồi lại vào Luân Hồi thì không khỏi có chút không công bằng, nếu không được đền đáp thích đáng, sẽ làm lòng người lạnh lẽo, chẳng ai còn ý muốn tu hành, nên tử khí phúc địa chính là nơi hồn của người tu hành tử khí đỉnh cao quy về, là một nơi thanh tịnh siêu thoát khỏi tam giới, thần thức ở nơi đó có thể vĩnh sinh bất tử, chỉ là nơi đó chỉ có thể đi vào không thể ra.” Đại Đầu cung kính giải thích.

“Tử khí phúc địa do ai chưởng quản?” Tả Đăng Phong gật đầu, đây là lần đầu hắn được nghe chuyện này, nên hơi giật mình, trong lòng thầm nghĩ mà sợ, may mà lúc trước tán công không thành công, chứ nếu thành công, hồn phách sẽ vĩnh viễn ở lại tử khí phúc địa kia, muốn chết cũng không chết được.

“Sư tổ Tam Thánh chân nhân của văn bối chính là tuần thú của tử khí phúc địa.” Đại Đầu tự hào.

Tả Đăng Phong cảm thấy nghi ngờ, trước đây hắn tu hành chính là âm dương Sinh Tử Quyết, vốn chẳng liên quan tới Tử Dương quan, nhưng sau này không hiểu sao lại liên quan tới Tử Dương quan nhiều như vậy, không hiểu đơn thuần chỉ là trùng hợp, hay là có người trong bóng tối ra tay.

Tả Đăng Phong nhanh chóng nối kết mọi chuyện lại với nhau. Lúc hắn đang khôi phục linh khí tu vi, vốn là chỉ gặp thiên kiếp tử khí, nhưng không ngờ lại xuất hiện thêm ba đợt Thiên Lôi, khiến cho hắn vượt cấp thăng thăng lên tử khí đỉnh cao, ba đợt Thiên Lôi này và cơn mưa kỳ quái đó, không thể nghi ngờ là Vu Thanh Trúc ở trong bóng tối giúp đỡ. Theo tình hình lúc đó, dù chỉ có khôi phục tử khí hắn cũng có thể đào mạng, đã như vậy, tại sao Vu Thanh Trúc lại còn muốn đưa hắn đề thăng lên tử khí đỉnh cao, đây chính là làm hành vi mượn việc công làm việc tư trái pháp luật, phải gánh chịu nguy hiểm. Đạo nhân tử khí đỉnh cao và đạo nhân tử khí bình thường có điểm khác biệt lớn nhất chính là người tu đạo tử khí đỉnh cao khi chết rồi có thể đi tới tử khí phúc địa, bây giờ xem ra, Vu Thanh Trúc nắm đó ra tay giúp đỡ khả năng lớn nhất chính là vì để sau khi hắn chết sau có thể hồn quy về tử khí phúc địa, nhưng tại sao Vu Thanh Trúc lại muốn hắn tới tử khí phúc địa, rốt cuộc bên trong đó có cái gì.

Cau mày một lúc lâu, Tả Đăng Phong cuối cùng cũng không nghĩ ra vấn đề, mặc kệ bên trong tử khí phúc địa có cái gì, hắn nhất định sẽ không đi, chính xác là không dám đi, vì đến chỗ đó là một đi không trở lại.

“Còn bay bao lâu?” Tả Đăng Phong chuyển tầm mắt qua phi công.

“Máy bay bay ở độ cao không đủ, nên mỗi giờ chỉ đi được tám trăm ngàn mét, không tính thời gian phải hạ xuống tiếp thêm nhiên liệu, thì phải bay khoảng hai mươi mấy tiếng.” Vạn Tiểu Đường trả lời.

“Độ cao này có va vào núi hay không?” Tả Đăng Phong lại hỏi, hắn đã lâu không nghỉ ngơi, nên cảm thấy hơi uể oải.

“Không, tôi chỉ sợ độ cao không vượt khỏi tầng mây, lỡ chạm phải tầng mây thì khá là phiền phức.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

Tả Đăng Phong không hỏi nữa, đỡ rượu gỗ xuống, dựa vào ghế nhắm mắt lại ngủ, chỉ cần máy bay không va vào núi là được, những cái khác không sao.

Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong muốn nghỉ ngơi, ân cần chạy qua giúp hấn ngã ghế dựa, để hấn nằm thoải mái hơn, Tả Đăng Phong khẽ gật đầu với y tỏ lòng biết ơn.

Lúc tỉnh lại, thì bên ngoài đã là màn đêm, máy bay vẫn đang bay vững vàng, không có điều gì dị thường, Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu còn đang tán gẫu, trên phi cơ có đèn điện và WC, nhưng nước trong WC đã có màu lục, chỉ có thể xả cầu, không thể rửa mặt.

“Tả chân nhân, mời uống nước.” Đại Đầu đưa một chén nước nóng qua.

“Cảm ơn.” Tả Đăng Phong nhận chén nước, theo thói quen ngửi một cái, ngửi rồi mới nhớ ra bây giờ đã qua chín mươi năm rồi, kẻ thù của hấn đã sớm chết hết, chẳng còn ai để hại hấn.

“Bay buổi tối không nhìn thấy rõ tình hình phía trước, cậu quay về quan sát đi.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Không sao đâu, máy bay có Rada, còn có chức năng lái tự động, không cần phải có người điều khiển.” Đại Đầu giải thích.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, bưng chén lên uống nước, hấn nhận ra mình không nên nói chuyện, vì nói cái gì cũng sai.

“Anh tên là gì?” Vạn Tiểu Đường quay đầu lại nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong vốn không muốn nói chuyện, cộng thêm đối phương trong ngôn từ nói với hấn không có kính trọng và lễ phép, nên hấn không buồn trả lời.

“Anh có vẻ không biết gì về đồ đạc thời nay.” Vạn Tiểu Đường mỉm cười.

“Tôi không phải người nơi này.” Tả Đăng Phong trả lời, đối phương không có ác ý, cũng không cần phải tránh xa người ngàn dặm.

“Không phải người ở đây thì cũng phải biết tám năng lượng mặt trời chứ.” Vạn Tiểu Đường không bỏ qua.

“Không biết tám năng lượng mặt trời thì mất mặt lắm à?” Tả Đăng Phong nhún mày.

“Tôi gặp không ít người tu hành rồi, nhưng người trâu bò như anh thì mới là người đầu tiên.” Vạn Tiểu Đường bĩu môi quay người đi.

“Năm một chín bốn mươi mốt tôi gặp vấn đề khi đang luyện công, tự bằng phong bản thân chín mươi năm, mấy ngày trước mới tỉnh lại.” Tả Đăng Phong ngần ngừ rồi giải thích, hai người kia sau này chính là đồng đội của mình, hai người cần linh khí đỉnh cao của hấn che chở, hấn cũng cần hai người hiệp trợ, không nói tới những cái khác, riêng lái máy bay hấn đã không biết rồi.

Vạn Tiểu Đường quay phắt đầu lại, kinh ngạc nhìn hấn, Đại Đầu có lẽ đã được nghe Đạo nhân áo tím nói cho nghe rồi, nên không giật mình.

“Tôi không nên xuất hiện ở đây, tôi chỉ là một người khách qua đường, làm xong chuyện tôi sẽ rời đi, sau này chúng ta có lẽ phải ở chung với nhau một thời gian, tôi sẽ tận lực bảo vệ hai người, nhưng tôi vốn không thích nói chuyện, tôi nghĩ hai người cũng không muốn nhìn thấy tôi khó chịu với hai người.” Tả Đăng Phong khẽ gẩy ghèn mắt cho Thập Tam.

“Ông ấy nói thật?” Vạn Tiểu Đường quay sang Đại Đầu.

Đại Đầu gật đầu, ý bảo Tả Đăng Phong không nói dối.

“Làm sao ông đóng băng bản thân được, thời Dân quốc có nitrogen lỏng à?” Vạn Tiểu Đường rời khỏi ghế lái, đi qua.

Đến lúc này Tả Đăng Phong mới cẩn thận quan sát Vạn Tiểu Đường. Cô khoảng hai mươi bảy hai mươi tám đến ba mươi tuổi, mặt trái xoan, mắt rất to, cao khoảng 1m65, trong ánh mắt có anh khí, người này và Nam Nhân Bà Diệp Phi Hồng có chút điểm giống nhau, nhưng cô không có được vẻ kiên cường của Diệp Phi Hồng.

Tả Đăng Phong không biết nitrogen lỏng là vật gì, nhưng hắn không hỏi, chỉ đưa cái chén cho Vạn Tiểu Đường. Vạn Tiểu Đường nghi hoặc cầm lấy nhìn vào, nhận ra nước nóng trong ly đã biến thành băng.

“Làm sao ông làm được?” Vạn Tiểu Đường ngạc nhiên hỏi Tả Đăng Phong.

“Tả chân nhân, ngài đeo gì trên tay thế? ” Đại Đầu là người tu hành, nên nhìn ra tay phải của Tả Đăng Phong có đeo một cái bao tay mỏng như cánh ve.

“Một cái bao tay có thể sinh ra hàn khí.” Tả Đăng Phong lấy lược chải lông cho Thập Tam.

Tả Đăng Phong không giấu giếm hơi thở của mình, Đại Đầu thông qua khí tức đó, biết hắn là hạng cường ma giết người vô số, nên đối với Tả Đăng Phong sinh lòng kính nể, nhưng Vạn Tiểu Đường thì không biết, cứ hỏi tới không ngừng làm sao hắn tự đóng băng mình được. Tả Đăng Phong giả vờ trả lời, nhưng hắn không nói là do mình muốn tự sát, đánh bậy đánh bạ mới đóng băng bản thân, tỉnh dậy rồi hắn mới biết tự sát chính là một hành vi nhu nhược đối với một người đàn ông, một chuyện rất là mất mặt.

Đã lỡ mở đầu, nên đến quá nửa đêm Tả Đăng Phong vẫn không được yên tĩnh. Vạn Tiểu Đường gắng hỏi và cố gắng kiểm tra xem nhiệt độ thấp nhất hắn có thể tạo ra là bao nhiêu độ, nhưng nhiệt kế trên phi cơ căn bản không thể kiểm tra được, nên đành căn cứ vào việc hắn đông lạnh bản thân và độ đóng băng đủ làm cho sắt thép cũng phải xóp giòn mà suy ra Huyền Âm chân khí Tả Đăng Phong phát ra ít nhất cũng phải 150 độ dưới 0.

Đại Đầu nhìn thấy Tả Đăng Phong bị Vạn Tiểu Đường truy hỏi mà không giận nên cũng gia nhập hỏi dò, chỉ cần không chạm đến việc riêng tư, Tả Đăng Phong đều trả lời, tuy ba người nhìn như tuổi xấp xỉ nhau, nhưng Tả Đăng Phong nhận ra tính tình hai người kia trẻ hơn hắn rất nhiều.

Tả Đăng Phong vừa trả lời vừa chải lông cho Thập Tam, lúc đầu Thập Tam còn rất hưởng thụ, sau Tả Đăng Phong chải trúng chỗ không nên chải, Thập Tam bị đau đứng lên chạy mất.

Ngay khi Tả Đăng Phong quay đầu lại nhìn theo Thập Tam, bên ngoài khoang thuyền vang lên một tiếng nổ vang, căn cứ âm thanh thì có lẽ có một số đồ vật rất nặng va lên máy bay.

“Có bầy chim, phải né chúng ra.” Vạn Tiểu Đường nhìn thấy một mảng chấm màu lục trên màn ảnh ra đa.

Tả Đăng Phong có thể nhìn rõ vật trong đêm, nên vọt ngay tới cửa sổ quan sát. Hắn cau mày, vì bên ngoài khoang thuyền không phải là chim, mà là những con dơi to che ngợp bầu trời. . .

395. Q.4 - Chương 395: Không Được Tin Tưởng

Tả Đăng Phong đã từng gặp dơi, thường chỉ to bằng bàn tay, dơi hút máu trong động đá vôi thì hơi lớn hơn một chút, nhưng cũng chỉ khoảng một gang tay, nhưng đám dơi ngoài cabin kia con nào cũng to cỡ cái sọt đựng đồ của nhà nông, cánh giương ra cả hai mét, cả thân không có lông, mắt đỏ rực, miệng to đỏ lôm đồm răng nanh, nhìn là biết đám này tuyệt đối không ăn sâu, cũng không chỉ hút tí máu mà thỏa mãn, chúng là ăn thịt người.

“Đã từng thấy loại dơi này chưa? ” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu đang đứng ở một cửa sổ khác, hắn không biết đây là dơi ở nước ngoài nên khác, hay là vì bị vi khuẩn làm cho biến hóa.

“Chưa từng thấy, dơi thường không lớn như vậy, bay cũng không nhanh như vậy.” Đại Đầu lắc đầu.

Tả Đăng Phong gạt đầu, máy bay rất kiên cố, dơi va vào không làm nứt vỡ gì, nhưng Vạn Tiểu Đường lại kéo cần, đưa máy bay bay lên cao.

“Bên ngoài chỉ có mấy con dơi, không ảnh hưởng gì tới chúng ta đâu.” Tả Đăng Phong khề phát linh khí, đứng vững vàng trên sàn máy bay đang nghiêng dốc hướng lên.

“Tôi sợ chúng bị hút vào trong động cơ.” Vạn Tiểu Đường kéo mạnh cần điều khiển.

Đại Đầu vội chạy tới ngồi kế bên ghế lái, giúp Vạn Tiểu Đường khống chế máy bay.

Tả Đăng Phong không giúp được gì, đành trở về chỗ ngồi an tâm chờ, Vạn Tiểu Đường biết trên không không đủ dưỡng khí, động cơ sẽ bị tắt, cô nhất định làm vậy là có tính toán khác, không cần hẳn phải nhắc nhở.

“Động cơ bên phải đã dừng, đóng nó lại, ấn vào cái nút màu đỏ thứ hai trên đầu anh.” thân máy bay khê rung rung, Vạn Tiểu Đường hô to với Đại Đầu.

“Nhấn cả cái nút màu đỏ thứ nhất luôn.” Vạn Tiểu Đường lại hô tiếp.

“Vậy máy bay không phải bị tắt hết động cơ sao? ” Đại Đầu không hiểu nhìn Vạn Tiểu Đường.

“Cứ đóng lại, bay một lúc, thoát khỏi đàn dơi đã.” Vạn Tiểu Đường đáp.

Đại Đầu lập tức đóng động cơ, Vạn Tiểu Đường khống chế máy bay đã mất đi động lực bay về phía trước, Tả Đăng Phong chẳng hiểu gì về lái máy bay, nên đành ngồi im, mặc kệ hai người đằng trước bận rộn.

Bay được một lúc, thoát khỏi đàn dơi, Vạn Tiểu Đường khởi động lại động cơ bay về hướng tây, lúc này động cơ bên phải đã bị hư, chỉ còn một cái động cơ bên trái, nên tốc độ bay rất chậm, thân máy bay cũng khê nghiêng.

“Máy bay bị hư rồi, tốt nhất đổi máy bay, nhưng phía dưới là Afghanistan, Afghanistan là một trong những nước nghèo nhất trên thế giới, hạ xuống rất khó tìm được máy bay thích hợp, đi thêm lên nữa là Iran, tôi sợ máy bay không bay nổi tới Iran.” Vạn Tiểu Đường quay đầu lại nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn Vạn Tiểu Đường, Vạn Tiểu Đường rõ ràng cho thấy muốn nghe ý kiến của hắn, nhưng hắn căn bản chẳng biết gì về vị trí các quốc gia, càng chẳng biết chúng cách nhau bao xa, nên không thể nào cho ý kiến được.

“Tôi không biết gì về máy bay, cũng không biết vị trí địa lý, tôi chỉ có thể bảo đảm dù máy bay trên không trung mất khống chế, tôi cũng có thể đưa người rơi xuống đất an toàn.” Tả Đăng Phong nói.

“Anh thấy sao?” Vạn Tiểu Đường quay sang Đại Đầu.

“Cô là cơ trưởng, cô hiểu rõ máy bay nhất, nếu có thể bay được tới Iran, thì tốt nhất là chúng ta tới Iran đổi máy bay.” Đại Đầu cũng không quyết định chắc chắn được.

Vạn Tiểu Đường không nói gì nữa, quay lại điều chỉnh cái nút trên bàn điều khiển, hẳn là cô đang cố gắng bay tới Iran.

Dơi tập kích tuy không làm ảnh hưởng gì tới mọi người, nhưng làm cho Tả Đăng Phong ý thức được hành trình lần này đi Ai Cập không phải là nhàn nhã đi chơi, trên đường sẽ có rất nhiều hung hiểm chưa biết, tuyệt đối không thể khinh thường.

Máy bay ì ạch kiên trì bay tới Iran, trời đã vào buổi trưa, trên trời có mưa nhỏ, Vạn Tiểu Đường tìm được một sân bay có quy mô rất lớn, nhìn xuống dưới có thể nhìn thấy rất nhiều máy bay đang đậu lung tung trên những đường băng, có vài chiếc đã bị cháy đen nham nhở.

“Đường băng bị chiếm chỗ hết rồi, không hạ xuống được.” Vạn Tiểu Đường rầu rĩ.

“Mở cửa ra, thả tôi xuống.” Tả Đăng Phong công rương gỗ lên.

“Máy bay do máy vi tính điều khiển, trong lúc bay không mở cửa ra được.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu, cô biết người tu hành có thể lảng không mà đi, nên cũng không thấy kinh ngạc.

“Đóng cửa buồng lái lại, tôi ra mở cửa máy bay.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói. Máy bay này không thể bay được nữa, dù có bị hư cũng không sao.

“Tả chân nhân, để tôi đến giúp ngài.” Đại Đầu đứng dậy.

“Không cần, cậu giúp cô ấy lái máy bay, nhớ kỹ, không nên cách xa tôi hơn mười dặm, đó là phạm vi che chở của tôi.” Tả Đăng Phong lôi túi đồ ăn nhét dưới ghế ngồi lên.

“Ngài phải cẩn thận, một khi cửa máy bay bị mở, khí lưu sẽ kéo ngài ra ngoài.” Vạn Tiểu Đường ấn nút đóng cửa buồng lái.

“Đây không phải lần đầu tôi nhảy khỏi máy bay.” Tả Đăng Phong hơi nghiêng đầu, Thập Tam hiểu ngay, nhảy lên vai hắn.

Tả Đăng Phong xuất chương, đánh bay cửa máy bay, theo khí lưu nhảy ra ngoài.

Bên ngoài trời đang mưa, hạt mưa cũng là màu xanh lục, Tả Đăng Phong không úy kỵ đám mưa này, nên chẳng buồn cần, chỉ vận linh khí nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Sân bay này quy mô rất lớn, có rất nhiều đường băng, Tả Đăng Phong lựa chọn một cái có ít máy bay đậu bên trên nhất để tiến hành thanh lý, thật ra Chuyển Sơn Quyết không thể đẩy được máy bay, nhưng vì máy bay có bánh xe, lăn trên đường băng trơn trượt nên mới đẩy chúng đi được dễ dàng.

Trong lúc thanh lý đường băng, xung quanh chạy tới rất nhiều người chết, Tả Đăng Phong không chút khách khí, phát tay ngưng kết nước mưa thành những mũi mâu, đâm thẳng vào đầu người chết, bánh đậu là cho người chết của nước hắn ăn, không cho quỷ nước ngoài.

Vì lý do an toàn, Tả Đăng Phong chỉ thanh lý một đường băng dài chừng năm dặm, miễn cưỡng đủ cho Vạn Tiểu Đường hạ máy bay.

Vì bên ngoài trời còn đang mưa, nên ba người không vội đổi máy bay, đợi hết mưa rồi mới leo xuống tìm, trong sân bay có mấy chục cái máy bay, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường kiểm tra từng cái, cuối cùng Vạn Tiểu Đường trọn tròn mắt.

“Những máy bay này không dùng ngôn ngữ tiếng Anh quốc tế mà toàn dùng chữ quốc ngữ của mình, mỗi buồng lái lại khác nhau, chẳng có chú thích cách dùng gì cả.” Vạn Tiểu Đường rất ngạc nhiên.

“Ý cô là những máy bay này cô không lái được?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Ừ, máy bay tôi dùng toàn là máy bay được sản xuất hồi trước, chỉ sử dụng tiếng Anh, sau này nhiều nước tự nghiên cứu chế tạo ra được máy bay, rất ít nhập khẩu, nên chuyên dùng ngôn ngữ của nước mình, Iran cũng là một trong số đó.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

“Nơi này cách Ai Cập bao xa?” Đại Đầu xen vào.

“Đây là Iran, phải xuyên qua ba nước Iraq, Jordan, Israel này mới tới được Ai Cập.” Vạn Tiểu Đường phẩy tay.

“Có cái máy bay nào ở đây dùng tiếng Anh không?” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Không, Iran và các nước phương tây quan hệ không tốt lắm, họ chưa bao giờ nhập khẩu máy bay của những nước phương tây, chỉ có hai chiếc của Nga và một chiếc của Nhật, nhưng cũng đều dùng ngôn ngữ của hai nước đó.” Vạn Tiểu Đường tiếp tục lắc đầu.

“Cái máy bay của Nhật còn dùng được không?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn không biết tiếng Nga nhưng hắn biết tiếng Nhật.

“Khung máy móc không bị hư hỏng, chỉ cần bổ sung xăng dầu thì hẳn là bay được.” Vạn Tiểu Đường chỉ sang hướng tây.

Tả Đăng Phong lập tức đi sang hướng đó.

“Tôi không biết tiếng Nhật.” Vạn Tiểu Đường nói to.

“Không sao, tôi biết.” Tả Đăng Phong không quay đầu lại, chín mươi năm đối với hắn chỉ là một cái chớp mắt, hắn không quên những từ tiếng Nhật đã được học.

Tả Đăng Phong đi mấy bước, thấy phía sau không có tiếng bước chân, nên quay đầu lại nhìn, thấy Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường đứng tại chỗ, trong ánh mắt tràn đầy căm hận và đề phòng.

“Làm sao ngài biết tiếng Nhật?” Đại Đầu cầm sẵn búa lớn trong tay.

“Người Trung quốc không thể biết tiếng Nhật?” Tả Đăng Phong bất mãn hỏi ngược lại.

“Ngài có gì chứng minh ngài là người Trung quốc?” Vạn Tiểu Đường cầm một khẩu súng lục trong tay.

“Miêu.” Thập Tam thấy Vạn Tiểu Đường cầm súng chĩa vào Tả Đăng Phong, lập tức lông dựng hết lên, rít to, chỉ cần Tả Đăng Phong ra hiệu, nó sẽ nhào tới tấn công Vạn Tiểu Đường ngay lập tức.

“Tôi có phải người Trung quốc hay không cũng chẳng cần phải chứng minh với hai người.” Tả Đăng Phong trong nháy mắt nổi giận, hắn ghét nhất là bị người khác dùng giọng điệu tra hỏi với mình, kiểu ấy làm hắn nhớ tới hồi bị chúng tăng Ngũ đài sơn và Tất Phùng Xuân bắt và hành hạ ngược đãi.

“Đứng lại, còn bước tiếp tôi sẽ nổ súng.” Vạn Tiểu Đường thấy Tả Đăng Phong đi về phía mình, thì kêu to.

“Tả chân nhân, xin ngài giải thích rõ ràng, tại sao ngài biết tiếng Nhật, còn nữa, vì sao ngài lại biết phép thuật Tử Dương quan chúng tôi?” Đại Đầu tuy vẫn gọi hắn là chân nhân, nhưng ngữ khí đã hoàn toàn thay đổi.

“Tôi muốn giết các người dễ như ăn bánh, nhưng tôi không giết các người, có thể tính là giải thích hay không?” Tả Đăng Phong lạnh lùng, cả đời hắn làm việc chẳng cần phải giải thích với ai, hai người này chỉ là tiểu bối mà dám chọc giận hắn, hắn càng nổi giận thì càng chẳng thêm giải thích cái gì với ai.

“Ngài giết chúng tôi, sự phụ của tôi sẽ báo thù cho tôi.” Đại Đầu không chút sợ hãi.

“Ngài cũng sẽ không bao giờ về được Trung Quốc.” Vạn Tiểu Đường lên tiếng phụ họa.

Tả Đăng Phong ghét nhất là bị người khác uy hiếp, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường đã phạm vào tối kỵ của hắn, Tả Đăng Phong chỉ muốn xông tới tát ối người một cái, nhưng hắn nhịn được, người Nhật phá hủy cả thế giới, những ai người may mắn còn sống sót đều hận họ thấu xương, không thể trách hai người này trở mặt, nhưng cái kiểu ăn nói của hai người hắn thực không thể nào chịu được.

“Thù Mộ Vũ, cậu là Người trong Đạo môn, hẳn phải biết Tả Đăng Phong tôi ở thời Dân quốc đã làm những chuyện gì đúng không?” Tả Đăng Phong cố gắng cưỡng chế lửa giận trong lòng, người của Thần Châu phải đều biết hắn, thì người của Tử Dương hẳn cũng phải biết.

“Tả chân nhân, Tử Dương quan mới chỉ được xây dựng lại ba mươi năm trước, chuyện từ thời Dân quốc chúng tôi không biết.” Đại Đầu lắc đầu.

Tả Đăng Phong lắc đầu, Thời Dân quốc Tử Dương quan vẫn là một vùng phế tích, Tử Dương quan không giống Thần Châu phải được liên tục truyền thừa đến nay, họ có một quãng thời gian lịch sử bị ngắt đoạn, xui thay thời hắn sống lại ngay quãng thời gian bị ngắt đoạn đó.

“Tôi và sự phụ cậu là đồng hương, ông ấy không nói với cậu à?” Tả Đăng Phong cố nén lửa giận.

“Không, Tả chân nhân, tôi biết chúng tôi không phải là đối thủ của ngài, nhưng ngài biết tiếng Nhật, dù thế nào cũng phải cho chúng tôi một câu giải thích.” Đại Đầu hạ giọng, y không dám chọc giận Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong thở dài, Đạo nhân áo tím nói món đồ cần tìm cho Đại Đầu mà không nói cho hắn, chứng tỏ ông ta đề phòng hắn, cộng với thái độ của hai người này ngày hôm nay cho hắn họ vẫn luôn coi hắn là người ngoài, không được chấp nhận, và càng không được tin tưởng.

Nếu theo tính tình và tác phong trước đây của Tả Đăng Phong, hắn sẽ giết sạch cả hai, nhưng lần này hắn không làm như vậy, vì hắn biết mình nếu muốn trở lại Thời Dân quốc nhất định phải mượn máy thời gian của đối phương, người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, để còn được gặp lại Vu Tâm Ngữ, hắn đành phải nhịn.

“Tôi biết tiếng Nhật là vì trước đây được một hồ mang thủy sư thời Thanh dạy cho...”

396. Q.4 - Chương 396: Tìm Lại Cho Họ Mặc Nghen

“Bác Dương thủy sư có rất nhiều thuyền, hạm trưởng thời đó gọi là quan đối, phó hạm trưởng gọi là hồ mang, tiếng Nhật của tôi chính là do một hồ mang họ Vương dạy cho. Những lúc không đánh nhau, họ thường tiếp xúc với người Nhật, nên ông ấy học được tiếng Nhật. Tôi sinh ra trong làng chài, hồi tôi còn bé, cha tôi từng cứu mạng Vương hồ mang, sau này cha tôi ra biển đánh cá thì chết ngoài biển, Vương hồ

mang thường tới giúp đỡ thực phẩm cho gia đình tôi, sau đó dạy tôi học chữ, cũng dạy tôi tiếng Nhật.” Tả Đăng Phong không muốn nghe thêm lời truy hỏi nào, nên nói rất tỉ mỉ.

“Tả chân nhân, tại sao Vương hồ mang lại dạy ngài tiếng Nhật?” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong chịu giải thích, thái độ cũng mềm mỏng đi.

“Lúc đó tôi cũng không biết, sau này mới hiểu, vì trước đây ông ấy thường giao thiệp với người Nhật, biết người Nhật lòng muông dạ thú, ông ấy cũng biết thực lực của hải quân Nhật, biết sớm muộn họ cũng sẽ đến quấy nhiễu Trung Quốc, nhà tôi lại ở ngay vùng duyên hải, Vương lão gia tử dạy tôi tiếng Nhật là để lỡ khi người Nhật đánh qua, tôi cũng có được đường sống.” Tả Đăng Phong cố gắng bình tĩnh.

Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường liếc nhau, bán tín bán nghi.

“Tôi sinh năm 1911 sau công nguyên, năm bị đóng băng là 1941, không tới ba năm tôi đã là tu vi tử khí đỉnh cao, ninja Nhật làm sao làm được điều ấy!” Tả Đăng Phong nói chậm rãi.

“Vậy tại sao ngài lại biết phép thuật Tử Dương quan?” Đại Đầu ấn mũi súng của Vạn Tiểu Đường xuống, đến lúc này y mới biết tuổi thật của Tả Đăng Phong chẳng lớn hơn hần bao nhiêu.

Tả Đăng Phong khẽ cau mày, vấn đề này đơn giản, nhưng rất khó trả lời, muốn giải thích được phải kể rõ từ đầu mới được.

“Ngày xưa tôi làm về văn hóa, năm hai mươi bốn tuổi đắc tội với lãnh đạo, bị đày tới một đạo quan xa xôi, ở đó tôi gặp một cô gái, sau đó cưới cô ấy, rồi một lần vô tình gặp được con mèo này, lúc đó trên cổ con mèo này có đeo một cái vòng cổ bằng vàng. Lúc đó nó mới từ trong cổ mộ chạy ra, đối bụng gầy trơ cả xương, bị thôn dân bắt được, định chặt đầu để lấy vòng cổ, tôi với vợ tôi cứu nó, còn vòng cổ bị thôn dân bán cho Tế Nam phủ. Đại tá Đằng Khi của Nhật khi đó đang nỗ lực đi tìm mười hai địa chỉ để trị bệnh cho Thiên Hoàng của họ, thấy được vòng cổ thì dẫn người tới đạo quan của chúng tôi. Vợ tôi vì cứu tôi mà mất mạng, sau khi vết thương của tôi khỏi, tôi tìm thấy một bộ pháp môn tu chân của Xiển giáo là Âm dương Sinh Tử Quyết giấu trong đạo quan. Tu hành có chút thành tựu, tôi liền đi tìm Đằng Khi báo thù cho vợ, nhưng bị trưởng giáo của Thanh Lương động phủ Xiển giáo Ngọc Hành Tử phát hiện ra tôi dùng phép thuật của Xiển giáo nên ra tay huỷ bỏ linh khí tu vi của tôi. Lúc đó tôi đã đắc tội với rất nhiều người, lúc đang chạy nạn đến Hà Nam thì gặp được một đạo nhân của Tử Dương quan, ông ấy truyền thụ cho tôi phép thuật Tử Dương quan, nhưng những pháp môn và chân ngôn ông ấy truyền cho đều bị ông ấy làm cho sai lệch, cho nên đến bây giờ tôi vẫn chỉ dùng pháp môn hành khí của Tử Dương quan phối hợp với pháp môn luyện khí Luyện Huyết hóa khí, Chuyển Sơn Quyết cũng chỉ là hơi biết, còn Quan Khí Thuật và Ngự Khí quyết thì tôi căn bản là không biết.” Tả Đăng Phong kể từng chút một, chọn lựa những cái lớn để kể, những chi tiết nào không liên quan thì lược bỏ hết.

“Tả chân nhân, mong ngài đừng trách chúng tôi, chúng tôi cũng là bị người Nhật dọa làm cho sợ quá.” Đại Đầu sưng sốt một lúc lâu, cuối cùng cúi thấp người xin lỗi.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong vẫy gọi Thập Tam, xoay người bỏ đi, hần không đáp lại câu xin lỗi của Đại Đầu, vì hần đang rất tức giận, hần rất không thích nhắc về quá khứ của mình, cũng chưa bao giờ lấy những chuyện đau khổ ngày xưa của bản thân để mong người khác đồng cảm ỉn, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường ép hần phải kể ra những chuyện cũ mà hần không muốn cho ai biết, nên trong lòng hần rất khó chịu.

Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường xấu hổ, hai người luôn nằm trong sự bảo vệ của Tả Đăng Phong, vậy mà lại lên giọng tra hỏi hần, kết quả lại tra ra bao chuyện cũ đau thương của hần, làm cho hai người vô cùng xấu hổ, không ngừng tự trách mình, vừa đi theo Tả Đăng Phong vừa luôn mồm xin lỗi. Vạn Tiểu Đường đem một nửa trách nhiệm quy cho Tả Đăng Phong, trách vì hần không chịu nói rõ, làm ọi người mới hiểu lầm.

“Tôi tìm đồ cho các người, các người đưa tôi về nhà, đây chỉ là một giao dịch, các người không cần phải cố gắng kết bạn với tôi, tôi không có bạn, cũng không cần bạn.” Tả Đăng Phong lạnh nhạt, hần không thích hoàn cảnh sống bây giờ, cũng không thích những người này.

Hai người ngậm miệng, ngượng ngùng theo Tả Đăng Phong.

Máy bay của Quỷ Nhật xa hoa hơn máy bay trước rất nhiều, thậm chí có cả giường ngủ và phòng ăn, nhưng chất lượng máy bay thì lại không ổn, lớp sơn trên đỉnh chóp cabin đã bị nước mưa độc ăn mòn loang lổ.

Vạn Tiểu Đường ngồi vào ghế lái, hỏi ý nghĩa từng nút, cần điều khiển, Tả Đăng Phong trả lời đầy đủ. Nút cần trên máy bay rất nhiều, nhưng đa số chỉ là để phụ trợ, những nút thường dùng thì chỉ hơn hai mươi mấy cái, nhờ Tả Đăng Phong hướng dẫn, Vạn Tiểu Đường nhanh chóng kiểm tra được máy bay, khẳng định chỉ cần bổ sung xăng dầu là có thể bay được.

Tả Đăng Phong ra tay đẩy máy bay vào đường băng, Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu đi tìm xe cấp nhiên liệu, lúc hai người cố gắng nổ máy xe nhiên liệu tới, người chết trong sân bay ào ạt đi tới tấn công, Đại Đầu vùng vúa tha hồ chém giết, sau người chết tới nhiều quá, Đại Đầu bắt đầu dùng cả hai tay, tay phải vùng vúa, tay trái bấm Trừ Ma quyết, nhưng vẫn không kịp cơn sóng người chết, được một lúc, thì tình thế bắt đầu trở nên nguy cấp.

Tả Đăng Phong nhìn thấy hết, nhưng hắn không tới giúp, mà giả bộ không nhìn thấy, tiếp tục công việc di chuyển máy bay của mình.

Hắn làm vậy không hẳn là để trả thù, mà còn có nguyên nhân khác. Lúc hắn gặp Đạo nhân áo tím lần đầu tiên, Đạo nhân áo tím đã từng sử dụng Sư Hồn quyết chế phục những người chết này, Đại Đầu là đệ tử của Đạo nhân áo tím, đương nhiên đã vượt qua thiên kiếp, đương nhiên cũng có thể dùng Sư Hồn quyết, vậy sao y lại không dùng?

Chờ một lúc, Đại Đầu vẫn không hề dùng Sư Hồn quyết để đối phó tử thi, đám tử thi đã tấn công tới buồng lái của Vạn Tiểu Đường. Tả Đăng Phong thấy vậy, phóng ra giúp đỡ, Huyền Âm chân khí liên miên vùng ra, đông cứng những thi thể, vi khuẩn bên trong những thi thể không thích nhiệt độ thấp, vội vàng chui ra.

Đại Đầu chạy tới giúp đẩy ô tô, Vạn Tiểu Đường nổ máy, lái ô tô chạy về phía máy bay.

“Sao cậu không dùng Sư Hồn quyết đối phó với chúng?” Tả Đăng Phong giả bộ vô ý thuận miệng hỏi.

“Sư Hồn quyết sẽ làm giảm thọ dương hồn.” Đại Đầu ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong, đây là thường thức cơ bản, không ngờ Tả Đăng Phong vậy mà không biết.

Tả Đăng Phong gạt đầu, phất tay triệu hồi Thập Tam đang tấn công thi quần, xoay người lao đi.

Leo lên máy bay, Tả Đăng Phong lặng yên cau mày. Hắn không hiểu rõ phép thuật của Tử Dương quan, đối với hồn phách cũng hiểu biết có hạn, bây giờ nghe Đại Đầu nói chuyện hắn mới biết những người chết này hồn phách vẫn còn ở trong thân thể, chứ không phải giống như lời Đạo nhân áo tím bảo chỉ còn bầy phách, rốt cuộc là Đại Đầu không biết tình huống thi thể hay là Đạo nhân áo tím nói dối.

Nghĩ một hồi, Tả Đăng Phong cảm thấy Đạo nhân áo tím không cần phải nói dối chuyện này, nhưng Đạo nhân áo tím đã ra tay Sư Hồn, như vậy là Đại Đầu không hiểu hết về người chết, tam hồn của họ có lẽ thực không còn ở trong cơ thể.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc lâu, thì bỏ không nghĩ nữa. Tam hồn có còn ở trong tử thi hay không chỉ ảnh hưởng đến việc những người chết này có thể cứu sống được hay không, chứ chẳng liên quan gì tới hắn.

Mọi người bận rộn hơn hai giờ, máy bay lại cất cánh, lần này Tả Đăng Phong bị yêu cầu ngồi bên cạnh phi công chính, để khi Vạn Tiểu Đường cần phiên dịch thì hỗ trợ.

Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu đã hiểu lầm Tả Đăng Phong, nên không khí trong phòng lái rất là lúng túng, hai người dùng những cách đưa nước đưa cơm để biểu lộ sự áy náy của mình với Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cũng không từ chối, hai người không phải là bạn của hắn, nhưng cũng chẳng phải là kẻ thù của hắn, quan trọng nhất là hắn biết được người Trung quốc cực kỳ căm hận những người Nhật chẳng những tự giết mình mà còn mang tai vạ tới cho cả thế giới.

Vì Tả Đăng Phong không từ chối lời xin lỗi của hai người, nên bầu không khí bên trong buồng lái cũng dần nhẹ đi, hai người cũng thức thối không tới hỏi thăm việc riêng tư của Tả Đăng Phong nữa, mà chỉ hỏi hắn những chuyện Thời Dân quốc, Tả Đăng Phong không nói nhiều, hai người hỏi cái gì hắn cũng chỉ trả lời rất ngắn gọn giản lược, không một lời thừa thãi.

Hai người biết Tả Đăng Phong hồi trước đã từng đi tìm mười hai địa chỉ, hỏi hẩn địa chỉ ở chỗ nào, Tả Đăng Phong thuận miệng nói ra mấy chỗ, nói đến chỗ La Bố Bạc, cả Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường đều tròn mắt hứng thú, sôi nổi bàn luận những sự thần bí trong La Bố Bạc.

“Các người mới nói nhà địa chất học mất tích ở La Bố Bạc hồi những năm 80 tên là gì? ” Tả Đăng Phong đột ngột cắt ngang.

“Bành Thêm Mộc, ngài biết ông ấy à?” Vạn Tiểu Đường, trải qua lần hiểu lầm, cũng bắt đầu dùng từ “Ngài” đến biểu đạt sự tôn kính và áy náy với Tả Đăng Phong.

“Ông ta mất tích là năm nào, năm đó bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Những năm đầu những năm 80, cụ thể năm nào tôi không nhớ rõ, hình như lúc mất tích là năm mười mấy tuổi.” Vạn Tiểu Đường trả lời.

“Năm 1945 A Mộc mười lăm tuổi, bốn mươi năm sau chính là năm mười mấy tuổi, chắc là cậu ấy rồi.” Tả Đăng Phong thở dài, Diệp Phi Hồng năm đó từng bảo hẩn đặt tên cho A Mộc, lúc đó hẩn thuận miệng có nói rằng ‘Giữa họ và tên cho thêm một chữ vào!’ bây giờ xem ra Diệp Phi Hồng đã giải nghĩa sai ý của hẩn.

“Ngài biết nhà khoa học mất tích đó à?” Vạn Tiểu Đường mở to mắt.

“Cậu ấy không mất tích, chỉ là về nhà thôi.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp.

Hai người rất không hài lòng với câu trả lời của Tả Đăng Phong, nên hỏi tới nữa, nhưng Tả Đăng Phong nhắm mắt không trả lời, lúc trước hẩn bị hai người tra hỏi như phạm nhân đã rất kìm nén rồi, bây giờ hẩn cũng phải để cho hai người cũng ném thử cảm giác đó...

397. Q.4 - Chương 397: Cairo Ai Cập

Bành Thêm Mộc mất tích bí ẩn vẫn là đề tài quá nhiều thể nhân suốt năm mươi năm, Tả Đăng Phong rõ ràng là người biết chuyện, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường hỏi mãi, nhưng Tả Đăng Phong dừng là dừng, một chữ một câu cũng không tiết lộ, làm hai người buồn bực tức giận, đứng ngồi không yên.

Mỗi người đều có dự đoán, nhưng Tả Đăng Phong không vậy, nên cuối cùng hẩn cũng không lộ nửa câu về thân thể A Mộc, để hai người bị bí ẩn này quá nhiều trong lòng mãi mãi, một chiều này rất là độc ác, ngày sau hai người chỉ cần nhớ tới chuyện này, sẽ lại cảm thấy bị đè nén, như mắc kẹt ở cổ họng, khắc không ra, nuốt không xuống.

Tả Đăng Phong chỉ lớn hơn hai người hai ba tuổi, nhưng hẩn trải qua nhiều chuyện, tư duy kín đáo, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường nhìn không thấu trong lòng hẩn rốt cuộc suy nghĩ cái gì, nhưng Tả Đăng Phong lại đoán ra được suy nghĩ trong lòng hai người, hẩn biết hai người nghĩ rằng hẩn muốn không nói là để trả thù, nhưng hẩn không cần thiết phải làm vậy, có cừu tất báo chính là tác phong của hẩn.

Hai người khó chịu, nhưng Tả Đăng Phong lại dễ chịu, lấy thức ăn và nước uống ra đút cho Thập Tam, Thập Tam không thích đồ hộp và đồ chân không nên chỉ uống chút nước.

Tả Đăng Phong lấy đồ hộp ra ăn, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường thăm cau mày, hộp đồ hộp này đã bị Thập Tam ngửi qua, vậy mà Tả Đăng Phong lại chẳng hề để ý.

“Tả chân nhân, con mèo này của ngài tại sao lại không có chủ mạng khí, nó sống bao lâu rồi?” Đại Đầu không nhịn được hỏi.

“Còn dám hỏi tôi nữa à, không sợ tôi trả lời một nửa giữ lại một nửa nữa hay sao?” Tả Đăng Phong cười.

“Khà khà, sợ, nhưng tôi vẫn muốn biết.” Đại Đầu cười nhạt.

“Tả chân nhân, ngài là chân nhân, không thể chấp nhận với văn bối chúng tôi được, ngài là đại nhân đại lượng, không thể quá tính toán chi li.” Vạn Tiểu Đường phụ họa, cô phát hiện Tả Đăng Phong kiến thức rộng rãi, trong lòng giấu rất nhiều chuyện lý thú, nếu hẩn chịu mở miệng kể cho nghe, chuyến đi này sẽ không còn quá nặng nề.

“Gần một trăm năm.” Tả Đăng Phong đáp qua loa, hẳn sẽ không nói thật, nếu nói ọi người Thập Tam sống hơn ba ngàn năm, đám khoa học gia của Tử Dương quan thế nào cũng đánh ý đồ với nó.

“Tại sao nó không có chủ mạng khí?” Đại Đầu hỏi.

“Không biết nữa, lần này chúng ta đi Ai Cập phải tìm cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi ngược lại, không bao lâu nữa đến Ai Cập rồi, hẳn nhất định phải biết nhiệm vụ chuyển đi này.

“Cao độ tinh khiết thân hóa nhân.” Đại Đầu nghĩ nghĩ, trả lời.

“Thân hóa nhân là cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi, ý Đại Đầu hẳn là một loại hợp kim, nhưng cụ thể là cái gì thì hẳn không hiểu.

“Một loại chất kích độc vô cùng khó để tinh luyện, bình thường dùng trong lĩnh vực laser và hàng không.” Vạn Tiểu Đường trả lời thay.

Tả Đăng Phong vẫn chưa hiểu, Đại Đầu bèn mở ba lô, rút ra một tờ giấy đưa cho hắn, Tả Đăng Phong cầm lấy đọc, thấy trên tờ giấy chỉ ghi tên gọi của món đồ, màu sắc đại thể và địa điểm có thể có nó, chứ không viết rõ hình dạng cụ thể của món đồ.

“Tại sao không có hình dạng?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Loại kim loại này có điểm nóng chảy rất thấp, cỡ mấy thời gian trong Kim tự tháp lúc đó bị nổ, thân hóa nhân chắc chắn đã bị chảy tan ra, nên không có hình dạng cụ thể.” Đại Đầu đáp.

“Cậu từng vào Kim tự tháp đó, mô tả tình hình ở đó một chút.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Kim tự tháp ở trong sa mạc, bên kia bờ sông phía nam Cairo, là một toà Kim tự tháp nằm trong lòng đất, chia làm năm tầng, tầng thứ nhất có một gian phòng, tầng thứ hai có hai cái, tầng thứ ba có ba cái, tầng thứ tư có bốn cái, phân biệt để trưng voi lớn, sư tử, sơn dương, trâu đực, cá sấu, mèo, xà, ếch, bò cạp, bộ cánh cứng, những con vật đó con lớn thì bằng gỗ, con nhỏ thì là vật sống, nhưng đã bị chúng tôi giết hết rồi. Trong Kim tự tháp chỉ còn lại một con vật còn sống, ở tầng thứ năm, là một con rắn hổ mang có thể biến thành hình người, chung quanh chỗ ở của nó là vùng nước đen (hắc thủy) rộng chừng năm dặm có tính ăn mòn, rắn hổ mang và bộ máy thời gian nằm ở khu vực khô ráo ngay giữa nước đen đó.” Đại Đầu hoa tay mô tả.

“Sao hôm đó Sư phụ cậu không giết con rắn đó?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Sư phụ tôi và sư bá lúc đó tới chỉ là để tìm tôi và Nghĩa Khí, chứ không phải đến giết rắn.” Đại Đầu đáp, Nghĩa Khí là con của sư bá của y, là bạn chơi từ nhỏ của y.

Tả Đăng Phong gật đầu, hắc thủy khoảng năm dặm, ở giữa có khu vực khô ráo, khoảng cách như vậy không ngăn được hai người, con rắn hổ mang kia hẳn là không đáng sợ, nếu không Đạo nhân áo tím trước khi lên đường đã nói với hắn.

Vạn Tiểu Đường nghe được Đại Đầu mô tả thì hứng thú hỏi thêm, người trẻ tuổi giàu lòng hiếu kỳ, gặp phải chuyện thú vị đều muốn biết cho tường tận.

Tả Đăng Phong thấy Vạn Tiểu Đường đã có thể điều khiển máy bay, nên đứng dậy, tới giường nằm xuống, lần này trong nhiệm vụ của hắn còn thêm phần bảo vệ hai người, nên khi máy bay hạ xuống là hắn sẽ bắt đầu bận rộn.

Trên phi cơ có chấn, Tả Đăng Phong lấy ình và Thập Tam mỗi người một cái, Thập Tam đi theo hắn gặp rất nhiều khổ cực, Tả Đăng Phong lúc nào cũng muốn chăm sóc cho nó.

Sáng sớm hôm sau, máy bay bay tới sân bay Cairo. Sân bay Cairo là sân bay cỡ lớn, số đường băng cất cánh và hạ cánh có tới hơn hai mươi cái, trong đó một đường băng trống vắng, máy bay có thể hạ xuống.

Máy bay vừa hạ xuống, tử thi trong sân bay lập tức vây tới. Chúng rất nhạy cảm với động vật sống, nhưng cửa máy bay cách mặt đất tới bốn, năm mét, tử thi tuy tụ tập rất đông, nhưng không tạo nên uy hiếp gì.

“Tả chân nhân, chúng ta phải tới sa mạc cách nơi này hơn 400 km, nên tốt nhất là phải lái xe đi.” Đại Đầu cúi đầu quan sát tử thi bên dưới.

“Đổ đầy xăng áy bay trước đã.” Tả Đăng Phong trầm ngâm, hẳn làm việc gì cũng ưu tiên lưu lại đường lui trước.

Đại Đầu gật đầu, quay sang nhìn Vạn Tiểu Đường, chân tay y ngẩn ngẩn, không lái xe được, Tả Đăng Phong không biết lái xe, chỉ có Vạn Tiểu Đường lái xe được thôi.

“Anh đi tìm ra xe nhiên liệu trước đi, rồi quay lại đón tôi.” Vạn Tiểu Đường gật đầu.

Đại Đầu lập tức rời khỏi máy bay vọt đi. Tả Đăng Phong để Thập Tam lại để bảo vệ Vạn Tiểu Đường, rồi cũng đi tới phòng chờ máy bay. Ở đây vô cùng hỗn độn, những khu bán đồ và khay chứa đồ đều trống rỗng, chứng tỏ ở Ai Cập cũng có người sống.

Tả Đăng Phong cau mày nghi hoặc, nhưng rồi bỏ qua. Đâu phải chỉ có Trung Quốc mới có người tu hành, các quốc gia trên thế giới đều có, chỉ có điều giáo phái và phương pháp tu hành khác biệt nhau mà thôi.

Đại Đầu rất nhanh tìm thấy xe nhiên liệu, nhưng không phải trong xe nào cũng có xăng dầu, nên lại phải đi tìm xăng dầu, kho, bận rộn nửa ngày mới đổ đầy xăng áy bay.

Trong sân bay có rất nhiều ô tô, ba người tìm một chiếc xe Jeep, đổ xăng, rồi xuôi nam.

Xuất phát không bao lâu, thì gặp vấn đề. Đường đi bị tắc vì ô tô đậu ngang dọc loạn xạ, không thể nào đi được.

Nếu không có Vạn Tiểu Đường..., Tả Đăng Phong và Đại Đầu hoàn toàn có thể lẳng không bay lượn, nhưng nhất định phải đem theo Vạn Tiểu Đường, nếu không cô sẽ không được màn chắn đỉnh cao của Tả Đăng Phong che chở.

“Thôi, để tôi công cô.” Tả Đăng Phong bất đắc dĩ bỏ rương gỗ xuống, Đại Đầu quá nhỏ bé, không công được Vạn Tiểu Đường.

“Tả chân nhân, chúng ta có thể ngồi trên nóc xe, dùng Chuyển Sơn Quyết đẩy hết ô tô chặn đường đi.” Đại Đầu hiến kế.

“Hừm, cậu lên đi.” Tả Đăng Phong chỉ lên nóc xe.

Đại Đầu bủi môi quay đi, hối hận vì nghĩ ra kế bậy bạ, ai bảo nghĩ ra nên bị làm luôn.

Tả Đăng Phong quay lại chỗ ngồi, trên đường đa số là xe hơi nhỏ, xe tải không có bao nhiêu, với tu vi của Đại Đầu là đủ đẩy chúng đi rồi.

Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong không có ý giúp đỡ, nên đành mở cửa nhảy lên nóc xe, Chuyển Sơn Quyết vung ra, dịch hết ô tô chặn đường đi.

Đi mới được một quãng, Đại Đầu đã nhấp nhồm. Trên mui xe rất trơn, ô tô chạy nhanh làm y không ngồi yên được, Vạn Tiểu Đường bèn mở cửa sổ trên đầu, để Đại Đầu đứng ở trong xe, nhưng biện pháp này vẫn không dùng được, Đại Đầu quá thấp, đứng chỉ ló được đầu lên, chứ tay không ló lên được.

Tả Đăng Phong bèn đẩy văng kính chắn gió, ra hiệu Vạn Tiểu Đường lái xe, Đại Đầu tu vi không đủ, khi ô tô chạy nhanh, Chuyển Sơn Quyết của y không đủ dịch chuyển trọng lượng quá nặng, nên hẳn đành phải tự mình ra tay.

Lúc này đang là mùa hè, trời rất nóng, trong không khí đầy hơi của những thi thể mục nát, trong khi ô tô đang chạy cũng sẽ thoáng có tử thi từ hai bên đường nhào ra để cản, Vạn Tiểu Đường căn bản không giảm tốc độ, xông thẳng tới ép luôn, cách xử lý này làm Tả Đăng Phong lại nhớ tới Diệp Phi Hồng.

Rời khỏi thành phố, xe cộ trên đường từ từ giảm bớt, Vạn Tiểu Đường bắt đầu tăng tốc, Tả Đăng Phong chưa bao giờ nghĩ có một ngày mình xuất ngoại, càng không nghĩ lại xuất ngoại trong tình huống như thế này.

Ngoài thành phố thỉnh thoảng lại thấy các loại động vật hoang dã, sư tử, báo, trâu hoang, voi,... loanh quanh. Chúng đều không có lông, mắt đỏ rực, vi khuẩn thay đổi hình dạng đồng thời thay đổi cả tập tính ăn uống của chúng, hiện tại tất cả chúng đều ăn thịt, thực vật đã khô héo, ăn thịt trở thành chuyện đương nhiên. Chúng tụ tập ở quanh thành phố là vì trong thành phố có những tử thi nhỏ yếu có thể làm mồi cho

chúng, trong hoàn cảnh này, ai hình thể lớn, ai hàm răng sắc, ai tốc độ nhanh, thì sẽ đứng trên đỉnh của thang sinh thái.

Đám động vật kia rất hứng thú với những vật di động, nên khi nhìn thấy ô tô thì đều chạy tới đuổi theo. Ai Cập là nước dư gió thiếu nước, trên đường cát đóng thành lớp dày, ô tô chạy qua, bụi tung mù mịt. Vì khuôn làm cho những động vật này có sức sống cực dẻo dai, tốc độ di động cũng trở thành vô cùng mau lẹ, ô tô đạp lút ga mới bỏ rơi được chúng.

“Chỗ chúng ta tới có nhiều động vật không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

” Phía đông Trạm trung chuyển là sông Luxor, động vật hoang dã không ít, phía tây là sa mạc, lạc đà rất nhiều, nhưng chúng chẳng đuổi kịp thân pháp chúng ta đâu.” Đại Đầu đáp.

“Cậu đừng quên, khi đi vào sa mạc chỉ sử dụng được có ba phần mười thân pháp mà thôi.” Tả Đăng Phong vừa dứt lời, xa xa bỗng vọng tới mấy tiếng súng, tiếng súng vừa vang lên, ô tô đang chạy nhanh trong nháy mắt bị lật nghiêng...

398. Q.4 - Chương 398: Không Thể Biết Được

Vì ô tô đang chạy rất nhanh, nên khi bánh xe bị bắn thủng, ô tô bị mất kiểm soát, nghiêng sang phải, rồi xoay tròn sang trái. Tả Đăng Phong ngồi ở phía bên phải, nên theo bản năng phóng linh khí về phía trước, hãm thể đi của ô tô lại.

“Thả chân ga ra.” Tả Đăng Phong miễn cưỡng chống đỡ giúp ô tô không lật nghiêng, nhưng Vạn Tiểu Đường phản ứng không nhanh bằng hắn, chân phải vẫn đang đạp trên chân ga.

Vạn Tiểu Đường nghe thấy Tả Đăng Phong kêu, mới kịp phản ứng, đạp xuống phanh lại.

“Ở lại bảo vệ cô ấy.” Ô tô dừng lại, Tả Đăng Phong lập tức đẩy cửa xe vọt ra, gọi Đại Đầu, triển khai thân pháp nhanh chóng lao về hướng tây. Ô tô bị lủng bánh là vì bị người dùng súng bắn trúng, và người nổ súng đang ở sườn đất cách đó hơn hai dặm về phía tây.

Đối phương nếu nổ súng thì tuyệt đối không phải là thiện ý, Tả Đăng Phong không lảng không quá cao, mà kê sát mặt đất lướt theo hình chữ chi, để né đối phương xạ kích.

Tiếng súng tiếp tục vang lên, trượt qua người Tả Đăng Phong không xa, cho thấy người bắn nhìn thấy hắn đang đến, tiếng súng nổ xong, một chiếc xe Jeep từ dưới sườn núi lao ra, chạy như bay về hướng tây nam.

Hai bên cách xa nhau không xa, Tả Đăng Phong nhìn thấy rõ trên xe có hai người mặc quần áo màu trắng. Hồi trước ở đội 731 hắn đã từng nhìn thấy người ở bên trong mặc đồ tương tự thế này, nên biết đây là đồ bảo hộ khử trùng, có thể loại bỏ không khí, ngăn cách vi khuẩn.

Bởi đối phương mặc đồ bảo hộ, nên Tả Đăng Phong không thấy rõ dáng dấp của họ, trong hai người một người lái xe, người còn lại cầm súng liên tục bắn Tả Đăng Phong.

Tốc độ của Cường Quyết vượt xa ô tô, chỉ sau chốc lát, Tả Đăng Phong đã đuổi kịp, nhảy lên xe hơi, vung chưởng đánh chết người cầm súng, tóm tên lái xe lẳng không lướt về.

Thập Tam từ lúc Tả Đăng Phong lao ra thì cũng vọt theo, nhưng tốc độ của nó không nhanh bằng Tả Đăng Phong, nên đến khi Tả Đăng Phong tóm được người nó mới vừa vọt chạy tới, Tả Đăng Phong hơi quay đầu, Thập Tam hiểu ý lập tức theo trở về.

Trở lại đường, Đại Đầu đang giúp Vạn Tiểu Đường đổi bánh xe, nhìn thấy Tả Đăng Phong nắm tù binh về, thì đều ngừng đầu lên xem.

Người kia có mặt nạ phòng độc, Tả Đăng Phong giật mặt nạ phòng độc ra, lộ ra một người đàn ông nước ngoài tuổi chừng bốn mươi. Người kia bị tháo mặt nạ thì rất sợ hãi, đưa tay muốn giật lại cái mặt nạ trong tay Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong khép năm ngón tay lại bóp nát mặt nạ, người đàn ông hét lên như người điên, phẫn nộ và tuyệt vọng.

“Ông ta nói gì?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường.

“Không biết, tôi chỉ biết tiếng Anh, không biết tiếng Ả rập.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu, Đại Đầu cũng lắc đầu, quay sang tiếp tục thay bánh xe.

“Dùng tiếng Anh thử xem.” Tả Đăng Phong nói với Vạn Tiểu Đường.

Vạn Tiểu Đường dùng tiếng Anh nói gì đó, đối phương lập tức lấy tiếng Anh hét lại trả lời.

“Cô nói gì, còn ông ta nói gì?” Tả Đăng Phong giữ chặt người đàn ông đang giãy dụa điên cuồng, hỏi Vạn Tiểu Đường.

“Tôi hỏi ông ấy là ai, ông ấy lại mắng chúng ta.” Vạn Tiểu Đường trả lời.

“Mắng cái gì?” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Đại loại như khốn kiếp.” Vạn Tiểu Đường thành thật trả lời.

Tả Đăng Phong cười gằn, tay phải vung lên, phát linh khí đánh bể đầu người kia.

“Á.” Vạn Tiểu Đường bị màn máu tanh trước mặt làm sợ hãi biến sắc, cô đã từng thấy máu màu xanh lục, nhưng máu người này vẫn là màu đỏ.

“Mau thay bánh xe đi.” Tả Đăng Phong ném cái xác xuống, chỉ về hướng bắc.

Vạn Tiểu Đường nhìn theo ngón tay Tả Đăng Phong, thấy đám quái vật đã bị họ bỏ rơi giờ đã đuổi tới, cách họ không tới hai dặm.

“A.” Vạn Tiểu Đường lại hét to, phụ nữ rút cuộc cũng là phụ nữ, dù là một phi công được huấn luyện đặc thù cũng không thoát khỏi bản tính thích la hét của nữ giới.

“Câm miệng, nhanh thay đi!” Tả Đăng Phong đạp địa mướn lực vọt về hướng về bắc, Huyền Âm chân khí liên tiếp vung ra, thu hút sự chú ý của đám dã thú vào mình, để hai người có thời gian đổi bánh xe.

Thập Tam không tham gia, mà ở một bên dò xét, khi nào Tả Đăng Phong cần trợ giúp mới ra tay, nó biết đám dã thú này không gây được gì cho Tả Đăng Phong, nên nó không cần phải tham gia, mà hứng thú quan sát cái mũi dài của một con voi không lông.

Chốc lát sau, Đại Đầu kêu to thông báo Tả Đăng Phong đã thay bánh xe xong. Tả Đăng Phong và Thập Tam quay về ô tô, Tả Đăng Phong và Thập Tam vừa ngồi vào chỗ của mình, Vạn Tiểu Đường lập tức đạp ga, chiếc xe lại vọt đi.

“Tả chân nhân, vì sao hồi nãy hai người kia muốn tập kích chúng ta?” Đại Đầu trùng Tả Đăng Phong hỏi.

“Ô tô của chúng ta thu hút nhiều dã thú, nếu chúng ta vẫn đi tiếp như vậy, dã thú từ sau đuổi tới sẽ nhanh chóng phát hiện ra họ, ô tô của họ chạy không nhanh, nếu bị dã thú phát hiện họ lẩn ít dữ nhiều, nên họ bắn chúng ta là để cho chúng ta phải dừng lại, thu hút dã thú, còn họ nhân cơ hội bứt ra.” Tả Đăng Phong.

“Thật đáng ghét!” Vạn Tiểu Đường những tưởng những người kia bắn thủng bánh xe chứ không bắn người là vì bất đắc dĩ, bây giờ mới hiểu bắn bánh xe còn độc ác hơn là bắn người nữa.

“Sao họ lại tới đây nhỉ?” Đại Đầu thắc mắc.

“Chắc là tới tìm thức ăn.” Tả Đăng Phong đáp. Trên xe Jeep của đối phương có thùng đựng nước và túi, cho thấy đối phương đến đây để tìm thức ăn và nước uống.

Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường lại gật đầu, không hỏi gì nữa. Thế giới đã biến thành bộ dáng này, mỗi người vì để sống tiếp đều sẽ không chừa thủ đoạn nào.

“Chết ở chỗ cái người nước ngoài kia rất là sạch sẽ, trên xe còn có giá chuyên dùng để giữ thùng nước cố định, cho thấy họ sống khá là sung túc, làm việc cũng rất có tính tổ chức, tôi nghĩ chắc chắn họ chỉ sống đâu đó quanh đây, chúng ta phải mau chóng rời khỏi nơi này, trên đường không được nghỉ ngơi.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc rồi nói. Có câu cường long không ép địa đầu xà, hẳn không muốn xung đột vô vị với những người còn may mắn sống sót ở địa phương.

Vạn Tiểu Đường dạ một tiếng, tăng tốc.

Trên đường rất nhiều trạm xăng, nhưng bên trong không còn miếng xăng nào, trên đường thỉnh thoảng cũng có ô tô đủ loại, nhưng xăng của chúng cũng đã bị lấy sạch, chỉ có những chiếc bị lật nghiêng hoặc móc ngược là không bị lấy hết xăng. Tả Đăng Phong giỏi về khổng chế nước, nên rất ung dung hút hết xăng trong những chiếc xe đổ trút vào trong bình xăng xe của ba người.

Bổ sung xăng dầu xong, ba người tiếp tục đi về hướng nam. Tả Đăng Phong rất để ý xăng trong những chiếc xe thấy trên đường xem chúng có còn không, không phải hẳn muốn tìm xăng, mà để phán đoán xem có người sống ở khu vực đó hay không.

Tám giờ tối, trời tối sầm, Tả Đăng Phong không cho Vạn Tiểu Đường mở đèn xe, mà thay cô làm lái xe. Ban ngày hẳn đã để ý xem cách Vạn Tiểu Đường lái xe, bây giờ đã có thể tự lái được.

Lúc đầu Tả Đăng Phong lái không nhanh, chủ yếu chỉ để quen với việc dùng hai chân đạp ga và đạp phanh, phối hợp chân và tay để chuyển hướng, ... một hồi lâu sau hẳn đã có thể tăng tốc, hẳn có ngộ tính, học cái gì cũng nhanh.

Đến nửa đêm, Tả Đăng Phong dừng lại, phía trước là một hàng dài xe cộ ngổn ngang làm tắc đường.

“Vạn Tiểu Đường tới lái xe, Thù Mộ Vũ ra phía sau canh gác, tôi xuống thanh lý đường.” Tả Đăng Phong ra lệnh. Bình xăng của ô tô nơi này cũng đã bị mở ra, cho thấy khu vực này có người sống.

Hai người vâng lời, Vạn Tiểu Đường chuyển lên ghế lái, Đại Đầu xách búa xuống xe, Tả Đăng Phong đi ra phía trước dùng Chuyển Sơn Quyết đẩy từng chiếc xe đi.

Vạn Tiểu Đường không thể nhìn được trong đêm, nên để thấy đường, cô phải mở đèn. Đèn xe vừa mở, tử thi lảng vảng quanh đó lập tức dồn tới, Tả Đăng Phong đành phải quay về bảo Vạn Tiểu Đường tắt đèn xe đi.

“Đi thôi, lên đó tìm cái xe khác.” Tả Đăng Phong đi trước, đoạn đường tắc nghẽn này dài tới mấy dặm, muốn dọn dẹp hết rất mất thời gian.

Đại Đầu vác túi lương khô, Tả Đăng Phong công rương gỗ, ôm Vạn Tiểu Đường trước ngực, hai người nhanh chóng xẹt đi, đi hơn mười mấy dặm thì tìm được một chiếc xe hơi, bình xăng xe này chưa bị mở, Vạn Tiểu Đường đi vào thử, thấy bình ắc quy của xe đã không còn điện.

“Đẩy!” Tả Đăng Phong.

“Đây là xe tự động, đẩy cũng không được.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

“Từ đây tới Kim tự tháp còn xa lắm không?” Tả Đăng Phong không hiểu câu nói của Vạn Tiểu Đường, quay sang hỏi Đại Đầu.

“Không biết, phải tới cái trấn năm đó chúng tôi tới thì mới biết, nếu không tôi cũng không tìm được vị trí của Kim tự tháp.” Đại Đầu lắc đầu.

“Cái trấn đó cách đây bao xa?” Tả Đăng Phong lại hỏi, xung quanh ba người cũng có tử thi, nhưng chúng không nhiều, nên không gây ra nguy hiểm.

“Hơn ba trăm dặm.” Đại Đầu nhìn quanh.

“Không tìm ô tô nữa, đi thôi.” Tả Đăng Phong nói. 300 dặm không phải là xa, tối đa hai giờ là tới.

Trong hoàn cảnh ác liệt này, người bình thường muốn đi bộ cũng khó, nhưng đối với người tu hành có thể ngự khí lảng không thì chẳng chút vấn đề. Đến hai giờ sáng, hai người đã tìm thấy cái trấn Đại Đầu nói tới. Trấn này không nhỏ, diện tích hơn 10 dặm, nhưng rất lạ là bên trong trấn vô cùng yên tĩnh, không hề thấy một tử thi nào.

“Đừng vội vào, trong trấn này có điều quái lạ.” Tả Đăng Phong hạ xuống nóc trạm xăng dầu ở ngoài trấn, buông Vạn Tiểu Đường ra.

“Hồng rồi, làm sao nó ra được?” Đại Đầu thốt lên.

“Ai ra được?” Tả Đăng Phong quay đầu sang, thấy sắc mặt Đại Đầu trắng bệch, trán rịn mồ hôi.

“Con rắn hổ mang có thể biến hình người trong Kim tự tháp. Hơi thở của nó ở ngay phía tây thôn.” Giọng Đại Đầu run rẩy.

Tả Đăng Phong cau mày, hẳn không có Quan Khí Thuật, không xác định được vị trí của con rắn, nhưng hẳn không phải là lo chuyện con rắn. Đại Đầu từng nói trong Kim tự tháp có nước đen có tính ăn mòn, con rắn vốn là bị vấy trong đó, bây giờ nó chạy ra được, cho thấy sau khi Đại Đầu rời đi đã có người đi vào trong Kim tự tháp, nếu là như vậy, không còn chắc bộ máy thời gian có còn ở đó hay không...

399. Q.4 - Chương 399: Người Dẫn Đường

“Làm sao nó chạy ra được?” Tả Đăng Phong còn đang suy nghĩ, Đại Đầu tiếp tục lầm bầm.

“Nó chạy ra không phải tốt hơn sao, chúng ta đi tìm thân hóa nhân sẽ không gặp phải khó khăn gì nữa.” Vạn Tiểu Đường xen vào.

“Nước đen trong tầng thứ năm của Kim tự tháp tầng có tính ăn mòn, nó lẽ ra không thể chạy ra được, tôi lo là có người thả nó ra, nếu đúng là như vậy, máy thời gian có thể đã bị người khác lấy mất.” Đại Đầu lắc đầu, y có suy nghĩ giống hệt Tả Đăng Phong.

“Trừ sư phụ, sư bá, cậu và bạn của cậu, còn có ai biết vị trí Kim tự tháp không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chúng tôi lúc đó là tám người tới đó, còn thuê một nhóm dân bản xứ, nhưng Kim tự tháp ở sâu trong sa mạc, còn nằm trong lòng đất, nếu đã ra khỏi thì rất khó tìm lại được.” Đại Đầu trả lời.

“Cậu cảm thấy có bao nhiêu khả năng người khác tìm được Kim tự tháp?”

“Gần như là không, nếu không có Quan Khí Thuật, không thể nào tìm được vật tham chiếu.” Đại Đầu lắc đầu.

” Vật tham chiếu là cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Nó.” Đại Đầu chỉ về phía tây trần.

“Cái gì? Hơi thở của nó chính là vật tham chiếu của cậu?” Tả Đăng Phong bối rối, bất kể máy thời gian còn ở đó hay không, bây giờ tìm ra được Kim tự tháp hay không mới là vấn đề.

“Đúng vậy, lúc đó nó bị vấy ở trong lòng đất, tôi đâu có ngờ nó chạy ra ngoài được.” Đại Đầu gật đầu.

Tả Đăng Phong đưa tay ôm mặt, thở một hơi dài. Mọi chuyện trở nên khó hơn nhiều so với hẳn nghĩ. Rắn hổ mang chạy ra, vật tham chiếu không còn, phía tây đó là sa mạc rộng mênh mông vô bờ, nếu có lạc đà còn có thể chở đồ cấp dưỡng đi vào tìm, nhưng bây giờ tìm đâu ra lạc đà mà không cần người?

“Tả chân nhân, bây giờ làm sao?” Vạn Tiểu Đường cũng đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

“Mệt mỗi cả ngày, nghỉ ngơi một lúc đi.” Tả Đăng Phong thả rương gỗ, nóc trạm xăng dầu rộng rãi và bằng phẳng, lại cách mặt đất rất cao, có thể làm chỗ nghỉ chân.

“Tôi nhớ đi sang hướng tây chừng năm ngày, Kim tự tháp là nằm trong sa mạc Gobi, xung quanh có ít cây gai, chắc tôi sẽ tìm ra được.” Đại Đầu không chắc chắn lắm.

“Bây giờ mà cậu vẫn còn nghĩ đến chuyện tìm được cây cối? ” Tả Đăng Phong nhú mày nhìn Đại Đầu, hiện giờ cả thế giới đều không còn cây cỏ, mà tên kia lại đi lấy cây cỏ làm manh mối.

“Để tôi suy nghĩ thêm.” Đại Đầu đã thấy sợ, lần này y đi với vai trò hướng đạo, nhưng bây giờ xem ra đã không thể hoàn thành vai trò này rồi.

“Đừng nghĩ nữa, bây giờ chỉ còn có một cách thôi.” Tả Đăng Phong rút bình rượu ra, mở nắp.

“Cách gì?” Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu đồng thanh.

“Người dẫn đường.” Tả Đăng Phong uống một ngụm.

“Đúng rồi, sao tôi không nghĩ ra nhỉ!” Đại Đầu mừng rỡ, ý hiểu ý của Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong ý là muốn để cho con rắn hổ mang dẫn đường cho họ, nếu nó đã chạy ra được, thì nhất định cũng có thể chạy về được.

“Đừng vội mừng, bây giờ phải xem con rắn kia có còn tỉnh táo hay không đã.” Tả Đăng Phong thở một hơi dài. Vũ khí nguyên tử của Nhật đã làm cả thế giới bị nhiễm khuẩn độc, nếu con rắn cũng bị lây nhiễm, thì nghĩa là nó không còn thần trí của mình nữa, cũng có nghĩa không thể nhận ra đường đi được nữa.

“Tỉnh táo, chắc chắn là tỉnh táo, trong cơ thể nó có nọc độc mà nọc độc thì luôn có sức đề kháng với đủ loại độc.” Đại Đầu hưng phấn, “Hơn nữa hơi thở của nó cho thấy nó rất bình thường.”

“Nó có tu vi gì?” Tả Đăng Phong đã yên tâm ba phần mười.

“Lúc cái máy thời gian vỡ cũng thải ra phóng xạ, nó là bị trúng phóng xạ nên mới biến thành cái dạng kia, năng lực không thể dùng tiêu chuẩn của chúng ta để đo lường, nhưng lúc ấy tu vi của nó không cao hơn Linh khí tử khí cấp thấp, vì nó không thể lắng không.” Đại Đầu trả lời.

“Nó to cỡ nào?” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Không biết nữa, lúc đó nó đã huyền hóa thành hình người. Chúng ta tới đó xem chút đi.” Đại Đầu ngẩng đầu nhìn về hướng tây.

“Nếu không có kế hoạch, thì qua đó chỉ làm đánh rắn động cỏ.” Tả Đăng Phong cau mày nhìn Đại Đầu.

Đại Đầu cười yếu ớt, không nói nữa. Vạn Tiểu Đường nhiệm vụ là lái máy bay, không rành xử lý những chuyện kiểu này, nên cũng câm miệng.

“Chuyện đầu tiên phải làm bây giờ là làm sao để bảo đảm không bị mất tung tích của con rắn.” Tả Đăng Phong nói. Hắn đã từng khổ sở với âm chúc hỏa xà, đến lúc sắp thành công lại bị hỏa xà chui vào trong cát trốn mất. Bây giờ dù con rắn này có chui vào được trong cát hay không, thì ba người cũng không được để mất dấu, vì nếu mất dấu, là sẽ mất luôn cơ hội duy nhất.

“Quan Khí Thuật có thể nhìn thấy nó.” Đại Đầu trả lời ngay.

“Nếu nó chui xuống đây, cậu có còn thấy nó không?” Tả Đăng Phong chỉ xuống dưới chân mình. Hắn tuy không biết Quan Khí Thuật, nhưng biết Quan Khí Thuật có chỗ thiếu hụt, chính là không nhìn xuyên qua được kim loại.

“Bây giờ đã có thiết bị định vị, tôi có thể ở lắp thiết bị định vị trên người nó.” Vạn Tiểu Đường tiếp lời.

“Giải thích ra xem.”

“Từ mười năm trước đã có thiết bị điện tử cỡ nhỏ, chúng không cần dùng vệ tinh định vị, chỉ cần gắn chúng lên một người, là có thể biết người đó đang ở đâu, trong phạm vi ba trăm dặm rất là có hiệu quả.” Vạn Tiểu Đường giải thích.

Tả Đăng Phong im lặng, Vạn Tiểu Đường nói tiếp, “Sản phẩm này chủ yếu dùng để cho các cặp vợ chồng biết chỗ của nhau, đề phòng đối phương giả trò phản bội.”

“Ai Cập cũng có thứ này à?” Tả Đăng Phong vui vẻ, nếu biết con rắn đi đâu, có thể lập ra được kế hoạch cụ thể.

“Chắc chắn là có, thành phố lớn nào cũng có.” Vạn Tiểu Đường đáp. Những loại chuyện thế này cô rành hơn Đại Đầu, Đại Đầu là đạo sĩ, ở trên núi nhiều hơn ở bên ngoài, không giống cô đi du lịch khắp nơi, hiểu biết rộng rãi.

“Đi, đi tìm thứ đó trước.” Tả Đăng Phong đóng nắp bình rượu, công rượu lên.

Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu cũng thu dọn đồ đạc, ba người một mèo lặng lẽ rời khỏi trấn. Cách trấn tám mươi dặm về hướng đông bắc có một thành phố rất lớn, lúc đến đó thì trời đã mờ sáng. Trong thành phố đâu đâu cũng có người chết, Tả Đăng Phong và hai người lẳng không mà đi, nhanh chóng tìm được một cửa hàng bán đồ điện tử sản phẩm rất lớn, cũng dễ dàng tìm được cái thiết bị kia. Thiết bị này gồm có hai

phần, một cái màn hình to bằng lòng bàn tay, để hiển thị vị trí, và một món đồ nhỏ để gắn lên người bị theo dõi, đã số được làm thành hình dạng đồ trang sức hoặc cúc áo.

Để an toàn, Tả Đăng Phong và Đại Đầu làm thí nghiệm, Đại Đầu gắn vào một cái cúc áo, trên màn ảnh lập tức xuất hiện vị trí của Đại Đầu và khoảng cách.

Tả Đăng Phong lấy luôn hai cái thiết bị hình cúc áo, một khi ra tay nhất định không được xảy ra sơ sót.

Tả Đăng Phong tìm một bé trai tử thi khoảng chừng hai tuổi, đóng bằng cái xác, đưa do Đại Đầu xách về.

Trở lại trạm xăng dầu, Đại Đầu kiểm tra, xác định con rắn vẫn còn ở nguyên chỗ cũ.

Tả Đăng Phong lấy một cái bình thủy tinh nhỏ, bỏ hai cái cúc áo vào trong đây chặt, bỏ vào trong miệng thằng bé, dùng linh khí đẩy cái bình vào trong dạ dày. Nếu con rắn nuốt chừng thằng bé, thiết bị định vị sẽ có thể nằm trong bụng nó một thời gian rất lâu.

“Con rắn sẽ ăn nó à?” Vạn Tiểu Đường nhìn thẳng bé.

“Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu. Quanh đây chẳng có xác chết nào, tình hình như thế đương nhiên là do con rắn kia làm ra. Căn cứ khu bìa rừng chồng chất hài cốt của con âm hỏa xà ngày xưa mà đoán, thì loài rắn cũng có khái niệm địa bàn, xông vào địa bàn của nó nó sẽ tấn công, dù đã ăn no rồi cũng sẽ giết chết.

“Lúc nào thì cho nó ăn?” Vạn Tiểu Đường lại hỏi.

“Sau giờ Ngọ, lúc trời nóng là lúc loài rắn hoạt động mạnh, rất thèm ăn.” Tả Đăng Phong, hần sở dĩ tìm đồng thi chính là để cho rắn độc dễ dàng nuốt chừng, vì hần không biết con rắn to nhỏ cỡ nào, nên đồ ăn đương nhiên là càng nhỏ thì càng tốt.

“Trong sa mạc thân pháp của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng, khi nhún chân mượn lực chân sẽ bị lún vào trong cát, chúng ta phải nghĩ ra cách nào đó để tăng diện tích tiếp xúc của hai chân, mới tăng tốc độ di chuyển trong sa mạc lên được.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Nhất định phải bằng phẳng, còn phải cong nữa, và cũng không được quá mềm.” Đại Đầu ngẫm nghĩ, tìm chất liệu phù hợp. Một lúc sau y quay sang nhìn đồng sắt lốp xe bỏ đi quăng trong một góc trạm xăng, “Dùng cao su.”

Tả Đăng Phong cảm thấy có thể được, nên cùng y gọt một miếng sắt lốp thành hai miếng lót chân để làm thí nghiệm. Miếng lót chân của Tả Đăng Phong dày hai tấc, dài một thước, rộng nửa thước, miếng lót của Đại Đầu hơi nhỏ hơn, miếng sắt lốp xe bản thân đã có độ cong nhất định, vừa vặn đảm bảo mũi chân không bị lún vào trong cát, dùng cọng sắt cột nó vào bàn chân. Cát không có tính mài mòn cao với sắt, nên có thể sử dụng được rất lâu, dù cọng sắt bị mài mòn cũng có thể thay thế được.

Sau đó Tả Đăng Phong làm thêm cho Đại Đầu hai miếng dự bị, có miếng lót này, ít nhất cũng dùng được sáu phần mười thân pháp.

Hai người làm xong thì trời đã trưa, trên nóc nhà rất nóng, nên ba người đi vào trong trạm xăng dầu nghỉ ngơi, ăn cơm uống nước xong, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường nhắm mắt ngủ.

Đến hai giờ chiều, Tả Đăng Phong đánh thức hai người, xách tử thi bé trai đi vào trong trấn...

400. Q.4 - Chương 400: Kỳ Mưu Quỷ Kế

Ba người lúc này còn cách trấn khoảng mười dặm, Tả Đăng Phong lặng lẽ đi tới, hướng đi chếch vị trí của con rắn hơn năm dặm, Tả Đăng Phong dùng Thuần Dương chân khí đánh thức thằng bé, sau đó dùng Chuyển Sơn Quyết vút nó về hướng tây.

Thằng bé rơi xuống thì bị gãy chân, không đứng lên được, nên há miệng ra gào.

“Động!” Đại Đầu thông qua khí tức xác định con rắn đã bắt đầu di động.

“Đi vòng tới sào huyệt của nó nhìn xem.” Tả Đăng Phong lập tức cùng hai người và Thập Tam mò tới chỗ con rắn ở. Đó là một khu hàng rào lạc đà bỏ hoang, Tả Đăng Phong ló đầu qua khỏi hàng rào ngó vào, thấy

con rắn đang quấn quanh bệ mà cắn xé. Đầu con rắn không to lắm, dài mười mét, rộng ba thước, màu đen tuyền, đầu bèn bẹt, răng nanh thò hết cả ra, rất là xấu xí.

Chỗ nằm ban đầu của con rắn là một hố cát hình tròn, đường kính khoảng hai mét, giữa hố cát có mấy quả trứng rắn hình bầu dục màu trắng, to cỡ gấp ba lần trứng ngỗng.

“Nó là rắn cái, nhưng rắn đực quanh đây không to lắm.” Đại Đầu thì thào.

Tả Đăng Phong gật đầu, giao phối dễ trứng là thiên tính của động vật, con rắn này cũng vậy, nhưng nó giao phối không nhất định phải là với con rắn đực có kích thước to bằng nó, trong tự nhiên, những loài có giống cái to hơn giống đực chỗ nào cũng có.

“Nó ăn nhanh quá!” Vạn Tiểu Đường lén lút ló đầu ra xem. Con rắn này trong mắt Tả Đăng Phong chẳng là cái gì, nhưng với cô thì nó quả thực là một con quái vật khủng bố khổng lồ.

Tả Đăng Phong lại liếc mắt nhìn hố cát, rồi ngẩng lên nhìn bụng con rắn, phát tay ra hiệu hai người rời đi.

Ba người trở lại trạm xăng dầu ngoài trấn, Đại Đầu dò theo khí tức, biết con rắn đã trở về sào huyết chỗ đẻ trứng, thiết bị định vị cũng xác định điều này.

“Tả chân nhân, tiếp theo làm gì?” Đại Đầu hỏi. Y không phải là người không có chủ ý, nhưng đi chung với Tả Đăng Phong, y muốn nghe ý kiến của Tả Đăng Phong hơn.

“Để tôi nghĩ đã.” Tả Đăng Phong đáp. Hắn đang rầu không biết làm sao để bắt con rắn kia tự động trở về Kim tự tháp. Muốn làm được điều này rất khó, vì con rắn vốn bị nhốt trong Kim tự tháp, trong lòng nó chắc chắn rất căm ghét nơi đó, trừ phi vạn bất đắc dĩ, nếu không nó sẽ không bao giờ quay trở lại. Nếu là rắn Trung Quốc, ba người có thể lấy bắt lấy nó, cưỡng bức nó đi vào khuôn phép, nhưng con rắn này là rắn nước ngoài, không biết tiếng Hoa, dù đánh chết nó nó cũng không biết ba người muốn nó làm cái gì.

“Rắn hổ mang có tập tính bảo vệ trứng không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Có, rắn cái sẽ bảo vệ trứng của mình.” Đại Đầu trả lời.

“Ý cậu là nó có thiên tính làm mẹ?”

“Tôi không biết, nhưng có nghe dân bản xứ nói rắn cái sẽ chăm sóc trứng của nó đến khi trứng nở.”

“Rắn hổ mang một lần đẻ mấy trứng?”

“Ít nhất cũng hai mươi quả, chắc chắn nó chưa đẻ xong.” Đại Đầu đáp, không hiểu sao Tả Đăng Phong lại hỏi những vấn đề này.

“Quan Khí Thuật có thể xác định được trong cơ thể nó có còn trứng hay không không?” trong lòng Tả Đăng Phong đã bắt đầu xuất hiện một mô hình kế hoạch.

“Khí tức loài rắn khác con người quá nhiều, tôi không chắc chắn được, nhưng chắc là có.” Đại Đầu trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, hắn cũng thấy cơ thể con rắn này hình như hơi mập, chắc là vẫn còn trứng ở trong cơ thể.

“Con rắn này có trí thông minh không?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Vật già thì thành tinh, nó sống hơn một nghìn năm, nhất định đã có trí thông minh.” Đại Đầu trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, nhắm mắt thiết lập kế hoạch trong đầu. Kế hoạch này khá là phiêu lưu, nhưng không nghĩ ra được cách nào tốt hơn, đành vậy.

“Tả chân nhân, ngài nghĩ ra cách rồi?” Vạn Tiểu Đường thấy Tả Đăng Phong mở mắt, hỏi ngay.

“Hiện giờ nó đang trong kỳ đẻ trứng, chắc chắn sẽ không rời khỏi nơi này, nên chúng ta phải tìm cách dụ nó rời đi. Cách duy nhất hiện giờ chính là làm vỡ mấy quả trứng đó, đồng thời đánh bại nó, buộc nó phải rời đến chỗ khác để đẻ trứng. Trong bụng nó có trứng, nhất định sẽ phải nhanh chóng tìm một chỗ an toàn để đẻ, chúng ta bám theo, xem xem chỗ nó chọn có đúng là Kim tự tháp chúng ta muốn tới hay không.” Tả Đăng Phong đáp.

“Cách này rất hay, nhưng làm sao đảm bảo được nó nhất định sẽ về Kim tự tháp?” Đại Đầu lo lắng.

“Đương nhiên chỗ đầu tiên nó chọn sẽ không phải chỗ đó, vì nó căm ghét nơi đó, nhưng nó không muốn trở lại thì chúng ta buộc nó phải trở lại. Chỉ cần thấy chỗ nó lựa chọn làm sao huyết mới không phải là chỗ chúng ta muốn, thì chúng ta sẽ tiếp tục tấn công nó, bức bách nó phải tìm chỗ khác nữa. Nó bị bức vài lần nhất định sẽ quay về Kim tự tháp, vì trong ấn tượng của nó, chỗ đó rất an toàn.” Tả Đăng Phong cười.

Tả Đăng Phong nói xong, Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu phục sát đất, cách giải quyết thất đức và xảo quyệt như vậy cũng chỉ có Tả Đăng Phong mới nghĩ ra được.

“Tôi đi đuổi nó.” Đại Đầu chủ động xin đi giết giặc.

“Cậu chẳng phải đã bảo, nó nhất định có trí khôn, nếu cậu tới đuổi nó, nó sẽ nghĩ như thế nào?” Tả Đăng Phong xua tay.

Đại Đầu không trả lời, vì câu hỏi này y không trả lời được.

“Nó sẽ nghi ngờ, nghi ngờ động cơ cậu tấn công nó, thậm chí sẽ nghi ngờ có phải cậu muốn đuổi nó về Kim tự tháp hay không. Nếu nó nghĩ vậy, dù có chết nó cũng sẽ không trở lại. Chuyện này chỉ có Thập Tam làm được, Thập Tam cũng là động vật, con rắn sẽ không nghi, toàn bộ quá trình chúng ta không được lộ diện, chỉ đi theo đằng sau thôi.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

“Tả chân nhân thông thái hơn xa chúng ta.” Đại Đầu dù là người lùn chân tay ngắn, nhưng trời sinh tính tình phóng khoáng, không che giấu sự kính nể với Tả Đăng Phong. Cách xử lý của Tả Đăng Phong tuy không quang minh lỗi lạc, nhưng rõ ràng là cách hiệu quả nhất.

“Trí thông minh của con người chẳng khác biệt gì nhau, chỉ là tôi bị áp lực nhiều hơn cậu mà thôi.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp lại. Hắc sinh sống trong thời kỳ chiến tranh, còn Đại Đầu sinh sống trong thời bình, có môn phái che chở, hắc không có được điều ấy; Đại Đầu có sư phụ chỉ đạo, hắc không có; Đại Đầu có rất nhiều bạn bè, hắc không có; hắc phải đấu trí với Khương Tử Nha, Đại Đầu không cần; hắc lúc nào cũng phải đề phòng có người hại hắc, Đại Đầu cũng không cần; nên cách thức tư duy của hắc cũng là do áp lực đủ mọi mặt bức hắc mà thành.

“Thập Tam, tới đó vỗ nát mở trứng đó đi, đập con rắn luôn, nhớ kỹ, nếu nó chạy, thì mày quay về cho tao.” Tả Đăng Phong chỉ hướng, ra lệnh cho Thập Tam.

Thập Tam meo một tiếng, vươn vai rũ lông, rồi phóng vọt đi, chạy vèo vèo trên các nóc nhà.

“Tả chân nhân, có cần đi theo để mất hay không?” Vạn Tiểu Đường không yên tâm hỏi, Thập Tam so với con rắn nhỏ hơn quá nhiều, cô sợ Thập Tam bị thiệt thòi.

“Không cần, Thập Tam dư sức đấu với nó, chúng ta thu dọn chuẩn bị để đi, chắc chắn nó sẽ dẫn chúng ta chạy vòng quanh.” Tả Đăng Phong xua tay.

Ba người còn đang nói chuyện, phía tây trời đã vang lên âm thanh sập vỡ, vụn gỗ của các ngôi nhà vắng tót tứ tung. Thập Tam có thể lắng không, đây là ưu thế rất lớn, chẳng những có thể dùng lắng không để tránh né những cú mổ tấn công của con rắn, mà còn có thể lắng không từ trên cao bổ nhào xuống, tăng uy thế tấn công.

“Tả chân nhân, con rắn đó có kịch độc, chúng ta nên qua đó hỗ trợ đi.” Đại Đầu thấy chiến sự kịch liệt, thì lo cho Thập Tam, đưa tay quệt mồ hôi.

“Thập Tam bách độc bất xâm, không sao đâu, chúng ta không tới đó được, để khỏi bị lộ thân hình.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Đại Đầu không nói gì nữa, Tả Đăng Phong quay sang phía tây nhìn một chút rồi quay đi. Trận chiến này nhất định sẽ rất lâu, không phân ra thắng bại cả hai bên đều sẽ không bỏ qua.

Sau nửa giờ, Thập Tam trở về, cả người ướt mem, thở hồng hộc, trên bốn vuốt đều có vết máu màu đỏ.

“Con rắn chạy về hướng nam.” Vạn Tiểu Đường nhìn thiết bị định vị trong tay.

“Phương hướng không đúng, làm sao bây giờ?” Đại Đầu hỏi, đi vào sa mạc thì phải đi hướng tây chứ không phải hướng nam.

“Đợi nó dừng lại thì lại bảo Thập Tam tới tấn công nó.” Tả Đăng Phong rót nước cho Thập Tam, Thập Tam tuy có chút uể oải, nhưng vô cùng hưng phấn, trời sinh nó có tính hiếu chiến, thích nhất là được đánh nhau tàn nhẫn với đối thủ.

Vạn Tiểu Đường thấy Thập Tam cả người ướt nhẹp, thì rút khăn tay lau người cho nó. Tả Đăng Phong giơ tay cản, rót nước lau cho Thập Tam, giống mèo dưới lớp da không có tuyến mồ hôi, nước này không phải là mồ hôi, mà là nọc độc do con rắn phun ra.

Tả Đăng Phong lau rất tỉ mỉ, dùng hết mấy bình nước mới xong. Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường rất không hiểu, dù là để hạ nhiệt hay để lau rửa, thì Tả Đăng Phong vẫn là dùng quá nhiều nước, nhưng khi Tả Đăng Phong lấy hết nước độc lấy được trên người Thập Tam đóng băng lại thành một câu trường mâu dài chừng năm thước thì hai người rốt cuộc mới hiểu ý hắn. Trăn này không có tử thi, cho thấy nọc độc của con rắn này có tác dụng khắc chế nhất định với tử thi, dùng bằng mâu làm từ nọc độc của nó để đối phó tử thi đương nhiên sẽ là vũ khí tốt nhất.

“Tôi ngủ một chút, có gì thì gọi tôi.” Tả Đăng Phong kiếm một chỗ mát, nằm xuống.

Tả Đăng Phong ngủ thật, đến lúc chạng vạng hắn tự động tỉnh dậy, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường vẫn còn đang quan sát hướng đi của rắn hổ mang, thấy Tả Đăng Phong tỉnh dậy lập tức đi qua báo cáo tình huống. Đến xế chiều, con rắn vẫn còn đang chậm rãi đi vòng quanh ở phía nam trăn.

“Nó đang tìm chỗ an toàn để đẻ trứng, không thể để mặc nó như vậy, nếu không nó sẽ vẫn cứ lòng vòng, nhất định phải xử nó ngay tại đây.” Tả Đăng Phong thu dọn đồ đạc, cùng với hai người và Thập Tam phóng đi, sai Thập Tam đi tấn công con rắn tiếp.

Trận đấu lần này chỉ giằng co chừng nửa nén hương, Thập Tam nhanh chóng trở về, Đại Đầu dùng Quan Khí Thuật và Vạn Tiểu Đường dùng thiết bị định vị đều cho thấy con rắn đang rời khỏi trăn, di chuyển về hướng sa mạc.

“Thu dọn đồ đạc, đi theo nó...”

401. Q.4 - Chương 401: Cự Xà Về Tổ

Ba người thu thập hành trang theo đuôi con rắn hổ mang đi về hướng tây, vì tốc độ của con rắn không nhanh, nên ba người chọn cách đi bộ, và luôn duy trì khoảng cách hai mươi dặm.

Sa mạc hướng tây rất hiếm có tử thi và dã thú, mặt đất cũng cứng, đi bộ không tốn nhiều sức lực.

Con rắn vừa đi vừa nghỉ, có lúc còn quay đầu đi ngược lại mấy dặm, có máy dò định vị trong tay, ba người đều biết trước để tránh né.

“Tả chân nhân, nếu để con mèo của ngài ra đuổi nó, thì nó có đi nhanh hơn không? ” Đại Đầu hỏi. Tới lúc này, quãng đường con rắn đã đi được là rất ngắn.

Tả Đăng Phong im lặng suy nghĩ. Lúc trước hắn nghĩ nếu con rắn dừng lại, sẽ cho Thập Tam ra đuổi, để con rắn biết Thập Tam bám theo, làm tăng áp lực tâm lý cho nó, bây giờ thấy ý đó càng thêm có lý, Thập Tam sẽ thúc nó đi nhanh hơn, cũng như muốn trở về hang ổ cũ Kim tự tháp lệ hơn.

Nên, Tả Đăng Phong làm theo ý kiến của Đại Đầu, ra lệnh cho Thập Tam đi theo con rắn, cách nó chừng năm dặm, để con rắn cảm nhận được sự tồn tại của nó, còn ba người thì giữ khoảng cách xa hơn, cách nó mười lăm dặm.

Rắn hổ mang thấy Thập Tam đi theo, quả nhiên tăng tốc lên hẳn, đường đi cũng trở thành thẳng tắp về hướng tây, cho thấy nó đã có chủ ý về chỗ cần phải tới, Tả Đăng Phong rất mừng. Hai người đeo miếng lót chân vào, ôm theo Vạn Tiểu Đường lặng lẽ bám theo.

Trong sa mạc thỉnh thoảng cũng gặp lạc đà trụi lông, chúng nhìn thấy con rắn thì đều tránh né từ xa, nhưng chúng không sợ Thập Tam, nên con nào cũng chạy tới tấn công Thập Tam. Vuốt của Thập Tam không cắt đứt được họng chúng, chỉ có thể làm cho chúng mù, không nhìn thấy đường mà thôi.

Tả Đăng Phong thì khó hiểu. Luận thực lực, Thập Tam không thua con rắn hổ mang, luận độc tính, Thập Tam chuyên ăn độc nói với, độc tính trong cơ thể cực kỳ mãnh liệt và hỗn tạp, vậy sao dám dã thú này sợ con rắn mà lại không sợ Thập Tam?

Nghĩ một hồi, Tả Đăng Phong chỉ tìm được một lý do. Là con rắn này trước đây khi bị phóng xạ, đã làm thay đổi thể chất của nó, sự thay đổi đó có khả năng khắc chế những sinh vật bị nhiễm độc, dù đó là người hay động vật khác.

“Thân hóa nhân trừ dùng trong lĩnh vực laser, còn dùng làm được gì khác không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Không biết, đây cũng là lần đầu tiên tôi nghe tới thứ kim loại này.” Đại Đầu lắc đầu trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, không hỏi gì nữa.

Con rắn tiếp tục di chuyển về hướng tây, ban ngày đi càng nhanh, ban đêm cũng không cần dừng để nghỉ. Tả Đăng Phong thì trong lòng càng nắm chắc, vững tin nó sẽ quay về Kim tự tháp trong lòng đất, vấn đề còn lại chỉ là bộ máy thời gian có còn đó hay không.

Người xưa từng bảo kẻ có phụ nữ ngồi trong lòng mà không loạn là kẻ có định lực của Liễu Hạ Huệ. Tả Đăng Phong thì cho rằng Liễu Hạ Huệ có thể lòng không loạn là vì người phụ nữ ngồi trong lòng ông ta quá xấu xí, nên ông ta mới không rung động. Còn Vạn Tiểu Đường lại rất thanh tú, cũng rất đầy đặn, ôm cô một thời gian dài làm Tả Đăng Phong cảm thấy không được đương nhiên, vai của hắn có thể cảm nhận được sự mềm mại, hai tay có thể cảm nhận được sự đầy đặn, bên tai nghe thấy tiếng hít thở, thứ nào đối với hắn cũng đều là dày vò, hắn rất muốn thả Vạn Tiểu Đường xuống, nhưng lưng hắn bận công rương gỗ, nên chỉ có thể ôm cô phía trước mà thôi.

Ôm một phút thì được, ôm một canh giờ cũng chịu được, nhưng ôm chừng mấy ngày thì phải sử dụng bao nhiêu nỗ lực để khắc chế dục vọng trong lòng, chỉ có Tả Đăng Phong mới biết. Cũng may tuy hắn không khống chế được suy nghĩ trong đầu, nhưng lại khống chế được hành vi, mỗi khi thấy bản thân có dấu hiệu có phản ứng là lập tức vận Huyền Âm chân khí lên để khắc chế, cơ thể lúc lạnh lúc nóng làm thỉnh thoảng Vạn Tiểu Đường lại phải hỏi hắn có cảm thấy bị bệnh hay không.

Trong sa mạc không có nhiều động vật, động vật cỡ nhỏ đều đã bị giết sạch, thỉnh thoảng mới nhìn thấy lạc đà và sói cát trụi lông. Vì khuẩn độc sẽ làm tiết chủng động vật từ tầng dưới chót lên những tầng cao hơn, chẳng bao lâu nữa, những động vật kích thước lớn cũng sẽ chết đói vì thiếu thức ăn.

Giữa đêm ba ngày sau, con rắn đột ngột biến mất, nhưng máy dò định vị cho thấy nó đang dừng một chỗ.

“Là chỗ đó!” Đại Đầu nhìn quanh rồi chỉ về hướng tây, “Kim tự tháp đó, nó đã chui vào.”

Ba người hiện đang cách chỗ con rắn chừng mười mấy dặm, Tả Đăng Phong không nói gì, ôm Vạn Tiểu Đường lướt nhanh tới vị trí con rắn biến mất, thấy trên mặt đất có một cửa động, phần lớn cửa đã bị cát bít kín, liếc mắt nhìn vào bên trong động cũng thấy toàn cát là cát.

Đã tìm được chỗ cần tới, Tả Đăng Phong thở phào nhẹ nhõm, thả Vạn Tiểu Đường xuống, lấy nước đưa cho Thập Tam uống.

Đại Đầu chạy tới cũng thở phào, buông búa ngồi phịch xuống thở dốc. Lộ trình vốn mất năm ngày nhưng con rắn chỉ đi mất ba ngày, trừ Vạn Tiểu Đường được ôm, không phải vận động gì, thì cả hai người đều chưa ai có được một giây phút nghỉ ngơi.

“Ngủ chút đi, chưa cần vào vội.” Tả Đăng Phong đưa nước cho Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường. Hai người kia đánh giá thấp mức độ tiêu hao nước trong sa mạc, nên chuẩn bị đồ ăn và nước uống không đủ, chỉ còn rương gỗ của Tả Đăng Phong là còn nước.

Hai người cảm ơn, cầm uống. Bình nước Tả Đăng Phong đưa cho họ đã được làm lạnh, trong sa mạc khô nóng mà được uống nước lạnh đúng là đã khát.

Vạn Tiểu Đường tuy phần lớn thời gian đều được Tả Đăng Phong ôm trong lòng, nhưng phải đi đường dài không nghỉ, lại xóc nảy nên cô vẫn rất khó chịu trong người, mặt mũi tái nhợt, tinh thần uể oải, uống một đồng nước lạnh mới thấy đỡ hơn.

“Là phúc thì không phải là họa, là họa thì không tránh khỏi, nếu mấy thời gian đã bị người ta lấy mất, thì chúng ta phải nghĩ ra cách khác.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Chắc là không có đâu, quanh đây đâu có vết tích bị khai quật.” Đại Đầu chủ yếu là muốn tự an ủi mình.

Tả Đăng Phong mỉm cười gật đầu, thật ra lúc này hắn còn căng thẳng hơn Đại Đầu, nếu món đồ cần tìm không còn đây, thì phải đi tìm manh mối khác, chuyển đi tới Ai Cập hẳn là chuyển dễ nhất, không phải đấu với cơ quan và trở ngại, cũng không gặp phải địa hình hiểm ác, nếu ngay nhiệm vụ đơn giản nhất này mà không thành công, thì có nghĩa đã lãng phí quá nhiều thời gian, sau này còn phải đi tới Bắc cực, thời gian e rằng không đủ.

“Không được, tôi phải vào trong đó xem.” Đại Đầu uống hết nước, xách búa đi tới cửa động.

Tả Đăng Phong nhìn theo y, nhưng không ngăn cản. Một là vì Đại Đầu đã từng tới đây, đã biết tình hình bên trong, hai là vì con rắn kia cũng chẳng tạo nên được uy hiếp gì cho họ.

Lối vào Kim tự tháp đã bị cát lấp gần hết, nhưng Đại Đầu tầm vóc nhỏ bé, đi vào rất thoải mái.

“Miêu ~” Thập Tam cúi đầu nhìn vào trong động, rồi ngẩng lên nhìn Tả Đăng Phong, nó có tính hiếu kỳ rất nặng, muốn xuống dưới đó xem.

Tả Đăng Phong gật đầu, Thập Tam được Tả Đăng Phong cho phép, lập tức nhảy xuống.

“Tôi cũng xuống.” Vạn Tiểu Đường nói.

“Hoàn cảnh dưới đó không tốt cho cô.” Tả Đăng Phong lắc đầu, Kim tự tháp Ai Cập và lăng mộ quân vương Trung Quốc có tính chất tương tự nhau, cộng thêm Kim tự tháp này không xây trên mặt đất, cũng không có quan tài quốc vương Ai Cập, nên bản thân nó rất quý dị, Vạn Tiểu Đường chỉ là người bình thường, tốt nhất là không nên tiếp xúc với nó.

“Đại Đầu không phải đã nói rồi sao, cơ quan bên trong đã bị họ phá hết rồi, thời gian lâu như vậy không khí dưới đó cũng lưu thông rồi mà.” Phụ nữ cũng là loại vô cùng hiếu kỳ.

“Con rắn vẫn còn dưới đó.” Tả Đăng Phong vẫn lắc đầu.

“Không phải có Thập Tam sao!” Vạn Tiểu Đường cúi đầu nhìn xuống, nhưng đáng tiếc dưới đó tối om, cô không nhìn thấy gì cả.

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Vạn Tiểu Đường, không nói thêm lời nào. Hắn đây không phải chỉ để bảo vệ cô, mà còn phải bảo vệ cả Đại Đầu, hắn nhất định phải bảo đảm khi Đại Đầu gặp phải nguy hiểm thì luôn có người cứu viện, cũng nhất định phải bảo đảm đường lui được thông suốt.

Vạn Tiểu Đường thấy Tả Đăng Phong không cho thì cũng không nói gì nữa, ngồi xuống uống nước.

“Còn, vẫn còn, .” sau cỡ nửa nén hương, bên dưới vọng lên tiếng kêu đầy hưng phấn của Đại Đầu.

Tả Đăng Phong như trút được gánh nặng, những kiểu nhân tố không xác định được như thế này là thứ hắn không thích nhất, nguy hiểm nơi này trước đây đã được loại bỏ, ai cũng có thể đi vào, nên tuy không có nguy hiểm nhưng lại có quá nhiều biến số, nên thà rằng có nguy hiểm nhưng có cơ quan bảo vệ còn tốt hơn.

Nhưng dù sao bây giờ hắn cũng đã yên tâm, dù vậy, hắn cũng không xuống, Đạo nhân áo tím nếu đã đưa manh mối cho Đại Đầu, vậy thì cứ để cho Đại Đầu đi tìm là thích hợp nhất, trừ phi Đại Đầu nhờ hắn, nếu không hắn sẽ không chủ động ra tay.

Vạn Tiểu Đường đứng dậy, nhưng không chạy tới cửa động, mà nhanh chân chạy một đụn cát hướng bắc, Tả Đăng Phong tưởng cô muốn đi ngoài, nên không hỏi.

“Tả chân nhân, nước đen dưới này đã biến thành màu xanh lục, không còn tính ăn mòn nữa, ngài xuống xem đi.” Đại Đầu lại từ dưới kêu vọng lên.

“Chờ một chút.” Tả Đăng Phong đáp.

Bên dưới không vọng lên tiếng gì nữa, một lúc sau, Thập Tam nhảy lên, khoe miệng và móng vuốt đều dính khá nhiều máu rắn. Tả Đăng Phong khẽ cau mày, Thập Tam và Đại Đầu nhất định đã đại khai sát giới, con rắn kia tuy tướng mạo đáng ghê tởm, nhưng cũng vẫn có công dẫn đường, Tả Đăng Phong vốn không muốn giết nó.

Ngờ con rắn, Tả Đăng Phong không khỏi ngờ chuyện Đại Đầu vừa bảo nước đen đã biến thành màu xanh và không còn tính ăn mòn. Nơi này chưa có ai tới, như vậy thay đổi này rõ ràng là do hạt nhân bức xạ tạo thành, tuy với mức độ hiện giờ vẫn chưa đủ để suy đoán ra được bất kỳ kết quả gì, nhưng hẳn vẫn có cảm giác rằng bên trong mấy thời gian có một thứ nào đó có thể trung hoà hoặc áp chế tử thi bị trúng vi khuẩn.

Vì mức độ hiện có không đủ, nên Tả Đăng Phong không suy luận nhiều, mà nhìn quanh, thấy Vạn Tiểu Đường vẫn chưa trở về.

“Đã xong chưa?” Tả Đăng Phong hỏi to. Đại Đầu hiện còn đang dưới chờ hai người xuống hỗ trợ, hẳn không thể để Vạn Tiểu Đường lại một mình trên này.

Không hề có tiếng Vạn Tiểu Đường đáp lại.

Tả Đăng Phong chợt nhớ ra một chi tiết nhỏ. Vạn Tiểu Đường có một đèn pin nhỏ luôn mang theo bên mình, khi đi ngoài vào ban đêm đều dùng nó để chiếu sáng, nhưng lần này lúc cô chạy trốn cát lại không mở đèn pin, hơn nữa những lần trước lúc đi ngoài cô đều đi bộ, còn lần này là chạy.

Tả Đăng Phong lập tức chạy tới cồn cát, thì không thấy Vạn Tiểu Đường đó, chung quanh cũng không có dấu hiệu đi vệ sinh, mà có một hàng dấu chân dẫn bắc.

Tả Đăng Phong lập tức đuổi theo, thấy Vạn Tiểu Đường đang co chân chạy về hướng bắc, đã sắp chạy ra khỏi phạm vi mười dặm...

402. Q.4 - Chương 402: Xà Hồn Bám Thân

Vạn Tiểu Đường không có linh khí tu vi, cô không thể chạy được nhanh tới vậy trong sa mạc, hơn nữa lúc này đang là buổi tối, cô đâu có nhìn rõ mọi thứ xung quanh, nên Tả Đăng Phong biết ngay hành động này không phải do cô tự chủ.

Chuyện xảy ra đột ngột, Tả Đăng Phong lập tức ngừng việc phải tăng thêm màn chắn linh khí để ngăn cản hành động của Vạn Tiểu Đường, nhưng màn chắn linh khí không đủ để giữ cô lại, nên chỉ còn cách bắt cô trở về. Tả Đăng Phong cũng không kịp phân tích vì sao Vạn Tiểu Đường lại có hành vi kỳ quái như vậy, mà lắc người đuổi theo, nhưng vừa lắc không thì nhớ ra Đại Đầu vẫn còn dưới đất, nếu hắn đuổi theo Vạn Tiểu Đường, Đại Đầu sẽ lộ ra khỏi khu vực che chở của hắn.

“Thù Mộ Vũ, mau ra đây!” Tả Đăng Phong đề khí hét to, hét xong thì vọt sang hướng bắc đuổi theo Vạn Tiểu Đường. Hắn không biết Kim tự tháp sâu bao nhiêu, nên vận linh khí hơi mạnh, âm thanh vang vọng khắp nơi, long long cao vút.

Đại Đầu có nghe thấy hay không Tả Đăng Phong không biết, nhưng chắc chắn Vạn Tiểu Đường nghe thấy, vì rõ ràng cô lập tức chạy nhanh hơn, tư thế chạy cực kỳ quái dị, dùng cả tay lẫn chân, như vừa chạy vừa bò.

Thấy Vạn Tiểu Đường sắp thoát ra khỏi phạm vi bảo hộ, Tả Đăng Phong lập tức phóng thêm linh khí, tăng phạm vi che chở mở rộng thành hai mươi dặm, bảo vệ khu vực rộng như vậy làm tiêu hao ba phần mười linh khí của hắn, nhưng tình huống nguy cấp, hắn phải bảo đảm Vạn Tiểu Đường an toàn.

Trong sa mạc vốn không thể dùng hết toàn bộ thân pháp, nên bị mất ba phần mười linh khí, tốc độ của hắn chậm hẳn đi, Vạn Tiểu Đường lại di chuyển nhanh hơn, nên khoảng cách giữa hai người được rút ngắn vô cùng chậm, Tả Đăng Phong thấy vậy rất lo, vì nếu cứ theo tốc độ này, hắn không thể bắt kịp đối phương khi hết phạm vi hai mươi dặm, như thế lại phải dùng linh khí để tăng phạm vi che chở lần nữa, nhưng nếu

phạm vi che chở một khi vượt qua ba mươi dặm, sẽ làm hấn mất hơn năm phần mười linh khí, thì muốn bắt kịp Vạn Tiểu Đường lại càng khó.

Vừa đuổi Vạn Tiểu Đường, Tả Đăng Phong vừa để mắt nhìn lại, hi vọng Đại Đầu có thể mau chóng đuổi theo kịp, nhưng Đại Đầu vẫn mãi không thấy đâu, hấn hết rất to, lẽ ra Đại Đầu phải nghe thấy, nhưng không đuổi theo kịp chắc là do đường dưới lòng đất chật hẹp lại nhiều rẽ ngoặt, làm giảm tốc độ của y.

Lướt được mười lăm dặm, Tả Đăng Phong còn cách Vạn Tiểu Đường khoảng năm dặm, hấn cau mày, cứ theo tốc độ này, trong vòng hai mươi dặm không thể nào đuổi kịp Vạn Tiểu Đường, nếu lại mở rộng phạm vi bảo vệ nữa, thì càng khó đuổi theo cô.

“Tôi tới rồi.” Tiếng Đại Đầu đột ngột vang lên, cách hấn chừng mười lăm dặm, cho thấy y vừa mới chui ra khỏi lòng đất.

Tả Đăng Phong được giảm áp lực, Đại Đầu lên rồi, hấn không cần phải tăng phạm vi che chở lên nữa, chỉ cần tập trung đuổi theo Vạn Tiểu Đường.

“Thập Tam, cản cô ta lại!” Tả Đăng Phong hét to, chân Thập Tam có đệm thịt, chạy nhanh hơn hấn hấn.

Thập Tam lập tức tăng tốc vọt đi, trong tích tắc, Tả Đăng Phong nhận ra mắt phải của Thập Tam đã biến thành màu vàng, đó là phản ứng của nó khi nhìn thấy âm vật. Tả Đăng Phong tỉnh ngộ, con rắn hổ mang hấn đã bị Đại Đầu và Thập Tam giết chết, hồn phách của nó tràn đầy oán khí, nhưng nó không trả thù hấn và Đại Đầu được, nên phải ám vào người không có linh khí tu vi là Vạn Tiểu Đường.

Tả Đăng Phong thấy giận Đại Đầu và Thập Tam, con rắn kia có khác gì phụ nữ có thai, hấn lập kế bắt ép nó về tổ chỉ là hành động bất đắc dĩ, nếu nó đã dẫn họ tới được Kim tự tháp thì đâu cần phải giết nó, giết làm chi, để giờ tăng thêm phiền phức.

Tuy rất giận Đại Đầu và Thập Tam, nhưng Tả Đăng Phong không sợ Vạn Tiểu Đường gặp điều gì nguy hiểm, vì chỉ cần giữ được Vạn Tiểu Đường, là Đại Đầu có thể sử dụng phép thuật Tử Dương quan lỗi hồn phách của con rắn ra ngoài.

Khoảng cách giữa hai bên nhanh chóng rút lại, Thập Tam đuổi kịp Vạn Tiểu Đường thì tông thẳng vào, cố gắng ngăn cản, nhưng Vạn Tiểu Đường vẫn không giảm tốc độ, Thập Tam được lệnh là ngăn cản cô chứ không phải giết cô, nên nó không có cách nào.

Đại Đầu nhỏ con nhẹ cân, chạy lại nhanh, nên nhanh chóng rút lại khoảng cách với Tả Đăng Phong chỉ còn hơn mười dặm một chút, Tả Đăng Phong thở phào, chỉ cần Đại Đầu lọt vào trong phạm vi che chở mười dặm, là hấn có thể rút lại phạm vi màn chắn, tăng tốc bắt được Vạn Tiểu Đường.

Đột nhiên phía đông vang lên tiếng cánh quạt, Tả Đăng Phong ngẩng lên nhìn, thấy có một chiếc máy bay đang bay tới, máy bay này hấn đã từng nhìn thấy trong báo, là máy bay trực thăng.

Máy bay trực thăng nhanh chóng bay tới gần, đèn chiếu sáng rực làm Tả Đăng Phong lóa mắt, chỉ có thể nhìn thấy đại khái trong máy bay, trừ phi công, đằng sau có hai người mặc đồ bảo hộ sinh hóa, tay cầm súng dài.

Người trên máy bay nổ súng, nhưng thứ bắn ra không phải là đạn, mà là một sợi dây kéo theo một vòng lớn màu trắng.

Tốc độ bay ra của vòng chậm hơn viên đạn nhiều, nên Tả Đăng Phong dễ dàng tránh được, xách trường mâu độc hướng máy bay, ném một cái, đóng đinh người vừa nổ súng vào vách máy bay.

Phi công thấy máy bay bị tập kích, lập tức bắt đầu kéo máy bay lên cao tránh né, Tả Đăng Phong thấy vậy thì mặc kệ máy bay, quay trở xuống đuổi theo Vạn Tiểu Đường, bị một lần trì hoãn, khoảng cách giữa hai bên lại kéo ra thành bốn dặm.

Máy bay trực thăng bay lên cao rồi quay lại, soi đèn thẳng Vạn Tiểu Đường, người còn lại trên máy bay nổ súng, vòng bay ra, bao cả Vạn Tiểu Đường lẫn Thập Tam đang tông vào cô để cản cô lại.

Máy bay lại ngóc lên, dây thừng bắt đầu kéo căng, treo Vạn Tiểu Đường và Thập Tam lơ lửng giữa không trung, Tả Đăng Phong giật mình, hấn còn cách tới bốn dặm, không cứu kịp.

Nhưng Thập Tam đã vung vuốt cắt đứt túi lưới nhảy ra, Tả Đăng Phong cau mày, lỗ hổng Thập Tam cắt ra rất nhỏ, nó chạy thoát, nhưng Vạn Tiểu Đường vẫn còn bên trong.

Cái túi được làm bằng chất liệu rất chắc chắn, Vạn Tiểu Đường rít lên, giấy dựa nhưng không thoát được, âm thanh cô phát ra không phải âm tiết liền mạch của loài người, càng chứng tỏ cô đã bị hồn của con rắn nhập vào người.

Tả Đăng Phong rất lo lắng, hai người trên máy bay và người bị hấn giết trên đường chắc chắn là cùng một nhóm, động cơ họ truy đuổi mọi người hẳn là bắt mọi người về làm nghiên cứu chứ không phải báo thù, nếu không họ đã bắn ra đạn chứ không phải túi lưới.

Tả Đăng Phong bay máy bay, nhưng máy bay bay quá cao, cao hơn hẳn cả năm trượng, Tả Đăng Phong mở rương gỗ, lấy nước ra, phát Huyền Âm chân khí đông nước thành băng mâu ném mạnh lần thứ hai, nhưng lần này máy bay bay cao quá, không đâm trúng được.

Người trên máy bay nổ súng lần thứ hai Tả Đăng Phong, ý muốn bắt hấn, Tả Đăng Phong vội triệt hồi linh khí, nhanh chóng hạ xuống mặt đất.

Máy bay thấy không bắt thành công, thì quay đầu bay về hướng đông bắc.

“Tả chân nhân, chúng ta làm gì bây giờ?” Đại Đầu vút nhanh tới.

“Tìm ra món đồ kia chưa?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chưa, còn chưa kịp tìm.” Đại Đầu căng thẳng nhìn máy bay trực thăng đang bay đi xa, “Vạn Tiểu Đường bị con rắn nhập vào rồi, tôi phải cứu cô ấy.”

“Ở mặt đất tôi còn không đuổi kịp máy bay, huống chi trong sa mạc, tôi không cứu được cô ấy.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Tuy cô ấy bị nhập hồn, nhưng trong người không có độc, nếu vượt ra khỏi phạm vi che chở của ngài, cô ấy vẫn sẽ bị bệnh độc lây nhiễm, chúng ta phải nghĩ cách cứu cô ấy.” Đại Đầu cực kỳ lo lắng.

“Nếu rời khỏi, sau này cậu còn tìm lại được chỗ này không?” Tả Đăng Phong hỏi, nhiệm vụ của hấn là tìm đồ, hấn phải đặt nhiệm vụ này làm quan trọng hàng đầu.

Đại Đầu im bặt. Con rắn đã bị y và Thập Tam giết chết, không có khí tức của nó làm vật tham chiếu, nếu rời khỏi, sau này hấn khó mà tìm lại được nơi này.

“Vậy cũng không thể đứng nhìn cô ấy chịu chết.” Đại Đầu bối rối.

Tả Đăng Phong không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài. Vạn Tiểu Đường là đồng đội của hấn, phạm chỉ cần có một tia hi vọng hấn cũng sẽ không bỏ rơi đồng đội, nhưng hấn biết rõ mình không đuổi kịp máy bay, nếu giữa đường mất dấu, thì sau này không thể tìm lại Kim tự tháp trong lòng đất nữa.

” Quan Khí Thuật của cậu nhìn được bao xa?” Tả Đăng Phong thấy máy bay trực thăng sắp vượt qua phạm vi mười dặm, bèn mở rộng phạm vi lên hai mươi dặm, kéo dài thời gian cho Vạn Tiểu Đường.

“Khoảng chừng 800 dặm, Sao?” Đại Đầu lo lắng trả lời.

“Thập Tam, mày lại.” Tả Đăng Phong thả rương xuống, xoay người lao đi.

Đại Đầu sững sờ, một lúc sau mới hiểu được Tả Đăng Phong bảo Thập Tam lại là để làm vật tham chiếu cho hai người trở về.

Hai người cất lực đuổi theo máy bay, Tả Đăng Phong vận hết sức, hấn không muốn sau này tiếc nuối.

“Tả chân nhân, làm sao họ tìm được chúng ta?” Đại Đầu vừa chạy vừa hỏi.

“Không biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hấn chẳng còn lòng dạ nào mà giải thích. Có rất nhiều khả năng, khả năng lớn nhất là hai người lúc trước hấn giết đã báo cáo cho tổ chức của họ về ba người bọn hấn. Tổ chức của họ có lẽ quan tâm đến những người không cần phải có đồ bảo hộ mà vẫn tự do sinh hoạt được, nên muốn bắt họ về nghiên cứu. Vốn máy bay trực thăng này chỉ là đi tuần tra, nhưng khi hấn hét lên thông báo cho Đại Đầu, thanh âm quá lớn làm máy bay nghe thấy nên chạy tới. Vạn Tiểu Đường bị rắn hổ mang

bám thân và bị máy bay trực thăng bắt đi là hai chuyện độc lập, chỉ là đúng dịp nói với hợp gặp nhau mà thôi.

Máy bay trực thăng nhanh chóng bay ra khỏi phạm vi hai mươi dặm, Tả Đăng Phong lại dành mở rộng phạm vi bảo vệ ra, nên tốc độ lại bị giảm xuống, nhìn máy bay đã sắp vượt ra phạm vi ba mươi dặm.

Nhưng ngay lúc ấy, đột nhiên chiếc máy bay dừng lại...

403. Q.4 - Chương 403: Nhỏ Cỏ Tận Gốc

“Tả chân nhân, sao máy bay lại ngừng?” Đại Đầu nghi hoặc hỏi Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong lắc đầu, hắn cũng không biết.

Hai người bay tới gần máy bay, thì máy bay lại bật đèn pha, tiếp tục bay đi, lần này tốc độ bay rất chậm, hai người hoàn toàn có thể bám theo.

“Họ đang đùa chúng ta.” Đại Đầu nói.

“Không đơn giản như vậy, họ muốn dẫn chúng ta tới chỗ họ.” Tả Đăng Phong đáp.

“Có lẽ vậy, họ có thể liên lạc được với tổng bộ thông qua điện thoại vệ tinh, có lẽ tổng bộ của họ bảo họ làm vậy, nếu chúng ta đi theo, tất sẽ rơi vào bẫy.” Đại Đầu nói.

Tả Đăng Phong gật đầu, hắn không biết điện thoại vệ tinh là gì, nhưng hắn biết đó chắc chắn là một thiết bị thông tin hiện đại.

“Máy bay trực thăng không bay được xa, tổng bộ của họ chắc chắn không xa nơi này.” Đại Đầu phân tích.

Tả Đăng Phong lại gật đầu.

“Nếu họ đã biết máy bay trực thăng dẫn chúng ta tới, nhất định sẽ đặt bẫy chờ chúng ta.” Đại Đầu tiếp tục nói.

Tả Đăng Phong tiếp tục gật đầu.

“Tả chân nhân, chúng ta phải chuẩn bị trước, nơi này là địa bàn của họ, tôi không biết gì về nơi này cả, cũng không biết họ sẽ làm gì chúng ta.” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong chỉ cứ gật đầu, thì không khỏi nôn nóng.

Tả Đăng Phong lại gật đầu.

“Tả chân nhân, ngài nói chuyện đi.” Đại Đầu cố gắng bay tới sống vai với Tả Đăng Phong.

“Lòng chó không thể giam được cọp, họ đã có một quyết định rất sai lầm.” Tả Đăng Phong đeo bao tay Thuần Dương lên. Máy bay trực thăng dẫn hai người dẫn tới trụ sở của họ là muốn bắt sống hai người về làm nghiên cứu, nếu để làm nghiên cứu liên nhất định sẽ không bắn vào họ, mà dù có bắn thì cũng chưa chắc bắt được hai người, nên không dám bắn lại càng là muốn chết.

Đại Đầu biết Tả Đăng Phong đã có kế sách, nên không nhiều chuyện nữa, chỉ chăm chú đề khí cố đuổi kịp Tả Đăng Phong. Y vóc người thấp bé, tu vi không đủ, bay theo rất là vất vả.

Đại Đầu đoán không sai, bay hơn một giờ thì phía trước xuất hiện ánh đèn. Tả Đăng Phong quan sát, thấy cách đó hơn mười dặm có một quần thể kiến trúc to lớn, xung quanh có tường bằng xi măng cao tới ba trượng, bên trên tường có lưới sắt dạng xoắn ốc, chỗ này lúc trước hắn là một nhà tù.

Máy bay may tới gần khu kiến trúc thì tăng tốc, ý đồ rất rõ ràng, muốn hai người chạy tới trước đưa Vạn Tiểu Đường xuống.

Chạm chân lên đất bằng, Tả Đăng Phong liền có cảm giác chân thật, tới nơi này hắn có thể phát huy mười phần tu vi, nhưng hắn không tăng tốc, mà đợi được máy bay bay vào bên trong tường mới phát lực, vút qua một hơi tám dặm, phóng vào bên trong.

Lúc này cánh quạt máy bay vẫn còn chưa dừng hẳn, Tả Đăng Phong đã lọt vào trong sân, phóng máy bay, người chưa tới, linh khí đã tới trước, giết chết phi công ngay trên ghế ngồi, cây mâu độc vẫn đang cắm trên khoang lái, Tả Đăng Phong vận linh khí rút nó ra, trở tay đâm chết người xạ thủ còn lại.

Diện tích trong sân rất lớn, máy bay trực thăng dừng ngay giữa sân, xung quanh sân đứng sẵn khoảng hai mươi người mặc đồ bảo hộ sinh hóa, có mấy người đã cầm sẵn súng, đều là loại súng bắn ra lưới trắng kia, lại có mấy người xách theo ba cái cứu thương, rõ ràng là chuẩn bị cho Vạn Tiểu Đường và hai người họ.

Tả Đăng Phong xách mâu đâm vào bảng điều khiển của máy bay hai nhát, rồi vọt ra ngoài. Những người này mặc đồ sinh hóa làm hắn nhớ tới đội 731 của Nhật, cộng với phải lãng không di chuyển thời gian dài làm hắn vô cùng nóng nảy, ra tay không chút lưu tình. Người có tu vi tử khí đỉnh cao đối phó với người bình thường đương nhiên chẳng có gì là khó khăn, mới hít thở được vài hơi là Tả Đăng Phong đã diệt sạch người ba mặt đông Tây Nam, người mặt bắc thấy tình thế sắp mất khống chế, vội nổ súng, nhưng Tả Đăng Phong đã nổi sát cơ, không tránh không né, hai tay cùng múa, tay trái dùng bao tay Thuần Dương hòa tan bằng mâu, tay phải dùng Huyền Âm chân khí, trong chớp mắt, bằng đã biến thành băng thuần.

Nhờ băng thuần bảo vệ, Tả Đăng Phong vọt tới gần, lại biến băng thuần thành băng mâu, giết sạch đám người hướng bắc.

“Tả chân nhân, đi thôi!” Đại Đầu dùng sư hồn quyết rút hồn phách con rắn ra khỏi người Vạn Tiểu Đường, rồi phát ra tử khí, giết luôn hồn phách đó.

Tả Đăng Phong không trả lời, ném băng mâu vào một kẻ mới chạy ra từ phía đông, Tả Đăng Phong vọt theo, rút băng mâu ra, vọt vào gian phòng đang mở cửa phía đông đó.

Nơi này là một khu vực tiêu độc khổng lồ, để rất nhiều bộ trang phục sinh hóa, nóc nhà có hệ thống lọc khí phức tạp và vòi phun, chếch hướng bắc có một cửa kính lớn.

“Tả chân nhân, đừng giết, đi thôi.” Đại Đầu chạy theo kéo tay hắn.

“Đánh rắn không chết sẽ có hậu hoạn, nhỏ cỏ nhất định phải nhổ tận gốc.” Tả Đăng Phong tiến thẳng về cánh cửa kính hướng bắc, đập một cái, cánh cửa kính vỡ mà không vỡ, Tả Đăng Phong thấy vậy cau mặt, Huyền Âm chân khí vung ra, đập vỡ tan cánh cửa kính.

“Tả chân nhân, đừng giết, chính sự quan trọng hơn.” Đại Đầu vội kéo Tả Đăng Phong lần nữa, cánh cửa kính này vốn là để ngăn cách không khí độc bên ngoài, bên trong còn có một cánh cửa kính nữa, nếu Tả Đăng Phong đập vỡ luôn cánh cửa thứ hai, bệnh độc sẽ xâm nhập vào đại bản doanh của đối phương.

“Tại sao không giết?” Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu, hắn đang là người thắng, nắm giữ sự sống còn của đối phương, nếu ba người họ bị đối phương bắt giữ, chắc chắn sẽ bị mổ bụng phanh thây.

“Đây không phải là thời Dân quốc, giết người là phạm pháp.” Đại Đầu lo lắng nói.

“Ai tới chấp pháp, cậu hả?!” Tả Đăng Phong cười gằn, vẫy tay trái phát ra Thuần Dương linh khí, cánh cửa kính trong nháy mắt bị chảy ra.

Tả Đăng Phong lập tức xoay người đi ra khỏi phòng, những người này có lẽ có chỗ đáng thương, nhưng cũng có chỗ đáng hận, nếu không giết hết họ, không chắc họ sẽ lại không chặn đường hoặc giở trò trên máy bay của ba người.

Vạn Tiểu Đường hôn mê bất tỉnh, Tả Đăng Phong cất bao tay Thuần Dương vào túi, công Vạn Tiểu Đường lên lưng, lãng không bay ra, Đại Đầu thở dài đi theo.

Đại Đầu mò theo khí tức của Thập Tam để tìm nó, Tả Đăng Phong lấy nước, giúp Vạn Tiểu Đường tỉnh lại.

“Sao tôi lại đây?” Vạn Tiểu Đường không nhớ gì những chuyện đã xảy ra.

“Đi thôi, mau tìm lấy món đồ, rồi nhanh chóng rời khỏi đây.” Tả Đăng Phong chẳng buồn giải thích, công cô lên lưng bay vút đi.

Trên đường đi Vạn Tiểu Đường vẫn không ngừng truy hỏi, nhưng Tả Đăng Phong không hề trả lời, Đại Đầu lo làm cô sợ nên cũng không nói.

Trở lại Kim tự tháp trong lòng đất, trời cũng đã sáng, Tả Đăng Phong kiểm tra rương gỗ, lương khô còn lại không ít, nhưng nước chỉ đủ duy trì hai ngày.

Đến chín giờ sáng, Đại Đầu chui xuống Kim tự tháp, Vạn Tiểu Đường đòi đi theo, lần này Tả Đăng Phong không cản.

Đến trưa, hai người leo lên, không tìm được thân hóa nhân.

“Rất có thể bên dưới nước đen, tuy nước đen không còn tính ăn mòn nhưng vẫn có độc, không thể lặn xuống dưới đó tìm được.” Đại Đầu nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Đại Đầu, rồi nhảy xuống lòng đất. Tầng cao nhất của Kim tự tháp có một không gian rất lớn, hiện giờ đã phủ đầy cát, xung quanh có một ít xương cốt động vật cỡ lớn, trên vách đá xung quanh còn có bích họa.

Tả Đăng Phong không quan sát mớ xương cốt, cũng không xem bích họa, mà chuyển xuống tầng hai. Tầng hai có hai gian phòng, tầng ba có ba cái, dưới tầng bốn có một cái huyết động thiên nhiên, giống với miêu tả của Đại Đầu, đường kính chừng năm dặm, giữa có một cái đảo biệt lập nhô ra, bên trên chất đồng rất nhiều món đồ kim loại có hình dạng quái lạ, bao phủ hai dặm chung quanh đều là nước đen, xác của con rắn đang trôi nổi phía đông của đầm nước đen.

“Nhất định phải tìm đồ ngay dưới này?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Nước đen này có thể sinh ra chất trung hòa với bệnh độc bên ngoài, cho thấy nó đã từng tiếp xúc với thân hóa nhân.” Đại Đầu đáp.

Tả Đăng Phong gạt đầu, tay phải vươn ra phát Huyền Âm chân khí, hàn khí phóng ra, nước đen lập tức kết băng, sau nửa giờ, cả đầm nước đen đều biến thành băng.

“Không nên đứng xa tôi hơn ba dặm.” Tả Đăng Phong ngồi bệt dưới đất, kết băng đầm nước là hao sạch linh khí trong người hắn, nên phạm vi che chở bị thu nhỏ lại rất nhiều.

Đại Đầu đương nhiên biết phải làm gì, vung búa lớn đập băng, tìm tòi, Tả Đăng Phong bắt chỉ quyết khôi phục linh khí

“Tìm thấy rồi!” Hai giờ chiều, Đại Đầu hô vang.

Tả Đăng Phong đứng dậy xem, thấy Đại Đầu đang cầm một khối kim loại cẩn thận bỏ vào trong cái hộp đựng đặc thù, khối kim loại này to cỡ trứng gà, hình tròn đẹp, xem đáng vẻ thì rõ ràng đã từng bị nhiệt độ cao làm chảy ra.

“Màu sắc của nó có đúng hay không?” Tả Đăng Phong cầm lấy hộp đựng kim loại, đưa cho Vạn Tiểu Đường xem.

“Tôi cũng chỉ là nghe nói, chưa từng nhìn thấy nó.” Vạn Tiểu Đường mở đèn pin, nhìn rồi đáp.

“Tả chân nhân, vật này có kịch độc.” Đại Đầu lắc mình tới gần, lấy lại cái hộp từ tay Tả Đăng Phong.

“Cậu chắc chắn là nó?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Đúng vậy, đây là thứ tôi muốn tìm.” Đại Đầu bịt kín cái hộp, cẩn thận bỏ vào balô sau lưng.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong gạt đầu.

Đại Đầu kéo tay Vạn Tiểu Đường, dẫn đầu đi ra ngoài, Tả Đăng Phong thấy hai người quay lưng, mới lấy hộp sắt trong ngực ra, bỏ một miếng kim loại nhỏ vào. Đây là lúc hắn giả bộ mượn đưa cho Vạn Tiểu Đường xem đã vận lực bẻ lấy một ít. Hắn vẫn luôn cảm thấy người của Tử Dương luôn có điều giấu diếm mình, hắn muốn tìm thời cơ thí nghiệm thử xem kim loại này rốt cuộc có tác dụng gì . . .

404. Q.4 - Chương 404: Biến Cố Kinh Thiên

Tả Đăng Phong cất hộp sắt cẩn thận, mới xoay người đi theo ra ngoài, trở về mặt đất, ba người lập tức thu dọn khởi hành, lần này đi thẳng về hướng đông bắc, vị trí đó có thể càng nhanh hơn rồi đi sa mạc.

Hoàn thành nhiệm vụ, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường rất hưng phấn, Tả Đăng Phong lại chẳng thấy có gì kích động, chuyển đi này quá đơn giản với hắn, hoàn thành chẳng có gì lạ.

Trên đường vẫn có tử thi và dã thú đuổi theo và công kích, nhưng chẳng tạo ra chút trở ngại nào với hai kẻ tu đạo đã vượt qua thiên kiếp, ba người vừa đi vừa tìm nước uống, trở về sân bay Cairo, máy bay đã được đổ đầy xăng, Vạn Tiểu Đường khởi động máy bay, bay lên không.

Đường về không gặp gì bất ngờ, trước khi hết xăng, máy bay đã an toàn hạ xuống sân bay Trịnh Châu, vào giờ tỵ nửa đêm.

“Hai người đi về trước đi, tôi có chút việc phải làm.” Tả Đăng Phong đưa hai người tới một thôn cách Tử Dương quan mười dặm.

“Tả chân nhân, chừng nào ngài quay lại?” Đại Đầu hỏi.

“Sáng sớm mai, hai người đi đi.” Tả Đăng Phong xua tay.

“Tả chân nhân, ngài cẩn thận, chúng tôi đi về trước.” Vạn Tiểu Đường chào từ biệt.

Tả Đăng Phong nhìn hai người đi rồi, mới tóm lấy một thi thể đi vào một căn nhà. Đây là thi thể một phụ nữ trẻ tuổi, bị trúng độc rất sâu, không ngừng gào thét muốn cắn hắn.

Tả Đăng Phong không đóng băng thi thể, mà tìm dây cột chặt hai tay nó lại, móc thân hóa nhân ra, bỏ vào nước ngâm, hắn muốn làm một thí nghiệm, xem thân hóa nhân có tác dụng gì.

Đạo nhân áo tím từng nói những tử thi này bị thiếu hụt tam hồn, còn Đại Đầu lại bảo tử thi này ba hồn bảy vía đều còn hoàn chỉnh, đây là điều đáng ngờ thứ nhất, điều đáng ngờ thứ hai là nước đen Kim tự tháp trong lòng đất xảy ra chiến tranh hạt nhân đã bị mất tính ăn mòn vốn có, cho thấy bệnh độc do người Nhật nghiên cứu chế tạo ra và thân hóa nhân có tác dụng trung hòa nhất định, tổng hợp hai điều lại, Tả Đăng Phong sinh ra nghi ngờ với động cơ Đạo nhân áo tím muốn đi tìm ba món đồ kia.

Sau một nén nhang, Tả Đăng Phong lấy nước ngâm thân hóa nhân đổ vào miệng Nữ Thi, rồi lùi lại xem kết quả.

Nữ Thi có biến đổi rất nhanh, chỉ trong nháy mắt, đôi mắt đỏ sậm đã chuyển dần sang trắng đen rõ ràng, răng nanh nhanh chóng biến mất, mười ngón tay trở lại bình thường, màu da cũng trắng trở lại.

“Cứu mạng.” Nữ Thi mở mắt nhìn quanh, vô thức bật thốt.

Tả Đăng Phong cau mày, Nữ Thi mở mắt nhìn quanh cho thấy nó đã mất đi năng lực nhìn ban đêm, có thể nói chuyện, cho thấy nó đã không còn là tử thi, mà là người sống.

Tả Đăng Phong chưa kịp nói gì, Nữ Thi đã bị thất khiếu phun máu, máu tươi phun ra, Tả Đăng Phong chưa kịp làm gì, Nữ Thi đã đổ ập xuống đất.

Tả Đăng Phong cảm thấy trời đất quay cuồng, thí nghiệm đã xác nhận suy đoán của hắn. Thân hóa nhân có thể chữa trị, cứu tử thi bị trúng bệnh độc, nhưng chưa thể cứu sống là vì thân hóa nhân phải kết hợp với những thứ khác nữa mới phát huy được hiệu quả. Như vậy, Đạo nhân áo tím đã lừa hắn, họ sưu tầm ba món đồ kia không phải để chế tạo máy thời gian, mà là để phối chế thuốc giải tiêu diệt bệnh độc, cứu vớt con người trên Địa cầu.

Tả Đăng Phong nghiêng người dựa vào góc tường thở mạnh, hắn Đạo nhân áo tím đi tìm đồ là vì Đạo nhân áo tím đã hứa chuyện thành công, sẽ đưa hắn về thời kỳ Dân quốc, nhưng bây giờ xem ra Đạo nhân áo tím đã nói dối, Tử Dương quan căn bản không có máy thời gian, hắn sẽ không thể về lại thời Thời kỳ Dân quốc, sẽ không còn được gặp lại Vu Tâm Ngữ.

Tả Đăng Phong không thấy giận dữ vì bị lừa dối, mà chỉ cảm thấy bi ai. Trên đời này, hai người phụ nữ đối xử thật tâm với hắn đều đã rời đi, hắn chỉ còn lại chưa tới nửa năm tuổi thọ, người của Tử Dương quan biết mệnh hắn không còn dài, vậy mà vẫn lợi dụng hắn.

“Tôi đã sắp chết, sao các người còn nhẫn tâm gạt tôi!” Tả Đăng Phong ôm Thập Tam khóc rống, hi vọng đã mất, mất hết cả niềm tin.

Hắn khóc chưa được bao lâu, đã bị tiếng tử thi nghe âm thanh mà tới cắt đứt, Tả Đăng Phong chảy nước mắt đứng lên, đánh bay tất cả tử thi xông vào, rồi lẳng không bay bắc. Thân hóa nhân là do hắn tìm tới, hắn sẽ không để nó lại cho kẻ đã lừa dối hắn, hắn muốn đoạt lại thân hóa nhân, để người của toàn thể giới phải chôn cùng hắn.

Tả Đăng Phong ẩn giấu hơi thở, nhanh chóng tìm thấy chiếc xe chở Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường.

Tả Đăng Phong đột nhiên dừng lại, hắn nhớ ra Vạn Tiểu Đường đã từng nói thân hóa nhân là được dùng trong lĩnh vực laser và hàng không, Vạn Tiểu Đường là Tử Dương quan mượn từ nơi khác đến để giúp đỡ, trước giờ chưa hề tiếp xúc với người của Tử Dương quan, lời nói của cô tin tưởng được, nếu cô đã nói thân hóa nhân là dùng trong lĩnh vực laser và hàng không, thì có nghĩa thân hóa nhân quả thật có thể dùng được để chế tạo máy thời gian.

Nghĩ vậy, Tả Đăng Phong không đuổi theo nữa, hắn không xác định được Tử Dương quan rốt cuộc tìm thân hóa nhân là để cứu người hay để chế tạo máy thời gian, nhất định phải xác nhận cho chính xác xong rồi mới tính tiếp.

Tuy đã lại nảy sinh lòng hi vọng, Tả Đăng Phong vẫn không thấy vui. Đạo nhân áo tím tu vi tinh thâm, ông ta không thể không nhìn ra ba hồn bảy vía vẫn còn trong người tử thi, nhưng ông ta lại nói dối hắn để hắn không nghĩ những người này còn có thể cứu sống được, để hắn khỏi sinh ra nghi ngờ.

Tả Đăng Phong quay trở vào trong thành phố, hắn phải tìm thư viện xác định công dụng cụ thể của thân hóa nhân.

Trong thành phố người chết khắp nơi, chẳng khác gì Địa ngục, Tả Đăng Phong tìm bản đồ thành phố trước, dò theo bản đồ tìm ra thư viện, đến canh năm thì tìm được thư tịch tương quan, xác định được công dụng của thân hóa nhân. Đây là một dạng vật chất được làm từ si-líc, bản thân có chứa kịch độc, có tính phóng xạ nhất định, vì tinh luyện nó cực kỳ khó khăn, nên chỉ được dùng một ít trong lĩnh vực hàng không cao cấp và lĩnh vực laser mà thôi.

Đọc đã đời mà Tả Đăng Phong vẫn không tài nào xác định được mục đích thật sự của người Tử Dương quan, bây giờ chỉ có biết bước kế tiếp cần tìm kim loại gì mới có thể suy đoán ra động cơ thật sự của đối phương.

Tả Đăng Phong cất mấy quyển sách kia vào trong rương gỗ, rồi đi tìm nước, hắn phải chuẩn bị ỉnh, nếu đối phương thật sự lừa hắn, hắn sẽ làm cho cá chết lưới rách, ngọc đá cùng vỡ.

Sáng sớm, Tả Đăng Phong quay lại Tử Dương quan.

Người Tử Dương quan thấy hắn trở về, lập tức bước ra đón tiếp.

“Tả chân nhân cực khổ rồi, mời vào chính điện dâng trà.” Đạo nhân áo tím mỉm cười.

“Không cần, xin chưởng giáo nói cho tôi biết bước kế tiếp phải tìm gì, tôi muốn đi tới Bắc cực ngay.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói, hắn không cần phải điều chỉnh nét mặt, vì mặt hắn vốn lúc nào cũng đã sa sầm.

“Không vội, dù sao cũng phải nghỉ ngơi mấy ngày, lên đi, để tôi giới thiệu gia quyến của tôi cho ngài quen.” Đạo nhân áo tím mời khách.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Đạo nhân áo tím, rồi ngồi xuống cạnh phòng gác cổng.

“Các người đi lên trước đi, bưng điểm tâm cho Tả chân nhân xuống đây.” Đạo nhân áo tím phất tay nói với người ban này ra đón tiếp Tả Đăng Phong.

“Chưởng giáo, món đồ tiếp theo là gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Một thứ kim loại màu đen, nói chính xác là một khối thiên thạch màu đen.” Đạo nhân áo tím đốt một điều thuốc-.

“Theo Vạn Tiểu Đường nói, thân hóa nhân vừa tìm được là dùng trong lĩnh vực laser và hàng không, có liên quan tới lý luận thuyết gia tốc tương đối, còn khối thiên thạch này thành phần chủ yếu là gì, có cái nào khác thay thế được không?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn hỏi Vạn Tiểu Đường ra cốt chỉ để đối phương khỏi nghi ngờ.

“Tới giờ chúng tôi cũng chưa biết khối thiên thạch này cụ thể có thành phần gì.” Đạo nhân áo tím lắc đầu trả lời.

“Không biết nó có thành phần gì, làm sao ngài biết nó có tác dụng gì?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Việc này nói ra rất dài. Đội khảo sát khoa học của quốc gia từng Bắc cực nhìn thấy một khúc gỗ, khúc gỗ này có chất liệu vô cùng kỳ lạ, họ đã cẩn thận nghiên cứu nó, thấy nó khi nhận độ phóng xạ mạnh đến một mức độ nhất định sẽ sinh ra biến đổi lý tính. Chúng tôi là dựa vào mức độ chịu đựng phóng xạ của khúc gỗ đó, suy đoán ra hòn đảo gần nơi nó lúc trước có loại thiên thạch này. Thiên thạch này là vật liệu chúng tôi nhất định phải có để chế tạo hạt gia tốc cơ bản, hiện giờ chúng tôi đã nhờ vào vệ tinh, xác định được mấy vị trí.” Đạo nhân áo tím giải thích.

“Tôi có thể xem khúc gỗ đó được không?” Tả Đăng Phong lấy bình rượu ra uống một hớp.

“Khúc gỗ không có đây, chúng tôi chỉ có tư liệu, tôi đi lấy tư liệu cho cậu, cậu vào trong nhà ngồi trước đi.” Đạo nhân áo tím xoay người bước đi.

Tả Đăng Phong không vào nhà, mà vẫn ngồi ngoài phòng gác cổng chờ đợi, Đạo nhân áo tím tuy vẻ mặt vẫn bình thường, nhưng trong lời nói lại có chỗ mơ hồ, cuối cùng vẫn không nói ra trong thiên thạch đó rốt cuộc chứa nguyên tố gì.

Tả Đăng Phong vừa uống rượu, vừa vuốt ve Thập Tam, nếu Đạo nhân áo tím không đưa ra được giải thích hợp lý, hẳn và Thập Tam sẽ cho tất cả cùng chết ngay hôm nay.

“Đây là báo cáo phân tích của khúc gỗ.” một lúc sau, Đạo nhân áo tím cầm mấy trang giấy quay lại.

Tả Đăng Phong cầm xem. Báo cáo tổng cộng có ba trang, tờ thứ nhất là mô tả hình dạng của khúc gỗ, Tả Đăng Phong liếc sơ qua, thấy mặt cắt ngang của khúc gỗ rộng tới ba mét, có nghĩa khúc gỗ này được cắt ra từ một cái cây cực to, sao Bắc cực lại có được cái cây to tới vậy?

Tờ thứ hai và thứ ba là ghi kết quả phân tích, đều sử dụng ký hiệu hóa học. Tả Đăng Phong đọc lướt qua, thấy trong đó có một loại axit có hàm lượng cao hơn bình thường hơn một ngàn lần.

“Tôi muốn ngủ.” Tả Đăng Phong trả báo cáo phân tích lại cho Đạo nhân áo tím, đứng lên đi vào phòng gác cổng.

Đạo nhân áo tím lập tức sai người dọn giường chiếu, Tả Đăng Phong đóng cửa, mở rương gỗ, tìm sách dò cái chất axit kia, một lúc sau tìm thấy, đây là một loại chất kích thích, có thể khiến cho thực vật sinh trưởng nhanh chóng.

Đến lúc này Tả Đăng Phong đã tin chắc Đạo nhân áo tím không hề chế tạo máy thời gian, ông ta tìm đồ là để thay đổi hoàn cảnh hiện giờ mà thôi.

Tả Đăng Phong hoàn toàn nổi giận, tháo hết nước dự trữ trong rương gỗ, điều khiển cho chúng chảy quanh mình, rồi đánh bay cửa phòng, chậm rãi bước ra...

405. Q.4 - Chương 405: Đại Đạo Không Lầm

Đạo nhân áo tím đang nói chuyện với ông lão gác cổng, thì bị cánh cửa phòng do Tả Đăng Phong đánh bay bắn mình, Đạo nhân áo tím giơ tay hất cánh cửa đi, quay sang nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong âm lãnh nhìn Đạo nhân áo tím, trong mắt đầy sát khí. Đạo nhân áo tím nhú mày, nhưng trong ánh mắt không hề có nghi hoặc hay ngạc nhiên.

Tả Đăng Phong hiểu ánh mắt ấy. Nếu đối phương không lừa hắn, thì trong mắt phải có khó hiểu, nhưng ông ta lại không có, một người dù có tố chất tốt đến cỡ nào cũng không thể thật sự làm được chuyện thái sơn sập trước mắt mà sắc mặt bất biến, Đạo nhân áo tím không chút kinh ngạc cho thấy ông ta đã dự liệu được sẽ có ngày đó.

“Chưởng giáo, ông tìm ba món đồ kia rốt cuộc để làm gì?” Tả Đăng Phong muốn đối phương thừa nhận rồi mới ra tay.

Đạo nhân áo tím im lặng một lúc, mới đáp, “Tả chân nhân quả là cẩn thận, thực không ngờ tìm ra manh mối sớm như vậy.”

Tả Đăng Phong hít một hơi thật sâu, đối phương tuy không trả lời thẳng vào câu hỏi, nhưng đã gián tiếp cho thấy có lừa dối hẩn.

“Tả chân nhân, cho tôi thời gian nửa chén trà, tôi sẽ cho cậu một lời giải thích.” Đạo nhân áo tím bình tĩnh nói.

“Được.” Tả Đăng Phong cười gằn, đối phương không hề đề khí phòng thân, cho thấy Đạo nhân áo tím cũng không có ý muốn đánh nhau với hẩn, để báo đáp lại, Tả Đăng Phong quyết định cho đối phương thời gian giải thích, nếu lời giải thích không thể làm hẩn thoả mãn, hẩn sẽ ra tay.

“Quả thật tôi đã không nói thật với cậu. Ba món đồ đó là dùng để trị những tử thi, chứ không phải để chế tạo máy thời gian. Máy thời gian tuy trên lý thuyết có thể làm được, nhưng chuyện trở lại quá khứ thay đổi lịch sử là chuyện thiên đạo không cho phép, nếu trở lại quá khứ, dù có làm gì cũng sẽ tạo nên ảnh hưởng không thể đoán trước được cho hậu thế, ảnh hưởng này chúng ta không thể nào khống chế được.” Đạo nhân áo tím nói.

“Ông đã từng về quá khứ?” Tả Đăng Phong gằn giọng.

“Đúng vậy. Nhưng những việc tôi làm trở về đều là những việc có công với xã tắc, hơn nữa tôi vốn là Đại La Kim tiên mang tội phải xuống phàm, những việc tôi làm sẽ có Tam Thanh tổ sư và pháp thân của tôi tu chỉnh cho tôi, những chuyện nào hợp lý mà không gây ảnh hưởng lớn tới hậu thế họ sẽ để mặc, những chuyện nào không hợp lý hay có ảnh hưởng sâu tới hậu thế họ sẽ xoay chuyển, về điểm này, cậu không thể so được với tôi, vì cậu chỉ là một phàm nhân.” Đạo nhân áo tím bình tĩnh nói.

“Nói tiếp đi.” Tả Đăng Phong cười gằn, ý của Đạo nhân áo tím là ông có thể trở lại quá khứ là vì những việc ông làm đều là có lợi cho con người, hơn nữa ông có lý lịch, xuất thân cao quý.

“Cả đời tôi làm việc đều quan tâm đến sự công bằng, nếu không thể cho cậu một câu trả lời tôi sẽ không làm phiền cậu bốn ba khắp nơi. Vốn tôi định chờ cậu tìm đủ đồ rồi mới giải thích cho cậu, không ngờ cậu lại phát hiện ra nhanh như vậy.” Đạo nhân áo tím cười nhẹ.

Tả Đăng Phong không nói gì, nước vẫn vờn quanh người hẩn, chỉ cần hẩn quyết định, là có thể công kích.

“Cậu có biết biết vì sao cậu vừa tỉnh là tôi tìm ngay được cậu không?” Đạo nhân áo tím hỏi.

Tả Đăng Phong đang giận dữ, nên không trả lời, lắc đầu cũng không.

“Tối trước hôm cậu tỉnh, tam thánh chân nhân thần đã nói với tôi, chỉ luôn thời gian và vị trí nơi cậu xuất hiện, để tôi tới đó tìm cậu, và nhờ cậu giúp đỡ.”

Tả Đăng Phong nhú mày, hẩn đã đọc Đạo Tàng, biết chỉ có Tiên Nhân từ Thiên tiên trở lên mới có thể xuất hiện trước mặt phàm nhân.

“Tam thánh chân nhân là sư phụ kiếp trước của tôi, thời Nam Bắc triều, lên cấp Đại La Kim tiên, người đã thăng cấp thành tử khí phúc địa tuần thú của núi Côn Luân, chức vị Thiên tiên vị, hôm đó sư phụ không chỉ nói cho tôi biết vị trí và thời gian cậu xuất hiện, còn nói chuyện thành công sẽ giúp cậu để báo đáp.” Đạo nhân áo tím móc thuốc lá, châm lửa hút.

“Cô ấy là Vu Tâm Ngữ đúng không, hồn phách của cô ấy hiện đang ngay tử khí phúc địa.” Đạo nhân áo tím nói tiếp.

Cả người Tả Đăng Phong rung lên bần bật, nước đang chảy quanh người rơi tung tóe xuống đất. Tầm tích hồn phách Vu Tâm Ngữ vẫn luôn quấy nhiễu hẩn nhiều năm, nông phụ làm Âm sai và Chung Quỷ đều đã từng đi tìm giúp hẩn, nhưng không ai tìm ra, chỉ nói hồn phách của cô đã bị người khác mang đi, không ngờ người đó lại là của Thiên tiên tuần thú tử khí phúc địa.

“Vì sư phụ của cô ấy là Vu Thanh Trúc thời Nam Bắc triều đã làm sư huynh tôi bị thương, tam thánh chân nhân sư phụ giận dữ, nên bắt hồn phách của cô ấy đi để trả thù Vu Thanh Trúc, sư phụ làm vậy vốn là

thừa việc công để làm việc tư, nhưng vô tình lại giúp bảo tồn hồn phách cô ấy, không bị đưa vào Luân Hồi.” Đạo nhân áo tím giờ tay ra hiệu cho người đệ tử mang cơm tới đưa cơm vào trong phòng gác cổng.

Tả Đăng Phong cực kỳ kinh ngạc, trong đầu mờ mịt, không nói được lời nào.

“Tử khí phúc địa chỉ có người tu đạo tử khí đỉnh ới có thể đi tới , nếu tu vi không tới, nếu muốn lâu trong tử khí phúc địa, thì phải có lý do hợp lý, nếu cậu tìm được đủ ba món đồ, đó là có công với xã tắc, khi dương thọ tận có thể đi tới tử khí phúc địa cùng làm bạn với cô ấy.” Đạo nhân áo tím ném tàn thuốc xuống.

“Vì sao ngài không nói thật với tôi ngay từ đầu? ” Tả Đăng Phong lau mồ hôi lạnh trên trán.

“Vì tử khí phúc địa chỉ có thể vào không thể ra, trừ phi cậu đến ngày dương thọ tận mới có thể hồn quy phúc địa, tôi lại chẳng có chứng cứ nào chứng minh được lời nói của tôi là có thật.” Đạo nhân áo tím nhìn thẳng Tả Đăng Phong.

“Ngài đánh giá tôi quá thấp.” Tả Đăng Phong lùi lại hai bước, ngồi xuống bậc thang cửa.

“Cậu tin?” Đạo nhân áo tím ngạc nhiên, Tả Đăng Phong ngồi xuống cho hần hần đã không còn địch ý.

“Tôi tin.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Tôi không có gì để lấy ra làm bằng chứng, sao cậu lại tin tôi? ” Đạo nhân áo tím hiểu kỳ.

“Vì trong lần thứ hai tôi độ kiếp đã xuất hiện thêm ba đợt Thiên Lôi có mang theo mưa, nhờ đó tôi mới vượt cấp trở thành tử khí đỉnh cao. Ba đợt thiên lôi có mưa đó là Vu Thanh Trúc tặng cho tôi, bà ấy muốn tôi vượt cấp lên tử khí đỉnh cao, là để tôi chết có thể hồn quy về tử khí phúc địa , chỉ tiếc trước giờ tôi không hiểu vì sao bà lại muốn tôi đến đó, bây giờ mới biết Vu Tâm Ngữ nơi đó, bà ấy muốn đưa tôi đi tử khí phúc địa để vợ chồng tôi được đoàn tụ.” đầu óc Tả Đăng Phong đột nhiên vô cùng thông suốt, mắc mứu suốt bao nhiêu năm đương nhiên hiểu rõ.

“Nói thật, hồi này cậu làm tôi hết hồn.” Đạo nhân áo tím như trút được gánh nặng, Tả Đăng Phong nếu thật sự tán công, không ai đủ sức ngăn được.

“Nếu tôi đi tới tử khí phúc địa, vậy Thập Tam phải làm sao ?” Tả Đăng Phong ôm lấy Thập Tam.

“Chúng tôi đã tìm ra cách xử lý chuyện này. Nếu cậu muốn mang nó đi theo, chúng tôi sẽ tìm vãng sinh hạnh hạch để nó cùng đi với cậu, nếu không tìm được vãng sinh hạnh hạch, tôi sẽ tự mình tới tử khí phúc địa, xin sư phụ khai ân.” Đạo nhân áo tím lại đốt thuốc.

“Cảm ơn ngài, xin lỗi, là tôi lỗ mãng.” Tả Đăng Phong cảm ơn từ đáy lòng, hần thấy vui vì không đã không ra tay tâm bậy.

“Chuyện này là tôi làm việc chưa chu đáo, tôi không nên đánh giá thấp cậu, lẽ ra nên nói thật với cậu ngay từ đầu.” Đạo nhân áo tím cũng cúi người đáp lễ.

Tả Đăng Phong gật đầu, hần luôn tưởng rằng vận mệnh tàn nhẫn với mình, không ngờ trời cao lại vẫn để lại cho hần một đường lui, nếu không phải bị Đóng băng chín mươi năm, dù hần có tán công, hồn quy phúc địa, thì tử khí phúc địa cũng chưa chắc sẽ nhận hần, vì hần không phải môn nhân của tứ giáo, không có tư cách tới đó. May mà có cơ hội này, thế gian gặp đại kiếp nạn, để hần có cơ hội lập công tích đức, để hần được gặp lại Vu Tâm Ngữ.

“Chuyện đã xảy ra vĩnh viễn không thể thay đổi, lịch sử là nghiêm túc, không cho phép bị bóp méo, chuyện chúng ta có thể làm là nắm lấy hiện giờ, cố hết sức tìm lấy kết quả tốt nhất ình.” Đạo nhân áo tím nói, tuổi của ông nhìn thì không lớn hơn Tả Đăng Phong nhiều lắm, nhưng ông vẫn luôn coi Tả Đăng Phong là văn bối.

“Âm dương cân đối, đại đạo không sai, tôi nhất định sẽ giúp mọi người tìm được hai món đồ còn lại.” Tả Đăng Phong gật đầu, không có chuyện gì làm hần vui bằng nhìn thấy hi vọng, hần đã khổ năm năm, giờ khổ thêm mấy tháng thì cũng chẳng sao.

“Chỉ cần cố hết sức là được, dù đến cuối có tìm được hai món còn lại hay không, tôi cũng sẽ đưa cậu tới tử khí phúc địa.” Đạo nhân áo tím mỉm cười gật đầu.

“Không, tôi không bao giờ lấy không đồ của người khác.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị, ngộ tính của con người có cao thấp, khai ngộ có sớm muộn, giờ khắc này hắn đã có nhận thức sâu hơn về âm dương đại đạo, trước đây hắn không suy nghĩ đến bất cứ chuyện gì khác ngoài việc cứu sống Vu Tâm Ngữ, thiếu tình cảm với người khác, thậm chí còn dùng cả những thủ đoạn tồi tệ, hẹp hòi ích kỷ, giết người lung tung, nên đương nhiên không thể nào có được kết quả tốt, mà bản tính của hắn cũng thực sự điên cuồng, chắc chắn chẳng bao giờ đi sửa cầu xây đường, ăn chay niệm phật, lần này nếu có thể tìm được hai món đồ còn lại, hắn là có đại công với xã tắc, nhất định sẽ được báo đáp tốt.

“Hừm, cậu ăn cơm trước đi, không ăn sẽ nguội.” Đạo nhân áo tím gạt đầu chỉ vào phòng gác cổng.

“Chương giáo, này giờ ngài nói đều là thật đúng không? ” Tả Đăng Phong đứng dậy hỏi lại lần nữa, hắn tuy tin tưởng phán đoán của mình, nhưng vẫn rất hồi hộp, chuyện này quan hệ to lớn, không được có chút sai lầm nào.

“Ha ha, xem ra làm người thật sự không thể nói dối, nói dối một lần sẽ không được tin tưởng nữa, Thừa Phong Tử tôi xin thề, tuyệt không nói dối, thề đã được chưa? ” Đạo nhân áo tím cười.

“Cảm ơn.” Tả Đăng Phong khẽ cúi đầu, người trong Đạo môn tin tưởng lời thề, nên không bao giờ dám thề lung tung, được một lời thề này, Tả Đăng Phong hoàn toàn yên tâm.

Đạo nhân áo tím mỉm cười gạt đầu, xoay người nói với ông lão gác cổng, “Phú Quý, ông chuyển tới sơn động đi, phòng gác cổng tặng cho Tả chân nhân, cậu ấy thích thanh tĩnh.”

“Rõ.” Ông lão gạt đầu.

“À quên, nhớ sửa lại cánh cửa.” Đạo nhân áo tím bổ sung.

Đạo nhân áo tím nói xong, ông lão quay người đi, Đạo nhân áo tím chậm rãi đi lên núi.

Tả Đăng Phong vẫn đứng ngây ra tại chỗ, một lúc lâu sau mới xoay người đi vào trong phòng, nhìn mặt trời vừa mọc phương đông, trong mắt hoàn toàn trong sáng, trong lòng hoàn toàn trong sáng...

406. Q.4 - Chương 406: Không Ngừng Không Nghỉ

Bữa sáng Tử Dương quan chuẩn bị cho hắn là bánh bao, dưa muối, cháo và trứng gà, tuy đơn giản, nhưng sự bình thường quen thuộc khiến một người đã lâu không được ăn một bữa ăn bình thường như Tả Đăng Phong cảm thấy rất quý, nhưng hắn vẫn vô thức theo thói quen kiểm tra xem trong cơm nước có gì bất thường hay không, thói quen này đã ăn sâu vào tận xương tủy, vĩnh viễn cũng không đổi được.

Đạo nhân áo tím biết hắn yêu thích thanh tĩnh, nên dặn người của Tử Dương quan không được tới quấy rối hắn, từ sáng sớm mai đến chiều Tả Đăng Phong và Thập Tam đều trong phòng gác cổng nghỉ ngơi. Tả Đăng Phong thấp thỏm và căng thẳng, tuy Đạo nhân áo tím đã cho hắn hi vọng, nhưng hắn lại thấy sợ sẽ xảy ra biến số, chuyến đi tới Bắc cực và món đồ thứ ba vẫn chưa có manh mối, cũng làm hắn lo hắn không còn đủ thời gian.

Hai giờ chiều, Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu tới, Đại Đầu ôm một đồng tử liệu, Vạn Tiểu Đường cầm một cái mô hình Địa cầu thu nhỏ.

“Tả chân nhân, trước khi lên đường chúng tôi tới để cùng ngài tìm hiểu tình hình cơ bản của Bắc cực, xác định đường đi.” Đại Đầu đặt tư liệu lên bàn.

Tả Đăng Phong gạt đầu, hắn hầu như chẳng biết gì về Bắc cực, quả thực trước khi lên đường phải nên tìm hiểu một chút.

“Tả chân nhân, người xem, đây là một mô hình địa cầu, Bắc cực là khu vực này, diện tích Bắc ước chừng lớn gấp hai lần Trung Quốc, diện tích lục địa rất ít, phần lớn khu vực đều là biển băng Bắc Băng Dương.” Vạn Tiểu Đường chỉ vào mô hình Địa cầu giải thích với Tả Đăng Phong.

“Chỗ chúng ta tìm đồ nằm đâu? ” Tả Đăng Phong hỏi, có mô hình địa cầu, nói cũng dễ hiểu hơn.

“Có ba điểm, đều khu vực cực Đông.” Đại Đầu chỉ vào mô hình địa cầu.

“Ồ trong biển?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Đúng vậy. Có hai chỗ là trên đảo, còn một chỗ là bãi san hô dưới nước.” Đại Đầu gật đầu.

“Máy bay có thể hạ xuống đó không?” Tả Đăng Phong nghĩ ngay đến phương thức đến đó nhanh nhất.

“Rất nguy hiểm. Bằng Bắc cực thường dày năm, sáu mét, nhưng cũng có những chỗ tầng băng rất mỏng, máy bay cỡ lớn hạ xuống nếu tầng băng chỗ đó không chịu nổi, máy bay sẽ lọt xuống nước, hơn nữa khí hậu Bắc cực ác liệt, tôi chưa bao giờ bay tới đó, không có kinh nghiệm.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

“Từ đây tới đó bao xa, có phải bay qua biển không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không. Phần lớn địa phương đều có tầng băng bao trùm, có thể đi đường bộ cũng được, cách khoảng bảy ngàn mét.” Vạn Tiểu Đường trả lời.

Tả Đăng Phong trầm ngâm, mười bốn ngàn dặm, quãng đường này quá xa, hẳn mang theo thực phẩm ột mình bản thân chưa chắc đã đủ, huống chi lại không thể đi một mình, vì hẳn không biết đường.

“Ý tưởng của chúng tôi là đi đường biển, cưỡi canô tới Bắc cực.” Đại Đầu tiếp lời.

“Lái canô cần mấy người, canô có thể tới thẳng chỗ cần tới không, đi mất bao lâu?” Tả Đăng Phong nhúu mày.

“Ca nô cỡ lớn chí ít cũng cần phải có mười mấy người, canô có thể đến cách chỗ cần tới khoảng một ngàn dặm, đại thể cần mất mười mấy ngày.” Đại Đầu cũng không dám chắc.

“Cậu nghĩ đi có được không?” Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu.

“Tôi nghĩ là được, chúng ta mang theo thêm canô để chở đồ cấp dưỡng, và làm vật trung chuyển.” Đại Đầu đáp.

“Cô thấy sao?” Tả Đăng Phong quay sang Vạn Tiểu Đường.

“Tôi thấy anh ấy nói có lý, chúng ta có thể lái thuyền đi, trên canô có thể đặt máy bay trực thăng, khi đến Bắc cực sẽ dùng máy bay trực thăng.” Vạn Tiểu Đường tán thành ý kiến Đại Đầu.

“Sự phụ cậu nghĩ sao?” Tả Đăng Phong lại quay sang Đại Đầu.

“Sự phụ bảo chúng tôi nghe theo ngài.” Đại Đầu trả lời.

“Lái máy bay đi.” Tả Đăng Phong gõ gõ ngón tay.

“A?” Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường đều kinh ngạc.

“A cái gì, đi canô thì cần phải có mười thủy thủ, chúng ta đi rồi đám thủy thủ đó ai tới bảo vệ? Tôi mà đi là họ sẽ bị dính bệnh độc, mang họ theo, tốc độ của chúng ta sẽ bị ảnh hưởng, họ không thể đi bộ hơn một ngàn dặm Bắc cực.” Tả Đăng Phong nói.

Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường hai mặt nhìn nhau, không nói được gì.

“Chúng ta có thể chọn mấy người trong bọn họ để bảo vệ.” Đại Đầu có ý thí xe giữ tướng.

“Tôi từng giết người vô số, chẳng dễ tâm tới sống còn của mấy người họ đâu, mấy chuyện đó đều là chuyện nhỏ, chuyện tôi lo là khi chúng ta lái canô xuống biển, động vật dưới biển sẽ xông tới công kích chúng ta, sợ chưa tới Bắc cực, thuyền đã bị chúng đánh đắm rồi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hẳn biết người và động vật bị dính độc đều rất thích những thứ di chuyển được, động vật dưới nước to hơn động vật trên cạn nhiều, canô mà xuất hiện sẽ trở thành đích nhắm của tất cả bọn chúng, mọi quái vật biển đều sẽ xông tới công kích.

Hai người tái mặt, gật đầu như gà mổ thóc, con người rất sợ những loài động vật thần bí không biết, cho tới bây giờ cũng chẳng có ai biết dưới đáy biển sâu có con vật gì khủng bố hay không.

“Đi thôi, trên đường nói tiếp.” Tả Đăng Phong đứng dậy.

“Chúng tôi vừa mới về tới, tôi lại còn chưa chuẩn bị đồ đạc gì cả.” Đại Đầu vội lắc đầu.

“Kiếm thêm một người đã từng vượt qua thiên kiếp, thêm mấy người phụ tá nữa, thực phẩm để tôi đi gom.” Tả Đăng Phong quay sang Vạn Tiểu Đường, “Cái máy bay lúc trước còn bay được không?”

“Nếu được chọn tôi không muốn chạm vào đồ của người Nhật, đổi cái khác đi.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

“Đã nghèo còn kén chọn, sao cô lại có cái kiểu suy nghĩ như thế? ” Tả Đăng Phong nhú mày, tuy hắn ghét người Nhật, nhưng rất không chịu nổi những kẻ lúc nào cũng rùm beng bảo mình là người yêu nước, thật là nhu nhược.

“Bay được.” Vạn Tiểu Đường gật đầu.

“Xăng dầu bao nhiêu độ thì bị đóng băng? Chúng ta có thể mang theo xăng dự trữ trên máy bay không? ” Tả Đăng Phong lại hỏi, hắn muốn máy bay mang theo xăng dầu dự trữ để dành cho đường về.

“Điểm kết đông của dầu hàng không là bốn mươi bảy độ dưới 0, bây giờ là mùa hè, Bắc cực chỗ lạnh nhất cũng không vượt quá nhiệt độ đó, trên lý thuyết là có thể được, nhưng tốt nhất thì vẫn không nên mang theo.” Vạn Tiểu Đường đáp, “Máy bay khi đổ đầy xăng nặng hơn 300 tấn, tầng băng của Bắc cực không chịu nổi sức nặng như vậy, nếu đáp xuống rất có khả năng bị rơi vào trong nước.”

“Ba ngày nữa các người ra sân bay, mang theo tất cả tư liệu, chúng ta vừa bay vừa thảo luận tiếp.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, Thập Tam đang nằm phơi nắng, đứng dậy đuổi lưng đi theo.

“Tả chân nhân, ngài đi đâu vậy?” Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường đi theo.

“Chuẩn bị thực phẩm, báo cho sự phụ của cậu một tiếng, tôi đi trước.” Tả Đăng Phong nói xong, đã lao về hướng nam.

Tả Đăng Phong tới sân bay trước, hắn đã học được cách lái xe từ Vạn Tiểu Đường, cũng biết cửa máy bay nằm chỗ nào, nên đi tìm kho xăng dầu, rót đầy xăng vào máy bay. Hắn không chuẩn bị xăng dầu dự bị, vì chuyến này là bay một chiều, bay đi, chạy bộ về.

Thực phẩm xung quanh khu sân bay đều bị trưng dụng, Tả Đăng Phong như con kiến dọn nhà, kiếm khắp nơi suốt hai ngày hai đêm, gom góp rất nhiều đồ ăn, bỏ vào hai mươi mấy cái rương to, mỗi rương đựng hơn trăm cân thức ăn và nước uống, ngoài rương dùng dây cột chặt, cột theo rất nhiều vải màu đỏ. Đồ ăn này là hắn chuẩn bị để thả dần trên đường đi, lúc đi về chỉ cần tìm được hai cái là mọi người không cần sợ đói.

Sau đó là tìm vũ khí, dù là thời nào cũng có quân đội, có quân đội thì có kho súng đạn, Tả Đăng Phong tìm được rất nhiều lựu đạn và súng ống đạn dược, dù hắn là người tu hành, nhưng chưa bao giờ bài xích vũ khí hiện đại.

Sáng sớm ngày thứ ba, Tả Đăng Phong đang nằm trong buồng lái nghỉ ngơi, thì nghe thấy có tiếng xe ô tô bên ngoài, tiếng máy xe rất quen thuộc, nghe âm thanh là biết mấy người Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu tới rồi.

Tả Đăng Phong đứng dậy, đi ra cửa xem, thấy xe đã chạy tới chỗ máy bay, trên xe là lính tráng với súng ống đầy mình, đang nói cười nhau nhảy lên máy bay.

Có năm binh sĩ, ba nam hai nữ, đều hơn ba mươi tuổi, đi theo còn có một đạo nhân trung niên, xách theo Vạn Tiểu Đường đi vào cabin, chấp tay chào Tả Đăng Phong, “Thượng Thanh Quan Mã Quý xin chào Tả chân nhân.”

Tả Đăng Phong không khỏi mỉm cười, nghe là biết Thượng Thanh Quan là đạo quan Toàn Chân, người này có đạo hiệu giống một loại nói với, ông ta cũng biết vậy, nên mới báo luôn cả ra.

“Xăng dầu đã rót đầy, có thể bay luôn được rồi.” Tả Đăng Phong nói với Vạn Tiểu Đường.

“Tả chân nhân, đi đường cẩn thận.” Đạo nhân áo tím đứng phía dưới nói với Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, chiếc ô tô chạy ra, nhường lại đường băng.

“Chở mấy cái này máy bay không bị ảnh hưởng gì chứ?” Đại Đầu đi vào sau cùng, hỏi Vạn Tiểu Đường, Tả Đăng Phong đã dời hết ghế ngồi đi, chất đồng hai mươi mấy cái rương.

“Không sao cả, Tả chân nhân, bên trong là gì?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Thực phẩm, tôi chỗ không người thì thả dần xuống, để trên đường về có cái mà ăn.” Tả Đăng Phong đáp, chuyện này nhất định phải nhờ Vạn Tiểu Đường phối hợp, không thể cách mặt đất quá cao, nếu không rương sẽ bị bung ra.

“Trừ lều vải và trang bị, chúng tôi mỗi người còn mang theo hai mươi cân lương khô, hẳn là đủ rồi.” Đại Đầu tiếp lời.

Tả Đăng Phong cười nhạt, không nói gì, Đại Đầu chắc cũng đã tính toán, nhưng y lại quên những người này phải làm việc trong nhiệt độ thấp, thì phải ăn rất nhiều hơn bình thường mới đủ để duy trì thể lực.

Vạn Tiểu Đường đi vào buồng lái này, mọi người tự tìm chỗ ngồi xuống, Vạn Tiểu Đường kiểm tra mọi thứ xong xuôi, quyết định cất cánh.

Tả Đăng Phong nhìn thấy một nữ quân nhân vẫn luôn nhìn chăm chăm vào hắn. Tả Đăng Phong nhú mày nhìn lại đối phương, thấy người phụ nữ kia tuổi chừng 34-35 tuổi, dung mạo bình thường, cao chừng một mét bảy, mặc quần soóc và áo lót màu xanh quân đội, da hơi ngăm, ngực to vai rộng, tóc không dài, cầm một khẩu súng dài, miệng không ngừng nhai kẹo cao su.

Thấy Tả Đăng Phong nhìn lại, người phụ nữ kia nói ngay, “Cậu em, hình như tôi từng nhìn thấy cậu ở đâu đó...”

407. Q.4 - Chương 407: Bay Tối Bắc Cực

“Chị có biết chúng ta đi đâu không? ” Tả Đăng Phong hỏi một đằng trả lời một nẻo, người phụ nữ này ăn mặc quá ít, tuy nơi này là mùa hè, nhưng tối Bắc cực nhiệt độ sẽ rất lạnh.

“Bắc cực.” Người phụ nữ hứng thú quan sát Tả Đăng Phong, ánh mắt rất sòng sảng.

“Nếu trong ba lô của chị không có quần áo, khoang sau có quần áo ấm, chị có thể lấy một bộ mà mặc.” Tả Đăng Phong nhắm mắt.

“Tôi thật sự thấy cậu rất quen mắt, nhưng không nhớ ra được đã thấy cậu ở đâu.” Người phụ nữ vẫn chưa bỏ cuộc.

Mấy người lính khác đều cười trộm.

Tả Đăng Phong khẽ cau mày, mặc kệ người kia, hắn bị đóng băng chín mươi năm, không thể có quen biết với ai cả.

“Tôi thật sự đã nhìn thấy hình của cậu đâu đó, con mèo này cũng đã từng nhìn thấy.” người phụ nữ tiếp tục nói.

“Chị họ gì?” Tả Đăng Phong mở mắt ra.

“Cổ, tôi là Cổ Trân.” Người phụ nữ sang sảng trả lời.

“Cô ấy là Cổ Trân, tới giờ vẫn chưa kết hôn.” Một người phụ nữ khác lên tiếng reo gào.

“Cổ Chính Xuân là gì của chị? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Sao cậu lại biết ông nội tôi? tôi nhớ ra rồi, hồi tôi còn bé đã từng nhìn thấy hình của cậu ở nhà bà nội tôi.” Cổ Trân rất cục nhớ ra.

“Bà nội chị là Kỷ Toa? ” Tả Đăng Phong nhú mày, từ lúc không còn làm văn hóa hắn chỉ chụp hình có một lần, là bị Kỷ Toa ép buộc.

“Đúng, làm sao cậu biết? Bao nhiêu năm rồi, sao dung mạo của cậu không thay đổi gì vậy?” Cổ Trân tròn to hai mắt.

“Mắt của chị rất giống mắt bà nội.” Tả Đăng Phong cười khẽ, lắc đầu, chín mươi năm là cả một thế hệ mới ra đời, nhưng đối với hắn chỉ là một cái chớp mắt. Hắn nhớ lại hồi đó gặp Kỷ Toa, Kỷ Toa đã lừa hắn, hắn cũng trên đũa của cô, Kỷ Toa dụ dỗ hắn, hắn đóng băng bốn tám của cô, bao nhiêu chuyện cũ, đủ mùi vị lẫn lộn.

“Tả chân nhân tu vi tinh thâm, trẻ mãi không già.” đạo nhân trung niên nhân cơ hội nịnh nọt.

“Năm nay cậu bao nhiêu tuổi?” Cổ Trân hỏi. Hiện giờ mỗi khu vực an toàn đều có người tu hành che chở, những người tu hành đó ai nhìn cũng trẻ.

“Tôi cùng thời với bà nội chị, chị gọi tôi là cậu em là không đúng.” Tả Đăng Phong cười khỏ, nói ba mươi tuổi không đúng, nói hơn một trăm tuổi cũng không đúng, câu hỏi này không thể nào trả lời được.

“Bà nội chị sống được bao nhiêu tuổi? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Hơn chín mươi, năm tôi sáu tuổi bà nội mất.” Cổ Trân trả lời.

“Chị nhớ được vậy là giỏi lắm, còn ông nội chị? ” Tả Đăng Phong gật đầu, người xưa đẻ rất nhiều con, Cổ Trân chắc là con của con gái nhỏ của Kỷ Toa.

“Không tới sáu mươi, thời cải cách văn hóa bị xử thất cổ.” nét mặt Cổ Trân không hề đau thương, vì cô chưa từng gặp được ông nội.

Tả Đăng Phong gật đầu, Kỷ Toa và Cổ Chính Xuân đều là đặc vụ quân thống thời kháng Nhật, Quốc Dân đảng thất bại, họ đương nhiên phải bị người đang nắm quyền bắt giữ và phán quyết.

“Kể chuyện bà nội chị cho tôi nghe.” Tả Đăng Phong móc bình rượu, uống một hớp, hẳn với Kỷ Toa và Cổ Chính Xuân cũng coi như là cố nhân, rất muốn biết chuyện của họ.

Tính cách Cổ Trân mạnh mẽ giống hệt Diệp Phi Hồng, nhưng cô thông minh hơn Diệp Phi Hồng, nói chuyện rất có lớp lang, qua cách ăn nói cho thấy cô rất có giáo dục, nhưng cô lại chẳng biết gì nhiều về chuyện của Cổ Chính Xuân và Kỷ Toa, vì lúc Kỷ Toa chết cô còn rất nhỏ, chỉ được nghe người lớn kể lại mà thôi. Một là bà nội mới là chủ gia đình, ông nội rất sợ bà nội, hai là lúc cải cách văn hóa có người tố cáo mật, ông nội đã ôm hết tội của bà nội lên người mình, để bà nội được thoát tội.

“Tả chân nhân, ông bà nội tôi hỏi còn trẻ là người như thế nào?” Cổ Trân rốt cục cũng dùng Tả chân nhân để xưng hô với Tả Đăng Phong.

“Họ đều là người tốt.” Tả Đăng Phong trả lời, thật ra người ta là tốt hay xấu rất khó mà nói cho đúng, Kỷ Toa và Cổ Chính Xuân năm đó đã từng góp sức kháng Nhật, nhưng cũng từng ra tay với Bát Lộ quân, có công cũng có tội, hẳn đánh giá họ là người tốt vì hai người năm đó luôn đối tốt với hắn.

“Có máy bay, là của Nhật.” Vạn Tiểu Đường đột nhiên hô to.

Tả Đăng Phong vọt tới buồng lái, trước mặt tầng mây không dày, hắn nhìn thấy một chiếc máy bay Nhật đang bay tầng cao hơn họ, bay rất nhanh về hướng đông.

“Đó là máy bay gì?” Tả Đăng Phong hỏi, máy bay kia rất nhỏ, hai bên cabin đều không có cửa sổ.

“Bay nhanh như vậy, là máy bay do thám quân dụng không người lái.” Vạn Tiểu Đường đáp.

“Không phải bảo người Nhật chết hết rồi sao?” Tả Đăng Phong nhướn mày.

“Chắc vẫn còn tàn dư.” Vạn Tiểu Đường quay lại, máy bay có chế độ lái tự động, không cần lúc nào cũng phải điều khiển.

Tả Đăng Phong khề cau mày, nhưng nhanh chóng bình thường trở lại. Chuyện hắn đang làm chẳng liên quan gì tới người Nhật, chỉ cần người Nhật không tới quấy rối, hắn cũng chẳng chọc tới họ làm gì.

“Tả chân nhân là chỉ huy nhiệm vụ lần này, mọi người đều phải nghe lệnh của ngài ấy.” Đại Đầu đứng trong buồng lái nói với mọi người.

Mọi người đều đáp ‘rờ’, vì họ đều là quân nhân, chỉ có “Bọ Rầy” đáp được, vì ông ta là đạo sĩ.

“Tôi sẽ tận lực đưa mọi người trở về.” Tả Đăng Phong điềm tĩnh nhìn mọi người.

“Chúng tôi muốn tìm một khối thiên thạch, nó to cỡ nào thì không biết, chỉ biết nó có màu đen.” Đại Đầu nói với mọi người.

“Đá màu đen chỗ nào chẳng có, làm sao biết được cái nào là cái chúng tôi phải tìm?” một người hỏi.

“Chúng tôi có máy tham trắc, đến cách khối thiên thạch năm km sẽ báo, càng tới gần, âm thanh báo càng nhanh.” Đại Đầu đáp.

“Thiên thạch đó lớn cỡ nào?” Cổ Trân hỏi.

“Không biết, nhưng chắc chắn không nhỏ lắm, cũng may chúng ta không cần phải mang hết về, chỉ cần một cục to bằng nắm tay là được.” Đại Đầu liếc nhìn tư liệu trong tay.

“Lỡ máy tham trắc hỏng, làm sao tìm được mục tiêu?” Một người khác hỏi.

“Thiên thạch khi rớt xuống sẽ ma sát với tầng khí quyển, nên bị cháy, vết tích bị cháy rất dễ nhận ra.” Đại Đầu lật tư liệu.

“Khối vẩn thạch này có khả năng làm cho cây cối quanh nó phát triển cực nhanh, nên nếu một khu vực nào đó có cây cối tồn tại, thì mục tiêu chắc chắn là gần đó.” Tả Đăng Phong bổ sung.

“Tả chân nhân nói rất chính xác.” Đại Đầu phụ họa.

“Kẻ địch của chúng ta là ai?” Cổ Trân nhần nhần cục kẹo cao su.

“Không biết, vì Bắc cực có từ trường làm nhiễu loạn, vệ tinh không xác định được vị trí chính xác của mục tiêu, máy quan trắc cũng không biết, nên những ai công kích chúng ta đều là kẻ địch.” Đại Đầu nói cũng như không.

“Hiện giờ có ba chỗ có khả năng có mục tiêu, ba chỗ đó cách nhau bao xa?” Tả Đăng Phong uống một ngụm rượu.

“Chúng nằm theo hình tam giác, đại thể khoảng 500 dặm.” Đại Đầu rút một tư liệu cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm xem, thấy đó là một tờ sơ đồ, vẽ hai hòn đảo to tương đương nhau, tổng phạm vi hơn một trăm dặm, một cái hướng chính bắc, một cái hướng đông nam, chỗ đánh dấu thứ ba nằm dưới nước, hướng tây nam, kích thước không biết.

Cổ Trân đi tới cạnh hần cùng xem, Tả Đăng Phong giật mình, quay sang nhìn cô, thoáng nhìn thấy nửa ngực của cô lộ ra do áo lót mặc khá thấp, hần cau mày, Cổ Trân cười hài hước, rõ ràng là cố ý.

“Thật chẳng khác gì bà nội cô.” Tả Đăng Phong đưa bản đồ cho Cổ Trân, quay sang đi.

“Có mang theo máy tờ báo cáo phân tích khúc gỗ hay không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Có.” Đại Đầu nhanh chóng lấy ra máy tờ báo cáo, cho Tả Đăng Phong.

Lần trước Tả Đăng Phong xem hàm lượng phân tích, lần này hần ngắm nghía hình dáng của khối gỗ. Khối gỗ này dài hơn ba thước, rộng chừng một thước hai tấc, dày khoảng mười cen-ti-mét, căn cứ thể tích và trọng lượng mà tính thì khối gỗ này vừa cứng lại vừa nhẹ, tốt hơn hần so với gỗ thông đỏ.

“Có dữ liệu về hai hòn đảo kia không?” Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Đại Đầu.

“Không có, chưa từng có ai tới hai hòn đảo đó cũng như bãi san hô ngầm, vì bị nhiễu từ trường, vệ tinh cũng không được hình ảnh cụ thể, chỉ biết đó không có người ở, người Eskimo không sống khu đó.” Đại Đầu lắc đầu, Tả Đăng Phong là chỉ huy chuyến này, Đại Đầu rõ ràng là người giám sát, thời cổ đại người giám sát không phải là để phải giám thị tướng quân, mà nhiệm vụ chính là làm việc vặt và khắc phục hậu quả.

“Thổ dân không sống đó thì sống đâu? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Người Eskimo chủ yếu sinh sống gần vòng cực Bắc, chỗ chúng ta tới là gần cực điểm cách khu họ sống cả ngàn dặm, họ không sống được trong khu vực đó.” Đại Đầu lắc đầu.

“Họ sống đó bao lâu rồi? ” Tả Đăng Phong lại hỏi, sách vở có liên quan tới Bắc cực và nam cực thời Dân quốc rất hiếm, hần chỉ biết Bắc cực có người thổ dân ở, hơn nữa chẳng biết gì thêm.

“Họ là người Trung quốc nhiều năm trước chuyển tới đó ở, nhưng từ năm nào thì không biết.” Đại Đầu lập tức trả lời.

“Lúc đó đi tới bao nhiêu người, đi Bắc cực để làm gì?” Tả Đăng Phong hỏi tới.

Lần này Đại Đầu á khẩu không trả lời được, mấy chuyện này nhà khoa học còn không biết, hần làm sao biết.

“Tả chân nhân, ngài hỏi chuyện này để làm gì?” Đại Đầu hỏi ngược lại.

“Khúc gỗ này trước khi bị biến dị chắc chắn phải trên một con thuyền, nếu thổ dân không đi qua hai hòn đảo kia, thì có nghĩa trên hai hòn đảo đó lúc trước có người sinh sống.” Tả Đăng Phong thấy Cổ Trân đứng nhìn mình, thì đưa luôn tờ báo cáo về khúc gỗ cho cô.

“Không thể nào, đó lạnh tới sáu mươi, bảy mươi độ dưới 0, con người không thể nào được, cả cây cối cũng còn không sống nổi.” Đại Đầu không đồng ý, lắc đầu.

“Khúc cây này có thể to tới như vậy, làm sao cây cối khác không sống được? mà cho dù họ không trồng trọt được, thì cũng có thể đánh cá, săn bắt mà sống, còn nếu trời quá lạnh, họ có thể dưới đất.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị lắc đầu.

“Ý của ngài là?” Đại Đầu nhíu mày.

“Ý của tôi là chỗ chúng tôi sắp đi có nền văn minh viễn cổ tồn tại . . .”

408. Q.4 - Chương 408: Bỏ Máy Bay

Tả Đăng Phong nói xong, ai nấy đều há hốc mồm. Ai cũng biết cực Bắc có người, nhưng chẳng có ai sống nơi gần cực điểm, vì nơi đó không thích hợp cho con người sinh sống, mà dù nơi đó có thổ dân sinh sống, thì cái kiểu sinh hoạt ăn tươi nuốt sống cũng không thể gọi là văn minh.

“Tả chân nhân suy đoán có lý.” Dù trong lòng vẫn còn nghi hoặc, Đại Đầu vẫn đứng lễ tiết phụ họa Tả Đăng Phong.

“Không phải suy đoán, là suy luận.” Tả Đăng Phong bỏ phần rượu còn lại vào trong rương gỗ, “Tôi từng trong một cái động đá vôi trong lòng đất Nói với Khánh gặp được một chiếc cổ thuyền thời Thương Chu, được làm bằng gỗ thiết lê, mức độ trơn nhẵn của boong thuyền cực kỳ giống sự trơn nhẵn của khối gỗ này, hơn nữa boong thuyền của cổ thuyền đó là được xẻ từ thân gỗ theo chiều dọc, còn khối gỗ này là các người nhìn thấy bị cắt theo chiều ngang, đương nhiên cắt theo chiều nào còn phụ thuộc vào kích thước của cái cây, nhưng các người thử nghĩ, mặc kệ đó là gỗ gì, xẻ theo chiều dọc lúc nào cũng phải cứng hơn xẻ theo chiều ngang, cư dân trên đảo không thể không biết điều này, nhưng họ vẫn không xẻ dọc, mà lại xẻ ngang, tại sao? vì xẻ ngang sẽ làm bớt việc, vì sao họ dám bớt việc? vì họ hiểu rõ tính chất của loại gỗ này, biết dù nó bị cắt ngang cũng vẫn chịu được sóng to gió lớn, điều này cho thấy họ sống đó rất lâu.”

Tả Đăng Phong nói xong, không ai nói được lời nào, tuy Tả Đăng Phong nói rất chậm, nhưng khả năng phân tích của họ vẫn không theo kịp.

“Tả chân nhân học vấn chẳng khác Thiên nhân, chúng tôi không thể nào theo được.” Mã Quý lên tiếng trước tiên.

Tả Đăng Phong nhìn Bọ Rầy cười nhạt, hần biết Bọ Rầy cũng không hiểu kịp lời giải thích của hần, nói thể chỉ là vì nịnh hót mà thôi, nhưng việc chính của Bọ Rầy là bảo vệ phi công, nói trắng ra là cu li, nên hần mới chỉ cười.

“Tả chân nhân, ngài cảm thấy văn minh chỗ đó đạt tới trình độ nào?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Thấp nhất cũng phải ngang với thời Thương Chu.” Tả Đăng Phong trả lời. Cổ thuyền trong động đá dưới lòng đất Nói với Khánh là do Ba Vương cơ sai người xây dựng, trình độ gia công khúc gỗ này không thua kém gì chiếc cổ thuyền.

Mọi người như trút được gánh nặng, những nơi đã từng có người thì luôn có độ nguy hiểm nhỏ đi rất nhiều, ít nhất luôn an toàn hơn những nơi con người chưa bao giờ đặt chân tới, vì con người trời sinh có tính hiếu kỳ, càng vô cùng hiếu kỳ với những nền văn minh đã biến mất, sự hiếu kỳ làm họ mất đi sự lo lắng và sợ hãi.

“Tả chân nhân, sao ngài ử rữ như vậy? ” Cổ Trân trả tư liệu cho Tả Đăng Phong.

“Có một số việc tôi nghĩ không ra.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp lại.

“Việc gì?”

“Khu vực này lạnh như vậy, chỗ nào cũng đều là băng cứng, họ làm thuyền để làm gì?”

“Có lẽ họ muốn có chỗ ấm áp để ở.”

“Không thể, khu đó là nơi có nhiệt độ thấp nhất.” Đại Đầu xen vào.

“Đúng vậy.” Tả Đăng Phong ngẩng đầu xác nhận.

“Đương nhiên. Bắc cực hiếm có núi lửa, dù có cũng dưới đáy biển cực sâu, cho tới nay đó lúc nào cũng vô cùng lạnh giá.” Đại Đầu lại lật ra một trang tư liệu cho Tả Đăng Phong.

“Trời đất ngập tràn băng tuyết, họ tạo thuyền để làm gì?” Tả Đăng Phong xua tay không lấy.

“Có phải là làm xe trượt tuyết cho chó kéo hay không?” nữ quân nhân thấp người chen vào.

“Không phải, là ván thuyền, vì tấm gỗ này hơi có độ cong, hai mép còn được mài rất trơn nhẵn.” Tả Đăng Phong nói tới đây đột nhiên im bặt, sau đó tặc lưỡi cau mày.

Thấy Tả Đăng Phong sầm mặt, mọi người cũng căng thẳng theo.

“Trong ba chỗ phải tìm có một chỗ là dưới nước, không lẽ tấm ván này là một phần của thuyền kín tương tự với tàu ngầm?” Tả Đăng Phong nói.

“Tả chân nhân nói có lý.” Bọ Rầy lại nịnh hót.

“Tàu ngầm từ lúc được phát minh đến nay mới hơn 200 năm, Tả chân nhân, suy nghĩ này của ngài...” Một binh sĩ nam có lẽ trước đây là lính hải quân.

“Tôi cũng chỉ là suy đoán, hi vọng là đoán sai.” Tả Đăng Phong lại lúi chúi rệu rã.

“Nếu ngài không đoán sai thì sao?” Cổ Trân ngồi xuống cạnh Tả Đăng Phong.

“Vậy thì chúng ta có một phần ba khả năng phải chui xuống đáy biển.” Tả Đăng Phong đáp.

“Ái, con mèo chết tiệt!” Tả Đăng Phong nói chưa dứt, Cổ Trân đã ôm hông nhảy nhồm. Khi cô ngồi xuống đã lên đầy Thập Tam, Thập Tam không thích cô, nên không chút do dự cào cho cô một cái.

Mọi người cười phá lên, Tả Đăng Phong cũng không khỏi mỉm cười, trong lòng thầm mừng. Cổ Trân nhảy lên đã chứng tỏ mình “Bất lịch sự”, hẳn không còn sợ ngại tình ngay lý gian.

“Ngồi xuống đi.” Tả Đăng Phong cười, hành động của Cổ Trân vừa rồi giống hệt lúc Kỷ Toa nhảy dựng trong bồn tắm bị kết băng, cả tiếng kêu cũng giống.

“Này, ăn sô cô la không?” Mọi người cười vang làm Cổ Trân hơi lúng túng, nhưng cô xử lý rất nhanh, móc trong túi quần soóc cây kẹo sô cô la cho Thập Tam, rồi ngồi trở xuống.

Thường nói không ai đánh vào khuôn mặt tươi cười, Thập Tam tuy không ăn kẹo đối phương đưa, nhưng thấy đối phương cung kính với mình thì quay người đi mặc kệ cô, giúp Cổ Trân giải quyết được sự lúng túng, thoải mái ngồi xuống bên cạnh Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cau mày, hẳn đã bảo cô ngồi, nếu giờ lại không cho thì có vẻ lật lọng.

“Tôi đã chuẩn bị ọi người một ít súng ống đạn dược, phía sau khoang, ai thích thì cứ xuống xem.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ sau, hẳn tìm cách để đẩy Cổ Trân đi, không cho cô ngồi bên cạnh mình.

Đám binh sĩ lập tức lục tục tháo đai an toàn, đi sau khoang, cả Đại Đầu cũng đi, chỉ có Cổ Trân là ngồi im.

“Cô cũng đi xem đi.” Tả Đăng Phong nói.

“Tôi dùng cái này.” Cổ Trân quơ quơ cây súng dài trong tay.

Tuy súng ống hiện giờ có khác trước đây, nhưng Tả Đăng Phong vẫn nhìn ra súng của Cổ Trân là súng trường ngắm bắn, loại súng này thân rất dài, bên trên có ống nhắm.

“Tôi chỗ cần tôi thì đi theo sau tôi, không được cách tôi quá xa.” Tả Đăng Phong thuận miệng bảo.

Cổ Trân nghiêng đầu nhìn Tả Đăng Phong, tuy không nói gì, nhưng ánh mắt rất ám muội và khiêu khích.

“Cô đừng có hiểu lầm, tôi với bà nội cô là quen biết cũ, người là cháu gái của họ, nên tôi bảo vệ cho cô thôi.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Vậy tôi phải gọi ngài là ông nội à?” Cổ Trân cười đều.

Tả Đăng Phong bắt đầu nhìn Cổ Trân, hắn là dạng cực kỳ coi trọng đạo đức và luân lý, nhưng chuyện không có đức hắn sẽ không làm, chuyện không có luân lý hắn càng không chạm, nên Cổ Trân không thể làm hắn động tâm, hắn luôn muốn coi cô là một đứa cháu gái bướng bỉnh mà thôi, nhưng tuổi của Cổ Trân hiện giờ còn lớn hơn hắn, khó mà coi một người phụ nữ lớn hơn mình là con cháu được.

“Ánh mắt của ngài đâu có giống ông già trăm tuổi đâu, ngài cũng rất trẻ trung, tại sao lại như vậy?” Cổ Trân tò mò hỏi.

Vạn Tiểu Đường khẽ phì cười, biết Cổ Trân đang ghẹo Tả Đăng Phong, cô dù không quay sang lại, nhưng cũng có thể tưởng tượng ra cái bản mặt vốn lúc nào cũng âm trầm của Tả Đăng Phong trở nên bất đắc dĩ và lúng túng.

Tả Đăng Phong không đáp, hắn nhắm mắt lại mặc kệ cô, trong tình huống này nói cái gì cũng đều không đúng, tốt nhất là không nói.

Tả Đăng Phong không nói lời nào, Cổ Trân cũng không hỏi nữa, nhưng cô cũng không có ý rời đi, ghé ngồi của máy bay rất lớn, chẳng khác gì ghế sofa, rất rộng rãi thoải mái.

Một lúc sau, đám Đại Đầu quay lại, không ai lấy súng, chỉ xách theo rất nhiều đạn và lựu đạn, họ đều có súng mình dùng đã quen, chỉ bị thiếu đạn mà thôi.

Lấy đạn dễ dàng hơn. Các binh sĩ không thích loại lựu đạn hắn chuẩn bị cho lắm, vì hiệu quả và độ thuận tiện không cao. Tả Đăng Phong nghe họ nói chuyện mới hiểu thứ họ cần là loại lựu đạn tròn dẹt như phân ngựa, có màu đen bóng, loại này hắn cũng có thấy nhưng không biết, nên không lấy.

Cổ Trân có cách ăn nói và xử sự giống hệt bà nội Kỷ Toa, nhưng không phải vì Kỷ Toa dạy cho cô, vì lúc Kỷ Toa mất cô còn rất nhỏ, nên sự giống nhau này chỉ là do di truyền, nói thông tục chính là huyết thống, ẩn bên trong máu.

Tả Đăng Phong hiểu tính Kỷ Toa, nên đoán ra được Cổ Trân cố kéo quan hệ với hắn không phải có cảm tình với hắn, mà là có mưu đồ khác, hiện giờ bệnh độc khắp nơi, chỉ có người tu hành tử khí đỉnh cao có thể hành động như thường, còn có thể che chở bảo vệ cho người khác, nên các đạo nhân tử khí đỉnh cao đều là đối tượng tranh đoạt của tất cả mọi người, rất được tôn kính, địa vị cực cao, nói trắng ra là, Cổ Trân đối với hắn thấy sang bắt quàng làm họ, chính là nhằm vào thực lực của hắn mà tới.

“Tả chân nhân, chúng ta hiện giờ đã tiến vào không phận nước Nga, trước khi trời tối sẽ bay tới khu không người, những rương này lúc nào thả xuống?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Khu không người đó cách đây bao xa?”

“Năm ngàn km.” Vạn Tiểu Đường đáp.

“Cứ hai trăm km thả một cái, cô chọn chỗ ném cho chính xác, phải ném đúng tuyến đường chúng ta trở về.” Tả Đăng Phong nói.

“Trên không không mở cửa máy bay được, nhưng tôi có thể hạ thấp, mở khoang an toàn ra.” Vạn Tiểu Đường xóc tấm thảm dưới ca bin, “Dưới này chính là khoang an toàn.”

Tả Đăng Phong gật đầu.

Đến sáu giờ chiều, Vạn Tiểu Đường báo máy bay đã tới khu không người, Tả Đăng Phong chuyển rương tới, Vạn Tiểu Đường hạ thấp độ cao, Tả Đăng Phong quăng rương xuống đất, rương nào cũng cột rất nhiều vải đỏ, rơi xuống đất rất dễ thấy.

Suốt một quãng thời gian sau đó, Tả Đăng Phong không ngừng bận rộn, nhưng sao mãi mà không thấy đến đêm, tỉ mỉ nghĩ lại, mới nhớ ra khu vực này của Bắc cực mặt trời không bao giờ lặn, nên không thể có ban đêm.

“Tả chân nhân, bay dưới thấp làm quá hao dầu.” Nửa đêm, Vạn Tiểu Đường nói.

“Còn cách chỗ phải tới xa lắm không?” Tả Đăng Phong hỏi, lúc này phía dưới là những con sông băng và cánh đồng tuyết, hiển nhiên đã tiến vào khu vực Bắc cực.

“Một ngàn km, xăng dầu miễn cưỡng có thể kiên trì tới được.” Vạn Tiểu Đường cao giọng đáp lại.

“Hạ thấp xuống hai lần nữa thôi.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị, hai ngàn dặm quá xa, trên đường nhất định phải để lại rương tiếp tế.

Vạn Tiểu Đường không nói gì nữa, sau đó bay thấp xuống hai lần, Tả Đăng Phong đem hai rương còn lại đẩy xuống.

“Xăng dầu đã sắp hết, còn cách chỗ cần tới 250 ngàn mét, phải bỏ máy bay, mọi người chuẩn bị sẵn sàng.” Vạn Tiểu Đường nói to.

“Bỏ máy bay?” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Tôi đã nghĩ kỹ rồi, cảm thấy không thể nào hạ cánh bình thường được, sức nặng của máy bay sẽ làm tăng băng bị vỡ, nên tôi muốn để cho bụng máy bay tiếp đất luôn, để tăng diện tích tiếp xúc lên đến mức tối đa.” Vạn Tiểu Đường cao giọng giải thích.

Tả Đăng Phong gật đầu, hẳn chẳng biết gì về máy bay, nên nghe lời Vạn Tiểu Đường là hay nhất.

Mọi người lập tức thu thập hành trang, Tả Đăng Phong công rương gỗ, gọi Thập Tam dậy, Cổ Trân cũng nhanh chóng mặc áo khoác vào.

Vạn Tiểu Đường áy bay chậm chậm hạ xuống..

409. Q.4 - Chương 409: Trời Đất Ngập Tràn Băng Tuyết

“Mọi thứ đều cột chặt vào người, mở hết đai an toàn ra, ngồi sát ngay cửa máy bay, lỡ có vấn đề tôi cũng kịp cứu các người. ” Tả Đăng Phong nói to.

Mọi người lập tức kiểm tra, cột chặt đồ đạc vào người.

“Mã Quý, nếu xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ông phụ trách đưa Vạn Tiểu Đường ra ngoài ” Tả Đăng Phong nói với Mã Quý.

“Được. ” Bọ Rầy lộ vẻ căng thẳng.

“Thù Mộ Vũ cột chặt lên vải và đồ dùng lên lưng.” Tả Đăng Phong ra lệnh.

“Hiếu. ” Đại Đầu gật đầu.

“Vạn Tiểu Đường, đừng lo quá. Nếu có chuyện, chúng ta vẫn chạy đi được.” Tả Đăng Phong trấn an Vạn Tiểu Đường.

Vạn Tiểu Đường không đáp lại, cô đang chăm chú tìm thời cơ và địa điểm để chạm đất. Cô vốn chỉ là phụ lái, chưa bao giờ hạ cánh kiểu này, nên rất căng thẳng.

Máy bay hạ xuống gần sát mặt đất. Tả Đăng Phong nhìn qua cửa sổ, thấy mặt băng bên ngoài không hề trơn nhẵn như lúc nhìn thấy từ trên à thỉnh thoảng lại có những gò đồi nhỏ, làm Vạn Tiểu Đường gặp rất nhiều khó khăn khi hạ xuống. Vạn Tiểu Đường mãi mà không tìm ra được chỗ nào thích hợp để hạ cánh.

Máy bay khi sắp hết xăng sẽ vang lên còi báo động. Vạn Tiểu Đường bị tiếng còi không ngừng làm bực bội, cầm ngay ly nước đập một phát lên nút chỉ còi trên bàn điều khiển.

“Hạ xuống đi, chỉ cần không đụng vào núi băng là được.” Tả Đăng Phong nói thật dịu dàng để giảm bớt sự căng thẳng cho Vạn Tiểu Đường .

Máy bay lúc hạ xuống, tốc độ là cực nhanh, nhanh hơn ô tô gấp mấy lần. Là phi công, phải phụ trách an toàn cho tất cả người trên máy bay, nên Vạn Tiểu Đường chịu áp lực trong lòng rất lớn, hai bàn tay nắm chặt cần điều khiển, căng thẳng nhìn về phía trước, thỉnh thoảng lại nhìn vào trong khoang máy bay, mặt tái mét.

“Chúng ta sắp tới chỗ cần tới rồi à? ” Tả Đăng Phong cười hỏi.

“Không đủ xăng, không tới được.” Vạn Tiểu Đường trừng mắt đáp to.

“Vậy còn không mau dừng lại!” Tả Đăng Phong cao giọng.

Nghe hắn nói vậy, Vạn Tiểu Đường cũng hạ quyết tâm. Vừa vặn phía trước có khu vực bằng phẳng khá lớn, Vạn Tiểu Đường bắt đầu cho chạm đất. “Giảm tốc độ không thể dùng thắng giảm tốc độ vìm vậy sẽ làm tăng thêm trọng lượng áy bay, nhưng không dùng nó thì chỉ còn cách dựa vào động cơ phản đẩy để giảm tốc độ.”

Vạn Tiểu Đường lăm bằm, máy bay chạm xuống đất, làm vang lên một tiếng nổ lớn, mọi người trong nháy mắt bị xóc nảy đến thất điên bát đảo, ngã nhào nghiêng ngả.

“Không thể chỉ dựa vào động cơ phản đẩy mà dừng lại được, phải dùng thắng giảm tốc độ thôi.” Vạn Tiểu Đường tiếp tục lăm bằm, bấm vào một cái nút, hai bên máy bay vang lên tiếng nổ vang rền, tốc độ của máy bay đột nhiên giảm hẳn.

Thính giác của Tả Đăng Phong vượt xa người thường, nên nghe được trong tiếng nổ có âm thanh kèn kẹt, đây là âm thanh mặt băng bị nứt vỡ mặt băng một khi nứt vỡ sẽ có quán tính nhất định, nói cách khác càng đi tới mặt băng sẽ càng yếu.

“Băng nứt!” Tả Đăng Phong quyết đoán giơ tay đánh văng cửa máy bay.

Gió lạnh lập tức ùa vào trong máy bay, nhiệt độ giảm xuống đột ngột làm mọi người đều giật mình.

“Ôm đầu!” Tả Đăng Phong xách từng bình sĩ ném ra ngoài, khi ném đều dùng linh khí bọc lại làm bước đệm để giảm xung lượng khi rơi xuống đất.

Bọ Rầy mang theo Vạn Tiểu Đường vọt ra, Đại Đầu công túi hành lý, nhảy ra sau. Trên máy bay chỉ còn lại Cổ Trân. Cổ Trân tưởng Tả Đăng Phong sẽ ôm cô thoát hiểm, nhưng không ngờ Tả Đăng Phong vẫn tiếp tục xách cô ném ra ngoài, rồi quơ lấy Thập Tam chạy ra khỏi máy bay.

Trong nháy mắt, trong máy bay đã bị đóng thành băng, mặt băng bên dưới máy bay hiện lên một khe nứt to, máy bay trong nháy mắt chìm xuống nước.

Tả Đăng Phong lẳng không nhìn xuống theo chiếc máy bay đang chìm.

“Có ai bị thương gì không? ” Tả Đăng Phong đến chỗ mọi người.

“Không sao, tôi không sao, không sao cả...” Mọi người liên tiếp trả lời.

Tả Đăng Phong thấy không có ai bị thương mới yên tâm.

“Tắt cả lại đây!” Tả Đăng Phong hô lớn.

“Từ đây tới chỗ có nhiệt độ mười tám độ dưới 0 còn khoảng 180 km.” Đại Đầu lấy máy ra kiểm tra phương vị và nhiệt độ chung quanh.

“Cũng không xa lắm. ” Tả Đăng Phong nhìn quanh. Mọi người hiện đang vào phía đông Bắc, phóng tầm mắt nhìn tới chỉ tới biển tuyết mênh mông trắng lóa, không còn màu gì khác.

“Nếu cảm thấy thị lực mơ hồ, có thể đeo kính phân cực vào để phòng ngừa bị quáng tuyết.” Đại Đầu lấy kính mắt ra ọi người và Vạn Tiểu Đường, người tu hành không cần vật này.

“Hướg bắc có khí tức con người không? ” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Không có. Nhưng chung quanh đây có rất nhiều khí tức kỳ quái lộn xộn. Quan Khí Thuật không nhận ra được chúng là con gì, cũng không nhìn ra chúng có linh khí tu vi hay không.” Đại Đầu cau mày lắc đầu

Tả Đăng Phong gật đầu. Những khu Bắc cực ít bị con người quấy rối có nhiều loại động vật cũng là điều bình thường.

“Có một vật rất lớn đang tiến về phía chúng ta.” Đại Đầu hô lớn.

“Là cái gì, cách bao xa?” Tả Đăng Phong chẳng chút kinh hoàng.

“Không biết. Thể hình rất to, đang từ dưới biển hướng tây bắc nổi lên.” Đại Đầu xách búa lên.

“Đừng vội. Chúng là tới vì cái máy bay.” Tả Đăng Phong đề khí lắng không nhìn xuống. Đại Đầu bảo rất to, nhưng hẳn nhất định phải nhìn thấy tận mắt, biết là cái gì thì mới biết cách xử lý.

Tả Đăng Phong nhìn xuống chỗ máy bay. Máy bay chỉ chìm xuống chừng năm trượng thì không chìm nữa, mà trôi nổi vì bên trong máy bay vẫn còn không khí. Nước biển nơi này không hề có màu xanh như nước bị ô nhiễm, mà vẫn có màu trong suốt.

“Tả chân nhân cẩn thận, nó tới!” Đại Đầu hô lớn cảnh báo

Đại Đầu vừa la xong, kẻ băng nứt phía dưới máy bay đột nhiên có chấn động mạnh, cho thấy sinh vật kia đã va chạm vào, chấn động rất kịch liệt nhưng sinh vật kia vẫn chưa hề lộ diện.

Tả Đăng Phong vừa nghĩ có lẽ là cá voi thì mấy cái vòi to thô như cột buồm từ dưới nước thò lên, cuốn lấy máy bay lôi xuống nước.

Biết nó là gì rồi, Tả Đăng Phong lập tức trở về.

“Cái gì vậy? ” Cổ Trần hỏi

“Một con bạch tuộc, không có gì đáng lo, đi thôi.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời. Tuy hẳn nói rất hời hợt, nhưng trong lòng lại rất khiếp sợ. Hẳn lớn lên từ biển, nhưng chưa bao giờ gặp được con bạch tuộc nào khổng lồ như thế, chỉ riêng cái vòi phía trước mà đã to như cột buồm, con bạch tuộc to như vậy hiển nhiên đủ sức xưng bá một phương.

“Thù Mộ Vũ, chú ý quan sát khí tức những sinh vật gần, có gì báo động ngay. Nếu có chuyện xảy ra ngoài ý muốn, ba người chúng ta mỗi người xách lấy hai đồng đội bay lên cao để tránh.” Tả Đăng Phong nói, hẳn, Đại Đầu, và Bọ Rầy là người tu hành, Vạn Tiểu Đường và năm binh sĩ vừa vặn là sáu người.

Đại Đầu và Bọ Rầy gật đầu.

“Xuất phát.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

Người bình thường vùng cực Bắc muốn nhận biết phương hướng thì phải dựa vào máy móc, nhưng người tu hành không cần như vậy, cảm quan của họ cực kỳ nhạy cảm, không bao giờ bị lạc phương hướng. Đại Đầu nhìn quanh xác định phương hướng, rồi mọi người đi lên hướng bắc.

“Quanh đây quả thực có rất nhiều khí tức quái dị, nhưng chúng đều bên tầng băng, nếu gặp nguy hiểm tôi sẽ thông báo ngay ọi người.” Đại Đầu thấy mọi người nơm nớp lo sợ thì trấn an.

Người tới hoàn cảnh xa lạ ai cũng căng thẳng, dù là quân nhân được huấn luyện nghiêm chỉnh cũng vậy, nhưng họ quen thuộc hoàn cảnh rất nhanh, nhanh chóng buông lỏng cảnh giác.

Mặt băng của Bắc cực có độ dày mỏng không giống nhau, thỉnh thoảng lại có những khe hở. Thập Tam xông lên chạy trước. Nó có khả năng lặn không, không sợ bị rơi vào kẻ băng nứt, hơn nữa nó vốn sống trên núi tuyết, quen với tình huống vùng tuyết.

Thập Tam chạy trước dẫn đường, theo sau lần lượt là Đại Đầu, Bọ Rầy và Tả Đăng Phong. Ba người đi cách nhau chừng mười bước, giữa mỗi người có hai người đồng đội, sắp xếp như vậy là để một khi xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, người tu hành có thể xách ngay lấy họ vọt lên cao.

Lúc này bên ngoài là mùa hạ, nhiệt độ chừng hai mươi, ba mươi độ, tiến vào Bắc cực, nhiệt độ xuống dưới âm bốn mươi, năm mươi độ. Chênh lệch nhiệt độ làm những người không có linh khí tu vi khá là khổ sở. Màn chắn tử khí vốn là để ngăn gió, nhưng đây không có gió nên màn chắn không có được bao nhiêu tác dụng, ai nấy đều thổ ra sương, run lấy bầy.

Mặt đất có tuyết nên đi mỗi giờ chỉ được chừng mười dặm, hơn nữa nơi này địa hình phức tạp, không phải là vùng đất bằng phẳng, thỉnh thoảng lại có sông băng cách trở, người tu hành phải xách người lặn không bay qua, nếu gặp sông lớn, phải bay vòng qua, ảnh hưởng rất lớn đến tốc độ.

Vì không có ban đêm, mọi người không ngừng đi tới. Tả Đăng Phong lưu ý quan sát, thấy sau mấy canh giờ, Vạn Tiểu Đường không đi được nữa, Tả Đăng Phong ra lệnh mọi người tạm thời nghỉ ngơi.

Mọi người lập tức bắt đầu dựng lều vải. Tả Đăng Phong vốn cho họ dựng để cho đám phụ nữ có chỗ để mà thôi, đàn ông đã có màn chắn tử khí che chở, có lều vải hay không cũng không thiết yếu, nhất là vào trong lều rồi sẽ không quan sát được tình huống chung quanh.

Tả Đăng Phong lấy Huyền Âm chân khí gia cố thêm tầng băng, sau đó dùng Thuần Dương linh khí để sưởi ấm mọi người, nếu không, lâu trong băng tuyết sẽ làm mọi người bị tổn thương nghiêm trọng.

“Sao đương nhiên ấm áp thế nhỉ?” một người lính nghi hoặc nhìn quanh.

“Lấy lương khô ra đi, tôi giúp các người hâm nóng.” Tả Đăng Phong nói.

Nếu không phải Tả Đăng Phong dẫn đội, mọi người giờ này chỉ có đường ăn đồ ăn bị đóng băng. Nhưng giờ nhờ hẩn chẳng những có thể ăn cơm nóng mà còn được nghỉ ngủ trong ấm áp. Mọi người nhanh chóng ăn uống xong xuôi, chui vào trong túi ngủ ngủ thiếp đi, chỉ còn lại Tả Đăng Phong và Đại Đầu. Tả Đăng Phong chịu trách nhiệm phát nhiệt khí, còn Đại Đầu chịu trách nhiệm canh giới.

Tả Đăng Phong lên tiếng trước: “Cậu biết bao nhiêu về tử khí phúc địa?”

“Sao cơ? ” Đại Đầu ngẩng đầu lên.

“Nói tình huống bên trong đi, tôi muốn biết...”

410. Q.4 - Chương 410: Thấy Chết Mà Không Cứu

“Chuyện về tử khí phúc địa tôi cũng chỉ là được nghe một ít từ tứ sư bá, sư phụ chưa bao giờ nói tới.” Đại Đầu trả lời.

“Tứ sư bá của cậu nói như thế nào?” Tả Đăng Phong hỏi, tứ sư bá của Đại Đầu chính là Béo lỗ mãng kia.

“Là giống như tôi đã nói với ngài trên đường bay tới Ai Cập, theo tứ sư bá nói tử khí phúc địa rất lớn, đồ vật bên trong đó cũng giống ngoài này, cũng có núi cao sông rộng, đạo quan nhà tranh, cây cối vân vân, người tu đạo tử khí đỉnh cao nơi đó có thể vĩnh sinh bất tử, sống rất thích ý.” Đại Đầu trả lời.

“Đồ vật bên trong đó đều là đồ thật ?” ánh mắt Tả Đăng Phong bắt đầu mờ ảo.

“Đối với người đó thì đương nhiên là chân thực.” Đại Đầu trả lời.

“Ồ.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Tả chân nhân, ngài đừng suy nghĩ quá nhiều, người tốt đương nhiên sẽ có báo đáp tốt.” Đại Đầu do dự rồi nói.

“Cậu ngủ đi, để tôi canh chừng cho.” Tả Đăng Phong thuận miệng nói. Đại Đầu là người lùn, người khác đi một bước hẩn phải đi hai bước, hơn nữa hẩn còn phải công trang bị rất nặng, cũng cần phải nghỉ ngơi.

“Ừm, làm phiền ngài.” Đại Đầu đem tư liệu bỏ vào ba lô, cuộn mình ôm lấy balo, nằm xuống.

Thuần Dương chân khí sẽ làm băng từ từ tan, Tả Đăng Phong đành phải hai tay luân phiên, Huyền Âm chân khí gia cố tầng băng một lúc, rồi lại Thuần Dương chân khí một lúc, lại vừa còn phụ trách canh giới tình huống chung quanh may mà hẩn có linh khí dồi dào, nên chưa thấy mệt.

Sau một canh giờ, trong lều có động tĩnh, Cổ Trân thức dậy, nhìn Tả Đăng Phong cười cười, rồi chạy ra xa. Tả Đăng Phong bị Vạn Tiểu Đường gây sự cổ một lần rồi, nên vội đứng dậy nhìn theo, thấy Cổ Trân cũng không chạy xa lắm thì vội quần ngồi xổm xuống, hóa ra cô muốn đi ngoài.

Tả Đăng Phong cực kỳ lúng túng, vội quay sang ngồi xuống, trong lòng rất không đương nhiên, hắn không thể nói vì sao mình lại đứng theo nhìn theo cô, nói không hết thì có vẻ giấu đầu lòi đuôi, nhưng nếu không giải thích thì lại trở thành lưu manh nhìn trộm phụ nữ đi tiểu.

Một lúc sau Cổ Trần trở về, nhìn Tả Đăng Phong cười hài hước, vén lều vải đi vào.

Tả Đăng Phong như trút được gánh nặng, hắn ghét nhất là lúng túng, dù là mình lúng túng hay người khác lúng túng đều không thích.

Sau đó Tả Đăng Phong đều cố ý suy nghĩ lung tung, lúc thì nghĩ tới bàn ăn Mãn Hán toàn tịch, lúc lại nghĩ đến con chim độc nằm đó mang hắn bay ra khỏi trận pháp, suy nghĩ lung tung để tận lực khắc chế bản thân mình. Bao nhiêu năm nay hắn vẫn luôn khắc chế, áp chế, nên mỗi khi gặp phải tình huống kích thích sẽ phản ứng rất mãnh liệt, cũng may sẽ sớm được giải thoát, càng sớm trợ giúp người Tử Dương quan tìm đủ ba món đồ, thì sẽ càng sớm được ngày hôn về tử khí phúc địa, nơi đó có người phụ nữ của hắn.

Nghĩ đến Vu Tâm Ngữ, Tả Đăng Phong lại nhớ tới cái giường Thanh Thủy quan, nhớ đến những lúc hai người triền miên mà cười ngổ.

“Miêu ~” ngay khi Tả Đăng Phong đang sắp xuất thần, Thập Tam đột ngột kêu lên, Tả Đăng Phong và Thập Tam chung đã lâu, tuy Thập Tam hay mèo, nhưng tiếng kêu của nó hắn nghe hiểu được, kiểu kêu này chính là báo hiệu có kẻ địch.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn theo ánh mắt Thập Tam, thấy xa xa có một con vật màu trắng đang nhanh chóng tới gần, căn cứ tư thế di động thì hắn là một con gấu bắc cực.

Nó tới gần, Tả Đăng Phong nhìn thấy con gấu này không hề bị rụng lông, nhưng con mắt của nó có màu đỏ, rõ ràng đã bị bệnh độc tập kích, nhưng không bị rụng lông là vì vi nói với bệnh độc sợ lạnh, nơi cực lạnh sẽ bị hạn chế, không làm kích chủ rụng lông.

Tả Đăng Phong không chút căng thẳng, loại động vật này đối với hắn không có uy hiếp gì, giết chết rất dễ.

Con gấu hắn nhiên đã nhìn thấy mọi người, nên mới xông tới. Gấu bắc cực là số một số hai động vật ăn thịt trên đất bằng, con gấu này thân dài vượt quá hai mét, nặng có hơn 500 cân, lao nhanh tới, rất là thanh thễ.

Thập Tam thấy kẻ địch tới, hai lỗ tai dựng đứng, hai mắt tròn tròn, đây là dấu hiệu nó sắp phát động công kích, Tả Đăng Phong vội giơ tay ra hiệu cho Thập Tam không được manh động.

Gấu bắc cực nhanh chóng tới gần, năm dặm, bốn dặm, ba dặm, ngay khi Tả Đăng Phong đứng lên chuẩn bị nghênh địch thì đột ngột xuất hiện tình huống ngoài ý muốn, từ dưới mặt băng đột ngột xuất hiện một cái gai nhọn khổng lồ dài tới ba mét, từ dưới trời, xuyên thẳng bụng con gấu.

Tả Đăng Phong cau mày, cái gai nhọn khổng lồ kia có màu xanh lục, rất là sắc bén, to dần xuống phía dưới, chỗ ngay sát mặt băng to bằng miệng bát, mặt băng nơi này dày khoảng chừng năm sáu mét, cây gai nhọn khổng lồ có thể từ dưới băng đâm lên, thì tổng chiều dài của nó chỉ ít cũng phải tám chín mét, Tả Đăng Phong suy nghĩ rất nhanh, theo hắn biết động vật dưới nước không có con nào có thứ vũ khí như thế.

Cây gai nhọn khổng lồ đâm trúng gấu bắc cực lập tức rút trở xuống nước. Con gấu tuy bị cây gai nhọn khổng lồ đâm thẳng nhưng chưa tử vong, phần nộ gầm rú, đứng thẳng lên, đập mạnh hai chân trước xuống đất, mỗi một lần đập đều làm máu màu xanh lục từ vết thương phun ào ra ngoài.

Tả Đăng Phong nghi hoặc quan sát, này quái vật trốn dưới băng kia rõ ràng là bị chấn động do con gấu tạo ra khi chạy tới đây hấp dẫn tới, nhưng nó rốt cuộc là con gì, chỉ mỗi cái sừng đã dài gần ba trượng, bản thể chắc chắn phải to hơn rất nhiều, theo tỉ lệ giữa sừng và cơ thể của động vật trên đất bằng mà tính, thì con vật dưới băng phải dài ít nhất phải trăm mét trở lên.

Tư thế đập hai chân trước xuống mặt băng của con gấu là động tác săn thức ăn quen thuộc của nó, nhưng tập quán này lại cung cấp cho con quái vật trốn dưới băng có mục tiêu công kích chính xác, nên một lúc sau cây gai nhọn khổng lồ đâm ra lần thứ hai, nhưng lần này không phải một cây gai nhọn khổng lồ, mà là mấy chục cái, một cái trong đó đâm trúng đầu con gấu, con gấu ầm ầm ngã xuống đất, co giật chết ngay.

“Tả chân nhân, xảy ra chuyện gì?” Bộ Rầy bị tiếng gào rú của con gấu lúc sắp chết đánh thức dậy trước tiên.

Tả Đăng Phong giơ tay ra hiệu Bộ Rầy đừng nói chuyện, con gấu đã ngã xuống đất tử vong, những cây gai nhọn khổng lồ cũng bị thu về, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, con quái vật trốn dưới băng chẳng mấy chốc sẽ phá tan mặt băng lên ăn uống.

“Dưới băng có động vật, cả một đám.” Đại Đầu ngồi dậy, hô to.

Tiếng hô của Đại Đầu đánh thức mọi người, ai nấy cuống quýt đứng dậy, thì tảng băng chỗ con gấu sụp xuống, xác con gấu lọt xuống kẽ băng nứt.

Tầng băng một khi vỡ sẽ có tính kéo dài, chỗ băng kia vỡ kéo dài tới tận chỗ mọi người đóng quân, tiếng rầm rừ từ xa lan tới gần, làm mọi người hoảng loạn.

“Tất cả đứng yên, đừng nhúc nhích.” Tả Đăng Phong bắt mắt nhìn quanh, những binh sĩ này tuy ra vẻ ghê gớm, nhưng trong xương lại chẳng có chút hiếu chiến, binh sĩ thời bình và binh sĩ trong thời loạn quả là chênh lệch quá xa.

Tả Đăng Phong lên tiếng, sự ồn ào lập tức chấm dứt, ai nấy đứng thẳng tại chỗ, nhìn khe hở rộng chừng mấy mét băng đang lan tới gần.

Đây là một quá trình thử thách năng lực chịu đựng của con người, Tả Đăng Phong ra lệnh mọi người không được cử động, nhưng khe nứt đang lan thẳng về phía họ, nếu vẫn cứ đứng bất động thì sẽ lọt vào trong khe nứt.

Khi khe nứt lan tới nơi, hai binh sĩ, một nam một nữ kinh hoàng né sang hướng bắc, quyết định sai lầm này đã làm họ phải mất mạng. Vì vết nứt khi lan tới cách Tả Đăng Phong hơn ba trượng thì tách ra, hai người vừa vịn trượt chân lọt vào kẽ băng nứt.

Đại Đầu vội vùng linh khí ra cứu, nhưng y chỉ có tu vi tử khí cấp thấp, không cứu được hai người.

“Thu dọn đồ đạc, đi thôi.” Tả Đăng Phong ra lệnh, tảng băng gãy vỡ đã dừng, mọi người tạm thời an toàn.

Mọi người vội vàng thu thập hành trang.

“Tả chân nhân, tại sao người không cứu người?” Đại Đầu phẫn nộ chất vấn Tả Đăng Phong, hai binh sĩ kia đã lọt vào nước biển có chứa bệnh độc, không thể cứu được nữa, nhưng với tu vi đỉnh cao, Tả Đăng Phong hoàn toàn có thể cứu họ trở về trước khi họ rơi vào trong đó.

“Cậu cảm thấy bây giờ là lúc nói chuyện này à?” Tả Đăng Phong cột chặt rương gỗ, đưa tay túm lấy Cổ Trần.

Đại Đầu nhìn quanh, thấy dưới băng có khí tức của mấy chục con động vật to lớn, chúng đang tranh đoạt xác con gấu bắc cực, nếu bây giờ không đi sẽ bỏ mất cơ hội tốt, nên không chất vấn Tả Đăng Phong nữa, nhanh chóng cột hành lý của mình vào người.

Một lúc sau mọi người thu thập xong, Tả Đăng Phong lập tức dẫn họ rời đi.

“Tả chân nhân, sao hồi nãy người không cứu người?” thoát hiểm, Đại Đầu lại chất vấn Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong rõ ràng trăm phần trăm thấy chết mà không cứu, quả là ác liệt.

“Ngài đã nói sẽ bảo vệ chúng tôi!” Một người lính cao giọng phụ họa.

“Lúc đó tình thế nguy cấp, Tả chân nhân đứng khá xa, góc độ cũng không phù hợp, không thể trách ngài ấy.” Bộ Rầy luôn cật lực gìn giữ mối quan hệ với Tả Đăng Phong, thấy hắn bị mọi người chất vấn, vội xen vào.

“Tôi bảo các người đứng yên đừng nhúc nhích đương nhiên là có lý do. Nếu tin tôi, có hậu quả gì tôi sẽ phụ trách, còn nếu đã không tin tôi, xảy ra hậu quả thì tự mình mà chịu.” Tả Đăng Phong trả lời gần như lãnh huyết, tảng băng chỗ mọi người nghỉ ngơi vốn đã được hắn dùng Huyền Âm chân khí Đóng băng, cứng hơn hẳn những nơi khác, hắn biết chắc khe băng nứt đến đó là phải dừng lại.

“Đó là lý do của ngài à, họ là đồng đội của chúng ta, ngài có thể tùy tiện muốn bỏ là bỏ họ hay sao? ” Đại Đầu cao giọng.

“Tổ chất tâm lý của họ không tốt, lại không nghe lệnh chỉ huy, người như vậy mang theo bên người sớm muộn cũng sẽ hại chết chúng ta.” Tả Đăng Phong đáp.

“Ông ta chỉ coi chúng ta là lính, đến lúc xong việc nhất định sẽ bỏ lại chúng ta.” Nam binh sĩ vừa nói lại lên tiếng.

“Tôi cho anh ba phút thuyết phục để tôi không giết anh.” Tả Đăng Phong gần giọng, trong đội ngũ sợ nhất là không đồng lòng, những kẻ đầu độc quân tâm đều đáng chết.

“Đừng có nói nhảm, người tu hành có thể ngày đi ngàn dặm, Tả chân nhân một ngày đêm ít nhất cũng có thể lướt ra khỏi ba ngàn dặm, nếu ngài ấy muốn bỏ mặc các người, thì đã không cách mỗi mấy trăm dặm lại thả một thùng thực phẩm.” Bọ Rầy thấy Tả Đăng Phong nổi sát cơ, vội lên tiếng điều đình.

Bọ Rầy tuy là nịnh hót, nhưng trong câu nói này có nói tới điểm mấu chốt, nên mọi người đều im bật, ai nấy đều cảm thấy vừa kính vừa sợ Tả Đăng Phong, kính là hắn đã sớm vì mọi người lưu lại đường lui, muốn mang mọi người trở lại, là một lãnh đạo thật sự, sợ là vị lãnh đạo này tính khí quá dữ dằn, không nghe lời thì phải chết.

Tả Đăng Phong nhìn quanh, xác định mọi người đã toàn tâm, mới nhìn Đại Đầu, “Không phải cậu xách theo cả đồng tư liệu sao, điều tra xem vừa này là vật gì...”

411. Q.4 - Chương 411: Sát Cơ Tứ Phía

“Thông qua khí tức không đoán ra được chúng là gì, chỉ có thể nhìn ra đầu của chúng rất lớn.” Đại Đầu đưa mắt nhìn qua, xác định đám động vật kia không có bám theo.

“Trên đầu chúng có cái sừng màu xanh lục dài tới chín mét.” Tả Đăng Phong nhắc, lúc Đại Đầu đứng dậy đám quái vật đã thu sừng về, nên Đại Đầu không nhìn thấy.

Đại Đầu nghi hoặc, lúi túi ra lật xem.

“Tả chân nhân, có phải rỗng không?” Cổ Trần tới hỏi Tả Đăng Phong.

“Không phải, tôi đã từng gặp Ngũ Trảo Kim Long, sừng của nó không dài như vậy.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Hay là cá kình một sừng?” Hiện giờ còn sót lại ba binh sĩ hai nam một nữ, nam binh sĩ từng chất vấn Tả Đăng Phong về suy đoán tám ván gỗ là tàu ngầm chính là người này.

“Cá kình một sừng là con gì?” Đại Đầu hỏi, y chưa bao giờ tới Bắc cực, nếu không chẳng cần phải xách theo nhiều tài liệu như vậy.

“Một loại cá voi mọc sừng, cái sừng đó thật sự không phải là sừng, mà là hàm răng bị biến dài ra, nhưng sừng của chúng không dài tới chín mét, thông thường không vượt quá ba mét.” Binh sĩ kia trả lời.

“Phải con này không?” Đại Đầu nhanh chóng từ mục lục tìm ra trang tư liệu về cá kình một sừng, trên trang đầu còn có mấy tấm ảnh.

“Đúng rồi, hồi trước chúng tôi chấp hành một nhiệm vụ hộ tống đã từng thấy nó.” Binh sĩ liếc nhìn tám hình, gật đầu.

Đại Đầu đưa tư liệu cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cúi xuống xem, nhìn cái sừng thì chắc là loại động vật này, hơn nữa loại động vật này có thói quen quần cư, sừng của chúng cũng là màu xanh lục, tình hình cơ bản là phù hợp, chỉ là cái sừng hắn thấy to hơn rất nhiều, có thể là do bệnh độc tạo ra biến dị.

“Tất cả mọi người cẩn thận, tận lực tăng nhanh tốc độ, chúng ta hiện giờ còn trên mặt băng, rất không an toàn.” Tả Đăng Phong nói.

Mọi người gật đầu, lập tức tăng tốc.

Hiện giờ còn sót lại bảy người, ba người tu hành, ba binh sĩ, và Vạn Tiểu Đường. Cô thể lực kém, Bọ Rầy rất có trách nhiệm thi hành nhiệm vụ, thấy Vạn Tiểu Đường thờ dốt, thì chủ động vác cô lên lưng.

Tả Đăng Phong vẫn rất ung dung, tuy đã xuất hiện hai loại sinh vật biển to lớn, nhưng chúng đều nằm trong phạm vi con người đã biết, chưa xuất hiện loại dị chủng nào mà mọi người chưa từng gặp.

Việc mặt trời không lặn, lúc nào cũng là ban ngày đối với mọi người vừa có lợi vừa có hại, vì lúc nào cũng có thể chạy đi được, cách đến mục tiêu càng lúc càng gần, nhưng nó cũng làm cho đầu óc mọi người hơi bị thác loạn, cả Tả Đăng Phong cũng cảm thấy không ổn. Con người đã quen mặt trời mọc thì làm mặt trời lặn thì nghỉ, trong tiềm thức lúc nào cũng chờ đợi đến tối để nghỉ ngơi, mà chờ mãi buổi tối không tới khiến ai cũng có tâm lý lo lắng chờ đợi, cộng với việc lúc nào cũng chỉ nhìn thấy tuyết trắng xóa xung quanh làm mọi người càng bị áp lực, mắt con người đã quen nhìn thấy nhiều màu sắc, bỗng nhiên trước mắt chỉ còn mỗi một màu trắng, trong thời gian ngắn không ai có thể quen thuộc được.

Để nhằm giảm áp lực, mọi người luôn miệng nói chuyện, Tả Đăng Phong nghe nhiều, nói ít, theo những câu chuyện, hẳn biết được hai binh sĩ nam một người từng là lính hải quân, một người là lính lục quân, Cổ Trân lúc trước cũng là lục quân, ai cũng thạo bắn súng, từng giết người, nhưng những người họ giết đều là người bị bệnh độc lây nhiễm.

Trên băng nguyên thỉnh thoảng có gấu xuất hiện, con nào nhìn thấy mọi người cũng đều xông tới công kích, sợ chúng lại kéo cá kình một sừng tới, Tả Đăng Phong ra lệnh Cổ Trân nổ súng giết ngay, hẳn biết loại súng bắn tia này, biết nó bắn được rất xa, tiếng nổ lại nhỏ.

Cổ Trân bắn cực tốt, hơn năm dặm vẫn bách phát bách trúng.

“Tả chân nhân, tôi có chuyện muốn nói với ngài.” Đại Đầu dừng bước chờ Tả Đăng Phong.

Mọi người thức thời đi trước, Tả Đăng Phong đi tới bên cạnh Đại Đầu dừng lại.

“Nơi này rất nguy hiểm, vô cùng nguy hiểm.” Đại Đầu nghiêm túc.

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Đại Đầu, hẳn biết Đại Đầu vẫn chưa nói hết.

“Ở dưới băng chỗ nào cũng có những động vật kỳ quái, số lượng rất nhiều, ngay dưới chân chúng ta cũng có.” Đại Đầu chỉ xuống dưới chân.

“Cùng một loại động vật?”

“Không, giống rất tap, đám cá kình một sừng lúc trước công kích con gấu vừa bị một con động vật khổng lồ đuổi sang phía đông, nhưng con quái vật khổng lồ kia lại bị một đám cá kỳ quái từ phía nam xông tới đuổi đi rồi. Động vật bên dưới này rất nhiều, như một khu săn bắn khổng lồ vậy.” Đại Đầu nói rất nhỏ.

Tả Đăng Phong gật đầu, Đại Đầu từ lúc máy bay hạ cánh đã nói xung quanh có rất nhiều khí tức động vật, lần này lặp lại lần thứ hai, cho thấy vấn đề rất nghiêm trọng.

“Tầng băng tuy dày tới sáu mét, nhưng dày như vậy cũng không an toàn, động vật dưới băng bất cứ lúc nào có thể phá tầng băng, hướng chỉ trong tầng băng còn có vết nứt.” Đại Đầu vừa bước đi vừa nói, để bảo đảm mọi người an toàn, hai người chọn đi cuối đội.

“Không sao cả, chúng ta có thể lắng không, lúc cần thiết có thể xách người lên cao tránh né.” Tả Đăng Phong thuận miệng.

“Trước khi lên đường tôi đã xem rất nhiều tư liệu về hoàn cảnh sống và sinh vật Bắc cực, hoàn cảnh sống đây rất ác liệt, động vật cũng không nhiều, nhưng bây giờ dưới này không chỉ tụ tập quá nhiều động vật, còn có rất nhiều loại động vật lẽ ra không thể xuất hiện ở đây.” Đại Đầu cau mày.

“Cái gì gọi là lẽ ra không thể xuất hiện ở đây?”

“Tôi đã nhìn thấy cáo Bắc cực, chúng không nên xuất hiện ở đây, chúng phải sống bên ngoài vòng cực Bắc, dưới băng cũng có một số loài chỉ chuyên sống vùng biển nhiệt đới, nhưng bây giờ lại có nơi này.” Đại Đầu giải thích.

” Bệnh độc do người Nhật nghiên cứu chế tạo không sợ nhiệt độ cao, nhưng không thích nhiệt độ thấp, Bắc cực và nam cực có lẽ là hai khu vực bị bệnh độc cảm hoá sau cùng, động vật đều có bản năng xu cát tị hung, những động vật sống lâu nhất định sẽ có trí óc, theo bản năng và trí óc điều động, chúng sẽ di chuyển đến khu lạnh hơn để tránh né vi khuẩn , đing tiếc cuối cùng vẫn không trốn thoát, vẫn bị bệnh độc xâm nhập, nên tập trung trong khu vực này.” Tả Đăng Phong phân tích.

“Ngài nói cũng có lý, chúng ta nhất định phải cẩn thận, nhất định không định kinh động đến chúng, chúng vốn đã nôn nóng bất an, nếu kinh động chúng, động vật xung quanh đều sẽ đuổi tới, một khi tạo thành quy mô lớn, họ sẽ gặp nguy hiểm.” Đại Đầu nhìn phía trước, chép miệng.

“Chỗ cần tới còn xa lắm không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chỉ còn 150 dặm.” Đại Đầu nhìn máy đo.

“Đi thôi, trên đường không dừng lại nghỉ nữa, tới đảo tính tiếp.” Tả Đăng Phong nói.

Đại Đầu gật đầu, bước nhanh đuổi theo đội ngũ.

“Chúng tôi thực đã trở thành trói buộc ọi người.” Cổ Trân nói với Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong và Đại Đầu nói chuyện cô đã mơ hồ nghe được một phần.

“Phía trước có hai hòn đảo, mỗi đảo đều rộng trăm dặm, tới đó là đến lúc các người dụng võ.” Tả Đăng Phong thuận miệng nói.

“Chúng ta sẽ nghỉ đó bao lâu.” Cổ Trân hỏi.

“Nửa tháng tới một tháng.” Tả Đăng Phong suy nghĩ, trả lời.

“Tả chân nhân, ngài mau nhìn.” Bọ Rầy đột nhiên kêu lên, chỉ về hướng đông. Tả Đăng Phong nhìn qua, thấy phía chân trời có một mẩn bóng đen đang nhanh chóng bay tới, nhìn như một mảng mây đen, giữa hơi ửng hồng.

“Là một loại quái diệu.” Cổ Trân nhắc súng, nhìn qua ống nhòm.

“Là dơi.” Tả Đăng Phong nhìn quanh tìm chỗ tránh né, loại dơi này hãn và Đại Đầu, Vạn Tiểu Đường đã từng gặp phải, loại này dơi hung hãn khát máuThị Huyết, chúng đã từng công kích máy bay của ba người hồi đi Ai Cập.

“Sao chúng sống đây được?” Đại Đầu cũng nhìn thấy đàn dơi đang nhanh chóng bay tới gần.

“Tôi đang nghĩ có phải chúng tới đây chính là vì chúng ta hay không.” Tả Đăng Phong cười yếu ớt, xung quanh đều là Băng Nguyên, không có chỗ nào tránh được.

Mọi người đều quay sang nhìn Tả Đăng Phong, chờ hắn quyết định.

“Ở đây không có chỗ để tránh né, chúng nhất định sẽ thấy chúng ta.” Tả Đăng Phong không chút hoảng loạn, “Mã Quý, ông với Thù Mộ Vũ nghênh đón, giết hết là tốt nhất, giết không được thì cũng phải dụ được chúng tản đi.”

“Đã hiểu.” Bọ Rầy bỏ Vạn Tiểu Đường xuống, rút trường kiếm.

“Tả chân nhân, ngài cầm cái này.” Đại Đầu đưa balo và máy móc cho Tả Đăng Phong.

“Vẫn vác đi, chúng tôi đi tiếp về hướng bắc, trong vòng năm mươi dặm phải bỏ rơi đàn dơi.” Tả Đăng Phong xua tay không tiếp.

Đại Đầu vác lại túi lên lưng, cùng Bọ Rầy lao về hướng đông.

“Theo tôi.” Tả Đăng Phong đi tới đầu đội ngũ, dẫn mọi người đi.

“Tả chân nhân, hai người họ có thể bị nguy hiểm hay không?” Vạn Tiểu Đường nhìn theo hai người.

“Có.” Tả Đăng Phong không hề quay sang lại.

“Vậy sao ngài còn phái họ đi?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Nếu là cô, thì cô làm sao?” Tả Đăng Phong ngẩng đầu, thấy đàn dơi chỉ còn cách nơi này hai mươi dặm, Đại Đầu và Bọ Rầy phồng chừng sẽ khoảng mười dặm sẽ cùng đàn dơi chính diện giao phong.

“Kề vai chiến đấu, cùng nhau kháng địch.” Vạn Tiểu Đường trả lời vô cùng khảng khái.

“Kháng địch, làm sao kháng?” Tả Đăng Phong tăng tốc.

“Chúng tôi dùng súng, các người có thể nhảy lên công kích chúng.” Vạn Tiểu Đường.

“Tiếng súng sẽ lôi kẻ địch bên dưới tầng băng tới, chúng ta sẽ bị cục diện trên dưới đều gặp giáp công.” Tả Đăng Phong đáp.

“Vậy sao ngài không đi, mà phái họ đi.” Vạn Tiểu Đường và Tả Đăng Phong biết nhau thời gian cũng đã khá dài, nên nói chuyện cũng khá là tùy ý.

“Cô nói thử xem tại sao tôi không đi.” Tả Đăng Phong vẫn không ngừng bước.

“Vì ngài là dẫn đầu, ngài không thể chết được.” Vạn Tiểu Đường cười, ngữ khí nửa thật nửa giả.

Tả Đăng Phong dừng bước, xoay người lại nhìn thẳng Vạn Tiểu Đường, “Số lượng dơi quá nhiều, không thể giết hết được, chỉ có thể dẫn đi, lấy tốc độ của tôi có thể nhanh chóng bỏ rơi chúng, nhưng nếu tôi lướt ra khỏi phạm vi ba mươi dặm, các người sẽ mất đi màn chắn che chở của tôi, sẽ bị bệnh độc cảm hoá, phái hai người họ đi ra ngoài, tôi có thể chuyên tâm kéo rộng màn chắn bảo vệ ra hơn năm mươi dặm để bảo vệ họ, cách càng xa, khả năng họ bỏ rơi được đàn dơi sẽ càng lớn, chỉ cần họ bỏ rơi được đàn dơi, Thù Mộ Vũ có thể dùng Quan Khí Thuật dễ dàng tìm lại được chúng ta, nhìn cứ tưởng hai người họ chiến đấu là cực nhất, nhưng thực sự người mệt nhất là tôi, vì phải che chở một phạm vi năm mươi dặm chính là một cực hạn đối với tôi.”

Vạn Tiểu Đường há hốc mồm, Tả Đăng Phong nhìn cô chăm chăm, chờ cô hiểu được gật đầu, mới xoay người đi...

412. Q.4 - Chương 412: Bị Dơi Vây

Tả Đăng Phong mang theo mọi người nhanh chóng đi về hướng bắc, thỉnh thoảng lại quay sang quan sát tình huống phía đông, Đại Đầu và Bọ Rầy đã gặp đám dơi, đang triển khai chém giết, hai người đều có linh khí hộ thể, an toàn không phải lo.

Đi được năm dặm, Tả Đăng Phong nhận ra tình huống nghiêm trọng hơn hẳn nghĩ, Đại Đầu và Bọ Rầy tuy thành công làm cho đàn dơi chú ý, nhưng không dẫn chúng đi được, vì số lượng chúng quá nhiều, nên đã hoàn toàn vây kín hai người.

“Tôi đi hỗ trợ, các người lại tại chỗ, không được lộn xộn, không được ồn ào.” Tả Đăng Phong dặn.

Mọi người gật đầu, không ai nhúc nhích gì nữa, Tả Đăng Phong gật đầu thoả mãn, hẳn rất không thích người khác tự cho là đúng đòi xông tới trợ giúp.

Phát Huyền Âm chân khí để gia cố tầng băng bên dưới xong, Tả Đăng Phong vọt đi đi, Thập Tam theo đuôi.

“Thập Tam, mày lại bảo vệ họ.” Tả Đăng Phong khẽ nói.

Tả Đăng Phong chạy tới chỗ đàn dơi, tới gần, mới thấy đáng sợ của chúng rất là dữ tợn. Mắt chuột đỏ chói, răng nanh nhọn hoắt thò hẳn ra, đầu trong hai cánh vẫn còn vuốt sắc, tiếng cấn kèn kẹt, mùi tanh hôi gay mũi buồn nôn.

Đại Đầu và Bọ Rầy giữa vòng vây, nỗ lực muốn thoát ra, nhưng dơi đông quá, đã mấy lần xung phong nhưng hai người không thoát ra được, màn chắn tử khí từ từ thu hẹp, nếu màn chắn tử khí biến mất, hai người sẽ bị đám dơi gặm trơ xương chỉ trong chớp mắt.

Tả Đăng Phong bắn một vòng Huyền Âm chân khí, đóng băng tất cả đám dơi vừa bay tới gần hắn, nhưng số lượng dơi quá nhiều, một nhóm chết cứng, nhóm sau đã xông tới, tình huống như vậy bất kể là Huyền Âm chân khí hay Thuần Dương chân khí đều không thể có hiệu quả, thấy tình thế nguy cấp, Tả Đăng Phong

nhANH chóng vọt tới gần Đại Đầu và Bọ Rầy, vung tay tạo nên một màn chắn có tính phản chấn, màn chắn có hình nửa vòng tròn, rộng không tới một trượng, bọc ba người bên trong.

Người tu hành có thể phát linh khí trong người ra ngoài, tác dụng của nó hoàn toàn khác với màn chắn. Màn chắn để ngăn cách bệnh độc là loại màn chắn đơn giản nhất, dù rộng tới mười trượng cũng chẳng hao bao nhiêu linh khí, nhưng loại màn chắn phản chấn này là loại có uy lực lớn nhất, cực kỳ hao tổn linh khí, không chỉ có tác dụng bảo vệ, còn có hiệu quả phản chấn cực mạnh, chỉ cần có ngoại vật xông tới, sẽ bị màn chắn đánh chết.

Màn chắn lập nên, đám dơi như thiêu thân lao đầu vào lửa, có tới không về, chỉ cần tới gần màn chắn, đều bị đánh chết.

Đại Đầu và Bọ Rầy được Tả Đăng Phong cứu viện, thở phào nhẹ nhõm, có câu hai quyền khó địch bốn tay, Mãnh Hổ không địch lại đàn sói, số lượng dơi quá lớn, hai người căn bản không thể nào địch nổi.

Loại màn chắn chứa hiệu quả phản chấn này bình thường không ai thiết lập, vì nó chẳng khác gì cùng với đối phương cứng đối cứng, toàn bộ cường độ tấn công của đối phương người thi thuật sẽ phải chịu đựng hết, Tả Đăng Phong cảm nhận được rất rõ Đám dơi công kích làm màn chắn chấn động liên miên không dứt, mỗi một lần chấn động đều giống như bị người ta đâm mạnh vào người, làm Tả Đăng Phong phải cau mày, nhưng hắn đã sớm dưỡng thành bản tính hung tàn, không chỉ hung tàn với người ngoài, mà với bản thân hắn cũng như vậy. Đám dơi không ngừng xông tới đã khơi dậy sự tức giận, điên cuồng của hắn, khiến hắn không ngừng rút linh khí trong người ra để bổ sung tiêu hao ần chấn, hắn đã quyết định phải giết sạch Đám dơi xấu xí này.

Mỗi một lần xông tới cũng không phải một con hay mười mấy con dơi, mà là cả chục cả trăm con, Đám dơi khi chạm tới màn chắn đều bị đánh bay, màn chắn bị đập vào, phản chấn vang lên oành oành, trên trăm con dơi đồng thời bị đánh bay ra cũng phát ra tiếng vang rất lớn, như bình nguyên nổi trống, cộng với màn chắn khi đánh bay đám dơi sinh ra chấn động rất lớn, như voi lớn đạp chân.

“Tả chân nhân, động vật dưới băng đều đang bơi về phía chúng ta.” Đại Đầu hô lớn.

“Nhắc chân!” Tả Đăng Phong đưa tay phải phát Huyền Âm chân khí tiếp tục gia cố tầng băng dưới chân ba người, không giết hết đám hơi hoặc xua ta chúng, ba người không thể nào thoát ra được.

Nhất tâm nhị dụng làm cho lực phản chấn của màn chắn yếu bớt, Tả Đăng Phong thu màn chắn lại, cho co lại đủ bao quanh ba người mà thôi.

Đại Đầu và Bọ Rầy đã lấy lại hơi, nhưng Tả Đăng Phong lập màn chắn này là bảo vệ họ nhưng cũng vây họ bên trong, hai người căn bản không giúp được gì.

“Tả chân nhân, bên dưới chúng ta có rất nhiều khí tức.” Đại Đầu cao giọng báo cáo tình huống.

Tả Đăng Phong làm lơ, chuyên tâm ngưng khí gia cố màn chắn, hắn đã nghe được lời nói của Đại Đầu..., nhưng đàn dơi đã bọc kín ba người như bức tường thịt dày đặc, không thể phá vỡ ra được, chỉ còn đứng chịu trận chờ giết sạch chúng mới lo tiếp chuyện khác được.

Lúc này Tả Đăng Phong đã cảm nhận được cái gọi là cỡi hổ khó xuống, cũng đã hiểu cái gì gọi là Mãnh Hổ không địch lại đàn sói, Đám dơi này không có linh khí tu vi, nhưng chúng có số lượng nhiều, bệnh độc đã làm thần trí chúng Hồn Động, căn bản không biết sợ, càng không sợ chết. Dù cạp có lợi hại tới đâu, gặp phải một đám Ác Lang không sợ chết cũng chỉ còn cách mà chạy, nhưng hắn đã bị chúng bao vây, không thể chạy được, chỉ còn cách cứng rắn chống đỡ, không thành công sẽ mất mạng, cục diện bị động này làm Tả Đăng Phong hiểu được một đạo lý, vĩnh viễn không được đánh giá mình quá cao, ngàn vạn không thể đánh giá thấp kẻ địch.

Xung quanh ba người chồng chất xác dơi, giống như ba người đang trong một chiến hào đầy máu thịt. Tả Đăng Phong nhìn quanh, không khỏi cau mày, xác dơi đã chồng chất cao hơn hai thước, không lâu nữa, hắn sẽ có bức tường xác này bảo vệ, không cần phải lo bảo vệ phần dưới, chỉ cần phòng vệ đám dơi phía trên là được, đây được coi là một thuận lợi, nhưng chuyện đời cái gì cũng có tính hai mặt, ba người bị xác dơi vây kín, nếu lỡ xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, ba người không thể trốn đi đâu được.

“Tả chân nhân, dưới chân chúng ta động vật tụ tập rất đông, trong phạm vi ba dặm đều dày đặc, bên ngoài vẫn còn có động vật đang nhanh chóng tới gần.” Đại Đầu cao giọng báo cáo tình huống.

“Có cá kình một sừng không?” Tả Đăng Phong hỏi, ngăn ngắn thời gian nửa nén hương hần đã hao bốn phần mười linh khí, linh khí là căn cơ của người tu hành, nếu linh khí tiêu hao hết, người tu hành sẽ chẳng khác gì người bình thường.

“Có, ngay dưới chân, số lượng không ít.” Đại Đầu trả lời.

“Còn lại bao nhiêu dơi?” Tả Đăng Phong hỏi lại, sự phản chấn của màn chắn làm hần rất khó ở, không thể phân thần ra được.

“Một nửa.” Đại Đầu trả lời.

Tả Đăng Phong tính toán, nếu tiếp tục kiên trì, cá kình một sừng nhất định sẽ căn cứ từ chấn động xác định được vị trí của ba người, sẽ đâm sừng lên. Ba mét xung quanh đã được Huyền Âm chân khí gia cố, nếu cá kình một sừng dùng sừng chọc vào tầng băng thì sẽ ra sao, với sức mạnh của nó có thể hất văng ba người lên trời hay không.

“Tả chân nhân, nếu động vật bên dưới bắt đầu tự giết lẫn nhau, tình huống sẽ hoàn toàn mất khống chế, nơi này sẽ trở thành trung tâm bão táp.” Đại Đầu nóng nảy nhìn quanh, trên mặt băng truyền ra chấn động đã thu hút cá kình một sừng và sinh vật biển quanh đó tới, đám sinh vật này lại hấp dẫn chim ăn thịt người, chim ăn thịt người lại hấp dẫn loại chim ăn thịt đẳng cấp cao hơn, giống như phản ứng dây chuyền sâu bọ dẫn bọ ngựa, bọ ngựa dẫn chim sẻ, chim sẻ dẫn điều hâu, sớm muộn cũng sẽ lôi loài ăn thịt khủng bố nhất của vùng biển này ra tới.

“Động vật đã tụ tập kéo dài tới mười dặm, trong phạm vi mười dặm chỗ nào cũng có.” Tả Đăng Phong chưa trả lời, Đại Đầu đã lại hô lớn.

“Tả chân nhân đừng giết nữa, chúng ta đi thôi.” Giọng Bọ Rầy run rẩy, không chỉ binh lính trong thời kỳ hòa bình có tố chất tâm lý không vững, mà cả đạo sĩ thời bình tố chất cũng kém cực kì.

“Bay lên cao sẽ làm dơi tới nhanh hơn.” Tả Đăng Phong đáp. Trong ba người, Bọ Rầy có thân pháp kém cõi nhất, trên đất thì chắc chắn chạy nhanh hơn dơi, nhưng nếu bay trên không, tất sẽ làm thức ăn cho chúng.

“Rầm rầm rầm.” từ hướng tây bắc đột nhiên vang lên tiếng súng.

“Cái gì vậy?” Tả Đăng Phong hỏi, bên ngoài màn chắn đã bị xác dơi chồng chất cao hơn thân người che kín, không nhìn thấy được gì.

“Một đám gấu bắc cực.” Đại Đầu căn cứ khí tức xác định nguyên nhân đám người Cổ Trần nổ súng.

Tả Đăng Phong căn cứ ngữ khí của Đại Đầu, đoán ra tình hình đám người Cổ Trần cũng không tệ lắm, nhưng trên và dưới tầng băng động vật tụ tập càng ngày càng nhiều, không lâu nữa chúng sẽ phát sinh xung đột, nếu lỡ chúng đánh nhau làm tầng băng khu vực này tan vỡ, mọi người sẽ không có chỗ đặt chân.

“Nghĩ cách làm ặt băng sinh ra chấn động, dụ cá kình một sừng dùng sừng chọc lên đi.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu và Bọ Rầy, tình hình đã bắt đầu mất khống chế, phải cấp bách rời khỏi nơi này, mà muốn rời đi thì chỉ có một cách là dụ cá kình một sừng dùng sừng đâm lên. Mặt băng dưới chân ba người kiên cố hơn những khu vực khác, cá kình một sừng đỉnh đâm mạnh sẽ làm cả khối băng chu vi ba mét này bị đẩy lên không, mọi người có thể mượn lực vọt đi, tìm cách khác để thoát khỏi đám dơi còn sống.

Đại Đầu và Bọ Rầy lập tức khí vận khởi, đánh mạnh xuống dưới, chỉ một đòn, mặt băng đã rung bần bật.

“Cường độ dùng mạnh quá, dùng chân đi!” Tả Đăng Phong vội lên tiếng, hai người dùng sức quá mạnh, chấn động mạnh quá sẽ làm mặt băng dưới chân ba người chìm xuống nước.

Ý Tả Đăng Phong là bảo hai người dùng chân giảm giảm, nhưng hai người trong lúc kinh hoảng hiểu lầm ý Tả Đăng Phong, đều đứng trung bình tấn, thu quyền ngang eo.

“Đừng có dùng Thiên cân trụ.” Tả Đăng Phong sợ tới mức chảy mồ hôi lạnh khắp người.

Đáng tiếc hần đã chậm, lời nói vừa tới giữa đường đã cảm thấy dưới chân nhẹ đi . . .

413. Q.4 - Chương 413: Liều Mạng Mà Chạy

Đệ tử đạo gia Chính thống khi nhập môn đều sẽ học tập một ít chiêu thức võ thuật truyền thống, đứng trung bình tấn Thiên cân trụ là một trong số đó, Đại Đầu và Bọ Rầy hành động theo bản năng đã làm ất băng ba người đang đứng bị ép phải tách ra.

“Đứng yên đừng nhúc nhích, không chìm đâu.” Tả Đăng Phong vội hô lớn, hẳn biết rõ Huyền Âm chân khí của mình, vững tin khu vực dưới chân đã bị Huyền Âm chân khí hoàn toàn đông cứng, nói cách khác tảng băng dưới chân ít nhất phải dày tới sáu mét, băng có sức nổi, băng dày như vậy không thể nào chìm xuống nước được.

Đại Đầu và Bọ Rầy đã cực kỳ hoảng loạn, định nhún mình vọt lên không, nghe thấy tiếng la của Tả Đăng Phong mới dừng lại, hai người không biết Tả Đăng Phong dựa vào cái gì mà bảo sẽ không chìm, nhưng hai người e ngại Tả Đăng Phong, không dám không nghe.

Tả Đăng Phong phán đoán cực chính xác, tảng băng tròn chỉ chìm xuống khoảng chín thước thì dừng lại, nhưng lúc này tảng băng đã không còn vững chắc, băng không có rễ nên hơi rung nhẹ.

“Lao ra!” Tả Đăng Phong phát Huyền Âm chân khí liên tiếp đóng băng hai bên, cùng lúc hô lớn.

Ba người như đang trong giếng sâu, hoàn cảnh ấy làm người ta cảm thấy ngột ngạt, Bọ Rầy được Tả Đăng Phong ra lệnh lập tức nhún chân xông ra ngoài, băng nổi vốn đã bất ổn, Bọ Rầy đạp mạnh xuống làm tảng băng của Tả Đăng Phong lần thứ hai bị nứt, tảng băng chìm xuống thêm ba thước.

“Tả chân nhân, làm sao ra ngoài?” Đại Đầu lo lắng hỏi, lao ra không phải vấn đề, vấn đề là bên ngoài còn có một đám dơi cực đông.

“Đi hội họp với đám Vạn Tiểu Đường, đi mau!” Tả Đăng Phong phát Huyền Âm chân khí tiếp tục đóng băng xung quanh.

Đại Đầu lập tức đạp mạnh, xông ra. Đại Đầu tuy vóc dáng rất nhỏ, nhưng sức đạp lại không yếu, tảng băng bị đạp mạnh lần thứ hai, tiếp tục chìm xuống thêm hơn bốn thước.

Tảng băng lay động kịch liệt, Tả Đăng Phong chưa kịp phát thêm Huyền Âm chân khí, cả tảng băng đã bị đám sinh vật dưới nước đục tan.

Mất chỗ đặt chân, Tả Đăng Phong vung tay phải cắm vào vách băng, dùng tay mượn lực, xoay người vọt lên.

Lúc này bầy dơi đã đuổi theo Đại Đầu và Bọ Rầy bay về hướng tây, Tả Đăng Phong lẳng không xoay người, nhanh chóng đuổi theo đàn dơi, Huyền Âm chân khí và Thuần Dương chân khí phóng ra, không ngừng giết chóc.

“Tiên sư nó, Lão Tử đánh chết chúng mày!” Đại Đầu bị đàn dơi đuổi ráo riết thì nổi giận, cực tốc thẳng tới giữa không trung, tay trái bắt chỉ quyết, tay phải vung búa.

Chỉ quyết đó Tả Đăng Phong có biết, chính là chỉ quyết ngự khí ngự lôi quyết, nếu là bình thường hẳn nhất định sẽ chờ Đại Đầu bắt quyết xong để học trộm pháp môn và chân ngôn, nhưng lúc này hẳn đã không còn hứng thú với phép thuật Tử Dương quan, nên thấy Đại Đầu làm vậy vội hét lên ngăn cản, “Đừng làm vậy, Thiên Lôi đánh xuống sẽ làm mất băng bị sụp.”

Đại Đầu lập tức xoay người đào tẩu, thực ra dù Tả Đăng Phong không nói hẳn cũng sẽ đào tẩu, vì đàn dơi căn bản không cho hắn thời gian để tụ tập lôi vân, hẳn chưa bắt thế xong, đã bị chúng cắn chết rồi.

Hiện giờ có ba đường nguy hiểm, một là đám dơi, hai là gấu và sói bắc cực với số lượng lớn đang chạy tới, nhìn mà phát khiếp, nguy hiểm lớn nhất chính là từ bên dưới, lúc này đám sinh vật dưới tảng băng đã bắt đầu tự giết lẫn nhau, hỗn chiến bên dưới mặt băng làm cho tảng băng không ngừng bị nứt vỡ, những tiếng nứt vỡ rầm rập liên tiếp không ngừng làm mọi người không rét mà run.

“Đừng đứng đó, xách họ chạy về hướng bắc.” Tả Đăng Phong hét to. Thường nói lợi và hại luôn đi chung với nhau, giữa hai cái hại phải chọn cái nhẹ hơn, nhưng bây giờ có tới ba cái hại, chỉ còn nước mà chạy đi thôi.

Đại Đầu và Bọ Rầy vọt đi, Thập Tam lại chạy tới, nó đã nhìn thấy tình hình nguy cấp của Tả Đăng Phong, vội chạy tới cứu viện.

Đám dơi dày đặc theo sát phía sau Đại Đầu và Bọ Rầy, Tả Đăng Phong vút nhanh tới, đẩy mạnh Bọ Rầy và Đại Đầu đi xa, phát Huyền Âm chân khí dài tới mấy trượng để ngăn trở Đám dơi.

Lúc này Thập Tam đã chạy tới, từ trên mặt băng lừng không nhảy lên nhằm thẳng vào đàn dơi, Tả Đăng Phong vội lắc mình nhào tới định cản nó, nhưng một cảnh kỳ quái đã xuất hiện, đám dơi kia tựa như cực kỳ kiêng kỵ Thập Tam, thấy Thập Tam xông tới, vội dồn dập né tránh, không dám nghênh địch.

Lúc này Tả Đăng Phong mới nhớ hồi còn bé trong nhà nuôi mèo hoa, con mèo thường ngậm trong dơi trong mồm mà ăn, nói vậy dơi và con chuột có một loại quan hệ thân duyên nào đó, tuy thần trí của chúng đã Hồn Độn, nhưng bản năng làm chúng sợ mèo.

Nhưng tuy chúng không công kích Thập Tam, chúng cũng không bay đi, mà quay sang công kích Tả Đăng Phong, lúc này Đại Đầu và Bọ Rầy đã gặp được đội ngũ, dẫn đội chạy về hướng bắc, để tranh thủ thời gian cho họ, Tả Đăng Phong không thể né tránh.

Một con dơi một miệng, 100 con dơi là 100 cái miệng, huống chi lúc này dơi vẫn còn tới mấy ngàn con, lít nha lít nhít đâu đâu cũng thấy những cái miệng đầy răng nhọn. Để ngăn cản Đám dơi, Tả Đăng Phong đành di chuyển vòng quanh, thỉnh thoảng lại vung tay phát chuồng, Huyền Âm chân khí và Thuần Dương chân khí dài tới mấy trượng bao quanh bảo vệ bản thân, Thập Tam đã chạy tới, xua đuổi Đám dơi.

Tả Đăng Phong ngăn cản Đám dơi cực kỳ khổ cực, đám Đại Đầu chạy cũng không dễ dàng, lúc trước để ngăn cản gấu bắc cực các binh sĩ đã nổ súng, tiếng súng làm động vật xung quanh đều kéo tới. Đám gấu và sói bắc cực đuổi tận không buông, cũng may chúng không biết bay, mọi người miễn cưỡng còn phòng ngự được, nhưng tốc độ đi được không nhanh. Ác liệt nhất là mặt băng chung quanh đã bị động vật dưới nước chọc thủng cả trăm ngàn lỗ, không chỉ con đường tiến tới không thẳng, mà mặt băng còn có thể nổ tung bất cứ lúc nào.

Tả Đăng Phong rất lo lắng, nếu cứ tiếp tục như vậy sớm muộn cũng sẽ chết chỗ này, phải nghĩ cách mau chóng rời khỏi, chỉ có tới hòn đảo ngoài trăm dặm kia, mọi người mới chân chính an toàn, trên mặt băng bất cứ lúc nào cũng đều có khả năng toàn quân bị diệt.

Nhìn bầy sói và gấu đang đuổi theo mọi người, Tả Đăng Phong bỗng nghĩ ra một cách, nếu đem đàn dơi dẫn tới phía trên bầy thú, không biết có thể dời sự chú ý của đám dơi, khiến hai phe đánh nhau hay không.

Nghĩ vậy, Tả Đăng Phong hô lớn, “Thù Mộ Vũ và Mã Quý ngăn cản bầy thú, những người khác chạy mau.”

Đã có vết xe đổ, mọi người không còn dám nghi ngờ gì mệnh lệnh của Tả Đăng Phong, binh sĩ và Vạn Tiểu Đường vội vàng tiếp tục chạy, Đại Đầu quơ múa búa lớn ngăn cản đám gấu bắc cực phía tây và tây nam, Bọ Rầy sử dụng trường kiếm cật lực ngăn cản bầy sói hướng đông nam, trên mặt băng rất nhiều phép thuật không thể triển khai được, cũng may người tu hành có tốc độ phản ứng nhanh hơn người thường rất nhiều, giết chóc rất nhanh, lúc cần thiết còn có thể lẩn tránh.

Tả Đăng Phong vẫn chú ý bên dưới, thấy tầng băng đã bị sinh vật biển đâm làm sụp xuống một cái hố lớn tới năm dặm vuông, động vật trong nước con nào cũng xấu xí to lớn, Tả Đăng Phong nhanh chóng kiểm tra lượng linh khí còn trong người, thấy chỉ còn dư lại không tới bốn phần mười, nhất định phải di chuyển thật nhanh, tìm chỗ để hạ xuống mượn lực.

Tả Đăng Phong chọn mặt băng phía tây nam, lập tức lao tới, hạ xuống mượn lực, hấn tận lực giảm tốc, một là chờ Thập Tam đuổi tới, hai là dụ đám dơi bay theo, để đàn dơi khởi bỏ hấn mà đuổi theo mọi người.

Sức con người có hạn, Tả Đăng Phong phải phân thân vừa phát linh khí che chở mọi người khỏi bị bệnh độc tập kích, vừa dùng Thuần Dương Huyền Âm nhị khí ngăn cản đàn dơi, nên linh khí trong người nhanh chóng hạ xuống, hấn càng lúc càng lo lắng.

Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong dẫn đàn dơi về phía mình thì hiểu ngay ý đồ của hấn, búa lớn vung mạnh, thân hình lấp lóe, dẫn dụ hơn trăm đầu gấu xông tới hội hợp với Tả Đăng Phong.

Hai người vừa tiếp xúc, lập tức dẫn tới hỗn chiến, gấu bắc cực lôi kéo cắn xé đám dơi đang lao xuống, Đám dơi dùng câu trảo và miệng máu cắn lại, dựa vào ưu thế từ trên cao lao xuống.

Hai người thừa cơ rút người ra, Thập Tam thấy Tả Đăng Phong thoát hiểm, cũng nhanh chóng chạy ra.

Bộ Rầy cũng nỗ lực đưa bầy sói vào chiến đoàn, nhưng hấn chạy quá nhanh, bầy sói bỏ qua hấn, chuyển sang truy đuổi đám người Vạn Tiểu Đường.

“Đi mau!” Rốt cục thoát được đàn dơi quấy nhiễu, ba người Tả Đăng Phong hội hợp, nhanh chóng đuổi theo bốn người phía trước.

Đám người Vạn Tiểu Đường và Cổ Trần đã mệt mỏi hết sức, tốc độ di chuyển rất chậm, bầy sói đã đuổi tới gần, mặt băng thì đầy vết nứt, không thể đẩy đánh nhau với chúng.

Tả Đăng Phong rơi xuống đất nhanh chóng móc trong túi của Đại Đầu sợi dây thừng, trói ngang Vạn Tiểu Đường và Cổ Trần, bứt dây làm đôi, ném cho Đại Đầu và Bộ Rầy.

“Đi!” Tả Đăng Phong lôi sợi dây trói Vạn Tiểu Đường và Cổ Trần chạy trước, Đại Đầu và Bộ Rầy bắt chước cách của hấn, mỗi người kéo một bình sĩ lao nhanh.

Tả Đăng Phong sợ dĩ không chọn cách ôm hai người mà lẳng không là vì mặt băng hiện giờ đã đầy vết nứt, lúc hạ xuống đất mượn lực rất dễ bị rơi vào kẽ băng nứt, hai là lôi các cô trượt trên mặt băng trượt, các cô có thể phía sau nổ súng công kích bầy sói.

Ba người tu hành kéo bốn người lướt nhanh trên mặt băng, phía sau hơn mười dặm đã trở thành Địa ngục, các loại sinh vật biển to lớn đã phá tan mặt băng, khiến mặt băng sụp đổ trên diện tích lớn, và diện tích ấy càng lúc càng lớn thêm, tốc độ sụp đổ cũng càng lúc càng nhanh, ba người không còn thời gian nhìn lại, chỉ lo cắm đầu chạy cho nhanh, âm thanh băng nứt sau lưng như cây roi dài, bức ba người phải liều mạng mà chạy.

Ba bình sĩ phía sau không ngừng nổ súng tiêu diệt bầy sói đuổi theo, nhưng Đại Đầu thông qua Quan Khí Thuật vẫn nhìn ra dưới lớp băng dưới chân họ vẫn có rất nhiều động vật thủy sinh.

Chạy thực mạng một lúc lâu, mọi người chạy vòng qua một con sông băng, Tả Đăng Phong thấy xa xa phía trước có một hòn đảo kỳ lạ...

414. Q.4 - Chương 414: Tường Băng Cao Ba Trượng

Diện tích hòn đảo này rất lớn, xung quanh có tường vây màu trắng, cao ba trượng, sáng óng ánh, chính là đục từ băng làm thành, bên trong hòn đảo không hề có đại thụ che trời nào cả, mà chỉ có một ngọn núi trơ trụi kéo dài, hoàn toàn không có một cái cây nào.

“Thù Mộ Vũ, đây có phải hòn đảo chúng ta phải tìm hay không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Chắc là nó.” Đại Đầu quay sang nhìn quanh, biết mình đã tới khu vực an toàn.

“Có khí tức dị thường nào không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Có rất nhiều, màu sắc rất tạp, không xác định được là cái gì, nhưng chắc chắn không có tử thi nhiễm bệnh độc nào cả.” Đại Đầu thở dốc.

“Nghỉ ngơi chút đi.” Tả Đăng Phong thả dây thừng, Vạn Tiểu Đường Cổ Trần vươn mình đứng dậy, Bộ Rầy cũng đã đuổi tới, hai bình sĩ do Đại Đầu và hấn kéo cũng không ai bị thương.

Mạo hiểm không ngừng làm ai cũng hải hùng khiếp vía, ai cũng thả lỏng, ngồi phệt xuống đất thở dốc.

“Sao đó lại có tường rào nhỉ?” Bộ Rầy thắc mắc.

“Tả chân nhân suy đoán không sai, nơi này trước đây quả thật đã từng có văn minh con người.” Đại Đầu đưa mắt nhìn ra xa.

“Xem xem bên trong tường có khí tức nguy hiểm nào không, tôi không thể bên ngoài lâu.” Tả Đăng Phong nói, chém giết liên hồi làm linh khí của hắn đã gần như cạn kiệt, nhất định phải tìm một chỗ an toàn để khôi phục linh khí.

“Khu vực gần tường vậy không có động vật.” Đại Đầu trả lời.

“Đi, đi vào, ngoài này lạnh quá.” Tả Đăng Phong giơ tay ra hiệu Vạn Tiểu Đường và Cổ Trân ngồi xuống, nắm dây thừng kéo lên, tuy ba người đã cực kỳ uể oải, lại còn phải kéo theo bốn người không có linh khí cũng mệt đừ không kém, nơi này nhiệt độ quá thấp, nhất định phải tìm chỗ ấm áp nghỉ ngơi.

Ba người nghiêng răng chạy tới bức tường bằng. Tường bằng cao tới ba trượng, những khối bằng gắn chặt vào nhau, không có lấy một khe hở.

Nơi này tuy có tường bao, nhưng không có cửa thành, Tả Đăng Phong không chút do dự lướt lên tường rào, bên trên tường rào mới có đường đi, rộng chừng hai mét, không thể coi là rất rộng.

Tả Đăng Phong nhanh chóng lướt về hướng phía tây bắc, vì lối đi theo hướng này đi hơn trăm trượng có nhánh rẽ dẫn tới một ngọn núi, đó nhất định có chỗ để tránh gió.

Tả Đăng Phong hơi quay sang ra hiệu cho Đại Đầu, Đại Đầu đoán ra ý Tả Đăng Phong, nhìn theo cũng thấy ngọn núi, bèn gật đầu ra hiệu an toàn.

Tả Đăng Phong lướt tới gần ngọn núi, thấy có một cái sơn động được người đào ra, cửa động không lớn, cao rộng đều khoảng hai mét, cửa động có cửa gỗ, trên lớp tuyết đọng chung quanh không hề có dấu chân động vật.

Thoáng kiểm tra tình huống chung quanh xong, Tả Đăng Phong hạ xuống, mở cửa, đi vào trong sơn động. Sơn động dài chừng mười mấy mét, rộng chừng bảy bước, hai bên đặt sáu cái giường gỗ, giữa sơn động giữa có một chỗ hõm viên quanh bằng đá để nhóm lửa, chéch hướng bắc chất một đồng lớn cung và củi gỗ, xem ra chỗ này trước đây là một trạm nghỉ ngơi cho binh lính.

Tả Đăng Phong đi tới ôm một bó củi ném vào chỗ nhóm lửa, rồi dùng Thuần Dương chân khí đốt lửa lên.

“Bỏ hết đồ xuống đi, cởi đồ ướt ra phơi.” Tả Đăng Phong nói với mọi người đang cực kỳ uể oải. Ai cũng đã vận động đến mức mồ hôi đầm đìa, Bắc cực này nhiệt độ rất thấp, rất dễ bị đông cứng mà tổn thương.

Mọi người nhanh chóng cởi đồ ra, ngồi xuống cạnh đồng lửa.

“Đừng gần lửa quá.” Tả Đăng Phong rót cuộc cũng được thả lỏng, dặn một câu, rồi đi tới cái giường gỗ ngoài cùng, ngồi xuống.

Một quãng thời gian rất dài không ai nói chuyện, các binh sĩ đã bị tiêu hao thể lực quá nhiều, ba người tu hành cũng gần như hết linh khí, Bọ Rầy ngồi xếp bằng luyện khí, Tả Đăng Phong và Đại Đầu cũng nhắm mắt, bất chỉ quyết khôi phục linh khí.

Một lúc lâu sau, đám người Vạn Tiểu Đường đám người bắt đầu nấu nước, sau đó đưa nước nóng phân ọi người, mọi người uống được nước ấm, từ từ hồi phục.

Mọi người vào sơn động không lâu, ngoài động bắt đầu có gió thổi, sức gió từ từ tăng mạnh, trở thành cuồng phong gào thét, dù không nhìn thấy, nhưng mọi người đều thầm nghĩ mà sợ, may mà Tả Đăng Phong đã tìm được chỗ đặt chân, nếu không lúc này mà vẫn còn lại bên ngoài, chắc chắn không lâu sẽ bị đông chết.

Trong sơn động rất khô ráo, trên mỗi cái giường gỗ đều có lót da thú, nhờ đây nhiệt độ thấp nên da thú không bị mục nát, đây nghỉ ngơi, thậm chí không cần sử dụng túi ngủ.

“Tôi ngủ một lúc, các người hơ khô quần áo xong cũng nên sớm nghỉ ngơi, không nên đi xa quá ba dặm.” Tả Đăng Phong ôm Thập Tam nằm nghiêng xuống ngủ, từ lúc mấy bay hạ cánh hắn chưa hề được chợp mắt, lúc trước mọi người ngủ hắn vẫn phải phụ trách canh gác làm ấm ọi người, sau đó lập màn chắn phản chấn, rồi chiến đấu gần như không ngừng nghỉ đã làm cạn kiệt linh khí của hắn, nên giờ rất cần được nghỉ ngơi.

“Thù Mộ Vũ, mấy giờ rồi?” trước khi ngủ, Tả Đăng Phong hỏi.

“Giờ hơi ba khắc.” Đại Đầu trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, nhanh chóng chìm vào giấc ngủ, lúc ngủ vẫn bắt tụ khí chỉ quyết.

Lúc đầu bên tai còn có âm thanh mọi người nướng đồ ăn và uống nước tạp âm, sau đó tạp âm từ từ biến mất, trong hang núi trở nên hoàn toàn yên tĩnh.

Tả Đăng Phong là người thứ hai tỉnh lại, hẳn bị tiếng Đại Đầu mở cửa làm cho tỉnh giấc, sau đó là tiếng Đại Đầu ra ngoài động đi tiểu.

Tả Đăng Phong ngồi dậy, nhìn quanh trong phòng, trong hang núi tổng cộng có sáu cái giường, mỗi cái đều có người nằm ngủ, vì không đủ giường, một nam binh sĩ phải dùng túi ngủ.

Tối hôm qua lúc hắn ngủ là khoảng mười giờ đêm, đến giờ linh khí trong cơ thể đã khô phục được bảy phần mười, căn cứ mức độ linh khí khô phục có thể đoán được lúc này có lẽ là sáu giờ sáng, thật ra phán đoán thời gian cũng chẳng để làm gì, nhưng nếu không biết thời gian cụ thể, thì hắn không quen.

“Vẫn chưa tới sáu giờ, Tả chân nhân ngủ tiếp đi.” Đại Đầu đẩy cửa đi vào, trên người có hoa tuyết.

“Tôi tỉnh rồi.” Tả Đăng Phong chờ Thập Tam đuổi lưng, đưa tay lấy ghèn mắt cho nó.

“Ngày hôm qua thực sự là quá nguy hiểm, tới giờ tôi vẫn tưởng là mình nằm mơ.” Đại Đầu ngồi xuống cái giường đối diện.

“Không sao đâu, cứ thoải mái đi, nghỉ ngơi một ngày.” Tả Đăng Phong mở rượu gỗ, lấy bình rượu để cho Đại Đầu, Đại Đầu xua tay không lấy, Tả Đăng Phong mở nắp ra uống một hớp.

“Tôi không ngờ có nguy hiểm như vậy, may mà có ngài dẫn đội.” Đại Đầu nói, ngày hôm qua may mà Tả Đăng Phong phán đoán chính xác, xử trí nhanh nhạy, nên mới đưa được mọi người an toàn tới nơi này.

“Các người đều sinh ra trong thời bình, chưa từng trải qua loạn lạc.” Tả Đăng Phong uống hớp nữa, rượu để rất mạnh, nên uống vào rất ấm áp.

“Tả chân nhân, xin phép.” Hai người nói chuyện đánh thức Bọ Rầy, Bọ Rầy đưa cái chén về phía Tả Đăng Phong đòi uống rượu, người trong Đạo môn dùng chữ này cũng tương đương với câu Vô Lượng Thiên Tôn, chỉ là khẩu ngữ, nghĩa là tôi chỉ là muốn tốt cho anh hoặc là cảm ơn.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Bọ Rầy, rót đầy chén rượu cho hắn, Bọ Rầy tuy là người khéo đưa đẩy, nhưng làm việc rất biết điều.

“Dựa vào bức tường rào ngoài kia, có thể thấy văn minh nơi này chỉ đến thời Thương Chu, từ lúc đó nơi này không còn ai nữa.” Ngày hôm qua mệt quá, Tả Đăng Phong chẳng còn sức nào đi tìm tòi nghiên cứu tình huống của nơi này, nhưng có được một đêm nghỉ ngơi, hắn lập tức bắt đầu phân tích tình huống chung quanh.

Đại Đầu và Bọ Rầy gật đầu, nhưng sự nghi hoặc trong mắt cho thấy hai người chẳng hiểu vì sao hắn đoán vậy.

“Tôi đã từng nhìn thấy rất nhiều cổ thành thời Thương Chu, tường thành những chỗ đó giống hệt cái tường rào này.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Tả chân nhân, ngài xem này.” Đại Đầu vung linh khí tóm lấy một cái trường cung trong góc sơn động, đưa tới cho Tả Đăng Phong xem.

Tả Đăng Phong để chai rượu xuống, cầm lấy cái cung. Trường cung làm bằng gỗ, dài ba thước ba tấc, có thể coi là cung cứng. Cung này rất khác với cung bình thường, chỗ dây cung không phải làm bằng da trâu hay gân hươu, mà là một sợi kim loại dài nhỏ có tính co giãn, dây kim loại này bên ngoài màu trắng bên trong màu vàng, chất liệu không rõ.

“Kỹ thuật luyện kim thời Thương Chu không đạt tới trình độ loại này.” Tả Đăng Phong nhíu mày, Thời Thương Chu là thời đại đồ đồng, đồng thau đều là kim loại nguyên thủy, không thể kéo giãn được.

“Tôi cũng buồn bực, chỉ có cung nổ những năm gần đây mới sử dụng dây kim loại.” Đại Đầu lắc đầu.

Tả Đăng Phong xoay người nhìn vào góc sơn động, tiện tay hút tới một mũi tên, xem kỹ thấy mũi này còn dài hơn cả cái cung. Vì nơi này cực kỳ lạnh giá, không có sâu mọt, nên phần sau của mũi vẫn còn, hơn

nửa mũi này có hình đẹp, sống lưng có hai cánh, đây là đặc điểm Thời Thương Chu, tới thời Xuân Thu mũi không còn hình dạng này, mà là hình ba cạnh, nên mũi này phải phát xuất Thời Thương Chu, nhưng Thời Thương Chu trình độ luyện kim không thể nào làm ra được dây kim loại, nên hình thức của mũi và chất liệu của dây cung mâu thuẫn với nhau.

“Hẳn là Thời Thương Chu, hay là cư dân nơi này có được kỹ thuật luyện kim đặc thù.” Tả Đằng Phong nói.

“Tả chân nhân, phong cách kiến trúc nơi này và binh khí đều thuộc Thời Thương Chu tương tự, nhưng nơi này cách chúng ta hơn một vạn dặm, kỹ thuật Thời Thương Chu làm sao xuất hiện ở đây được?” Đại Đầu không hiểu.

Tả Đằng Phong cau mày, khi tới đây hẳn nhận ra ngay hình thức tường thành giống hệt tường thành Thời Thương Chu của Trung Quốc, binh khí cũng giống hệt binh khí Thời Thương Chu của Trung Nguyên, đây không thể gọi là nói với hợp.

“Có hai khả năng, một là người nơi này là thời Thời Thương Chu di chuyển tới, hai là Thời Thương Chu có người từng tới nơi này.” Tả Đằng Phong trầm ngâm một lúc lâu, nói.

“Đợi khí trời chuyển biến tốt, chúng ta đi tới vào trong xem thì biết thôi.” Bọ Rầy bưng chén rượu, chen vào.

“Tả chân nhân, còn có một việc tôi vẫn nghĩ không thông, tường vây bên ngoài hòn đảo cao hơn chín mét, nơi này chỉ có hai hòn đảo, lẽ nào giữa hai hòn đảo còn có chiến tranh?” biệt hiệu Đại Đầu cũng đặt ra để chơi, đầu óc của hắn cũng rất thích suy nghĩ.

“Tôi cũng hy vọng là như vậy.” Tả Đằng Phong để cung xuống, xách rượu lên uống, “Nếu bức tường này là để phòng người, vậy thì không có gì phải sợ, nhưng nếu chúng để phòng ngựa dã thú, thì chúng ta phải nghĩ cho ra tại sao người nơi này bị tuyệt diệt...”

415. Q.4 - Chương 415: Tầm Tích Thiên Thạch

“Ý của ngài là bức tường bên ngoài kia là để phòng dã thú?”

“Hiện giờ vẫn chưa thể xác định, bức tường đó cao to kiên cố, nếu muốn xây lên được nhất định phải nắm được ít nhất một trong hai điều kiện, một là nắm đó tham dự xây dựng tường thành có rất nhiều người, hai là thời gian xây tường thành là rất dài, trước hết chúng ta phải biết nắm đó đây có tất cả bao nhiêu người, sau đó mới có thể xác định động cơ họ xây tường.” Tả Đằng Phong đáp.

Ba người nói chuyện, Vạn Tiểu Đường và mấy người Cổ Trần cũng lần lượt tỉnh giấc. Qua một đêm nghỉ ngơi, thể lực và tinh thần của mọi người đã được khôi phục bảy, tám phần mười, trong sơn động lập tức trở nên náo nhiệt, mọi người lấy ấm nấu nước, bắc bếp làm cơm.

Tuy bên ngoài đã bị vi khuẩn chiếm lĩnh, nhưng đồ ăn còn sót lại cũng không phải là chỉ có đồ hộp, còn có rất nhiều rau dưa được hút chân không, nên bữa sáng rất phong phú, có rượu có đồ ăn, có thịt có cơm.

“Cơm nước xong kiểm tra đồ ăn, xem còn duy trì được bao nhiêu ngày.” Tả Đằng Phong nhận lấy đồ ăn Cổ Trần đưa qua, nói với mọi người.

Mọi người gạt đầu, ăn xong mọi người tiến hành kiểm kê trang bị và cấp dưỡng, vì Tả Đằng Phong trước đó đã chuẩn bị rất nhiều đạn dược, nên đạn và lựu đạn còn sót lại không ít, mỗi người mang theo hai mươi cân đồ ăn cũng hầu như không hao hụt bao nhiêu, Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường mang theo lương khô hơi ít, chỉ có khoảng mười cân, trong rương gỗ của Tả Đằng Phong có hơn trăm cân lương khô, theo mức độ tiêu hao mỗi người mỗi ngày dùng một cân nước uống và một cân đồ ăn để tính, thì đồ cấp dưỡng mọi người mang theo có thể dùng được hai mươi ngày.

Tả Đằng Phong tính xong nói kết quả ọi người nghe, ai cũng lộ ra vẻ yên tâm.

“Đừng lạc quan quá, điểm tiếp tế gần nhất cũng cách đây cả ngàn dặm, huống chi chúng ta chưa chắc đã tìm tới được, nên nhất định phải chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, ít nhất cũng phải giữ lại đồ ăn cho năm ngày.” Tả Đằng Phong nói.

“Thời gian còn đủ, vẫn còn được tới nửa tháng.” Đại Đầu vẫn rất lạc quan.

Tả Đăng Phong gật đầu, đứng dậy đẩy cửa đi ra ngoài, bên ngoài vẫn đang có gió to và tuyết rơi, làm tầm nhìn có hạn, hoàn cảnh như vậy không thích hợp để đi tìm hiểu.

Tả Đăng Phong chỉ ngoài động một lúc rồi đi trở vào.

“Bên ngoài có nhà xí, nam trái nữ phải.” Tả Đăng Phong ngồi trở xuống giường gỗ.

Hắn vừa nói xong, mọi người cười ồ, Vạn Tiểu Đường và Cổ Trân cũng trước sau đi ra ngoài, lúc đi ngang qua Tả Đăng Phong đều ném cho hắn một ánh mắt cảm ơn, cảm ơn hắn đã chu đáo, làm hai người đỡ phải lúng túng.

Vì bên ngoài có gió to, nên mọi người đều trong sơn động nghỉ ngơi, Đại Đầu và đám Kim Quy Tử rảnh rỗi, bắt đầu đưa ra đủ loại suy đoán, Tả Đăng Phong không hề tham dự, tuy hắn am hiểu phân tích nhưng không thích làm những trò phân tích vô vị, hiện giờ manh mối không đủ, Đại Đầu và Kim Quy Tử đích thực suy đoán đúng nghĩa là suy đoán.

“Kiểm tra súng ống, ba lô đồ đạc, dây giày, túi áo, nút buộc, một chi tiết nhỏ cũng không được để sót.” Tả Đăng Phong thấy mọi người rảnh quá, liền nhắc nhở.

Mọi người thấy Tả Đăng Phong lên tiếng, lập tức bận rộn đi kiểm tra.

“Thù Mộ Vũ, kiểm tra khí tức bên ngoài, tìm một con đường tương đối an toàn, ý của tôi là đi trên tường thành.” Tả Đăng Phong ra lệnh cho Đại Đầu, mọi người nói chuyện phiếm không có mục đích, thuần túy là lãng phí thời gian.

“Rõ.” Đại Đầu gật đầu.

“Mã Quý, lúc ra ngoài anh phụ trách bảo vệ Vạn Tiểu Đường, đi cuối đội, nếu xuất hiện nguy hiểm, để chúng tôi tới xử lý.” Tả Đăng Phong nói với Kim Quy Tử.

“Tả chân nhân, như vậy sao được?” Kim Quy Tử thấy Tả Đăng Phong an bài nhiệm vụ an toàn nhất, không khỏi hơi xấu hổ.

“Nhiệm vụ của anh là bảo vệ phi công, phía sau thường không có nguy hiểm, phải bảo vệ Vạn Tiểu Đường cho kỹ, cô ấy không phải quân nhân, là người yếu nhất trong nhóm chúng ta.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Tôi làm kéo chân mọi người.” Vạn Tiểu Đường cúi đầu, cô chỉ là phi công phụ lái máy bay hàng không dân dụng, trong hoàn cảnh hiểm ác thế này thể lực quả thật là theo không kịp.

“Đừng nói như vậy, chúng tôi còn phải nhờ cô lái máy bay chở chúng tôi về.” Tả Đăng Phong mỉm cười.

“Tả chân nhân, nếu không lấy nơi này làm trụ sở đi, để họ lại, chúng ta ra ngoài tìm thôi, như vậy có thể tăng nhanh tốc độ.” Đại Đầu nghĩ hồi lâu, nói.

Tả Đăng Phong cau mày nhìn Đại Đầu, Đại Đầu bị hắn nhìn mà sợ, nhưng không hiểu vì sao Tả Đăng Phong lại nhìn mình như vậy, cuối cùng mấy người Vạn Tiểu Đường cũng ngạc nhiên nhìn hắn, Đại Đầu càng nổi cáu.

“Xin lỗi, xin lỗi, tôi quên, tôi không phải cố ý.” Đại Đầu giơ tay vỗ lên đầu, y quên mất vấn đề cơ bản, nếu để mọi người rời khỏi phạm vi bảo vệ của Tả Đăng Phong, thì sẽ chẳng còn ai sống nổi.

“Không trách được cậu, cậu cũng là suy nghĩ cho an toàn của mọi người thôi.” Tả Đăng Phong lắc đầu, Đại Đầu sợ dĩ quên mất bệnh độc tồn tại là vì hoàn cảnh của nơi này khác với bên ngoài, hoàn cảnh này lại làm Tả Đăng Phong rất thoải mái, nó làm hắn nhớ tới những năm tháng đi khắp nơi tìm địa chỉ.

Đến trưa, gió to từ từ yếu bớt, nhưng bên ngoài vẫn không thích hợp cho con người hoạt động, Tả Đăng Phong cũng không vội, đợi mãi đến chiều tối, gió to ngừng hẳn, mọi người mới bắt đầu ra đi.

Mọi người lúc này đã hoàn toàn khôi phục thể lực, bước đi trên tường thành, chín mét tương đương với chiều cao ba tầng lầu, người không có linh khí tu vi đi cao như vậy thì đều thấy sợ, Tả Đăng Phong đi đầu quan sát chung quanh, thấy thỉnh thoảng cũng có một ít cỏ dại và bụi cây, nhưng không có cây to nào.

“Cậu có để ý thấy không, nơi này không có đại thụ.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Có thấy, sao lại thế?” Đại Đầu khó hiểu.

“Đại thụ hẳn là bị người ta chặt hết đi rồi.” Tả Đăng Phong đáp.

“Có thể.” Đại Đầu gật đầu.

Tả Đăng Phong dừng lại, trầm ngâm một lúc xoay người lướt qua bên phải ngọn núi, dùng Chuyển Sơn Quyết đẩy lớp tuyết phủ trên ngọn núi đi, cúi đầu quan sát lớp cây cỏ khô héo bên dưới lớp tuyết.

“Thù Mộ Vũ, qua đây!” Tả Đăng Phong vẫy tay, Đại Đầu chạy tới, Tả Đăng Phong chỉ vào một cái gốc cây to đã bị chặt sát đi chỉ còn bộ rễ.

“Đường kính phải hơn hai mét, công cụ chặt cây hẳn là thứ giống như cưa.” Đại Đầu quan sát tỉ mỉ một lúc ngẩng đầu lên.

“Đây là gì?” Tả Đăng Phong chỉ vào mấy cành cây mọc ra mép gốc bị chặt, những cành cây này đã khô héo.

“Cây cối bị chặt phạt nên mọc cành mới, sao vậy?” Đại Đầu không hiểu.

“Quý Nhật thả bệnh độc lúc nào?” Tả Đăng Phong hỏi ngược lại.

“Hai năm rưỡi trước, Tả chân nhân, ngài có chuyện gì cứ việc nói thẳng.” Đại Đầu cười khỏ, trước khi gặp phải Tả Đăng Phong, Đại Đầu và những người chung quanh hẳn đều rất tán thưởng óc suy nghĩ của hắn, nhưng từ khi gặp Tả Đăng Phong, Đại Đầu bỗng thấy mình trở nên ngu ngốc.

“Người hiện đại sẽ không xách cưa chạy tới Bắc cực để đốn củi, có thể kết luận cây đại thụ này là bị chặt cách đây nhiều năm trước, cây cối bị chặt thì sẽ mọc ra cành mới, cậu nghĩ cái gì đã làm cho những cành cây này bị chết?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Đương nhiên là bệnh độc do đạn hạt nhân nổ tỏa ra.” Đại Đầu lập tức trả lời.

“Nói vậy, cái cây này bị chặt ít nhất đã phải mấy ngàn năm trước, những cành mới mọc này chỉ trong vòng mấy năm nay thôi, mấy ngàn năm tại sao cành cây lại không lớn lên?” Tả Đăng Phong có thói quen hay hỏi ngược lại, nhưng trong lòng hắn đã có đáp án, hẳn là muốn dụ Đại Đầu học cách suy nghĩ, Đổng băng chín mươi năm, hắn cảm thấy người hiện đại vô cùng lười động não, vấn đề hơi khó một tí là họ rầu rĩ, nghĩ mãi không ra.

“Ý ngài là nói cái cây này bị chặt đi không lâu thì cây cối nơi này đều ngừng sinh trưởng?” Đại Đầu rút cục cũng nghĩ ra.

“Đúng vậy. Cây cối nơi này bị khô héo chẳng liên quan gì bệnh độc, mà là đã khô héo từ mấy ngàn năm trước rồi, cậu nghĩ nguyên nhân là gì?” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Lạnh giá, có lẽ trong một quãng thời gian Bắc cực trở nên vô cùng lạnh.” Đại Đầu không dám nói lung tung, dè dặt đoán mò.

“Không đúng, nơi này nguyên bản đã lạnh muốn chết rồi, nhiệt độ thấp như vậy thực vật vốn là không thể nào sinh trưởng được, nhưng hồi đó chúng sinh trưởng được là vì bị nhiễm phóng xạ của thiên thạch, trong phạm vi có phóng xạ, dù nhiệt độ có thấp hơn mấy lần, cây cối vẫn có thể sinh trưởng.” Tả Đăng Phong đáp.

“Ý ngài là cây cối nơi này khô héo là vì thiên thạch phóng xạ biến mất rồi?.” Đại Đầu mở to mắt.

“Đúng.” Tả Đăng Phong cười yếu ớt, gật đầu.

Đại Đầu đổ mồ hôi lạnh, phóng xạ biến mất cho thấy thiên thạch không còn nơi này, nếu đúng là như vậy, chuyến đi lần này tới Bắc cực mọi người là uống công vô ích.

Tả Đăng Phong vặn người trở về tường thành, mặc kệ thiên thạch có còn hay không, thì vẫn phải tìm, suy đoán thế nào cũng không bằng sự thật.

Đại Đầu với vẻ mặt đưa đám quay trở về, y rất buồn, một là vì tìm thiên thạch đã trở thành biến số, hai là y biết tuổi thật của Tả Đăng Phong chỉ lớn hơn y hai ba tuổi, nhưng Tả Đăng Phong lại có góc độ phân tích

vấn đề quỷ dị xảo quyệt, không hề giống thông thường chút nào, nhưng lại cho ra đáp án chính xác, khiến Đại Đầu vốn luôn theo khuôn phép cũ cảm thấy cực kỳ không được đương nhiên, vừa bội phục lại cảm giận.

Tiến lên năm dặm, phía trước lại có chỗ rẽ vào một con dốc núi. Ngon núi phía dưới cũng có một sơn động, nhưng lần này Đại Đầu không dừng lại mà tiếp tục tiến lên, hẳn rất sợ Tả Đăng Phong lại hỏi hắn cái gì đó.

“Tả chân nhân, có nên đi vào xem một cái hay không?” Cổ Trần chỉ chỉ sơn động.

“Không cần, dựa theo số Pi tính toán, nơi này sẽ có hơn ba trăm dặm tường thành, nơi này cách chỗ chúng ta nghỉ chân vừa rồi chỉ có năm dặm, nói cách khác trên tường thành có khả năng có hơn sáu mươi chỗ sơn động nghỉ ngơi tương tự như vậy, cho thấy năm đó trú đóng đây có hơn 300 binh sĩ, chúng ta không cần phải tới xem từng cái.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

“Tả chân nhân, ngài lúc nào cũng nghĩ nhiều như thế, đầu óc có mệt hay không?” Đại Đầu dừng bước xoay người nhìn hắn.

“Tìm ra nhanh thì tôi chẳng cần phải mệt mỏi như vậy, đi nhanh đi, cửa thành hẳn là phía trước . . .”

416. Q.4 - Chương 416: Transformers

“Tả chân nhân, ngài dựa vào cái gì mà đoán ra cửa thành phía trước?” Đại Đầu ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong.

“Tôi nhìn thấy một góc cửa thành.” Tả Đăng Phong cười, trong đám đàn ông hẳn không phải là người cao nhất, nhưng rõ ràng cao hơn Chu Nho.

Đại Đầu nhảy lên nhìn, rồi rút máy tìm thiên thạch bước nhanh đi trước.

Một lúc sau, một cánh cửa thành cổ kính xuất hiện trước mắt mọi người, cửa thành cao tới hai trượng, rộng cũng hai trượng, làm bằng gỗ khảm đồng, có hai cánh, lúc này cả hai cánh cửa đều mở rộng hướng vào bên trong, cửa thành ở hướng tây, hướng Đông có một con đường hoang vu dẫn vào trong núi, không nhìn thấy cái thành nào.

Dưới cửa thành có vết chân rải rác, mọi người xuôi theo bậc bước xuống, một con gấu bắc cực từ dưới cửa thành gầm lên xông tới, Cổ Trần giờ súng bắn chết nó.

Tả Đăng Phong đi tới dưới cửa thành, quan sát cánh cửa gỗ to lớn, cánh cửa này khá là dày nặng, có tới một thước ba tấc, một bên có bản lề, cánh cửa hiện bị dính chặt vào tường bằng, trên tường bằng có vòng kim loại, cửa thành và vòng kim loại có móc nối, chi tiết nhỏ này cho thấy năm đó người nơi này là chủ động mở cửa thành ra.

Hơn nữa bên ngoài cửa rất trơn nhẵn, bên dưới chỉ có chút ít vết trảo của động vật, bên trên không hề có vết tích bắn hay binh khí chém vào, cho thấy năm đó nơi này không hề có chiến tranh, người chỗ này xây tường thành chỉ là để phòng ngừa rắc rối có thể xuất hiện trong lòng.

“Tả chân nhân, vào xem đi.” Đại Đầu nói.

Tả Đăng Phong gạt đầu, đi tới gỡ cái móc nối của cửa thành ra, dùng Chuyển Sơn Quyết đóng cửa thành, cài chặt, rồi mới dẫn mọi người đi về hướng đông, lúc tới đây khắc hẳn không hề nhìn thấy có xác người nào, cũng không thấy có vết tích chiến tranh, các loại dấu hiệu đều cho thấy là người bên trong rất có thể đã đi ra, hơn nữa là chủ động di chuyển.

Con đường dưới chân mọi người rộng tới mười mấy mét, tuy hoang phế nhiều năm nhưng vẫn rõ ràng có thể nhận ra, con đường là bằng đất, mặt trên không có cỏ dại, cho thấy từ lúc người chỗ này rời đi cây cối cũng không có sinh trưởng nữa, nên có thể suy luận cư dân nơi này rời đi là vì nơi này đã không thể trồng trọt được nữa, mọi người không có lương thực để ăn.

“Trên núi chếch hướng bắc có một đạo khí tức hướng về phía chúng ta, tốc độ rất nhanh.” Đại Đầu cảnh báo.

Mọi người không hề kinh hoảng, vì nơi này là đất bằng chứ không phải mặt bằng, không cần phải sợ.

Kẻ địch nhanh chóng vượt qua triền núi xuất hiện trước mặt mọi người, là một con dã thú lông đen mọi người chưa từng gặp, có hình dạng giống hệt hồ ly, nhưng to hơn hồ ly rất nhiều, răng nhọn dày đặc, đôi mắt đỏ đậm, toàn thân kể cả đuôi dài tới năm mét, bốn chân hạ xuống đất có chiều cao hơn con người, kỳ dị nhất là cái đuôi dài của con cự hồ lông đen này phần dưới chia ra tới bảy nhánh.

Cự hồ lông đen dừng lại nhìn mọi người, không ra tay ngay.

“Thất vĩ băng hồ!” Đại Đầu ngạc nhiên kêu lên.

“Cậu biết nó?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu, cúi đầu trừng mắt nhìn Thập Tam đang muốn lao ra đánh nhau.

“Bệnh độc khiến khí tức của rất nhiều động vật đều hỗn loạn, tôi không dám xác định, nhưng chắc là nó.” Đại Đầu không dám chắc chắn.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Cổ Trân, Cổ Trân hiểu ý, lập tức giơ súng lên ngắm bắn.

“Chờ đã, đừng bắn.” Đại Đầu vội cản.

Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn Đại Đầu, chờ Đại Đầu giải thích.

“Nhị sư nương nói băng hồ cực bắc là có nguồn gốc, con băng hồ này có bảy đuôi, hẳn là thủ lĩnh băng hồ, không thể giết.” Đại Đầu áp ứng.

“Cậu có mấy sư nương?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Hai.” Đại Đầu trả lời.

“Nhị sư nương của cậu làm sao biết hồ ly này có nguồn gốc?” Tả Đăng Phong hỏi lại, lúc này hẳn rất cực đã hiểu vì sao đạo nhân áo tím lại phải ở lại thế gian.

“Việc này nói tới rất dài, sư phụ của tôi hồi nhỏ đã bị mất thính giác, cực bắc băng hồ lúc đó đưa băng liễu cho nhị sư nương, nhị sư nương dùng băng liễu chế thành thiết bị truyền âm, giúp sư phụ nghe được thanh âm.” Đại Đầu áp ứng giải thích.

Tả Đăng Phong gật đầu, ý Đại Đầu là Đạo nhân áo tím lúc còn trẻ đã từng bị điếc một thời gian.

“Nhị sư nương của cậu ở chỗ nào trong Tử Dương quan?” Tả Đăng Phong hỏi, Đại Đầu nói năng quanh co, rõ ràng có điều giấu giếm.

“Tây Sơn biệt viện.” Đại Đầu trả lời.

“Tôi hiểu rồi, đi thôi.” Tả Đăng Phong gật đầu cất bước đi trước. Hồi trước lần đầu tới Tử Dương quan, mất phải Thập Tam đã hai lần chuyển sang màu vàng, và hướng nó nhìn là Tây Nam và phía sau núi, Đạo nhân áo tím đã từng nói phía sau núi là một người bằng hữu khác của ông ta, như vậy rõ ràng Nhị sư nương của Đạo nhân áo tím rất có khả năng là một con hồ ly tinh có thể biến ảo hình người.

Con chồn bảy đuôi màu đen tuy lây nhiễm bệnh độc, nhưng bản năng nói cho nó biết đám người dưới kia không dễ chọc, nên tuy nó nhìn thấy nhưng không dám công kích, có điều rốt cuộc bản năng đó vẫn bị bệnh độc và đói bụng làm lu mờ, nó gào lên một tiếng, lao nhanh tới.

“Để tôi dụ nó đi.” Đại Đầu nhún chân mượn lực, nhưng chưa xong thì Tả Đăng Phong đã vọt ra, đóng băng con chồn.

“Nếu các người có thể nghiên cứu chế tạo ra thuốc khắc chế bệnh độc, thì đánh thức nó tỉnh lại.” Đăng Phong ném con chồn qua bên đường, xoay người đi trước.

“Nếu lỡ bị con gì đó ăn thịt mất thì sao?” Đại Đầu lảo đảo chạy theo.

“Yên tâm đi, bị đóng thành băng, muốn gặm cũng không được.” Tả Đăng Phong bị Đại Đầu chọc cười.

Mọi người vừa nói vừa vượt qua một triền núi, trước mắt là một mảnh khu vực bằng phẳng và rộng rãi, khu vực này có hình tròn, phạm vi năm mươi dặm, bốn mươi dặm bên ngoài là khu vực bằng phẳng, lúc trước hẳn là khu ruộng cây, khu vực chếch hướng bắc tới gần ngọn núi là một cái thành cổ rộng chừng mười dặm, bức tường cao bao quanh thành được xây bằng đá, cho thấy bên trong hai bên tường thành Tây và Nam

mỗi bên đều có một cửa thành, ở giữa có một cánh cửa chính cao to, hai bên có hai cái cửa thấp hơn, hai bên tường thành hướng đông và bắc cũng có thành lầu, tổng cộng có hai con đường lớn ba con đường nhỏ.

Kiến trúc trong thành đa số mái bằng, ở giữa hướng đông có một cung điện khổng lồ, hướng tây có một kiến trúc cao hoành ngang vuông vức, những kiến trúc khác trong thành nằm rất có quy củ, hoàn toàn là phong cách Trung Nguyên.

“Có động tĩnh gì không?” Đại Đầu nhìn máy móc trong tay, cái máy trong tay y có thể tìm kiếm tung tích thiên thạch, nếu thiên thạch có ở trong vòng mười dặm, sẽ báo hiệu trên máy.

“Tả chân nhân, sao ở đây lại có một thành cổ to đến thế? ” Cổ Trân đi tới bên cạnh Tả Đăng Phong.

“Phương chín dặm, bên tam môn, trong nước cửu kinh chín vĩ, trải qua bồi chín quý, trái tổ phải xã, tiền triều sau thành phố, thành phố hướng Nhất Phu.” Tả Đăng Phong cau mày.

Tả Đăng Phong đọc một câu cổ ngữ, không đầu không đuôi, làm chẳng ai hiểu gì.

“Thời Thương Chu hoàng thành và Vương thành có quy định và tiêu chuẩn về kiến trúc, vượt qua tiêu chuẩn chính là vượt qua lễ nghi, thành này chu vi chín dặm, mỗi bên có ba cửa, phía đông có kiến trúc hình cung điện làm tổ miếu, phía tây đông đều có đài tế tự tổ tiên và xã tắc, là hoàn toàn tuân thủ quy cách xây dựng Chu Vương thành Thời Thương.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Vương thành!” Mọi người đều là kinh hãi.

“Vương thành, hơn nữa là dòng chính chư hầu Vương, phong cách thành chư hầu khác họ không phải như thế.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị gật đầu, năm đó những nước chư hầu vương nắm giữ địa chi đều là khác họ, quy cách kiến trúc rất tùy tiện, không hề tuân theo thi lễ này.

“Nơi này sao có thể có Vương thành?!” ai cũng ngạc nhiên buột miệng hỏi.

“Tôi cũng không biết, đi thôi, đi qua xem.” Tả Đăng Phong nổi tính hiếu kỳ, bước lên đi trước.

“Tả chân nhân, sao ngài biết nhiều về lịch sử cổ đại vậy?” Cổ Trân đi theo Tả Đăng Phong.

“Tôi từng làm trong ngành văn hóa.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, hần cảm thấy Cổ Trân thực là càng lúc càng giống bà nội Kỷ Toa của cô, vô cùng giáo hoạt, giả bộ hỏi hỏi nhưng thực ra là nịnh hót biến tướng.

“Không nhìn ra ngài là công chức cơ đấy.” Cổ Trân cười.

“Tôi là công chức của Quốc Dân đảng, các người có cần phê đấu (*công khai xử lý tội lỗi) hay không?” Tả Đăng Phong cười, công chức là từ có từ Thời kì Dân quốc.

“Ngài theo với ông bà nội tôi là đồng nghiệp à?” Cổ Trân nhân cơ hội rút ngắn quan hệ.

“Không phải, họ là đặc vụ quân thống, tôi chỉ là viên chức văn hóa của huyện thành nhỏ thôi.” Tả Đăng Phong đến mảnh ruộng bên đường ngồi xổm xuống.

Mọi người thấy thế, lập tức dừng lại im lặng chờ đợi, Tả Đăng Phong đẩy lớp tuyết phủ, thấy dưới mặt tuyết là đất màu đen, lớp đất rất mỏng rất cần cỗi, không thích hợp trồng cây nông nghiệp, nhưng trong lớp đất lại có sót những cái rễ cây rất to, thậm chí còn chui vào nham thạch bên dưới tầng đất.

“Tả chân nhân, ngài tìm gì vậy?” Đại Đầu đi tới hỏi.

“Không có gì, đi thôi.” Tả Đăng Phong đứng dậy bước đi, hần vốn chỉ muốn biết làm sao cây cối sống được trong vùng đất lạnh giá này.

Ở khu vực bằng phẳng rộng rãi thỉnh thoảng lại có các loại dã thú, nhìn thấy mọi người đều gầm lên xông tới công kích, những dã thú hung mãnh này đối với người bình thường đương nhiên là vật lấy mạng, nhưng đối với do người tu đạo và quân nhân có sủng thì chẳng tạo nên được uy hiếp gì.

Mọi người dọc theo con đường tiến lên, tòa thành phía trước càng lúc càng gần, Đại Đầu cầm máy chạy đông chạy tây, nhưng cái máy không hề có phản ứng.

Một lúc lâu sau, mọi người rút cục tới cửa thành phía nam, toà thành này hướng nào cũng có cửa thành, nhưng cửa nam chính là cửa chính, bức tường bên trên cửa thành có khắc một chữ cổ kiểu triện rất to màu vàng, vì qua năm tháng, chữ cổ đã không còn đọc rõ, Tả Đăng Phong phải lằng không lên nhìn, nhìn kỹ một lúc lâu mới mơ hồ nhận ra đó là chữ “Tiên”.

“Tả chân nhân, mau lên, mau lên!” trong lúc Tả Đăng Phong đang đọc chữ, đám Đại Đầu đi vào trong thành la lên kinh hãi.

“Cái gì?” Tả Đăng Phong hạ xuống, vừa kịp lúc Đại Đầu hoảng hốt chạy ra.

“Bên trong có Transformers.”.

417. Q.4 - Chương 417: Vương Giả Của Chư Hầu

“Transformers là cái gì?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Ngài tới xem là biết.” Đại Đầu kéo tay Tả Đăng Phong vào trong cửa thành. Mọi người đang tụ tập ngay trong cửa thành, thấy Tả Đăng Phong tới, liền tách ra cho hắn nhìn.

Mọi người là bao vây một món đồ bằng kim loại rất lớn, chiều cao khoảng hai mét, toàn thân màu đen, có đầy đủ tứ chi và đầu, giống như con người, khuôn mặt cực kỳ xấu xí, tai to mắt lớn, miệng hở mũi ửng, hung thần ác sát như Tu La Địa ngục, tay phải cầm lấy một lưỡi búa bằng kim loại cực to, to hơn hẳn cây búa của Đại Đầu.

“Hóa ra thật có Transformers.” “Trên người nó không có bánh xe, không phải Transformers.” “Transformers đâu có nhỏ như vậy.” Mọi người không ngừng bàn ra tán vào bàn luận cái vật hình người đang nằm trên đất.

“Tả chân nhân, ngài thấy thứ tương tự bao giờ chưa?” Cổ Trân thấy Tả Đăng Phong vẻ mặt bình thường không hề kinh hãi, nghi hoặc hỏi.

“Đây là một bộ giáp trụ hình người.” Tả Đăng Phong không chắc lắm. Ngọc Phát đã từng mặc bộ giáp vàng hộ thân gồm nhiều miếng ghép lại, còn món đồ này đều dùng kim loại màu đen, cổ tay, cổ chân, khuỷu tay, đầu gối, phần eo, gáy, những vị trí then chốt để cử động đều có mối khớp liên kết.

“Không giống, ngài xem phần đầu của nó.” Đại Đầu chỉ chỉ cái đầu.

Tả Đăng Phong hiểu ý Đại đầu, phần đầu của giáp trụ đầu này không giống mặt nạ thông thường là chỉ có nửa vòng tròn, mà là hình một cái đầu người hoàn chỉnh.

“Các người nói Transformers là cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Một loại sinh mạng ở tinh cầu khác có trí tuệ cực cao.” Đại Đầu trả lời.

“Toàn là nói bậy, cậu là người tu đạo, hẳn phải biết con người là động vật phát triển nhất. Nhìn cho kỹ ngũ quan của cái giáp trụ này đi, hoàn toàn là đường nét đồ đồng của Thời Thương Chu.” Tả Đăng Phong bắt mắt nhìn Đại Đầu, sau khi tỉnh dậy, hắn cực kỳ bất mãn với người hiện đại, người hiện đại yếu bóng vía hơn người thời Dân quốc rất nhiều, việc nhỏ xiu cũng làm họ ngạc nhiên, người hiện đại cũng quá là lập dị, Thời kì Dân quốc người ta đói bụng ba ngày là sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để tìm đồ ăn, còn người bây giờ đói bụng là chỉ biết ì ra kêu rên mà thôi.

“Tả chân nhân nói có lý, đây là một bộ giáp trụ.” Kim Quy Tử chỉ vào phần đầu của hình người kim loại, “Dưới mũi của nó có lỗ thông gió.”

“Tránh hết ra.” Tả Đăng Phong phát tay ra hiệu mọi người lùi lại, mọi người lập tức lùi lại ba trượng, từ xa đứng nhìn.

Tả Đăng Phong cung linh khí nâng giáp trụ đứng dậy, thấy giáp trụ ước chừng năm mươi cân, tứ chi có khớp cử động linh hoạt, mắt mà miệng có thể mở ra đóng vào.

Mắt và miệng vừa mở, Tả Đăng Phong lập tức nhìn thấy bên trong là trống rỗng, điều này đã xác nhận suy đoán của hắn, đây là một bộ giáp trụ cổ đại cực kỳ tinh xảo.

Giữa ngực giáp trụ có một khe hở nhỏ, cho thấy giáp trụ có thể mở ra được, Tả Đăng Phong nhanh chóng tìm ra cơ quan hình tròn ở nách phải của bộ khôi giáp, nhấn một cái, rồi lấy tay mở ra, bên trong lớp giáp quả nhiên là trống rỗng.

Tả Đăng Phong mở giáp trụ, mọi người tức thì xấu hổ không biết trốn vào đâu, coi giáp trụ Cổ Nhân chế tạo trở thành người nước ngoài, thực là vô cùng mất mặt.

“Mã Quý, đưa trường kiếm đây.” Tả Đăng Phong nói với Mã Quý đang tới gần, bộ áo giáp kim loại này rất dày, nhưng trọng lượng lại rất nhẹ, cộng cả vũ khí mới khoảng năm mươi cân, nên Tả Đăng Phong sinh ra hiểu kỳ với chất liệu của nó, cây búa của Đại Đầu cũng là một khối thiên thạch, dùng búa đó chém vào nó không đủ khách quan, dùng kiếm thép chém tương đối xác thực hơn.

“Tả chân nhân, tôi không có binh khí thay thế đâu.” Kim Quy Tử lòng không cam tình không nguyện đưa trường kiếm cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong ngẫm lại cũng đúng, nếu làm gãy trường kiếm, Kim Quy Tử sẽ không có binh khí để dùng, nên hắn chuyển sang rút súng lục bên hông Cổ Trần, bắn vào mặt giáp trụ một phát.

Viên đạn bắn trúng giáp trụ tóe ra tia lửa, nhưng giáp trụ không bị chút tổn hại nào, nổ liền mấy phát vẫn vậy.

“Là một loại kim loại hỗn hợp nào đó, trong đó có thiếc, ai có hứng thú mặc vào thử xem.” Tả Đăng Phong trả súng lục cho Cổ Trần.

“Để tôi.” Cổ Trần háo hức.

“Cô lùn quá, cậu đi.” Tả Đăng Phong chỉ quân nhân hải quân, dưới chân giáp trụ khoảng hai mươi cen-ti-mét có một tầng đệm, thích hợp cho người cao chừng một thước tám.

Binh sĩ kia gỡ ba lô xuống, chui vào trong giáp, mí mắt và miệng cực kỳ sống động, binh sĩ hoạt động hai tay trước, sau đó muốn đứng lên, nhưng đùi phải bị nghiêng lệch, không đứng thẳng được.

“Cảm thấy thế nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không thoải mái, hơi gò bó, ở tay hình như có lò xo vận động, không cần phải dùng sức nhiều, dưới chân cũng có co giãn, đùi phải hỏng rồi, không đứng thẳng được.” người lính trả lời.

“Bước đi xem.” Tả Đăng Phong gật đầu, đùi phải bị hư chính là nguyên nhân bộ giáp này bị bỏ đi.

“Những kim loại này có nhiệt độ, đứng bên trong không thấy lạnh, nhưng đáng tiếc đùi phải bị hỏng, không thể kiểm tra tốc độ được.” Binh sĩ cho giáp trụ đứng dậy.

Binh sĩ đi ra, Tả Đăng Phong chăm chú quan sát cái đùi phải của nó, thấy trong đầu gối có ba miếng hình nửa cung tròn, trong đó một mảnh và chủ thể được kẹp lại với nhau, còn hai mảnh kia thì bị lệch vị trí.

Tả Đăng Phong đeo bao tay Thuần Dương vào, phát nhiệt, đợi ba miếng kim loại nóng đỏ, mới đẩy hai mảnh kim loại bị lệch trở về vị trí cũ.

“Thử lại.” Tả Đăng Phong hạ nhiệt độ giáp trụ xuống.

Binh sĩ lại chui vào giáp trụ, đứng thẳng dậy, vung tay đá chân, ngồi xổm lên xuống, một lúc sau bắt đầu cất bước, sau đó bắt đầu chạy, tốc độ chạy nhanh hơn người thường khá nhiều, xem ra tầng đệm dày tới hai mươi phân kia quả nhiên có tác dụng giống như lò xo trợ lực.

“Hiệu quả không tốt lắm, chẳng có chỗ nào đặc biệt.” Một lúc sau, binh sĩ mở giáp trụ, chui ra.

“Cổ Nhân có được trí tuệ như vậy đã rất ghê gớm rồi.” Cổ Trần cúi đầu nhìn bộ giáp trụ, bộ giáp trụ này dù chỉ đơn giản sử dụng nguyên lý lò xo trợ lực, nhưng nghĩ ra được từ mấy ngàn năm trước thì quả là một hành động kinh người.

“Những kim loại này nhẹ mà lại kiên cố, cộng với cung sử dụng dây kim loại ở trong sơn động đã chứng tỏ thổ dân nơi này rất có nghề về.” Đại Đầu nói.

“Tôi thấy rất lo.” Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài.

“Tả chân nhân, ngài lo cái gì?” Vạn Tiểu Đường hỏi, trước đây gặp phải tình huống tương tự đều là Đại Đầu hỏi, hiện giờ Đại Đầu hỏi nhiều lắm rồi, sợ y lại bị Tả Đăng Phong hỏi ngược lại, trả lời không được sẽ vô cùng mất mặt.

“Tôi lo là khối thiên thạch đó có lẽ đã bị đám gia hỏa này trong lúc vô tình luyện chế mất rồi.” Tả Đăng Phong cười yếu ớt.

Mọi người ồ lên, ý nghĩ của Tả Đăng Phong tuy kỳ dị, nhưng cũng không phải không có khả năng, người nơi này dù thông minh nhưng cũng không thể có máy móc phân tích hoá học, họ cũng không biết cây cối nơi này vì sao lại phát triển được cực nhanh trong thời tiết lạnh giá, hòn đảo lại lớn như vậy, họ tinh luyện kim loại thì phải tìm khoáng thạch, không cần thận xách luôn thiên thạch ra nung nấu cũng không phải là không được, dù sao họ không biết thiên thạch có liên quan tới sinh tử của mình.

“Tôi cũng chỉ đoán mò, đi thôi, vào xem xem.” Tả Đăng Phong hy vọng mình không làm mọi người mất tinh thần.

Mọi người đi theo Tả Đăng Phong, kiến trúc trong thành đa số đều bằng gỗ, gỗ này và khúc gỗ được phân tích có chất liệu tương đồng, vì nơi này luôn ở trong nhiệt độ thấp, tòa thành được bảo tồn cực kỳ hoàn chỉnh, chỉ có chút ít phòng ốc bị gió to thổi sụp, còn phần lớn phòng ốc đều hoàn hảo không chút tổn hại.

Mọi căn nhà đều gần như mở rộng cửa, đi vào bên trong, chỉ thấy chút ít bồn chứa bằng gỗ và da thú, không hề có nhu yếu phẩm sinh hoạt cần thiết, một nhà như vậy, mười nhà cũng là như vậy, cho thấy người nơi này lúc rời đi rất là thông dong, trước khi lên đường đã bỏ thời gian thu dọn đồ đạc rất lâu, những thứ đồ nên mang đi đều bị mang đi hết.

“Tả chân nhân, người ở nơi này lúc trước là người nào?” Cổ Trần hỏi, trong thành không hề có để lại chữ viết, không có bản khắc gỗ, mà Thời Thương Chu căn bản không hề có giấy.

“Tôi không dám xác định, đi tổ miếu xem thì biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời, tuy trong lòng hắn đã có phán đoán, nhưng phán đoán và lịch sử ghi chép thường xung đột với nhau, nên hắn không dám mù quáng kết luận.

“Ngài nghĩ là ai, tôi chỉ tùy tiện hỏi thôi, ngài đừng nghiêm túc như vậy.” Cổ Trần cười, nếu Tả Đăng Phong muốn nói, sẽ giải thích rõ ràng, tuyệt đối không bao giờ nói nửa chừng rồi bỏ.

“Nơi này lúc trước hẳn là một chư hầu dòng chính của thời Chu triều, trên lầu thành có chữ Tiên, Tiên là con thứ ba của Chu Văn Vương, trong lịch sử xưng là Quản Thúc Tiên, hắn được phong đất ở Hà Nam, là Phương bá trấn thủ một phương, Phương bá là chư hầu chỉ huy một phương lớn, trông coi rất nhiều các nước chư hầu nhỏ, tương đương với Tổng đốc thời Thanh triều, theo sách sử ghi chép người này sau này cùng với Ngũ đế và vương tử tiên triều cùng lúc mưu phản, kết quả mưu phản chưa thành thì bị giết.” Tả Đăng Phong dẫn mọi người đi về hướng đông thành.

“Tả chân nhân, sao ngài thuộc lòng lịch sử dữ vậy?” Cổ Trần không khỏi khâm phục, nhưng cũng lẫn cả nghi hoặc, vì người bình thường căn bản không ai nhớ được những chi tiết này.

“Trước đây tôi phải đi tìm sáu món đồ có liên quan tới thời Chu triều nên tìm hiểu khá tỉ mỉ về lịch sử thời đó.” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời.

“Hóa ra là vậy.” Cổ Trần gật đầu.

“Thời cổ đại, chư hầu Vương lấy của mình làm địa danh là không hiếm, ‘Tiên’ là con trai thứ ba của Văn Vương, nếu trước đây ông ta nơi này, thì chữ Tiên trên lầu thành đương nhiên thuận lý thành chương, nhưng lịch sử ghi rằng ông ta đã bị giết, nên tôi mới không dám chắc, nhưng tôi nghĩ hẳn chính là ông ta, vì bất kể ông ta có bị giết hay không, thì ông ta cũng đã từng mưu phản, mà người làm phản bị đầy đi tới vùng Cực bắc chịu khổ cũng là điều rất bình thường, nhưng điểm này cũng có nghi vấn, chính là Bắc cực không thuộc lãnh thổ Chu triều, người Chu triều thậm chí không biết đến nơi này.” Tả Đăng Phong nói một hơi.

“Tả chân nhân, ngài nói có phải là có người tu đạo tới cứu chư hầu Vương kia không, và người tu đạo đó vừa lúc lại biết một nơi để trốn là nơi này, nên đưa chư hầu Vương tới nơi này tị nạn.” Kim Quy Tử hỏi, người giỏi về nịnh hót đều là người thông minh, người ngu không biết nịnh hót, dù muốn cũng không nịnh được.

Tả Đăng Phong nhú mày, xuất thần suy nghĩ, thật lâu không nói gì...

418. Q.4 - Chương 418: Tam Gia Chi Loạn

“Tả chân nhân, ngài sao vậy?” Cổ Trần thấy Tả Đăng Phong luôn cau mày không nói, liền hỏi.

“Không có gì, đi tổ miếu xem đi.” Tả Đăng Phong tăng tốc.

Người Trung quốc coi trọng tôn thất, có thói quen tế tổ, trong thành thời cổ đại đều có hai nơi tế tự, nơi này cũng không ngoại lệ, tổ miếu ở đông thành là nơi tế tự tổ tông, xã tắc đàn ở Tây Thành là nơi tế trời.

Tổ miếu là một kiến trúc độc lập, cửa đóng chặt, đẩy cửa mà vào, giữa sân là một con đường, đi chừng năm thước có hai cái lư hương bằng kim loại, chất liệu lư hương không phải đồng thau, mà là một loại kim loại có màu xám, lư hương bên trái có ba chân, lư hương bên phải có bốn chân, cổ đại số lẻ đại biểu cho nam giới, số chẵn đại biểu cho nữ giới, hai cái lư hương này phân biệt tế tự cho tổ tiên là nam và nữ.

Hai cái lư hương này không có những loại hoa văn long phượng như lư hương ở Trung, mà chỉ đúc có hai chữ, lư hương ba chân mặt trước đúc chữ “Cơ”, mặt sau đúc chữ “Cần”, lư hương bốn chân mặt trước cũng là một chữ “Cơ”, mặt sau là một chữ “Khôn”.

Tuy còn chưa tiến vào chính điện, nhưng chỉ cần dựa vào hai cái lư hương Tả Đăng Phong đã xác định được toà thành này quả thực là Quần Thúc Tiên thành, vì họ Cơ là quốc họ của Chu triều, thiên tử là họ Cơ, Quần Thúc Tiên chuẩn xác là Cơ Tiên, Quần là đất phong của ông ta, Thúc là bối phận của ông ta, vì ông ta là con trai thứ ba của Văn Vương, nhỏ hơn Nhị ca Chu Vũ Vương Cơ Phát nên được gọi là thúc.

Vương thành tổ miếu có bảy phòng, nghiêm ngặt theo đúng lễ nghi thiên tử chín chư hầu bảy, đẩy cửa đi vào, bên trong tổ miếu cũng không có bài vị tổ tông, mà chỉ có bàn thờ lớn và dài, trên bàn thờ có lư hương, lư hương trong sân là cái để tộc nhân tế điện, còn lư hương trên bàn thờ là để chư hầu Vương và Thế tử tế tổ, theo lý thuyết cũng có thể là hai cái lư hương Cần Khôn, nhưng trên bàn thờ này lại đặt tới ba cái lư hương, hai cái đặt ở gần khu vực đã từng đặt linh vị, hai bên trái phải, cái thứ ba thì ở bên ngoài, nằm ở giữa, là một cái lư hương ba chân, không có tai.

Lư hương là dụng cụ để thực hiện lễ nghi, cũng là thánh vật để phàm nhân và Tiên Nhân hoặc là liệt tổ liệt tông giao lưu câu thông với nhau, thời cổ đại được sử dụng rất thận trọng mà nghiêm ngặt, trong tổ miếu nên có hai cái lư hương, vì không thể dùng chung một cái cho tất cả tổ tiên, mà phải phân chia tổ tiên là nam và tổ tiên là nữ, nên hai cái là đủ rồi, không cần phải dùng tới ba cái.

Cái lư hương thứ ba là một cái lư hương ba chân, cho thấy tế tự là một người đàn ông, lư hương chính thống đều có hai cái tai, nhưng cái lư hương này không có tai, nên lễ nghi tế tự này là để tế tự người sống, giống như bách tính lập bàn thờ một vị thanh quan nào đó, nhưng vì người này còn sống, nên lư hương sẽ không có tai, cái lư hương thứ ba xuất hiện bên trong tổ miếu cho thấy năm đó đã từng có một người đàn ông đối với nhánh tộc nhân này có ân đức ngang ngửa của cha mẹ, nếu không đã không được hưởng thụ đãi ngộ như vậy, nhưng đáng tiếc bài vị nơi này đã bị cư dân mang đi, không thể biết được người đó là ai.

“Tả chân nhân, nơi này chẳng có đầu mối gì hết, chúng ta tới vương cung xem đi.” Cổ Trần nhìn tổ miếu trống rỗng.

“Cái gì nên có đều đã có, cô còn muốn manh mối gì?” Tả Đăng Phong thuận miệng trả lời, mọi người cho rằng không có manh mối là vì họ không cẩn thận quan sát, mà cũng vì họ thiếu thốn về mặt tri thức.

“Đây là một cái lư hương tái sinh, là để tế tự người sống, đã từng có một người đàn ông có ơn giúp đỡ họ.” Kim Quy Tử là người trong Đạo môn, đương nhiên biết nhiều nghi thức và lễ tiết truyền thống hơn những người khác.

“Mã chân nhân, cái gì gọi là lư hương tái sinh?” Vạn Tiểu Đường hỏi, Kim Quy Tử vẫn đang công cô, nên quan hệ giữa hai người đương nhiên thân thiết hơn.

“Trong tổ miếu không nên có cái lư hương không tai đó, trừ phi có người đã từng có ơn cứu mạng họ, giống như cha mẹ cho họ ơn tái sinh, họ mới thắp hương cho ân nhân, lư hương tái sinh là cách gọi của chúng tôi thôi, nghĩa là sinh lô, là lư hương để tế tự người sống.” Kim Quy Tử trả lời.

“Nói tiếp đi.” Tả Đăng Phong nhìn Kim Quy Tử, người này tuổi hơn 40, tuy tu vi không bằng Đại Đầu, nhưng kiến thức lại phong phú hơn Đại Đầu, coi như cũng không ăn cơm uống phí.

“Tả chân nhân nhất định đã có kết luận, vậy tôi cũng xin đoán thử một lần, có đoán sai mọi người cũng đừng có cười tôi.” Kim Quy Tử chặn trước chặn sau, để khỏi bị giống như Đại Đầu, bị Tả Đăng Phong hỏi ngược lại làm ất mặt.

“Tả chân nhân cũng nói rồi, toà thành này có thể là Vương thành của Cơ Tiên, tôi cảm thấy chủ nhân toà thành này có lẽ chính là bản thân Cơ Tiên, ông ta là Tam đệ của Chu Vũ Vương, Chu Vũ Vương khi còn tại thế phong ông ta làm bá chủ chư hầu, có địa bàn của mình nhưng vẫn nhậm chức trong triều đình, theo cách gọi của Thanh triều gọi là phụ chính đại thần, dùng cách nói hiện giờ gọi là thường ủy cục chính trị, nhân vật như vậy còn còn một người nữa, là tứ đệ Cơ Đán của Chu Vũ Vương, Chu Vũ Vương là lão nhị, lão nhị chết rồi thì lão tam và lão tứ đều là phụ chính đại thần, nhưng lão tam có đất phong Hà Nam, ông ta không thể ở lại trung ương, mà phải thường xuyên về đất phong để kiểm tra, còn đất phong của lão tứ lại ở ngay Thiểm Tây, có thể từ sáng tới tối bồi tiếp tiểu hoàng đế, Tả chân nhân, Chu Thành Vương lúc đó bao nhiêu tuổi?” Kim Quy Tử nói được nửa chừng quay sang hỏi Tả Đăng Phong.

“Lúc đăng cơ hình như được mười ba tuổi.” Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ, trả lời.

“May mà có Tả chân nhân nhớ rõ, mọi người thử nghĩ, tiểu hoàng đế mới mười ba tuổi, nhất định là ai bên cạnh cậu ta thời gian dài thì cậu ta sẽ yêu thích người đó, nên sau một quãng thời gian, tiểu hoàng đế và lão tứ Cơ Đán trở nên cực kỳ thân thiết, cái Cơ Đán có lẽ mọi người không biết, nhưng ông ta còn có một cái nữa rất nổi danh là Chu Công Đán. Chu Công Đán nhân cơ hội nắm giữ triều chính, lão tam Cơ Tiên thấy không ổn, liền liên hợp với lão ngũ và Vũ Canh khởi binh thảo phạt Chu Công Đán, kết quả thất bại, cái loạn tam gia vô cùng nổi danh trong lịch sử. Khúc sau là tôi đoán thôi nhé, Cơ Tiên lúc đó quyền lực rất lớn, hơn nữa là phía bá chủ phương đông, luôn có cơ hội tiếp xúc với người tu đạo, được người tu đạo ra tay cứu giúp khi gặp nạn, đưa ông ta và tộc nhân tới nơi này tị nạn, nên tộc nhân Cơ Tiên mới để thêm sinh lô để thờ người tu hành đã giúp đỡ họ.” Kim Quy Tử giảng giải.

Phân tích của Kim Quy Tử làm mọi người rất là kính nể, tuy năng lực phân tích của ông ta không giỏi, nhưng lại hiểu biết về lịch sử, nên làm những người trẻ tuổi chẳng rành về lịch sử rất là nể phục.

“Tả chân nhân, tôi cũng chỉ là suy đoán, có chỗ nào không đúng mong ngài chỉ giáo thêm.” Kim Quy Tử thấy nét mặt Tả Đăng Phong không hề có cảm xúc, tưởng mình đã đoạt danh tiếng của Tả Đăng Phong, làm Tả Đăng Phong không thích.

“Anh phân tích rất có lý, nhưng anh quên mất một điều, người tu hành muốn cứu một người đương nhiên không có gì khó, nhưng cứu cả toàn tộc của Cơ Tiên thì không có khả năng cho lắm.” Tả Đăng Phong nói.

“Ý của ngài là?” Kim Quy Tử không hiểu.

“Dựa theo quy mô của toà thành này, năm đó người ở đây ít nhất cũng phải hai, ba ngàn người, dù là sau này tới đây mới gây giống, thì số người đầu tiên tới cũng không phải số ít, nếu không được Chu triều cho phép, họ di chuyển đông như vậy không thể nào ra khỏi biên giới. Tôi đồng ý với nửa đoạn phân tích trước, nhưng anh nói là người tu đạo cứu Cơ Tiên tôi cho rằng không hoàn toàn đúng, người cứu họ có thể biết một chỗ như thế này, chắc chắn phải có tu vi nhất định, nhưng quan trọng nhất là người đó phải có quyền hành rất lớn trong Chu triều, mới có thể quang minh chính đại cứu những người này.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

“Khương Tử Nha!” Kim Quy Tử bật ra ngay. Thật ra đáp án cũng không khó đoán, người có nhiều khả năng như vậy chỉ có Khương Tử Nha.

“Đúng vậy, theo tôi được biết Khương Tử Nha và Chu Công Đán quan hệ cũng không được tốt, sau khi chết rồi không hề làm theo yêu cầu của Chu thiên tử là trở về chu quốc mai táng, mà tự chọn nơi an táng ỉn, cho thấy hành vi của Chu Công Đán năm đó đã làm ông ta công phần. Cơ Tiên và Ngũ đệ Cơ Độ đều là người Cơ gia, nên họ lựa chọn phương thức cực đoan, Khương Tử Nha tuy cũng bắt nạt cách làm của Chu Công Đán, nhưng ông ta lớn tuổi, lại cũng không mang họ Cơ, nên mới không thêm quan tâm, sau khi Cơ Tiên và Cơ Độ thất bại, Khương Tử Nha mới nghĩ cách bảo vệ họ, đưa họ tới nơi này.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tả chân nhân, làm sao ngài biết Khương Tử Nha không về Chu triều an táng?” Đại Đầu dù sao cũng là người trẻ tuổi, nên không kèm được tính hiếu kỳ.

“Vì phần mộ của Khương Tử Nha đã bị tôi đào lên.” Tả Đăng Phong mỉm cười.

Mọi người cùng ‘À’ lên một tiếng.

“Tả chân nhân, tại sao Khương Tử Nha muốn bảo vệ họ?” Kim Quy Tử quan tâm đến căn cứ suy đoán của Tả Đăng Phong hơn.

“Hỏi rất hay, thế gian không có chuyện gì vô duyên vô cớ, tôi nghĩ Khương Tử Nha sở dĩ muốn bảo vệ họ có hai khả năng, một là nhớ tình cũ, Khương Tử Nha là lão thần thời Văn Vương, phụ tá Vũ Vương cũng là để báo đáp ơn tri ngộ của Văn Vương, nói cách khác Khương Tử Nha có cảm tình sâu nặng với Văn Vương, mà đám Cơ Phát, Cơ Tiên, Cơ Đán, Cơ Độ đều là con của Văn Vương, trong mắt Khương Tử Nha những người này đều là huyết mạch Văn Vương, ông ta không muốn những người này tự giết lẫn nhau, nên mới nghĩ cách bảo vệ lão tam và lão ngũ.”

“Sĩ vi tri kỷ giả tử (*), Khương Tử Nha và Gia Cát Lượng đều là người kiệt xuất.” Kim Quy Tử cảm thán.

“Còn có một khả năng khác, Khương Tử Nha được phong đất Tề quốc, Sơn Đông, lão tam và lão ngũ đất phong ở Hà Nam, Hà Nam và Sơn Đông liền nhau, Khương Tử Nha làm thế này không biết có phải bản ý muốn thu phục lòng người các nước chư hầu của hai người này hay không, nhưng sau này quả thực Tề quốc đã thay thế Quân quốc trở thành bá chủ phương đông, cũng là nước chư hầu lớn nhất của phương đông.” Tả Đăng Phong nói tiếp.

Tả Đăng Phong nói xong, mọi người im bật, khả năng tư duy và tốc độ phản ứng của mỗi người không giống nhau, mọi người đều không suy nghĩ kịp.

“Tả chân nhân, theo tôi được biết, Khương Tử Nha không hề lợi hại giống như trên Phong Thần bảng ghi chép, ông ta cũng chỉ là hơi biết pháp môn tu chân mà thôi, làm sao ông ta biết được Bắc cực có một nơi như thế này?” Kim Quy Tử hỏi, y cảm thấy Tả Đăng Phong suy đoán quá mức chủ quan.

“Khương Tử Nha có một con chim có thể ngày đi vạn dặm, nếu cậu được phong chư hầu, chắc chắn cậu cũng sẽ khắp nơi đi dạo.” Tả Đăng Phong mỉm cười.

“Tả chân nhân thần cơ diệu toán, chúng tôi thực không thể theo kịp.” Kim Quy Tử không cãi nữa.

“Miệng anh nói phục nhưng tâm không phục, chắc chắn anh còn muốn hỏi sao người nơi này lại biết tinh luyện kim loại đúng không?” Tả Đăng Phong cười.

“Không dám, Tả chân nhân nói đùa.” Kim Quy Tử xua tay.

“Tại sao?” Đại Đầu hiếu kỳ hơn Kim Quy Tử nhiều.

“Khương Tử Nha có một quyển kỳ thư, là Thiên Thư, được chia làm bốn quyển, gồm binh pháp 13 chương, cô hư pháp 12 chương, kỳ môn độn giáp 1,080 cách và hai quyển sách luyện khí. Bên trong hai quyển sách luyện khí đều ghi chép về cách tinh luyện kim loại và chế tạo đồ vật, Khương Tử Nha rất có thể đã truyền nội dung hai quyển sách này cho tộc nhân Cơ Tiên, nếu không họ không thể nào tạo ra dây cung bằng dây kim loại, cũng như không thể tạo ra bộ giáp trụ kia. . .”

419. Q.4 - Chương 419: Trừng Phạt Cổ Trần

“Tả chân nhân nói không sai, quả thực tôi vẫn đang không hiểu vì sao tộc nhân họ Cơ lại làm ra được bộ giáp trụ này.” Kim Quy Tử gật đầu.

“Tả chân nhân, ngài có vẻ rất vui nhỉ?! ” Đại Đầu chớp mắt, Tả Đăng Phong nói chuyện, dáng vẻ rất hưng phấn.

“Khương Tử Nha là đối thủ cũ của tôi, không ngờ sau chín mươi năm, lại vẫn gặp được ông ấy, chẳng lẽ không đáng vui sao?” Tả Đăng Phong cười.

“Tả chân nhân, làm sao ngài với Khương Tử Nha là đối thủ cũ được?” Cổ Trân càng lúc càng thấy hiếu kỳ về Tả Đăng Phong.

“Việc này nói ra dài lắm, việc cấp bách là đi tìm thiên thạch, trước tiên kiểm tra cả cái thành này một chút, xem có đầu mối gì không.” Tả Đăng Phong chấm dứt cuộc thảo luận.

Mọi người gật đầu, xoay người đi ra tổ miếu.

“Phân công nhau ra tìm manh mối, Thù Mộ Vũ dẫn họ đi Tây Thành, Mã Quý mang Vạn Tiểu Đường kiểm tra đông thành, cả thành đều nằm trong phạm vi bảo vệ của tôi, cứ việc tự do hoạt động, nhất định phải tìm thật cẩn thận, xong tập hợp ở chỗ hoàng cung.” Tả Đăng Phong phân công nhiệm vụ.

Mọi người dạ ran, phân công nhau mà đi, đã có lời nói của Tả Đăng Phong, mọi người không cần phải sợ lỡ đi ra khỏi phạm vi che chở của hắn nữa, ai cũng cảm thấy thực là tự do.

“Tả chân nhân, chúng ta phải tìm đầu mối gì?” Cổ Trân đi bên trái Tả Đăng Phong, bên phải Tả Đăng Phong là vị trí cố định của Thập Tam, không ai dám đoạt.

“Tất cả những văn tự trên đồ gỗ hoặc đồ đồng.” Tả Đăng Phong đáp. Thành phố này đã trống rỗng rồi, hắn cũng không nghĩ có thể tìm được cái gì hữu dụng, nếu nơi này không có manh mối, chỉ còn cách tìm đến chỗ nằm đó tinh luyện kim loại, đó là kết quả xấu nhất.

“Tả chân nhân, ngài có thể dùng mãi nghiêm mặt có được hay không, tôi còn thấy mệt cho ngài.” Cổ Trân nói, lúc không có người ngoài, cô ăn nói rất nhẹ nhàng, âm thanh rất dịu.

“Cô với bà nội cô thật giống nhau như đúc.” Tả Đăng Phong không chút cảm tình nói với Cổ Trân.

“Tả chân nhân, hỏi ngài một chuyện, bà nội tôi năm đó phải cũng thích ngài hay không? ” Cổ Trân bước nhanh đuổi theo Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không trả lời câu hỏi của Cổ Trân, hắn nghe ra được ý tứ của cô, biết cô cố ý thêm vào chữ “Cũng” kia.

“Tả chân nhân, tôi biết ngài có chín mươi năm bị Đóng băng, thật ra ngài vẫn chưa tới ba mươi tuổi, còn nhỏ hơn tôi nữa.” Cổ Trân cười hắc hắc.

“Vạn Tiểu Đường nhiều chuyện quá.” Tả Đăng Phong cau mày, hai người phụ nữ này thường đi ngoài với nhau, Cổ Trân nhất định là nhân cơ hội hỏi Vạn Tiểu Đường, Vạn Tiểu Đường và Đại Đầu đều biết chuyện hắn bị Đóng băng.

“Bây giờ chỉ còn có hai người chúng ta, ngài có ý kiến gì thì cứ nói đi, cơ hội như thế hiếm có lắm.” Cổ Trân cũng không vì thái độ lạnh nhạt của Tả Đăng Phong mà nhụt chí.

“Cô nghĩ tôi có gì để nói không? ” Tả Đăng Phong dừng bước lại cười, liếc cô một cái, không ngờ ghen và huyết thống lại làm Cổ Trân và Kỷ Toa giống nhau đến vậy.

“Da mặt ngài mỏng thật, có gì mà không tiện, ngài nhìn lên tôi làm gì.” Cổ Trân híp mắt liếc trả.

“Tôi chỉ sợ cô sẽ có nguy hiểm thôi, tôi muốn làm gì còn phải lên lút sao!” Tả Đăng Phong cau mày, lần trước Cổ Trân ra ngoài đi ngoài, hắn đứng dậy nhìn theo, nhất định cô đã nhìn thấy hắn nhìn theo mình.

“Có phải ngài có chương ngại tâm lý gì không, đừng có coi tôi là cháu gái nữa.” Cổ Trân nhìn quanh.

Tả Đăng Phong không đáp lại, cất bước đi trước, Cổ Trân nhìn quanh cho thấy cô muốn ra tay, chuyện Kỷ Toa làm được, cháu gái cô cũng làm được.

“Ngài chạy đi đâu đấy?” Cổ Trân cười đều chạy theo.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì, cứ nói thẳng ra, bỏ qua quá trình này đi.” Tả Đăng Phong cao giọng, việc gì cũng có nguyên nhân, hắn không hiểu Cổ Trân tại sao muốn dụ dỗ hắn, cũng không biết mục đích của cô là gì.

Cổ Trân không đáp, chỉ nghiêng đầu mỉm cười nhìn hắn, thật ra cô cũng phải có dự vọng gì, mà chỉ là thấy hiếu kỳ với hắn. Gặp một người đàn ông có năng lực mạnh mẽ mà lại đẩy thân bí thì người đàn bà

nào cũng đều thấy hiếu kỳ, cực hạn của hiếu kỳ chính là chiếm hữu, đàn bà không ồng đàn ông, họ không có nhu cầu dục vọng chinh phục, nhưng họ vẫn có dục vọng chiếm hữu.

“Tôi chiếu cố cô là vì tôi với bà nội cô là quen biết cũ, chỉ tới thế mà thôi, lúc tôi đi Ai Cập Vạn Tiểu Đường bị âm hồn bám thân chạy ra ngoài, tôi sợ cô cũng bị giống như vậy nên mới nhìn theo cô, chứ không phải là có ý định muốn nhìn lên cô, còn nữa, tôi để cô đi với tôi là vì tổ hợp như vậy là khoa học nhất. Thù Mộ Vũ tu vi không thấp, cậu ấy có thể bảo vệ hai binh sĩ, tính tình cậu ấy lại cẩn thận, có thể một mình chống đỡ một phương, tu vi Mã Quý thấp hơn Thù Mộ Vũ, anh ta chỉ bảo vệ được một người. Vạn Tiểu Đường đi cùng anh ta là thích hợp nhất, cô đi theo tôi cũng chỉ vì an toàn, không nên nghĩ ngợi quá nhiều.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

“Nếu anh không có ý gì, thì đâu cần phải lúc nào cũng cố gắng giữ cách với tôi.” Cổ Trân theo Tả Đăng Phong đi vào cửa lớn Vương thành.

“Tôi đối với tất cả phụ nữ đều giữ cách, không chỉ một mình cô.” Tả Đăng Phong dừng bước, Cổ Trân làm hấn phân tâm, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc quan sát và phán đoán của hấn.

“Tôi không biết anh có điều khó nói, xin lỗi.” Cổ Trân nói rất thân thiết.

“Phép khích tướng vô hiệu đối với tôi, cô nên cảm thấy kính nể tôi thì hơn, cô nên biết tôi muốn giết cô thì chẳng khó hơn việc giết một con kiến đâu.” Tả Đăng Phong lạnh lùng, tuy hấn nói phép khích tướng đối với mình vô hiệu, nhưng Cổ Trân đã làm hấn thương tổn. Không có người đàn ông nào lại muốn bị người khác nói mình là vô năng, nhất là khi hấn nhìn ra Cổ Trân là cố ý chọc giận hấn tức giận, người phụ nữ này xác thực rất thông minh, nhưng tâm tư của cô dùng không đúng chỗ, Kỷ Toa làm việc gì tốt xấu cũng có mục đích rõ ràng, nhưng Cổ Trân không có, cô thuần túy là hồ đồ.

“Tôi biết ngài rất lợi hại, ngài cứ tôi đi.” Cổ Trân đứng đững như không.

“Tôi thật muốn tát cho cô một cái.” Tả Đăng Phong căm tức nhìn Cổ Trân, hấn nhìn ra được thật sự cô không biết mình muốn làm gì, không có mục đích, không có nguyên tắc, không có chiều sâu, quá là hơi hợt nông cạn. Đây cũng là của bệnh chung người hiện đại. Tả Đăng Phong nhận ra Cổ Trân cố ý khiêu khích hấn, nên chỉ để một câu chứ không ra tay đánh cô, hấn là người sắc bén, nhưng không hà khắc với phụ nữ.

“Tát chỗ nào?” Cổ Trân giãn mặt ra cười.

Tả Đăng Phong lắc đầu thở dài, hấn cảm thấy thật bất đắc dĩ, hấn không hiểu tại sao phụ nữ chín mười năm sau lại ra như thế này, hấn cũng không hiểu tại sao mình lại tức giận, nhưng không có ý nghĩ muốn trừng phạt Cổ Trân.

“Cầm giúp tôi một lúc.” Cổ Trân đưa súng trường cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong lại thở dài, Cổ Trân cố ý dùng cả hai tay cầm súng, với sức lực của cô vốn chẳng cần phải dùng tới hai tay, cô thật là... hành động nào cũng giở trò ám muội và dụ dỗ.

Vì không biết Cổ Trân muốn làm gì, Tả Đăng Phong vẫn nhận lấy súng trường, Cổ Trân quay người chạy đi, không chạy bao xa thì tháo dây lưng, “Tôi muốn đi ngoài, đừng có nhìn lên.”

Tả Đăng Phong nổi giận, nhưng hấn vẫn không định trách Cổ Trân, hấn tự hỏi tại sao mình lại không ra tay trừng phạt cô, nghĩ kỹ một lúc thì tìm ra nguyên nhân, thì ra là vì trong tiềm thức hấn cảm thấy rất thoải mái khi có người khác phái dụ dỗ mình.

Tả Đăng Phong ngồi xổm xuống phẩy tay, Cổ Trân căn bản là không định đi ngoài, lập tức kéo quần lên chạy trở về.

“Có phải thấy tôi rất không biết xấu hổ hay không, không biết tại sao, tôi vừa nhìn thấy ngài thì cảm thấy thích.” Cổ Trân chìa tay tới gần Tả Đăng Phong.

“Đừng có giở trò đùa nghịch tâm cơ với tôi, tâm cơ của người không đủ.” Tả Đăng Phong khê phẩy tay, Huyền Âm chân khí phóng ra, từ từ đóng băng hai bàn tay Cổ Trân, hấn không tin câu giải thích của Cổ Trân, vì hành động của Cổ Trân cho thấy cô là cao thủ tình trường, ít nhất là cô tự mình là như vậy.

“Chỉ cần ngài nói một tiếng, tôi tuyệt sẽ không nhúc nhích, ngài đâu cần phải đóng băng tôi.” Cổ Trân căng thẳng những vẫn duy trì nụ cười.

“Tôi không biết trong đầu các người nghĩ cái gì nữa, hay là chính bản thân các người cũng không biết các người đang nghĩ cái gì, nhưng tôi biết tôi nghĩ cái gì.” Tả Đăng Phong thúc Huyền Âm chân khí, đóng băng cả người Cổ Trân.

“Miêu.” Thập Tam thấy Tả Đăng Phong đóng băng Cổ Trân, nghi hoặc ngẩng đầu nhìn hắn.

“Ồ chung với mấy người này mệt mỏi quá.” Tả Đăng Phong nhét súng trường vào hai bàn tay Cổ Trân đang vươn ra. Cổ Trân thực sự rất thông minh, nhưng bị người ta nhìn ra mình thông minh thì có nghĩa là không còn thông minh nữa, người dùng kỹ xảo với người đương nhiên không ai cấm, nhưng tốt nhất vẫn là nên thật lòng.

Vương cung thời Thương Chu và thời Thanh khác nhau rất lớn. Vương cung thời Thương Chu chỉ có hai cái sân, một trước một sau, tiền viện là nơi để chầu hầu Vương nghị sự, hậu viện là chỗ ở. Tiền viện nơi này rộng tới mười mấy mẫu, bằng phẳng và thoáng đãng, dưới bậc thang cửa lớn phía nam có dựng một cái bia đá màu xám cao tới tám thước.

Từ xưa tới nay chưa bao giờ có tục dựng bia đá trước chính điện vương cung hoặc vương phủ, Tả Đăng Phong bước tới thối bay tuyết trên bia, thấy trên bia có khắc mấy trăm chữ cổ to bằng nắm tay, vì được tuyết bao trùm, những chữ cổ này vẫn còn được duy trì hoàn hảo, nét viết rõ ràng.

Đây là một toà bia công đức, viết lại công đức Khương Tử Nha lúc nguy nan đã ra tay giúp đỡ, tìm cho nơi ở, trong bi văn chỉ dùng hai chữ “Gặp nạn” để giản lược chuyện Cơ Tiên khởi binh thất bại, và dùng từ “Thượng Phụ” để tôn xưng Khương Tử Nha.

Tuy văn phong trên bia dùng từ ngữ bi thương, thuần để báo ân, nhưng Tả Đăng Phong vẫn tìm ra đầu mối, trên bi văn có ghi một câu “Năm di với Thượng Phụ, nâng ngàn với cực bắc.” Năm di nghĩa tương tự với uỷ thác, chỉ có điều đối tượng là khác, năm di ở đây ý chỉ con dân, uỷ thác đơn chỉ ấu Vương, ý tứ của những lời này là Cơ Tiên trước khi đi đưa con dân của mình giao cho Khương Tử Nha, sau đó dời nhà tới nơi này, từ ngữ cổ văn thường khó hiểu vì dùng nhiều chữ có tính thay thế cho nhau, rất tốn công sức để lý giải.

Xem xong bi văn, Tả Đăng Phong thấy Khương Tử Nha cứu viện Cơ Tiên đích thật là để thu mua lòng người, đáng tiếc Cơ Tiên không biết Tề quốc của Khương Tử Nha sau này sẽ thay thế hắn trở thành bá chủ chư hầu một phương, nếu không Cơ Tiên nhất định sẽ không mang ơn cảm đức đối với Khương Tử Nha đến như vậy.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong bước lên bậc thang, bậc thang có bốn mươi chín bậc, chính là số lượng chư hầu hay dùng, cửa lớn của chính điện đang đóng, Tả Đăng Phong tiện tay đẩy ra, cửa điện vừa mở, Tả Đăng Phong cau mày.

Trong vương cung có một người...

420. Q.4 - Chương 420: Hình Dáng Huyền Vũ

Phong cách vương cung thời Chu rất đặc trưng, trong điện không có trang hoàng hoa mỹ, mà chỉ là một gian phòng rất lớn, bề ngang dài trăm mét, chiều dài bảy trượng, hai bên có hai dãy bàn, độ cao thích hợp cho người ngồi trên đất, dưới mặt đất lót da thú, chéch hướng bắc của chính điện có một cái sàn gỗ xây cao hơn nền nhà một tấc, trên đó có ghế ngồi, trong ghế có một người đang ngồi.

Người này rõ ràng đã bị đông chết, dù chết do quá lạnh nhưng trong thời gian quá dài cũng sẽ dẫn tới mất nước, nên thi thể này là thầy khô, trên thi thể mặc một bộ quần phục màu đỏ, trên đầu đội mũ miện có rèm châu rủ xuống, giày dưới chân có mũi vĩnh cong lên.

Tả Đăng Phong nhìn quanh điện, xác định không có cơ quan nào mới mang theo Thập Tam cất bước tiến vào, đi tới trên sàn gỗ cẩn thận nhìn cái xác. Cái thầy tuy đã héo khô, nhưng có thể đại thể nhìn ra hình dạng người này khi còn sống, khuôn mặt chữ điền, trán rộng, mũi to, vành tai đầy đặn, tương tợ tâm sinh,

hình dạng người này thuộc dạng hiền hòa, dù chết đi nhiều năm, nhưng vẫn không thấy dữ tợn, theo độ mòn của răng thì lúc người này mất, hẳn chừng là bảy mươi tuổi.

Người này đội mũ miện có rèm châu rủ, triều phục có áo dài và quần, trên áo có thêu hình ảnh mặt trời, mặt trăng, sao, núi và thủy triều, dưới quần có thêu rồng, hỏa diễm, hạt gạo và đao búa, tổng cộng có chín loại hoa văn, trên y phục hoàng đế Thời Thương Chu có mười hai loại đồ án, chư hầu có chín loại, hơn nữa mũ miện hoàng đế có chín cái ngạnh, mũ miện của người này có bảy cái, theo trang phục thì người này hẳn là chư hầu Vương quân quốc Cơ Tiên.

Lúc Tam gia chi loạn Cơ Tiên vẫn chưa tới năm mươi tuổi, nên có thể đoán ra đám người Cơ Tiên đã sống ở Bắc cực này khoảng mười năm, sau thấy nơi này không thích hợp cho con người sinh sống, cả tộc Cơ thị mới di chuyển, Cơ Tiên tuổi già sức yếu lựa chọn ở lại.

Tả Đăng Phong đi loanh quanh để tìm manh mối khác, nhưng nơi này cũng không bản gỗ có khắc chữ nào, cũng không có đồ kim loại đúc minh ăn nào cả, tìm một lúc lâu, không thu hoạch được gì.

Chưa tới một canh giờ, Kim Quy Tử và Vạn Tiểu Đường về tới trước nhất.

“Tả chân nhân, có chuyện gì vậy?” Kim Quy Tử khiêng Cổ Trần chạy vào đại điện, Vạn Tiểu Đường ôm súng trường của Cổ Trần chạy theo sau.

“Cô ấy thấy nóng nên tôi giúp cô ấy hạ nhiệt.” Tả Đăng Phong bình thản.

Kim Quy Tử bỏ Cổ Trần xuống, quanh người Cổ Trần tỏa ra hàn khí dày đặc, loại hàn khí này khác với hàn khí bình thường, ngay cả ông ta cũng không chịu nổi.

“Tả chân nhân, người chết đó là ai?” Vạn Tiểu Đường chỉ cái xác trên vương tọa.

“Chư hầu Vương ba ngàn năm trước, các người có tìm được gì không?” Tả Đăng Phong ngồi xuống một tấm da thú.

“Có, góc đông bắc có nhà kho rất lớn, cửa nhà kho bằng kim loại, Mã chân nhân không dám làm gì cả.” Vạn Tiểu Đường cười, Cổ Trần xuất hiện làm cô và Tả Đăng Phong ít có cơ hội nói chuyện với nhau, làm trong lòng cô có cảm giác bị mất mát, bây giờ Cổ Trần đã bị Tả Đăng Phong đóng băng, cùng là phụ nữ, cô khó tránh khỏi tâm lý cười trên sự đau khổ của người khác.

“Đi, đi xem, cô dẫn đường, Mã Quý ở lại chăm nom Cổ Trần.” Tả Đăng Phong đứng dậy.

“Cô ấy không nhúc nhích gì được, tôi là đàn ông ở lại đây không hợp lễ nghi, Tả chân nhân, ngài để cô ấy bình thường lại đi.” Kim Quy Tử lắc đầu.

“Cổng cô ta đi cùng.” Tả Đăng Phong cất bước đi ra ngoài.

Kim Quy Tử trở mắt, nhìn quanh, rút một tấm da thú bọc lấy Cổ Trần, quỳ xuống vác cô lên vai.

Mọi người vừa ra ngoài, Đại Đầu đã từ phía tây chạy tới, dáng vẻ kích động.

“Tả chân nhân, ngài tới đàn tế xã tắc xem đi.” Đại Đầu nghi hoặc nhìn Cổ Trần trên vai Kim Quy Tử, “Cô ấy sao vậy?”

“Trong Xã tắc đàn có manh mối?” Tả Đăng Phong không buồn giải thích chuyện Cổ Trần, Kim Quy Tử phía sau lén lút đưa tay chỉ chỉ Tả Đăng Phong, ý bảo chính Tả Đăng Phong đã hạ thủ.

“Trong Xã tắc đàn có thờ một pho tượng quái vật, ngài mau tới xem đi.” Đại Đầu xoay người dẫn đường.

“Xã tắc đàn là chỗ tế trời, sao lại thờ quái vật.” Tả Đăng Phong đi theo, chuyện có cái gấp có cái thông thả, tới xã tắc đàn ở mé tây thành trước.

“Không biết, pho tượng quái vật rất giống Huyền Vũ trong truyền thuyết.” Đại Đầu giải thích.

“Huyền Vũ là một trong tứ Đại Thánh thú thời cổ đại, thuộc thủy, trấn phương bắc, nơi này có tượng của nó cũng chẳng có gì lạ.” Tả Đăng Phong cau mày.

“Tượng thần Huyền Vũ tôi cũng từng thấy rồi, nhưng pho tượng này và Huyền Vũ không giống nhau lắm, ngài tới xem thì biết.” Đại Đầu tăng tốc.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, Đại Đầu cũng là Người trong Đạo môn, một bức tượng Huyền Vũ bình thường không thể làm y kinh ngạc đến thế.

Sau một nén nhang, mọi người tới xã tắc đàn ở tây thành, người xưa tế tự tổ tông và thiên địa thần linh riêng biệt, cách thức tế tự cũng không giống nhau, tổ miếu là để tế tổ tiên, xã tắc đàn là để tế thiên địa.

Xã tắc đàn có hình thức tương tự tổ miếu, khác chẳng là diện tích lớn hơn mà thôi. Lúc mọi người đuổi tới, hai binh sĩ đang đứng chờ bên ngoài, thấy mọi người tới thì đi cùng với mọi người vào trong xã tắc đàn.

Chưa đi tới gần, Tả Đăng Phong đã nhìn thấy trên thần đàn của chính điện có một pho tượng to lớn đang đứng thẳng, pho tượng khắc từ gỗ, thân thể nhìn giống con rùa, nhưng từ trong mai rùa duỗi ra không phải là đầu rùa, mà là một cái cổ rắn, ngoài cùng là đầu rồng.

Một lúc sau mọi người tiến vào chính điện, Tả Đăng Phong đến gần quan sát pho tượng. Pho tượng này có bề ngoài giống giống với Huyền Vũ trong truyền thuyết, nhưng hình dạng thân thể lại khác Huyền Vũ rất nhiều, trong truyền thuyết Huyền Vũ là hai con vật hợp thành, nhưng pho tượng này chỉ có một con, nhìn giống một con rắn to lưng đeo mai rùa. Cái cổ của nó rất dài, có vảy bao trùm, cái đầu rất giống đầu rồng, nhưng không có sừng rồng, lớp mai cực giống mai rùa, nhưng nó lại không trơn nhẵn, mà là cao thấp chênh lệch lung tung, dưới mai rùa mọc ra bốn cái vuốt rồng thô to, trên gáy quăn một sợi xích thô to, sợi xích thả thòng xuống dưới, con vật có gắng rướn cổ, biểu hiện cực kỳ thống khổ.

“Tả chân nhân, ngài thấy sao?” Đại Đầu hỏi.

“Phiền phức lớn rồi.” Tả Đăng Phong cau mày lắc đầu.

Đám Vạn Tiểu Đường chẳng biết gì về con vật này, còn đang bảo nhau thấy nó điêu khắc sao mà giống y như thật, nghe Tả Đăng Phong nói vậy thì đều quay sang khó hiểu nhìn hần.

“Tượng Huyền Vũ chúng ta thường thấy đều là kết quả do con người nghệ thuật hóa lên rồi, trên đời không thể có chuyện xà quy hợp nhất, đây mới thực sự là Huyền Vũ, những người này có thể điêu khắc thể này chứng tỏ họ đã từng nhìn thấy nó.” Tả Đăng Phong đi tới lư hương đặt bên dưới pho tượng, trong lư hương có những vật nhỏ tròn tròn màu đen, Tả Đăng Phong cầm lên một cái, bóp nát, nhận ra nó không phải là hương tro, mà là hạt giống của một loại cây nào đó.

“Tả chân nhân nói rất đúng, người Thời Thương Chu không có trí tưởng tượng phong phú đến như vậy, hoa văn trên đồ đồng thau cũng đa số là đơn giản cũ kỹ, con Huyền Vũ này được điêu khắc tinh tế như thế, chắc chắn có vấn đề.” Kim Quy Tử khiêng Cổ Trân phụ họa.

“Cái thứ này nhìn giống như nó đang thò cả một ngọn núi.” Vạn Tiểu Đường chỉ vào cái mai của Huyền Vũ.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Vạn Tiểu Đường, Vạn Tiểu Đường tuy không cho thấy, nhưng ý là pho tượng này quá khoa trương, trên đời làm gì có con rùa nào đã động cả một ngọn núi.

“Tôi đã từng gặp Kim long, đầu của nó rất giống thể này, chỉ khác là con này không có sừng rồng, nếu không phải thấy tận mắt nhìn thấy con vật này, không ai có thể điêu khắc ra đầu rồng và vuốt rồng được.” Tả Đăng Phong nói.

“Người xưa thờ phụng nó làm gì?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Cung phụng thần linh có tính chất tương tự với việc chúng ta tặng quà cho nhau, trong tổ miếu có thờ phụng là việc bình thường, giống như bạn bè thân qua lại với nhau, cảm ơn và được cảm ơn mà thôi, nhưng mục đích của xã tắc đàn thì khác, thường nó chỉ có hai mục đích, một là khẩn xin đối phương ban cho ân huệ, hai là khẩn cầu đối phương đừng ban xuống thiên tai.” Tả Đăng Phong đáp.

“Thù Mộ Vũ, anh làm gì đấy?” Vạn Tiểu Đường hỏi Đại Đầu, Đại Đầu đang lúi húi lật tư liệu, hình như muốn tìm gì đó.

“Tìm tư liệu.” Đại Đầu thuận miệng đáp lại.

“Tả chân nhân, ngài bảo họ tế tự con rùa đen này để nó mang lại điều tốt, hay là để nó đừng tới phá hoại?” Một binh sĩ hỏi, họ không biết Huyền Vũ, nên gọi nó là rùa đen.

“Có thấy trên cổ nó đeo xiềng xích không?” Tả Đăng Phong chỉ vào cổ Huyền Vũ.

“Thấy.” Binh sĩ gật đầu.

Tả Đăng Phong bắt mắt nhìn người kia, không giải thích nữa.

“Ý Tả chân nhân là nó đã bị xích, chắc chắn không thể đi gây tổn hại cho ai được nữa, nếu đã không thể gây nguy hại người khác, cư dân nơi này Cung phụng nó đương nhiên là để xin nó mang lại điều tốt.” Kim Quy Tử giải thích thay cho Tả Đăng Phong.

“Há, vậy thì tốt.” Hai binh sĩ, và Vạn Tiểu Đường, đều yên tâm tới.

“Tốt cái gì, theo lý luận tiến hóa của Darwin, con người hẳn là càng tiến hóa thì phải càng thông minh, sao các người càng tiến hóa càng dần đi vậy?” Tả Đăng Phong không chút lưu tình phê bình, “Con Huyền Vũ này là bị trói, phạm vi hoạt động của nó đã bị hạn chế, mấy người nói nó có thể mang cho người nơi này chỗ tốt gì?”

“Hô mưa gọi gió, bảo vệ nơi này bình an.” Vạn Tiểu Đường cười.

“Đó là chuyện của thần gió vũ sư, nó không làm được, nó chỉ có thể làm được một chuyện là khi cư dân tới gần nó nó không công kích họ mà thôi.” Tả Đăng Phong chỉ vào cái mai rùa, “Cái tôi quan tâm là món đồ chúng ta cần tìm vốn ở trên lưng nó.”

“Không thể nào!” Vạn Tiểu Đường trợn to hai mắt.

“Có thể!” Đại Đầu đưa hai tờ tư liệu cho Vạn Tiểu Đường, “Một tấm là vệ tinh chụp được năm ngoái, một tấm là tháng ba năm nay, khu đá ngầm dưới nước kia đã có một ít thay đổi.”

“Ý anh là nói con rùa đen này hồi trước ở trong khu đá ngầm?” Vạn Tiểu Đường rốt cuộc cũng hiểu ra vấn đề.

“Tôi chỉ là nói có thể, dù sao khu đá ngầm kia lớn bao nhiêu chúng tôi cũng không biết, hiện giờ khí tức động vật ở Bắc cực kỳ hỗn loạn, chờ tôi tới gần kiểm tra kỹ rồi mới xác nhận được.” Đại Đầu lắc đầu.

“Tả chân nhân đã từng nói tấm ván gỗ chúng ta từng nhìn thấy là của tàu ngầm, bây giờ xem ra Tả chân nhân đã nói đúng, đám người kia trước đây rất có thể thường xuyên đi xuống nước.” Kim Quy Tử về mặt đưa đám, lúc này tầng băng phía dưới Bắc cực đã tụ tập cực nhiều sinh vật bị nhiễm bệnh độc, xuống nước bây giờ khác gì làm thức ăn cho chúng.

Tả Đăng Phong cười khổ lắc đầu, “Sự tình không xấu tới mức đó, đừng tự hù dọa mình, đi thôi, tới đồng thành xem...”

421. Q.4 - Chương 421: Tàu Ngầm Thời Chu Triều

Mọi người xoay người rời khỏi đại điện, cúi đầu ủ rũ đi theo Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong phán đoán rất hiểm khi phạm sai lầm, nếu lần này hẳn đoán không sai, thì sự tình thật sự là khó.

“Kết quả xấu nhất là khối thiên thạch đã bị đem đi nấu, nhưng kết quả này vẫn chưa hẳn là xấu nhất, hướng chỉ cái chúng ta muốn tìm thiên thạch từ trên trời rơi xuống, khả năng thiên thạch vừa vụn rơi xuống lưng Huyền Vũ là rất nhỏ, hơn nữa, nếu thực phải xuống nước thì cũng là tới xuống, không tới phiên các người.” Tả Đăng Phong thấy mọi người tâm tình buồn rầu, thì khẽ cười an ủi.

“Nếu cái cây to ngài có gì bất trắc, cả đám khi chúng tôi sẽ chẳng con nào sống nổi.” Vạn Tiểu Đường nói giỡn theo, từ khi Cổ Trần bị Đóng băng, tâm tình của cô rất tốt.

“Tả chân nhân, để tôi kiểm tra hết đảo, sau đó tới hòn đảo ở phía bắc xem.” Đại Đầu cầm máy lắc lắc.

“Cậu đi đi, đừng vượt quá năm mươi dặm, đó là cực hạn của tôi.” Tả Đăng Phong gật đầu, cái máy trong tay Đại Đầu rất chính xác, mất nhiều thời gian để suy luận phỏng đoán, chẳng bằng chạy một vòng khắp đảo kiểm tra một phen.

“Được, tôi sẽ mau chóng trở về.” Đại Đầu lắc không vọt lên, lao về hướng tây bắc.

Mọi người đi suốt ngày đã rất mệt mỏi, lúc đi qua vương cung, Tả Đăng Phong bảo đám Vạn Tiểu Đường ở lại, bảo Kim Quy Tử dẫn đường, đề khí khinh thân chạy tới đông thành.

Một lúc sau, hai người và Thập Tam tới hướng đông bắc cổ thành, nơi này là một khu kiến trúc rất lớn, diện tích ước chừng năm mẫu, có bốn tòa nhà bằng đá xây nối liền vào nhau, những chỗ nối không có một khe hở, ở giữa chúng có một khu có nóc nhà cao hẳn hơn một trượng, nhìn là thấy ngay, rất giống một cái nhà kho lớn, nhưng có ống khói làm nó nhìn giống nhà xưởng hơn là nhà kho. Cửa vào ở phía nam, cao rộng đều khoảng một trượng, cửa làm bằng kim loại, hiện đang đóng, trên cửa cũng không có khóa hay then cài.

“Loại cửa này thường là mở hướng phía ngoài, tôi kéo thử xem.” Tả Đăng Phong nói. Giữa hai cánh cửa có một đồng dây xích, rõ ràng là để thay cho tay nắm cửa.

Kim Quy Tử đi tới, khẽ chạm vào đồng xích thăm dò.

“Nó không cần người đâu.” Tả Đăng Phong nói, hẳn đang phải phân ra rất nhiều linh khí để che chở Đại Đầu, nếu không đã sớm tự thân làm.

“Tả chân nhân nói đùa, nếu nhiệt độ quá thấp đụng vào sẽ bị dính chặt, mất đi một lớp da.” Kim Quy Tử cầm lấy nắm xích, đứng trung bình tấn tụ lực kéo một cái, hai cánh cửa lớn này rất nặng, Kim Quy Tử nghiêng răng kéo hết sức mới hở ra được một khe chừng hai mét.

“Được rồi.” Tả Đăng Phong nói, người tu hành có thể nhìn rõ trong đêm, không cần phải mở hẳn cửa mới nhìn thấy.

Tả Đăng Phong đứng ngoài cửa nhìn vào trong, thấy bên trong là một không gian rất lớn hình vuông, chỗ nào cũng chất đồng đồ vật. Đồng bắt mắt nhất là đồng ở phía tây nam, là hai chiếc thuyền gỗ nhìn giống như tàu ngầm.

Ngay khi Tả Đăng Phong ló đầu định đi vào, Thập Tam đã xông lên chạy vào trước, Tả Đăng Phong sợ nó gặp nguy hiểm, nên đi vào theo.

“Không ngờ họ lại tạo ra được tàu ngầm thật.” Kim Quy Tử đi theo vào.

Tả Đăng Phong gạt đầu, đi vào trong này hẳn cảm nhận được nhiệt độ thay đổi hẳn, so với bên ngoài, trong này ấm áp hơn rất nhiều.

Khu vực này bị ngăn ra làm hai, nên hiện giờ chỉ có thể nhìn thấy hai nơi Tây Nam và đông nam, phía tây nam là hai cái thuyền quái lạ nhìn như tàu ngầm. Hai chiếc thuyền này không lớn lắm, dài chừng mười mấy mét, có hình thoi, ở giữa rộng hai đầu hẹp, chỗ rộng nhất chừng ba mét, thân thuyền làm bằng gỗ, lồi vào ở dưới đáy thuyền, nhìn giống tàu nhiệt khí hơn là tàu ngầm.

Thập Tam nhảy lên trên tàu ngầm, theo thói quen thò chân ra cào cào gãi gãi để mài móng.

Nhưng không ngờ một cái cào của Thập Tam lại làm tấm ván gỗ lủng một lỗ dài mấy cm, Thập Tam thấy không ổn, vội nhảy xuống, không ngờ nhún chân một cái lại làm lủng thêm hai lỗ.

“Sao lại như thế?” Kim Quy Tử ngơ ngác kinh hãi, ông vẫn tưởng tàu này còn dùng được, không ngờ nó lại tệ như thế.

“Thời gian quá lâu, nhiệt độ ở đây lại không lạnh lắm, nên gỗ bị mục nát.” Tả Đăng Phong khẽ chọc một cái, xuyên thủng qua tấm gỗ.

Tả Đăng Phong đẩy tấm ván gỗ ra, ló đầu vào khoang, thấy bên trong tàu ngầm hoàn toàn trống không, cấu tạo cũng cực kỳ đơn giản, không có hệ thống động lực, chỉ có mấy cái vòng tròn bằng kim loại để làm khung xương, bên ngoài bọc ván gỗ, ngoài tấm ván gỗ lại được cột bằng vòng kim loại, bên dưới khoang có khu vực đệm hình bầu dục, cao hơn một người, rộng khoảng hai ôm, dưới đáy nắp có thể đưa người vào. Khu vực này hẳn là có hai tác dụng, một là thả người xuống nước để tập thở trong nước, hai là ép khí ra để tàu ngầm nổi lên, tấm gỗ hồi trước họ nhìn thấy hẳn là cái nắp của khu đệm này.

“Tả chân nhân, có thể chữa được không?” Kim Quy Tử thấy Tả Đăng Phong nhìn từ trên xuống dưới tàu ngầm, tưởng hẳn muốn chữa trị.

“Không sửa được.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hẳn nghiên cứu chỉ là để hiểu nguyên lý của nó, suy cho cùng là bệnh nghề nghiệp mà thôi.

“Bên kia có gỗ, tôi lấy một tấm gắn vào.” Kim Quy Tử chỉ về hướng đông, hướng đó chất đồng rất nhiều những thân gỗ lớn và bán thành phẩm.

“Công cụ bị mang đi hết rồi, làm sao xẻ gỗ?”

“Dùng dao kiếm.” Kim Quy Tử đáp.

“Đừng có thử nữa, trình độ của chúng ta không thể nào sánh được với họ, lỡ mà làm không đúng đang đi trên đường bị lọt xuống, thì trở thành tàu ngầm thật đó.” Tả Đăng Phong xua tay.

“Nhưng không làm tàu ngầm, làm sao xuống nước?” Kim Quy Tử u sầu.

“Cũng không nhất định là phải xuống nước, hướng chỉ qua cấu tạo của cái tàu lặn này thì cho thấy chiều sâu nó xuống được cũng rất có hạn, ít nhất không qua được phạm vi con người có thể chịu nổi áp lực nước.” Tả Đăng Phong chỉ vào cái tàu ngầm, “Trong tàu này không có chỗ cho người điều khiển, muốn xuống phải có người lặn xuống để điều chỉnh nó, nếu xuống quá sâu, người dưới nước sẽ bị áp lực nước ép ngất xỉu.”

Kim Quy Tử gật đầu, nhưng gật đầu chỉ là tán thành phân tích của Tả Đăng Phong, chứ trong lòng không chút lạc quan.

Tả Đăng Phong đi sang hướng đông nam, nơi này chất đồng rất nhiều khúc gỗ tròn, Thập Tam đang mài móng ở đây. Khu vực này hẳn là chỗ làm việc của thợ mộc năm đó, Thời Thương Chu người ta chưa phân biệt thợ rèn với thợ mộc, mà chỉ gọi chung là thợ thủ công, nơi này để lại rất nhiều sản phẩm chưa hoàn công, là những chiếc bồn bằng gỗ, gắn bằng đinh kim loại, hơn nữa, khu vực này tuy để lại rất nhiều bán thành phẩm, nhưng không hề lộn xộn chút nào, cho thấy thợ ở đây làm việc rất có

ngay ngắn trật tự.

“Tả chân nhân, đi vào trong xem đi.” Kim Quy Tử thấy Tả Đăng Phong đứng đây lâu, thì giục.

“Nhìn khu vực này, anh thấy cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi, thực ra hẳn quan sát và suy nghĩ chỉ dùng không tới nửa nén hương, thời gian còn lại là chờ Thập Tam mài móng vuốt.

“Thợ mộc và thợ rèn nơi này có trình độ rất cao, hơn cả khu vực Trung Nguyên, ngài nói chẳng sai, nhất định là Khương Tử Nha đã để lại hai quyển sách luyện khí cho họ.” Kim Quy Tử trầm ngâm một lúc trả lời.

“Kém. Nhìn cho kỹ, nơi này chất đồng nhiều gỗ như vậy, nhưng đồ vật thợ thủ công tạo ra lại không dùng cách thức điêu khắc, mà chọn cách ghép lại, trên đất liền không có một mảnh gỗ nào to bằng nắm tay, sao họ lại tiết kiệm như thế?” Tả Đăng Phong hỏi ngược lại.

“Xin mời Tả chân nhân giải thích nghi hoặc.” Kim Quy Tử thông minh hơn Đại Đầu nhiều lắm, biết đoán không ra, thì thẳng thắn không đoán.

“Bản chất của tiết kiệm là để có thể tiếp tục sống được trong tình huống tài nguyên có hạn, năm đó thợ thủ công vô cùng tiết kiệm cho thấy họ định ở đây thời gian dài, những món đồ chưa hoàn thành này cho thấy biến cố đã xảy ra cực kỳ bất ngờ, khiến họ không kịp chuẩn bị, những người biết mình sắp chết sẽ không còn lòng dạ nào để làm việc, càng không thể nói đến chuyện tiết kiệm.” Tả Đăng Phong giơ tay gọi Thập Tam, xoa người đi về hướng bắc.

“Đúng là như vậy, chẳng qua biết những điều này thì có lợi gì cho chúng ta? ” Kim Quy Tử bước nhanh đi theo.

“Cái cây khô trong vương cung chính là chư hầu Vương Cơ Tiên, năm ông ấy làm phản là khoảng năm mươi tuổi, như vậy họ đã sống ở đây khoảng hai mươi năm, hai mươi năm không hề xảy ra chuyện, cho thấy hoàn cảnh của nơi này rất ổn định, vậy tại sao lại bỗng nhiên phát sinh biến cố? chỉ có một khả năng, chính là chuyện xảy ra đó vốn không phải chuyện nơi đây.” Tả Đăng Phong chậm rãi bước.

“Cái gì gọi là vốn không phải chuyện nơi đây?” Kim Quy Tử không hiểu nổi.

“Là ngoại lực can thiệp. Họ vốn sống rất tốt, nhưng bỗng nhiên xuất hiện một loại ngoại lực ảnh hưởng tới họ, ngoại lực này đến từ trời, đất, hoặc người, nhưng tôi chưa biết nó là cái nào.” Tả Đăng Phong đáp.

“Tả chân nhân, nguy rồi, nguy thật rồi.” đột nhiên tiếng Đại Đầu gào lên từ bên ngoài.

Hai người dừng bước quay sang lại, thấy Đại Đầu kinh hoảng từ bên ngoài chạy vào, ôm một món đồ vật cổ quái.

“Xảy ra chuyện gì?” Tả Đăng Phong cau mày, Đại Đầu tuy tuổi trẻ, nhưng rất ít làm những việc khoa trương, hăn la to như vậy nhất định là có chuyện lớn xảy ra.

“Ngài xem, ngài xem.” Đại Đầu chạy tới, bỏ món đồ xuống, đó là một cái nắp nồi màu xám bị bám đất, mặt trên còn phủ ít tuyết đọng.

Đại Đầu phải hết đất đi, móc máy đo ra cho Tả Đăng Phong xem, “Cái này tìm được trong hố đựng chất thải kim loại, nó có phản ứng phóng xạ giống hệt cái chúng ta cần tìm, chỉ là hàm lượng còn lại không tới hai phần trăm.”

Tả Đăng Phong hít sâu, cả người lạnh toát, quả nhiên khối thiên thạch đã bị thợ thủ công đem ra nấu...

422. Q.4 - Chương 422: Nhân Quả Tuần Hoàn

“Công thêm món này có đủ luyện ra số lượng cần không? ” Kim Quy Tử vội hỏi.

“Làm sao đủ! Bây giờ phải làm sao đây?” Đại Đầu rưng rưng muốn khóc. Việc này quá quan trọng, nếu có sai lầm, dù cứu sống được người trên địa cầu, cũng sẽ không có đủ cây cối để sinh ra đường khí cho hít thở.

“Đừng hốt hoảng, cái nắp này bị vứt ở trên cùng trong hố đất phải không?” Tả Đăng Phong nhìn lớp tuyết đọng trên cái nắp.

“Vâng, ngay ở ngoài mặt.” Đại Đầu gật đầu.

Tả Đăng Phong lại cau mày, nó nằm trên cùng đồng chất thải cho thấy nó là món đồ được tinh luyện sau cùng, cũng gián tiếp cho thấy năm đó chính vì cư dân nơi này lầm lỡ đem khối thiên thạch đi nung mới làm cho cây cối khô héo.

“Tả chân nhân, bây giờ làm sao?” Kim Quy Tử tuyệt vọng nhìn Tả Đăng Phong.

“Đi, tới chỗ lò nung nhìn xem có còn sót lại cái gì không.” Tả Đăng Phong xoay người đi về hướng bắc, nhà xưởng này chia là hai khu, phía nam là khu làm việc của thợ mộc, phía bắc là khu tinh luyện kim loại.

Khu bắc chia làm hai khu làm việc tây bắc và đông Bắc, giữa hai khu vực có một đường nối rộng chừng hai trượng, đường nối này có lắp một cái ròng rọc kéo nước bằng kim loại, phía dưới ròng rọc kéo nước là một cái giếng viên đá, rộng chừng một mét, miệng giếng cách mặt đất năm mươi, sáu mươi cm, trên miệng giếng được đặt một cái nắp hình tròn bằng kim loại, trên nắp có toát ra hơi nóng yếu ớt.

“Dưới này rất có thể là dung nham.” Kim Quy Tử thò tay thử độ nóng của nắp giếng.

“Thử xem.” Tả Đăng Phong đưa cái đỉnh bốn tai tròn bên cạnh giếng khí đốt cho Đại Đầu, xung quanh và dưới đáy cái đỉnh còn bám rất nhiều vụn kim loại trầm tích, cho thấy năm đó nó được dùng để làm nồi nấu kim loại.

Đại Đầu cầm cái đỉnh, rà máy vào đo, “Là nó, nhưng số lượng quá ít, vẫn không đủ.”

“Nghĩ cách cậy hết đồ bên trong bỏ đi, cộng với cái nắp nồi kia, đều phải giữ kỹ.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Tả chân nhân, nhưng vẫn không đủ.” Đại Đầu ôm cái đỉnh lắc đầu.

“Tôi biết không đủ, cứ hăng vậy đã, để tôi suy nghĩ thêm.” Tả Đăng Phong cau mày nhìn quanh, khu vực tinh luyện kim loại này phân làm hai khu tây bắc và Đông Bắc, khu tây bắc toàn sót lại đồ dùng sinh hoạt, khu Đông Bắc chỉ toàn phơi thô của binh khí khô giáp.

Dân gian tinh luyện kim loại thường làm khuôn đúc, sau đó đổ kim loại nóng chảy vào trong khuôn đúc để tạo ra đồ vật. Khu vực đông bắc chất rất nhiều mảnh vỡ bộ phận khô giáp và bình khí, khu tây bắc có rất nhiều cát mịn, nhưng không hề có khuôn đúc.

“Tả chân nhân, chia nhau ra tìm đi.” Kim Quy Tử nói.

“Đừng có gấp.” Tả Đăng Phong xua tay, mọi khuôn đúc đều đã bị thợ thủ công mang đi, đồ còn dư lại rất có hạn, rất khó đoán ra năm đó người ta nấu thiên thạch để chế tạo món gì.

“VẬY, Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu đập cây búa vào đồng kim loại.

“Dùng máy của cậu kiểm tra một cái, tốt nhất là tìm ra được đồng kim loại này họ định làm thành cái gì.” Tả Đăng Phong móc bình rượu ra uống.

Đại Đầu lập tức cầm máy kiểm tra, vì thiên thạch đã bị nấu ra, hàm lượng phóng xạ bên trong rất thấp, Đại Đầu kiểm tra rất chậm, rất tỉ mỉ.

“Tả chân nhân, theo ngài họ luyện thiên thạch làm gì?” Kim Quy Tử sờ môi.

Hồi trước Tả Đăng Phong uống rượu Kim Quy Tử đã từng hỏi xin, nên hiểu ông ta cũng thích uống rượu, bèn móc ra thêm một bình cho.

“Cảm ơn Tả chân nhân.” Kim Quy Tử vội cảm ơn, ông ta chỉ có Tử Linh khí cấp thấp, không thể hành động tự do, muốn đi chỗ nào thì đi chỗ đó như Tả Đăng Phong, nên cơ hội kiếm được rượu cũng rất ít.

“Họ rất hiểu biết về tính chất của kim loại, nên chắc chắn sẽ không tinh luyện lung tung, kim loại cho nấu thiên thạch ra chắc hẳn sẽ được dùng ở một chỗ đặc biệt.” Tả Đăng Phong đáp.

“Đồ đó chắc họ không để lại đây, theo ngài họ dời đi đâu ở?” Kim Quy Tử hỏi.

“Không biết.” Tả Đăng Phong lắc đầu, tộc nhân Cơ Tiên đều là tội nhân, họ chắc chắn sẽ không về Trung thổ, thế giới to lớn, chẳng ai biết được họ sẽ đi đâu, mà nhiều khi chính bản thân họ cũng không biết mình muốn đi đâu.

“Thiên thạch quả thật nằm trên lưng Huyền Vũ à?” Kim Quy Tử lại hỏi.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Kim Quy Tử, Kim Quy Tử chỉ muốn có được từ hắn một tia hi vọng, nhưng Tả Đăng Phong cũng đang sốt ruột vì lo lắng, hắn thậm chí còn không dám chắc thiên thạch lúc trước có phải để trên lưng Huyền Vũ hay không, hắn còn không dám hi vọng, làm sao có thể cho Kim Quy Tử hi vọng.

“Anh quay lại đưa họ tới đây, từ tối nay lấy chỗ này để làm chỗ nghỉ ngơi.” Tả Đăng Phong khẽ phẩy tay, nói với Kim Quy Tử. Chỗ này ẩm áp, làm chỗ nghỉ chân là cực kỳ thích hợp.

“RỒ.” Kim Quy Tử xoay người rời đi.

“Không cần vội, chuyện còn chưa đến mức xấu nhất đâu.” Tả Đăng Phong thấy Đại Đầu hơi run, liền trấn an.

“Tôi hiểu.” Đại Đầu gật đầu, tuy vẫn còn rất căng thẳng, nhưng không run rẩy nữa.

Tả Đăng Phong đóng nắp bình rượu, kiểm chỗ nằm xuống nghỉ ngơi. Tuy hắn bảo Đại Đầu là mọi chuyện còn chưa đến mức xấu nhất, nhưng hắn biết rõ chuyện đã cực xấu, cả người hắn lạnh lẽo, khối thiên thạch này là một trong ba bậc thang giúp hắn đoàn tụ với Vu Tâm Ngữ, nếu không tìm được, sẽ không thể gặp lại Vu Tâm Ngữ.

Đại Đầu vẫn cẩn thận tìm, trên mặt đất có cát mịn, trong cát mịn có rất nhiều mảnh kim loại, kiểm tra những mảnh đó không có phản ứng phóng xạ hắn mới dám bước lên, vì những mảnh vụn kim loại rất nhỏ và nhiều, nên công việc kiểm tra cực kỳ chậm.

Sau nửa giờ, Đại Đầu đã kiểm tra xong khu tây bắc, bắt đầu đi qua khu Đông Bắc, Kim Quy Tử mang theo đám người Vạn Tiểu Đường về tới, có lẽ trên đường đi Kim Quy Tử đã thông báo tình hình cho đám người Vạn Tiểu Đường, nên nét mặt mọi người đều căng thẳng và tuyệt vọng.

“Ở dưới này là một giếng khí đốt, tối hôm nay các người thật có phúc.” Tả Đăng Phong lên tiếng nhằm giảm bớt áp lực ọi người. Nhiều năm kinh qua hiểm ác, hẳn hiểu được một đạo lý, là càng là trong lúc nguy cấp càng không thể hoảng loạn.

“Tả chân nhân, thế nào rồi?” Vạn Tiểu Đường đi qua hỏi.

“Thù Mộ Vũ đang kiểm tra, bỏ đồ xuống hết đi.” Tả Đăng Phong đưa tay chỉ Đại Đầu.

“Tìm thấy rồi, Tả chân nhân, ngài qua mà xem.” Đột nhiên Đại Đầu xoay người hô lớn.

“Các người ở lại đây, để tôi qua xem.” Tả Đăng Phong quay người đi.

“Là cái này, có sự phản ứng cực nhỏ.” Đại Đầu chỉ một cái thùng hình như cái khuôn.

Tả Đăng Phong cúi đầu quan sát món đồ. Đường kính của nó khoảng năm mươi cen-ti-mét, dài chừng 1m50, là một cái khuôn bằng đất, phàm là khuôn đúc thì đều được làm thành hai nửa, cái khuôn đúc này cũng không ngoại lệ, chỉ có điều lúc này hai nửa đã hợp lại với nhau, căn cứ cái khuôn này, thì có lẽ món đồ làm từ thiên thạch cũng không lớn lắm.

Tả Đăng Phong cầm cái khuôn lên xem, không ngờ bên trong khuôn không hề trống rỗng, và hình dạng cũng không nhẵn như bình thường, mà là một nửa hình xoắn ốc kỳ quái.

“Họ chế tạo cái gì?” Đại Đầu hỏi.

“Hẳn là một thứ có liên quan tới binh khí.” Tả Đăng Phong nghi hoặc đáp. Khu phía tây là khu làm vật dụng sinh hoạt, khu phía đông là khu đúc binh khí, nếu khuôn đúc này xuất hiện phía đông, như vậy cho thấy nó hẳn phải có quan hệ tới binh khí.

“Cũng không giống lắm.” trong đầu Đại Đầu nhanh chóng hiện lên hình ảnh mười tám món binh khí.

“Nhìn thế này không chính xác, ra ngoài tìm khối băng về đây.” Tả Đăng Phong phẩy tay.

Đại Đầu đoán ra dụng ý của Tả Đăng Phong, xách búa chạy ra ngoài, một lúc sau xách một khối băng về. Ở đây thứ không thiếu nhất chính là băng tuyết.

Tả Đăng Phong móc bao tay Thuần Dương đeo vào, hai tay cùng vận, tay trái Thuần Dương hòa tan khối băng, tay phải Huyền Âm định hình nước băng trong khuôn, một lúc sau mở khuôn, lấy món đồ ra.

“Lò xo! Họ làm lò xo làm gì?” Đại Đầu liếc mắt một cái là nhìn ra món đồ trong tay Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không đáp, món đồ trong tay đích thực là một lò xo, hơn nữa cái lò xo này hẳn nhìn còn thấy cực kỳ quen mắt.

“Tả chân nhân, chúng tôi tới xem được không?” Kim Quy Tử hỏi Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, mọi người láo nháo chạy qua, ngẩng ngó cái lò xo trong tay Tả Đăng Phong.

“Họ làm lò xo làm gì?” “Quả thật là lò xo!” “Còn to hơn cái lò xo trên tàu chiến của chúng tôi nữa!” Mọi người lao nhao bàn luận.

“Cái lò xo này hình như tôi đã từng thấy ở đâu rồi.” Tả Đăng Phong cau mày suy nghĩ.

Mọi người lập tức im bật, để Tả Đăng Phong có thể tĩnh tâm mà nhớ.

“Ở trong lăng mộ Khương Tử Nha tôi từng thấy loại lò xo này, có hai cái.” Một lúc sau Tả Đăng Phong cũng nhớ ra. Cái cơ quan thứ hai trong lăng mộ của Khương Tử Nha, thứ giúp bắn ra quả cầu đá, cấp động lực cho nó lăn ra mộ đạo chính là hai cái lò xo thô to màu đỏ, độ dài và độ rộng đều hoàn toàn tương xứng với cái lò xo trước mắt.

“Năm Cơ Tiên phản loạn ông ta chừng năm mươi tuổi, lúc mất là hơn 70 tuổi, cho thấy họ đã sống ở đây khoảng hai mươi năm, hai mươi năm sau là lúc Khương Tử Nha sắp chết già, để bố trí cơ quan trong mộ, rất có thể ông ta đã tới đây để nhờ Cơ Tiên hỗ trợ chế tạo lò xo đặc thù.” Tả Đăng Phong phân tích.

“Tả chân nhân, vậy hai cái lò xo kia đâu? ” Mọi người trăm miệng một lời cùng hỏi, họ không quan tâm chuyện đã xảy ra năm đó, chỉ quan tâm tầm tích của kim loại mà thôi.

“Bị tôi chôn trở lại rồi...”

423. Q.4 - Chương 423: Đóng Băng Tất Cả Mọi Người

Ai nấy trợn mắt, miệng há hốc, một lúc sau Đại Đầu là người hồi hồn trước tiên, cẩn thận hỏi: “Tả chân nhân, vật kia... bây giờ ngài còn có thể tìm lại được không?”

“Có thể.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị gật đầu. Lăng mộ Khương Tử Nha là chỗ cuối cùng hắn thám hiểm trước khi bị đóng băng, hắn vẫn còn nhớ đến từng chi tiết.

Được Tả Đăng Phong chắc chắn, tất cả mọi người đều hoan hô, trừ Cổ Trân đang nằm bất động và Kim Quy Tử.

“Tả chân nhân, sao ngài lại không cao hứng?” Kim Quy Tử đi tới bên cạnh Tả Đăng Phong

“Năm đó tôi tìm được lăng mộ Khương Tử Nha ở Sơn Đông, bên trên một thối không có nhiều cây cối, nên tôi không dám chắc thứ chúng ta cần tìm trong hai cái lò xo kia có phải đã bị phá hoại gì rồi hay không.” Tả Đăng Phong nói thẳng.

“Tả chân nhân, ngài có thể kể lại mọi chuyện cho chúng tôi nghe không?” Vạn Tiểu Đường chạy qua. Tả Đăng Phong từng trong lúc vô tình nói rằng hắn đã từng thấy Chân Long, cũng đã từng nói hắn và Khương Tử Nha là đối thủ cũ, đã vào lăng mộ Khương Tử Nha, toàn bộ những điều này đều làm Vạn Tiểu Đường tăng thêm lòng hiếu kỳ, chỉ tiếc lúc nào Tả Đăng Phong cũng nghiêm mặt, cô không tìm được cơ hội thích hợp để hỏi.

Tả Đăng Phong gật đầu, xoay người đi tới chỗ Cổ Trân, dùng Thuần Dương chân khí làm tan tuyết cho cô.

“Mùa xuân năm 1941, tôi tìm thấy lăng mộ Khương Tử Nha, trong lăng mộ có một cái cơ quan bắn ra một quả cầu đá cực lớn để bảo vệ lăng mộ, chính là dùng cơ chế lò xo ép lại để đẩy tảng đá, hai cái lò xo đó có màu đỏ, tuy đã trải qua ba ngàn năm, nhưng chưa hề mất độ co giãn. Lúc đó tôi sợ chúng bị người Nhật lấy mất, nên mới sai người chôn lại chúng vào trong lối vào mộ đạo.” Tả Đăng Phong vừa làm tan băng cho Cổ Trân vừa kể lại. Năm đó hắn chỉ là xuất phát từ ý nghĩ muốn bảo vệ cổ đại văn vật nên mới đem chôn hai cái lò xo đó, không ngờ một suy nghĩ ấy lại để lại hi vọng sống cho hôm nay.

“Chuyện từ chín mươi năm trước sao ngài nhớ được rõ ràng như thế?” binh sĩ hải quân hỏi.

“Đối với các người là chín mươi năm, nhưng đối với tôi thì vẫn chưa tới hai tháng.” Tả Đăng Phong cười nhẹ lắc đầu.

“Đây là đâu?” Cổ Trân tỉnh dậy rất nhanh, cô cơ bản không hề bị tổn thương gì, nên tỉnh dậy là xoay người ngồi dậy được ngay.

“Tôi đóng băng cô ba canh giờ, nếu cô còn dám hồ đồ, tôi sẽ đóng băng cô ba tháng.” Tả Đăng Phong lạnh lùng nhìn Cổ Trân, hắn nói vậy vốn để giải vây cho Cổ Trân, mọi người đã đoán ra nguyên nhân hắn Đóng băng Cổ Trân, nên cứ nói thẳng ra, lại giúp Cổ Trân có bậc thang mà leo xuống.

“Không dám, bảo đảm không có lần sau.” Cổ Trân đang hoảng hốt vội vàng lắc đầu, mọi người cười vang, Cổ Trân lồm lồm liệt liệt không thềm để ý.

“Tả chân nhân, ngài có chắc hai cái lò xo đó là do thiên thạch chúng ta muốn tìm luyện ra không?” Kim Quy Tử quay trở về chủ đề chính.

“Kích thước và hình dạng hoàn toàn tương khớp, hơn nữa lò xo làm từ kim loại bình thường không thể duy trì độ co giãn đến ba ngàn năm, nên tôi có thể xác định lò xo trong lăng mộ Khương Tử Nha chính là do thiên thạch nung nấu mà thành, nhưng tôi vừa nãy cũng đã nói, cây cối bên trên lăng mộ của Khương Tử Nha không hề có gì dị thường, nên tôi rất lo rằng trong quá trình họ nấu thiên thạch đã làm phá hư thành phần hữu hiệu chúng ta cần tìm bên trong thiên thạch.” Tả Đăng Phong uống một hớp rượu.

Câu nói sau cùng Tả Đăng Phong hỏi nãy đã nói, nhưng lúc đó tất cả mọi người đều đang hưng phấn, chỉ có Kim Quy Tử và Vạn Tiểu Đường nghe thấy, nhưng lần này tất cả mọi người đều đã nghe được, cảm giác vốn vui mừng lập tức trở thành thấp thỏm.

“Thù Mộ Vũ, cậu có biết thiên thạch đó có tác dụng gì không?” Tả Đăng Phong quay sang nhìn Đại Đầu.

“Sư phụ không cho thấy, nhưng tôi xem báo cáo phân tích, thì có lẽ trong thiên thạch có một loại vật chất có thể làm cây cối nhanh chóng sinh trưởng, hiện giờ cây cối đều đã khô héo, dù có cứu sống được người trên thế giới, họ cũng sẽ chẳng có lương thực mà ăn.” Đại Đầu do dự trả lời, hắn sợ dĩ là hồi đi Ai Cập, sư phụ đã từng căn dặn hắn không nên nói chuyện nhiều, mà lần này trước khi đi sư phụ lại bảo hắn không cần giấu giếm Tả Đăng Phong cái gì cả, vì Tả Đăng Phong đã tìm ra động cơ đi tìm ba món đồ của họ.

“Đúng vậy. Bên trong thiên thạch có một loại vật chất có thể khiến cây cối nhanh chóng sinh trưởng, không có cây cối, người dù được cứu sống cũng sẽ không có lương thực mà ăn, muốn có ô xy hít thở cũng còn khó khăn.” Tả Đăng Phong gật đầu, “Cậu mau phân tích đám tro cạn này, xem cái chất đó có phải bị nhiệt độ cao làm phá hoại ra hay không.”

“Tôi đã kiểm rồi, hàm lượng chỉ còn lại có hai phần trăm.” Đại Đầu lắc đầu.

“Còn hàm lượng lưu lại trong cái khuôn là bao nhiêu?” Tả Đăng Phong hỏi. Nếu hàm lượng của kim loại còn sót lại trong khuôn cao hơn đồng tro cạn, vậy chứng tỏ hàm lượng chất kích thích bên trong lò xo màu đỏ là rất cao, mọi người hiện giờ là có thể về nhà.

“Tôi cũng đã đo rồi, cũng là hai phần trăm.” Đại Đầu trả lời.

“Họ lấy gùi bỏ ngọc.” Tả Đăng Phong cười khổ, may mà hắn đã chuẩn bị sẵn tinh thần, nếu không chắc cũng đang từ vui sướng chuyển thành sầu bi luôn rồi.

“Ý ngài là thứ hữu dụng đã bị họ phá hủy khi tinh luyện kim loại, thứ còn lại chỉ là vô dụng mà thôi? ” Đại Đầu kịp hiểu ra vấn đề.

“Cũng gần là vậy, chẳng qua hữu dụng hay không còn phải xem nhu cầu của cá nhân, có lẽ họ không biết tầm quan trọng của chất kích thích với chúng ta, đối với họ chất kích thích không dùng được, chỉ có kim loại có tính co dãn mới có tác dụng.” Tả Đăng Phong thở một hơi dài.

Mọi người tròn mắt, đi theo Tả Đăng Phong, năng lực chịu đựng của họ lúc nào cũng gặp phải thử thách.

Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc lâu, xoay người đi tới đồng tro cạn ước lượng trọng lượng, thấy chúng nặng chừng ba mươi cân, hai cái lò xo màu đỏ kia đại thể cũng nặng chừng ba mươi cân, sáu mươi cân trọng lượng lấy được hai phần trăm hàm lượng, đại khái là được một cân hai lạng, nói cách khác là lấy luôn cả hai cái lò xo của Khương Tử Nha thì tổng cộng sẽ có thể lấy ra được chừng một cân hai lạng chất kích thích phóng xạ.

“Lúc trên phi cơ cậu bảo lấy được khối thiên thạch chừng nắm tay là đủ rồi, một cân hai lạng chất kích thích có đủ hay không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Chắc là đủ.” Đại Đầu đưa tay ôm đầu.

“Không thể chắc là, phải có đáp án chắc chắn mới được.” Tả Đăng Phong nhíu mày.

“Tôi nghe bác sĩ Tôn nói có một cân là đủ rồi, tôi không biết ý ông ấy là nói trọng lượng khối thiên thạch hay trọng lượng của chất kích thích bên trong thiên thạch.” Đại Đầu khiếp đảm trả lời.

“Nghỉ ngơi đi, ngày mai đi hòn đảo phía bắc tìm, nếu không tìm được thì phải xuống nước.” Tả Đăng Phong im lặng một lúc lâu, rồi ra lệnh.

“Tả chân nhân, hay để tôi đi về trước, nếu trọng lượng chưa đủ, tôi sẽ quay lại.” Kim Quy Tử tiếp lời.

Tả Đăng Phong nhíu mày nhìn Kim Quy Tử, trầm ngâm một lúc chậm rãi lắc đầu.

“Tả chân nhân, lúc này xuống nước, độ phiêu lưu và kết quả đạt được không tương xứng với nhau, không cần phải đi mạo hiểm, dù trọng lượng không đủ, chúng ta cũng có thể mang theo thiết bị lặn tới, như vậy độ an toàn sẽ được tăng lên nhiều.” Kim Quy Tử cố gắng thuyết phục Tả Đăng Phong.

“Tôi sợ thời gian không đủ.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Sao lại không đủ, nếu trên đường có thể tìm được mấy bay, chúng ta chỉ cần mất nửa tháng là đủ, tôi không đồng ý cho ngài đi mạo hiểm, tình hình trước mắt hiện giờ ngài đều thấy rồi, dưới băng chỗ nào cũng có quái vật.” Kim Quy Tử tiếp tục kiên trì.

“Nghe Tả chân nhân đi.” Đại Đầu xen vào.

“Chúng tôi tán thành ý kiến Mã chân nhân, Tả chân nhân không thể xuống nước, quá nguy hiểm, chẳng khác gì đi tự sát, quan trọng nhất là hiện giờ vẫn chưa cần phải mạo hiểm như vậy.” có binh sĩ lên tiếng ủng hộ Kim Quy Tử.

“Tôi nói nghe lời Tả chân nhân thì mọi người hãy nghe đi, có một số việc các người không biết, sự phụ của tôi trước khi đi cũng đã dặn dò, phải nghe Tả chân nhân chỉ huy.” Đại Đầu lập trường kiên định đứng về phía Tả Đăng Phong.

“Tả chân nhân, tôi cảm thấy ngài nên suy nghĩ đến ý kiến của họ.” Cổ Trân cũng đứng về phe Kim Quy Tử.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Cổ Trân, lắc đầu.

“Tả chân nhân chỉ còn lại không tới trăm ngày dương thọ, mà vẫn còn một món đồ cần tìm, món đồ này lại chưa có manh mối, tuyệt đối không thể đến Bắc cực hai lần được.” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong không chịu giải thích, thì không kìm được nói toạc ra sự thật. Quan Khí Thuật có thể nhìn thấy được tuổi thọ của con người, nên y biết Tả Đăng Phong không còn sống được bao lâu.

Mọi người ngơ ngác và kinh hãi, không ai nghĩ một cao thủ tu vi tinh huyền đỉnh cao như vậy mà chỉ còn lại có ba tháng tuổi thọ, rõ ràng đã biết tuổi thọ của mình sắp kết thúc, mà hắn lại vẫn có thể thần nhiên đối mặt khó khăn như vậy, bình tĩnh suy nghĩ vấn đề như vậy.

“Ăn gì đi, rồi nghỉ sớm.” Tả Đăng Phong bình tĩnh phát tay, hắn thực lòng chẳng muốn ai biết những chuyện này, vì hắn không thích người khác nhìn hắn thương hại.

Mọi người trầm mặc quay đi, không ai còn nói về chuyện quay về nữa.

“Tả chân nhân, tôi không biết . . .” Kim Quy Tử đi tới bên cạnh Tả Đăng Phong.

“Không sao.” Tả Đăng Phong không đợi Kim Quy Tử nói xong đã cắt ngang lời xin lỗi ..., hắn cảm thấy thời gian trôi qua thật nhanh, từ lúc tỉnh dậy, hắn vẫn luôn nghĩ mình còn gần nửa năm tuổi thọ, chưa bao giờ thật lòng tính toán kỹ là còn bao nhiêu, không ngờ chỉ còn lại có ba tháng.

Giữa gian phòng vốn từng miệng núi lửa, Tả Đăng Phong đẩy nắp dậy ra, hơi nóng ngùn ngụt bốc lên, Đại Đầu lập tức chạy tới lôi máy ra đo, nhưng dưới đó không hề có thiên thạch tồn tại.

Tả Đăng Phong lập tức đẩy nắp lại, mở nắp ra tuy cực kỳ ẩm áp, nhưng trong lòng mọi người không cảm thấy an toàn, hơn nữa nếu nơi này nhiệt độ quá cao, sẽ dễ thu hút bọn quái vật bị bệnh độc tới.

Ăn cơm xong là sáu giờ chiều, mọi người đều đi nghỉ ngơi, Tả Đăng Phong không ngủ. Hai canh giờ sau, Tả Đăng Phong đứng dậy. Mọi người đều đã ngủ say, Tả Đăng Phong lặng lẽ tới gần họ, phát ra Huyền Âm chân khí, đóng băng tất cả những ai không có linh khí tu vi.

“Tả chân nhân, ngài làm gì vậy?” Đại Đầu và Kim Quy Tử sợ hãi.

“Hồi chiều tôi đã lấy Cổ Trân làm thí nghiệm, khi bị Huyền Âm chân khí Đóng băng, bệnh độc không thể nào xâm nhập được, những chuyện còn lại chỉ để ba người chúng ta đi làm . . .”

424. Q.4 - Chương 424: Hòn Đảo Thần Bí

“Tả chân nhân, sao ngài lại muốn làm như thế?” Đại Đầu hỏi, tuy Tả Đăng Phong đã giải thích, nhưng dù thế nào, đóng băng đồng đội đều có vẻ tà môn, độc ác.

“Đóng băng họ có ba điểm lợi, một, chúng ta có thể tăng nhanh tốc độ, hai, họ không đi theo chúng ta, khỏi phải gặp mạo hiểm, ba, có thể tiết kiệm lương khô.” Tả Đăng Phong đáp.

“Ngài chắc chắn họ sẽ không bị bệnh độc cảm hoá?” Đại Đầu hỏi.

“Ừ, tôi đã lấy Cổ Trần từng làm thí nghiệm, khi bị đóng băng sẽ ngừng hô hấp, bên ngoài cơ thể có hàn khí quanh quần, bệnh độc không vào người được.” Tả Đăng Phong đáp, hắn muốn che chở ai là quyền của hắn, nếu người đó hắn không muốn che chở, thì dù có đứng ngay bên cạnh hắn cũng không làm nên được chuyện gì.

“Lỡ có dã thú thấy họ thì sao?” Kim Quy Tử hỏi, Tả Đăng Phong làm việc không hề nói gì với hai người họ, mà chỉ lặng lẽ ra tay, làm cho hai người rất sợ hãi.

“Tôi có thể bố trí trận pháp bảo vệ họ.” Tả Đăng Phong phẩy tay, “Thu dọn đồ đạc đi, chuẩn bị khởi hành.”

Hai người liếc nhau một cái, mang hành lý lên người, nơi này Ngũ hành đầy đủ, Tả Đăng Phong tùy tiện lấy đại mảy thứ làm ra một cái trận pháp che giấu, bảo vệ đám Cổ Trần Vạn Tiểu Đường.

Một lúc sau, ba người một mèo đi ra khỏi kho hàng, đóng cổng lại.

“Tới hòn đảo phía bắc.” Tả Đăng Phong đạp đất mượn lực, lẳng không vọt đi, Đại Đầu và Kim Quy Tử nhìn nhau cười khổ, nhún chân vọt theo.

Vì Kim Quy Tử chạy theo không kịp, nên Tả Đăng Phong đi không nhanh, hắn với Thập Tam rất thông dong, hai người kia hoàn toàn im lặng suốt đường đi, Tả Đăng Phong biết hai người bất mãn việc hắn đóng băng đám người Vạn Tiểu Đường, với tính tình của hắn vốn chẳng buồn phải giải thích, nhưng nghĩ nếu không giải thích, sau này hợp tác sẽ bất lợi.

“Đóng băng họ cũng là bất đắc dĩ, nếu nói với họ, họ sẽ sinh ra tâm lý sợ hãi, nhân lúc họ ngủ say đóng băng lại, lúc tỉnh lại họ sẽ không có bóng ma trong lòng.” Tả Đăng Phong hơi giảm tốc độ, chờ đợi hai người theo ở trên tới.

“Tả chân nhân làm việc đương nhiên có lý do của ngài.” Kim Quy Tử theo lễ phép tiếp lời.

“Tôi kiểm tra tàu ngầm thấy tấm ván gỗ trong khoang có dấu vết thấm dầu mỡ, cho thấy năm đó cư dân xuống nước rất có thể là mang đồ ăn cho Huyền Vũ, nếu chúng ta phải xuống nước, cũng nhất định phải mang theo đồ ăn, nhưng thực phẩm của chúng ta không nhiều, nên phải đóng băng họ lại để tiết kiệm thực phẩm.” Tả Đăng Phong nói tiếp.

“Dầu mỡ đó là từ thực phẩm hay là vì họ cố tình ngấm nó để chống phân huỷ?” Đại Đầu hỏi, hắn cũng biết Tả Đăng Phong làm việc luôn có lý của hắn, nhưng y trước sau vẫn cảm thấy hành động kia của Tả Đăng Phong quá mức nguy hiểm, ai dám bảo đảm lúc cần thiết Tả Đăng Phong không đóng băng y và Mã Quý?

“Tôi từng nhìn thấy ngũ cốc trong lư hương thờ Huyền Vũ ở xã tắc đàn, điều đó cho thấy hai vấn đề, một là Huyền Vũ quả thực có tồn tại, hai là Huyền Vũ có ăn uống, nếu không họ đã không bỏ lương thực trong lư hương, mà phải là tro hương.” Tả Đăng Phong nói.

“Tả chân nhân, sau này trước khi làm gì ngài có thể cho chúng tôi biết một tiếng được không, dù đó là quyết định gì chúng tôi cũng đều đồng ý, nhưng ít nhất ngài cũng cho chúng tôi biết để chúng tôi chuẩn bị tinh thần.” Đại Đầu rốt cục cũng thông.

Tả Đăng Phong gật đầu, tuy hắn gật đầu, nhưng trong lòng cũng không thoải mái, hắn vốn đã quen cô thân độc hành, bỗng nhiên có chiến hữu, làm hắn thấy rất không quen, trong lòng lặng lẽ quyết định, dù món đồ thứ ba ở nơi nào, hắn cũng sẽ đến đó một mình, không mang theo ai hết.

Hòn đảo ở cách họ hơn năm trăm dặm, nếu đi bộ, ít nhất cũng phải mất năm ngày, ba người lẳng không nên đi rất nhanh, chỉ sau nửa canh giờ đã lướt được hơn hai trăm dặm.

“Tả chân nhân, khí tức phía trước rất dị thường, số lượng đang động vật tăng nhanh.” Đại Đầu đột ngột nói.

Tả Đăng Phong gật đầu, mặc kệ phía trước xuất hiện cái gì, cũng đều phải tới đảo.

“Khí tức động vật hiện thành hình tròn bao quanh 300 dặm ngoài hòn đảo.” Đại Đầu nói tiếp.

“Khí tức trên đảo có dị thường gì không?” Tả Đăng Phong ngừng đầu nhìn trời, khí hậu Bắc cực khó lường, lúc này lại có dấu hiệu có gió.

“Không thấy được, nhưng ở trên và dưới bằng đều có rất nhiều động vật, khí tức rất tạp.” Đại Đầu lắc đầu trả lời.

Tả Đăng Phong không hỏi gì nữa, đường đi này giờ dưới mặt bằng rất hiếm có động vật bị bệnh độc cảm hoá, nhưng tới gần hòn đảo thì số lượng động vật bỗng nhiên tăng nhanh, cho thấy trên hòn đảo có đồ vật gì đó đang hấp dẫn chúng.

Càng đi, trên mặt bằng dã thú càng nhiều, giống cũng càng tạp, chẳng những có động vật của Bắc cực như gấu và sói bắc cực, mà còn có rất nhiều loài vật khác, thỉnh thoảng còn thấy được cả bò sát, chó, mèo. Đám chó mèo này có kích thước rất khổng lồ, vẫn còn đủ lông, cho thấy chúng đều có linh trí, nhận ra được bệnh độc không dám tới nơi lạnh nên mới chạy tới đây, chứ chúng vốn không sống ở nơi này.

Ba người lừng không tiến tới, những động vật này không thể tạo thành uy hiếp gì với họ, chỉ ở dưới gầm hét mà thôi, thỉnh thoảng nhào tới, là dẫn tới một hồi tranh đấu, kết quả cuối cùng là những vụn thi thể.

Đi thêm 200 dặm, ba người dừng lại trước một sông băng, cảnh tượng trước mặt làm ba người hai mắt nhìn nhau, vô cùng kinh hãi. Trước mặt họ là một Băng Nguyên bằng phẳng, bên ngoài trăm dặm mơ hồ xuất hiện bóng hòn đảo, từ băng nguyên mãi cho tới hòn đảo lít nha lít nhít chen chúc cực nhiều dã thú bị bệnh độc cảm hoá, trong đó không ngờ có cả những con thú có thể lừng không.

Lừng không là năng lực đặc biệt người tu hành vượt qua thiên kiếp mới có, thể mà trước mắt có ít nhất mười mấy con vật có thể đứng hoặc xoay chuyển trên không, trong đó có một con lợn rừng cực to, hai cái răng nanh dài cả năm thước, thân dài chân thô, không thua gì voi lớn.

Phàm là động vật vượt qua thiên kiếp đều có thể hình lớn hơn đồng loại, hình dạng cũng sẽ có thay đổi, dù chưa bị bệnh độc cảm hoá, hình dạng cũng cực kỳ xấu xí, hiện giờ càng thêm hung sát.

“Tả chân nhân, bây giờ làm sao?” Đại Đầu hỏi.

“Chỉ có thể xông tới.” Tả Đăng Phong cau mày, hẳn thấy mừng vì đã quãng đám Vạn Tiểu Đường ở lại cổ thành, nếu mang tới đây thì đã trở thành cục diện tiến thoái lưỡng nan.

“Sao chúng lại tụ tập ở đây?” Kim Quy Tử run rẩy, đám động vật lừng không kia ít nhất cũng là tu vi tử khí, bệnh độc tuy ảnh hưởng tới thần trí của chúng, nhưng không tổn hại được linh khí của chúng, nếu cứng đầu cứng với chúng, rất là nguy hiểm.

“Chúng chỉ bị cuốn hút vì hơi ấm, có lẽ trên hòn đảo kia cũng có miệng núi lửa.” Đại Đầu vung vúa chém chết một con sói tuyết nhào lên chỗ y.

Tả Đăng Phong cố gắng quan sát, nhưng cách quá xa, hẳn không thấy được tình hình trên đảo, không biết quanh đảo có tường vây hay không.

“Năm đó tham dự tam gia chi loạn còn có hai chư hầu Vương Vũ Canh và Cơ Độ, chúng ta cũng không biết Khương Tử Nha năm đó có bảo vệ hai người họ hay không, nếu hai người họ cũng tùy tùng Cơ Tiên tới Bắc cực, thì hẳn là họ ở trên hòn đảo đó, nếu hai người họ không tới đây, thì hòn đảo đó chỉ là Hoang đảo.” Tả Đăng Phong nói.

“Chúng đã thấy chúng ta.” Đại Đầu nói.

“Có quan sát được khí tức trên đảo không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Khí tức quá tạp, lít nha lít nhít, trên dưới trùng điệp, tôi chỉ nhìn mà cũng choáng váng.” Đại Đầu lắc đầu.

“Nơi này có không ít dã thú có thể lừng không, hòn đảo phía trước dù có xây thành, tường thành cũng không ngăn được chúng, tại sao chúng không đi vào, là không vào được, hay không dám vào?” Tả Đăng Phong buột miệng.

“Ý của ngài là nói trên đảo có thứ làm cho chúng sợ hãi?” Kim Quy Tử hỏi.

“Chắc là vậy.” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn bầy thú đang gầm rú trên sông băng.

“Tả chân nhân, có ngài ở đây, trong lòng chúng tôi rất tin tưởng.” Kim Quy Tử rút ra trường kiếm bên hông.

“Theo tôi.” Tả Đăng Phong tiếp tục lướt tới.

Thập Tam theo Tả Đăng Phong bay đi, nó đi theo Tả Đăng Phong nhiều năm, Tả Đăng Phong chỉ cần hơi nhúc nhích, là nó biết hẳn muốn làm gì.

Đại Đầu và Kim Quy Tử thấy Tả Đăng Phong đi, cũng xách binh khí chạy theo.

Tả Đăng Phong rất thấp thỏm, bên ngoài hòn đảo tụ tập nhiều thú vật vượt qua thiên kiếp quá, tu vi cao như vậy, mà chúng còn không dám đặt chân lên hòn đảo, cho thấy trên đảo có món đồ gì đó còn lợi hại hơn chúng, ít nhất phải ngang bằng với tu vi đỉnh cao của hắn.

Những con thú vượt qua thiên kiếp rất nhạy bén, nhìn thấy ba người Tả Đăng Phong ngay, lập tức gầm lên nhào tới, chủng loại lộn xộn, kích cỡ hình thể cũng linh tinh, số lượng chừng gần hai mươi con.

Tả Đăng Phong nhíu mày, trong xương hắn vốn có máu hiếu sát, kẻ địch càng nhiều, càng làm tăng ý chí chiến đấu của hắn.

Tả Đăng Phong tăng tốc, xông thẳng tới con lợn rừng khổng lồ đi đầu, hình thể của nó lớn nhất, giết nó sẽ tạo nên hiệu quả kinh sợ lớn nhất.

Song phương đều vọt tới trước, trong khoảnh khắc chính diện giao phong, giữa lỗ mũi con lợn rừng có đeo một cái vòng tròn màu vàng, cho thấy nó có thể biến ảo thành hình người, nó xông thẳng tới, hai cái răng nanh nhăm thẳng vào ngực Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không né, tay phải phóng thẳng Huyền Âm chân khí vào mặt con ác thú, lấy chân khí đấu với răng nanh.

Huyền Âm chân khí trong nháy mắt Đóng băng đầu con lợn, linh khí của nó lập tức bị đình trệ, không có linh khí chống đỡ, khí thể đang lao tới đột ngột dừng lại, thân thể to lớn ầm ầm rút xuống.

Tả Đăng Phong lao xuống theo, trên đường vung tay chặt đứt đầu của nó, máu xanh lục ào ạt phun ra.

Tả Đăng Phong làm vậy vốn để chấn nhiếp bầy thú, nhưng không ngờ lại không có hiệu quả, con lợn rừng bị giết, nhưng bầy thú sau lưng nó vẫn không chút sợ hãi, mà còn thêm tăng tốc vọt tới.

Tả Đăng Phong cau mày, cái đám dã thú hung hãn không sợ chết này quả thực là phiền phức, nhưng điều hắn lo là nếu bầy dã thú này đã hung hãn không sợ chết, sao lại không vọt vào hòn đảo, rốt cuộc trên đảo có cái gì mà có thể đè ép bọn súc sinh đã chẳng còn mấy thần trí này...

425. Q.4 - Chương 425: Vì Sao Lại Có Hạn Bạt?

Tả Đăng Phong giết con lợn xong, quay ngược trở lên, đám dã thú này nhiều loại khác nhau, tốc độ di chuyển cũng khác nhau, con tới thứ hai là một con khỉ xám mày trắng, trên trán có mắt đen như mắt người. Con khỉ gào to, thò tay ra định móc mắt Tả Đăng Phong, Thập Tam không đợi Tả Đăng Phong ra tay, đã vồ tới mắt con khỉ, Tả Đăng Phong túm ngay lấy con khỉ, ném ra ngoài.

“Năng lực ứng biến của chúng rất kém, không đáng sợ.” Tả Đăng Phong nói với hai người.

“Tả chân nhân, ngài xem.” Hai người cùng lúc lên tiếng, nhưng chỉ về hai hướng khác nhau. Đại Đầu chỉ hướng Đông Bắc, Kim Quy Tử chỉ hướng tây bắc.

Tả Đăng Phong quay sang xem, thấy hai hướng đó xuất hiện rất nhiều thú vật lẳng không, đang xông về phía ba người.

Tả Đăng Phong không thấy kinh ngạc lắm, bệnh độc tràn lan, dã thú đều chạy tới khu vực lạnh giá để tránh né, nơi này tụ tập nhiều con thú có tu vi cao cũng chẳng có gì lạ, hơn nữa chúng tuy bị bệnh độc cảm hoá, nhưng năng lực cảm nhận vẫn cực kỳ nhạy cảm, chúng có thể ngửi ra mùi người của ba người, chúng biết ba người là đồ dị loại với chúng, nên quý họ trở thành đồ ăn.

Tuy thấy số lượng kẻ địch tăng nhanh, nhưng Tả Đăng Phong không hề giảm tốc. Gặp một con thú đuôi dài màu đen, hắn còn chưa kịp ra tay, Thập Tam đã phản ứng trước, nhưng lần này nó không nhào tới, mà

nhANH NHANH chóng cẮt CAO trÁnh né, Tả ĐắNG Phong khó hiểu, con vật trước mắt chỉ to cỡ con heo nhà, màu lông trắng đen xen kẽ, một cái đuôi dài xoắn tung màu đen, giống giống hồ ly, nhưng miệng to hơn.

Tả ĐắNG Phong còn do dự, con thú đã tới gần, nó dừng lại, xoay người vểnh đuôi lên, Tả ĐắNG Phong bỗng nghĩ ra đây hẳn là một con chồn hôi, Thập Tam và hắn lúc ở trong rừng hồ Nam Hồ Bắc đã từng bị một con chồn hôi đánh rầm trúng, nên nó rất kiêng kỵ loại vật này.

Tả ĐắNG Phong lập tức sử dụng huyền hình quyết lướt ngang ba trượng, nhưng hắn không kịp báo động, Đại Đầu và Kim Quy Tử đi sau vừa lúc tới nơi, vừa vặn nhận đủ đám khói xám hôi thối kia.

Mùi hôi của chồn hôi bình thường đã đủ làm người ta buồn nôn, con này vượt qua thiên kiếp mà đánh rầm thì càng thêm cực kỳ hôi thối, Đại Đầu và Kim Quy Tử vội vã che mũi rút lui, Tả ĐắNG Phong thừa cơ từ phía trên phát Huyền Âm chân khí Đổng bằng con chồn.

“Không sao chứ?” Tả ĐắNG Phong cau mày nhìn hai người họ khan không ngừng.

Hai người xoa tay lắc đầu, ra hiệu không sao.

Tả ĐắNG Phong đập lên lưng một con gấu bắc cực mượn lực, lại vọt lên, nơi này cách hòn đảo chỉ còn hơn tám mươi dặm, không thể trì hoãn.

Nhưng xung quanh đều là dã thú, Tả ĐắNG Phong nhìn quanh, đại thể tính ra được khu vực ngoài hòn đảo năm mươi dặm là khu có nhiều thú nhất, số lượng động vật vượt qua thiên kiếp đã tăng cường tới sáu mươi, bảy mươi con, chúng tuy thần trí không rõ, nhưng vẫn còn một ít bản năng chưa lãng quên.

Vọt tới trước trăm trượng, gặp phải hai con thú nữa. Tả ĐắNG Phong thấy hình dạng chúng quái lạ, một con quanh thân có lông dài, mọc một cái sừng uốn cong, chắc là thuộc họ trâu, còn một con có bộ lông màu nâu, hình dạng giống sói, nhưng miệng hơi khác, dưới mõng lại có một cái đuôi dài xoắn tung, trên đầu có lông bờm dài bằng nhau, như tóc của phụ nữ, nó mà biến ảo hình người thì chắc chắn sẽ phải là một người phụ nữ.

Tả ĐắNG Phong đón đánh con Quái Ngưu, quãng con vật có đuôi dài cho Kim Quy Tử, con này tám chín phần mười cũng sẽ thối lăm, Kim Quy Tử đã thối, có thối thêm một chút cũng không sao.

Con Quái Ngưu có thể có liên hệ máu mủ với tê giác, cái sừng mọc ngay giữa đầu và mũi, Tả ĐắNG Phong không có chỗ ra tay, đành nghiêng người né qua vung quyền đánh vào cổ nó, vì Huyền Âm chân khí làm tiêu hao linh khí rất nhiều, nên hắn chưa dùng tới nó, mà dùng của trừ ma quyết Tử Dương quan, con Quái Ngưu trúng đòn, cái cổ vang lên tiếng xương nứt, nó rơi thẳng xuống đất.

Tả ĐắNG Phong quay sang quan sát trận chiến của Kim Quy Tử, thấy Kim Quy Tử vẫn lẫm lẫm không đứng thẳng, con vật kia thì đứng đối diện đối mặt với ông ta, mặt mũi ông ta co rúm, biểu hiện cực kỳ thống khổ.

“Cút mẹ mày đi!” Đại Đầu đuổi tới, phát búa chém đầu con vật.

“Là da!” con quái vật vừa chết, Kim Quy Tử lập tức trở lại bình thường.

Tả ĐắNG Phong đã từng thấy da, khi đó hắn bệnh nặng mới khỏi, ra ngoài săn thú bị da làm cho ngứa, con da kia chỉ là da thường, còn con này đã vượt qua thiên kiếp, hình dạng đã thay đổi, năng lực làm cho người ta ngứa cũng mạnh hơn, may mà nó thần trí không rõ, nếu không Kim Quy Tử không thể khôi phục bình thường nhanh như vậy.

“Đi mau!” Tả ĐắNG Phong hô to, vọt về phía trước. Bầy thú bên dưới đang bị mấy con dã thú bị ba người sát thương rơi thẳng vào làm cho rối loạn, đám dã thú bị bệnh độc lây nhiễm này thường ngày vốn đã chém giết lung tung, giờ thấy có người yếu xuất hiện, đương nhiên chúng không bỏ qua.

Một lúc sau, Tả ĐắNG Phong chạm mặt với đàn kẻ địch. Trong đám này, động vật có vú chiếm đa số, hồ ly và hoàng thử lang chiếm một nửa, động vật linh trưởng cũng có, kích thước không to lắm, nhưng chúng đều có linh khí tu vi, tốc độ di động cực nhanh, ba người rất dễ bị bao vây, trên dưới đều có địch, tình hình vô cùng nguy hiểm.

“Toàn phong trăm!” Đại Đầu hét to, hai tay nắm chặt cây búa, cả người xoay tròn, búa khí vung ra, máu thịt tung toé, mở con đường máu.

Kim Quy Tử lao ra trước tiên, Tả Đăng Phong túm lấy Thập Tam, lướt ra sau, gật đầu khen ngợi Đại Đầu, sát chiều này rõ ràng là tuyệt kỹ bảo mệnh của Đại Đầu, đã được y tập luyện cực kỳ thuần thực, chứ người thường mà quay tròn liên tục nhiều như vậy đã sớm đầu óc choáng váng, không phân biệt được nam bắc.

Ba người xông ra vòng vây tăng tốc lướt đi, lúc này chỉ còn cách hòn đảo đã không tới năm mươi dặm, phía trước đã không còn trở ngại, Tả Đăng Phong đã có thể thấy rõ tình huống của hòn đảo. Trên đảo không hề có tuyết, xung quanh cũng không có tường vây, trên đảo có rất nhiều cây cối đổ rạp, nhìn rất hoang vu, động vật bị bệnh độc cảm hoá đều ở quanh hòn đảo.

“Sau khi đi vào thì chạy một vòng, xác định nhanh xem nơi này có thiên thạch hay không.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu, nơi này không có vết tích của con người, khả năng có thiên thạch không lớn, hơn nữa trên đảo không có tuyết, cho thấy địa nhiệt hơi cao, hoàn cảnh như vậy dễ sinh ra sinh vật nguy hiểm.

“Ồ, ở giữa hòn đảo có người.” Quan Khí Thuật rốt cục cũng không còn bị quấy rầy.

“Người? bao nhiêu?” Tả Đăng Phong hỏi, nơi này không thích hợp con người sống, tại sao lại có người?

“Một người đàn ông, không đúng, không phải là người, khí tức không đúng! Không có hơi thở!” Đại Đầu cau mày chăm chú.

“Rốt cuộc là gì, có linh khí tu vi không?” Tả Đăng Phong truy hỏi, lúc này còn cách hòn đảo không tới ba mươi dặm, tình hình trên đảo có thể nhìn thấy rõ ràng, nơi này gỗ mục khắp nơi, loạn thạch rậm rạp, nhưng không có dấu hiệu có con người, cũng không có kiến trúc cổ đại nào.

“Không có hơi thở thì chỉ có người chết, nhưng hẳn có dương khí.” Đại Đầu bối rối.

“Có phải là cương thi không?” Kim Quy Tử xen vào.

“Cương thi là âm khí ngưng tụ, không thể có chứa dương khí.” Đại Đầu trả lời, chân vẫn không ngừng bay tới.

“Hắn là tu vi gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Hắn không có tiết khí tức ra ngoài, không nhìn ra là tu vi gì.” Đại Đầu cũng nghi hoặc.

“Chẳng lẽ là Hạng Bạt?” Tả Đăng Phong đột nhiên nhớ tới Hạng Bạt đã từng gặp ở Thiểm Tây, âm dương đại đạo, vật cực tất phản, cương thi vốn là âm vật, nhưng cực âm sẽ sinh ra dương, đặc điểm rõ nhất của nơi có Hạng Bạt là nhiệt độ cực cao, lâu dài sinh ra đại hạn.

“Tôi chưa bao giờ thấy Hạng Bạt, nhưng có nghe sư phụ và sư bá nói qua đặc thù của nó, chắc là nó rồi.” được nhắc nhở, Đại Đầu lập tức xác định được ngay thứ ở trên đảo là một con do cương thi biến thành Hạng Bạt.

“Nơi này là một hòn đảo biệt lập, bốn phía đều là hàn băng, băng là thủy, khu vực chỉ có thủy và thổ vốn không thể sinh ra cương thi, không có cương thi thì không thể có Hạng Bạt, cậu chắc chắn nó là Hạng Bạt?” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Trừ nó, những con khác đều có hơi thở.” Đại Đầu gật đầu.

“Không đi chọc giận nó, làm chuyện của chúng ta thôi.” Tả Đăng Phong tới rìa hòn đảo đạp chân mượn lực, lao về hướng đông. Trên đảo cũng có dã thú, chúng nhìn thấy ba người nhưng không tới truy đuổi, mà chỉ yên tĩnh nằm nguyên tại chỗ.

Đảo này và đảo phía nam có hình dạng tương tự, trên đảo có rất nhiều cây đổ, những cây này đều đã sống từ rất lâu đời, vì nơi này nhiệt độ hơi cao, nên chúng đều bị mục nát, Tả Đăng Phong cũng nhận ra một chi tiết nhỏ, đó là có cây là bị gió quạt ngã, nhưng cũng có những cây chỗ gãy rất bằng phẳng, như bị chặt ngã vậy.

Tả Đăng Phong và Thập Tam đi trước dẫn đường, Đại Đầu xách máy đo chạy theo, Kim Quy Tử đoạn hậu, ba người nhanh chóng đi xuyên qua hòn đảo, sau đó chuyển sang chạy quanh một vòng đi tìm.

“Tả chân nhân, sao chúng không đuổi theo chúng ta?” Kim Quy Tử nhìn đám dã thú bị bệnh độc cảm hoá bên dưới.

“Chúng sợ thi khí, không dám kinh động Hạng Bạt, nếu Hạng Bạt xuất hiện, chúng sẽ bị quăng đi.” Tả Đằng Phong đáp.

“Tả chân nhân, ngài đối phó Hạng Bạt có nắm chắc không?” Kim Quy Tử hỏi.

“Có, nhưng không cần thì đừng kinh động nó.” Tả Đằng Phong đáp.

Ba người đi từ đông sang tây, Quan Khí Thuật của Đại Đầu có thể xác định vị trí đại thể của Hạng Bạt, ba người không chạy tới chỗ nó. Khu vực giữa đảo rất bằng phẳng, còn sót lại chút ít kiến trúc chưa hoàn công, cho thấy đã từng có người muốn định cư ở đây, nhưng cuối cùng không thể toại nguyện.

Hạng Bạt ở trong khu phế tích chưa hoàn công đó. Ba người nhanh chóng tìm khắp hòn đảo, nhưng không tìm thấy dấu vết thiên thạch, ba người cực kỳ cẩn thận, không kinh động tới con Hạng Bạt.

“Tả chân nhân, quay về thôi.” Tìm kiếm không có kết quả, Đại Đầu cực kỳ ủ rũ.

“Các người trước giờ có nghiên cứu Hạng Bạt không?” Tả Đằng Phong hỏi.

“Nghiên cứu nó làm gì?” Đại Đầu không hiểu.

“Đã thú bị bệnh độc lây nhiễm căn bản không biết sợ, nhưng chúng lại rất kiêng kỵ con Hạng Bạt này.” Tả Đằng Phong nói.

“Ý của ngài là?” Đại Đầu đã mơ hồ đoán được ý của Tả Đằng Phong.

“Bắt nó lại...”

426. Q.4 - Chương 426: Quan Tài Đá Màu Đen

Tả Đằng Phong nói xong, Đại Đầu và Kim Quy Tử hai mặt nhìn nhau, Hạng Bạt là cương thi cực kỳ lợi hại, Tả Đằng Phong lại muốn bắt nó.

“Tả chân nhân, nó không nằm trong kế hoạch của chúng ta, hay là thôi đi.” Đại Đầu với tư tưởng ôm nhiều chuyện không bằng bớt một chuyện vội cần.

“Theo lý luận Ngũ hành huyền học, cương thi hình thành là do người chết khi còn sống oán niệm quá nặng, chết rồi lại bị chôn ở nơi có âm khí cực nặng, oán khí hấp dẫn âm khí tiến vào thi thể, làm cho thi thể bất hủ chuyển thành thi biến, thời tôi sống khoa học kỹ thuật còn chưa phát triển, không nghiên cứu được chúng, các người hiện giờ có năng lực từ khoa học thì thử nghiên cứu xem, oán khí, âm khí, thi khí rốt cuộc là cái gì.” Tả Đằng Phong nói, theo hán huyền học cũng có thể dùng khoa học để giải thích, điều kiện tiên quyết là khoa học phải phát triển tới trình độ nhất định.

Đại Đầu và Kim Quy Tử không thể phản bác, nhưng cũng không thể nói tán thành.

“Đám dã thú bên ngoài kia đều đã bị vi khuẩn cảm hoá, đã mất thần trí, không còn biết không còn sợ, vậy mà chúng cũng không dám tới gần nơi này chỉ vì Hạng Bạt, cho thấy hành động này không phải chúng tự chủ làm được, mà là vi khuẩn trong cơ thể phản ứng, nói trắng ra là vi khuẩn cực kỳ kiêng dè khí tức của Hạng Bạt, thử xem có thể thông qua nghiên cứu Hạng Bạt tìm ra cách ức chế vi khuẩn hay không.” Tả Đằng Phong nhấn nại giải thích.

Hai người gật đầu, cực kỳ tán thành phân tích của Tả Đằng Phong, nhưng về mặt lại cho thấy họ vẫn còn chưa thông nhiều chi tiết.

“Các người là muốn giết chết vi khuẩn để cứu người, cách này là cực kỳ chính xác, nhưng nếu có thêm một phương pháp xử lý dự bị vậy không phải sẽ càng ổn thỏa hơn sao? Lỡ chúng ta chúng tôi xuống nước mà không tìm được thiên thạch, hoặc là thiên thạch đã bị mất hết tính phóng xạ cần tìm, thì con Hạng Bạt này chẳng phải sẽ trở thành lựa chọn để các người giết chết vi khuẩn sao? Dù sao đi nữa, nhất định phải lưu lại đường lui.” Tả Đằng Phong cố gắng thuyết phục. Khoa học kỹ thuật tiên bộ là chuyện tốt, nhưng khoa học tiên bộ làm cho người hiện đại quá ỷ lại vào máy móc, tư duy trở nên kém cỏi, phạm vi tư duy quá hẹp.

Đại Đầu và Kim Quy Tử lại gật đầu, lần này là hoàn toàn đã hiểu, vẻ mặt mang chút áy náy, họ đều biết Tả Đăng Phong vốn không thích nói nhiều, bây giờ phải giải thích dài như vậy là điều cực kỳ khác thường với hắn.

“Tả chân nhân, Hạng Bạt là cương thi thành tinh, đã là thân Thuần Dương, tôi lại không có bùa chú của Chính Nhất giáo, hàn khí của ngài có thể bắt sống nó không?” Đại Đầu hỏi.

“Chân chính thân Thuần Dương là Kim tiên Phi Thăng mới có, Hạng Bạt chỉ là dương khí cực nặng, không thể chính thức là thân Thuần Dương, các người đứng đây lược trận cho tôi, để tôi xuống tìm cách bắt nó.” Tả Đăng Phong nhìn xuống khu kiến trúc tàn tạ.

“Tả chân nhân cẩn thận.” Hai người gật đầu, họ tự biết tu vi không đủ, đi theo chỉ làm vướng chân vướng tay.

Tả Đăng Phong không chút chậm trễ, bay xuống dưới, Thập Tam theo sát phía sau, nếu Tả Đăng Phong không bảo nó ở lại, thì hắn đi đâu, nó cũng sẽ đi theo.

Hòn đảo này có hình tròn, biên giới là núi hình vòng cung, khu vực ở giữa bằng phẳng, hòn đảo này và hòn đảo ở phía nam có lẽ đều là do núi lửa thời kỳ viễn cổ phun trào tích lũy mà thành, nên có hình dạng giống giống miệng núi lửa, kiến trúc ở khu giữa đảo không nhiều, tuy đều đã đổ sụp đổ, nhưng theo hình dạng cốt cách còn lại thì đều là phong cách vương cung.

Thập Tam chạy trước dẫn đi, tuy mắt phải chưa đổi màu, nhưng nó vẫn nhận ra được Hạng Bạt tồn tại.

Vương thành mới chỉ được xây một phần rất nhỏ, xã tắc đàn và tổ miếu chưa kịp xây dựng, cả khu cổ thành còn đang ngổn ngang, chất đống rất nhiều vật liệu gỗ và vật liệu đá, mảnh vỡ vũ khí, ...

Tả Đăng Phong hạ xuống đất bước đi. Trên mặt đất không có dấu chân của loài người, cũng không có dấu vết hoạt động của dã thú, cho thấy đám dã thú không hề đặt chân đến nơi này, mà Hạng Bạt trong cung điện cũng cực hiếm khi ra ngoài.

Thập Tam đột nhiên ngừng lại, cào mạnh vào một thân cây đổ. Thân cây này đã mục nát, Thập Tam đào mạnh mấy cái đã vỡ ra lỗ hổng, trong lỗ hổng có mấy con sâu màu trắng dài chừng gang tay, Thập Tam chớp lấy ăn tươi.

Thập Tam rất thích ăn sâu của cây cối, hồi ở Thanh Thủy quan lúc hắn và Vu Tâm Ngưu bỏ củi, Thập Tam sẽ ở bên cạnh tìm, mấy con sâu nó vừa nuốt có hình dạng cũng giống mọt sâu cây trước kia, chỉ là to hơn nhiều mà thôi.

Thập Tam ăn xong quay sang nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong chỉ chỉ khúc cây, Thập Tam lại tiếp tục đào.

Tả Đăng Phong vốn chỉ là muốn để Thập Tam tìm thức ăn, nên chẳng hề suy nghĩ nhiều, nhưng hắn nhanh chóng giật mình, hiện giờ sâu hầu như đã tuyệt tích, nơi này sao lại có sâu và ấu trùng sâu?

Tả Đăng Phong nhìn quanh, thấy trong khe hở của đồng cây chồng chất lên nhau kia có mấy cây xanh rất nhỏ. Tả Đăng Phong đẩy mấy cây bên trên ra, ngồi xuống xem, thấy những cái cây này rất nhỏ, cao không tới hai tấc, vì thi khí của Hạng Bạt nên nơi này rất khô ráo, cây cối rất nhỏ bé, nhưng rõ ràng chúng là cây xanh.

Lần cuối cùng hắn nhìn thấy cây xanh là ở trong khu vực bảo vệ của Tử Dương quan, nhờ ba đạo nhân tu vi đỉnh cao liên thủ, cây cối và động vật ở đó mới không bị nhiễm độc, nhưng ở đây lại có cây xanh, như vậy chỉ có hai khả năng, một là Hạng Bạt thi khí có khả năng chống nhiễm cực cao, hai là Hạng Bạt bên trong là tu vi đỉnh cao.

Đại Đầu và Kim Quy Tử vẫn ở trên đỉnh núi nhìn theo Tả Đăng Phong và Thập Tam, nên thấy hành động của Tả Đăng Phong và Thập Tam thì rất ngạc nhiên, vốn là bảo xuống chế phục Hạng Bạt, sao lại làm rộn cái gì ở bên ngoài điện?

Một lúc sau, Tả Đăng Phong đứng dậy, nhìn kỹ khu cung điện. Cung điện đã bị hư hỏng nghiêm trọng, nhưng nhìn thật kỹ vẫn có thể nhận ra phong cách và quy cách kiến trúc của nó giống hệt vương cung ở

hòn đảo phía nam, nhưng ở đây lại có thêm một gian ở phía đông vương cung, cũng làm bằng đá, có cửa ra vào độc lập bằng gỗ đã bị tổn hại, con Hạng Bạt hẳn là ở chỗ đó.

Tả Đăng Phong đứng chờ Thập Tam tìm sâu, từ lúc hắt xuống núi Thập Tam hầu như chưa hề được ăn ngon, hồi hắt bị đóng băng thỉnh thoảng nó ra ngoài bắt gà bắt thỏ ăn no bụng, nhưng sau này vì khuẩn bạo phát, ít nhất hai năm rồi Thập Tam chưa hề được ăn tươi.

Cây gỗ rất lớn, Thập Tam đào khá là vất vả, Tả Đăng Phong thấy vậy đi tới hỗ trợ, đám sâu này rất mềm, nếu lấy linh khí đập vỡ cây gỗ, sâu cũng sẽ bị chấn động mà tan nát, Tả Đăng Phong chỉ có thể dùng tay đẩy gỗ ra thôi.

“Tả chân nhân đang làm gì?” Kim Quy Tử hỏi Đại Đầu, hành động kỳ quái của Tả Đăng Phong và Thập Tam làm ông ta rất khó hiểu.

“Giống đang bắt sâu.” Đại Đầu cũng không hiểu nổi.

“Thời điểm này ngàn cân treo sợi tóc mà ông ấy lại đi bắt sâu?” Kim Quy Tử cau mày, ông ta đã ở Tử Dương quan khá lâu, nên lo lắng ọi người.

“Giống bắt sâu để ăn, rốt cuộc ngài ấy định làm gì?” Đại Đầu hỏi ngược lại Kim Quy Tử.

“Không biết, tôi chưa bao giờ hiểu nổi ngài ấy nghĩ cái gì.” Kim Quy Tử cũng mơ hồ, đương nhiên không thể giải thích cho Đại Đầu.

“Người của chín mươi năm trước đương nhiên không thể giống chúng ta, suy nghĩ rất quái.” Đại Đầu buột miệng.

“Ngài ấy thật sự chỉ còn lại có ba tháng tuổi thọ?” Kim Quy Tử hỏi Đại Đầu.

Đại Đầu gật đầu.

“Người này tính tình tàn nhẫn, sau này cậu nói chuyện với ngài ấy nên cẩn thận, đừng có nói thẳng quá.” Kim Quy Tử không yên lòng căn dặn Đại Đầu.

“Tôi biết điều đó sớm hơn anh nhiều, ngài ấy vốn tuổi thọ không ngắn, nhưng giết người quá nhiều nên mới trở thành bộ dạng hôm nay.” Đại Đầu gật đầu đáp.

Lúc hai người nói chuyện, Tả Đăng Phong vẫn đang giúp Thập Tam tìm sâu. Sâu con người cũng ăn được, Tả Đăng Phong lúc nhỏ đã từng ăn, đem nướng rất là thơm, làm hắt tự nhiên nhớ tới hồi nhỏ từng ngồi nhóm bếp với mẹ, tâm tình trở nên ôn hòa hẳn, nhưng hắt nhanh chóng tỉnh táo lại, nơi này không phải là nhà của hắt, hắt cũng không còn là lúc còn thơ bé đó, tất cả đều đã thay đổi, vĩnh viễn cũng không trở về được.

“Thập Tam.” Tả Đăng Phong gọi.

Thập Tam quay sang nhìn Tả Đăng Phong, trong mắt nó không hề có sầu lo, chỉ có vui vẻ vì được ăn ngon.

Thập Tam là một con mèo, dù có là thân dị thì nó cũng chỉ là một con vật, tư duy của động vật đều đơn thuần, ít suy nghĩ, có thể quên sầu lo hưởng thụ vui sướng trước mặt. Thật ra tư duy càng đơn giản, cuộc sống càng vui vẻ, Tả Đăng Phong rất nhớ những năm tháng hắt sống đơn thuần đó, nhưng hắt biết mình không thể đơn thuần như vậy được nữa, từng sự việc hắt gặp phải năm nay, những người hắt đã gặp gỡ, những nơi hắt đã đi qua đã làm cho suy nghĩ của hắt biến thành phức tạp, tạo cho hắt thói quen phải suy nghĩ, mà một khi đã nuôi dưỡng thành thói quen này, con người sẽ rất khó mà sống vui vẻ, thậm chí bây giờ hắt còn lo phải gặp lại Vu Tâm Ngữ, tàn bạo sát phạt vô độ làm sao có thể trở về là viên chức văn hóa đơn thuần năm đó.

Thập Tam thấy Tả Đăng Phong chỉ nhìn nó mà không nói gì, thì lại cúi đầu tiếp tục tìm sâu.

Tả Đăng Phong ngồi xuống khúc gỗ mục mà xuất thần, Đại Đầu và Kim Quy Tử càng thêm nghi hoặc, họ không hiểu Tả Đăng Phong tại sao lại ngơ ngẩn ngồi đó, nhưng Tả Đăng Phong đã dặn họ, nên hai người không dám xuống quấy rối.

Sau nửa canh giờ, Thập Tam rót cục ăn no, thả người nhảy ra chỗ có ánh nắng ngập một cái, thường sau khi ăn no, nó sẽ ngủ một giấc.

“Tao vào trong xem, mày ở ngoài này chờ tao.” Tả Đăng Phong đứng lên nói với Thập Tam.

Thập Tam liếc nhìn khu kiến trúc, gật đầu.

Tả Đăng Phong đi về phía gian nhà cất thêm kia, cánh cửa gỗ màu xám đã rất tàn tạ, nhìn cả gian nhà đã rất âm u.

Một lúc sau, Tả Đăng Phong đi tới ngoài cửa, thấy trong nhà khá là tối tăm, ở ngay giữa phòng có một cỗ quan tài đá màu đen rất to...

427. Q.4 - Chương 427: Chu Nho Hạng Bạt

Quan tài đá dài ba thước, rộng sáu thước, có màu đen, do đá trên đảo được đục mà thành, bên ngoài quan tài không có hoa văn, hòm và nắp không ghép chặt vào nhau, mà hơi hở ra.

Tả Đăng Phong chỉ cách quan tài đá chừng ba trượng, trong quan tài không hề có động tĩnh. Tả Đăng Phong đi tới sát quan tài, trong quan tài vẫn im lìm, chỉ có hơi nóng truyền ra, cho thấy Hạng Bạt ở ngay trong quan tài.

“Này, thức dậy, rời giường.” Tả Đăng Phong vỗ lên nắp quan tài.

Bên trong quan tài có tiếng động khe khẽ, nắp hòm hơi rung rung theo. Tả Đăng Phong lùi lại ba bước, chỉ cần Hạng Bạt hiện thân, hắn sẽ dùng Huyền Âm chân khí Đóng băng nó ngay.

Nhưng cảnh Hạng Bạt hất bay nắp quan tài xông ra như hắn tưởng tượng không hề xảy ra, cái quan tài chỉ lay động một lúc, rồi lại im ắng.

Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, lại đi tới vỗ lên nắp quan tài, trong quan tài lại vang lên tiếng động, quan tài lại lay động, nhưng một lúc sau lại im ắng như cũ.

Tả Đăng Phong vốn không muốn chủ động mở nắp quan tài, vì sợ bị dọa, hắn đã từng nhìn thấy đầu của Hạng Bạt sau khi chết, rất khó coi.

Nhưng Hạng Bạt trong quan tài không chịu ra, nên chỉ còn cách mở nắp quan tài ra thôi. Tả Đăng Phong vung tay hất bay nắp quan tài, rồi lùi lại ba trượng để phòng bất trắc. Một cái thi thảo thò ra, thi thảo rất nhỏ, như bàn tay con nít, màu đỏ tía, khô héo, móng tay trắng bột rất dài, dài đến mức uốn cong vào trong.

Thi thảo thò ra rồi thôi, sau đó một lúc lâu vẫn không có động tĩnh gì thêm, Tả Đăng Phong rất nghi hoặc, con Hạng Bạt này sao uể oải thế.

Tả Đăng Phong nghĩ ngay ra nguyên nhân, Hạng Bạt một khi thành hình chui từ dưới đất lên nhất định phải ăn uống, nơi này không có đồ ăn, chắc nó đói bụng đến mức hư nhược rồi.

Tả Đăng Phong đi tới bên quan tài nhìn vào, thấy trong quan tài chẳng chôn theo gì khác, chỉ có một con Hạng Bạt nhỏ gầy, dài chưa tới bốn thước, thi thể khô quắt, chẳng khác gì cây khô, mặt đen thui, hai mắt đã hoá đá, hai lỗ tai có xỏ lỗ, đeo bằng vòng tai kim loại, nếu không phải dưới cằm thò ra hai cái răng nanh dài trắng ớn, Tả Đăng Phong không thể nghĩ cái xác khô quắt này lại là Hạng Bạt.

Hạng Bạt cảm nhận được có dương khí, nên thò tay ra định bắt, nhưng động tác của nó rất chậm, không tạo ra được bất kỳ uy hiếp nào cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong áp sát tới quan sát tỉ mỉ, thấy con Hạng Bạt này cũng không phải do xác của con nít biến thành, mà mặt mũi của nó cho thấy khi còn sống nó đã là người trưởng thành, chỉ là tướng tá nhỏ thó, giống như Đại Đầu, là thứ Chu Nho (người lùn).

Tả Đăng Phong thò tay vào bắt Hạng Bạt ra, đi ra khỏi nhà đá. Tâm tình của hắn rất tốt, con Hạng Bạt đã yếu đến mức này, mà đã thú bên ngoài vẫn không dám tới gần, cho thấy khí tức của Hạng Bạt quả thực có thể khắc chế vi khuẩn, hơn nữa tuy hắn không sợ động thủ, nhưng cũng không muốn hơi một tí là sử dụng vũ lực, bắt thỏ dù sao cũng vui hơn là đuổi theo thỏ, quan trọng nhất là con Hạng Bạt này rất nhỏ, mang theo rất thuận tiện.

Tả Đăng Phong đi ra, Thập Tam chạy tới đón. Nó chẳng chút bất ngờ việc Tả Đăng Phong bắt được Hạng Bạt, Tả Đăng Phong tuy đã mất đi âm dương Sinh Tử Quyết, cảm giác không còn nhạy cảm, nhưng Thập Tam vẫn còn, nó không đi theo Tả Đăng Phong vào nhà đá vì nó nhận ra món đồ trong đó không thể uy hiếp Tả Đăng Phong.

Thập Tam hiểu kỳ thò móng định khều Hạng Bạt, Tả Đăng Phong khẽ lắc đầu, Thập Tam lập tức rút chân về.

Đại Đầu và Kim Quy Tử cách Tả Đăng Phong không xa, thấy Tả Đăng Phong mang Hạng Bạt ra, lập tức chạy tới.

“Tả chân nhân, con vật nhỏ này là Hạng Bạt?” Kim Quy Tử và Đại Đầu nghi hoặc nhìn cái xác nhỏ bé trong tay Tả Đăng Phong.

“Ừ, Hạng Bạt và cương thi khác nhau ở chỗ nó có răng nanh lòi ra.” Tả Đăng Phong buông tay, Hạng Bạt rơi xuống đất bò về phía Kim Quy Tử, tuy nó suy yếu, nhưng nhận ra được trong ba người ai là người yếu nhất, dễ săn nhất.

“Sao nó lại trở thành bộ dáng này?” Đại Đầu cau mày nhìn Hạng Bạt, nó tuy chưa đến mức thoi thóp, nhưng đã vô cùng uể oải rồi.

Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu không đáp. Con Hạng Bạt này da thịt đã khô quắt, nguyên nhân suy yếu vừa nhìn là hiểu rồi, nghĩ sao mà còn hỏi.

“Có phải do bệnh độc làm trung hòa mất thi khí trong người nó không?” Kim Quy Tử đoán mò.

“Không đúng, linh khí của nó cực kỳ dồi dào, không yếu chút nào cả.” Đại Đầu lắc đầu.

“Đừng đoán mò nữa, cậu cứ đối bụng mấy năm rồi cũng sẽ trở thành như vậy thôi.” Tả Đăng Phong cau mày, người hay động vật thì cũng đều cần ăn uống, cao thủ tử khí mà đối bụng hơn nửa tháng thì có đánh nhau với một ông già cũng đánh không lại.

“Tả chân nhân, người Thời Thương Chu có thói quen đeo vòng tai à?” Đại Đầu hỏi, vòng tai của Hạng Bạt rất lớn, cỡ một cái vòng tay nhỏ.

“Nó không phải người ở Trung Nguyên, chắc là người dân tộc ở Man Hoang nào đó, nơi này không có điều kiện hình thành cương thi, nó không phải thành hình ở đây, là thành hình rồi mới bị người ta đưa tới đây.” Tả Đăng Phong lấy nước ra uống giải khát.

Hai người biết Tả Đăng Phong vẫn chưa nói xong, nên im lặng chờ đợi.

Tả Đăng Phong uống xong mới nói tiếp, “Điểm khác biệt lớn nhất giữa đảo này và hòn đảo phía nam là chỗ này không có miệng núi lửa phát ra nhiệt độ cao, nhiệt độ nơi này rất thấp, không thích hợp cho người sinh sống, Hạng Bạt phát ra hơi nóng sẽ làm tăng nhiệt độ của nơi này, giúp con người có thể ở đây được. Con Hạng Bạt này hẳn là Khương Tử Nha tìm cho đám người Cơ Tiên, vì Khương Tử Nha đã từng tới đây, biết nơi này không thích hợp cho người ở, nên cứu đám người Cơ Tiên xong ông ta bèn tìm một con Hạng Bạt cho họ, để họ mang tới nơi này. Tác dụng của Hạng Bạt chẳng khác gì lò lửa, chung quanh đây đều là băng tuyết, Hạng Bạt dù có phát ra hơi nóng mạnh tới cỡ nào cũng không đủ sức làm cho nơi này khô hạn được.”

“Khương Tử Nha đưa Hạng Bạt cho họ, chẳng phải quăng con sư tử vào trong bầy cừu sao?” Tả Đăng Phong nói xong, Đại Đầu và Kim Quy Tử lập tức hỏi ngay.

“Sư tử vốn bị nhốt trong lồng, nhưng bầy cừu cảm thấy cái lồng đó của sư tử quá nhỏ, nên muốn đổi lồng lớn cho đó, nhưng chưa kịp xây lồng lớn, mà con sư tử đã bị xổng ra rồi.” Tả Đăng Phong đáp, gian nhà đá phía đông cung điện và quan tài đá bên trong đều là năm đó người ta đặc chế cho Hạng Bạt, chứ ban đầu chắc chắn Hạng Bạt không hề nằm trong thạch quan.

“Anh nói Khương Tử Nha đưa Hạng Bạt cho Cơ Tiên, là có ý tốt hay ác ý?” Đại Đầu hỏi.

“Cậu thấy sao nào?” Tả Đăng Phong quay sang nhìn Đại Đầu, hẳn đã hiểu cách dùng từ của Đại Đầu, y mà phục tất sẽ dùng chữ “Ngài”, còn không phục sẽ dùng chữ “Anh”, đúng là tính con nít.

“Chắc là từ ý tốt, nếu không chẳng cần phải làm nhiều như vậy.” Đại Đầu nói.

“Khương Tử Nha là người già, đã hơn trăm tuổi, đặc điểm lớn nhất của người già là thận trọng, hơn nữa lại có kiến thức rộng rãi, cực hiểu tính người, ông ấy hẳn là biết rõ kẻ không biết nghe lời nhất trên thế giới...chính là con người, kẻ luôn tự mình là nhất cũng là con người, năm đó ông ấy chắc chắn đã nói cho Đám người Cơ Tiên biết là Hạng Bạt rất nguy hiểm, nhưng ông ấy cũng biết sớm muộn những người này cũng sẽ quên đi cảnh cáo của mình, nên tôi không cho là Khương Tử Nha đưa Hạng Bạt cho Đám người Cơ Tiên là có ý tốt, cái này cũng giống như người lớn đưa cho thằng con nít một cây súng lục, bảo với nó súng lục có thể phòng thân, nhưng rất nguy hiểm, cách làm này thật ra rất vô trách nhiệm, người có trách nhiệm không phải đưa cho thằng bé cây súng lục, mà là đưa nó tới chỗ an toàn.” Tả Đăng Phong bĩu môi.

“Tả chân nhân, người nơi này là chạy thoát hay là bị nó giết chết?” Kim Quy Tử hỏi. Hạng Bạt luôn tìm cách cản ông ta, nên thỉnh thoảng ông ta phải nhảy sang chỗ khác để tránh.

“Theo tình hình trước mắt, thì năm đó Khương Tử Nha không hề cứu Vũ Canh, chỉ cứu lão tam và lão ngũ của Cơ gia, lão tam sống ở hòn đảo phía nam, năm đó số người hẳn là khoảng một hai ngàn, lão ngũ mang theo chắc cũng cỡ đó, nhiều người như vậy trong khoảng thời gian ngắn Hạng Bạt không thể nào giết hết được, chắc đã chạy thoát được một số, những người bỏ chạy đó chỉ vất vả đi được chừng 500 dặm trên băng nguyên, chỉ có một số ít người chạy thoát được tới hòn đảo phía nam để báo tin.” Tả Đăng Phong đáp.

“Không có linh khí tu vi, đi được trên 500 dặm trong thời tiết toàn băng tuyết quả thực cũng không dễ dàng nha.” Đại Đầu khá là nghi ngờ phán đoán của Tả Đăng Phong.

“Năm đó nơi này đơn giản chỉ có mấy con gấu bắc cực, phòng gấu bắc cực có cần phải xây tường thành cao tới ba trượng, còn sai binh sĩ tuần tra đóng giữ hay không?” Tả Đăng Phong mỉm cười hỏi ngược lại.

Đại Đầu và Kim Quy Tử cũng sốt một lúc mới hiểu được ý Tả Đăng Phong muốn nói, bức tường vây quanh hòn đảo phía nam thì ra chính là để chống đỡ con Hạng Bạt, may mà Hạng Bạt căn bản không tới đó, nếu không cao tường thành cao ba trượng cũng không ngăn được nó.

“Cái này giao cho cậu, cột chặt nó trên lưng, tuyệt đối đừng để nó cắn trúng, nếu nó mà dính máu, nó sẽ ngay lập tức hiện ra nguyên hình cao hơn hai thước đó.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu, sợ Đại Đầu vì đồng bệnh tương liên (cùng là người lùn) mà sinh ra thương hại Hạng Bạt, nên hẳn phải thêm câu cuối vào, chứ thật ra cho dù đem Hạng Bạt ngâm vào trong ao máu nó cũng không dài ra được tới hai thước.

“Tả chân nhân, hay ngài đóng băng nó đi.” Đại Đầu cau mày nhìn Hạng Bạt, vật này tuy hiện giờ suy yếu, nhưng rằng nó vẫn sắc, không cần thận bị nó cắn phải không phải chuyện đùa đâu.

“Yên tâm, nó có cắn cũng không tới phiên cậu.” Kim Quy Tử nói.

“Hay hai chúng ta đổi vai? ” Đại Đầu quay sang Kim Quy Tử, Kim Quy Tử công một mỹ nữ, y lại công phải một cương thi, đãi ngộ này quả thực là khác biệt một trời một vực.

“Được thôi, để tôi công.” Kim Quy Tử gạt đầu, rút dây thừng bắt đầu trói Hạng Bạt, thật ra ông ta đồng ý đổi với Đại Đầu là vì lúc trước khi ôm Cổ Trân bị đóng băng, đã bị Huyền Âm chân khí làm cả người lạnh cóng.

Tả Đăng Phong nhìn Kim Quy Tử trói Hạng Bạt, không khỏi khẽ lắc đầu, Đại Đầu là đệ tử đích truyền của Tử Dương quan, Kim Quy Tử chỉ là người chạy tới tị nạn ăn nhờ ở đậu, dù Đại Đầu không có ý bắt nạt thì sâu trong lòng cũng có chút cảm giác tự ti.

Tả Đăng Phong bỗng cảm thấy dở khóc dở cười, Kim Quy Tử này cũng thật là sợ chết, xài hết cả một bó dây thừng, tầng tầng lớp lớp quấn chặt Hạng Bạt như cái cọc.

“Hai người rốt cuộc ai công?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Tôi công.” Đại Đầu nắm dây thừng kéo Hạng Bạt lên lưng, cột lại.

“Cậu có biết đang công cái gì không?” Tả Đăng Phong cười.

“Bom hẹn giờ.” Đại Đầu cười khỏ trả lời.

“Không, cậu đang công bừa hộ mệnh đó, chỉ cần cậu công nó, không một con thú nào dám tới gần cậu, khí tức của nó còn có thể hoàn toàn ngăn cách bệnh độc trong vòng trăm bước, nên công nó rồi thì muốn đi tới đâu cũng được, không cần phải có tử khí đỉnh cao che chở nữa...”

428. Q.4 - Chương 428: Thủy Thần Huyền Vũ

“Thật sự?” Đại Đầu tròn to mắt.

“Ừ.” Tả Đăng Phong chặt khúc cây có những cái cây nhỏ để vào trong tay Đại Đầu, “Tôi nói một trăm bước cũng chỉ là phỏng đoán, cẩn thận.”

“Hay quá rồi, nhất định phải mang trở về để cho họ nghiên cứu.” Đại Đầu vui vẻ.

“Đi thôi, tới hòn đảo phía nam.” Tả Đăng Phong nhún chân, đạp đất lẳng không.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì tiếp?” Kim Quy Tử chạy theo.

“Đành phải xuống nước, có nó, xuống nước sẽ an toàn hơn một ít.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ Hạng Bạt trên lưng Đại Đầu, con Hạng Bạt này có thể xua tan dã thú bị vi khuẩn cảm hoá, đương nhiên cũng có thể làm cho đám sinh vật trong nước nhượng bộ lui binh.

Kim Quy Tử quay sang nhìn Đại Đầu, gật đầu.

Một lúc sau, ba người ra tới rìa hòn đảo, đám động vật ở đó lập tức dạt ra tránh né, Đại Đầu cảm thấy thú vị, bèn chạy quanh một vòng.

“Tả chân nhân, có hiệu quả thật, cả đám động vật dưới nước cũng phải tránh.” Đại Đầu chơi đùa một trận khoái trá trở về bên cạnh Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, tình hình này nằm trong dự liệu của hắn.

Kim Quy Tử cảm thấy hứng thú với Hạng Bạt, bèn thương lượng với Đại Đầu inh công thử, Đại Đầu đương nhiên sẽ không đồng ý, “Tả chân nhân nói rồi, anh công Vạn Tiểu Đường, tôi lùn, công nó mới thích hợp.”

Có Hạng Bạt làm cho đàn thú phải tránh xa, ba người đi một lèo không hề gặp phải khó khăn gì, không tới hai canh giờ đã chạy tới hòn đảo phía nam, mở cửa đi vào, đám người Vạn Tiểu Đường vẫn còn ở nguyên chỗ cũ, có cánh cổng kim loại và trận pháp làm hai lớp bảo vệ, họ rất an toàn.

“Tả chân nhân, lúc nào họ tỉnh lại?” Đại Đầu thả Hạng Bạt xuống, hỏi Tả Đăng Phong.

“Để sau đi.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp. Chuyện nguy hiểm nhất của hành trình này là đi xuống đáy biển tìm thiên thạch, đám người Vạn Tiểu Đường không giúp đỡ được gì, không cần phải cho họ tỉnh lại bây giờ.

“Ngài thật muốn xuống nước?” Kim Quy Tử liếc mắt nhìn Hạng Bạt.

“Ừ, nhất định phải xuống.” Tả Đăng Phong nhún vai bỏ rương gỗ xuống.

“Dưới nước chắc chắn rất lạnh, hơn nữa ẩn giấu rất nhiều nguy hiểm, Tả chân nhân ngài nên nghĩ lại.” Kim Quy Tử nói.

Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn Kim Quy Tử, gật đầu.

“Tả chân nhân, lúc nào lên đường?” Đại Đầu hỏi.

“Tôi chưa nghĩ ra, nghỉ ngơi chút đã.” Tả Đăng Phong nói xong nhắm mắt, xuống nước là một chuyện vô cùng nguy hiểm, cần phải chuẩn bị cẩn thận.

Đại Đầu và Kim Quy Tử hai người thấy Tả Đăng Phong nhắm mắt, bèn không quấy rầy hắn nữa, im lặng lương khô rồi nằm nghỉ ngơi.

Tả Đăng Phong tuy nhắm mắt nhưng không hề ngủ, hắn là đang suy nghĩ việc xuống nước. Thứ nhất là nhiệt độ của nước biển, nhiệt độ dưới lớp băng đương nhiên ít nhất cũng là 0 độ, người bình thường gặp

nhệt độ này thể nào cũng sẽ bị đông cứng mà chết, dù là người tu hành cũng không chống đỡ được bao lâu, nhưng hần có bao tay Thuần Dương, nhiệt độ của nước ảnh hưởng không lớn.

Thứ hai là độ sâu phải lặn xuống. Tàu ngầm cư dân nơi này chế tạo không kiên cố lắm, cho thấy năm đó lặn xuống cũng không quá sâu, hơn nữa người bên trong tàu còn có thể đi ra ngoài biển làm việc, họ chịu đựng được độ sâu đó thì hần cũng có thể chịu đựng được, mặt này không có vấn đề gì.

Thứ ba, đám động vật biển bị vi khuẩn cảm hoá. Vấn đề này cũng không quan trọng, khí tức của Hạng Bạt có thể xua chúng đi, vấn đề duy nhất hiện giờ là thời gian ở lại dưới nước, nếu chỉ dựa vào bản thân nín thở, hần chỉ có thể ở dưới nước một thời gian uống cạn nửa chén trà, đây là trong trạng thái bất động, còn nếu phải hoạt động dưới nước thì không tới được thời gian dài như vậy, lặn xuống, tìm, đào, nổi lên, bấy nhiêu việc chỉ trong năm phút là không đủ.

Nơi này là Bắc cực, không thể có thiết bị lặn, nhưng nếu không có thiết bị lặn thì không xuống nước lâu được, nếu chỉ là xuống biển để lấy một món đồ vật cố định, có thể lên xuống nhiều lần, nhưng dưới nước lại là Huyền Vũ, mà là còn đang bị khóa lại, phạm động vật mà bị nhốt đều sẽ rất thô bạo, huống chi bản thân Huyền Vũ có khả năng công kích cực mạnh, nếu nó nhìn thấy, nó nhất định sẽ phát động tấn công, để muốn nó không công kích, biện pháp duy nhất là cho nó cho ăn, nhưng đồ ăn mang theo mọi người rất có hạn.

Một lúc lâu sau, Tả Đăng Phong thở một hơi dài, ngồi dậy mở rương gỗ lấy rượu ra uống một hớp.

“Tả chân nhân, sao vậy?” Đại Đầu nghe thấy tiếng Tả Đăng Phong thở dài.

“Xuống nước thì phải có bình dưỡng khí, nếu không tôi không nín thở được lâu.” Tả Đăng Phong thuận miệng đáp.

“Ngài biết dùng thiết bị lặn?.” Đại Đầu ngạc nhiên.

“Ừ, hồi trước từng dùng rồi.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Ngài chờ một chút.” Đại Đầu kéo ba lô, rút bản đồ ra, tỉ mỉ xem xét rồi đưa qua chỉ cho Tả Đăng Phong, “Căn cứ gần Bắc cực nhất là trạm của Ấn Độ, cách đây không tới một ngàn km, ở đó chắc là có thiết bị dưỡng khí.”

“Trạm Bắc cực là gì?” Tả Đăng Phong quan sát bản đồ trong tay Đại Đầu, trên bản đồ có mười chấm tròn màu đỏ.

“Là trạm căn cứ dành cho các nhà khoa học khảo sát và làm công tác nghiên cứu khoa học của các nước, thời của ngài thì chưa có.” Đại Đầu giải thích.

“Chúng ta tới đó tìm bình dưỡng khí cho Tả chân nhân.” Kim Quy Tử ngồi dậy.

“Cho tôi biết vị trí, để tôi tự đi.” Tả Đăng Phong gật đầu, không có bình dưỡng khí chắc chắn không được.

“Không cần ngài đi, chuyện này cứ giao cho tôi.” Đại Đầu liếc qua Hạng Bạt, có Hạng Bạt, y có thể đi đâu cũng được.

“Cũng được.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc, gật đầu đồng ý, trang bị dưỡng khí hiện giờ và trang bị dưỡng khí chín mươi năm trước chắc chắn khác nhau rất nhiều, huống hồ hần cũng không biết cái trạm gì Đại Đầu nói kia trông như thế nào.

“Tôi đi cho, tôi biết tiếng Ấn, nếu phải tìm bình dưỡng khí, tôi tìm cũng dễ hơn.” Kim Quy Tử chủ động xin đi giết giặc.

“Cũng được.” Đại Đầu vốn muốn tự đi, nhưng thấy Kim Quy Tử nói cũng có lý, hần vóc người thấp bé, mang đồ đi quả thực không tiện.

Tả Đăng Phong cũng gật đầu đồng ý, Kim Quy Tử tuy thân pháp kém, nhưng chỉ cần công theo Hạng Bạt, thì cũng sẽ không có nguy hiểm gì.

“Tôi lên đường ngay.” Kim Quy Tử thấy hai người không có ý kiến, lập tức đứng dậy, cột hành lý lên người.

“Sao chưa bao giờ tôi nghe thấy anh nói anh biết tiếng Ấn?” Đại Đầu giúp Kim Quy Tử cột Hạng Bạt lên lưng.

“Trước khi bái vào Đạo môn tôi từng tiếp xúc với Phật môn, Phật môn dùng toàn là tiếng Phạn, cũng chính là tiếng Ấn.” Kim Quy Tử đáp.

“Đây là bản đồ, anh đi về hướng tây nam, trên đường cẩn thận.” Đại Đầu đưa bản đồ trong tay cho Kim Quy Tử.

“Ừ.” Kim Quy Tử bỏ bản đồ vào túi áo.

“Trên đường cẩn thận, chú ý an toàn, không cần phải gấp.” Tả Đăng Phong đưa bình rượu cho Kim Quy Tử.

“Cảm ơn Tả chân nhân, các người cũng phải chú ý an toàn.” Kim Quy Tử xua tay không nhận bình rượu.

Kim Quy Tử nói xong cất bước đi, Đại Đầu tiễn tới cửa thì quay trở về.

“Tả chân nhân, không tới hai ngày anh ấy sẽ trở về, ở Bắc cực luôn phải có bình dưỡng khí, dù không dùng để lặn xuống nước, thì cũng giúp tránh được bệnh.” Đại Đầu nói.

“Vậy thì tốt, nghỉ sớm đi.” Tả Đăng Phong nằm xuống.

Sau ba canh giờ, Tả Đăng Phong tỉnh giấc, Đại Đầu vẫn còn đang ngủ, Tả Đăng Phong cũng không gọi y, ngồi khoanh chân, cô đọng linh khí, từ khi tiến vào tử khí đỉnh cao số lần hần đả tọa luyện khí rất ít, hần biết mình không còn sống bao lâu, cũng không hy vọng xa vời ngộ đạo Phi Thăng, tu vi tử khí đỉnh cao đối với hần là đã đủ.

Sau một canh giờ, Đại Đầu tỉnh giấc, hai người bắt đầu ăn điểm tâm.

“Huyền Vũ bị khóa dưới đáy biển, phạm vi hoạt động của nó rất có hạn, sẵn mỗi chắc chắn rất khó khăn, tôi nghĩ chắc lúc nào nó cũng đang rất đói, nên hỏi đó những người kia mới có thể dùng đồ ăn để cùng nó thấy sang bắt quàng làm họ.” Tả Đăng Phong mở đồ hộp cho Thập Tam, Thập Tam ngửi ngửi rồi quay đi, không thèm ăn.

“Ngài nói rất đúng, tôi cảm thấy đến Huyền Vũ kia chắc chắn là miễn dịch với vi khuẩn, nếu nó không nuốt đám động vật bị vi khuẩn cảm hoá kia, thì có nghĩa đã nhiều năm nay nó không được ăn uống, ngài xuống nước nhất định phải cẩn thận.” Đại Đầu gật đầu.

“Ăn cơm xong chúng ta tới chỗ của nó thăm dò một chút, chờ Mã Quý trở về sẽ ra tay.” Tả Đăng Phong nói.

“Được, đúng rồi, Tả chân nhân, ngài nói vì sao Huyền Vũ lại bị khóa dưới biển Bắc cực, là ai làm?” Đại Đầu thắc mắc.

“Huyền Vũ là một trong Tứ Đại Thánh thú, phạm nhân chắc chắn không buộc được nó, tương truyền Huyền Vũ luôn ở phương bắc, chắc là có người sợ nó đi lung tung tới chỗ khác, làm rối loạn khí số của thiên hạ.” Tả Đăng Phong thuận miệng, Thanh Long làm Thánh thú phương Đông, Bạch Hổ ở tây, Huyền Vũ trú bắc, Chu Tước Trấn Nam, những điều này đều được ghi chép trong kinh điển của đạo gia, bầu trời hình tròn chính là quan điểm do đạo gia mang tới trước tiên, sau đó mới truyền tới dân gian, mang tới rất nhiều tranh luận, thực ra trời tròn có ý tứ là Càn Khôn vốn là hình tròn vô cực, bốn con Thánh thú mỗi con trấn thủ một phương.

Đại Đầu gật đầu, hai người ăn xong điểm tâm, rời khỏi cổ thành đi về hướng tây, hai người thân pháp mau lẹ, chỉ sau một canh giờ, Đại Đầu căn cứ khí tức và với phương vị tọa độ đã tìm ra chỗ cần tới.

Chỗ cần tới có ba toà bằng sơn vây quanh, ba mặt đông tây và bắc đều là núi băng, phía nam làm Bằng Nguyên bằng phẳng, khu vực được ba núi băng vây quanh rộng hơn mười dặm.

“Ngay ở bên dưới này, khí tức rất mạnh, hành thủy, sát khí rất nặng.” Đại Đầu chỉ tay xuống dưới.

“Mạnh tới bao nhiêu?” Tả Đăng Phong cau mày, Huyền Vũ vốn là hung thần, Đạo kinh có nói, Nam Đẩu rớt sinh, Bắc đẩu rớt tử, ý là người ứng với sao Nam Đẩu thì sinh, đến sao Bắc đẩu thì thọ dừng, thọ dừng thì người vong, nên Huyền Vũ ở hướng sao Bắc đẩu chính là hung thần.

“Rất mạnh.” giọng Đại Đầu run run.

“Phía dưới có động vật bị vi khuẩn cảm hoá không?” Tả Đăng Phong hỏi sang câu khác, giọng Đại Đầu run rẩy như vậy, không cần hỏi nữa cũng biết Huyền Vũ chắc chắn cực lớn.

“Có.” Đại Đầu híp mắt, cúi đầu nhìn xuống chân.

Tả Đăng Phong vừa định hỏi thêm, đã thấy Thập Tam chạy tới một vách núi cheo leo khuynh chân, tè một bãi.

“Lại tiểu, người đánh thắng được người nhà nào à?” Tả Đăng Phong vung tay bắt Thập Tam về.

“Tả chân nhân, hơi thở của nó ở dưới đáy biển cực sâu, cách mặt băng phải chừng ba dặm, lỗ nó không nổi lên, chúng ta phải làm gì? ” Đại Đầu nói.

“Không cần gấp gáp, năm đó những người kia nhất định là lợi dụng dùng đồ ăn để dụ nó lên, chúng ta cũng có thể bắt chước.” Tả Đăng Phong đáp.

Đại Đầu quan sát thêm một lúc, không thấy điều gì khác, hai người bèn trở về cổ thành, tĩnh tâm chờ đợi Kim Quy Tử trở về.

Ngày thứ hai, Kim Quy Tử không trở về, ngày thứ ba, Kim Quy Tử vẫn không trở về...

429. Q.4 - Chương 429: Bỏ Trận Chạy Trốn

Đại Đầu dùng quan khí thuật để tìm, nhưng không tìm thấy khí tức của Kim Quy Tử, tuy động vật bị vi khuẩn cảm hoá khí tức rất tạp, nhưng Kim Quy Tử là tu vi tử khí, hơi thở của ông ta rất dễ nhận ra, không tìm thấy chỉ có hai khả năng, một là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hai là Kim Quy Tử không có mặt trong phạm vi quan sát được của Đại Đầu.

“Tả chân nhân, chúng ta đi một chuyến đi.” Đại Đầu nói với Tả Đăng Phong.

“Cậu còn bản đồ dự phòng à?” Tả Đăng Phong hỏi, hắn đã tận mắt nhìn thấy Đại Đầu đưa bản đồ cho Kim Quy Tử.

“Không còn, tấm bản đồ kia chính là bản dự bị rồi.” Đại Đầu lắc đầu.

“Quên đi, đừng đi.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Tả chân nhân, ngài nói Mã Quý có bao giờ mang theo Hạng Bạt bỏ đi hay không?” Kim Quy Tử cau mày.

“Tôi không biết người này, anh ta ở chung với các người lâu hơn, cậu lẽ ra phải hiểu anh ta hơn tôi chứ!” Tả Đăng Phong cau mày.

“Anh ấy đã ở Tử Dương quan rất lâu, vẫn luôn theo chúng tôi ra vào, không thể trong thời khắc mấu chốt phản bội chúng tôi, chắc không xảy ra chuyện đó đâu.” Đại Đầu lắc đầu.

“Anh ta có biết điểm khiếm khuyết của Quan Khí Thuật của các người hay không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Anh ta thích uống rượu, thường đi theo tứ sư bá uống rượu, Quan Khí Thuật không nhìn qua được kim loại cũng không phải là bí mật gì, tứ sư bá hẳn là đã nói cho anh ta biết.” Đại Đầu trầm ngâm một lúc trả lời.

“Vậy chắc đã đi rồi. Những ngày ăn nhờ ở đậu chẳng có gì thoải mái, có Hạng Bạt, anh ta đã được tự do, muốn đi đâu mà chẳng được, chỉ cần anh ta luôn đội mũ bằng kim loại, các người chẳng thể nào tìm thấy anh ta.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Anh ấy vẫn luôn hòa thuận với chúng tôi, chưa bao giờ có mâu thuẫn, tại sao lại phải đi?” Đại Đầu vẫn không hiểu được.

“Người với người vĩnh viễn không thể không có mâu thuẫn, cho dù là vợ chồng hay bạn thân thì cũng có lúc nóng mặt với nhau, anh ta chưa bao giờ phát sinh mâu thuẫn với các người cho thấy anh ta vẫn luôn kềm chế bản thân, anh ta biết mình không thể đắc tội với các người, nếu không sẽ mất đi che chở.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Anh ta quá coi thường chúng tôi.” Đại Đầu nâng lên âm điệu.

“Vẫn là câu nói kia, cảm giác ăn nhờ ở đậu luôn luôn khó chịu.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói, hẳn là tu vi tử khí đỉnh cao, tới Tử Dương quan mà còn có ý nghĩ đó là đạo quan của người khác, nên chỉ dừng lại ở phòng gác cổng chưa bao giờ tới chính điện của họ, Kim Quy Tử chỉ là tu vi tử khí cấp thấp, cảm giác này chắc chắn càng thêm mãnh liệt.

“Lần này thật đúng là bị mật ngọt hại chết, Tả chân nhân, tôi phải tới trạm khoa học của Bắc cực, nếu không ngài sẽ không có bình dưỡng khí để xuống nước.” Đại Đầu giận đến run người, lâm trận chạy trốn, đây là hành vi vô cùng ác liệt, mấu chốt nhất là Kim Quy Tử còn mang đi Hạng Bạt, không có Hạng Bạt che chở, Tả Đăng Phong xuống nước sẽ cực kỳ nguy hiểm.

“Cậu tìm được cái trạm đó không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không tìm được cũng phải tìm.” Đại Đầu đáp.

Tả Đăng Phong lắc đầu, Đại Đầu đang giận dữ nên làm trong lòng rối loạn, rất không lý trí.

“Không tìm được bình dưỡng khí thì dùng túi ngủ của các người.” Tả Đăng Phong đáp. Túi ngủ của đám người Đại Đầu là túi hơi, chia làm ba khúc, có thể thổi lên dùng làm túi khí để thở dưới nước.

“Cái đó không chống đỡ được bao lâu, hơn nữa ở dưới nước rất dễ bị vỡ.” Đại Đầu cau mày lắc đầu.

“Hết cách rồi, chỉ còn cách đó thôi, dây thừng còn dài được bao nhiêu?” Tả Đăng Phong hỏi.

“300 mét, dây thừng này rất chắc, bên trong có xoắn dây thép.” Đại Đầu rút bó dây thừng bên hông.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong dọn dẹp lương khô còn lại.

“Tả chân nhân, không có Hạng Bạt, ngài xuống nước nhất định sẽ bị công kích.” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong chuẩn bị xuất phát, bèn nhắc nhở.

“Bộ giáp trụ bên ngoài kia có thể phát huy được chút tác dụng, tôi sẽ đeo nó xuống nước.” Tả Đăng Phong cất lương khô vào bao, cột lên người, để rương gỗ lại để giữ trận pháp bảo vệ mấy người Vạn Tiểu Đường.

Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong đã quyết, thì không nhiều chuyện nữa, thu dọn đồ đạc rồi đi ra theo, tới cửa lớn, Đại Đầu vác bộ giáp trụ lên vai.

Vì hai người đều phải mang theo nhiều trang bị và lương khô, nên tốc độ bị chậm lại, sau ba tiếng hai người mới tới được sông băng có Huyền Vũ.

“Mở hết mấy gói đồ ăn ra đi, tôi xuống làm tan mặt băng.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Nếu mặt băng bị tan, nhiệt độ ẩm sẽ kéo đám động vật tới, hay để tôi tính toán thêm cho kỹ.” Đại Đầu lắc đầu.

Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu, xoay người hạ xuống. Không thể do dự nữa, càng do dự sẽ càng thêm sợ sệt, chỉ có kẻ ngu si mới thật sự không biết sợ, chứ dù là người phương nào đối mặt với Huyền Vũ cự thú trong truyền thuyết đều sẽ phải sinh ra hàn ý trong lòng.

Bao tay Thuần Dương phát ra hơi nóng, làm tan lớp băng cứng dày tới hai trượng, xuất phát từ góc độ an toàn, Tả Đăng Phong chỉ làm tan một khu vực hình tròn chừng mười bước.

Để phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, Tả Đăng Phong lại làm tan thêm hai khu vực ở hai bên người, đây là hẩn lưu lại đường lui ỳnh, nếu một chỗ hồng bị động vật biển ngăn chặn, hẳn có thể từ chỗ hồng khác chui ra để đào mạng.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì tiếp?” Đại Đầu trên núi băng hô lớn.

Tả Đăng Phong khoát tay, ra hiệu ý không nên gấp gáp.

Tả Đăng Phong dùng bao tay Thuần Dương, bắt đầu làm ấm nước biển.

“Tả chân nhân, động vật dưới nước đang chạy tới chỗ ngài.” Đại Đầu hô to cảnh báo.

Tả Đăng Phong lại khoát tay. Lương khô hai người mang theo có hạn, không thể lãng phí, Huyền Vũ vẫn còn đang ngủ đông dưới đáy biển sâu, chỉ dùng đồ ăn để dụ dỗ là không đủ để làm nó thấy, kể sách hiện giờ chỉ còn cách làm cho khu vực này tụ tập thật nhiều động vật thủy sinh, làm cho chúng đánh đấm, tự giết lẫn nhau mới có thể dụ Huyền Vũ lên được.

Thuần Dương chân khí có thể hòa tan cả kim loại, nước biển nhanh chóng ấm lên, nước có tính dẫn nhiệt cực tốt, đám động vật thủy sinh ở gần đó đều nhận ra nhiệt độ thay đổi, vì khuôn trong người lập tức thúc chúng xông tới chỗ đó.

Nơi có người sẽ có ân oán, nơi có nhiều động vật cũng giống như thế, mỗi một con động vật bị vi khuẩn lây nhiễm đều cực lực muốn tới gần nơi có nhiệt độ cao này, nên chen chúc lẫn nhau là điều khó tránh khỏi. Một lúc sau, mặt băng bắt đầu chấn động, Tả Đăng Phong xúc động, bắt Thập Tam lên vai, sẵn sàng bất cứ lúc nào cũng có thể lãng không bứt ra.

“Tả chân nhân, cẩn thận!” Đại Đầu lại hô lớn, Tả Đăng Phong chẳng khác gì đang đứng trên miệng núi lửa chờ chục phun trào, tình hình cực kỳ nguy hiểm.

Tả Đăng Phong rất hồi hộp, đạo nhân tử khí đỉnh cao cũng là người, là người thì biết sợ, nghe thấy Đại Đầu báo động, Tả Đăng Phong vung tay phải, phát ra Huyền Âm chân khí để gia cố mặt băng dưới chân mình, để ngừa phía dưới bỗng nhiên đâm lên gai sắc, tình huống như vậy rất dễ bị toi mạng.

Tuy cực kỳ căng thẳng, nhưng Tả Đăng Phong vẫn chưa rời đi, vẫn phát Thuần Dương chân khí tiếp tục làm nước biển ấm lên, động vật thủy sinh tụ tập càng nhiều, khả năng phát sinh xung đột càng lớn, quy mô xung đột càng lớn, càng có thể kinh động Huyền Vũ.

Chấn động dưới mặt băng càng ngày càng lớn, cho thấy dưới nước đã tụ tập không ít loại động vật cỡ lớn, hơn nữa đã bắt đầu phát sinh xung đột.

“Huyền Vũ có động tĩnh gì không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu, lúc này mặt băng đã vang lên tiếng rầm rắc, nhất định phải mau chóng rút đi.

“Không có!” Đại Đầu hô lớn đáp lại.

Tả Đăng Phong cau mày nhìn quanh, lúc này nếu bứt ra, xung đột có thể giảm bớt, nhưng nếu muốn làm mạnh hơn, thì phải hao tổn rất nhiều linh khí, nhưng nhất định phải thừa thế xông lên khiến xung đột thăng cấp, lúc này bứt ra vẫn là quá sớm.

Một lúc sau, mặt băng bắt đầu bị phá nát, phía dưới xuất hiện các loại động vật thủy sinh xấu xí, đa số là loài cá, thể hình to lớn, chen chúc vằn vẹo, như một đám cá Nê Thu mắc cạn, nhưng chúng không phải là Nê Thu, mà là một đám quái ngư có răng nanh, dáng dấp quái dị, có cả một con quái ngư đầu người thân rắn, loại quái vật vừa cá vừa rắn này có mấy phần giống loại mỹ nữ xà biết ca hát mà hắn từng thấy ở Hồ Nam.

Mặt băng bị phá nát, Tả Đăng Phong đành phải rời đi, lướt về núi băng, cúi đầu quan sát tình huống phía dưới. Mặt nước lúc này đã sôi trào, động vật tranh đấu kịch liệt, hơi nóng biến mất làm chúng cảm thấy nôn nóng, nôn nóng sẽ sinh ra phần nộ, dưới sự tức giận sẽ giận chó đánh mèo người khác, một lúc sau, phía dưới hoàn toàn đã trở thành chiến trường giết chóc, máu thịt tung tóe, tàn thi khắp nơi.

“Huyền Vũ có động tĩnh gì không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Vẫn không có.” Đại Đầu lại lắc đầu.

“Nếu có dị động lập tức nói cho tôi biết.” Tả Đăng Phong nói, hai người đang ở chỗ rất an toàn, chẳng khác gì tọa sơn quan hổ đấu, yên lặng ngồi xem biến đổi.

“Được, Tả chân nhân, vậy những thứ đồ này thì làm gì?” Đại Đầu chỉ những túi đồ ăn đã mở.

Tả Đăng Phong cầm dao găm, rọc suốt túi ngủ, chỉ chừa lại phần khí một phần ba, phần còn lại bọc lấy mớ đồ ăn.

“Lấy dây thừng cột vào, tôi xuống nước, cậu không cần phải để ý tới dây thừng, cũng không cần kéo giữ.” Tả Đăng Phong phát Huyền Âm chân khí gia cố cột băng dưới chân hai người.

Đại Đầu nhanh chóng móc dây thừng, cột vào trụ bằng.

Tả Đăng Phong lấy băng bọc bên ngoài túi bọc thức ăn, cuộn lại thành một quả cầu bằng cứng rắn, rồi cột chặt bộ giáp trụ vào, chỉ đợi Huyền Vũ xuất hiện sẽ lập tức mặc giáp trụ vào, cầm dây thừng thả người xuống nước.

“Tả chân nhân, thử như vậy sẽ ổn chứ?” Đại Đầu không yên tâm hỏi.

“Hết cách rồi, đành phải thử một lần.” Tả Đăng Phong cau mày, cái túi này sẽ giúp hít thở được hai ba lần, tức là ở thêm được hơn vài phút.

“Tả chân nhân, tôi phải làm gì?” Đại Đầu hỏi.

“Ở trên này giúp tôi trông coi quần áo.” Tả Đăng Phong cười.

“Tả chân nhân.” Mặt Đại Đầu hơi co rúm lại.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Đại Đầu, thấy Đại Đầu chỉ chỉ xuống dưới, “Nó bắt đầu nổi lên . . .”

430. Q.4 - Chương 430: Tế Tụ Bắc Đầu

Tả Đăng Phong cau mày, không ngờ Huyền Vũ thật sự nổi lên rồi.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu căng thẳng nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cau mày không đáp, khu vực bên dưới đang hoàn toàn sôi trào, quái ngư, nào rắn, nào cá, cả cá heo đều có, đang nhào vào lẫn lộn với nhau, số lượng không dưới ngàn con, lúc này nhảy xuống vẩn đề là không phải có dũng khí hay không, mà là có đầu óc hay không, vì nhảy xuống là chẳng khác gì tự sát.

“Đợi một chút, quan sát phản ứng của Huyền Vũ.” Tả Đăng Phong trầm ngâm, Huyền Vũ nổi lên nhất định là vì thấy bên trên có dị động, động cơ nó nổi lên đến giờ vẫn chưa rõ, cứ phải quan sát thêm một chút rồi quyết định sau.

“Chiều cao phải hơn hai trăm mét, tốc độ nổi lên khá chậm.” Đại Đầu căn cứ khí tức của Huyền Vũ báo cáo tình huống cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong gật đầu, 200 mét quả là quá lớn, không nhỏ hơn Kim long bao nhiêu, nhưng thông thường động vật thể hình càng lớn thì hành động càng chậm, điểm này đối với hắn là có lợi.

“Còn cách mặt nước hai dặm.” Đại Đầu chăm chú quan sát động tĩnh của Huyền Vũ.

“500 mét.”

“200 mét, Tả chân nhân, nó sắp lên tới rồi.” âm thanh Đại Đầu hơi run.

Tả Đăng Phong cũng hết sức căng thẳng, dù hắn đã mất đi trực giác nhạy cảm, nhưng lúc này hắn vẫn cảm thấy một luồng hơi lạnh từ sau đầu xông thẳng lên đỉnh đầu, hắn cảm nhận được một luồng sát khí mạnh mẽ, bên trong sát khí hàm chứa thực lực cường hãn, tràn đầy uy nghiêm không thể xúc phạm.

Đám động vật bị nhiễm độc không cảm nhận được sát khí của Huyền Vũ, nên vẫn còn đang lộn xộn đánh giết, không hề có ý rời đi.

“Năm mươi mét, Tả chân nhân, nó tới rồi.” Đại Đầu căng thẳng chỉ xuống phía dưới.

Đại Đầu vừa dứt lời, phía dưới đã trào lên một con sóng cực lớn, con sóng không cao, nhưng phạm vi cuộn cuộn rất lớn, tất cả đám đầu đá trong phạm vi đó đều bị sóng nước đẩy dạt ra bốn phía, nhưng tuy sóng nước không ngừng kéo dài ngoài trở mình, nhưng không hề nhìn thấy Huyền Vũ hiện thân.

“Nó đã dừng lại, chỉ có cái đầu là vẫn còn đang đưa lên dò xét.” Đại Đầu nói.

“Nó bị khóa, không thể rời khỏi mặt biển, nhưng nó có thể lộ đầu lên hô hấp.” Tả Đăng Phong bắt đầu cởi cúc áo, nhìn chăm chú vào mặt biển cuộn cuộn bên dưới.

Một lúc sau, nước biển dừng lặn lộn, một cái đầu rồng to lớn thò lên mặt nước, cách mặt nước chừng một trượng.

Cái đầu rồng này có màu xanh đen, có những bướu đá to nhỏ, một cái sừng rồng dài năm thước, mũi rộng miệng to, hai mắt tinh quang lưu động, đầu được trùm lớp vảy màu đen, hai khóe miệng có râu rồng rủ xuống.

Tả Đăng Phong đã từng nhìn thấy Chân Long, đầu rồng này và đầu rồng của Chân Long cực kỳ giống nhau, chỉ khác chẳng là cái đầu này có màu đen đặc thù của loài rùa, và hơi tròn hơn Chân Long, hơn nữa mắt của Chân Long là màu đỏ, còn mắt của Huyền Vũ là màu đen.

“Tả chân nhân, pho tượng trong cung điện không có sừng rồng, sao nó lại có sừng?” trong giọng nói của Đại Đầu có thanh âm răng đập lập cập vào nhau, ánh mắt của Huyền Vũ không hề hồ đồ như đám động vật nhiễm bệnh mà thần phủ hàn quang, cho thấy nó không hề ngu xuẩn, mà thậm chí còn thông minh hơn cả con người.

“Không biết, chắc là sau này mới sinh ra.” Tả Đăng Phong cau mày, Huyền Vũ chỉ mới thò đầu ra, hẳn đã cảm nhận được áp lực to lớn, đầu của Huyền Vũ không trang trọng như Kim long, mà thiên về hung sát, nhưng bộ sừng rồng và râu rồng lại biểu lộ huyết thống cao quý của nó, đôi mắt híp lại nhìn xuống vẻ rất khinh thường, khí thế mạnh mẽ đủ làm chúng sinh phải thần phục quỳ lạy, nhưng khí thế của nó và Ngũ Trảo Kim Long không giống nhau, nếu nói Ngũ Trảo Kim Long là quân chủ quân lâm thiên hạ, thì Huyền Vũ lại là Bá Vương sát sinh vạn ngàn, trên người nó không cảm thấy được sự khoan dung và từ thiện, mà chỉ có ngạo khí và lệ khí cường giả nghịch ta thì chết.

Tả Đăng Phong hơi chùn lòng, xuống nước để tìm thiên thạch trên lưng nó, có khác gì rút râu cọp đầu, chắc chắn là tự tìm đường chết.

Huyền Vũ thò đầu lên mặt nước, chuyển động con mắt nhìn quanh, thấy đám cá, rắn lặn lộn xung quanh thì tức giận, đám quái ngư và cự xà này xuất hiện rõ ràng đã xúc phạm tới uy nghiêm của nó, đã thể đám cá và rắn kia lại chẳng e sợ nó, sau khi nước không cuộn trào nữa thì lại nhào tới chỗ nó bơi lội, Huyền Vũ thấy thế, sự tức giận trong mắt càng thêm rõ, nhưng nó vẫn chưa làm gì, chỉ chuyển con người nhìn Tả Đăng Phong và Đại Đầu trên núi băng.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu nuốt một hớp nước miếng hỏi nhỏ, bị Huyền Vũ nhìn thẳng vào, cảm giác rất là không tốt, vô cùng không tốt.

Tả Đăng Phong không đáp, chỉ vươn hai tay về phía trước, ôm quyền cúi thấp người xuống, đây là lễ nghi Thời Thương Chu, Tả Đăng Phong định dùng nó để biểu đạt thiện ý với Huyền Vũ, Huyền Vũ tuy không thể mở miệng phun tiếng người, nhưng thần trí của nó vô cùng tuyệt vời, nhất định hiểu được hành động này của hắn.

“Tả chân nhân, ngài làm gì vậy?” Đại Đầu hỏi.

“Nói cho nó biết ý định chúng ta tới đây.” Tả Đăng Phong lại khom người cúi xuống lần thứ hai, đám người Cơ Tiên đã từng tế tự cho Huyền Vũ, sau khi tế tự đều đưa đồ ăn cho nó, hẳn muốn thông qua hành động này để cho Huyền Vũ biết hắn cũng là tới để cho nó ăn.

Khẩu xong chín khẩu, Tả Đăng Phong mở gói đồ ăn, trong đó lương khô chiếm đa số, Tả Đăng Phong dùng hai tay nâng lên tung xuống, vừa tung vừa chăm chú quan sát phản ứng của Huyền Vũ.

Nhìn thấy hắn tung đồ ăn, ánh mắt Huyền Vũ biến thành nhu hòa, không nhìn hai người nữa, mà cúi đầu quan sát đám diêm không sợ sủng chung quanh. Bọn kia đang tranh nhau giành giật đồ ăn Tả Đăng Phong quăng xuống, Huyền Vũ thấy chúng giành đồ ăn, sát cơ trong mắt đại thịnh, miệng to mở ra, cắn đứt ngang một con cự xà vừa vọt tới gần, sau đó tiếp tục công kích những con vật khác.

Tả Đăng Phong cực vui vẻ, hành động của Huyền Vũ cho thấy nó nghĩ những đồ ăn này là hai người kia Cung phụng cho nó, bọn nhãi nhép kia lại dám tới tranh giành, đây là không được phép.

“Tả chân nhân, rốt cuộc ngài định làm gì?” Đại Đầu lại hỏi nhỏ.

“Biểu đạt thiện ý với nó, bắt chước tiên nhân.” Tả Đăng Phong thì thào đáp lại.

“Nó bị khóa lại rồi, đâu có phát huy ra được thực lực.” Đại Đầu nhìn chiến sự phía dưới, Huyền Vũ tuy cực kỳ bá đạo, nhưng bị khóa, thực lực phát ra không tới được ba phần mười, mà đám động vật bị bệnh độc lây nhiễm vì cướp giật đồ ăn, cũng không hề có ý rời đi.

“Huyền Vũ là độc vật, ép nó sẽ nhả độc, cậu quăng thêm đồ ăn xuống đi, tôi xuống giúp nó.” Tả Đăng Phong bỏ đạo bào, quay sang nhìn Thập Tam, “Ồ lại đây, coi chừng quần áo cho tao.”

“À .” Xuống giúp nó?” Đại Đầu tròn to hai mắt.

“Nó biết chúng ta là tới để tế tự nó, nên sẽ không công kích tôi, tôi xuống sẽ giúp nó giết đối thủ trước, sau đó giúp nó gãi ngứa, tôi lên xuống dưới nước, cậu phải tăng tần suất ném lương khô, chỉ cần kiên trì mười phút là đủ.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị nói với Đại Đầu.

“À .” Giúp nó gãi ngứa.” Đại Đầu nhìn Tả Đăng Phong như đang nhìn một người điên.

“Năm đó dù là những người kia lấy đồ trên lưng nó, nhưng Huyền Vũ chỉ xem là gãi ngứa cho nó, động vật lớn như vậy, hành động bất tiện, trên người nhất định sẽ sinh bám vào một ít vỏ sò và rêu thạch, gỡ xuống những thứ đó cho nó, nó sẽ cảm thấy thoải mái, người năm đó nhất định là lợi dụng tâm lý này, nếu không chỉ bằng một chút đồ ăn, làm sao đủ để khiến Huyền Vũ cho phép họ ở trên lưng mình làm bừa.” Tả Đăng Phong tháo túi khí trên lưng giáp trụ.

“Ngài không mặc khôi giáp?” Đại Đầu cầm một miếng thịt ném xuống, một coi cá lớn cướp ngay, Huyền Vũ giật dữ, há mồm cắn vào phần đuôi cá, điên cuồng vung vẩy, con cá mất mạng tức khắc, nhưng Huyền Vũ chỉ giết chết chúng chứ không ăn thịt, cắn chết rồi là vứt bỏ.

“Không thể mặc, nếu không nó sẽ cho là tôi có địch ý.” Tả Đăng Phong cầm dao găm, lao xuống dưới.

“Vây còn dây thừng?” Đại Đầu hỏi.

“Một đầu cột vào vật nặng, ném xuống, để làm đồ dự bị.” Tả Đăng Phong trả lời.

Lúc này Huyền Vũ đang ở trong trạng thái bị vây công, nhưng lần giáp của nó hết sức cứng rắn, đám cá xà kia căn bản không tổn thương được nó, Tả Đăng Phong nhanh chóng lướt tới gần, kéo nước biển lên làm trường mâu, nhanh chóng đâm chết con rắn biển đang quấn vào đầu Huyền Vũ.

Đâm chết rắn biển, Tả Đăng Phong cũng không dám quan sát phản ứng của Huyền Vũ, khi đến gần, mới thấy bộ dạng Huyền Vũ càng thêm hung sát, Tả Đăng Phong để phòng ngừa không dám nhìn thẳng vào nó, chỉ không ngừng dùng mâu nước đâm vào đám quái ngư và cự xà, hẳn nhất định phải mau chóng để cho Huyền Vũ nhìn thấy là hắn là tới hỗ trợ, chỉ khi nó nhìn thấy điểm này, mới cho phép hắn tới gần mình.

Hỗ trợ cũng phải chú ý kỹ xảo, Tả Đăng Phong lựa chọn đều là những con vật ở khá xa Huyền Vũ, những con ở trước mặt Huyền Vũ tuyệt đối không được động vào, nếu không sẽ làm Huyền Vũ sinh ra cảm giác giọng khách át giọng chủ, ở chung với nó, nhất định phải thật cẩn thận.

Tả Đăng Phong Ngũ hành thuộc thủy, Huyền Âm chân khí có thể trong nháy mắt đem nước biển ngưng tụ thành trường mâu, một lúc sau, quái ngư và cự xà bị tử thương quá nửa, linh khí của hắn cũng đã tiêu hao hết, liền đánh bạo rơi xuống bên trái cổ Huyền Vũ.

Huyền Vũ xúc động, phát ra một tiếng kêu nặng nề, Tả Đăng Phong nhanh chóng dùng chủy thủ cắm vào một khối rêu cứng bám trên lân phiến của Huyền Vũ, cũng không ngẩng đầu lên nhìn nó.

Căng thẳng và sợ hãi quá độ sẽ làm cả người vô lực, Tả Đăng Phong chính là đang cảm thấy như vậy, nhưng không phải hắn sợ Huyền Vũ cắn xé hắn, mà là sợ Huyền Vũ lại chìm xuống đáy biển, nó mà chìm xuống thì sẽ không nổi lên nữa.

Tả Đăng Phong chỉ cắm vào dị vật bám trên người nó, để ra ý không muốn làm tổn thương nó, dù biết vảy của Huyền Vũ cực kỳ cứng rắn, một con dao nhỏ nhỏ không đủ để làm tổn thương nó.

Huyền Vũ hình như hiểu dụng ý của Tả Đăng Phong, dù sao hành động của Tả Đăng Phong và những người trước kia cực kỳ giống nhau, nên Huyền Vũ bắt đầu ăn mồi đồ ăn đang trôi nổi trên mặt biển, không để ý tới Tả Đăng Phong nữa.

Những đồ ăn ném xuống đều rất nhỏ, Huyền Vũ chỉ cần há mồm ra hút, kiểu ăn này rất giống long xà, tốc độ ăn cực nhanh, Tả Đăng Phong tận dụng thời cơ, hít sâu một hơi nhanh chóng lặn xuống.

Dưới nước lúc này cũng không thiếu những con vật biển cỡ lớn bơi lội chung quanh, cũng may sự chú ý của chúng đều dồn lên mặt biển. Tả Đăng Phong nhanh chóng lặn xuống, nước biển cực lạnh, nhưng hắn không lười bao tay Thuần Dương ra ngay, nhiệt độ dưới nước không thể quá cao, nếu không sẽ lại lười kéo đám quái vật nhiễm bệnh tới nữa.

Tả Đăng Phong lặn lên ở vùng biển, có thể mở mắt nhìn được trong nước. Nước biển Bắc cực vẫn còn trong xanh, tầm nhìn trong nước vượt quá mười trượng, chỉ một lúc sau, Tả Đăng Phong đã nhìn thấy cơ thể to lớn của Huyền Vũ...

431. Q.4 - Chương 431: Tìm Thiên Thạch

Thân thể Huyền Vũ có hình tròn, dài rộng đều hơn hai trăm mét, khác với loài rùa vùng biển nước mặn, mà giống với loài rùa vùng nước ngọt, có hình đẹp, trên mai mọc ra rất nhiều gai xương, độ dài các gai xương dài ngắn không giống nhau, nhìn cứ như một dãy núi đá nhỏ. Bốn chân của Huyền Vũ tương tự loài bò sát, thô to, dài bảy thước, cuối chân có bàn chân, bốn xích màu đen bằng đồng to cỡ cánh tay khóa vào tứ chi của nó, cả bốn sợi xích đang thẳng băng, cho thấy Huyền Vũ đã đi tới cực hạn phạm vi hoạt động của mình.

Tả Đăng Phong nhanh chóng lặn tới gần, leo lên mai rùa tìm kiếm. Diện tích mai rùa rất lớn, gai xương to nhỏ đâm loạn khắp nơi, cái dài nhất cả mười mấy mét, trong khe giữa các gai xương bám rất nhiều đất đá dị vật linh tinh, vì thời gian đã quá lâu, rất nhiều dị vật đã dính chặt vào gai xương.

Vì Huyền Vũ mọc quá nhiều gai xương, nên khi di động chẳng khác nào càn quét, nham thạch hạ xuống đa phần đều bị kẹt trong các kẽ gai của nó, thiên thạch rất có khả năng bị hạ xuống như vậy rồi bị kẹt lại, chứ không phải là rơi trực tiếp lên lưng nó.

Đám nham thạch đủ hình đủ dạng, vị trí và góc độ bị kẹt khác nhau, làm Tả Đăng Phong không còn thể khác, phải chui vào các khe hở để xem xét.

Vì nước biển đã bị ô nhiễm, rêu biển đã chết sạch, nên nham thạch không hề có rêu bám vào, nhưng trên bề mặt đều có vỏ hóa thạch của các sò ốc, chúng làm thay đổi và che dấu bộ dạng ban đầu của nham thạch, Tả Đăng Phong vốn đã không biết hình dạng thiên thạch như thế nào, nên tình hình này càng làm tăng thêm độ khó để phân biệt nào là thiên thạch.

Thiên thạch khi rơi sẽ bị ma sát với khí quyển mà bị cháy ở mặt ngoài, như vậy sẽ xuất hiện cực nhiều lỗ thủng dày đặc trên bề mặt, đây là một cách để phân biệt đâu là thiên thạch, nhưng nham thạch trong các khe gai xương đều bị vỏ sò ốc to nhỏ linh tinh bao phủ, căn bản không thể nào tìm theo cách đó.

Đại Đầu nói thiên thạch là màu đen, nhưng đám nham thạch ở đây hầu như nào có màu đen, nên tìm theo màu sắc không ổn.

Tả Đăng Phong nhanh chóng suy nghĩ rồi bỏ đủ cách trong đầu, cuối cùng cảm thấy chỉ có một cách thể dùng được, chính là dùng dao cạo sạch lớp vỏ sò bên ngoài, rồi xem bề mặt nham thạch có những lỗ khí bị cháy hay không

Đây là phương pháp ngu nhất, nhưng ngoài nó ra lại chẳng còn thể khác, vì đồng nham thạch trên mai rùa cực nhiều. Tả Đăng Phong không dám phí thời gian, rút linh khí vào dao găm, nhanh tay gọt vỏ sò.

Diện tích hơn hai trăm mét mang theo ít nhất hơn một trăm khối nham thạch to nhỏ không đều, muốn kiểm tra phải mất thời gian rất nhiều, mười phút chắc chắn không tới, Tả Đăng Phong không khỏi cảm thấy nôn nóng, nhưng đáng tiếc máy móc của Đại Đầu không dùng được ở dưới nước, nếu không có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian.

Ngờ đây, Tả Đăng Phong chợt nhớ ra Đại Đầu trước khi Huyền Vũ nổi lên đã dùng máy móc đo lường nơi này, phát hiện không có phản ứng, tình huống như thế có hai khả năng, một là nước biển quá sâu, khiến máy móc không đo được tới thiên thạch, hai là khối lượng thiên thạch còn lại cực nhỏ, lại ở quá sâu nên

không đo thấy, đương nhiên có khả năng thứ ba, chính là ở đây không có thiên thạch, nhưng Tả Đăng Phong không muốn nghĩ khả năng này.

Tổng hợp lại, thứ hai có độ khả thi to nhất, dù sao đám người Cơ Tiên đã từng vật hái thiên thạch trên lưng Huyền Vũ, ít nhiều gì chắc đã lấy đi rất nhiều, nói cách khác, thiên thạch rất có thể vẫn còn, nhưng khối lượng còn lại rất ít.

Nghĩ vậy, Tả Đăng Phong không kiểm tra những khối nham thạch lớn, mà chỉ gọt chém những nham thạch nhỏ hơn quả dưa hấu, nhờ rút nhỏ phạm vi kiểm tra, tốc độ kiểm tra đã tăng nhanh chóng.

Chốc lát sau Tả Đăng Phong có phát hiện mới. Nham thạch trên lưng Huyền Vũ rất cứng rắn, mảnh vỡ góc cạnh rõ ràng, cho thấy những nham thạch này đều là đất đá từ vỏ quả đất, mà thiên thạch là từ trên không trung hạ xuống, bị thiêu đốt không thể có góc cạnh được, phát hiện này giúp Tả Đăng Phong lần thứ hai rút nhỏ phạm vi sưu tầm, bỏ qua những nham thạch cỡ nhỏ có góc cạnh rõ ràng, chỉ tìm những tròn trịa hơn.

Một lúc sao Tả Đăng Phong cảm thấy đã hết dưỡng khí, nên cắn vào túi thở, nhưng dưỡng khí trong túi không nhiều, Tả Đăng Phong chỉ hít một hơi đã cạn sạch, hắn vứt bỏ túi khí, hắn đã dặn Đại Đầu tranh thủ mười phút, lúc này thời gian đã qua một nửa.

Tả Đăng Phong cảm thấy quanh thân lạnh lẽo, đặc biệt là ở đầu, sự kích thích do ở lâu dưới nhiệt độ thấp bắt đầu xuất hiện làm hắn nhoi nhói, tình hình trước mắt không cho phép hắn tiếp tục giấu diếm, nên đành dùng bao tay Thuần Dương phóng ra dưỡng khí để làm ấm bản thân.

Diện tích hơn hai trăm mét mới chỉ tìm được một phần ba, Tả Đăng Phong tăng tốc tìm kiếm, hắn biết chút đồ ăn hai người chuẩn bị không kiên trì được bao lâu, hết đồ ăn Huyền Vũ nhất định sẽ lại chìm xuống đáy nước.

Không phải, không phải, không phải... kết quả gọt kiếm khiến Tả Đăng Phong càng ngày càng nôn nóng, trong lòng hắn chỉ còn một khát vọng là tìm thấy một khối nhỏ thiên thạch, chỉ cần tìm thấy thiên thạch, là hắn có thể rời khỏi nơi này, cách gặp lại Vu Tâm Ngữ chỉ có một bước nữa, nhưng tìm được thiên thạch hay không ngoài cố gắng của bản thân thì còn phải dựa vào vận khí, thứ mà hắn không thích nhất chính là tìm vận may, bởi thứ đó không phải thứ mình có khả năng quyết định được.

Một nửa, giờ chỉ có một phần ba, chỉ còn một khu vực chừng mười bước mà thôi, nhưng dòng nước đã bắt đầu xuất hiện dị động, thân thể bị dòng nước nâng lên, Tả Đăng Phong rung mình, đồ ăn đã hết rồi, Huyền Vũ đã bắt đầu lặn xuống.

Huyền Vũ lặn xuống không nhanh, Tả Đăng Phong cấp thiết phải tăng tốc tìm kiếm, nhưng Huyền Vũ khi chìm vào nước biển xuất hiện sức đẩy làm thân hình Tả Đăng Phong đứng đưa, phải dùng tay trái túm lấy nham thạch hoặc gai xương mới ổn định được thân hình, chỉ có một tay gọt chém nên tốc độ kiểm tra chậm đi.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.” Tả Đăng Phong không ngừng thầm nhủ, càng là lúc nguy cấp thì càng phải bảo trì bình tĩnh, nếu không càng hoảng loạn sẽ càng dễ phạm sai lầm.

Khi Huyền Vũ lặn xuống càng sâu, áp suất của nước càng nặng, chỉ một lúc sau, Tả Đăng Phong đã bắt đầu bị ù tai, tuy không biết mình hiện đang xuống sâu bao nhiêu, nhưng hắn biết tình cảnh của mình đã rất nguy hiểm, nhất định phải mau chóng rời khỏi mai Huyền Vũ, nổi lên trên.

Nhưng Tả Đăng Phong không buông tay, còn một khu vực nhỏ chưa kiểm tra, hắn muốn trong thời khắc sống còn tìm ra kỳ tích, vì kỳ tích thường xuất hiện ở thời khắc sống còn.

Đáng tiếc kỳ tích vẫn không xuất hiện, xem ra thiên thạch thật sự đã bị đám người Cơ Tiên đào khoét sạch sẽ.

Cuối cùng, Tả Đăng Phong đành phải buông tay, lúc này mắt của hắn đã bắt đầu sưng phồng đau nhức, nhất định phải nổi lên.

Tả Đăng Phong buông tay, hắn chỉ có thể buông tay, hắn đã làm hết sức, lúc này hắn chỉ có thể cầu khẩn đám tro căn còn lại và hai lò xo kia sau kia tinh luyện có thể miễn cưỡng đủ số lượng cần tìm, nhưng trong

lòng hần biết rất rõ là không tới, hần đã tính toán rất nhiều lần, chắc chắn không tới.

Mang theo vô tận tuyệt vọng, Tả Đăng Phong quay sang lại liếc mắt nhìn mai rùa to lớn của Huyền Vũ, bắt đầu nổi lên.

Lúc này áp lực nước quá lớn làm hần không thể tự động nổi lên, Tả Đăng Phong đành phải vung tay để nổi lên, nhưng hai tay vừa vung lên hần liền dừng lại, hần nhận ra có một khối nham thạch bám vào một gai xương lớn, khối nham thạch này rất nhỏ, không biết nó là vật liệu gì, nhưng vị trí xuất hiện của nó thực không đúng chỗ, nham thạch nhỏ như vậy không nên xuất hiện trên đầu một gai xương to lớn, vì nham thạch đều là bị kẹt trong khe hở của các gai xương, giải thích hợp lý chỉ có một cái, chính là trước đây nó phải rất lớn, nên nó mới nằm được ở đó, sau đó nó vì một lý do nào đó bị rớt khỏi gai xương, chỉ còn sót lại một khối rất nhỏ dính vào gai xương mà thôi.

Huyền Vũ bị khóa khu vực hoạt động rất có hạn, khả năng nham thạch trên lưng nó tự động bóc ra là cực nhỏ, ngoài phi có người lấy chúng đi.

Tả Đăng Phong lập tức muốn đuổi theo, nhưng rồi lại đổi ý. Không thể xuống được, nếu không sẽ bị to lớn thủy áp ép chết, dưới tình thế cấp bách, Tả Đăng Phong vẫy tay, bầu vào sau đầu Huyền Vũ, thôi thúc Huyền Âm chân khí.

Tả Đăng Phong làm vậy vốn chỉ muốn Huyền Vũ tức giận mà nổi lên mà thôi.

Nhưng Huyền Vũ không nổi lên nữa. Huyền Vũ vốn là tính âm, âm khí trong cơ thể rất nặng, Huyền Âm chân khí của Tả Đăng Phong chẳng tạo được chút ảnh hưởng gì tới nó, nên Huyền Vũ chỉ lắc mạnh đầu để hất rơi hần, tiếp tục chậm chậm chìm xuống đáy biển.

Tả Đăng Phong cực kỳ buồn nản, đành phải vung tay nổi lên.

Thủy áp nhanh chóng giảm đi, Tả Đăng Phong cảm thấy áp lực giảm xuống, trên đầu hần hiện vẫn còn rất nhiều quái ngư và cự xà, không khỏi tránh được vây công, hần đành phải đổi hướng, chuyển sang cửa dự bị mà đi.

Tuy Tả Đăng Phong đã cẩn thận, nhưng một con quái ngư dạng cá heo vẫn phát hiện ra hần, lập tức đuổi theo. Tả Đăng Phong đang rất cần hít thở, không còn tâm ham chiến, chỉ vội bơi đi.

Người ở dưới nước vĩnh viễn không thể nào nhanh hơn cá, nên con cá nhanh chóng đuổi kịp Tả Đăng Phong, há miệng to với răng nhọn dày đặc.

Tả Đăng Phong vội xoay người lại phát ra Huyền Âm chân khí đóng băng nước biển thành băng thuận để ngăn cản, nhưng hành động này lại đưa tới một hậu quả cực kỳ nghiêm trọng, băng thuận tuy chặn được con quái ngư nhưng không trung hoà được xung lượng của nó, Tả Đăng Phong bị sức đẩy của nó hất ra xa chỗ hồng, lọt vào bên dưới núi băng.

Con quái ngư vẫn không dừng lại, tiếp tục đẩy hần, cách tới cửa ra vào càng lúc càng xa, Tả Đăng Phong ở dưới nước không có chỗ mượn lực, bị động lùi về sau, không ngừng kêu khổ.

Ngay khi Tả Đăng Phong sắp bị chết đuối, một bóng xanh cực to đột nhiên xuất hiện, chặn ngang con quái ngư xé nát nó...

432. Q.4 - Chương 432: Gặp Lại Cố Nhân

Quái ngư bị xé nát, vô số máu màu xanh lục túa ra nước biển, Tả Đăng Phong không nhìn ra được bóng xanh kia là con gì, nhanh chóng xoay người bơi chỗ hồng.

Vì bị quái ngư đẩy đi rất xa, hần không còn nhìn thấy lối ra, lại thêm thiếu dưỡng khí làm cảm giác nhận biết phương hướng bị hỗn loạn, Tả Đăng Phong bơi một lúc vẫn không tìm thấy chỗ hồng, lúc này dưỡng khí đã hoàn toàn hết sạch, Tả Đăng Phong vội gơ tay trái tường băng, phát ra Thuần Dương chân khí, muốn dùng Thuần Dương chân khí hòa tan băng ra để có không gian mà thở.

Nhưng Tả Đăng Phong đã bị rối loạn mà quên mất nước biển ở ngay dưới băng, dù băng bị tan ra bao nhiêu thì sẽ bị nước biển nhanh chóng lấp kín bấy nhiêu, bất bất nhất chính là Thuần Dương chân khí phát ra lại tạo nên lực đẩy, làm hấn chìm sâu thêm xuống nước.

Tả Đăng Phong chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày mình bị chết đuối, hấn hoảng loạn phát ra linh khí đánh lên trên, muốn đánh tan mặt băng, nhưng càng phát ra linh khí lực đẩy sinh ra lại càng đẩy hấn sâu xuống nước.

Đột ngột Tả Đăng Phong nhận ra mình bị cản ngang người, lúc này hấn đã không còn lực phản kích, đành nhắm mắt chờ chết, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Nhưng hàm răng của đối phương không hề khép chặt lại như Tả Đăng Phong tưởng tượng, mà lại ngậm lấy hấn bơi nhanh lên trên, Tả Đăng Phong lúc này khuôn mặt hướng xuống phía dưới, chỉ có thể nhìn thấy vật đang ngậm mình là một con vật màu xanh lục, mọc bốn chân như bò sát.

Không bao lâu, Tả Đăng Phong cảm nhận được có người nắm lấy tay hấn, kéo mạnh hấn, hấn vội nắm thật chặt tay của đối phương, miệng đang ngậm lấy hấn lúc này chủ động buông ra, Tả Đăng Phong lập tức cảm thấy mình đang nhanh chóng di chuyển và thoát được lên mặt nước.

Bên ngoài hết sức lạnh giá, Tả Đăng Phong gấp gáp há mồm thở dốc, không khí lạnh lẽo làm hai lá phổi của hấn đau nhói, có dường khí tứ chi và đại não đã nhanh chóng khôi phục lại bình thường, Tả Đăng Phong chợt nhận ra thế giới bên ngoài thực là thân thiết, ngay cả lạnh giá tới tận xương chân thật tới vậy.

“Tả chân nhân, ngài thế nào?” trước mắt Tả Đăng Phong xuất hiện đầu to của Thù Mộ Vũ.

Tả Đăng Phong không trả lời Đại Đầu..., hấn vẫn còn chưa hoàn toàn lấy lại tinh thần, thiếu dưỡng khí nghiêm trọng làm cả người hấn run rẩy kịch liệt, trong bụng cồn cào, muốn há mồm nôn mửa.

“Miêu ~” tiếng Thập Tam xuất hiện ở bên cạnh.

“Cạc cạc ~” cách đó không xa vang tới một tiếng kêu sắc nhọn.

Tả Đăng Phong mới chỉ khôi phục một ít thần trí, nghe thấy tiếng kêu kỳ quái thì lập tức nghĩ có quái vật ở bên, hiện nay vẫn còn trong nguy hiểm, lập tức căng thẳng đứng dậy, nhìn thấy một đầu cực to màu xanh lục xuất hiện ở chỗ hổng mặt băng cách đó không xa.

“Miêu Miêu ~” Thập Tam thấy Tả Đăng Phong đứng dậy, thì xoay người chạy tới chỗ lỗ hổng kêu lên với con vật màu xanh lục kia.

“Cạc cạc, cạc cạc.” con vật màu xanh lục nhấc đầu kêu to để đáp lại, tuy tiếng kêu chói tai khó nghe, nhưng không hề có địch ý, mà ngược lại, trong tiếng kêu đầy ý vui mừng, như bạn cũ gặp lại nhau vậy.

“Lão Đại!” Tả Đăng Phong trong nháy mắt nhận ra con bò sát màu xanh lục kia.

“Tả chân nhân, ngài biết nó?” Đại Đầu ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong, lúc trước hấn thấy Tả Đăng Phong tình thế nguy cấp liền nhảy xuống nước cứu viện, kết quả nhìn thấy con kia bò sát to lớn ngậm lấy Tả Đăng Phong bơi nhanh tới chỗ lỗ hổng.

“Cạc cạc, cạc cạc.” Bò sát nghe thấy Tả Đăng Phong gọi lập tức vịn mặt băng nhảy lên, nhưng vừa nhảy lên thì lập tức lại chui trở về trong nước, nhiệt độ trên mặt băng phương thấp hơn trong nước hơn hai mươi độ, nó là động vật máu lạnh, không chịu được thấp nhiệt độ như vậy.

“Lão Đại, sao mày lại ở đây?” Tả Đăng Phong hỏi con bò sát, con bò sát này kêu cạc cạc vốn không phải là tiếng kêu của nó, chắc chắn lúc này nó đang bị Lão Đại khống chế thần trí, nó muốn gọi ục ục, nhưng lại trở thành cạc cạc.

“Cạc cạc, cạc cạc.” Lão Đại vui mừng, nhảy nhót lung tung, kêu to không ngừng.

“Miêu ~ miêu ~” Thập Tam cũng kêu lên âm ỉ, Lão Đại phát ra tiếng đáp lại, lão Đại và Thập Tam tuy lúc trước không hợp nhau, nhưng sau chín mươi năm lần thứ hai gặp lại, vui sướng đã làm mất đi sự hiềm khích nhau năm đó.

“Tả chân nhân, chuyện gì thế này?” Đại Đầu hỏi, Tả Đăng Phong là người cuồng ngạo cực độ, làm sao hắn lại có thể gọi một con súc sinh là Lão Đại?

“Nó là Tử Thử, một trong mười hai địa chi, là sủng vật của bạn bè của tôi, lão đại là tên chủ nhân của nó năm đó đặt cho.” Tả Đăng Phong ổn định khí tức, bắt đầu phát ra Thuần Dương chân khí để sấy khô quần áo ỉnh và Đại Đầu.

“Nó là Tử Thử địa chi?” Đại Đầu ngạc nhiên nhìn con thần lằn.

“À, Đây là độc vật do nó diễn sinh và khống chế, chứ không phải là bản thể, Quan Khí Thuật của cậu chắc nhìn ra khí tức của nó dị thường?” Dưới Thuần Dương chân khí, quanh người Tả Đăng Phong và Đại Đầu bắt đầu bốc lên hơi nóng.

“Đã chín mươi năm, mà nó vẫn nhận ra ngài.” Đại Đầu gật đầu, Quan Khí Thuật quả thật có thể quan sát được trong thần phủ của thần lằn có tới hai Mệnh hồn, chỉ có điều một trong đó vẫn còn đang ở trong trạng thái ngủ đông.

Tả Đăng Phong gật đầu, hồi trước hắn đã thả Lão Đại dưới chân núi Tung Sơn, cách xa chín mươi năm, không ngờ nó lại xuất hiện ở đây, hơn nữa lại còn cứu hắn một mạng.

“Sao nó lại xuất hiện ở đây?” Đại Đầu hỏi, nơi này cách Trung thổ cả vạn dặm, tỷ lệ gặp được cố nhân thực sự là quá nhỏ.

“Không biết nữa, chắc là đi tìm đồ ăn mà tới nơi này, đưa quần áo cho tôi, ờ, mang máy móc của cậu lại đây.” Tả Đăng Phong nói.

Đại Đầu lướt về tường băng, chốc lát sau mang áo choàng của Tả Đăng Phong và máy móc tới.

“Kiểm tra, xem trên người tôi có phóng xạ không.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Có phản ứng rất yếu, cho thấy ngài đã ở rất gần thiên thạch.” Đại Đầu kiểm tra xong trợn to mắt.

” Trên lưng Huyền Vũ vẫn còn thiên thạch.” Tả Đăng Phong mặc áo choàng đi tới chỗ hồng, con thần lằn vẫn còn đang lộ đầu ra nhìn xung quanh.

“Lão Đại, bản thể của mày ở đâu?” Tả Đăng Phong ngồi xuống hỏi con thần lằn.

Thần lằn quay sang nhìn về hướng nam.

“Dẫn bọn tao qua đó, mày cứ đi dưới nước, bọn tao đi theo trên bờ.” Tả Đăng Phong khoa tay.

Thần lằn kêu cạc cạc hai tiếng, xoay người chui vào trong nước.

“Cẩn cứ khí tức theo nó, bản thể của nó hẳn là cách nơi này không xa.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Thân thể của ngài chịu được không?” Đại Đầu ân cần hỏi han.

“Không sao, đi thôi.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Đại Đầu gật đầu, vì đồ ăn đã quẳng xuống biển, số còn dư lại không nhiều, Đại Đầu vác trang bị xách búa đi theo.

“Tả chân nhân, ngài ở dưới nước gặp chuyện gì?” Đại Đầu hỏi.

” Trên người Huyền Vũ còn lưu lại chút ít thiên thạch, nhưng lúc tôi phát hiện ra được, thì nó đã bắt đầu chìm xuống, nhất định phải nghĩ cách ép nó quay trở lên.” Tả Đăng Phong trả lời, dù Lão Đại cứu hắn, nhưng thời khắc mấu chốt Đại Đầu đã nhảy xuống nước cứu giúp, khiến Tả Đăng Phong cảm thấy thân cận hơn với y.

“Còn nó?” Đại Đầu chỉ con thần lằn đang bơi bên dưới, tốc độ bơi của nó rất nhanh, không hề thua kém hai người lướt trên mặt băng.

“Chín mươi năm trước tôi vì tìm sáu con âm địa chi mà bôn ba khắp nơi, khi đó tôi có hai người bạn, một người trong đó là Minh Tịnh đại sư của Thiếu lâm tự, chủ nhân của con thần lằn này là một con chuột nước

màu xanh lam, là Tử Thử một trong mười hai địa chi, nó đi theo Minh Tinh đại sư, Minh Tinh đại sư là bạn chí thân của tôi, con chuột đó cũng rất thân với tôi.” Tả Đăng Phong trả lời.

“Ngài là muốn bảo con thần lằn kia chui xuống nước dụ Huyền Vũ ra?” Đại Đầu hỏi.

“Tôi chưa nghĩ nhiều tới thế, tôi chỉ muốn gặp lại bạn cũ.” Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời.

Đi về phía nam 200 dặm, phía trước lại xuất hiện sông băng, bên trong sông băng có một hòn đảo cực nhỏ, nhỏ tới mức không thể tính là hòn đảo, mà chỉ là một mớ đá ngầm nho nhỏ to không tới một dặm, thần lằn nhảy lên bờ, đẩy đá ngầm, chui vào một hang động bên trong đá ngầm.

Lối ra vào hang động rất bí mật, vị trí rất tránh gió, con thần lằn vào trước, Thập Tam theo vào thứ hai, hai người sau đó theo vào, hang động rất cạn, sâu không tới năm mét, xung quanh có đá vụn, rõ ràng cho thấy thần lằn đào khoét mà ra.

Thần lằn tiến vào hang động thì nằm phục xuống một chỗ, Lão Đại từ một góc chui ra, Thập Tam nhìn thấy thì chạy tới đón, cùng Lão Đại đùa giỡn.

Lão Đại so với chín mươi năm trước không hề thay đổi, lông hay là màu Lam, đôi mắt lạnh lợi, nhưng đồ ăn thiếu thốn, nên hơi gầy gò xương.

“Ừ ừ, ừ ừ.” Lão Đại và Thập Tam chỉ chơi đùa một lúc, rồi xoay người chạy tới bên người Tả Đăng Phong, ngừng đầu ừ ừ kêu to hỏi hân.

Hai tiếng ừ ừ này làm Tả Đăng Phong cảm thấy cực kỳ bị thương, cả đời hắn không có bao nhiêu bạn bè, Thập Tam là người nhà, Ngọc Phát và Thiết Hải là bạn bè của hắn, ngoài ra cũng chỉ còn con súc sinh này, không ngờ một con chuột năm đó chỉ biết quyến rũ lấy lòng lại cứu tính mạng của hắn trong lúc nguy cấp, nhìn thấy Lão Đại, Tả Đăng Phong không khỏi nhớ tới Thiết Hải, từ khi Thiết Hải tỉnh táo lại hắn không tới Thiếu lâm tự nữa, hiện giờ thời cuộc thay đổi, năm tháng trôi cô nhân năm đó đều đã về miền tây thiên, chỉ có một mình hắn còn sống, hắn cực ghét cuộc sống cô độc này, lúc sắp chết mà vẫn còn phải bôn ba khắp nơi, chỉ để có thể gặp lại cô gái năm xưa đã vì mình mà chảy hết máu.

“Cô đơn một đời, người không còn như cũ.” Tả Đăng Phong ôm lấy Lão Đại, Lão Đại bị hắn ôm thì nhe răng cười, hai răng hàm vẫn buồn cười như vậy, nụ cười quyến rũ lấy lòng người y hết năm đó.

“Đồ ăn.” Tả Đăng Phong chìa tay ra, hắn biết trong bọc của Đại Đầu vẫn còn chút ít lương khô.

Đại Đầu vội móc lương khô cho Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong cho Lão Đại, Lão Đại và độc vật nó diễn sinh tuy không sợ vi khuẩn, nhưng không thể ăn thịt động vật bị nhiễm bệnh, chúng lại không biết đi vào thành phố tìm thức ăn, đồ ăn càng lúc càng ít, chúng nó kiếm ăn không dễ, nên bộ dạng của Lão Đại rất chật vật.

“Lão Đại, mày có trở lại gặp Thiết Hải không?” Tả Đăng Phong hỏi.

Lão Đại ngẩng đầu lên, nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, khoe miệng vẫn còn vụn bánh.

“Hòa thượng, đầu trọc, Thiếu lâm tự.” Tả Đăng Phong nhấn mạnh từng chữ giải thích.

Lão Đại tới lúc này mới hiểu được ý của Tả Đăng Phong, ừ ừ liên hồi, gật đầu không ngớt, ra hiệu nó đã từng trở lại... .

433. Q.4 - Chương 433: Mang Lão Đại Đi

Tả Đăng Phong thở dài gật đầu, Lão Đại tuy chỉ biết quyến rũ lấy lòng, nhưng nó không biết nói dối, nó nói trở lại nghĩa là nhất định đã trở lại. Thiết Hải đưa Lão Đại phóng sinh không phải là vì thật sự muốn bỏ nó, mà là Thiết Hải biết mình không còn linh khí tu vi, không còn bảo vệ được lão đại nữa, nếu Lão Đại rời khỏi lại trở về thăm ông, Thiết Hải nhất định cực kỳ vui mừng.

“Sau này mày đi theo tao đi.” Tả Đăng Phong nói với Lão Đại, Thiết Hải đã sớm viên tịch, cố nhân để lại súng vật, nhất định phải chiếu cố cho thích đáng, tuyệt không thể để chúng nó ở đây chịu đói.

Lão Đại nhìn Thập Tam, chờ Thập Tam vẩy đuôi kêu một tiếng để biểu thị hoan nghênh nó, Lão Đại mới gật đầu.

“Chúng nó thật là thông minh.” Đại Đầu nói, cử chỉ giữa lão Đại và Thập Tam thực quá giống con người.

“Chúng nó đều đã sống mấy ngàn năm, so với người còn thông minh hơn nhiều.” Tả Đăng Phong xé thêm một bịch bánh quy dút cho Lão Đại.

“Tả chân nhân, sau này ngài tới tử khí phúc địa, vậy nó phải làm sao?” Đại Đầu hỏi.

“Tôi đã chuẩn bị sẵn đường lui. Sư phụ cậu đã nói phải đi tìm vãng sinh hạch cho Thập Tam, nhưng tới bây giờ vẫn chưa manh mối, nếu tìm không được, Thập Tam không thể theo tôi đi tới phúc địa, tới lúc đó chúng nó có thể ở cạnh nhau làm láng giềng, cũng coi như có bạn.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

“Nó có bắt nạt Thập Tam hay không?” Đại Đầu nhìn con thần lằn đang nằm trong góc động.

“Tôi chỉ sợ Thập Tam bắt nạt nó mà thôi.” Tả Đăng Phong xua tay, năm đó hồi ở Tam Giang, suýt chút nữa Lão Đại bị Thập Tam cắn chết, nếu ra tay nó không phải là đối thủ của Thập Tam, nếu chúng đã vứt bỏ hiềm khích lúc trước, ở chung với nhau thì vô cùng tốt.

“Tả chân nhân, Minh Tịnh đại sư là người thế nào, năm đó làm sao ngài với ông ấy lại trở thành bạn tri kỉ?” Đại Đầu tò mò hỏi, khí tức của Tả Đăng Phong cho thấy hắn là một kẻ sát tinh giết người vô số, cao tăng Thiếu lâm tự không thể cùng một người như thế làm bạn.

“Việc này nói ra dài lắm, năm đó trên giang hồ có năm vị huyền môn tu vi tinh thâm, là Kim Châm, Ngân Quan, Đồng Giáp, Thiết Hải, và Ngọc Phát. Kim Châm là chủ đạo giáo Mao Sơn, Ngân Quan là chủ đạo giáo Toàn Chân, Đồng Giáp là Lạt Ma Tây Vực, Thiết Hải chính là Thiếu lâm tự Minh Tịnh đại sư, Ngọc Phát là chân nhân Thần Châu phái, tôi tu đạo thành công ra ngoài tìm sáu âm địa chỉ, nên quen với Thiết Hải. Thiết Hải là cao thủ đệ nhất Thiếu lâm tự, Dịch Cân Kinh luyện tới lô hỏa thuần thanh, ông ấy thấy tôi sát niệm quá nặng, nên đi theo tôi cố gắng khuyên nhủ hóa giải cho tôi, nhìn bề ngoài ai cũng tưởng ông ấy như điên, nhưng thực chất ông ấy không điên, lúc đầu tôi cũng tưởng ông ấy đi theo tôi chỉ vì ham chơi, sau này mới hiểu ra ông ấy là muốn hóa giải lệ khí cho tôi.” Tả Đăng Phong nhớ lại chuyện cũ.

“Thời Dân quốc Dịch Cân Kinh còn chưa thất truyền?” Đại Đầu hỏi.

“Chưa, Thiếu lâm tự sau này thế nào?” Tả Đăng Phong cau mày, ý của Đại Đầu là Dịch cân Kinh của Thiếu lâm tự đã thất truyền.

“Nhiều năm trước Thiếu lâm tự có một Không Điều Phương Trượng, ông ta đã biến Thiếu lâm tự thành một gánh xiếc thú, đi khắp nơi diễn xuất, bán thuốc, danh tiếng đúng là lớn hơn, tiền cũng kiếm khá hơn, nhưng những công phu chân thực đều thất truyền.” Đại Đầu do dự nói đáp.

“Phật cũng vậy, Đạo cũng vậy, tốt, đều phải là nơi yên tĩnh để chuyên tâm tĩnh chí, mới có thể ngộ đạo nhìn thấy đường đi, không thể để nhiễu quá nhiều tục khí thế gian.” Tả Đăng Phong thở dài lắc đầu.

“Mao Sơn phái và Thần Châu phái thì Tử Dương quan chúng tôi đều đã gặp.” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong không có ý rời khỏi thì bỏ balo xuống.

“Đại đồ đệ của Đỗ Thu Đình có tên là Mã Thiên Lý, hồi đó cậu ấy vẫn còn là một đứa bé, còn Thần Châu Phái có ba đệ tử, hai nam một nữ.” Tả Đăng Phong gật đầu, hắn không hận Đỗ Thu Đình, vì Đỗ Thu Đình không làm gì sai, hắn chỉ làm điều mà con người đều phải làm.

“Đúng, ngài nói đều đúng, Tả chân nhân, người bạn còn lại của ngài là ai?” Đại Đầu tò mò hỏi, người trẻ tuổi ai cũng rất hiếu kỳ, hiếm khi gặp được dịp Tả Đăng Phong tình nguyện, hắn liền nhân cơ hội hỏi ngay, hắn thật rất tò mò kiểu người như thế nào mới có thể cùng với một người cao ngạo thô bạo như Tả Đăng Phong trở thành bạn bè.

“Người này có một bộ giáp vàng hộ thân, luôn mặc đồ màu trắng, am hiểu dùng độc, tinh thông bùa chú.” Tả Đăng Phong lấy nước ra cho Lão Đại uống, hiện giờ rất khó tìm được nước uống.

“Ngài nói nhất định là vị chân nhân kia của Thần Châu phái.” Đại Đầu đoán ra ngay Tả Đăng Phong nói tới ai.

“Ồ.” Tả Đăng Phong khẽ cau mày.

” Giáp vàng hộ thân là vật chỉ Thần Châu phải mới có, pháp khí trấn sơn của Thần Châu phải chính là cương thi giáp vàng, năm đó Thần Châu Tam lão điều khiển cương thi giáp vàng ở Cửu Hoa Sơn đại hiến thần uy, dương danh thiên hạ.” Đại Đầu ngồi xuống đối diện Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cười nhạt, hẳn biết Thần Châu phải có ba bộ giáp vàng, nhưng hẳn không biết Cửu Hoa Sơn, dù vậy hẳn cũng không muốn hỏi nhiều.

“Giáp vàng tổng cộng có ba bộ, hai nam một nữ, bộ giáp do người nữ mặc khi đấu pháp đã bị hủy diệt.” Đại Đầu nói tiếp.

Tả Đăng Phong cau mày càng chặt, Ngọc Phát khi phi thăng không hề có giáp vàng, như vậy nhất định bộ giáp vàng của cô đã được truyền ột nữ đệ tử của Thần Châu phải, không ngờ lại bị hủy mất.

Đại Đầu thấy thế, hiểu ngay vì sao Tả Đăng Phong không cho thấy người bạn còn lại là ai, là vì đối phương là một cô gái.

“Tả chân nhân, tiếp theo làm gì?” Đại Đầu thức thời đổi đề tài.

“Trước tiên nghỉ ngơi, để tôi nghĩ cho kỹ đã.” Tả Đăng Phong trầm ngâm rồi đáp, lương khô mọi người mang theo đã không còn lại bao nhiêu, không thể giữ lại trò cũ nữa, kế sách hiện nay chỉ có thể bảo Lão Đại cho độc vật xuống nước trên chóc Huyền Vũ, dụ Huyền Vũ nổi lên truy đuổi, nhưng hành động này quá nguy hiểm cho độc vật, một là vì hai bên thực lực không tương xứng, Lão Đại nhất định không dám xuống trên chóc Huyền Vũ, hai là dù Lão Đại có đi, Huyền Vũ cũng không nhất định sẽ nổi lên.

Dùng Thuần Dương chân khí làm cho nước biển ấm lên, làm cho đám động vật biển quanh đây lại tự giết lẫn nhau, kinh động Huyền Vũ dụ nó nổi lên cũng là một cách, nhưng cách này có một lỗ hổng rất lớn, chính là nếu không có đồ ăn dụ, động vật biển không gây chiến với nhau.

“Chúng tôi đi ra ngoài một chuyến, tìm bao lương khô chúng ta ném từ máy bay xuống đi.” Nghĩ tới nghĩ lui, Tả Đăng Phong quyết định cầu an toàn, không thể để cho Lão Đại mạo hiểm, không thể làm ình mạo hiểm, thà mất thêm thời gian nhưng nhất định phải bảo đảm an toàn.

“Chỗ gần đây nhất cũng phải cách 1,500 dặm, nếu trên đường thuận lợi, trong vòng hai ngày chúng tôi sẽ trở lại.” Đại Đầu tán thành ý kiến của Tả Đăng Phong, lúc đầu bay mỗi hai trăm km ném xuống một lần, lúc sau xăng dầu không đủ, nên một ngàn km mới ném có hai lần, tính hết lại, thì chỗ tiếp tế gần nhất chỉ cách đây hơn một ngàn năm trăm dặm.

Tả Đăng Phong gật đầu, hẳn không lạc quan như Đại Đầu, Đại Đầu nói chỉ là thời gian đi lại, nhưng vấn đề là có tìm được đồ ăn hay không, chỉ cần trong vòng bảy ngày có thể quay về là coi như không lãng phí thời gian.

“Lấy được thực phẩm, ngài sẽ làm gì? ” Đại Đầu hỏi.

“Lấy đồ ăn dụ Huyền Vũ nổi lên.” Tả Đăng Phong đáp.

“Đồ ăn sẽ lại dụ bọn quái ngư tới, lúc xuống nước sẽ lại rất nguy hiểm.” Đại Đầu cố gắng hỗ trợ Tả Đăng Phong hoàn thiện kế hoạch.

“Tới lúc đó sự chú ý của chúng đều đang dồn lên đồ ăn lên, tôi từ mặt bên hạ xuống, xông thẳng tới chỗ Huyền Vũ, lấy thiên thạch rồi rời khỏi ngay.” Tả Đăng Phong đáp, thiên thạch bám ở gai xương giữa thân Huyền Vũ, biết được vị trí rồi sẽ nhanh chóng lấy được thiên thạch.

“Thật ra có thể bảo nó xuống mà, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là bảo đảm nó an toàn.” Đại Đầu nói.

“Tôi không muốn bắt nó mạo hiểm, nếu ở quá xa, Huyền Vũ không thêm phản ứng, mà nếu áp sát quá gần, nó sẽ gặp nguy hiểm.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hẳn đã từng lấy Huyền Âm chân khí công kích Huyền Vũ, nhưng Huyền Vũ không làm gì hẳn, là vì hẳn đã từng có cử chỉ cung kính tế tự cho nó, nên nó chỉ nghĩ hẳn lỗ mãng chứ không phải muốn thương tổn nó, nếu để con thần lần xông xuống chỗ Huyền Vũ, Huyền Vũ chắc chắn không buông tha cho nó, đám xích kia dài chừng ba dặm, trong phạm vi ba dặm hoạt động của Huyền Vũ không bị hạn chế, nếu nó làm khó dễ, thần lần rất khó tránh thoát.

Đại Đầu cau mày gật đầu, hẳn càng lúc càng không hiểu nổi Tả Đăng Phong rốt cuộc là hạng người gì, hẳn đối với “Cổ nhân” vô cùng quan tâm, thà lãng phí thời giờ không còn nhiều của mình đi tìm lương khô cũng không muốn chúng nó phải đi mạo hiểm, cho thấy con người hẳn là vô cùng nhân từ, nhưng đối với những người khác thì lại vô cùng lãnh huyết, có thể trơ mắt nhìn hai tên binh sĩ rơi vào sông băng mà không cứu, chuyện như vậy người bình thường không thể nào làm được, nếu là người khác nhất định sẽ theo bản năng xông tới kéo lại, vậy mà hẳn căn bản không hề động đậy dù chỉ một ngón tay, cho thấy bản chất hẳn phải rất hung tàn mới có thể làm ra được, Tả Đăng Phong rốt cuộc là nhân từ hay là hung tàn?

“Đi thôi, đưa chúng về cổ thành trước.” Tả Đăng Phong đứng dậy.

“Còn nó?” Đại Đầu chỉ con thần lằn.

“Không đưa nó theo được.” Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ rồi đáp.

Hai người rời khỏi sơn động, mang theo lão Đại và Thập Tam trở về, Lão Đại trước khi đi không hề có vẻ gì là quyến luyến bịn rịn với con thần lằn, đối với địa chi độc vật chỉ là khôi giáp của chúng, không có thần trí của Lão Đại chỉ huy, thần lằn chẳng mấy chốc sẽ tiến vào trạng thái ngủ đông.

So với trời đất ngập tràn băng tuyết, xưởng tinh luyện kim của cổ thành chẳng khác gì Thiên Đường, nơi này rất ấm áp, có tường thành và cánh cổng kim bảo vệ, nơi này cũng rất an toàn, Đám người Vạn Tiểu Đường vẫn đang ngủ trong túi, để bảo đảm không có sơ hở nào, Tả Đăng Phong dùng Huyền Âm chân khí đóng băng họ thêm lần nữa.

Ở đây Lão Đại nhận được rất nhiều đồ ăn, nó là động vật ăn tạp, không hề kén ăn, cho gì ăn đó, có vết xe đổ ngày xưa, nó vẫn rất cung kính với Thập Tam, Thập Tam cũng đáp lại đầy thiện ý và chân thành nhận.

Tới lúc này Tả Đăng Phong mới chính thức thả lỏng, nhanh chóng ngủ thiếp đi, người tu hành rất hiếm khi mơ, nhưng lần này Tả Đăng Phong nằm mơ, mơ thấy lại cảnh gặp nạn ở dưới nước, lúc tỉnh lại vẫn thấy sợ không thôi, may mà Lão Đại đứng lúc xuất hiện, nếu không nhất định đã chết đuối.

Nghỉ ngơi xong, Tả Đăng Phong công lương khô bảy ngày, cùng Đại Đầu rời khỏi cổ thành đi tìm lương khô hồi trước thả xuống, để lại Thập Tam và Lão Đại ở cổ thành, vì lý do an toàn, trận pháp bảo vệ đám người Vạn Tiểu Đường vẫn được giữ lại.

Rời khỏi cổ thành, hai người xuôi nam, máy bay là bay thẳng, nên chỉ tìm được chỗ máy bay rơi, rồi từ đó đi thẳng về hướng đông nam để tìm...

434. Q.4 - Chương 434: Giở Lại Trò Cũ

Hai người một đường hướng nam, về lại chỗ hải vực bị con cá kinh một sừng làm rối loạn, phạm vi mặt băng tổn hại rộng tới mười mấy dặm, chỗ băng vỡ giờ đã lại đóng băng, hai người đi tiếp, tìm được chỗ máy bay rơi, xác định được phương vị hướng đông nam, tiếp tục lướt đi.

Xuất phát không lâu, trên Băng Nguyên bắt đầu có gió thổi, gió to thổi tung lớp tuyết, che kín bầu trời, để khỏi lạc phương hướng, hai người dừng lại, lập màn chắn linh khí để chống đỡ.

Tả Đăng Phong quan sát gió tuyết bên ngoài, gió tuyết này rất dễ chôn vùi cái rương thực phẩm, độ khó để tìm ra được nó sẽ càng khó hơn so với hẳn dự tính.

Gió tuyết càng ngày càng lớn, giằng co ròng rã một ngày, gió tuyết mới dừng. Hai người đi thêm một ngàn dặm, sau đó vòng quanh đi tìm, ba ngày liền, hai người vẫn không tìm thấy cái rương, trên Băng Nguyên không có vật tham chiếu, trên Băng Nguyên mênh mông mà tìm một cái rương nhỏ, quả là gian nan.

Ngày thứ tư, Đại Đầu bắt đầu hoảng, nếu trong vòng bảy ngày không tìm được đồ ăn tiếp tế, hai người sẽ gặp phải nguy hiểm hết lương thực, may mà tới trưa ngày thứ tư hai người đã tìm được cái rương, ba cái rương nằm cách nhau năm, sáu dặm, có một cái còn hoàn chỉnh, hai cái còn lại đã biến dạng nghiêm trọng, đây không phải là do dã thú gây nên, vì dã thú không biết những thứ đồ như vậy, mà là do bị rơi từ trên cao xuống mà bị, dù đã được quần đệm tăng, nhưng đồ ăn bên trong đều đã bị hư hỏng gần hết, chỉ dùng được không tới một nửa.

Hai người nhét hết thực phẩm và nước uống vào trong rương gỗ và balo, tổng trọng lượng của chúng không tới hai trăm cân, hai người công không chút khó khăn, lập tức trở về.

Đồ ăn trong rương do chính tay Tả Đăng Phong sắp xếp, hẳn không nhớ được cụ thể là để thực phẩm gì, nhưng hẳn nhớ rõ trong mỗi rương đều có hai bình rượu, mấy bình rượu trong hai cái rương hư đều đã bị vỡ nát, nhưng hai bình rượu trong cái rương hoàn chỉnh thì đã lại không cánh mà bay.

Rương gỗ là hoàn chỉnh, nắp cũng nằm trong trạng thái đóng, rượu để không thể biến mất không còn tăm hơi, khả năng duy nhất chính là bị người lấy đi, và người đó chỉ có thể là Kim Quy Tử, vì Kim Quy Tử ghiền rượu, nên ông ta mới lấy rượu đi, nhưng ông ta không muốn để mọi người biết mình trở về Trung thổ, nên lấy xong lại đóng nắp lại kỹ càng như cũ.

Tả Đăng Phong không nói lại chuyện này cho Đại Đầu, tuy Kim Quy Tử đào tẩu, nhưng bản chất người này không xấu, ông ta không phá hoại đồ ăn còn lại, nếu ông ta làm việc đó, tất cả họ sẽ chết đói ở Băng Nguyên, nhưng Kim Quy Tử không làm như vậy, ngoài ra có một chi tiết nhỏ có thể cho thấy Kim Quy Tử không xấu, chính là lúc Kim Quy Tử sắp đi, hẳn đã đưa ông ta một bình rượu, dù ghiền rượu như mạng nhưng Kim Quy Tử không nhận bình rượu đó, cho thấy trong lòng ông ta thấy xấu hổ, như vậy không thể là người xấu, vậy thả cho ông ta một con đường sống đi thôi.

“Tả chân nhân, ngài đang nghĩ gì?” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong nghĩ ngợi tới xuất thần, thì hỏi.

“Lãng phí nhiều thời gian rồi, chúng ta phải tăng tốc.” Tả Đăng Phong đáp qua loa, hẳn đã quen suy nghĩ và chịu đựng một mình, không nói với ai.

Khí tức của Thập Tam và Lão Đại rất dễ nhận biết dù xung quanh đó khí tức cực kỳ hỗn tạp, nhờ Quan Khí Thuật, hai người nhanh chóng về tới cổ thành.

“Tả chân nhân, chúng ta hết thời gian rồi.” Đại Đầu đưa một tờ tư liệu cho Tả Đăng Phong, “Bây giờ là thời gian mặt trời không lặn, nửa tháng sau tình hình này sẽ kết thúc, một khi tới cực đêm, nhiệt độ sẽ giảm xuống thêm hơn hai mươi độ, xung quanh cũng sẽ chỉ còn bóng tối.”

“Giữa hai mặt trời không lặn và cực đêm không có thời gian quá độ à?” Tả Đăng Phong xua tay không nhận tờ tư liệu.

“Chúng ta chỉ còn cách Bắc cực điểm không xa, nên gần như không có thời gian quá độ.” Đại Đầu cất tư liệu đi.

Tả Đăng Phong gật đầu, không hỏi gì thêm, thời gian nửa tháng là đủ rồi.

“Tả chân nhân, bốn mươi độ dưới 0 người bình thường không thể nào chịu được, trời tối họ cũng không nhìn thấy được gì, hơn nữa tới mùa đông nơi này sẽ có tuyết rơi, khí hậu sẽ ác liệt hơn, chúng tôi đi ra phạm vi cực đêm ít nhất phải mất mười mấy ngày.” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong không thêm để ý, thì nhắc nhở.

“Chúng ta còn lại bao nhiêu thời gian?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Bây giờ mà đi cũng không rời khỏi được Bắc cực trước cực đêm.” Đại Đầu trả lời.

“Sao cậu không cho tôi biết trước?” Tả Đăng Phong bắt măn.

“Tôi không quen thuộc hoàn cảnh nơi này.” Đại Đầu cười yếu ớt lắc đầu, y chỉ biết nhờ vào tài liệu chuẩn, trước giờ y chưa bao giờ nghĩ tới việc chạy tới Bắc cực.

“Chế tạo hai chiếc xe trượt tuyết, kéo họ theo.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói, trong chuyến đi này, các binh sĩ chưa hề được dùng tới, nhưng trước khi lên đường chính hắn là người yêu cầu Đại Đầu dẫn binh sĩ theo, nếu hắn đã quyết định, thì hắn phải gánh vác hậu quả của nó, những người này nhất định phải sống sót trở về.

“Được.” Đại Đầu gật đầu, chế tạo xe trượt tuyết vô cùng đơn giản, không mất nhiều thời gian, nhưng có thể làm tăng thời gian di chuyển của đám đông lên gấp mấy lần, đương nhiên, xe này chính là do hai người họ kéo đi.

Đại Đầu bắt đầu đi chế tạo xe trượt tuyết, Tả Đăng Phong đi sắp xếp đồ ăn, Thập Tam nằm ngủ nướng trên nắp giếng khí đốt, Lão Đại ngồi cạnh Tả Đăng Phong nhìn hắn, Tả Đăng Phong thỉnh thoảng sẽ cho

nó đồ ăn, Lão Đại có đồ ăn đều sẽ ngâm trong mồm đưa cho Thập Tam, chờ Thập Tam lắc đầu thì mới nuốt, đây là hành vi bản năng của động vật, mà con người cũng có, chứng tỏ sự tôn trọng với cường giả.

Tả Đăng Phong thấy vậy thì yên tâm không ít, hẳn hiểu rất rõ Thập Tam, Thập Tam có lòng tự ái rất mạnh, chỉ cần đừng có ra vẻ với nó, nó sẽ bảo vệ đối phương, Lão Đại đã tìm được chính xác vị trí của mình, Thập Tam không chỉ không bắt nạt nó, mà còn sẽ bảo vệ nó lúc cần thiết, một mèo một chuột này tương lai nhất định sẽ ở chung rất tốt.

“Nó không ăn đâu, mày ăn đi.” Tả Đăng Phong lục tìm lấy được mấy quả hạch đào, đây là món Lão Đại yêu nhất, phải món nó thích ăn nhất hay không thì không biết, nhưng chắc chắn là món nó thích gặm nhất.

Nhìn hạch đào, Tả Đăng Phong lại nhớ tới Thiết Hải, nhớ tới cố nhân làm hắn lại càng cảm thấy cô độc, con người sống không bao lâu đã kết thúc, quan trọng nhất là bên người có bạn bè và người thân, bây giờ người thân và bạn bè đều đã mất, chung quanh toàn là người xa lạ, cảm giác cô độc tới tận xương tủy, may có Thập Tam và Lão Đại, chúng cũng coi như là cố nhân, chỉ là chúng không phải là người.

Đại Đầu không rành về chế tạo xe trượt tuyết, nên món đồ làm ra có kết cấu không hợp lý, Tả Đăng Phong đành phải tự ra tay, cắt bỏ rất nhiều diện tích để giảm bớt sức lực phải dùng, hạ thấp độ cao để nó vững vàng, tăng cường độ rộng để khỏi phải chen chúc, gỗ là có sẵn, nơi này cũng có đỉnh, không tới một canh giờ đã hoàn công.

“Tả chân nhân, lúc nào họ tỉnh lại?” Đại Đầu hỏi.

“Trước khi lên đường.” Tả Đăng Phong đáp. Làm như vậy là để mọi người có thời gian bình tĩnh lại, hẳn biết sau khi bị đóng băng tỉnh lại, con người sẽ bị rối loạn và mờ mịt, bản thân hẳn có thể chịu nổi, nhưng đám người Vạn Tiểu Đường không có được tố chất như hắn.

“Ừm.” Đại Đầu gật đầu.

“Không nên nói cho họ biết chuyện đã xảy ra, nếu họ hỏi Mã Quý, cứ bảo ông ta bị lạc đường mất tích.” Tả Đăng Phong nghĩ nghĩ, nói tiếp.

“Được.” Đại Đầu nghi hoặc gật đầu.

Tả Đăng Phong xoay người thu dọn lương khô, không nói gì nữa.

Lần này lương khô nhiều gấp ba lúc trước, hai người thu dọn xong, đứng dậy bước đi, Thập Tam và Lão Đại đi theo, Tả Đăng Phong cảm thấy mang chúng theo cũng không sao, bèn để chúng theo.

“Tả chân nhân, ngài có nắm chắc không?” vừa đi Đại Đầu vừa hỏi, Tả Đăng Phong đã thu dọn tất cả, ý rất rõ là trở về sẽ lập tức khởi hành ngay.

Tả Đăng Phong gật đầu, thật ra hắn cũng không chắc lắm, nhưng nói ra sẽ càng thêm phiền lòng, còn không bằng không nói.

500 dặm, sau hai canh giờ, hai người tới núi băng, mặt băng đã đông lại nhưng không còn rắn chắc như cũ, trên mặt còn sót ít thi thể động vật.

“Tả chân nhân, dùng dây thừng nữa không?” Đại Đầu chỉ vào sợi dây thừng vẫn còn cột một đầu trên trụ băng.

“Cắt đi. Xung quanh có nhiều động vật hay không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không nhiều, rất ít.” Đại Đầu nhìn quanh, trả lời.

Tả Đăng Phong gật đầu, mặc kệ chung quanh có nhiều động vật nhiễm bệnh hay không, thì cũng phải lấy Thuần Dương chân khí làm khu vực này ấm lên, dù bọn chúng tới, lần này sẽ phải tốn nhiều thời gian hơn, vì quái vật gần đây đã gần như chết sạch, phải dụ đám ở xa hơn.

“Các người chờ ở đây, không được tới gần.” Tả Đăng Phong vung tay dùng linh khí khoét một cái động băng chừng ba thước, để rương gỗ ở ngoài động, bảo Thập Tam và Lão Đại nằm chờ ở đó.

Thập Tam và Lão Đại lập tức chui vào, Tả Đăng Phong lướt xuống khỏi tường băng, xuống mặt băng, Thuần Dương chân khí phát ra, nhanh chóng hòa tan mặt băng, làm nước biển ấm lên.

Sông có tính dẫn nhiệt tốt, mặt băng nhanh chóng tan ra, diện tích bị tan càng ngày càng lớn.

“Xuống thay tôi một lúc.” Tả Đăng Phong vẫy tay gọi Đại Đầu, thúc ép Thuần Dương chân khí hao rất nhiều linh khí, tay trái đeo bao tay, không thể bấm quyết tụ khí.

Đại Đầu chạy xuống, Tả Đăng Phong gỡ bao tay Thuần Dương đưa cho y, Đại Đầu hiểu kỳ đeo vào, tay của y quá nhỏ, đeo bao tay vào rộng rinh, nhưng cách thôi phát Thuần Dương chân khí thì không vấn đề, người tu đạo vượt qua thiên kiếp đều đương nhiên biết cách hành khí.

Tả Đăng Phong nhân cơ hội bắt chỉ quyết khôi phục linh khí, tu vi Đại Đầu không bằng hắn, chỉ chừng một phút là kiệt sức, Tả Đăng Phong lại vào thay, nửa canh giờ sau, quái ngư rắn xà đã lại tụ tới, chen chúc làm vùng biển rối loạn, máu màu xanh lục phun trào, vụn tử thi lại bắt đầu xuất hiện.

Đại Đầu ngưng thần quan khí, một lúc lâu sau vẫn cau mày lắc đầu, Huyền Vũ ở ngay dưới đáy biển, nhưng nó không có ý nổi lên...

435. Q.4 - Chương 435: Thần Lẫn Chết

“Tả chân nhân, không có động tĩnh, làm sao bây giờ?” Đại Đầu quay sang nhìn Tả Đăng Phong.

“Chờ.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp, Tả Đăng Phong nhẫn nại hơn Đại Đầu nhiều.

Tả Đăng Phong quăng đồ ăn xuống, tức thì chiến tranh bên dưới tăng lên kịch liệt.

Động tác này rất hiệu quả, lúc trước đám quái ngư và cự xà chỉ tranh đoạt nước biển ấm áp, bây giờ quay sang tranh đoạt đồ ăn, tranh đấu càng thêm khốc liệt, xác chết hiện đầy ngoài khơi, Tả Đăng Phong nhẹ nhàng hạ xuống, dùng linh khí lôi những cái xác đó lên bờ.

Quy mô và âm thanh trận chiến lần này vượt xa lần trước, nhưng Đại Đầu vẫn cứ lắc đầu, ra hiệu Huyền Vũ không có động tĩnh.

Sau nửa canh giờ, quy mô chiến đấu giảm xuống, chỉ còn sót lại một ít quái ngư và rắn biển tìm tòi đồ ăn còn sót lại.

“Tả chân nhân, ném nữa không?” Đại Đầu hỏi Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong phát tay, rõ ràng có quăng thức ăn xuống nữa cũng không có tác dụng.

Đại Đầu nhìn Tả Đăng Phong, chờ hắn quyết định, Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn Đại Đầu, Huyền Vũ nổi lên hay không đều phải xem tâm tình của nó, cần bản không ai không chế được.

Quái ngư và rắn biển rốt cục đã tản đi, ngoài khơi bình tĩnh lại, Tả Đăng Phong cau mày đứng thẳng, rất lâu không nhúc nhích, không phải hắn đã bó tay hết cách, mà chỉ là trong lòng rất nhiều mâu thuẫn, lão đại là vật cứng Thiết Hải để lại, trước đây không lâu lại còn vừa cứu hắn, lúc này nếu bảo nó xuống nước, khác gì vong ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, nhưng hiện giờ thiên thạch không đủ, khối thiên thạch nho nhỏ trên lưng Huyền Vũ vô cùng quan trọng, nhất định phải lấy được.

“Xung quanh còn bao nhiêu quái ngư?” Tả Đăng Phong trầm ngâm một lúc lâu, hỏi Đại Đầu.

“Khu vực này quái ngư nguyên bản không nhiều, giờ còn lại rất ít.” Đại Đầu nhìn quanh.

Tả Đăng Phong im lặng, Huyền Vũ là hung thú, hung thú thì luôn có địa bàn nhất định, trước đây khi chưa bị ô nhiễm, vùng nước này không chừng ngay cả một con động vật thủy sinh cỡ lớn cũng còn không có, bây giờ có là vì hoàn cảnh sống thay đổi nên mới bơi tới, nên vùng nước này có rất ít động vật.

“Chỗ nào có nhiều quái ngư, chúng ta phải dụ chúng tới đây.” Tả Đăng Phong nói.

“Tả chân nhân, hồi nãy nao loạn như vậy, Huyền Vũ không thể không biết, nhưng nó chính là không muốn lên, dù chúng ta có dụ tới thêm nữa, thì nó cũng không lên.” Đại Đầu lắc đầu.

“Tôi không muốn để nó xuống nước.” Tả Đăng Phong nói, hắn biết Đại Đầu lúc nói chuyện vẫn luôn liếc mắt qua Lão Đại, đoán được suy nghĩ của y.

“Con thần lặn kia thể hình to lớn, tốc độ ở trong nước cũng rất nhanh, không sao đâu.” Đại Đầu thuyết phục.

“Con thần lặn tuy không nhỏ, nhưng so với Huyền Vũ thì chẳng khác gì bộ ngựa với chiến xa, quan trọng nhất là nó luôn sống ở vùng nước ngọt, rất hiếm khi lặn xuống sâu tới vậy, tôi thực sự không yên lòng.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Nó bơi nhanh hơn Huyền Vũ, không sao cả.” Đại Đầu vẫn không từ bỏ.

“Chỗ nước cạn đương nhiên nó nhanh, nhưng lặn xuống hơn một ngàn mét thì còn chưa chắc.” Tả Đăng Phong vẫn lắc đầu.

Đại Đầu không nói nữa, Tả Đăng Phong lo không phải không có lý, thần lặn tuy sống ở trong nước, nhưng nó không phải là cá hay rùa, không thể lặn sâu bằng chúng, xuống tới hơn một ngàn mét, áp lực nước khổng lồ sẽ làm giảm mạnh tốc độ của nó.

Hai người đứng im, trầm mặc tới tận một canh giờ.

“Tàu ngầm thời này có thể lặn sâu xuống mức đó hay không? ” Tả Đăng Phong phá vỡ trầm mặc trước, trong mấy chiến sĩ còn lại có một người từng là bộ đội trong tàu ngầm, có thể lái tàu ngầm.

“Tả chân nhân, tốc độ tàu ngầm rất chậm, tôi sợ thời gian không đủ.” Đại Đầu lắc đầu.

“Không phải cậu nói ở đây có trạm khoa học sao, phải có tàu ngầm chứ?”

Đại Đầu lắc đầu, Bắc cực có ý nghĩa chiến lược không lớn, tàu ngầm không bao giờ tới đây.

“Tả chân nhân, ngài nên hiểu ngoài bảo nó xuống thì không còn cách nào khác.” Đại Đầu, y đã sớm nhìn ra sự mâu thuẫn trong lòng Tả Đăng Phong.

“Tôi không thể thiệt người lợi mình, tôi không thể có lỗi với bạn bè.” Tả Đăng Phong liếc mắt nhìn Lão Đại đang nằm trong động băng lộ đầu ra.

“Đây không phải chuyện của cá nhân ngài, chuyện này quan hệ tới vận mệnh của tất cả mọi người.” Đại Đầu nghiêm nghị.

“Chết sống của người khác liên quan gì tới tôi.” Tả Đăng Phong nhíu mày hừ một tiếng.

“Nhưng ngài muốn tới tử khí phúc địa, ba chuyện làm không xong, làm sao ngài tới được?” Đại Đầu không có ý chống đối Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong nói ra lời nói như vậy cũng không nằm ngoài dự liệu của y.

“Để tôi suy nghĩ.” Tả Đăng Phong bóp trán, hẳn còn nghĩ tới một cách, là trong tòa thành cổ mấy binh sĩ còn giữ bên người hơn hai mươi quả lựu đạn, cột chúng lại với nhau rồi ném xuống, để rung cây dọa khỉ, nhưng nghĩ kỹ thì thấy cách này không thông, vì nước biển quá sâu, lựu đạn từ lúc kéo chốt tới lúc nổ tung chỉ có mấy giây, căn bản không thể tới được đáy biển, mà dù có thể đi nữa, lữ nổ làm đứt ngay cái gai xương kia, thì chẳng phải mọi chuyện đều đi toi.

“Tả chân nhân, con thần lặn kia dù có xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, thì con chuột cũng chẳng bị sao cả, ngài quyết định nhanh đi.” Đại Đầu lại nói, hai người đã đứng hơn hai canh giờ, Tả Đăng Phong vẫn không nghĩ ra được cách nào khác.

“Tôi biết.” Tả Đăng Phong gật đầu, sống chết của con thần lặn không ảnh hưởng tới Lão Đại, nhưng Lão Đại không có năng lực gì, con thần lặn chính là người bảo vệ của nó, nếu con thần lặn gặp chuyện, sau này làm sao nó sống được.

Tả Đăng Phong nói xong lại tiếp tục im lặng, cách duy nhất hiện giờ chính là bảo Lão Đại điều khiển thần lặn xuống nước, nếu Thiết Hải còn sống, hẳn ông cũng sẽ quyết định như vậy.

Vạn bất đắc dĩ, Tả Đăng Phong đành phải đi tới chỗ Lão Đại, ngồi xuống nhìn nó, Lão Đại không biết chuyện gì, nghe rằng ra cười.

“Lão Đại, kêu nó tới đây.” Tả Đăng Phong chỉ về hướng trước đây lão Đại và con thần lặn ẩn thân.

Lão Đại hơi nghi hoặc, kêu ục ục hai tiếng.

“Gọi nó tới, tao cần mày giúp đỡ.” Tả Đăng Phong hoa tay mô tả hình dáng con thần lằn.

Lần này Lão Đại hiểu ý, ục ục gật đầu, nhắm mắt lại.

Tả Đăng Phong thở dài đứng dậy, nếu việc này là thiên hạ muôn dân được lợi, trong lòng hắn có thể dễ chịu, nhưng việc này hắn là người được lợi, dù gián tiếp được lợi cũng vẫn là người được lợi, khiến Tả Đăng Phong cảm thấy mình làm một việc thiệt người lợi mình, không...khốn nạn nhất là biết như vậy nhưng vẫn không thể không làm.

Sau nửa canh giờ, thần lằn từ dưới nước thò đầu lên, kêu cạc cạc với Tả Đăng Phong.

“Ở dưới đó có một con rùa đen rất lớn, mày xuống đó dụ nó lên đây.” Tả Đăng Phong hạ xuống cạnh con thần lằn, hoa tay mô tả.

Lão Đại sững sốt, từ trong ánh mắt thần lằn có thể nhìn thấy được sự sợ hãi trong lòng Lão Đại, độc vật do địa chi diễn sinh không thể chống lại được Huyền Vũ.

“Đi đi, tao ở đây chờ mày.” Tả Đăng Phong nói.

Lão Đại căng thẳng bơi loanh quanh, có thể thấy được trong lòng nó do dự, nhưng dù rất sợ, sau khi bơi ba vòng, nó vẫn điều khiển thần lằn lặn xuống.

“Có thấy hơi thở của nó không?” Tả Đăng Phong tới cạnh Đại Đầu hỏi, Lão Đại nếu bỏ hắn mà đi hắn cũng không trách, vì dù sao năm đó người có ân với Lão Đại là Thiết Hải chứ không phải Tả Đăng Phong hắn.

“Nó đang đi xuống.” Đại Đầu trả lời.

Trong lòng Tả Đăng Phong cực kỳ chua xót, Lão Đại đi là theo mệnh lệnh của hắn, dù biết đi lần này lành ít dữ nhiều nhưng nó vẫn đi.

“Báo hành tung của nó cho tôi.” Tả Đăng Phong mím môi.

“Đang đi, tốc độ rất nhanh.”

“Đã xuống hơn một dặm, tốc độ không thay đổi.”

“Hai dặm, tốc độ giảm đi.”

“Gần ba dặm, nó dừng lại, còn cách Huyền Vũ mấy chục trượng.”

Đại Đầu mỗi một quãng thời gian sẽ báo cáo cho Tả Đăng Phong tình huống của thần lằn, Tả Đăng Phong càng lúc càng căng thẳng, Lão Đại dừng lại cho thấy nó đã thấy Huyền Vũ, nó đang do dự có nên tới đó hay không.

“Nó vẫn không nhúc nhích.” Đại Đầu tiếp tục báo cáo.

“Nó nhất định rất sợ, nếu bây giờ nó bỏ chạy, tôi cũng không trách nó.” Tả Đăng Phong hết sức căng thẳng.

“Nó xông tới.” giọng Đại Đầu run rẩy.

“Nó có sao không?”

” Huyền Vũ động.” Đại Đầu cao giọng hét lên.

“Nó chạy đi chưa?” Tả Đăng Phong cao giọng hỏi.

Đại Đầu không trả lời, mà ngạc nhiên quay sang nhìn Lão Đại, cùng lúc đó, trong động băng vang lên của tiếng kêu thê thảm Lão Đại.

Tả Đăng Phong trong nháy mắt hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra, cấp tốc chạy về động băng, Lão Đại đã tự chui ra, chạy vòng quanh, kêu thét lên không ngớt, biểu hiện hết sức hoảng loạn, tiếng kêu vô cùng thê thảm.

Tả Đăng Phong vội đưa tay ôm lấy nó, Lão Đại trong ngực Tả Đăng Phong không hề nằm im, bốn chân co quắp, kêu thảm thiết không ngớt.

“Sau này tao bảo vệ mày, đừng sợ, có tao ở đây.” Tả Đăng Phong ôm chặt Lão Đại, trong lòng hần hủ thẹn không nói nên được thành lời, làm cho Lão Đại đau đớn mất đi người bảo vệ mình, cái khốn nạn nhất hần không thể tha thứ ình chính là hần biết rõ kết quả sẽ là như thế mà còn để Lão Đại xuống nước.

“Tao chính là ngôi sao tai họa, ai ở gần tao cũng đều không may.” Tả Đăng Phong ôm Lão Đại không ngừng tự trách.

“Tả chân nhân, là tôi sai, tôi không nên khuyên ngài bảo nó xuống.” Đại Đầu chạy tới, Lão Đại không bị tổn thương, nhưng độc vật của nó thật sự đã bị Huyền Vũ cắn chết.

“Không trách được cậu, không ai có thể ép tôi quyết định được, không ai có thể làm tôi thay đổi chủ ý, không phải lỗi của cậu, chính là tôi muốn làm như vậy.” Tả Đăng Phong xua tay.

Lão Đại nhảy xuống khỏi lòng hần, đảo quanh trên đất, nó kinh hoảng vì hai nguyên nhân, một là cảnh tượng khủng bố vừa thấy dưới nước, hai là mất đi con vật bảo vệ của mình.

Thập Tam thấy Lão Đại đau thương, thì đi tới không ngừng kêu meo meo an ủi, một lúc lâu sau Lão Đại cũng bình tĩnh trở lại, ủ rũ đi theo Thập Tam trở lại động băng.

“Tả chân nhân, không hay.” Đại Đầu bỗng kêu lên sợ hãi.

Tả Đăng Phong cau mày quay sang, thấy Đại Đầu run run chỉ vào Thập Tam, “Con mèo của ngài linh hồn xuất khiếu.”

Tả Đăng Phong xoay người nhìn sang, thấy Thập Tam nằm sấp, hai mắt nhắm chặt, không hề nhúc nhích.

“Để tôi kéo nó trở về. Yếu Yếu sâu xa thăm thăm, âm dương cùng sinh, sinh là hình, người chết làm khí, Cửu U chư hồn...”

“Đừng sờ hồn!” Tả Đăng Phong giơ tay cắt ngang sờ hồn quyết của Đại Đầu.

“Nếu đi xa quá không thể sờ về được nữa! ” Đại Đầu vội vàng hô lớn.

“Không cần, tôi biết nó đi làm gì...”

436. Q.4 - Chương 436: Thư Hùng Ganh Đua

Đại Đầu nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, không hiểu Tả Đăng Phong rốt cuộc có ý gì.

“Không cần lo, nó sẽ trở về.” Tả Đăng Phong đi tới vuốt ve Lão Đại an ủi nó.

“Tả chân nhân, Thập Tam cũng có thể thao túng độc vật?” Đại Đầu ngạc nhiên hỏi, tình trạng ly hồn của Thập Tam giống hết lúc Lão Đại ly hồn, nên y mới hỏi vậy.

“Biết tại sao nó gọi là Thập Tam không?” Tả Đăng Phong hỏi ngược lại.

“Nó là một trong mười hai địa chi.” Đại Đầu phản ứng rất nhanh, nhưng giải thích lại sai.

“Nó có thể dùng sức một mình mình đối kháng cả mười hai địa chi.” Tả Đăng Phong vuốt ve Lão Đại, khoe mắt Lão Đại rơm rai, tâm tình cực xấu.

“À, độc vật của Thập Tam là gì?” Đại Đầu kinh hãi hỏi.

“Ngũ Trảo Kim Long.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp. Nếu Ngũ Trảo Kim Long xuất hiện, Huyền Vũ tất nhiên không phải là đối thủ của nó, Huyền Vũ chỉ cùng cấp với Thanh Long, thấp hơn Kim long một cấp.

Đại Đầu không hỏi gì thêm, y đã hoàn toàn ngây dại, y biết Tả Đăng Phong không nói khoác, Ngũ Trảo Kim Long trong truyền thuyết là Long Thần, là vương giả huyết thống thuần chính nhất của loài rồng, người đời cực hiếm người gặp được rồng, gặp được Kim long là hoàn toàn không có, không ngờ Thập Tam có thể điều khiển Kim long.

“Tả chân nhân, nếu Thập Tam có thể điều khiển Kim long, sao ngài không cho nó ra tay từ sớm?” Trố mắt một lúc lâu, Đại Đầu rốt cuộc cũng nhớ ra vấn đề.

“Tôi không biết Kim long ở đâu, nội đan của Thập Tam vẫn còn chưa hoàn toàn khôi phục, điều khiển Kim long rất miễn cưỡng, nếu điều khiển Kim long, nội đan của nó sẽ bị tiêu hao hết.” Tả Đăng Phong lắc đầu trả lời. Thập Tam nguyên thần xuất khiếu gọi Kim long lần này hoàn toàn là do nó tự muốn, đương nhiên cũng có ý muốn giúp hắn giải vây, nhưng cũng vì muốn báo thù cho Lão Đại, Lão Đại luôn cung kính với nó, làm đại ca, nó đương nhiên phải ra mặt cho tiểu đệ, động vật có rất nhiều khi suy nghĩ chẳng khác gì con người, chỉ khác chẳng là chúng không hề có lệch tâm hay tà niệm.

“Chừng nào nó về?” Đại Đầu hưng phấn hỏi, bất kể nói thế nào có thể nhìn thấy Kim long trong truyền thuyết là chuyện làm người ta vô cùng hưng phấn, thấy được Kim long và Huyền Vũ tranh đấu càng là chuyện vạn năm khó gặp.

“Không biết, tôi không bảo nó gọi Kim long là vì sợ Kim long đang ở quá xa, tới được đây thì nội đan của nó cũng bị tiêu hao hết, bây giờ xem ra có lẽ Kim long cách nơi này không xa, nếu không nó không tùy tiện làm vậy.” Tả Đăng Phong nói.

Đại Đầu gục gặc không ngừng, ngóng về phía nam trông chờ.

Tả Đăng Phong ngồi xuống vuốt ve an ủi Đại Đầu, Thập Tam hồn phách đã xuất khiếu, nên chỉ nằm im.

Không bao lâu sau, chân trời phía nam xuất hiện dị tượng, mây tụ lại rất dày đặc, bắt đầu có sấm chớp.

“Long khí, trong mây có long khí, là có thật.” Đại Đầu kích động chỉ về hướng nam.

Tả Đăng Phong đứng dậy, nhìn sang, hắn chưa tu hành Quan Khí Thuật, không nhìn thấy long khí, chỉ có thể nhìn thấy nơi nổi tiếp trời và đất đầy chớp giạt và mây đen, đó chính là dấu hiệu Kim long xuất thế, Kim long cao quý vô song, xuất thế nhất định mang theo mưa gió.

Từ lúc Thập Tam xuất hồn tới lúc Kim long xuất hiện không tới một phút, nên Tả Đăng Phong mới lầm tưởng Kim long cách nơi này không xa, nhưng chỉ chốc lát sau hắn đã nhận ra suy nghĩ của mình không chính xác. Kim long cách nơi này rất xa, nhưng nó di chuyển cực nhanh, trong nháy mắt vượt qua nghìn dặm, mây đen ở chân trời phía nam mới chốc lát trước đó lúc này đã tới gần chỗ hai người, cho thấy tốc độ di động của Kim long hơn xa tốc độ lúc trước hắn nhìn thấy, lần trước là vì Kim long chở hai người nên mới đi chậm.

Mây đen dày đặc, che kín bầu trời, dông tố đã ngừng, trong mây đen tiếng sấm ầm ầm, kim lân ẩn hiện, chốc lát sau, một con Kim long to lớn từ trong mây uốn lượn thò xuống, đầu rồng cực lớn tiến tới trước mặt Tả Đăng Phong, đôi mắt rồng nhấp nháy tinh quang, râu rồng vung vẩy, uy thế Kim long cuộn cuộn tuôn ra.

“Ục ục, ục ục.” Lão Đại nằm úp sấp, ngẩng đầu nhìn xung quanh.

“Đừng công kích lớp vảy của nó, chỉ cần ép nó nổi lên thôi.” Tả Đăng Phong nói với Kim long.

Kim long nhẹ nhàng gật đầu, ngẩng đầu gầm lên một tiếng, tiếng gầm dày nặng sắc nhọn, điếc tai ầm vang, dư âm cực dài, âm thanh truyền khắp nơi.

Kim long giương trảo, đập ầm một phát vào nước, bọt nước tung toé bay tán loạn, mặt băng chấn động kịch liệt.

“To... quá.” Đại Đầu rốt cục cũng lấy lại được chút hồn thần. Kim long do Thập Tam điều khiển thân dài trăm trượng, kim lân quanh thân, trên đầu có cái sừng rồng dài sáu thước, mũi rộng hơn thước, cái miệng rất to, mắt rồng đỏ đậm, tầng vảy ken dày, vàng óng ánh lấp lánh, râu rồng vểnh lên, bay múa, dưới bụng có ngũ trảo cứng cáp sắc bén, ở gần nó, uy thế mạnh mẽ của nó làm Đại Đầu gần như không thở nổi.

“Quan sát tình hình bên dưới, báo cho tôi biết.” Tả Đăng Phong liếc mắt nhìn Thập Tam trong động băng, thấy màu lông của nó chưa thay đổi gì nhiều.

“Huyền Vũ rất nôn nóng, đang xoay tròn bên dưới, Kim long lặn xuống tốc độ rất nhanh, đã tới gần nó.” Đại Đầu báo cáo.

Tả Đăng Phong gật đầu, Kim long ở bên trong nước cũng chẳng khác gì trên bờ, tốc độ của nó đương nhiên thần lẫn không thể nào so bì được.

“Tả chân nhân, tình huống không ổn.” Đại Đầu ngạc nhiên nói.

“Sao?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Huyền Vũ hình như đã thoát khỏi xích sắt.” Đại Đầu nói.

Tả Đăng Phong gạt đầu, bốn sợi xích của Huyền Vũ không dễ gì đứt được, nếu thoát được nó đã sớm thoát ra rồi, không cần chờ tới hôm nay, có lẽ Thập Tam đã hiểu sai ý hẩn, hẩn bảo để cho Huyền Vũ nổi lên, Thập Tam lại hiểu thành ép Huyền Vũ phải lên mặt nước, nên bốn sợi xích đó có lẽ Thập Tam đã điều khiển Kim long kéo đứt.

“Ra tay rồi, tốc độ rất nhanh, hóa ra tốc độ của Huyền Vũ không chậm chút nào.” Đại Đầu hí hai mắt.

“Cao thủ chân chính đều là tĩnh như xử nữ, động như hổ chạy.” Tả Đăng Phong khẽ gạt đầu, Huyền Vũ là thượng cổ Thánh thú, không phải rùa đen mọc gai, thực lực của nó không thể khinh thường.

“Tả chân nhân, nó lại dám phản kích!” Đại Đầu kêu lớn.

Tả Đăng Phong lại gạt đầu, Huyền Vũ có cái đầu và cổ giống hệt Chân Long, cho thấy nó cũng có dòng máu của Chân Long, thực lực đương nhiên hùng hãn, nhưng vật lộn với Chân Long thật, nó chắc chắn sẽ rơi vào hạ phong, chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi.

Tả Đăng Phong không nhìn thấy tình hình dưới đáy biển, chỉ nhìn thấy mặt biển gợn sóng mãnh liệt, làm cho dưới chân núi băng hai người đang đứng rung nhẹ, cũng đủ biết chiến sự khá là khốc liệt.

“Nó muốn chạy trốn.” Một phút sau, Đại Đầu báo cáo.

“Nói cho rõ, ai muốn chạy trốn?” Tả Đăng Phong cau mày, hẩn biết kẻ trốn không phải là Kim long, nhưng Đại Đầu đang báo cáo công tác, chuyện lại không hề trật tự, báo cáo không rõ, nếu đang ở trong chiến trường, nhân viên này đã sớm bị chém đầu.

“Huyền Vũ chạy về hướng tây n, Kim long đuổi theo, ơ, không phải truy đuổi, theo khí tức thì là, nó cắn đuôi Huyền Vũ lôi lên mặt nước.” Đại Đầu ló đầu dòm xuống.

“Huyền Vũ hình như đang quay lại, Tả chân nhân, tôi mệt quá.” Đại Đầu nhắm mắt, lắc đầu, triển khai Quan Khí Thuật không chỉ cần dùng linh khí chống đỡ, mà còn phải luôn tập trung toàn lực.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Thập Tam, lông của nó đã bắt đầu phai màu, may mà tốc độ phai màu không nhanh, lông tai vẫn chưa biến mất, cho thấy nó có thể chiến đấu một thời gian nữa.

Băng sơn chấn động càng lúc càng mãnh liệt, cho thấy hai bên chiến đấu rất khốc liệt, Tả Đăng Phong không lo Kim long chịu thiệt, vì Kim long là động vật cấp bậc Thiên tiên, tồn tại như Chí Tôn ở thế gian, không ai có thể làm đối thủ của nó, hẩn chỉ lo đánh nhau kịch liệt quá sẽ làm gãy cái gai xương có thiên thạch trên lưng Huyền Vũ.

Chiến sự kéo dài rất lâu, Kim long và Huyền Vũ đều là thượng cổ thần vật, hai bên đánh nhau, thanh thế dọa người, đám động vật biển nhể động sớm chạy ra xa, tuy chúng không còn thần trí, nhưng vẫn có bản năng trời sinh sợ Kim long, thực lực tạo thành mạnh yếu có thể nghịch chuyển, nhưng huyết thống tạo thành tôn ti vĩnh viễn không thể thay đổi.

“Tả chân nhân, chúng lên tới rồi, Huyền Vũ ở trước, Kim long ở phía sau.” Đại Đầu chỉ xuống dưới, hô lớn.

Tả Đăng Phong gạt đầu, hai loài vật này không thể thở dưới nước, đánh nhau mãnh liệt sẽ làm dưỡng khí trong cơ thể mau hết, phải nổi lên là tất nhiên.

“Tả chân nhân, trốn đi.” Đại Đầu vội nói.

“Không cần.” Tả Đăng Phong lắc đầu, Thập Tam tuyệt đối không cho phép Huyền Vũ công kích họ, không cần phải tránh né.

Huyền Vũ nổi lên rất nhanh, nước biển ào ào cuộn cuộn rẽ ra, trong chớp mắt cột nước cao xuất hiện, Huyền Vũ từ trong nước nhảy vọt tới giữa không trung, đầu tiên là cái đầu và cổ rỗng, tiếp theo là cái thân to tướng, sau rốt là cái đuôi rắn dài to, trên bốn chân là bốn sợi xích thô to đã bị đứt.

Huyền Vũ nhảy lên không rồi không hạ xuống nước nữa, mà bốn chân trượt đi, đuôi rần vắn vẹo, nhanh chóng lẳng không bay về hướng tây, Tả Đăng Phong cau mày, không ngờ con quái vật khổng lồ nặng nề này lại có thể cưỡi mây đạp gió.

Trong chớp mắt, Tả Đăng Phong lẳng không nhảy lên, huyền hình quyết tung ra, nhanh chóng tới gần Huyền Vũ, tay phải cấp tốc thò ra, bắt lấy khối thiên thạch, rồi lập tức quay về.

“Nhìn xem phải nói không?” Tả Đăng Phong đưa tảng đá cho Đại Đầu.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, Kim long cũng đã ra khỏi biển, quay sang nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong nhú mày chỉ vào Huyền Vũ, “Giết nó!”

Kim long nhận được mệnh lệnh, gầm lên lần thứ hai, ngũ trảo vung lên, nhanh chóng lẳng không, cấp tốc truy đuổi.

“Tả chân nhân, Huyền Vũ quan hệ tới khí số thiên hạ, không thể giết.” Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong ra lệnh cho Kim long giết Huyền Vũ, vội can.

“Có giết hay không do tôi quyết định, xem có phải thiên thạch chúng ta muốn tìm hay không.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

“Đúng, đúng là nó.” Đại Đầu lấy máy ra đo, xác định đây chính là thứ họ cần tìm.

Tả Đăng Phong thả lỏng người, quay sang nhìn Thập Tam, lấy hai sợi lông tai của nó đã biến mất, màu lông vàng đã biến thành vàng nhạt, Thập Tam chỉ còn không chế được Kim long tối đa một phút nữa mà thôi.

“Tả chân nhân, mục đích đã đạt được, sao ngài còn muốn giết nó?” Đại Đầu không hiểu hỏi.

“Thất phu vô tội, mang ngọc mắc tội.”

437. Q.4 - Chương 437: Tru Diệt Huyền Vũ

“Trên người nó có thứ gì ngài cần sao?” Đại Đầu hỏi.

“Nội đan.” Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn lên, Kim long đã đuổi kịp Huyền Vũ, vẫy đuôi đánh Huyền Vũ rơi ầm lại xuống sông băng.

Huyền Vũ hạ xuống nhanh chóng xoay người, ngưng thể nghênh địch, Kim long nhanh chóng hạ xuống, miệng và trảo cùng dùng, xông tới cắn xé.

Kim long và Huyền Vũ tuy hình thể to lớn, nhưng tốc độ cực nhanh, công kích không chút mang ý thăm dò, mà là thật trăm phần trăm sử dụng toàn lực, không chỉ tốc độ cực nhanh, mà còn rất mạnh.

Huyền Vũ trên lưng mang lớp giáp xác dày nặng, bốn chân thô ngắn, cổ dài giúp nó nhìn thấy được toàn thân của mình, dù đối mặt cường địch vẫn công thủ đầy đủ, Kim long tuy có ngũ trảo, nhưng khổ nỗi không có chỗ ra tay, chỉ còn cách dùng đuôi rồng đánh quét, muốn đánh cho Huyền Vũ lộn mào.

Huyền Vũ phản ứng không chậm, cũng dùng đuôi đánh lại, đuôi của nó không phải là đuôi rồng, mà là đuôi rắn có hình tròn, hai cái đuôi đập vào nhau, đất đai rung chuyển, vụn băng bay tán loạn.

Kim long đổi chiêu, nhằm vào cái cổ dài của Huyền Vũ, nhưng cái cổ dài của Huyền Vũ cũng có lợi, mỗi lần Kim long tới gần, nó sẽ giành trước cắn cổ Kim long.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Thập Tam, thấy màu lông nó đã rất nhạt, nội đan của nó vẫn chưa khôi phục hoàn toàn, không chế Kim long chỉ được một thời gian rất ngắn, nếu nội đan hoàn toàn khôi phục, nó có thể không chế Kim long bất cứ lúc nào mà không sợ phải hết linh khí, với tình hình này, xem ra tối đa nó chỉ còn kiên trì được năm phút nữa.

Thập Tam biết đánh lâu sẽ gây bất lợi mình, nên lại đổi chiêu, chuyển sang công kích cái đuôi dài của Huyền Vũ. Kim long chuyển hướng quá đột ngột, Tả Đăng Phong nhất thời không hiểu kịp nó muốn làm gì, hai bên đang đánh nhau tay đôi, đột ngột thay đổi mục tiêu công kích sẽ làm cho phòng thủ lộ ra sơ hở, đúng

như dự đoán, lúc Kim long cắn vào đuôi Huyền Vũ thì Huyền Vũ cũng cắn vào cái trảo cuối của Kim long, cả hai đều dùng hết sức, muốn ném đối phương ra giữa không trung, nhưng cuối cùng lại thành cắn lẫn nhau, trở thành cục diện giằng co.

Cách đấu này là so đấu về tu vi và sức mạnh, nên chẳng bao lâu sau, Kim long đã hất văng Huyền Vũ, trả giá là một cái vẩy vuốt rồng bị giật đứt, da tróc thịt bong.

Kim Long đuổi theo, ấn chặt vào bụng Huyền Vũ, ép nó xuống sông băng, nền sông băng cao thấp không đều, Huyền Vũ hạ xuống đất, phần lưng đầy gai xương đâm vào mặt băng, làm hạn chế phạm vi hoạt động của nó, Kim long nhân cơ hội cắn cổ nó, Huyền Vũ không xoay người được, há miệng phun ra một luồng nước màu đen.

Nước đen bắn lên vẩy của Kim long, âm thanh xì xì vang vọng, khói độc bốc lên, Kim long bị đau gào thét, Huyền Vũ nhân cơ hội cắn vào cổ Kim long, liên tục hất đầu, muốn cắt đứt cổ Kim long.

Kim long hơi run, cho thấy linh khí của Thập Tam đã gần hết, Tả Đẳng Phong lo lắng, vận thể, chuẩn bị tới cứu viện.

Nhưng ngay lúc này, Kim long đột nhiên phát uy, trảo cuối cùng đã bị thương không dùng được, nhưng bốn cái còn lại thì còn nguyên, đang đè chặt lên bụng của Huyền Vũ. Kim Long gầm lên, vận sức ấn mạnh xuống, máu tươi phun trào, xé toang giáp lưng và bụng của Huyền Vũ, Huyền Vũ đau đớn há mồm kêu lên, Kim long thừa cơ cắn vào cổ nó, vùng mạnh, máu thịt tung toé đầy đất.

Kim long quăng xác Huyền Vũ xuống, năm trảo không ngừng quào quấu xả hận, hành động này đương nhiên không phải của Kim long, mà là của loài mèo, là Thập Tam cắn hận Huyền Vũ.

Tả Đẳng Phong cau mày, hẳn không biết nội đan của Huyền Vũ ở đâu hay ở bụng, Kim long quăng nội tạng của Huyền Vũ lung tung, lỡ ở bụng thì khó mà tìm.

Kim long càng lúc càng run mạnh, sau khi phân thân Huyền Vũ, nó ngẩng đầu gầm lên, sau đó bay lên không, chui vào mây đen biến mất. Mây đen bay về hướng nam, Tả Đẳng Phong quay sang nhìn Thập Tam, thấy nó đã đứng dậy nhìn theo, lông của nó không còn màu vàng nữa, mà lần nữa trở thành màu xám đậm.

Thập Tam đương nhiên biết cơ thể mình thay đổi, nhưng vẫn rất hưng phấn, Lão Đại quần quanh chân nó, ục ục không ngớt.

“Tao lại phải kiêng mày nữa rồi.” Tả Đẳng Phong mỉm cười nhìn Thập Tam, Thập Tam đương nhiên không còn khả năng lảng không, sau này lại phải giống như trước, gánh nó trên bả vai.

“Miêu ~” Thập Tam ngẩng đầu nhìn Tả Đẳng Phong.

“Hai đứa đi tìm nội đan của nó về đây.” Tả Đẳng Phong bảo Thập Tam và Lão Đại, xác của Huyền Vũ có chứa độc tính, Thập Tam không sợ độc vật, Lão Đại không sợ thâm độc, có thể đi tới tìm.

“Dọn dẹp đi, chuẩn bị trở về.” Tả Đẳng Phong nói với Đại Đầu.

“À, vâng.” Đại Đầu lúc này mới hồi thần. Hai con quái vật khổng lồ tranh đấu sinh tử khốc liệt, sức mạnh và thú tính của chúng làm cho người ta phải kinh hãi.

“Tả chân nhân, Huyền Vũ chết không biết có ảnh hưởng gì tới khí số thiên hạ hay không?” Đại Đầu bỏ thiên thạch vào balo.

“Thiên hạ đã trở thành bộ dạng này, còn khí số gì để nói hay sao, có một số việc từ nơi sâu xa đã tự có nguyên do, dù Thập Tam có khống chế Kim long giết Huyền Vũ, nhưng trên thực tế chính là tôi ra lệnh cho nó giết, nhìn thì tưởng tôi mới là người quyết định, nhưng thật ra lại không phải, người chân chính đứng ở sau màn cậu không nhìn thấy cũng không sờ được, nó trong bóng tối điều khiển tất cả, chúng ta chỉ là quân cờ mà thôi.” Tả Đẳng Phong lắc đầu.

“Ý của ngài là Tam Thanh tổ sư mới chính là người trong bóng tối?” Đại Đầu không hiểu ý Tả Đẳng Phong.

“Tôim Thanh tổ sư cũng chỉ là quân cờ, thứ chân chính thao túng thế gian vạn vật chính là thiên đạo, là nhân quả.” Tả Đẳng Phong lắc đầu, một người trải qua càng nhiều, thì càng hiểu về đạo, lý, từ lúc con thần lần đột nhiên xuất hiện cứu hắn, Tả Đẳng Phong đã nhận ra có nhân tất có quả, xác suất con thần lần xuất

hiện ở đây thực sự là rất nhỏ, nhưng nó lại xuất hiện, thế gian có những việc nhìn như trùng hợp, nhưng thực ra đều là nhân quả.

Đại Đầu không dám hỏi gì nữa, người tu hành luôn kính trọng Tam Thanh tổ sư, Tả Đăng Phong lại dám bảo người là quân cờ, rõ là đại nghịch bất đạo, kiểu ăn nói như thế người trong Đạo môn thực không dám tiếp lời.

Đại Đầu và Thập Tam mau chóng chạy trở về, chúng đã tìm được nội đan, nhưng nội đan quá lớn, chúng đành phải chạy trở về.

“Tả chân nhân, ngài lấy nội đan này làm gì?” Đại Đầu nhìn quả cầu màu đen to bằng nắm tay.

Tả Đăng Phong không trả lời, vốn hắn nghĩ con thượng cổ thần thú này đã sống quá lâu, linh khí dồi dào, nội đan của nó nhất định có thể giúp Thập Tam hồi phục nội đan, nhưng không ngờ nội đan của Huyền Vũ lại to tới thế, Thập Tam không dùng được.

Tả Đăng Phong để thử nội đan Huyền Vũ dưới cổ Thập Tam, đúng là không được, đeo dưới cổ là quá nặng, chỉ còn cách vào trong người nó, linh khí trong nội đan sẽ từ từ tan ra, Thập Tam sẽ từ từ hưởng lợi.

“Cái này chính là thiên đạo.” Tả Đăng Phong bỏ nội đan vào rương gỗ, Kim long này là Chí Tôn, thường không ai điều động được nó, đây chính là do thiên đạo gây ra.

“Không được găm bậy nghe chưa.” Tả Đăng Phong bỏ luôn Lão Đại vào rương gỗ, Thập Tam nhảy lên vai hắn.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong bảo Đại Đầu.

“Cứ thế mà đi?” Đại Đầu chỉ vào xác Huyền Vũ.

“Vậy cậu ở lại chôn nó đi.” Tả Đăng Phong nhún chân, lao về hướng đông.

Đại Đầu nhìn đồng thi hài, xoay người đi theo.

Tâm tình Tả Đăng Phong rất tốt, chuyến đi tới Bắc cực này tuy còn rất nhiều khuyết điểm, nhưng cuối cùng cũng đã đạt được mục đích, đỡ phải tới Lâm Truy đào hai cái lỗ xo, nơi đó đã có quá nhiều người chết, sau này chẳng có ai dám tới đó đào khoét, lỗ xo chôn ở đó chắc cũng chẳng xảy ra chuyện gì bất ngờ.

Trở lại cổ thành, Tả Đăng Phong lấy Thuần Dương chân khí đánh thức mọi người. Thể chất mọi người không giống nhau, hai người phụ nữ sau khi tỉnh dậy thì chẳng sao, nhưng hai người đàn ông thì phản ứng khá mãnh liệt, không ngừng nôn mửa, Tả Đăng Phong cũng chẳng vội, ọi người nghỉ ngơi nửa ngày.

Bốn người tỉnh dậy không thấy Kim Quy Tử thì đều hỏi, Đại Đầu giải thích lúc ông ta đi tìm trạm khoa học ở Bắc cực thì mất tích.

Mọi người không ngốc, đều nhìn ra có điều bất bình thường, truy hỏi tới làm Đại Đầu bị hớ, khiến mọi người biết họ bị Tả Đăng Phong đóng băng, tuy không ai nói gì, nhưng ai nấy đều nhìn Tả Đăng Phong với ánh mắt đầy sợ hãi và đề phòng, đi theo Tả Đăng Phong thực sự là quá nguy hiểm, lúc nào bị đông cứng cũng không biết.

Tả Đăng Phong chẳng buồn giải thích, hắn đã sớm quyết định sẽ một mình đi tìm món đồ cuối cùng, chẳng dẫn theo ai, đỡ bị vướng chân.

Nghỉ ngơi xong, mọi người khởi hành trở về, do Tả Đăng Phong và Đại Đầu phụ trách kéo xe trượt tuyết, mỗi ngày đi được 500 dặm, trên đường tìm được những rương thực phẩm hồi trước ném xuống, Tả Đăng Phong thăm để ý, thấy đồ ăn bên trong vẫn còn, chỉ có rượu là không thấy, cho thấy Kim Quy Tử thật sự đã trở về.

Thời gian quay về lâu hơn nhiều so với Tả Đăng Phong dự tính, chỉ mỗi khu không người đã mất ròng rã mười ngày, sau đó tiến vào cảnh nội nước Nga, trước tiên tìm ô tô, sau đó tìm máy bay, nửa tháng sau mới bay về tới sân bay Tế Nam.

Buổi trưa họ đổi ô tô đi tới Lâm Truy, ra khỏi nội thành không bao lâu thì có điều dị thường xuất hiện. Hai chiếc ô tô đều bị tắt máy, không khởi động lên được, đổi những cái xe khác, đều bị như vậy.

“Ban ngày ban mặt mà thực gặp quỷ.” Đại Đầu xách búa nhìn quanh.

“Có khí tức khác thường à?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Không có.” Đại Đầu lắc đầu.

“Đi bộ.” Tả Đăng Phong ra lệnh, việc này cực kỳ kỳ lạ, tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Mọi người công trang bị, bắt đầu đi bộ, thấy xe hơi sẽ đều thử khởi động máy, nhưng luôn không có kết quả, Tả Đăng Phong nghi hoặc, lúc này dù cuối mùa thu, nhưng giữa trưa mặt trời vẫn rất chói mắt, dương khí rất nặng, không thể có chuyện tà môn, mà dù có, có hắc và Đại Đầu hai cao thủ tử khí tọa trấn, âm vật cũng không thể từ trong bóng tối quấy nhiễu, rốt cuộc là thứ gì trong bóng tối quấy phá?

Đột nhiên Cổ Trân bước tới kéo tay hắc.

“Cô muốn làm gì?” Tả Đăng Phong khó chịu nhìn Cổ Trân.

“Ở lại đây đi, tới giờ Dậu, tôi sẽ hiện thân gặp cậu...”

438. Q.4 - Chương 438: Vì Cậu Mà Chờ

Tả Đăng Phong trong nháy mắt đã nghe ra đây là giọng của ai, lại thấy ánh mắt Cổ Trân thay đổi, lập tức lùi lại, kéo ra khoảng cách.

“Tôi tìm nhà nào đó nghỉ ngơi một lúc.” Tả Đăng Phong chỉ dãy nhà ở bên phải đường.

Mọi người gật đầu, Cổ Trân đi theo, thời gian bị bám thân rất ngắn, cô không nhận ra được mình vừa có điều dị thường.

“Tả chân nhân, ngài không sao chứ?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Sao cơ?”

“Ngài đang run.” Vạn Tiểu Đường nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong.

“Không sao, đi thôi.” Tả Đăng Phong cười khẽ, ra dấu cô nên đi theo mọi người.

Vạn Tiểu Đường càng thêm nghi hoặc, Tả Đăng Phong rất ít cười, dù cười cũng luôn là cười khổ hoặc cười gằn, nhưng lúc này nụ cười của hắc rất hiền lành và ấm áp, tuyệt không hợp với tính cách âm lãnh của hắc.

Nữ nhân đều có tính cẩn thận, Vạn Tiểu Đường nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, rồi đi tới cạnh Đại Đầu, cúi đầu hỏi nhỏ “Tả chân nhân không có bình thường, có phải bị cái gì bám thân rồi hay không?”

Đại Đầu quay sang nhìn Tả Đăng Phong, quay lại lắc đầu, “Đâu có, đừng có nói nhảm.”

Hai người trò chuyện Tả Đăng Phong đều nghe thấy, nhưng không nói gì, hiện trong lòng hắc không hề bình tĩnh như biểu hiện bề ngoài, vì giọng nói đó chính là giọng của Thôi Kim Ngọc.

Ngọc Phát một trăm hai mươi tuổi thì mất, được chứng nhận Địa tiên vị, chức Địa tiên thường làm thổ địa một phương hoặc làm Hà Thần, khu vực này rất có thể nằm trong phạm vi cai quản của Ngọc Phát, ô tô bị tắt máy chắc do chính cô gây ra, thấy mọi người vẫn tiếp tục đi, nên mới bám vào Cổ Trân bảo hắc ở lại, Địa tiên không có thân thể, không thể xuất hiện ban ngày, giờ Dậu là năm giờ chiều, mặt trời khuất bóng, Ngọc Phát mới có thể hiện thân.

Mọi người nghỉ ngơi trong một tòa nhà rất lớn, người bị nhiễm bệnh trong nhà đều bị xử lý, mọi người tìm thức ăn bắc nước làm cơm.

Lúc này là ba giờ chiều, còn cách giờ Dậu một canh giờ, Tả Đăng Phong ngồi một mình một góc nhắm mắt chờ, mọi người đưa đồ ăn tới, hắc cũng xua tay không tiếp, hắc chưa bao giờ nghĩ sẽ có một ngày có thể gặp lại Ngọc Phát, vì Địa tiên không có quyền quyết định khu vực làm nhiệm vụ, không thể rời khỏi khu vực ấy, hai người gặp được nhau là khả năng rất hiếm.

“Tả chân nhân, ngài không sao chứ?” Đại Đầu đi tới hỏi.

“Không sao, tôi ổn.” Tả Đăng Phong mở mắt đáp.

“Ngài vẫn đang run.” Đại Đầu thân thiết nói.

“Tôi đi ra ngoài một chuyến, các người chú ý an toàn.” Tả Đăng Phong đứng dậy, sắp gặp lại Ngọc Phát đương nhiên hẳn kích động, nhưng hẳn không tự chủ được mà run rẩy là vì trong lòng hẳn mâu thuẫn, hẳn muốn gặp Ngọc Phát, nhưng lại không biết làm sao gặp lại người mà hẳn hẳn đã yêu nhưng không nên yêu này.

“Tả chân nhân, ngài đi đâu?” Đại Đầu sốt sắng hỏi, Tả Đăng Phong biểu hiện quá mức dị thường, Đại Đầu cực không yên lòng.

“Đi gặp cố nhân, không quá mười dặm đâu.” Tả Đăng Phong bỏ rượu gỗ xuống, ra hiệu Thập Tam và Lão Đại ở lại trông coi.

Đại Đầu không hỏi thêm, lão Đại và Thập Tam đều ở nơi này, rượu gỗ cũng ở đây, cho thấy Tả Đăng Phong nhất định sẽ trở về.

Tả Đăng Phong lấy bình rượu rồi xoay người đi ra khỏi phòng, nhìn quanh một vòng, thấy cách năm dặm về phía tây dưới chân núi có một cái sân yên tĩnh, liền đi tới đó.

Sân này trước đây có lẽ là sân trước của một tòa nhà, xây dựa lưng vào núi, mặt tiền nhìn ra đường cái, bên trong có một tòa nhà hai tầng, trong viện có vườn cây, hồ cá, nhưng cây cối đã chết héo từ lâu, hồ cá cũng đã khô cạn, nhưng mấy cái bàn ghế đá trong đình viện thì vẫn còn. Tả Đăng Phong ngồi xuống ghế, ngẩng đầu nhìn mặt trời đang ngả về tây, uống rượu chờ giờ Dậu tới.

Mặt trời vừa lặn, Ngọc Phát đứng giờ xuất hiện, vẫn là một thân áo trắng, tóc búi cao kiểu đạo sĩ, xinh đẹp thanh nhã, giống hệt trước kia.

Ngọc Phát vừa xuất hiện, Tả Đăng Phong bỗng nghĩ ra ngay vì sao hai người lại đứng dịp gặp nhau ở nơi này. Đó là vì hẳn thiếu Ngọc Phát một câu trả lời, một lời từ biệt.

Ngọc Phát xuất hiện cách Tả Đăng Phong gần ba trượng, Tả Đăng Phong đứng bật dậy, hai người đứng đó nhìn nhau chăm chú. Ngọc Phát là tu vi địa tiên, tuy không còn hình thể, nhưng tới đêm có thể dùng linh khí ngưng tụ thành thực thể, đây là điểm khác nhau căn bản giữa Địa tiên và Quỷ hồn, Ngọc Phát là chân thật, nhưng nét mặt cô không có bất kỳ biểu lộ gì, tuy nhiên Tả Đăng Phong vẫn hiểu. Ngọc Phát mặt không hề cảm xúc không phải là trong lòng cô không có sướng vui đau buồn, mà là cô không biết phải biểu đạt từ đâu.

“Tôi đem nội đan tới cho chị rồi trở về Thanh Thủy Quan, trong lúc tán công thì gặp chuyện bất ngờ, bị chính Huyền Âm chân khí của mình đóng băng, chỉ vừa mới tỉnh lại được một thời gian.” Một lúc lâu sau, Tả Đăng Phong trước.

Mặt Ngọc Phát lộ vẻ bi thương, cơ thể cô run run, nhưng cô không nói gì.

“Xung quanh Thanh Thủy Quan đã bị tôi bố trí trận pháp che giấu, nên chị không tìm ra được, sau khi tỉnh lại, tôi có tới Thần Châu phái, tới sơn động chị ở khi còn tại thế.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói tiếp.

“Sao năm đó cậu không chào mà đi?” Ngọc Phát rốt cục cũng lên tiếng, giọng nghẹn ngào.

Tả Đăng Phong không đáp, chỉ nhìn cô. Dung nhan của cô hiện giờ là do cô làm ra, chứ thực sự bây giờ cô đã là một lão bà cả hơn trăm tuổi. Hẳn không biết một lão bà trăm tuổi khi gặp lại người mình yêu lúc còn trẻ thì cảm thấy như thế nào, nhưng hẳn có thể nhìn ra Ngọc Phát lúc này rất kích động và vô cùng bi thương.

“Lúc có được nội đan tôi không trở về Thanh Thủy Quan, mà lại tới đạo quan của chị, tôi làm vậy vốn đã đi ngược lại ước nguyện ban đầu của mình, tôi không biết phải ngoảnh mặt mình như thế nào.” Một lúc lâu sau, Tả Đăng Phong mới trả lời. Lục âm đan có thể làm thịt xương hồi hồn hay không hẳn không biết, vì hẳn chưa từng thử, nói cách khác, lục âm đan có thể cứu sống Vu Tâm Ngữ, nhưng hẳn đã không làm, hẳn bỏ bao nhiêu khổ cực tìm được nội đan nhưng lại đem đi cứu Ngọc Phát, trong mắt hẳn đó chính là hành vi phản bội Vu Tâm Ngữ, nếu còn chào từ biệt Ngọc Phát, sẽ càng thêm có lỗi với người đã khuất.

“Cậu biết tôi muốn gì mà, cậu không nên cứu tôi.” Ngọc Phát lặng lẽ rơi lệ.

“Hai người đều là những người phụ nữ tốt, tôi không thể phụ lòng cô ấy, cũng không thể phụ lòng chị.” Tả Đăng Phong lắc đầu, Vu Tâm Ngữ trước khi chết đã bảo hắn phải cố gắng sống sót, không hề yêu cầu hắn nghĩ cách cứu mình, Ngọc Phát lúc gần chết cũng là tự mình tán công tự bạo, không cho hắn ra tay cứu mình, họ làm vậy chỉ đều vì muốn tốt cho hắn, nhưng Tả Đăng Phong lại chọn cách dùng hết sức báo đáp lại chứ không phải thần nhiên tiếp thu.

“Không ngờ tôi có thể gặp lại cậu.” Ngọc Phát đưa tay che mặt, bật khóc nức nở.

“Chỉ trách tôi quá ích kỷ, tôi không nên cứu chị.” Tả Đăng Phong nhắm mắt, hắn khổ sở biết bao mới tìm được nội đan cứu sống Ngọc Phát, cảm thấy trong lòng mỹ mãn, nhưng bây giờ xem ra hành vi tưởng chừng vô cùng vĩ đại ấy lại làm cho Ngọc Phát hồ thẹn và đau lòng, sống cô độc tới cuối đời.

“Tôi không trách cậu, người chịu nhiều khổ sở nhất chính là cậu, chỉ trách tôi sai, lẽ ra tôi không nên đòi chia sẻ trái tim của cậu.” Ngọc Phát lắc đầu, ngồi xuống khóc nức nở, cô hiểu Tả Đăng Phong khó xử, nhiều năm nay cô đã rất nhiều lần suy đoán suy nghĩ trong lòng Tả Đăng Phong, một người đàn ông trọng tình đồng thời yêu hai người phụ nữ là một việc cực kỳ thống khổ, vì như vậy chính là phụ tình cả hai người.

“Năm đó nếu không có chị làm bạn, tôi đã phát điên rồi.” Tả Đăng Phong đi tới định đỡ Ngọc Phát dậy, nhưng mấy lần đưa tay ra, cuối cùng lại rút tay về.

“Tôi tìm cậu tám mươi tám năm, năm nào tôi cũng đi tìm.” Ngọc Phát đứng dậy, ôm lấy cổ Tả Đăng Phong.

Khí tức của Ngọc Phát giống hệt trước đây, tiên thân Địa và chân nhân chẳng khác gì nhau, nước mắt làm ướt cổ, vô cùng chân thực.

Tả Đăng Phong ôm lấy Ngọc Phát, hắn hiểu yêu một người mà không được người đó đáp lại là đau đớn tới mức nào, Ngọc Phát chính là vì vậy mà sống cô tịch cả một đời, cô hoàn toàn có quyền nhận được một câu trả lời, hắn nhất định phải cho cô một kết quả.

“Là tôi thất thố, cậu đừng cười tôi.” Tả Đăng Phong ôm lấy Ngọc Phát, Ngọc Phát lại đẩy hắn ra.

Tả Đăng Phong nhú mày nhìn cô, lại đưa tay ra ôm lấy cô.

“Tôi già rồi, cậu là đang nhìn thấy hình dáng của tôi khi còn trẻ.” Ngọc Phát lại cố gắng đẩy hắn ra.

“Im miệng.” Tả Đăng Phong ôm chặt lấy cô, “Chị có còn nhớ lần đó, tôi hỏi chị như thế nào mới có thể chứng minh một người có yêu chị hay không, chị đã trả lời như thế nào không?”

Ngọc Phát sững lại, bản thân cô nói cái gì đương nhiên cô nhớ rõ. Năm đó Tả Đăng Phong hỏi cô tại sao không thích Đỗ Thu Đình, cô đã trả lời một tình yêu chân thành là tới chết cũng không thay đổi, nếu một bên chết trước, người còn lại không quên không phụ mới đúng là tình yêu thật sự, Đỗ Thu Đình lãng quên người vợ đã chết, nên không phải là người có được tình yêu chân thành.

“Chị làm được rồi.” Tả Đăng Phong nói khẽ.

“Nhìn thấy cậu tôi vui lắm, chúng ta tới đó nói chuyện.” Ngọc Phát tuy cảm động, nhưng vẫn cố gắng đẩy Tả Đăng Phong ra.

“Tôi không phải Tiên Nhân, không biết quy củ của tiên gia, nếu chị thân cận với tôi, sẽ dẫn tới hậu quả gì?” Tả Đăng Phong từng chữ như chặt đinh chém sắt.

“Cậu muốn làm gì?” Ngọc Phát kinh ngạc.

“Làm chuyện tôi vẫn muốn làm nhưng trước đây không dám làm.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị, nhân sinh quan của hắn bị ảnh hưởng rất lớn bởi tư tưởng nho gia, lúc nào cũng phải lễ nghĩa theo truyền thống, nhưng bây giờ hắn không muốn tuân theo quy củ nữa, hắn muốn làm chuyện người đàn ông nên làm.

“Quá muộn, tôi già rồi, bây giờ tôi không phải nhìn như thế này.” Ngọc Phát vừa lên tiếng, Tả Đăng Phong đã cảm thấy trong lòng trống rỗng, ngẩng đầu lên, đã thấy Ngọc Phát ở cách hắn hơn ba thước.

“Tôi đã biết tấm tích hồn phách của Vu Tâm Ngữ, không lâu nữa tôi sẽ tới tử khí phúc địa gặp cô ấy, tôi sẽ nói hết với cô ấy, cô ấy không trách tôi, người khổ nhất vẫn chỉ có chị mà thôi.” Tả Đăng Phong sử dụng

huyền hình quyết, lại ôm Ngọc Phát vào lòng, trước kia hắn không chạm vào Ngọc Phát là vì hắn cảm thấy không thể phản bội người đã mất, hiện nay Vu Tâm Ngữ vẫn còn hồn phách, hắn đã có cơ hội thỉnh tội, nên có thể giải tỏa cái khúc mắc này.

“Làm sao cậu biết em gái Vu ở tử khí phúc địa núi Côn Luân.” Ngọc Phát không trốn nữa.

” Chương giáo Tử Dương quan nói cho tôi biết, ông ấy không cần phải gạt tôi.” Tả Đăng Phong dùng cả hai tay sờ soạng, thân thể Ngọc Phát không khác ngày xưa chút nào, suy nghĩ và biểu hiện cũng giống hệt năm xưa.

“Ai nha, khoan đừng nhúc nhích, có gì đó không đúng.” Ngọc Phát lắc đầu.

“Sao cơ?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Cậu đã tập âm dương Sinh Tử Quyết, tu vi bị phế làm cho chủ kinh mạch bị tổn hại, Mệnh hồn không thể xuất khiếu, căn bản không thể đi tới tử khí phúc địa...”

439. Q.4 - Chương 439: Khó Trở Về Năm Xưa

Tả Đăng Phong sững sờ, Ngọc Hành Tử năm đó huỷ bỏ tu vi của hắn, khiến hắn không thể cho linh khí đi thông qua mười hai đường kinh lạc, hành khí pháp môn hiện giờ chính là đi qua kỳ kinh bát mạch, Mệnh hồn xuất khiếu nếu phải đi qua tuyến đường này quả là vướng tay chân.

“Tử Dương quan có một thức gọi là sưu hồn quyết, Tử Dương quan có ba vị cao thủ đỉnh cao, hợp lực lại là có thể mang hồn phách của tôi ra ngoài.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi đáp, tuy hắn không nghiên cứu sâu phép thuật Tử Dương, nhưng hắn biết Tử Dương quan có sưu hồn pháp quyết, hắn là tu vi đỉnh cao, lấy sức lực của một người chắc chắn không thể đem hồn phách của hắn ra được, nhưng ba vị cao thủ đỉnh cao đồng loạt ra tay, tất nhiên có thể mang Mệnh hồn của hắn từ trong cơ thể kéo ra ngoài.

“Chắc chắn không việc gì chứ?” Ngọc Phát gật đầu.

“Vạn sự đều có nhân quả, ý trời không thể suy đoán được.” Tả Đăng Phong cảm thấy sợ, nếu không phải Ngọc Phát sớm báo cho, tới lúc hồn phách ly thể chắc chắn sẽ rất tổn công tổn sức, chẳng ngờ thiên ý như vậy, để hắn gặp được người của Tử Dương quan, chỉ có họ mới có thể giúp hắn Mệnh hồn ly thể.

“Chúng ta tới đó nói chuyện.” Ngọc Phát thoát ra khỏi vòng tay Tả Đăng Phong, chỉ vào ghế đá.

Tả Đăng Phong cảm thấy bi thương, đối với hắn, hắn mới chỉ xa cách Ngọc Phát chưa tới một năm, nhưng đối với Ngọc Phát hắn đã rời xa cô chín mươi năm, hắn vẫn còn là người trẻ tuổi, nhưng Ngọc Phát thì không phải, hồi này cô khóc nức nở chỉ vì đó là phản ứng bình thường khi gặp lại người tưởng chừng không còn gặp lại được, bây giờ cô đã bình tĩnh lại rồi, bình tĩnh an hòa mới là tính cách của người già.

“Để tôi nhìn thấy hình dáng lúc mất của chị đi.” Tả Đăng Phong vẫn chưa dịch bước.

“Đừng làm rộn, tôi biết cậu nghĩ cái gì.” Ngọc Phát mỉm cười lắc đầu, cô hiểu Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong làm vậy chỉ là muốn xem cô có có tính thích đẹp của phụ nữ hay không, nếu cô hiện ra bộ dạng lúc đó, Tả Đăng Phong sẽ hết hy vọng, nếu cô vẫn duy trì hình dáng khi còn trẻ, có nghĩa cô vẫn muốn duy trì hình ảnh đẹp để trước mặt người yêu, nếu là vậy, Tả Đăng Phong sẽ cho cô kết quả.

Tả Đăng Phong nhìn Ngọc Phát, không nói gì, nhưng biểu hiện cực kỳ kiên định.

“Tôi già rồi, tâm cũng già, tuy tôi sống có một thân một mình nhưng không buồn khổ, dùng cả một đời để nhớ tới một người đáng để thương nhớ là một điều rất hạnh phúc, cậu đã cho tôi kết cục tốt nhất rồi, ngồi xuống đi.” Ngọc Phát đi tới bên ghế đá, nhìn hắn.

Tả Đăng Phong nhắm mắt lại, tháng năm dài đằng đẵng đã khiến tính cách của Ngọc Phát thay đổi, cô hiện giờ rất tế nhị, khác hẳn tính cách của cô năm xưa.

Đứng một lúc lâu, Tả Đăng Phong mở mắt đi tới ngồi xuống ghế, cầm bình rượu lên uống.

“Tôi chỉ xa chị có một năm, mà chị đã cách xa tôi tới chín mươi năm.” Tả Đăng Phong cười khổ, rốt cuộc hắn đã cảm nhận được cái gì gọi là cảnh còn người mất.

“Cậu vẫn là Tả Đăng Phong của năm đó, nhưng tôi đã không còn là Thôi Kim Ngọc của năm đó nữa.” Ngọc Phát ngồi xuống đối diện Tả Đăng Phong.

“Tôi biết.” Tả Đăng Phong gật đầu, những gì hắn làm không phải là chuyện hắn cần, mà là vì hắn cho rằng Ngọc Phát cần, nhưng nếu bây giờ Ngọc Phát không cần hắn dùng hành động để chứng tỏ hắn nhận cô nữa, thì đương nhiên hắn không làm nữa.

“Cậu có hối hận hay không?” Ngọc Phát thấy Tả Đăng Phong buồn, thì khẽ vuốt ve bàn tay đang cầm bình rượu của hắn.

“Câu hỏi này hắn phải là tôi hỏi chị mới đúng.” Tả Đăng Phong ngửa cổ ực một ngụm.

“Cậu giận rồi, tôi đã là một bà già, trong lòng đã không còn chuyện nam nữ, tới tuổi này mọi thứ đều không còn mong muốn.” Ngọc Phát nói.

“Coi nhẹ được thì tốt, có bỏ đi được trong lòng mới bình tĩnh ôn hòa, ngày đó ra đi không lời từ biệt là tôi không đúng, tôi thiếu chị một lời từ biệt, chị bảo trọng.” Tả Đăng Phong uống cạn bình rượu, đứng dậy. Trong lòng Ngọc Phát quả thật có憾, nhưng Ngọc Phát trong lòng hắn thì sau nhiều năm trôi qua, hình ảnh cô trong lòng hắn đã vượt qua cả bản thân của hắn, căn bản hắn không nên xuất hiện.

“Cậu vẫn cứ cố chấp như vậy, ngồi xuống đi.” Ngọc Phát giữ hắn lại.

“Tôi cần làm ba việc cho Tử Dương quan thì mới có thể đi tới tử khí phúc địa, trước mắt vẫn còn một việc chưa làm xong, mà tôi thì không còn nhiều thời gian nữa, không thể ở thêm.” Tả Đăng Phong cúi đầu nhìn bàn tay Ngọc Phát đang kéo tay hắn.

“Cậu biết cậu muốn làm gì tôi đều đáp ứng cậu mà, sao cậu còn giận như thế?” Ngọc Phát vẫn không buông tay.

“Tôi chẳng muốn làm gì hết.” Tả Đăng Phong thở dài, bị Đóng băng chín mươi năm, khi tỉnh dậy, cảnh còn nhưng người đã mất, hắn thậm chí không dám nghĩ chín mươi năm năm không biết có khiến Vu Tâm Ngữ thay đổi gì không, nếu Vu Tâm Ngữ cũng thay đổi, hắn sẽ hoàn toàn trở thành cô độc thật sự.

“Là tôi không đúng, tôi đã không đặt mình vào hoàn cảnh của cậu.” Ngọc Phát chui vào trong lòng hắn.

“Chết đối với tôi mới thật sự là giải thoát, tôi sát sinh vạn ngàn, lần này hoàn dương phải lấy công chuộc tội, không làm sai thiên địa, không nợ ân tình, tới ngày mất tôi sẽ trả lại linh khí cho trời, tán công tự bạo, không đi tới tử khí phúc địa.” Tả Đăng Phong xoay người đi ra ngoài, hắn cảm thấy rất cô đơn, có nhiều chuyện đã thay đổi, vĩnh viễn không thể bù đắp lại được, chín mươi năm, chuyện gì cũng đều đã thay đổi, chỉ có憾 là vẫn còn như cũ, chỉ có một mình hắn thì có ý nghĩa gì nữa.

“Cậu đừng nói linh tinh, em gái Vu vẫn còn đang ở tử khí phúc địa chờ cậu.” Ngọc Phát bước nhanh theo.

“Chị đã quen những năm tháng không có tôi, cô ấy chắc chắn cũng đã quen, sự xuất hiện của tôi sẽ trở thành quấy nhiễu cô ấy, cũng giống như hôm nay tôi quấy rầy chị.” Tả Đăng Phong vẫn không dừng bước, mờ mịt đi ra cửa.

“Là tôi sai, cậu đừng giận.” Ngọc Phát ôm lấy Tả Đăng Phong từ phía sau.

Tả Đăng Phong không đáp, cũng không quay sang lại, linh khí vận chuyển, linh khí đỉnh cao phát ra làm Ngọc Phát bị đánh văng ra, rồi tiếp tục mờ mịt cất bước, thần thờ bước đi. Sự thay đổi của Ngọc Phát làm hắn bị đả kích nặng nề, Ngọc Phát thay đổi đương nhiên là chuyện bình thường, cũng chính vì đó là chuyện cực kỳ bình thường, nên hắn mới nghĩ ra Vu Tâm Ngữ có thể cũng đã thay đổi, hồn phách của cô cũng một mình vượt chín mươi năm, nếu hai người gặp lại, hắn vẫn là hắn, nhưng Vu Tâm Ngữ không thể lại trở về là Vu Tâm Ngữ của năm đó.

Ngọc Phát đương nhiên không so đấu linh khí với Tả Đăng Phong, chỉ có thể từ phía sau khuyên bảo hắn, cô biết Tả Đăng Phong tức giận không phải là vì cô lạnh nhạt vì hành động thân cận của hắn, mà là vì hắn cảm thấy chỉ có憾 là không thay đổi, còn mọi thứ đều đã thay đổi, ý nghĩ ấy hắn mất hết niềm tin, đã mất đi chỗ dựa duy nhất trong lòng, cuộc sống không còn gì lưu luyến, chỉ cầu được chết cho nhanh.

“Tôi chưa bao giờ quên cậu, cậu đừng như vậy.” Ngọc Phát lo lắng, cô chưa bao giờ nghĩ hai người gặp lại sẽ lại trở thành cục diện thế này.

“Người chị không quên là người của chín mươi năm trước, chứ không phải là tôi bây giờ.” Tả Đăng Phong lắc đầu, mặt trời đã tắt, bóng tối đã bao phủ vạn vật, xung quanh im lặng thê lương.

“Tôi là một trăm hai mươi tuổi mới mất, cậu không thể bảo tôi phải giống với chín mươi năm trước được, nếu cậu cũng giống tôi suốt chín mươi năm cô độc, có một số việc cậu sẽ cảm thấy mờ mịt luống cuống, chúng ta trở thành như vậy lại rất hay, nói thật lòng, tôi rất muốn biết trong thời gian tôi bị cậu Đóng băng cậu đã làm gì.” Ngọc Phát nói.

“Tôi giết Vọng Nguyệt Minh Mỹ, tìm đủ lực âm đan, chị trở về đi thôi.” Tả Đăng Phong thần thờ.

“Cậu lại chui vào ngõ cụt rồi, dù tôi có thay đổi, em gái Vu không thay đổi, cậu không thể vì tôi thay đổi mà giận chó đánh mèo lây cả cô ấy, cô ấy vẫn còn ở tử khí phúc địa chờ cậu, cậu không muốn làm cô ấy thất vọng đấy chứ.” Ngọc Phát vội nói, cô biết Tả Đăng Phong là hạng người gì, biết hẳn khi đã quyết định chủ ý thì sẽ rất khó sửa đổi.

“Khi chờ đợi trở thành thói quen, nó không còn làm đau đớn nữa, nhưng không phải lúc nào chờ đợi cũng sẽ có kết quả, có lúc chờ chỉ vì chờ mà thôi, chỉ vì quen thuộc mà chờ.” Tả Đăng Phong nhìn đóm lửa ở xa xa, đó là ánh lửa trại của đám người Đại Đầu.

“Cậu suy nghĩ lúc nào cũng cực đoan như vậy, cậu nên suy nghĩ tới lúc vui vẻ khi gặp lại em gái Vu mới đúng.” Ngọc Phát nói.

“Đúng, giống như chị vui sướng khi gặp lại tôi đó, chị đi về đi, đừng cản tôi nữa, tôi muốn đi, chị muốn cản cũng không cản được.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói, kiểu nói chuyện của Ngọc Phát so với chín mươi năm trước thay đổi rất lớn, lại còn cứ ra là muốn khai đạo cho người khác, đây chính là thứ làm Tả Đăng Phong tuyệt vọng nhất.

Tả Đăng Phong không quay lại nữa, mà chậm rãi đi về chỗ mọi người nghỉ chân, mọi người đang ngồi vây quanh đống lửa nói chuyện phiếm, thấy Tả Đăng Phong có vẻ không vui, thì không ai dám quấy rối.

“Ra ngoài nổ máy xe đi, rời khỏi nơi này.” Tả Đăng Phong lại móc một bình rượu.

“Tả chân nhân, sáng sớm mai hãy đi.” Đại Đầu thấy mọi người đã bồn ba đã lâu, chưa hề được nghỉ ngơi đành hoảng.

“Đi khỏi đây, ngay bây giờ.” Tả Đăng Phong uống ừng ực, cây cột tinh thần của hắn đã vỡ nát, hắn không còn suy nghĩ muốn tới tử khí phúc địa, nếu không còn cần tới đó, thì giao dịch với Tử Dương quan không cần phải quan tâm tới nữa, suy nghĩ duy nhất hiện giờ trong lòng hắn là tới lúc nào hắn mới chết đi được, vì hắn cảm thấy trời xanh đối với hắn quá bất công.

Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong vẻ mặt không lành, lập tức dẫn người đi ra ngoài nổ máy ô tô, những người khác cũng không dám chần chờ đều đi ra hết, chỉ còn lại Tả Đăng Phong và Lão Đại Thập Tam ở trong phòng.

Bây giờ chỉ có hơi rượu cay mới làm Tả Đăng Phong cảm thấy mình còn sống, uống hết một bình, lấy thêm bình nữa, uống hết, lại mở bình mới.

Hắn đã uống tới bình thứ ba, trước nay hắn chưa bao giờ cho phép mình uống say, vì hắn phải giữ mình luôn tỉnh táo để xử lý vấn đề, nhưng bây giờ hắn không thèm để ý gì nữa, hắn vốn tưởng gặp lại Ngọc Phát sẽ vô cùng ấm áp, hết sức tình cảm, nhưng kết quả lại nhận ra đối phương đã không còn là Ngọc Phát năm đó, cô đã thay đổi, biến thành một người khác, chỉ còn một mình hắn là không thay đổi.

“Tả chân nhân, ô tô vẫn không nổ máy được.” Chốc lát sau, Đại Đầu chạy vào.

Tả Đăng Phong nổi giận, ném bình rượu xuống vọt ra ngoài, túm lấy cái xe hơi đám đông đang cố gắng nổ máy ném ra xa, Chuyển Sơn Quyết không ngừng vung ra, mấy chiếc ô tô quanh đó cũng bị ném sạch.

“Đi bộ.”

440. Q.4 - Chương 440: Đại Bi Đại Hỉ

Bộ dạng điên cuồng của Tả Đăng Phong làm mọi người lập tức gánh trang bị chạy theo, trên đường đi gặp phải xe hơi cản đường, Tả Đăng Phong đều đánh văng đi hết.

Mọi người đi theo phía sau, trong lòng nơm nớp lo sợ không ai dám hỏi, càng không dám khuyên can.

“Cậu không phải muốn nhìn thấy tôi lúc chết hay sao, tôi cho cậu xem” Ngọc Phát hiện thân lần nữa ngăn cản Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong lúc này đã say, ánh mắt mông lung nhìn lên, thấy mái đầu đầy tóc bạc của Ngọc Phát, đáng vẻ thanh nhã nhưng phong sương, vẻ đẹp ngày xưa đã không còn thấy đâu nữa.

Tả Đăng Phong ngẩn ra, gào lên, “Chị coi thường tôi! ”

Mọi người đều nghe thấy tiếng gào run rẩy của Tả Đăng Phong, âm thanh ấy không hề giống giọng nói của người sống, nó ẩn chứa rất nhiều bi ai và phẫn nộ khiến mọi người không rét mà run

“Tử Dương quan Mộ Vũ ra mắt Nguyên Quân.” Đại Đầu nhờ khí tức đối phương nhận ra ngay bà lão này là Tiên Nhân hiện thân.

“Cậu với họ đi trước đi, tôi có mấy lời muốn nói với Tả chân nhân.” Ngọc Phát phát tay với Đại Đầu .

Đại Đầu vội dẫn mọi người đi trước, chỉ còn lại Tả Đăng Phong và Ngọc Phát.

“Tôi làm sao cam lòng coi thường cậu, lúc đó tôi vốn không muốn sống nhưng là tôi không chết được.” Ngọc Phát lại quay về dáng vẻ thời trẻ bước tới gần Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong ôm lấy Ngọc Phát, rốt cuộc hắn đã hiểu những chữ Ngọc Phát viết đằng sau tấm ảnh của hắn “Nguyên dành tấm thân bất tử vạn năm cho người tôi yêu kiếp này” mang theo tình cảm đau thấu tim gan mà không làm được gì vào lúc đó là thế nào.

“Tôi nên làm gì bây giờ, tôi đã làm hết sức mình, không một giây nào lười biếng, tôi cũng chưa bao giờ muốn từ bỏ, sao kết quả lại trở thành như vậy?” Tả Đăng Phong cố nén không rơi nước mắt, có ai hiểu được hắn đã trải qua bao nhiêu gian khổ, có ai hiểu được hắn đã cô độc và khổ cực tới mức nào.

“Cậu không muốn lãng quên quá khứ, không nỡ buông tay, đó chính là nguyên nhân làm cho cậu đau khổ.” Ngọc Phát dịu dàng an ủi.

“Chị có thể quên sao?”

“Nếu tôi thật sự quên thì không hiện thân gặp cậu. Tôi biết gặp lại nhau là chỉ thêm một lần đau đớn, nhưng tôi vẫn không kềm lòng mình được.” Ngọc Phát nỉ non.

“Thôi Kim Ngọc, chị bảo tôi nên làm gì?” Tả Đăng Phong nghiêng người dựa vào bên rào chắn bên đường, hắn đang đau khổ, lại uống quá nhiều, nên không còn đứng vững được.

“Tạo phúc cho xã tắc, để khi tuổi thọ kết thúc sẽ được đi vào tử khí phúc địa gặp em gái Vu, đó cũng là tâm nguyện ban đầu của cậu.” Ngọc Phát dịu dàng.

“Người tôi muốn là ở cô ấy ở Thanh Thủy Quan chín mươi năm trước, có còn là cô ấy không? ” Tả Đăng Phong mờ mịt hỏi.

Ngọc Phát không trả lời, cô biết năm tháng ảnh hưởng như thế nào với con người. Cô biết Vu Tâm Ngữ bây giờ và chín mươi năm trước đương nhiên sẽ có thay đổi, Vu Tâm Ngữ mà Tả Đăng Phong muốn kia, suốt đời hắn không thể nào gặp lại được nữa.

“Nếu thời gian có thể quay ngược lại, nếu tôi hiến thân cho cậu, cậu có còn đẩy tôi ra nữa không? ” Ngọc Phát khẽ hỏi.

“Không. Tôi sẽ chọn đi cùng với chị, không còn coi mình là kẻ siêu phàm đi cứu cô ấy nữa, không còn vì mang ơn mà nghĩ trăm phương ngàn kế đi báo đáp cô ấy. Tôi chỉ đứng trên lập trường của mình mà không cân nhắc tới cảm nhận của người khác, tôi là người ích kỷ chứ không phải người vĩ đại.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Cậu nhất định phải cố gắng sống sót đi tới tử khí phúc địa, sau đó có thể vĩnh sinh bất tử. Một trăm năm chỉ là trong nháy mắt, cậu và em gái Vu có thể tìm lại được nhau thế đã là tốt lắm rồi.” Ngọc Phát mỉm cười rơi nước mắt, tuy cô biết Tả Đăng Phong là người nặng tình, nhưng đây là lần đầu tiên hắn thừa nhận mình hối hận vì năm đó đã không giữ lấy cô.

“Tôi chỉ muốn trở lại quá khứ, không muốn cái gì khác nữa.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Không ai có thể trở lại quá khứ.” Ngọc Phát thở dài.

Trong đầu Tả Đăng Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, đáng tiếc nó chỉ lóe lên một cái rồi biến mất.

Tả Đăng Phong vội vận linh khí làm già rượu, chỉ chốc lát sau, đầu óc đã lại trở về tỉnh táo.

“Chị đã là một vị tiên, chị bảo trên thế gian, âm dương và nhân quả tuần hoàn có phải lúc nào cũng hoàn toàn cân đối, không bao giờ bị lệch hay không?” Tả Đăng Phong rút một bình nước ra uống một hớp.

“Nhân quả tuần hoàn thiên đạo cân đối?” Ngọc Phát nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong, cô không hiểu vì sao tâm tình của Tả Đăng Phong lại thay đổi nhanh như vậy.

“Chị có cảm thấy tôi đã gặp phải nhiều chuyện đau khổ như vậy, nếu chỉ đưa tôi tới tử khí phúc địa thì có phải là quá thiệt thòi cho tôi hay không?” Tả Đăng Phong nghiêm nghị hỏi.

“Âm dương có lúc tròn lúc khuyết, thiệt thòi hôm nay ngày mai sẽ được bù đắp, thời gian bù đắp có thể sẽ rất dài, kéo tới kiếp sau hoặc có khi tới cả kiếp sau sau nữa.” Ngọc Phát đáp

“Thật? Tôi hỏi chị, thiên đạo có tuần hoàn hay không? Có cái luật ‘Hữu tâm làm điều thiện thì việc thiện đó không được thưởng, Vô Tâm làm điều ác thì điều ác đó không bị phạt’ hay không?” đầu óc Tả Đăng Phong đang suy nghĩ rất nhanh.

“Không. Lòng người mâu thuẫn phức tạp, không thể phân rõ lòng người là thiện hay ác, nên mọi ưu khuyết điểm của con người đều lấy kết quả sau cùng làm chuẩn.” Ngọc Phát nghiêm nghị trả lời.

“Đó mới thực sự là thiên đạo, đó mới thực sự là công bằng.” Tả Đăng Phong gật gù.

“Cậu đang nghĩ cái gì?”

“Sao bây giờ chị lại biến thành bộ dáng này?” Tả Đăng Phong không trả lời câu hỏi của Ngọc Phát .

“Tôi chỉ quản hạt phạm vi 200 dặm quanh đây, tôi không biết nguyên nhân gây ra tai nạn hiện giờ. ” Ngọc Phát lắc đầu.

“Tôi hiện đang làm những việc để cứu vớt thiên hạ muôn dân, nếu tôi cứu vớt được cả thế giới, vậy công lao của tôi sẽ được đối lấy tương thưởng như thế nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Việc này quá quan trọng, tôi không kết luận được.” Ngọc Phát lắc đầu.

“Tôi không trách trời. Trời vốn thương người có tâm, những việc tôi làm hiện giờ cũng chỉ để được thưởng mà thôi. Hồi nãy chị đã nói, mặc kệ điểm xuất phát là gì, chỉ cần kết quả đúng là có công là được. Nếu tôi cứu cả thế giới, vậy công lao của tôi sẽ là rất lớn, ông trời không thể vì động cơ của tôi bất chính mà không khen thưởng cho tôi, thế nên tôi sẽ cứu tất cả mọi người để được khen thưởng.” Tả Đăng Phong hưng phấn nói.

Ngọc Phát không trả lời ý nghĩ kỳ cục và điên cuồng của Tả Đăng Phong. Động cơ của hắn quá sức không thuần khiết, nhưng nếu hắn thật sự cứu được thế giới, vậy công đức của hắn có thể che mờ cả nhật nguyệt, nếu chỉ cho hắn tới tử khí phúc địa thì quả thực là quá thiệt thòi cho hắn.

“Dù có trở thành Tiên Nhân cũng không thể thay đổi được.” Ngọc Phát trầm ngâm một lúc lâu lắc đầu, dù Tả Đăng Phong thật sự lập được công lớn, thì nhiều nhất cũng chỉ có thể bạch nhật Phi Thăng, vậy cũng vẫn không thể thay đổi được những chuyện đã xảy ra.

“Tôi không muốn trở thành Tiên Nhân, tôi chỉ muốn trở lại quá khứ, tôi muốn được bắt đầu lại từ đầu.” Tả Đăng Phong hưng phấn tới run người, “Chương giáo Tử Dương quan đã từng dùng mấy thời gian trở về thời Nam Bắc triều, theo lời ông ấy nói thì cái máy đó hiện đang bị hư, nhưng dù nó có hỏng thì cũng có thể sửa lại được, tôi muốn dùng nó để trở về quá khứ .”

“Việc này đi ngược lại thiên đạo, Tam Thanh không cho phép.” Ngọc Phát cau mày lắc đầu.

“Nếu không được đi tôi không làm gì nữa, tôi sẽ ở lại đây chờ chết, để cho người khác đi cứu vớt nhân loại.” Tả Đăng Phong đuổi chân.

“Cậu đối với thiên đạo nên nói năng tôn kính, ngông cuồng quá sẽ làm Tam Thanh không thích.” Ngọc Phát bắt đầu nhìn Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong tuy tâm tư kín đáo nhưng làm việc xảo quyệt tàn nhẫn, không đi theo lẽ thường đường ngay.

“Nếu có chút xú như thế mà Tam Thanh không có lòng độ lượng dung người, họ đã không phải là Tam Thanh. Hơn nữa nếu tôi mà cứ cung kính, họ mới không để ý tới tôi.” Tả Đăng Phong bĩu môi.

“Dù cậu có làm chuyện gì tôi cũng đều ủng hộ cậu.” Ngọc Phát mỉm cười, cô không tin Tả Đăng Phong có thể đạt được điều hấn muốn, nhưng hấn đã tỉnh lại thì đây chắc chắn là một chuyện tốt.

“Bây giờ tôi phải đi, chị viết lại đầy đủ ngày sinh tháng đẻ, tên tục danh của cha mẹ, những món đồ chị yêu thích trước năm hai mươi lăm tuổi, hai tháng sau tôi sẽ trở về tìm chị.” Tả Đăng Phong đứng dậy nói với Ngọc Phát.

“Cậu muốn làm gì?” Ngọc Phát nhướng mày Tả Đăng Phong, hấn luôn nghĩ tới những điều người thường không bao giờ dám nghĩ tới, nên rất khó đoán ra được suy nghĩ của hấn.

“Theo chị tôi muốn làm gì?” Tả Đăng Phong ngửa đầu uống hết nước trong bình.

“Hỏi tôi còn trẻ, tôi rất ghét những tên đàn ông quên đi tình cảm, bất trung bất nghĩa.” Ngọc Phát khẽ cười, Tả Đăng Phong lúc nào cũng có thể vô tình kích thích tiếng lòng của cô.

“Không liên quan gì tới Vu Tâm Ngữ, dù sao thì chị cũng không giận tôi. Tôi sẽ bày trận, khi tới lúc tôi sẽ để chị ở trong trận pháp, để chị ở đó ba ngày ba đêm. Thời gian cấp bách, tôi phải mau mau đi lập công đây.” Tả Đăng Phong nhếch miệng cười, xoay người rời đi. Hấn tin tưởng âm dương là cân bằng, trả giá nhiều thì sẽ lấy lại được nhiều, gặp nhiều khó khăn như vậy thì phải có kết quả tốt, nếu không thì sẽ trái với thiên đạo.

Ngọc Phát đứng ngây ra nhìn theo Tả Đăng Phong rời khỏi, suy nghĩ của Tả Đăng Phong quá điên cuồng, vốn không thể nào thực hiện được, nhưng điều đó lại giúp cho hấn có hy vọng, mà có hy vọng nghĩa là có động lực, dù kết quả có ra sao thì thời gian còn lại này của hấn cũng đều vui vẻ và phong phú.

“Đi về đi, nhớ ghi càng tỉ mỉ càng tốt.” Tả Đăng Phong đi được mười mấy bước thì hơi quay lại phất tay với Ngọc Phát .

Ngọc Phát xua tay đáp lại, mỉm cười từ biệt.

Lão Đại và Thập Tam đã ở trên mui xe sẵn, đám Vạn Tiểu Đường cũng đã ở đó, thấy Tả Đăng Phong đi tới vội vàng chạy vào nổ máy xe, lần này nổ máy rất thuận lợi.

“Đã bắt mọi người chờ lâu.” Tả Đăng Phong bước lên xe.

Mọi người ngây ngẩn, Tả Đăng Phong hỏi nãy còn đau khổ và giận dữ, vậy mà bây giờ đã chuyển thành mặt mày hớn hớn, lại còn nói năng rất lịch sự.

“Ồ, hỏi nãy tôi uống nhiều rượu quá nên thất thố, mọi người lên xe đi thôi.” Tả Đăng Phong lại vẫy tay chào Ngọc Phát .

Ngọc Phát mỉm cười đáp lại

Mọi người đương nhiên không tin câu giải thích này nhưng họ đã quen cái tính điên điên khùng khùng và hỉ nộ vô thường của hấn, thật ra thì họ đều đã cư xử với hấn chẳng khác gì với người điên.

Tả Đăng Phong quay sang nhìn Đại Đầu. Đại Đầu là đệ tử Tử Dương quan, phải tìm cách từ trong miệng y moi lấy thông tin chính xác về mấy thời gian.

Nhưng rồi Tả Đăng Phong lại đổi ý. Đại Đầu tuy còn trẻ nhưng tính tình lại trầm ổn, nói năng giữ kẽ, khác hấn tên sư bá béo tròn dãn dãn của y, tên kia vừa ghiền rượu lại còn nói nhiều, xem ra moi thông tin từ lão béo đó còn hay hơn...

441. Q.4 - Chương 441: Tìm Quan Tài

Lâm Truy thuộc Sơn Đông, Cổ Trần nguyên quán ở Sơn Đông, cực kỳ quen thuộc địa hình Sơn Đông, nên cô phụ trách lái xe, đi thẳng về hướng nam, tới Lâm Truy.

Mọi người cực kỳ kiêng kỵ Tả Đăng Phong, nên có hấn ở trên xe, mọi người đều không dám trò chuyện. Tả Đăng Phong cảm thấy bầu không khí lúng túng, bèn tìm cách thay đổi không khí, dù sao mọi người đều là chiến thắng trở về, chứ không phải thất bại tan tác mà về.

“Đây là cái gì?” Tả Đăng Phong chỉ một vật nho nhỏ trên ô tô.

“Là máy nghe nhạc và phát tin tức, giống giống máy quay đĩa của thời Dân quốc, ngài có muốn nghe thử không?” Cổ Trần hỏi.

“Ừ.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Cổ Trần nhấn vào một cái nút, trong máy vang lên tiếng kèn, quyến với tiếng hát của một nữ ca sĩ, nghe rất lạnh lốt trong trời, không bị tạp âm như máy quay đĩa.

Nhưng Tả Đăng Phong nghe được một lúc thì cau mày, ca từ của bài hát thực vô cùng tùy tiện, hơn nữa chữ này dính với chữ kia rất khó nghe rõ, không giống thời Dân quốc, từ nào ra từ ấy, hát rất rõ ràng, châu tròn ngọc sáng.

“Không hay?” Cổ Trần thấy Tả Đăng Phong cau mày, vội hỏi.

“Hay, như quả phụ đang khóc tang.” Tả Đăng Phong nói.

Mọi người cười vang, tuy Tả Đăng Phong lúc nào nói chuyện cũng nghiêm mặt, nhưng rõ ràng là hấn đang đùa.

“Đổi sang cái khác vui hơn.” Cổ Trần đổi đĩa nhạc, Tả Đăng Phong cầm lấy đĩa nhạc, mới thấy nó nhỏ hơn cái đĩa nhạc thời Dân quốc rất nhiều, cũng không phải màu xám đen, mà là màu trắng bạc.

Tiếng nhạc lần này là một bản hợp ca, Tả Đăng Phong nghe một chút, lại cau mày.

“Cái này cũng không hay?” Cổ Trần hỏi, Tả Đăng Phong ngồi ở bên cạnh cô, nên cô nhìn thấy ngay vẻ mặt hấn.

“Hay, cứ như Diêu tỷ đang ôm khách.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Tả Đăng Phong chỉ nói hai câu đã làm bầu không khí hoàn toàn thay đổi, ai nấy đều tham gia đề cử bài hát cho hấn, Tả Đăng Phong xua tay, “Không nghe nữa, Lâm Truy cách đây không xa, hai cái lò xo chôn dưới đất chừng hai mươi mét, tới thị trấn thì dừng lại, tìm chút công cụ để đào bới.”

“Tả chân nhân, ngài có thể tìm được chỗ đó không?” Đại Đầu hỏi.

“Có thể, xung quanh nó có hai ngọn núi.” Tả Đăng Phong đáp. Chín mươi năm không đủ để thay đổi thể núi, chỉ cần quan sát những ngọn núi là hấn có thể tìm ra nơi nằm xưa.

Tới thị trấn, Cổ Trần dừng lại, mọi người xuống xe tìm công cụ, Tả Đăng Phong ý muốn nói là xẻng, nhưng hấn không cho thấy, Cổ Trần và người binh sĩ nam kiến nghị sử dụng máy xúc, Tả Đăng Phong gật đầu đồng ý.

Cổ Trần và binh sĩ nam mỗi người lái một cái máy xúc, máy này có cánh tay dài và đầu móc đất, di chuyển bằng bánh xích giống hệt xe tăng, chỉ mỗi tội tốc độ không nhanh.

Hai chiếc máy xúc đi trước, Vạn Tiểu Đường lái một chiếc xe chở dầu đi theo sau, Tả Đăng Phong, Đại Đầu và binh sĩ hải quân phụ trách giết những người bệnh xông tới, tới hừng đông, mọi người đã tới chỗ Tả Đăng Phong chỉ, khu vực này vẫn rất hoang vu, vẫn giữ đúng dáng vẻ chín mươi năm trước, chỉ khác chăng là ở chỗ lăng mộ Khương Tử Nha mọc rất nhiều bụi cây gai.

Đi tới nơi, Tả Đăng Phong lại nhớ tới cảm giác ngày đó suýt chết ở đây, may mà có kim điều chỗ hấn chạy thoát.

“Tả chân nhân, khu vực này âm khí rất nặng, năm đó phải chết rất nhiều người hay không?” Đại Đầu cau mày.

“Mao sơn chưởng giáo Đỗ Thu Đình ở đây bày Lục Đạo Luân Hồi đại trận, dùng ba mươi sáu vị cao thủ tử khí của Đạo môn, để cùng chín Ninja hàng đầu của Nhật và hơn vạn quân Nhật đồng quy vu tận.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp.

“Chuyện lớn như vậy sao lại không có lan truyền ra ngoài?” Đại Đầu nghi hoặc hỏi.

“Người biết chuyện hầu như đều đã chết sạch, chẳng còn lại mấy người.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Có lẽ chính phủ đã phong tỏa tin tức, chủ nghĩa duy vật không cho phép chủ nghĩa duy tâm tồn tại, nếu không sẽ gây bất lợi cho sự ổn định của xã hội.” Đại Đầu gật đầu.

“Chủ nghĩa duy vật khoa học là đúng, chủ nghĩa duy tâm của tôn giáo có sự hạn chế, nhưng nếu khoa học kỹ thuật phát triển tới đỉnh cao, thì sẽ biết cách dùng chủ nghĩa duy vật để giải thích tất cả những hiện tượng của chủ nghĩa duy tâm, nếu khoa học kỹ thuật không có đạt tới giai đoạn đó, thì không nên gấp gáp giải thích, đợi tới sau này hãy nói.” Tả Đăng Phong cũng gật đầu.

“Hừm, quốc gia hiện nay cho phép phát đạo hai giáo tồn tại, nhưng không cho phép phát triển mạnh.” Đại Đầu nói.

“Nếu tôi là người đang nắm quyền tôi cũng sẽ làm như vậy, chỉ cần không uy hiếp tới tôi, tôi sẽ cho phép nó tồn tại, để tôi đốt mớ bụi gai kia trước, các người nghỉ ngơi chút đi.” Tả Đăng Phong ngắt đầu xác định chiều gió, rồi lướt sang hướng bắc bắt đầu phóng hỏa.

Nơi này Ngũ hành đầy đủ, có thể bày trận, Tả Đăng Phong bố trí một trận pháp rộng tám dặm, để sức nóng và ánh lửa không thu hút người nhiễm bệnh tới.

Lúc này là lúc sáng sớm, lửa mạnh làm nhiệt độ chung quanh tăng cao, mọi người ngủ rất thoải mái, Tả Đăng Phong lấy lương khô và nước đun cho lão Đại và Thập Tam, sau đó nhắm mắt nghỉ ngơi, tới mười giờ sáng, Tả Đăng Phong mới bảo mọi người bắt đầu làm việc.

“Đào từ hướng này đào xuống.” Tả Đăng Phong căn cứ vật tham chiếu tìm ra lối ra của mộ đạo.

Hai người lập tức khởi động máy xúc, Tả Đăng Phong bảo Cổ Trân, “Hai người tách ra đào, cô đi sang mặt phía bắc cách đây trăm bước.”

“Hai cái lỗ xo bị phân ra hai nơi à?” Đại Đầu hỏi, Quan Khí Thuật không dò được khí tức của kim loại.

“Không phải, đều ở dưới này.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Vậy ngài đào mặt phía bắc làm gì?” Đại Đầu không hiểu.

“Năm đó tôi không nhìn thấy trong lăng mộ có quan tài, nhưng tôi cảm thấy quan tài nên ở đây, nên tôi muốn đào ra nhìn.” Tả Đăng Phong đáp.

Tả Đăng Phong tuy nói không to, nhưng mọi người đều đang ở ngay đó nên đều nghe thấy rõ, ai nấy đều lộ vẻ hưng phấn, Khương Tử Nha là một tồn tại chẳng khác gì Thần Tiên trong truyền thuyết, có thể nhìn thấy xác ông ta rõ ràng là chuyện may mắn hiếm có.

Cổ Trân và kia binh sĩ nam cùng nhau đào, cái máy to này có hiệu suất cực kỳ kinh người, gấp trăm lần sức con người, khu vực này ít có đá, nên tốc độ đào móc rất nhanh, nhưng máy xúc không thể đào sâu hơn hai mươi mét, nên giữa đường phải đào ra một cái đường đi, sau đó mới đào xuống tiếp được, nên bị mất thời gian.

Tả Đăng Phong không hề lo hai cái lỗ xo bị người khác lấy mất, vì năm đó ở nơi này chết quá nhiều người, nhất định luôn có âm hồn quanh quẩn, quỷ khóc cả ban ngày, không ai dám tới nơi đây, nhất là hồi đó dân bản xứ ở đây đã dọn sạch vật chôn cùng, nên người bên ngoài đều tưởng trong lăng mộ đã rỗng tuếch, nên không còn ai lại tới cái nơi quỷ ám này làm gì nữa.

Tới chạng vạng, cái máy xúc ở mặt nam dừng lại.

“Tả chân nhân, xẻng xúc đụng phải vật cứng, hình như là quả cầu đá.” binh sĩ nam lộ đầu ra hô lớn.

“Chệch qua hướng đông một chút.” Tả Đăng Phong cúi đầu, nắm đó chuyện chôn quả cầu đá chính là do hắn chỉ đạo, nên chôn ở chỗ nào hắn biết rất rõ.

Máy xúc lập tức dịch sang hướng đông, tiếp tục xúc xuống, quả nhiên bắt được vật cứng, máy xúc từ từ móc vào, một lúc sau đã moi được cái vật kia ra.

Máy xúc chậm chậm di động, móc cái lò xo mang lên mặt đất, Đại Đầu nhanh chóng chạy tới lấy máy ra đo, “Là nó, chỉ có điều hàm lượng rất thấp.”

“Mang đi.” Tả Đăng Phong gạt đầu, kết quả như thế nằm trong dự liệu của hắn.

“Làm sao mang đi?” Đại Đầu cau mày nhìn cái lò xo khổng lồ.

“Không mang đi chẳng lẽ bỏ lại?” Tả Đăng Phong xoay người sang hướng bắc, Cổ Trần thao tác máy xúc không bằng binh sĩ nam, hơn nữa cô lại đào theo phạm vi rộng, nên mới chỉ đào xuống được khoảng mười mét.

“Nghỉ một lát rồi đào tiếp.” Tả Đăng Phong hô lớn.

Cổ Trần tắt máy, nhảy xuống, rót dầu mỡ vào chỗ nối đầu xúc.

“Tả chân nhân, đủ rồi.” Đại Đầu hưng phấn chạy tới chỗ Tả Đăng Phong, mọi người lần này đi Bắc cực hành trình không thuận lợi, may mà sau khi chấp vá lung tung rốt cục cũng tập hợp đầy đủ thiên thạch.

“Nghỉ ngơi nửa canh giờ.” Tả Đăng Phong gạt đầu.

Lúc này đã là cuối thu đầu đông, nhiệt độ buổi tối rất thấp, mọi người đẩy ngã một gốc cây chết, bỏ ra nhóm lửa.

“Cơm nước xong hai người các người suốt đêm đào xuống dưới cho tôi.” Tả Đăng Phong nhìn Cổ Trần và binh sĩ nam.

Hai người gạt đầu.

“Hai người các người ở trên xe nghỉ ngơi, ngày mai phụ trách lái xe về Hà Nam.” Tả Đăng Phong nhìn Vạn Tiểu Đường và binh sĩ hải quân.

Hai người kia gạt đầu.

“Tôi ngủ nửa đêm, cậu ngủ nửa đêm.” Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu, nhất định phải có người áp trận, xử lý tình huống bất ngờ.

Đại Đầu cũng gạt đầu.

“Tả chân nhân, sao ngài lại muốn đào tìm quan tài của Khương Tử Nha?” Đại Đầu do dự hỏi, hắn có thể nhìn ra Tả Đăng Phong không còn nhiều thời gian, biết Tả Đăng Phong không phải đơn thuần vì tò mò mà ở đây lãng phí thời gian.

“Tôi muốn tìm sách trời.” Tả Đăng Phong đáp, “Sách trời là sách do Tiên Nhân thượng cổ truyền cho Hoàng Đế, sau này rơi vào tay Khương Tử Nha, Khương Tử Nha chỉ truyền lại kỹ môn độn giáp, còn phần còn lại ông ta giữ lại cho riêng mình, những thứ đồ này có lẽ sẽ xuất hiện trong lăng mộ của ông ta.”

“Ngài tìm sách trời để làm gì?” Đại Đầu lại hỏi.

“Sách trời là do Tiên Nhân truyền xuống, ghi chép trong đó chắc chắn rất tinh diệu, tôi không có thời gian nghiên cứu, nhưng nếu tìm được, sẽ để lại cho các người sau này chậm rãi tìm tòi.” Tả Đăng Phong cười, sách trời chia làm bốn bộ phận, 13 chương binh pháp chia làm hai quyển, 12 chương cô hư pháp, 1080 cách kỹ môn độn giáp, những thứ đồ này đối với hắn đã không còn dùng được, nhưng nếu có thể lấy được hai quyển sách luyện khí cho các nhà khoa học hiện đại, sẽ làm tăng cao khả năng họ sửa được máy thời gian.

Mọi người đều thổn thức, họ biết thời gian còn lại của Tả Đăng Phong không nhiều, nên dù hắn có hành vi thất thường gì họ cũng đều bao dung, không hận hắn.

Mọi người ăn cơm tối xong, phân nhau ra làm việc. Tả Đăng Phong mang theo lão Đại và Thập Tam nằm cạnh đồng lửa nghỉ ngơi, tới giờ tý tỉnh lại thế cho Đại Đầu, hai cái máy xúc cùng đào móc, tốc độ tăng

nhANH. Tới rạng sáng, hai người đào tới chỗ đỉnh mộ bị sụp, Tả Đăng Phong bảo Cổ Trân đi ra, tự mình điều khiển máy xúc đào xuống. Chủ mộ thất vô cùng trống trải, bên trong không có quan tài, Tả Đăng Phong chỉ huy máy xúc hủy luôn mộ thất, các dấu hiệu cho thấy quan tài của Khương Tử Nha nằm ở bên dưới chủ mộ thất...

442. Q.4 - Chương 442: Chân Thân Khương Thượng

Lúc này sắc trời đã sáng choang, mọi người đều tụ tập ở bên cạnh mộ thất mà xem. Tả Đăng Phong ngồi xuống kiểm tra mặt đất, nền mộ thất lát gạch xanh, gạch xanh này không phải là gạch xám bị nung thành, mà là gạch màu vàng, nghĩa là gạch chưa được nung.

“Thù Mộ Vũ, phía dưới có khí tức gì dị thường không?” Tả Đăng Phong hỏi, gạch chưa nung không có tính hỏa, có thể giấu giếm khí tức của âm chúc thổ ngưu.

“Khí tức khác thường thì không có, nhưng có một khí rất yếu.” Đại Đầu lắc đầu, vì thời gian đã quá lâu, địa khí của nơi này không còn rõ rệt.

“Tiếp tục đào xuống.” Tả Đăng Phong nói với binh sĩ nam.

Người kia lập tức đào xuống, lớp gạch vàng chỉ dày chừng năm mươi cen-ti-mét, qua lớp gạch này, xuất hiện một lớp gỗ.

Gỗ làm cả cây, nối liền với nhau, thân nào cũng to cỡ tô cơm, có thể thấy được những thanh gỗ hoa văn nhẵn nhụi, bên trong có màu vàng nhạt.

“Tả chân nhân, có phải là hoàng tràng đề hay không?” Đại Đầu bỗng hỏi.

Mọi người đều kinh ngạc, họ không hoàng tràng đề là cái gì, nên quay sang nhìn Tả Đăng Phong.

“Hoàng tràng đề là lăng mộ tử cung chuyên dụng của đế vương đời Hán, chính là lớp gỗ điệp thô bao bên ngoài quan tài, có tử cung nhất định sẽ có quan tài, nhưng theo lý thuyết chử hầu không có quyền sử dụng hoàng tràng đề, nếu không sẽ là vượt lễ nghi.” Tả Đăng Phong cau mày giải thích.

“Tả chân nhân, vậy làm sao?” Binh sĩ nam lộ đầu ra hỏi.

“Lái nó đi đi, phần còn lại để tôi xử lý.” Tả Đăng Phong phát tay.

“Tả chân nhân, Quan tài của Khương Tử Nha có phải ở ngay dưới này hay không?” Cổ Trân chạy tới hỏi.

“Chắc chắn, hoàng tràng đề là vật chuyên dụng của đế vương, cũng có khi được ban thưởng cho chử hầu đại phu, nhưng Khương Tử Nha năm đó là lén lút chôn ở chỗ này, ông ta không có thánh chỉ cho về Chu quốc để mai táng, nên nếu ông ta sử dụng hoàng tràng đề chính là vượt lễ.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Ở bên dưới là tốt rồi.” Cổ Trân đã một đêm không ngủ, hai mắt đỏ bừng.

“Tả chân nhân, ý của ngài là?” Đại Đầu chen vào, đào cổ mộ có hai cảnh giới cao thấp, người cảnh giới thấp chỉ lấy được vật chôn cùng, còn người cảnh giới cao có thể hiểu được tư duy của chủ mộ khi còn sống, cùng Cổ Nhân giao lưu vượt thời không.

“Khương Tử Nha đã đi Bắc cực đòi lấy lò xo để kiến tạo cơ quan, cho thấy khi còn sống ông ta đã tham dự kiến tạo toà lăng mộ này, việc sử dụng hoàng tràng đề chắc chắn ông ta đã biết, muốn biết nhân phẩm của một người, phải xem những lúc không có ai người đó đã làm gì, những cây gỗ này đều là gỗ ruột vàng trăm năm, ông ta không được dùng, nhưng ông ta lại dùng, cho thấy ông ta tự mình có công lao rất lớn, không thua kém gì Chu thiên tử, sử dụng hoàng tràng đề thể hiện suy nghĩ thật sự trong lòng ông ta.” Tả Đăng Phong nói.

Mọi người gật gù, hoàn toàn tán thành với ý kiến của Tả Đăng Phong.

“Sao ông ta lại không để quan tài của mình trong mộ thất?” Đại Đầu không mù quáng theo.

“Theo sách sử ghi chép, Khương Tử Nha sau khi chết bị chử về Chu triều để an táng, lăng mộ ở Lâm Truy chỉ là mộ giả, nhưng trên thực tế Khương Tử Nha sau khi chết không hề bị chử về Chu triều, nơi này là cổ

hương của ông ta, là đất phong của ông ta, làm sao ông ta lại rời khỏi đây để trở về vòng xoáy tranh đấu quyền lực đó được, nhưng thánh chỉ không thể trái, nên ông ta phải tìm một thể thân để đưa về Chu triều, đội ngũ đưa ma đi đường ít nhất phải đi hơn nửa tháng, tới nơi thì cái xác cũng đã thối rữa, người ở Chu triều không thể mở quan tài khám nghiệm tử thi. Khương Tử Nha lúc chết đã hơn một trăm tuổi, là người già nên tính toán mọi việc rất cẩn thận, sợ thể thân bị người ta phát hiện được, cũng sợ người của Chu triều nghi ngờ, nên mới mai táng chân thân của mình ở ngay bên dưới mộ giả, dù người của Chu triều có tới, cũng sẽ chỉ nhìn thấy cái mộ thất rỗng tuếch, sắp xếp như vậy chẳng những có thể an nghỉ ở nơi cố thổ, mà có thể hàng năm được hiến ngang hưởng thụ tế tự.” Tả Đăng Phong suy đoán, vì lịch sử thật đã qua quá lâu không thể nào chứng minh, nên những điều hợp tình hợp lý trở thành tiêu chuẩn chính để suy đoán.

“Tả chân nhân, Khương Tử Nha này rốt cuộc là người như thế nào.” Đại Đầu hỏi, người trong Đạo môn ai cũng thích lịch sử cổ đại.

“Không phải trung cũng không phải gian, không tốt lắm nhưng cũng không xấu, là người bình thường.” Tả Đăng Phong chỉ xuống dưới chân, “Cậu Ngũ hành mạng thổ, cậu tới đào, tôi mở quan tài.”

Đại Đầu gật đầu, phát tay ra hiệu mọi người lùi lại, Chuyển Sơn Quyết tung ra, dịch chuyển hết bùn đất đi, lộ ra lớp gỗ dài sáu trượng, rộng ba trượng, vì được linh khí của âm chúc thổ ngự tẩm bổ suốt ba ngàn năm, cộng với lòng đất rất khô ráo, nên đồng gỗ không hề bị mục nát.

Đại Đầu nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong gật đầu, Đại Đầu hai tay cùng vung tới, dịch đồng gỗ hoàng tràng đề, lớp hoàng tràng đề sâu khoảng một trượng, lớp gỗ bị mang đi lộ ra bên dưới là một cái quan tài to lớn.

Hoàng tràng đề chỉ ở tầng ngoài tử cung, quách là lớp bọc ngoài quan tài, bên trong quan tài mới là chỗ để thi thể, lúc này mọi người chỉ có thể nhìn thấy quách, cái quách này ánh vàng lấp lóe, rõ là được chế tạo bằng vàng ròng, trên quách có khắc hình rồng lượn trong mây, uy nghiêm và xa hoa.

“Ngông cuồng lãng phí mới là bản tính con người, khiêm tốn tiết kiệm là phẩm cách do thời gian dưỡng thành, nhưng phẩm cách vĩnh viễn không thể chiến thắng bản tính.” Tả Đăng Phong cười, Khương Tử Nha cũng không thể ngoại lệ, ông ta chỉ thích vàng ròng.

“Tả chân nhân, làm gì tiếp?” giọng Đại Đầu run run, ai mà chẳng muốn biết trong quan tài Khương Tử Nha có cái gì.

“Nhắc quách ra, hai chúng ta cùng nhắc một đầu.” Tả Đăng Phong đưa tay ra hiệu Đại Đầu, hai người cùng nhắc một đầu, như vậy có thể nhắc cái quách ra ngoài mà không động chạm tới quan tài.

Quyết định này là chính xác, trọng lượng của quách vàng không hề nhẹ, hai người hợp lực nâng một đầu lên, lộ ra quan tài bên trong, quan tài dài một trượng, rộng sáu thước, hoàn toàn trong suốt, bên trong có một lão già râu tóc bạc phơ nằm yên trong đó.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, lão giả trong quan tài có thể hình rất khôi ngô, mặc một bộ thường phục màu tím đen, hai tay để trước ngực, khuôn mặt trông rất sống động, thật ra dùng từ sống động để hình dung cũng không thỏa đáng lắm, vì một người khi chết đi, hình dạng sẽ thay đổi một chút với lúc còn sống, chỉ có thể bảo là thi thể này được bảo tồn cực tốt, gần như giống hệt bộ dạng lúc chết đi.

Cổ Trân và Vạn Tiểu Đường rút máy ảnh trong người ra chụp ảnh, Tả Đăng Phong không cản, sự chú ý của hắn dồn cả vào hai bàn tay của lão giả. Bàn tay đó đang cầm một cái kim bài màu vàng dài bảy thốn, rộng ba tấc, bên trên có khắc chữ, phần dưới đã bị ngón tay che khuất, nhưng hai chữ bên trên vẫn đọc được rất rõ, là ‘thiên triện’.

“Cái quan tài thủy tinh này còn trong hơn cả quan tài thủy tinh của niệm đường.” Vạn Tiểu Đường cảm thán. Trong quan tài ngoài thi thể có rất nhiều đồ vật bằng ngọc rất tinh xảo và đẹp mắt, phi thúy xanh biếc, bạch ngọc trong veo, cái nào cũng đều là thượng phẩm hoàn mỹ, ngọc là đạo của người quân tử, ngọc càng to chứng tỏ chí khí người đó càng lớn.

“Đây là Bắc cực Huyền Băng, không phải thủy tinh.” Tả Đăng Phong sửa lại, quan tài bốc lên hàn khí rất mạnh, do hàn băng được phơi nắng lâu ngày tạo thành.

“Tả chân nhân, thẻ bài vàng kia có bốn tầng, có phải bốn chữ thiên chữ triện sách (sách trời) ngài đang tìm hay không?” Đại Đầu chỉ bộ sách vàng chường thi thể, sách vàng này có hình thức giống hệt tấu chương của thời Thanh triều, dài và mảnh, gồm nhiều trang, Đại Đầu tuy không biết chữ cổ, nhưng biết thiên chữ triện sách chia làm bốn bộ phận.

“Mở nắp quan tài lên.” Tả Đăng Phong nói. Thiên chữ triện sách hẳn nhất định phải lấy, hiện giờ tâm tình của hắn rất tốt, không muốn hủy hoại thi thể Khương Tử Nha, đối với cổ nhân nhất định phải dành cho ông ta một sự tôn trọng tương xứng.

Đại Đầu phóng linh khí hất nắp quan tài lên, Tả Đăng Phong tay phải vung Huyền Âm chân khí để giữ nhiệt độ cho cái xác, tay trái nhanh chóng cuốn lấy sách vàng.

Đại Đầu tay mắt lạnh lẽo, biết Tả Đăng Phong không muốn lấy những món đồ khác, lập tức đẩy nắp quan tài lại ngay. Tả Đăng Phong phóng thêm Huyền Âm chân khí, đóng băng gấn nắp quan tài lại vào thân quan tài.

“Gắn lại hoàng tràng đề, chôn kín nơi này.” Tả Đăng Phong và Đại Đầu trông lại quách vào như cũ, nói với mọi người.

Mọi người lập tức bận rộn, Tả Đăng Phong đưa quyển sách vàng cho Đại Đầu, “Đây chính là thiên chữ triện sách trong truyền thuyết, mang về, đưa cho sư phụ cậu.”

“Á.” Đại Đầu ngây ra, y giật mình không phải vì quyển sách vàng, mà vì Tả Đăng Phong không hề xem mà đã đưa luôn cho hắn.

“Đây là vật do Tiên Nhân truyền xuống, binh pháp ghi chép bên trong đủ để tung hoành thiên hạ, phương pháp luyện khí có thể tinh luyện kim loại, chế tạo các loại đồ vật, cô hư pháp đủ để bày những đại trận nghịch thiên, kỳ môn độn giáp giúp biết quá khứ tương lai, sư phụ cậu là có người có đức, chỉ có ông ấy mới có tư cách nghiên cứu.” Tả Đăng Phong nhét sách vàng vào tay Đại Đầu.

“Tả chân nhân, như vậy sao được, ngài còn chưa xem chút nào, tôi không thể nhận, nếu tôi cầm, sư phụ nhất định sẽ trách tôi.” Đại Đầu lắc đầu, sách vàng này có vẻ ngoài cổ điển, trong hoa văn có chứa khí tức thượng cổ, nhìn là biết không phải vật phàm.

“Tôi là người sắp chết rồi, có lấy nó cũng không dùng được.” Tả Đăng Phong xoay người đi lên, thật ra trong lòng hắn cũng rất tò mò, cũng muốn xem nội dung bên trong sách vàng, nhưng hắn đã áp chế lòng hiếu kỳ của mình, hắn không thể xem món đồ này, nếu không sẽ biết quá nhiều, biết càng nhiều, khả năng được trở về Dân Quốc sẽ càng nhỏ, Tam Thanh thả một con sói về nước đã là rất phiêu lưu, họ tuyệt đối không thả một con rồng trở về, nếu không con rồng này một khi phi thăng sẽ tạo nên nguy hại rất lớn.

Thêm nữa, cái đạo tặng lễ cũng nhất định phải chân thành, không thể đứ thử mình không thêm đi tặng người, mà phải đưa món mình yêu nhất, như vậy mới biểu hiện thành ý của mình, thường người nhận lễ lúc nào cũng thông minh người tặng lễ, Đạo nhân áo tím sẽ hiểu động cơ và thâm ý của hắn.

Mọi người nhanh chóng lấp đất lại, mang máy xúc ra chỗ khác bỏ, tới thị trấn mọi người đổi một chiếc ô tô to, đi Hà Nam.

“Nếu gặp thành phố hơi lớn thì dừng lại, kiếm một ít đồ hữu dụng về dùng.” Tả Đăng Phong nói với lái xe Vạn Tiểu Đường, chẳng bao lâu nữa sẽ trở lại Tử Dương quan, trước đó tới đó nhất định phải tìm chút rượu ngon cực phẩm, đưa cho lão lùn béo họ Ngưu kia để dụ dỗ...

443. Q.4 - Chương 443: Chiến Thắng Trở Về

Hai giờ sau, mọi người tới một thành phố nằm giữa Sơn Đông và Hà Nam, thành phố này quy mô không nhỏ, nhưng đa số hàng hóa trong các cửa hàng đều đã bị người dọn đi rồi, còn lại chỉ một ít rượu vớ vẩn.

“Tả chân nhân, ngài muốn tìm cái gì?” Vạn Tiểu Đường thấy Tả Đăng Phong cau mày thì hỏi. Bên kia, đám Đại Đầu đang khuôn đồ lên xe.

“Rượu ngon.” Tả Đăng Phong lầm bầm.

“Tôi biết nơi đó thứ có, tí nữa tôi dẫn ngài đi.” Vạn Tiểu Đường nói.

Tả Đăng Phong thấy khó hiểu, Vạn Tiểu Đường không phải người ở đây, làm sao cô biết ở đâu có rượu ngon.

Mạch nước ngầm trầm dậm quanh Tử Dương quan không bị ô nhiễm, nên mọi người chỉ tìm đồ ăn và vật phẩm dùng hàng ngày, sau đó Vạn Tiểu Đường lái xe chạy loanh quanh, cuối cùng dừng lại trước cửa một tòa đại viện.

“Vạn Tiểu Đường, cô tới nhà của họ Quan làm gì?” Đại Đầu không hiểu gì.

“Tả chân nhân, trong này nhất định có thứ ngài muốn tìm.” Vạn Tiểu Đường nói với Tả Đăng Phong.

“Vạn Tiểu Đường theo tôi xuống, các người ở trên xe chờ, Thập Tam và Lão Đại cũng ở lại trên xe.” Tả Đăng Phong và Vạn Tiểu Đường xuống xe, tiện tay đóng băng mấy người nhiễm bệnh vừa xông tới gần.

Hai người đi vào trong đại viện, Tả Đăng Phong đi thẳng tới khu nhà cao nhất, Vạn Tiểu Đường kéo hần lại, “Họ Quan không lớn, trong nhà không có rượu xịn, nên tìm mấy cái nhà nhỏ riêng biệt.”

Tả Đăng Phong đi theo Vạn Tiểu Đường vào những nhà nhỏ riêng biệt ở xung quanh, những cái nhà này hình thức đều không có gì đặc biệt.

Trong nhà có rất nhiều tranh chữ cổ và vàng bạc ngọc quý, trong tủ rượu chất đầy rượu đủ kiểu dáng và thuốc lá, Tả Đăng Phong chẳng nhận ra nhãn hiệu nào, nhưng Vạn Tiểu Đường biết, chỉ chuyên tìm những bình rượu sứ màu trắng.

“Tả chân nhân, ngài may lắm, bình này là rượu Mao Đài năm mươi năm.” Vạn Tiểu Đường đưa một bình sứ cho Tả Đăng Phong.

“Rượu này là rượu ngon nhất hiện nay à?” Tả Đăng Phong cầm bình rượu.

“Ừ, thường là quan chức mới được uống, ngài có hút thuốc không, thuốc là ở đây đều là hàng quý không đấy.” Vạn Tiểu Đường lấy mấy bao thuốc là được đóng gói rất đẹp.

“Lấy.” Tả Đăng Phong bỏ rượu và thuốc lá vào trong rương gỗ, rượu để cho lão béo, còn thuốc lá là cho chưởng giáo Tử Dương quan.

“Lấy rượu tây không?” Vạn Tiểu Đường lại hỏi.

“Không, rất khó uống.” Tả Đăng Phong lắc đầu, hồi ở Thượng Hải hắn từng uống rượu tây, cảm thấy nó chẳng khác gì nước đá mèo.

“Đi thôi, đây là nhà của người đứng thứ hai, nhà của người đứng đầu chắc chắn sẽ có nhiều hơn.” Vạn Tiểu Đường cất bước đi trước, Tả Đăng Phong đi theo sau bảo vệ.

Tới gian nhà của người đứng đầu, hai người tìm được rất nhiều rượu, dưới gầm một cái giường còn tìm được mấy chục thỏi vàng, thỏi vàng thời này với thời Dân quốc không giống, thỏi vàng này là hình chữ nhật, rộng hơn thỏi vàng thời trước, nhưng không dày bằng.

“Bà nội của Cố Trần ngày xưa là quan to của Quốc Dân đảng, tôi bảo cô ấy đưa cho tôi mười thỏi vàng, cô ấy sững sốt bảo mình không có nổi số ấy, thì ra làm quan chức bây giờ giàu hơn thời Quốc Dân đảng nhiều.” Tả Đăng Phong liếc mắt nhìn thỏi vàng trong rương gỗ.

“Nếu mở quỹ bảo hiểm của chủ nhà ra, còn nhiều hơn chỗ này nhiều.” Vạn Tiểu Đường giúp Tả Đăng Phong xếp rượu vào trong rương.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong dọn hết vàng vào trong rương, đóng nắp, công lên lưng.

“Tả chân nhân, ngài lấy chúng làm gì?” Vạn Tiểu Đường thắc mắc.

“Là người thì đương nhiên phải có việc phải lo, phải tìm một chỗ để chôn chúng xuống, sau này có tiền tha hồ mà xài.” Tả Đăng Phong cười.

Vạn Tiểu Đường càng thêm thắc mắc, bây giờ vàng chỉ là cặn bã, dù ngày sau xã hội khôi phục lại bình thường, Tả Đăng Phong cũng đã chết già, chết rồi đâu có dùng vàng được.

“Không đứng, bây giờ chôn xuống, trở về cũng không đào lên được, không dùng được.” Tả Đăng Phong giống như nhớ ra điều gì đó, lại bỏ rương gỗ xuống, lấy những thỏi vàng ra.

Vạn Tiểu Đường không truy hỏi gì, vì đây không phải lần đầu tiên Tả Đăng Phong hành động kỳ cục.

Trở lại xe, Vạn Tiểu Đường lái xe đi về hướng nam, tới sáng sớm hôm sau, mọi người về tới Tử Dương quan.

Đại Đầu có mang theo máy liên lạc cự ly ngắn, nên đã sớm báo cho người của Tử Dương quan thời gian trở về, nên lúc mọi người xuống xe, dưới chân núi đã có một đám người đứng sẵn, Đạo nhân áo tím ở giữa, lão Béo đứng bên trái, bên phải là một đạo cô trung niên vẻ mặt nghiêm túc, đằng sau Đạo nhân áo tím là hai cô gái trẻ tuyệt sắc và một đám đạo nhân bình thường.

Đại Đầu bước xuống trước tiên, làm lễ chào mọi người, qua lời xưng hô của y, Tả Đăng Phong đoán ra được thân phận của mọi người, lão béo là sư huynh Đạo nhân áo tím, đạo cô trung niên là sư tỷ Đạo nhân áo tím, hai cô gái tuyệt sắc là hai sư nương của Đại Đầu, những người còn lại là sư huynh đệ và bạn bè của y.

“Phúc sinh Vô Lượng Thiên Tôn, Tả chân nhân cực khổ rồi.” Đạo nhân áo tím chấp tay hành lễ chào Tả Đăng Phong.

“Vô Lượng Thiên Tôn, xin chào chư vị chân nhân.” Tả Đăng Phong chấp tay đáp lễ, hần vừa dứt lời, Thập Tam đã kêu lên một tiếng sắc lẻm, Tả Đăng Phong cúi xuống nhìn nó, thấy nó đang nhe răng với cô gái tuyệt đẹp mặc áo trắng đứng sau lưng Đạo nhân áo tím, mắt phải đã đổi màu.

Tả Đăng Phong đã biết một người vợ của Đạo nhân áo tím vốn không phải là người, nên không chút kinh ngạc, khẽ đập Thập Tam một cái, tiếp tục chào hỏi mọi người.

“Sư phụ, đây là thiên chữ triện sách Tả chân nhân tìm được, Tả chân nhân không hề xem, muốn tặng cho người.” Đại Đầu đưa quyển sách vàng cho Đạo nhân áo tím, thực ra trước lúc về Đại Đầu cũng đã thông báo chuyện này cho Đạo nhân áo tím rồi, lúc này chỉ là nhắc lại mà thôi.

“Tả chân nhân, vật này không thể cho không, thiên chữ triện sách chính là thượng cổ thần vật, hay là Tả chân nhân giữ lại nghiên cứu thì phù hợp hơn.” Đạo nhân áo tím liếc mắt ra hiệu cho Đại Đầu, người kia vội đưa quyển sách tới trước mặt Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm sách, rồi hai tay đưa tới trước mặt Đạo nhân áo tím, “Chưởng giáo không phải người phạm, đương nhiên biết lai lịch của thiên chữ triện sách, Tả mỗ trời sinh tính tình cực đoan, không tham nghiên cứu vật này, nếu không sẽ gặp phải đại họa, kính xin chưởng giáo thu lại.”

Đạo nhân áo tím mỉm cười, nhưng không nhận sách. Thường nói vô công bất thụ lộc, Tả Đăng Phong và ông ta chỉ là giao dịch, nếu cầm thiên chữ triện sách thì có nghĩa đã vượt ra khỏi phạm vi giao dịch, hơn nữa đại lễ này quá nặng đi, cầm vào tất sẽ nợ nhân tình, nhưng Tả Đăng Phong cũng nói không sai, nếu hần giữ lại thiên chữ triện sách, hần có thể trong lúc vô tình sẽ gặp phải đại họa, Tả Đăng Phong làm ra chiêu này, ông ta không muốn lấy cũng phải lấy.

“Vậy cũng được, bản đạo thay cậu bảo quản mấy ngày.” Đạo nhân áo tím nhận lấy sách vàng.

“Chưởng giáo, đây là ít thuốc lá tìm được trên đường về, Tả mỗ không hút thuốc, tặng cho chưởng giáo.” Tả Đăng Phong đưa mấy gói thuốc lá cho người đệ tử đứng sau lưng Đạo nhân áo tím, đệ tử kia nhìn Đạo nhân áo tím, Đạo nhân áo tím gật đầu người kia mới dám nhận lấy.

“Tả chân nhân, cậu đi đường cực khổ.” Lão béo lần thứ hai chào hỏi Tả Đăng Phong, nói là chào hần, nhưng mắt lại nhìn vào mấy cái bình sứ trong rương gỗ của Tả Đăng Phong.

“Ngươi chân nhân nói quá lời, nghe Thù Mộ Vũ nói ngài cũng hút thuốc, xin nhận chút kính ý.” Tả Đăng Phong đưa mấy bao thuốc lá còn lại trong rương cho lão béo.

“Ai nha, lão Tả, cậu thật khách khí quá.” Lão béo nhận thuốc, cách xưng hô lập tức thay đổi, nhưng đôi mắt vẫn không rời mấy cái bình sứ.

Tả Đăng Phong đã sớm biết ông ta muốn gì, nhưng không đưa, nếu đưa, thì sẽ không còn cơ hội chỉ có hai người với nhau, nên chỉ để cho lão nhìn thấy, và nhớ kỹ, rồi tự tìm cơ hội mà tới xin.

“Chưởng giáo, may mà hôm đó ngài cho tôi một học trò giỏi và mấy vị binh sĩ này đi theo giúp đỡ, nếu không không thể thuận lợi như vậy.” Tả Đăng Phong thừa dịp báo công cho những người đi cùng.

Mọi người đều xấu hổ, họ vốn chỉ toàn làm cản chân hấn.

“Các vị khổ cực, Mộ Vũ, đưa mọi người đi nghỉ ngơi, buổi trưa sẽ làm tiệc mừng công ở Thiên điện mời các vị.” Đạo nhân áo tím gật đầu cười.

Đại Đầu dẫn mọi người rời khỏi, gia quyến và những đệ tử khác của Đạo nhân áo tím cũng rời đi, lão béo nhét mấy gói thuốc lá vào lòng đạo cô trung niên.

Ba người trở lại phòng gác cổng, phân chủ khách ngồi vào chỗ của mình, Thập Tam và Lão Đại tới gần bếp lò bên giường nằm xuống, đi tới nơi này, những ngày yên tĩnh thoải mái của chúng xem như đã tới, nơi này có hoa có cỏ, có núi có sông, phía tây có tiếng gà gáy và dê kêu.

“Chưởng giáo, xin hãy cho các nhà khoa học của ngài mau đi đo những thứ chúng tôi đem về, xem có dùng được không.” Tả Đăng Phong lên tiếng trước.

“Tôi và Tứ sư huynh, Lục sư tỷ phải bảo vệ nơi này, ngày đêm luân phiên không rời đi được, để Tả chân nhân phải dấn thân mạo hiểm, bần đạo xấu hổ vô cùng.” Đạo nhân áo tím nói, nếu không phải bảo vệ khu vực này, họ đã có thể đi ra ngoài tìm.

“Chưởng giáo khách khí, Tả mỗ cả đời giết người vô số, tuy đa số đều là người đáng chết, nhưng cũng vẫn là giết người, bây giờ có cơ hội vì thiên hạ muôn dân làm chút chuyện, chính là trời cao dành cho tôi cơ hội lấy công chuộc tội.” Tả Đăng Phong mỉm cười.

“Tả chân nhân nói quá lời, là người tu đạo, mượn thiên khí của trời đất mà dùng, làm gì có chuyện lấy công chuộc tội.” Đạo nhân áo tím mỉm cười tiếp lời, tuy đang cười, nhưng trong lòng rất là khó hiểu. Lời lẽ và cử chỉ của Tả Đăng Phong hiện giờ và lúc trước rất khác nhau, rất là hòa khí, và cũng vô cùng khách khí, nhất định phải có nguyên do.

“Đúng vậy, giết mấy người thì tính cái gì, cậu bây giờ chính là đang tạo phúc cho cả thế gian nha, nếu thành công, thì công lao to lắm.” Lão béo lên tiếng phụ họa.

“Nếu không phải ba vị cần phải che chở khu vực này không đi được, tôi làm gì có cơ hội tích công đức này, đa tạ hai vị thành toàn.” Tả Đăng Phong đứng dậy chấp tay.

Đạo nhân áo tím vội đứng dậy đáp lễ, ông ta là người thông minh, những hành động của Tả Đăng Phong đã vượt qua phạm vi giao dịch, nếu chỉ đơn thuần muốn đi từ khí phúc địa, hấn tuyệt đối không cần phải khách khí như vậy, vì hai bên vốn đã ước định với nhau, cổ ngữ có nói hữu lễ với người, tất có sở cầu, Tả Đăng Phong làm thế này cho thấy hấn có khả năng đưa ra một yêu cầu rất lớn.

“Lão Tả, cậu đi Bắc cực gặp những chuyện gì, kể ra nghe chút.” Lão béo hiếu kỳ hỏi.

“Được.” Tả Đăng Phong gật đầu, giả bộ vô ý ra vẻ hơi ẻo lải.

“Tôi thấy thôi đi, ngày sau còn dài, Tả chân nhân lặn lội đường xa, bây giờ phải nghỉ ngơi thật tốt trước đã, tới bữa trưa tôi sẽ tới mời cậu.” Đạo nhân áo tím đứng dậy.

“Đa tạ chưởng giáo, tôi không thích náo nhiệt, bữa trưa có thể nhờ ai đó đem tới cho tôi được không? ” Tả Đăng Phong cũng đứng dậy.

Đạo nhân áo tím chưa kịp nói gì, lão béo đã luôn miệng đồng ý, “Được, để tôi đưa tới...”

444. Q.4 - Chương 444: Trên Là Biển Số

“Làm phiền Ngưu chân nhân.” Tả Đăng Phong chấp tay cảm ơn, lão béo tự mình đưa tới chính là kết quả hấn muốn.

“Đừng khách khí, cậu nghỉ ngơi trước đi.” Lão béo nói xong lúi Dao nhân áo tím đi ra ngoài.

Tả Đăng Phong đưa tiễn tới cửa, xoay người quay trở vào. Trong phòng gác cổng chia làm hai gian, buồng trong lúc trước để chứa đồ linh tinh, bây giờ đã được quét dọn sạch sẽ, chất một đồng gỗ để làm củi, có cả thùng nước, chậu rửa mặt, đồ dùng vân vân, gian ngoài có hai cái chiếu, đồ dùng một bộ, một cái bếp lò, gần cửa sổ phía nam có một cái bàn, trên bàn có ấm nước, chén trà và một cái đồng hồ báo thức nhỏ.

Ga trải giường màu xám, phủ nhung, chăn màu xanh nhạt, người Tử Dương quan thực là tinh ý, nếu để ga trải giường màu trắng, chẳng mấy chốc sẽ bị làm dơ.

Tả Đăng Phong rút mấy bình rượu ra xem năm sản xuất, cái lâu nhất là năm mươi năm, có hai bình hai mươi năm, những bình còn lại đều là trong vòng mười năm, trên nhãn có ghi độ cồn, những bình này đều có độ cồn rất cao, Tả Đăng Phong bèn xếp chúng theo năm sản xuất, để tới lúc uống, giả bộ vô ý phát hiện ra có chai có thời gian sản xuất lâu hơn, rượu sản xuất càng lâu, nó càng tinh khiết và thơm, rượu hai mươi năm chính là rượu ngon thật sự, lão béo nhất định sẽ đòi uống, uống bình hai mươi năm này lão sẽ bắt đầu mơ hồ, tới lúc cuối lấy bình năm mươi năm ra chuốc, lão tất sẽ biết gì nói nấy.

Trong phòng có bếp lò, lão Đại và Thập Tam nằm ở phía tây giường, Thập Tam nằm ở giữa giường, Lão Đại nằm chéch cuối giường, chúng nó đã rất lâu không được hưởng thụ thế này, Tả Đăng Phong cũng buồn ngủ, nhưng chưa ngủ ngay, hắn đang suy nghĩ về lão béo. Chắc chắn khi trở về, lão béo sẽ kể lại cho Đạo nhân áo tím thuật nội dung hai người nói chuyện, đây không phải là chuyện xấu, có thể mượn miệng lão béo để báo cho Đạo nhân áo tím biết động cơ thật sự của hắn, nếu Đạo nhân áo tím biết điều hắn muốn mà vẫn nhờ hắn hỗ trợ, vậy có nghĩa ông ta đã ngầm đồng ý.

Tả Đăng Phong nhắm mắt nghỉ ngơi, người Tử Dương quan biết hắn không thích bị người quấy rầy, nên không ai tới làm phiền hắn, tới trưa, Tả Đăng Phong tỉnh giấc, đang ở buồng trong lúc rửa mặt thì nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, là tiếng chân lão béo.

Tả Đăng Phong lau mặt đi ra, lão béo đã đẩy cửa đi vào, bưng một cái mâm gỗ, trên mâm có bốn món ăn, một con cá, một đĩa gà, một đĩa rau củ và một bát cải trắng.

“Để Ngươi chân nhân phải tự mình đi một chuyến, thực là ngưỡng quá, để tôi, để tôi.” Tả Đăng Phong lên tiếng cảm ơn ra tay hỗ trợ.

“Đừng có khách khí như vậy, mấy món này ăn được không?” Lão béo chỉ bốn phần thức ăn.

“Những món này hiện giờ là đồ hiếm, ở đâu có vậy?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Phía tây núi có hồ cá và đất trồng rau từ lâu.” Lão béo chỉ về hướng tây.

“May là chương giáo có dự kiến trước, chuẩn bị từ sớm, những thứ đồ này bây giờ e rằng chỉ có các người nơi này mới có.” Tả Đăng Phong mở rượu gỗ lấy hai bình rượu để, lão béo cầm hai đôi đũa, rõ ràng cho thấy muốn ăn cơm chung với hắn.

“Cậu ấy liệu trước cái rắc, là do cậu ấy tham ăn, ở đây có một bầy dê, trưa nay làm thịt một con.” Lão béo không chờ Tả Đăng Phong mời đã đặt móng ngồi xuống phía tây giường.

“Ngươi chân nhân là người sáng khoái, trưa nay ở đây ăn với tôi, chân nhân uống được bao nhiêu?” Tả Đăng Phong để hai bình rượu tới trước mặt lão béo, lấy ra thêm hai bình.

“Nhiều đây đủ rồi, rượu Mao Đài không dễ gì tìm được, mấy bình này là gần đủ rồi.” Lão béo mở nắp bình rượu, hít mấy cái.

Tả Đăng Phong ngồi xuống phía đông giường, cũng mở một bình, có câu chuyện mới biết được nhân tâm, lão béo nghĩ rượu là hít liên tục, người phẩm tưu chân chính là phải từ từ mà nghĩ, nghĩ từng cái một, nên nhìn là biết lão béo này có tưu lượng rất mạnh, không dễ gì say được.

Trên bàn có chén trà, hai người dùng chén trà làm chén rượu, đổ đầy một chén uống một ngụm hết một nửa.

“Ngươi chân nhân, tôi mời ngài một chén.” Tả Đăng Phong bưng chén rượu lên.

“Mời.” Lão béo bưng chén rượu lên cùng chén với Tả Đăng Phong, uống một hơi cạn sạch.

“Ngươi chân nhân, sao ngài biết lễ nghi của người Nhật?” Tả Đăng Phong uống cạn rượu trong chén.

“Cụng ly là lễ nghi của người Nhật sao, tôi không biết, đúng rồi, nghe Đại Đầu nói cậu biết tiếng Nhật, tiếng Nhật ‘cụng ly’ nói thế nào?” Lão béo rót rượu.

“ka,m,pai.” Tả Đăng Phong cười, không ngờ biệt hiệu thật sự Thù Mộ Vũ quả thực là Đại Đầu.

“Lão Tả, nghe giọng lão hình như chúng ta là đồng hương à?” Lão béo gấp thịt gà bỏ vào miệng.

“Đúng vậy.” Tả Đăng Phong gật đầu.

” ‘Năm cô tử’ là cái gì?” Lão béo hỏi.

“Không, ‘Bỏ phiêu tử’ ăn mới ngon.” Tả Đăng Phong mỉm cười, đừng tưởng thấy mập mạp này bộ dáng thô kệch, trong cái thô đó vẫn có cái tinh tế.

“Nào nào, ăn cá.” Lão béo cười ha ha, hai người đều vừa dùng thỏ ngữ, ý nói hai loại cá nước ngọt cỡ nhỏ.

“Ngưu chân nhân, đồ chúng tôi mang về có dùng được không?” Tả Đăng Phong rót rượu ình.

“Thử rồi, dùng được, số lượng cũng vừa đủ, suất nữa là thiếu.” Lão béo giờ chén rượu, Tả Đăng Phong cũng nâng chén, cụng ly rồi uống cạn.

“Đỡ phải đi tìm thêm.” Tả Đăng Phong rót rượu.

“Chuyện này nói thì dài, món đầu tiên các người tìm là đồ giải độc, món thứ hai này là vật kích thích cây cối phát triển, mang hai món này ra, vi khuẩn trong không khí sẽ bị giết sạch, cây cối lại mọc ra, nhưng bây giờ lại chưa làm được.” Lão béo vừa ăn cá vừa lắc đầu.

“Tại sao?” Tả Đăng Phong mở bình rượu mới, đưa cho lão béo, móc một bình khác ra ình.

“Những người kia đã trúng độc quá lâu, nếu cứ thế giải độc cơ thể họ sẽ không chịu nổi, phải tìm được một vật trung hòa. Chúng tôi đã nhận được tin ở đảo Bột Hải Xà có một khối kim loại kỳ quái có thể tạo ra tác dụng làm bước đệm trung hòa đó, nhưng sau khi phân tích, lại không dùng được, kim loại đó có độc.” Lão béo lắc đầu.

“Ý ngài là món đồ còn lại tôi phải tìm tới giờ vẫn chưa có tin tức?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Họ đang nghiên cứu, hy vọng là ngày mai sẽ có tin chính xác.” Lão béo rót rượu, nâng chén.

Tả Đăng Phong gật đầu, thoải mái đối ẩm với lão béo, sau nửa giờ, hai người mỗi người đã uống ba bình Mao Đài, lão béo đã hơi choáng, nhưng Tả Đăng Phong vẫn còn tỉnh táo.

“Ngưu chân nhân, Tử Dương quan có mấy thời gian không?” Tả Đăng Phong hỏi thẳng, hẳn đã nhận ra lão béo tuy ra vẻ thô lỗ nhưng hoàn toàn là người có đầu óc, nói quanh co chẳng bằng hỏi thẳng.

“Ha ha ha ha ha, lão Vu Quả quả đoán không sai, tiểu tử cậu là muốn dùng thần khí nghịch thiên đó trở về thời trước hay không?” Lão béo cười ha hả.

“Đúng, tôi bị Đóng băng chín mươi năm, mọi thứ đều thay đổi, tôi không muốn đi tử khí phúc địa, tôi muốn quay trở về thời tôi đã sống.” Tả Đăng Phong rót rượu cho lão béo.

“Cậu trở về đó làm gì, lại để giết người à?” Lão béo chọc đũa vào củ cải, không chạm vào chén rượu.

“Tôi không muốn giết người, nếu tôi có thể trở lại, tôi chỉ muốn cùng sống ẩn cư với cô ấy.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

“Tôi không uống không rượu của cậu, tôi nói thật cho cậu biết, Nghịch Thiên Thần khí quả thực đang ở chỗ chúng tôi, nhưng nó hư rồi, không xài được.” Lão béo cầm chén rượu lên uống một hớp.

“Hư? Hư ở chỗ nào?”

“Năm đó nó bị nổ, chúng tôi vốn cũng muốn sửa nó để trở về triều nhà Tần giết Từ Phúc, nhưng đáng tiếc sửa không được, không điều khiển được thời gian, còn thiếu một vòng.” Lão béo trả lời vô cùng thẳng thắn.

“Một vòng thời gian là bao lâu?”

“Một trăm năm.”

Tả Đăng Phong sững sốt, Đạo nhân áo tím đã đoán ra dụng ý của hắn, trước khi lão béo đưa cơm tới chắc đã báo trước cho lão, nói thẳng ra lão béo chính là người chuyển lời. Họ không phủ nhận việc có mấy thời gian, mà nói thẳng mấy còn chưa hoàn chỉnh, một trăm năm là khác biệt rất lớn, không ai dám đi thử nghiệm.

“Huynh đệ, thủ khí của cậu cho thấy cậu chỉ có một người phụ nữ, Ngươi tôi bội phục nhất là những người như cậu, nếu có thể giúp tôi chắc chắn sẽ giúp cậu, nhưng tôi không giúp được cậu, vì vật kia rất xấu, mà dù nó không xấu, cậu cũng không trở về được, nếu không thiên hạ sẽ bị rối loạn.” Lão béo cầm chén rượu uống một hơi cạn sạch.

“Các người năm đó trở về không gây ra lộn xộn à?”

“Chúng tôi trở lại nhưng có thể không thay đổi lịch sử.” Lão béo đứng dậy bỏ thêm củi vào bếp lò.

“Chỉ cần trở lại quá khứ, thì làm gì cũng có khả năng thay đổi lịch sử.” Tả Đăng Phong lắc đầu, lão béo nói như vậy, có lẽ mấy thời gian đã hư thật, cũng có thể Đạo nhân áo tím sợ hắn trở về quá khứ làm xằng làm bậy nên mới cố ý từ chối.

“Huynh đệ, nói thật cậu đừng giận, tôi với lão Vu làm gì cũng có người chùi dít cho chúng tôi, cậu không so bì với chúng tôi được, cậu không có người đỡ đầu.” Lão béo trở lại chỗ ngồi rót thêm rượu cho Tả Đăng Phong.

“Không sao, tôi không giận, tôi tin tưởng mọi việc đều do người làm.” Tả Đăng Phong mỉm cười gạt đầu, chỉ cần mấy thời gian vẫn còn, thì vẫn còn cơ hội.

Lão béo thấy uống rượu đã đủ, lời cần chuyển cũng đã chuyển, bèn đứng dậy cáo từ, Tả Đăng Phong tiễn tới cửa, nhìn theo lão loạn choạng rời khỏi.

Lão béo đi rồi, Tả Đăng Phong nằm xuống giường suy nghĩ, hắn đã cho thấy ý muốn của mình rồi, bây giờ chỉ cần chờ nghe nhiệm vụ, cụ thể phải tìm cái gì, ngày mai sẽ có tin chính xác...

445. Q.4 - Chương 445: Cường Thi Vương

Buổi trưa uống không ít, Tả Đăng Phong lại ngủ thiếp đi, lúc tỉnh lại trời đã chạng vạng, Thập Tam và Lão Đại đã sớm tỉnh giấc, đang nằm ì trên giường nhìn hắn.

Bữa tối là thịt dê và sủi cảo, do Đại Đầu và một vị phu nhân của đạo nhân áo tím đưa tới. Người phụ nữ này tuổi chừng ba mươi, cao chừng 1m75, còn cao hơn Ngọc Phát, dung mạo cũng đẹp hơn, khí chất cao nhã. Phu nhân chường giáo tới đưa cơm cho thấy Tử Dương quan rất tôn trọng hắn, nếu chỉ có một mình Đại Đầu đưa cơm thì hơi có chút thất lễ.

Đại Đầu mang tới một cái đùi dê cho Thập Tam và Lão Đại, cho thấy Tử Dương quan rất am hiểu đạo đãi khách.

“Thù Mộ Vũ, có biết món đồ cuối cùng cần tìm là gì hay không?” Tả Đăng Phong chỉ ăn mấy viên sủi cảo rồi buông đũa xuống.

“Kết quả nghiên cứu cụ thể chưa có, chỉ tiếc con Hạng Bạt đã bị Mã Quý mang đi mất, nếu không có thể phát huy được tác dụng.” Đại Đầu bật đèn điện, xung quanh Tử Dương quan có rất nhiều tấm năng lượng mặt trời, có thể duy trì sinh hoạt cần thiết hàng ngày.

“Có ý gì, nói tỉ mỉ.” Tả Đăng Phong nhìn y.

“Hiện nay đã đủ đồ để giải độc và thúc cây cối sinh trưởng, nếu bắn chúng vào trong tầng khí quyển, trên lý thuyết sẽ giết sạch vi khuẩn, sau đó khiến cây cối lại sinh sôi, nhưng những người và động vật nhiễm bệnh đều nhờ vào vi khuẩn ở duy trì tính mạng của mình, nếu vi khuẩn chết, họ cũng sẽ chết theo ngay. Cái chúng ta cần hiện giờ là một thứ có thể giúp tăng cường thể chất cho họ, tương tự như a-đrê-na-lin, sau khi vi khuẩn chết, họ có thể tự mình sống được, trên người Hạng Bạt có thể có được chất này.” Sở mình nói khó hiểu, Đại Đầu nói rất chậm.

Tả Đăng Phong gật đầu, giết vi khuẩn trước, rồi mới thúc cây cối sinh sôi, nhưng khi vi khuẩn chết, người và động vật bị vi khuẩn cảm hoá cũng sẽ chết theo, nói cách khác thứ tự trước sau là không thể thay đổi, vẫn phải giết vi khuẩn trước.

“Hạn Bạt và cương thi có tính chất đại khái giống nhau, có thể nghiên cứu với cương thi, sau đó suy luận xem trong cơ thể Hạn Bạt có thứ các người cần hay không.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói.

“Cương thi tìm không khó, hồi chiều chúng tôi đã tìm được một con, sau khi thử máu, phát hiện trong cơ thể nó cũng có chất làm tăng cường sức sống, nhưng trong chất này có rất nhiều Thi độc, không dùng được.” Đại Đầu lắc đầu.

“Nói tiếp.” Tả Đăng Phong gật đầu, cương thi chết rồi còn có thể di động, dựa theo huyền học giải thích là vì trong cơ thể có thi khí, nếu dùng khoa học để kiểm nghiệm thì chính là trong cơ thể chúng nó có một chất nào đó kỳ lạ, chính chất kỳ lạ này làm cho chúng sau khi chết rồi lại có sức mạnh và tốc độ hơn hẳn người thường.

“Nếu muốn sử dụng chất này thì phải tách được thi độc ra, nhưng chất này và Thi độc đã chặt chẽ kết hợp, không tách ra được, trong cơ thể Hạn Bạt cũng có Thi độc, nên dù tìm được Hạn Bạt cũng chưa chắc dùng được, ngoài phi tìm được cương thi cấp bậc cao nhất.” Đại Đầu nói tiếp.

Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu, cương thi cấp bậc cao nhất chính là Thi Hồng lông vàng. Theo kinh điển đạo gia (thái bình yếu thuật) ghi chép: “Người chết được ba năm, da thịt không hư thối, hấp thụ tinh túy của ánh trăng, da thịt co lại vào trong xương, bên ngoài cốt xuất hiện gân hồng, sau đó mọc lông trắng, sau năm trăm năm lông trắng sẽ chuyển thành đen, sau một ngàn năm lông đen chuyển thành đỏ, sau 1,500 năm lông đỏ chuyển thành vàng, sau 2,500 năm hai bên sườn sẽ mọc ra hai cánh, gọi là Thi Hồng lông vàng, chính là vương giả của âm vật, ban ngày có thể hóa thành con người đi lại, có sức mạnh hàng long phục hổ, tiên gia có gặp cũng phải đi vòng.” Vật này là dị vật ngàn năm khó gặp, đừng nói không tìm được, dù có tìm được cũng tuyệt đối đánh không lại, nếu Tử Dương quan muốn hắn đi tìm Thi Hồng lông vàng, đó chẳng khác nào bảo hắn hoàn thành một nhiệm vụ không thể hoàn thành.

“Tả chân nhân, con đường này chắc chắn không đi được, họ vẫn còn đang cố tìm cách khác, mong ngài đừng hiểu lầm.” Đại Đầu thấy ánh mắt Tả Đăng Phong thay đổi, vội giải thích.

“Tôi không còn sống được bao lâu, các người nhanh lên.” Tả Đăng Phong gật đầu.

“Tôi hiểu, Tả chân nhân, ngài nghỉ ngơi cho tốt, tôi đi trước.” Đại Đầu thấy bầu không khí không ổn, vội đứng dậy chào.

Tả Đăng Phong khẽ gật đầu, Đại Đầu mở cửa rời khỏi.

Đại Đầu đi rồi Tả Đăng Phong tắt đèn, trong màn đêm nhắm mắt trầm tư. Hiện chỉ còn thiếu chất để giúp con người và động vật nâng cao thể chất, chất này không thể là một trong Ngũ hành, mà chỉ có ở trong cơ thể người sống và động vật, vật có sức sống mạnh nhất đương nhiên là loài cương thi, chúng nó chết rồi nhưng không thối rữa, sức lực cực mạnh, điều này có được nhờ oán khí của bản thân và âm khí của môi trường bên ngoài kết hợp với nhau sinh ra thi khí, bên trong thi khí có bao hàm một loại chất nào đó có thể tăng cao thể chất bản thân, nhưng trong thi khí có Thi độc, không tách Thi độc ra được thì không sử dụng được chất này, chỉ có thi khí trong cơ thể Thi Hồng lông vàng là không có Thi độc, nói chính xác là Thi độc đã bị bản thân trong những tháng năm dài đằng đẳng đó từ từ áp chế, như vậy nhìn từ góc độ sức đề kháng của cơ thể, quả thực chỉ có Thi Hồng lông vàng là sự lựa chọn tốt nhất.

Ở Bắc cực, chỉ có khu vực có Hạn Bạt là không có dã thú bị vi khuẩn cảm hoá, hơn nữa xung quanh nó còn có cây cối sinh trưởng, cho thấy thi khí của Hạn Bạt áp chế được vi khuẩn, thi khí của kim mao Hồng lợi hại hơn Hạn Bạt rất nhiều, tác dụng của nó cũng lớn hơn hẳn, do đó đứng dưới góc độ khắc chế vi khuẩn thì Thi Hồng lông vàng cũng là sự lựa chọn tốt nhất.

Tuy Thi Hồng lông vàng là sự lựa chọn tốt nhất, nhưng nó cũng là lựa chọn xấu nhất, vì nó chỉ tồn tại ở trong truyền thuyết, tất nhiên rất khó tìm, huống chi dù đã tìm được Thi Hồng lông vàng cũng không có cách chế phục được nó, cao thủ tử khí đỉnh cao đối phó Hạn Bạt có thể thắng không khó, nhưng đối phó với Thi Hồng lông vàng thì chỉ là lấy trứng chọi đá, vì hai bên căn bản không cùng thực lực.

Tả Đăng Phong khẽ cười, con đường này quả thực đi không thông, đừng nói không tìm được, dù có tìm được cũng chắc chắn đánh không lại, người Tử Dương quan chắc chắn cũng biết điểm này, nên đương nhiên sẽ không bao giờ bảo hắn đi tìm Thi Hồng.

Nhưng Tả Đăng Phong cũng hy vọng Tử Dương quan không tìm được chất đó ở cơ thể khác, nếu họ tìm ra được thứ muốn tìm trong cơ thể một loài vật bình thường, có thể thông dong đi cứu vớt thiên hạ, vậy có nghĩa hắn đã mất đi cơ hội lập công, khó khăn càng cao, công lao lại càng lớn, nếu Tử Dương quan hết cách, chỉ còn cách nhờ hắn đi tìm Thi Hồng, thì nếu một khi thành công, công lao sẽ rất to lớn, khả năng trở về Dân quốc sẽ trở thành rất cao.

Nhưng hắn cũng không thể vì tham công mà đi chịu chết, con người phải biết tự mình biết mình, tu vi tử khí đỉnh cao chắc chắn đánh không lại Thi Hồng, cương thì là âm vật, Hạng Bạt là dương tính, mà Thi Hồng thì lại cân bằng âm dương, Huyền Âm chân khí hay Thuần Dương chân khí đều không thể gây thương tích gì được với nó, đầu to cỡ nào chỉ nên đội mũ to cỡ ấy, đội cái mũ quá to này không chừng sẽ làm gãy cổ.

Tả Đăng Phong không ngừng trần trọc, một đêm không ngủ, ngày thứ hai, không có động tĩnh, ngày thứ ba vẫn không có động tĩnh gì, mấy ngày liên đều là Đại Đầu tới đưa cơm, đưa cơm xong là về ngay, Tả Đăng Phong cũng không hỏi, lão béo nói tới ngày thứ hai sẽ có kết quả cụ thể, nhưng tới bây giờ vẫn chưa có tin tức gì cho thấy họ biết Thi Hồng là không thể bắt được, nên đang cố gắng đi tìm khả năng khác.

Thời gian kéo càng dài, Tả Đăng Phong càng tin chắc, họ chỉ còn cách nhờ hắn đi mạo hiểm mà thôi. Thiên hạ rộn ràng đều vì lợi ích, thiên hạ nhốn nháo cũng đều vì lợi ích, mọi người làm việc thế nào phải dành cho thù lao tương xứng với thế ấy, chuyện càng nguy hiểm thù lao phải càng phong phú, đây là quy tắc vô hình ai cũng biết.

Nhưng thời gian kéo ra càng dài, Tả Đăng Phong trong lòng cũng lại càng thấp thỏm, nguyên nhân rất đơn giản, hắn đánh không lại Thi Hồng.

Nửa tháng liền không hề có tin tức gì, Tả Đăng Phong vẫn ở lại trong phòng gác cổng, ngoài Đại Đầu mỗi ngày đưa cơm thì chỉ có Vạn Tiểu Đường tới một lần, nói chuyện phiếm với hắn vài câu.

Thời gian đối với Tả Đăng Phong là cực kỳ quý giá, lãng phí thời gian dài như vậy làm hắn cực kỳ đau lòng, nhưng hắn không hối thúc, Tử Dương quan ai cũng biết Quan Khí Thuật, ai cũng biết hắn chẳng còn sống được mấy ngày.

Nửa tháng này Thập Tam và Lão Đại thường xuyên ra ngoài, vì Tả Đăng Phong đã dặn nên chúng không hề đi tới khu vực sau núi, mà chỉ loang quanh ở khu vực Tây Nam, hai đứa ở chung vô cùng hòa hợp, Thập Tam không còn ủ rũ vì đã hết linh khí, Lão Đại cũng quên mất nỗi đau vì mất đi độc vật, quên đi quá khứ là bản năng của con người và động vật, là một cách tự bảo vệ mình, quên được quá khứ thì sẽ không thấy đau khổ.

Mấy ngày sau, Đạo nhân áo tím lúc chạng vạng tối rời khỏi Tử Dương quan, trưa hôm sau trở về, mang về hai vị cao thủ tử khí, tuy không gặp mặt, nhưng Tả Đăng Phong tự biết đã tới giờ xuất phát.

Ba giờ chiều, Đạo nhân áo tím tới gặp hắn, biểu hiện nghiêm nghị.

“Tả chân nhân, mấy thời gian quả thực không thể dùng được nữa, vì không thể hiệu chỉnh thời gian chính xác, nó bị lệch tới một trăm năm.” Đạo nhân áo tím đi thẳng vào vấn đề.

“Vợ tôi ở tử khí phúc địa có trải qua chín mươi năm giống ở đây không?” Tả Đăng Phong đưa tay mời Đạo nhân áo tím ngồi.

“Có.” Đạo nhân áo tím trầm ngâm một lúc rồi đáp, khái niệm thời gian trong tử khí phúc địa và bên ngoài không giống nhau, nhưng thời gian vẫn có trôi qua.

“Nếu tôi trở lại quá khứ, người vợ đã chết ở tử khí phúc địa và chúng nó có còn ở lại đây hay không?” Tả Đăng Phong chỉ Thập Tam và Lão Đại.

“Có, chỉ cần cậu ra tay thay đổi lịch sử, chúng sẽ biến mất theo.” Đạo nhân áo tím trả lời.

“Rất tốt.” Tả Đăng Phong nhú mày, chương ngại tâm lý duy nhất chính là sợ sẽ bỏ lại Vu Tâm Ngữ hiện giờ và hai con vật này, câu trả lời của Đạo nhân áo tím đã xóa tan lo lắng đó của hắn.

“Mấy thời gian bị hư, tỷ lệ thành công không tới ba phần mười, hơn nữa chúng tôi còn không thể khống chế sự khác biệt về thời gian.” Đạo nhân áo tím chậm rãi nói.

“Chỉ cần có một thành cơ hội tôi cũng sẽ đánh cược.” Tả Đăng Phong nhả ra từng chữ.

“Tả chân nhân, cậu có biết chúng tôi cần gì không?” Đạo nhân áo tím đốt thuốc lá.

“Có manh mối Thi Hồng rồi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Thứ này thành hình cực kỳ khó khăn, cả đất nước vạn dặm không có nổi hai con, hơn 1,500 năm trước Trung thổ đã từng xuất hiện một con, hiện giờ Trung thổ không có thứ này.” Đạo nhân áo tím lắc đầu.

Tả Đăng Phong gật đầu, không nói gì.

“Tả chân nhân, cậu phải đi một chuyến sang Nhật...”

446. Q.4 - Chương 446: A Lân Xuất Chinh

“Ở Nhật có Thi Hồng?” Tả Đăng Phong bình tĩnh hỏi, từ hồi đi Bắc cực, bây giờ đi đâu cũng thấy gần.

“Nhật là những hòn đảo biệt lập ngoài biển, bốn phía đều là đại dương, âm khí khá nặng, địa thế như vậy rất có khả năng sinh ra Thi Hồng.” Đạo nhân áo tím nói không chắc chắn.

“Có vẻ hơi mù quáng.” Tả Đăng Phong khê cau mày, chuyện lớn như vậy sao có thể dùng mấy chữ ‘có khả năng’, hơn nữa những hòn đảo độc lập ngoài biển bốn phía là đại dương đâu phải chỉ Nhật Bản mới có.

“Địa hình nước Nhật có hình rồng, đầu rồng ở Đông Bắc, đuôi rồng ở Tây Nam, giống một con rồng nằm trong biển, vốn là một nơi phong thủy vô cùng tốt, chỉ đáng tiếc cổ của nó bị đứt, là một con rồng chết, nếu là rồng sống, người sống ở đây sẽ phát triển vô cùng. Con rồng bị đứt ngang cổ, rồng chết là âm, tuy có lưu lại long khí nhưng có chứa lệ khí, nên người Nhật tuy khiêm cung lễ phép, nhưng trong xương lại cố chấp điên cuồng, địa thế cực âm như vậy ảnh hưởng rất nhiều tới người chết, rất dễ sinh ra âm vật.

Mấy ngày nay chúng tôi tìm đọc lịch sử của Nhật, từ lúc những hòn đảo đó bắt đầu có người ở, cho tới bây giờ đều chưa từng xuất hiện Thi Hồng, chỉ nói vào thời phi điều có xuất hiện một con Hạng Bạt. Thời đại phi điều ước chừng là khoảng sáu trăm năm sau công nguyên, cách hiện giờ 1,500 năm, thời đó Phật giáo vừa truyền tới Nhật, thượng tầng của Nhật chia làm hai phái, tranh quyền đoạt lợi với nhau. Tô thị ủng hộ Phật giáo, Vụ thị ủng hộ Thần Đạo giáo của bản thổ, Hạng Bạt kia là do Vụ thị mời chào làm hộ pháp, Hạng Bạt có thể hóa thân thành người, trời sinh bản tính hung ác khó khống chế, nên nếu nó chấp nhận làm cho Thần Đạo giáo hộ pháp, chỉ có thể là thần linh được Thần Đạo giáo Cung phụng làm nó bái phục.” Đạo nhân áo tím ném tàn thuốc vào trong ấm nước.

“Làm sao đoán ra là có Thi Hồng?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chắc chắn ở đó có Thi Hồng chưa xuất thế, nhưng trốn ở đâu thì không ai biết. Nếu cậu biết được tiếng Nhật, có thể hỏi dò manh mối từ những người còn may mắn sống sót kia.” Đạo nhân áo tím đáp. Chuyển đi Bắc cực trên đường gặp phải máy bay Nhật, Đại Đầu đã báo cáo cho ông ta.

“Xác suất Nhật có Thi Hồng là bao nhiêu?” Tả Đăng Phong hỏi, diện tích nước Nhật không lớn, hẳn không sợ tìm không tìm được, chỉ sợ không có mà thôi.

“Chín phần mười.” Đạo nhân áo tím trầm ngâm một lát, trả lời.

“Chỉ cần có, tôi nhất định sẽ tìm ra.” Tả Đăng Phong khê gật đầu.

“Tả chân nhân, chuyện này vô cùng nguy hiểm, cậu không phải đối thủ của Thi Hồng lông vàng.” Đạo nhân áo tím nghiêm nghị lắc đầu.

“Nó lợi hại tới cỡ nào?” Tả Đăng Phong hỏi, Đạo nhân áo tím nói thể có nghĩa ông ta đã từng nhìn thấy loại cương thi này.

“Năm đó chúng tôi ở trong hoàng lăng nước Tần có gặp một con Thi Hồng lông bạc, khi đó tôi là tu vi đỉnh cao, cùng với ba vị tử khí đồng môn đồng loạt ra tay mới giết được nó, con Thi Hồng tôi gặp không phải

Thi Hồng mà là nhờ hấp thu long khí trở thành Long Hồng, Long Hồng chỉ cách Kim tiên nửa bước, yếu hơn Thi Hồng lông vàng một chút, xem xem với Thiên tiên, nếu nó không xuất thế, có lẽ tu vi sẽ thấp hơn một ít, hẳn là giữa Địa tiên và Thiên tiên.” Đạo nhân áo tím đốt điều thuốc thứ hai.

“Các người cần cái gì của Thi Hồng?” Tả Đăng Phong gật đầu, nếu nó ở giữa Địa tiên và Thiên tiên thì hẳn có thể thử, nhưng nếu Thi Hồng là từ Thiên tiên trở lên, thì không cần phải thử, gặp là chết chắc.

“Nội đan.” Đạo nhân áo tím trả lời.

“Nó có nhược điểm gì?” Tả Đăng Phong cười khổ, nếu chỉ chặt một cái móng vuốt thì còn có khả năng hoàn thành nhiệm vụ khả năng, chứ muốn lấy nội đan thì nhất định phải giết Thi Hồng.

“Tôi đã nhờ được hai người tới hỗ trợ, đều là người tu đạo có tu vi tử khí, biết sử dụng súng ống thành thạo.” Đạo nhân áo tím nói.

“Mấy người đi tất cả?” Tả Đăng Phong hỏi, cổ ngữ có nói cầu giàu sang từ trong nguy hiểm, cẩn thận và mạo hiểm là là con đường để đạt tới mục đích, tùy tình hình cụ thể mà ra tay ứng phó, bây giờ có nói gì cũng không dùng được, cứ đi đã, đi tới rồi nói tiếp.

“Cậu cần mấy người?” Đạo nhân áo tím ném tàn thuốc, tay bắt quyết tụ khí. Muốn bảo vệ cái vùng đất cả trăm dặm này không phải là chuyện đơn giản, phải bảo vệ cả mạch nước ngầm, tiêu hao rất nhiều linh khí, ba cao thủ đỉnh cao của Tử Dương quan đều bị dính chặt ở nơi này.

“Ông cho tôi mấy người?”

“Chúng tôi có câu nói không sợ kẻ địch như thần, chỉ sợ chiến hữu như heo, nhiều người cũng không dùng được, sẽ làm vướng chân cậu, tôi chỉ nhờ hai người tới giúp đỡ, Mộ Vũ đi theo cậu, cộng với phi công.” Đạo nhân áo tím.

“Thông báo họ thu dọn đồ đạc lên đường đi.” Tả Đăng Phong quay sang nhìn đồng hồ báo thức trên bàn, hơn bốn giờ chiều.

“Tả chân nhân, cậu có bao nhiêu phần trăm chắc chắn?” Đạo nhân áo tím hỏi.

“Một thành.” Tả Đăng Phong suy nghĩ rồi đáp, đạo pháp sở học của hắn đối với Thi Hồng là vô hiệu, chỉ có một cái dùng được là trận pháp, lúc mấu chốt không chừng có thể có hiệu quả.

“Được, tôi đi thông báo họ, sáng mai khởi hành.” Đạo nhân áo tím đứng dậy.

“Sau bữa cơm chiều khởi hành.” Tả Đăng Phong đứng dậy đưa tiễn, tối hôm nay khởi hành, sáng sớm ngày mai là có thể tới Nhật, nếu sáng mai khởi hành, sẽ làm lãng phí thời gian một ngày, thời gian còn lại của hắn không chịu nổi việc lãng phí thời gian.

Đạo nhân áo tím nhún mày nhìn Tả Đăng Phong, gật đầu rồi khỏi.

Tả Đăng Phong vác rương gỗ, đi ra ngoài một chuyến. Bay một hơi mấy trăm dặm, tìm được ít thực phẩm và nước, chất đầy vào trong rương. Đây chính là thứ duy trì sự sống cho hắn trong chuyến hành trình này, dù có thành công hay không.

Trở lại Tử Dương quan, ngoài phòng gác cổng đã đứng đầy người, tất cả hơn ngàn người trong phạm vi Tử Dương quan che chở đều tới tiễn đưa, Tả Đăng Phong đẩy cửa đi vào phòng. Trên ghế dài trong phòng có bốn người đang ngồi, Vạn Tiểu Đường, Đại Đầu, hai người trung niên một nam một nữ, y phục của hai người này có rất nhiều túi áo, chất đầy băng đạn, tay phải cầm trường thương, sau lưng đeo trường kiếm, trang phục chẳng ra ngô ra khoai, nhưng tinh quang trong mắt và hơi hít thở cho thấy cả hai người đều là cao thủ tử khí.

Trên giường là Đạo nhân áo tím và lão béo, Thập Tam và Lão Đại ở phía bên kia giường, trên bàn gần cửa sổ còn có một tô mì đang bốc khói.

Tả Đăng Phong đi vào không chào hỏi ai, đi thẳng tới bàn, bưng chén mì lên ăn. Ăn xong, bày lên giường tám bình rượu, nói với lão béo, “Ngươi chân nhân, thứ rượu này tôi uống không quen, tặng cho ông.”

“Cái này không được, tôi không lấy, cậu cất vào đi, chờ cậu trở về uống.” Lão béo liên tục xua tay.

“Chưởng giáo, lần này tôi đi Nhật không mang chúng theo được. Chúng dù thông minh thế nào đi nữa thì cũng vẫn là động vật, vẫn luôn có lúc không cẩn thận gây gây họa, mong ngài chiếu cố cho.” Tả Đăng Phong quay sang nói với Đạo nhân áo tím.

“Tả chân nhân yên tâm, mỗi ngày tôi đều sẽ cho người mang đồ ăn tới, ngoài ra sẽ không có ai tới đây quấy rối chúng đâu.” Đạo nhân áo tím gật đầu.

“Không cần mỗi ngày đều phải cho chúng ăn, cứ cách mỗi bảy ngày đưa tới một lần là được.” Tả Đăng Phong xoa đầu Thập Tam và Lão Đại.

“Được rồi, chúng tôi đi ra bên ngoài chờ cậu.” Đạo nhân áo tím nhìn biểu hiện của Tả Đăng Phong, hiểu hẳn có lời muốn nói với Thập Tam và Lão Đại.

Mọi người đứng dậy đi ra ngoài, Đạo nhân áo tím đi cuối, Tả Đăng Phong nói thêm, “Chưởng giáo, nếu tôi xảy ra chuyện, chúng nó xin nhờ ngài.”

Đạo nhân áo tím nghiêm túc gật đầu, ông biết Tả Đăng Phong đi lần đi lành ít dữ nhiều, câu nói này chính là mang ý tứ ủy thác ỉn.

Đạo nhân áo tím xoay người đi ra ngoài, Tả Đăng Phong vuốt ve Thập Tam và Lão Đại, “Hai đứa mày ở lại đây chờ tao về, không được chạy quá xa.”

Thập Tam và Lão Đại gật đầu.

“Chỉ được loanh quanh trong khu vực này, tuyệt đối không cho được đi ra ngoài, nghe rõ không?” Tả Đăng Phong nhấn mạnh, bên ngoài rất ít đồ ăn và nước uống, hai đứa chạy ra ngoài nhất định sẽ bị đói.

Thập Tam và Lão Đại gật đầu lần nữa, ý sẽ hoàn toàn làm theo.

Tả Đăng Phong không nói gì nữa, cuộn gối hết chiếu đệm ra khỏi giường, làm thành hai cái ổ. Hẳn đi rồi, ở đây sẽ không có ai nhóm bếp lò, mùa đông đã sắp tới, trong phòng nhất định sẽ rất lạnh.

Làm xong, Tả Đăng Phong vác rương gỗ mở rộng cửa đi ra, chỉ khép hờ cửa để Lão Đại và Thập Tam có thể tự mình nhích cửa ra vào.

“Tả chân nhân, hai vị đạo hữu, đi sớm về sớm, Mộ Vũ phải chăm sóc cẩn thận Vạn tiểu thư.” Đạo nhân áo tím chào từ biệt, những người tiễn đưa lao nhao phụ họa.

Tả Đăng Phong khẽ gật đầu với Đạo nhân áo tím, sau đó phát tay với Thập Tam.

Từ nơi này tới sân bay mọi người phải đi bằng ô tô, Vạn Tiểu Đường lái xe, Tả Đăng Phong ngồi ở ghế phụ, Đại Đầu và hai cao thủ ngồi ở băng ghế sau.

Tả Đăng Phong nhìn qua kính chiếu hậu chăm chú ngó Thập Tam, hẳn với Thập Tam đã từng phải chia tay nhau rất nhiều lần, nhưng những lần trước không giống lần này, lần này có nhiều khả năng sẽ là vĩnh biệt.

“Dừng xe.” Tả Đăng Phong nói với Vạn Tiểu Đường, ô tô đã đi khá xa, Thập Tam vẫn đứng ở cửa nhìn theo, hẳn muốn quay lại chào từ biệt nó.

Vạn Tiểu Đường lập tức giảm phanh lại, quay sang nhìn Tả Đăng Phong.

“Mà thôi, đi thôi.” Tả Đăng Phong khoát tay, người đi xuất chinh kỳ nhất là sĩ khí uể oải, không thể cứ mãi lưu luyến không rời, khóc lóc sụt sùi, nếu không sẽ có khả năng không trở về thật.

Vạn Tiểu Đường khó hiểu nhìn Tả Đăng Phong, đạp chân ga, ô tô lại tiếp tục tiến lên, không còn nhìn thấy mọi người và Thập Tam nữa.

“Tả chân nhân chào ngài, tôi tên Lâm Tùng, đây là sư muội của tôi, tên Dương Chi.” người đàn ông trung niên tự giới thiệu mình, vì hai người không mặc trang phục đạo nhân, nên không chào theo lễ nghi đạo gia.

“Nhìn dáng vẻ hai người thế này là muốn tới Nhật đại khai sát giới hả?” Tả Đăng Phong cười, thời buổi này, cao thủ đỉnh cao đều rất được người ta kính nể, kính nể dữ quá làm cho họ tự ti, Tả Đăng Phong không muốn làm cho bầu không khí lạnh lẽo cứng nhắc như vậy, nên mở chuyện cười.

“Là muốn tới báo thù, đại chiến thế giới thứ nhất có Nhật, đại chiến thế giới lần hai cũng có Nhật, đại chiến thế giới lần thứ ba cũng lại là vì Nhật, bao nhiêu lần chiến tranh đều do bọn Nhật này làm ra hết.” Lâm Tùng cũng cười.

Tả Đăng Phong khẽ mỉm cười, không nói gì.

“Tả chân nhân, nếu gặp người Nhật, chúng tôi nên xử sự như thế nào?” Đại Đầu xin chỉ thị.

“Còn xem họ là thái độ gì, nếu họ đang hoang, chúng ta cũng không thể làm gì xấu, nếu họ nổ súng với chúng ta, đương nhiên tôi cũng không thể bó tay chờ chết.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp, sinh gặp thời loạn lạc, hẳn không hề có cảm giác yêu nước mù quáng, căm thù người Nhật gì đó, hẳn chỉ ghét những kẻ làm thương tổn tới hắn mà thôi. Lần này đi Nhật là tìm Thi Hồng, không phải đi giết người...

447. Q.4 - Chương 447: Một Mình Thâm Nhập

Câu trả lời của Tả Đăng Phong làm mọi người hơi giật mình, người Trung quốc và người Nhật vốn ghét nhau đã lâu, người Nhật căn bản không đối xử tốt với người Trung quốc bao giờ.

“Tả chân nhân, ngài có từng nghe tới vụ thảm sát Nam Kinh không?” Dương Chỉ lạnh giọng hỏi.

“Lúc đó tôi đã đến Nam Kinh, xác chết khắp nơi, người già trẻ con không thiếu.” Tả Đăng Phong bình tĩnh đáp, hẳn biết tại sao Dương Chỉ hỏi câu hỏi này.

“Vậy mà ngài còn hy vọng họ đối xử đang hoàng với mình.” Dương Chỉ hừ một tiếng.

“Chị không nên cắt câu lấy nghĩa, tôi chỉ nói tùy vào thái độ của họ, chúng ta là đi tìm Thi Hồng, không phải đi tàn sát thường dân, đừng có lẫn lộn đầu đuôi.” Đối phương đã nói năng bất kính, Tả Đăng Phong trả lời cũng không khách khí.

Dương Chỉ bực bội không nói nữa, Tả Đăng Phong khẽ cau mày, người phụ nữ này hơi tự cao quá, cứ nghĩ tới Nhật là tới nơi hỗn loạn hay sao.

Ở sân bay có không ít máy bay, nhưng những cái nào cũng bị thiếu bảo dưỡng, nhìn tưởng hoàn hảo nhưng thực tế lại không dùng được. Vạn Tiểu Đường chọn một cái máy bay khá nhỏ, máy bay này có lẽ đang chuẩn bị cất cánh, nên bình xăng đầy ắp.

“Máy bay này bay được không? ” Tả Đăng Phong hỏi.

“Được. Tối Nhật chỉ cần ba, bốn tiếng, bây giờ là rạng sáng, tới năm giờ sáng là tới nơi.” Vạn Tiểu Đường bận rộn kiểm tra máy bay.

Tả Đăng Phong gật đầu, ngồi xuống, mọi người cũng tìm chỗ mà ngồi, Vạn Tiểu Đường cất cánh, bay về hướng đông.

“Tả chân nhân, chúng ta hạ cánh ở đâu? ” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Chúng ta hạ cánh ở góc Tây Nam, sau đó chạy chữ chi lên phía bắc.” Tả Đăng Phong đáp.

“Thù Mộ Vũ, ở Nhật hiện giờ thế nào?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu.

“Trong đó một quả đạn hạt nhân nổ ngay trên biển Đông, rất gần Nhật, vệ tinh cho thấy tình hình ở đó còn gay hơn chúng ta nhiều.” Đại Đầu trả lời.

“Năm đó họ định tấn công ai?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Mấy nước lớn có vũ khí nguyên tử.” Đại Đầu trả lời.

“Vệ tinh có nhìn thấy mặt đất không?” Tả Đăng Phong thấy nghi ngờ, theo lý thuyết khi đánh người thì phải nghĩ tới việc bảo vệ bản thân trước hết, cực ít người ôm tâm lý đồng quy vu tận trong lòng mà đi đánh người, chế ra bom để tự nổ mình, nói không thông chút nào.

“Lúc nổ sinh ra rất nhiều bụi bặm, không nhìn thấy rõ được, chỉ thấy được đại khái.” Đại Đầu đáp.

“Tả chân nhân, chúng ta đã từng nhìn thấy máy bay do thám không người lái của Nhật, cho thấy Nhật vẫn còn quân đội.” Vạn Tiểu Đường chen vào.

“Có quân đội thì càng tốt.” Dương Chỉ cười gằn.

“Chúng ta không phải đi giết người.” Tả Đăng Phong bất đắc dĩ phải chen vào. Hai người này tới Nhật chắc chắn sẽ giết người khắp nơi.

“Ngài không giết họ, họ sẽ giết ngài.” Dương Chỉ kéo chốt súng.

Tả Đăng Phong nhũn mày nhìn Dương Chỉ, người phụ nữ này to cao, dáng vẻ đầy sát khí, nhìn là biết không phải người lương thiện.

“Tả chân nhân, làm sao tìm Thi Hồng?” Đại Đầu thấy bầu không khí không tốt, vội chuyển đề tài.

“Thi khí Hạm Bạt phát ra có thể khắc chế vi khuẩn, Thi Hồng còn mạnh hơn thế, nên khu vực có Thi Hồng sẽ có rất nhiều cây xanh.” Tả Đăng Phong trả lời.

Đại Đầu gật đầu, cách này thực là đơn giản dễ làm.

Bay được ba giờ, chỉ còn cách Nhật hơn 500 km, đã xuất hiện một tình huống ngoài ý muốn.

“Tả chân nhân, phía trước khí áp là bình thường.” Vạn Tiểu Đường xoay người.

“Có ý gì?” Tả Đăng Phong đang nhắm mắt dưỡng thần, mở mắt ra.

“Hiện giờ cây xanh khắp nơi đều chết, lượng dưỡng khí trên cao rất thiếu, máy bay không thể bay quá cao, nhưng nơi này lại có lượng dưỡng khí bình thường, máy bay có thể bay cao được.” Vạn Tiểu Đường đáp.

“Ở đây có cây xanh.” Tả Đăng Phong cau mày, và số lượng cây xanh này là không ít.

“Không thể, trên vệ tinh cho thấy cây xanh ở Nhật bị chết hết rồi.” Đại Đầu xen vào.

“Tăng tốc.” Tả Đăng Phong nói, hiện tượng kỳ quái này bây giờ chưa giải thích được. Mọi người đang ở trên biển, nếu máy bay xuất hiện sự cố, mọi người sẽ rơi hết xuống biển.

“Nhật có máy bay do thám quân dụng thìn nhất định có quân đội, có quân đội thì có Rada, hạ thấp độ cao, tôi dùng Quan Khí Thuật chỉ đường cho cô.” Đại Đầu nói với Vạn Tiểu Đường.

Vạn Tiểu Đường quay sang nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong chẳng biết gì về thiết bị khoa học kỹ thuật, nên phẩy tay, “Nghe lời cậu ấy.”

Vạn Tiểu Đường lập tức điều khiển máy bay hạ thấp độ cao, cho tới mức có thể thấy rõ những làn sóng cuộn cuộn bên dưới. Trên máy bay có cửa sổ, mọi người cúi đầu xuống nhìn rồi quay sang nhìn nhau, vì nước biển bên dưới họ là màu xanh thẫm bình thường, không phải màu xanh lục.

“Tại sao lại như vậy?” Đại Đầu ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong, màu sắc nước biển bình thường cho thấy khu vực này vẫn chưa bị vi khuẩn ô nhiễm.

“Có thể nối liên lạc với người nhà không?” Tả Đăng Phong hỏi Vạn Tiểu Đường.

“Không thể, xa quá.” Vạn Tiểu Đường không nhìn được trong bóng tối, nên không nhìn thấy được màu nước biển.

“Phía trước có khí tức rất nhiều người, nhiều lắm, ôi trời ơi, Nhật căn bản không bị ô nhiễm.” Đại Đầu bắt chỉ quyết ngưng thần.

Mọi người đều kinh hãi biến sắc, cả Tả Đăng Phong cũng vậy. Không ngờ Nhật không bị vi khuẩn xâm hại.

“Các người chưa tới Nhật à? ” Một lúc lâu sau, Tả Đăng Phong cau mày.

“Chúng tôi không thể tùy tiện đi lại như ngài, muốn sống sót còn khó khăn, ai tới nơi này làm gì.” Đại Đầu lắc đầu.

“Vậy vệ tinh là chuyện làm sao? ”

“Không biết, chắc đã bị họ làm nhiễu.” Đại Đầu mờ mịt lắc đầu.

“Nhật tài nguyên thiếu thốn, là đất nước có hàm lượng khoa học kỹ thuật dày đặc nhất, chíp cao cấp của cả thế giới đều đa số là do họ làm ra.” Vạn Tiểu Đường tiếp lời.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Lâm Tùng hỏi.

“Các người không phải muốn đi đại khai sát giới sao, đây chính là hợp ý các người.” Tả Đăng Phong lạnh lùng. Lâm Tùng và Dương Chỉ cứ tưởng người Nhật chết gần hết rồi, chỉ còn lại toàn người già trẻ em không đáng sợ, nên mang theo tư tưởng đến đánh chó hạ xuống nước ý nghĩ, như thế này rất tốt, đối thủ không phải là chó hạ xuống nước, mà là một đàn sói dữ.

“Có đủ xăng để quay về không? ” Tả Đăng Phong hỏi Vạn Tiểu Đường, mọi người đã đoán sai thực lực của đối thủ, nên chuẩn bị không đầy đủ. Người Nhật đều sống sót, nên mỗi người bây giờ hạ xuống sẽ thực sự là một mình vào hang hổ.

“Máy bay quá nhỏ, không đủ.” Vạn Tiểu Đường nói khẽ. Ở sân bay có máy bay lớn, nhưng lái những máy bay đó cũng phức tạp tương đương, nên cô mới chọn cái máy bay nhỏ này.

“Bay với tốc độ nhanh nhất, đừng hạ xuống những sân bay, mà tìm vùng núi để chúng tôi nhảy xuống.” Tả Đăng Phong nói, nếu không có đường lui, chỉ còn cách tiếp tục đi tới.

Vạn Tiểu Đường gật đầu, áy bay tăng tốc, một phút sau, phía trước xuất hiện đường ven biển.

Vạn Tiểu Đường rít lên, “Rada cho thấy có hai chiếc máy bay từ hướng đông bắc đang tới gần, tốc độ rất nhanh, chắc là máy bay chiến đấu, đến vì chúng ta.”

“Thu gom trang bị, đừng lo lắng quá.” Tả Đăng Phong đứng dậy.

Mọi người lập tức thu dọn trang bị, hiện còn cách bờ biển rất xa, hai chiếc máy bay đã xuất hiện, máy bay hiện giờ và máy bay thời Dân quốc khác biệt rất lớn về hình thức, thân máy bay dài và mảnh, kiểu dáng rất quái lạ.

“Họ muốn nói chuyện với chúng ta, có nói không?” Vạn Tiểu Đường căng thẳng.

“Chúng ta hiện đang ở đâu? ” Tả Đăng Phong cau mày.

“Phía tây huyện Sơn Khẩu.” Vạn Tiểu Đường trả lời.

“Thành phố nào cách đây gần nhất?” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Akita.” Vạn Tiểu Đường trả lời.

“Nói máy, để tôi nói chuyện với họ.” Tả Đăng Phong nói.

Vạn Tiểu Đường mở thiết bị, tiếng Nhật văng vẳng vang lên, hỏi thân phận của phi công.

Tả Đăng Phong dùng tiếng Nhật đáp trả, giả mạo là đội hành động đặc biệt của thành phố Akita, ra ngoài chấp hành nhiệm vụ, cướp được máy bay của nước khác, đang bay về, đối phương ra lệnh giảm tốc độ, hạ xuống sân bay của Sơn Khẩu.

“Không kéo dài được lâu đâu, khi tới đất bằng lập tức rời khỏi máy bay.” Tả Đăng Phong nói với mọi người, hần vốn không thể để người ta kiểm tra hư thật, nên phải giả vờ để hoãn binh để tranh thủ ít thời gian quý giá tìm chỗ chạy trốn.

Mọi người gật đầu, lúc này đang là rạng sáng, sắc trời rất mờ, máy bay bay về phía bờ biển, phi công máy bay Nhật cũng không nói thêm gì nữa, có lẽ theo họ thấy dù máy bay kia có nói dối, thì khi hạ xuống cũng sẽ bị hạ gục dễ dàng.

Chốc lát sau, máy bay bay tới chỗ đất bằng, Tả Đăng Phong đánh văng cửa máy bay, mọi người nhanh chóng bay xuống.

Lúc này sắc trời vẫn còn tờ mờ, phi công máy bay địch vẫn phải dựa vào Rada để bay, nên không phát hiện ra mọi người đã nhảy khỏi máy bay, cộng với tốc độ hạ xuống của mọi người rất nhanh, nên hai chiếc máy bay địch vẫn theo chế độ tự động tiếp tục bay theo chiếc máy bay nhỏ bay về phía trước.

Mọi người hạ xuống đất, Tả Đăng Phong nhìn quanh, tất cả mọi người đều an toàn.

“Lâu rồi không được nhìn thấy cây xanh.” Đại Đầu ngẩng nhìn cây cối xung quanh, tuy khí trời đã chuyển sang lạnh, nhưng trên cây vẫn còn một ít lá giao hai màu vàng lục.

“Chỗ này không an toàn, đi về phía bắc. Dương Chỉ, phi công giao cho chị, nhất định phải bảo đảm phi công an toàn, nếu không chúng ta không thể trở về nhà được.” Tả Đăng Phong hạ lệnh.

Dương Chỉ gật đầu, Tả Đăng Phong và mọi người xuyên vào rừng, đi về phía núi . . .

448. Q.4 - Chương 448: Mở Đường Lui

Mọi người nhanh chóng một đường lên phía bắc.

Mặt trời mọc, trời sớm có sương sớm, bên dưới ngọn núi đã xuất hiện nông dân và người chạy bộ, Tả Đăng Phong tìm một chỗ dừng lại, ẩn sau cây cối quan sát chung quanh.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu lên tiếng trước tiên, tình hình trước mắt cho thấy đã khác biệt rất xa với những gì mọi người suy nghĩ, tất cả những kế hoạch trước đây đều không còn dùng được.

“Có mang theo bản đồ không?” Tả Đăng Phong hỏi.

Đại Đầu nhanh tay rút bản đồ ra, trải xuống đất. Bản đồ vẽ vô cùng tỉ mỉ.

“Chúng ta chắc là đang ở đây.” Đại Đầu chỉ vào một vị trí ở phía tây nam.

“Sân bay ở đâu?” Tả Đăng Phong cúi đầu quan sát bản đồ.

“Ngài muốn về nước?” Đại Đầu nhíu mày, “Máy bay rơi mà không tìm được thi thể, họ sẽ cho canh chừng sân bay rất ngặt, chúng ta khó mà cướp được máy bay, chưa kể dù có cướp được, thì trước khi chúng ta tới được khu vực bị ô nhiễm thì họ đã ấy bay chiến đấu hạ chúng ta rồi.”

“Tôi không định trở về, tôi chỉ muốn giữ lại đường lui, nhất định phải đoạt được một chiếc máy bay, nếu không sau này sẽ không chắc chắn.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Không chắc chắn là sao?” Lâm Tùng xen mồm hỏi.

“Chúng ta tới đây để tìm Thi Hồng, nên sẽ phải ở lại đây rất lâu. Trước khi tìm ra chúng ta, họ sẽ giữ chặt sân bay, nhưng chuyện này không quan trọng. Cái tôi lo nhất là họ sẽ rút hết xăng dầu ra khỏi máy bay để khóa chân chúng ta, chúng ta không thể cho họ thời gian làm việc đó, chúng ta phải dọn sẵn đường lui trước.” Tả Đăng Phong giải thích.

“Có cướp được máy bay chúng ta cũng không giấu được, huống chi muốn máy bay cất cánh thì phải có đường băng.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

“Chỗ này cách căn cứ cảnh vệ biển của họ không xa, cô có biết lái thuyền máy bay không?” Đại Đầu nhìn Vạn Tiểu Đường.

“Nguyên lý bay đều giống nhau.” Vạn Tiểu Đường gật đầu, Nhật cách Trung Quốc không xa, dùng thuyền máy bay miễn cưỡng cũng có thể bay trở về.

“Bản đồ của cậu có chính xác không?” Tả Đăng Phong hỏi Đại Đầu, trước khi lên đường tình báo của mọi người đã không chính xác.

“Chính xác, đây là hình ảnh có được từ trước khi có chiến tranh, hướng hồ căn cứ quân sự không phải là cái gì bí mật.” Đại Đầu chỉ về hướng bắc, “Trụ sở đó cách khoảng 200 dặm về hướng bắc.”

“Việc này không nên chậm trễ, nhất định phải chạy tới đó cướp được một cái máy bay trước khi họ truyền tin tức về và tăng cường bảo vệ.” Tả Đăng Phong nói.

“Cướp được thì giấu ở đâu?” Đại Đầu cau mày.

“Tôi sẽ bày trận đem giấu máy bay ở ngay ven biển. Đi cướp máy bay trước đã, những chuyện khác nói sau.” Tả Đăng Phong đáp.

Mọi người sắp đi, thì có người nhìn thấy họ, kêu to bỏ chạy, Dương Chỉ đuổi theo chém đứt đầu người đó.

Dương Chỉ theo bản năng quay sang nhìn Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong khẽ gật đầu, ra hiệu cô làm chính xác. Từ khi phát hiện bản thổ nước Nhật không hề bị xâm hại, Tả Đăng Phong đã đổi ý. Người Nhật gieo vạ cho tất cả mọi người, còn mình thì ung dung sống khỏe, quả thực là đại gian đại ác, huống hồ nếu không giết những người này, họ nhất định sẽ đi ra ngoài báo tin, tới lúc đó quân đội sẽ tới lùng sục tìm họ, nhân từ với kẻ địch chính là tàn nhẫn với mình, không thể có lòng dạ đàn bà.

“Không cần bận tâm, đi thôi.” Tả Đăng Phong thấy Dương Chỉ lồi thỉ thể định đem hủy thì phẩy tay, chỉ cần tới được căn cứ trước khi lộ ra tin tức là thành công. Cái xác này nhất định sẽ bị người ta tìm được, tới lúc đó người Nhật sẽ biết ngay họ đã đi ngang qua nơi này, như vậy càng tốt, cứ giấu máy bay ở phía nam khu vực này, với tư duy của người thường sẽ không có ai lại đi vòng vèo ngược lại đường cũ, chỗ đó sẽ là chỗ an toàn nhất.

Mọi người gia tốc, nhanh chóng chạy lên phía bắc.

“Vạn Tiểu Đường đi theo tôi, các người hạ thấp độ cao lặn không đến mức thấp nhất, tôi tới ven biển quan sát địa thế, hễ nhìn thấy người là giết hết, tuyệt không được để rò rỉ tin tức.” Tả Đăng Phong nói, ôm Vạn Tiểu Đường lao về hướng tây.

“Tả chân nhân, tôi làm mọi người vướng chân, tìm được máy bay cứ để tôi ở lại trong máy bay đi.” Vạn Tiểu Đường nói. Đi theo những cao thủ này lặn không rất là khó chịu, xóc nảy liên tục làm cô muốn nôn mửa.

“Được, trận pháp của tôi không ai phá được, để cô ở trong máy bay lại chính là chỗ an toàn nhất, cậu chú ý quan sát cạnh biển, nhìn máy bay giấu ở đâu khá là thích hợp.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Chốc lát sau, Vạn Tiểu Đường tìm được một chỗ thích hợp, nằm ngay dưới vách núi, nhưng Tả Đăng Phong không đồng ý, vì nơi này toàn là cát, bày trận trên cát sẽ bị lún, không phát huy được hiệu quả.

Đi thêm mười dặm, Tả Đăng Phong tìm được một chỗ ven biển, nền cỏ, phía đông là núi, không có dấu vết con người.

“Ghi nhớ rõ vật tham chiếu, cướp được máy bay sẽ giấu ở đây, tôi đi tìm ít thứ, cô ở lại đây chờ tôi.” Tả Đăng Phong thả Vạn Tiểu Đường, lao về hướng đông.

Tả Đăng Phong đi hai lần mang về chín khúc gỗ, dùng kết hợp cả Bát Trận Đồ và Cửu Cung Trận, cắm tám khúc gỗ xuống đất.

“Tìm được đường tới đây khôn?” Tả Đăng Phong hỏi Vạn Tiểu Đường.

“Được.” Vạn Tiểu Đường gật đầu, phía đông nơi này có một ngọn núi lớn, phía nam là một khu san hô to, tìm ra rất dễ.

Tả Đăng Phong gật đầu, ôm lấy Vạn Tiểu Đường bay về hướng bắc, để cho Vạn Tiểu Đường nhớ kỹ được địa hình, sau đó mới rời đi.

“Tả chân nhân, sao lại để lại một khúc gỗ bên ngoài?” Vạn Tiểu Đường hỏi, cô có ấn tượng rất tốt với Tả Đăng Phong, có câu từ gian nguy mới biết được lòng người, Tả Đăng Phong ôm cô, dùng linh khí của mình chắn gió cho cô, lúc lên xuống đều cố gắng làm thật êm, đây là bản tính cẩn thận, cũng là phong độ của hân.

“Khúc gỗ đó mà cắm xuống thì trận pháp sẽ vận hành, cô sẽ không tìm ra được chỗ đó nữa.” Tả Đăng Phong tăng tốc.

“Trận pháp đó có tác dụng gì, có thể duy trì thời gian bao lâu?” Vạn Tiểu Đường hỏi.

“Tác dụng của trận pháp rất nhiều, đại thể chia làm hai loại là khắc địch và tự vệ. Trận pháp này là trận pháp dạng tự vệ, có tác dụng ẩn giấu một khu vực rộng trăm bước, người ngoài không thể nhìn thấy được tình huống bên trong. Nơi này có nước, thủy sinh mộc, nên lấy tính mộc để lập thành trận pháp, trong trận pháp sau này sẽ nhốt lượng lớn tính kim, Kim khắc Mộc, nên trận pháp nhiều nhất chỉ có thể duy trì một tháng, nhưng một tháng hân là cũng đủ rồi, lúc đó chúng tôi nhất định đã về tới, cô cứ yên tâm.” Tả Đăng Phong giải thích ngắn gọn.

Vạn Tiểu Đường gật đầu, không nói gì nữa. Tính cách phụ nữ khác nhau, nhưng về đại thể, tình cảm lại giống nhau. Tả Đăng Phong tuy cường thế bá đạo, cực đoan chua ngoa, nhưng hẳn có đầu óc và cẩn thận, đây chính là hai thứ có thể hấp dẫn bất kỳ người phụ nữ nào. Vạn Tiểu Đường cũng vậy, tuy biết rõ Tả Đăng Phong không thích cô, nhưng cô vẫn động tâm với hắn.

Đi được trăm dặm, đám người Đại Đầu và Tả Đăng Phong gặp lại nhau.

Vượt hai đỉnh núi, trên sườn núi xuất hiện lưới sắt, mọi người lắng không nhìn thấy bên dưới vịnh có rất nhiều thuyền, trong đó có cả thủy máy bay, xung quanh có tường rào, bên trong là khu vực quân sự, có lính gác tuần tra, nhưng nhìn dáng vẻ của họ thì hình như không hề có lệnh phải tăng cường cảnh giác.

“Dương Chỉ và Lâm Tùng xuống đó, giết hết cảnh vệ, Thù Mộ Vũ hỗ trợ, tôi và Vạn Tiểu Đường đi cướp máy bay.” Tả Đăng Phong phân phối nhiệm vụ.

“Hay quá, giết sạch đám chó này.” Lâm Tùng và Dương Chỉ lập tức thả người lướt xuống.

“Sao họ thù người Nhật dữ vậy?” Tả Đăng Phong ngạc nhiên nhìn Đại Đầu, phản ứng Lâm Tùng và Dương Chỉ trong mắt hắn là rất quá khích, lại có vẻ hơi vô lý, hắn đã tự thân trải qua chiến tranh với người Nhật mà không hề thấy thù hận nhiều như hai người họ.

“Lũ khốn thả quỷ giết người, ai thấy mà chẳng phát hỏa, mẹ nó, Lão Tử cũng tới đây!” Đại Đầu gào to xông xuống.

Tả Đăng Phong cau mày, nhưng chẳng buồn nghĩ nhiều, ôm Vạn Tiểu Đường lao xuống, mục tiêu là chiếc thủy máy bay.

Tả Đăng Phong vừa lướt xuống, đã nghe thấy bên dưới vang lên tiếng quát tháo ầm ĩ, Lâm Tùng và Dương Chỉ đương nhiên nghe không hiểu những người kia la hét cái gì, không nói hai lời lên nòng nổ súng, họ đều là người tu hành, tâm định tay ổn, nay có vũ khí hiện đại nên càng thêm bá đạo, nổ súng không ngừng.

Ba cao thủ tử khí đối phó một đám binh lính bình thường đương nhiên không có gì phải lo lắng, nên Tả Đăng Phong không cần phải để tâm. Hắn xông xuống bến tàu, trên bến tàu cũng có binh sĩ, nhưng họ không có súng, ngược đầu lên thấy Tả Đăng Phong lăng không xông tới mà sợ ngay người.

Tả Đăng Phong xông tới, ném họ xuống biển, ôm Vạn Tiểu Đường lướt lên thủy máy bay.

“Chiếc này không được, quá nhỏ, lấy chiếc kia kia.” Vạn Tiểu Đường nhìn máy bay hô.

Tả Đăng Phong ôm Vạn Tiểu Đường lướt đến chỗ một chiếc máy bay khá to. Vạn Tiểu Đường mở cửa máy bay chui vào.

“Không được, không có chìa khóa khởi động, chìa khóa đánh số 278, chắc ở trong phòng điều hành.” Vạn Tiểu Đường nói với Tả Đăng Phong.

“Tôi đi tìm, cô cẩn thận an toàn.” Tả Đăng Phong xoay người lao lên bờ. Vừa hạ xuống bờ, nghe phía sau vang lên tiếng súng, quay sang thấy Vạn Tiểu Đường cầm súng lục đang bắn những người lính ở dưới nước, Tả Đăng Phong không khỏi lại cau mày, sao ai cũng thù hận như vậy.

Chiến sự hoàn toàn là nghiêng về một phía, lính Nhật chạy tứ tán, Đại Đầu và Lâm Tùng Dương Chỉ chạy theo truy đuổi, thực lực hai bên không bằng nhau, nên đây không phải là chiến tranh, mà là tàn sát.

Các khu nhà của Nhật đều có đánh số, nên Tả Đăng Phong nhanh chóng tìm được phòng điều hành, mang về cái hộp đánh số 278, Vạn Tiểu Đường khởi động máy bay, máy bay còn đầy xăng.

“Tả chân nhân, trên máy bay chắc chắn có trang bị định vị, đốt phòng điều hành của họ đi.” Vạn Tiểu Đường nói.

Tả Đăng Phong lại quay lên bờ, phóng hỏa đốt cháy tòa nhà, rồi gọi đám người Đại Đầu, cùng lên máy bay, cất cánh...

449. Q.4 - Chương 449: Hòa Thượng Nhật

Lúc này đã là khoảng chín giờ sáng, máy bay rời khỏi bến tàu bay về hướng nam. Vạn Tiểu Đường tìm tới chỗ bày trận, hạ xuống, mọi người xách đồ rời khỏi máy bay.

“Chỉ cần không rời khỏi khu vực này thì cô an toàn.” Tả Đăng Phong là người cuối cùng rời khỏi máy bay.

“Anh đóng băng tôi đi, lúc nào về thì làm tôi tỉnh lại.” Vạn Tiểu Đường lắc đầu.

“Hừm, nhắm mắt lại.” Tả Đăng Phong trầm ngâm một chút rồi gật đầu, cô không có linh khí tu vi, đóng băng cô quả thực là lựa chọn tốt nhất.

Vạn Tiểu Đường căng thẳng nhắm mắt lại, Tả Đăng Phong không chút do dự, phát ra Huyền Âm chân khí, những chuyện thế này không nên do dự, càng do dự sẽ càng làm cô sợ.

Tả Đăng Phong đóng cửa máy bay, lập một lớp màn chắn linh khí xung quanh máy bay. Lớp bảo vệ thứ hai này là để phòng trường hợp trận pháp bị phá, thì vẫn không ai chạm được tới Vạn Tiểu Đường.

“Cẩn thận.” Tả Đăng Phong đưa chiếc hộp có bao tay Thuần Dương cho Đại Đầu.

“Tả chân nhân, ngài làm gì vậy?” Đại Đầu mở hộp nhìn vào, kinh ngạc hỏi.

“Trong hộp có linh khí của tôi, giúp có thể tự do ra vào màn chắn linh khí, bao tay Thuần Dương này là để giúp Vạn Tiểu Đường tỉnh lại, nếu tôi gặp chuyện không may, cái hộp này sẽ bảo vệ các người sáu canh giờ trong khu vực bị ô nhiễm.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nói.

“Tả chân nhân, ngài đừng dọa tôi.” Đại Đầu kinh hãi. Y vẫn tưởng Tả Đăng Phong cướp máy bay là để giữ lại đường lui ọi người, bây giờ xem ra đường lui này là Tả Đăng Phong lưu lại cho họ.

“Tôi chỉ dự phòng vạn nhất mà thôi.” Tả Đăng Phong đợi mọi người rời khỏi trận pháp, cầm khúc gỗ cuối cùng xuống tới tận ngọn.

Khúc gỗ vừa cầm xuống, máy bay lập tức biến mất, cảnh vật khôi phục bình thường.

“Đi theo chiều kim đồng hồ hai vòng, tiến vào bảy bước, xoay ngược lại hai vòng, lại tiến vào bảy bước.” Tả Đăng Phong nói nhỏ với Đại Đầu cách thức ra vào trận pháp.

Đại Đầu nghiêm chỉnh gật đầu, trước giờ y đối với Tả Đăng Phong là sợ nhiều hơn kính, bây giờ mới phát hiện ra Tả Đăng Phong không hề đáng sợ, hẳn chỉ là tính cách cực đoan, chứ trong lòng không hề hung tàn.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong lao về hướng đông, truy binh Nhật sẽ nhanh chóng tìm đến đây, nếu còn ở đây sẽ bị lộ.

Ba người nhún chân vọt lên, bay theo Tả Đăng Phong.

Không có Vạn Tiểu Đường, tốc độ của mọi người tăng vọt. Bốn người nhanh chóng xuyên qua rừng núi, địa hình của Nhật không giống Trung Quốc, ngoài núi thì chính là thành phố, đất trống trọt rất ít, sau nửa giờ bốn người dừng lại trên sườn núi, lúc này đã hơn mười giờ sáng, ánh mặt trời rực rỡ, khí trời rất tốt, nhìn xuống dưới khắp nơi đều là nhà cao tầng, người đi đường tấp nập, ô tô ngược xuôi, vô cùng phồn hoa.

“Thật là quá đáng!” Lâm Tùng và Dương Chỉ phẫn hận nhìn thành phố trước mặt, nước Nhật không hề phải lo ăn uống, sinh hoạt bình thường, trong khi cả thế giới đã trở thành địa ngục tu la, nơi nơi toàn là người chết.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu hỏi, lúc trước Tả Đăng Phong nói tiêu chuẩn để tìm Thi Hồng là cây xanh giờ không còn dùng được nữa, vì ở đâu cũng có cây xanh, không thể lấy cây xanh làm vật tham chiếu được nữa.

“Để tôi suy nghĩ.” Tả Đăng Phong cau mày, việc này không thể vội vàng động.

“Theo tôi thấy chúng ta cứ xông thẳng tới hoàng cung, tóm lấy Nhật hoàng bắt họ đưa ra thuốc giải.” Dương Chỉ hừ lạnh.

“Hay lắm.” Lâm Tùng vô cùng tán thành sư muội.

“Tả chân nhân, cách này có lẽ hiệu quả, quý Nhật rất coi trọng hoàng đế của họ.” Đại Đầu cũng lên tiếng phụ họa.

“Câu nghĩ Nhật có thuốc giải giết vi khuẩn?” Tả Đăng Phong cau mày nhìn Đại Đầu.

“Đây không phải rất rõ rồi sao?” Đại Đầu chỉ cây cối cỏ xung quanh.

“Hàm lượng đường khí trên cao là bình thường, nước biển gần bờ cũng là bình thường, khoa học kỹ thuật của họ đạt được tới trình độ này hay sao?” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Ý của ngài là khí tức Thi Hồng toả ra tự động che chở khu vực này?” Đại Đầu giật mình, không khí và nước biển đều là lưu động không ngừng, dù có phương pháp giải độc, bầu trời và nước biển cũng không thể đột nhiên xuất hiện đường ranh giới.

“Rất có lẽ vậy. Có lẽ người Nhật trong lúc vô ý phát hiện ra được điều này, nên họ mới nhằm vào hiện tượng đặc thù này để nghiên cứu chế tạo ra loại vi khuẩn hại người.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị gật đầu.

“Họ có biết hiện tượng kỳ dị này là do cái gì tạo thành hay không?” Đại Đầu thắc mắc.

“Chắc chắn là biết, nếu không hoàn toàn chắc chắn, họ không thể mang sinh mạng nhiều người như vậy ra đùa giỡn.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Họ chắc chắn biết Thi Hồng ở đâu, bắt lấy hoàng đế của họ, buộc họ giao ra Thi Hồng.” Lâm Tùng vẫn kiên trì quan điểm của mình.

“Đừng có nằm mộng, đừng nói hoàng đế quý Nhật biết Thi Hồng ở đâu, dù ông ta biết cũng sẽ không giao ra, giao ra nghĩ là họ đều phải chết, ai mà giao!” Tả Đăng Phong liếc Lâm Tùng. Người này chẳng biết gì về tính cách của người Nhật, người Nhật không hề bỏ ỉu ngu dốt như trong phim ảnh họ nhìn thấy, mà họ có tính tự ái cực mạnh, chết vì sĩ diện, nếu bị bắt sống sẽ sẵn sàng tự sát, tới lúc đó bốn người sẽ thật sự là ở trong trùng vây.

“Tả chân nhân, vậy chúng ta làm gì?” Đại Đầu cười khê. Hồi trước y với Lâm Tùng từng nghĩ ra một kế giống nhau, kết quả đều bị Tả Đăng Phong dạy ột trận, nên bây giờ y đã có kinh nghiệm, chỉ hỏi một câu ‘Tả chân nhân, chúng ta làm gì’ mà thôi.

“Nghĩ cách tìm ra thư viện của họ, tôi muốn hiểu rõ lịch sử của họ.” Tả Đăng Phong suy nghĩ.

“Tả chân nhân, vô dụng thôi, lịch sử của Nhật hoang đường nổi danh cả thế giới, sử cổ đại viết vô cùng lung tung, trước sau mâu thuẫn không hề có trật tự, trong đó một nửa là thần thoại vô căn cứ, nửa còn lại là bịa đặt, họ không giống Trung Quốc có hệ thống niên đại hoàn chỉnh, ngài tới thư viện không chỉ không tìm được manh mối, mà không chừng còn bị sử sách bịa đặt của họ làm cho rối.” Đại Đầu lắc đầu, những gì hắn đang nói là lời nói của giới sử học, chứ không phải do hắn tự nghĩ ra.

“Thời Phi điều đã từng xuất hiện một con Hạng Bạt, được Thần Đạo giáo tôn làm hộ pháp, cho thấy Thần Đạo giáo và Thi Hồng có liên hệ nhất định, chúng ta phải bắt đầu từ Thần Đạo giáo.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi nói.

“Được, tư liệu về Thần Đạo giáo tôi có mang theo, Thần Đạo giáo ở Nhật là quốc giáo, tôn thờ Thiên Chiếu đại thần và tám triệu Thần Tiên...”

“Tám triệu?” Tả Đăng Phong cau mày, Tiên nhân của cả Trung Quốc tra ra được còn không hơn 300 vị, người Nhật từ chỗ nào tìm ra được tới tám triệu?

“Góp đủ số để khoác lác, không nhiều tới như vậy, ngay cả những người như chúng ta bọn họ cũng đều xem là Thần Tiên, đều cúng bái.” Đại Đầu lắc đầu cười.

“Đạo quan của họ chủ yếu ở đâu?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Họ không có đạo quan, không có đạo sĩ, họ cúng tế ở Thần cung và đền thờ, có ba Thần cung lớn, Y Thế Thần cung, Minh Trị Thần cung, và Tận Đông Chiếu cung, có ba đền thờ lớn, Xuất Vân Đại Xã, Nghiêm Đảo đền thờ, và Tỉnh Quốc đền thờ.” Đại Đầu máy móc trả lời.

“Cái nào xưa nhất?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Ngài tự xem.” Đại Đầu đưa xấp tài liệu cho Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong cầm lấy tài liệu lật xem, chữ viết thời này có hơi khác với chữ viết thời Dân quốc, rất nhiều chữ được đơn giản hoá, hẳn nhìn không quen, cộng với tài liệu khá là lộn xộn, địa danh không phải “Đại” mà là “Thần”, xem Tả Đăng Phong đầu đầu, chỉ coi một chút là mất hết kiên nhẫn trả lại cho Đại Đầu.

Ngay lúc này, phía tây xuất hiện mấy chiếc máy bay trực thăng, không hỏi cũng biết quý Nhật đang đi tìm họ.

“Tìm xem quanh đây có đạo quan hay chùa miếu nào không.” Tả Đăng Phong nhìn chiếc máy bay xa xa, nói với Đại Đầu.

“Chung quanh đây không có đền thờ, nhưng có chùa.” Đại Đầu trả lời.

“Ở đâu?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Chỗ đó.” Đại Đầu chỉ một ngọn núi ở hướng tây nam, ở đó có một cái chùa. Chùa khá nhỏ, kiến trúc rất cổ điển, mơ hồ có đường nét kiến trúc của thời Đại Đường.

“Qua xem.” Tả Đăng Phong đi trước. Hắn đang rất bức thiết muốn biết Thần Đạo giáo của Nhật là ra sao, ở Nhật Phật giáo và Thần Đạo giáo trong một quãng thời gian rất dài rất căm thù nhau, có thể hỏi ít chuyện về Thần Đạo giáo từ các tăng lữ.

Ngôi chùa cách bốn người hơn ba mươi dặm. Phía tây chùa là nghĩa trang, mỗi phần mộ cách nhau hai, ba mét, xung quanh chùa không có ai. Mọi người đi vào trong chùa, phía đông chùa có mấy cây anh đào rất lớn, chính bắc sân là đại điện, đại điện có hai tầng, từ bên ngoài có thể nhìn thấy tượng Phật và cổng phẩm ở bên trong.

Bốn người đang nhìn, một đôi nam nữ trung niên cười nói từ một phòng nhỏ phía tây đi ra. Người nam đầu trọc, mặc đồ tăng lữ, người nữ bôi son phấn, tướng mạo không xấu, hai người nhìn thấy mọi người rất kinh ngạc, người nam chấp tay chữ thập chào, “ohayougozaimasu ”

“Chào mẹ mày!” Lâm Tùng rút kiếm chém thẳng vào cổ người kia.

“Đợi chút, ông ta là hòa thượng.” Đại Đầu nhào tới cản, nhưng không kịp.

Tuy nhiên kiếm cũng không tới được nơi, vì Tả Đăng Phong đã chìa tay phải bắt lấy kiếm. Trường kiếm của Lâm Tùng tuy sắc bén, nhưng bao tay Huyền Âm không phải tầm thường.

“Ở Nhật hòa thượng có thể kết hôn.” Đại Đầu nói.

“Ông ta chỉ nói chào buổi sáng mà thôi.” Tả Đăng Phong liếc Lâm Tùng, thả tay ra, đối phương lấy lễ tiếp đón, không thể dụng binh đao.

“Sư huynh, anh xem.” Dương Chỉ chỉ vào đại điện, vật phẩm cúng trên bàn có ba đĩa hoa quả, hai người đã lâu toàn ăn đồ hộp, lâu rồi không được ăn hoa quả rau củ tươi, nay nhìn thấy hoa quả, hai người chạy thẳng tới đại điện, Đại Đầu vốn ở Tử Dương quan, ăn uống không kém, nên không bộ chấp như vậy.

“Các người là ai?” tăng lữ trung niên run rẩy hỏi.

Tả Đăng Phong liếc mắt ra hiệu cho Đại Đầu, Đại Đầu hiểu ý, lắc mình đóng cửa lớn lại.

Vợ chồng hai người thấy Đại Đầu đóng cửa, thì càng thêm sợ hãi, ôm lấy nhau run rẩy bầy, làm Tả Đăng Phong nhớ lại cảnh ngày xưa khi Đổng Khi Chính Nam dẫn người xông vào Thanh Thủy Quan, nên bỏ luôn dự định giết người diệt khẩu.

“Tôi sẽ không làm hại gì các người, làm phiền vợ ông đi làm giúp chúng tôi bữa cơm, tôi có mấy lời muốn hỏi ông...”

450. Q.4 - Chương 450: Ô Diện Quỷ Mị

“Lương Tử, em đi làm cơm, nhanh đi.” Tăng nhân trung niên kéo tay vợ.

“Vâng.” Người phụ nữ sợ hãi trả lời.

“Thù Mộ Vũ, cậu đi hỗ trợ.” Tả Đăng Phong nói bằng cả tiếng Hán lẫn tiếng Nhật.

Đại Đầu biết Tả Đăng Phong muốn y đi giám thị người phụ nữ, lập tức gật đầu, đi theo người kia. Tăng nhân trung niên căng thẳng nhìn theo, Đại Đầu dù thân hình nhỏ bé, nhưng cái búa y xách theo không nhỏ bé chút nào.

“Tôi nói rồi, sẽ không làm hại các người, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi, anh trả lời càng rõ ràng, tôi càng đi sớm.” Tả Đăng Phong chỉ bằng ghế dưới cây anh đào.

Tăng nhân trung niên gật đầu, căng thẳng đi tới bằng ghế. Tả Đăng Phong đưa tay ra hiệu cho ông ta ngồi xuống, nhưng ông ta liên tục xua tay, không dám ngồi.

“Trong chùa trừ hai người còn có ai khác không?” Tả Đăng Phong ngồi xuống, lấy nước trong rương gỗ ra uống một hớp.

“Chùa này là trường bối của tôi truyền lại cho tôi, chỉ có tôi với vợ ở đây, xin ngài đừng làm hại cô ấy.” Tăng nhân trung niên rất khép nép.

Tả Đăng Phong gật đầu, đến giờ hẳn mới biết chùa ở Nhật là cha con truyền lại cho nhau.

“Các người sinh sống thế nào?” Để đối phương không sợ quá mà xỉu, Tả Đăng Phong cố gắng làm dịu bầu không khí.

“Xung quanh chùa đều là đất của chúng tôi, chúng tôi nhờ vào chuyện bán đất nghĩa trang để sống, nếu ngài cần tiền, tôi sẽ đưa cho các người.” tăng tăng nhân trung niên rịn mồ hôi.

“Tôi không cần tiền, chỉ muốn hỏi anh mấy vấn đề, anh là tăng lữ Phật giáo, theo tôi được biết Phật giáo 1,500 năm trước, lúc thời đại phi điều đã từng có xung đột rất kịch liệt với Thần Đạo giáo, anh có biết chuyện này không?” Tả Đăng Phong hỏi, tướng mạo cho thấy người trung niên này là thứ người đảng hoàng, người đảng hoàng thường tạp niệm ít, tạp niệm ít thì có thể tĩnh tâm tìm hiểu lịch sử.

“Biết, lúc đó Phật giáo truyền tới Nhật chưa lâu, Thần Đạo giáo rất bài xích chúng tôi.” Tăng nhân trung niên gật đầu.

“Thời đó, Thần Đạo giáo xuất hiện một vị hộ pháp vô cùng lợi hại, vị hộ pháp này không phải người bình thường, mỗi khi xuất hiện sẽ dẫn tới khô hạn, anh có biết vị hộ pháp như thế hay không?” Tả Đăng Phong thuận miệng hỏi, khi nói chuyện, nếu nhìn thẳng vào mắt đối phương, sẽ gây nên áp lực cho người đó, nên Tả Đăng Phong chỉ cúi đầu uống nước.

“Tôi không nghe trưởng bối nói, nếu ngài có thể đợi, tôi sẽ đi xem thêm sách sử, chắc trong đó có ghi chép.” Tăng nhân trung niên đáp.

“Khổ cực cho anh.” Tả Đăng Phong gật đầu.

Tăng nhân trung niên xoay người bước đi. Tả Đăng Phong đi theo phía sau, tăng nhân trung niên sợ Tả Đăng Phong ra tay sau lưng mình, nên đi nghiêng nghiêng, Tả Đăng Phong thấy vậy bước nhanh mấy bước, trở thành đi trước.

Chùa có hai tầng, kiến trúc chủ yếu bằng gỗ, chủ thể kiến trúc đều là màu xám của gỗ, không giống chùa Trung Quốc thiếp vàng sơn đỏ, cửa sổ cũng làm bằng gỗ, có dán giấy dán cửa sổ, cửa lớn khá hẹp, không tới bảy thước, kiến trúc bên trong chính điện cũng rất cổ điển, không có rường cột chạm trổ như chùa Trung Quốc, chính bắc thờ một vị Bồ Tát cầm pháp trượng, nhìn tướng mạo hẳn là Địa Tạng vương Bồ Tát, trên thân đàn có dây giạt, trước tượng thân có lư hương, cống phẩm đã không còn ở trên bàn, sớm đã bị Lâm Tùng và Dương Chỉ quét vào ba lô.

“Tả chân nhân, cho ngài.” Lâm Tùng thấy Tả Đăng Phong vào cửa, lập tức đi tới đưa quả táo cho hắn.

“Ra ngoài xem xét tình hình, tí nữa ăn cơm.” Tả Đăng Phong nhận quả táo cắn một cái, đệ tử đạo gia không tin phật tổ, ăn cống phẩm cũng không bị xem là bất kính, hơn nữa táo đối với một người đã lâu không được ăn rau quả tươi thì có sức hấp dẫn rất là mê hoặc.

“Được.” Lâm Tùng và Dương Chỉ thấy Tả Đăng Phong cầm quả táo, thì cảm thấy thân thiết với hắn hơn, lãnh đạo thật sự nên như vậy, không thể xa rời quần chúng.

Tầng nhân trung niên vẫn nghiêng người cúi đầu đứng ở ngoài cửa, chờ hai người đi ra ngoài mới nghiêng người vào nhà, thấy cống phẩm bị lấy đi, thì chấp tay trước ngực xá tượng thần một cái, rồi mới xoay người đi.

Sát tường bên phải có cầu thang gỗ đi lên lầu hai, tầng nhân trung niên đi trước dẫn đường, Tả Đăng Phong đi theo lên lầu.

Lầu hai chia làm hai khu, ở giữa có hai cột gỗ, phía đông có bàn cờ và đồ uống trà, phía tây có một giá sách, trên giá có rất nhiều sách, đa số sách đã ố vàng, cho thấy đã có từ rất xa xưa.

Sàn lầu cũng làm bằng gỗ, tầng nhân trung niên cởi giày ra mới đi, Tả Đăng Phong đương nhiên không cởi giày, cứ thế đi theo tầng nhân.

Tầng nhân trung niên lục tìm sách trên giá, Tả Đăng Phong tiến lên hỗ trợ. Sách ở đây đều được cuốn tròn như những bức tranh, bên ngoài có ghi năm, Tả Đăng Phong tuy biết tiếng Nhật, nhưng không biết gì về lịch sử Nhật, nên không nhìn năm ghi trên sách để chuyển thành năm công nguyên được, đành phải chờ tầng nhân trung niên tìm.

Tầng nhân trung niên nhanh chóng tìm ra 3 quyển sách cổ, ngoài bìa ghi “Minh ký”, phía dưới có dòng chữ nhỏ “Chiến quốc đỉnh.”

Người Nhật quen ngồi bệt dưới đất, nơi này không có bàn, Tả Đăng Phong cảm thấy rất không quen, liền giơ tay dời cái bàn đặt bàn cờ tới. Hắn cách không dời vật làm cho tầng nhân trung niên kinh hãi tới biến sắc, ngơ ngác mà nhìn.

Vì thời gian cấp bách, Tả Đăng Phong bèn tự mình lật xem, chỗ nào không hiểu thì nhờ tầng nhân trung niên giải thích. 3 quyển sách này đều là ghi chép lịch sử vào thời Minh trị, do Minh Thiên Hoàng cai trị, cũng là quân chủ của thời phi điều, tương đương với thời Tùy Đường của Trung Quốc, và thời kỳ chiến quốc, thời kỳ chiến quốc của Nhật tương đương với thời Minh triều của Trung Quốc.

Tiếng Nhật thời cổ cũng rất khác biệt, Tả Đăng Phong xem rất vất vả, may mà đa số nội dung trong sách đều có có liên quan, chủ yếu là ghi chép về lịch sử phát triển của Phật giáo từ khi truyền tới Nhật, Tả Đăng Phong lật vào hết cuốn thứ nhất, không có chút thu hoạch nào. Quyển thứ hai vừa mở ra, hắn đã thấy có vấn đề, sau khi Minh Thiên Hoàng chết, trong triều xảy ra nội chiến tranh giành vương vị, cuộc nội chiến này quy mô rất lớn, do hai gia tộc có thực lực mạnh nhất lúc đó đấu với nhau, “Đại Liên” Vật bộ thị và “Đại thần” Tô tôi thị. “Đại Liên” là quan chức triều đình lớn nhất của Nhật thời đó, tương đương với tể tướng ở Trung thổ, “Đại thần” là người đại thần đứng hàng thứ hai, Vật bộ thị và Tô tôi thị đều có quan hệ thân thích với Thiên Hoàng, Vật bộ thị ủng hộ em trai của Thiên Hoàng, nhánh này thờ Thần Đạo giáo bản thổ, Tô tôi thị ủng hộ con trai của Thiên Hoàng, nhánh này thờ Phật giáo, nội chiến kết thúc với chiến thắng của “Đại thần” Tô tôi thị, Hoàng đế bị giết, Hoàng tử kế vị, nhờ đó Phật giáo ở Nhật mới đứng vững được bước chân.

Tả Đăng Phong không hề hứng thú với việc đấu tranh quyền lực của Nhật, hắn chỉ quan tâm tới ghi chép về tình hình cuối trận chiến. Năm đó chị gái của Tô bộ thị là hoàng hậu, nên dù ông ta là đại thần xếp hàng thứ hai, nhưng có rất nhiều thân tín trong triều đình, còn nhiều hơn cả Vật bộ thị, ông ta liên hợp với những đại thần đó thảo phạt Vật bộ thị. Thời đó, đất phong của Vật bộ thị ở quận Thiệp Xuyên, liên quân của Tô bộ thị ba lần công thành, tấn công đất phong của Vật bộ thị đều bị đánh bại, nguyên nhân là do bên phe Vật bộ thị có một “Ô Diện Quỷ Mị”, đao thương bất nhập, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi.

Cuối cùng Tô tôi thị hết cách, bèn đi tới Cao Ly xin Chính Đức cao tăng tới giúp hàng phục Quỷ Mị, ở Hắc Thạch sơn dùng bảo tháp tám tầng áp chế, Quỷ Mị bị áp chế rồi, Tô tôi thị mới tiêu diệt được Vật bộ thị.

Đây là đầu mối duy nhất, quyển sách cổ thứ ba chỉ ghi chép một ít chuyện, về việc vì sao Phật giáo không được giai cấp thống trị của Nhật chấp nhận do giai cấp thống trị muốn củng cố tín ngưỡng của nhân dân.

“Quận Thiệp Xuyên hiện giờ ở đâu?” Tả Đăng Phong hỏi.

” Phía Đông Osaka.” Tầng nhân trả lời.

“Bảo tháp tám tầng ở Hắc Thạch sơn có còn ở đó hay không.” Tả Đăng Phong lại hỏi.

“Hắc Thạch sơn cũng ở Osaka, nhưng nằm trong khu vực quản lý của Thần Đạo giáo, tôi chưa từng tới đó, không biết ở đó có bảo tháp hay không.” Tăng nhân trung niên lắc đầu trả lời.

Đám Lâm Tùng Dương Chỉ bưng cơm lên lâu, có cơm trắng, canh thịt, có cải trắng, thịt viên.

Tả Đăng Phong trả 3 quyển sách cổ cho tăng nhân trung niên, mọi người ngồi vây quanh ăn cơm, tăng nhân trung niên cất sách đi, hai vợ chồng nơm nớp lo sợ đứng ở bên cạnh, không dám gây ra một tiếng động nào.

“Tôi nói rồi, tôi sẽ không giết các người.” Tả Đăng Phong phóng Huyền Âm chân khí Đóng băng hai người. Hai người này biết quá nhiều, cách tốt nhất là giết diệt khẩu, nhưng đã ăn cơm của người ta, không thể vừa ăn xong đã giết họ, nhưng dù không thể giết cũng không thể để họ tiết lộ phong thanh.

“Mộ Vũ, Osaka ở đâu?” Tả Đăng Phong nhanh chóng ăn xong cơm.

“Ở phía đông bắc, là một thành phố rất lớn.” Đại Đầu lấy bản đồ ra xem.

“Phía Đông Osaka có Hắc Thạch sơn, đó là chỗ chúng ta cần phải tới.” Tả Đăng Phong nói.

“Tả chân nhân, Thi Hồng ở Hắc Thạch sơn?” Lâm Tùng vừa ăn vừa hỏi.

“Không phải, Hạng Bạt năm xưa bị phong ở chỗ đó.” Tả Đăng Phong lắc đầu, nếu không có manh mối Thi Hồng, thì muốn tìm hiểu nguồn gốc, trước tiên phải tìm Hạng Bạt.

“Cậu biết Hắc Thạch sơn ở đâu à?” Dương Chỉ buông bát đĩa hỏi Đại Đầu.

“Không biết, tôi bị mù.” Đại Đầu liên tục bị làm phiền không ăn cơm được, bỏ luôn buông đĩa xuống.

“Đừng nhìn tôi, tôi có biết tiếng Nhật, nhưng chưa bao giờ tới Nhật.” Tả Đăng Phong thấy Dương Chỉ nhìn mình, phẩy tay.

“Vậy chẳng phải chúng ta trở thành người mù cưỡi ngựa mù à?” Dương Chỉ móc từ trong túi một củ cà rốt cắn một cái, quá lâu không được ăn rau củ tươi, dù có là người tu hành cũng bị vàng da, hư táo nóng người.

“Ngựa mù thì chắc rồi, nhưng người mù thì chưa chắc nha.” Đại Đầu cười, bốn người đều là cao thủ tử khí, dù một mình thâm nhập cũng không phải sợ ai, huống chi đội ngũ tới bốn người hầu như có thể ở Nhật hoành hành vô kỵ.

“Hướng đông chính là nội thành, chúng ta phải tận lực ẩn giấu hành tung, một khi bại lộ hành tung, truy binh sẽ càng ngày càng nhiều, lực cản sẽ càng ngày càng lớn.” Tả Đăng Phong tuy tự tin nhưng không lạc quan mù quáng, hẳn chưa bao giờ xem nhẹ mình, nhưng tuyệt không đánh giá thấp đối thủ.

Ba người gật gù, ra về đã hiệu.

Lâm Tùng quét sạch sẽ đồ ăn, mọi người thu dọn rồi rời khỏi chùa, bay về hướng đông, tiến về phía nội thành . . .

451. Q.4 - Chương 451: Đi Osaka

Lúc này đã vào buổi trưa, trên đường phố người đi đường rất nhiều, ô tô tới lui lữ lượt, nhà cao tầng san sát, mức độ ồn hoa gấp mấy lần nơi Tả Đăng Phong từng nghĩ là nơi phồn hoa nhất - Thượng Hải, bọn người Đại Đầu có mang theo binh khí, lại thêm bốn người đều là lãnh không bay tới, nên nhanh chóng thu hút sự chú ý của người đi đường.

Bốn người lướt rất nhanh, toàn đạp lên nhà lầu để mượn lực. Người ở dưới đường đều ngược đầu nhìn lên, ngay cả các tài xế lái xe cũng ló đầu ra mà nhìn, làm giao thông trở nên rối loạn.

Chốc lát sau bốn người tới một khúc đường, hai bên đường đều là cửa hàng bán thức ăn nước uống, rau quả tươi. Lâm Tùng và Dương Chỉ hạ xuống, Đại Đầu cũng xuống theo, Tả Đăng Phong cau mày, vì ba người đã vọt tới cửa hàng bán hoa quả trắng trợn cướp đồ.

Tả Đăng Phong đành phải hạ xuống chờ. Hắn biết hiện giờ tìm được tìm thức ăn không dễ, đám người Lâm Tùng không thể thoải mái ra ngoài tìm được, sinh sống rất khó khăn, nay nhìn thấy thật nhiều hoa quả, đương nhiên không thể tránh khỏi bản năng muốn tới cướp.

Người Nhật ăn cơm khá là đơn giản, ăn cũng tương đối ít, nên bữa cơm vừa rồi mọi người chỉ ăn lưng dạ, tới nơi này không có ai khách khí, Đại Đầu và Lâm Tùng Dương Chỉ cố gắng quét sạch hoa quả trong cửa hàng nhét vào túi của mình.

Tả Đăng Phong không cản họ, không những không cản mà còn tới lấy mấy củ cải bỏ vào rương gỗ, hồi còn nhỏ hắn rất hiếm khi có hoa quả tươi ăn, ấn tượng sâu nhất chính là củ cải.

“Tả chân nhân, ngài lấy củ cải làm gì, ngài lấy cái này này.” Lâm Tùng chạy tới, lấy củ cải ra khỏi rương của Tả Đăng Phong, thay vào bằng một đồng hoa quả mình vừa cướp được nhét trong ba lô.

Cướp giữa ban ngày ban mặt, chủ cửa hàng và người đi đường không ai dám xông tới ngăn cản, đều tránh ra rất xa. Họ không ngờ, đã nhìn thấy Lâm Tùng và Dương Chỉ đeo súng, và bộ dạng của hai người cho thấy nếu họ xông ra ngăn cản, hai người nhất định sẽ nổ súng.

“Dưa hấu, sư huynh, huynh nhìn này, dưa hấu.” Dương Chỉ ôm một ôm dưa hấu, to giọng gọi Lâm Tùng.

“Lấy thêm mấy trái.” Lâm Tùng vui mừng đáp lại.

So với hai người đang mừng như điên kia, biểu hiện của Đại Đầu khá khảm hơn một chút, chỉ chọn những thứ hoa quả mình thích. Chủ tiệm là một phụ nữ Nhật rất cao to, thấy Đại Đầu nhỏ con trông như con nít thì định đẩy y ra, đóng cửa lại, không ngờ Đại Đầu vùng vác lên làm bà ta sợ hãi, quay người bỏ chạy.

Một lúc sau, cảnh sát nghe tin chạy tới, Tả Đăng Phong phóng luôn tên băng giết sạch, người xung quanh hoàn toàn hoảng vía, gào hét om sòm chạy tứ tán, không còn dám vay xem nữa.

“Đủ rồi, đi!” Tả Đăng Phong thấy ba lô ba người đã đầy, lập tức lẳng không lướt về hướng đông, Đại Đầu vội vàng chạy theo, Lâm Tùng và Dương Chỉ ôm dưa hấu chạy nốt.

Ôm dưa hấu chạy quá bất tiện, nên đi không được bao xa Lâm Tùng và Dương Chỉ ném bỏ dưa hấu, mọi người quả thực cần có rau quả tươi, nhưng chủ yếu chỉ là tâm lý đã lâu không có nên lấy mà thôi, so với Trung thổ thức ăn khan hiếm, đời sống khó khăn, nơi này quả thực chính là Thiên Đường.

Phía trước đột ngột xuất hiện mấy chiếc xe hơi nhỏ, trên mũ có gắn đèn màu chớp lóe, bên trong có người thò ra, chĩa súng vào mọi người nổ súng, Đại Đầu xoay người quăng búa vào một chiếc, chiếc ô tô đâm vào đường bảo vệ, bốc cháy.

Hai chiếc ô tô còn lại do Lâm Tùng và Dương Chỉ ứng phó, hai người lẳng không nổ súng giết sạch những người trên xe, sau đó hạ xuống đất lật tung ô tô, hai người đều là tu vi tử khí, có thể phóng ra linh khí, chuyển dời vật nặng.

“Châu cháu đá xe, không biết tự lượng sức mình.” Đại Đầu dùng Chuyển Sơn quyết, lấy búa về.

“Tăng tốc, đừng để ngày càng rắc rối.” Tả Đăng Phong không ngừng bước, bốn người vẫn còn chưa vào tới trung tâm thành phố, đường phải đi còn rất dài.

Tả Đăng Phong là người lãnh đạo chuyến đi này, ba người chỉ là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, lập tức chạy theo hắn, trên đường thỉnh thoảng lại xuất hiện xe cảnh sát cản đường, nhưng tốc độ bốn người cực nhanh, không buồn ham chiến, nhanh chóng bỏ rơi đám cảnh sát lại phía sau.

“Chuyển hướng, phía trước có người đánh lén.” Tới gần trung tâm thành phố Tả Đăng Phong phát hiện phía trước có người mặc cảnh phục xách súng núp ở những tòa nhà, cho thấy họ muốn mai phục.

Ba người lập tức quay người, theo Tả Đăng Phong bay chéo về hướng nam, lượn vòng hướng đông.

Diện tích Nhật tuy không lớn, nhưng quy mô thành phố của họ lại lớn hơn thành phố của Trung Quốc, thành phố huyện Sơn Khẩu này bốn người chạy cả một phút mà vẫn còn ở trong thành, phải chạy thêm năm mươi dặm nữa mới ra khỏi thành phố.

Nhưng vào lúc này, phía nam vang tới âm thanh cánh quạt.

“Có máy bay trực thăng.” Đại Đầu hô.

“Nghĩ cách bắt nó xuống.” Tả Đăng Phong nói, hắn nhận ra máy bay kia bay không cao lắm.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, máy bay trực thăng đã xuất hiện, hai bên có hai người lính đội mũ sắt, ôm súng dài.

Hai người lính nhắm thẳng vào mọi người nổ súng, nhờ khoảng cách khá xa và tốc độ của mọi người nhanh nên không ai bị thương.

Đại Đầu đập qua những nóc nhà, hướng về phía chiếc máy bay.

Đại Đầu chui vào trong máy bay, mấy giây sau chui ra ở đầu bên kia, máy bay bị mất không chế bay loạn xạ, không hỏi cũng biết xạ thủ và phi công đã bị y giết chết.

“Tả chân nhân, còn một chiếc.” Dương Chỉ chỉ về hướng đông nam, có chiếc máy bay thứ nhất làm mẫu, chiếc thứ hai nhanh chóng cất cao lên.

“Tôi giúp chị, ném nổ nó.” Tả Đăng Phong nói với Dương Chỉ.

Dương Chỉ gạt đầu, rút lựu đạn bên hông nắm trong tay, nhún chân vọt lên không, Tả Đăng Phong bay theo, đợi Dương Chỉ bay đến hết đà, hai tay vung ra, hất Dương Chỉ tiếp tục bay lên.

Dương Chỉ được Tả Đăng Phong trợ lực, bay tới bên dưới máy bay, ném lựu đạn vào, rồi lập tức triệt hồi linh khí nhanh chóng hạ xuống, người chưa hạ xuống đất lựu đạn đã nổ tung, nhưng lựu đạn uy lực khá nhỏ, chỉ làm máy bay trực thăng bốc khói đen bay về hướng nam.

Tả Đăng Phong đón Dương Chỉ, hai người gia tốc, cùng Lâm Tùng và Đại Đầu vọt đi, lúc ấy phía tây nam mới vang lên tiếng nổ lớn.

Không còn trở ngại, mọi người nhanh chóng rời khỏi nội thành xông vào vùng núi, Nhật có nhiều núi, chiếm phần lớn diện tích đất nước, không phải thành phố thì chính là núi, không có khu vực giao thoa.

“Đừng giảm tốc độ, tiếp tục đi, hạ thấp độ cao, không để cho họ xác định được hành tung của chúng ta.” Tả Đăng Phong nói.

“Xác định được thì sao, họ cần được chúng ta à.” Dương Chỉ hừ lạnh.

“Họ không cần được chúng ta, nhưng nếu họ xác định được vị trí của chúng ta thì sẽ không ngừng đuổi theo, nếu chị muốn không được ngủ thì cứ tự nhiên.” Tả Đăng Phong nhìn Dương Chỉ.

Dương Chỉ gạt đầu, Trung Quốc có câu ngàn ngữ gọi không sợ bị ăn trộm chỉ sợ bị trộm nhớ, một khi để người Nhật tóm được, sẽ chẳng còn thời gian để nghỉ ngơi.

“Vệ tinh của Nhật rất tân tiến, chỉ cần họ dùng vệ tinh, sớm muộn sẽ khóa chặt hành tung của chúng ta.” Đại Đầu bổ sung.

“Vậy chúng ta đừng ở trong núi, mà vào trong thành phố, để họ sợ ném chuột vỡ đồ.” Lâm Tùng bày kế.

Tả Đăng Phong gạt đầu, tuy Lâm Tùng dùng từ không chính xác lắm, nhưng về lý thì chính xác, nếu ở lại trong núi quỷ Nhật sẽ có thể dùng tới bom đạn cỡ lớn, nhưng nếu ở trong thành phố, có con dân của họ, họ sẽ không dám dùng vũ khí lớn.

“Thân phận chúng ta đã bại lộ, hiện giờ người Nhật chắc chắn đã biết chúng ta là người tu hành Trung Quốc, đương nhiên họ không ngốc tới mức cho rằng chúng ta tới để du lịch, nếu không có gì bất ngờ xảy ra họ sẽ sai ninja tới đối phó chúng ta.” Tả Đăng Phong phân tích.

“Tả chân nhân, tu vi ninja Nhật thế nào? ” Lâm Tùng hỏi, ông ta chưa bao giờ giao thủ với Ninja Nhật.

“Nhật có thập đại Ninja lưu phái, chín mươi năm trước mười vị Ninja hàng đầu đã tới Trung Quốc chúng ta, tôi giết một người, chín người còn lại bị chuồng giáo Mao sơn và đạo nhân Chung Nam sơn liên thủ bày trận giết chết, tất cả cao thủ hàng đầu trong môn phái đều chết trận, nên một đoạn thời gian sau đó họ bị thiếu người giỏi để dạy bảo cho lớp sau, không biết trình độ của họ hiện lợi hại tới đâu nữa” Tả Đăng Phong cảnh giác nhìn quanh.

“Không biết có tăng ni Phật môn xuất hiện không?” Dương Chỉ truy hỏi.

“Chắc là không. Chín mươi năm trước Thiên Hoàng chính là theo Thần Đạo giáo, không coi trọng tăng nhân Phật môn.” Tả Đằng Phong lắc đầu, cuộc chiến chín mươi năm trước tăng lữ Phật môn không tham dự, cho thấy giới tăng lữ bản chất khá là ôn hòa.

“Nếu có cao thủ tới gần, Quan Khí Thuật của tôi sẽ thấy ngay.” Đại Đầu tiếp lời.

Mọi người gật đầu, không nói nữa, đề khí vút nhanh, người Nhật tựa hồ rất thích leo núi, trong núi thỉnh thoảng lại thấy có người đang leo lên, không ít người mặc đồ hở hang, trang phục kỳ cục, Tả Đằng Phong cau mày, Đại Đầu âm thầm cười trộm, Tả Đằng Phong thật sự bị lạc thời, nhận thức và con mắt của hắn vẫn cứ dừng lại ở thời Dân quốc, hắn không biết hiện giờ Nhật đã phát triển trở thành một đất nước không thèm để tâm đến mặt mũi nhất thế giới, họ chỉ muốn được cả thế giới biết tới tên mình...

452. Q.4 - Chương 452: Cổ Tháp Trấn Tà

Đến chạng vạng bốn người tới ngoại ô Osaka.

“Tả chân nhân, Hắc Thạch sơn ở đâu?” Lâm Tùng ngạc nhiên nhìn thành phố bên dưới ngọn núi, thành phố này rất lớn, nhìn không thấy bờ.

“Không biết, nghĩ cách tìm cái bản đồ đi.” Tả Đằng Phong đáp.

“Tả chân nhân, không cần tìm bản đồ.” Đại Đầu cau mày lắc đầu.

Tả Đằng Phong nhìn Đại Đầu, thấy Đại Đầu chỉ vào phía đông bắc nối dài của dãy núi, “Hạn Bạt ở hướng Đông Bắc, cách đây 300 dặm, tôi thấy được hơi thở của nó.”

“Cậu chắc chắn?” Tả Đằng Phong hỏi.

“Chắc chắn, khí tức rất yếu ớt, hẳn là dưới đất.” Đại Đầu gật đầu.

“Thù chân nhân, Quan Khí Thuật có thể nhìn thấy khí tức Thi Hồng không?” Lâm Tùng xen mồm hỏi.

“Trong cơ thể Thi Hồng âm dương đã cân đối, khí tức chẳng khác gì con người, Quan Khí Thuật không nhìn ra được.” Đại Đầu lắc đầu.

“Dẫn đường.” Tả Đằng Phong nói với Đại Đầu, bốn người tu vi tinh thâm, linh khí dồi dào, bay suốt mấy trăm dặm mà không hề thấy mệt, nếu đi bây giờ đến tối là tới nơi.

Đại Đầu gật đầu đi trước, sau nửa canh giờ Đại Đầu dừng lại, địa hình phía trước khá là kỳ quái, là một chỗ trũng chừng hai mươi dặm ở trong dãy núi, bề mặt rất bằng phẳng, cỏ dại rậm rạp, bụi gai khắp nơi, ở giữa có một ngọn núi, chính xác là một gò đất, diện tích gò đất chừng bốn, năm dặm, cao hơn ba mươi trượng, trên gò đất có một kiến trúc cũ kỹ, hiện giờ trời đã vào đêm, trong kiến trúc kia tối mù, nhìn từ xa rất âm u.

“Bên trong có ai không?” Tả Đằng Phong nhìn Đại Đầu.

“Không có.” Đại Đầu hí hóp mắt nhìn chăm chú.

” Khí tức Hạn Bạt ở đâu?” Tả Đằng Phong lại hỏi, kiến trúc kia hẳn là của Thần Đạo giáo, vì kiểu cách của nó không giống đạo quan của Trung thổ.

“Ở ngay dưới gò đất, sâu chừng mười trượng.” Đại Đầu đáp.

“Gò đất này có lẽ chính là bảo tháp tám tầng mà họ nói tới.” Tả Đằng Phong gật đầu, người Nhật thích nói quá sự thật, một cái đảo quốc nhỏ nhỏ mà tự xưng là Đại Nhật Bản, ngụ ý mình là cao quý to lớn, bảo tháp trong sách cổ nói tới rất có khả năng chính là cái gò đất này.

“Tả chân nhân, quanh Hạn Bạt có phật quang yếu ớt, hẳn là có một món pháp khí Phật môn khá là đặc thù.” Đại Đầu nói tiếp.

Tả Đăng Phong gật đầu, chậm chậm cất cao nhìn quanh, nơi này cách phía nam thành phố rất xa, ánh đèn gần nhất cũng cách cả trăm dặm, địa thế của nơi này theo góc độ phong thủy học là thuộc dạng ổn định nhất, hình tròn làm âm dương, âm dương bình quân chính là cân bằng, ở giữa có gò đất, nơi như thế này mai táng trần áp Hạng Bạt là lý tưởng nhất, địa khí không được tốt lắm nhưng cũng không tính xấu, âm dương không nhiều cũng không ít, trung dung cân bằng, trung dung giúp dài lâu, cân bằng giúp ổn định.

“Đi, vào bên trong xem, chắc chắn phải có lối vào.” Tả Đăng Phong đi tới chỗ gò đất. Cửa chính của kiến trúc ở hướng tây, ở Trung Quốc hiếm khi thấy kiểu như vậy, vì theo Cổ Nhân cửa chính của Diêm Vương điện chính là mở về hướng tây, nên làm cửa hướng tây là không may mắn, nhà cửa hướng tây là nơi ở của quỷ, trong kiến trúc này có mùi vì chỗ ở của quỷ, những bụi gai đã hoàn toàn che lấp lối vào, trông rất hoang vu hiu quạnh, đền thờ cửa lớn làm bằng gỗ song, cao khoảng một trượng, rộng hai mét, đầu trên của cửa đã không còn trọn vẹn, ván cửa có vết nứt, nhìn qua lỗ thủng có thể nhìn thấy cỏ dại cao bằng đầu người mọc đầy dẫy trong sân, kiến trúc này xem ra ít nhất cũng đã phải trăm năm trở lên.

“Tả chân nhân, chữ trên này nghĩa là gì?” bên phải cửa lớn có một khối đá to, bên trên có khắc chữ, Lâm Tùng chính là hỏi mấy chữ này.

“Đây không phải là nơi may mắn.” Tả Đăng Phong liếc qua dòng chữ, tiếng Nhật dịch sang tiếng Hán sẽ có nghĩa khác, đại thể chính là nghĩa này.

Hai cánh cửa gỗ đã mục nát, nếu đẩy cửa nhất định sẽ phát ra âm thanh kéo kẹt, Tả Đăng Phong rất không thích nghe phải thanh âm này vào buổi tối, nên gơ tay đánh bay cửa gỗ, làm đám quạ đen đậu trên cây đại thụ trong sân kêu lên tán loạn. Tả Đăng Phong căm ghét nhím mào, vọt lên giết chết mấy con, quạ đen ở Nhật rất nhiều, ở trong núi đầu đầu cũng thấy.

“Tả chân nhân, hơi thở của nó đã thay đổi, có lẽ đã nhận ra chúng ta.” Đại Đầu là người đầu tiên đi vào sân.

Tả Đăng Phong gật đầu, Hạng Bạt dù dương tính nhưng vẫn là tà vật, khí tức của nó rất không tốt với người bình thường. Đền thờ này hoang phế đã lâu, không ai đi đến, vì khi vượt qua thiên kiếp, linh khí trong người sẽ dẫn tới Thiên Lôi, nên âm vật Quỷ Mị đều né tránh cao thủ tử khí.

Đại Đầu vóc dáng nhỏ bé, cây đại lại cao, che phủ cả người y. Nếu chỉ có một mình Tả Đăng Phong, hẳn nhất định sẽ phóng hỏa đốt cháy, nhưng lúc này nếu châm lửa khai hoang, chắc chắn sẽ làm bại lộ hành tung.

Đền thờ của Nhật giống giống sân vườn của Trung Quốc, sân rất lớn, có cây cối hoa cỏ, có ao sen cầu gỗ, rải rác khắp nơi.

Đại Đầu đi trước chém cây mở đường, Tả Đăng Phong đi sát đằng sau, để phòng ngừa xuất hiện chuyện ngoài ý muốn, trong sân có không ít cây mai và anh đào, vì nhiều năm không có người tới, cây rất cao to, cành lá xum xuê, đi được một đoạn, Tả Đăng Phong kéo Đại Đầu lại.

“Trong hồ nước này không có khí tức gì dị thường.” Đại Đầu nhìn theo ánh mắt Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không đáp, chỉ cau mày nhìn hồ nước phía bên phải. Trong hồ mọc hoa sen, vì đã chuyển sang mùa lạnh, lá sen đã khô héo, cộng với cành lá um tùm xòa xuống, nhìn rất âm u đáng sợ, nhưng Tả Đăng Phong nhìn không phải những thứ này, cái hắn nhìn là hình dạng của hồ nước. Nhìn bằng mắt, cái hồ này thực sự là quá tròn, khiến hắn không tự chủ được liên tưởng tới mắt cá của Âm Dương Thái Cực Đồ, nếu đúng là như vậy, nơi này có trận pháp tồn tại.

“Đi thôi.” Tả Đăng Phong nhìn một lúc, quay mắt đi.

Đại Đầu không hỏi nhiều, tiếp tục đi vào, chốc lát sau tới một căn nhà gỗ rất to. Ngôi nhà được xây dựa lưng vào núi, mé phía đông đã sụp đổ, mé phía tây chính là chính điện. Cửa chính của chính điện đã bị bung ra, lộ ra bên trong có hai cái cột trụ màu đen, phía trên chính điện vẫn còn tấm biển, nhưng vì đã quá lâu, chữ viết trên biển không còn đọc được nữa.

“Khí tức của Hạng Bạt ở ngay dưới này, hướng bắc.” Đại Đầu chỉ vào ngôi nhà gỗ.

Tả Đăng Phong gật đầu đi vào chính điện, vì bên trên có cây to, ánh sáng không chiếu được xuống tới dưới này, trong chính điện mùi uế khí rất nặng. Bố cục chính điện hoàn toàn khác biệt với chùa hay đạo quan

của Trung Quốc, hướng chính bắc không có tượng thần, mà làm một gian điện thờ bằng gỗ, trên bàn thờ để một dãy linh vị chừng ba mươi cái. Trên linh vị có chữ viết, nhưng mực đều đã bị phai màu, không còn đọc được là linh vị của ai. Hai bên để hai cây đèn màu đen, cây đèn không phải bằng thủy tinh, mà bằng sứ, cho thấy đèn thờ này đã được xây dựng từ rất rất xa xưa.

Tả Đăng Phong bước tới phía bắc điện thờ, thấy ở đây có một bức tường đất rất lớn, trên tường năm xưa hẳn là có vẽ bích hoạ, nhưng hiện giờ bích hoạ đã loang lổ, chỉ mơ hồ nhìn ra là miêu tả cảnh chiến tranh thời cổ đại, Tả Đăng Phong chẳng buồn bận tâm thứ này. Trên bức tường đất có một khu vực màu đất khác với màu đất những chỗ khác. Khu vực này cao bảy thước rộng ba thước, hình dáng như cánh cửa, mặt trên tuy cũng vẽ bích hoạ, nhưng cấu tạo và tính chất của màu đất và bích hoạ rất khác biệt với những chỗ khác, cho thấy rõ là được làm thêm sau này, chỉ cần không phải người mù đều có thể nhìn ra đây là một cánh cửa nhỏ bị bít lại.

“Cánh cửa này với khí tức của Hạng Bạt có đối ứng với nhau không?” Tả Đăng Phong cúi xuống nhìn Đại Đầu.

“Cơ bản là trùng, không lệch nhau bao nhiêu. ” Đại Đầu trả lời.

“Sao họ lại bít cửa lại thế nhỉ?” Lâm Tùng vừa nhai hoa quả rào rạo vừa hỏi.

Tả Đăng Phong không trả lời, phóng linh khí xuyên qua tường đất, phát hiện tường đất không dày, chỉ hơn hai mươi cm, bên trong linh khí phá luôn tường đất.

Tường đất vỡ sụp xuống, mọi người không hèn mà cùng nhú mào, vì phía sau tường đất không phải là đường vào, mà là một bức tượng Phật àu đen, hai bàn tay bắt ấn, pháp tướng trang nghiêm, nhưng hình thái hoàn toàn không giống Phật tổ và chư Phật Trung Quốc, nhìn cực kỳ lạ mắt.

“Sao lại là tượng Phật?” Đại Đầu nghi hoặc nhìn tượng Phật.

“Hạng Bạt là do bảo tháp của cao tăng Phật môn trấn áp, nơi này lúc trước có thể là một ngôi chùa, sau này Thần Đạo giáo chiếm cứ nơi này, biến nó thành đền thờ.” Tả Đăng Phong suy đoán.

“Tả chân nhân, tượng Phật này có vẻ đã bị phá hoại.” Đại Đầu chỉ vào cổ tượng Phật.

Tả Đăng Phong gật đầu . Chỗ cổ của tượng Phật có vết đao chém rất rõ, sâu vào ba phần của cổ. Tượng Phật là thánh vật của Phật giáo, ở Trung thổ dù có không thờ Phật giáo đạo gia thì cũng chẳng ai tự nhiên đi phá hoại sỉ nhục tượng Phật, cổ tượng Phật này có vết đao, chắc là do một tín đồ điên cuồng của Thần Đạo giáo gây nên.

“Tượng Phật này làm bằng cái gì? ” Tả Đăng Phong nhìn Đại Đầu, tượng Phật có màu đen, không phải đồng cũng không giống sắt.

“Không nhìn ra được, đường vào chắc ở đằng sau tượng, có cần dời bức tượng đi không? ” Đại Đầu ngắc đầu nhìn Tả Đăng Phong.

“Lùi lại, để tôi.” Tả Đăng Phong phát tay. Cái tượng Phật này chắc chắn có gì đó quái lạ, nếu không năm đó tín đồ Thần Đạo giáo đã sớm phá tan nó, mà dù nó có gì quái lạ hay không thì nhất định cũng phải dời nó đi, nếu không không thể tìm được đường vào.

Mọi người lùi lại, Tả Đăng Phong thả linh khí, từ từ đưa vào thăm dò tượng Phật, ngay khi linh khí và tượng Phật tiếp xúc với nhau, tượng Phật phát ra một âm thanh nhỏ bé, “A Di Đà Phật...”

453. Q.4 - Chương 453: Thả Hạng Bạt

Tả Đăng Phong cau mày thu tay lại.

“Tả chân nhân, sao vậy?” Đại Đầu hỏi.

“Các người có nghe thấy không?” Tả Đăng Phong nhìn ba người.

“Nghe cái gì?” Ba người ngạc nhiên.

Tả Đăng Phong chớp mắt, câu A Di Đà Phật kia tuy vang lên rất nhỏ nhưng rất rõ ràng, tại sao ba người lại không nghe thấy?

“Dùng linh khí chạm vào nó.” Tả Đăng Phong né sang bên, ra hiệu cho Đại Đầu tới thử nghiệm.

Đại Đầu không rõ vì sao, nhưng cũng giơ tay lên, phát ra linh khí chạm vào tượng Phật, y vừa vung tay ra là thu tay lại ngay, híp mắt nhìn tượng Phật.

“Cậu nghe thấy cái gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Có người niệm phật hiệu.” Đại Đầu trả lời, A Di Đà Phật là tiếng Phạn, tăng nhân cả thế giới đều tụng như nhau.

“Có phải là thân thể Bồ Tát hay không?” Lâm Tùng quan sát tượng Phật, tượng Phật này cao bằng thân người, hình dạng lại không giống với thần phật bình thường, nên ông ta mới nghĩ đến việc đây là thân thể bất tử của cao tăng sau khi viên tịch.

“Không nhìn ra chất liệu, không thể xác định, Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu ngẩng đầu nhìn Tả Đăng Phong.

“Cho nổ nó.” Tả Đăng Phong phát tay ra hiệu cho Lâm Tùng. Tuy hắn không muốn khinh nhờn tượng Phật, nhưng không thể vì vậy mà dừng bước, dù sao tượng Phật này cũng không phải pháp tượng Tam Thanh.

Lâm Tùng không chấp hành, mà ngạc nhiên nhìn Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong khẽ cau mày, rút hai quả lựu đạn bên hông Lâm Tùng, rút chốt, ném thẳng vào tượng Phật, rồi né sang bên. Ba người né theo, khí ép do vụ nổ làm cho cả căn nhà gỗ đổ sập, Tả Đăng Phong dùng Chuyển Sơn Quyết đẩy vụn gỗ đi, đến nhìn tượng Phật, thấy bên trong quả thật có xương người. Thì ra Lâm Tùng suy đoán không sai, đây quả thực là một thân thể Bồ Tát, lồi vào ở ngay đằng sau thân thể Bồ Tát, cao sáu thước, rộng bốn thước, dốc nghiêng xuống dưới.

Đám Đại Đầu thấy Tả Đăng Phong thật sự cho nổ phá hủy thân thể Bồ Tát thì đều kinh ngạc đến sững sờ, ba người sáu con mắt nhìn Tả Đăng Phong chằm chằm.

“Các người là đệ tử đạo gia, đâu phải tăng ni Phật môn.” Tả Đăng Phong bắt mắt nhìn ba người, người trong Đạo môn đều bị ảnh hưởng của nho gia, không chủ động đi trên chọc Phật môn, luôn duy trì sự hòa bình hữu hảo, chỉ trừ phi có xung đột về lợi ích, sự hòa bình đó mới bị đánh vỡ, Tả Đăng Phong chỉ là làm chuyện mà đệ tử đạo gia muốn làm nhưng không dám làm.

Ba người gật gù, thân là đệ tử đạo gia, đương nhiên phải trung thành với giáo phái của mình, không thể có tâm với Phật môn, cổ ngữ nói trung tâm nhất quán, người có nhị tâm đều là người bất trung, cái gì cũng ôm thì phong phú thực, nhưng như thế tất là hỗn tạp.

“Tả chân nhân, phật quang bên cạnh Hạng Bạt biến mất rồi, hơi thở của nó đang nhanh chóng tăng lên.” Đại Đầu nói.

“Cứ để mặc nó, cho nó tăng lên tới cực hạn.” Tả Đăng Phong hừ một tiếng, Hạng Bạt dù lợi hại tới đâu cũng không thể lợi hại hơn tử khí đỉnh cao, đây là định luật.

“Chờ nào chúng ta đi vào?” Đại Đầu lại hỏi.

“Chờ một lúc đã.” Tả Đăng Phong xua tay.

“Tả chân nhân, vụ nổ hồi nãy có thể truyền ra rất xa, không bao lâu nữa họ sẽ tìm ra chúng ta, tôi không thể lãng phí thời gian.” Lâm Tùng xen vào.

“Theo anh thì nên làm gì?” Tả Đăng Phong quay sang nhìn Lâm Tùng.

“Đi vào giết nó.” Lâm Tùng trả lời.

“Chúng ta đi tìm Hạng Bạt là để gián tiếp tìm Thi Hồng, giết Hạng Bạt thì làm sao tìm được Thi Hồng?” Tả Đăng Phong chậm rãi lắc đầu.

“Chế phục nó, tra tấn bức cung.” Dương Chỉ nêu ý kiến.

“Chưa nói tới việc nó không khai, mà dù nó có khai, tiếng Nhật của hơn mấy ngàn năm trước tôi nghe còn không hiểu, chị hiểu được không?” Tả Đăng Phong cười.

“Vậy theo ngài thì phải làm gì?” Dương Chỉ đương nhiên biết Tả Đăng Phong đang trào phúng cô.

“Hạn Bạt và Thi Hồng đều là do thi thể hình thành, giữa chúng sẽ có sự cảm ứng lẫn nhau, chúng ta phải lợi dụng sự cảm ứng này, đánh Hạn Bạt cho tàn bạo vào, như thế sẽ dẫn tới hai khả năng, một là Thi Hồng xuất hiện cứu nó, khả năng này không lớn, dù sao giữa chúng không có mối quan hệ lệ thuộc che chở lẫn nhau, khả năng thứ hai chính là Hạn Bạt sẽ bỏ chạy, chúng ta chỉ cần đuổi theo nó.” Tả Đăng Phong nghiêm nghị.

“Hạn Bạt bị bức ép cuống lên sẽ chạy tới nhờ Thi Hồng che chở?” Lâm Tùng suy đoán.

“Không, nó không dám vào địa bàn của Thi Hồng.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Vậy chúng ta đi theo nó làm gì?” Lâm Tùng ngơ ngác.

“Ý của Tả chân nhân là dõi theo Hạn Bạt, Hạn không dám đặt chân vào khu vực của Thi Hồng, thường phạm vi này là trong vòng 300 dặm.” Đại Đầu trả lời thay.

Lâm Tùng và Dương Chỉ cau mày gật đầu, đây là dùng phương pháp loại trừ. Cách này rất dần, thấy hiệu quả cũng rất chậm, nhưng họ lại chẳng nghĩ ra được cách nào khác để tìm ra Thi Hồng.

“Tôi và Tả chân nhân sẽ luân phiên đánh nó, hai người cứ nghỉ ngơi, đến khi Hạn Bạt bỏ chạy, chúng ta sẽ phải theo nó.” Đại Đầu nói với Lâm Tùng và Dương Chỉ, sau này phải theo Hạn Bạt chạy khắp nước Nhật ngày đêm không nghỉ, sẽ không có thời gian mà nghỉ ngơi.

Lâm Tùng và Dương Chỉ gật đầu, tìm chỗ sạch sẽ nghỉ ngơi.

“Hơi thở của nó vẫn còn đang tăng, nhưng tốc độ đã giảm xuống.” Đại Đầu báo cáo.

“Đi vào giúp nó một tay.” Tả Đăng Phong tính toán, thấy trọc khí trong đường hầm đã hết, bèn cất bước đi vào.

Đường hầm thoải thoải, không có bậc thang, nền đất lổm nhổm, cho thấy năm đó xây dựng cực kỳ vội vã. Tả Đăng Phong đi rất thoải mái, không chút lo lắng, vì Nhật được hình thành không lâu, hơn 1,500 năm trước nước Nhật rất nghèo, văn hóa lạc hậu, chỉ có những người ăn no ngồi không rồi việc mới có tâm tư đi thiết kế cơ quan.

Đường hầm nghiêng về hướng bắc, cúi đầu nhìn xuống là nhìn thấy cánh cửa đá màu đen phía dưới, đi thêm mười trượng, hai người tới bên ngoài cửa đá, nói chính xác thì nó không thể gọi là cửa đá, mà là một phiến đá to.

Tả Đăng Phong vung tay đập vỡ phiến đá, một luồng khí nóng đập ngay vào mặt. Tả Đăng Phong phóng Huyền Âm chân khí để giảm sức nóng, tiếp tục bước vào.

Đây là một không gian vuông vắn thấp bé, chỉ chừng trăm thước, cao chỉ hơn một trượng, bốn góc có bốn khối đá đen lớn, khối nào cũng to bằng cả một gian phòng, trên đá quấn xích, bốn sợi xích nối tới một cây trụ đá thô to ở giữa phòng, trên trụ là Hạn Bạt to lớn bị trói chặt. Quanh thân Hạn Bạt mặc áo giáp màu đen, trên mặt mang mặt nạ, không nhìn ra được hình dáng cụ thể của nó. Cách Hạn Bạt ba mét có một bàn đá, trên bàn đá có một đĩa đồng, quanh đĩa đồng có rất nhiều viên phật châu nằm rải rác, xem ra là do Tả Đăng Phong làm thân thể cao tăng bị nổ nên mới xuất hiện.

Hạn Bạt thấy có người tới, gào lên, vặn vẹo thân mình muốn khỏi xiềng xích, nhưng vì nơi này quá khô ráo, xích không bị gỉ sét, nhưng Hạn Bạt không giãy kéo đứt xích được.

Hạn Bạt này năm xưa được gọi là Ô Diện Quỷ Mị không phải vì mặt của nó màu đen, mà vì nó đeo mặt nạ màu đen, mặt nạ này tương tự với mũ giáp, là một thể thống nhất, mặt nạ có thể đẩy lên trên. Đại Đầu hiểu kỹ đi tới đẩy mặt nạ của Hạn Bạt lên xem, lộ ra một cái đầu người khô quắt, răng nanh thò ra, hai hố mắt sâu hoắm, lỗ mũi chỉ còn là hai lỗ thủng, hình dạng thực rất dọa người.

“Tả chân nhân, bây giờ làm gì?” Đại Đầu chỉ vào Hạn Bạt đang gào lên muốn ăn thịt người.

“Đánh nó!” Tả Đăng Phong ngắn gọn, con Hạng Bạt này nhiều năm không được ăn uống, hiện giờ rất yếu, chuyện đánh chó hạ xuống nước Tả Đăng Phong không muốn làm.

“Đánh làm sao?” Đại Đầu vò đầu nhìn Hạng Bạt.

Tả Đăng Phong cau mày nhìn Đại Đầu, Đại Đầu bước tới đập cho Hạng Bạt một búa, y chỉ dùng sống búa, nhìn chẳng khác gì gõ ngứa.

“Dùng hết sức mà đánh.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

“Lỡ đánh chết nó thì làm sao, hay là ngài đánh đi.” Đại Đầu cười khở. Hạng Bạt vừa bị trói, không có sức lực chống đỡ, đánh nó đâu phải là anh hùng.

“Tôi không đánh được, nó hiện giờ quá yếu, tôi mà ra tay nó sẽ không phục.” Tả Đăng Phong lắc đầu, đây là Hạng Bạt Nhật, nó không hiểu được ngôn ngữ của hai người, nên hai người nói chuyện không cần e dè.

Đại Đầu đành phải vung búa nện thêm cái nữa, lần này có dùng linh khí. Hạng Bạt bị đau gào lên chói tai, nhưng cả người nó bị trói, không có lực phản kích, chỉ có thể giãy dụa gằm rú.

Đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng nổ mạnh, cả mộ thất chấn động, bụi đất từ trên mù mịt rơi xuống.

“Tả chân nhân, máy bay tới rồi, đi mau.” Lâm Tùng chạy vào hô to, cùng lúc đó, tiếng nổ thứ hai vang lên.

“Các người đi trước đi.” Tả Đăng Phong hét.

Đại Đầu và Lâm Tùng không chút do dự, lập tức xoay người chạy ra. Tả Đăng Phong di chuyển rất nhanh, phát ra Huyền Âm chân khí đóng băng những sợi xích cho giòn, rồi đánh nát. Hạng Bạt được khôi phục tự do lập tức nhào về phía Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong không ham chiến, chạy ra đường hầm, đường hầm này xây dựng không chắc chắn, lúc nào cũng có khả năng sụp đổ.

Lúc hấn lao ra, đám Đại Đầu đang nhấp nhể chờ. Xung quanh họ là biển lửa, mười mét về phía đông và hai mươi mét ở phía tây đã bị tạc nổ thành hai cái hố sâu. Tả Đăng Phong ngẩng đầu nhìn lên, thấy hai chiếc máy bay đang từ hướng đông bay thẳng về phía họ.

“Đi.” Tả Đăng Phong khẽ liếc, thấy Hạng Bạt đã chạy ra, bèn nhanh chóng bay về hướng nam, ba người bay theo, Hạng Bạt bị đánh, tức giận đuổi theo không bỏ.

Chạy được trăm trượng, phía sau lại vang lên tiếng nổ, sóng khí ập tới từ phía sau, đẩy bốn người và Hạng Bạt vào một khu rừng tùng.

Tả Đăng Phong không hề dừng chân, tiếp tục bay về hướng chính đông.

“Tả chân nhân, không phải muốn đuổi theo nó sao, sao giờ lại trở thành nó đuổi theo chúng ta?” Lâm Tùng không ngừng quay lại nhìn con Hạng Bạt mặc áo giáp.

“Đẫn nó tới chỗ an toàn trước đã.” Tả Đăng Phong lắc đầu, con Hạng Bạt này là thứ duy nhất giúp họ tìm Thi Hồng, không chỉ là phải theo nó, mà còn phải bảo vệ nó không bị người Nhật giết mất...

454. Q.4 - Chương 454: Xuất Hiện

Hạng Bạt bị nhốt hơn 1,500 năm, tinh lực đã cạn kiệt, nên tốc độ di chuyển không nhanh, bốn người không thể không giảm tốc độ chờ nó, hai chiếc máy bay không ngừng đuổi theo ném bom, khiến cả khu vực trở thành biển lửa.

Đi thêm trăm dặm trong núi xuất hiện biệt thự, lúc này đã quá nửa đêm, trong biệt thự có đèn sáng, Hạng Bạt dừng lại, chui vào trong biệt thự, tiếng kêu thảm thiết vang ra.

Bốn người xoay người nhìn lại, biệt thự dưới kia rõ ràng là nơi ở của nhà giàu, vườn hoa vòi phun, không thiếu gì cả.

“Tả chân nhân, linh khí của nó đang nhanh chóng khôi phục, đã xêm xêm với chúng ta.” Đại Đầu báo cáo.

“Tuyệt đối đừng để nó cắn trúng, trong người nó có Thi độc rất mạnh.” Tả Đăng Phong nhìn ba người.

“Tả chân nhân, tí nữa cậu phế hai tay nó đi, để nó khỏi túm được mình.” Dương Chỉ nói.

“Người Nhật không lưu tình với nó đâu, nếu phế bỏ hai tay của nó, nó sẽ không còn lực tự bảo vệ, đừng lo, tôi sẽ luôn để mắt đến nó.” Tả Đăng Phong lắc đầu.

Tả Đăng Phong vừa dứt lời, Hạng Bạt đã từ trong biệt thự nhảy ra, hai chân khê nhún, vọt lên ấy trượng, gầm lên thị uy. Hồi nãy Hạng Bạt còn khô quắt, mặc áo giáp nhìn như bù nhìn rơm, lúc di chuyển cả người kêu lên rầm rắc vang rền, nhưng lúc này tứ chi của nó đã khôi phục bình thường, da thịt bên dưới áo giáp đã đầy lên, đôi mắt sau mặt nạ đỏ rực, thiểm thảo dài tới hai tấc, đen kịt sắc nhọn.

Tả Đăng Phong không đợi Hạng Bạt gầm xong đã xông tới đâm ột quyền. Hạng Bạt hạ xuống đất Tả Đăng Phong cũng xuống theo, đập ột cú nữa. Hạng Bạt vừa đứng dậy là ăn tiếp đâm thứ ba, liên tiếp ba quyền, nền đất dưới chân Hạng Bạt vỡ vụn ra như cám.

Cao thủ chân chính bình thường luôn trầm ổn trấn định, nhưng một khi ra tay thì chẳng khác gì mưa giông chớp giật, không cho đối thủ bất kỳ cơ hội nào để thở lấy hơi, ba quyền đánh qua, áo giáp hộ thân trước ngực Hạng Bạt vỡ tan, Tả Đăng Phong vẫn không ngừng tay, Chuyển Sơn Quyết lôi Hạng Bạt lên, biến chuyển thành quyền đập thêm cú nữa. Hạng Bạt văng vào bức tường của biệt thự, Tả Đăng Phong đuổi theo, lại thêm một quyền, Hạng Bạt ngã lún xuống đất.

Đợt công kích này Tả Đăng Phong chiếm hết tiên cơ, chỉ dùng nắm đấm tấn công mà chưa hề dùng tới Huyền Âm chân khí, Hạng Bạt nhổm dậy, rống lên giận dữ, từ trong tay phải xuất hiện một thanh đao màu đen dài ba thước, chém thẳng về phía Tả Đăng Phong.

Tả Đăng Phong không thèm né tránh, xông tới nghênh tiếp, Hạng Bạt chém nghiêng từ dưới lên, Tả Đăng Phong giơ tay phải bắt lấy thanh đao, vận sức bẻ gãy. Hạng Bạt phản ứng rất nhanh, thấy đao đã gãy, ném đao, dùng cả hai tay chộp vào ngực Tả Đăng Phong, Tả Đăng Phong tuy kiêng kỵ thiểm thảo của nó có chứa Thi độc nhưng vẫn không né tránh, chỉ khê xoay người cầm nửa đoạn hắc đao vào phần ngực đã không còn khôi giáp bảo vệ của Hạng Bạt, cổ tay chuyển thành chuyển chém Hạng Bạt văng ra ngoài.

Vòng tranh tài thứ hai, Hạng Bạt chịu thiệt còn nhiều hơn vòng trước, nhưng nó cực kỳ hung hãn, rút đoạn đao trước ngực ném xuống đất, ngửa đầu ra sau, bộ ngực nhô lên, rõ ràng nó đang muốn phun ra thi khí.

Lần này Tả Đăng Phong chỉ liếc mắt khinh bỉ nhìn Hạng Bạt. Hạng Bạt đã có thần trí, nếu muốn bắt nó đào tẩu nhất định phải làm cho nó cảm thấy bị sỉ nhục, cũng nhất định phải buộc nó dùng đến tất cả vốn liếng, nếu không nó sẽ không ngừng phản công.

Hạng Bạt quả nhiên phun ra thi khí có máu màu đen, phun thẳng vào mặt Tả Đăng Phong, đám người Đại Đầu đứng quan chiến không khỏi vã mồ hôi thay cho Tả Đăng Phong, tử khí đỉnh cao không có nghĩa miễn dịch được với thi khí, nếu bị trúng sẽ không có ai giải độc giúp được.

Tả Đăng Phong chờ thi khí tới gần mới giơ tay phóng Huyền Âm chân khí, hấn vô cùng tự tin về Huyền Âm chân khí của bản thân, và Huyền Âm chân khí cũng chưa bao giờ làm hấn thất vọng, trong nháy mắt đóng băng tiêu tan thi khí, khí lạnh còn dư xông về phía Hạng Bạt. Hạng Bạt là dương tính, hàn khí vừa vận là khắc tinh của nó, cũng may nó phản ứng nhanh, ngửa người ra sau tránh thoát đạo Huyền Âm chân khí.

Hạng Bạt tuy tránh thoát Huyền Âm chân khí nhưng không tránh kịp cú đâm của Tả Đăng Phong, lúc nó ngửa ra sau, nắm đấm của Tả Đăng Phong đã đánh tới, làm nó ngã nhào. Nếu gặp phải cao thủ bình thường, Tả Đăng Phong đã giơ chân lên đạp, nhưng đối phó với Hạng Bạt hấn cực kỳ cẩn thận, chỉ dùng tay phải công kích, bao tay Huyền Âm bảo vệ tới tận khuỷu tay, Hạng Bạt không làm gì được hấn.

Tả Đăng Phong tới cửa biệt thự, bẻ thanh thép viền cửa, điên cuồng nện xuống Hạng Bạt, Hạng Bạt liên tục bị thương, không còn nhuệ khí, chặt vật đỡ trái hờ phải, được mấy hiệp thì rên lên một tiếng, bỏ chạy về hướng tây. Tả Đăng Phong không buông tha cho nó, thi triển Huyền Hình Quyết đuổi theo, đập thêm ấy cây, lần này Hạng Bạt không phản công lại nữa, chỉ cầm đầu mà chạy.

“Theo nó.” Tả Đăng Phong nói với ba người.

Ba người gật đầu, Tả Đăng Phong chỉ tốn không tới nửa khắc đồng hồ, ra tay thần tốc, chiêu nào chiêu nấy tàn nhẫn, khiến cả ba người lần đầu được kiến thức thực lực thực sự của hấn.

Có câu binh bại như núi đổ, Hạng Bạt sợ hãi chỉ muốn thoát thân, Tả Đằng Phong lại không cho nó chạy tự do, mà khống chế đường bỏ chạy của nó, buộc nó phải chạy về hướng đông nam. Hạng Bạt sẽ không xông vào phạm vi ba trăm dặm có Thi Hồng, nói cách khác phạm vi ba trăm dặm quanh tuyến đường của Hạng Bạt sẽ không có Thi Hồng, để cho an toàn, Tả Đằng Phong thu hẹp phạm vi lại còn 200 dặm, mọi việc nhất định phải cẩn thận ngay từ đầu, không được để sót góc chết nào.

Hạng Bạt đã có thần thức, 1,500 năm trước nó làm hộ pháp cho Thần Đạo giáo được người ta kính nể, nhưng hiện giờ nó trở thành chó mất chủ, chênh lệch to lớn này làm nó cực kỳ phẫn nộ, nên đi được mấy trăm dặm thì không kiềm chế nổi quay lại phản công, Tả Đằng Phong vùng thanh sắt đánh thêm ột trận, bức nó tiếp tục chạy trốn, vì Hạng Bạt đang tức giận, nên phạm gặp bất kỳ ai trên đường đi đều ra tay giết sạch.

Tả Đằng Phong theo sát Hạng Bạt trong vòng mười trượng, Hạng Bạt bắt đầu chạy vào trong thành phố, trong thành có rất nhiều ngõ ngách, đường hẻm, đường cống, nhất định phải đề phòng không cho Hạng Bạt trốn vào trong đó, nếu không muốn đem nó ra rất mất công.

Hạng Bạt bắt đầu chạy trốn là giờ tý ban đêm, đến sáu giờ sáng, mọi người đã theo nó đi được hơn một ngàn dặm, tốc độ của Hạng Bạt không chậm, hơn nữa lại không cần trao đổi chất, nên sức lực rất dẻo dai, không sao cả, ban đầu chỉ có Dương Chỉ và Lâm Tùng đuổi sức, đến sáng thì Đại Đầu cũng bắt đầu vất vả.

“Các người đi về phía tây chừng 500 dặm chờ tôi, Quan Khí Thuật của cậu có thể tìm được tôi.” Tả Đằng Phong nói với Đại Đầu, hẳn muốn khiến Hạng Bạt chạy thành hình móng ngựa, nên mới nói đám Đại Đầu đến đó chờ sẵn.

“Tả chân nhân, chúng tôi không thể rời khỏi ngài quá mười dặm.” Đại Đầu đáp lại.

“Nơi này đâu có bị ô nhiễm, đi nhanh đi, các người cần phải nghỉ ngơi.” Tả Đằng Phong đáp.

Đại Đầu lúc này mới nhớ ra mình đang ở Nhật, suốt bao năm đã khiến y trở thành thói quen, quên mất rằng nơi này không có vi khuẩn.

“Vâng, Tả chân nhân, ngài cẩn thận.” Đại Đầu giảm tốc. Cao thủ tử khí đỉnh cao có linh khí gấp ba lần người tu đạo tử khí bình thường, ba người không thể nào theo kịp hắn.

Hạng Bạt nghe thấy sau lưng nói chuyện thì theo bản năng quay lại nhìn, bị Tả Đằng Phong tăng tốc đập cho hai cây, nó bị đau lại quay người chạy. Tả Đằng Phong đi theo phía sau, hề Hạng Bạt lăm lét nhìn quanh là sẽ xông lên nện ột trận, như phu xe điều khiển ngựa, đuổi Hạng Bạt chạy nháo nhào.

Không bao lâu trời đã sáng hẳn, người đi đường ngày một đông, thấy một người đàn ông tóc trắng ăn mặc kỳ quái đuổi theo một quái nhân mặc khôi giáp màu xám đeo mặt nạ chạy cực nhanh trên phố thì đều há hốc miệng ra nhìn.

Hạng Bạt tuy có thể sinh hoạt giữa ban ngày, nhưng nó dù sao cũng không phải người sống, dương khí trong cơ thể là tà khí, hoàn toàn khác hẳn với Hạo Nhiên Chính Khí của ánh nắng mặt trời, nên từ lúc mặt trời mọc, tốc độ của nó giảm hẳn, chỉ còn chạy nhảy trên mặt đất, nên mới làm cho người ta nhìn thấy. Tả Đằng Phong cau mày, những người này thế nào cũng sẽ báo cáo hành tung của họ cho cảnh sát, lúc đó sẽ còn phải đối phó với cảnh sát và quân đội.

Dù biết có mầm họa, nhưng Tả Đằng Phong cũng chẳng có cách nào, hắn không thể giấu hành tung của Hạng Bạt, Hạng Bạt chung quy đâu phải ngựa kéo xe, nó không biết mệt mỏi cũng không cần nghỉ ngơi, nếu là người, hẳn có thể dùng Huyền Âm chân khí đóng băng nó lại, chờ đến tối tiếp tục đánh nó, nhưng Hạng Bạt là âm vật dương tính, nếu đóng băng, nó sẽ không sống nổi.

Tả Đằng Phong bèn nghĩ ra một cách. Địa hình của Nhật có một đặc điểm, chính là không phải núi thì chính là thành phố, và trong thành phố thì cũng có thể có núi, nên mỗi khi tiến vào vùng núi hắn sẽ bắt Hạng Bạt phải chạy chữ chi, quẹo trái ngoặt phải để kéo dài thời gian cho đến tối.

Nhưng thử mấy lần Tả Đằng Phong cũng bỏ cách này. Hạng Bạt vốn không cần ngủ, nó không nghỉ ngơi thì hẳn cũng không thể nghỉ ngơi, nước Nhật tuy không lớn, nhưng muốn chu du khắp nước Nhật không phải hai ba ngày là hoàn thành, mà nếu vượt quá ba ngày, hắn lo mình không chịu nổi, chỉ còn cách phải làm cho nhanh.

Đến chừng ba giờ chiều, máy bay Nhật lại xuất hiện, lần này là năm chiếc máy bay dài nhỏ, Tả Đăng Phong vốn đã sắp ra khỏi thành phố, nhìn thấy máy bay lại vội xua Hạng Bạt quay lại thành phố, cách tránh máy bay oanh tạc hay nhất chính là xông vào nơi đông người, để họ phải kiêng dè, không thể tùy tiện ném bom.

Vào thành phố rồi, hẳn lại xua Hạng Bạt chạy thẳng đến những chỗ có đông người. Hạng Bạt vốn đang sẵn một bụng tức giận, nên thỉnh thoảng lại lôi người đi đường lại giết cho hả giận, mọi người nhìn thấy cảnh tượng thê thảm thì kêu la, bỏ chạy toản loạn, hai người đi tới đâu, đường sá nhốn nháo tới đó...

455. Q.4 - Chương 455: Người Tối Là Người Phương Nào?

Tả Đăng Phong đoán không sai. Năm chiếc máy bay chỉ vòng quanh trên bầu trời thành phố, không dám ném bom công kích hẳn và Hạng Bạt.

Lúc này là ba giờ chiều, một canh giờ nữa sắc trời sẽ bắt đầu tối, chỉ cần kéo dài tới lúc đó, là có thể lợi dụng bóng đêm thoát khỏi mấy chiếc máy bay này.

Chạy suốt một ngày, Hạng Bạt đã quen với địa hình trong thành phố. Nó không chạy ngoài đường cái nữa, mà thỉnh thoảng lại tạt vào những con hẻm nhỏ để cắt đuôi Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong đành phải chạy theo nó, chui vào đường nhỏ, nhảy lều leo tường.

Trong thành phố chỗ nào cũng có cảnh sát, người nào cũng có thiết bị liên lạc cự ly ngắn giống như Đại Đầu, Tả Đăng Phong và Hạng Bạt chạy đến đâu cũng có người xông tới cản đường. Nhìn thấy có đội cảnh sát đầu đội nón trắng, tay cầm súng ở phía trước, Tả Đăng Phong lập tức lấy thanh sắt gõ vào Hạng Bạt để buộc nó đổi hướng, nhưng Hạng Bạt không chịu chuyển hướng mà còn tăng tốc xông thẳng vào đám người đó. Khi chỉ còn cách nhau hơn ba trượng, cảnh sát Nhật bắt đầu nổ súng. Trên người Hạng Bạt có khối giáp bảo vệ, đạn không thể xuyên thủng được qua lớp giáp ấy, song Hạng Bạt cũng không ham chiến, nhanh chóng chạy vụt qua.

Hạng Bạt vừa chạy thoát, cảnh sát Nhật lập tức chĩa súng vào bắn Tả Đăng Phong. Tả Đăng Phong dùng huyền hình lướt theo Hạng Bạt, bám sát theo Hạng Bạt mới là việc quan trọng, không rảnh đánh nhau với quỷ Nhật.

Vọt qua cửa ải, Tả Đăng Phong xua Hạng Bạt chạy về hướng nam. Trong thành phố đã không còn an toàn, đành phải mạo hiểm xông vào vùng núi.

Nhưng Hạng Bạt quả là không có đầu óc. Nó không luôn chạy trong rừng cây, mà thỉnh thoảng nó lại vọt lên cao để di chuyển được xa, nhưng như thế chính là cung cấp mục tiêu công kích ấy bay. Mấy chiếc máy bay chờ đợi này giờ rất cuộc đã có cơ hội thả bom. Vị trí bom rơi xuống cũng cực kỳ chính xác, đều là nổ ngay chỗ hẳn và Hạng Bạt vừa kịp chạy vụt qua. Phi công nhắm mục tiêu không sai, nhưng vì hẳn và Hạng Bạt chạy nhanh quá, lại thêm ngoài thân hai người lại có linh khí bảo vệ, nên những mảnh vỡ khi bom nổ và khí lãng của vụ nổ không làm ảnh hưởng gì được họ.

Tả Đăng Phong tăng tốc, xua Hạng Bạt chạy riết về hướng nam. Những máy bay này mỗi chiếc chỉ mang được ba quả bom, thả hết bom thì phải quay trở về. Trời đã bắt đầu tối, áp lực trong lòng Tả Đăng Phong cũng giảm xuống. Nửa giờ sau, tới gần bờ biển. Tả Đăng Phong bèn thúc Hạng Bạt ngoặt sang hướng tây.

Đêm tối làm Hạng Bạt lên dây cót tinh thần, nhưng bây giờ nó không thử quay lại phản công nữa, mà chỉ tăng tốc mà chạy. Tả Đăng Phong lấy trong rương gỗ ra một quả táo, vừa ăn vừa đuổi.

Nước Nhật hẹp dài theo chiều nam bắc, nên chưa tới giờ Hợi, Tả Đăng Phong đã đuổi Hạng Bạt từ bờ biển phía tây chạy về hướng đông bắc, nếu cứ theo tốc độ này, bốn năm ngày là có thể đi hết đảo chính của nước Nhật.

Là người thì ai cũng phải có nhu cầu ăn và đi vệ sinh, vừa bay có thể vừa ăn, nhưng đi vệ sinh thì không thể. Từ lúc chàng vạng Tả Đăng Phong đã muốn đi ngoài nhưng hẳn nhịn cho tới bây giờ. Nếu cứ theo tốc độ này, đến chỗ hẹn gặp đám Đại Đầu ít nhất cũng còn bốn, năm giờ nữa, chắc không thể nào nhịn được tới lúc ấy.

Trời càng tốt Hạng Bạt chạy càng khỏe, nó hoàn toàn không hề có ý dừng lại. Tả Đằng Phong rất buồn bực, không thể lập trận nhốt nó lại được, vì Hạng Bạt không phải là người sống, những vật ngũ hành căn bản không nhốt nổi nó.

Ngay lúc đó, Hạng Bạt rời khỏi rừng cây tiến vào ngoại vi thành phố, tóm được một người đi đường há mồm hút máu. Tả Đằng Phong như trút được gánh nặng, trước khi hút máu xong hắn đã đi tiểu xong.

Hạng Bạt hút máu xong, đôi mắt đỏ rực, nó đứng dưới đèn đường mờ mờ nhìn thẳng vào Tả Đằng Phong. Nó không hiểu vì sao Tả Đằng Phong cứ đuổi theo đánh nó, và đuổi đánh riết suốt hơn ba ngàn dặm.

“Tao nói mày nghe có hiểu được không?” Tả Đằng Phong thấy Hạng Bạt đứng im bất động thì dùng tiếng Nhật hỏi nó.

Hạng Bạt hơi lùi về sau, không lắc cũng chẳng gật đầu.

“Ngồi xuống.” Tả Đằng Phong nói thật đơn giản.

Hạng Bạt không ngồi mà liên tục gầm gừ, hai bàn tay co co duỗi duỗi, ý muốn tấn công.

“Đồ ngu!” Tả Đằng Phong thấy nó nghe không hiểu tiếng Nhật hiện giờ thì rất thất vọng. Nếu có thể nói chuyện, nó sẽ có thể chủ động dẫn đường cho hắn, tiếc là nó không hiểu ngôn ngữ hiện giờ. Nói chuyện bằng tay với nó cũng không khả thi, bị đuổi đánh cả một ngày, ai mà ôn hòa nhã nhặn đứng đó khoa tay múa chân nói chuyện với hắn.

Nói thì không hiểu, nhưng chữ thì ai cũng hiểu. Rõ ràng Hạng Bạt nghe là hiểu ngay, nó vịn vai, ra vẻ muốn đánh nhau.

Tả Đằng Phong giơ thanh sắt, Hạng Bạt nhìn thấy thanh sắt lập tức quay người chạy ngay, nó bị sợ.

Hạng Bạt chạy. Tả Đằng Phong đuổi theo. Đến canh tư thì gặp lại đám Đại Đầu. Ba người được nghỉ ngơi, linh khí hồi phục dồi dào, tinh thần phần chấn.

“Tả chân nhân, ngài nghỉ ngơi đi. Ba người chúng tôi sẽ khống chế được nó.” Đại Đầu nói với Tả Đằng Phong. Từ lúc tới Nhật tới giờ, Tả Đằng Phong chưa hề được chợp mắt.

“Các người không khống chế được.” Tả Đằng Phong lắc đầu. Ba người liên thủ quả thật có thể chế phục Hạng Bạt, nhưng tốc độ của nó không hề thua kém ba người, nếu nó cố gắng hết sức, ba người không thể chặn được nó. Mà nó là đầu mối duy nhất để tìm Thi Hồng, tuyệt đối không thể để nó chạy mất.

“Tôi có thể nắm được hơi thở của nó, không sao đâu.” Đại Đầu nói.

“Không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất.” Tả Đằng Phong lắc đầu.

Đại Đầu thấy Tả Đằng Phong kiên quyết thì không nói gì nữa, y cũng biết ba người họ không hoàn toàn chắc chắn khống chế được Hạng Bạt, lỡ có sai lầm, tất cả đều sẽ trở thành uống phỉ.

“Bắt đầu từ bây giờ đến lúc tìm thấy Thi Hồng các người cũng không được nghỉ ngơi.” Tả Đằng Phong nói. Để khỏi bị quỷ Nhật bao vây công kích, ba người phải chịu trách nhiệm mở đường và giải quyết hậu quả.

“Rõ.” Ba người gật đầu.

“Tả chân nhân, mất bao lâu mới tìm được hết nước Nhật?” Dương Chỉ hỏi.

“Nếu trên đường không xảy ra bất trắc, nhiều nhất là bốn ngày.” Tả Đằng Phong đáp.

Dương Chỉ vui vẻ. Bốn ngày là trong trường hợp xui xẻo nhất, nói không một phút nữa là tìm thấy Thi Hồng rồi.

Tả Đằng Phong vừa chạy vừa tìm đồ bày trận ở trên đường. Nếu tìm được Thi Hồng cách duy nhất là dùng trận pháp nhốt nó lại, sau đó nhờ bom nổ chết nó chứ chẳng còn cách nào khác. Thi Hồng có tu vi vượt xa tử khí đỉnh cao, so đấu linh khí với nó chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Trận pháp thiên biến vạn hóa. Uy lực cũng không giống nhau, độ khó dễ cũng không giống nhau. Trận pháp uy lực càng lớn bố trí càng khó khăn. Nếu chỉ đơn giản để che mắt, mấy tảng đá là làm được rồi, nhưng nếu muốn nhốt được Thi Hồng thì nhất định phải là một trận pháp uy lực cực lớn. Trận pháp uy lực lớn

có hai loại. Một là dùng vật có kích thước lớn để bày trận, lăng mộ Khương Tử Nha chính là sử dụng loại trận pháp này, ông ta lấy núi làm trận. Bố trí trận pháp này cực kỳ khó khăn, vì phải dùng nhiều người, xây dựng rầm rộ, nên chỉ còn cách dùng loại thứ hai, là vật bày trận không có kích thước lớn, nhưng thuộc tính ngũ hành phải cực mạnh. Những thứ đồ như vậy cực không dễ tìm. Thi Hồng đã đầy đủ âm dương, thất khiếu đều thông. Trận pháp vậy nhốt nó ít nhất cũng phải tương tự, nhưng uy lực nhất định phải lớn hơn rất nhiều lần mới được.

Ngoài ra bày trận ban ngày và buổi tối cũng khác nhau. Nơi này là địa bàn của người Nhật, nên tốt nhất là bày trận vào buổi tối. Buổi tối, âm tính trong cơ thể Thi Hồng sẽ giảm đi, dương khí tăng lên để cân bằng với bên ngoài. Nếu bày trận buổi tối thì phải lựa chọn những gia món đồ Ngũ hành cực âm để lập thành tứ âm đại trận. Trời càng tối âm khí càng tăng, Thi Hồng phải phát ra thêm nhiều dương khí để duy trì cân bằng. Thi Hồng ở trạng thái bình thường là năm âm năm dương, trong trạng thái này nó lợi hại nhất. Nhất định phải đánh vỡ sự cân đối này của nó, để nó trở thành ba âm bảy dương hoặc hai âm tám dương, sự cân đối càng bị lệch, nó càng yếu.

Tại sao là tứ âm đại trận mà không phải là ngũ âm đại trận? Có người trời sinh thiếu mộc, khi đặt tên phải có thêm chữ mộc trong đó để bổ sung phần mộc còn thiếu, ngũ hành bổ sung cho nhau sẽ trở về điểm cân bằng. Trận pháp cũng là như vậy. Nếu Ngũ hành đầy đủ chính là ổn định. Trận pháp công kích không thể là trận pháp ổn định, mà nhất định phải thiếu hụt một môn.

Thi Hồng là do Hạng Bạt lột xác mà thành. Nó không thích nước. Nó không thích nước là vì cơ thể con người ngũ hành thiếu thủy. Nó đã thiếu thủy, nhất định không thể bù thủy cho nó, nói cách khác lập trận này chỉ cần bốn hành kim mộc hỏa thổ mà thôi.

“Thù Mộ Vũ. Để ý tìm những thứ có hành kim mộc hỏa thổ dồi dào cho tôi. Tôi cần bày trận. Bốn món đồ đó kích thước không được quá lớn.” Tả Đăng Phong nói với Đại Đầu.

“Rõ.” Đại Đầu gật đầu.

Không lâu sau, trời bắt đầu sáng. Bốn người lại đi vào thành phố. Giờ này lẽ ra là giờ tập thể dục buổi sáng nhưng trong thành phố hầu như không thấy ai, cho thấy họ đã được báo động, đóng cửa không ra.

“Tả chân nhân. Ở phía trước có khí tức của rất nhiều đàn ông, chắc chắn có phục kích.” Lúc sắp lướt ra khỏi thành phố Đại Đầu chỉ về phía trước nói với Tả Đăng Phong.

“Từ khúc nào?” Tả Đăng Phong hỏi.

Đại Đầu nhìn quanh, khi quay sang hướng bắc thì biến sắc, mắt mở to, sắc mặt căng thẳng.

“Sao vậy?” Tả Đăng Phong cau mày.

“Ở phía bắc có cao thủ tới, cách chúng ta hơn ba trăm dặm.” Đại Đầu đáp.

“Tu vi gì?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Từ khí đỉnh cao. Không yếu hơn sư phụ của tôi.” Giọng Đại Đầu rất ngạc nhiên.

Tả Đăng Phong giật mình. Từ khí đỉnh cao cũng có mạnh yếu. Chuông giáo Tử Dương tu vi cao hơn hẳn nửa bậc. Người kia không kém hơn ông ta, quả thực là kinh địch.

“Là nam hay nữ? Bao nhiêu tuổi?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Nữ. 119 tuổi...”

456. Q.4 - Chương 456: Tôi Muốn Giết Anh

Tả Đăng Phong cau mày. Thập đại Ninja Nhật đã chết sạch vào thời Dân quốc, sự tồn thất các tinh anh này rõ ràng phải ảnh hưởng mạnh tới sự truyền thừa thuật ninja của họ, không có sư phụ dạy bảo, lẽ ra sau này rất không thể xuất hiện Ninja có tu vi tinh thâm. Người tới là đỉnh cao tu vi, quả thực không hợp lẽ thường.

“Hướng nam có hai con đường. Có thể né họ.” Đại Đầu căn cứ khí tức vạch ra con đường rút chạy. Phía trước có phục binh, phải đi vòng qua họ trước.

Tả Đăng Phong lắc mình tiến lên, gỡ hai cây buộc Hạng Bạt chuyển sang hướng nam.

“Tả chân nhân. Bây giờ làm gì?” Đại Đầu chỉ về hướng bắc.

“Có thể bỏ rơi là tốt nhất, mà dù không cắt đuôi được cũng không sao, Huyền Âm chân khí của tôi không ai địch được.” Tả Đăng Phong cổ vũ sĩ khí mọi người. Người kia còn cách họ hơn ba trăm dặm. Trong thời gian ngắn không thể tới kịp.

Ba người gật đầu, theo Hạng Bạt chạy đi. Lâm Tùng bên trái. Dương Chỉ bên phải. Đại Đầu và Tả Đăng Phong ở giữa, vòng qua hai con đường, né được cửa ải của quân Nhật.

“Quay lại giết bọn chúng đi, rồi đuổi theo chúng tôi.” Tả Đăng Phong nói với ba người. Quỷ Nhật không biết Hạng Bạt và bốn người đã vòng qua được họ, súng vẫn nhắm thẳng về hướng tây.

Ba người quay sang lại tấn công quân Nhật từ phía sau, chỉ sau chừng chén trà nhỏ đã giết sạch trên dưới một trăm người, đuổi theo Tả Đăng Phong.

“Nếu có những tình huống tương tự cứ xử lý như thế. Nếu không họ sẽ tưởng chúng ta sợ họ, sẽ tiếp tục bày trò mai phục.” Tả Đăng Phong dặn.

Ba người hưng phấn gật đầu. Nếu đã là hoành hành vô kị thì đương nhiên ai tới cản đều phải chết.

Mặt trời mọc, tốc độ của Hạng Bạt lại giảm xuống. Đại Đầu vừa chạy vừa theo dõi khí tức của ninja kia để xác định vị trí của bà ta. Ninja kia rõ ràng biết thuật truy tung, khoảng cách với mọi người càng lúc càng rút ngắn, đến trưa, khoảng cách hai bên đã còn không tới trăm dặm.

Máy bay lại tới. Lần này là ba chiếc máy bay trực thăng, hai bên thò ra hai khẩu súng lớn.

“Tả chân nhân. Chúng ta làm gì?” Đại Đầu hỏi Tả Đăng Phong. Bốn người lúc này đã sắp lướt ra khỏi thành phố. Một khi tiến vào vùng núi máy bay trực thăng chắc chắn sẽ hạ thấp xuống xạ kích.

“Đây chính là buộc tôi giết người. Quay trở lại. Dưới ba thước thì thôi, ngoài ba thước thấy người nào giết người đó, để họ biết bức bách tôi sẽ phải lãnh hậu quả như thế nào!” Tả Đăng Phong nổi giận, vọt tới đập mạnh một cây, buộc Hạng Bạt quay trở lại.

Đại Đầu và Lâm Tùng Dương Chỉ vốn đã vô cùng hận thù người Nhật, bây giờ Tả Đăng Phong đã cho phép, ba người lập tức quay trở lại thành phố, đại khai sát giới.

Trong thành phố toàn là người dân thường, không có linh khí tu vi, nhưng ba người ra tay không chút lưu tình. Những người dân này đang sống rất thư thái. Họ thảnh thơi đi lại, ăn uống rau quả tươi, đi thông dong ngắm cảnh, ăn uống chè chén những thứ mà người bên ngoài có muốn cũng không thể nào tìm được. Tâm lý ấy làm ba người vô cùng điên tiết, điên cuồng tàn sát, tiếng kêu thảm thiết và xác chết khắp nơi.

“Cút ngay! Còn dám đi theo bọn tao, tao sẽ giết sạch người dân!” Tả Đăng Phong khí tụt Đan điền, hướng lên không quát.

Tiếng quát có dùng linh khí nên âm vang rất xa, ba chiếc máy bay nghe thấy rất rõ, nhưng vẫn không chịu đi, mà bay lòng vòng trên cao

“Giết! Cứ là người là giết! giết tới lúc chúng sợ mới thôi!” Tả Đăng Phong điên máu, sói con cũng là dòng giống sói, đều phải giết.

Con người dù có từ bi thiện niệm đến mấy thì trong người cũng có mầm mống hung ác tàn nhẫn, hiện giờ sự tàn nhẫn ấy đang ngự trị hoàn toàn trong lòng bốn người, họ thả tay tàn sát như gió cuốn mây tan khắp các những con phố, lượng người ngã xuống không còn thể nào đếm được, máu đã chảy thành sông.

Máy bay trực thăng rốt cục cũng bỏ đi, họ hiểu họ đã bức bốn người Tả Đăng Phong đại khai sát giới, nếu cứ bám theo, lượng người chết sẽ còn không ngừng tăng nữa.

“Đi!” Tả Đăng Phong thấy máy bay trực thăng bay đi, thì xua Hạng Bạt chạy về hướng đông.

”À

” ngay khi Tả Đăng Phong vừa quay người đi, đằng sau vang lên tiếng kêu to đau đớn. Tả Đăng Phong nghe tiếng quay lại, thấy Lâm Tùng đã bị người chém ngang hông, máu và ruột trào ra đường, một ninja áo đen che mặt cầm đao võ sĩ đang vung đao chặt đầu ông ta.

“**.” Dương Chỉ cách Lâm Tùng khá gần, thấy sư huynh bị giết, lập tức giơ súng nhắm thẳng vào đối phương bóp cò.

“Oành.” Trong tiếng súng còn có cả tiếng khí nổ rất to, chính là do Tả Đăng Phong tới cứu viện, đầu một chưởng với ninja kia. Tả Đăng Phong bay ngược về phía sau ba trượng, Ninja đồ đen chỉ lùi lại hai trượng thì đã dừng lại, nhưng trước khi Dương Chỉ nổ súng đã kịp chặt đầu Dương Chỉ.

Đến lúc này Đại Đầu mới kịp phản ứng. Nhưng y không xông tới liều mạng, mà quay người chạy đuổi theo Hạng Bạt. Tả Đăng Phong trở tay ném thanh sắt cho y, rồi xông ra chặn đường ninja đồ đen, không cho bà ta đuổi theo giết Đại Đầu.

Ninja đồ đen chìa đao xuống đất, lạnh lùng nhìn Tả Đăng Phong.

Lúc đối chưởng Tả Đăng Phong đã kiểm tra ra được thực lực của đối phương. Nếu đem tử khí đỉnh cao phân chia làm chín tầng, thì hắc hắc là ở tầng thứ bảy, còn ninja kia đã ở tầng thứ chín. Bà ta đã gần hai giáp (120) tuổi, tu luyện lâu năm làm cho linh khí của bà ta gần như đạt tới cực hạn.

Hai người lạnh lẽo nhìn nhau. Một chưởng kia không chỉ giúp Tả Đăng Phong biết được tu vi của đối phương còn thăm dò ra thân phận của đối phương. Người này chính là người ngày xưa hắc thả cho chạy thoát, Đằng Khi Anh Tử. Đằng Khi Anh Tử nhỏ hơn hắc một tuổi, năm nay quả thực vừa vặn 119 tuổi.

Nhìn nhau suốt 3 phút, Đằng Khi Anh Tử vẫn không nói gì. Tả Đăng Phong cũng vậy. Dung mạo của hắc và năm đó không thay đổi gì nhiều. Mái tóc bạc trắng và rương gỗ sau lưng càng biểu lộ rõ thân phận của hắc. Đằng Khi Anh Tử chắc chắn nhận ra hắc. Nhưng cô không hề có ý bỏ đi, có lẽ khi lên đường cô đã biết lần này là đi đối phó ai.

Đại Đầu không khống chế được Hạng Bạt, nhất định phải tốc chiến tốc thắng. Đằng Khi Anh Tử che mặt xuất hiện cho thấy cô không hề cảm động chuyện năm đó hắc tha chết ỳnh. Cô tới đây là để báo thù cho anh trai của mình.

Đằng Khi Anh Tử cả đời không kết hôn, âm khí bên trong linh khí của cô rất nặng, có khả năng chống đỡ nhất định với Huyền Âm chân khí. Hơn nữa chín mươi năm qua Đằng Khi Anh Tử vẫn luôn tu hành trong khi hắc ở trong tình trạng đóng băng. Hiện giờ tu vi của Đằng Khi Anh Tử đã vượt qua hắc. Nếu hai người động thủ, lành ít dữ nhiều. Quan trọng nhất là Hạng Bạt nhất định phải do hắc tới khống chế, không thể đánh nhau quá lâu với Đằng Khi Anh Tử được.

Tả Đăng Phong lắc mình lao về hướng đông. Đằng Khi Anh Tử lập tức sử dụng Ngũ hành độn thuật xuất hiện trước mặt hắc, đao võ sĩ chém nghiêng xuống.

Dù là học môn võ gì, khi học tới cực hạn đều sẽ có uy lực cực lớn. Ngũ hành độn thuật không phải là thân pháp gì ỳnh, nhưng với tu vi cao cấp thúc giục thì lại chẳng khác gì chớp giạt. Tả Đăng Phong nhìn ra ngay thân pháp của đối phương hiện giờ chẳng hề thua kém huyền hình quyết của mình, nên đánh thẳng vào bụng Đằng Khi Anh Tử.

Đằng Khi Anh Tử nghi hoặc. Cao thủ so chiêu là tranh từng giây. Cô nhìn ra Tả Đăng Phong yếu hơn mình, không thể nào đánh trúng cô trước khi bị chém trúng được.

Đằng Khi Anh Tử không nhìn lầm. Tả Đăng Phong quả thật không thể nhanh hơn cô, nhưng Huyền Âm chân khí thì không cần phải chạm vào người, trong chớp mắt, Đằng Khi Anh Tử đã bị đóng băng.

Trước khi mất đi thần thức, Đằng Khi Anh Tử kịp nhìn thấy một cảnh dễ sợ. Tả Đăng Phong dùng tay phải đóng băng cánh tay trái bị chém cụt đang tuôn máu xối xả, điều ấy có nghĩa, ngay từ đầu hắc đã quyết định dùng cánh tay trái của mình để đối lấy tính mạng của cô.

Tả Đăng Phong bỏ cánh tay cụt vào trong rương gỗ rồi bay về hướng đông. Hắc không giết Đằng Khi Anh Tử, vì hắc nhìn ra rất rõ khi chém, đao của Đằng Khi Anh Tử đã lệch đi nửa tấc, cho thấy cô tuy muốn

giết hấn nhưng trong lòng lại không nở, chính điều đó đã giúp cô giữ lại mạng sống.

“Tả chân nhân. Sao lại như vậy?” Đại Đầu nhìn thấy Tả Đăng Phong mất cánh tay trái thì kinh hãi.

“Trong thời gian ngắn sẽ không có ai cản đường nữa, nhất định phải tận dụng thời gian.” Tả Đăng Phong lấy lại thanh sắt.

“À. Vâng.” Đại Đầu hết sức kinh ngạc. Hai chiến hữu trong tích tắc mất mạng, chủ soái cụt tay, hiện thực đầm máu làm lần đầu tiên y cảm nhận được sự tử vong cách mình gần đến thế.

Mất đi cánh tay trái, thể bay của Tả Đăng Phong bị mất cân bằng làm hấn khá là vất vả, thỉnh thoảng lại phải phát ra Huyền Âm chân khí để cầm máu. Bấm quyết tụ khí cần phải dùng tay trái, bây giờ tay trái đã mất, linh khí không được bổ sung, hấn biết mình kiên trì không được bao lâu.

Một hồi rất lâu sau không xuất hiện ninja, cũng không có máy bay được phái tới. Người Nhật không biết hai người xưa Hạn Bạt chạy khắp nơi để làm gì, nhưng có vẻ không gây hại gì cho họ.

“Tả chân nhân. Cách đây tám mươi dặm có một khí rất dồi dào, có lẽ có vật ngài cần để bày trận.” Đại Đầu nhìn Tả Đăng Phong sắc mặt trắng bệch.

“Không cần. Đi thôi.” Tả Đăng Phong thần thờ lắc đầu.

Đại Đầu gật đầu, trong lòng lại càng thêm lo. Tả Đăng Phong rõ ràng đang rất uể oải, dáng vẻ yếu hèn. Đi theo Hạn Bạt rất vất vả, trạng thái như thế này nếu có tìm được Thi Hồng thì cũng khó mà bắt được nó.

Chạng vạng ngày thứ ba. Hạn Bạt rốt cục dừng lại ở một vùng núi hoang. Nó khựng lại một chút rồi chạy vòng qua. Hai người biết đã tìm được manh mối vị trí của Thi Hồng.

“Tả chân nhân. Đây là một ngọn núi hoang. Trong vòng ba trăm dặm chỉ có khí tức của một người mà thôi.” Đại Đầu khẽ nói.

“Khí tức có dị thường gì không?” Tả Đăng Phong hỏi.

“Quả là có hơi quái dị.” Đại Đầu đáp.

“Đành phải đánh cược một lần.” Tả Đăng Phong quay về phía núi, mặc kệ cho Hạn Bạt đào tẩu.

Trời vào đêm, Tả Đăng Phong dừng lại, quay sang nhìn Đại Đầu. “Cậu đừng đi nữa, chờ Thi Hồng chết rồi cậu dùng Quan Khí Thuật tới lấy nội đan của nó.”

“Tả chân nhân, ngài định làm gì?” Đại Đầu sửng sốt.

“Thập Tam và Lão Đại sau này tôi xin nhờ các người chiếu cố.” Tả Đăng Phong bình tĩnh nhìn Đại Đầu.

“Tả chân nhân. Tuyệt đối đừng kích động. Ngài nhất định phải trở về.” Đại Đầu cầm lấy tay Tả Đăng Phong.

“Nhớ kỹ. Linh khí bên trong hộp sắt chỉ có thể bảo vệ các người sáu canh giờ. Nếu tìm được nội đan, nhất định phải trong vòng sáu canh giờ chạy về tới đạo quan của các người.” Tả Đăng Phong vỗ vai Đại Đầu rồi lao đi.

Khi tới Nhật, hấn đã biết mình rất có thể không thể bình yên trở về, nên mới cướp máy bay giữ lại đường lui cho đám Đại Đầu, bây giờ xem ra hấn làm như thế là hoàn toàn đúng đắn. Hấn đã không thể cùng Đại Đầu và Vạn Tiểu Đường trở về được nữa...

457. Q.4 - Chương 457: Thiên Đạo Vô Cực

“Tả chân nhân, chúng ta đã tìm được Thi Hồng, chúng ta có thể tìm bom để giết nó.” Đại Đầu chạy theo kéo Tả Đăng Phong, y có thể nhìn ra Tả Đăng Phong hiện giờ đã rất yếu, chiêu duy nhất hấn có thể làm chỉ có tán công tự bạo, cùng Thi Hồng đồng quy vu tận.

“Muốn dùng bom thì trước hết phải bày trận, khoảng cách xa quá, trận pháp không thể phát huy được hiệu lực, khoảng cách gần quá, Thi Hồng sẽ phát hiện ra chúng ta.” Tả Đăng Phong lắc đầu, từ lúc cánh tay bị chém đứt hắn chỉ còn nghĩa ra cách tán công mà thôi.

“Tả chân nhân, hồn phách của ngài không thể ly thể ngài có biết không.” Đại Đầu nắm chặt góc áo Tả Đăng Phong.

“Tôi biết.” Tả Đăng Phong chậm rãi gật đầu, khi âm dương Sinh Tử Quyết bị Ngọc Hành Tử phế bỏ, chủ kinh mạch đã bị hỏng, hồn phách không thể xuất khiếu, nếu tán công tự bạo, hồn phách sẽ cùng thân thể tan thành tro bụi.

“Tả chân nhân, ngài hãy vì người thân, ngài không thể chết ở chỗ này.” Đại Đầu cố gắng khuyên can.

“Thân nhân của tôi ở đây, chúng tôi vẫn luôn ở cùng nhau.” Tả Đăng Phong chỉ chỉ rương gỗ sau lưng, hài cốt Vu Tâm Nữ đang ở trong đó.

“Tả chân nhân, ngài hãy suy nghĩ thêm, xem còn cách nào khác không.” Đại Đầu nghẹn ngào rơi nước mắt.

“Nếu cậu có thể trở về, hãy tới phía nam phủ Tế Nam đốt nhang, tế bái Nguyên Quân ở đó giúp tôi.” Tả Đăng Phong ngẫm nghĩ rồi đáp, trước khi tới Nhật hắn đã bảo Ngọc Phát viết xuống những việc muốn làm để khi hắn trở về có thể nói lại tiền duyên, nhưng bây giờ điều này đã trở thành bọt nước.

“Tôi nên nói gì?” Đại Đầu khóc không ngừng.

“Không cần nói gì cả, cô ấy sẽ hiểu.” Tả Đăng Phong khê sờ đầu Đại Đầu, từ lúc hắn tỉnh lại Đại Đầu vẫn luôn đi theo hắn, hắn đã xem y là bạn bè, chuyện hậu sự chỉ có thể giao cho y.

Đại Đầu gào lên khóc, tuy y ở cùng Tả Đăng Phong không lâu, nhưng y biết Tả Đăng Phong là người tốt, y không dám tưởng tượng Tả Đăng Phong mất đi cánh tay trái mà còn cố gắng bay suốt một ngày một đêm thì thống khổ đến mức nào.

“Để cứu vợ, tôi đã làm ra rất nhiều chuyện xấu, giết rất nhiều người, người như tôi nên gặp kết cục như vậy.” Tả Đăng Phong vỗ vai Đại Đầu cái cuối cùng, lắc người lao đi.

Đại Đầu không cản hắn nữa, Tả Đăng Phong tuy đã đóng băng vết thương, nhưng vì vận động mạnh liên tục nên vẫn không ngừng bị mất máu, dù hắn không tán công tự bạo thì cũng không trở về máy bay được.

Thi Hồng ở trong một ngôi nhà cổ cũ nát cách nơi này khoảng trăm dặm, trên đường đi, trong đầu Tả Đăng Phong nhớ đến rất nhiều người, mẹ của hắn, chị gái hắn, Vu Tâm Nữ, Ngọc Phát, Thiết Hải, Kim Châm, Ngân Quan, Kỳ Toa, Đằng Khi Chính Nam, Tôn Phụng Tiên, thậm chí có cả người phụ nữ đã cho hắn ăn sủi cảo vào đêm giao thừa năm đó. Bây giờ những người này đều đã mất, chỉ có hắn vẫn còn, cái cảm giác cổ nhân chết hết chỉ còn lại một mình đó không ai có thể thấu hiểu hay giải thích được, nếu là người thường chắc đã sớm điên, hắn tuy áp chế được cảm giác ấy, nhưng vẫn cảm thấy chết là cách giải thoát tốt nhất, cái chết có thể giúp gột rửa cơ thể đầy vết máu của hắn, giúp hắn quên đi bóng người xinh xắn ở trong Thanh Thủy Quan, có thể giúp cho Thập Tam và Lão Đại sau này không còn phải đối bụng.

Thi Hồng không giống Hạng Bạt, nó có thể thay đổi hình người, xây nhà mà ở, không tranh với đời, nhà cổ nó đang ở có ba gian, bên ngoài có hàng rào. Tả Đăng Phong còn cách mười dặm thì từ trong nhà cổ một ông lão đi ra. Người này có vẻ ngoài chẳng khác gì người thường, đôi mắt cũng vậy, nhưng Tả Đăng Phong biết ông lão này chính là Thi Hồng, vì ông ta nhìn thấy được rõ vị trí của hắn ở trong bóng đêm.

Tả Đăng Phong không giảm tốc độ, phóng ào về nhà tranh, Thi Hồng lộ vẻ nghi hoặc, nhưng nó tu vi Thông Thiên, nên không hề có ý bỏ chạy.

Còn cách Thi Hồng một trăm bước Tả Đăng Phong dừng lại, không phải do hắn muốn mà là bị Thi Hồng phát ra linh khí ngăn cản làm hắn không đi tới được nữa, Tả Đăng Phong không chút do dự, đảo ngược chân khí bản mệnh vào thất khiếu thân phủ, “Mượn thiên khí, quy Càn Khôn.”

Người tu hành sau nhiều năm tu hành luyện khí, trong cơ thể tụ tập rất nhiều linh khí và bản mệnh chân nguyên, lúc tán công rất là kinh thiên động địa, cả mặt đất chấn động dữ dội, gió mây biến sắc, làn khí lăng không lơ trong nhảy mắt cần nuốt tất cả mọi thứ trong vòng trăm dặm, ngay cả Thi Hồng cũng không thoát khỏi, bị khí lăng không lơ trong nhảy mắt xé nát.

Đại Đầu chờ sóng khí tản đi, chạy tới nơi, Thi Hồng chết, nhưng nội đan vẫn còn, dùng Quan Khí Thuật có thể tìm được chính xác.

Đại Đầu cầm lấy nội đan của Thi Hồng quỳ xuống đất, ngẩng đầu lên trời mà khóc "Tả chân nhân."

Tả Đăng Phong đương nhiên không nghe được tiếng gọi của Đại Đầu, lúc tán công hần cảm thấy rất thanh thản, cuộc sống đau khổ rốt cục đã chấm dứt, hần không có phụ lòng người phụ nữ của mình, cũng không làm phụ lòng những người khác.

Nhưng rồi cảm giác thanh thản ấy đột ngột bị phá vỡ, hần chỉ nhìn thấy bóng tối, cảm nhận được thân thể nặng nề, và xung quanh chỉ toàn là hơi lạnh giá.

Tả Đăng Phong mờ mịt ngẩng nhìn bốn phía, thấy chung quanh là một khu đất ruộng, ngược đầu nhìn lên bầu trời, trên trời có sao, cho thấy đây không phải là Địa ngục.

Tả Đăng Phong nhìn xuống người mình, thấy hai cánh tay đều còn đủ, trên vai phải còn đang móc một bao đồ, lấy tay sờ sờ, mò được một món đồ có vành mép hình tròn, tiện tay móc ra một cái, ngửi ngửi thì ra là bánh nướng.

Tả Đăng Phong há miệng cắn một cái, thấy rất thơm ngọt, hỏi hần còn làm ở nhà văn hóa mỗi tháng đều trở về nhà đưa tiền, mỗi lần về mẹ sẽ đều cho hần hai cái bánh nướng làm đồ ăn đi đường, trong nháy mắt Tả Đăng Phong hiểu ngay chuyện gì đã xảy ra.

Tả Đăng Phong quỳ xuống bật khóc, quay mặt về ba phía đông nam bắc liên tục dập đầu, hần đã được trở về, Tam Thanh tổ sư đã cho hần trở về.

Tả Đăng Phong quỳ phục trên đất mà khóc, hần thật sự đã về được, có lẽ vì ngay thời khắc sống còn hần đã bỏ đi tư tâm, tự nguyện hy sinh vì nghĩa, hành vi ấy đã làm Tam Thanh tổ sư cảm động, cũng đã chứng minh được cho họ thấy hần không phải là người xấu, nên Tam Thanh mới dám thả hần trở về.

Xung quanh tối thui, Tả Đăng Phong bò dậy, tìm một hướng có ánh đèn chạy về phía đó. Hiện giờ hần đã chẳng còn chút linh khí tu vi nào, chạy được một quãng đã thở hồng hộc, nhưng thở dốc như vậy lại làm hần cảm thấy vô cùng chân thật, đây là sự thật, hoàn toàn không phải ảo giác.

Thị trấn, phía trước là thị trấn, nhờ ánh đèn, hần nhận ra nơi này thật là quen thuộc, Tả Đăng Phong cũng gặp được người quen, đôi vợ chồng già bán đồ ăn khuya.

"Bác Vương, hôm nay là ngày mấy?" Tả Đăng Phong hỏi ông lão.

"Hai mươi sáu tháng bảy âm lịch, tiểu Tả, cháu không sao chứ?" Ông lão nghi hoặc nhìn Tả Đăng Phong.

"Không sao, không sao, cảm ơn bác." Tả Đăng Phong xoay người chạy về phía nhà văn hóa, hần nhớ rất rõ, đây là ngày hần gây ra rắc rối.

Một đường vừa chạy vừa khóc, trở lại nhà văn hóa thấy cửa đã bị khóa trái, leo tường vào thấy văn phòng của Hồ Tây vẫn sáng đèn, từ trong vọng ra tiếng rên ư ử như tiếng mèo của Hồ Tây.

"Đúng rồi, đúng rồi." Tả Đăng Phong bịt miệng để che tiếng khóc, hần thật sự trở về.

Cố gắng bình tĩnh trở lại, Tả Đăng Phong giơ tay lau nước mắt, chạy tới đập tung cửa phòng Hồ Tây, nhưng vào rồi mới thấy cảnh tượng đã thay đổi. Hồ Tây không phải nằm úp sấp, mà là nằm ngửa trên bàn, mà dù Hồ Tây là nằm sấp hay nằm ngửa thì cũng chẳng ảnh hưởng gì, Tả Đăng Phong vẫn giơ chân lên đá một cái.

Kết quả hần được toại nguyện bị đi đây.

Năm 1936, Trung Hoa Dân quốc năm thứ hai mươi lăm, cuối mùa thu, lúc chạng vạng.

Bán đảo Giao Đông, dưới ngọn núi Côn Du, một thanh niên hơn hai mươi tuổi vác bọc đồ bước đi vội vã, mục đích của hần đạo quan Thanh Thủy Quan ở núi Côn Du.

Tả Đăng Phong đi rất vội vã, tuy hai hôm nay hắn đã xác định mình thật sự đã trở về, nhưng chưa nhìn thấy Vu Tâm Ngữ trái tim của hắn vẫn chưa được yên tâm.

Con đường này hắn đã đi vô số lần, đương nhiên không cần trưởng thôn dẫn đường, lúc chạng vạng, hắn rất cục đã nhìn thấy Thanh Thủy Quan, nhìn thấy khói bếp lượn lờ trong sân đạo quan.

Tả Đăng Phong khóc lớn chạy nhanh về phía Thanh Thủy Quan...

ĐẠI KẾT CỤC

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tan-bao>